พระมหาคัมภีร์ อัลกุรอาน

พร้อมคำแปล

เป็นภาษาไทย

นี้เป็นการกุศล
จาก กษัตริย์ ฟัฮด บินอับดุลอะซีซ อาล-
ซุอูด ประเทศซาอุดิอารเบีย
ห้ามจำหน่าย

إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ

إِنَّهُ لَقُرْآنٌ كَرِيمٌ فِي كِتَابٍ مَكْنُونٍ لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ تَنْزِيلٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ

จัดพิมพ์และแปลพระมหาคัมภีร์อัลกุรอานนี้
ตามพระราชดำริของกษัตร์ ฟะฮัด บิน อับดุลอาซิซ คอดิมุลอัลฮาร่อมัย
แห่งราชอาณาจักรซาอุดีอารเบีย

تشرف بالأمر بطباعة هذا المصحف الشريف وترجمة معانيه
خادم الحرمين الشريفين الملك فهد بن عبد العزيز آل سعود
ملك المملكة العربية السعودية

هٰذا المُصْحَفُ الشَّرِيفُ وَتَرجَمَةُ مَعَانِيهِ

هَدِيَّةٌ مِن خَادِمِ الحَرَمَيْنِ الشَّرِيفَيْنِ الملكِ فَهْدِ بنِ عَبْدِ العَزِيز آل سُعُود

تُوَزَّعُ مَجَّانًا

القرآن الكريم

وترجمة معانيه إلى اللغة التايلندية

مجمع الملك فهد لطباعة المصحف الشريف

พระมหาคัมภีร์อัลกุรอานพร้อมความหมาย
ของกำนัลจากผู้อารักขา มัสยิดศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองแห่ง
กษัตริย์ฟาฮัด บิน อับดุลอะซีซ อาล สุอูด

(แจกฟรี)

พระมหาคัมภีร์ อัลกุรอาน

พร้อมคำแปล
เป็นภาษาไทย

ศูนย์กษัตริย์ ฟะฮัด เพื่อการพิมพ์อัลกุรอาน
แห่งนครมาดีนะฮ์

พระมหาคัมภีร์
อัลกุรอ่าน

พร้อมความหมาย

ภาษาไทย

โดย

สมาคมนักเรียนเก่าอาหรับ

ประเทศไทย

ศูนย์กษัตร์ ฟะฮัด เพื่อการพิมพ์อันกุรอาน

อัลมาดีนะห์ อัลมูเนาวาเราะห์

ราชอาณาจักร ซาอุดีอาราเบีย

بسم الله الرحمن الرحيم

مقدمة

بقلم معالي الشيخ : صالح بن عبدالعزيز بن محمد آل الشيخ
وزير الشؤون الإسلامية والأوقاف والدعوة والإرشاد
المشرف العام على المجمع

الحمد لله رب العالمين ، القائل في كتابه الكريم :
﴿ ... قَدْ جَآءَكُم مِّنَ ٱللَّهِ نُورٌ وَكِتَٰبٌ مُّبِينٌ ﴾ .
والصلاة والسلام على أشرف الأنبياء والمرسلين ، نبينا محمد ، القائل :
«خيركم من تعلّم القرآن وعلّمه» .
أما بعد :

فإنفاذاً لتوجيهات خادم الحرمين الشريفين الملك فهد بن عبدالعزيز آل سعود ، حفظه الله بالعناية بكتاب الله ، والعمل على تيسير نشره ، وتوزيعه بين المسلمين ، في مشارق الأرض ومغاربها ، وتفسيره ، وترجمة معانيه إلى مختلف لغات العالم .

وإيماناً من وزارة الشؤون الإسلامية والأوقاف والدعوة والإرشاد بالمملكة العربية السعودية ، بأهمية ترجمة معاني القرآن الكريم ، إلى جميع لغات العالم المهمة ، تسهيلاً لفهمه على المسلمين الناطقين بغير العربية ، وتحقيقاً للبلاغ المأمور به في قوله ﷺ : «بلّغوا عني ولو آية» .

وخدمة لإخواننا الناطقين با للغة التايلندية ، يطيب لمجمع الملك فهد لطباعة المصحف الشريف بالمدينة المنورة ، أن يقدم للقارئ الكريم هذه الترجمة التايلندية ، التي قامت بإعدادها جمعية خريجي الجامعات والمعاهد بتايلند ، وراجعها من قبل المجمع كل من : الدكتور عبد الله نومسوك الأستاذ بكلية الدراسات الإسلامية بجامعة الأمير سونكلا فطاني ، والشيخ سوتي كلاي خام دي .

ونحمد الله سبحانه وتعالى أن وفق لإنجاز هذا العمل العظيم ، الذي نرجو أن يكون خالصاً لوجهه الكريم ، وأن ينفع به الناس .

إننا لندرك أن ترجمة معاني القرآن الكريم ، مهما بلغت دقتها ، ستكون قاصرة عن أداء المعاني العظيمة التي يدل عليها النص القرآني المعجز ، وأن المعاني التي تؤديها الترجمة إنما هي حصيلة ما بلغه علم المترجم في فهم كتاب الله الكريم ، وأنه يعتريها ما يعتري عمل البشر كلّه من خطأ أو نقص .

ومن ثم نرجو من كل قارئ لهذه الترجمة أن يوافي مجمع الملك فهد لطباعة المصحف الشريف بالمدينة النبوية بما قد يجده فيها من خطأ أو نقص أو زيادة ، للإفادة من الاستدراكات في الطبعات القادمة إن شاء الله .

والله الموفق ، وهو الهادي إلى سواء السبيل ، اللهم تقبل منا إنك أنت السميع العليم .

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

ด้วยพระนามแห่งอัลลอฮฺผู้ทรงกรุณา (ต่อสรรพสิ่งทั้งมวลในโลกนี้)
และทรงปรานี (ต่อมวลผู้ศรัทธาในโลกอาคิเราะฮฺ)

คำนำ

ของ ฯพณฯ เชคศอลิหฺ บิน อับดุล อะซีซ บิน มูฮัมมัด อาลิชเชค รัฐมนตรีกระทรวงกิจการ อิส ลาม ศาสนสมบัติ และการเผย แพร่ชี้นำ ในฐานะผู้กำกับดูแล ศูนย์กษัตริย์ฟะฮัดเพื่อการพิมพ์ อัลกุรอาน

มวลการสรรเสริญเป็นสิทธิของอัลลอฮฺผู้ทรงอภิบาล สากลโลก ผู้ทรงกล่าวไว้ในคัมภีร์ของพระองค์ ความว่า :

"แท้จริงรัศมีและคัมภีร์อันชัดแจ้งจากอัลลอฮฺได้มาสู่ พวกเจ้าแล้ว" (5:15)

ขอความจำเริญและสันติจงประสบแด่นบีมูฮัมมัด ผู้ ประเสริฐแห่งบรรดานบีและเราะซูลผู้ซึ่งได้กล่าวไว้ ความว่า :

"คนที่ดีที่สุดในหมู่พวกเจ้าคือคนที่ศึกษาอัลกุรอาน และสอนอัลกุรอาน"

เพื่อดำเนินตามพระราชกระแสของสมเด็จพระราชา

ธิบดีฟะฮัด บินอับดุลอะซีซ อาลิซะอูด ผู้รับใช้สองฮะรอมอัน ประเสริฐ ให้ดูแลเอาใจใส่ต่อคัมภีร์ของอัลลอฮฺ และอำนวย ความสะดวกในการเผยแพร่และแจกจ่ายยังมวลมุสลิมที่อยู่ ในส่วนต่างๆ ของโลก ตลอดจนการอรรถาธิบาย (ตัฟซีร) และการแปลความหมายยังภาษาต่างๆ

ด้วยความเชื่อมั่นและศรัทธาของกระทรวงกิจการอิส ลามและการเผยแพร่ชี้นำแห่งราชอาณาจักรซาอุดิอารเบีย ในความสำคัญของการแปลความหมายอัลกุรอานยั! ;งภาษา ต่างๆ ที่สำคัญของโลก เพื่อให้ความสะดวกแก่มุสลิมที่ไม่ได้ พูดภาษาอาหรับสามารถเข้าใจ อัลกุรอาน และเพื่อ บรรลุถึงการประกาศที่ถูกรับสั่งไว้ในวจนะของท่านรอซูลุ ลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ความว่า :

"ท่านทั้งหลายจงประกาศจากฉันแม้เพียงหนึ่งอายะ ฮ์"

และเพื่อรับใช้พี่น้องของเราที่พูดภาษาไทย ทางศูนย์ กษัตริย์ฟะฮัด เพื่อการพิมพ์ อัลกุรอานแห่งนครมาดีนะฮ์มี ความภูมิใจเสนองานแปลความหมายอัลกุรอานเป็นภาษา ไทยฉบับนี้ ซึ่งแปลโดยสมาคมนักเรียนเก่าอาหรับ และตรวจ ทางจากศูนย์ฯ โดย ดร.อับดุลลอฮฺ หนุ่มสุข (อาจารย์ วิทยาลัยอิสลามศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี) และคุณสุธี คล้ายขำดี

ข้าพเจ้าขอสรรเสริญอัลลอฮฺ ซุบฮานาฮูวะตะอาลาที่ได้ ทรงประทานความสำเร็จแก่งานอันยิ่งใหญ่ชิ้นนี้ และหวังว่า จะเป็นงานที่มีความบริสุทธิ์ใจต่อพระองค์ และเป็นประโยชน์ แก่บุคคลโดยทั่วไป

ข้าพเจ้าทราบดีว่าการแปลความหมายอัลกุรอานนั้น แม้จะใช้ความละเอียดถี่ถ้วนอย่างไรก็ยังไม่สามารถสื่อถึง ความหมายอันยิ่งใหญ่ของตัวบทที่มีความมหัศจรรย์ได้ ความหมายต่างๆที่แปลออกมาจึงเป็นเพียงผลของความรู้ และความเข้าใจของผู้แปลที่มีต่อ อัลกุรอาน แน่นอน ย่อมมีความผิดพลาดและขาดตกบกพร่องได้เหมือนงานของ มนุษย์ปุถุชนโดยทั่วไป

ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านผู้อ่านที่ พบข้อผิดพลาดใดๆ ในงานแปลฉบับนี้จะกรุณาแจ้งให้ทาง ศูนย์ฯ ได้รับทราบ เพื่อที่จะได้ปรับปรุงแก้ไขในการพิมพ์ครั้ง ต่อไป อินชาอัลลอฮฺ

และอัลลอฮฺคือผู้ให้ความสำเร็จและผู้ทรงชี้นำสู่ทางที่ เที่ยงตรง

ข้าแด่อัลลอฮฺ ขอพระองค์ทรงตอบรับจากพวกเรา แท้ จริงพระองค์คือผู้ทรงได้ยินและผู้ทรงรอบรู้

(1) ซูเราะฮฺ อัล-ฟาติหะฮฺ ญุซอุที่ 1

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 7 อายะฮฺ

1. ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

2. การสรรเสริญทั้งหลายนั้น เป็นสิทธิของอัลลอฮฺ ผู้เป็นพระเจ้าแห่งสากลโลก

3. ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

4. ผู้ทรงอภิสิทธิ์แห่งวันตอบแทน[1]

5. เฉพาะพระองค์เท่านั้น ที่พวกข้าพระองค์เคารพอิบาดะฮฺ[2] และเฉพาะพระองค์เท่านั้นที่พวกข้าพระองค์ ขอความช่วยเหลือ[3]

6. ขอพระองค์ทรงแนะนำพวกข้าพระองค์ ซึ่งทางอันเที่ยงตรง

7. (คือ) ทางของบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงโปรดปรานแก่พวกเขา มิใช่ทางของพวกที่ถูกกริ้ว[4] และมิใช่ทางของพวกที่หลงผิด[5]

سورة الفاتحة

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ ١

ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ٢

ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ ٣

مَٰلِكِ يَوۡمِ ٱلدِّينِ ٤

إِيَّاكَ نَعۡبُدُ وَإِيَّاكَ نَسۡتَعِينُ ٥

ٱهۡدِنَا ٱلصِّرَٰطَ ٱلۡمُسۡتَقِيمَ ٦

صِرَٰطَ ٱلَّذِينَ أَنۡعَمۡتَ عَلَيۡهِمۡ غَيۡرِ
ٱلۡمَغۡضُوبِ عَلَيۡهِمۡ وَلَا ٱلضَّآلِّينَ ٧

---

[1] คือวันปรโลก อันเป็นวันที่มนุษย์ฟื้นคืนชีพขึ้นมาเพื่อรับการตอบแทน

[2] คือมอบการเคารพอิบาดะฮฺทุกประเภทให้แก่พระองค์ แต่เพียงองค์เดียวเท่านั้น โดยปราศจากการให้ผู้หนึ่งผู้ใด หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดมีหุ้นส่วนในการอิบาดะฮฺดังกล่าว เป็นต้นว่า การวิงวอนขอความช่วยเหลือ การบน การสาบาน และการเชือด ฯลฯ

[3] ขอความช่วยเหลือในสิ่งที่อยู่นอกเหนือกฎสภาวการณ์ หรือสิ่งที่ไม่อยู่ในความสามารถของมนุษย์ที่จะให้ความช่วยเหลือได้

[4] หมายถึงพวกยิว เพราะพวกเขาประพฤติตนฝ่าฝืนบัญญัติของอัลลอฮฺอยู่เสมอ และหมายถึงผู้ที่มีพฤติการณ์ในทำนองเดียวกันนั้นด้วย

[5] หมายถึงพวกคริสเตียนเพราะพวกเขาหลงผิดไปว่า นะบี อีซา เป็นบุตรของอัลลอฮฺ เนื่องจากนะบีอีซาเกิดจากนางมัรยัม ซึ่งเป็นหญิงบริสุทธิ์ ปราศจากชายใดสมสู่นาง แต่ความจริงนั้นนะบีอีซาหาใช่เป็นพระบุตรของพระองค์ไม่ หากแต่เป็นบ่าวของพระองค์คนหนึ่งเช่นเดียวกับบ่าวของพระองค์ทั้งหลาย จะแตกต่างกันก็เพียงแต่ว่า นะบีอีซานั้นเกิดจากนางมัรยัมแต่ฝ่ายเดียว โดยไม่มีชายใดสมสู่นางเยี่ยงหญิงอื่นๆ ทั้งนี้ด้วยประกาศิตของพระองค์ ดังกล่าวนี้เป็นการชี้แจงของพระองค์ไว้ในอัล-กุรอาน

(2) ซูเราะฮฺ อัล-บะเกาะเราะฮฺ

سورة البقرة

เป็นซูเราะฮฺมะดะนียะฮฺ ทั้งซูเราะฮฺ คือ ถูกประทานลงมาหลังฮิจญ์เราะฮฺศักราช ณ นครมะดีนะฮฺ ยกเว้นอายะฮฺที่ 281 ซึ่งถูกประทานลงมา ณ ตำบลมินา ขณะประกอบพิธีฮัจญ์ะตุลวะดาอฺ ซูร่อตุลบะเกาะเราะฮฺนี้ นับเป็นซูเราะฮฺที่ยาวที่สุด มี 286 อายะฮฺ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

الٓمٓ ۝١

ذَٰلِكَ ٱلْكِتَٰبُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ ۝٢

ٱلَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِٱلْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ ٱلصَّلَوٰةَ وَمِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ يُنفِقُونَ ۝٣

1. อะลิฟ ลาม มีม[1]
2. คัมภีร์นี้ ไม่มีความสงสัยใด ๆ ในนั้น เป็นคำแนะนำสำหรับบรรดาผู้ยำเกรงเท่านั้น
3. คือบรรดาผู้ศรัทธาต่อสิ่งเร้นลับ[2] และดำรงไว้ซึ่งการละหมาด และส่วนหนึ่งจากสิ่งที่เรา

[1] คำนี้มิใช่เป็นศัพท์ที่ถูกกำหนดให้มีความหมายดังเช่นคำอื่น ๆ หากแต่เป็นพยัญชนะโดด ๆ ซึ่งถูกนำมารวมกัน เพื่อให้อ่านออกเสียงพยัญชนะเหล่านี้ต่อเนื่องกัน ด้วยเหตุนี้เราจึงต้องอ่านออกเสียงคำนี้เป็นพยัญชนะโดด ๆ ว่า อะลิฟ ลาม มีม ส่วนความมุ่งหมายอันแท้จริงของคำนี้และคำอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน เช่น อะลิฟ ลาม รอ เป็นต้นนั้น ไม่มีใครสามารถเข้าใจได้ เพราะท่านนะบีมิได้อธิบายไว้ แต่กระนั้นก็ยังมีนักปราชญ์บางท่านพยายามหาความเข้าใจ โดยนำพยัญชนะอื่น ๆ มาประกอบเพื่อให้มีความหมายในการนี้ย่อมทำให้ความหมายของแต่ละพยัญชนะแตกต่างกันไป ซึ่งไม่เป็นที่ยึดถือได้ ยังมีอีกทรรศนะหนึ่งของนักปราชญ์บางท่านว่า พยัญชนะเหล่านี้ถูกนำมาระบุไว้ในตอนต้นของ ซูเราะฮฺ เพื่อเตือนผู้คนให้หันมาสนใจ และสดับฟังโองการของอัลลอฮฺที่จะอ่านให้ฟังต่อไป คล้ายกับคำที่ใช้เตือนให้เตรียมตัวว่า หนึ่ง สอง สาม กระนั้น นี่ก็เป็นเพียงทรรศนะของนักปราชญ์ที่ต้องการจะให้ความหมาย แต่ความหมายที่แท้จริงนั้นไม่มีใครสามารถจะรู้ได้ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

[2] หมายถึงสิ่งที่พ้นญาณวิสัยของมนุษย์ เช่น อัตตะของอัลลอฮฺ มลาอิกะฮฺของพระองค์ และสภาพของปรโลก ตลอดจนการสอบสวนของ มุงกัรฺ และนะกีรฺ แก่ผู้ที่เสียชีวิตไม่ว่าจะถูกฝังไว้ในสุสานหรือถูกเก็บไว้ในที่อื่นใดก็ตาม พร้อมด้วยการตอบแทน และลงโทษบุคคลเหล่านั้นในเบื้องต้นก่อนด้วย

ได้ให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเขานั้น พวกเขาก็บริจาค

4. และบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่อสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เจ้า[1] และสิ่งที่ถูกประทานลงมาก่อนเจ้า[2] และต่อวันปรโลกนั้นพวกเขาเชื่อมั่น

وَٱلَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَآ أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَآ أُنزِلَ
مِن قَبْلِكَ وَبِٱلْءَاخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٤﴾

5. ชนเหล่านี้ คือ ผู้ที่ (ตั้ง) อยู่บนคำแนะนำ[3] ที่มาจากพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา และชนเหล่านี้คือผู้ที่บรรลุผล

أُوْلَٰٓئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِّن رَّبِّهِمْۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ
هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ ﴿٥﴾

6. แท้จริงบรรดาผู้ที่ปฏิเสธการศรัทธานั้นย่อมมีผลเท่ากันแก่พวกเขา เจ้าจะตักเตือนพวกเขาแล้วหรือยังมิได้ตักเตือน พวกเขาก็หาได้ศรัทธาไม่

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ سَوَآءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنذَرْتَهُمْ
أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾

7. อัลลอฮฺได้ทรงประทับตราบนหัวใจของพวกเขา และบนหูของพวกเขาแล้ว และบนตาของพวกเขาก็มีสิ่งบดบังอยู่[4] และเขาเหล่านั้น จะได้รับการลงโทษอันมหันต์

خَتَمَ ٱللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَعَلَىٰ سَمْعِهِمْۖ وَعَلَىٰٓ
أَبْصَٰرِهِمْ غِشَٰوَةٌۖ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٧﴾

8. และจากหมู่ชนนั้น มีผู้กล่าวว่า เราได้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และวันปรโลกแล้ว ทั้ง ๆ ที่พวกเขาหาใช่เป็นผู้ศรัทธาไม่[5]

وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ وَبِٱلْيَوْمِ
ٱلْءَاخِرِ وَمَا هُم بِمُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾

9. เขาเหล่านั้นต่างหลอกลวงอัลลอฮฺ และ

يُخَٰدِعُونَ ٱللَّهَ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَمَا يَخْدَعُونَ

---

[1] คือ คัมภีร์ อัล-กุรอานที่ถูกประทานลงมาแก่ท่านนะบี

[2] ได้แก่คัมภีร์ เตารอด อินญีล และคัมภีร์อื่น ๆ

[3] ผู้ปฏิบัติตามคำแนะนำที่มาจากอัลลอฮฺ ผู้เป็นพระเจ้าของพวกเขา

[4] เป็นการเปรียบเทียบผู้ปฏิเสธศรัทธาว่า พวกเขาประหนึ่งผู้ที่หัวใจและหูของเขาถูกปิดผนึกไว้ เพราะการที่ไม่ยอมเข้าใจ และสดับฟังความจริงที่มาจากพระเจ้าของเขานั้น ย่อมไม่แตกต่างกับหัวใจและหูที่ถูกปิดผนึกไว้แต่อย่างใด เพราะต่างก็ไม่ได้รับแสงสว่างจากอัลลอฮฺเช่นเดียวกัน และตาของพวกเขาที่ไม่ใช้มองในสิ่งที่อำนวยประโยชน์ ก็ไม่แตกต่างกับตาที่มีสิ่งปกคลุมอยู่แต่อย่างใด

[5] หมายถึงพวกมุนาฟิกที่ศรัทธาแต่เพียงคำพูด แต่หัวใจปฏิเสธ

إِلَّآ أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾

บรรดาผู้ที่ศรัทธา และพวกเขาหาได้หลอกลวงใครไม่ นอกจากตัวของพวกเขาเองเท่านั้น[1] แต่พวกเขาไม่รู้สึก

فِى قُلُوبِهِم مَّرَضٌ فَزَادَهُمُ ٱللَّهُ مَرَضًا ۖ
وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌۢ بِمَا كَانُوا۟ يَكْذِبُونَ ﴿١٠﴾

10. ในหัวใจของพวกเขามีโรคอย่างหนึ่ง[2] แล้วอัลลอฮฺได้ทรงเพิ่มโรคอีกอย่างหนึ่ง[3] ให้แก่พวกเขา และพวกเขาจะได้รับการลงโทษอันเจ็บแสบเนื่องจากการที่พวกเขากล่าวเท็จ

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا۟ فِى ٱلْأَرْضِ قَالُوٓا۟
إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ ﴿١١﴾

11. และเมื่อได้ถูกกล่าวแก่พวกเขาว่า พวกท่านจงอย่าก่อความเสียหายในแผ่นดินซิ พวกเขาก็กล่าวว่า ที่จริงนั้น เราเป็นผู้ปรับปรุงให้ดีต่างหาก[4]

أَلَآ إِنَّهُمْ هُمُ ٱلْمُفْسِدُونَ وَلَٰكِن لَّا يَشْعُرُونَ ﴿١٢﴾

12. พึงรู้เถิดว่า แท้จริงพวกเขานั่นแหละ เป็นผู้ที่ก่อความเสียหาย[5] แต่ทว่าพวกเขาไม่รู้สึก

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ءَامِنُوا۟ كَمَآ ءَامَنَ ٱلنَّاسُ
قَالُوٓا۟ أَنُؤْمِنُ كَمَآ ءَامَنَ ٱلسُّفَهَآءُ ۗ أَلَآ إِنَّهُمْ هُمُ
ٱلسُّفَهَآءُ وَلَٰكِن لَّا يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾

13. และเมื่อได้ถูกกล่าวแก่พวกเขาว่า พวกท่านจงศรัทธาเยี่ยงที่ประชาชน[6] เขาศรัทธากันซิ พวกเขาก็กล่าวว่า จะให้เราศรัทธาเยี่ยงผู้โฉดเขลาเหล่านั้นศรัทธากัน[7] กระนั้นหรือ? พึงรู้

---

[1] คือการหลอกลวงของพวกเขานั้น หาได้เป็นอันตรายแก่ผู้ใดไม่ นอกจากตัวของพวกเขาเองเท่านั้น เพราะพวกเขาปฏิเสธข้อปฏิบัติที่จะอำนวยประโยชน์แก่ตัวของพวกเขาเอง แต่เขาไม่รู้สึก

[2] โรคแห่งความสงสัย

[3] โรคแห่งความดื้อตัน และปฏิเสธศรัทธา

[4] เป็นการกล่าวแก้ที่แสดงออกซึ่งความดื้อดัน และมีทิฐิ

[5] เพราะพวกเขาประพฤติ และปฏิบัติตามความใคร่ใฝ่ต่ำ จึงก่อให้เกิดความเสียหาย แต่เนื่องจากหัวใจของพวกเขาบอดเสียแล้ว พวกเขาจึงไม่รู้สึก

[6] หมายถึงผู้ที่ศรัทธาด้วยใจจริง

[7] หมายถึงผู้ศรัทธาต่อท่านนะบีมุฮัมมัด กล่าวคือ พวกมุนาฟิกนั้น เมื่อได้รับคำเชิญชวนให้ศรัทธาต่อท่านนะบี เช่นเดียวกับผู้ศรัทธาทั้งหลาย พวกเขากลับกล่าวว่า ผู้ศรัทธาทั้งหลายนั้นเป็นพวกเขลาทั้งนั้น จะให้พวกเขาศรัทธาเช่นพวกเหล่านั้น ย่อมเป็นไปไม่ได้

เถิดว่า พวกเขาเองนั่นแหละเป็นผู้ที่โฉดเขลา แต่พวกเขาหารู้ไม่

وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ آمَنُوا قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا
خَلَوْا إِلَىٰ شَيَاطِينِهِمْ قَالُوا إِنَّا مَعَكُمْ إِنَّمَا نَحْنُ
مُسْتَهْزِئُونَ ﴿١٤﴾

14. และเมื่อพวกเขาพบบรรดาผู้ศรัทธาพวกเขาก็กล่าวว่า เราศรัทธาแล้ว และเมื่อพวกเขาได้ร่วมอยู่กับบรรดาหัวโจกของพวกเขาแต่ลำพังพวกเขาก็กล่าวว่า แท้จริงเรายังอยู่กับพวกท่าน ที่จริงเราเพียงแต่เป็นผู้เย้ยหยันเท่านั้น[1]

اللَّهُ يَسْتَهْزِئُ بِهِمْ وَيَمُدُّهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ
يَعْمَهُونَ ﴿١٥﴾

15. อัลลอฮฺจะทรงเย้ยหยันพวกเขา และจะทรงยืดเวลาให้พวกเขาระเหเร่ร่อนอยู่ในการละเมิดของพวกเขาต่อไป[2]

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرَوُا الضَّلَالَةَ بِالْهُدَىٰ فَمَا
رَبِحَت تِّجَارَتُهُمْ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٦﴾

16. ชนเหล่านี้คือผู้ที่ซื้อทางหลงผิด ด้วยทางที่ถูก[3] ดังนั้น การค้าของพวกเขาจึงไม่ได้กำไร[4] และทั้งพวกเขาก็ไม่เคยเป็นผู้รับเอาทางที่ถูกต้อง

مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ الَّذِي اسْتَوْقَدَ نَارًا فَلَمَّا
أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ بِنُورِهِمْ

17. อุปมาพวกเขานั้น ดังผู้ที่จุดไฟขึ้น[5] ครั้นเมื่อไฟได้ให้แสงสว่างแก่สิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัวเขา[6]

---

[1] คือเย้ยหยันผู้ศรัทธา ด้วยการแสดงตนว่าเป็นผู้ศรัทธา ทั้ง ๆ ที่พวกเขามิได้ศรัทธาแต่อย่างใด

[2] อัลลอฮฺจะไม่ทรงลงโทษในทันทีทันใด แต่จะทรงปล่อยให้พวกเขาระเริงอยู่ในการละเมิดต่อไป จนกระทั่งทรงเห็นว่า ได้เวลาอันสมควรแล้ว ก็จะทรงลงโทษ และผู้ใดที่อัลลอฮฺทรงลงโทษแล้วก็ไม่มีใครจะช่วยเขาได้

[3] คือนำเอาแนวทางที่ถูกต้องที่อัลลอฮฺทรงประทานให้ไปแลกเปลี่ยนเอาทางที่ผิดไว้

[4] อัลลอฮฺทรงเปรียบเทียบการดำเนินชีวิตของมนุษย์ว่าเหมือนกับการค้าขาย กล่าวคือการดำเนินชีวิตในทางที่ผิดนั้น ย่อมทำให้ชีวิตได้รับความเดือดร้อนฉันใด การค้าขายที่ซื้อแต่สินค้าเลว ๆ และเสียหายย่อมจะนำมาซึ่งการขาดทุนฉันนั้น

[5] เพื่อจะได้เห็นสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัวพวกเขาว่า มีอะไรบ้างที่เป็นประโยชน์และเป็นอันตรายแก่ตัวของพวกเขา อันเปรียบได้ดังการมาของอิสลาม เพราะอิสลามทำให้เขารู้และเข้าใจสิ่งที่เป็นหน้าที่ของพวกเขา ความที่ว่า "สิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัวของพวกเขา" นั้น หมายถึงหน้าที่ต่าง ๆ ที่พวกเขาต้องปฏิบัติ

[6] เมื่อไฟได้ช่วยให้เขาเห็นสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวเขาแล้ว (อันหมายถึงหน้าที่ของพวกเขา) แทนที่เขาจะให้ความสนใจกับสิ่งเหล่านั้นเพื่อประโยชน์แก่ตัวของเขา กลับทำเป็นไม่เห็น และผินหลังให้เสีย

وَتَرَكَهُمْ فِي ظُلُمَٰتٍ لَّا يُبْصِرُونَ ﴿١٧﴾

อัลลอฮฺก็ทรงนำเอาแสงสว่างของพวกเขาไป[1] และปล่อยพวกเขาไว้ในบรรดาความมืด ซึ่งพวกเขาไม่สามารถจะมองเห็นได้

صُمٌّۢ بُكْمٌ عُمْىٌ فَهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿١٨﴾

18. เขาเหล่านั้นเป็นคนหูหนวก เป็นใบ้ และตาบอด ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถจะกลับมาได้[2]

أَوْ كَصَيِّبٍ مِّنَ ٱلسَّمَآءِ فِيهِ ظُلُمَٰتٌ وَرَعْدٌ
وَبَرْقٌ يَجْعَلُونَ أَصَٰبِعَهُمْ فِىٓ ءَاذَانِهِم مِّنَ ٱلصَّوَٰعِقِ
حَذَرَ ٱلْمَوْتِ ۚ وَٱللَّهُ مُحِيطٌۢ بِٱلْكَٰفِرِينَ ﴿١٩﴾

19. หรือดังฝนที่หลั่งลงมาจากฟากฟ้า โดยที่ในฝนนั้นมีทั้งบรรดาความมืด ฟ้าคำรณ และฟ้าแลบ พวกเขาจึงเอานิ้วมือของพวกเขาอุดหูพวกเขาไว้เนื่องจากฟ้าผ่า ทั้งนี้เพราะกลัวความตาย[3] และอัลลอฮฺนั้นทรงล้อม[4] พวกปฏิเสธการศรัทธาเหล่านั้นไว้แล้ว

---

[1] เมื่อพวกเขาไม่สนใจในสิ่งที่พวกเขาเห็นรอบ ๆ ตัวของพวกเขาแล้ว อัลลอฮฺก็ทรงปล่อยให้พวกเขาอยู่ในความมืดต่อไป กล่าวคือปล่อยให้จมปลักแห่งความโง่ต่อไป ตามที่พวกเขาปรารถนา ทั้งนี้โดยที่ได้ทรงใช้ถ้อยคำในเชิงประชดว่า "อัลลอฮฺก็ทรงนำเอาแสงสว่างของพวกเขาไป ปล่อยให้พวกเขาอยู่ในความมืดมิด ซึ่งพวกเขาไม่สามารถจะมองเห็นได้" ในการนี้ทำให้พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ในความมืด โดยไม่สามารถรู้ว่าอะไรควร และไม่ควร อันเป็นการเปรียบเทียบให้เห็นสภาพของผู้ปฏิเสธศรัทธาว่าการดำเนินชีวิตของพวกเขานั้น เหมือนอยู่ในความมืด

[2] อัลลอฮฺทรงเปรียบเทียบพวกเขาว่าประหนึ่ง คนหูหนวก เป็นใบ้ และตาบอด และประหนึ่งว่าพวกมุนาฟิกนั้น เป็นพวกที่สูญเสียอวัยวะสำคัญทั้งสามดังกล่าว แน่นอนผู้ที่มีสภาพดังกล่าวย่อมไม่สามารถจะกลับไปสู่ทางที่ถูกได้ เพราะว่าจะฟังเขาพูดก็ไม่ได้ยิน จะถามเขาก็พูดไม่ได้ และจะมองก็มองไม่เห็น อันนับได้ว่าเป็นมนุษย์ที่น่าทุเรศที่สุด

[3] ตามธรรมดาสำหรับผู้มีปัญญานั้น เมื่อกลัวฟ้าผ่า ก็จะต้องหลีกเลี่ยงให้ห่างไกลจากสิ่งที่เป็นสื่อไฟฟ้าเสีย จึงจะได้รับความปลอดภัย ไม่ใช่เอานิ้วมืออุดหู เพื่อมิให้ได้ยินฟ้าผ่า แล้วฟ้าก็จะไม่ผ่า อันเป็นการกระทำของผู้ที่ขาดปัญญา ในทำนองเดียวกัน พวกมุนาฟิกที่พยายามหลีกเลี่ยงไม่ยอมฟังอัล-กุรอาน และคำแนะนำของท่านนะบีนั้น ก็ใช่ว่าจะพ้นการลงโทษของอัลลอฮฺได้ เพียงแต่แก้ตัวว่าไม่เคยได้ยินโองการของอัลลอฮฺ และคำแนะนำของท่านนะบีเท่านั้น

[4] เป็นการแจ้งให้ทราบว่าพวกเขาไม่สามารถจะหนีให้พ้นไปได้ เพราะประหนึ่งพวกเขาถูกล้อมไว้แล้ว

يَكَادُ ٱلْبَرْقُ يَخْطَفُ أَبْصَٰرَهُمْ ۖ كُلَّمَآ أَضَآءَ لَهُم مَّشَوْا۟ فِيهِ وَإِذَآ أَظْلَمَ عَلَيْهِمْ قَامُوا۟ ۚ وَلَوْ شَآءَ ٱللَّهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ وَأَبْصَٰرِهِمْ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾

20. สายฟ้าแลบแทบจะเฉี่ยวสายตาของพวกเขาไป[1] คราใดที่มันให้แสงสว่างแก่พวกเขา พวกเขาก็เดินไปในแสงสว่างนั้น[2] และเมื่อมันมืดลงแก่พวกเขา พวกเขาก็หยุดยืน และหากอัลลอฮฺทรงประสงค์แล้ว[3] แน่นอนก็ทรงนำเอาหูและตาของพวกเขาไปแล้ว แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงอานุภาพเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ٱعْبُدُوا۟ رَبَّكُمُ ٱلَّذِى خَلَقَكُمْ وَٱلَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٢١﴾

21. มนุษย์เอ๋ย! จงเคารพอิบาดะฮฺ[4] พระผู้เป็นเจ้าของพวกเจ้าที่ทรงบังเกิดพวกเจ้า และบรรดาผู้ที่มาก่อนพวกเจ้าเถิด เพื่อว่าพวกเจ้าจะยำเกรง

ٱلَّذِى جَعَلَ لَكُمُ ٱلْأَرْضَ فِرَٰشًا وَٱلسَّمَآءَ بِنَآءً وَأَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَأَخْرَجَ بِهِۦ مِنَ ٱلثَّمَرَٰتِ رِزْقًا لَّكُمْ ۖ فَلَا تَجْعَلُوا۟ لِلَّهِ أَندَادًا وَأَنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٢﴾

22. คือผู้ทรงให้แผ่นดินเป็นที่นอน[5] และฟ้าเป็นอาคาร[6] แก่พวกเจ้า และทรงให้น้ำหลั่งลงมาจากฟากฟ้า แล้วได้ทรงให้บรรดาผลไม้ออกมา เนื่องด้วยน้ำนั้น ทั้งนี้เพื่อเป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า ดังนั้นพวกเจ้าจงอย่าให้มีผู้

---

[1] อัลลอฮฺทรงเปรียบเทียบว่า ความชัดเจนของอัล-กุรอานนั้นให้ความเจิดจ้าประดุจสายฟ้าแลบที่แทบจะเฉี่ยวสายตาของพวกเขาไป

[2] ทรงเปรียบว่า เมื่ออัล-กุรอานได้ให้ความเข้าใจแก่พวกเขา ในสิ่งที่พวกเขายังมืดมนอยู่ (อันเปรียบเสมือนแสงฟ้าแลบที่ให้ความสว่างแก่พวกเขา) พวกเขาก็ปฏิบัติตาม แต่เมื่อพวกเขาไม่สบอารมณ์ในข้อความของอัล-กุรอาน (อันเปรียบเสมือนแสงฟ้าแลบได้มืดลง) พวกเขาก็ไม่ยอมปฏิบัติ (อันเปรียบเสมือนพวกที่ยืนอยู่กับที่)

[3] ถ้าอัลลอฮฺทรงประสงค์จะลงโทษพวกเขา พระองค์ก็ทรงให้ตาของพวกเขาบอดไปแล้ว เพราะมีตาก็เหมือนไม่มี เนื่องจากไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองแต่อย่างใด

[4] การให้เอกภาพแด่อัลลอฮฺด้วยความนอบน้อมถ่อมตน และจงรักภักดีต่อพระองค์

[5] ให้แผ่นดินเป็นผืนราบเหมือนที่นอน

[6] ให้ฟากฟ้าที่มองเห็นเป็นรูปโดมนั้น เป็นเสมือนอาคารที่มนุษย์พักอาศัย

เท่าเทียมใด ๆ ขึ้น สำหรับอัลลอฮฺ[1] โดยที่พวกเจ้าก็รู้กันอยู่

وَإِن كُنتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّن مِّثْلِهِ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُم مِّن دُونِ اللَّهِ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٣﴾

23. และหากปรากฏว่าพวกเจ้าอยู่ในความแคลงใจใด ๆ จากสิ่ง[2] ที่เราได้ให้ลงมาแก่บ่าวของเรา[3] แล้ว ก็จงนำมาสักซูเราะฮฺหนึ่งเยี่ยงสิ่งนั้น[4] และจงเชิญชวนผู้ที่อยู่ในหมู่พวกเจ้าอื่นจากอัลลอฮฺ หากพวกเจ้าเป็นผู้พูดจริง[5]

فَإِن لَّمْ تَفْعَلُوا وَلَن تَفْعَلُوا فَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿٢٤﴾

24. แต่ถ้าพวกเจ้ายังมิได้ทำ และจะไม่กระทำตลอดไปแล้ว ก็จงระวังไฟนรก ซึ่งเชื้อเพลิงของมันนั้นคือ มนุษย์ และ หิน[6] โดยที่มันได้ถูกเตรียมไว้ สำหรับบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา

وَبَشِّرِ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ كُلَّمَا رُزِقُوا مِنْهَا مِن ثَمَرَةٍ رِّزْقًا قَالُوا هَٰذَا الَّذِي رُزِقْنَا مِن قَبْلُ وَأُتُوا بِهِ مُتَشَابِهًا

25. และ (มุฮัมมัด) จงแจ้งข่าวดีแก่บรรดาผู้ศรัทธา และประกอบสิ่งที่ดีทั้งหลายว่า แน่นอนพวกเขาจะได้รับบรรดาสวนสวรรค์ ซึ่งมีแม่น้ำหลายสาย ไหลอยู่ภายใต้สวนสวรรค์

---

[1] อย่าให้มีผู้หนึ่งผู้ใด หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใด เท่าเทียมกับพระองค์ ทั้งในความรัก ความกลัวเกรง และในการจงรักภักดี ตลอดจนในสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น กล่าวคือ เราจะต้องให้พระองค์อยู่เหนือกว่าสิ่งใดทั้งมวล เฉพาะอย่างยิ่งในการอิบาดะฮฺต่อพระองค์ทุกประเภท จะต้องให้เป็นไปเพื่อความโปรดปรานของพระองค์แต่เพียงองค์เดียวเท่านั้น

[2] จากอัล-กุรอาน

[3] แก่ท่านนะบีมุฮัมมัด

[4] คือจงประพันธ์มาสักซูเราะฮฺหนึ่ง เช่นเดียวกับอัล-กุรอาน

[5] อัลลอฮฺทรงใช้ให้พวกเขาชักชวนบรรดาผู้เชี่ยวชาญที่ร่วมอยู่ในหมู่พวกเขาให้ช่วยเหลือในการประพันธ์อีกด้วย ยกเว้นอัลลอฮฺองค์เดียวเท่านั้น หากพวกเขาพูดจริงตามที่ได้อ้างไว้ และการที่ต้องยกเว้นอัลลอฮฺนั้น ก็เพราะว่าพระองค์อยู่ในสภาพที่ร่วมอยู่กับพวกเขาด้วยและสามารถประพันธ์ได้ เพราะอัล-กุรอานเป็นดำรัสของพระองค์

[6] หมายถึงมนุษย์ที่ดื้อดัน และปฏิเสธศรัทธา ส่วนหินนั้นหมายถึงหินที่มนุษย์นำมาสลักเป็นเจว็ดสำหรับเคารพสักการะ

وَلَهُمْ فِيهَآ أَزْوَٰجٌ مُّطَهَّرَةٌ ۖ وَهُمْ فِيهَا
خَـٰلِدُونَ ﴿٢٥﴾

เหล่านั้น คราใดที่พวกเขาได้รับผลไม้จากสวนสวรรค์นั้นเป็นเครื่องยังชีพ พวกเขาก็กล่าวว่า นี่คือสิ่งที่เราได้รับเป็นปัจจัยยังชีพมาก่อนแล้ว[1] และสิ่งที่พวกเขาได้รับนั้นมีลักษณะคล้ายคลึงกัน และในสวรรค์นั้นพวกเขาจะได้รับคู่ครองที่บริสุทธิ์[2] และพวกเขาจะพำนักอยู่ในสวรรค์นั้นตลอดกาล

۞ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَسْتَحْىِۦٓ أَن يَضْرِبَ مَثَلًا مَّا
بَعُوضَةً فَمَا فَوْقَهَا ۚ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟
فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّهِمْ ۖ وَأَمَّا ٱلَّذِينَ
كَفَرُوا۟ فَيَقُولُونَ مَاذَآ أَرَادَ ٱللَّهُ بِهَـٰذَا
مَثَلًا ۘ يُضِلُّ بِهِۦ كَثِيرًا وَيَهْدِى بِهِۦ
كَثِيرًا ۚ وَمَا يُضِلُّ بِهِۦٓ إِلَّا ٱلْفَـٰسِقِينَ ﴿٢٦﴾

26. แท้จริงอัลลอฮฺไม่ทรงละอาย ในการที่พระองค์จะทรงยกอุทาหรณ์ใด ๆ ขึ้นเปรียบเทียบ ไม่ว่าจะเป็นริ้นสักตัวหนึ่ง แล้วก็สิ่งที่ยิ่งไปกว่านั้นก็ตาม[3] ส่วนบรรดาผู้ที่ศรัทธานั้น พวกเขาย่อมรู้ว่าแท้จริงมัน[4] คือ ความจริงที่มาจากพระเจ้าของพวกเขา และส่วนบรรดาผู้ที่ปฏิเสธการศรัทธานั้นพวกเขาจะพูดว่า อัลลอฮฺทรงประสงค์สิ่งใดในการยกอุทาหรณ์ด้วยสิ่งนี้[5]? พระองค์ทรงให้คนมากมายหลงผิดด้วยอุทาหรณ์นั้น[6] และทรงแนะนำทางที่ถูกต้องแก่คนมากมาย

---

[1] โดยเข้าใจผิดว่า เป็นผลไม้ที่เหมือนกับที่พวกเขาเคยบริโภคมาก่อนแล้วในโลก ทั้งนี้เพราะมีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่ความจริงนั้นเหมือนแต่เพียงรูปร่าง และลักษณะเท่านั้น ส่วนรสชาตินั้นห่างไกลกันมาก

[2] คือคู่ครองที่บริสุทธิ์ทั้งจิตใจและร่างกาย และบริสุทธิ์จากการแตะต้องโดยมนุษย์และญิน เป็นคู่ครองที่อยู่ร่วมกันเยี่ยงสามีภรรยา หาใช่เป็นเพียงเพื่อนสนทนาอย่างที่พวกก็อดยานีเข้าใจไม่

[3] สิ่งที่เล็กยิ่งกว่าริ้น

[4] อุทาหรณ์ที่อัลลอฮฺทรงยกมาเปรียบเทียบ

[5] ในการที่พระองค์ทรงนำเอาริ้นมาเปรียบเทียบนั้น พระองค์ทรงประสงค์สิ่งใด

[6] พวกที่ดื้อดึงไม่ยอมเชื่อ เนื่องจากไม่ใช้ปัญญาหาความเข้าใจ ในอุทาหรณ์ดังกล่าว ดังนั้นพวกเขาจึงหลงทางด้วยการปฏิเสธศรัทธา

ด้วยอุทาหรณ์นั้น[1] และพระองค์จะไม่ทรงให้ใคร หลงผิดด้วยอุทาหรณ์นั้น นอกจากผู้ที่ฝ่าฝืน เท่านั้น

27. คือบรรดาผู้ที่ทำลายสัญญาของอัลลอฮฺ หลังจากที่ได้มีสัญญาไว้แก่พระองค์[2] และตัด สิ่งที่อัลลอฮฺทรงใช้ให้ต่อ[3] และบ่อนทำลายใน ผืนแผ่นดิน ชนเหล่านี้แหละคือพวกที่ขาดทุน

ٱلَّذِينَ يَنقُضُونَ عَهْدَ ٱللَّهِ مِنۢ بَعْدِ مِيثَٰقِهِۦ
وَيَقْطَعُونَ مَآ أَمَرَ ٱللَّهُ بِهِۦٓ أَن يُوصَلَ
وَيُفْسِدُونَ فِى ٱلْأَرْضِ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ
ٱلْخَٰسِرُونَ ٢٧

28. พวกเจ้าจะปฏิเสธการศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ได้อย่างไร? ทั้ง ๆ ที่พวกเจ้านั้นเคยปราศจาก ชีวิตมาก่อน[4] แล้วพระองค์ก็ทรงให้เจ้ามีชีวิตขึ้น ภายหลังก็จะทรงให้พวกเจ้าตาย แล้วจะทรงให้ พวกเจ้ามีชีวิตขึ้นอีก แล้วพวกเจ้าก็จะถูกนำ กลับไปสู่พระองค์

كَيْفَ تَكْفُرُونَ بِٱللَّهِ وَكُنتُمْ أَمْوَٰتًا
فَأَحْيَٰكُمْ ۖ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ
ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ٢٨

29. พระองค์คือผู้ที่ได้ทรงสร้างสิ่งทั้งมวลในโลก ไว้สำหรับพวกเจ้า ภายหลังได้ทรงมุ่งสู่ฟากฟ้า[5] แล้วได้ทำให้มันสมบูรณ์ขึ้นเป็นเจ็ดชั้นฟ้าและ พระองค์นั้นทรงรอบรู้ในทุกสิ่งทุกอย่าง

هُوَ ٱلَّذِى خَلَقَ لَكُم مَّا فِى ٱلْأَرْضِ جَمِيعًا
ثُمَّ ٱسْتَوَىٰٓ إِلَى ٱلسَّمَآءِ فَسَوَّىٰهُنَّ سَبْعَ
سَمَٰوَٰتٍ ۚ وَهُوَ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌ ٢٩

---

[1] สำหรับผู้ที่ใช้ปัญญานั้น ย่อมเข้าใจในอุทาหรณ์ดีแล้ว พวกเขาก็ได้รับแนวทางที่ถูกต้อง และศรัทธาต่อพระองค์

[2] สัญญาทางธรรมชาติ หรือทางสัญชาตญาณที่จะทำให้พวกเขายอมรับในการเป็นพระเจ้าของอัลลอฮฺ ดังที่พระองค์ได้ทรงถามพวกเขาขณะยังอยู่ในสภาพเชื้ออสุจิอยู่ว่า "ข้ามิใช่พระเจ้าของพวกเจ้าดอกหรือ พวกเขาตอบว่า ใช่ขอรับ พวกข้าพระองค์ขอยืนยัน" แต่แล้วพวกเขาก็ทำลายสัญญานั้นเสีย ด้วยการปฏิเสธการเป็นพระเจ้าของพระองค์

[3] ไม่ปฏิบัติตามสิ่งที่พระองค์ทรงใช้

[4] คือยังอยู่ในสภาพเป็นดิน อันหมายถึงท่านนะบี อาดัมผู้เป็นบิดาแห่งมนุษย์ชาติทั้งมวล

[5] ซึ่งขณะนั้นฟากฟ้า ยังเป็นหมอกควันอยู่ ดังที่พระองค์ทรงแจ้งไว้ว่า "แล้วพระองค์ได้ทรงมุ่งสู่ฟากฟ้าขณะที่มันยังเป็นหมอกควันอยู่

30. และจงรำลึกถึงขณะที่พระเจ้าของเจ้าได้ตรัสแก่มลาอิกะฮฺว่า แท้จริงข้าจะให้มีผู้แทนคนหนึ่ง[1] ในพิภพ มลาอิกะฮฺได้ทูลขึ้นว่า พระองค์จะทรงให้มีขึ้นในพิภพซึ่งผู้ที่บ่อนทำลาย และก่อการนองเลือดในพิภพกระนั้นหรือ[2] ทั้ง ๆ ที่พวกข้าพระองค์ให้ความบริสุทธิ์ พร้อมด้วยการสรรเสริญพระองค์ และเทิดทูนความบริสุทธิ์ในพระองค์ พระองค์ตรัสว่า แท้จริงข้ารู้ยิ่งในสิ่งที่พวกเจ้าไม่รู้[3]

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَٰٓئِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي
ٱلْأَرْضِ خَلِيفَةً ۖ قَالُوٓا۟ أَتَجْعَلُ فِيهَا مَن يُفْسِدُ
فِيهَا وَيَسْفِكُ ٱلدِّمَآءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ
وَنُقَدِّسُ لَكَ ۖ قَالَ إِنِّيٓ أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾

31. และพระองค์ได้ทรงสอนบรรดานามของทั้งปวงให้แก่อาดัม[4] ภายหลังได้ทรงแสดงสิ่งเหล่านั้นแก่มลาอิกะฮฺ แล้วตรัสว่า จงบอกบรรดาชื่อของสิ่งเหล่านี้แก่ข้า หากพวกเจ้าเป็นผู้พูดจริง

وَعَلَّمَ ءَادَمَ ٱلْأَسْمَآءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى
ٱلْمَلَٰٓئِكَةِ فَقَالَ أَنۢبِـُٔونِي بِأَسْمَآءِ هَٰٓؤُلَآءِ
إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٣١﴾

32. พวกเขา (บรรดามะลาอิกะฮฺ) ทูลว่า มหาบริสุทธิ์พระองค์ท่านไม่มีความรู้ใด ๆ แก่พวกข้าพระองค์ นอกจากสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสอนพวกข้าพระองค์เท่านั้น แท้จริงพระองค์คือผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ

قَالُوا۟ سُبْحَٰنَكَ لَا عِلْمَ لَنَآ إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَآ ۖ إِنَّكَ
أَنتَ ٱلْعَلِيمُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٣٢﴾

---

[1] คือนะบี อาดัม ซึ่งเป็นมนุษย์คนแรก และเป็นบิดาของมนุษยชาติมิใช่คนใดคนหนึ่งที่ชื่ออาดัม ตามที่พวกก็อดยานีได้บิดเบือนไว้

[2] การที่มลาอิกะฮฺกล่าวเช่นนั้น อาจเข้าใจได้ว่า เมื่อก่อนโน้นอัลลอฮฺเคยบังเกิดสิ่งที่มีชีวิต และมีปัญญามาในโลก แล้วพวกเขาเหล่านั้นประหัตประหารกัน จนกระทั่งสูญพันธุ์ ทั้งนี้ด้วยพระประสงค์ของพระองค์ แล้วพระองค์ก็ทรงบังเกิดอาดัมขึ้นมาใหม่จากดิน เพื่อเป็นผู้แทนของพระองค์ในพิภพ ซึ่งจะมีลูกหลานแพร่สะพัดไปทั่วโลกในการนี้ทำให้มลาอิกะฮฺเข้าใจว่า ลูกหลานของอาดัมจะประหัตประหารกันและหลั่งเลือดกัน จึงได้ถามพระองค์เพื่อต้องการทราบ ใช่ว่าเป็นการคัดค้านแต่อย่างใดไม่

[3] อัลลอฮฺทรงรู้ดียิ่ง ถึงเป้าหมายในการบังเกิดท่านนะบีอาดัม แต่มลาอิกะฮฺไม่รู้

[4] อัลลอฮฺทรงสอนบรรดาชื่อทั้งปวงของสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้ในพิภพ ให้แก่นะบีอาดัมทราบ

قَالَ يَٰٓـَٔادَمُ أَنۢبِئۡهُم بِأَسۡمَآئِهِمۡۖ فَلَمَّآ أَنۢبَأَهُم
بِأَسۡمَآئِهِمۡ قَالَ أَلَمۡ أَقُل لَّكُمۡ إِنِّيٓ أَعۡلَمُ غَيۡبَ
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَأَعۡلَمُ مَا تُبۡدُونَ وَمَا كُنتُمۡ
تَكۡتُمُونَ ٣٣

33. พระองค์ตรัสว่า โอ้อาดัม! จงบอกบรรดาชื่อของสิ่งเหล่านั้นแก่พวกเขาที (บรรดามะลาอิกะฮฺ) ครั้นเมื่ออาดัมได้บอกชื่อของสิ่งเหล่านั้นแก่พวกเขาแล้ว พระองค์จึงตรัสว่า ข้ามิได้บอกแก่พวกเจ้าดอกหรือว่า แท้จริงข้าเป็นผู้รู้ยิ่งซึ่งความเร้นลับแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และเป็นผู้รู้ยิ่งในสิ่งที่พวกเจ้าเปิดเผยและสิ่งที่พวกเจ้าปกปิด

وَإِذۡ قُلۡنَا لِلۡمَلَٰٓئِكَةِ ٱسۡجُدُواْ لِأٓدَمَ فَسَجَدُوٓاْ
إِلَّآ إِبۡلِيسَ أَبَىٰ وَٱسۡتَكۡبَرَ وَكَانَ مِنَ ٱلۡكَٰفِرِينَ ٣٤

34. และจงรำลึกถึง ขณะที่เราได้กล่าวแก่มลาอิกะฮฺว่า พวกเจ้าจงสุยูด[1] แก่อาดัมเถิด แล้วพวกเขาก็สุยูดกัน นอกจากอิบลีส[2] โดยที่มันไม่ยอมสุยูด และแสดงโอหัง และมันจึงได้กลายเป็นผู้สิ้นสภาพแห่งการศรัทธา (กาฟิรฺ)

وَقُلۡنَا يَٰٓـَٔادَمُ ٱسۡكُنۡ أَنتَ وَزَوۡجُكَ ٱلۡجَنَّةَ وَكُلَا مِنۡهَا
رَغَدًا حَيۡثُ شِئۡتُمَا وَلَا تَقۡرَبَا هَٰذِهِ ٱلشَّجَرَةَ فَتَكُونَا
مِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ٣٥

35. และเราได้กล่าวว่า โอ้ อาดัม! เจ้าและคู่ครองของเจ้าจงพำนักอยู่ในสวนสวรรค์นั้นเถิด และเจ้าทั้งสองจงบริโภคจากสวนนั้นอย่างกว้างขวาง ณ ที่ที่เจ้าทั้งสองปรารถนา และอย่าเข้าใกล้ต้นไม้ต้นนี้[3] (มิเช่นนั้นแล้ว) เจ้าทั้งสองจะกลายเป็นผู้อธรรมแก่ตัวเอง

فَأَزَلَّهُمَا ٱلشَّيۡطَٰنُ عَنۡهَا فَأَخۡرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيهِۖ
وَقُلۡنَا ٱهۡبِطُواْ بَعۡضُكُمۡ لِبَعۡضٍ عَدُوّٞۖ وَلَكُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ
مُسۡتَقَرّٞ وَمَتَٰعٌ إِلَىٰ حِينٖ ٣٦

36. ภายหลังชัยฏอนได้ทำให้ทั้งสองนั้นพลั้งพลาดไป เนื่องจากต้นไม้ต้นนั้น[4] แล้วได้ทำให้ทั้งสองออกจากที่ที่เคยพำนักอยู่[5] และ

---

[1] หมายถึงการโน้มศีรษะลงด้วยความนอบน้อม เป็นการคารวะและเคารพนับถือ มิใช่หมายถึงการวางใบหน้าลงบนพื้นแต่อย่างใด เพราะปฏิบัติการดังกล่าวนี้ จะกระทำได้เฉพาะอัลลอฮฺเท่านั้น

[2] เป็นต้นตอแห่งเชื้อสายของชัยฏอน และชัยฏอนนั้นคือผู้ที่ฝ่าฝืนและดื้อดึงจากพวกญิน

[3] ต้นไม้ต้นหนึ่งในสวนสวรรค์ ซึ่งพระองค์ทรงชี้ให้อาดัมและเฮาวาอฺ ดู

[4] เนื่องจากเข้าใกล้ต้นไม้ต้นนั้น และบริโภคผลของมัน

[5] ออกจากสวนสวรรค์

เราได้กล่าวว่าพวกเจ้าจงออกไป โดยที่บางส่วนของพวกเจ้าต่างเป็นศัตรูต่อกัน[1] และ (สำหรับพวกเจ้าในผืนแผ่นดินนั้น) มีที่พำนัก และมีสิ่งอำนวยประโยชน์จนถึงระยะเวลาหนึ่ง[2]

37. ภายหลังอาดัมได้เรียนรู้คำวิงวอนจากพระเจ้าของเขา[3] แล้วพระองค์อภัยโทษแก่เขา แท้จริงพระองค์คือผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

فَتَلَقَّىٰٓ ءَادَمُ مِن رَّبِّهِۦ كَلِمَٰتٍ فَتَابَ عَلَيْهِ ۚ إِنَّهُۥ هُوَ
ٱلتَّوَّابُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٣٧﴾

38. เราได้กล่าวว่า พวกเจ้าจงออกไปทั้งหมด[4] จากสวนนั้น แล้วหากมีคำแนะนำจากข้ามายังพวกเจ้าแล้ว ผู้ใดที่ปฏิบัติตามคำแนะนำของข้า ก็ไม่มีความกลัวใด ๆ แก่พวกเขา[5] และทั้งพวกเขาก็จะไม่เสียใจ

قُلْنَا ٱهْبِطُوا۟ مِنْهَا جَمِيعًا ۖ فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُم مِّنِّى
هُدًى فَمَن تَبِعَ هُدَاىَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ
وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٣٨﴾

39. และบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา และไม่เชื่อบรรดาโองการของเรานั้น ชนเหล่านี้คือชาวนรก โดยที่พวกเขาจะอยู่ในนรกนั้นตลอดกาล

وَٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَكَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَآ أُو۟لَٰٓئِكَ أَصْحَٰبُ
ٱلنَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٣٩﴾

40. วงศ์วานอิสรออีลเอ๋ย ! จงรำลึกถึงความโปรดปรานของข้า ที่ข้าได้โปรดปรานแก่พวกเจ้า[6] และจงรักษาข้อสัญญาของข้าให้

يَٰبَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ٱذْكُرُوا۟ نِعْمَتِىَ ٱلَّتِىٓ أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ
وَأَوْفُوا۟ بِعَهْدِىٓ أُوفِ بِعَهْدِكُمْ وَإِيَّٰىَ فَٱرْهَبُونِ ﴿٤٠﴾

---

[1] บางส่วนของลูกหลานอาดัม กับผู้ที่สืบเชื้อสายจากอิบลีสที่จะมีต่อไป

[2] จนกว่าจะถึงวาระแห่งการสิ้นชีวิต

[3] แล้วได้วิงวอนขออภัยโทษต่อพระองค์

[4] ทั้งนะบี อาดัม พระนางเฮาวาอฺ และอิบลีส

[5] เมื่อพวกเขาฟื้นคืนชีพในวันปรโลก พวกเขาจะไม่มีความกลัวใด ๆ ที่จะถูกลงโทษ และจะไม่เสียใจในสิ่งตอบแทนที่พวกเขาจะได้รับ

[6] หมายถึงได้ทรงให้บุคคลในประชาชาติของอิสรออีล เป็นร่อซูลของพระองค์ติดต่อกันมาหลายยุคหลายสมัยจนพวกเขาเข้าใจผิดว่าพวกเขาเป็นประชาชาติที่อัลลอฮฺทรงรัก

ครบถ้วน[1] ข้าก็จะรักษาสัญญาของพวกเจ้าให้ครบถ้วน และเฉพาะข้าเท่านั้น พวกเจ้าจงเกรงกลัว

41. และพวกเจ้าจงศรัทธาต่อสิ่งที่ข้าได้ให้ลงมาเพื่อยืนยันสิ่งที่มีอยู่กับพวกเจ้า[2] และพวกเจ้าจงอย่าเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อสิ่งนั้นเป็นคนแรก[3] และจงอย่าได้นำโองการของข้าไปแลกเปลี่ยนกับราคาอันเล็กน้อย[4] และเฉพาะข้าเท่านั้น พวกเจ้าจงยำเกรง

وَءَامِنُوا۟ بِمَآ أَنزَلْتُ مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ وَلَا
تَكُونُوٓا۟ أَوَّلَ كَافِرٍۭ بِهِۦ ۖ وَلَا تَشْتَرُوا۟ بِـَٔايَٰتِى ثَمَنًا قَلِيلًا
وَإِيَّٰىَ فَٱتَّقُونِ ﴿٤١﴾

42. และพวกเจ้าจงอย่าปะปน สิ่งจริงด้วยสิ่งเท็จ และจงอย่าปกปิดสิ่งที่เป็นจริง[5] ทั้ง ๆ ที่พวกเจ้ารู้กันอยู่

وَلَا تَلْبِسُوا۟ ٱلْحَقَّ بِٱلْبَٰطِلِ
وَتَكْتُمُوا۟ ٱلْحَقَّ وَأَنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤٢﴾

43. และพวกเจ้าจงดำรงไว้ซึ่งการละหมาดและจงชำระซะกาต และจงรุกัวะร่วมกับผู้รุกัวะทั้งหลาย[6]

وَأَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُوا۟ ٱلزَّكَوٰةَ وَٱرْكَعُوا۟ مَعَ
ٱلرَّٰكِعِينَ ﴿٤٣﴾

44. พวกเจ้าใช้ให้ผู้คนกระทำความดี[7] โดยที่

۞ أَتَأْمُرُونَ ٱلنَّاسَ بِٱلْبِرِّ وَتَنسَوْنَ أَنفُسَكُمْ

---

[1] ให้เคารพอิบาดะฮฺต่อพระองค์แต่เพียงองค์เดียวเท่านั้น โดยปราศจากการตั้งภาคีใด ๆ ทั้งสิ้น ให้ปฏิบัติตามศาสนบัญญัติ และให้ศรัทธาต่อบรรดาร่อซูลของพระองค์ เมื่อประจักษ์หลักฐานความเป็นจริงของร่อซูลเหล่านั้น

[2] ให้ศรัทธาต่ออัล-กุรอานที่ถูกประทานลงมาเพื่อยืนยันคัมภีร์เตารอต และอินญีล ซึ่งมีอยู่ในมือของพวกเขา

[3] เพราะจะทำให้ผู้อื่นถือปฏิบัติตามด้วย

[4] อย่าได้ละทิ้งโองการของอัลลอฮฺที่ท่านนะบีนำมา โดยเห็นแก่ประโยชน์เล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เคยได้รับ

[5] อย่าปกปิดลักษณะของนะบีมุฮัมมัดที่ปรากฏอยู่ในคัมภีร์ของพวกเขา โดยนำเอาลักษณะอื่นที่ไม่เป็นจริงมาแทน

[6] ให้พวกเขาอยู่ในหมู่มุสลิม และทำละหมาดร่วมกัน

[7] นักปราชญ์ของยิวได้แนะนำให้บางส่วนของพวกเขาศรัทธาต่อท่านนะบีมุฮัมมัด แต่พวกเขาเองไม่ยอมศรัทธา

وَأَنتُمْ تَتْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٤٤﴾

พวกเจ้าลืมตัวของพวกเจ้าเองกระนั้นหรือ และทั้ง ๆ ที่พวกเจ้าอ่านคัมภีร์กันอยู่ แล้วพวกเจ้าไม่ใช้ปัญญากระนั้นหรือ

وَاسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ وَإِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ ﴿٤٥﴾

45. และพวกเจ้าจงอาศัยความอดทน[1] และการละหมาดเถิด[2] และแท้จริงการละหมาดนั้นเป็นสิ่งใหญ่โต[3] นอกจากบรรดาผู้ที่นอบน้อมถ่อมตนเท่านั้น[4]

الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُم مُّلَاقُو رَبِّهِمْ وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿٤٦﴾

46. คือ บรรดาผู้ที่คาดคิดว่า แน่นอนพวกเขาจะพบกับพระเจ้าของพวกเขา และแน่นอนพวกเขาจะเป็นผู้กลับไปสู่พระองค์

يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٤٧﴾

47. วงศ์วานอิสรออีลเอ๋ย จงรำลึกถึงความโปรดปรานของข้า ที่ข้าได้โปรดปรานแก่พวกเจ้าและแท้จริงนั้น ข้าได้เทิดพวกเจ้าไว้เหนือประชาชาติทั้งหลาย[5]

وَاتَّقُوا يَوْمًا لَّا تَجْزِي نَفْسٌ عَن نَّفْسٍ شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا شَفَاعَةٌ وَلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤٨﴾

48. และจงกลัวเกรงวันหนึ่ง ซึ่งไม่มีชีวิตใดจะตอบแทนสิ่งใดแทนอีกชีวิตหนึ่งได้[6] และการขอให้มีความช่วยเหลือใด ๆ ก็จะไม่ถูกรับ

---

[1] ให้ใช้ความอดทนเป็นสำคัญในการปฏิบัติตามบัญญัติศาสนา

[2] ให้ดำรงไว้ซึ่งการละหมาดด้วย เพราะการละหมาดจะช่วยให้ผู้ปฏิบัติรำลึกถึงอัลลอฮฺ และมีความยำเกรงต่อพระองค์

[3] ทั้งนี้เพราะการละหมาดนั้นต้องปฏิบัติเป็นเนืองนิจ อันเป็นภาระที่เปรียบเสมือนสิ่งใหญ่โตที่ต้องใช้อุตสาหะเป็นสำคัญ

[4] นอกจากผู้ที่รู้จักอัลลอฮฺ และนอบน้อมแต่พระองค์เท่านั้น ที่จะรู้สึกว่า การละหมาดนั้นเป็นเรื่องเล็กและปฏิบัติด้วยความศรัทธา

[5] เหนือกว่าประชาชาติในสมัยนั้น และประชาชาติในอดีต เนื่องจากพวกเขายึดมั่นในบัญญัติแห่งศาสนาของพวกเขา

[6] ไม่มีคนใดที่จะช่วยแบกภาระแทนกันได้ แม้แต่จะเป็นพ่อแม่ พี่น้อง และลูกเมียก็ตาม

จากชีวิตนั้น[1] และค่าไถ่ถอนใด ๆ ก็จะไม่ถูกรับเอาจากชีวิตนั้น[2] ด้วย และทั้งพวกเขาก็จะไม่ได้รับความช่วยเหลือ

وَإِذْ نَجَّيْنَٰكُم مِّنْ ءَالِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوٓءَ ٱلْعَذَابِ يُذَبِّحُونَ أَبْنَآءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَآءَكُمْ ۚ وَفِى ذَٰلِكُم بَلَآءٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿٤٩﴾

49. และจงรำลึกถึง ขณะที่เราได้ช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากพวกพ้องของฟิรอาวน์ โดยที่พวกเขาบังคับขู่เข็ญพวกเจ้า ซึ่งการทรมานอันร้ายแรง[3] พวกเขาเชือดบรรดาลูกผู้ชายของพวกเจ้า และไว้ชีวิตบรรดาลูกผู้หญิงของพวกเจ้า[4] และในเรื่องนั้นคือการทดสอบอันสำคัญจากพระเจ้าของพวกเจ้า[5]

وَإِذْ فَرَقْنَا بِكُمُ ٱلْبَحْرَ فَأَنجَيْنَٰكُمْ وَأَغْرَقْنَآ ءَالَ فِرْعَوْنَ وَأَنتُمْ تَنظُرُونَ ﴿٥٠﴾

50. และจงรำลึกถึงขณะที่เราได้แยกทะเลออกเพราะพวกเจ้า[6] แล้วเราได้ช่วยพวกเจ้าให้รอดพ้น[7] และได้ให้พวกฟิรอาวน์จมน้ำตาย[8] ขณะที่

---

[1] การขอให้ผู้อื่นมาช่วยเหลือให้ตนได้รับความกรุณาจากอัลลอฮฺนั้น ก็จะไม่ได้รับอนุมัติจากพระองค์

[2] ถ้าชีวิตนั้นจะนำค่าไถ่ถอนใด ๆ มาไถ่ถอนตัวเองให้พ้นจากการลงโทษ อัลลอฮฺก็จะไม่ทรงรับ ดังกล่าวนี้เพียงเปรียบเทียบให้ทราบไว่า ไม่มีทางใดที่เขาจะหลีกเลี่ยงให้พ้นการลงโทษไปได้เท่านั้น

[3] การเอาพวกเขาเป็นทาสแล้วใช้พวกเขาให้ทำงานหนัก

[4] โดยมีเจตนาทำลายประชาชาติอิสรออีลให้สูญพันธุ์

[5] ทั้งนี้เพื่อให้พวกเขาได้รำลึกถึงความกรุณาของอัลลอฮฺอยู่เสมอ จะได้ไม่ดื้อดึงต่อพระองค์อีกต่อไป

[6] เพราะพวกเจ้าไม่มีทางอื่นที่จะหนีให้พ้นจากฟิรอาวน์ได้ นอกจากจะต้องให้น้ำในทะเลแดงแยกออกเป็นทางเดินข้ามไปเท่านั้นในเรื่องนี้ พวกก็อดยานีไม่ยอมเชื่อ เขากล่าวว่า “เป็นเวลาที่น้ำกำลังลดลงสู่ระดับต่ำจนเห็นท้องทะเล” เขากล่าวอีกว่า “ถ้าน้ำในทะเลแยกออกเป็นร่องจริง และเป็นการแยกที่ไม่ได้มีปรากฏมาก่อนพวกฟิรอาวน์ก็จะต้องตกใจ คงไม่กล้าเสี่ยงลงข้ามไป เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงเป็นอภินิหารหรือความมหัศจรรย์ที่ประจวบกันอย่างเหมาะเจาะ” ผู้อ่านคงทราบแล้วเขามีเจตนาบิดเบือนอย่างไร อัลลอฮฺแจ้งให้ทราบว่า “พระองค์ให้น้ำในทะเลแดงแยกออกเป็นทาง” เขาบิดเบือนไปว่า “น้ำมันลดเอง”

[7] ให้รอดพ้นจากฟิรอาวน์ และไพร่พลของเขา

[8] ขณะที่ฟิรอาวน์ติดตามวงศ์วานอิสรออีลไปถึงกลางทะเล ซึ่งขณะนั้นวงศ์วานอิสรออีลขึ้นฝั่งแล้ว อัลลอฮฺก็ทรงให้น้ำสองฟากทางกระแทกตัวเข้าหากัน ทำให้พวกฟิรอาวน์จมน้ำตาย

พวกเจ้ามองดูอยู่[1]

وَإِذْ وَٰعَدْنَا مُوسَىٰٓ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً ثُمَّ ٱتَّخَذْتُمُ
ٱلْعِجْلَ مِنۢ بَعْدِهِۦ وَأَنتُمْ ظَٰلِمُونَ ٥١

51. และจงรำลึกถึงขณะที่เราได้สัญญาแก่มูซาไว้สี่สิบคืน[2] แล้วพวกเจ้าได้ยึดถือลูกวัวตัวนั้นหลังจากเขา[3] และพวกเจ้านั้นคือผู้อธรรม

ثُمَّ عَفَوْنَا عَنكُم مِّنۢ بَعْدِ ذَٰلِكَ لَعَلَّكُمْ
تَشْكُرُونَ ٥٢

52. แล้วเราก็ได้ให้อภัยแก่พวกเจ้า หลังจากนั้นเพื่อว่าพวกเจ้าจักขอบคุณ

وَإِذْ ءَاتَيْنَا مُوسَى ٱلْكِتَٰبَ وَٱلْفُرْقَانَ
لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ٥٣

53. และจงรำลึกถึงขณะที่เราได้ให้คัมภีร์และอัล-ฟุรฺกอนแก่มูซา เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับคำแนะนำที่ถูกต้อง

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِۦ يَٰقَوْمِ إِنَّكُمْ ظَلَمْتُمْ
أَنفُسَكُم بِٱتِّخَاذِكُمُ ٱلْعِجْلَ فَتُوبُوٓا۟ إِلَىٰ
بَارِئِكُمْ فَٱقْتُلُوٓا۟ أَنفُسَكُمْ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ عِندَ
بَارِئِكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ ۚ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلتَّوَّابُ ٱلرَّحِيمُ ٥٤

54. และจงรำลึกถึงขณะที่มูซาได้กล่าวแก่กลุ่มชนของเขาว่า โอ้กลุ่มชนของฉัน! แท้จริงพวกท่านได้อยุติธรรมแก่ตัวของพวกท่านเอง โดยที่พวกท่านได้ยึดถือลูกวัวตัวนั้น[4] (เป็นที่เคารพสักการะ) ดังนั้นจงกลับสู่พระผู้บังเกิดพวกท่านเถิด[5] แล้วจงฆ่าตัวของพวกท่านเอง[6] นั่นเป็นสิ่งดีแก่พวกท่าน ณ พระผู้บังเกิดพวกท่าน ภายหลังพระองค์ก็ได้ทรงอภัยโทษแก่พวกท่าน แท้จริงพระองค์คือผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

---

[1] ขณะที่วงศ์วานอิสรออีลมองดูกันเอยู่

[2] ให้ท่านนะบีมูซาไปรับบัญญัติ 10 ประการ ณ ภูเขาสินาย และจะต้องอยู่ที่นั่น 40 คืน

[3] ยึดถือลูกวัวที่ซามิรีย์ได้จำลองขึ้นจากทอง เป็นที่เคารพสักการะ หลังจากนะบีมูซาเดินทางไปรับบัญญัติ 10 ประการ

[4] ลูกวัวที่ซามิรีย์ได้จำลองขึ้นจากทองที่เขารวบรวมจากวงศ์วานอิสรออีล แล้วประกาศว่า นี่แหละคือพระเจ้าแล้ววงศ์วานอิสรออีลส่วนมากก็เคารพสักการะกัน

[5] กลับเข้าหาพระผู้ทรงบังเกิดด้วยความสำนึกและกลับเนื้อกลับตัว และขออภัยโทษต่อพระองค์

[6] ให้ทำการประหัตประหารซึ่งกันและกันชั่วระยะเวลาหนึ่ง เพื่อลบล้างความผิด ผู้ใดที่รอดพ้นจากการถูกฆ่าก็จะได้รับการอภัยจากอัลลอฮฺ

55. และจงรำลึกถึง ขณะที่พวกเจ้ากล่าวว่า โอ้มูซา! เราจะไม่ศรัทธาต่อท่านเป็นอันขาด จนกว่าเราจะได้เห็นอัลลอฮฺโดยเปิดเผย[1] แล้วสายฟ้าผ่าก็ได้คร่าพวกเจ้า[2] ขณะที่พวกเจ้ามองดูกันอยู่

وَإِذْ قُلْتُمْ يَٰمُوسَىٰ لَن نُّؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ نَرَى ٱللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْكُمُ ٱلصَّٰعِقَةُ وَأَنتُمْ تَنظُرُونَ ﴿٥٥﴾

56. ภายหลังเราได้ให้พวกเจ้าคืนชีพ หลังจากที่พวกเจ้าได้ตายไปแล้ว[3] เพื่อว่าพวกเจ้าจักขอบคุณ

ثُمَّ بَعَثْنَٰكُم مِّنۢ بَعْدِ مَوْتِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٥٦﴾

57. และเราได้ให้เมฆบดบังพวกเจ้า[4] และได้ให้อัล-มันนะ และอัส-ซัลวา[5] แก่พวกเจ้า พวกเจ้าจงบริโภคสิ่งที่เราได้ให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้าจากสิ่งดี ๆ เถิด และพวกเขาหาได้อธรรมแก่เราไม่ แต่ทว่าพวกเขาอธรรมแก่ตัวของพวกเขาเองต่างหาก

وَظَلَّلْنَا عَلَيْكُمُ ٱلْغَمَامَ وَأَنزَلْنَا عَلَيْكُمُ ٱلْمَنَّ وَٱلسَّلْوَىٰ ۖ كُلُوا۟ مِن طَيِّبَٰتِ مَا رَزَقْنَٰكُمْ ۖ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَٰكِن كَانُوٓا۟ أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٥٧﴾

58. และจงรำลึกถึงขณะที่เราได้กล่าวว่า พวกเจ้าจงเข้าไปในเมืองนี้[6] แล้วจงบริโภคจากเมืองนั้นอย่างกว้างขวาง ณ ที่ที่พวกเจ้าปรารถนา และจงเข้าประตูนั้น[7] ไปในสภาพผู้โน้มศีรษะลงด้วยความนอบน้อม และจงกล่าวว่า "ฮิฏเฏาะฮฺ"

وَإِذْ قُلْنَا ٱدْخُلُوا۟ هَٰذِهِ ٱلْقَرْيَةَ فَكُلُوا۟ مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ رَغَدًا وَٱدْخُلُوا۟ ٱلْبَابَ سُجَّدًا وَقُولُوا۟ حِطَّةٌ نَّغْفِرْ لَكُمْ خَطَٰيَٰكُمْ ۚ وَسَنَزِيدُ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾

---

[1] เห็นอัลลอฮฺด้วยตาของพวกเขา

[2] อัลลอฮฺได้ทรงให้ฟ้าผ่าพวกเขา ทำให้พวกเขาสิ้นชีวิตกันหมดสิ้น ทั้งนี้โดยทยอยกันตายทีละคนสองคน คนที่ตายทีหลังก็ได้เห็นคนที่ตายก่อน ดังข้อความที่ว่า "ขณะที่พวกเจ้ามองกันอยู่"

[3] ในเรื่องนี้ พวกก็อดยานีไม่เชื่อ จึงได้บิดเบือนความหมายของอัล-กุรอานไปว่า "ให้ฟื้นขึ้นหลังจากที่ได้สลบไป" อัลลอฮฺได้ทรงกล่าวว่า "ตาย" เขาว่า "ไม่ใช่ สลบต่างหาก"

[4] ให้เมฆบดบังแสงอาทิตย์เพื่อให้ความร่มเย็นแก่พวกเขาขณะเดินอยู่ในทะเลทราย

[5] อัล-มันนะ คือของหวานชนิดหนึ่ง คล้ายน้ำผึ้ง ส่วนอัส-ซัลวานั้น คือ นกคุ่ม

[6] คือ บัยตุลมักดิสและเข้าเมืองในสภาพที่โน้มศีรษะลงด้วยความคารวะ

[7] หมายถึงประตูหนึ่งแห่งบัยตุลมักดิส ปัจจุบันเรียกว่า ประตู "ฮิฏเฏาะฮฺ"

เราก็จะอภัยโทษให้แก่พวกเจ้า ซึ่งบรรดาความผิดของพวกเจ้าและเราจะเพิ่มพูนแก่บรรดาผู้กระทำความดี

فَبَدَّلَ ٱلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ قَوْلًا غَيْرَ ٱلَّذِى قِيلَ
لَهُمْ فَأَنزَلْنَا عَلَى ٱلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ رِجْزًا مِّنَ
ٱلسَّمَآءِ بِمَا كَانُوا۟ يَفْسُقُونَ ﴿٥٩﴾

59. แล้วบรรดาผู้อธรรมเหล่านั้น ได้เปลี่ยนเอาคำพูดหนึ่งซึ่งมิใช่คำพูดที่ถูกกล่าวแก่พวกเขา[1] เราจึงได้ให้การลงโทษจากฟากฟ้าลงมาแก่บรรดาผู้อธรรมเหล่านั้น เนื่องจากการที่พวกเขาละเมิด

۞ وَإِذِ ٱسْتَسْقَىٰ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِۦ فَقُلْنَا ٱضْرِب
بِّعَصَاكَ ٱلْحَجَرَ ۖ فَٱنفَجَرَتْ مِنْهُ ٱثْنَتَا عَشْرَةَ
عَيْنًا ۖ قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ مَّشْرَبَهُمْ ۖ كُلُوا۟
وَٱشْرَبُوا۟ مِن رِّزْقِ ٱللَّهِ وَلَا تَعْثَوْا۟ فِى
ٱلْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٦٠﴾

60. และจงรำลึกถึงขณะที่มูซาได้ขอน้ำให้แก่กลุ่มชนของพวกเขา แล้วเราได้กล่าวว่า เจ้าจงตีหินด้วยไม้เท้าของเจ้า แล้วตาน้ำสิบสองตาก็พุ่งออกจากหินนั้น แน่นอนกลุ่มชนแต่ละกลุ่ม[2] ย่อมรู้แหล่งน้ำดื่มของตน พวกเจ้าจงกินและจงดื่มจากปัจจัยยังชีพของอัลลอฮฺ และจงอย่าก่อกวนในผืนแผ่นดิน ในฐานะผู้บ่อนทำลาย

وَإِذْ قُلْتُمْ يَـٰمُوسَىٰ لَن نَّصْبِرَ عَلَىٰ طَعَامٍ وَٰحِدٍ
فَٱدْعُ لَنَا رَبَّكَ يُخْرِجْ لَنَا مِمَّا تُنۢبِتُ ٱلْأَرْضُ مِنۢ
بَقْلِهَا وَقِثَّآئِهَا وَفُومِهَا وَعَدَسِهَا وَبَصَلِهَا ۖ
قَالَ أَتَسْتَبْدِلُونَ ٱلَّذِى هُوَ أَدْنَىٰ بِٱلَّذِى
هُوَ خَيْرٌ ۚ ٱهْبِطُوا۟ مِصْرًا فَإِنَّ لَكُم مَّا سَأَلْتُمْ ۗ
وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ ٱلذِّلَّةُ وَٱلْمَسْكَنَةُ وَبَآءُو
بِغَضَبٍ مِّنَ ٱللَّهِ ۗ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا۟ يَكْفُرُونَ
بِـَٔايَـٰتِ ٱللَّهِ وَيَقْتُلُونَ ٱلنَّبِيِّـۧنَ بِغَيْرِ ٱلْحَقِّ ۗ
ذَٰلِكَ بِمَا عَصَوا۟ وَّكَانُوا۟ يَعْتَدُونَ ﴿٦١﴾

61. และจงรำลึกถึงขณะที่พวกเจ้ากล่าวว่า โอ้มูซา! เราไม่สามารถจะอดทนต่ออาหารชนิดเดียว[3] อีกต่อไปได้ ดังนั้นจงวิงวอนต่อพระเจ้าของท่านให้แก่เราเถิด พระองค์ก็จะทรงให้ออกมาแก่เราจากสิ่งที่แผ่นดินให้งอกเงยขึ้น อันได้แก่พืชผัก แตงกวา กระเทียม ถั่ว และหัวหอม มูซาได้กล่าวว่า พวกท่านจะขอเปลี่ยนเอาสิ่งที่มันเลวกว่า ด้วยสิ่งที่มันดีกว่ากระนั้นหรือ พวกท่านจงลงไปอยู่ในเมืองเถิด[4]

---

[1] เปลี่ยนเป็น “ฮินฏ๊อะฮฺ” แปลว่า “เมล็ดข้าวสาลี” โดยอ้างว่า “ฮิฏฏ๊อะฮฺ” นั้น พวกเขาไม่เข้าใจ

[2] หมายถึงกลุ่มชน ซึ่งเป็นวงศ์วานอิสรออีลสิบสองกลุ่ม

[3] คือกินอัล-มันนะ และอัส-ซัลวา จำเจอยู่เพียงชนิดเดียว

[4] หมายถึง บัยตุลมักดิส

แล้วสิ่งที่พวกท่านขอก็จะเป็นของพวกท่าน และความอัปยศ และความขัดสนก็ถูกกระหน่ำลงบนพวกเขา[1] และพวกเขาได้นำเอาความกริ้วโกรธจากอัลลอฮฺกลับไป[2] นั่นก็เพราะว่าพวกเขาเคยปฏิเสธสัญญาณต่าง ๆ ของอัลลอฮฺ[3] และยังฆ่าบรรดานะบี[4] โดยปราศจากความเป็นธรรมนั่นก็เนื่องจากความดื้อดันของพวกเขา และพวกเขาจึงได้กลายเป็นผู้ละเมิดขอบเขต

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَٱلَّذِينَ هَادُواْ وَٱلنَّصَٰرَىٰ وَٱلصَّٰبِـِٔينَ مَنْ ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ وَعَمِلَ صَٰلِحًا فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٢﴾

62. แท้จริงบรรดาผู้ศรัทธา และบรรดาผู้ที่เป็นยิว และบรรดาผู้ที่เป็นคริสเตียนและอัศ-ซอ-บิอีน[5] นั้น ผู้ใดก็ตามที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และวันปรโลก และประกอบสิ่งที่ดีแล้ว พวกเขาก็จะได้รับรางวัลของพวกเขา ณ พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาและไม่มีความหวาดกลัวใด ๆ แก่พวกเขา และทั้งพวกเขา ก็จะไม่เสียใจ

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَٰقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ ٱلطُّورَ خُذُواْ مَآ ءَاتَيْنَٰكُم بِقُوَّةٍ وَٱذْكُرُواْ مَا فِيهِ

63. และจงรำลึกถึงขณะที่เราได้เอาคำมั่นสัญญาจากพวกเจ้า และเราได้ยกภูเขาฏูรขึ้นเหนือ

---

[1] อัลลอฮฺทรงให้พวกเขาได้รับความอัปยศ และความยากจนประหนึ่งว่าความอัปยศและความขัดสนถูกหวดลงยังพวกเขากระนั้น

[2] ประหนึ่งว่า ความกริ้วโกรธของอัลลอฮฺที่มีต่อพวกเขานั้นเป็นวัตถุ และเขากลับไปยังพระองค์ ก็นำความกริ้วโกรธนั้นกลับไปด้วย เพื่อให้มองเห็นว่าพวกเขาจะต้องได้รับโทษอย่างแน่นอน

[3] ฝ่าฝืนและดื้อดันต่ออัลลอฮฺ ทั้ง ๆ ที่ได้มีสัญญาณต่าง ๆ จากพระองค์ที่แสดงถึงเดชานุภาพของพระองค์ประจักษ์แก่พวกเขาแล้วประหนึ่งพวกเขาปฏิเสธสัญญาณเหล่านั้น

[4] เช่น ฆ่า นะบี ซะกะรียา และ นะบี ยะฮฺยา เป็นต้น

[5] ในตัฟซีร อัล-ญะลาลัยน์ ระบุว่า “ชนกลุ่มหนึ่งจากยิวหรือคริสเตียน แต่ทัศนะที่มีน้ำหนักกว่า ว่าเป็นอาหรับมุชริก กลุ่มหนึ่งก่อนอิสลาม ที่สักการะเจว็ด

لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٦٣﴾

พวกเจ้า[1] จงยึดถือสิ่งที่เราได้ให้แก่พวกเจ้าด้วยความเข้มแข็ง และจงรำลึกถึงสิ่งที่มีอยู่ในนั้น เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้เกรงกลัว

ثُمَّ تَوَلَّيْتُم مِّنۢ بَعْدِ ذَٰلِكَ ۖ فَلَوْلَا فَضْلُ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُۥ لَكُنتُم مِّنَ ٱلْخَٰسِرِينَ ﴿٦٤﴾

64. แล้วหลังจากนั้น พวกเจ้าก็ผินหลังให้[2] หากอัลลอฮฺไม่ทรงโปรดปราน และกรุณาเมตตาแก่พวกเจ้าแล้ว แน่นอนพวกเจ้าย่อมกลายเป็นพวกที่ขาดทุน

وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ ٱلَّذِينَ ٱعْتَدَوْا۟ مِنكُمْ فِى ٱلسَّبْتِ فَقُلْنَا لَهُمْ كُونُوا۟ قِرَدَةً خَٰسِـِٔينَ ﴿٦٥﴾

65. และแน่นอนพวกเจ้ารู้กันแล้วถึงบรรดาผู้ที่อยู่ในพวกของเจ้าที่ได้ละเมิดในวันสับบาโต[3] แล้วเราได้กล่าวแก่พวกเขาว่า พวกเจ้าจงเป็นลิงที่ถูกขับไล่ให้ห่างไกล[4]

فَجَعَلْنَٰهَا نَكَٰلًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهَا وَمَا خَلْفَهَا وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٦٦﴾

66. แล้วเราได้ให้การลงโทษนั้นเป็นเยี่ยงอย่างแก่ประชาชาติที่อยู่เบื้องหน้ามัน[5]และประชาชาติที่อยู่เบื้องหลังมัน[6] และให้เป็นข้อเตือนสติแก่ผู้เกรงกลัวทั้งหลาย

---

[1] คือยกลอยขึ้นไปเหนือพวกเขาประหนึ่งสิ่งกำบังแดดหรือให้ร่มเงากระนั้น ในเรื่องนี้พวกก็อดยานีบิดเบือนไปว่า ภูเขามิได้ถูกยกขึ้นแต่อย่างใด หากแต่มันตั้งสูงตระหง่านบังแสงแดดต่างหาก พวกนี้ตั้งตนอวดรู้กับอัลลอฮฺเสมอ พระองค์ทรงแจ้งว่าพระองค์ทรงยกภูเขาขึ้น พวกเขาบอกว่าไม่ได้ยก ภูเขาสูงตระหง่านต่างหาก ถึงกับอาจหาญกล่าวว่า “ข้อที่ว่าภูเขาซินายถูกยกให้ลอยอยู่บนฟ้าเหนือวงศ์วานอิสรออีลนั้น จึงเป็นนิยายชวนหัว”

[2] ไม่ยอมปฏิบัติตามบัญญัติของอัลลอฮฺที่ได้ทรงเอาสัญญาแก่พวกเขา

[3] คือวันเสาร์ซึ่งถูกกำหนดให้เป็นวันพักผ่อนและประกอบพิธีกรรมทางศาสนาเท่านั้น แต่พวกเขากลับละเมิดโดยวางแผนล่อปลาให้เข้าบ่อในวันนั้น แล้วจับในวันอื่น เนื่องจากในวันนั้นปลาจะออกหากินอย่างชุกชุม และว่ายเข้าไปในบ่อ แล้วพวกเขาก็ปิดปากบ่อ

[4] มีจิตใจ และลักษณะท่าทางเสมือนลิง ซึ่งใครเห็นก็ขับไล่ให้ห่างไกล ตามที่อิบนิญะรีร และอิบนุฮาติม รายงานไว้จากมุญาฮิด อย่างไรก็ดี นักปราชญ์ส่วนมากเห็นว่ารูปร่างของพวกเขาถูกเปลี่ยนเป็นลิงจริง ๆ และมีชีวิตอยู่ไม่เกินสามวัน

[5] เบื้องหน้าการลงโทษ

[6] เบื้องหลังจากการลงโทษ

67. และจงรำลึกถึงขณะที่มูซาได้กล่าวแก่กลุ่มชนของเขาว่า แท้จริงอัลลอฮฺทรงบัญชาแก่พวกท่านให้เชือดวัวตัวเมียตัวหนึ่ง[1] พวกเขากล่าวว่า ท่านจะถือเอาพวกเราเป็นที่ล้อเล่นกระนั้นหรือ? มูซากล่าวว่า ฉันขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮฺให้พ้นจากการที่ฉันจะเป็นพวกโง่เขลาเบาปัญญา

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِۦٓ إِنَّ ٱللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَن
تَذْبَحُوا۟ بَقَرَةً ۖ قَالُوٓا۟ أَتَتَّخِذُنَا هُزُوًا ۖ قَالَ أَعُوذُ
بِٱللَّهِ أَنْ أَكُونَ مِنَ ٱلْجَٰهِلِينَ ﴿٦٧﴾

68. และพวกเขากล่าวว่า โปรดวิงวอนต่อพระเจ้าของท่านให้แก่พวกเราด้วยเถิด พระองค์ก็จะทรงแจ้งแก่พวกเราว่า วัวนั้นเป็นอย่างไร? มูซากล่าวว่า แท้จริงพระองค์ตรัสว่า มันเป็นวัวตัวเมียที่ไม่แก่และไม่สาว แต่มีอายุกึ่งกลางระหว่างนั้นพวกท่านจงปฏิบัติตามสิ่งที่พวกท่านถูกใช้เถิด

قَالُوا۟ ٱدْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّن لَّنَا مَا هِىَ ۚ قَالَ إِنَّهُۥ يَقُولُ
إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَّا فَارِضٌ وَلَا بِكْرٌ عَوَانٌۢ بَيْنَ ذَٰلِكَ ۖ
فَٱفْعَلُوا۟ مَا تُؤْمَرُونَ ﴿٦٨﴾

69. พวกเขากล่าวว่า โปรดวิงวอนต่อพระเจ้าของท่านให้แก่พวกเราเถิด พระองค์ก็จะทรงแจ้งแก่พวกเราว่า วัวนั้นสีอะไร? มูซากล่าวว่าแท้จริงพระองค์ตรัสว่า มันเป็นวัวสีเหลืองสีของมันเข้มซึ่งทำให้เกิดความปิติยินดีแก่บรรดาผู้ที่มองดู

قَالُوا۟ ٱدْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّن لَّنَا مَا لَوْنُهَا ۚ قَالَ
إِنَّهُۥ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ صَفْرَآءُ فَاقِعٌ لَّوْنُهَا
تَسُرُّ ٱلنَّٰظِرِينَ ﴿٦٩﴾

70. พวกเขากล่าวว่า โปรดวิงวอนต่อพระเจ้าของท่านให้แก่พวกเราเถิด พระองค์ก็จะทรงแจ้งแก่พวกเราว่า วัวนั้นเป็นอย่างไร? แท้จริงวัวนั้นมันคล้าย ๆ กันแก่พวกเรา และหาก

قَالُوا۟ ٱدْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّن لَّنَا مَا هِىَ إِنَّ ٱلْبَقَرَ تَشَٰبَهَ
عَلَيْنَا وَإِنَّآ إِن شَآءَ ٱللَّهُ لَمُهْتَدُونَ ﴿٧٠﴾

---

[1] เพื่อนำส่วนหนึ่งของมันไปตีร่างของผู้ที่ถูกฆ่าตาย แล้วผู้นั้นก็จะฟื้นขึ้น บอกว่าใครเป็นคนฆ่า แล้วก็ตายตามเดิม

อัลลอฮฺทรงประสงค์แน่นอนพวกเราก็เป็นผู้ที่ได้รับคำแนะนำ[1]

قَالَ إِنَّهُۥ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَّا ذَلُولٌ تُثِيرُ ٱلْأَرْضَ
وَلَا تَسْقِى ٱلْحَرْثَ مُسَلَّمَةٌ لَّا شِيَةَ فِيهَا ۚ قَالُوا۟
ٱلْـَٔـٰنَ جِئْتَ بِٱلْحَقِّ ۚ فَذَبَحُوهَا وَمَا كَادُوا۟
يَفْعَلُونَ ﴿٧١﴾

71. มูซากล่าวว่า แท้จริงพระองค์ตรัสว่า มันเป็นวัวที่ไม่สยบง่าย ๆ ที่จะไถดินและที่จะทดน้ำเข้านา[2] เป็นวัวบริสุทธิ์ปราศจากสีอื่นใดแซมในตัวมัน พวกเขากล่าวว่า บัดนี้ท่านได้นำความจริงมาให้แล้ว แล้วพวกเขาก็เชือดมันและพวกเขาเกือบจะไม่ทำมันอยู่แล้ว

وَإِذْ قَتَلْتُمْ نَفْسًا فَٱدَّٰرَٰٔتُمْ فِيهَا ۖ وَٱللَّهُ مُخْرِجٌ
مَّا كُنتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٧٢﴾

72. และจงรำลึกถึงขณะที่พวกเจ้าฆ่าคนคนหนึ่งแล้วพวกเจ้าต่างปกป้องตัวเองในเรื่องนั้น[3] และอัลลอฮฺนั้น จะเป็นผู้ทรงเปิดเผยสิ่งที่พวกเจ้าปกปิดไว้

فَقُلْنَا ٱضْرِبُوهُ بِبَعْضِهَا ۚ كَذَٰلِكَ يُحْىِ ٱللَّهُ ٱلْمَوْتَىٰ
وَيُرِيكُمْ ءَايَٰتِهِۦ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٧٣﴾

73. แล้วเราได้กล่าวว่า พวกเจ้าจงตีเขาด้วยบางส่วนของวัวตัวนั้น[4] ในทำนองนั้นแหละ อัลลอฮฺจะทรงให้ผู้ที่ตาย[5] มีชีวิตขึ้นมา และจะทรงให้พวกเจ้าเห็นสัญญาณต่าง ๆ[6] เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้เข้าใจ

ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُم مِّنۢ بَعْدِ ذَٰلِكَ فَهِىَ كَٱلْحِجَارَةِ
أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً ۚ وَإِنَّ مِنَ ٱلْحِجَارَةِ لَمَا يَتَفَجَّرُ
مِنْهُ ٱلْأَنْهَٰرُ ۚ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَشَّقَّقُ فَيَخْرُجُ
مِنْهُ ٱلْمَآءُ ۚ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَهْبِطُ مِنْ خَشْيَةِ ٱللَّهِ

74. แล้วหลังจากนั้น หัวใจของพวกเจ้าก็แข็งกระด้าง มันประดุจหิน หรือแข็งกระด้างยิ่งกว่า และแท้จริงจากบรรดาหินนั้น มีส่วนที่บรรดาธารน้ำพวยพุ่งออกจากมัน และแท้จริงจาก

---

[1] จากอัลลอฮฺให้ได้วัวที่ต้องการนั้นมา

[2] ลากเครื่องทดน้ำเข้านา

[3] ปกป้องตัวเองในเรื่องที่จะถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ฆ่า

[4] ตีผู้ที่ถูกฆ่าด้วยบางส่วนของวัวที่ถูกใช้ให้เชือด

[5] ให้ผู้ที่ถูกฆ่าตายฟื้นคืนชีพ เพื่อบอกว่าใครเป็นคนฆ่า

[6] สัญญาณแห่งเดชานุภาพของพระองค์ที่ได้ทรงให้ผู้ที่ตายมีชีวิตขึ้นมาได้ ซึ่งเป็นเรื่องง่ายดายสำหรับพระองค์

บรรดาหินนั้นมีส่วนที่แตกแยกออก แล้วมีน้ำออกจากมัน และแท้จริงจากบรรดาหินนั้นมีส่วนที่ทลายลง เนื่องจากความเกรงกลัวอัลลอฮฺ และอัลลอฮฺนั้นจะไม่ทรงเผลอต่อสิ่งที่พวกเจ้ากระทำกัน

وَمَا ٱللَّهُ بِغَٰفِلٍ عَمَّا تَعۡمَلُونَ ٧٤

75. พวกเจ้ายังโลภที่จะให้พวกเขา[1] ศรัทธาต่อพวกเจ้าอีกกระนั้นหรือ? ทั้ง ๆ ที่กลุ่มหนึ่งในพวกเขาเคยสดับฟังดำรัสของอัลลอฮฺแล้ว พวกเขาก็บิดเบือนมันเสีย หลังจากที่พวกเขาเข้าใจแล้วทั้ง ๆ ที่พวกเขาก็ตระหนักดีอยู่

۞أَفَتَطۡمَعُونَ أَن يُؤۡمِنُواْ لَكُمۡ وَقَدۡ كَانَ فَرِيقٞ
مِّنۡهُمۡ يَسۡمَعُونَ كَلَٰمَ ٱللَّهِ ثُمَّ يُحَرِّفُونَهُۥ
مِنۢ بَعۡدِ مَا عَقَلُوهُ وَهُمۡ يَعۡلَمُونَ ٧٥

76. และเมื่อพวกเขาได้พบกับบรรดาผู้ที่ศรัทธา พวกเขาก็กล่าวว่า เราศรัทธากันแล้ว และเมื่อบางคนในพวกเขาอยู่ตามลำพังกับอีกบางคน พวกเขาก็กล่าวว่า พวกท่านจะพูดให้พวกเขาฟังซึ่งสิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงเปิดเผยแก่พวกท่าน เพื่อพวกเขาจะได้นำสิ่งนั้นไปเป็นหลักฐานยืนยันแก่พวกท่าน ณ ที่พระเจ้าของพวกท่านกระนั้นหรือ พวกท่านไม่ใช้ปัญญาดอกหรือ?

وَإِذَا لَقُواْ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ قَالُوٓاْ ءَامَنَّا وَإِذَا خَلَا
بَعۡضُهُمۡ إِلَىٰ بَعۡضٖ قَالُوٓاْ أَتُحَدِّثُونَهُم بِمَا
فَتَحَ ٱللَّهُ عَلَيۡكُمۡ لِيُحَآجُّوكُم بِهِۦ عِندَ رَبِّكُمۡۚ
أَفَلَا تَعۡقِلُونَ ٧٦

77. และเขาเหล่านั้นไม่รู้หรือว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้ในสิ่งที่พวกเขาปกปิด และสิ่งที่พวกเขาเปิดเผย

أَوَلَا يَعۡلَمُونَ أَنَّ ٱللَّهَ يَعۡلَمُ مَا يُسِرُّونَ
وَمَا يُعۡلِنُونَ ٧٧

78. และในหมู่พวกเขานั้นมีบรรดาผู้ที่เขียนอ่านไม่เป็น ซึ่งพวกเขาไม่รู้คัมภีร์[2] นอกจากความเพ้อฝันเท่านั้น และพวกเขาหาได้มีอะไรไม่ นอกจากจะนึกคิดเอาเองเท่านั้น

وَمِنۡهُمۡ أُمِّيُّونَ لَا يَعۡلَمُونَ ٱلۡكِتَٰبَ
إِلَّآ أَمَانِيَّ وَإِنۡ هُمۡ إِلَّا يَظُنُّونَ ٧٨

---

[1] หมายถึงพวกยิว

[2] อ่านคัมภีร์ไม่ได้

79. ดังนั้นความวิบัติจะได้แก่บรรดาผู้ที่เขียนคัมภีร์ขึ้นด้วยมือของตนเอง แล้วกล่าวว่า นี่แหละมาจากอัลลอฮฺ เพื่อพวกเขาจะได้นำมันไปแลกเปลี่ยนกับราคาอันเล็กน้อย[1] ดังนั้นความวิบัติจะได้แก่พวกเขา เนื่องจากสิ่งที่มือของพวกเขาได้เขียนขึ้น และความวิบัตินั้นจะได้แก่พวกเขา เนื่องจากสิ่งที่พวกเขาแสวงหาไว้

فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ يَكْتُبُونَ ٱلْكِتَٰبَ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ
يَقُولُونَ هَٰذَا مِنْ عِندِ ٱللَّهِ لِيَشْتَرُوا۟ بِهِۦ
ثَمَنًا قَلِيلًا ۖ فَوَيْلٌ لَّهُم مِّمَّا كَتَبَتْ
أَيْدِيهِمْ وَوَيْلٌ لَّهُم مِّمَّا يَكْسِبُونَ ٧٩

80. และเขาเหล่านั้นกล่าวว่า ไฟนรกนั้นจะไม่แตะต้องพวกเราเลย นอกจากบรรดาวันที่ถูกนับได้[2] จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ท่านทั้งหลายได้ยึดถือคำมั่นสัญญา ณ ที่อัลลอฮฺ โดยที่อัลลอฮฺจะไม่ทรงผิดสัญญาของพระองค์เลยกระนั้นหรือ? หรือว่าพวกท่านอุปโลกน์ความเท็จขึ้นให้แก่อัลลอฮฺในสิ่งที่พวกท่านไม่รู้

وَقَالُوا۟ لَن تَمَسَّنَا ٱلنَّارُ إِلَّآ أَيَّامًا
مَّعْدُودَةً ۚ قُلْ أَتَّخَذْتُمْ عِندَ ٱللَّهِ عَهْدًا فَلَن
يُخْلِفَ ٱللَّهُ عَهْدَهُۥٓ ۖ أَمْ تَقُولُونَ عَلَى ٱللَّهِ
مَا لَا تَعْلَمُونَ ٨٠

81. หาใช่เช่นนั้นไม่ ผู้ใดที่แสวงหาความชั่วและความผิดของเขาได้ล้อมเขาไว้นั้น[3] ชนเหล่านี้คือชาวนรก โดยที่พวกเขาจะอยู่ในนรกนั้นตลอดกาล

بَلَىٰ مَن كَسَبَ سَيِّئَةً وَأَحَٰطَتْ بِهِۦ
خَطِيٓـَٔتُهُۥ فَأُو۟لَٰٓئِكَ أَصْحَٰبُ ٱلنَّارِ ۖ هُمْ
فِيهَا خَٰلِدُونَ ٨١

82. และบรรดาผู้ที่ศรัทธา และประกอบสิ่งที่ดีงามทั้งหลายนั้น ชนเหล่านี้แหละคือชาวสวรรค์โดยที่พวกเขาจะพำนักอยู่ในสวรรค์ตลอดกาล

وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ أُو۟لَٰٓئِكَ
أَصْحَٰبُ ٱلْجَنَّةِ ۖ هُمْ فِيهَا خَٰلِدُونَ ٨٢

---

[1] หมายถึงว่า ข้อความที่เขาเขียนขึ้นนั้น มีเจตนาที่จะสนับสนุนปฏิบัติการของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เพื่อให้ได้มาซึ่งประโยชน์เป็นการตอบแทน

[2] หมายถึง วันเวลาเพียงเล็กน้อย เพียงเจ็ดวัน หรือสี่สิบวันเท่านั้น

[3] คือกระทำความผิดอย่างมากมาย และเป็นความผิดที่เกี่ยวกับการชิริกด้วย ดังนั้น พวกเขาจึงจำต้องอยู่ในนรกตลอดกาล

83. และจงรำลึกถึงขณะที่เราได้เอาคำมั่นสัญญาจากวงศ์วานอิสรออีลว่า พวกเจ้าจะต้องไม่เคารพสักการะนอกจากอัลลอฮฺเท่านั้น และจงทำดีต่อบิดามารดา ญาติที่ใกล้ชิด เด็กกำพร้า และผู้ขัดสน และจงพูดจาแก่เพื่อนมนุษย์อย่างดี และจงดำรงไว้ซึ่งการละหมาด และจงชำระซะกาต แต่แล้วพวกเจ้าก็ผินหลังให้นอกจากเพียงเล็กน้อยในหมู่พวกเจ้าเท่านั้น และพวกเจ้าก็กำลังผินหลังให้อยู่

وَإِذۡ أَخَذۡنَا مِيثَٰقَ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ لَا تَعۡبُدُونَ
إِلَّا ٱللَّهَ وَبِٱلۡوَٰلِدَيۡنِ إِحۡسَانٗا وَذِي ٱلۡقُرۡبَىٰ
وَٱلۡيَتَٰمَىٰ وَٱلۡمَسَٰكِينِ وَقُولُواْ لِلنَّاسِ
حُسۡنٗا وَأَقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُواْ ٱلزَّكَوٰةَ
ثُمَّ تَوَلَّيۡتُمۡ إِلَّا قَلِيلٗا مِّنكُمۡ
وَأَنتُم مُّعۡرِضُونَ ٨٣

84. และจงรำลึกถึงขณะที่เราได้เอาคำมั่นสัญญาแก่พวกเจ้าว่า พวกเจ้าจะต้องไม่หลั่งเลือดของพวกเจ้า และจะต้องไม่ขับไล่ตัวของพวกเจ้าเอง[1] ออกจากหมู่บ้านของพวกเจ้า แล้วพวกเจ้าก็ได้ให้การรับรอง และทั้งพวกเจ้าก็ยังยืนยันอยู่

وَإِذۡ أَخَذۡنَا مِيثَٰقَكُمۡ لَا تَسۡفِكُونَ دِمَآءَكُمۡ
وَلَا تُخۡرِجُونَ أَنفُسَكُم مِّن دِيَٰرِكُمۡ ثُمَّ
أَقۡرَرۡتُمۡ وَأَنتُمۡ تَشۡهَدُونَ ٨٤

85. ภายหลังพวกเจ้านี้แหละฆ่าตัวของพวกเจ้าเอง[2] และขับไล่กลุ่มหนึ่งในหมู่พวกเจ้าออกจากหมู่บ้านของพวกเขา โดยที่พวกเจ้าต่างร่วมมือกันเอาชนะพวกเขา[3] ด้วยการกระทำบาปและการเป็นศัตรูกัน และถ้าพวกเขา[4] มายังพวกเจ้าในฐานะเชลย พวกเจ้าก็ไถ่ตัวพวกเขาทั้ง ๆ ที่การขับไล่พวกเขาออกไปนั้น เป็นที่

ثُمَّ أَنتُمۡ هَٰٓؤُلَآءِ تَقۡتُلُونَ أَنفُسَكُمۡ
وَتُخۡرِجُونَ فَرِيقٗا مِّنكُم مِّن دِيَٰرِهِمۡ
تَظَٰهَرُونَ عَلَيۡهِم بِٱلۡإِثۡمِ وَٱلۡعُدۡوَٰنِ
وَإِن يَأۡتُوكُمۡ أُسَٰرَىٰ تُفَٰدُوهُمۡ وَهُوَ مُحَرَّمٌ
عَلَيۡكُمۡ إِخۡرَاجُهُمۡۚ أَفَتُؤۡمِنُونَ بِبَعۡضِ
ٱلۡكِتَٰبِ وَتَكۡفُرُونَ بِبَعۡضٖۚ فَمَا جَزَآءُ
مَن يَفۡعَلُ ذَٰلِكَ مِنكُمۡ إِلَّا خِزۡيٞ
فِي ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَاۖ وَيَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ يُرَدُّونَ إِلَىٰٓ

---

[1] หมายถึงขับไล่พวกเดียวกัน เพราะบัญญัติศาสนาถือว่าพวกเดียวกันนั้นประหนึ่งคนคนเดียวกัน การขับไล่คนใดออกก็เหมือนขับไล่ตนเอง

[2] หมายถึงฆ่าพวกเดียวกัน เช่นเดียวกับที่ได้อธิบายไว้ในฟุตโน๊ต หมายเลขหนึ่ง

[3] ยิวแต่ละฝ่ายร่วมมือกับพันธมิตรของตนที่เป็นอรับ มุชริก ขับไล่พวกยิวด้วยกันที่เป็นคู่กรณีกับฝ่ายพันธมิตรออกจากหมู่บ้านของพวกเขา

[4] พวกยิวที่ถูกขับไล่ไปเป็นเชลยของฝ่ายพันธมิตรที่เป็นมุชริก

أَشَدِّ ٱلْعَذَابِ ۗ وَمَا ٱللَّهُ بِغَٰفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٨٥﴾

ห้ามแก่พวกเจ้า พวกเจ้าจะศรัทธาแต่เพียงบางส่วนของคัมภีร์และปฏิเสธอีกบางส่วนกระนั้นหรือ ดังนั้น สิ่งตอบแทนแก่ผู้กระทำเช่นนั้นจากพวกเจ้าจึงมิใช่อะไรอื่นนอกจากความอัปยศอดสูในชีวิตความเป็นอยู่แห่งโลกนี้เท่านั้น และในวันกิยามะฮฺ พวกเขาจะถูกนำกลับไปสู่การลงโทษอันฉกรรจ์ยิ่ง และอัลลอฮฺนั้นจะไม่ทรงเผลอในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำกันอยู่

أُولَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ ٱشْتَرَوُا۟ ٱلْحَيَوٰةَ ٱلدُّنْيَا بِٱلْءَاخِرَةِ ۖ
فَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمُ ٱلْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٨٦﴾

86. ชนเหล่านี้ คือ ผู้ที่ซื้อเอาชีวิตความเป็นอยู่แห่งโลกนี้ไว้ด้วยชีวิตความเป็นอยู่แห่งปรโลก[1] ดังนั้น การลงโทษจึงไม่ถูกลดหย่อนแก่พวกเขา และทั้งพวกเขาก็จะไม่ได้รับความช่วยเหลือ

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى ٱلْكِتَٰبَ وَقَفَّيْنَا مِنۢ
بَعْدِهِۦ بِٱلرُّسُلِ ۖ وَءَاتَيْنَا عِيسَى ٱبْنَ مَرْيَمَ
ٱلْبَيِّنَٰتِ وَأَيَّدْنَٰهُ بِرُوحِ ٱلْقُدُسِ ۗ أَفَكُلَّمَا جَآءَكُمْ
رَسُولٌۢ بِمَا لَا تَهْوَىٰٓ أَنفُسُكُمُ ٱسْتَكْبَرْتُمْ فَفَرِيقًا
كَذَّبْتُمْ وَفَرِيقًا تَقْتُلُونَ ﴿٨٧﴾

87. และแท้จริงนั้น เราได้ให้คัมภีร์แก่มูซา และหลังจากเขาเราได้ให้บรรดารอซูลติดตามมา และเราได้ให้หลักฐานต่าง ๆ อันชัดเจน[2] แก่อีซาบุตรของมัรยัม และเราได้สนับสนุนเขาด้วยวิญญาณอันบริสุทธิ์[3] แล้วคราใดที่ได้มีรอซูลนำสิ่งที่ไม่สบอารมณ์ของพวกเจ้ามายังพวกเจ้า พวกเจ้าก็ยะโส แล้วกลุ่มหนึ่งพวกเจ้าก็ปฏิเสธ และอีกกลุ่มหนึ่งพวกเจ้าก็ฆ่าเสียกระนั้นหรือ[4]

وَقَالُوا۟ قُلُوبُنَا غُلْفٌۢ ۚ بَل لَّعَنَهُمُ ٱللَّهُ بِكُفْرِهِمْ
فَقَلِيلًا مَّا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾

88. และพวกเขากล่าวว่า หัวใจของพวกเรามีเปลือกหุ้มอยู่[5] มิใช่เช่นนั้นดอก อัลลอฮฺ ทรง

---

[1] คือเอาชีวิตความเป็นอยู่แห่งปรโลกไปแลกเอาความเป็นอยู่ของโลกนี้ไว้ หรืออีกนัยหนึ่งมุ่งแต่ชีวิตความเป็นอยู่แห่งโลกนี้เท่านั้น โดยมิได้สนใจกับชีวิตความเป็นอยู่แห่งปรโลกแต่อย่างใด

[2] หมายถึง มัวะญิซาต หรือสิ่งที่อยู่นอกเหนือความสามารถของมนุษย์

[3] หมายถึงโองการของพระองค์ ทั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบว่า โองการของพระองค์นั้นประหนึ่งวิญญาณ

[4] เช่นนะบี ซะกะรียา และนะบี ยะฮฺยา เป็นต้น

[5] เป็นการกล่าวในเชิงเย้ยหยัน มิใช่มีเปลือกหุ้มจริง ๆ

ขับไล่พวกเขาให้ออกจากความเมตตาของพระองค์ต่างหาก เนื่องจากการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขา ช่างน้อยเหลือเกินที่พวกเขาศรัทธา

وَلَمَّا جَآءَهُمْ كِتَٰبٌ مِّنْ عِندِ ٱللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا
مَعَهُمْ وَكَانُوا۟ مِن قَبْلُ يَسْتَفْتِحُونَ عَلَى ٱلَّذِينَ
كَفَرُوا۟ فَلَمَّا جَآءَهُم مَّا عَرَفُوا۟ كَفَرُوا۟ بِهِۦ ۚ
فَلَعْنَةُ ٱللَّهِ عَلَى ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٨٩﴾

89. และเมื่อได้มีคัมภีร์ฉบับหนึ่งจากที่อัลลอฮฺมายังพวกเขา ซึ่งยืนยันในสิ่งที่มีอยู่กับพวกเขาทั้ง ๆ ที่พวกเขาเคยขอให้มีชัยชนะเหนือบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธามาก่อน ครั้นเมื่อสิ่งที่พวกเขารู้จักดี ได้มายังพวกเขาแล้ว พวกเขากลับปฏิเสธสิ่งนั้นเสีย ดังนั้นความห่างไกลจากเราะฮฺมัต[1] ของอัลลอฮฺจึงตกอยู่แก่บรรดาผู้ปฏิเสธเหล่านั้น

بِئْسَمَا ٱشْتَرَوْا۟ بِهِۦٓ أَنفُسَهُمْ أَن يَكْفُرُوا۟
بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ بَغْيًا أَن يُنَزِّلَ ٱللَّهُ مِن فَضْلِهِۦ
عَلَىٰ مَن يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهِۦ ۖ فَبَآءُو بِغَضَبٍ
عَلَىٰ غَضَبٍ ۚ وَلِلْكَٰفِرِينَ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٩٠﴾

90. ชั่วช้าจริง ๆ สิ่งที่พวกเขาขายตัวของพวกเขาด้วยสิ่งนั้น คือ การที่พวกเขาปฏิเสธสิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงประทานลงมา ทั้งนี้เพราะความอิจฉาริษยาในการที่อัลลอฮฺทรงประทานส่วนหนึ่งจากความโปรดปรานของพระองค์แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ในหมู่ปวงบ่าวของพระองค์ ดังนั้นพวกเขาจึงนำความกริ้วโกรธซ้อนความกริ้วโกรธกลับไป (ยังพระองค์)[2] และสำหรับผู้ปฏิเสธการศรัทธานั้นคือ การลงโทษอันต่ำช้า

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ءَامِنُوا۟ بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ قَالُوا۟
نُؤْمِنُ بِمَآ أُنزِلَ عَلَيْنَا وَيَكْفُرُونَ بِمَا
وَرَآءَهُۥ وَهُوَ ٱلْحَقُّ مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَهُمْ ۗ قُلْ فَلِمَ
تَقْتُلُونَ أَنۢبِيَآءَ ٱللَّهِ مِن قَبْلُ إِن كُنتُم

91. และเมื่อได้ถูกกล่าวแก่เขาเหล่านั้นว่า จงศรัทธาต่อสิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงประทานลงมาเถิด พวกเขาก็กล่าวว่า เรากำลังศรัทธาต่อสิ่งที่ได้ถูกประทานลงมาแก่เราอยู่แล้ว และพวกเขาปฏิเสธ

[1] ความเมตตาของอัลลอฮฺ

[2] นำความกริ้วโกรธหลายครั้งหลายคราวที่อัลลอฮฺทรงมีแก่พวกเขากลับไปหาพระองค์ ประหนึ่งว่าความกริ้วโกรธนั้นคือวัตถุที่สามารถถือหรือแบกได้ ซึ่งเป็นการยืนยันว่า พวกเขาจะต้องได้รับโทษแน่นอน

مُّؤْمِنِينَ ﴿٩١﴾

ศรัทธาต่อสิ่งอื่นจากนั้น ทั้ง ๆ ที่สิ่งนั้นคือความจริงโดยยืนยันสิ่งที่มีอยู่กับพวกเขา[1] จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า เพราะเหตุใด เมื่อก่อนโน้นพวกท่านจึงฆ่านะบีของอัลลอฮฺ ถ้าหากพวกท่านเป็นผู้ศรัทธา

۞ وَلَقَدْ جَآءَكُم مُّوسَىٰ بِٱلْبَيِّنَٰتِ ثُمَّ ٱتَّخَذْتُمُ ٱلْعِجْلَ مِنۢ بَعْدِهِۦ وَأَنتُمْ ظَٰلِمُونَ ﴿٩٢﴾

92. และแท้จริงนั้น มูซาได้นำบรรดาหลักฐานอันชัดเจนมายังพวกเจ้าแล้ว[2] แต่พวกเจ้าได้ยึดถือลูกวัว[3] (เป็นที่เคารพสักการะ) หลังจากเขา และพวกเจ้านั้นคือ พวกอธรรม

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَٰقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ ٱلطُّورَ خُذُوا۟ مَآ ءَاتَيْنَٰكُم بِقُوَّةٍ وَٱسْمَعُوا۟ ۖ قَالُوا۟ سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا وَأُشْرِبُوا۟ فِى قُلُوبِهِمُ ٱلْعِجْلَ بِكُفْرِهِمْ ۚ قُلْ بِئْسَمَا يَأْمُرُكُم بِهِۦٓ إِيمَٰنُكُمْ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٩٣﴾

93. และจงรำลึกถึงขณะที่เราได้เอาคำมั่นสัญญาจากพวกเจ้า และเราได้ยกภูเขาฏูรขึ้นเหนือพวกเจ้า[4] พวกเจ้าจงยึดถือสิ่งที่เราได้ให้ลงมาแก่พวกเจ้าด้วยความเข้มแข็ง และจงสดับฟัง พวกเขากล่าวว่า พวกข้าพระองค์ฟังกันแล้ว และก็ได้ฝ่าฝืนกันไปแล้ว และพวกเขาได้ถูกให้ดื่มลูกวัวเข้าไปในหัวใจของพวกเขา[5] เนื่องจากพวกเขาปฏิเสธศรัทธา จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่าช่างชั่วช้าจริง ๆ สิ่งที่การศรัทธาของพวกท่านใช้พวกท่านให้กระทำสิ่งนั้น ถ้าหากว่าพวกท่านเป็นผู้ศรัทธา

قُلْ إِن كَانَتْ لَكُمُ ٱلدَّارُ ٱلْءَاخِرَةُ عِندَ ٱللَّهِ خَالِصَةً مِّن دُونِ ٱلنَّاسِ فَتَمَنَّوُا۟ ٱلْمَوْتَ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٩٤﴾

94. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า หากว่าสถานที่พำนักแห่งปรโลก ณ ที่อัลลอฮฺเป็นของพวกท่านโดยเฉพาะ มิใช่เป็นของบุคคลอื่นแล้วไซร้

---

[1] สิ่งที่มีอยู่ในคัมภีร์ของพวกเขา อันได้แก่การให้เอกภาพแด่อัลลอฮฺ

[2] หลักฐานเกี่ยวกับเอกภาพของอัลลอฮฺ และเดชานุภาพของพระองค์

[3] ลูกวัวที่ถูกจำลองขึ้นจากทองคำ โดยน้ำมือของซามิริย์

[4] ภูเขาฏูรถูกยกขึ้นเหนือศีรษะของพวกเขาประหนึ่งสิ่งกำบังแดด

[5] ให้เกิดความรักอย่างดื่มด่ำ

ก็จงปรารถนาความตายเสียเถิด ถ้าหากพวกเจ้าเป็นผู้พูดจริง

وَلَن يَتَمَنَّوْهُ أَبَدًا بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ بِٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٩٥﴾

95. และเขาเหล่านั้น[1] จะไม่ปรารถนาความตายเลยตลอดกาล เนื่องด้วยสิ่งที่มือของพวกเขาได้ประกอบล่วงหน้าไว้ และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรู้ดีต่อบรรดาผู้อธรรมเหล่านั้น

وَلَتَجِدَنَّهُمْ أَحْرَصَ ٱلنَّاسِ عَلَىٰ حَيَوٰةٍ وَمِنَ ٱلَّذِينَ أَشْرَكُوا۟ يَوَدُّ أَحَدُهُمْ لَوْ يُعَمَّرُ أَلْفَ سَنَةٍ وَمَا هُوَ بِمُزَحْزِحِهِۦ مِنَ ٱلْعَذَابِ أَن يُعَمَّرَ وَٱللَّهُ بَصِيرٌۢ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾

96. และแน่นอนเหลือเกินเจ้า[2] จะพบว่าพวกเขาเป็นมนุษย์ที่ห่วงใยยิ่งต่อชีวิตความเป็นอยู่ และยิ่งกว่าบรรดาผู้ที่ให้มีภาคีขึ้น (แก่อัลลอฮฺ) เสียอีก คนหนึ่งคนใดในพวกเขานั้นชอบ หากว่าเขาจะถูกให้มีอายุถึงพันปี และมันจะไม่ทำให้เขาห่างไกลจากการลงโทษไปได้ ในการที่เขาจะถูกให้มีอายุยืนนาน และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงเห็นในสิ่งที่เขาเหล่านั้นกระทำกันอยู่

قُلْ مَن كَانَ عَدُوًّا لِّجِبْرِيلَ فَإِنَّهُۥ نَزَّلَهُۥ عَلَىٰ قَلْبِكَ بِإِذْنِ ٱللَّهِ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَهُدًى وَبُشْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٩٧﴾

97. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ใครที่เคยเป็นศัตรูต่อญิบรีลบ้าง? แท้จริงนั้น เขาได้นำอัล-กุรอานทยอยลงมายังหัวใจของเจ้าด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺ ทั้งนี้เพื่อยืนยัน สิ่งที่อยู่หน้าอัล-กุรอาน[3] และเพื่อเป็นข้อแนะนำ และข่าวดีแก่ผู้ศรัทธาทั้งหลาย

مَن كَانَ عَدُوًّا لِّلَّهِ وَمَلَٰٓئِكَتِهِۦ وَرُسُلِهِۦ وَجِبْرِيلَ وَمِيكَىٰلَ فَإِنَّ ٱللَّهَ عَدُوٌّ لِّلْكَٰفِرِينَ ﴿٩٨﴾

98. ใครที่เคยเป็นศัตรูต่ออัลลอฮฺ และมลาอิกะฮฺของพระองค์ และบรรดารอซูลของพระองค์และเป็นศัตรูต่อญิบรีล และมีกาอีลนั้น แท้จริงอัลลอฮฺทรงเป็นศัตรูแก่ผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย

---

[1] หมายถึงชาวยิวหรือวงศ์วานอิสรออีล

[2] คือท่านนะบีจะพบว่ายิวนั้นห่วงใยต่อชีวิตเป็นอย่างยิ่ง

[3] หมายถึง คัมภีร์ เตารอต และอินญีล

99. และแท้จริงเราได้ให้สัญญาณต่าง ๆ อันชัดแจ้งแก่เจ้าแล้ว[1] และย่อมจะไม่มีใครปฏิเสธสัญญาณเหล่านั้น นอกจากบรรดาผู้ที่ฝ่าฝืนเท่านั้น

وَلَقَدْ أَنزَلْنَآ إِلَيْكَ ءَايَٰتٍۭ بَيِّنَٰتٍۖ
وَمَا يَكْفُرُ بِهَآ إِلَّا ٱلْفَٰسِقُونَ ﴿٩٩﴾

100. และคราใดที่พวกเขา[2] ได้ให้คำมั่นสัญญาใด ๆ ไว้ กลุ่มหนึ่งในพวกเขาก็เหวี่ยงสัญญานั้นทิ้งเสียกระนั้นหรือ? หามิได้ ส่วนมากของพวกเขาไม่ศรัทธาต่างหาก

أَوَكُلَّمَا عَٰهَدُوا۟ عَهْدًا نَّبَذَهُۥ فَرِيقٌ مِّنْهُمۚ
بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠٠﴾

101. และเมื่อได้มีรอซูลคนใด ณ ที่อัลลอฮฺมายังพวกเขา ซึ่งจะเป็นผู้ยืนยันสิ่งที่มีอยู่กับพวกเขา[3] กลุ่มหนึ่งจากบรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์ก็เหวี่ยงคัมภีร์ของอัลลอฮฺไว้เบื้องหลังของพวกเขาเสีย[4] เสมือนหนึ่งว่าพวกเขาไม่รู้

وَلَمَّا جَآءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْ عِندِ ٱللَّهِ
مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ نَبَذَ فَرِيقٌ مِّنَ ٱلَّذِينَ
أُوتُوا۟ ٱلْكِتَٰبَ كِتَٰبَ ٱللَّهِ وَرَآءَ
ظُهُورِهِمْ كَأَنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٠١﴾

102. และพวกเขาได้ปฏิบัติตามสิ่งที่บรรดาชัยฏอน[5] ในสมัยสุลัยมานอ่านให้ฟัง และสุลัยมานหาได้ปฏิเสธการศรัทธาไม่ แต่ทว่าชัยฏอนเหล่านั้นต่างหากที่ปฏิเสธการศรัทธา[6] โดยสอนประชาชนซึ่งวิชาไสยศาสตร์และสิ่งที่ถูกประทานลงมา[7] แก่มาลาอิกะฮฺทั้งสอง คือ ฮารูต และมารูต ณ เมืองบาบิล และเขาทั้งสอง

وَٱتَّبَعُوا۟ مَا تَتْلُوا۟ ٱلشَّيَٰطِينُ عَلَىٰ مُلْكِ سُلَيْمَٰنَۖ
وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَٰنُ وَلَٰكِنَّ ٱلشَّيَٰطِينَ
كَفَرُوا۟ يُعَلِّمُونَ ٱلنَّاسَ ٱلسِّحْرَ وَمَآ أُنزِلَ
عَلَى ٱلْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ هَٰرُوتَ وَمَٰرُوتَۚ
وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّىٰ يَقُولَآ إِنَّمَا نَحْنُ
فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْۖ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا
مَا يُفَرِّقُونَ بِهِۦ بَيْنَ ٱلْمَرْءِ وَزَوْجِهِۦۚ وَمَا هُم
بِضَآرِّينَ بِهِۦ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ ٱللَّهِۚ

---

[1] หมายถึงหลักฐานอันชัดเจน

[2] ชาวยิวที่ได้ให้คำมั่นสัญญาแก่อัลลอฮฺไว้

[3] หมายถึงคัมภีร์เตารอต ในส่วนที่ให้เอกภาพแด่อัลลอฮฺ และส่วนที่เป็นรากฐานแห่งบัญญัติศาสนา

[4] เหวี่ยงส่วนที่บอกลักษณะของท่านนะบีทิ้งเสีย

[5] หมายถึงพวกประพฤติชั่วในสมัยท่านนะบีสุลัยมานได้นำวิชาไสยศาสตร์ออกเผยแพร่ และปฏิบัติกัน

[6] หมายถึงการยึดถือวิชาไสยศาสตร์ เพราะปฏิบัติการดังกล่าวนี้ถือว่าเป็นการปฏิเสธศรัทธา

[7] หมายถึงวิชาไสยศาสตร์ที่อัลลอฮฺทรงให้มลาอิกะฮฺทั้งสองนำมาเพื่อทดสอบการอีมานของวงศ์วานอิสรออีล

وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنفَعُهُمْ
وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ
مِنْ خَلَاقٍ وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا بِهِ
أَنفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿١٠٢﴾

จะไม่สอนให้แก่ผู้ใดจนกว่าจะกล่าวว่า แท้จริงเราเพียงเป็นผู้ทดสอบเท่านั้นท่านจงอย่าปฏิเสธการศรัทธาเลย[1] แล้วเขาเหล่านั้นก็ศึกษาจากเขาทั้งสอง สิ่งที่พวกเขาจะใช้มันยังความแตกแยกระหว่างบุคคลกับภรรยาของเขาและพวกเขาไม่อาจทำให้สิ่งนั้นเป็นอันตรายแก่ผู้ใดได้ นอกจากด้วยการอนุมัติของอัลลอฮฺเท่านั้น[2] และพวกเขาก็เรียนสิ่งที่เป็นโทษแก่พวกเขา และมิใช่เป็นคุณแก่พวกเขา และแท้จริงนั้นพวกเขารู้แล้วว่า แน่นอนผู้ที่ซื้อมันไว้นั้น[3] ในวันปรโลกก็ย่อมไม่มีส่วนได้ใด ๆ และแน่นอนเป็นสิ่งที่ชั่วช้าจริง ๆ ที่พวกเขาขายตัวของพวกเขาด้วยสิ่งนั้น หากพวกเขารู้

وَلَوْ أَنَّهُمْ آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَمَثُوبَةٌ مِّنْ
عِندِ اللَّهِ خَيْرٌ لَّوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿١٠٣﴾

103. และหากว่า เขาเหล่านั้นศรัทธา และเกรงกลัวแล้ว แน่นอน ผลานิสงส์ ณ ที่อัลลอฮฺนั้นย่อมดีกว่า หากพวกเขารู้

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقُولُوا رَاعِنَا
وَقُولُوا انظُرْنَا وَاسْمَعُوا وَلِلْكَافِرِينَ
عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٠٤﴾

104. โอ้ ศรัทธาชนทั้งหลาย! จงอย่าพูดว่า รออินา[4] และจงพูดว่า อุนซุรนา[5] และจงฟัง และสำหรับผู้ปฏิเสธการศรัทธานั้น คือ การลงโทษอันเจ็บแสบ

---

[1] จงอย่าศึกษาวิชาไสยศาสตร์เลย เพราะเป็นการปฏิเสธศรัทธา

[2] นอกจากเป็นไปตามกฎสภาวการณ์ของอัลลอฮฺเท่านั้น

[3] ผู้ที่เชื่อวิชาไสยศาสตร์ และยึดถือมั่น

[4] แปลว่า “โปรดสดับฟังเรา”

[5] แปลว่า “โปรดมองมาทางเรา”

105. บรรดาผู้ปฏิเสธการศรัทธาทั้งจากอะฮฺลุล กิตาบ[1] และจากบรรดามุชริกนั้น[2] ต่างไม่ชอบที่จะให้มีความดีใด ๆ จากพระเจ้าของพวกเจ้าถูกประทานลงมาแก่พวกเจ้าและอัลลอฮฺนั้นจะทรงเจาะจงความกรุณาของพระองค์แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้มีบุญคุณอันใหญ่หลวง

مَّا يَوَدُّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِنْ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ وَلَا ٱلْمُشْرِكِينَ أَن يُنَزَّلَ عَلَيْكُم مِّنْ خَيْرٍ مِّن رَّبِّكُمْ ۗ وَٱللَّهُ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِۦ مَن يَشَآءُ ۚ وَٱللَّهُ ذُو ٱلْفَضْلِ ٱلْعَظِيمِ ﴿١٠٥﴾

106. โองการใดที่เรายกเลิก[3] หรือเราทำให้มันลืมเลือนไปนั้น เราจะนำสิ่งที่ดีกว่าโองการนั้นมา[4] หรือสิ่งที่เท่าเทียมกับโองการนั้น[5] เจ้ามิได้รู้ดอกหรือว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

۞ مَا نَنسَخْ مِنْ ءَايَةٍ أَوْ نُنسِهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ مِّنْهَآ أَوْ مِثْلِهَآ ۗ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٠٦﴾

107. เจ้า (มุฮัมมัด) มิได้รู้ดอกหรือว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงมีอำนาจแห่งชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดิน อื่นจากอัลลอฮฺแล้ว พวกเจ้าย่อมไม่มีผู้คุ้มครองใด ๆ และผู้ช่วยเหลือใด ๆ

أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ ٱللَّهَ لَهُۥ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۗ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ مِن وَلِىٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٠٧﴾

108. หรือพวกเจ้าจะขอร้องต่อรอซูลของพวกเจ้าเช่นเดียวกับที่มูซาเคยถูกขอร้องมาก่อนแล้ว[6] และผู้ใดเปลี่ยนเอาการปฏิเสธไว้แทนการศรัทธาแล้วไซร้ แน่นอนเขาก็ได้หลงทางอันเที่ยงตรงเสียแล้ว

أَمْ تُرِيدُونَ أَن تَسْـَٔلُوا۟ رَسُولَكُمْ كَمَا سُئِلَ مُوسَىٰ مِن قَبْلُ ۗ وَمَن يَتَبَدَّلِ ٱلْكُفْرَ بِٱلْإِيمَٰنِ فَقَدْ ضَلَّ سَوَآءَ ٱلسَّبِيلِ ﴿١٠٨﴾

---

[1] หมายถึงพวกยิว

[2] หมายถึงชาวมักกะฮฺที่สักการะเจว็ด

[3] คือโองการใดที่อัลลอฮฺได้ประทานมาในอดีต เมื่อหมดความเหมาะสมแล้วก็ถูกยกเลิก

[4] มีประโยชน์มากกว่า

[5] มีประโยชน์เท่าเทียมกัน

[6] คือถูกขอร้องให้พวกเขาเห็นอัลลอฮฺโดยเปิดเผย และพวกเจ้าในที่นี้หมายถึงชาวมักกะฮฺ ซึ่งขอร้องให้ท่านนะบีขยายเนื้อที่มักกะฮฺให้กว้างขวางขึ้น

وَدَّ كَثِيرٌ مِّنْ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ
لَوْ يَرُدُّونَكُم مِّنۢ بَعْدِ إِيمَٰنِكُمْ كُفَّارًا حَسَدًا
مِّنْ عِندِ أَنفُسِهِم مِّنۢ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ
ٱلْحَقُّ ۖ فَٱعْفُوا۟ وَٱصْفَحُوا۟ حَتَّىٰ يَأْتِىَ ٱللَّهُ بِأَمْرِهِۦٓ ۗ
إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٠٩﴾

109. อะฮฺลุลกิตาบมากมายนั้น[1]ชอบ หากพวกเขาจะสามารถทำให้พวกเจ้ากลับเป็นผู้ปฏิเสธการศรัทธาอีก ทั้งนี้เพราะความอิจฉาริษยาที่มาจากตัวของพวกเขาเอง หลังจากความจริงได้ประจักษ์แก่พวกเขา ดังนั้น พวกเจ้าจงให้อภัย และเบือนหน้าเสีย[2] จนกว่าอัลลอฮฺจะประทานคำสั่งของพระองค์มา แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่ง

وَأَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُوا۟ ٱلزَّكَوٰةَ ۚ
وَمَا تُقَدِّمُوا۟ لِأَنفُسِكُم مِّنْ خَيْرٍ تَجِدُوهُ عِندَ ٱللَّهِ ۗ
إِنَّ ٱللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١٠﴾

110. และพวกเจ้าจงดำรงไว้ซึ่งการละหมาดเถิด และจงชำระซะกาตเสีย และความดีใด ๆ ที่พวกเจ้าได้ประกอบล่วงหน้าไว้สำหรับตัวของพวกเจ้าเอง พวกเจ้าก็จะพบมัน ณ ที่อัลลอฮฺ แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงเห็นในสิ่งที่พวกเจ้าปฏิบัติกันอยู่

وَقَالُوا۟ لَن يَدْخُلَ ٱلْجَنَّةَ إِلَّا مَن كَانَ هُودًا
أَوْ نَصَٰرَىٰ ۗ تِلْكَ أَمَانِيُّهُمْ ۗ قُلْ هَاتُوا۟
بُرْهَٰنَكُمْ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿١١١﴾

111. และพวกเขากล่าวว่า จะไม่มีใครเข้าสวรรค์เลย นอกจากผู้ที่เป็นยิวหรือเป็นคริสเตียนเท่านั้น[3] นั่นคือความเพ้อฝันของพวกเขา จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกท่านจงนำหลักฐานของพวกท่านมาถ้าพวกท่านเป็นผู้พูดจริง

بَلَىٰ مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُۥ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُۥٓ
أَجْرُهُۥ عِندَ رَبِّهِۦ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ
وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١١٢﴾

112. หาใช่เช่นนั้นไม่[4] ผู้ใดที่มอบใบหน้าของเขา[5] ให้แก่อัลลอฮฺ และขณะเดียวกัน เขาก็เป็นผู้กระทำความดีแล้วไซร้ เขาจะได้รับรางวัล

---

[1] หมายถึงชาวยิวและชาวคริสเตียน

[2] ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น

[3] ต่างฝ่ายต่างก็อ้างว่าฝ่ายตนเท่านั้นจะได้เข้าสวรรค์

[4] หาใช่ตามที่ชาวยิวและคริสต์เพ้อฝันแต่อย่างใดไม่

[5] หมายถึงทั้งชีวิตและร่างกาย

ของเขา ณ ที่พระเจ้าของเขา และไม่มีความกลัวใด ๆ แก่พวกเขา และทั้งพวกเขาก็จะไม่เสียใจ[1]

وَقَالَتِ ٱلْيَهُودُ لَيْسَتِ ٱلنَّصَٰرَىٰ عَلَىٰ شَىْءٍ وَقَالَتِ ٱلنَّصَٰرَىٰ لَيْسَتِ ٱلْيَهُودُ عَلَىٰ شَىْءٍ وَهُمْ يَتْلُونَ ٱلْكِتَٰبَ ۗ كَذَٰلِكَ قَالَ ٱلَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ مِثْلَ قَوْلِهِمْ ۚ فَٱللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ فِيمَا كَانُوا۟ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١١٣﴾

113. และชาวยิวกล่าวว่า ชาวคริสต์นั้นมิได้ตั้งอยู่บนสิ่งใด[2] และชาวคริสต์ก็กล่าวว่า ชาวยิวก็มิได้ตั้งอยู่บนสิ่งใด ทั้ง ๆ ที่เขาเหล่านั้นอ่านคัมภีร์กันอยู่ ในทำนองเดียวกัน บรรดาผู้ที่ไม่รู้ก็ได้กล่าวเช่นเดียวกับคำกล่าวของพวกเขา ดังนั้นในวันกิยามะฮฺ[3] อัลลอฮฺจะทรงตัดสินระหว่างพวกเขาในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกัน

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن مَّنَعَ مَسَٰجِدَ ٱللَّهِ أَن يُذْكَرَ فِيهَا ٱسْمُهُۥ وَسَعَىٰ فِى خَرَابِهَآ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ مَا كَانَ لَهُمْ أَن يَدْخُلُوهَآ إِلَّا خَآئِفِينَ ۚ لَهُمْ فِى ٱلدُّنْيَا خِزْىٌ وَلَهُمْ فِى ٱلْءَاخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١١٤﴾

114. และใครเล่าจะเป็นผู้อธรรมยิ่งไปกว่าผู้ที่หวงห้ามบรรดามัสยิดของอัลลอฮฺ ในการที่พระนามของพระองค์จะถูกกล่าวในมัสยิดเหล่านั้น และพยายามในการทำลายมัสยิดเหล่านั้นด้วย[4] ชนเหล่านี้แหละไม่บังควรแก่พวกเขาที่จะเข้าไปในมัสยิดเหล่านั้น นอกจากในฐานะผู้เกรงกลัวเท่านั้น และเขาเหล่านั้นจะได้รับความอัปยศในโลกนี้ และในปรโลกนั้นพวกเขาจะได้รับการลงโทษอันใหญ่หลวง

وَلِلَّهِ ٱلْمَشْرِقُ وَٱلْمَغْرِبُ ۚ فَأَيْنَمَا تُوَلُّوا۟ فَثَمَّ وَجْهُ ٱللَّهِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ وَٰسِعٌ عَلِيمٌ ﴿١١٥﴾

115. และทิศตะวันออกและทิศตะวันตกนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ ดังนั้นพวกเจ้าจะผินไปทางไหน ที่นั่นแหละคือพระพักตร์ของอัลลอฮฺ แท้จริงอัลลอฮฺคือผู้ทรงกว้างขวาง ผู้ทรงรอบรู้

---

[1] หมายถึงทั้งในโลกนี้และปรโลก

[2] คือมิได้ตั้งอยู่บนศาสนาที่ถูกต้อง

[3] วันที่มนุษย์ถูกให้ฟื้นคืนชีพ เพื่อรับการตอบแทน

[4] หมายถึง ติตัสและไพร่พลของเขาซึ่งเป็นชาวโรมันได้ทำลาย บัยตุลมักดิส

116. และพวกเขากล่าวว่า อัลลอฮฺได้ทรงยึดเอาพระบุตรองค์หนึ่ง[1] มหาบริสุทธิ์พระองค์ท่านหาใช่เช่นนั้นไม่ สิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดินนั้นเป็นของพระองค์ทั้งสิ้น โดยที่ทั้งหมดนั้นเป็นผู้ภักดี[2] และนอบน้อมต่อพระองค์

وَقَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحَانَهُ بَل لَّهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلٌّ لَّهُ قَانِتُونَ ﴿١١٦﴾

117. พระองค์ผู้ทรงประดิษฐ์ชั้นฟ้า และแผ่นดิน[3] และเมื่อพระองค์ทรงกำหนดสิ่งใดแล้ว พระองค์ก็เพียงแต่ประกาศิตแก่สิ่งนั้นว่าจงเป็นแล้วสิ่งนั้นก็จะเป็นขึ้น

بَدِيعُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُن فَيَكُونُ ﴿١١٧﴾

118. และบรรดาผู้ที่ไม่รู้กล่าวว่า ไฉนอัลลอฮฺจึงไม่ตรัสแก่พวกเรา หรือไม่ก็มีสัญญาณหนึ่งมายังพวกเรา ในทำนองเดียวกัน บรรดาชนรุ่นก่อนพวกเขา ก็กล่าวเช่นเดียวกับคำพูดของพวกเขา โดยที่หัวใจของพวกเขาคล้ายคลึงกัน แท้จริงนั้น เราได้แจกแจงสัญญาณต่าง ๆ ไว้อย่างชัดเจนแล้ว แก่พวกที่ศรัทธามั่น

وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ لَوْلَا يُكَلِّمُنَا اللَّهُ أَوْ تَأْتِينَا آيَةٌ كَذَٰلِكَ قَالَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِم مِّثْلَ قَوْلِهِمْ تَشَابَهَتْ قُلُوبُهُمْ قَدْ بَيَّنَّا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿١١٨﴾

119. และแท้จริงเราได้ส่งเจ้ามาพร้อมด้วยความจริง ในฐานะผู้แจ้งข่าวดี และผู้ตักเตือน และเจ้าจะไม่ถูกไต่สวนเกี่ยวกับชาวเปลวเพลิงที่ลุกโชติช่วง

إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَا تُسْأَلُ عَنْ أَصْحَابِ الْجَحِيمِ ﴿١١٩﴾

120. และชาวยิวและชาวคริสต์นั้น จะไม่ยินดีแก่เจ้า (มุฮัมมัด) เป็นอันขาด จนกว่าเจ้าจะปฏิบัติตามศาสนาของพวกเขา จงกล่าวเถิด

وَلَن تَرْضَىٰ عَنكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَىٰ حَتَّىٰ تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ قُلْ إِنَّ هُدَى اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُم بَعْدَ الَّذِي جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ

---

[1] หมายถึงท่านนะบีอีซา

[2] หมายถึงนบนอบในอำนาจและพระประสงค์ของพระองค์ทั้งสิ้น

[3] หมายถึงว่าไม่เคยมีผู้ใดเคยสร้างฟ้าและพิภพมาก่อน

مَا لَكَ مِنَ ٱللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٢٠﴾

แท้จริงคำแนะนำของอัลลอฮฺเท่านั้น คือ คำแนะนำ[1] แน่นอนถ้าเจ้าปฏิบัติตามความใคร่ของพวกเขา หลังจากที่มีความรู้มายังเจ้าแล้ว ก็ย่อมไม่มีผู้คุ้มครองและผู้ช่วยเหลือใด ๆ สำหรับเจ้าให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺได้

ٱلَّذِينَ ءَاتَيْنَٰهُمُ ٱلْكِتَٰبَ يَتْلُونَهُۥ حَقَّ تِلَاوَتِهِۦٓ أُوْلَٰٓئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِۦ ۗ وَمَن يَكْفُرْ بِهِۦ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْخَٰسِرُونَ ﴿١٢١﴾

121. บรรดาผู้ที่เราได้ให้คัมภีร์แก่พวกเขาโดยที่พวกเขาอ่านคัมภีร์นั้นอย่างจริง ๆ[2] ชนเหล่านี้แหละคือผู้ที่ศรัทธาต่อคัมภีร์นั้น และผู้ใดปฏิเสธศรัทธาต่อคัมภีร์นั้นไซร้[3] แน่นอนชนเหล่านี้คือผู้ที่ขาดทุน

يَٰبَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ٱذْكُرُواْ نِعْمَتِىَ ٱلَّتِىٓ أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّى فَضَّلْتُكُمْ عَلَى ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٢٢﴾

122. วงศ์วานอิสรออีลเอ๋ย จงรำลึกถึงความกรุณาของข้า ที่ข้าได้กรุณาต่อพวกเจ้า และแท้จริง ข้าได้เทิดพวกเจ้าเหนือประชาชาติทั้งหลาย

وَٱتَّقُواْ يَوْمًا لَّا تَجْزِى نَفْسٌ عَن نَّفْسٍ شَيْـًٔا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا تَنفَعُهَا شَفَٰعَةٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿١٢٣﴾

123. และพวกเจ้าจงหวั่นเกรงวันหนึ่ง ซึ่งไม่มีชีวิตใดจะชดเชยสิ่งใดแทนอีกชีวิตหนึ่งได้[4] และค่าไถ่ถอนใด ๆ จากชีวิตนั้นก็จะไม่ถูกรับ[5] และทั้งการขอให้ช่วยเหลือใด ๆ ก็หาได้รับประโยชน์แก่ชีวิตนั้นไม่[6] ตลอดจนเขาเหล่านั้นก็จะไม่ได้รับ

---

[1] คือคำแนะนำที่ถูกต้อง และให้ความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่าย

[2] อ่านคัมภีร์นั้นด้วยความศรัทธาและพินิจพิจารณาในการนี้ย่อมทำให้เขารู้แน่ว่า นะบีมุฮัมมัด คือนะบีที่ถูกระบุลักษณะไว้ในคัมภีร์นั้น

[3] มิได้อ่านคัมภีร์นั้นอย่างจริงใจ จึงทำให้เขาไม่เข้าใจข้อความซึ่งระบุในคัมภีร์ทำให้เขาปฏิเสธนะบีมุฮัมมัดเขาจึงตกอยู่ในฐานะผู้ปฏิเสธคัมภีร์

[4] คือไม่มีใครจะนำเอาความดีของตนไปชดเชยส่วนบกพร่องของอีกคนหนึ่งได้

[5] คือสมมุติว่า ชีวิตนั้นจะไถ่ตัวของเขาให้พ้นจากการลงโทษด้วยทรัพย์สินมากมายเท่าใดก็ตาม ก็จะไม่ถูกรับ เพราะแต่ละคนจะต้องลิ้มรสแห่งความผิดของตน ไม่มีผู้ใดหรือสิ่งใดช่วยเหลือได้

[6] การขอให้อัลลอฮฺทรงกรุณาแก่ชีวิตนั้นก็หาได้รับประโยชน์ไม่

ความช่วยเหลือ

۞ وَإِذِ ٱبۡتَلَىٰٓ إِبۡرَٰهِـۧمَ رَبُّهُۥ بِكَلِمَٰتٖ فَأَتَمَّهُنَّۖ قَالَ إِنِّي
جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامٗاۖ قَالَ وَمِن ذُرِّيَّتِيۖ قَالَ لَا
يَنَالُ عَهۡدِي ٱلظَّٰلِمِينَ ١٢٤

124. และจงรำลึกถึง ขณะที่พระเจ้าของอิบรอฮีมได้ทดสอบเขา ด้วยพระบัญชาบางประการ[1] แล้วเขาก็ได้สนองตามพระบัญชานั้นโดยครบถ้วน[2] พระองค์ตรัสว่า แท้จริงข้าจะให้เจ้าเป็นผู้นำมนุษยชาติ เขากล่าวว่า และจากลูกหลานของข้าพระองค์ด้วย[3] พระองค์ตรัสว่า สัญญาของข้านั้นจะไม่ได้แก่บรรดาผู้อธรรม[4]

وَإِذۡ جَعَلۡنَا ٱلۡبَيۡتَ مَثَابَةٗ لِّلنَّاسِ وَأَمۡنٗا وَٱتَّخِذُواْ
مِن مَّقَامِ إِبۡرَٰهِـۧمَ مُصَلّٗىۖ وَعَهِدۡنَآ إِلَىٰٓ إِبۡرَٰهِـۧمَ
وَإِسۡمَٰعِيلَ أَن طَهِّرَا بَيۡتِيَ لِلطَّآئِفِينَ
وَٱلۡعَٰكِفِينَ وَٱلرُّكَّعِ ٱلسُّجُودِ ١٢٥

125. และจงรำลึกถึงขณะที่เราได้ให้บ้านหลังนั้นเป็นที่กลับมาสำหรับมนุษย์และเป็นที่ปลอดภัย และพวกเจ้าจงยึดเอาที่ยืนของอิบรอฮีม[5] เป็นที่ละหมาดเถิด และเราได้สั่งเสียแก่อิบรอฮีมและอิสมาอีลว่า เจ้าทั้งสองจงทำความสะอาดบ้านของข้า เพื่อบรรดาผู้ทำการเฏาะวาฟ[6] และบรรดาผู้ทำการเอียะติกาฟ[7] และบรรดาผู้ที่ทำรุกั๊วะและสุยูด[8]

وَإِذۡ قَالَ إِبۡرَٰهِـۧمُ رَبِّ ٱجۡعَلۡ هَٰذَا بَلَدًا ءَامِنٗا وَٱرۡزُقۡ
أَهۡلَهُۥ مِنَ ٱلثَّمَرَٰتِ مَنۡ ءَامَنَ مِنۡهُم بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِۖ

126. และจงรำลึกถึงขณะที่อิบรอฮีมได้วิงวอนว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์โปรดทรงให้

---

[1] เราไม่สามารถรู้ได้ว่าพระบัญชาบางประการนั้นคืออะไรบ้าง? เพราะไม่ปรากฏว่าท่านนะบีได้อธิบายไว้ ในการนี้นักปราชญ์จึงมีทรรศนะต่างกัน

[2] ปฏิบัติตามพระบัญชานั้นอย่างครบถ้วน

[3] ท่านนะบีอิบรอฮีม ขอให้อัลลอฮฺทรงแต่งตั้งผู้นำจากลูกหลานของท่านด้วย

[4] พระองค์ทรงรับคำขอของท่านนะบีอิบรอฮีม แต่ถ้าสมัยใดที่ลูกหลานของท่านเป็นผู้อธรรมแล้ว ก็จะไม่ได้รับตามสัญญานั้น

[5] คือ ก้อนหินที่ท่านใช้เป็นที่รองเท้า เพื่อก่ออัล-กะอฺบะฮฺ ซึ่งเรียกกันว่า “มะกอมอิบรอฮีม”

[6] ผู้เดินเวียนซ้ายรอบกะอฺบะฮฺ เจ็ดรอบ

[7] ผู้ที่จำกัดตนอยู่ในบริเวณกะอฺบะฮฺตามจำนวนที่เขากำหนดไว้ เพื่อทำการอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺ

[8] ผู้ทำละหมาด

قَالَ وَمَن كَفَرَ فَأُمَتِّعُهُۥ قَلِيلًا ثُمَّ أَضْطَرُّهُۥٓ إِلَىٰ عَذَابِ ٱلنَّارِ ۖ وَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ ﴿١٢٦﴾

ที่นี้เป็นเมืองที่ปลอดภัย และโปรดประทานบรรดาผลไม้ให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่ชาวเมืองนั้นด้วย คือผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และวันปรโลกจากพวกเขา[1] พระองค์ตรัสว่า ผู้ใดที่ปฏิเสธการศรัทธา ข้าจะให้เขาได้รับความสำราญชั่วเวลาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ภายหลังข้าจะบีบบังคับให้เขาไปสู่การทรมานแห่งขุมนรก และเป็นจุดหมายปลายทางอันชั่วช้ายิ่ง

وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَٰهِـۧمُ ٱلْقَوَاعِدَ مِنَ ٱلْبَيْتِ وَإِسْمَـٰعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّآ ۖ إِنَّكَ أَنتَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ ﴿١٢٧﴾

127. และจงรำลึกถึงขณะที่อิบรอฮีมและอิสมาอีล ได้ก่อฐานของบ้านหลังนั้น[2] ให้สูงขึ้น (ทั้งสองได้กล่าววิงวอนว่า) ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของพวกข้า พระองค์โปรดรับ (งาน) จากพวกข้าพระองค์ด้วยเถิด แท้จริงพระองค์นั้นทรงได้ยิน และทรงรอบรู้

رَبَّنَا وَٱجْعَلْنَا مُسْلِمَيْنِ لَكَ وَمِن ذُرِّيَّتِنَآ أُمَّةً مُّسْلِمَةً لَّكَ وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَآ ۖ إِنَّكَ أَنتَ ٱلتَّوَّابُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٢٨﴾

128. ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ โปรดให้ข้าพระองค์ทั้งสองเป็นผู้นอบน้อมต่อพระองค์ และโปรดให้มีขึ้นจากลูกหลานของพวกข้าพระองค์ ซึ่งประชาชาติที่นอบน้อมต่อพระองค์ และโปรดแสดงแก่ข้าพระองค์ ซึ่งพิธีการทำฮัจญ์ของพวกข้าพระองค์ และโปรดอภัยโทษแก่พวกข้าพระองค์ด้วย แท้จริงพระองค์ทรงเป็นผู้อภัยโทษ ทรงเอ็นดูเมตตา

رَبَّنَا وَٱبْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْهُمْ يَتْلُوا۟ عَلَيْهِمْ ءَايَـٰتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ ٱلْكِتَـٰبَ وَٱلْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيهِمْ ۚ إِنَّكَ أَنتَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿١٢٩﴾

129. ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของพวกข้าพระองค์ โปรดส่งรอซูลคนหนึ่งคนใดจากพวกเขาเองไปในหมู่พวกเขา ซึ่งเขาจะได้อ่านบรรดาโองการของ

---

[1] คือจากลูกหลานของท่านนะบีอิบรอฮีม

[2] คือ อัล-กะอฺบะฮฺ หรือ บัยตุลลอฮฺ

พระองค์ให้พวกเขาฟัง และจะได้สอนคัมภีร์และความมุ่งหมายแห่งบทบัญญัติให้พวกเขาทราบ และซักฟอกพวกเขาให้สะอาด แท้จริงพระองค์ทรงไว้ซึ่งเดชานุภาพและปรีชาญาณ

وَمَن يَرۡغَبُ عَن مِّلَّةِ إِبۡرَٰهِـۧمَ إِلَّا مَن سَفِهَ
نَفۡسَهُۥۚ وَلَقَدِ ٱصۡطَفَيۡنَٰهُ فِي ٱلدُّنۡيَاۖ
وَإِنَّهُۥ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ لَمِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ١٣٠

130. และใครเล่าที่จะไม่พึงปรารถนาในแนวทางของอิบรอฮีม นอกจากผู้ที่ทำให้ตัวเองโฉดเขลาเท่านั้น และแท้จริงนั้น เราได้คัดเลือกเขา (ให้เป็นนะบี และรอซูล) ในโลกนี้ และแท้จริงในปรโลกนั้น เขาจะอยู่ในหมู่คนดีอย่างแน่นอน

إِذۡ قَالَ لَهُۥ رَبُّهُۥٓ أَسۡلِمۡۖ قَالَ أَسۡلَمۡتُ
لِرَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ١٣١

131. จงรำลึกถึงขณะที่พระเจ้าของเขาได้กล่าวแก่เขาว่า เจ้าจงสวามิภักดิ์เถิด เขากล่าวว่า ข้าพระองค์ได้สวามิภักดิ์แด่พระเจ้าแห่งสากลโลกแล้ว

وَوَصَّىٰ بِهَآ إِبۡرَٰهِـۧمُ بَنِيهِ وَيَعۡقُوبُ يَٰبَنِيَّ إِنَّ ٱللَّهَ
ٱصۡطَفَىٰ لَكُمُ ٱلدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا
وَأَنتُم مُّسۡلِمُونَ ١٣٢

132. และอิบรอฮีมได้สั่งเสียแก่ลูก ๆ ของเขาให้ปฏิบัติตามแนวทางนั้น[1] และยะอฺกูบก็สั่งเสียด้วยว่า โอ้ลูก ๆ ของฉัน แท้จริงอัลลอฮฺได้ทรงเลือกศาสนาให้แก่พวกเจ้าแล้ว ดังนั้น พวกเจ้าจงอย่ายอมตายเป็นอันขาด นอกจากในขณะที่พวกเจ้าเป็นผู้สวามิภักดิ์ (ต่ออัลลอฮฺ) เท่านั้น[2]

أَمۡ كُنتُمۡ شُهَدَآءَ إِذۡ حَضَرَ يَعۡقُوبَ ٱلۡمَوۡتُ إِذۡ
قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعۡبُدُونَ مِنۢ بَعۡدِيۖ قَالُواْ نَعۡبُدُ
إِلَٰهَكَ وَإِلَٰهَ ءَابَآئِكَ إِبۡرَٰهِـۧمَ وَإِسۡمَٰعِيلَ
وَإِسۡحَٰقَ إِلَٰهٗا وَٰحِدٗا وَنَحۡنُ لَهُۥ مُسۡلِمُونَ ١٣٣

133. หรือว่าพวกเจ้าอยู่ด้วย เมื่อความตายได้เยี่ยมกรายยะอฺกูบ ขณะที่เขากล่าวแก่ลูก ๆ ของเขาว่า พวกเจ้าจะเคารพสักการะอะไรหลังจากฉัน พวกเขากล่าวว่า พวกเราจะเคารพสักการะพระเจ้าของท่าน และพระเจ้าของ

---

[1] คือแนวทางที่ท่านเรียกร้องและเชิญชวน

[2] ให้พยายามยึดมั่นในศาสนาที่อัลลอฮฺได้ทรงคัดเลือกไว้ให้ และถ้าเมื่อตายลงจะได้ตายในฐานะผู้สวามิภักดิ์ต่อพระองค์

บรรดาบิดาของท่าน คือ อิบรอฮีม อิสมาอีล และอิสฮาก แต่เพียงองค์เดียวและพวกเราจะเป็นผู้สวามิภักดิ์ต่อพระองค์เท่านั้น

تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُم
مَّا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْـَٔلُونَ عَمَّا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿١٣٤﴾

134. นั่นคือ หมู่ชนที่ล่วงลับไปแล้ว สิ่งที่พวกเขาขวนขวายไว้ ก็ย่อมได้แก่พวกเขา และสิ่งที่พวกเจ้าขวนขวายไว้ก็ย่อมได้แก่พวกเจ้า และพวกเจ้าจะไม่ถูกไต่สวนถึงสิ่งที่พวกเขากระทำ

وَقَالُوا۟ كُونُوا۟ هُودًا أَوْ نَصَـٰرَىٰ تَهْتَدُوا۟ۗ
قُلْ بَلْ مِلَّةَ إِبْرَٰهِـۧمَ حَنِيفًاۖ وَمَا كَانَ مِنَ
ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿١٣٥﴾

135. และพวกเขากล่าวว่า พวกท่านจงเป็นยิวเถิด หรือเป็นคริสต์เถิด[1] พวกท่านก็จะได้รับคำแนะนำอันถูกต้อง จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) หาใช่เช่นนั้นไม่ แนวทางของอิบรอฮีมผู้ใฝ่หาความจริงต่างหาก[2] และเขาไม่เคยเป็นผู้สักการะเจว็ด

قُولُوٓا۟ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ وَمَآ أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَآ أُنزِلَ إِلَىٰٓ
إِبْرَٰهِـۧمَ وَإِسْمَـٰعِيلَ وَإِسْحَـٰقَ وَيَعْقُوبَ
وَٱلْأَسْبَاطِ وَمَآ أُوتِىَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَمَآ
أُوتِىَ ٱلنَّبِيُّونَ مِن رَّبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ
مِّنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُۥ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٦﴾

136. พวกเจ้าจงกล่าวเถิด เราได้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เรา และสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่อิบรอฮีม และอิสมาอีล และอิสฮาก และยะอฺกูบ และบรรดาวงศ์วานเหล่านั้น[3] และสิ่งที่มูซา และอีซาได้รับ และสิ่งที่บรรดานะบีได้รับจากพระเจ้าของพวกเขา พวกเรามิได้แบ่งแยกระหว่างท่านหนึ่งท่านใดจากเขาเหล่านั้น[4] และพวกเราจะเป็นผู้สวามิภักดิ์ต่อพระองค์เท่านั้น

---

[1] คือทั้งยิวและคริสต์ต่างก็เรียกร้องให้นับถือศาสนาของตน

[2] แนวทางของท่านนะบีอิบรอฮีมต่างหากที่ถูกต้อง

[3] ลูกหลานของท่านนะบี ยะอฺกูบ

[4] มิได้แบ่งแยกระหว่างนะบีเหล่านั้นในการศรัทธา หากแต่เราศรัทธาต่อนะบีทุกท่าน

فَإِنْ ءَامَنُوا۟ بِمِثْلِ مَآ ءَامَنتُم بِهِۦ فَقَدِ ٱهْتَدَوا۟ۖ
وَّإِن تَوَلَّوْا۟ فَإِنَّمَا هُمْ فِى شِقَاقٍۖ فَسَيَكْفِيكَهُمُ
ٱللَّهُۚ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ ﴿١٣٧﴾

137. แล้วหากพวกเขาศรัทธาอย่างที่พวกเจ้าศรัทธาแล้ว แน่นอนพวกเขาก็ย่อมได้รับข้อแนะนำที่ถูกต้อง และหากพวกเขาผินหลังให้ แน่นอนพวกเขาย่อมอยู่ในความแตกแยกกัน แล้วอัลลอฮฺก็จะทรงให้เจ้าพอเพียงแก่พวกเขา[1] และพระองค์นั้นเป็นผู้ทรงไว้ซึ่งการได้ยิน ทรงไว้ซึ่งความรอบรู้

صِبْغَةَ ٱللَّهِۖ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ ٱللَّهِ صِبْغَةًۖ
وَنَحْنُ لَهُۥ عَٰبِدُونَ ﴿١٣٨﴾

138. การย้อมของอัลลอฮฺ และใครเล่าจะย้อมดียิ่งไปกว่าอัลลอฮฺ[2] และพวกเราจะเป็นผู้เคารพอิบาดะฮฺต่อพระองค์

قُلْ أَتُحَآجُّونَنَا فِى ٱللَّهِ وَهُوَ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ وَلَنَآ
أَعْمَٰلُنَا وَلَكُمْ أَعْمَٰلُكُمْ وَنَحْنُ لَهُۥ مُخْلِصُونَ ﴿١٣٩﴾

139. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่าพวกท่านจะโต้แย้งกับเราในเรื่องของอัลลอฮฺกระนั้นหรือ ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา และพระเจ้าของพวกท่าน และบรรดาการงานของเราก็ย่อมเป็นของเรา และบรรดาการงานของพวกท่านก็เป็นของพวกท่าน และพวกเรานั้นจะเป็นผู้มอบการอิบาดะฮฺทั้งหลายให้แก่พระองค์เท่านั้น

أَمْ تَقُولُونَ إِنَّ إِبْرَٰهِـۧمَ وَإِسْمَٰعِيلَ وَإِسْحَٰقَ
وَيَعْقُوبَ وَٱلْأَسْبَاطَ كَانُوا۟ هُودًا أَوْ نَصَٰرَىٰۗ
قُلْ ءَأَنتُمْ أَعْلَمُ أَمِ ٱللَّهُۗ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن كَتَمَ

140. หรือว่าพวกท่านจะกล่าวว่า แท้จริงอิบรอฮีม และอิสมาอีล และอิสฮาก และยะอฺกูบ และบรรดาวงศ์วานเหล่านั้น[3] เป็นยิวหรือเป็น

---

[1] คือสามารถหยุดยั้งความเลวร้ายของพวกเขาได้

[2] ทรงเปรียบเทียบศาสนาของพระองค์ว่าประหนึ่งสีย้อมผ้า แต่ศาสนาของพระองค์นั้นสำหรับย้อมจิตใจมนุษย์ และความประพฤติของเขาให้ตั้งอยู่ในทางที่ถูกและดีงาม และใครเล่าจะกำหนดศาสนาได้ดีกว่าพระองค์

[3] บรรดาลูกหลานของท่านนะบียะอฺกูบ

ศริสต์ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกท่านรู้ดียิ่งกว่าอัลลอฮฺกระนั้นหรือ หรืออัลลอฮฺรู้ดีกว่า แล้วผู้ใดจะอธรรมยิ่งไปกว่าผู้ที่ปิดบังหลักฐานจากอัลลอฮฺ ซึ่งมีอยู่ที่เขา และอัลลอฮฺนั้นจะไม่ทรงเผลอในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำกันอยู่

شَهَٰدَةً عِندَهُۥ مِنَ ٱللَّهِ ۗ وَمَا ٱللَّهُ بِغَٰفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٤٠﴾

141. นั่นคือ กลุ่มชนที่ล่วงลับไปแล้ว สิ่งที่พวกเขาได้ขวนขวายไว้ ก็ย่อมเป็นของพวกเขา และสิ่งที่พวกเจ้าขวนขวายไว้ก็ย่อมเป็นของพวกเจ้าและพวกเจ้าจะไม่ถูกไต่สวน ถึงสิ่งที่เขาเหล่านั้นปฏิบัติกัน

تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ ۖ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُم مَّا كَسَبْتُمْ ۖ وَلَا تُسْـَٔلُونَ عَمَّا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿١٤١﴾

142. บรรดาผู้โฉดเขลา[1] ในหมู่มนุษย์นั้นจะกล่าวว่า อะไรเล่าที่ทำให้พวกเขา[2] หันออกไปจากกิบลัตของพวกเขา[3] ที่พวกเขาเคยผินไป[4] จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ทิศตะวันออกและทิศตะวันตกนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮฺเท่านั้น พระองค์จะทรงแนะนำผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ไปสู่ทางอันเที่ยงตรง

۞ سَيَقُولُ ٱلسُّفَهَآءُ مِنَ ٱلنَّاسِ مَا وَلَّىٰهُمْ عَن قِبْلَتِهِمُ ٱلَّتِى كَانُوا۟ عَلَيْهَا ۚ قُل لِّلَّهِ ٱلْمَشْرِقُ وَٱلْمَغْرِبُ ۚ يَهْدِى مَن يَشَآءُ إِلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿١٤٢﴾

143. และในทำนองเดียวกัน เราได้ให้พวกเจ้าเป็นประชาชาติที่เป็นกลาง เพื่อพวกเจ้าจะได้เป็นสักขีพยานแก่มนุษย์ทั้งหลาย และรอซูล[5]

وَكَذَٰلِكَ جَعَلْنَٰكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِّتَكُونُوا۟ شُهَدَآءَ عَلَى ٱلنَّاسِ وَيَكُونَ ٱلرَّسُولُ عَلَيْكُمْ

---

[1] รวมทั้งยิวและคริสเตียน

[2] หมายถึงมุสลิมีน

[3] หมายถึงบัยตุลมักดิส ซึ่งตั้งอยู่ในนครเยรูซาเล็ม

[4] หมายถึงท่านนะบี และบรรดามุมิน

[5] หมายถึงท่านนะบีมุฮัมมัด

شَهِيدًاۗ وَمَا جَعَلۡنَا ٱلۡقِبۡلَةَ ٱلَّتِي كُنتَ عَلَيۡهَآ إِلَّا
لِنَعۡلَمَ مَن يَتَّبِعُ ٱلرَّسُولَ مِمَّن يَنقَلِبُ عَلَىٰ عَقِبَيۡهِۚ
وَإِن كَانَتۡ لَكَبِيرَةً إِلَّا عَلَى ٱلَّذِينَ هَدَى ٱللَّهُۗ وَمَا
كَانَ ٱللَّهُ لِيُضِيعَ إِيمَٰنَكُمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ بِٱلنَّاسِ
لَرَءُوفٞ رَّحِيمٞ ١٤٣

ก็จะเป็นสักขีพยานแก่พวกเจ้า และเรามิได้ให้มีขึ้นซึ่งกิบลัตที่เจ้าเคยผินไป นอกจากเพื่อเราจะได้รู้ว่า ใครบ้างที่จะปฏิบัติตามรอซูล จากผู้ที่กำลังหันส้นเท้าทั้งสองของเขากลับ[1] และแท้จริงการเปลี่ยนแปลงกิบลัตนั้น เป็นเรื่องใหญ่[2] นอกจากแก่บรรดาผู้ที่อัลลอฮฺได้ทรงแนะนำเท่านั้น และใช่ว่าอัลลอฮฺนั้นจะทำให้การศรัทธาของพวกเจ้าสูญไปก็หาไม่ แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาแก่มนุษย์เสมอ

قَدۡ نَرَىٰ تَقَلُّبَ وَجۡهِكَ فِي ٱلسَّمَآءِۖ فَلَنُوَلِّيَنَّكَ
قِبۡلَةٗ تَرۡضَىٰهَاۚ فَوَلِّ وَجۡهَكَ شَطۡرَ ٱلۡمَسۡجِدِ
ٱلۡحَرَامِۚ وَحَيۡثُ مَا كُنتُمۡ فَوَلُّواْ وُجُوهَكُمۡ شَطۡرَهُۥۗ
وَإِنَّ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ لَيَعۡلَمُونَ أَنَّهُ ٱلۡحَقُّ
مِن رَّبِّهِمۡۗ وَمَا ٱللَّهُ بِغَٰفِلٍ عَمَّا يَعۡمَلُونَ ١٤٤

144. แท้จริงเราเห็นใบหน้าของเจ้าแหงนไปในฟากฟ้าบ่อยครั้ง แน่นอนเราจะให้เจ้าผินไปยังทิศ[3] ที่เจ้าพึงใจ ดังนั้นเจ้าจงผินใบหน้าของเจ้าไปทางมัสยิดิลฮะรอมเถิด และที่ใดก็ตามที่พวกเจ้าปรากฏอยู่ ก็จงผินใบหน้าของพวกเจ้าไปทางทิศนั้น[4] และแท้จริงบรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์[5]นั้น ย่อมรู้ดีว่ามัน[6] คือความจริงที่มา

---

[1] หมายถึงผินหลังให้ เพราะการกลับส้นเท้าทั้งสองนั้น ทำให้ร่างกายกลับให้หลังด้วย

[2] เพราะทำให้ผู้ที่มีศรัทธาไม่มั่นคง เกิดความสงสัย และปฏิเสธการศรัทธาก็มี และเป็นเป้าแห่งการโจมตีของยิวและคริสเตียน ตลอดจนพวกมุชริก แห่งมักกะฮฺด้วย

[3] คือกิบลัต

[4] ผินไปทาง อัล-มัสยิดิล ฮะรอม

[5] หมายถึง ยิวและคริสเตียน

[6] การผินไปสู่อัล-มัสยิดิลฮะรอม

จากพระเจ้าของพวกเขา และอัลลอฮฺนั้นไม่ทรงเผลอในสิ่งที่พวกเขากระทำกัน

وَلَئِنْ أَتَيْتَ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْكِتَـٰبَ بِكُلِّ ءَايَةٍ مَّا
تَبِعُوا۟ قِبْلَتَكَ ۚ وَمَآ أَنتَ بِتَابِعٍ قِبْلَتَهُمْ ۚ وَمَا
بَعْضُهُم بِتَابِعٍ قِبْلَةَ بَعْضٍ ۚ وَلَئِنِ ٱتَّبَعْتَ
أَهْوَآءَهُم مِّنۢ بَعْدِ مَا جَآءَكَ مِنَ ٱلْعِلْمِ ۙ
إِنَّكَ إِذًا لَّمِنَ ٱلظَّـٰلِمِينَ ﴿١٤٥﴾

145. และแน่นอน ถ้าหากเจ้าได้นำหลักฐานทุกอย่างมาแสดงแก่บรรดาผู้ได้รับคัมภีร์พวกเขาก็ไม่ตามกิบลัตของเจ้า[1] และเจ้าก็มิใช่จะเป็นผู้ตามกิบลัตของพวกเขา และบางกลุ่มในพวกเขาเองก็มิใช่จะเป็นผู้ตามกิบลัตของอีกบางกลุ่ม[2] และถ้าหากเจ้าได้ปฏิบัติตามความใคร่ของพวกเขาหลังจากที่มีความรู้มายังเจ้าแล้ว แน่นอนทันใดนั้น เจ้าก็อยู่ในหมู่ผู้อธรรม

ٱلَّذِينَ ءَاتَيْنَـٰهُمُ ٱلْكِتَـٰبَ يَعْرِفُونَهُۥ كَمَا يَعْرِفُونَ
أَبْنَآءَهُمْ ۖ وَإِنَّ فَرِيقًا مِّنْهُمْ لَيَكْتُمُونَ ٱلْحَقَّ وَهُمْ
يَعْلَمُونَ ﴿١٤٦﴾

146. บรรดาผู้ที่เราได้ให้ คัมภีร์แก่พวกเขานั้น พวกเขาย่อมรู้จักเขา[3] ดีเหมือนกับที่พวกเขารู้จักลูก ๆ ของเขาเอง และแท้จริงกลุ่มหนึ่งจากพวกเขานั้นปิดบังความจริง[4] ไว้ทั้ง ๆ ที่พวกเขารู้กันอยู่

ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّكَ ۖ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلْمُمْتَرِينَ ﴿١٤٧﴾

147. ความจริงนั้นมาจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ดังนั้นเจ้าอย่าได้อยู่ในหมู่ผู้สงสัยเป็นอันขาด

وَلِكُلٍّ وِجْهَةٌ هُوَ مُوَلِّيهَا ۖ فَٱسْتَبِقُوا۟ ٱلْخَيْرَٰتِ ۚ أَيْنَ
مَا تَكُونُوا۟ يَأْتِ بِكُمُ ٱللَّهُ جَمِيعًا ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ

148. และสำหรับแต่ละประชาชาตินั้น ต่างก็มีทิศทางหนึ่ง ซึ่งประชาชาตินั้นผินไปสู่[5] ดังนั้น

---

[1] คือ อัล-กะอฺบะฮฺ

[2] ยิวและคริสเตียน ต่างก็ไม่ยอมตามกิบลัตของกันและกัน

[3] คือ ท่านนะบีมุฮัมมัด

[4] ปิดบังลักษณะของท่านนะบีมุฮัมมัดที่ระบุไว้คัมภีร์ของพวกเขา

[5] คือนะบีอิบรอฮีม และนะบีอิสมาอีล ผินไปทาง อัล-กะอฺบะฮฺ ชาวยิว ผินไปทาง อัศ-ศ็อคเราะฮฺ แห่งบัยตุลมักดิส และชาวคริสต์ผินไปทางทิศตะวันออก

كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٤٨﴾

พวกเจ้าจงแข่งขันกันในความดีทั้งหลายเถิด ที่ใดก็ตามที่พวกเจ้าปรากฏอยู่อัลลอฮฺก็จะทรงนำพวกเจ้ามาทั้งหมด แท้จริงอัลลอฮฺทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่ง

وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ
الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِنَّهُ لَلْحَقُّ مِن رَّبِّكَ وَمَا
اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٤٩﴾

149. และจากที่ใดก็ตามที่เจ้าได้ออกไป ก็จงผินหน้าของเจ้าไปทางอัล-มัสยิดิลฮะรอม และแท้จริงนั้น มัน[1] คือความจริงที่มาจากพระเจ้าของเจ้า และอัลลอฮฺนั้นไม่เป็นผู้ทรงเผลอในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำกันอยู่

وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ
الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ
شَطْرَهُ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَيْكُمْ حُجَّةٌ إِلَّا
الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِي
وَلِأُتِمَّ نِعْمَتِي عَلَيْكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥٠﴾

150. และจากที่ใดก็ตามที่เจ้าออกไป ก็จงผินหน้าของเจ้าไปทางอัล-มัสยิดิลฮะรอม และที่ใดก็ตามที่พวกเจ้าปรากฏอยู่ ก็จงผินหน้าของพวกเจ้าไปทางนั้น[2] เพื่อว่าจะได้ไม่เป็นข้ออ้างใด ๆ แก่หมู่ชนที่แย้งพวกเจ้าได้ นอกจากบรรดาผู้อธรรมในหมู่ของพวกเขาเท่านั้น ดังนั้นพวกเจ้าจงอย่ากลัวพวกเขา แต่จงกลัวข้าเถิด และเพื่อที่ข้าจะได้ให้ความกรุณาของข้าครบถ้วนแก่พวกเจ้า และเพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับแนวทางอันถูกต้อง

كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا مِّنكُمْ يَتْلُوا
عَلَيْكُمْ آيَاتِنَا وَيُزَكِّيكُمْ وَيُعَلِّمُكُمُ

151. ดังที่เราได้ส่งรอซูลผู้หนึ่ง[3] จากพวกเจ้าเองมาในหมู่พวกเจ้า ซึ่งเขาจะอ่านบรรดาโองการ

---

[1] การผินไปทาง อัล-มิสยิดิล ฮะรอม

[2] ไปทางอัล-มัสยิดิล ฮะรอม

[3] ท่านนะบีมุฮัมมัด

ٱلْكِتَٰبَ وَٱلْحِكْمَةَ وَيُعَلِّمُكُم مَّا لَمْ تَكُونُوا۟
تَعْلَمُونَ ١٥١

ของเราให้พวกเจ้าฟัง และจะทำให้พวกเจ้าสะอาดบริสุทธิ์ และจะสอนคัมภีร์ และความรู้เกี่ยวกับข้อปฏิบัติให้แก่พวกเจ้า และจะสอนพวกเจ้าในสิ่งที่พวกเจ้าไม่เคยรู้มาก่อน

فَٱذْكُرُونِىٓ أَذْكُرْكُمْ وَٱشْكُرُوا۟ لِى وَلَا
تَكْفُرُونِ ١٥٢

152. ดังนั้นพวกเจ้าจงรำลึกถึงข้าเถิด ข้าก็จะรำลึกถึงพวกเจ้า และจงขอบคุณข้าเถิด และจงอย่าเนรคุณต่อข้าเลย

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱسْتَعِينُوا۟ بِٱلصَّبْرِ وَٱلصَّلَوٰةِ ۚ
إِنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلصَّٰبِرِينَ ١٥٣

153. บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย! จงอาศัยความอดทน และการละหมาดเถิด แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงอยู่ร่วมกับผู้อดทนทั้งหลาย

وَلَا تَقُولُوا۟ لِمَن يُقْتَلُ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ أَمْوَٰتٌۢ ۚ بَلْ
أَحْيَآءٌ وَلَٰكِن لَّا تَشْعُرُونَ ١٥٤

154. และพวกเจ้าอย่ากล่าวแก่ผู้ที่ถูกฆ่าในทางของอัลลอฮฺว่า พวกเขาตาย[1] หามิได้ พวกเขายังมีชีวิตอยู่[2] แต่ทว่าพวกเจ้าไม่รู้สึก

وَلَنَبْلُوَنَّكُم بِشَىْءٍ مِّنَ ٱلْخَوْفِ وَٱلْجُوعِ وَنَقْصٍ
مِّنَ ٱلْأَمْوَٰلِ وَٱلْأَنفُسِ وَٱلثَّمَرَٰتِ ۗ وَبَشِّرِ
ٱلصَّٰبِرِينَ ١٥٥

155. และแน่นอน เราจะทดลองพวกเจ้าด้วยสิ่งใดสิ่งหนึ่งจากความกลัว และความหิวและด้วยความสูญเสีย (อย่างใดอย่างหนึ่ง) จากทรัพย์สมบัติ ชีวิต และพืชผล และเจ้าจงแจ้งข่าวดีแก่บรรดาผู้อดทนเถิด

ٱلَّذِينَ إِذَآ أَصَٰبَتْهُم مُّصِيبَةٌ قَالُوٓا۟ إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّآ إِلَيْهِ
رَٰجِعُونَ ١٥٦

156. คือบรรดาผู้ที่เมื่อมีเคราะห์ร้ายมาประสบแก่พวกเขา[3] พวกเขาก็กล่าวว่า แท้จริงพวกเรา

---

[1] คือว่าเขาตายเยี่ยงคนทั่วไป

[2] มีชีวิตอยู่ในอีกโลกหนึ่งอย่างมีเกียรติ

[3] เช่นการสูญเสียชีวิต หรือการสูญเสียสิ่งอื่นใดก็ตาม

เป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺ และแท้จริงพวกเราจะกลับไปยังพระองค์

157. ชนเหล่านี้แหละพวกเขาจะได้รับคำชมเชยและการเอ็นดูเมตตาจากพระเจ้าของพวกเขา และชนเหล่านี้แหละคือผู้ที่ได้รับข้อแนะนำอันถูกต้อง

أُوْلَٰٓئِكَ عَلَيۡهِمۡ صَلَوَٰتٞ مِّن رَّبِّهِمۡ وَرَحۡمَةٞۖ
وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُهۡتَدُونَ ١٥٧

158. แท้จริงภูเขาเศาะฟา และภูเขามัรวะฮฺนั้น เป็นส่วนหนึ่งจากบรรดาเครื่องหมายของอัลลอฮฺ[1] ดังนั้นผู้ใดประกอบพิธีฮัจญ์ หรืออุมเราะฮฺ ณ บัยตุลลอฮฺก็ไม่มีบาปใด ๆ แก่เขาที่จะเดินวนเวียนไปมา ณ ภูเขาทั้งสองนั้น และผู้ใดประกอบความดีโดยสมัครใจแล้ว แน่นอนอัลลอฮฺนั้นคือผู้ทรงขอบใจ[2] และผู้ทรงรอบรู้

۞إِنَّ ٱلصَّفَا وَٱلۡمَرۡوَةَ مِن شَعَآئِرِ ٱللَّهِۖ فَمَنۡ حَجَّ
ٱلۡبَيۡتَ أَوِ ٱعۡتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيۡهِ أَن يَطَّوَّفَ
بِهِمَاۚ وَمَن تَطَوَّعَ خَيۡرٗا فَإِنَّ ٱللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ ١٥٨

159. แท้จริงบรรดาผู้ที่ปิดบังหลักฐานอันชัดเจน[3] และข้อแนะนำอันถูกต้องที่เราได้ให้ลงมาหลังจากที่เราได้ชี้แจงมันไว้แล้วในคัมภีร์สำหรับมนุษย์นั้น ชนเหล่านี้แหละอัลลอฮฺจะทรงขับไล่พวกเขาให้พ้นจากความเมตตาของพระองค์ และผู้สาปแช่งทั้งหลายก็จะสาปแช่งพวกเขาด้วย

إِنَّ ٱلَّذِينَ يَكۡتُمُونَ مَآ أَنزَلۡنَا مِنَ ٱلۡبَيِّنَٰتِ
وَٱلۡهُدَىٰ مِنۢ بَعۡدِ مَا بَيَّنَّٰهُ لِلنَّاسِ فِي ٱلۡكِتَٰبِ
أُوْلَٰٓئِكَ يَلۡعَنُهُمُ ٱللَّهُ وَيَلۡعَنُهُمُ ٱللَّٰعِنُونَ ١٥٩

160. นอกจากผู้ที่สำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัวและปรับปรุงแก้ไข และชี้แจงสิ่งที่ปกปิดไว้[4] ชน

إِلَّا ٱلَّذِينَ تَابُواْ وَأَصۡلَحُواْ وَبَيَّنُواْ فَأُوْلَٰٓئِكَ
أَتُوبُ عَلَيۡهِمۡ وَأَنَا ٱلتَّوَّابُ ٱلرَّحِيمُ ١٦٠

---

[1] เครื่องหมายแห่งศาสนาของพระองค์ เกี่ยวกับการประกอบพิธีฮัจญ์ และอุมเราะฮฺ

[2] คือจะทรงประทานรางวัลให้

[3] หมายถึงอะฮฺลุลกิตาบ

[4] อันได้แก่ลักษณะของท่านนะบีที่ระบุไว้ในคัมภีร์เตารอต และอินญีล และบัญญัติการขว้างผู้ทำซินาซึ่งเคยแต่งงานแล้วด้วยก้อนหินจนตาย ตลอดจนความจริงเกี่ยวกับเปลี่ยนกิบลัต

เหล่านี้ข้าจะอภัยโทษให้แก่พวกเขา และข้าคือผู้อภัยโทษ และเมตตาเสมอ

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَمَاتُوا۟ وَهُمْ كُفَّارٌ أُو۟لَـٰٓئِكَ عَلَيْهِمْ
لَعْنَةُ ٱللَّهِ وَٱلْمَلَـٰٓئِكَةِ وَٱلنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١٦١﴾

161. แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาและได้สิ้นชีพลง ขณะที่พวกเขาเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาอยู่นั้น ชนเหล่านี้จะได้รับการขับไล่ให้พ้นจากความเมตตาของอัลลอฮฺ และจะได้รับการสาปแช่งจากมลาอิกะฮฺ และมนุษย์ทั้งมวล[1]

خَـٰلِدِينَ فِيهَا ۖ لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمُ ٱلْعَذَابُ وَلَا هُمْ
يُنظَرُونَ ﴿١٦٢﴾

162. พวกเขาจะพำนักอยู่ (ในนรก) ตลอดกาล โดยที่การลงโทษนั้นจะไม่ถูกผ่อนปรนแก่พวกเขา และทั้งพวกเขาก็จะไม่ถูกรั้งรอ (ในการลงโทษ)

وَإِلَـٰهُكُمْ إِلَـٰهٌ وَٰحِدٌ ۖ لَّآ إِلَـٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلرَّحْمَـٰنُ
ٱلرَّحِيمُ ﴿١٦٣﴾

163. และผู้ที่ควรแก่การเคารพ สักการะของพวกเจ้านั้น มีเพียงองค์เดียว ไม่มีผู้ควรแก่การเคารพสักการะใดๆ นอกจากพระองค์ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอเท่านั้น

إِنَّ فِى خَلْقِ ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَٱخْتِلَـٰفِ
ٱلَّيْلِ وَٱلنَّهَارِ وَٱلْفُلْكِ ٱلَّتِى تَجْرِى فِى ٱلْبَحْرِ
بِمَا يَنفَعُ ٱلنَّاسَ وَمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مِن مَّآءٍ
فَأَحْيَا بِهِ ٱلْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِن
كُلِّ دَآبَّةٍ وَتَصْرِيفِ ٱلرِّيَـٰحِ وَٱلسَّحَابِ
ٱلْمُسَخَّرِ بَيْنَ ٱلسَّمَآءِ وَٱلْأَرْضِ لَـَٔايَـٰتٍ

164. แท้จริงในการสร้างบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดิน และสับเปลี่ยนกลางคืนและกลางวัน และเรือที่วิ่งอยู่ในทะเลพร้อมด้วยสิ่งที่อำนวยประโยชน์แก่มนุษย์ และน้ำที่อัลลอฮฺได้ทรงให้หลั่งลงมาจากฟากฟ้า แล้วทรงให้แผ่นดินมีชีวิตชีวาขึ้น[2] ด้วยน้ำนั้น หลังจากที่มันตายไป

---

[1] คำว่า "ละอฺนัต" นั้น ถ้ามาจากอัลลอฮฺ แปลว่า "การขับไล่ให้พ้นจากความเมตตาของพระองค์" ถ้ามาจากมนุษย์แปลว่า "สาปแช่ง" เพราะการสาปแช่งนั้นก็คือ การขอให้อัลลอฮฺทรงขับไล่ให้พ้นจากความเมตตาของพระองค์

[2] ให้แผ่นดินชุ่มชื้นและมีต้นไม้งอกเงยขึ้น

لِّقَوۡمٖ يَعۡقِلُونَ ١٦٤

แล้ว[1] และได้ทรงให้สัตว์แต่ละชนิด แพร่สะพัดไปในแผ่นดิน และในการให้ลมเปลี่ยนทิศทาง และให้เมฆซึ่งถูกกำหนดให้บริการ (แก่โลก) ผันแปรไประหว่างฟากฟ้า และแผ่นดินนั้น แน่นอน ล้วนเป็นสัญญาณนานาประการแก่กลุ่มชนที่ใช้ปัญญา

وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يَتَّخِذُ مِن دُونِ ٱللَّهِ أَندَادٗا
يُحِبُّونَهُمۡ كَحُبِّ ٱللَّهِۖ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَشَدُّ حُبّٗا
لِّلَّهِۗ وَلَوۡ يَرَى ٱلَّذِينَ ظَلَمُوٓاْ إِذۡ يَرَوۡنَ ٱلۡعَذَابَ أَنَّ
ٱلۡقُوَّةَ لِلَّهِ جَمِيعٗا وَأَنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلۡعَذَابِ ١٦٥

165. และในหมู่มนุษย์นั้น มีผู้ที่ยึดถือ บรรดาภาคี[2] อื่นจากอัลลอฮฺ ซึ่งพวกเขารักภาคีเหล่านั้นเช่นเดียวกับรักอัลลอฮฺ แต่บรรดาผู้ศรัทธานั้นเป็นผู้ที่รักอัลลอฮฺมากยิ่งกว่า และหากบรรดาผู้อธรรมจะได้เห็น ขณะที่พวกเขาเห็นการลงโทษอยู่นั้น (แน่นอนพวกเขาจะต้องตระหนักดีว่า) แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงลงโทษที่รุนแรง

إِذۡ تَبَرَّأَ ٱلَّذِينَ ٱتُّبِعُواْ مِنَ ٱلَّذِينَ ٱتَّبَعُواْ وَرَأَوُاْ
ٱلۡعَذَابَ وَتَقَطَّعَتۡ بِهِمُ ٱلۡأَسۡبَابُ ١٦٦

166. (และ) ขณะที่บรรดาผู้ถูกตาม[3] ได้ปลีกตัวออกจากบรรดาผู้ตาม และขณะที่พวกเขา เห็นการลงโทษ และขณะที่บรรดาสัมพันธภาพที่มีต่อกันได้ขาดสะบั้นลง[4]

وَقَالَ ٱلَّذِينَ ٱتَّبَعُواْ لَوۡ أَنَّ لَنَا كَرَّةٗ فَنَتَبَرَّأَ مِنۡهُمۡ
كَمَا تَبَرَّءُواْ مِنَّاۗ كَذَٰلِكَ يُرِيهِمُ ٱللَّهُ أَعۡمَٰلَهُمۡ

167. และบรรดาผู้ที่ตามได้กล่าวว่า หากว่าเรามีโอกาสกลับไปอีกครั้งหนึ่ง[5] เราก็จะปลีกตัวออก

---

[1] คือแผ่นดินแห้งแล้งปราศจากต้นไม้ และพืชผักต่าง ๆ

[2] หมายถึง มนุษย์ มาลาอิกะฮฺ ญิน และเจว็ด ตลอดจนสิ่งอื่น ๆ ที่ถูกเคารพนับถือเทียมอัลลอฮฺ เพราะเข้าใจว่าภาคีเหล่านั้นมีบทบาทในวิถีชีวิตของตน

[3] หมายถึงผู้ที่เป็นหัวหน้า หรือผู้นำ

[4] คือขณะนี้พวกเขาประสบกับสภาพดังกล่าวนั้น พวกเขาก็ตระหนักดีว่าที่ท่านนะบีมุฮัมมัดประกาศให้ทราบนั้น เป็นความจริงทั้งสิ้น แต่ก็หมดโอกาสที่จะแก้ตัวใหม่เสียแล้ว

[5] กลับไปสู่โลก

حَسَرَٰتٍ عَلَيۡهِمۡۖ وَمَا هُم بِخَٰرِجِينَ مِنَ ٱلنَّارِ ١٦٧

จากพวกเขาบ้าง เช่นเดียวกับที่พวกเขาได้ปลีกตัวออกจากพวกเรา ในทำนองเดียวนั้นแหละ อัลลอฮฺจะทรงให้พวกเขาเห็นงานต่าง ๆ ของพวกเขาเป็นที่น่าเสียใจแก่พวกเขา และทั้งพวกเขาจะไม่ได้ออกจากไฟนรกด้วย

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ كُلُواْ مِمَّا فِي ٱلۡأَرۡضِ حَلَٰلٗا طَيِّبٗا
وَلَا تَتَّبِعُواْ خُطُوَٰتِ ٱلشَّيۡطَٰنِۚ إِنَّهُۥ لَكُمۡ عَدُوّٞ
مُّبِينٌ ١٦٨

168. มนุษย์เอ๋ย ! จงบริโภคสิ่งอนุมัติที่ดี ๆ จากสิ่งที่อยู่ในแผ่นดิน และจงอย่าตามบรรดาก้าวเดินของชัยฏอน[1] แท้จริงมันคือศัตรูที่ชัดแจ้งของพวกเจ้า

إِنَّمَا يَأۡمُرُكُم بِٱلسُّوٓءِ وَٱلۡفَحۡشَآءِ وَأَن تَقُولُواْ
عَلَى ٱللَّهِ مَا لَا تَعۡلَمُونَ ١٦٩

169. ที่จริงมันเพียงแต่จะใช้พวกเจ้าให้ประกอบสิ่งชั่ว และสิ่งลามกเท่านั้น และจะใช้พวกเจ้ากล่าวความเท็จให้แก่อัลลอฮฺ ในสิ่งที่พวกเจ้าไม่รู้

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ ٱتَّبِعُواْ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ قَالُواْ بَلۡ نَتَّبِعُ
مَآ أَلۡفَيۡنَا عَلَيۡهِ ءَابَآءَنَآۚ أَوَلَوۡ كَانَ ءَابَآؤُهُمۡ
لَا يَعۡقِلُونَ شَيۡـٔٗا وَلَا يَهۡتَدُونَ ١٧٠

170. และเมื่อได้ถูกกล่าวแก่พวกเขาว่าจงปฏิบัติตามสิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงประทานลงมาเถิด พวกเขาก็กล่าวว่า มิได้ เราจะปฏิบัติสิ่งที่เราได้พบบรรดาบรรพบุรุษของเราเคยปฏิบัติมาเท่านั้น และแม้ได้ปรากฏว่าบรรพบุรุษของพวกเขาไม่เข้าใจสิ่งใด และทั้งไม่ได้รับแนวทางอันถูกต้องก็ตามกระนั้นหรือ ?[2]

وَمَثَلُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ كَمَثَلِ ٱلَّذِي يَنۡعِقُ بِمَا
لَا يَسۡمَعُ إِلَّا دُعَآءٗ وَنِدَآءٗۚ صُمُّۢ بُكۡمٌ عُمۡيٞ فَهُمۡ
لَا يَعۡقِلُونَ ١٧١

171. และอุปมาบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธานั้น ดังผู้ที่ส่งเสียงตวาดสิ่ง[3] ที่มันฟังไม่รู้เรื่องนอกจากเสียงเรียกและเสียงตะโกนเท่านั้น

---

[1] อย่าปฏิบัติตามคำชักจูง และคำยั่วยุของมัน

[2] อัลลอฮฺทรงถามว่า แม้ว่าบรรพบุรุษของพวกเขาไม่รู้เรื่องอะไรและอยู่ในทางที่ผิดก็จะปฏิบัติกระนั้นหรือ?

[3] หมายถึงสัตว์

พวกเขาคือคนหูหนวก เป็นใบ้ ตาบอด[1] ดังนั้น พวกเขาจึงไม่เข้าใจ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ كُلُوا۟ مِن طَيِّبَٰتِ مَا رَزَقْنَٰكُمْ وَٱشْكُرُوا۟ لِلَّهِ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿١٧٢﴾

172. บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงบริโภคสิ่งที่เราได้ให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า จากสิ่งดีๆ ทั้งหลาย และจงขอบคุณอัลลอฮฺเถิด[2] หากเฉพาะพระองค์เท่านั้น ที่พวกเจ้าจักเป็นผู้เคารพสักการะ

إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ ٱلْمَيْتَةَ وَٱلدَّمَ وَلَحْمَ ٱلْخِنزِيرِ وَمَآ أُهِلَّ بِهِۦ لِغَيْرِ ٱللَّهِ ۖ فَمَنِ ٱضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَآ إِثْمَ عَلَيْهِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٧٣﴾

173. ที่จริงที่พระองค์ทรงห้ามพวกเจ้านั้นเพียงแต่สัตว์ที่ตายเอง และเลือด[3] และเนื้อสุกร[4] และสัตว์ที่ถูกเปล่งเสียงที่มัน เพื่ออื่นจากอัลลอฮฺ[5] แล้วผู้ใดได้รับความคับขัน[6] โดยมิใช่ผู้เสาะแสวงหา[7] และมิใช่เป็นผู้ละเมิดขอบเขตแล้วไซร้[8] ก็ไม่มีบาปใดๆ แก่เขา แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

إِنَّ ٱلَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ مِنَ ٱلْكِتَٰبِ وَيَشْتَرُونَ بِهِۦ ثَمَنًا قَلِيلًا ۙ أُو۟لَٰٓئِكَ مَا يَأْكُلُونَ فِى بُطُونِهِمْ إِلَّا ٱلنَّارَ وَلَا

174. แท้จริงบรรดาผู้ที่ปิดบังสิ่งซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของคัมภีร์[9] ที่อัลลอฮฺได้ทรงประทานลงมาและนำสิ่งนั้นไปแลกเปลี่ยนกับราคาอันเล็กน้อย[10]

---

[1] หมายถึงพวกเขาประหนึ่งคนหูหนวก เป็นใบ้ และตาบอด

[2] ให้ปฏิบัติตามบัญญัติของพระองค์ และสำนึกในบุญคุณของพระองค์

[3] เลือดที่ไหลออกขณะเชือด ส่วนเลือดที่อยู่ในเนื้อนั้นไม่เป็นที่ต้องห้าม

[4] หมายถึงทุกส่วนในตัวของมันด้วย

[5] คือเปล่งเสียงกล่าวนามสิ่งที่เขาเชือดเพื่อสิ่งนั้น อื่นจากอัลลอฮฺ

[6] อยู่ในภาวะคับขัน ไม่สามารถจะหาอาหารอื่นเพื่อประทังชีวิตได้ นอกจากเนื้อสุกร

[7] มิใช่สร้างสถานการณ์ให้คับขันเพื่อต้องการบริโภค

[8] เมื่อบริโภคแล้วก็บริโภคพอประทังชีวิต มิใช่ถือโอกาสสวาปามจนเกินความจำเป็น

[9] หมายถึงลักษณะของท่านนะบีมุฮัมมัด และสิ่งอื่นๆ

[10] เพื่อผลประโยชน์อันเล็กน้อยที่พวกเขาได้รับจากประชาชาติของพวกเขาในฐานะที่พวกเขาเป็นผู้นำ แต่ถ้าพวกเขาเปิดเผยลักษณะของท่านนะบีแล้ว แน่นอนประชาชาติของพวกเขาก็จะต้องศรัทธาต่อท่าน ทำให้พวกเขาต้องหมดโอกาสที่จะได้รับผลประโยชน์ต่อไปอีก การกระทำของพวกเขานี้จึงประหนึ่งว่าพวกเขานำเอาลักษณะของท่านนะบีไปแลกเปลี่ยนกับผลประโยชน์อันนับได้ว่าเป็นสิ่งที่มีราคาอันเล็กน้อย

يُكَلِّمُهُمُ ٱللَّهُ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ
وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ١٧٤

ชนเหล่านั้นมิได้กินอะไรเข้าไปในท้องเขาพวกเขา นอกจากไฟเท่านั้น และในวันกิยามะฮฺ อัลลอฮฺจะไม่ทรงพูดแก่พวกเขา และจะไม่ทรงทำให้พวกเขาบริสุทธิ์[1] และพวกเขาจะได้รับการลงโทษอันเจ็บแสบ

أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ ٱشْتَرَوُا۟ ٱلضَّلَٰلَةَ بِٱلْهُدَىٰ
وَٱلْعَذَابَ بِٱلْمَغْفِرَةِ ۚ فَمَآ أَصْبَرَهُمْ
عَلَى ٱلنَّارِ ١٧٥

175. ชนเหล่านี้คือผู้ที่นำเอาแนวทางที่ถูกต้องไปแลกเปลี่ยนกับแนวทางที่หลงผิดและเอาการอภัยโทษไปแลกเปลี่ยนกับการลงโทษ พวกเขาช่างทนต่อไฟนรกเสียนี่กระไร[2]

ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ نَزَّلَ ٱلْكِتَٰبَ بِٱلْحَقِّ ۗ وَإِنَّ
ٱلَّذِينَ ٱخْتَلَفُوا۟ فِى ٱلْكِتَٰبِ لَفِى شِقَاقٍ بَعِيدٍ ١٧٦

176. นั่นก็เพราะว่า อัลลอฮฺได้ทรงประทานคัมภีร์ลงมาพร้อมด้วยสัจธรรม และแท้จริงบรรดาผู้ที่ขัดแย้งกันในคัมภีร์นั้น ย่อมอยู่ในการแตกแยกที่ห่างไกล

۞ لَّيْسَ ٱلْبِرَّ أَن تُوَلُّوا۟ وُجُوهَكُمْ قِبَلَ ٱلْمَشْرِقِ
وَٱلْمَغْرِبِ وَلَٰكِنَّ ٱلْبِرَّ مَنْ ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ
ٱلْءَاخِرِ وَٱلْمَلَٰٓئِكَةِ وَٱلْكِتَٰبِ وَٱلنَّبِيِّۦنَ
وَءَاتَى ٱلْمَالَ عَلَىٰ حُبِّهِۦ ذَوِى ٱلْقُرْبَىٰ
وَٱلْيَتَٰمَىٰ وَٱلْمَسَٰكِينَ وَٱبْنَ ٱلسَّبِيلِ
وَٱلسَّآئِلِينَ وَفِى ٱلرِّقَابِ وَأَقَامَ ٱلصَّلَوٰةَ
وَءَاتَى ٱلزَّكَوٰةَ وَٱلْمُوفُونَ بِعَهْدِهِمْ إِذَا

177. หาใช่คุณธรรมไม่ การที่พวกเจ้าผินหน้าของพวกเจ้าไปทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก แต่ทว่าคุณธรรมนั้นคือผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และวันปรโลก และศรัทธาต่อมลาอิกะฮฺ ต่อบรรดาคัมภีร์ และนะบีทั้งหลาย และบริจาคทรัพย์ ทั้ง ๆ ที่มีความรักในทรัพย์นั้น แก่บรรดาญาติที่สนิทและบรรดาเด็กกำพร้า และแก่บรรดาผู้ยากจนและผู้ที่อยู่ในการเดินทาง[3]

---

[1] คือจะไม่ทรงทำให้พวกเขาบริสุทธิ์จากความสกปรกแห่งปฏิบัติการของพวกเขา นั่นก็หมายความว่าพระองค์จะไม่ทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขาอย่างเด็ดขาด

[2] หมายถึงว่าพวกเขาได้รับแนวทางอันถูกต้องจากอัลลอฮฺแล้ว กลับปฏิเสธเสีย แล้วนำเอาแนวทางที่หลงผิดมาปฏิบัติ ในทำนองเดียวกันพระองค์ทรงปรารถนาที่จะอภัยโทษให้แก่พวกเขา หากพวกเขาสำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัว แต่พวกเขากลับปฏิเสธที่จะรับการอภัยโทษโดยสมัครใจที่จะเข้าสู่ไฟนรก ในการกระทำของพวกเขาดังกล่าวนี้ ทำให้เข้าใจว่า พวกเขาช่างทนต่อการลุกไหม้ของไฟนรกเสียนี่กระไร?

[3] คือเมื่อเขาขาดเงิน

عَـٰهَدُواْۖ وَٱلصَّـٰبِرِينَ فِى ٱلْبَأْسَآءِ وَٱلضَّرَّآءِ وَحِينَ
ٱلْبَأْسِۗ أُو۟لَـٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ صَدَقُوا۟ۖ وَأُو۟لَـٰٓئِكَ هُمُ
ٱلْمُتَّقُونَ ﴿١٧٧﴾

และบรรดาผู้ที่มาขอและบริจาคในการไถ่ทาส และเขาได้ดำรงไว้ซึ่งการละหมาด และชำระซะกาต และ (คุณธรรมนั้น) คือบรรดาผู้ที่รักษาสัญญาของพวกเขาโดยครบถ้วน เมื่อพวกเขาได้สัญญาไว้ และบรรดาผู้ที่อดทนในความทุกข์ยาก และในความเดือดร้อน[1] และขณะต่อสู้ในสมรภูมิ ชนเหล่านี้แหละคือผู้ที่พูดจริง และชนเหล่านี้แหละคือผู้ที่มีความยำเกรง

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ كُتِبَ عَلَيْكُمُ ٱلْقِصَاصُ فِى
ٱلْقَتْلَىۖ ٱلْحُرُّ بِٱلْحُرِّ وَٱلْعَبْدُ بِٱلْعَبْدِ وَٱلْأُنثَىٰ بِٱلْأُنثَىٰۚ
فَمَنْ عُفِىَ لَهُۥ مِنْ أَخِيهِ شَىْءٌ فَٱتِّبَاعٌۢ بِٱلْمَعْرُوفِ
وَأَدَآءٌ إِلَيْهِ بِإِحْسَـٰنٍۗ ذَٰلِكَ تَخْفِيفٌ مِّن رَّبِّكُمْ
وَرَحْمَةٌۗ فَمَنِ ٱعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَٰلِكَ فَلَهُۥ عَذَابٌ
أَلِيمٌ ﴿١٧٨﴾

178. ผู้ศรัทธาทั้งหลาย! การประหารฆาตกรให้ตายตามในกรณีที่มีผู้ถูกฆ่าตายนั้นได้ถูกกำหนดแก่พวกเจ้าแล้ว คือชายอิสระต่อชายอิสระ และทาสต่อทาส และหญิงต่อหญิง[2] แล้วผู้ใดที่สิ่งหนึ่งจากพี่น้องของเขาถูกอภัยให้แก่เขาแล้ว ก็ให้ปฏิบัติไปตามนั้นโดยชอบ[3] และให้ชำระแก่เขาโดยดี[4] นั่นคือการผ่อนปรนจากพระเจ้าของพวกเจ้า และคือการเอ็นดูเมตตาด้วย แล้วผู้ใดละเมิดหลังจากนั้นเขาก็จะได้รับการลงโทษอันเจ็บแสบ

---

[1] เช่นได้รับการเจ็บป่วย หรือสูญเสียสิ่งที่ตนรัก

[2] คือถ้าชายอิสระถูกฆ่าตาย ก็ต้องชดใช้ชีวิตของผู้ตาย ด้วยชีวิตของชายอิสระด้วยกัน และถ้าผู้ตายเป็นทาส ก็ชดใช้ด้วยชีวิตของทาสด้วยกัน หรือถ้าผู้ตายเป็นหญิง ก็ชดใช้ด้วยชีวิตหญิงด้วยกัน ดังกล่าวนี้ในกรณีที่มีการต่อสู้กันเป็นหมู่ เพราะร่วมกันฆ่าหลายคน แต่ถ้าทำการฆ่าแต่เพียงผู้เดียวแล้วไซร้แน่นอนผู้ที่ฆ่าเขาก็จะต้องถูกฆ่าให้ตายตามกัน จะเอาอื่นมาแทนไม่ได้

[3] คือผู้ใดที่ฆ่าเขาตาย โดยที่คนหนึ่งคนใดในบรรดาญาติของผู้ถูกฆ่าให้อภัยแก่ผู้ฆ่า โดยไม่ปรารถนาจะให้ผู้ฆ่าถูกฆ่าให้ตายตามกันนั้นก็ให้ถือปฏิบัติไปตามนั้น แม้ว่าพี่น้องคนอื่นจะไม่ยินดีก็ตาม คำว่า "สิ่งหนึ่งจากพี่น้องของเขา" นั้นหมายถึงว่าได้มีการอภัยส่วนหนึ่งจากญาติของผู้ตาย และที่ใช้ถ้อยคำว่า "พี่น้องของเขา" นั้น ก็เพื่อให้เกิดความรู้สึกว่า เป็นพี่น้องกัน เพราะมุมินนั้นเป็นพี่น้องกัน

[4] คือเมื่อผู้ฆ่าได้รับการอภัยให้ไม่ต้องถูกฆ่าแล้ว ก็ต้องจ่ายค่าทำขวัญให้แก่ญาติของผู้ตายโดยดีตามธรรมเนียมที่ถือปฏิบัติกัน

وَلَكُمۡ فِي ٱلۡقِصَاصِ حَيَوٰةٞ يَٰٓأُوْلِي ٱلۡأَلۡبَٰبِ
لَعَلَّكُمۡ تَتَّقُونَ ﴿١٧٩﴾

179. และในการประหารฆาตกรให้ตายตามนั้น คือการธำรงไว้ซึ่งชีวิตสำหรับพวกเจ้า[1] โอ้ผู้มีสติปัญญาทั้งหลาย! เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้ยำเกรง

كُتِبَ عَلَيۡكُمۡ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ ٱلۡمَوۡتُ إِن
تَرَكَ خَيۡرًا ٱلۡوَصِيَّةُ لِلۡوَٰلِدَيۡنِ وَٱلۡأَقۡرَبِينَ
بِٱلۡمَعۡرُوفِۖ حَقًّا عَلَى ٱلۡمُتَّقِينَ ﴿١٨٠﴾

180. การทำพินัยกรรมให้แก่ผู้บังเกิดเกล้าทั้งสอง และบรรดาญาติที่ใกล้ชิดโดยชอบธรรมนั้น ได้ถูกกำหนดขึ้นแก่พวกเจ้าแล้ว เมื่อความตายได้มายังคนหนึ่งคนใดในพวกเจ้า[2] หากเขาได้ทิ้งทรัพย์สมบัติไว้ ทั้งนี้เป็นหน้าที่แก่ผู้ยำเกรงทั้งหลาย

فَمَنۢ بَدَّلَهُۥ بَعۡدَ مَا سَمِعَهُۥ فَإِنَّمَآ إِثۡمُهُۥ عَلَى ٱلَّذِينَ
يُبَدِّلُونَهُۥٓۚ إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٞ ﴿١٨١﴾

181. แล้วผู้ใดเปลี่ยนแปลงพินัยกรรม หลังจากที่เขาได้ยินมันแล้ว โทษแห่งการเปลี่ยนแปลงพินัยกรรมนั้นก็ตกอยู่แก่บรรดาผู้เปลี่ยนแปลงพินัยกรรมนั้นเท่านั้น แท้จริงอัลลอฮฺทรงได้ยิน ทรงรอบรู้

فَمَنۡ خَافَ مِن مُّوصٖ جَنَفًا أَوۡ إِثۡمٗا فَأَصۡلَحَ
بَيۡنَهُمۡ فَلَآ إِثۡمَ عَلَيۡهِۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿١٨٢﴾

182. แล้วผู้ใดเกรงว่า ผู้ทำพินัยกรรมมีความไม่เป็นธรรม (โดยไม่รู้) หรือกระทำความผิด (โดยเจตนา) แล้ว แล้วเขาได้ประนีประนอมในระหว่างพวกเขา[3] ก็ไม่มีโทษใด ๆ แก่เขา แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ

---

[1] คือการรักษาและคุ้มครองชีวิตไว้ กล่าวคือ เมื่อทุกคนรู้ว่าเมื่อฆ่าคนอื่นแล้วตนจะต้องถูกฆ่า แน่นอนย่อมไม่มีใครที่จะฆ่าคนอื่นเพราะการกระทำดังกล่าวเท่ากับเป็นฆ่าตัวเอง ในการนี้จึงเป็นการธำรงไว้ซึ่งชีวิตมนุษย์

[2] การทำพินัยกรรมให้แก่บิดามารดา และญาติผู้มีสิทธิได้รับมรดกในอายะฮฺนี้นั้น ถูกยกเลิกด้วยอายาตอัล-มะวารีซ 4 : 11-12 อันเป็นโองการที่กำหนดอัตราส่วนของผู้มีสิทธิได้รับมรดก ทั้งนี้รู้ได้จากโอวาทของท่านนะบีที่กล่าวไว้ ความว่า "ไม่มีพินัยกรรมใด ๆ แก่ผู้มีสิทธิได้รับมรดก" บิดามารดาเป็นผู้มีสิทธิได้รับมรดก หรือญาติที่เป็นผู้มีสิทธิได้รับมรดก จึงไม่มีสิทธิในทางพินัยกรรม
อนึ่ง การทำพินัยกรรมนั้นก็ให้กระทำได้เพีย 1/3 ของมรดกเท่านั้น ทั้งนี้ตามที่ท่านนะบีได้อนุมัติไว้

[3] คือในระหว่างผู้มีสิทธิตามพินัยกรรม โดยไม่ถือตามพินัยกรรม ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมขึ้นระหว่างพวกเขา หรือแก้ไขให้ถูกต้องตามบัญญัติศาสนา

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ كُتِبَ عَلَيۡكُمُ ٱلصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِكُمۡ لَعَلَّكُمۡ تَتَّقُونَ ﴿١٨٣﴾

183. บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย! การถือศีลอดนั้นได้ถูกกำหนดแก่พวกเจ้าแล้ว เช่นเดียวกับที่ได้ถูกกำหนดแก่บรรดาผู้ก่อนหน้าพวกเจ้ามาแล้ว เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้ยำเกรง

أَيَّامٗا مَّعۡدُودَٰتٖۚ فَمَن كَانَ مِنكُم مَّرِيضًا أَوۡ عَلَىٰ سَفَرٖ فَعِدَّةٞ مِّنۡ أَيَّامٍ أُخَرَۚ وَعَلَى ٱلَّذِينَ يُطِيقُونَهُۥ فِدۡيَةٞ طَعَامُ مِسۡكِينٖۖ فَمَن تَطَوَّعَ خَيۡرٗا فَهُوَ خَيۡرٞ لَّهُۥۚ وَأَن تَصُومُواْ خَيۡرٞ لَّكُمۡ إِن كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ﴿١٨٤﴾

184. (คือถูกกำหนดให้ถือ) ในบรรดาวันที่ถูกนับไว้[1] แล้วผู้ใดในพวกเจ้าป่วยหรืออยู่ในการเดินทางก็ให้ถือใช้ในวันอื่น และหน้าที่ของบรรดาผู้ที่ถือศีลอดด้วยความลำบากยิ่ง (โดยที่เขาได้งดเว้นการถือ) นั้น คือการชดเชยอันได้แก่การให้อาหาร (มื้อหนึ่ง) แก่คนมิสกีนคนหนึ่ง (ต่อการงดเว้นจากการถือหนึ่งวัน) แต่ผู้ใดกระทำความดีโดยสมัครใจ[2] มันก็เป็นความดีแก่เขา และการที่พวกเจ้าจะถือศีลอดนั้น ย่อมเป็นสิ่งที่ดียิ่งแก่พวกเจ้า หากพวกเจ้ารู้[3]

---

[1] หมายถึงบรรดาวันแห่งเดือนรอมฎอน

[2] คือให้อาหารแก่คนมิสกีนมากกว่าหนึ่งคนต่อการงดเว้นจากการถือหนึ่งวัน

[3] ผู้ที่ถือศีลอดด้วยความลำบากยิ่ง ซึ่งได้รับการผ่อนผันให้งดถือได้ โดยที่เขาจะต้องให้อาหารแก่คนยากจนเป็นการชดเชยนั้น ได้แก่ผู้สูงอายุที่มีกำลังน้อย คนที่มีโรคประจำตัว ซึ่งไม่มีหวังจะหาย และกรรมกรที่ทำงานหนักตลอดเวลา ตลอดจนหญิงที่มีครรภ์ และหญิงที่กำลังให้นมแก่บุตร ทั้งนี้หากว่าทั้งสองนั้นเกรงว่าจะเป็นอันตรายแก่บุตร

อนึ่ง ความเข้าใจตามข้อความที่ได้ถอดมาจากอะยะฮฺนี้นั้น เป็นทรรศนะของท่านอิบนิอับบาส ซึ่งนักปราชญ์ทั้งหลายเห็นชอบด้วย อย่างไรก็ดี มีนักปราชญ์รุ่นหลังนี้คนหนึ่งชื่อ “อัลตุล-มุตะอาล อัศเศาะอีดีย์” เป็นชาวอียิปต์ ได้เขียนไว้ในหนังสือของท่านชื่อว่า อิจติฮ๊าดญะดี๊ด ว่า ข้อความที่ว่านั้นหมายถึงผู้ที่สามารถจะถือศีลอดได้ แต่ไม่ถือ ซึ่งบุคคลดังกล่าวนี้นอกจากจะต้องถือศีลอดใช้แล้ว เขาจะต้องให้อาหารแก่คนมิสกีนอีกด้วย ทั้งนี้เป็นการชดเชย ท่านได้ให้เหตุผลว่า “ผู้ที่เดินทางก็ดี หรือผู้ป่วยก็ดี โดยที่เขางดเว้นการถือศีลอดนั้น เขายังจำเป็นต้องถือใช้ในวันอื่น แล้วคนที่มิได้เดินทาง และมิได้ป่วย แต่ไม่ยอมถือศีลอดนั้น แน่นอนเขาย่อมจะต้องถือใช้ยิ่งกว่าคนเดินทาง และคนป่วย ด้วยเหตุนี้อัล-กุรอานจึงมิได้ระบุว่า ผู้ที่สามารถจะถือศีลอดได้ แต่เขาไม่ถือนั้นจำต้องถือศีลอดใช้ ทั้งนี้เพราะถือว่าย่อมเป็นที่ทราบกันดีแล้ว

ส่วนคนชราและคนป่วยเรื้อรังที่ไม่มีหวังหายนั้น ท่านมีทรรศนะว่า ไม่ต้องมีการทำฟิดยะฮฺใดๆ คือไม่ต้องให้อาหารแก่คนมิสกีนเป็นการชดเชยแต่อย่างใด เพราะคนไม่สามารถนั้น ย่อมไม่อยู่ในข้อบังคับแห่งบัญญัติศาสนา

185. เดือนรอมฎอนนั้น เป็นเดือนที่อัล-กุรอาน ได้ถูกประทานลงมาในฐานะเป็นข้อแนะนำสำหรับมนุษย์ และเป็นหลักฐานอันชัดเจนเกี่ยวกับข้อแนะนำนั้น[1] และเกี่ยวกับสิ่งที่จำแนกระหว่างความจริงกับความเท็จ[2] ดังนั้นผู้ใดในหมู่พวกเจ้าเข้าอยู่ในเดือนนั้นแล้ว ก็จงถือศีลอดในเดือนนั้นและผู้ใดป่วย หรืออยู่ในการเดินทางก็จงถือใช้ในวันอื่นแทน[3] อัลลอฮฺทรงประสงค์ให้มีความสะดวกแก่พวกเจ้า และไม่ทรงให้มีความลำบากแก่พวกเจ้าและเพื่อที่พวกเจ้าจะได้ให้ครบถ้วน ซึ่งจำนวนวัน (ของเดือนรอมฎอน) และเพื่อพวกเจ้าจะได้ให้ความเกรียงไกรแด่อัลลอฮฺในสิ่งที่พระองค์ทรงแนะนำแก่พวกเจ้า[4] และเพื่อพวกเจ้าจะขอบคุณ

شَهْرُ رَمَضَانَ ٱلَّذِىٓ أُنزِلَ فِيهِ ٱلْقُرْءَانُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَٰتٍ مِّنَ ٱلْهُدَىٰ وَٱلْفُرْقَانِ ۚ فَمَن شَهِدَ مِنكُمُ ٱلشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ ۖ وَمَن كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ ۗ يُرِيدُ ٱللَّهُ بِكُمُ ٱلْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ ٱلْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُوا۟ ٱلْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا۟ ٱللَّهَ عَلَىٰ مَا هَدَىٰكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٨٥﴾

186. และเมื่อบ่าวของข้าถามเจ้าถึงข้าแล้วก็ (จงตอบเถิดว่า) แท้จริงข้านั้นอยู่ใกล้ ข้าจะตอบรับคำวิงวอนของผู้ที่วิงวอน เมื่อเขาวิงวอนต่อข้า ดังนั้น พวกเขาจงตอบรับข้าเถิด[5] และจงศรัทธาต่อข้า เพื่อว่าพวกเขาจะได้อยู่ในทางที่ถูกต้อง

وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِى عَنِّى فَإِنِّى قَرِيبٌ ۖ أُجِيبُ دَعْوَةَ ٱلدَّاعِ إِذَا دَعَانِ ۖ فَلْيَسْتَجِيبُوا۟ لِى وَلْيُؤْمِنُوا۟ بِى لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ ﴿١٨٦﴾

---

[1] เกี่ยวกับข้อแนะนำให้มนุษย์มีหลักการศรัทธาอันถูกต้องและข้อปฏิบัติในการดำเนินชีวิตของพวกเขา

[2] เกี่ยวกับหลักการที่จำแนกให้มนุษย์ทราบว่า อะไรคือความเท็จ และอะไรคือความจริง

[3] เท่ากับจำนวนที่ขาดไป แต่ควรถือใช้ก่อนที่รอมฎอนในปีต่อไปจะมาถึง

[4] ทั้งนี้ก็เพราะว่า รอมฎอนนั้น เป็นเดือนแห่งการอบรมบ่มนิสัย และขจัดสิ่งไม่เหมาะไม่ควรให้หมดไป ทำให้ผู้ที่ถือศีลอดกลายเป็นผู้ที่มีคุณธรรมในการนี้ ทำให้ผู้ถือศีลอดรู้สึกในความเกรียงไกรของอัลลอฮฺ และขอบคุณพระองค์

[5] ตอบรับคำเรียกร้องของอัลลอฮฺด้วยการศรัทธาต่อท่านนะบีมุฮัมมัด

أُحِلَّ لَكُمْ لَيْلَةَ ٱلصِّيَامِ ٱلرَّفَثُ إِلَىٰ نِسَآئِكُمْ هُنَّ لِبَاسٌ لَّكُمْ وَأَنتُمْ لِبَاسٌ لَّهُنَّ عَلِمَ ٱللَّهُ أَنَّكُمْ كُنتُمْ تَخْتَانُونَ أَنفُسَكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ وَعَفَا عَنكُمْ فَٱلْـَٔـٰنَ بَـٰشِرُوهُنَّ وَٱبْتَغُوا۟ مَا كَتَبَ ٱللَّهُ لَكُمْ وَكُلُوا۟ وَٱشْرَبُوا۟ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَكُمُ ٱلْخَيْطُ ٱلْأَبْيَضُ مِنَ ٱلْخَيْطِ ٱلْأَسْوَدِ مِنَ ٱلْفَجْرِ ثُمَّ أَتِمُّوا۟ ٱلصِّيَامَ إِلَى ٱلَّيْلِ وَلَا تُبَـٰشِرُوهُنَّ وَأَنتُمْ عَـٰكِفُونَ فِى ٱلْمَسَـٰجِدِ تِلْكَ حُدُودُ ٱللَّهِ فَلَا تَقْرَبُوهَا كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ ءَايَـٰتِهِۦ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٨٧﴾

187. ได้เป็นที่อนุมัติแก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งการสมสู่กับบรรดาภรรยาของพวกเจ้าในค่ำคืนของการถือศีลอด นางทั้งหลายนั้นคือเครื่องนุ่งห่มของพวกเจ้า และพวกเจ้าก็คือเครื่องนุ่งห่มของพวกนาง[1] อัลลอฮฺทรงรู้ว่า พวกเจ้านั้นเคยทุจริตต่อตัวเอง[2] แล้วพระองค์ก็ทรงยกโทษให้แก่พวกเจ้า และอภัยให้แก่พวกเจ้าแล้ว บัดนี้พวกเจ้าจงสมสู่กับพวกนางได้ และแสวงหาสิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงกำหนดให้แก่พวกเจ้าเถิด[3] และจงกิน และดื่ม จนกระทั่งเส้นขาว[4] จะประจักษ์แก่พวกเจ้าจากเส้นดำ[5] เนื่องจากแสงรุ่งอรุณ แล้วพวกเจ้าจงให้การถือศีลอดครบเต็มจนถึงพลบค่ำ และพวกเจ้าจงอย่าสมสู่กับพวกนางขณะที่พวกเจ้าเอียะติก๊าฟ[6]อยู่ในมัสยิด นั่นคือบรรดา ขอบเขตของอัลลอฮฺ ดังนั้นพวกเจ้า

---

[1] อัลลอฮฺทรงเปรียบเทียบว่าภรรยานั้นประหนึ่งเครื่องนุ่งห่มของสามี และสามีนั้นประหนึ่งเครื่องนุ่งห่มของภรรยา เพราะต่างฝ่ายต่างให้ความอบอุ่น และให้ความสุขซึ่งกันและกัน เฉกเช่นเครื่องนุ่งห่มที่ให้ความอบอุ่นและให้ความสุขแก่ผู้ที่สวมใส่กระนั้น

[2] ในตอนเริ่มแรกของการถือศีลอดในเดือนรอมฎอนนั้น หลังจากละหมาดอิชาอฺแล้วหรือหลังจากนอนหลับแล้ว ห้ามมิให้สมสู่ภรรยา และบริโภคสิ่งใด ๆ จนกว่าจะถึงเวลาพลบค่ำของวันรุ่งขึ้น มีผู้คนจำนวนมากทำการสมสู่กับภรรยาของตนในเวลาต้องห้ามดังกล่าว ผู้หนึ่งในจำนวนนั้นคือ ซัยดินาอุมัร ท่านจึงได้ปรับทุกข์แก่ท่านนะบีในเรื่องนี้ แล้วอายะฮฺนี้ก็ถูกประทานลงมา

อนึ่ง ความที่ว่า "หลังจากละหมาดอิชาอฺ หรือหลังจากนอนหลับแล้ว" นั้น เป็นรายงานที่มาจากอิบนิอับบาสทั้งสองรายงาน กล่าวคือ รายงานหนึ่งระบุว่า "หลังจากละหมาดอิชาอฺแล้ว" และอีกรายงานหนึ่งระบุว่า "หลังจากนอนหลับแล้ว"

[3] แสวงหาผู้ที่จะสืบสายโลหิต และผลานิสงส์ในการประกอบการอิบาดะฮฺในค่ำคืน อัล-ก็อดริ ดังกล่าวนี้เป็นทรรศนะที่ระบุอยู่ในตัฟซีรต่าง ๆ

[4] หมายถึงแสงสว่างของรุ่งอรุณ

[5] หมายถึงความมืดของกลางคืน

[6] คือเข้าประจำอยู่ในมัสยิด เพื่อประกอบอิบาดะฮฺใน 10 คืนหลังของรอมฎอน

จงอย่าเข้าใกล้ขอบเขตนั้น ในทำนองนั้นแหละอัลลอฮฺจะทรงแจกแจงบรรดาโองการของพระองค์แก่มนุษย์ เพื่อว่าพวกเขาจะได้ยำเกรง

188. และพวกเจ้าจงอย่ากินทรัพย์[1] สมบัติของพวกเจ้า[2] ระหว่างพวกเจ้าโดยมิชอบ และจงอย่าจ่ายมัน[3] ให้แก่ผู้พิพากษา เพื่อที่พวกเจ้าจะกินส่วนหนึ่งจากทรัพย์สินสมบัติของผู้อื่นด้วยการกระทำสิ่งที่เป็นบาป[4] ทั้ง ๆ ที่พวกเจ้ารู้กันอยู่

وَلَا تَأْكُلُوٓا۟ أَمْوَٰلَكُم بَيْنَكُم بِٱلْبَٰطِلِ وَتُدْلُوا۟ بِهَآ إِلَى ٱلْحُكَّامِ لِتَأْكُلُوا۟ فَرِيقًا مِّنْ أَمْوَٰلِ ٱلنَّاسِ بِٱلْإِثْمِ وَأَنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٨٨﴾

189. เขาเหล่านั้นจะถามเจ้า[5] เกี่ยวกับเดือนแรกขึ้น[6] จงกล่าวเถิด มันคือกำหนดเวลาต่าง ๆ สำหรับมนุษย์[7] และสำหรับประกอบพิธีฮัจญ์ และหาใช่เป็นคุณธรรมไม่ ในการที่พวกเจ้าเข้าบ้านทางหลังบ้าน[8] แต่ทว่าคุณธรรมนั้นคือผู้ที่ยำเกรงต่างหาก และพวกเจ้าจงเข้าบ้านทางประตูบ้าน[9] และพวกเจ้าจงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับความสำเร็จ

۞ يَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلْأَهِلَّةِ ۖ قُلْ هِىَ مَوَٰقِيتُ لِلنَّاسِ وَٱلْحَجِّ ۗ وَلَيْسَ ٱلْبِرُّ بِأَن تَأْتُوا۟ ٱلْبُيُوتَ مِن ظُهُورِهَا وَلَٰكِنَّ ٱلْبِرَّ مَنِ ٱتَّقَىٰ ۗ وَأْتُوا۟ ٱلْبُيُوتَ مِنْ أَبْوَٰبِهَا ۚ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٨٩﴾

---

[1] คำว่า “กินทรัพย์” นั้น หมายถึงการนำไปใช้ในธุรกิจอื่นๆ ด้วย

[2] คำว่า “กินทรัพย์สมบัติของพวกเจ้า” นั้น หมายถึงทรัพย์ของผู้อื่น ทั้งนี้เนื่องจากอิสลามถือว่า มุมินกับมุมินนั้น เสมือนร่างกายเดียวกัน

[3] จ่ายให้เป็นสินบน

[4] หมายถึงสิ่งซึ่งเป็นที่ต้องห้ามโดยบัญญัติศาสนา

[5] ถามท่านะบีมุฮัมมัด

[6] ขนาดต่าง ๆ ของเดือนในระยะแรกขึ้น

[7] ทั้งในการประกอบศาสนกิจและในการประกอบอาชีพ

[8] ประเพณีรับในสมัยญาฮิลียะฮฺนั้น เมื่อทำการอิหฺรอมแล้วจะเข้าบ้านกันทางหลังบ้านโดยถือว่าเป็นคุณธรรม และยังถือปฏิบัติกันอยู่จนถึงสมัยเริ่มแรกของอิสลาม แล้วอัลลอฮฺก็ทรงปฏิเสธในการเชื่อถือของพวกเขา

[9] เข้าทางประตูหน้าบ้าน

190. และพวกเจ้าจงต่อสู้ในทางของอัลลอฮฺ ต่อบรรดาผู้ที่ทำร้ายพวกเจ้า และจงอย่ารุกราน แท้จริง อัลลอฮฺไม่ทรงชอบบรรดาผู้รุกราน[1]

وَقَٰتِلُوا۟ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ ٱلَّذِينَ يُقَٰتِلُونَكُمْ
وَلَا تَعْتَدُوٓا۟ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ
ٱلْمُعْتَدِينَ ﴿١٩٠﴾

191. และจงประหัตประหารพวกเขา ณ ที่ใดก็ตามที่พวกเจ้าพบพวกเขา[2] และจงขับไล่พวกเขาออกจากที่ที่พวกเขาเคยขับไล่พวกเจ้าออก และการก่อความวุ่นวาย[3] นั้น ร้ายแรงยิ่งกว่าการประหัตประหารเสียอีก และจงอย่าสู้รบกับพวกเขา ณ อัล-มัสยิดิลฮะรอม จนกว่าพวกเขาจะทำร้าย[4] พวกเจ้าในที่นั้น หากพวกเขาทำร้ายพวกเจ้าแล้ว ก็จงประหัตประหารพวกเขาเสีย เช่นนั้นแหละคือการตอบแทนแก่ผู้ปฏิเสธศรัทธา

وَٱقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ وَأَخْرِجُوهُم مِّنْ حَيْثُ
أَخْرَجُوكُمْ ۚ وَٱلْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ ٱلْقَتْلِ ۚ وَلَا تُقَٰتِلُوهُمْ عِندَ
ٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ حَتَّىٰ يُقَٰتِلُوكُمْ فِيهِ ۖ
فَإِن قَٰتَلُوكُمْ فَٱقْتُلُوهُمْ ۗ كَذَٰلِكَ جَزَآءُ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿١٩١﴾

192. แล้วถ้าหากพวกเขายุติ แน่นอน อัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

فَإِنِ ٱنتَهَوْا۟ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٩٢﴾

193. และจงสู้รบกับพวกเขา จนกว่าการก่อความวุ่นวาย[5] จะไม่ปรากฏขึ้น และจนกว่าการ

وَقَٰتِلُوهُمْ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ ٱلدِّينُ لِلَّهِ ۖ
فَإِنِ ٱنتَهَوْا۟ فَلَا عُدْوَٰنَ إِلَّا عَلَى ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٩٣﴾

---

[1] ขณะที่บรรดามุมินจะเข้ามักกะฮฺเพื่อทำอุมเราะฮฺใช้ ตามที่ได้ตกลงไว้แก่ชาวกุไรชฺนั้น พวกเขาเกรงว่าจะถูกขัดขวางจากชาวกุไรชฺเพราะไม่แน่ใจว่าพวกกุไรชฺจะรักษาสัญญาที่ได้กระทำกันไว้ ณ ตำบลฮุดัยบิยะฮฺ ซึ่งฝ่ายมุมินไม่ปรารถนาที่จะทำการต่อสู้ขณะที่อยู่ในอิหฺรอมและในเดือนอัล-ฮะรอม ซึ่งเป็นเดือนต้องห้ามในการสู้รบกัน แล้วอัลลอฮฺก็ทรงอนุญาตให้พวกเขากระทำได้ถ้าฝ่ายกุไรชฺรุกราน

[2] เมื่อเกิดการสู้กันขึ้นแล้ว ก็ต้องทำการประหัตประหารฝ่ายกุไรชฺ ณ ที่ใดก็ตามที่พบพวกเขา

[3] คำว่า "การก่อความวุ่นวาย" นั้น ถอดความจากคำว่า "อัล-ฟิตนะฮฺ" อย่างไรก็ดี มีนักปราชญ์หลายท่านมีความเห็นว่า "อัล-ฟิตนะฮฺ" ที่นี้หมายถึง "การให้มีภาคีแก่อัลลอฮฺ หรือการเคารพสักการะเจว็ด"

[4] คำว่า "ทำร้าย" นั้นถอดความจากคำว่า "กอตะละ" โปรดเข้าใจด้วยว่า คำนี้มีความหมายหลายนัยด้วยกัน เช่น "สู้รบ ต่อสู้ ทำสงคราม ทำร้าย รุกราน"

[5] ความที่ว่า "การก่อความวุ่นวาย" นี้ถอดมาจากคำว่า "อัล-ฟิตนะฮฺ" เนื่องจากคำนี้มีความหมายหลายนัย นักอธิบาย อัล-กุรอาน หลายท่านจึงเห็นว่า หมายถึง "การให้มีภาคีขึ้น" เช่นเดียวกับ "อัล-ฟิตนะฮฺ" ในซูเราะฮฺ 2:191

อิบาดะฮ ทั้งหลายจะเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ
เท่านั้น แต่ถ้าพวกเขายุติ ก็ย่อมไม่มีการ
เป็นปฏิปักษ์ใด ๆ นอกจากแก่บรรดาผู้อธรรม
เท่านั้น

ٱلشَّهۡرُ ٱلۡحَرَامُ بِٱلشَّهۡرِ ٱلۡحَرَامِ وَٱلۡحُرُمَٰتُ قِصَاصٞۚ
فَمَنِ ٱعۡتَدَىٰ عَلَيۡكُمۡ فَٱعۡتَدُواْ عَلَيۡهِ بِمِثۡلِ مَا ٱعۡتَدَىٰ
عَلَيۡكُمۡۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلۡمُتَّقِينَ ١٩٤

194. เดือนที่ต้องห้ามนั้น ก็ด้วยเดือนที่ต้อง
ห้าม[1] และบรรดาสิ่งจำเป็นต้องเคารพนั้น ก็
ย่อมมีการตอบโต้เยี่ยงเดียวกัน ดังนั้นผู้ใดละเมิด
ต่อพวกเจ้า[2] ก็จงละเมิดต่อเขา[3] เยี่ยงที่เขา
ละเมิดต่อพวกเจ้า และพึงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด
และจงรู้ไว้ด้วยว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงอยู่กับ
บรรดาผู้ยำเกรงทั้งหลาย[4]

وَأَنفِقُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ وَلَا تُلۡقُواْ بِأَيۡدِيكُمۡ إِلَى ٱلتَّهۡلُكَةِ
وَأَحۡسِنُوٓاْ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ١٩٥

195. และพวกเจ้าจงบริจาคในทางของอัลลอฮฺ
และจงอย่าโยนตัวของพวกเจ้าสู่ความพินาศ[5]
และจงทำดีเถิด แท้จริงอัลลอฮฺนั้น ทรงชอบ
ผู้กระทำดีทั้งหลาย

وَأَتِمُّواْ ٱلۡحَجَّ وَٱلۡعُمۡرَةَ لِلَّهِۚ فَإِنۡ أُحۡصِرۡتُمۡ فَمَا ٱسۡتَيۡسَرَ

196. และพวกเจ้าจงให้สมบูรณ์ ซึ่งการทำฮัจญ์
และการทำอุมเราะฮฺเพื่ออัลลอฮฺเถิด แล้วถ้า

---

[1] เดือนต้องห้ามมิให้สู้รบกันนั้นคือเดือนรอญับ ซุลเกาะอฺดะฮฺ ซุลฮิจญะฮฺ และมุฮัรร็อม กล่าวคือ ถ้ามีการรุกรานเกิดขึ้นในเดือนดังกล่าวจากฝ่ายกุไรชฺ ก็อนุญาตให้ฝ่ายมุสลิมีนทำการตอบโต้ในเดือนเหล่านั้นได้ และการละเมิดในบรรดาสิ่งที่ต้องห้ามในเดือนเหล่านั้นด้วยการขัดขวางมิให้เข้าไปทำอุมเราะฮฺ ก็อนุมัติให้มุสลิมีนกระทำการละเมิดในเดือนเหล่านั้นได้ด้วย คือให้ใช้กำลังต่อสู้ฝ่ายกุไรชฺจนกว่าพวกเขาจะเลิกทำการละเมิด ทั้งนี้เพื่อรักษาเกียรติแห่งเดือนเหล่านั้น

[2] ละเมิดสัญญาที่ได้กระทำไว้ และทำร้ายพวกเจ้า

[3] ก็จงทำการป้องกันตัว และหลั่งเลือดพวกเขาได้ แม้ว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการละเมิดสัญญาก็ตาม ก็อนุญาตให้กระทำได้ เพราะฝ่ายกุไรชฺเป็นฝ่ายละเมิดสัญญาก่อน

[4] จะทรงให้ความช่วยเหลือจนกระทั่งได้รับชัยชนะ

[5] จงอย่าตระหนี่ที่จะเสียสละในทางของอัลลอฮฺ เช่นในการป้องกันรักษาศาสนา ในการให้การศึกษาศาสนาแก่เด็ก ๆ มุสลิมและในการต่อสู้ผู้ที่รุกราน เป็นต้น เพราะการตระหนี่นั้นจะนำมาซึ่งความหายนะ ประหนึ่งโยนตัวเองสู่ความพินาศ

مِنَ ٱلْهَدْيِ ۖ وَلَا تَحْلِقُوا۟ رُءُوسَكُمْ حَتَّىٰ يَبْلُغَ ٱلْهَدْىُ مَحِلَّهُۥ ۚ
فَمَن كَانَ مِنكُم مَّرِيضًا أَوْ بِهِۦٓ أَذًى مِّن رَّأْسِهِۦ فَفِدْيَةٌ
مِّن صِيَامٍ أَوْ صَدَقَةٍ أَوْ نُسُكٍ ۚ فَإِذَآ أَمِنتُمْ فَمَن تَمَتَّعَ
بِٱلْعُمْرَةِ إِلَى ٱلْحَجِّ فَمَا ٱسْتَيْسَرَ مِنَ ٱلْهَدْيِ ۚ فَمَن لَّمْ يَجِدْ
فَصِيَامُ ثَلَٰثَةِ أَيَّامٍ فِى ٱلْحَجِّ وَسَبْعَةٍ إِذَا رَجَعْتُمْ ۗ
تِلْكَ عَشَرَةٌ كَامِلَةٌ ۗ ذَٰلِكَ لِمَن لَّمْ يَكُنْ أَهْلُهُۥ حَاضِرِى
ٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ ۚ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ
ٱلْعِقَابِ ﴿١٩٦﴾

พวกเจ้าถูกสกัดกั้น[1] ก็ให้เชือดสัตว์พลีที่หาได้ง่าย[2] และจงอย่าโกนศีรษะของพวกเจ้า จนกว่าสัตว์พลีนั้นจะถึงที่ของมัน[3] แล้วผู้ใดในหมู่พวกเจ้าป่วยลง หรือที่เขามีสิ่งก่อความเดือดร้อนจากศีรษะของเขา[4] ก็ให้มีการชำระค่าชดเชยอันได้แก่การถือศีลอด หรือการทำทาน หรือการเชือดสัตว์[5] ครั้นเมื่อพวกเจ้าปลอดภัยแล้ว ผู้ใดที่แสวงหาประโยชน์จนกระทั่งถึงฮัจญ์ด้วยการทำอุมเราะฮฺแล้ว[6] ก็ให้เชือดสัตว์พลีที่หาได้ง่าย ผู้ใดที่หาไม่ได้[7] ก็ให้ถือศีลอดสามวันในระหว่างการทำฮัจญ์ และอีกเจ็ดวันเมื่อพวกเจ้ากลับบ้าน นั่นคือครบสิบวัน ดังกล่าวนั้นสำหรับผู้ที่ครอบครัวของเขามิได้ประจำอยู่ที่อัล-มัสยิดิล ฮะรอม และพวกเจ้าจงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด และพึงรู้ด้วยว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงลงโทษที่รุนแรง

---

[1] จะด้วยศัตรูหรือด้วยโรคระบาด หรือมีสงครามเกิดขึ้นเป็นต้น ซึ่งไม่สามารถจะทำฮัจญ์หรืออุมเราะฮฺให้ครบถ้วนสมบูรณ์ได้

[2] เช่น อูฐ วัว แพะ หรือแกะ ก็ตาม

[3] คือถึงที่ที่อนุมัติให้เชือด กล่าวคือ ถ้าถูกสกัดกั้น ณ ที่ใด ก็ให้โกนศีรษะแล้วเชือดสัตว์พลี แต่ถ้าได้รับความปลอดภัย ก็ให้นำสัตว์พลีไปถึงมักกะฮฺเสียก่อน หลังจากประกอบพิธีฮัจญ์แล้วก็โกนศีรษะ แล้วเชือดสัตว์พลี การโกนศีรษะนั้นแหละที่เรียกว่า “ตะฮัลลุล”

[4] เช่นเป็นฝีหรือเป็นหิด หรือมีบาดแผลที่ศีรษะ ซึ่งจำเป็นจะต้องโกน ก็ให้กระทำได้ แล้วทำการชำระค่าชดเชย

[5] การชำระค่าชดเชยนั้นคือการถือศีลอด 3 วัน หรือให้อาหารแก่คนยากจน 6 คน หรือเชือดสัตว์จะเป็นแพะหรือแกะก็ได้

[6] ทำแต่เพียงอุมเราะฮฺอย่างเดียวก่อน ซึ่งเรียก “ตะมัตตัวะ” แล้วทำฮัจญ์ทีหลังเมื่อถึงเวลาทำฮัจญ์ ระหว่างทำอุมเราะฮฺเสร็จไปจนถึงเวลาทำฮัจญ์นั้น อนุมัติให้ใช้เครื่องหอมได้ ตัดเล็บตัดผมได้ และใส่เสื้อผ้าอย่างไรก็ได้ ตลอดจนการอภิรมณ์สมสู่กับคู่ครองก็ได้ ดังกล่าวนี้ เรียกว่า “แสวงหาประโยชน์” กล่าวคือไม่ต้องรักษาระเบียบวินัย เยี่ยงผู้อยู่ในการทำอุมเราะฮฺและฮัจญ์พร้อมกัน ซึ่งเรียกว่า “กิรอน”

[7] คือจะเนื่องจากหาสัตว์เชือดไม่ได้ หรือไม่มีเงินซื้อก็ตาม

ٱلْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَٰتٌ ۚ فَمَن فَرَضَ فِيهِنَّ
ٱلْحَجَّ فَلَا رَفَثَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِى ٱلْحَجِّ ۗ
وَمَا تَفْعَلُوا۟ مِنْ خَيْرٍ يَعْلَمْهُ ٱللَّهُ ۗ
وَتَزَوَّدُوا۟ فَإِنَّ خَيْرَ ٱلزَّادِ ٱلتَّقْوَىٰ ۚ
وَٱتَّقُونِ يَٰٓأُو۟لِى ٱلْأَلْبَٰبِ ١٩٧

197. (เวลา) การทำฮัจญ์นั้นมีหลายเดือนอันเป็นที่ทราบกันอยู่แล้ว[1] ดังนั้นผู้ใดที่ได้ให้การทำฮัจญ์จำเป็นแก่เขาในเดือนเหล่านั้น[2] แล้ว ก็ต้องไม่มีการสมสู่ และไม่มีการละเมิด และไม่มีการวิวาทใด ๆ ใน (เวลา) การทำฮัจญ์ และความดีใด ๆ ที่พวกเจ้ากระทำนั้น อัลลอฮฺทรงรู้ดี และพวกเจ้าจงเตรียมเสบียงเถิด[3] แท้จริงเสบียงที่ดีที่สุดนั้นคือความยำเกรง และพวกเจ้าจงยำเกรงข้าเถิด โอ้ ผู้มีปัญญาทั้งหลาย!

لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَن تَبْتَغُوا۟
فَضْلًا مِّن رَّبِّكُمْ ۚ فَإِذَآ أَفَضْتُم
مِّنْ عَرَفَٰتٍ فَٱذْكُرُوا۟ ٱللَّهَ عِندَ
ٱلْمَشْعَرِ ٱلْحَرَامِ ۖ وَٱذْكُرُوهُ كَمَا
هَدَىٰكُمْ وَإِن كُنتُم مِّن قَبْلِهِۦ
لَمِنَ ٱلضَّآلِّينَ ١٩٨

198. ไม่มีโทษใด ๆ แก่พวกเจ้า การที่พวกเจ้าจะแสวงหาความกรุณาอย่างหนึ่งอย่างใดจากพระเจ้าของพวกเจ้า ครั้นเมื่อพวกเจ้าได้หลั่งไหล[4] กันออกจากอะเราะฟาตแล้ว ก็จงกล่าวรำลึกถึงอัลลอฮฺ ณ อัล-มัชอะริลฮะรอม[5] และจงกล่าวรำลึกถึงพระองค์ ดังที่พระองค์ได้ทรงแนะนำพวกเจ้าไว้ และแท้จริงก่อนหน้านั้น พวกเจ้าอยู่ในหมู่ผู้ที่หลงทาง

ثُمَّ أَفِيضُوا۟ مِنْ حَيْثُ أَفَاضَ ٱلنَّاسُ
وَٱسْتَغْفِرُوا۟ ٱللَّهَ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ١٩٩

199. แล้วพวกเจ้าจงหลั่งไหลกันออกไปจากที่ที่ผู้คนได้หลั่งไหลกันออกไป[6] และจงขออภัยต่ออัลลอฮฺเถิด แท้จริงอัลลอฮฺนั้น เป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

---

[1] คือเดือน เชาวาล ซุลเกาะดะฮฺ และอีกสิบวันแรกของเดือนซิลฮิจญะฮฺ

[2] หลังจากทำการอิหฺรอมแล้ว

[3] หมายถึงเสบียงในการเดินทางไปทำฮัจญ์

[4] หมายถึงออกจากอะเราะฟาตไป หลังจากตะวันตกแล้ว เพื่อไปพักแรมที่ "มินา" อีกสองหรือสามวัน แต่คืนนั้นให้พักแรมที่ "มุซดะลิฟะฮฺ" การที่อัล-กุรอานใช้ถ้อยคำว่า "หลั่งไหล" นั้น เนื่องจากขณะที่กลุ่มชนเคลื่อนออกจากอะเราะฟาตนั้น ประหนึ่งน้ำไหลกระนั้น

[5] เป็นเนินเขาเล็กๆ ซึ่งตั้งอยู่ในบริเวณ "มุซดะลิฟะฮฺ" มีมัสยิดอยู่บนนั้น แบบกำแพงล้อมไม่มีหลังคา

[6] หมายถึงหลั่งไหลออกจากอะเราะฟาต หรืออะเราะฟะฮฺ

200. ครั้นเมื่อพวกเจ้าประกอบพิธีฮัจญ์ของพวกเจ้าเสร็จแล้ว ก็จงกล่าวรำลึกถึงอัลลอฮฺ ดังที่พวกเจ้ากล่าวรำลึกถึงบรรพบุรุษของพวกเจ้า หรือกล่าวรำลึกให้มากยิ่งกว่า ในหมู่มนุษย์นั้นมีผู้กล่าวว่า โอ้พระเจ้าของเรา โปรดประทานให้แก่พวกเราในโลกนี้เถิด[1] และเขาจะไม่ได้รับส่วนดีใด ๆ ในปรโลก

فَإِذَا قَضَيْتُم مَّنَٰسِكَكُمْ فَٱذْكُرُوا۟
ٱللَّهَ كَذِكْرِكُمْ ءَابَآءَكُمْ أَوْ أَشَدَّ ذِكْرًا ۗ
فَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يَقُولُ رَبَّنَآ ءَاتِنَا فِى
ٱلدُّنْيَا وَمَا لَهُۥ فِى ٱلْءَاخِرَةِ مِنْ خَلَٰقٍ ﴿٢٠٠﴾

201. และในหมู่พวกเขานั้น มีผู้ที่กล่าวว่าโอ้พระเจ้าของเรา โปรดประทานให้แก่พวกเราซึ่งสิ่งดีงามในโลกนี้ และสิ่งดีงามในปรโลก และโปรดคุ้มครองพวกเราให้พ้นจากการลงโทษแห่งไฟนรกด้วยเถิด

وَمِنْهُم مَّن يَقُولُ رَبَّنَآ ءَاتِنَا فِى ٱلدُّنْيَا
حَسَنَةً وَفِى ٱلْءَاخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ
ٱلنَّارِ ﴿٢٠١﴾

202. ชนเหล่านี้แหละ พวกเขาจะได้รับส่วนดีจากสิ่งที่พวกเขาได้แสวงหาไว้ และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรวดเร็วในการชำระสอบสวน

أُو۟لَٰٓئِكَ لَهُمْ نَصِيبٌ مِّمَّا كَسَبُوا۟ ۚ
وَٱللَّهُ سَرِيعُ ٱلْحِسَابِ ﴿٢٠٢﴾

203. และพวกเจ้าจงกล่าวรำลึกถึงอัลลอฮฺ[2] ในบรรดาวันที่ถูกนับไว้[3] แล้วผู้ใดรีบกลับในสองวัน[4] ก็ไม่มีโทษใด ๆ แก่เขา และผู้ใดรั้งรอไปอีก[5] ก็ไม่มีโทษใด ๆ แก่เขา (ทั้งนี้) สำหรับผู้ที่มีความยำเกรง[6] และจงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด และพึงรู้

۞ وَٱذْكُرُوا۟ ٱللَّهَ فِىٓ أَيَّامٍ مَّعْدُودَٰتٍ ۚ
فَمَن تَعَجَّلَ فِى يَوْمَيْنِ فَلَآ إِثْمَ عَلَيْهِ وَمَن
تَأَخَّرَ فَلَآ إِثْمَ عَلَيْهِ ۚ لِمَنِ ٱتَّقَىٰ ۗ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ

---

[1] หมายถึงว่า ถ้าพระองค์จะทรงกรุณาประทานสิ่งดีใด ๆ ให้แก่พวกเขาแล้ว ก็โปรดได้ทรงประทานให้แก่พวกเขาในโลกนี้เถิด ทั้งนี้ก็เพราะพวกเขาไม่เชื่อในวันปรโลก

[2] กล่าวตักบีร

[3] วันที่ 11-13 ของเดือน ซุลฮิจญะฮฺ

[4] ค้างที่มินาสองวัน แล้วรีบกลับมักกะฮฺ ก่อนค่ำวันที่สอง แต่ถ้าค่ำเสียแล้ว จะไม่ได้รับอนุมัติให้กลับหากแต่จะต้องค้างอีกหนึ่งวัน

[5] ค้างที่มินาจนครบสามวัน

[6] การที่จะค้างอยู่ที่มินาสองวันหรือสามวันนั้น ไม่ถือเป็นสิ่งสำคัญ แต่ที่สำคัญนั้นคือ การมี อัต-ตักวา

وَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّكُمۡ إِلَيۡهِ تُحۡشَرُونَ ٢٠٣

ด้วยว่า พวกเจ้านั้นจะถูกนำไปชุมนุมยังพระองค์

وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يُعۡجِبُكَ قَوۡلُهُۥ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ
ٱلدُّنۡيَا وَيُشۡهِدُ ٱللَّهَ عَلَىٰ مَا فِي قَلۡبِهِۦ
وَهُوَ أَلَدُّ ٱلۡخِصَامِ ٢٠٤

204. และในหมู่มนุษย์นั้น มีผู้ที่คำพูดของเขา[1] ทำให้เจ้าพึงพอใจในชีวิตความเป็นอยู่แห่งโลกนี้และเขาจะอ้างอัลลอฮฺเป็นพยาน ซึ่งสิ่งที่อยู่ในหัวใจของเขา[2] และขณะเดียวกันก็เป็นผู้โต้เถียงที่ฉกาจฉกรรจ์ยิ่ง

وَإِذَا تَوَلَّىٰ سَعَىٰ فِي ٱلۡأَرۡضِ لِيُفۡسِدَ فِيهَا
وَيُهۡلِكَ ٱلۡحَرۡثَ وَٱلنَّسۡلَۚ وَٱللَّهُ
لَا يُحِبُّ ٱلۡفَسَادَ ٢٠٥

205. และเมื่อเขาให้หลังไปแล้ว เขาก็เพียรพยายามในแผ่นดิน เพื่อก่อความเสียหายในนั้นและทำลายพืชผล และเผ่าพันธุ์[3] และอัลลอฮฺนั้นไม่ทรงชอบการก่อความเสียหาย

وَإِذَا قِيلَ لَهُ ٱتَّقِ ٱللَّهَ أَخَذَتۡهُ ٱلۡعِزَّةُ بِٱلۡإِثۡمِۚ
فَحَسۡبُهُۥ جَهَنَّمُۖ وَلَبِئۡسَ ٱلۡمِهَادُ ٢٠٦

206. และเมื่อมีผู้กล่าวกับเขาว่า จงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด ความหยิ่งในเกียรติก็ยึดเขาไว้ให้กระทำบาปต่อไป[4] สิ่งที่พอเพียงแก่เขานั้นก็คือญะฮันนัม และแน่นอนเป็นที่หลับนอนอันเลวร้ายยิ่ง

وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يَشۡرِي نَفۡسَهُ ٱبۡتِغَآءَ
مَرۡضَاتِ ٱللَّهِۚ وَٱللَّهُ رَءُوفُۢ بِٱلۡعِبَادِ ٢٠٧

207. และในหมู่มนุษย์นั้นมีผู้ที่ขายตัวของเขา[5] ทั้งนี้เพื่อแสวงหาความพอพระทัยของอัลลอฮฺ และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงปรานีแก่ปวงบ่าวทั้งหลาย

---

[1] อัล-อัคนัส บินชุร็อยดเป็นมุนาฟิก พูดจาแก่ท่านนะบีด้วยคำพูดที่อ่อนหวาน เป็นที่ประทับใจแก่ท่านนะบี

[2] เขาจะสาบานต่ออัลลอฮฺว่า จิตใจของเขามีความเชื่อถือตรงตามที่เขาพูดทุกประการ แต่ความจริงหาใช่เช่นนั้นไม่

[3] คือลอบฆ่าฟันมนุษย์ผู้ซึ่งเป็นเผ่าพันธุ์และสืบเชื้อสายต่อเนื่องกันมา และทำลายปศุสัตว์ ด้วยการลักขโมย และวางยาเป็นต้น

[4] ถ้าจะเชื่อฟังตามคำตักเตือนของคนอื่น ก็เป็นการยอมรับโดยปริยายในความผิดของตน อันทำให้เกียรติต้องมัวหมอง จึงจำต้องรักษาเกียรติด้วยการกระทำความผิดต่อไป เพื่อเป็นการยืนยันว่าที่กระทำอยู่นั้นถูกต้องแล้ว ทั้ง ๆ ที่รู้ดีว่าได้กระทำความผิดอยู่

[5] เสียสละทั้งชีวิตและทรัพย์สมบัติของเขา เพื่อธำรงไว้ซึ่งศาสนาของอัลลอฮฺ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱدْخُلُوا۟ فِى ٱلسِّلْمِ
كَآفَّةً وَلَا تَتَّبِعُوا۟ خُطُوَٰتِ ٱلشَّيْطَٰنِ ۚ
إِنَّهُۥ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٢٠٨﴾

208. บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย! จงเข้าอยู่ในความสันติ[1] โดยทั่วทั้งหมด และจงอย่าตามบรรดาก้าวเดินของชัยฏอน[2] แท้จริงมันคือศัตรูที่ชัดแจ้งของพวกเจ้า

فَإِن زَلَلْتُم مِّنۢ بَعْدِ مَا جَآءَتْكُمُ
ٱلْبَيِّنَٰتُ فَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٠٩﴾

209. แต่ถ้าพวกเจ้าหันเหออกไป[3] หลังจากที่ได้มีบรรดาหลักฐานอันชัดเจนมายังพวกเจ้าแล้ว ก็พึงรู้เถิดว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงเดชานุภาพ ทรงปรีชาญาณ

هَلْ يَنظُرُونَ إِلَّآ أَن يَأْتِيَهُمُ ٱللَّهُ فِى ظُلَلٍ مِّنَ
ٱلْغَمَامِ وَٱلْمَلَٰٓئِكَةُ وَقُضِىَ ٱلْأَمْرُ ۚ
وَإِلَى ٱللَّهِ تُرْجَعُ ٱلْأُمُورُ ﴿٢١٠﴾

210. และพวกเขามิได้คอยอะไร นอกจากการที่อัลลอฮฺและมลาอิกะฮฺของพระองค์จะมายังพวกเขา ในร่มเงาจากเมฆ[4] และเรื่องนั้นได้รับการตัดสิน[5] และยังอัลลอฮฺนั้นเรื่องราวทั้งหลายจะถูกนำกลับไป

سَلْ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ كَمْ ءَاتَيْنَٰهُم مِّنْ ءَايَةٍۭ بَيِّنَةٍ ۗ
وَمَن يُبَدِّلْ نِعْمَةَ ٱللَّهِ مِنۢ بَعْدِ مَا جَآءَتْهُ فَإِنَّ ٱللَّهَ
شَدِيدُ ٱلْعِقَابِ ﴿٢١١﴾

211. เจ้าจงถามวงศ์วานอิสรออีลดูเถิดว่า สัญญาณอันชัดเจนกี่มากน้อยแล้ว ที่เราได้นำมายังพวกเขา และผู้ใดเปลี่ยนแปลงความกรุณาของอัลลอฮฺ[6] หลังจากที่มันได้มายังเขาแล้ว แน่นอนอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงลงโทษที่รุนแรง

---

[1] เข้าอยู่ในบัญญัติแห่งอิสลาม

[2] อย่าปฏิบัติตามคำชักจูง คำยั่วยุ และแบบอย่างอันเลวของ ชัยฏอน

[3] คำว่า "ซะลัลตุม" ที่นี้ หมายถึง หันเหหรือเอนเอียงออก

[4] การมาของอัลลอฮฺในที่นี้คือการมาเพื่อตัดสินพวกเขาในวันกิยามะฮฺด้วยตนเอง ด้วยเหตุนี้อัลลอฮฺจึงดำรัสหลังจากนั้นว่า "وقضي الأمر" นักปราชญ์สลัฟอธิบายว่า การมาของอัลลอฮฺเป็นคุณลักษณะของพระองค์จะตีความเป็นอย่างอื่นมิได้

[5] หมายถึงการลงโทษผู้ปฏิเสธศรัทธา

[6] แทนที่พวกเขาจะศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และยึดมั่นในศาสนาอันถือเป็นความกรุณาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์กลับปฏิเสธและยึดถือความหลงผิดแทน

زُيِّنَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا وَيَسْخَرُونَ مِنَ
ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ۘ وَٱلَّذِينَ ٱتَّقَوْا۟ فَوْقَهُمْ يَوْمَ
ٱلْقِيَـٰمَةِ ۗ وَٱللَّهُ يَرْزُقُ مَن يَشَآءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٢١٢﴾

212. ชีวิตความเป็นอยู่แห่งโลกนี้นั้นได้ถูกประดับให้สวยงามแก่ผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย และพวกเขายังเย้ยหยันบรรดาผู้ที่ศรัทธาด้วย แต่บรรดาผู้ยำเกรงนั้น เหนือกว่าพวกเขาในวันกิยามะฮฺและอัลลอฮฺจะทรงประทานปัจจัยยังชีพแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ โดยปราศจากการคำนวณนับ

كَانَ ٱلنَّاسُ أُمَّةً وَٰحِدَةً فَبَعَثَ ٱللَّهُ ٱلنَّبِيِّـۧنَ
مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَأَنزَلَ مَعَهُمُ ٱلْكِتَـٰبَ
بِٱلْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ ٱلنَّاسِ فِيمَا ٱخْتَلَفُوا۟ فِيهِ ۚ
وَمَا ٱخْتَلَفَ فِيهِ إِلَّا ٱلَّذِينَ أُوتُوهُ مِنۢ بَعْدِ
مَا جَآءَتْهُمُ ٱلْبَيِّنَـٰتُ بَغْيًۢا بَيْنَهُمْ ۖ فَهَدَى ٱللَّهُ
ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لِمَا ٱخْتَلَفُوا۟ فِيهِ مِنَ ٱلْحَقِّ بِإِذْنِهِۦ ۗ
وَٱللَّهُ يَهْدِى مَن يَشَآءُ إِلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٢١٣﴾

213. มนุษย์นั้นเคยเป็นประชาชาติเดียวกัน[1] ภายหลังอัลลอฮฺได้ส่งบรรดานะบีมาในฐานะผู้แจ้งข่าวดี และผู้ตักเตือน และได้ทรงประทานคัมภีร์อันกอปรไปด้วยความจริงลงมากับพวกเขา ด้วยเพื่อว่าคัมภีร์นั้นจะได้ตัดสินระหว่างมนุษย์ในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกัน และไม่มีใครที่ขัดแย้งในคัมภีร์นั้น นอกจากบรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์นั้นมา[2] หลังจากที่บรรดาหลักฐานอันชัดแจ้งได้มายังพวกเขาเหล่านั้น[3] ทั้งนี้เพราะความอิจฉาริษยาในระหว่างพวกเขา[4] แล้วอัลลอฮฺก็ทรงแนะนำแก่บรรดาผู้ศรัทธา ซึ่งความจริงที่พวกเขาขัดแย้งกันด้วยอนุมัติของพระองค์[5] และอัลลอฮฺนั้นทรงแนะนำผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ไปสู่ทางอันเที่ยงตรง

---

[1] มนุษย์ในช่วงระหว่างนะบีอาดัมกับนาบีนุหฺอยู่ในคำสอนเดียวกันคือ อิสลามและเตาฮีด ต่อมาเมื่อมนุษย์เบี่ยงเบนพวกเขาก็ขัดแย้งกัน อัลลอฮฺจึงส่งนะบีมายังพวกเขา

[2] หมายถึงพวกยิว และพวกคริสต์

[3] หลังจากท่านนะบีมุฮัมมัดได้นำหลักฐานอันชัดแจ้งมาประกาศแก่พวกเขา

[4] อิจฉาริษยาที่ท่านนะบีมุฮัมมัดได้รับแต่งตั้งให้เป็นร่อซูล ซึ่งมิได้เป็นวงศ์วานของพวกเขา

[5] ด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺที่ให้ท่านนะบี นำความจริงมาประกาศ

أَمْ حَسِبْتُمْ أَن تَدْخُلُوا۟ ٱلْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُم مَّثَلُ ٱلَّذِينَ خَلَوْا۟ مِن قَبْلِكُم ۖ مَّسَّتْهُمُ ٱلْبَأْسَآءُ وَٱلضَّرَّآءُ وَزُلْزِلُوا۟ حَتَّىٰ يَقُولَ ٱلرَّسُولُ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مَعَهُۥ مَتَىٰ نَصْرُ ٱللَّهِ ۗ أَلَآ إِنَّ نَصْرَ ٱللَّهِ قَرِيبٌ ﴿٢١٤﴾

214. หรือพวกเจ้าคิดว่า พวกเจ้าจะได้เข้าสวรรค์ โดยที่เยี่ยงอย่างของผู้ที่ล่วงลับไปก่อนพวกเจ้ายังมิได้มายังพวกเจ้าเลย[1] ซึ่งบรรดาความลำบากและความเดือดร้อนได้ประสบแก่พวกเขา และพวกเขาได้รับความหวั่นไหว จนกระทั่งรอซูลและบรรดาผู้ศรัทธาซึ่งอยู่กับเขากล่าวขึ้นว่า เมื่อไรเล่าการช่วยเหลือของอัลลอฮฺ? พึงรู้เถิดว่าแท้จริงการช่วยเหลือของอัลลอฮฺใกล้อยู่แล้ว

يَسْـَٔلُونَكَ مَاذَا يُنفِقُونَ ۖ قُلْ مَآ أَنفَقْتُم مِّنْ خَيْرٍ فَلِلْوَٰلِدَيْنِ وَٱلْأَقْرَبِينَ وَٱلْيَتَٰمَىٰ وَٱلْمَسَٰكِينِ وَٱبْنِ ٱلسَّبِيلِ ۗ وَمَا تَفْعَلُوا۟ مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ ٱللَّهَ بِهِۦ عَلِيمٌ ﴿٢١٥﴾

215. พวกเขาจะถามเจ้า (มุฮัมมัด) ว่า พวกเขาจะบริจาคสิ่งใดบ้าง? จงกล่าวเถิดว่า คือทรัพย์สินใด ๆ ก็ตามที่พวกท่านบริจาคไป ก็จงให้แก่ผู้บังเกิดเกล้าทั้งสอง และบรรดาญาติที่ใกล้ชิด และแก่บรรดาเด็กกำพร้า และบรรดาคนยากจน และผู้ที่อยู่ในการเดินทาง[2] และก็ความดีใด ๆ ที่พวกท่านกระทำอยู่นั้น แท้จริงอัลลอฮฺทรงรู้ดี

كُتِبَ عَلَيْكُمُ ٱلْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهٌ لَّكُمْ ۖ وَعَسَىٰٓ أَن تَكْرَهُوا۟ شَيْـًٔا وَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ ۖ وَعَسَىٰٓ أَن تُحِبُّوا۟ شَيْـًٔا وَهُوَ شَرٌّ لَّكُمْ ۗ وَٱللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢١٦﴾

216. การสู้รบนั้นได้ถูกกำหนดแก่พวกเจ้าแล้ว ทั้ง ๆ ที่มันเป็นที่รังเกียจแก่พวกเจ้า และอาจเป็นไปได้ว่า การที่พวกเจ้าเกลียดสิ่งหนึ่ง ทั้ง ๆ ที่สิ่งนั้นเป็นสิ่งดีแก่พวกเจ้า และก็อาจเป็นไปได้ว่าการที่พวกเจ้าชอบสิ่งหนึ่ง ทั้ง ๆ ที่สิ่งนั้นเป็นสิ่งเลวร้ายแก่พวกเจ้า และอัลลอฮฺนั้นทรงรู้ดี แต่พวกเจ้าไม่รู้

---

[1] เยี่ยงอย่างแห่งความอดทนในการต่อต้าน และความอดทนจากการทำร้ายของฝ่ายศัตรูผู้ปฏิเสธศรัทธา

[2] หมายถึงผู้ที่อยู่ในการเดินทาง ซึ่งขาดเงิน

217. พวกเขาจะถามเจ้าเกี่ยวกับเดือนต้องห้าม[1] ซึ่งการสู้รบในเดือนนั้น จงกล่าวเถิดว่า การสู้รบในเดือนนั้นเป็นสิ่งใหญ่โต และการขัดขวางให้ออกจากทางของอัลลอฮฺ และการปฏิเสธการศรัทธาต่อพระองค์ และการกีดกัน อัล-มัสยิดิลฮะรอมตลอดจนการขับไล่ชาวอัล-มัสยิดิลฮะรอมออกไปนั้นเป็นสิ่งใหญ่โตยิ่งกว่า ณ ที่อัลลอฮฺ และการฟิตนะฮฺ[2] นั้นใหญ่โตยิ่งกว่าการฆ่า[3] และพวกเขาจะยังคงต่อสู้พวกเจ้าต่อไป จนกว่าพวกเขาจะทำให้พวกเจ้ากลับออกไปจากศาสนาของพวกเจ้า หากพวกเขาสามารถ และผู้ใดในหมู่พวกเจ้ากลับออกไปจากศาสนาของเขา แล้วเขาตายลง ขณะที่เขาเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาแล้วไซร้ ชนเหล่านี้แหละบรรดาการงานของพวกเขาไร้ผล ทั้งในโลกนี้และปรโลก และชนเหล่านี้แหละคือชาวนรกซึ่งพวกเขาจะอยู่ในนรกนั้นตลอดกาล

يَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلشَّهْرِ ٱلْحَرَامِ قِتَالٍ فِيهِ قُلْ
قِتَالٌ فِيهِ كَبِيرٌ وَصَدٌّ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ
وَكُفْرٌۢ بِهِۦ وَٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ وَإِخْرَاجُ أَهْلِهِۦ
مِنْهُ أَكْبَرُ عِندَ ٱللَّهِ وَٱلْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنَ ٱلْقَتْلِ
وَلَا يَزَالُونَ يُقَـٰتِلُونَكُمْ حَتَّىٰ يَرُدُّوكُمْ عَن دِينِكُمْ
إِنِ ٱسْتَطَـٰعُوا۟ وَمَن يَرْتَدِدْ مِنكُمْ عَن دِينِهِۦ
فَيَمُتْ وَهُوَ كَافِرٌ فَأُو۟لَـٰٓئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَـٰلُهُمْ
فِى ٱلدُّنْيَا وَٱلْـَٔاخِرَةِ وَأُو۟لَـٰٓئِكَ أَصْحَـٰبُ ٱلنَّارِ
هُمْ فِيهَا خَـٰلِدُونَ ﴿٢١٧﴾

---

[1] คือเดือนซุลเกาะอฺดะฮฺ ซุลฮิจญะฮฺ มุฮัรร็อม และเดือนรอญับ

[2] อัล-ฟิตนะฮฺ เป็นคำที่มีความหมายหลายนัยด้วยกันคือ ความเชี่ยวชาญ, ความหลงผิด, การปฏิเสธศรัทธา การเปิดโปงความชั่ว สิ่งที่ใช้ทดสอบมนุษย์จากภัยธรรมชาติ ความเป็นบ้า ข้อคิด การลงโทษ การเจ็บไข้ ทรัพย์สมบัติ และลูก ๆ ตลอดจนความเห็นขัดแย้งกัน และการสู้รบกัน ด้วยเหตุนี้บรรดาผู้อธิบายอัล-กุรอานจึงมีทรรศนะแตกต่างกัน นักปราชญ์ในอดีตหลายท่านให้ความหมายว่า “อัชชิรกุ” คือ การให้มีภาคีแก่อัลลอฮฺ บางท่านให้ความหมายว่า “อัล-กุฟรุ” คือการปฏิเสธศรัทธาในอัลลอฮฺ สำหรับตัฟซีร “อัล-มะรอฆี-อัล-มะนารฺ และตัฟซีร อัล-วะสีฏ” ซึ่งเป็นตัฟซีรของนักปราชญ์สมัยหลัง ๆ นี้ ให้ความหมายคล้าย ๆ กันว่า “อัล-ฟิตนะฮฺ” ในอายะฮฺนี้หมายถึง “การทำร้ายมุสลิมีนที่อ่อนแอด้วยความโหดร้ายทารุณ และกดขี่บังคับให้พวกเขาละทิ้งศาสนาอิสลาม ก่อกวนและขัดขวางมิให้พวกเขาประกอบอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺ

[3] ฝ่ายกุไรชฺคนหนึ่งชื่ออัมรุบนุ อัล-ฮัฏร่อมีย์ ถูกฆ่าตายในเดือนต้องห้ามโดยฝ่ายมุสลิมีน

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَٱلَّذِينَ هَاجَرُواْ وَجَٰهَدُواْ
فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ أُوْلَٰٓئِكَ يَرْجُونَ رَحْمَتَ ٱللَّهِۚ
وَٱللَّهُ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٢١٨﴾

218. แท้จริงบรรดาผู้ศรัทธา และบรรดาผู้ที่อพยพ[1] และได้เสียสละต่อสู้ในทางของอัลลอฮฺนั้น ชนเหล่านี้แหละที่หวังในความเมตตาของอัลลอฮฺ และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

۞يَسۡـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلۡخَمۡرِ وَٱلۡمَيۡسِرِۖ
قُلۡ فِيهِمَآ إِثۡمٞ كَبِيرٞ وَمَنَٰفِعُ لِلنَّاسِ وَإِثۡمُهُمَآ
أَكۡبَرُ مِن نَّفۡعِهِمَاۗ وَيَسۡـَٔلُونَكَ مَاذَا يُنفِقُونَ
قُلِ ٱلۡعَفۡوَۗ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمُ ٱلۡأٓيَٰتِ
لَعَلَّكُمۡ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١٩﴾

219. พวกเขาจะถามเจ้าเกี่ยวกับน้ำเมา และการพนัน จงกล่าวเถิดว่า ในทั้งสองนั้นมีโทษมากและมีคุณหลายอย่างแก่มนุษย์ แต่โทษของมันทั้งสองนั้นมากกว่าคุณของมัน และพวกเขาจะถามเจ้าว่า พวกเขาจะบริจาคสิ่งใด? จงกล่าวเถิดว่าสิ่งที่เหลือจากการใช้จ่าย ในทำนองนั้นแหละ อัลลอฮฺจะทรงแจกแจงโองการทั้งหลายแก่พวกเจ้าเพื่อว่าพวกเจ้าจะได้ใคร่ครวญ

فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِۗ وَيَسۡـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلۡيَتَٰمَىٰۖ
قُلۡ إِصۡلَاحٞ لَّهُمۡ خَيۡرٞۖ وَإِن تُخَالِطُوهُمۡ فَإِخۡوَٰنُكُمۡۚ
وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ ٱلۡمُفۡسِدَ مِنَ ٱلۡمُصۡلِحِۚ
وَلَوۡ شَآءَ ٱللَّهُ لَأَعۡنَتَكُمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٞ ﴿٢٢٠﴾

220. ทั้งในโลกนี้และปรโลก และพวกเขาจะถามเจ้าเกี่ยวกับบรรดาเด็กกำพร้า จงกล่าวเถิดว่า การแก้ไขปรับปรุงใด ๆ ให้แก่พวกเขานั้นเป็นสิ่งดียิ่ง และถ้าหากพวกเจ้าจะร่วมอยู่กับพวกเขา พวกเขาก็คือพี่น้องของพวกเจ้า[2] และอัลลอฮฺนั้นทรงรู้ดีถึงผู้ที่ก่อความเสียหาย จากผู้ที่ปรับปรุงแก้ไข[3] และหากอัลลอฮฺทรงประสงค์แล้ว แน่นอนก็ทรงให้พวกเจ้าลำบากไปแล้ว[4]

---

[1] อพยพจากมักกะฮฺไปมะดีนะฮฺ

[2] เพราะบรรดามุมินนั้นเป็นพี่น้องกัน ในการนี้จึงทำดีแก่เขาเหมือนเป็นพี่น้องของพวกเจ้า

[3] ทรงรู้ว่าใครเป็นผู้ที่ปรับปรุงแก้ไขกิจการของเด็กกำพร้าให้ดีขึ้น และใครเป็นผู้ที่ก่อความเดือดร้อนให้เด็กกำพร้า

[4] ห้ามมิให้พวกเจ้ากินอยู่ร่วมกับเด็กกำพร้า อันเป็นเหตุให้พวกเจ้าได้รับความลำบาก

แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณ

221. และพวกเจ้าจงอย่าแต่งงานกับหญิงมุชริก[1] จนกว่านางจะศรัทธา[2] และทาสหญิงที่เป็นผู้ศรัทธานั้นดียิ่งกว่าหญิงที่เป็นมุชริก แม้ว่านางได้ทำให้พวกเจ้าพึงใจก็ตาม และพวกเจ้าจงอย่าได้แต่งงานกับบรรดาชายมุชริก[3] จนกว่าพวกเขาจะศรัทธา และทาสชายที่เป็นผู้ศรัทธานั้นดีกว่าชายมุชริก และแม้ว่าเขาได้ทำให้พวกเจ้าพึงใจก็ตาม ชนเหล่านี้แหละจะชักชวนไปสู่ไฟนรก และอัลลอฮฺนั้นทรงเชิญชวนไปสู่สวรรค์ และไปสู่การอภัยโทษด้วยอนุมัติของพระองค์ และพระองค์จะทรงแจกแจงบรรดาโองการของพระองค์แก่มนุษย์ เพื่อว่าพวกเขาจะได้รำลึกกันได้

وَلَا تَنكِحُوا۟ ٱلْمُشْرِكَٰتِ حَتَّىٰ يُؤْمِنَّ ۚ وَلَأَمَةٌ
مُّؤْمِنَةٌ خَيْرٌ مِّن مُّشْرِكَةٍ وَلَوْ أَعْجَبَتْكُمْ ۗ
وَلَا تُنكِحُوا۟ ٱلْمُشْرِكِينَ حَتَّىٰ يُؤْمِنُوا۟ ۚ وَلَعَبْدٌ
مُّؤْمِنٌ خَيْرٌ مِّن مُّشْرِكٍ وَلَوْ أَعْجَبَكُمْ ۗ أُو۟لَٰٓئِكَ
يَدْعُونَ إِلَى ٱلنَّارِ ۖ وَٱللَّهُ يَدْعُوٓا۟ إِلَى ٱلْجَنَّةِ
وَٱلْمَغْفِرَةِ بِإِذْنِهِۦ ۖ وَيُبَيِّنُ ءَايَٰتِهِۦ لِلنَّاسِ
لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٢١﴾

222. และพวกเขาจะถามเจ้าเกี่ยวกับประจำเดือน[4] จงกล่าวเถิดว่า มันเป็นสิ่งให้โทษ ดังนั้นพวกเจ้าจงห่างไกลหญิง[5] ในขณะมีประจำเดือน และจงอย่าเข้าใกล้นาง[6] จนกว่านางจะสะอาด ครั้นเมื่อนางได้ชำระร่างกายสะอาดแล้ว[7] ก็จงมาหานางตามที่อัลลอฮฺทรงใช้พวกท่าน[8]

وَيَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلْمَحِيضِ ۖ قُلْ هُوَ أَذًى
فَٱعْتَزِلُوا۟ ٱلنِّسَآءَ فِى ٱلْمَحِيضِ ۖ وَلَا تَقْرَبُوهُنَّ
حَتَّىٰ يَطْهُرْنَ ۖ فَإِذَا تَطَهَّرْنَ فَأْتُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ
أَمَرَكُمُ ٱللَّهُ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلتَّوَّٰبِينَ
وَيُحِبُّ ٱلْمُتَطَهِّرِينَ ﴿٢٢٢﴾

---

[1] หญิงที่มีภาคีแก่อัลลอฮฺ หรือเคารพสักการะเจว็ด ร่วมกับการเคารพสักการะอัลลอฮฺ

[2] ศรัทธาด้วยความจริงใจ มิใช่เพื่อประโยชน์อย่างอื่น

[3] จงอย่าจัดการแต่งงานหญิงมุมินให้แก่ชายมุชริก

[4] เกี่ยวกับการสมสู่กับภรรยาระหว่างมาประจำเดือน

[5] จงอย่าสมสู่ภรรยา

[6] หมายถึงมิให้สมสู่ภรรยา

[7] เมื่ออาบน้ำหมดประจำเดือนแล้ว

[8] อนุมัติให้สมสู่ภรรยาได้ตามขอบเขตที่อัลลอฮฺทรงกำหนดไว้

แท้จริงอัลลอฮฺทรงชอบบรรดาผู้สำนึกผิด กลับเนื้อกลับตัว และทรงชอบบรรดาผู้ที่ทำตนให้สะอาด

223. บรรดาหญิงของพวกเจ้านั้น[1] คือแหล่งเพาะปลูกของพวกเจ้า ดังนั้นพวกเจ้าจงมายังแหล่งเพาะปลูกของพวกเจ้า[2] ตามแต่พวกเจ้าประสงค์ และจงประกอบล่วงหน้าไว้สำหรับตัวของพวกเจ้าและพึงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด และพึงรู้ด้วยว่าแท้จริงพวกเจ้านั้นจะเป็นผู้พบกับพระองค์ และเจ้า[3] จงแจ้งข่าวดีแก่บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลายเถิด

نِسَآؤُكُمْ حَرْثٌ لَّكُمْ فَأْتُوا۟ حَرْثَكُمْ أَنَّىٰ شِئْتُمْ ۖ
وَقَدِّمُوا۟ لِأَنفُسِكُمْ ۚ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَٱعْلَمُوٓا۟
أَنَّكُم مُّلَٰقُوهُ ۗ وَبَشِّرِ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٢٣﴾

224. และพวกเจ้าจงอย่าให้อัลลอฮฺเป็นอุปสรรคขัดขวาง[4] เนื่องจากการสาบานของพวกเจ้าในการที่พวกเจ้าจะกระทำความดี และที่จะมีความยำเกรง และในการที่พวกเจ้าจะประนีประนอมระหว่างผู้คนและอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้

وَلَا تَجْعَلُوا۟ ٱللَّهَ عُرْضَةً لِّأَيْمَٰنِكُمْ
أَن تَبَرُّوا۟ وَتَتَّقُوا۟ وَتُصْلِحُوا۟ بَيْنَ ٱلنَّاسِ ۗ
وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٢٤﴾

225. อัลลอฮฺจะไม่ทรงเอาโทษแก่พวกเจ้าด้วยคำพูดพล่อย ๆ ในการสาบานของพวกเจ้า แต่ทว่าพระองค์จะทรงเอาโทษแก่พวกเจ้า ด้วยการสาบานที่หัวใจของพวกเจ้ามุ่งหมายด้วย และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษผู้ทรงหนักแน่น

لَّا يُؤَاخِذُكُمُ ٱللَّهُ بِٱللَّغْوِ فِىٓ أَيْمَٰنِكُمْ وَلَٰكِن يُؤَاخِذُكُم
بِمَا كَسَبَتْ قُلُوبُكُمْ ۗ وَٱللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿٢٢٥﴾

---

[1] หมายถึงบรรดาภรรยา

[2] คือแหล่งที่ให้กำเนิดบุตร อันหมายถึงการหาความสุข

[3] หมายถึงท่านนะบีมุฮัมมัด

[4] อย่าสาบานต่ออัลลอฮฺว่าจะไม่กระทำความดีจะไม่เกรงกลัวอัลลอฮฺ และทำหน้าที่ประนีประนอมระหว่างผู้คน เพราะจะทำให้อัลลอฮฺเป็นอุปสรรคขัดขวางการปฏิบัติดังกล่าวอันนับเป็นสิ่งดีงาม คำว่า “ที่จะมีความยำเกรง” นั้นหมายถึง การปฏิบัติตามบัญญัติศาสนา อันแสดงถึงการมีความยำเกรงต่ออัลลอฮฺ

لِّلَّذِينَ يُؤْلُونَ مِن نِّسَآئِهِمْ تَرَبُّصُ أَرْبَعَةِ أَشْهُرٍ فَإِن فَآءُو فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٢٦﴾

226. สำหรับบรรดาผู้ที่สาบานว่า จะไม่สมสู่ภรรยาของเขานั้น ให้มีการรอคอยไว้สี่เดือน[1] แล้วถ้าหากเขากลับคืนดี แน่นอนอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

وَإِنْ عَزَمُوا۟ ٱلطَّلَٰقَ فَإِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٢٧﴾

227. และถ้าพวกเขาปลงใจ ซึ่งการหย่าแล้วไซร้ แน่นอนอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้

وَٱلْمُطَلَّقَٰتُ يَتَرَبَّصْنَ بِأَنفُسِهِنَّ ثَلَٰثَةَ قُرُوٓءٍ ۚ وَلَا يَحِلُّ لَهُنَّ أَن يَكْتُمْنَ مَا خَلَقَ ٱللَّهُ فِىٓ أَرْحَامِهِنَّ إِن كُنَّ يُؤْمِنَّ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ ۚ وَبُعُولَتُهُنَّ أَحَقُّ بِرَدِّهِنَّ فِى ذَٰلِكَ إِنْ أَرَادُوٓا۟ إِصْلَٰحًا ۚ وَلَهُنَّ مِثْلُ ٱلَّذِى عَلَيْهِنَّ بِٱلْمَعْرُوفِ ۚ وَلِلرِّجَالِ عَلَيْهِنَّ دَرَجَةٌ ۗ وَٱللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٢٨﴾

228. และบรรดาหญิงที่ถูกหย่าร้าง พวกนางจะต้องรอคอยตัวของตนเองสามกุรูอฺ[2] และไม่อนุมัติให้แก่พวกนาง ในการที่พวกนางจะปกปิดสิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงให้บังเกิดขึ้นในมดลูกของพวกนาง[3] หากพวกนางศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และวันปรโลก และบรรดาสามีของพวกนางนั้นเป็นผู้มีสิทธิกว่าในการให้พวกนางกลับมาในกรณีดังกล่าว[4] หากพวกเขาปรารถนาประนีประนอม และพวกนางนั้นจะได้รับเช่นเดียวกับสิ่งที่เป็นหน้าที่ของพวกนางจะต้องปฏิบัติโดยชอบธรรม[5] และสำหรับบรรดาชายนั้นมีฐานะ

---

[1] ถ้าครบสี่เดือนแล้วเขาจะต้องทำอย่างใดอย่างหนึ่ง กล่าวคือ เขาจะคืนดีหรือหย่าขาด ถ้าเขาไม่คืนดีก็ถือว่าเขาได้หย่าขาดภรรยาของเขาแล้ว แม้เขาจะไม่ใช้คำหย่าก็ตาม การสาบานที่จะไม่สมสู่กับภรรยานี้เรียกว่า “ "إِيلاء" ” อีลาอฺ

[2] ให้นางรอคอยจนกว่ามดลูกของนางสะอาดสามครั้ง หรือนางมาประจำเดือนสามครั้ง ดังนี้เนื่องจากมีความเข้าใจแตกต่างกันของนักปราชญ์ในคำว่า “กุรูอฺ” แต่ความเข้าใจว่า “กุรูอฺ” หมายถึง “ความสะอาด” นั้น ตรงกับที่ได้เคยปฏิบัติในสมัยร่อซูล

[3] หมายถึงการปิดบังการตั้งครรภ์ เพื่อต้องการแต่งงานใหม่โดยเร็ว เพราะถ้านางเปิดเผยการตั้งครรภ์ของนางแล้ว นางจะต้องรอจนกว่าจะคลอดเสียก่อน

[4] ในกรณีที่นางรอคอยตัวเองสามกุรูอฺ หรือในระหว่างที่นางอยู่ใน อิดดะฮฺ

[5] จะได้รับการปฏิบัติชอบจากสามี เช่นเดียวกับที่พวกนางมีหน้าที่จะต้องปฏิบัติชอบแก่สามี กล่าวคือต่างฝ่ายต่างกระทำความดีเป็นการแลกเปลี่ยนกัน

เหนือพวกนางขั้นหนึ่งและอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณ

ٱلطَّلَٰقُ مَرَّتَانِۖ فَإِمۡسَاكُۢ بِمَعۡرُوفٍ أَوۡ تَسۡرِيحُۢ
بِإِحۡسَٰنٖۗ وَلَا يَحِلُّ لَكُمۡ أَن تَأۡخُذُواْ مِمَّآ
ءَاتَيۡتُمُوهُنَّ شَيۡـًٔا إِلَّآ أَن يَخَافَآ أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ
ٱللَّهِۖ فَإِنۡ خِفۡتُمۡ أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ ٱللَّهِ فَلَا جُنَاحَ
عَلَيۡهِمَا فِيمَا ٱفۡتَدَتۡ بِهِۦۗ تِلۡكَ حُدُودُ ٱللَّهِ فَلَا تَعۡتَدُوهَاۚ
وَمَن يَتَعَدَّ حُدُودَ ٱللَّهِ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ٢٢٩

229. การหย่านั้นมีสองครั้ง[1] แล้วให้มีการยับยั้งไว้โดยชอบธรรม หรือไม่ก็ให้ปล่อยไปพร้อมด้วยการทำความดี[2] และไม่อนุญาตแก่พวกเจ้าในการที่พวกเจ้าจะเอาสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากสิ่งที่พวกเจ้าได้ให้แก่พวกนาง (มะฮัร) นอกจากทั้งสองเกรงว่าจะไม่สามารถดำรงไว้ซึ่งขอบเขตของอัลลอฮฺได้เท่านั้น[3] ถ้าหากพวกเจ้าเกรงว่า เขาทั้งสองจะไม่ดำรงไว้ซึ่งขอบเขตของอัลลอฮฺแล้วไซร้ ก็ไม่มีบาปใด ๆ แก่เขาทั้งสองในสิ่งที่นางใช้มันไถ่ตัวนาง เหล่านั้นแหละคือขอบเขตของอัลลอฮฺ พวกเจ้าจงอย่าละเมิดมัน และผู้ใดละเมิดขอบเขตของอัลลอฮฺแล้วชนเหล่านั้นแหละคือผู้ที่อธรรมแก่ตัวเอง

فَإِن طَلَّقَهَا فَلَا تَحِلُّ لَهُۥ مِنۢ بَعۡدُ حَتَّىٰ تَنكِحَ زَوۡجًا
غَيۡرَهُۥۗ فَإِن طَلَّقَهَا فَلَا جُنَاحَ عَلَيۡهِمَآ أَن يَتَرَاجَعَآ إِن
ظَنَّآ أَن يُقِيمَا حُدُودَ ٱللَّهِۗ وَتِلۡكَ حُدُودُ ٱللَّهِ يُبَيِّنُهَا
لِقَوۡمٖ يَعۡلَمُونَ ٢٣٠

230. ถ้าหากเขาได้หย่านางอีก[4] นางก็ไม่เป็นที่อนุมัติแก่เขาหลังจากนั้น จนกว่าจะแต่งงานกับสามีอื่นจากเขา[5] แล้วหากสามีนั้นหย่านางก็ไม่มีบาปใด ๆ แก่ทั้งสอง[6] ที่จะคืนดีกันใหม่

---

[1] การหย่าที่จะคืนดีกันได้นั้นมีเพียงสองครั้งเท่านั้น คือการหย่าครั้งที่หนึ่ง และที่สอง

[2] ให้นางขาดจากการเป็นภรรยา พร้อมกับจ่ายทรัพย์ให้แก่นางบ้างตามสมควร และไม่พูดให้นางได้รับความเสื่อมเสีย เพื่อนางจะได้เป็นที่สนใจของชายอื่นต่อไป

[3] บัญญัติของอัลลอฮฺ อันพึงปฏิบัติระหว่างสามีภรรยา

[4] หย่าภรรยาเป็นครั้งที่สาม

[5] แต่งงานกับชายอื่น ด้วยความสมัครรักใคร่กัน มิใช่เป็นการจ้างชายอื่นให้แต่งงานกับนาง แล้วทำการหย่าร้าง เพื่อให้นางสามารถคืนดีกับสามีเก่าได้ การกระทำดังกล่าวนอกจากจะเป็นการฝ่าฝืนบัญญัติของอัลลอฮฺแล้ว ยังเป็นการหลอกลวงพระองค์อีกด้วย

[6] แก่นางและสามีเก่าของนาง

หากเขาทั้งสองคิดว่า จะดำรงไว้ซึ่งขอบเขตของอัลลอฮฺได้ และนั่นแหละคือขอบเขตของอัลลอฮฺ ซึ่งพระองค์ทรงแจกแจงมันอย่างแจ่มแจ้งแก่กลุ่มชนที่รู้ดี

231. และเมื่อพวกเจ้าหย่าบรรดาหญิง แล้วพวกนางถึงกำหนดเวลา[1] ของพวกนางแล้ว ก็จงยับยั้งนางไว้โดยชอบธรรม หรือไม่ก็จงปล่อยนางไปโดยชอบธรรม และพวกเจ้าจงอย่ายับยั้งพวกนางไว้โดยมุ่งก่อความเดือดร้อน เพื่อพวกเจ้าจะได้ข่มเหงรังแก[2] และผู้ใดกระทำเช่นนั้น แน่นอนเขาก็ข่มเหงตนเอง และจงอย่าถือเอาโองการของอัลลอฮฺเป็นที่เย้ยหยัน และพึงระลึกถึงความเมตตาของอัลลอฮฺที่มีแก่พวกเจ้า และสิ่งที่พระองค์ได้ทรงประทานลงมาแก่พวกเจ้าอันได้แก่คัมภีร์ และบทบัญญัติ (ที่มีอยู่ในคัมภีร์นั้น) ซึ่งพระองค์จะทรงใช้คัมภีร์นั้นแนะนำตักเตือนพวกเจ้า และพวกเจ้าพึงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด และจงรู้ด้วยว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้ในทุกสิ่งทุกอย่าง

وَإِذَا طَلَّقْتُمُ ٱلنِّسَآءَ فَبَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ
بِمَعْرُوفٍ أَوْ سَرِّحُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ ۚ وَلَا تُمْسِكُوهُنَّ
ضِرَارًا لِّتَعْتَدُوا۟ ۚ وَمَن يَفْعَلْ ذَٰلِكَ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُۥ ۚ
وَلَا تَتَّخِذُوٓا۟ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ هُزُوًا ۚ وَٱذْكُرُوا۟ نِعْمَتَ
ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمَآ أَنزَلَ عَلَيْكُم مِّنَ ٱلْكِتَٰبِ
وَٱلْحِكْمَةِ يَعِظُكُم بِهِۦ ۚ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ
وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٣١﴾

232. และเมื่อพวกเจ้าหย่าบรรดาหญิง แล้วนางเหล่านั้นได้ถึงกำหนดเวลาของพวกนาง แล้วก็จงอย่าขัดขวางพวกนาง ในการที่พวกนางจะแต่งกับบรรดาคู่ครองของพวกนาง[3] เมื่อพวกเขาต่างพอใจกันระหว่างพวกเขาโดยชอบ

وَإِذَا طَلَّقْتُمُ ٱلنِّسَآءَ فَبَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا تَعْضُلُوهُنَّ
أَن يَنكِحْنَ أَزْوَٰجَهُنَّ إِذَا تَرَٰضَوْا۟ بَيْنَهُم بِٱلْمَعْرُوفِ ۗ
ذَٰلِكَ يُوعَظُ بِهِۦ مَن كَانَ مِنكُمْ يُؤْمِنُ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ
ٱلْءَاخِرِ ۗ ذَٰلِكُمْ أَزْكَىٰ لَكُمْ وَأَطْهَرُ ۗ وَٱللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنتُمْ
لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٣٢﴾

---

[1] หมายถึงใกล้ที่จะหมดเวลาของอิดดะฮฺ

[2] จะได้หาทางให้นางคืนมะฮัรให้แก่พวกเขา เป็นการไถ่ตัวนางให้เป็นอิสระจากพวกเขา อันเป็นการกระทำที่ละเมิดบัญญัติศาสนา

[3] คู่ครองของพวกนางนั้นจะเป็นสามีเดิมของพวกนางหรือคู่ครองใหม่ก็ตาม

ธรรม นั่นแหละคือสิ่งที่จะถูกนำมาแนะนำตักเตือนแก่ผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและวันปรโลก นั่นแหละคือสิ่งที่บริสุทธิ์กว่า และสะอาดกว่า สำหรับพวกเจ้า และอัลลอฮฺนั้นทรงรู้ แต่พวกเจ้าไม่รู้

۞ وَٱلْوَٰلِدَٰتُ يُرْضِعْنَ أَوْلَٰدَهُنَّ حَوْلَيْنِ كَامِلَيْنِ
لِمَنْ أَرَادَ أَن يُتِمَّ ٱلرَّضَاعَةَ وَعَلَى ٱلْمَوْلُودِ لَهُۥ رِزْقُهُنَّ
وَكِسْوَتُهُنَّ بِٱلْمَعْرُوفِ لَا تُكَلَّفُ نَفْسٌ إِلَّا وُسْعَهَا
لَا تُضَآرَّ وَٰلِدَةٌۢ بِوَلَدِهَا وَلَا مَوْلُودٌ لَّهُۥ بِوَلَدِهِۦ
وَعَلَى ٱلْوَارِثِ مِثْلُ ذَٰلِكَ فَإِنْ أَرَادَا فِصَالًا عَن
تَرَاضٍ مِّنْهُمَا وَتَشَاوُرٍ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا وَإِنْ أَرَدتُّمْ
أَن تَسْتَرْضِعُوٓا۟ أَوْلَٰدَكُمْ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِذَا
سَلَّمْتُم مَّآ ءَاتَيْتُم بِٱلْمَعْرُوفِ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَٱعْلَمُوٓا۟
أَنَّ ٱللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٣٣﴾

233. และมารดาทั้งหลายนั้น[1] จะให้นมแก่ลูก ๆ ของนางภายในสองปีเต็ม สำหรับผู้ที่ต้องการ[2] จะให้ครบถ้วนในการให้นม และหน้าที่ของพ่อเด็กนั้น คือปัจจัยยังชีพของพวกนางและเครื่องนุ่งห่มของพวกนางโดยชอบธรรม[3] ไม่มีชีวิตใดจะถูกบังคับนอกจากเท่าที่ชีวิตนั้นมีกำลังความสามารถเท่านั้น มารดาก็จงอย่าได้ก่อความเดือดร้อน (ให้แก่สามี) เนื่องด้วยลูกของนาง และพ่อเด็กก็จงอย่าได้ก่อความเดือดร้อน (ให้แก่ภรรยา) เนื่องด้วยลูกของเขา[4] และหน้าที่ของทายาทผู้รับมรดกก็เช่นเดียวกัน[5] แต่ถ้าทั้งสองต้องการหย่านม อันเกิดจากความพอใจและการปรึกษาหารือกันจากทั้งสองคนแล้ว ก็ไม่มีบาปใด ๆ แก่เขาทั้งสอง และหากพวกเจ้าประสงค์ที่จะให้มีแม่นมขึ้นแก่ลูก ๆ ของพวกเจ้าแล้ว ก็ย่อมไม่มีบาปใด ๆ แก่พวกเจ้า เมื่อพวกเจ้าได้มอบสิ่งที่พวกเจ้าให้ (แก่นางเป็นค่า

---

[1] หมายถึงมารดาของเด็กทั้งที่สามีหย่าหรือยังอยู่กับสามี

[2] หมายถึงพ่อของเด็ก

[3] เป็นหน้าที่ของพ่อเด็กที่จะต้องให้ปัจจัยยังชีพและเครื่องนุ่งห่มแก่นางโดยชอบธรรม

[4] แต่ละฝ่ายจากภรรยาและสามีนั้นจะต้องไม่ทำให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดได้รับความเดือดร้อน โดยใช้ลูกเป็นสิ่งต่อรอง

[5] ถ้าพ่อเด็กเสียชีวิต ทายาทผู้มีสิทธิรับมรดกจากเด็กจะต้องจ่ายเงินค่านมและสิ่งอื่น ๆ แทนพ่อเด็ก

ตอบแทน) โดยชอบธรรม[1] และจงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด และพึงรู้ด้วยว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงเห็นในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ

وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَاجًا يَتَرَبَّصْنَ
بِأَنفُسِهِنَّ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْرًا فَإِذَا بَلَغْنَ
أَجَلَهُنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا فَعَلْنَ فِي
أَنفُسِهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٣٤﴾

234. และบรรดาผู้ที่ถึงแก่ชีวิตลงในหมู่พวกเจ้า และทิ้งคู่ครองไว้นั้น พวกนางจะต้องรอคอยตัวของพวกนางเอง[2] สี่เดือนกับสิบวัน ครั้นเมื่อพวกนางครบกำหนดเวลาของพวกนางแล้ว ก็ไม่มีบาปใด ๆ แก่พวกเจ้า[3] ในสิ่งที่พวกนางได้กระทำไปในส่วนตัวของพวกนางโดยชอบธรรม[4] และอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้อย่างละเอียด ในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำกัน

وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا عَرَّضْتُم بِهِۦ مِنْ خِطْبَةِ
النِّسَاءِ أَوْ أَكْنَنتُمْ فِي أَنفُسِكُمْ عَلِمَ اللَّهُ
أَنَّكُمْ سَتَذْكُرُونَهُنَّ وَلَٰكِن لَّا تُوَاعِدُوهُنَّ
سِرًّا إِلَّا أَن تَقُولُوا قَوْلًا مَّعْرُوفًا وَلَا تَعْزِمُوا
عُقْدَةَ النِّكَاحِ حَتَّىٰ يَبْلُغَ الْكِتَابُ أَجَلَهُ
وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي أَنفُسِكُمْ
فَاحْذَرُوهُ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿٢٣٥﴾

235. และไม่มีบาปใด ๆ แก่พวกเจ้า ในสิ่งที่พวกเจ้ากล่าวเป็นนัยในการขอหญิง[5] และสิ่งที่พวกเจ้าเก็บงำไว้ในใจของพวกเจ้า[6] อัลลอฮฺทรงรู้ว่าพวกเจ้าจะบอกกล่าวแก่นางให้ทราบ แต่ทว่าพวกเจ้าอย่าได้สัญญาแก่นางเป็นการลับ นอกจากพวกเจ้าจะกล่าวถ้อยคำอันดีเท่านั้น[7] และจงอย่าปลงใจซึ่งการทำพิธีแต่งงานจนกว่าเวลาที่ถูกกำหนดไว้จะบรรลุถึงความสิ้นสุดของมัน[8] และพึงรู้เถิดว่า แท้จริงอัลลอฮฺทรงรู้

---

[1] หมายถึงเงินที่เป็นค่าจ้างของแม่นม

[2] รอคอยเวลาที่ถูกกำหนดแก่นาง (อิดดะฮฺวะฟาต) ในบ้านของสามีในฐานะผู้ไว้ทุกข์สี่เดือนกับสิบวัน

[3] หมายถึงผู้ปกครองของพวกนาง

[4] ในสิ่งที่นางได้ปฏิบัติตนโดยชอบเยี่ยงสตรีโดยทั่วไป เช่นการแต่งตัว ออกจากบ้านสามีไปอยู่กับบิดามารดาของนางหรือญาติพี่น้องของนาง หรือรับตอบการแต่งงานจากชายที่ประสงค์จะแต่งงานด้วย

[5] หญิงที่อยู่ในระหว่างอิดดะฮฺที่สามีเสียชีวิต หรืออิดดะฮฺที่สามีหย่าครั้งที่สามเท่านั้น

[6] นึกในใจว่าจะแต่งงานกับนาง

[7] ถ้อยคำที่ไม่หยาบคาย หรือเป็นที่ละอาย

[8] จนกว่านางจะครบกำหนดอิดดะฮฺของนาง

สิ่งที่อยู่ในจิตใจของพวกเจ้า พวกเจ้าจงสังวรณ์พระองค์ไว้เถิด[1] และพึงรู้ไว้เถิดว่า อัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงหนักแน่น

لَّا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِن طَلَّقْتُمُ ٱلنِّسَآءَ مَا لَمْ تَمَسُّوهُنَّ
أَوْ تَفْرِضُوا۟ لَهُنَّ فَرِيضَةً ۚ وَمَتِّعُوهُنَّ عَلَى ٱلْمُوسِعِ
قَدَرُهُۥ وَعَلَى ٱلْمُقْتِرِ قَدَرُهُۥ مَتَٰعًۢا بِٱلْمَعْرُوفِ ۖ حَقًّا
عَلَى ٱلْمُحْسِنِينَ ٢٣٦

236. ไม่มีบาปใด ๆ แก่พวกเจ้า ถ้าหากพวกเจ้า หย่าหญิง โดยที่พวกเจ้ายังมิได้แตะต้องพวกนาง[2] หรือยังมิได้กำหนดมะฮัรใด ๆ แก่พวกนาง และจงให้นางได้รับสิ่งที่อำนวยประโยชน์แก่พวกนาง[3] โดยที่หน้าที่ของผู้มั่งมีนั้นคือตามกำลังความสามารถของเขา และหน้าที่ของผู้ยากจนนั้นคือตามกำลังความสามารถของเขา เป็นการให้ประโยชน์โดยชอบธรรม เป็นสิทธิเหนือผู้กระทำดีทั้งหลาย

وَإِن طَلَّقْتُمُوهُنَّ مِن قَبْلِ أَن تَمَسُّوهُنَّ وَقَدْ
فَرَضْتُمْ لَهُنَّ فَرِيضَةً فَنِصْفُ مَا فَرَضْتُمْ إِلَّآ
أَن يَعْفُونَ أَوْ يَعْفُوَا۟ ٱلَّذِى بِيَدِهِۦ عُقْدَةُ
ٱلنِّكَاحِ ۚ وَأَن تَعْفُوٓا۟ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ ۚ
وَلَا تَنسَوُا۟ ٱلْفَضْلَ بَيْنَكُمْ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ
بَصِيرٌ ٢٣٧

237. และถ้าหากพวกเจ้าหย่าพวกนางก่อนที่พวกเจ้าจะแตะต้องพวกนาง[4] โดยที่พวกเจ้าได้กำหนดมะฮัรแก่นางแล้ว ก็จงให้แก่นางครึ่งหนึ่งของสิ่งที่พวกเจ้ากำหนดไว้ นอกจากว่าพวกนางจะยกให้หรือผู้ที่การตกลงแต่งงานอยู่ในมือของเขา[5] จะยกให้และการที่พวกเจ้าจะยกให้นั้นเป็นสิ่งที่ใกล้แก่ความยำเกรงมากกว่า และพวกเจ้าอย่าลืมการทำคุณในระหว่างพวกเจ้า แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงเห็นในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำกัน

---

[1] จงระมัดระวังอย่าให้พระองค์ทรงกริ้ว ทั้งนี้ด้วยการปฏิบัติในสิ่งที่พระองค์ทรงบัญญัติไว้

[2] หมายถึงยังมิได้สมสู่นาง

[3] จงจ่ายทรัพย์ให้แก่นางตามสมควร ทั้งนี้เป็นการปลอบใจนาง และเพื่อมิให้คนอื่นเข้าใจในตัวนางผิดว่า นางเป็นผู้บกพร่องไม่เหมาะสมจะเป็นคู่ครอง

[4] ก่อนที่จะสมสู่นาง

[5] ผู้ที่เป็นสามี

238. พวกเจ้าจงรักษาบรรดาละหมาดไว้ และละหมาดที่อยู่กึ่งกลาง[1] และจงยืนละหมาดเพื่ออัลลอฮฺโดยนอบน้อม

حَٰفِظُواْ عَلَى ٱلصَّلَوَٰتِ وَٱلصَّلَوٰةِ ٱلۡوُسۡطَىٰ
وَقُومُواْ لِلَّهِ قَٰنِتِينَ ٢٣٨

239. ถ้าพวกเจ้ากลัว ก็จงละหมาดพลางเดินหรือขี่[2] ครั้นเมื่อพวกเจ้าปลอดภัยแล้ว ก็จงกล่าวรำลึกถึงอัลลอฮฺ[3] ดังที่พระองค์ได้ทรงสอนพวกเจ้าซึ่งสิ่งที่พวกเจ้ามิเคยรู้มาก่อน

فَإِنۡ خِفۡتُمۡ فَرِجَالًا أَوۡ رُكۡبَانٗاۖ فَإِذَآ أَمِنتُمۡ
فَٱذۡكُرُواْ ٱللَّهَ كَمَا عَلَّمَكُم مَّا لَمۡ
تَكُونُواْ تَعۡلَمُونَ ٢٣٩

240. และบรรดาผู้ที่จะถึงแก่ชีวิตลงในหมู่พวกเจ้า และจะทิ้งคู่ครองไว้นั้น จงให้มีพินัยกรรมไว้แก่คู่ครองของพวกนาง ซึ่งสิ่งอำนวยประโยชน์ (แก่นาง) ถึงหนึ่งปี โดยไม่มีการขับไล่ใด ๆ[4] แต่ถ้าพวกนางออกไปเอง ก็ไม่เป็นบาปใด ๆ แก่พวกเจ้าในสิ่งที่พวกนางได้กระทำในส่วนตัวของพวกนางจากสิ่งที่ชอบธรรม และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณ

وَٱلَّذِينَ يُتَوَفَّوۡنَ مِنكُمۡ وَيَذَرُونَ أَزۡوَٰجٗا
وَصِيَّةٗ لِّأَزۡوَٰجِهِم مَّتَٰعًا إِلَى ٱلۡحَوۡلِ غَيۡرَ
إِخۡرَاجٖۚ فَإِنۡ خَرَجۡنَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيۡكُمۡ فِي
مَا فَعَلۡنَ فِيٓ أَنفُسِهِنَّ مِن مَّعۡرُوفٖۗ وَٱللَّهُ
عَزِيزٌ حَكِيمٞ ٢٤٠

241. และสำหรับบรรดาหญิงที่ถูกหย่านั้นจะได้รับสิ่งอำนวยประโยชน์โดยชอบธรรม[5] เป็นสิทธิเหนือผู้ยำเกรงทั้งหลาย

وَلِلۡمُطَلَّقَٰتِ مَتَٰعُۢ بِٱلۡمَعۡرُوفِۖ حَقًّا عَلَى
ٱلۡمُتَّقِينَ ٢٤١

242. ในทำนองนั้นแหละ อัลลอฮฺจะทรงแจกแจงบรรดาโองการของพระองค์ให้พวกเจ้าทราบเพื่อว่าพวกเจ้าจะได้เข้าใจ

كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمۡ ءَايَٰتِهِۦ
لَعَلَّكُمۡ تَعۡقِلُونَ ٢٤٢

---

[1] ให้ทำละหมาดฟัรดู ห้าเวลาเป็นประจำ เฉพาะอย่างยิ่งละหมาดเวลาอัศริ ควรขะมักเขม้นให้มาก เพราะบุคคลมักจะละเลย การเรียกละหมาดอัศรินี้ว่าละหมาดกึ่งกลาง ก็เพราะอยู่กึ่งกลางระหว่างละหมาดห้าเวลา

[2] คือให้ละหมาดขณะที่เดิน หรือขณะที่ขับขี่พาหนะ

[3] คือให้ขอบคุณต่ออัลลอฮฺ ด้วยการปฏิบัติตามบทบัญญัติ เยี่ยงที่พระองค์ได้ทรงสอนพวกเขาไว้

[4] หมายถึงขับไล่ออกจากบ้านของสามี

[5] จะได้รับค่าใช้จ่ายจากสามีตามสมควร

۞ أَلَمْ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ خَرَجُوا۟ مِن دِيَـٰرِهِمْ
وَهُمْ أُلُوفٌ حَذَرَ ٱلْمَوْتِ فَقَالَ لَهُمُ ٱللَّهُ مُوتُوا۟
ثُمَّ أَحْيَـٰهُمْ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى ٱلنَّاسِ
وَلَـٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٢٤٣﴾

243. เจ้ามิได้มองดู[1] บรรดาผู้ที่ออกจากบ้านของพวกเขาดอกหรือ[2] โดยที่พวกเขามีจำนวนเป็นพันๆ คน ทั้งนี้เพราะกลัวความตาย แล้วอัลลอฮฺก็ได้ประกาศิตแก่พวกเขาว่า พวกเจ้าจงตายเสียเถิด ภายหลังพระองค์ทรงให้พวกเขามีชีวิตขึ้นใหม่[3] แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้มีบุญคุณแก่มนุษย์ แต่ทว่ามนุษย์ส่วนมากไม่ขอบพระคุณ

وَقَـٰتِلُوا۟ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌ
عَلِيمٌ ﴿٢٤٤﴾

244. และพวกเจ้าจงต่อสู้ในทางของอัลลอฮฺเถิด และพึงรู้ด้วยว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้น เป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้

مَّن ذَا ٱلَّذِى يُقْرِضُ ٱللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضَـٰعِفَهُۥ
لَهُۥٓ أَضْعَافًا كَثِيرَةً ۚ وَٱللَّهُ يَقْبِضُ وَيَبْصُۜطُ
وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٤٥﴾

245. มีใครบ้างไหมที่จะให้อัลลอฮฺทรงยืมหนี้ที่ดี[4] แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มพูนหนี้[5] นั้น ให้แก่เขามากมายหลายเท่า และอัลลอฮฺนั้นทรงกำไว้และทรงแบออก[6] และยังพระองค์เท่านั้นพวกเจ้าจะถูกนำกลับไป

---

[1] คำว่า "มองดู" ในที่นี้หมายถึงรู้ เพราะเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นในอดีต การที่ใช้คำว่า "มองดู" นั้น ก็เพื่อให้เห็นเป็นภาพพจน์ประหนึ่งว่า เหตุการณ์นั้นกำลังเกิดขึ้นต่อหน้า

[2] หมายถึงพวกนะบีอิสรออีล พากันหนีศัตรู

[3] พวกก็อดยานีย์บิดเบือนไปว่า คำว่า "ตาย" นั้น หมายถึง "ชนรุ่นหนึ่งสูญไปหรือเสื่อมโทรมไป และคำว่า "มีชีวิตขึ้น" หมายถึง "มีชนรุ่นใหม่เกิดขึ้น (จากกุรอานมะญีด หน้า 87) การที่เขาบิดเบือนดังกล่าวนั้นเนื่องจากเขาเข้าใจผิดไปว่า มนุษย์นั้นเมื่อตายแล้ว จะฟื้นคืนชีพเฉพาะในวันกิยามะฮฺเท่านั้น ไม่มีการฟื้นคืนชีพในโลกนี้ ด้วยเหตุนี้เขาจึงตีความทุกอายะฮฺที่เกี่ยวกับความตายว่า "นอน" บ้าง "สลบ" บ้างและที่เกี่ยวกับ การฟื้นคืนชีพว่า "ตื่นขึ้น" บ้าง และ "รู้สึกตัว" บ้าง ทั้งนี้โดยมีเจตนาบิดเบือน

[4] หมายถึงให้บริจาคทรัพย์ในทางของอัลลอฮฺ เพื่อรักษาไว้ซึ่งศาสนาของพระองค์ และยกระดับความเป็นอยู่ของคนยากจน ตลอดจนป้องกันศัตรูที่รุกราน

[5] จะทรงตอบแทนในทรัพย์ที่บริจาคไปนั้นเป็นจำนวนมากมายถึงเจ็ดร้อยเท่า 2 : 261

[6] คำว่า "กำไว้" นั้นหมายถึงพระองค์ทรงมีอำนาจที่จะไม่ทรงให้แก่ใครก็ได้ และคำว่า "ทรงแบออก" นั้น หมายถึงว่าพระองค์จะทรงให้แก่ใครอย่างกว้างขวางก็ได้ ไม่มีใครจะยับยั้งพระองค์ได้

246. เจ้า (มุฮัมมัด) มิได้มองดู[1] พวกหัวหน้าในหมู่วงศ์วานอิสรออีล หลังจากมูซาดอกหรือ? ขณะที่พวกเขาได้กล่าวแก่นะบีของพวกเขาคนหนึ่ง[2] ว่า โปรดส่งกษัตริย์องค์หนึ่งมาให้แก่พวกเราเถิด พวกเราจะได้ต่อสู้ในทางของอัลลอฮฺ เขากล่าวว่า[3] อาจเป็นไปได้ไหมว่า พวกท่านนั้น ถ้าการสู้รบได้ถูกกำหนดแก่พวกท่านแล้ว พวกท่านจะไม่ต่อสู้ พวกเขากล่าวว่า และได้มีสิ่งใดเกิดขึ้นแก่พวกเรากระนั้นหรือ[4] ที่พวกเราจะไม่ต่อสู้ในทางของอัลลอฮฺทั้ง ๆ ที่พวกเราและลูก ๆ ของพวกเราถูกขับไล่ออกจากหมู่บ้านของเรา ครั้นเมื่อการสู้รบได้ถูกกำหนดขึ้นแก่พวกเขาแล้ว พวกเขาก็ผินหลังให้ นอกจากส่วนน้อยในหมู่พวกเขาเท่านั้น และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรู้ดีต่อบรรดาผู้อธรรมเหล่านั้น

أَلَمْ تَرَ إِلَى ٱلْمَلَإِ مِنۢ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ مِنۢ بَعْدِ
مُوسَىٰٓ إِذْ قَالُوا۟ لِنَبِىٍّ لَّهُمُ ٱبْعَثْ لَنَا مَلِكًا
نُّقَٰتِلْ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ ۖ قَالَ هَلْ عَسَيْتُمْ إِن
كُتِبَ عَلَيْكُمُ ٱلْقِتَالُ أَلَّا تُقَٰتِلُوا۟ ۖ قَالُوا۟
وَمَا لَنَآ أَلَّا نُقَٰتِلَ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ وَقَدْ
أُخْرِجْنَا مِن دِيَٰرِنَا وَأَبْنَآئِنَا ۖ فَلَمَّا كُتِبَ
عَلَيْهِمُ ٱلْقِتَالُ تَوَلَّوْا۟ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ ۗ
وَٱللَّهُ عَلِيمٌۢ بِٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٢٤٦﴾

247. และนะบีของพวกเขาก็กล่าวแก่พวกเขาว่า แท้จริงอัลลอฮฺได้ทรงส่งฏอลูตมาเป็นกษัตริย์แก่พวกท่านแล้ว พวกเขากล่าวว่า เขาจะมีอำนาจเหนือพวกเราได้อย่างไร? ทั้ง ๆ ที่พวกเราเป็นผู้สมควรต่ออำนาจนั้นยิ่งกว่าเขา และทั้งเขาก็มิได้รับทรัพย์สมบัติอันกว้างขวางเขา (นะบีของเขา) กล่าวว่า อัลลอฮฺได้ทรงคัดเลือกเขาให้มีอำนาจเหนือพวกท่านแล้ว และได้ทรงเพิ่มให้แก่เขาอีก ซึ่งความกว้างขวางในความรู้

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ ٱللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ
طَالُوتَ مَلِكًا ۚ قَالُوٓا۟ أَنَّىٰ يَكُونُ لَهُ ٱلْمُلْكُ
عَلَيْنَا وَنَحْنُ أَحَقُّ بِٱلْمُلْكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ
سَعَةً مِّنَ ٱلْمَالِ ۚ قَالَ إِنَّ ٱللَّهَ ٱصْطَفَىٰهُ
عَلَيْكُمْ وَزَادَهُۥ بَسْطَةً فِى ٱلْعِلْمِ
وَٱلْجِسْمِ ۖ وَٱللَّهُ يُؤْتِى مُلْكَهُۥ مَن يَشَآءُ ۚ
وَٱللَّهُ وَٰسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٤٧﴾

---

[1] โปรดดูเชิงอรรถ อายะฮฺที่ 243

[2] มีนามว่า "ซามูอีล"

[3] นะบีของพวกเขาที่มีนามว่า "ซามูอีล"

[4] ไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงความตั้งใจอันเด็ดเดี่ยวของเราได้

และความสูงใหญ่ในร่างกาย และอัลลอฮฺนั้นจะทรงประทานอำนาจของพระองค์ให้แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงกว้างขวาง ผู้ทรงรอบรู้

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ ءَايَةَ مُلْكِهِۦٓ
أَن يَأْتِيَكُمُ ٱلتَّابُوتُ فِيهِ سَكِينَةٌ
مِّن رَّبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِّمَّا تَرَكَ ءَالُ مُوسَىٰ
وَءَالُ هَـٰرُونَ تَحْمِلُهُ ٱلْمَلَـٰٓئِكَةُ ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ
لَـَٔايَةً لَّكُمْ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٢٤٨﴾

248. และนะบีของพวกเขาได้กล่าวแก่พวกเขาว่า แท้จริงสัญญาณแห่งอำนาจของเขานั้น คือ การที่หีบใบนั้น[1] จะมายังพวกท่าน ในหีบนั้นมีความสงบ[2] จากพระเจ้าของพวกท่าน และมีส่วนที่เหลือจากสิ่งที่วงศ์วานของมูซา และวงศ์วานของฮารูนได้ละทิ้งไว้[3] โดยที่มลาอิกะฮฺจะแบกมันมา แท้จริงในเรื่องนั้นมีสัญญาณหนึ่งแน่นอนสำหรับพวกท่าน หากพวกท่านเป็นผู้ศรัทธา

فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِٱلْجُنُودِ قَالَ إِنَّ ٱللَّهَ
مُبْتَلِيكُم بِنَهَرٍ فَمَن شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ
مِنِّى وَمَن لَّمْ يَطْعَمْهُ فَإِنَّهُۥ مِنِّىٓ إِلَّا مَنِ ٱغْتَرَفَ
غُرْفَةًۢ بِيَدِهِۦ ۚ فَشَرِبُوا۟ مِنْهُ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ ۚ
فَلَمَّا جَاوَزَهُۥ هُوَ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مَعَهُۥ
قَالُوا۟ لَا طَاقَةَ لَنَا ٱلْيَوْمَ بِجَالُوتَ
وَجُنُودِهِۦ ۚ قَالَ ٱلَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُم
مُّلَـٰقُوا۟ ٱللَّهِ كَم مِّن فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ
فِئَةً كَثِيرَةًۢ بِإِذْنِ ٱللَّهِ ۗ وَٱللَّهُ مَعَ ٱلصَّـٰبِرِينَ ﴿٢٤٩﴾

249. ครั้นเมื่อฏอลูตได้นำกำลังทหารออกไป เขาได้กล่าวว่า แท้จริงอัลลอฮฺจะเป็นผู้ทดสอบพวกท่าน ด้วยแม่น้ำสายหนึ่ง[4] ผู้ใดดื่มน้ำจากแม่น้ำนั้น เขาก็ไม่ใช่พวกของฉัน และผู้ใดไม่ชิมมันแท้จริงเขาก็เป็นพวกของฉัน นอกจากผู้วักน้ำด้วยมือของเขาอุ้งมือหนึ่งเท่านั้น แต่แล้วพวกเขาก็ดื่มน้ำกันจากแม่น้ำนั้น นอกจากส่วนน้อยในหมู่พวกเขาเท่านั้น ครั้นเมื่อฏอลูตและบรรดาผู้ศรัทธาที่ร่วมอยู่กับเขาได้ข้ามแม่น้ำนั้นไป พวกเขาก็กล่าวว่า วันนี้พวกเรา

[1] หีบที่บรรจุคัมภีร์เตารอตไว้ ซึ่งฝ่ายศัตรูผู้ชนะได้ยึดเอาไป

[2] หมายถึงคัมภีร์เตารอต เพราะการปฏิบัติตามคัมภีร์นั้นทำให้เกิดความสงบ

[3] อันได้แก่ไม้เท้าของนะบีมูซา เศษแผ่นจารึกบัญญัติสิบประการ และเสื้อผ้าของท่านนะบีมูซา ตลอดจนสิ่งอื่นๆ

[4] ซึ่งอยู่ระหว่างจอร์แดนกับปาเลสไตน์

ไม่มีกำลังใด ๆ จะต่อสู้กับญาลูต[1] และไพร่พลของเขาได้ บรรดาผู้ที่เชื่อแน่ว่าพวกเขาจะพบกับอัลลอฮฺได้กล่าวว่า กี่มากน้อยแล้ว พวกน้อยเอาชนะพวกมากได้ ด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺ และอัลลอฮฺนั้นทรงอยู่กับผู้อดทนทั้งหลาย

250. และเมื่อพวกเขาได้ออกไปประจัญหน้ากับญาลูต และไพร่พลของเขาแล้ว พวกเขาก็กล่าวว่า โอ้พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ โปรดทรงประทานความอดทนให้แก่พวกข้าพระองค์ด้วยเถิด และโปรดทรงให้มั่นคงซึ่งเท้าของข้าพระองค์ และโปรดทรงช่วยพวกข้าพระองค์ให้ชนะเหนือพวกปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย

وَلَمَّا بَرَزُوا۟ لِجَالُوتَ وَجُنُودِهِۦ قَالُوا۟
رَبَّنَآ أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا
وَٱنصُرْنَا عَلَى ٱلْقَوْمِ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٢٥٠﴾

251. แล้วพวกเขาก็ยังความปราชัยให้แก่พวกนั้น[2] ด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺ และดาวูดได้ฆ่าญาลูตและอัลลอฮฺได้ทรงประทานอำนาจ และความรู้แก่เขา[3] และทรงสอนเขาจากสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์ และหากว่าอัลลอฮฺไม่ทรงป้องกันมนุษย์ ซึ่งบางส่วนของพวกเขาด้วยอีกบางส่วนแล้วไซร้ แน่นอนแผ่นดินก็ย่อมเสื่อมเสียไปแล้ว แต่ทว่าอัลลอฮฺนั้น ทรงเป็นผู้มีพระคุณแก่โลกทั้งหลาย

فَهَزَمُوهُم بِإِذْنِ ٱللَّهِ وَقَتَلَ دَاوُۥدُ
جَالُوتَ وَءَاتَىٰهُ ٱللَّهُ ٱلْمُلْكَ
وَٱلْحِكْمَةَ وَعَلَّمَهُۥ مِمَّا يَشَآءُ ۗ وَلَوْلَا
دَفْعُ ٱللَّهِ ٱلنَّاسَ بَعْضَهُم بِبَعْضٍ
لَّفَسَدَتِ ٱلْأَرْضُ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ
ذُو فَضْلٍ عَلَى ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٢٥١﴾

252. นั่นแหละคือบรรดาโองการของอัลลอฮฺ ซึ่งเราอ่านโองการเหล่านั้นให้เจ้าฟังด้วยความจริงและแท้จริงเจ้านั้นเป็นผู้หนึ่งในบรรดาร่อซูลทั้งหลาย

تِلْكَ ءَايَٰتُ ٱللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِٱلْحَقِّ ۚ
وَإِنَّكَ لَمِنَ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿٢٥٢﴾

---

[1] มนุษย์ทรงพลัง ซึ่งเป็นทั้งกษัตริย์และแม่ทัพ

[2] พวกของญาลูต (โกลัยแอต)

[3] นะบีดาวูด

253. บรรดาร่อซูลเหล่านั้น เราได้ให้บางคนในหมู่พวกเขาดีเด่นกว่าอีกบางคน ในหมู่พวกเขานั้น มีผู้ที่อัลลอฮฺตรัสด้วย[1] และได้ทรงยกบางคนในหมู่พวกเขาขึ้นหลายขั้น[2] และเราได้ให้บรรดาหลักฐานอันชัดแจ้งแก่อีซาบุตรของมัรยัม[3] และเราได้สนับสนุนเขาด้วยวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์[4] และหากอัลลอฮฺทรงประสงค์แล้ว บรรดาชนหลังจากพวกเขา[5] ก็คงไม่ฆ่าฟันกัน หลังจากได้มีบรรดาหลักฐานอันชัดเจนมายังพวกเขา[6] แต่ทว่าพวกเขาขัดแย้งกัน แล้วในหมู่พวกเขานั้นมีผู้ที่ศรัทธาและในหมู่พวกเขานั้นมีผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา และหากว่าอัลลอฮฺทรงประสงค์แล้ว[7] พวกเขาก็คงไม่ฆ่าฟันกัน แต่ทว่าอัลลอฮฺนั้นทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงประสงค์

۞ تِلْكَ ٱلرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ مِّنْهُم مَّن كَلَّمَ ٱللَّهُ وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ دَرَجَٰتٍ وَءَاتَيْنَا عِيسَى ٱبْنَ مَرْيَمَ ٱلْبَيِّنَٰتِ وَأَيَّدْنَٰهُ بِرُوحِ ٱلْقُدُسِ وَلَوْ شَآءَ ٱللَّهُ مَا ٱقْتَتَلَ ٱلَّذِينَ مِنۢ بَعْدِهِم مِّنۢ بَعْدِ مَا جَآءَتْهُمُ ٱلْبَيِّنَٰتُ وَلَٰكِنِ ٱخْتَلَفُوا۟ فَمِنْهُم مَّنْ ءَامَنَ وَمِنْهُم مَّن كَفَرَ وَلَوْ شَآءَ ٱللَّهُ مَا ٱقْتَتَلُوا۟ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿٢٥٣﴾

254. บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงบริจาคส่วนหนึ่ง[8] จากสิ่งที่เราได้ให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้าก่อนจากที่วันหนึ่งจะมา[9] ซึ่งในวันนั้น

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ أَنفِقُوا۟ مِمَّا رَزَقْنَٰكُم مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِىَ يَوْمٌ لَّا بَيْعٌ فِيهِ وَلَا خُلَّةٌ وَلَا شَفَٰعَةٌ وَٱلْكَٰفِرُونَ هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٢٥٤﴾

[1] โดยไม่มีสื่อกลาง เช่นท่านนะบีมูซา อะลัยฮิสสะลาม

[2] หมายถึงท่านนะบีมุฮัมมัด ซ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[3] หมายถึงได้ทรงประทานมัวะญิซาตต่าง ๆ ให้แก่ท่านนะบี อีซา

[4] หมายถึง ญิบรีล

[5] หลังจากบรรดาร่อซูลของพวกเขา

[6] หลังจากนะบีของพวกเขาได้นำหลักฐานอันชัดเจนมายังพวกเขา

[7] คือประสงค์ที่จะไม่ให้ฆ่าฟันกัน

[8] ส่วนที่เป็นซากาต และส่วนที่บัญญัติศาสนาส่งเสริมให้บริจาคด้วยความสมัครใจ

[9] วันกิยามะฮฺอันเป็นวันชำระสอบสวนเพื่อตอบแทน และลงโทษ

ไม่มีการซื้อขาย[1] และไม่มีการเป็นมิตร[2] และไม่มีชะฟาอะฮ์[3] และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นคือ พวกที่อธรรม (แก่ตัวเอง)[4]

255. อัลลอฮฺนั้นคือไม่มีผู้ที่ถูกเคารพสักการะใด ๆ ที่เที่ยงแท้ นอกจากพระองค์เท่านั้น ผู้ทรงมีชีวิต[5] ผู้ทรงบริหารกิจการทั้งหลาย[6] โดยที่การง่วงนอน และการนอนหลับใด ๆ จะไม่เอาพระองค์[7] สิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้าและสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินนั้นเป็นของพระองค์ ใครเล่าคือผู้ที่จะขอความช่วยเหลือให้แก่ผู้อื่น ณ ที่พระองค์ได้ นอกจากด้วยอนุมัติของพระองค์เท่านั้น[8] พระองค์ทรงรู้สิ่งที่อยู่เบื้องหน้าของพวกเขา และสิ่งที่อยู่เบื้องหลังของพวกเขา[9] และพวกเขาจะไม่ล้อมสิ่งใด[10] จากความรู้ของพระองค์ไว้ได้ นอกจากสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์เท่านั้น[11]

ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلۡحَيُّ ٱلۡقَيُّومُۚ لَا تَأۡخُذُهُۥ سِنَةٞ
وَلَا نَوۡمٞۚ لَّهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۗ مَن ذَا
ٱلَّذِي يَشۡفَعُ عِندَهُۥٓ إِلَّا بِإِذۡنِهِۦۚ يَعۡلَمُ مَا بَيۡنَ
أَيۡدِيهِمۡ وَمَا خَلۡفَهُمۡۖ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيۡءٖ
مِّنۡ عِلۡمِهِۦٓ إِلَّا بِمَا شَآءَۚ وَسِعَ كُرۡسِيُّهُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلۡأَرۡضَۖ وَلَا يَـُٔودُهُۥ حِفۡظُهُمَاۚ وَهُوَ ٱلۡعَلِيُّ
ٱلۡعَظِيمُ ٢٥٥

---

[1] หมายถึงการไถ่ถอน หรือการชดเชยใด ๆ เพื่อให้พ้นจากการลงโทษ

[2] ไม่มีมิตรสหายใด ๆ ที่จะให้ความเห็นอกเห็นใจ หรือแบ่งเบาภาระได้ แม้แต่พ่อแม่ พี่น้อง และลูกเมียต่างก็หลบหน้าหนี

[3] การขอความกรุณาต่ออัลลอฮฺให้ทรงอภัยให้แก่ผู้อื่น

[4] หมายถึงว่าผู้ที่ปฏิเสธศรัทธานั้น เท่ากับเป็นการข่มเหงตนเอง เพราะทำให้ตนเองได้รับโทษ

[5] ทรงมีชีวิตอยู่ตลอดกาลโดยไม่มีกาลอวสาน

[6] ทั้งในฟากฟ้าและแผ่นดิน

[7] พระองค์ไม่ทรงง่วงนอน และนอนหลับ นั่นเอง แต่ที่พระองค์ทรงใช้สำนวนว่า "การง่วงนอน และการนอนหลับจะไม่เอาพระองค์" นั้นเป็นการเปรียบเทียบว่า การง่วงนอนก็ดี และการนอนหลับก็ดีประหนึ่งสิ่งที่มีชีวิตและมีอิทธิพลสามารถทำให้ผู้คนง่วงนอนและนอนหลับได้ กระนั้นก็ดีมันจะไม่แตะต้องพระองค์

[8] นอกจากผู้ที่ได้รับอนุมัติจากพระองค์เท่านั้น

[9] ทรงรู้สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมาแล้ว และที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

[10] หมายถึงไม่สามารถล่วงรู้สิ่งหนึ่งสิ่งใดจากความรอบรู้ของพระองค์ได้

[11] จะรู้ได้ก็เฉพาะสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์จะให้รู้เท่านั้น

เก้าอี้พระองค์นั้นกว้างขวางทั่วชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน[1] และการรักษามันทั้งสองก็ไม่เป็นภาระหนักแก่พระองค์[2] และพระองค์นั้นคือผู้ทรงสูงส่ง ผู้ทรงยิ่งใหญ่

لَآ إِكۡرَاهَ فِي ٱلدِّينِۖ قَد تَّبَيَّنَ ٱلرُّشۡدُ مِنَ ٱلۡغَيِّۚ فَمَن يَكۡفُرۡ بِٱلطَّٰغُوتِ وَيُؤۡمِنۢ بِٱللَّهِ فَقَدِ ٱسۡتَمۡسَكَ بِٱلۡعُرۡوَةِ ٱلۡوُثۡقَىٰ لَا ٱنفِصَامَ لَهَاۗ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ٢٥٦

256. ไม่มีการบังคับใดๆ (ให้นับถือ) ในศาสนาอิสลาม[3] แน่นอน ความถูกต้องนั้นได้เป็นที่กระจ่างแจ้งแล้วจากความผิด[4] ดังนั้นผู้ใดปฏิเสธศรัทธาต่ออัฏ-ฏอฆูต[5] และศรัทธาต่ออัลลอฮฺแล้ว แน่นอนเขาได้ยึดห่วงอันมั่นคงไว้แล้ว[6] โดยไม่มีการขาดใดๆ เกิดขึ้นแก่มัน และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้

ٱللَّهُ وَلِيُّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ يُخۡرِجُهُم مِّنَ ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى ٱلنُّورِۖ وَٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ أَوۡلِيَآؤُهُمُ ٱلطَّٰغُوتُ يُخۡرِجُونَهُم مِّنَ ٱلنُّورِ إِلَى ٱلظُّلُمَٰتِۗ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ٢٥٧

257. และอัลลอฮฺนั้นคือผู้ทรงช่วยเหลือบรรดาผู้ที่ศรัทธา โดยทรงนำพวกเขาออกจากบรรดาความมืดสู่แสงสว่าง[7] และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น บรรดาผู้ช่วยเหลือของพวกเขาก็คือ อัฏ-ฏอฆูต[8] โดยที่พวกมันจะนำพวกเขาออกจากแสงสว่างไปสู่ความมืด[9] ชนเหล่านี้แหละคือชาวนรก โดยที่พวกเขาจะอยู่ในนรกนั้นตลอดกาล

---

[1] หมายถึงว่าอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้ในทุกหนทุกแห่งทั้งในฟากฟ้าและพิภพ เพราะเมื่อเก้าอี้ของพระองค์กว้างใหญ่ทั่วชั้นฟ้าและแผ่นดินแล้ว สิ่งใดที่เกิดขึ้นในชั้นฟ้าและแผ่นดินจะเป็นที่ใดก็ตาม ก็ย่อมอยู่ในความรู้ของพระองค์ทั้งสิ้น

[2] ไม่เป็นการยากลำบากแก่พระองค์เลย แม้แต่นิดเดียว

[3] ในศาสนาอิสลามนั้นมิได้มีบัญญัติบังคับผู้คนให้รับนับถือ

[4] หมายถึงว่า ในอิสลามนั้นได้เป็นที่กระจ่างแจ้งแล้วว่าอะไรคือสิ่งที่ถูกและอะไรคือสิ่งที่ผิด ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีการบังคับให้ผู้คนรับนับถือ

[5] หมายถึงปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำชี้นำของชัยฏอน

[6] ประหนึ่งเขาได้ยึดห่วงอันมั่นคงไว้

[7] ออกจากความหลงผิด ไปสู่สิ่งถูกต้อง

[8] หมายถึง ชัยฏอน

[9] ออกจากสิ่งที่ถูกต้องไปสู่สิ่งที่ผิด

258. เจ้า (มุฮัมมัด) มิได้มองดูผู้ที่โต้แย้ง[1] อิบรอฮีมในเรื่องพระเจ้าของเขาดอกหรือ? เนื่องจากอัลลอฮฺได้ทรงประทานอำนาจแก่เขา[2] ขณะที่อิบรอฮีมได้กล่าวว่า พระเจ้าของฉันนั้น คือ ผู้ที่ทรงให้เป็นและทรงให้ตายได้ เขากล่าวว่า ข้าก็ให้เป็นและให้ตายได้[3] อิบรอฮีมกล่าวว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงนำดวงอาทิตย์มาจากทิศตะวันออก ท่านจงนำมันมาจากทิศตะวันตกเถิด แล้วผู้ที่ปฏิเสธศรัทธานั้น ก็ได้รับความงงงวย[4] และอัลลอฮฺนั้นจะไม่ทรงประทานแนวทางอันถูกต้องแก่ผู้อธรรมทั้งหลาย

أَلَمْ تَرَ إِلَى ٱلَّذِى حَآجَّ إِبْرَٰهِـۧمَ فِى رَبِّهِۦٓ
أَنْ ءَاتَىٰهُ ٱللَّهُ ٱلْمُلْكَ إِذْ قَالَ إِبْرَٰهِـۧمُ رَبِّىَ
ٱلَّذِى يُحْىِۦ وَيُمِيتُ قَالَ أَنَا۠ أُحْىِۦ وَأُمِيتُ ۖ
قَالَ إِبْرَٰهِـۧمُ فَإِنَّ ٱللَّهَ يَأْتِى بِٱلشَّمْسِ
مِنَ ٱلْمَشْرِقِ فَأْتِ بِهَا مِنَ ٱلْمَغْرِبِ فَبُهِتَ ٱلَّذِى
كَفَرَ ۗ وَٱللَّهُ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلظَّـٰلِمِينَ ﴿٢٥٨﴾

259. หรือเช่นผู้ที่ได้ผ่านเมืองหนึ่ง[5] (บัยตุลมักดิส) โดยที่มันพังทับลงบนหลังคาของมัน[6] เขาได้กล่าวว่า อัลลอฮฺจะทรงให้เมืองนี้มีชีวิตขึ้นได้อย่างไร หลังจากที่มันได้ตายพินาศไปแล้ว[7] และอัลลอฮฺก็ทรงให้เขาตายเป็นเวลาร้อยปี[8] ภายหลังพระองค์ได้ทรงให้เขาฟื้นคืนชีพ พระองค์ทรงกล่าวว่า เจ้าพักอยู่นานเท่าใด? เขากล่าวว่า ข้าพระองค์พักอยู่วันหนึ่งหรือ

أَوْ كَٱلَّذِى مَرَّ عَلَىٰ قَرْيَةٍ وَهِىَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا
قَالَ أَنَّىٰ يُحْىِۦ هَـٰذِهِ ٱللَّهُ بَعْدَ مَوْتِهَا ۖ فَأَمَاتَهُ ٱللَّهُ
مِا۟ئَةَ عَامٍ ثُمَّ بَعَثَهُۥ ۖ قَالَ كَمْ لَبِثْتَ ۖ قَالَ لَبِثْتُ
يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ ۖ قَالَ بَل لَّبِثْتَ مِا۟ئَةَ عَامٍ
فَٱنظُرْ إِلَىٰ طَعَامِكَ وَشَرَابِكَ لَمْ يَتَسَنَّهْ ۖ
وَٱنظُرْ إِلَىٰ حِمَارِكَ وَلِنَجْعَلَكَ ءَايَةً

[1] หมายถึงกษัตริย์นัมรูดได้โต้แย้งท่านนะบีอิบรอฮีม

[2] อัลลอฮฺได้ทรงให้เขาได้เป็นกษัตริย์แห่งอัด-ดานียีน

[3] โดยปล่อยนักโทษที่ถูกตัดสินประหารชีวิตให้เป็นอิสระ และประหารชีวิตผู้ต้องหาที่ถูกตัดสินให้เป็นผู้บริสุทธิ์

[4] ทำให้กษัตริย์นัมรูดงงงวย ไม่สามารถจะกระทำได้

[5] ผู้ที่ผ่านเมืองนั้น บางทรรศนะว่า อุซัยรฺ บุตรของ ชัรฺคิยา และเมืองที่พังนั้นคือบัยตุลมักดิส และบางทรรศนะว่า ผู้ที่ผ่านนั้นคืออิรมิยา, จากลูกหลานนะบีฮารูน และเมืองที่พังนั้นคือที่พำนักของบาดหลวง แห่งเฮราคลีโอส

[6] หลังคาพังหล่นลงมาก่อน แล้วผนังก็พังทับลงบนหลังคาอีกทอดหนึ่ง

[7] หมายถึงหลังคาที่มันพังพินาศไปหมดแล้ว

[8] ตายในเมืองที่พังพินาศที่เขาผ่านไป

บางส่วนของวันเท่านั้น[1] พระองค์ทรงกล่าวว่า มิได้ เจ้าพักอยู่นานถึงร้อยปี เจ้าจงมองดูอาหารของเจ้า และเครื่องดื่มของเจ้า มันยังไม่บูดเลย[2] และจงมองดูลาของเจ้าซิ[3] และเพื่อเราจะให้เจ้าเป็นสัญญาณหนึ่งสำหรับมนุษย์[4] และจงมองบรรดากระดูกเหล่านั้น[5] ดูว่าเรากำลังยกมันไว้ ณ ที่ของมัน และประกอบมันขึ้นแล้วให้มีเนื้อหุ้มห่อมันไว้อย่างไร?[6] ครั้นเมื่อสิ่งเหล่านั้นได้ประจักษ์แก่เขา เขาก็กล่าวว่า ข้าพระองค์รู้ว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

لِلنَّاسِ ۖ وَانظُرْ إِلَى الْعِظَامِ كَيْفَ نُنشِزُهَا ثُمَّ نَكْسُوهَا لَحْمًا ۚ فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ قَالَ أَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٥٩﴾

260. และจงรำลึกถึงขณะที่อิบรอฮีม กล่าวว่า โอ้พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ โปรดได้ทรงให้ข้าพระองค์เห็นด้วยเถิดว่า พระองค์จะทรงให้บรรดาผู้ที่ตายมีชีวิตขึ้นอย่างไร?[7] พระองค์ตรัสว่า เจ้ามิได้เชื่อดอกหรือ? อิบรอฮีมกล่าวว่า หามิได้ แต่ทว่าเพื่อหัวใจของข้าพระองค์จะได้

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ أَرِنِي كَيْفَ تُحْيِي الْمَوْتَىٰ ۖ قَالَ أَوَلَمْ تُؤْمِن ۖ قَالَ بَلَىٰ وَلَٰكِن لِّيَطْمَئِنَّ قَلْبِي ۖ قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً مِّنَ الطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ ثُمَّ اجْعَلْ عَلَىٰ كُلِّ جَبَلٍ مِّنْهُنَّ جُزْءًا ثُمَّ ادْعُهُنَّ يَأْتِينَكَ سَعْيًا ۚ وَاعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٦٠﴾

---

[1] คือเข้าใจผิดคิดไปว่าพักอยู่เพียงวันหนึ่ง หรือยามหนึ่งของวัน

[2] เพื่อให้ประจักษ์ถึงเดชานุภาพของอัลลอฮฺที่ทรงรักษาอาหารและเครื่องดื่มไม่ให้บูด ทั้ง ๆ ที่วันเวลาได้ผ่านพ้นไปถึงร้อยปี

[3] คือเหลือแต่กระดูก เพราะได้ตายไปเป็นเวลาถึงร้อยปี อันเป็นการยืนยันว่าที่อาหารและเครื่องดื่มไม่บูดนั้น ใช่ว่าพักอยู่เพียงประเดี๋ยวเดียวก็หาไม่

[4] คือเป็นสัญญาณให้มนุษย์ได้ประจักษ์ถึงเดชานุภาพของพระองค์ในการที่จะให้มนุษย์ฟื้นคืนชีพในวันกิยามะฮฺ

[5] บรรดากระดูกของลาที่เขาขี่เป็นพาหนะในการเดินทาง

[6] ขณะที่ชายผู้นั้นมองกระดูกอยู่นั้น อัลลอฮฺก็ทรงให้กระดูกเหล่านั้นประกอบกันขึ้นเป็นโครงร่างของลาแล้วให้เนื้อหนังห่อหุ้มกระดูกและมีชีวิตขึ้นดังเดิม

[7] คือให้พระองค์ทรงแสดงถึงวิธีที่จะให้คนตายมีชีวิตใหม่ในวันกิยามะฮฺ

สงบ พระองค์ตรัสว่า เจ้าจงเอานกมาสี่ตัว[1] แล้วจงเลี้ยงมันให้คุ้นแก่เจ้า[2] และตัดมันออกเป็นท่อน ๆ[3] ภายหลังเจ้าจงวางไว้บนภูเขาทุกลูก[4] ซึ่งส่วนหนึ่งจากนกเหล่านั้น แล้วจงเรียกมัน มันก็จะมายังเจ้าโดยรีบเร่ง และพึงรู้ไว้เถิดว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้น เป็นผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณ

261. อุปมาบรรดาผู้ที่บริจาคทรัพย์ของพวกเขาในทางของอัลลอฮฺนั้น ดังอุปมัยเมล็ดพืชเมล็ดหนึ่งที่งอกขึ้นเป็นเจ็ดรวง ซึ่งในแต่ละรวงนั้นมีร้อยเมล็ด[5] และอัลลอฮฺนั้นจะทรงเพิ่มพูนแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์อีก[6] และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงกว้างขวาง ผู้ทรงรอบรู้

مَّثَلُ ٱلَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَٰلَهُمْ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ أَنۢبَتَتْ سَبْعَ سَنَابِلَ فِى كُلِّ سُنۢبُلَةٍ مِّا۟ئَةُ حَبَّةٍ ۗ وَٱللَّهُ يُضَٰعِفُ لِمَن يَشَآءُ ۗ وَٱللَّهُ وَٰسِعٌ عَلِيمٌ ٢٦١

262. บรรดาผู้บริจาคทรัพย์ของพวกเขาในทางของอัลลอฮฺ[7] แล้วพวกเขามิให้ติดตามสิ่งที่พวกเขาบริจาคไป ซึ่งการลำเลิกและการก่อความเดือดร้อน[8] ใด ๆ นั้น พวกเขาจะได้รับรางวัลของ

ٱلَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَٰلَهُمْ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ ثُمَّ لَا يُتْبِعُونَ مَآ أَنفَقُوا۟ مَنًّا وَلَآ أَذًى ۙ لَّهُمْ أَجْرُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ٢٦٢

---

[1] แน่นอนนกแต่ละตัวย่อมมีสีสัน และรูปร่างไม่เหมือนกัน เช่นเดียวกับมนุษย์ที่มีผิวพรรณ และรูปร่างหน้าตาไม่เหมือนกัน

[2] เพื่อจะได้จำมันได้ว่าตัวไหนสีอะไร?

[3] สับนกทั้งสี่ตัวนั้นรวมกันเป็นท่อน ๆ เพื่อให้เหมือนกับสภาพของมนุษย์ที่กระดูกและเนื้อหนังของพวกเขาปะปนกันในหลุมศพ

[4] ภูเขาทุกลูกในละแวกที่ท่านนะบีอิบรอฮีมอาศัยอยู่

[5] รวมเป็นเจ็ดร้อยเมล็ด อันหมายถึงว่า ถ้าบริจาคหนึ่งบาทจะได้รับการตอบแทนถึงเจ็ดร้อยบาท

[6] หมายถึงผู้ที่หมั่นกระทำความดีเป็นเนืองนิจ เพื่อหวังในความโปรดปรานของอัลลอฮฺจนเป็นที่รักใคร่ของพระองค์

[7] เช่นทำทานแก่คนยากจน ให้ทุนการศึกษาแก่นักเรียนที่ขัดสน ช่วยเหลือครูเกี่ยวกับเงินเดือน เป็นต้น

[8] เช่น ถือโอกาสใช้ผู้ที่รับบริจาค ให้ทำธุรกิจให้แก่ตนฟรี ๆ เป็นการชดเชยสิ่งที่ได้บริจาคให้เขาไป เป็นต้น

พวกเขา ณ พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา และไม่มีความกลัวใดๆ แก่พวกเขา และทั้งพวกเขาก็จะไม่เสียใจ

۞ قَوْلٌ مَّعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِّن صَدَقَةٍ
يَتْبَعُهَآ أَذًى ۗ وَٱللَّهُ غَنِىٌّ حَلِيمٌ ﴿٢٦٣﴾

263. คำพูดที่ดี และการให้อภัยนั้น ดียิ่งกว่าทานที่มีการก่อความเดือดร้อนติดตามทานนั้น และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงมั่งมี ผู้ทรงหนักแน่นเสมอ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تُبْطِلُوا۟ صَدَقَٰتِكُم بِٱلْمَنِّ
وَٱلْأَذَىٰ كَٱلَّذِى يُنفِقُ مَالَهُۥ رِئَآءَ ٱلنَّاسِ
وَلَا يُؤْمِنُ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ ۖ فَمَثَلُهُۥ كَمَثَلِ
صَفْوَانٍ عَلَيْهِ تُرَابٌ فَأَصَابَهُۥ وَابِلٌ فَتَرَكَهُۥ
صَلْدًا ۖ لَّا يَقْدِرُونَ عَلَىٰ شَىْءٍ مِّمَّا كَسَبُوا۟ ۗ
وَٱللَّهُ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٢٦٤﴾

264. บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย! จงอย่าให้บรรดาทานของพวกเจ้าไร้ผล ด้วยการลำเลิก และการก่อความเดือดร้อน เช่นผู้ที่บริจาคทรัพย์ของเขาเพื่ออวดอ้างผู้คน และทั้งเขาก็ไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และวันปรโลก ดังนั้นอุปมาเขาผู้นั้นดังอุปไมยหินเกลี้ยงที่มีฝุ่นจับอยู่บนมัน แล้วมีฝนหนักประสบแก่มัน แล้วได้ทิ้งมันไว้ในสภาพเกลี้ยง[1] พวกเขาไม่สามารถที่จะได้สิ่งหนึ่งสิ่งใดจากสิ่งที่ขวนขวายไว้[2] และอัลลอฮฺนั้นจะไม่ทรงแนะนำแก่กลุ่มชนที่ปฏิเสธศรัทธา

وَمَثَلُ ٱلَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَٰلَهُمُ ٱبْتِغَآءَ
مَرْضَاتِ ٱللَّهِ وَتَثْبِيتًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ كَمَثَلِ
جَنَّةٍۭ بِرَبْوَةٍ أَصَابَهَا وَابِلٌ فَـَٔاتَتْ أُكُلَهَا

265. และอุปมาบรรดาผู้ที่บริจาคทรัพย์ของพวกเขา เพื่อแสวงหาความพึงพอใจของอัลลอฮฺ[3] และเพื่อให้เกิดความมั่นคงแก่ตัวของพวกเขาเอง[4] นั้น ดังอุปไมยสวนแห่งหนึ่ง ณ ที่เนินสูง

---

[1] คือทำให้ฝุ่นที่จับอยู่บนหินนั้นปราศนาการโดยสิ้น

[2] ผู้ที่บริจาคทรัพย์เพื่ออวดอ้างผู้คนนั้นเขาจะไม่ได้รับการตอบแทนจากผลงานที่เขาได้กระทำไว้แต่อย่างใด เนื่องจากการอวดอ้างได้ทำลายมันโดยหมดสิ้น ดังเช่นฝุ่นที่จับอยู่บนหินเกลี้ยงที่ฝนได้ทำให้มันปราศนาการไปหมด

[3] โดยมิได้มีเจตนาเพื่อโอ้อวดผู้คน หรือให้ผู้คนยกย่อง ชมเชยร่วมไปด้วย

[4] เพื่อให้ตัวของพวกเขามั่นอยู่ในการอีมานต่อพระองค์ และในบัญญัติของพระองค์

ซึ่งมีฝนหนักประสบแก่มัน แล้วมันก็นำมาซึ่งผลของมันสองเท่า แต่ถ้ามิได้มีฝนหนักประสบแก่มัน ก็มีฝนปรอยๆ[1] และอัลลอฮฺนั้นทรงเห็นในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำกันอยู่

ضِعْفَيْنِ فَإِن لَّمْ يُصِبْهَا وَابِلٌ فَطَلٌّ ۗ
وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٦٥﴾

266. มีคนใดในพวกเจ้าชอบบ้างไหมที่เขาจะมีสวนอินทผาลัม และองุ่น ซึ่งเบื้องล่างของสวนนั้นมีลำน้ำหลายสายไหลผ่าน ผลไม้ทั้งหมดในสวนนั้นเป็นของเขา และความชราได้ประสบแก่เขา และเขาก็มีลูกๆ ที่ยังอ่อนแออยู่[2] แต่แล้วได้มีลมพายุประสบแก่สวนนั้น ซึ่งในลมพายุนั้นมีไฟด้วย แล้วมันก็เผามอดไหม้ไป ในทำนองนั้นแหละอัลลอฮฺจึงทรงแจกแจงโองการทั้งหลายให้พวกเจ้าทราบ เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้ใคร่ครวญ

أَيَوَدُّ أَحَدُكُمْ أَن تَكُونَ لَهُ جَنَّةٌ مِّن نَّخِيلٍ
وَأَعْنَابٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُ
فِيهَا مِن كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَأَصَابَهُ الْكِبَرُ
وَلَهُ ذُرِّيَّةٌ ضُعَفَاءُ فَأَصَابَهَا إِعْصَارٌ فِيهِ نَارٌ
فَاحْتَرَقَتْ ۗ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ
لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٦٦﴾

267. บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงบริจาคส่วนหนึ่งจากบรรดาสิ่งดีๆ[3] ของสิ่งที่พวกเจ้าได้แสวงหาไว้ และจากสิ่งที่เราได้ให้ออกมาจากดิน[4] สำหรับพวกเจ้า และพวกเจ้าอย่ามุ่งเอาสิ่งที่เลวจากมันมาบริจาค ทั้งๆ ที่พวกเจ้าเองก็มิใช่จะเป็นผู้รับมันไว้[5] นอกจากว่าพวกเจ้าจะหลับตา

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَنفِقُوا مِن طَيِّبَاتِ
مَا كَسَبْتُمْ وَمِمَّا أَخْرَجْنَا لَكُم مِّنَ الْأَرْضِ ۖ
وَلَا تَيَمَّمُوا الْخَبِيثَ مِنْهُ تُنفِقُونَ وَلَسْتُم
بِآخِذِيهِ إِلَّا أَن تُغْمِضُوا فِيهِ ۚ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ
غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿٢٦٧﴾

---

[1] หมายความว่า สวนนั้นก็ยังให้ดอกออกผล แม้ว่าไม่มากถึงสองเท่า อันเป็นการแสดงว่าสวนนั้นให้ดอกออกผลอยู่ตลอดเวลา

[2] ยังไม่สามารถให้ความช่วยเหลือใดๆ แก่บิดาได้

[3] คือสิ่งดีๆ ที่ได้มาในทางที่ชอบด้วยบัญญัติศาสนา

[4] อันได้แก่พืชผลที่พวกเขาเพาะปลูก และรวมไปถึงแร่ต่างๆ ที่ขุดพบ และน้ำมันที่สำรวจพบในแหล่งต่างๆ

[5] ถ้าสมมติว่าพวกเจ้าเองเป็นผู้จะได้รับสิ่งเลวดังกล่าวแล้ว พวกเจ้าก็จะไม่รับ เพราะความเลวของมัน นอกจากจะหลับตารับเท่านั้น

ในการรับมันเท่านั้น และพึงรู้เถิดว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงมั่งมี[1] ผู้ทรงได้รับการสรรเสริญ

ٱلشَّيۡطَٰنُ يَعِدُكُمُ ٱلۡفَقۡرَ وَيَأۡمُرُكُم
بِٱلۡفَحۡشَآءِۖ وَٱللَّهُ يَعِدُكُم مَّغۡفِرَةٗ مِّنۡهُ
وَفَضۡلٗاۗ وَٱللَّهُ وَٰسِعٌ عَلِيمٞ ٢٦٨

268. ชัยฏอนนั้น มันจะขู่พวกเจ้าให้กลัวความยากจน[2] และจะใช้พวกเจ้าให้กระทำความชั่ว[3] และอัลลอฮฺนั้น ทรงสัญญาแก่พวกเจ้าไว้ ซึ่งการอภัยโทษ และความกรุณาจากพระองค์[4] และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงกว้างขวาง ผู้ทรงรอบรู้

يُؤۡتِي ٱلۡحِكۡمَةَ مَن يَشَآءُۚ وَمَن يُؤۡتَ
ٱلۡحِكۡمَةَ فَقَدۡ أُوتِيَ خَيۡرٗا كَثِيرٗاۗ
وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّآ أُوْلُواْ ٱلۡأَلۡبَٰبِ ٢٦٩

269. พระองค์จะทรงประทานความรู้ให้แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์[5] และผู้ใดที่ได้รับความรู้แน่นอนเขาก็ได้รับความดีอันมากมาย[6] และไม่มีใครจะรำลึก นอกจากบรรดาผู้ที่มีสติปัญญาเท่านั้น

وَمَآ أَنفَقۡتُم مِّن نَّفَقَةٍ أَوۡ نَذَرۡتُم مِّن نَّذۡرٖ

270. และสิ่งบริจาคใดก็ดี ที่พวกเจ้าบริจาคไป[7]

---

[1] ที่พระองค์ทรงใช้ให้พวกเจ้าบริจาคแก่คนยากจนนั้นใช่ว่าพระองค์ไม่อยู่ในฐานะจะช่วยเหลือพวกเขาก็หาไม่ หากแต่พระองค์ทรงทดสอบพวกเจ้าเท่านั้น ความจริงพระองค์นั้นทรงมั่งมี สามารถที่จะช่วยเหลือข้าของพระองค์ที่ยากจนได้โดยไม่ลำบากแต่อย่างใด

[2] โดยชี้นำให้ตระหนี่ หรือมิให้บริจาค เพราะจะเกิดความยากจน

[3] ในทางที่ชั่วแล้ว มันจะยุให้จ่ายเงิน

[4] อัลลอฮฺทรงสัญญาว่า ถ้าบริจาคทรัพย์ในวิถีทางของพระองค์ นอกจากจะได้รับผลตอบแทนจากการบริจาคนั้นแล้ว เขาจะได้รับการอภัยโทษและความกรุณาจากพระองค์อีกด้วย

[5] ความจริงพระองค์ทรงประสงค์ให้ข้าของพระองค์ทุกคนมีความรู้ด้วยการประทานคัมภีร์ของพระองค์มาให้พร้อมกับทรงใช้ให้หาความรู้ในด้านอื่น ๆ ด้วย ผู้ใดที่ศรัทธาต่อคัมภีร์ของพระองค์ และปฏิบัติตามที่พระองค์ทรงใช้ เขาก็อยู่ในความประสงค์ของพระองค์ แต่ถ้าผู้ใดไม่ศรัทธาต่อคัมภีร์ของพระองค์ และไม่เชื่อฟังพระองค์ เขาก็ไม่อยู่ในความประสงค์ของพระองค์

[6] เพราะความรู้นั้นสามารถให้เขารู้ได้ว่าอะไรจริง อะไรเท็จ อะไรควรปฏิบัติ และอะไรไม่ควรปฏิบัติ และรู้วิถีทางที่จะได้มาซึ่งปัจจัยยังชีพ ดังนั้นผู้ที่ได้รับความรู้จึงถือว่า เขาได้รับความดีอันมากมาย

[7] จะในทางที่ดีหรือในทางที่ชั่ว จะด้วยความบริสุทธิ์ใจหรือไม่ เป็นต้น

فَإِنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُهُۥ ۗ وَمَا لِلظَّٰلِمِينَ
مِنْ أَنصَارٍ ﴿٢٧٠﴾

หรือสิ่งบนบานใดก็ดี ที่พวกเจ้าได้บนบานไว้นั้น[1] แท้จริงอัลลอฮฺทรงรู้มันดี และสำหรับผู้อธรรมทั้งหลายนั้น ย่อมไม่มีผู้ช่วยเหลือ

إِن تُبْدُوا۟ ٱلصَّدَقَٰتِ فَنِعِمَّا هِىَ ۖ وَإِن تُخْفُوهَا
وَتُؤْتُوهَا ٱلْفُقَرَآءَ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ ۚ وَيُكَفِّرُ
عَنكُم مِّن سَيِّـَٔاتِكُمْ ۗ
وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٧١﴾

271. หากพวกเจ้าเปิดเผยสิ่งที่ให้เป็นทาน มันก็เป็นสิ่งที่ดีอยู่[2] และถ้าหากพวกเจ้าปกปิดมันและให้มันแก่บรรดาผู้ยากจนแล้ว มันก็เป็นสิ่งที่ดีแก่พวกเจ้ายิ่งกว่า[3] และพระองค์จะทรงลบล้างออกจากพวกเจ้า ซึ่งบางส่วนจากบรรดาความผิดของพวกเจ้า[4] และอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้อย่างถี่ถ้วนในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำกันอยู่

۞ لَّيْسَ عَلَيْكَ هُدَىٰهُمْ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ يَهْدِى
مَن يَشَآءُ ۗ وَمَا تُنفِقُوا۟ مِنْ خَيْرٍ
فَلِأَنفُسِكُمْ ۚ وَمَا تُنفِقُونَ إِلَّا ٱبْتِغَآءَ
وَجْهِ ٱللَّهِ ۚ وَمَا تُنفِقُوا۟ مِنْ خَيْرٍ يُوَفَّ
إِلَيْكُمْ وَأَنتُمْ لَا تُظْلَمُونَ ﴿٢٧٢﴾

272. หาใช่เป็นหน้าที่ของเจ้าไม่ ซึ่งการแนะนำพวกเขา (ให้เกิดความศรัทธา)[5] แต่ทว่าอัลลอฮฺต่างหากที่จะแนะนำใครก็ได้ที่พระองค์ทรงประสงค์ (ให้เขาศรัทธา) สิ่งดีใด ๆ ที่พวกเจ้าบริจาคไปก็ย่อมได้แก่ตัวของพวกเจ้าเอง และพวกเจ้าจะไม่บริจาคสิ่งใด นอกจากเพื่อแสวงหาความโปรดปรานของอัลลอฮฺเท่านั้น[6] และสิ่งดีใด ๆ ที่พวกเจ้าบริจาคไป มันก็จะถูกตอบแทน

---

[1] จะเป็นการบนบาน เพื่อจงรักภักดีต่อพระองค์ หรือเพื่อจะกระทำการฝ่าฝืนบัญญัติของพระองค์

[2] ทั้งนี้เพราะเป็นตัวอย่างอันดีแก่ผู้อื่น หรือเพื่อจูงใจให้ผู้ที่ไม่เคยคิดจะบริจาค คิดจะบริจาคบ้าง

[3] เพราะการปกปิดในการบริจาคนั้น จะช่วยให้ผู้ที่บริจาคห่างไกลจากการโอ้อวด และกระทำไปโดยหวังความโปรดปรานจากอัลลอฮฺเท่านั้น

[4] เพราะการทำทานนั้นไม่อยู่ในฐานะที่จะลบล้างความผิดทั้งหมดได้ หากแต่จะต้องกระทำความดีอื่นๆ ด้วย จึงจะลบล้างความผิดให้หมดได้

[5] ท่านนะบีมีหน้าที่เพียงทำการชี้แจงแนะนำเท่านั้น ส่วนใครจะศรัทธาหรือไม่นั้นมิใช่เป็นหน้าที่รับผิดชอบของท่าน

[6] บรรดามุสลิมนั้น พวกเขาจะไม่บริจาคเพื่ออื่นใด นอกจากเพื่อแสวงหาความโปรดปรานจากอัลลอฮฺองค์เดียวเท่านั้น

โดยครบถ้วนแก่พวกเจ้าและพวกเจ้าจะไม่ถูกอยุติธรรม

لِلْفُقَرَآءِ ٱلَّذِينَ أُحْصِرُوا۟ فِى سَبِيلِ
ٱللَّهِ لَا يَسْتَطِيعُونَ ضَرْبًا فِى ٱلْأَرْضِ
يَحْسَبُهُمُ ٱلْجَاهِلُ أَغْنِيَآءَ مِنَ ٱلتَّعَفُّفِ
تَعْرِفُهُم بِسِيمَٰهُمْ لَا يَسْـَٔلُونَ ٱلنَّاسَ
إِلْحَافًا ۗ وَمَا تُنفِقُوا۟ مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ ٱللَّهَ بِهِۦ
عَلِيمٌ ﴿٢٧٣﴾

273. (คือให้บริจาคทาน) แก่บรรดาผู้ที่ยากจนที่ถูกจำกัดตัวให้อยู่ในทางของอัลลอฮฺ[1] โดยที่พวกเขาไม่สามารถจะเดินทางไปในดินแดนอื่น ๆ ได้ (เพื่อประกอบอาชีพ) ผู้ที่ไม่รู้คิดว่าพวกเขาเป็นผู้มั่งมี อันเนื่องจากความสงบเสงี่ยมเจียมตัว โดยที่เจ้าจะรู้จักเขาได้ ด้วยเครื่องหมายของพวกเขา[2] พวกเขาจะไม่ขอจากผู้คนในสภาพเซ้าซี้ และสิ่งดีใด ๆ ที่พวกเจ้าบริจาคไปนั้น แท้จริงอัลลอฮฺทรงรู้ดีในสิ่งนั้น

ٱلَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَٰلَهُم بِٱلَّيْلِ وَٱلنَّهَارِ
سِرًّا وَعَلَانِيَةً فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ
وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٧٤﴾

274. บรรดาผู้ที่บริจาคทรัพย์ของพวกเขาทั้งในเวลากลางคืน และกลางวัน ทั้งโดยปกปิดและเปิดเผยนั้น พวกเขาจะได้รับรางวัลของพวกเขา ณ พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา และไม่มีความกลัวอย่างหนึ่งอย่างใดเกิดขึ้นแก่พวกเขา[3] และทั้งพวกเขาก็จะไม่เสียใจ

ٱلَّذِينَ يَأْكُلُونَ ٱلرِّبَوٰا۟ لَا يَقُومُونَ إِلَّا كَمَا
يَقُومُ ٱلَّذِى يَتَخَبَّطُهُ ٱلشَّيْطَٰنُ مِنَ ٱلْمَسِّ ۚ
ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوٓا۟ إِنَّمَا ٱلْبَيْعُ مِثْلُ ٱلرِّبَوٰا۟ ۗ وَأَحَلَّ

275. บรรดาผู้กินดอกเบี้ยนั้น พวกเขาจะไม่ทรงตัว[4] นอกจากจะเป็นเช่นเดียวกับผู้ที่ชัยฏอนทำร้ายเขาทรงตัว[5] พวกเขากล่าวว่า ที่จริง

---

[1] อันหมายถึงผู้อุทิศตนเพื่อต่อสู้ศัตรูที่รุกราน เพื่ออบรมเยาวชนมุสลิมให้เข้าใจ และปฏิบัติตามบัญญัติศาสนา และเพื่อเผยแพร่หลักการอิสลามที่ถูกต้องแก่พี่น้องมุสลิม และบุคคลทั่วไป

[2] คือมีริ้วรอยแห่งความยากจนปรากฏอยู่ที่ตัวเขา

[3] หมายถึงในวันกิยามะฮฺ

[4] หมายถึงทรงตัวในการดำเนินชีวิต

[5] คนที่ถูกชัยฏอนทำร้ายนั้นจะมีสติฟั่นเฟือนหรือเป็นบ้า ดังนั้น การทรงตัวของผู้กินดอกเบี้ยจึงประหนึ่งคนบ้า คือบ้าเงิน

ٱللَّهُ ٱلۡبَيۡعَ وَحَرَّمَ ٱلرِّبَوٰاْۚ فَمَن جَآءَهُۥ مَوۡعِظَةٞ
مِّن رَّبِّهِۦ فَٱنتَهَىٰ فَلَهُۥ مَا سَلَفَ وَأَمۡرُهُۥٓ إِلَى ٱللَّهِۖ
وَمَنۡ عَادَ فَأُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۖ هُمۡ فِيهَا
خَٰلِدُونَ ٢٧٥

การค้าขายนั้นก็เหมือนการเอาดอกเบี้ยนั้นเอง[1] และอัลลอฮฺนั้นทรง อนุมัติการค้าขาย และทรงห้ามการเอาดอกเบี้ย[2] ดังนั้นผู้ใดที่การตักเตือนจากพระเจ้าของเขาได้มายังเขา แล้วเขาก็เลิก สิ่งที่ล่วงแล้วมาก็เป็นสิทธิของเขา[3] และเรื่องของเขานั้นย่อมกลับไปสู่อัลลอฮฺ[4] และผู้ใดกลับ (กระทำ) อีก ชนเหล่านี้แหละคือชาวนรก โดยที่พวกเขาจะอยู่ในนรกนั้นตลอดกาล

يَمۡحَقُ ٱللَّهُ ٱلرِّبَوٰاْ وَيُرۡبِي ٱلصَّدَقَٰتِۗ وَٱللَّهُ
لَا يُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ أَثِيمٍ ٢٧٦

276. อัลลอฮฺจะทรงให้ดอกเบี้ยลดน้อยลงและหมดความจำเริญ[5] และจะทรงให้บรรดาที่เป็นทานเพิ่มพูนขึ้น[6] และอัลลอฮฺนั้นไม่ทรงชอบผู้เนรคุณ[7] ผู้กระทำบาปทุกคน

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ
وَأَقَامُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَوُاْ ٱلزَّكَوٰةَ لَهُمۡ
أَجۡرُهُمۡ عِندَ رَبِّهِمۡ وَلَا خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ
وَلَا هُمۡ يَحۡزَنُونَ ٢٧٧

277. แท้จริงบรรดาผู้ที่ศรัทธา และประกอบสิ่งที่ดีงามทั้งหลาย และดำรงไว้ซึ่งการละหมาด และจ่ายซะกาตนั้น พวกเขาจะได้รับรางวัลของพวกเขา ณ พระเจ้าของพวกเขา และไม่มีความกลัวอย่างหนึ่งอย่างใดเกิดขึ้นแก่พวกเขา[8] และทั้งพวกเขาก็จะไม่เสียใจ

---

[1] พวกกินดอกเบี้ยกล่าวแก้ว่า การค้าขายก็เหมือนการเอาดอกเบี้ย กล่าวคือการนำเงินไปลงทุนค้าขายก็ได้กำไร และการให้เงินเขากู้ได้กำไร ซึ่งก็เหมือนกัน

[2] อัลลอฮฺทรงแจ้งให้ทราบว่า พระองค์ทรงอนุมัติแต่เพียงการค้าขาย และไม่ทรงอนุมัติการกินดอกเบี้ย เพราะการค้าขายและการกินดอกเบี้ยนั้นไม่เหมือนกันอย่างที่พวกเขาคิด

[3] ดอกเบี้ยที่เขาเคยรับไว้ในอดีตนั้นเป็นสิทธิของเขา ไม่ต้องส่งคืน

[4] อัลลอฮฺจะทรงพิจารณาเรื่องราวของเขาเอง

[5] เงินดอกเบี้ยที่ได้มานั้น จะถูกบั่นทอนให้น้อยลง จนหมดสิ้น แม้ว่าจะยังไม่ปรากฏขณะที่ผู้กินดอกเบี้ยยังมีชีวิตอยู่ แต่เมื่อได้ตกทอดไปถึงมือลูกหลาน ก็จะถูกผลาญ ด้วยน้ำมือของพวกเขาเหล่านั้น

[6] จะทรงให้ทรัพย์สินของผู้บริจาคทานเพิ่มพูนขึ้น

[7] ผู้ที่ไม่ยอมรับรู้ในความกรุณาของอัลลอฮฺ โดยเข้าใจว่าสิ่งที่เขาได้รับนั้นไม่เกี่ยวกับอัลลอฮฺแต่ประการใด

[8] ในวันกิยามะฮฺ

278. บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย พึงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด และจงละเว้นดอกเบี้ยที่ยังเหลืออยู่เสีย[1] หากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธา

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَذَرُواْ مَا بَقِيَ
مِنَ ٱلرِّبَوٰٓاْ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ٢٧٨

279. และถ้าพวกเจ้ามิได้ปฏิบัติตาม ก็พึงรับรู้ไว้ด้วย ซึ่งสงครามจากอัลลอฮฺ และร่อซูลของพระองค์[2] และหากพวกเจ้าสำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัวแล้ว สำหรับพวกเจ้าก็คือต้นทุนแห่งทรัพย์ของพวกเจ้า[3] โดยที่พวกเจ้าจะได้ไม่อธรรม และไม่ถูกอธรรม[4]

فَإِن لَّمْ تَفْعَلُواْ فَأْذَنُواْ بِحَرْبٍ مِّنَ ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦۖ
وَإِن تُبْتُمْ فَلَكُمْ رُءُوسُ أَمْوَٰلِكُمْ
لَا تَظْلِمُونَ وَلَا تُظْلَمُونَ ٢٧٩

280. และหากเขา (ลูกหนี้) เป็นผู้ยากไร้ ก็จงให้มีการรอคอยจนกว่าจะถึงคราวสะดวก[5] และการที่พวกเจ้าจะให้เป็นทานนั้น[6] ย่อมเป็นการดีแก่พวกเจ้า หากพวกเจ้ารู้

وَإِن كَانَ ذُو عُسْرَةٍ فَنَظِرَةٌ إِلَىٰ مَيْسَرَةٍۚ وَأَن
تَصَدَّقُواْ خَيْرٌ لَّكُمْۖ إِن كُنتُمْ
تَعْلَمُونَ ٢٨٠

281. และพวกเจ้าจงยำเกรงวันหนึ่ง[7] ซึ่งพวกเจ้าจะถูกนำกลับไปยังอัลลอฮฺในวันนั้น แล้วแต่ละชีวิตจะถูกตอบแทนโดยครบถ้วน ตามที่ชีวิตนั้นได้แสวงหาไว้ และพวกเขาจะไม่ถูกอธรรม

وَٱتَّقُواْ يَوْمًا تُرْجَعُونَ فِيهِ إِلَى ٱللَّهِۖ ثُمَّ تُوَفَّىٰ
كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ٢٨١

282. บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย! เมื่อพวกเจ้าต่างมีหนี้สินกัน จะด้วยหนี้สินใด ๆ ก็ตามจนกว่าจะถึงกำหนดเวลา (ใช้หนี้) ที่ถูกระบุไว้

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا تَدَايَنتُم بِدَيْنٍ إِلَىٰٓ أَجَلٍ
مُّسَمًّى فَٱكْتُبُوهُۚ وَلْيَكْتُب بَّيْنَكُمْ كَاتِبٌۢ

---

[1] ที่ยังมิได้รับจากผู้ที่กู้ยืมเงินไป

[2] อัลลอฮฺและร่อซูลของพระองค์จะทำสงครามกับพวกเจ้า

[3] รับเอาเฉพาะต้นทุนกลับคืนเท่านั้น

[4] จะได้ไม่ตกอยู่ในฐานะเป็นการข่มเหงลูกหนี้ และถูกลูกหนี้ข่มเหง

[5] ให้เจ้าหนี้รอคอยไปก่อน จนกว่าลูกหนี้จะมีเงิน

[6] ถ้าจะยกหนี้นั้นให้เป็นทานเสียเลยก็เป็นการดียิ่ง

[7] วันกิยามะฮฺ

بِٱلۡعَدۡلِۚ وَلَا يَأۡبَ كَاتِبٌ أَن يَكۡتُبَ كَمَا عَلَّمَهُ
ٱللَّهُۚ فَلۡيَكۡتُبۡ وَلۡيُمۡلِلِ ٱلَّذِي عَلَيۡهِ ٱلۡحَقُّ
وَلۡيَتَّقِ ٱللَّهَ رَبَّهُۥ وَلَا يَبۡخَسۡ مِنۡهُ شَيۡـٔٗاۚ فَإِن كَانَ
ٱلَّذِي عَلَيۡهِ ٱلۡحَقُّ سَفِيهًا أَوۡ ضَعِيفًا أَوۡ لَا يَسۡتَطِيعُ
أَن يُمِلَّ هُوَ فَلۡيُمۡلِلۡ وَلِيُّهُۥ بِٱلۡعَدۡلِۚ وَٱسۡتَشۡهِدُواْ
شَهِيدَيۡنِ مِن رِّجَالِكُمۡۖ فَإِن لَّمۡ يَكُونَا رَجُلَيۡنِ
فَرَجُلٞ وَٱمۡرَأَتَانِ مِمَّن تَرۡضَوۡنَ مِنَ ٱلشُّهَدَآءِ
أَن تَضِلَّ إِحۡدَىٰهُمَا فَتُذَكِّرَ إِحۡدَىٰهُمَا
ٱلۡأُخۡرَىٰۚ وَلَا يَأۡبَ ٱلشُّهَدَآءُ إِذَا مَا دُعُواْۚ وَلَا تَسۡـَٔمُوٓاْ
أَن تَكۡتُبُوهُ صَغِيرًا أَوۡ كَبِيرًا إِلَىٰٓ أَجَلِهِۦۚ ذَٰلِكُمۡ
أَقۡسَطُ عِندَ ٱللَّهِ وَأَقۡوَمُ لِلشَّهَٰدَةِ وَأَدۡنَىٰٓ
أَلَّا تَرۡتَابُوٓاْ إِلَّآ أَن تَكُونَ تِجَٰرَةً حَاضِرَةٗ
تُدِيرُونَهَا بَيۡنَكُمۡ فَلَيۡسَ عَلَيۡكُمۡ جُنَاحٌ
أَلَّا تَكۡتُبُوهَاۗ وَأَشۡهِدُوٓاْ إِذَا تَبَايَعۡتُمۡۚ
وَلَا يُضَآرَّ كَاتِبٞ وَلَا شَهِيدٞۚ وَإِن تَفۡعَلُواْ فَإِنَّهُۥ
فُسُوقُۢ بِكُمۡۗ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۖ وَيُعَلِّمُكُمُ
ٱللَّهُۗ وَٱللَّهُ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٞ ٢٨٢

แล้ว[1] ก็จงบันทึกหนี้สินนั้นเสีย และผู้เขียนก็จงบันทึกระหว่างพวกเจ้าด้วยความเที่ยงธรรม และผู้เขียนคนหนึ่งคนใดก็จงอย่าปฏิเสธที่จะบันทึก ดังที่อัลลอฮฺได้ทรงสอนเขา[2] ดังนั้นเขาจงบันทึกเถิด และจงให้ผู้ที่มีสิทธิเหนือเขา (ลูกหนี้) บอกให้บันทึก และเขาจงยำเกรงอัลลอฮฺผู้เป็นพระเจ้าของเขา และจงอย่าให้บกพร่องแต่อย่างใดจากสิทธินั้น[3] และถ้าผู้มีสิทธิเหนือเขา (ลูกหนี้) เป็นคนโง่ หรือเป็นผู้อ่อนแอหรือไม่สามารถจะบอกให้บันทึกได้ ก็จงให้ผู้ปกครองของเขาบอกด้วยความเที่ยงธรรม และพวกเจ้าจงให้มีพยานขึ้นสองนายจากบรรดาผู้ชายในหมู่พวกเจ้า แต่ถ้ามิปรากฏว่า พยานทั้งสองนั้นเป็นชายก็ให้มีผู้ชายคนหนึ่งกับผู้หญิงสองคน จากผู้ที่พวกเจ้าพึงใจในหมู่พยานทั้งหลาย เพื่อว่าหญิงใดในสองคนนั้นหลงไป คนหนึ่งในสองคนนั้นก็จะได้เตือนอีกคนหนึ่ง และบรรดาพยานนั้นก็จงอย่าได้ปฏิเสธ[4] เมื่อพวกเขาถูกเรียกร้อง และพวกเจ้าจงอย่าเบื่อหน่ายที่จะบันทึกหนี้สินนั้นไม่ว่าน้อยหรือมากก็ตาม จนกว่าจะถึงกำหนดเวลาของมัน นั่นแหละคือสิ่งที่ยุติธรรมยิ่งกว่า ณ ที่อัลลอฮฺ และเที่ยงตรงยิ่งกว่าสำหรับเป็นหลักฐานยืนยัน

[1] เป็นหนี้เป็นสินกันโดยมีกำหนดเวลาใช้หนี้จะเป็นเดือนหนึ่งหรือปีหนึ่งก็ตาม

[2] ตามความรู้ที่อัลลอฮฺได้ทรงสอนเขา มิใช่ตามความนึกคิดของเขา

[3] จากจำนวนหนี้สินที่เป็นหนี้เขาหรือขอยืมเขา

[4] อย่าได้ปฏิเสธที่จะเป็นพยาน

และเป็นสิ่งใกล้ยิ่งกว่าที่พวกเจ้าจะไม่สงสัย นอกจากว่ามันเป็นสินค้าที่ปรากฏอยู่ต่อหน้า ซึ่งพวกเจ้าหมุนเวียนมัน (ซื้อขายแลกเปลี่ยน) ระหว่างพวกเจ้า ก็ไม่มีโทษอันใดแก่พวกเจ้าที่พวกเจ้าจะไม่บันทึกมัน และพวกเจ้าจงให้มีพยานขึ้น เมื่อพวกเจ้าต่างซื้อขายกัน และผู้เขียนก็จงอย่าก่อให้เกิดความเดือดร้อนขึ้น[1] และผู้เป็นพยานด้วย[2] และหากว่าพวกเจ้ากระทำ แน่นอนมันก็เป็นการฝ่าฝืนเนื่องด้วยพวกเจ้า[3] และพวกเจ้าพึงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด และอัลลอฮฺนั้นทรงให้ความรู้แก่พวกเจ้าอยู่ และอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้ในทุกสิ่งทุกอย่าง

283. และถ้าพวกเจ้าอยู่ในระหว่างเดินทางและไม่พบผู้เขียนคนใด ก็ให้มีสิ่งค้ำประกันยึดถือไว้ แต่ถ้าบางคนในพวกเจ้าไว้ใจอีกบางคน (ลูกหนี้) ผู้ที่ได้รับความไว้ใจ (ลูกหนี้) ก็จงคืนสิ่งที่ถูกไว้ใจ (หนี้) ของเขาเสีย และเขาจงกลัวเกรงอัลลอฮฺผู้เป็นพระเจ้าของเขาเถิด และพวกเจ้าจงอย่าปกปิดพยานหลักฐาน และผู้ใดปกปิดมันไว้ แน่นอนหัวใจของเขาก็มีบาป และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้ในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ

۞ وَإِن كُنتُمْ عَلَىٰ سَفَرٍ وَلَمْ تَجِدُوا۟ كَاتِبًا فَرِهَٰنٌ مَّقْبُوضَةٌ ۖ فَإِنْ أَمِنَ بَعْضُكُم بَعْضًا فَلْيُؤَدِّ ٱلَّذِى ٱؤْتُمِنَ أَمَٰنَتَهُۥ وَلْيَتَّقِ ٱللَّهَ رَبَّهُۥ ۗ وَلَا تَكْتُمُوا۟ ٱلشَّهَٰدَةَ ۚ وَمَن يَكْتُمْهَا فَإِنَّهُۥٓ ءَاثِمٌ قَلْبُهُۥ ۗ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٢٨٣﴾

284. สิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้า และสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินนั้น เป็นสิทธิของอัลลอฮฺ และถ้าหาก

لِّلَّهِ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ۗ وَإِن تُبْدُوا۟ مَا فِىٓ أَنفُسِكُمْ أَوْ تُخْفُوهُ يُحَاسِبْكُم بِهِ ٱللَّهُ ۖ

[1] เขียนให้ถูกต้อง และชัดเจนตามที่บอกให้เขียน โดยไม่บิดเบือนด้วยการลดจำนวนหนี้ หรือเพิ่มขึ้นเป็นต้น

[2] ยืนยันตามความเป็นจริง อย่าได้เข้าข้างฝ่ายเจ้าหนี้หรือลูกหนี้

[3] เนื่องจากพวกเจ้าเป็นสาเหตุ

فَيَغْفِرُ لِمَن يَشَآءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَآءُ
وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٨٤﴾

พวกเจ้าเปิดเผยสิ่งที่อยู่ในใจของพวกเจ้า หรือปกปิดมันไว้ก็ตาม อัลลอฮฺจะทรงนำสิ่งนั้นมาชำระสอบสวนแก่พวกเจ้า แล้วพระองค์จะทรงอภัยโทษแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และจะทรงลงโทษแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์[1] และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

ءَامَنَ ٱلرَّسُولُ بِمَآ أُنزِلَ إِلَيْهِ مِن رَّبِّهِۦ
وَٱلْمُؤْمِنُونَ ۚ كُلٌّ ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَمَلَٰٓئِكَتِهِۦ وَكُتُبِهِۦ
وَرُسُلِهِۦ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّن رُّسُلِهِۦ ۚ
وَقَالُوا۟ سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا ۖ غُفْرَانَكَ رَبَّنَا
وَإِلَيْكَ ٱلْمَصِيرُ ﴿٢٨٥﴾

285. รอซูลนั้น (นะบีมุฮัมมัด) ได้ศรัทธาต่อสิ่งที่ได้ถูกประทานลงมาแก่เขา[2] จากพระเจ้าของเขา และมุมินทั้งหลายก็ศรัทธาด้วย ทุกคนศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และมลาอิกะฮฺของพระองค์ และบรรดาคัมภีร์ของพระองค์ และบรรดารอซูลของพระองค์ (พวกเขากล่าวว่า) เราจะไม่แยกระหว่างท่านหนึ่งท่านใดจากบรรดารอซูลของพระองค์[3] และพวกเขาได้กล่าวว่า[4] เราได้ยินแล้ว และได้ปฏิบัติตามแล้ว การอภัยโทษจากพระองค์เท่านั้นที่พวกเราปรารถนา โอ้พระเจ้าของพวกเรา! และยังพระองค์นั้น คือการกลับไป[5]

---

[1] การนึกคิดในใจนั้นอัลลอฮฺจะทรงนำมาชำระสอบสวนด้วย ถ้าทรงเห็นว่าผู้ใดควรได้รับอภัย พระองค์ก็จะทรงอภัยให้ แต่ถ้าผู้ใดควรได้รับการลงโทษก็จะทรงลงโทษ

[2] นะบีมุฮัมมัดนั้นได้ศรัทธาต่ออัล-กุรอานที่อัลลอฮฺได้ทรงประทานลงมาแก่ท่าน

[3] ไม่แยกศรัทธาเฉพาะบางท่าน และปฏิเสธอีกบางท่าน เช่นคริสเตียนปฏิเสธศรัทธาต่อท่านนะบีมูซาและท่านนะบีมุฮัมมัดและยิวปฏิเสธศรัทธาต่อท่านนะบีอีซา และท่านนะบีมุฮัมมัด เป็นต้น

[4] หมายถึงบรรดามุมิน

[5] พวกมุมินยอมรับว่า พวกเขาจะกลับไปหาพระองค์

لَا يُكَلِّفُ ٱللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا ۚ لَهَا مَا كَسَبَتْ
وَعَلَيْهَا مَا ٱكْتَسَبَتْ ۗ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَآ إِن نَّسِينَآ
أَوْ أَخْطَأْنَا ۚ رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَآ إِصْرًا
كَمَا حَمَلْتَهُۥ عَلَى ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِنَا ۚ رَبَّنَا
وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِۦ ۖ وَٱعْفُ عَنَّا
وَٱغْفِرْ لَنَا وَٱرْحَمْنَآ ۚ أَنتَ مَوْلَىٰنَا فَٱنصُرْنَا
عَلَى ٱلْقَوْمِ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٢٨٦﴾

286. อัลลอฮฺจะไม่ทรงบังคับชีวิตหนึ่งชีวิตใด นอกจากตามความสามารถของชีวิตนั้นเท่านั้น[1] ชีวิตนั้นจะได้รับการตอบแทนดีในสิ่งที่เขาได้แสวงหาไว้ และชีวิตนั้นจะได้รับการลงโทษในสิ่งชั่วที่เขาได้แสวงหาไว้ โอ้พระเจ้าของพวกเรา! โปรดอย่าเอาโทษแก่เราเลย หากพวกเราลืมหรือผิดพลาดไป โอ้พระเจ้าของพวกเรา! โปรดอย่าได้บรรทุกภาระหนักใด ๆ แก่พวกเรา[2] เช่นเดียวกับที่พระองค์ได้ทรงบรรทุกมัน แก่บรรดาผู้ที่อยู่ก่อนหน้าพวกเรามาแล้ว โอ้พระเจ้าของพวกเรา! โปรดอย่าให้พวกเราแบกสิ่งที่ไม่มีกำลังใด ๆ แก่พวกเราที่จะแบกมันได้[3] และโปรดได้ทรงอภัยแก่พวกเราและยกโทษให้แก่พวกเรา และเมตตาแก่พวกเราด้วยเถิด พระองค์นั้น คือ ผู้ปกครองของพวกเรา ดังนั้นโปรดได้ทรงช่วยเหลือพวกเราให้ได้รับชัยชนะเหนือกลุ่มชนที่ปฏิเสธศรัทธาด้วยเถิด

---

[1] อัลลอฮฺทรงใช้ให้แต่ละคนปฏิบัติเท่าที่เขามีความสามารถเท่านั้น

[2] หมายถึงบัญญัติอันเป็นภาระหนักในการปฏิบัติ ที่ใช้คำว่าบรรทุกนั้นเป็นสำนวนเปรียบเทียบ กล่าวคือ บัญญัติอันเป็นภาระหนักในการปฏิบัตินั้น ประหนึ่งการแบกภาระอันหนัก

[3] หมายถึงบัญญัติที่ไม่มีกำลังความสามารถที่จะปฏิบัติได้ ที่ใช้คำว่าแบกก็เป็นสำนวนเปรียบเทียบ เช่นเดียวกับคำว่า “บรรทุก”

(3) ซูเราะฮฺ อาละอิมรอน

سُورَةُ آلِ عِمۡرَانَ

ซูเราะฮฺนี้เป็นซูเราะฮ "มะดะนียะฮฺ" คือ ถูกประทานลงมาหลังจากที่ท่านนะบีได้อพยพไปนครมะดีนะฮฺแล้ว มี 200 อายะฮฺ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

الٓمٓ ﴿١﴾

1. อะลิฟ ลาม มีม

ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلۡحَيُّ ٱلۡقَيُّومُ ﴿٢﴾

2. อัลลอฮฺนั้นคือ ไม่มีผู้ที่ถูกเคารพสักการะใด ๆ ที่เที่ยงแท้ นอกจากพระองค์เท่านั้น ผู้ทรงมีชีวิตอยู่เสมอ[1] ผู้ทรงบริหารกิจการทั้งหลายเป็นเนืองนิจ (ในสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างและทรงบังกิด)

نَزَّلَ عَلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ بِٱلۡحَقِّ مُصَدِّقٗا لِّمَا بَيۡنَ يَدَيۡهِ
وَأَنزَلَ ٱلتَّوۡرَىٰةَ وَٱلۡإِنجِيلَ ﴿٣﴾

3. พระองค์ได้ทรงประทานคัมภีร์นั้น[2] ลงมาแก่เจ้าเป็นครั้งคราว พร้อมด้วยความจริง เพื่อยืนยันคัมภีร์ที่อยู่เบื้องหน้า[3] คัมภีร์นั้น และได้ทรงประทานอัตเตารอต และอัล-อินญีล

مِن قَبۡلُ هُدٗى لِّلنَّاسِ وَأَنزَلَ ٱلۡفُرۡقَانَۗ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ
بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ لَهُمۡ عَذَابٞ شَدِيدٞۗ وَٱللَّهُ عَزِيزٞ
ذُو ٱنتِقَامٍ ﴿٤﴾

4. (ให้มี) มาก่อน ในฐานะเป็นข้อแนะนำสำหรับมนุษย์ และได้ประทานอัล-ฟุรกอนมาด้วย แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อบรรดาโองการของอัลลอฮฺนั้น พวกเขาจะได้รับโทษอันรุนแรง และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงทำการลงโทษ

---

[1] ไม่มีกาลอวสาน

[2] คัมภีร์อัล-กุรอาน

[3] คัมภีร์อัตเตารอต และอัล-อินญีลที่ถูกประทานลงมาก่อน อัล-กุรอาน

5. แท้จริงอัลลอฮฺนั้น ไม่มีสิ่งใดในแผ่นดินจะซ่อนเร้นพระองค์ไปได้และทั้งไม่มีในฟากฟ้าด้วย

إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَخْفَىٰ عَلَيْهِ شَيْءٌ فِي ٱلْأَرْضِ
وَلَا فِي ٱلسَّمَآءِ ﴿٥﴾

6. พระองค์คือผู้ทรงทำให้พวกเจ้ามีรูปร่างขึ้นในมดลูก ตามที่พระองค์ทรงประสงค์ไม่มีสิ่งที่ควรได้รับการเคารพสักการะใดๆ นอกจากพระองค์ เท่านั้น ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณ

هُوَ ٱلَّذِي يُصَوِّرُكُمْ فِي ٱلْأَرْحَامِ كَيْفَ يَشَآءُ ۚ
لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٦﴾

7. พระองค์คือผู้ทรงประทานคัมภีร์ลงมาแก่เจ้า โดยที่ส่วนหนึ่งจากคัมภีร์นั้นมีบรรดาโองการที่มีข้อความรัดกุมชัดเจน[1] ซึ่งโองการเหล่านั้นคือรากฐานของคัมภีร์[2] และมีโองการอื่นๆ อีกที่มีข้อความเป็นนัย[3] ส่วนบรรดาผู้ที่ในหัวใจของพวกเขามีการเอนเอียงออกจากความจริงนั้นเขาจะติดตามโองการที่มีข้อความเป็นนัยจากคัมภีร์ ทั้งนี้ เพื่อแสวงหาความวุ่นวาย[4] และเพื่อแสวงหาการตีความในโองการนั้น[5] และไม่มีใครรู้ในการตีความโองการนั้นได้นอกจากอัลลอฮฺ และบรรดาผู้ที่มั่นคงในความรู้เท่านั้น[6]

هُوَ ٱلَّذِيٓ أَنزَلَ عَلَيْكَ ٱلْكِتَٰبَ مِنْهُ ءَايَٰتٌ مُّحْكَمَٰتٌ
هُنَّ أُمُّ ٱلْكِتَٰبِ وَأُخَرُ مُتَشَٰبِهَٰتٌ ۖ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ
فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَٰبَهَ مِنْهُ ٱبْتِغَآءَ ٱلْفِتْنَةِ
وَٱبْتِغَآءَ تَأْوِيلِهِۦ ۗ وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُۥٓ إِلَّا ٱللَّهُ ۗ
وَٱلرَّٰسِخُونَ فِي ٱلْعِلْمِ يَقُولُونَ ءَامَنَّا بِهِۦ كُلٌّ مِّنْ عِندِ رَبِّنَا ۗ
وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّآ أُو۟لُوا۟ ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿٧﴾

---

[1] เมื่อทุกคนได้อ่านหรือได้ฟังแล้วจะเข้าใจเหมือน ๆ กันโดยไม่ต้องตีความ

[2] เป็นหลักสำคัญของคัมภีร์ที่มุ่งหมายให้เป็นความรู้ทั้งในหลักการศรัทธาและในข้อปฏิบัติของมนุษย์และยังเป็นหลักยึดถือในการตีความโองการที่เป็นนัยอีกด้วย

[3] มีข้อความในเชิงเปรียบเทียบ อาจเข้าใจได้หลายทาง ผู้ที่มีความรู้ในศาสนาของพระองค์อย่างกว้างขวางเท่านั้นที่จะเข้าใจในทางที่ถูกต้องได้

[4] เพื่อก่อให้เกิดความวุ่นวายในหมู่ผู้ศรัทธาด้วยการตีความโองการที่เป็นนัยให้เฉออกไปจากความเป็นจริงที่พวกเขาเคยได้รับมาก่อน

[5] คือเพื่อหาทางตีความไปตามเป้าหมายที่เขาต้องการ โดยไม่คำนึงว่าจะขัดต่อความหมายของอายะฮฺที่มีข้อความชัดเจนหรือไม่

[6] มีพื้นฐานแห่งความรู้อย่างมั่นคง เกี่ยวกับคุณลักษณะต่างๆ ของพระองค์ (ศิฟาต) และความมุ่งหมายในบทบัญญัติของพระองค์ตลอดจนมีความรู้เกี่ยวกับหลักภาษาที่เป็นโองการของพระองค์อย่างกว้างขวางด้วย

โดยที่พวกเขาจะกล่าวว่า พวกเราศรัทธาต่อโองการนั้น ทั้งหมดนั้นมาจากที่ที่พระผู้เป็นเจ้าของเราทั้งสิ้น และไม่มีใครที่จะรับคำตักเตือนนอกจากบรรดาผู้ที่มีสติปัญญาเท่านั้น

رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِن لَّدُنكَ
رَحْمَةً ۚ إِنَّكَ أَنتَ الْوَهَّابُ ﴿٨﴾

8. โอ้พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา โปรดอย่าให้หัวใจของพวกเราเอนเอียงออกจากความจริงเลย หลังจากที่พระองค์ได้ทรงแนะนำแก่พวกเราแล้วและโปรดได้ประทานความเอ็นดูเมตตาจากที่ที่พระองค์ให้แก่พวกเราด้วยเถิดแท้จริงพระองค์นั้นคือผู้ทรงประทานให้อย่างมากมาย

رَبَّنَا إِنَّكَ جَامِعُ النَّاسِ لِيَوْمٍ لَّا رَيْبَ فِيهِ ۚ
إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ ﴿٩﴾

9. โอ้พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา แท้จริงพระองค์นั้น เป็นผู้ชุมนุมมนุษย์ทั้งหลายในวันหนึ่งซึ่งไม่มีการสงสัยใด ๆ ในวันนั้น[1] แท้จริงอัลลอฮฺนั้นจะไม่ทรงผิดสัญญา

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَن تُغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ
وَلَا أَوْلَادُهُم مِّنَ اللَّهِ شَيْئًا ۖ وَأُولَٰئِكَ
هُمْ وَقُودُ النَّارِ ﴿١٠﴾

10. แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น ทรัพย์สมบัติของพวกเขา และลูก ๆ ของพวกเขานั้นจะไม่อำนวยประโยชน์แก่พวกเขาให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺได้แต่อย่างใดเลย และชนเหล่านี้แหละคือเชื้อเพลิงแห่งไฟนรก

كَدَأْبِ آلِ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۚ كَذَّبُوا
بِآيَاتِنَا فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ ۗ وَاللَّهُ شَدِيدُ
الْعِقَابِ ﴿١١﴾

11. เช่นเดียวกับสภาพความเคยชินของวงศ์วานฟิรเอาน์ และบรรดาผู้ก่อนหน้าพวกเขา ซึ่งพวกเขาได้ปฏิเสธบรรดาโองการของเรา แล้วอัลลอฮฺก็ได้ทรงลงโทษพวกเขา เพราะบาปกรรมของพวกเขาเอง และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงลงโทษอันรุนแรง

[1] หมายถึงวันกิยามะฮฺ

قُل لِّلَّذِينَ كَفَرُوا۟ سَتُغْلَبُونَ وَتُحْشَرُونَ
إِلَىٰ جَهَنَّمَ ۚ وَبِئْسَ ٱلْمِهَادُ ﴿١٢﴾

12. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาว่า พวกท่านจะได้รับความปราชัย[1] และ (ในวันปรโลก) พวกท่านจะถูกต้อนไปสู่ญะฮันนัม และเป็นที่นอนอันเลวร้ายยิ่ง

قَدْ كَانَ لَكُمْ ءَايَةٌ فِى فِئَتَيْنِ ٱلْتَقَتَا ۖ فِئَةٌ
تُقَٰتِلُ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ وَأُخْرَىٰ
كَافِرَةٌ يَرَوْنَهُم مِّثْلَيْهِمْ رَأْىَ
ٱلْعَيْنِ ۚ وَٱللَّهُ يُؤَيِّدُ بِنَصْرِهِۦ مَن يَشَآءُ ۗ
إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَعِبْرَةً لِّأُو۟لِى
ٱلْأَبْصَٰرِ ﴿١٣﴾

13. แน่นอนได้มีสัญญาณหนึ่งปรากฏแก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งอยู่ในสองฝ่ายที่เผชิญหน้ากันฝ่ายหนึ่งต่อสู้ในทางของอัลลอฮฺ[2] และอีกฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา[3] ซึ่งเห็นเขาเหล่านั้น[4] ด้วยตาตนเองเป็นสองเท่าของพวกเขา และอัลลอฮฺนั้นจะทรงสนับสนุนผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ด้วยการช่วยเหลือของพระองค์ แท้จริงในสิ่งที่กล่าวมานั้นย่อมเป็นข้อเตือนสติแก่ผู้มีดวงตา[5] ทั้งหลาย

زُيِّنَ لِلنَّاسِ حُبُّ ٱلشَّهَوَٰتِ مِنَ ٱلنِّسَآءِ
وَٱلْبَنِينَ وَٱلْقَنَٰطِيرِ ٱلْمُقَنطَرَةِ مِنَ ٱلذَّهَبِ
وَٱلْفِضَّةِ وَٱلْخَيْلِ ٱلْمُسَوَّمَةِ وَٱلْأَنْعَٰمِ

14. ได้ถูกทำให้สวยงาม (ลุ่มหลง) แก่มนุษย์ซึ่งความรักในบรรดาสิ่งที่เป็นเสน่ห์อันได้แก่ผู้หญิงและลูกชาย, ทองและเงินอันมากมาย และม้าดี และปศุสัตว์ และไร่นา นั่นเป็นสิ่งอำนวย

---

[1] แล้วพระองค์ก็ทรงให้คำประกาศของท่านนะบี มุฮัมมัด เป็นความจริง โดยให้ฝ่ายมุสลิมีนทำการฆ่าบะนีกุร็อยเซาะฮฺ ตระกูลหนึ่งของยิว เนื่องจากทุจริตในคำมั่นสัญญา และทำการบังคับให้ บะนีอันนะฎีรฺ อีกตระกูลหนึ่งของยิว อพยพไปจากมะดีนะฮฺ ด้วยเหตุที่พวกเขาวางแผนฆ่าท่านนะบีมุฮัมมัด ซ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะซัลลัม

[2] คือฝ่ายมุสลิมีน

[3] คือฝ่ายมุชริกีนมักกะฮฺ

[4] คือเห็นฝ่ายมุสลิมีน กล่าวคือฝ่ายมุชริกีนเห็นไปว่าฝ่ายมุสลิมีนมีมากกว่าพวกเขาถึงสองเท่า ทั้ง ๆ ที่ฝ่ายมุสลิมีนมีจำนวนน้อยกว่าพวกเขาเกือบสองเท่า คือมี 313 คน ส่วนฝ่ายมุชริกีนมี 950 คน อันเป็นเหตุให้พวกเขาเสียขวัญ และแพ้ฝ่ายมุสลิมีน ในการสู้รบกันครั้งนี้ฝ่ายมุชริกีนถูกฆ่าตาย 70 คน และถูกจับเป็นเชลย 70 คน ฝ่ายมุสลิมีนเสียชีวิต 14 คน

[5] คือผู้ที่ใช้ดวงตาของเขามองดู

وَٱلْحَرْثِ ذَٰلِكَ مَتَٰعُ ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا وَٱللَّهُ
عِندَهُۥ حُسْنُ ٱلْمَـَٔابِ ﴿١٤﴾

ประโยชน์ชั่วคราวในชีวิตความเป็นอยู่แห่งโลกนี้เท่านั้น และอัลลอฮฺนั้น ณ พระองค์ คือที่กลับอันสวยงาม

۞ قُلْ أَؤُنَبِّئُكُم بِخَيْرٍ مِّن ذَٰلِكُمْ لِلَّذِينَ ٱتَّقَوْا۟
عِندَ رَبِّهِمْ جَنَّٰتٌ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ
خَٰلِدِينَ فِيهَا وَأَزْوَٰجٌ مُّطَهَّرَةٌ وَرِضْوَٰنٌ
مِّنَ ٱللَّهِ وَٱللَّهُ بَصِيرٌۢ بِٱلْعِبَادِ ﴿١٥﴾

15. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่าจะให้ฉันบอกแก่พวกท่านถึงสิ่งที่ดียิ่งกว่านั้น[1] ไหม คือบรรดาผู้ที่ยำเกรงนั้น ณ พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา-พวกเขาจะได้รับบรรดาสวนสวรรค์ ซึ่งมีแม่น้ำหลายสายไหลผ่านอยู่เบื้องล่าง โดยที่พวกเขาจะพำนักอยู่ในสวนสวรรค์เหล่านั้นตลอดกาล และจะได้รับบรรดาคู่ครองที่บริสุทธิ์[2] และความพึงใจจากอัลลอฮฺด้วย และอัลลอฮฺนั้นทรงเห็นบรรดาบ่าวทั้งหลาย

ٱلَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَآ إِنَّنَآ ءَامَنَّا فَٱغْفِرْ لَنَا
ذُنُوبَنَا وَقِنَا عَذَابَ ٱلنَّارِ ﴿١٦﴾

16. คือบราดาผู้ที่กล่าวว่า โอ้พระเจ้าแห่งพวกข้าพระองค์แท้จริงพวกข้าพระองค์ศรัทธากันแล้ว โปรดทรงอภัยโทษให้แก่พวกข้าพระองค์ด้วยเถิด ซึ่งบรรดาความผิดของพวกข้าพระองค์และโปรดได้ทรงป้องกันพวกข้าพระองค์ให้พ้นจากการลงโทษแห่งไฟนรกด้วย

ٱلصَّٰبِرِينَ وَٱلصَّٰدِقِينَ وَٱلْقَٰنِتِينَ
وَٱلْمُنفِقِينَ وَٱلْمُسْتَغْفِرِينَ
بِٱلْأَسْحَارِ ﴿١٧﴾

17. บรรดาผู้ที่อดทน และบรรดาผู้ที่พูดจริง และบรรดาผู้ที่ภักดี และบรรดาผู้ที่บริจาคและบรรดาผู้ที่ขออภัยโทษในยามใกล้รุ่ง[3]

---

[1] คือ ดีกว่าบรรดาสิ่งที่เป็นเสน่ห์ซึ่งระบุอยู่ในอายะฮฺที่ 14 ก่อนอายะฮฺนี้

[2] หมายถึงสาวสวรรค์ที่เรียกว่า “ฮูรุนอัยนฺ” ซึ่งอัลลอฮฺได้ทรงให้มีขึ้นเพื่อตอบแทนแก่ผู้ยำเกรง ทั้งนี้นอกเหนือจากภรรยาของเขาที่ศรัทธา ซึ่งนางก็จะได้อยู่ร่วมกับเขาด้วย

[3] คือก่อนฟะญัรฺขึ้น หมายถึงผู้ที่สละความสุขในยามนั้น โดยลุกขึ้นละหมาด ตะฮัจญุด และขออภัยโทษต่ออัลลอฮฺ

شَهِدَ ٱللَّهُ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ وَٱلْمَلَٰٓئِكَةُ وَأُو۟لُوا۟
ٱلْعِلْمِ قَآئِمًۢا بِٱلْقِسْطِ ۚ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلْعَزِيزُ
ٱلْحَكِيمُ ﴿١٨﴾

18. อัลลอฮฺทรงยืนยันว่า แท้จริงไม่มีผู้ที่ควรได้รับการเคารพสักการะใด ๆ นอกจากพระองค์เท่านั้น และมะลาอิกะฮฺ และผู้มีความรู้ในฐานะดำรงไว้ซึ่งความยุติธรรมนั้น ก็ยืนยันด้วยว่าไม่มีผู้ที่ควรได้รับการเคารพสักการะใด ๆ นอกจากพระองค์ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณเท่านั้น

إِنَّ ٱلدِّينَ عِندَ ٱللَّهِ ٱلْإِسْلَٰمُ ۗ وَمَا ٱخْتَلَفَ
ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْكِتَٰبَ إِلَّا مِنۢ بَعْدِ مَا جَآءَهُمُ
ٱلْعِلْمُ بَغْيًۢا بَيْنَهُمْ ۗ وَمَن يَكْفُرْ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ
فَإِنَّ ٱللَّهَ سَرِيعُ ٱلْحِسَابِ ﴿١٩﴾

19. แท้จริงศาสนาณ อัลลอฮฺนั้นคือ อัลอิสลาม[1] และบรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์[2] มิได้ขัดแย้งกันนอกจากหลังจากที่ได้มีความรู้[3] มายังพวกเขาเท่านั้น ทั้งนี้เนื่องจากความอิจฉาริษยาระหว่างพวกเขา[4] เอง และผู้ใดปฏิเสธศรัทธาต่อบรรดาโองการของอัลลอฮฺแล้วไซร้แน่นอนอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรวดเร็วในการชำระ

فَإِنْ حَآجُّوكَ فَقُلْ أَسْلَمْتُ وَجْهِىَ لِلَّهِ وَمَنِ ٱتَّبَعَنِ ۗ
وَقُل لِّلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْكِتَٰبَ وَٱلْأُمِّيِّۦنَ ءَأَسْلَمْتُمْ ۚ
فَإِنْ أَسْلَمُوا۟ فَقَدِ ٱهْتَدَوا۟ ۖ وَّإِن تَوَلَّوْا۟ فَإِنَّمَا
عَلَيْكَ ٱلْبَلَٰغُ ۗ وَٱللَّهُ بَصِيرٌۢ بِٱلْعِبَادِ ﴿٢٠﴾

20. แล้วหากพวกเขาโต้แย้งเจ้า ก็จงกล่าวเถิดว่าฉันได้มอบใบหน้า (ร่างกาย) ของฉัน[5] แด่อัลลอฮฺแล้ว และผู้ที่ปฏิบัติตามฉัน (ก็มอบ) ด้วยและเจ้าจงกล่าวแก่บรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์และบรรดาผู้ที่เขียนอ่านไม่เป็น[6] ว่า พวกท่านมอบ (ใบหน้าแด่อัลลอฮฺ) แล้วหรือ? ถ้าหาก

---

[1] หมายถึงศาสนาแห่งการเชื่อฟัง และปฏิบัติตามโดยปราศจากการขัดแย้ง

[2] หมายถึง ยิวและคริสต์

[3] หมายถึงความรู้จากอัลกุรอาน ที่ท่านนะบีนำมา

[4] คืออิจฉาริษยาพวกเขากันเองที่ยอมรับความจริง และศรัทธาต่อท่านนะบี

[5] หมายถึงร่างกายทั้งหมดด้วยชาวอาหรับถือว่าใบหน้าเป็นส่วนสำคัญของร่างกายเมื่อระบุถึงใบหน้าจึงหมายถึงร่างกายทั้งหมดด้วย

[6] คือพวกมุชริกีนมักกะฮฺ

พวกเขาได้มอบแล้วแน่นอนพวกเขาก็ได้รับแล้ว ซึ่งแนวทางอันถูกต้องและถ้าหากพวกเขาผินหลังให้ แท้จริงหน้าที่ของเจ้านั้นเพียงการประกาศให้ทราบเท่านั้น[1] และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงเห็นปวงบ่าวทั้งหลาย

إِنَّ ٱلَّذِينَ يَكۡفُرُونَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَيَقۡتُلُونَ
ٱلنَّبِيِّـۧنَ بِغَيۡرِ حَقّٖ وَيَقۡتُلُونَ ٱلَّذِينَ
يَأۡمُرُونَ بِٱلۡقِسۡطِ مِنَ ٱلنَّاسِ فَبَشِّرۡهُم
بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ٢١

21. แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา[2] ต่อโองการทั้งหลายของอัลลอฮฺ และฆ่าบรรดานะบีโดยปราศจากความเป็นธรรม และฆ่าบรรดาผู้ที่ใช้ให้มีความยุติธรรม จากหมู่ประชาชนนั้น[3] เจ้า (มุฮัมมัด) จงแจ้งข่าวดี[4] แก่พวกเขาเถิด ด้วยการลงโทษอันเจ็บแสบ

أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ حَبِطَتۡ أَعۡمَٰلُهُمۡ فِي
ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِ وَمَا لَهُم
مِّن نَّٰصِرِينَ ٢٢

22. ชนเหล่านี้แหละคือผู้ที่บรรดาการงานของพวกเขาไร้ผลทั้งในโลกนี้ และปรโลกและจะไม่มีบรรดาผู้ช่วยเหลือสำหรับพวกเขาเลย

أَلَمۡ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ أُوتُواْ نَصِيبٗا مِّنَ ٱلۡكِتَٰبِ
يُدۡعَوۡنَ إِلَىٰ كِتَٰبِ ٱللَّهِ لِيَحۡكُمَ بَيۡنَهُمۡ ثُمَّ يَتَوَلَّىٰ فَرِيقٞ

23. เจ้า (มุฮัมมัด) มิได้มองดูบรรดาผู้ที่ได้รับส่วนหนึ่งจากคัมภีร์[5] ดอกหรือ โดยที่พวกเขาถูกเชิญชวนไปสู่คัมภีร์ของอัลลอฮฺ[6] เพื่อคัมภีร์

---

[1] คือไม่มีหน้าที่บังคับให้ใครศรัทธา

[2] หมายถึงชาวยิว

[3] คือ ฆ่าประชาชนที่เรียกร้องให้มีความยุติธรรม

[4] การแจ้งข่าวลงโทษด้วยคำว่า "ข่าวดี" นั้นเป็นการปราบที่รุนแรงยิ่งแก่ ผู้ที่ดื้อดัน

[5] คือพวกยิวนั้นจดจำเพียงส่วนหนึ่งของคัมภีร์เตารอตเท่านั้น เพราะส่วนอื่น ๆ ของคัมภีร์ได้สูญหายไปบ้าง และถูกบิดเบือนบ้าง

[6] หมายถึงคัมภีร์เตารอต

مِّنۡهُمۡ وَهُم مُّعۡرِضُونَ ٢٣

นั้นจะได้ตัดสินระหว่างพวกเขา[1] (พวกผิดประเวณี) แล้วกลุ่มหนึ่งในหมู่พวกเขาก็ผินหลังให้ และพวกเขาก็กำลังผินหลังให้อยู่

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ قَالُواْ لَن تَمَسَّنَا ٱلنَّارُ إِلَّآ أَيَّامٗا
مَّعۡدُودَٰتٖۖ وَغَرَّهُمۡ فِي دِينِهِم مَّا كَانُواْ
يَفۡتَرُونَ ٢٤

24. นั่นก็เพราะพวกเขากล่าวว่า ไฟนรกนั้นจะไม่แตะต้องพวกเราเลย นอกจากบรรดาวันที่ถูกนับไว้[2] และสิ่งที่พวกเขากุขึ้นในศาสนาของพวกเขานั้น[3] ได้หลอกลวงพวกเขาให้หลงเชื่อ

فَكَيۡفَ إِذَا جَمَعۡنَٰهُمۡ لِيَوۡمٖ لَّا رَيۡبَ فِيهِ وَوُفِّيَتۡ
كُلُّ نَفۡسٖ مَّا كَسَبَتۡ وَهُمۡ
لَا يُظۡلَمُونَ ٢٥

25. แล้วจะเป็นอย่างไรเล่า เมื่อเราได้ชุมนุมพวกเขาไว้สำหรับวันหนึ่ง[4] ซึ่งในวันนั้นไม่มีการสงสัยใด ๆ[5] และแต่ละชีวิตจะถูกตอบแทนอย่างครบถ้วนในสิ่งที่ชีวิตนั้นได้แสวงหาไว้ โดยที่พวกเขาจะไม่ถูกอธรรม

قُلِ ٱللَّهُمَّ مَٰلِكَ ٱلۡمُلۡكِ تُؤۡتِي ٱلۡمُلۡكَ مَن تَشَآءُ
وَتَنزِعُ ٱلۡمُلۡكَ مِمَّن تَشَآءُ وَتُعِزُّ مَن تَشَآءُ
وَتُذِلُّ مَن تَشَآءُۖ بِيَدِكَ ٱلۡخَيۡرُۖ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ
شَيۡءٖ قَدِيرٞ ٢٦

26. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่าข้าแต่อัลลอฮฺ ผู้ทรงอภิสิทธิ์แห่งอำนาจทั้งปวง พระองค์นั้นจะทรงประทานอำนาจแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และจะทรงถอดถอนอำนาจจากผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และจะทรงให้เกียรติแก่ผู้ที่พระองค์

---

[1] กล่าวคือมีการทำซินา (ล่วงประเวณี) เกิดขึ้นในหมู่ผู้มีเกียรติของยิว พวกเขาจึงถามนักปราชญ์ของพวกเขาถึงโทษการทำซินา สำหรับผู้ที่เคยแต่งงานแล้ว นักปราชญ์เหล่านั้นได้แจ้งให้ทราบว่าคัมภีร์เตารอตได้ระบุไว้ว่า ให้ขว้างด้วยหินจนตาย แต่เนื่องด้วยความสงสารจึงใช้พวกเขาให้ไปหาท่านนะบีมุฮัมมัด เพื่อว่าท่านจะมีทางออกที่ดีกว่า แต่แล้วท่านนะบีก็ตัดสินลงโทษเช่นเดียวกับที่ระบุไว้ในคัมภีร์ของพวกเขา กล่าวคือให้ขว้างด้วยหินจนตาย และได้ยืนยันแก่พวกเขาด้วยว่า ในคัมภีร์ของพวกเขา ก็ระบุไว้เช่นเดียวกัน และเมื่อได้นำคัมภีร์ของพวกเขามาเปิดดู ก็ปรากฏเป็นความจริง ท่านนะบีจึงได้สั่งลงโทษ ในการนี้ทำให้กลุ่มหนึ่งในหมู่พวกเขาแสดงความไม่พอใจและผินหลังให้ ทั้ง ๆ ที่เป็นบัญญัติที่ระบุอยู่ในคัมภีร์ของพวกเขาเอง

[2] คือเพียง 40 วันเท่านั้น อันเป็นระยะเวลาที่พวกเขาสักการะลูกวัว ทั้งนี้เป็นความเข้าใจผิดของพวกเขา

[3] คือ กุขึ้นว่า “พวกเขา เป็นพระบุตรของอัลลอฮฺ และเป็นที่รักใคร่ของพระองค์”

[4] คือวันกิยามะฮฺ อันเป็นวันฟื้นคืนชีพ

[5] คือเป็นวันที่จะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

ทรงประสงค์ และจะทรงยังความต่ำต้อยแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ ความดีทั้งหลายนั้นอยู่ที่พระหัตถ์[1] ของพระองค์ แท้จริงพระองค์นั้นเป็นผู้ทรงอานุภาพเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

تُولِجُ ٱلَّيۡلَ فِي ٱلنَّهَارِ وَتُولِجُ ٱلنَّهَارَ فِي ٱلَّيۡلِۖ
وَتُخۡرِجُ ٱلۡحَيَّ مِنَ ٱلۡمَيِّتِ وَتُخۡرِجُ ٱلۡمَيِّتَ مِنَ
ٱلۡحَيِّۖ وَتَرۡزُقُ مَن تَشَآءُ بِغَيۡرِ حِسَابٖ ٢٧

27. พระองค์ทรงให้กลางคืนเข้าไปในกลางวัน และทรงให้กลางวันเข้าไปในกลางคืน[2] และทรงให้สิ่งที่มีชีวิต ออกจากสิ่งที่ไม่มีชีวิต และทรงให้สิ่งที่ไม่มีชีวิตออกจากสิ่งที่มีชีวิต[3] และทรงให้ปัจจัยยังชีพแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์โดยปราศจากการคำนวณ

لَّا يَتَّخِذِ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ٱلۡكَٰفِرِينَ أَوۡلِيَآءَ مِن دُونِ
ٱلۡمُؤۡمِنِينَۖ وَمَن يَفۡعَلۡ ذَٰلِكَ فَلَيۡسَ مِنَ ٱللَّهِ
فِي شَيۡءٍ إِلَّآ أَن تَتَّقُواْ مِنۡهُمۡ تُقَىٰةٗۗ وَيُحَذِّرُكُمُ
ٱللَّهُ نَفۡسَهُۥۗ وَإِلَى ٱللَّهِ ٱلۡمَصِيرُ ٢٨

28. ผู้ศรัทธาทั้งหลายนั้น จงอย่าได้ยึดเอาบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเป็นมิตรอื่นจากบรรดามุมิน และผู้ใดกระทำเช่นนั้น เขาย่อมไม่อยู่ในสิ่งใดที่มาจากอัลลอฮฺ[4] นอกจากพวกเจ้าจะป้องกัน (ให้พ้นอันตราย) จากพวกเขาจริง ๆ เท่านั้น[5] และอัลลอฮฺทรงเตือนพวกเจ้าให้ยำเกรงพระองค์และยังอัลลอฮฺนั้นคือการกลับไป[6] (ของพวกเจ้า)

---

[1] หมายถึงว่าความดีทั้งหลายนั้นเกิดขึ้นด้วยอำนาจ และเดชานุภาพของพระองค์ทั้งสิ้น คำว่า "بيدك" มีความหมายว่าพระหัตถ์ ตามแนวทางของสลัฟถือว่าเป็นคุณลักษณะของอัลลอฮฺที่มุอฺมินทุกคนต้องศรัทธาโดยไม่ตีความและนำไปเปรียบเทียบกับสิ่งอื่น

[2] คือทรงให้ส่วนหนึ่งของกลางคืนเข้าไปในเวลากลางวัน ทำให้กลางวันยาวนานกว่ากลางคืน และให้ส่วนหนึ่งของกลางวันเข้าไปในเวลากลางคืน ทำให้กลางคืนยาวนานกว่ากลางวัน

[3] เช่นให้ต้นอินทผลัมออกจากเมล็ดอินทผลัม และให้เมล็ดอินทผลัมออกจากต้นอินทผลัม เป็นต้น

[4] กล่าวคือ ถ้ามุมินคนใด เอาผู้ปฏิเสธศรัทธามาเป็นมิตร รู้เห็นความลับต่าง ๆ ของมุสลิมีนแล้ว เขาก็มิได้ตั้งอยู่ในศาสนาของอัลลอฮฺ แต่อย่างใด

[5] กล่าวคือถ้าพวกเจ้าเกรงว่าจะได้รับอันตรายจากพวกเขาจริง และต้องการที่จะป้องกันอันตรายดังกล่าวด้วยการแสดงตนเป็นมิตร แก่พวกเขาแล้วก็อนุญาตให้กระทำได้

[6] คือมนุษย์ทุกคนนั้นจะต้องกลับไปยังอัลลอฮฺ

قُلْ إِن تُخْفُوا مَا فِي صُدُورِكُمْ أَوْ تُبْدُوهُ يَعْلَمْهُ اللَّهُ ۗ
وَيَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۗ
وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٩﴾

29. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า หากพวกท่านปกปิดสิ่งที่อยู่ในอกของพวกท่าน หรือเปิดเผยมันก็ตาม อัลลอฮฺก็ย่อมรู้สิ่งนั้นดีและทรงรู้สิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้า และสิ่งที่อยู่ในแผ่นดิน และอัลลอฮฺนั้นทรงอานุภาพเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

يَوْمَ تَجِدُ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ مُّحْضَرًا
وَمَا عَمِلَتْ مِن سُوءٍ تَوَدُّ لَوْ أَنَّ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ أَمَدًا
بَعِيدًا ۗ وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ ۗ وَاللَّهُ
رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿٣٠﴾

30. วันที่แต่ละชีวิตจะพบความดีที่ตนได้ประกอบไว้ถูกนำมาอยู่ต่อหน้า และความชั่วที่ตนได้ประกอบไว้ด้วย แต่ละชีวิตนั้นชอบ หากว่าระหว่างตนกับความชั่วนั้นจะมีระยะทางที่ห่างไกล และอัลลอฮฺทรงเตือนพวกเจ้าให้ยำเกรงพระองค์ และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงกรุณาปรานีต่อปวงบ่าวทั้งหลาย

قُلْ إِن كُنتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ
وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣١﴾

31. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า หากพวกท่านรักอัลลอฮฺ ก็จงปฏิบัติตามฉัน อัลลอฮฺก็จะทรงรักพวกท่าน และจะทรงอภัยให้แก่พวกท่านซึ่งโทษทั้งหลายของพวกท่าน และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ ۖ فَإِن تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ
لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿٣٢﴾

32. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกท่านจงเชื่อฟังอัลลอฮฺและร่อซูลเถิด[1] แต่ถ้าพวกเขาผินหลังให้ แท้จริงอัลลอฮฺนั้นไม่ทรงชอบผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย

۞ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ آدَمَ وَنُوحًا وَآلَ إِبْرَاهِيمَ
وَآلَ عِمْرَانَ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٣٣﴾

33. แท้จริงอัลลอฮฺได้ทรงคัดเลือก อาดัมและนูหฺ และวงศ์วานของอิบรอฮีม และวงศ์วานของอิมรอนให้เหนือกว่าประชาชาติทั้งหลาย[2]

---

[1] หมายถึงท่านนะบีมุฮัมมัด ซ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะซัลลัม

[2] คือ คัดเลือกให้เป็นนะบีและร่อซูลของพระองค์ อันมีฐานะเหนือกว่าประชาชาติทั้งมวล

ذُرِّيَّةَۢ بَعۡضُهَا مِنۢ بَعۡضٖۗ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ٣٤

34. เป็นเผ่าพันธุ์ ซึ่งสืบเชื้อสายมาจากกันและกัน และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้

إِذۡ قَالَتِ ٱمۡرَأَتُ عِمۡرَٰنَ رَبِّ إِنِّي نَذَرۡتُ لَكَ مَا فِي
بَطۡنِي مُحَرَّرٗا فَتَقَبَّلۡ مِنِّيٓۖ إِنَّكَ أَنتَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ ٣٥

35. จงรำลึกถึงขณะที่ภรรยาของอิมรอน[1] กล่าวว่า โอ้พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์! แท้จริงข้าพระองค์ได้บนไว้ว่าให้สิ่ง (บุตร) ที่อยู่ในครรภ์ของข้าพระองค์[2] ถูกเจาะจงอยู่ในฐานะผู้เคารพอิบาดะฮฺต่อพระองค์และรับใช้พระองค์เท่านั้น ดังนั้นขอพระองค์ได้โปรดรับจากข้าพระองค์ด้วยเถิด แท้จริงพระองค์ท่านเป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้

فَلَمَّا وَضَعَتۡهَا قَالَتۡ رَبِّ إِنِّي وَضَعۡتُهَآ أُنثَىٰ وَٱللَّهُ أَعۡلَمُ
بِمَا وَضَعَتۡ وَلَيۡسَ ٱلذَّكَرُ كَٱلۡأُنثَىٰۖ وَإِنِّي سَمَّيۡتُهَا
مَرۡيَمَ وَإِنِّيٓ أُعِيذُهَا بِكَ وَذُرِّيَّتَهَا
مِنَ ٱلشَّيۡطَٰنِ ٱلرَّجِيمِ ٣٦

36. ครั้นเมื่อนางได้คลอดบุตร นางก็กล่าวว่า โอ้พระเจ้าของข้าพระองค์! แท้จริงข้าพระองค์ได้คลอดบุตรเป็นหญิง[3] และอัลลอฮฺนั้นทรงรู้ดียิ่งกว่าถึงบุตรที่นางได้คลอดมา[4] และใช่ว่าเพศชายนั้นจะเหมือนกับเพศหญิงก็หาไม่[5] และข้าพระองค์ได้ตั้งชื่อเขาว่า "มัรฺยัม" แล้วข้าพระองค์ขอต่อพระองค์ให้ทรงคุ้มครองนาง และลูกของนางให้พ้นจากชัยฏอนที่ถูกขับไล่[6]

---

[1] คือ นางฮันนะฮฺ

[2] หมายถึงบุตรที่อยู่ในครรภ์ของนาง

[3] คือนางได้กล่าวด้วยความผิดหวังที่บุตรของนางมิได้เป็นชายตามที่นางตั้งใจไว้ว่าจะให้เป็นผู้รับใช้พระผู้เป็นเจ้าในโบสถ์

[4] เป็นประโยคแทรกเพื่อทรงแจ้งให้ทราบไว้ก่อนว่าพระองค์ทรงรู้ดียิ่งกว่านางที่บุตรของนางเป็นหญิง

[5] คือนางได้กล่าวปรารภว่า เพศชายที่นางตั้งความหวังไว้นั้นย่อมแตกต่างกับเพศหญิงแน่นอน เพราะเพศชายนั้นเหมาะสมในการรับใช้ในโบสถ์ แตกต่างกับเพศหญิงซึ่งไม่เหมาะสมที่จะปฏิบัติเช่นนั้น อย่างไรก็ดีมีนักปราชญ์บางท่านให้ทรรศนะว่า ประโยคนี้เป็นดำรัสของอัลลอฮฺ ซึ่งทรงยืนยันว่าเพศชายที่นางปรารถนานั้นใช่ว่าจะเท่าเทียมกับเพศหญิงก็หาไม่ เพราะเพศที่นางคลอดมานี้แหละจะเป็นมารดาของบุคคลสำคัญ คือ ท่านนะบี อีซา

[6] คือถูกขับไล่ให้ห่างไกลจากเราะหฺมัตของอัลลอฮฺ

37. แล้วพระเจ้าของนางก็ทรงรับมัรฺยัมไว้อย่างดี และทรงให้นางเจริญวัยอย่างดีด้วย และได้ทรงให้ซะกะรียาอุปการะนาง คราใดที่ซะกะรียาเข้าไปหานางที่อัลมิหฺรอบ[1] เขาก็พบปัจจัยยังชีพ[2] อยู่ที่นาง เขากล่าวว่า มัรฺยัมเอ๋ย! เธอได้สิ่งนี้มาอย่างไร? นางกล่าวว่า มันมาจากที่อัลลอฮฺ แท้จริงอัลลอฮฺนั้นจะทรงประทานปัจจัยยังชีพแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์โดยปราศจากการคิดคำนวณ

فَتَقَبَّلَهَا رَبُّهَا بِقَبُولٍ حَسَنٍ وَأَنۢبَتَهَا نَبَاتًا حَسَنًا
وَكَفَّلَهَا زَكَرِيَّا ۖ كُلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا ٱلْمِحْرَابَ
وَجَدَ عِندَهَا رِزْقًا ۖ قَالَ يَٰمَرْيَمُ أَنَّىٰ لَكِ هَٰذَا ۖ
قَالَتْ هُوَ مِنْ عِندِ ٱللَّهِ ۖ إِنَّ ٱللَّهَ يَرْزُقُ
مَن يَشَآءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٧﴾

38. ที่โน่น[3]แหละ ซะกะรียาได้วิงวอนต่อพระผู้เป็นเจ้าของเขาโดยกล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ โปรดได้ทรงประทานแก่ข้าพระองค์ซึ่งบุตรที่ดีคนหนึ่งจากที่พระองค์ แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงได้ยินคำวิงวอน

هُنَالِكَ دَعَا زَكَرِيَّا رَبَّهُۥ ۖ قَالَ رَبِّ هَبْ لِى
مِن لَّدُنكَ ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً ۖ إِنَّكَ سَمِيعُ ٱلدُّعَآءِ ﴿٣٨﴾

39. และมะลาอิกะฮฺได้เรียกเขา ขณะที่เขากำลังยืนละหมาด[4] อยู่ในอัลมิหฺรอบ[5] ว่า แท้จริงอัลลอฮฺทรงแจ้งข่าวดีแก่ท่าน ด้วยยะหฺยา[6] โดยที่จะเป็นผู้ยืนยันพจมานหนึ่ง[7] จากอัลลอฮฺ และ

فَنَادَتْهُ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ وَهُوَ قَآئِمٌ يُصَلِّى فِى ٱلْمِحْرَابِ
أَنَّ ٱللَّهَ يُبَشِّرُكَ بِيَحْيَىٰ مُصَدِّقًۢا بِكَلِمَةٍ مِّنَ ٱللَّهِ
وَسَيِّدًا وَحَصُورًا وَنَبِيًّا مِّنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٣٩﴾

---

[1] คือห้องพักของนะบี ซะกะรียา ซึ่งติดกับด้านหน้าของโบสถ์ มีประตูขึ้นไปด้วยขั้นบันไดเพียงไม่กี่ขั้น และเป็นหอสวดส่วนตัวของท่านด้วย

[2] หมายถึงผลไม้

[3] หมายถึงที่ที่นางมัรฺยัม บอกแก่นะบี ซะกะรียา เกี่ยวกับผลไม้ที่นางได้รับ

[4] คือละหมาดตามแบบอย่างที่ถูกบัญญัติขึ้นในสมัยนั้น

[5] ได้อธิบายไว้แล้วในอายะฮฺที่ 37 ของซูเราะฮฺนี้

[6] คือแจ้งข่าวดีให้ทราบว่าท่านจะได้บุตร ชื่อ ยะหฺยา

[7] หมายถึงท่านนะบี อีซา เพราะท่านเกิดด้วยพจมานของอัลลอฮฺที่ว่า "กุน-จงเป็นขึ้น" กล่าวคือท่านนะบี ยะหฺยา จะยืนยันว่าท่านนะบี อีซาจะติดตามท่านมาในไม่ช้าซึ่งท่านจะเกิดขึ้นจากมารดาของท่านด้วยประกาศิตของอัลลอฮฺ โดยปราศจากบิดา

จะเป็นผู้นำ และผู้รักษาไว้ซึ่งความบริสุทธิ์[1] และเป็นนะบีคนหนึ่งจากหมู่ชนที่เป็นคนดี

قَالَ رَبِّ أَنَّىٰ يَكُونُ لِي غُلَٰمٞ وَقَدۡ بَلَغَنِيَ
ٱلۡكِبَرُ وَٱمۡرَأَتِي عَاقِرٞۖ قَالَ كَذَٰلِكَ
ٱللَّهُ يَفۡعَلُ مَا يَشَآءُ ٤٠

40. เขา[2]กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะมีบุตรได้อย่างไร โดยที่ความชราภาพได้มาถึงข้าพระองค์แล้ว และภรรยาของข้าพระองค์ก็เป็นหมันด้วย พระองค์ตรัสว่า กระนั้นก็ตามอัลลอฮฺจะทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงประสงค์

قَالَ رَبِّ ٱجۡعَل لِّيٓ ءَايَةٗۖ قَالَ ءَايَتُكَ أَلَّا تُكَلِّمَ
ٱلنَّاسَ ثَلَٰثَةَ أَيَّامٍ إِلَّا رَمۡزٗاۗ وَٱذۡكُر رَّبَّكَ كَثِيرٗا
وَسَبِّحۡ بِٱلۡعَشِيِّ وَٱلۡإِبۡكَٰرِ ٤١

41. เขากล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์! โปรดได้ทรงให้มีสัญญาณหนึ่งแก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด พระองค์ตรัสว่าสัญญาณของเจ้านั้นคือเจ้าจะไม่สามารถพูดแก่ผู้คนเป็นเวลาสามวัน[3] นอกจากด้วยการแสดงท่าทางเท่านั้น[4] และจงรำลึกถึงพระเจ้าของเจ้ามาก ๆ และจงกล่าวสดุดีในความบริสุทธิ์ของพระองค์ ทั้งในเวลาเย็นและเวลาเช้า

وَإِذۡ قَالَتِ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ يَٰمَرۡيَمُ إِنَّ ٱللَّهَ ٱصۡطَفَىٰكِ
وَطَهَّرَكِ وَٱصۡطَفَىٰكِ عَلَىٰ نِسَآءِ ٱلۡعَٰلَمِينَ ٤٢

42. และจงรำลึก ขณะที่มะลาอิกะฮฺกล่าวว่า มัรฺยัมเอ๋ย! แท้จริงอัลลอฮฺได้ทรงเลือกเธอ และทรงทำให้เธอบริสุทธิ์ และได้ทรงเลือกเธอให้เหนือบรรดาหญิงแห่งประชาชาติทั้งหลาย

---

[1] คือระวังรักษาตัวไม่ประพฤติสิ่งที่จะทำให้มีราคี พร้อมกันนั้นก็จะไม่ยอมแต่งงานอีกด้วย ทั้งนี้เพื่ออุทิศชีวิตให้เป็นประโยชน์แก่สังคมได้มากที่สุด แต่แล้วท่านก็ถูกฆ่าตาย ด้วยน้ำมือของ เฮโรโดส ผู้ครองนครปาเลสไตน์

[2] หมายถึงนะบี ซะกะรียา

[3] หมายถึงสามคืนด้วย

[4] คือใช้มือแสดงท่าทางบอกใบ้แทนการพูด

43. มัรฺยัมเอ๋ย จงภักดีต่อพระเจ้าของเจ้าเถิด และจงสุญูดและรุกูอฺ ร่วมกับบรรดาผู้รุกูอฺทั้งหลาย

يَٰمَرۡيَمُ ٱقۡنُتِي لِرَبِّكِ وَٱسۡجُدِي
وَٱرۡكَعِي مَعَ ٱلرَّٰكِعِينَ ٤٣

44. นั่นคือส่วนหนึ่งจากบรรดาข่าวของสิ่งเร้นลับ ซึ่งเราชี้แจงให้เจ้า[1]ทราบ และเจ้ามิได้อยู่ ณ ที่พวกเขา[2] ขณะที่พวกเขาโยนเครื่องเสี่ยงทายของพวกเขา (เพื่อทราบว่า) ใครในหมู่พวกเขาจะได้อุปการะมัรฺยัม และเจ้ามิได้อยู่ ณ ที่พวกเขา ขณะพวกเขาโต้เถียงกัน[3]

ذَٰلِكَ مِنۡ أَنۢبَآءِ ٱلۡغَيۡبِ نُوحِيهِ إِلَيۡكَۚ وَمَا كُنتَ
لَدَيۡهِمۡ إِذۡ يُلۡقُونَ أَقۡلَٰمَهُمۡ أَيُّهُمۡ يَكۡفُلُ
مَرۡيَمَ وَمَا كُنتَ لَدَيۡهِمۡ إِذۡ يَخۡتَصِمُونَ ٤٤

45. จงรำลึกถึงขณะที่มะลาอิกะฮฺกล่าวว่า มัรฺยัมเอ๋ย! แท้จริงอัลลอฮฺทรงแจ้งข่าวดีแก่เธอซึ่งพจมานหนึ่ง[4] จากพระองค์ ชื่อของเขาคือ อัลมะซีหฺ อีซาบุตรของมัรฺยัม โดยที่เขาจะเป็นผู้มีเกียรติในโลกนี้ และปรโลก และจะอยู่ในหมู่ผู้ใกล้ชิด[5]

إِذۡ قَالَتِ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ يَٰمَرۡيَمُ إِنَّ ٱللَّهَ يُبَشِّرُكِ
بِكَلِمَةٖ مِّنۡهُ ٱسۡمُهُ ٱلۡمَسِيحُ عِيسَى ٱبۡنُ مَرۡيَمَ
وَجِيهٗا فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِ وَمِنَ ٱلۡمُقَرَّبِينَ ٤٥

---

[1] คือท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[2] หมายถึงพวกพระในโบสถ์

[3] คือโต้เถียงกันว่าใครเป็นผู้เหมาะสมที่จะอุปการะนางมัรฺยัม เกี่ยวกับการโยนเครื่องเสี่ยงทาย เพื่อทราบว่าใครจะได้เป็นผู้อุปการะนางมัรฺยัมนั้นพวกก็อคยานี บิดเบือนไปว่า เพื่อหาสามีให้นาง และในที่สุดการเสี่ยงทายนั้นก็ได้แก่ยูซุฟ หรือโยเซฟ ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับทรรศนะของพวกเขาที่ว่า ท่านนะบีอีซามีพ่อ ดูบะยานุลกุรฺอาน เล่ม 3 หน้า 591-592

[4] หมายถึงบุตรคนหนึ่ง เพราะบุตรของนางเกิดจากพจมานของพระองค์ ที่ว่า "กุน-จงเป็นขึ้น" ในการนี้จึงเรียกนะบี อีซา บุตรของนางว่า "พจมาน" หรือ "กะลิมะฮฺ"

[5] คือใกล้ชิดอัลลอฮฺ

46. และเขา[1] จะพูดแก่ผู้คนขณะอยู่ในเปล[2] และในวัยกลางคน[3] และจะอยู่ในหมู่คนดี

وَيُكَلِّمُ ٱلنَّاسَ فِي ٱلۡمَهۡدِ
وَكَهۡلٗا وَمِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ٤٦

47. นางกล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะมีบุตรได้อย่างไร ทั้ง ๆที่มิได้มีบุรุษใดแตะต้องข้าพระองค์[4] พระองค์ตรัสว่า กระนั้นก็ตาม อัลลอฮฺจะทรงบังเกิดสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์ เมื่อพระองค์ทรงชี้ขาดงานใดแล้ว พระองค์ก็เพียงประกาศิตแก่สิ่งนั้นว่าจงเป็นขึ้นเกิด แล้วมันก็จะเป็นขึ้น

قَالَتۡ رَبِّ أَنَّىٰ يَكُونُ لِي وَلَدٞ وَلَمۡ يَمۡسَسۡنِي بَشَرٞۖ
قَالَ كَذَٰلِكِ ٱللَّهُ يَخۡلُقُ مَا يَشَآءُۚ
إِذَا قَضَىٰٓ أَمۡرٗا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُۥ كُن فَيَكُونُ ٤٧

48. และพระองค์ก็จะทรงสอนเขา ซึ่งการเขียน[5] และความรู้อันถูกต้อง และสอนอัตเตารอต และอัลอินญีล[6]

وَيُعَلِّمُهُ ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡحِكۡمَةَ
وَٱلتَّوۡرَىٰةَ وَٱلۡإِنجِيلَ ٤٨

49. และ (ทรงแต่งตั้งนะบีอีซา) เป็นศาสนทูตไปยังวงศ์วานอิสรออีล (โดยที่เขาจะกล่าวว่า) แท้จริงฉันได้นำสัญญาณหนึ่งจากพระเจ้าของพวกท่านมายังพวกท่านแล้วโดยที่ฉันจะจำลองขึ้นจากดินให้แก่พวกท่านดั่งรูปนก แล้วฉัน

وَرَسُولًا إِلَىٰ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ أَنِّي قَدۡ جِئۡتُكُم بِـَٔايَةٖ
مِّن رَّبِّكُمۡ أَنِّيٓ أَخۡلُقُ لَكُم مِّنَ ٱلطِّينِ
كَهَيۡـَٔةِ ٱلطَّيۡرِ فَأَنفُخُ فِيهِ فَيَكُونُ طَيۡرَۢا بِإِذۡنِ
ٱللَّهِۖ وَأُبۡرِئُ ٱلۡأَكۡمَهَ وَٱلۡأَبۡرَصَ وَأُحۡيِ
ٱلۡمَوۡتَىٰ بِإِذۡنِ ٱللَّهِۖ وَأُنَبِّئُكُم بِمَا تَأۡكُلُونَ

---

[1] หมายถึงนะบีอีซา อะลัยฮิสสลาม

[2] คือขณะยังเป็นเด็กนอนแบเบาะอยู่ในเปล แต่พวกก็อคยานีบิดเบือนไปว่าเพียงพูด อ้อแอ้เท่านั้นไม่ใช่พูดเป็นเรื่องเป็นราวเพื่อแก้ข้อกล่าวหาแทนแม่ของท่าน ตามที่อัลกุรฺอานได้ระบุไว้ ดูบะยานุลกุรฺอาน เล่ม 3 หน้าที่ 596-597

[3] คือในวัยที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นร่อซูล ทั้งนี้เป็นการพูดในฐานะทำหน้าที่ประกาศศาสนา

[4] คือทั้ง ๆ ที่ไม่มีชายใดแตะต้องตัวเธอ ในฐานะสามี ในเรื่องนี้ พวกก็อคยานีบิดเบือนไปว่า พระนางมัรฺยัม มีสามีชื่อโยเซฟ ซึ่งเป็นบิดาของท่านนะบี อีซา และนอกจากท่านนะบี อีซาแล้ว ทั้งสองยังมีลูกชายและลูกหญิงอีกหลายคน ดูบะยานุลกุรฺอาน เล่ม 3 หน้า 600-603

[5] คำว่า "การเขียน" นี้แปลจากคำว่า "อัลกิตาบ" ทั้งนี้ตามที่ตัฟซีรฺ อัลมะรอฆี และตัฟซีรฺ อัลญะลาลัยน์ได้อธิบายไว้

[6] อัตเตารอต คือคัมภีร์ที่ถูกประทานแก่นะบี มูซา และอินญีล คือคัมภีร์ที่ถูกประทานแก่นะบี อีซา

وَمَا تَدَّخِرُونَ فِي بُيُوتِكُمْ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لَّكُمْ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٤٩﴾

จะเป่าเข้าไปในมัน แล้วมันก็จะกลายเป็นนก ด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺ และฉันจะรักษาคนตาบอดแต่กำเนิด และคนเป็นโรคเรื้อน[1] และฉันจะให้ผู้ที่ตายแล้ว มีชีวิตขึ้น[2] ด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺ และฉันจะบอกพวกท่านถึงสิ่งที่พวกท่านจะบริโภคกัน และสิ่งที่พวกท่านสะสมไว้ในบ้านของพวกท่าน แท้จริงในนั้น[3] มีสัญญาณหนึ่งสำหรับพวกท่าน หากพวกท่านเป็นผู้ศรัทธา

وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَاةِ وَلِأُحِلَّ لَكُم بَعْضَ الَّذِي حُرِّمَ عَلَيْكُمْ وَجِئْتُكُم بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿٥٠﴾

50. และฉันจะเป็นผู้มายืนยันสิ่งที่อยู่เบื้องหน้าของฉัน[4] อันได้แก่ อัตเตารอต และเพื่อที่ฉันจะได้อนุมัติแก่พวกท่าน ซึ่งบางสิ่งที่ถูกห้ามแก่พวกท่าน[5] และฉันได้นำสัญญาณหนึ่งจากพระเจ้าของท่านมายังพวกท่านแล้ว[6] ดังนั้น พึงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด และจงเชื่อฟังฉัน

إِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هَٰذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٥١﴾

51. แท้จริงอัลลอฮฺนั้นคือ พระเจ้าของฉัน และพระเจ้าของพวกท่าน ดังนั้น จงอิบาดะฮฺ[7] ต่อพระองค์เถิด นี่แหละคือทางอันเที่ยงตรง

---

[1] คือโรคเรื้อน ชนิดผิวด่างทั้งตัว และคัน

[2] พวกก็อคยานีไม่เชื่อว่าท่านะบีอีซาจะรักษาคนตายให้เป็นขึ้นได้ตามที่อัลลอฮฺแจ้งไว้ ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงบิดเบือนไปว่า คนที่ตายนั้นหมายถึง “คนเป็นโรคจิตตายด้าน” หรือ “คนตายทางจิต” ดูบะยานุลกุรฺอาน เล่ม 3 หน้า 617-618 และกุรฺอานมะญีด เล่ม 1 หน้า 124

[3] คือในการที่ท่านะบีอีซาได้ให้นกเป็นขึ้นจากดิน รักษาคนตาบอดแต่กำเนิด และคนเป็นโรคเรื้อนให้หาย ตลอดจนให้คนที่ตายมีชีวิตขึ้นใหม่นั้น เป็นสัญญาณหนึ่งแห่งเดชานุภาพของอัลลอฮฺที่ประจักษ์ในการกระทำของท่านะบีอีซา

[4] หมายถึงคัมภีร์ที่ถูกประทานลงมาก่อนหน้าท่าน

[5] อันได้แก่ ปลา เนื้อ อูฐ และไขมัน ตลอดจนการทำงานในวันสับบะโต

[6] อันได้แก่การให้นกเป็นขึ้นจากดิน และรักษาคนตาบอดแต่กำเนิด และคนเป็นโรคเรื้อนให้หายเป็นต้น

[7] หมายถึงการให้เอกภาพแด่อัลลอฮฺ และปฏิบัติตามบัญญัติของพระองค์โดยหวังในความกรุณาของพระองค์เท่านั้น

۞ فَلَمَّآ أَحَسَّ عِيسَىٰ مِنۡهُمُ ٱلۡكُفۡرَ قَالَ
مَنۡ أَنصَارِيٓ إِلَى ٱللَّهِۖ قَالَ ٱلۡحَوَارِيُّونَ نَحۡنُ
أَنصَارُ ٱللَّهِ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ
وَٱشۡهَدۡ بِأَنَّا مُسۡلِمُونَ ٥٢

52. ครั้นเมื่ออีซารู้สึกว่ามีการปฏิเสธศรัทธาเกิดขึ้นในหมู่พวกเขา[1] จึงได้กล่าวว่า ใครบ้างจะเป็นผู้ช่วยเหลือฉันไปสู่อัลลอฮฺ[2] บรรดาสาวกผู้บริสุทธิ์ใจกล่าวว่า พวกเราคือผู้ช่วยเหลืออัลลอฮฺ[3] พวกเราศรัทธาต่ออัลลอฮฺแล้ว และท่านจงเป็นพยานด้วยว่า แท้จริงพวกเรานั้นคือผู้น้อมตาม

رَبَّنَآ ءَامَنَّا بِمَآ أَنزَلۡتَ وَٱتَّبَعۡنَا ٱلرَّسُولَ
فَٱكۡتُبۡنَا مَعَ ٱلشَّٰهِدِينَ ٥٣

53. ข้าแต่พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ พวกข้าพระองค์ศรัทธาแล้วต่อสิ่งที่พระองค์ได้ประทานลงมา และพวกข้าพระองค์ก็ได้ปฏิบัติตามร่อซูลแล้ว โปรดทรงบันทึกพวกข้าพระองค์ร่วมกับบรรดาผู้ที่กล่าวปฏิญาณยืนยันทั้งหลายด้วยเถิด[4]

وَمَكَرُواْ وَمَكَرَ ٱللَّهُۖ وَٱللَّهُ خَيۡرُ
ٱلۡمَٰكِرِينَ ٥٤

54. และพวกเขาได้วางแผน[5] และอัลลอฮฺก็ทรงวางแผนด้วย[6] และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงวางแผนที่ดีเยี่ยม

إِذۡ قَالَ ٱللَّهُ يَٰعِيسَىٰٓ إِنِّي مُتَوَفِّيكَ وَرَافِعُكَ
إِلَيَّ وَمُطَهِّرُكَ مِنَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَجَاعِلُ
ٱلَّذِينَ ٱتَّبَعُوكَ فَوۡقَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِۖ

55. จงรำลึกถึงขณะที่อัลลอฮฺตรัสว่า โอ้อีซา! ข้าจะเป็นผู้รับเจ้าไปพร้อมด้วยชีวิตและร่างกายของเจ้า และจะเป็นผู้ยกเจ้าขึ้นไปยังข้า และจะเป็นผู้ทำให้เจ้าบริสุทธิ์ พ้นจากบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา และจะเป็นผู้ให้บรรดาที่ปฏิบัติ

[1] คือหมู่พวกยิว

[2] คือไปสู่ศาสนาของพระองค์

[3] คือช่วยเหลือศาสนาของอัลลอฮฺ

[4] คือกล่าวปฏิญาณยืนยันในเอกภาพแห่งการเป็นพระเจ้าของพระองค์ และในการยอมรับทูตของพระองค์ที่พระองค์ส่งมา

[5] คือ พวกยิวที่ปฏิเสธศรัทธาต่อท่านนะบี อีซา ได้วางแผนที่จะกำจัดท่าน

[6] คือวางแผนที่จะปกป้องท่านนะบี อีซาให้พ้นจากการทำร้ายของพวกเขา

ثُمَّ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأَحْكُمُ بَيْنَكُمْ فِيمَا
كُنتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٥٥﴾

ตามเจ้าเหนือผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย จนกระทั่งถึงวันกิยามะฮฺ แล้วยังข้านั้นคือการกลับไปของพวกเจ้า แล้วข้าจะตัดสินระหว่างพวกเจ้า ในสิ่งที่พวกเจ้าขัดแย้งกัน

فَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَأُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا
فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُم مِّن نَّاصِرِينَ ﴿٥٦﴾

56. ส่วนบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธานั้น ข้าจะลงโทษพวกเขาอย่างรุนแรงทั้งในโลกนี้และปรโลก และจะไม่มีบรรดาผู้ช่วยเหลือใด สำหรับพวกเขา

وَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ ۗ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿٥٧﴾

57. และส่วนบรรดาผู้ศรัทธา และประกอบสิ่งที่ดีทั้งหลายนั้น พระองค์จะทรงตอบแทนแก่พวกเขาโดยครบถ้วน ซึ่งรางวัลของพวกเขาและอัลลอฮฺนั้นไม่ทรงชอบบรรดาผู้อธรรม

ذَٰلِكَ نَتْلُوهُ عَلَيْكَ مِنَ الْآيَاتِ وَالذِّكْرِ
الْحَكِيمِ ﴿٥٨﴾

58. ดังกล่าวนั้นแหละ เราอ่านมันให้เจ้าฟังอันได้แก่โองการต่าง ๆ และคำเตือนรำลึกที่รัดกุมชัดเจน

إِنَّ مَثَلَ عِيسَىٰ عِندَ اللَّهِ كَمَثَلِ آدَمَ ۖ خَلَقَهُ
مِن تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ كُن فَيَكُونُ ﴿٥٩﴾

59. แท้จริงอุปมาของอีซานั้น ดั่งอุปไมยของอาดัม พระองค์ทรงบังเกิดเขาจากดิน[1] และได้ทรงประกาศิตแก่เขาว่าจงเป็นขึ้นเถิด แล้วเขาก็เป็นขึ้น

---

[1] กล่าวคือท่านนะบี อีซานั้นแม้ว่าจะเกิดจากแม่ที่มิได้สมสู่กับชายใด ตามกฎสภาวการณ์ ก็ใช่ว่าเป็นสิ่งที่เป็นไม่ได้ในเดชานุภาพของอัลลอฮฺ เพราะสิ่งที่มหัศจรรย์ยิ่งกว่านั้นพระองค์ก็ยังให้เกิดขึ้นได้ และเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปด้วย นั่นก็คือนะบีอาดัม ซึ่งเกิดขึ้นจากดิน โดยไม่มีทั้งพ่อและแม่ ดังนั้นเมื่อยอมรับในเดชานุภาพของอัลลอฮฺในการบังเกิดท่านนะบีอาดัมจากดินโดยไม่มีทั้งพ่อและแม่แล้วไฉนเล่าจึงจะไม่เชื่อในเดชานุภาพของอัลลอฮฺในการบังเกิดนะบี อีซา จากแม่แต่ผู้เดียว

ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَلَا تَكُن مِّنَ ٱلْمُمْتَرِينَ ﴿٦٠﴾

60. ความจริง[1] นั้นมาจากพระเจ้าของเจ้า (มุฮัมมัด) ดังนั้นเจ้าจงอย่าเป็นคนหนึ่งในหมู่ผู้สงสัยเป็นอันขาด

فَمَنْ حَآجَّكَ فِيهِ مِنۢ بَعْدِ مَا جَآءَكَ مِنَ ٱلْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا۟ نَدْعُ أَبْنَآءَنَا وَأَبْنَآءَكُمْ وَنِسَآءَنَا وَنِسَآءَكُمْ وَأَنفُسَنَا وَأَنفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَل لَّعْنَتَ ٱللَّهِ عَلَى ٱلْكَٰذِبِينَ ﴿٦١﴾

61. ดังนั้นผู้ใดที่โต้เถียงเจ้าในเรื่องของเขา (อีซา)[2] หลังจากที่ได้มีความรู้มายังเจ้าแล้ว[3] ก็จงกล่าวเถิดว่า ท่านทั้งหลายจงมาเถิด[4] เราก็จะเรียกลูก ๆ ของเรา และลูกของพวกท่าน และเรียกบรรดาผู้หญิงของเรา และบรรดาผู้หญิงของพวกท่าน และตัวของพวกเรา และตัวของพวกท่านแล้วเราก็จะวิงวอนกัน (ต่ออัลลอฮฺ) ด้วยความนอบน้อม โดยที่เราจะขอให้ละอฺนัต[5] ของอัลลอฮฺพึงประสบ แก่บรรดาผู้ที่พูดโกหก[6]

إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ ٱلْقَصَصُ ٱلْحَقُّ ۚ وَمَا مِنْ إِلَٰهٍ إِلَّا ٱللَّهُ ۚ وَإِنَّ ٱللَّهَ لَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٦٢﴾

62. แท้จริงเรื่องนี้[7] เป็นเรื่องจริง และไม่มีผู้ที่ควรได้รับการเคารพสักการะใด ๆ นอกจากอัลลอฮฺเท่านั้น และแท้จริงอัลลอฮฺ คือผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณ

---

[1] คือเรื่องราวเกี่ยวกับท่านนะบีอีซาที่เกิดขึ้นจากแม่แต่ผู้เดียวนั้นเป็นความจริง มิใช่อย่างที่ชาวคริสต์เข้าใจว่าเป็นบุตรของพระเจ้า หรือที่ชาวยิวกล่าวหาว่าเป็นบุตรของยูซุฟ อันนัจญารฺ

[2] คือโต้เถียงว่า นะบีอีซาเป็นบุตรของ อัลลอฮฺ เช่นพวกชาวคริสต์แห่งนัจญรอน หรือเถียงว่า นะบีอีซามีพ่อ ชื่อยูซุฟ อันนัจญารฺ เช่น พวกยิว และพวกก็อดยานีย์ เป็นต้น

[3] คือหลังจากที่อัลลอฮฺได้ทรงแจ้งให้ทราบว่า นะบีอีซานั้น เกิดจากประกาศิตของพระองค์ มิใช่เกิดจากการมีพ่อเยี่ยงคนอื่น

[4] คือเรียกพวกคริสต์ นัจญรอนที่ไม่ยอมเชื่อหรือใครอื่นที่มีสภาพอย่างเดียวกัน

[5] คือการขับไล่ให้ห่างไกลจากเราะฮฺมัตของอัลลอฮฺ

[6] คือถ้าฝ่ายใดพูดโกหกก็ให้ละอฺนัตของอัลลอฮฺประสบแก่พวกเขา แต่แล้วพวกคริสต์แห่งนัจญรอนไม่ยอมรับคำท้า

[7] คือเรื่องที่นะบี อีซาเกิดมาโดยไม่มีพ่อ

63. แล้วหากพวกเขาผินหลังให้ แน่นอนอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรู้ดี ต่อผู้บ่อนทำลายทั้งหลาย

فَإِن تَوَلَّوْا فَإِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمٌۢ بِٱلْمُفْسِدِينَ ٦٣

64. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า โอ้บรรดาผู้ได้รับคัมภีร์ จงมายังถ้อยคำหนึ่งซึ่งเท่าเทียมกัน[1] ระหว่างเราและพวกท่าน คือว่าเราจะไม่เคารพสักการะนอกจากพระองค์เท่านั้น และเราจะไม่ให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นภาคีกับพระองค์ และพวกเราบางคนก็จะไม่ยึดถืออีกบางคนเป็นพระเจ้าอื่นจากอัลลอฮฺ แล้วหากพวกเขาผินหลังให้ ก็จงกล่าวเถิดว่า พวกท่านจงเป็นพยานด้วยว่าแท้จริงพวกเราเป็นผู้น้อมตาม

قُلْ يَٰٓأَهْلَ ٱلْكِتَٰبِ تَعَالَوْا إِلَىٰ كَلِمَةٍ سَوَآءٍۭ
بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا ٱللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ
بِهِۦ شَيْـًٔا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا
مِّن دُونِ ٱللَّهِ ۚ فَإِن تَوَلَّوْا فَقُولُوا ٱشْهَدُوا بِأَنَّا
مُسْلِمُونَ ٦٤

65. โอ้บรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์ เพราะเหตุใดเล่าพวกเจ้าจึงโต้เถียงกันในตัวของอิบรอฮีม[2] และอัตเตารอต และ อัลอินญีลนั้นมิได้ถูกประทานลงมา นอกจากหลังจากเขา[3] แล้วพวกเจ้าไม่ใช้ปัญญาดอกหรือ

يَٰٓأَهْلَ ٱلْكِتَٰبِ لِمَ تُحَآجُّونَ فِىٓ إِبْرَٰهِيمَ
وَمَآ أُنزِلَتِ ٱلتَّوْرَىٰةُ وَٱلْإِنجِيلُ إِلَّا مِنۢ بَعْدِهِۦٓ ۚ
أَفَلَا تَعْقِلُونَ ٦٥

66. พวกเจ้านี้แหละ[4] ได้โต้เถียงกันในสิ่งที่พวกเจ้ามีความรู้ในสิ่งนั้นแล้ว[5] แล้วก็เหตุไฉนเล่า

هَٰٓأَنتُمْ هَٰٓؤُلَآءِ حَٰجَجْتُمْ فِيمَا لَكُم بِهِۦ
عِلْمٌ فَلِمَ تُحَآجُّونَ فِيمَا لَيْسَ لَكُم بِهِۦ عِلْمٌ ۚ

---

[1] คือไม่ขัดแย้งกัน เนื่องจากทั้งคัมภีร์เตารอตและอินญีลได้บัญญัติไว้อย่างเดียวกัน

[2] คือพวกยิวและพวกคริสต์ต่างโต้เถียงกันเกี่ยวกับนะบีอิบรอฮีม โดยที่แต่ละฝ่ายอ้างว่า นะบีอิบรอฮีมตั้งอยู่ในศาสนาของตน

[3] คือหลังจากท่านนะบีอิบรอฮีมเป็นเวลานาน กล่าวกันว่า ระหว่าง นะบี อิบรอฮีม และนะบี มูซา ประมาณ 700 ปี และระหว่างนะบี มูซากับนะบี อีซา ประมาณ 1,000 ปี

[4] คือพวกยิวและพวกคริสต์

[5] คือมีความรู้ในเรื่องของท่านนะบี อีซาดีว่าท่านเป็นบุตรของนางมัรฺยัม และเป็นนะบี แต่พวกเขาก็ยังโต้เถียงกัน โดยที่ชาวคริสต์กล่าวว่า ท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า และชาวยิวก็กล่าวว่า ท่านโกหกที่ประกาศตนเป็นนะบี

وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ وَأَنتُمۡ لَا تَعۡلَمُونَ ٦٦

พวกเจ้าจึงโต้เถียงกันในสิ่งที่พวกเจ้าไม่มีความรู้[1] และอัลลอฮฺนั้นทรงรู้ แต่พวกเจ้าไม่รู้

مَا كَانَ إِبۡرَٰهِيمُ يَهُودِيّٗا وَلَا نَصۡرَانِيّٗا وَلَٰكِن كَانَ
حَنِيفٗا مُّسۡلِمٗا وَمَا كَانَ مِنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ٦٧

67. อิบรอฮีมไม่เคยเป็นยิวและไม่เคยเป็นคริสต์[2]แต่ทว่าเขาเป็นผู้หันออกจากความเท็จสู่ความจริง เป็นผู้น้อมตาม[3] และเขาก็ไม่เคยอยู่ในหมู่ผู้ให้มีภาคีขึ้น (แก่อัลลอฮฺ)

إِنَّ أَوۡلَى ٱلنَّاسِ بِإِبۡرَٰهِيمَ لَلَّذِينَ ٱتَّبَعُوهُ وَهَٰذَا
ٱلنَّبِيُّ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْۗ وَٱللَّهُ وَلِيُّ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ٦٨

68. แท้จริงผู้คนที่สมควรยิ่งต่ออิบรอฮีมนั้นย่อมได้แก่บรรดาผู้ปฏิบัติตามเขา[4] และปฏิบัติตามนะบีนี้[5] และบรรดาผู้ที่ศรัทธาด้วย[6] และอัลลอฮฺนั้นทรงคุ้มครองผู้ศรัทธาทั้งหลาย

وَدَّت طَّآئِفَةٞ مِّنۡ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِ لَوۡ يُضِلُّونَكُمۡ
وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّآ أَنفُسَهُمۡ وَمَا يَشۡعُرُونَ ٦٩

69. กลุ่มหนึ่งจากผู้ได้รับคัมภีร์นั้นชอบ หากพวกเขาจะทำให้พวกเจ้าหลงผิด และพวกเขาจะไม่ทำให้ใครหลงผิด นอกจากตัวของพวกเขาเองแต่พวกเขาไม่รู้

---

[1] คือไม่มีความรู้เกี่ยวกับท่านนะบีอิบรอฮีม เพราะท่านมาก่อนพวกเขาเป็นเวลาช้านาน และมิได้ถูกระบุไว้ในคัมภีร์ของพวกเขาด้วยว่าท่านเป็นยิวหรือเป็นคริสต์ แล้วพวกเขาไปทึกทักเอามาจากไหนที่ต่างฝ่ายต่างอ้างว่าท่านตั้งอยู่ในศาสนาของตน

[2] คือมิได้ตั้งอยู่ในศาสนายิวและศาสนาคริสต์

[3] คือน้อมตามบัญญัติของอัลลอฮฺโดยปราศจากเงื่อนไข

[4] คือปฏิบัติตามนะบีอิบรอฮีม ในการให้เอกภาพแด่อัลลอฮฺ เป็นผู้น้อมตามบัญญัติของพระองค์ และหันออกจากความเท็จไปสู่ความจริง

[5] คือปฏิบัติตามท่านนะบีมุฮัมมัดด้วย เพราะท่านตั้งอยู่บนแนวทางของนะบีอิบรอฮีม

[6] คือผู้ที่ศรัทธาต่อท่านนะบีมุฮัมมัด

70. โอ้ผู้ที่ได้รับคัมภีร์ทั้งหลาย เพราะเหตุใดพวกเจ้าจึงปฏิเสธบรรดาโองการของอัลลอฮฺ[1] ทั้ง ๆ ที่พวกเจ้าก็เป็นพยานยืนยันอยู่[2]

يَٰٓأَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ لِمَ تَكۡفُرُونَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَأَنتُمۡ تَشۡهَدُونَ ﴿٧٠﴾

71. โอ้บรรดาผู้ได้รับคัมภีร์ทั้งหลาย เพราะเหตุใดพวกเจ้าจึงสวมความจริงไว้ด้วยความเท็จ[3] และปกปิดความจริงไว้[4] ทั้ง ๆ ที่พวกเจ้าก็รู้ดีอยู่

يَٰٓأَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ لِمَ تَلۡبِسُونَ ٱلۡحَقَّ بِٱلۡبَٰطِلِ وَتَكۡتُمُونَ ٱلۡحَقَّ وَأَنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ﴿٧١﴾

72. และกลุ่มหนึ่งจากหมู่ผู้ได้รับคัมภีร์กล่าวว่า ท่านทั้งหลายจงศรัทธาต่อสิ่งที่ถูกให้ลงมาแก่บรรดาผู้ที่ศรัทธา[5] ในตอนเริ่มแรกของกลางวัน (เช้า) และจงปฏิเสธศรัทธาในตอนสุดท้ายของมัน (เย็น) เพื่อว่าพวกเขาจะได้กลับใจ[6]

وَقَالَت طَّآئِفَةٞ مِّنۡ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِ ءَامِنُواْ بِٱلَّذِيٓ أُنزِلَ عَلَى ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَجۡهَ ٱلنَّهَارِ وَٱكۡفُرُوٓاْ ءَاخِرَهُۥ لَعَلَّهُمۡ يَرۡجِعُونَ ﴿٧٢﴾

73. และพวกท่านจงอย่าเชื่อ[7] นอกจากแก่ผู้ที่ปฏิบัติตามศาสนาของพวกท่านเท่านั้น จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า คำแนะนำนั้นคือคำ

وَلَا تُؤۡمِنُوٓاْ إِلَّا لِمَن تَبِعَ دِينَكُمۡ قُلۡ إِنَّ ٱلۡهُدَىٰ

---

[1] คือโองการของอัลลอฮฺที่ระบุอยู่ทั้งในคัมภีร์เตารอต และอินญีลอันกอปรไปด้วย ลักษณะของท่านนะบีมุฮัมมัด

[2] คือยืนยันว่าลักษณะที่ระบุอยู่ในคัมภีร์ของพวกเขานั้นตรงกับลักษณะของท่านนะบีมุฮัมมัด

[3] คือบิดเบือนความจริงที่ปรากฏอยู่ในคัมภีร์ของพวกเขาอันได้แก่การให้เอกภาพแด่อัลลอฮฺ และการบอกข่าวเกี่ยวกับนะบีท่านหนึ่งที่สืบเชื้อสายมาจากนะบีอิสมาอีล หมายถึงท่านนะบีมุฮัมมัด พวกเขาบิดเบือนเรื่องดังกล่าวด้วยสิ่งเท็จที่นักปราชญ์ของพวกเขาได้กุขึ้น ประหนึ่งเอาความเท็จสวมปิดความจริงไว้

[4] คือปกปิดลักษณะของท่านนะบีมุฮัมมัดไว้

[5] คือศรัทธาต่ออัลกุรอานที่ถูกประทานลงมาแก่ผู้ศรัทธาต่อท่านนะบีมุฮัมมัดในเวลาเช้า และก็ปฏิเสธการศรัทธานั้นเสียในเวลาเย็น

[6] คือเพื่อว่าผู้ที่ศรัทธาต่อท่านนะบีจะได้แคลงใจต่อท่านนะบี และปฏิเสธศรัทธา อย่างที่พวกเราปฏิบัติ

[7] คือพวกยิวได้กล่าวห้ามพวกเขา

هُدَى ٱللَّهِ أَن يُؤْتَىٰٓ أَحَدٌ مِّثْلَ مَآ أُوتِيتُمْ
أَوْ يُحَآجُّوكُمْ عِندَ رَبِّكُمْ ۗ قُلْ إِنَّ ٱلْفَضْلَ بِيَدِ ٱللَّهِ
يُؤْتِيهِ مَن يَشَآءُ ۗ وَٱللَّهُ وَٰسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٧٣﴾

แนะนำของอัลลอฮฺเท่านั้น[1] (คือจงอย่าเชื่อว่า) จะมีผู้ใดได้รับ[2] เยี่ยงที่พวกท่านได้รับ หรือ (อย่าเชื่อว่า) เขาเหล่านั้น[3] จะโต้แย้งพวกท่าน ณ พระเจ้าของพวกท่านเลย จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริงความโปรดปรานนั้นอยู่ ณ พระหัตถ์ของอัลลอฮฺซึ่งพระองค์ก็จะทรงประทานมันให้แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงไพศาล ผู้ทรงรอบรู้

يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِۦ مَن يَشَآءُ ۗ وَٱللَّهُ ذُو ٱلْفَضْلِ
ٱلْعَظِيمِ ﴿٧٤﴾

74. พระองค์จะทรงเจาะจงความเอ็นดูเมตตาของพระองค์แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงโปรดปรานที่ยิ่งใหญ่

۞ وَمِنْ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ مَنْ إِن تَأْمَنْهُ بِقِنطَارٍ
يُؤَدِّهِۦٓ إِلَيْكَ وَمِنْهُم مَّنْ إِن تَأْمَنْهُ بِدِينَارٍ لَّا يُؤَدِّهِۦٓ
إِلَيْكَ إِلَّا مَا دُمْتَ عَلَيْهِ قَآئِمًا ۗ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا۟
لَيْسَ عَلَيْنَا فِى ٱلْأُمِّيِّۦنَ سَبِيلٌ وَيَقُولُونَ
عَلَى ٱللَّهِ ٱلْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾

75. และจากหมู่ผู้ที่ได้รับคัมภีร์นั้น มีผู้ที่หากเจ้าฝากเขาไว้ซึ่งทรัพย์สมบัติอันมากมายเขาก็จะคืนมันแก่เจ้า และจากหมู่พวกเขานั้นมีผู้ที่หากเจ้าฝากเขาไว้สักเหรียญทองหนึ่ง เขาก็จะไม่คืนมันแก่เจ้า นอกจากเจ้าจะยืนเฝ้าทวงเขาอยู่เท่านั้น นั่นก็เพราะว่าพวกเขากล่าวว่า ในหมู่ผู้ที่อ่านเขียนไม่เป็นนั้น ไม่มีทางใดที่เป็นโทษแก่เราได้[4] และพวกเขากล่าวความเท็จให้แก่อัลลอฮฺทั้ง ๆ ที่พวกเขารู้กันดีอยู่

---

[1] หมายถึงคำแนะที่ถูกต้องในการดำเนินชีวิตของมนุษย์นั้น คือคำแนะนำที่มาจากอัลลอฮฺเท่านั้น อนึ่งประโยคแห่งข้อความนี้เป็นประโยคแรก

[2] คือไม่มีผู้ใดในชีวิตอื่น จะได้รับแต่งตั้งให้เป็นร่อซูล เช่นเดียวกับที่บรรพบุรุษของพวกท่านได้รับ

[3] หมายถึงบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่อท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[4] กล่าวคือ พวกเขาถือว่าการโกงบรรดาผู้ที่เขียนอ่านไม่เป็นในหมู่ชนชาติอาหรับนั้นไม่มีบาปหรือโทษใด ๆ โดยอ้างว่า เพราะเขาเป็นผู้ที่อัลลอฮฺทรงเกลียดชัง ดังกล่าวนี้เป็นการกล่าวเท็จให้แก่อัลลอฮฺ ซุบฮานะฮู วะตะอาลา อีกกระทงหนึ่ง

بَلَىٰ مَنْ أَوْفَىٰ بِعَهْدِهِۦ وَٱتَّقَىٰ فَإِنَّ ٱللَّهَ
يُحِبُّ ٱلْمُتَّقِينَ ﴿٧٦﴾

76. มิใช่เช่นนั้นดอก[1] ผู้ใดที่รักษาสัญญาของเขาโดยครบถ้วน และยำเกรง (อัลลอฮฺ) แล้วแน่นอนอัลลอฮฺทรงชอบผู้ที่ยำเกรงทั้งหลาย

إِنَّ ٱلَّذِينَ يَشْتَرُونَ بِعَهْدِ ٱللَّهِ وَأَيْمَٰنِهِمْ ثَمَنًا
قَلِيلًا أُو۟لَٰٓئِكَ لَا خَلَٰقَ لَهُمْ فِى ٱلْءَاخِرَةِ
وَلَا يُكَلِّمُهُمُ ٱللَّهُ وَلَا يَنظُرُ إِلَيْهِمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ
وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٧﴾

77. แท้จริงบรรดาผู้ที่นำสัญญาของอัลลอฮฺ และการสาบานของพวกเขาไปขายด้วยราคาอันเล็กน้อยนั้น[2] ชนเหล่านี้แหละไม่มีส่วนได้ใด ๆ แก่พวกเขาในปรโลก และอัลลอฮฺจะไม่ทรงพูดแก่พวกเขา และจะไม่ทรงมองดูพวกเขาในวันกิยามะฮฺ และทั้งจะไม่ทำให้พวกเขาสะอาดด้วย[3] และพวกเขาจะได้รับโทษอันเจ็บแสบ

وَإِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلْوُۥنَ أَلْسِنَتَهُم بِٱلْكِتَٰبِ
لِتَحْسَبُوهُ مِنَ ٱلْكِتَٰبِ وَمَا هُوَ مِنَ
ٱلْكِتَٰبِ وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِندِ ٱللَّهِ
وَمَا هُوَ مِنْ عِندِ ٱللَّهِ وَيَقُولُونَ عَلَى ٱللَّهِ ٱلْكَذِبَ
وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٨﴾

78. และแท้จริงจากหมู่พวกเขานั้น มีกลุ่มหนึ่งบิดลิ้น[4] ของพวกเขา ในการอ่านคัมภีร์ เพื่อพวกเจ้าจะได้คิดว่ามันมาจากคัมภีร์ ทั้ง ๆ ที่มันมิได้มาจากคัมภีร์ และพวกเขากล่าวว่า มันมาจากที่อัลลอฮฺ ทั้ง ๆ ที่มันมิใช่มาจากอัลลอฮฺ และพวกเขากล่าวความเท็จให้แก่อัลลอฮฺ ทั้ง ๆ ที่พวกเขาก็รู้กันดีอยู่

---

[1] คือมิใช่เป็นอย่างที่พวกเขาอุปโลกน์ความเท็จขึ้นดอก เพราะการโกงผู้อื่นนั้นไม่ว่าจะเป็นใครก็ตามถือว่าเป็นความผิด และจะได้รับโทษ

[2] คือการที่พวกเขาไม่คำนึงถึงสัญญาที่ให้ไว้แก่อัลลอฮฺ และการสาบานของพวกเขาต่อพระองค์โดยเห็นแก่ประโยชน์อันเล็กน้อยนั้นประหนึ่งพวกเขาได้นำเอาสัญญาที่ให้ไว้แก่อัลลอฮฺ และการสาบานของพวกเขาต่อพระองค์ไปขาย ด้วยราคาอันเล็กน้อย

[3] คือสะอาดจากความผิดที่ไม่นำพาต่อคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้แก่อัลลอฮฺ นั่นก็หมายความว่าพวกเขาจะไม่ได้รับอภัยโทษอย่างเด็ดขาด

[4] คือบิดลิ้นอ่านคัมภีร์ให้สำเนียงเพี้ยนไป ทั้งนี้เพื่อบิดเบือนความหมายให้เฉไปเป็นอื่น ผู้ที่ไม่รู้จะได้เข้าใจว่ามาจากอัลลอฮฺ

مَاكَانَ لِبَشَرٍ أَن يُؤْتِيَهُ ٱللَّهُ ٱلْكِتَٰبَ وَٱلْحُكْمَ وَٱلنُّبُوَّةَ ثُمَّ يَقُولَ لِلنَّاسِ كُونُوا۟ عِبَادًا لِّى مِن دُونِ ٱللَّهِ وَلَٰكِن كُونُوا۟ رَبَّٰنِيِّـۧنَ بِمَا كُنتُمْ تُعَلِّمُونَ ٱلْكِتَٰبَ وَبِمَا كُنتُمْ تَدْرُسُونَ ﴿٧٩﴾

79. ไม่เคยปรากฏแก่บุคคลใดที่อัลลอฮฺทรงประทานคัมภีร์และข้อตัดสิน[1] และการเป็นนะบีแก่เขา[2] แล้วเขากล่าวแก่ผู้คนว่า ท่านทั้งหลายจงเป็นบ่าวของฉัน[3] อื่นจากอัลลอฮฺ หากแต่ (เขาจะกล่าวว่า) ท่านทั้งหลายจงเป็นผู้ที่ผูกพันกับพระเจ้า[4] เถิด เนื่องจากการที่พวกท่านเคยสอนคัมภีร์[5] และเคยศึกษาคัมภีร์มา

وَلَا يَأْمُرَكُمْ أَن تَتَّخِذُوا۟ ٱلْمَلَٰٓئِكَةَ وَٱلنَّبِيِّـۧنَ أَرْبَابًا ۗ أَيَأْمُرُكُم بِٱلْكُفْرِ بَعْدَ إِذْ أَنتُم مُّسْلِمُونَ ﴿٨٠﴾

80. และเขาจะไม่ใช้พวกเจ้าให้ยึดเอามะลาอิกะฮฺและบรรดานะบีเป็นพระเจ้า เขาจะใช้พวกเจ้าให้ปฏิเสธศรัทธา[6] หลังจากที่พวกเจ้าเป็นผู้นอบน้อม[7] แล้วกระนั้นหรือ

وَإِذْ أَخَذَ ٱللَّهُ مِيثَٰقَ ٱلنَّبِيِّـۧنَ لَمَآ ءَاتَيْتُكُم مِّن كِتَٰبٍ وَحِكْمَةٍ ثُمَّ جَآءَكُمْ رَسُولٌ

81. และจงรำลึกถึงขณะที่อัลลอฮฺได้ทรงเอาข้อสัญญาแก่นะบีทั้งหลายว่า สิ่งที่ข้าได้ให้แก่พวกเจ้านั้นไม่ว่าจะเป็นคัมภีร์ก็ดี และความรู้เกี่ยวกับข้อปฏิบัติในบัญญัติศาสนาก็ดี ภายหลังได้มีร่อซูลคนใดมายังพวกเจ้าซึ่งเป็นผู้ยืนยันใน

---

[1] คือข้อตัดสินตามที่ได้รับความเข้าใจจากบัญญัติต่าง ๆ ที่มีอยู่ในคัมภีร์

[2] หมายถึงท่านนะบีอีซา

[3] กล่าวคือพวกคริสต์อ้างว่าท่านนะบีอีซาเป็นพระเจ้าโดยแบ่งภาคมาเกิดเป็นพระบุตร ในการนี้พวกเขาจึงเป็นบ่าวของท่าน ทั้ง ๆ ที่ท่านมิได้ประกาศตนว่าเป็นพระเจ้า และมิได้เชิญชวนให้พวกเขาเป็นบ่าวของท่านแต่อย่างใด

[4] คือเป็นผู้ศรัทธาต่อพระองค์ และให้เอกภาพแด่พระองค์ตลอดจนปฏิบัติตามบัญญัติของพระองค์โดยเคร่งครัด

[5] คือเคยสอนคัมภีร์เตารอต และศึกษาคัมภีร์นั้นมาก่อนในฐานะที่เคยศรัทธาต่อท่านนะบีมูซา

[6] กล่าวคือนะบีอีซาจะไม่ใช้พวกเจ้าให้ยึดเอามะลาอิกะฮฺ และบรรดานะบีเป็นพระเจ้าอย่างแน่นอน เพราะถ้าเขาใช้ให้กระทำเช่นนั้นก็เท่ากับเขาใช้ให้พวกเจ้าปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺนั้นเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่เป็นไม่ได้

[7] คือเป็นผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ

مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ بِهِۦ وَلَتَنصُرُنَّهُۥ ۚ
قَالَ ءَأَقْرَرْتُمْ وَأَخَذْتُمْ عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ إِصْرِى ۖ
قَالُوٓا۟ أَقْرَرْنَا ۚ قَالَ فَٱشْهَدُوا۟ وَأَنَا۠ مَعَكُم
مِّنَ ٱلشَّٰهِدِينَ ﴿٨١﴾

สิ่งที่มีอยู่กับพวกเจ้าแล้ว แน่นอนพวกเจ้าจะต้องศรัทธาต่อเขา และช่วยเหลือเขา[1] พระองค์ตรัสว่า พวกเจ้ายอมรับและเอาข้อสัญญาของข้าดังกล่าวนั้นแล้วใช่ไหม พวกเขากล่าวว่า พวกข้าพระองค์ยอมรับแล้ว พระองค์ตรัสว่า พวกเจ้าจงเป็นพยานเถิด และข้าก็อยู่ในหมู่ผู้เป็นพยานร่วมกับพวกเจ้าด้วย

فَمَن تَوَلَّىٰ بَعْدَ ذَٰلِكَ فَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ
ٱلْفَٰسِقُونَ ﴿٨٢﴾

82. แล้วผู้ใดที่ผินหลังให้หลังจากนั้น ชนเหล่านี้แหละพวกเขาคือผู้ละเมิด

أَفَغَيْرَ دِينِ ٱللَّهِ يَبْغُونَ وَلَهُۥٓ أَسْلَمَ
مَن فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا
وَإِلَيْهِ يُرْجَعُونَ ﴿٨٣﴾

83. อื่นจากศาสนาของอัลลอฮฺกระนั้นหรือที่พวกเขาแสวงหา และแด่พระองค์นั้น ผู้ที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดินได้นอบน้อมกัน[2] ทั้งด้วยการสมัครใจ และฝืนใจ และยังพระองค์นั้นพวกเขาจะถูกนำกลับไป

قُلْ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ وَمَآ أُنزِلَ عَلَيْنَا وَمَآ أُنزِلَ
عَلَىٰٓ إِبْرَٰهِيمَ وَإِسْمَٰعِيلَ وَإِسْحَٰقَ
وَيَعْقُوبَ وَٱلْأَسْبَاطِ وَمَآ أُوتِىَ مُوسَىٰ

84. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า เราได้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺแล้ว และได้ศรัทธาต่อสิ่งที่ถูกประทานแก่เรา และสิ่งที่ถูกประทานแก่อิบรอฮีมและอิสมาอีล และอิสฮาก และยะอฺกูบ และบรรดา

---

[1] คือการที่บรรดานะบียอมรับสัญญาจากอัลลอฮฺที่จะศรัทธาต่อนะบีที่มาหลังจากพวกเขานั้นเป็นการยืนยันว่า พวกอะฮลุลกิตาบนั้นจำเป็นจะต้องศรัทธาต่อท่านนะบีมุฮัมมัดโดยไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้ เพราะว่าเมื่อบรรดานะบีของพวกเขา ยังต้องศรัทธาต่อท่านนะบีมุฮัมมัดแล้วไซร้ พวกเขาซึ่งศรัทธาต่อบรรดานะบีของพวกเขา ก็ต้องศรัทธาต่อท่านนะบีมุฮัมมัดด้วย ถ้ามิเช่นนั้นแล้ว พวกเขาก็หาได้ศรัทธาต่อบรรดานะบีของพวกเขาไม่

[2] คือนอบน้อมในกฎสภาวการณ์ของพระองค์ที่ทรงกำหนดให้มีแก่โลกจะในฐานะเป็นผู้ยอมรับด้วยความยินดีหรือไม่ก็ตาม

وَعِيسَىٰ وَٱلنَّبِيُّونَ مِن رَّبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ
أَحَدٍ مِّنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُۥ مُسْلِمُونَ ﴿٨٤﴾

ผู้สืบเชื้อสาย (จากยะอฺกูบ)[1] และศรัทธาต่อสิ่งที่มูซา และอีซา[2] และนะบีทั้งหลายได้รับจากพระเจ้าของพวกเขา โดยที่เราจะไม่แยกระหว่างคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกเขา[3] และพวกเรานั้นเป็นผู้ที่นอบน้อมต่อพระองค์

وَمَن يَبْتَغِ غَيْرَ ٱلْإِسْلَٰمِ دِينًا فَلَن يُقْبَلَ مِنْهُ
وَهُوَ فِى ٱلْءَاخِرَةِ مِنَ ٱلْخَٰسِرِينَ ﴿٨٥﴾

85. และผู้ใดแสวงหาศาสนาหนึ่งศาสนาใดอื่นจากอิสลามแล้ว ศาสนานั้นก็จะไม่ถูกรับจากเขาเป็นอันขาด[4] และในปรโลกเขาจะอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุน

كَيْفَ يَهْدِى ٱللَّهُ قَوْمًا كَفَرُوا۟ بَعْدَ إِيمَٰنِهِمْ
وَشَهِدُوٓا۟ أَنَّ ٱلرَّسُولَ حَقٌّ وَجَآءَهُمُ ٱلْبَيِّنَٰتُ ۚ
وَٱللَّهُ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٨٦﴾

86. อย่างไรเล่าที่อัลลอฮฺจะทรงแนะนำพวกใดพวกหนึ่งที่ปฏิเสธศรัทธาหลังจากที่พวกเขาศรัทธาแล้ว และทั้งยังได้ยืนยันด้วยว่า แท้จริงร่อซูล[5] นั้นเป็นความจริง และได้มีหลักฐานต่าง ๆ อันชัดแจ้งมายังพวกเขาด้วย และอัลลอฮฺนั้นจะไม่ทรงแนะนำพวกที่อธรรม

أُو۟لَٰٓئِكَ جَزَآؤُهُمْ أَنَّ عَلَيْهِمْ لَعْنَةَ ٱللَّهِ
وَٱلْمَلَٰٓئِكَةِ وَٱلنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿٨٧﴾

87. ชนเหล่านี้แหละ การตอบแทนแก่พวกเขาก็คือ การละอฺนัต[6] จากอัลลอฮฺ จากมะลาอิกะฮฺ และจากมนุษย์ทั้งมวลนั้นจะตกอยู่แก่พวกเขา

---

[1] คือลูก ๆของท่าน 12 คน และหลานเหลนของท่านด้วย

[2] กล่าวคือที่ทรงระบุท่านนะบีมูซาและนะบีอีซาอีกทั้ง ๆ ที่ทั้งสองอยู่ในจำพวกหลานเหลนของท่านนะบียะอฺกูบ ซึ่งถูกระบุไว้แล้วนั้น เนื่องจากเรื่องที่กำลังกล่าวถึง เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับยิวและคริสต์

[3] คือ ไม่แยกศรัทธาเฉพาะบางท่าน เช่น ศรัทธาเฉพาะท่านนะบีมูซา ไม่ศรัทธาต่อท่านนะบีอีซา และท่านนะบีมุฮัมมัด ดั่งที่ยิวปฏิบัติ หรือศรัทธาเฉพาะท่านนะบีอีซา ไม่ศรัทธาต่อท่านนะบีมูซา และท่านนะบีมุฮัมมัด ดั่งที่พวกคริสต์ปฏิบัติ หากแต่เราศรัทธาต่อนะบีทุกท่าน

[4] คืออัลลอฮฺจะไม่ทรงรับศาสนานั้นจากเขาเป็นอันขาด

[5] หมายถึงท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[6] การละอฺนัตนั้นถ้าจากอัลลอฮฺ หมายถึงการขับไล่ให้ห่างไกลจากเราะหฺมัตของพระองค์ ถ้าจากมะลาอิกะฮฺ และมนุษย์ หมายถึง การขอต่ออัลลอฮฺให้ทรงขับไล่ให้ห่างไกลจากเราะหฺมัตของพระองค์

88. โดยที่พวกเขาจะอยู่ในการละอฺนัตนั้นตลอดกาล ซึ่งการลงโทษนั้นจะไม่ถูกผ่อนเบาแก่พวกเขา และทั้งพวกเขาจะไม่ถูกประวิง[1] อีกด้วย

خَٰلِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنۡهُمُ ٱلۡعَذَابُ وَلَا هُمۡ يُنظَرُونَ ﴿٨٨﴾

89. นอกจากบรรดาผู้ที่สำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัวหลังจากนั้น และได้ปรับปรุงแก้ไข แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

إِلَّا ٱلَّذِينَ تَابُواْ مِنۢ بَعۡدِ ذَٰلِكَ وَأَصۡلَحُواْ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٌ ﴿٨٩﴾

90. แท้จริงบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาหลังจากที่พวกเขาได้ศรัทธากัน แล้วยังได้ทวีการปฏิเสธศรัทธาขึ้นอีกนั้น การสำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัวของพวกเขาจะไม่ถูกรับเป็นอันขาด และชนเหล่านี้แหละคือผู้ที่หลงทาง

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بَعۡدَ إِيمَٰنِهِمۡ ثُمَّ ٱزۡدَادُواْ كُفۡرٗا لَّن تُقۡبَلَ تَوۡبَتُهُمۡ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلضَّآلُّونَ ﴿٩٠﴾

91. แท้จริงบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาและพวกเขาได้ตายไปในขณะที่พวกเขาเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น ทองเต็มแผ่นดินก็จะไม่ถูกรับจากคนใดในพวกเขาเป็นอันขาด[2] และแม้ว่าเขาจะใช้ทองนั้นไถ่ตัวเขาก็ตาม[3] ชนเหล่านี้แหละสำหรับพวกเขานั้น คือการลงโทษอันเจ็บแสบและทั้งไม่มีบรรดาผู้ช่วยเหลือใด ๆ สำหรับพวกเขาด้วย

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَمَاتُواْ وَهُمۡ كُفَّارٞ فَلَن يُقۡبَلَ مِنۡ أَحَدِهِم مِّلۡءُ ٱلۡأَرۡضِ ذَهَبٗا وَلَوِ ٱفۡتَدَىٰ بِهِۦٓۗ أُوْلَٰٓئِكَ لَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ وَمَا لَهُم مِّن نَّٰصِرِينَ ﴿٩١﴾

---

[1] คือจะไม่ถูกประวิงการลงโทษให้แก่พวกเขา เพื่อการแก้ตัวใด ๆ

[2] กล่าวคือหากพวกเขาบริจาคทองเต็มแผ่นดิน อัลลอฮฺก็จะไม่ทรงรับจากเขา

[3] คือสมมติว่าในวันกิยามะฮฺเขามีทองอยู่เต็มแผ่นดิน และต้องการจะไถ่ตัวเขาด้วยทองนั้นให้พ้นจากการลงโทษอัลลอฮฺก็จะไม่ทรงรับเช่นเดียวกัน

92. พวกเจ้าจะไม่ได้คุณธรรมเลย จนกว่าพวกเจ้าจะบริจาค จากสิ่งที่พวกเจ้าชอบ และสิ่งใดที่พวกเจ้าบริจาคไป แท้จริงอัลลอฮฺทรงรู้ในสิ่งนั้นดี

لَن تَنَالُوا۟ ٱلْبِرَّ حَتَّىٰ تُنفِقُوا۟ مِمَّا تُحِبُّونَ ۚ
وَمَا تُنفِقُوا۟ مِن شَىْءٍ فَإِنَّ ٱللَّهَ بِهِۦ عَلِيمٌ ﴿٩٢﴾

93. อาหารทุกชนิดนั้นเคยเป็นที่อนุมัติแก่วงศ์วานอิสรออีลมาแล้ว นอกจากที่อิสรออีลได้ให้เป็นที่ต้องห้ามแก่ตัวเขาเอง[1] ก่อนจากที่อัตเตารอตจะถูกประทานลงมาเท่านั้น จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่าพวกเจ้าจงนำเอาอัตเตารอตมา แล้วจงอ่านมันดู[2] หากพวกเจ้าเป็นผู้พูดจริง

۞ كُلُّ ٱلطَّعَامِ كَانَ حِلًّا لِّبَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ إِلَّا
مَا حَرَّمَ إِسْرَٰٓءِيلُ عَلَىٰ نَفْسِهِۦ مِن قَبْلِ أَن تُنَزَّلَ
ٱلتَّوْرَىٰةُ ۗ قُلْ فَأْتُوا۟ بِٱلتَّوْرَىٰةِ فَٱتْلُوهَآ إِن كُنتُمْ
صَٰدِقِينَ ﴿٩٣﴾

94. แล้วผู้ใดที่อุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮฺหลังจากนั้น ชนเหล่านี้แหละ พวกเขาคือผู้อธรรม

فَمَنِ ٱفْتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ ٱلْكَذِبَ مِنۢ بَعْدِ ذَٰلِكَ
فَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٩٤﴾

95. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า อัลลอฮฺนั้นตรัสจริงแล้ว ดังนั้นพวกเจ้าจงปฏิบัติตามแนวทางของอิบรอฮีมผู้หันออกจากความเท็จสู่ความจริงเถิด และเขาไม่เคยอยู่ในหมู่ผู้ให้มีภาคี (แก่อัลลอฮฺ) เลย

قُلْ صَدَقَ ٱللَّهُ ۗ فَٱتَّبِعُوا۟ مِلَّةَ إِبْرَٰهِيمَ حَنِيفًا
وَمَا كَانَ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿٩٥﴾

---

[1] คือท่านนะบียะอฺกูบเป็นโรคปวดเมื่อยที่โคนขา แล้วท่านได้บนไว้ว่า ถ้าหายท่านจะไม่กินเนื้ออูฐ เมื่อท่านหายท่านจึงไม่กินเนื้ออูฐ แล้ววงศ์วานของท่านก็ไม่ยอมกินเนื้ออูฐตามท่านด้วย ทั้งนี้ก่อนจากที่อัตเตารอตจะถูกประทานแก่พวกเรา

[2] คือถ้าไม่เชื่อตามที่อัลลออฺทรงแจ้งให้ทราบ ก็จงอ่านคัมภีร์เตารอตดู แน่นอนย่อมจะไม่พบบัญญัติห้ามกินเนื้ออูฐแก่พวกเขาแต่อย่างใด

96. แท้จริงบ้านหลังแรกที่ถูกตั้งขึ้นสำหรับมนุษย์ (เพื่อการอิบาดะฮฺ) นั้นคือบ้านที่มักกะฮฺ[1] โดยเป็นที่ที่ถูกให้มีความจำเริญ[2] และเป็นที่แนะนำแก่ประชาชาติทั้งหลาย

إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ مُبَارَكًا وَهُدًى لِّلْعَالَمِينَ ﴿٩٦﴾

97. ในบ้านนั้น[3] มีหลายสัญญาณที่ชัดแจ้ง (ส่วนหนึ่งนั้น) คือมะกอมอิบรอฮีม[4] และผู้ใดได้เข้าไปในบ้านนั้น[5] เขาก็เป็นผู้ปลอดภัยและสิทธิของอัลลอฮฺที่มีแก่มนุษย์นั้น คือการมุ่งสู่บ้านหลังนั้น[6] อันได้แก่ผู้ที่สามารถหาทางไปยังบ้านหลังนั้นได้ และผู้ใดปฏิเสธ[7] แท้จริงอัลลอฮฺนั้นไม่ทรงพึ่งประชาชาติทั้งหลาย

فِيهِ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ مَّقَامُ إِبْرَاهِيمَ ۖ وَمَن دَخَلَهُ كَانَ آمِنًا ۗ وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا ۚ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ ﴿٩٧﴾

98. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า โอ้ผู้ที่ได้รับคัมภีร์ทั้งหลาย เพราะเหตุใดพวกท่านจึงปฏิเสธศรัทธาต่อบรรดาโองการของอัลลอฮฺ และอัลลอฮฺนั้นจะทรงเป็นพยานยืนยันในสิ่งที่พวกท่านกระทำกัน

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا تَعْمَلُونَ ﴿٩٨﴾

---

[1] หมายถึง กะอฺบะฮฺ

[2] คือให้มีผลไม้นานาชนิดอย่างอุดมสมบูรณ์

[3] รวมถึงบริเวณบ้านด้วย

[4] หมายถึงก้อนหินซึ่งเป็นที่ยืนของท่านนะบีอิบรอฮีม ขณะที่ท่านทำการก่อส่วนสูงของอาคารกะอฺบะฮฺ และบนหินก้อนนั้นมีรอยเท้าทั้งสองของท่านด้วย และมะกอมนี้ยังคงปรากฏอยู่จนทุกวันนี้

[5] รวมถึงเข้าไปในบริเวณบ้านนั้นด้วย

[6] คือเพื่อประกอบพิธีฮัจญ์ และอุมเราะฮฺ

[7] คือปฏิเสธการไปประกอบพิธีฮัจญ์

قُلْ يَٰٓأَهْلَ ٱلْكِتَٰبِ لِمَ تَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ
ٱللَّهِ مَنْ ءَامَنَ تَبْغُونَهَا عِوَجًا وَأَنتُمْ شُهَدَآءُ
وَمَا ٱللَّهُ بِغَٰفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٩٩﴾

99. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า โอ้ผู้ที่ได้รับคัมภีร์ทั้งหลาย เพราะเหตุใดท่านจึงขัดขวางผู้ศรัทธา ซึ่งทางของอัลลอฮฺ โดยที่พวกท่านปรารถนาจะให้ทางของอัลลอฮฺคด[1] ทั้ง ๆ ที่พวกท่านก็เป็นพยานยืนยัน[2] อยู่ และอัลลอฮฺนั้นมิใช่เป็นผู้ทรงเผลอในสิ่งที่พวกท่านกระทำกัน

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِن تُطِيعُوا۟ فَرِيقًا مِّنَ ٱلَّذِينَ
أُوتُوا۟ ٱلْكِتَٰبَ يَرُدُّوكُم بَعْدَ إِيمَٰنِكُمْ كَٰفِرِينَ ﴿١٠٠﴾

100. โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย หากพวกเจ้าเชื่อฟังกลุ่มหนึ่งกลุ่มใด[3] ในหมู่ผู้ที่ได้รับคัมภีร์แล้ว[4] พวกเขาก็จะให้พวกเจ้ากลับเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาอีก หลังจากที่พวกเจ้าศรัทธาแล้ว

وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنتُمْ تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ ءَايَٰتُ ٱللَّهِ
وَفِيكُمْ رَسُولُهُۥ وَمَن يَعْتَصِم بِٱللَّهِ فَقَدْ هُدِىَ
إِلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿١٠١﴾

101. และอย่างไรเล่าที่พวกเจ้าจะปฏิเสธศรัทธากัน ทั้ง ๆ ที่พวกเจ้านั้น มีบรรดาโองการของอัลลอฮฺถูกอ่านแก่พวกเจ้าอยู่ และยังมีร่อซูลของพระองค์อยู่ในหมู่พวกเจ้าด้วย และผู้ใดยึดมั่นต่ออัลลอฮฺ แน่นอนเขาก็ได้รับคำแนะนำไปสู่ทางอันเที่ยงตรง

---

[1] คือปรารถนาที่จะให้ผู้คนเห็นว่าทางของอัลลอฮฺนั้นคด

[2] คือเป็นพยานยืนยันว่าทางของอัลลอฮฺนั้นเที่ยงตรง

[3] คือได้มียิวกลุ่มหนึ่งผ่านเห็นพวกเอาส์ และพวกค็อซร็อจญ์รักใคร่สนิทสนมกัน หลังจากที่พวกเขารับนับถืออิสลาม โดยที่เมื่อก่อนนั้นพวกเขาเป็นศัตรูกัน และรบพุ่งกันมาเป็นเวลานานกว่า 100 ปี ก็ให้รู้สึกอิจฉา จึงได้อ่านบันทึกเหตุการณ์ทั้งสองฝ่ายในอดีตระหว่างพวกเขาให้ฟัง เพื่อก่อให้เกิดการสู้รบกันอีก ในการนี้ทำให้พวกเขาทั้งสองฝ่ายต่างมุ่งที่จะสู้รบกันขึ้นอีก แต่แล้วท่านนะบีได้มาระงับไว้นั้น แล้วอายะฮฺนี้ก็ถูกประทานลงมา

[4] หมายถึงพวกยิวแห่งมะดีนะฮฺ

102. โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงยำเกรงอัลลอฮฺอย่างแท้จริงเถิด และพวกเจ้าจงอย่าตาย[1] เป็นอันขาดนอกจากในฐานะที่พวกเจ้าเป็นผู้นอบน้อมเท่านั้น[2]

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ حَقَّ تُقَاتِهِۦ وَلَا تَمُوتُنَّ
إِلَّا وَأَنتُم مُّسْلِمُونَ ﴿١٠٢﴾

103. และพวกเจ้าจงยึดสายเชือก[3] ของอัลลอฮฺโดยพร้อมกันทั้งหมด และจงอย่าแตกแยกกัน[4] และจงรำลึกถึงความเมตตาของอัลลอฮฺที่มีแด่พวกเจ้า ขณะที่พวกเจ้าเป็นศัตรูกัน[5] แล้วพระองค์ได้ทรงให้สนิทสนมกันระหว่างหัวใจของพวกเจ้า แล้วพวกเจ้าก็กลายเป็นพี่น้องกันด้วยความเมตตาของพระองค์ และพวกเจ้าเคยปรากฏอยู่บนปากหลุมแห่งไฟนรก[6] แล้วพระองค์ก็ทรงช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากปากหลุมแห่งนรกนั้น ในทำนองนั้นแหละ อัลลอฮฺจะทรงแจกแจงแก่พวกเจ้าซึ่งบรรดาโองการของพระองค์เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับแนวทางอันถูกต้อง

وَٱعْتَصِمُوا۟ بِحَبْلِ ٱللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا۟ ۚ
وَٱذْكُرُوا۟ نِعْمَتَ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنتُمْ أَعْدَآءً فَأَلَّفَ
بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُم بِنِعْمَتِهِۦٓ إِخْوَٰنًا وَكُنتُمْ
عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِّنَ ٱلنَّارِ فَأَنقَذَكُم مِّنْهَا ۗ كَذَٰلِكَ
يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمْ ءَايَٰتِهِۦ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٠٣﴾

---

[1] คือให้เรามีชีวิตอยู่ในวิถีทางของอัลลอฮฺอยู่เสมอ เพื่อว่าเมื่อได้ตายลง จะได้ตายในฐานะผู้นอบน้อมต่ออัลลอฮฺ ถ้ามิเช่นนั้นแล้วก็ไม่อาจแน่ใจได้ว่าเราจะตายในฐานะใด

[2] คือเป็นผู้ที่ดำเนินชีวิตอยู่ในฐานะเป็นผู้จงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ

[3] หมายถึงศาสนาของอัลลอฮฺ

[4] หมายถึงแตกแยกกันในการยึดถือสายเชือก (ศาสนา) ของอัลลอฮฺ โดยที่กลุ่มหนึ่งยึดถือโดยเคร่งครัด อีกหลายกลุ่มยึดถือบ้างไม่ยึดถือบ้าง เป็นต้น

[5] หมายถึงพวกเอาสฺ และพวกคือซร็อจญ์แห่งนครมะดีนะฮฺ

[6] คือการที่พวกเจ้าเคยใช้ชีวิตตามความใคร่ของตน และให้มีภาคีขึ้นแก่อัลลอฮฺ ตลอดจนทำการสู้รบกันนั้นประหนึ่งว่าพวกเจ้ากำลังอยู่บนปากเหวแห่งนรกซึ่งใกล้จะตกอยู่แล้ว

وَلۡتَكُن مِّنكُمۡ أُمَّةٞ يَدۡعُونَ إِلَى ٱلۡخَيۡرِ وَيَأۡمُرُونَ بِٱلۡمَعۡرُوفِ وَيَنۡهَوۡنَ عَنِ ٱلۡمُنكَرِۚ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ١٠٤

104. และจงให้มีขึ้นจากพวกเจ้า ซึ่งคณะหนึ่งที่จะเชิญชวนไปสู่ความดี และใช้ให้กระทำสิ่งที่ชอบ และห้ามมิให้กระทำสิ่งที่มิชอบ และชนเหล่านี้แหละพวกเขาคือผู้ได้รับความสำเร็จ

وَلَا تَكُونُواْ كَٱلَّذِينَ تَفَرَّقُواْ وَٱخۡتَلَفُواْ مِنۢ بَعۡدِ مَا جَآءَهُمُ ٱلۡبَيِّنَٰتُۚ وَأُوْلَٰٓئِكَ لَهُمۡ عَذَابٌ عَظِيمٞ ١٠٥

105. และพวกเจ้าจงอย่าเป็นเช่นบรรดาผู้ที่แตกแยกกัน และขัดแย้งกัน หลังจากที่บรรดาหลักฐานอันชัดแจ้งได้มายังพวกเขาแล้ว และชนเหล่านี้แหละ สำหรับพวกเขา คือ การลงโทษอันใหญ่หลวง

يَوۡمَ تَبۡيَضُّ وُجُوهٞ وَتَسۡوَدُّ وُجُوهٞۚ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ ٱسۡوَدَّتۡ وُجُوهُهُمۡ أَكَفَرۡتُم بَعۡدَ إِيمَٰنِكُمۡ فَذُوقُواْ ٱلۡعَذَابَ بِمَا كُنتُمۡ تَكۡفُرُونَ ١٠٦

106. วันซึ่งบรรดาใบหน้าจะขาวผ่อง[1] และบรรดาใบหน้าจะดำคล้ำ[2] ส่วนบรรดาผู้ที่ใบหน้าของพวกเขาดำคล้ำนั้น (พวกเขาจะถูกถามว่า) พวกเจ้าได้ปฏิเสธศรัทธา หลังจากที่พวกเจ้าศรัทธาแล้วกระนั้นหรือ? พวกเจ้าจงชิมการลงโทษเถิด เนื่องจากการที่พวกเจ้าปฏิเสธศรัทธา

وَأَمَّا ٱلَّذِينَ ٱبۡيَضَّتۡ وُجُوهُهُمۡ فَفِي رَحۡمَةِ ٱللَّهِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ١٠٧

107. และส่วนบรรดาผู้ที่ใบหน้าของพวกเขาขาวผ่องนั้น เขาจะอยู่ในความเมตตา[3] ของอัลลอฮฺ โดยที่พวกเขาจะอยู่ในความเมตตานั้นตลอดกาล

---

[1] คือเนื่องจากปีติยินดีในผลงานของตน และมั่นใจว่าจะเป็นชาวสวรรค์

[2] คือเนื่องจากเสียใจในผลงานของตน และแน่ใจว่าจะถูกลงโทษในนรก

หน้าของพวกเขาดำคล้ำกัน (พวกเขาจะถูกถามว่า) พวกเจ้าได้ปฏิเสธศรัทธา หลังจากที่พวกเจ้าศรัทธาแล้วกระนั้นหรือ พวกเจ้าจงชิมการลงโทษเถิด เนื่องจากการที่พวกเจ้าปฏิเสธศรัทธา

[3] หมายถึงสวนสวรรค์

108. นั่นคือบรรดาโองการของอัลลอฮฺโดยที่เรา[1] อ่านโองการเหล่านั้นแก่เจ้าด้วยความจริง และอัลลอฮฺนั้นไม่ทรงประสงค์ซึ่งการอธรรมใดๆ แก่ประชาชาติทั้งหลาย

تِلْكَ ءَايَٰتُ ٱللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِٱلْحَقِّ ۗ
وَمَا ٱللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِّلْعَٰلَمِينَ ﴿١٠٨﴾

109. และสิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้า และสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮฺเท่านั้น และยังอัลลอฮฺนั้น กิจการทั้งหลายจะถูกนำกลับไป[2]

وَلِلَّهِ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ۚ وَإِلَى ٱللَّهِ
تُرْجَعُ ٱلْأُمُورُ ﴿١٠٩﴾

110. พวกเจ้า[3] นั้นเป็นประชาชาติที่ดียิ่งซึ่งถูกให้อุบัติขึ้นสำหรับมนุษยชาติ โดยที่พวกเจ้าใช้ให้ปฏิบัติสิ่งที่ชอบ และห้ามมิให้ปฏิบัติสิ่งที่มิชอบ และศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และถ้าหากว่าบรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์[4] ศรัทธากันแล้ว แน่นอนมันก็เป็นการดีแก่พวกเขา ส่วนหนึ่งจากพวกเขานั้นมีบรรดาผู้ที่ศรัทธา[5] และส่วนมากของพวกเขานั้นเป็นผู้ละเมิด

كُنتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ
بِٱلْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ ٱلْمُنكَرِ
وَتُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ ۗ وَلَوْ ءَامَنَ أَهْلُ ٱلْكِتَٰبِ
لَكَانَ خَيْرًا لَّهُم ۚ مِّنْهُمُ ٱلْمُؤْمِنُونَ
وَأَكْثَرُهُمُ ٱلْفَٰسِقُونَ ﴿١١٠﴾

111. พวกเขา[6] จะไม่ทำอันตรายแก่พวกเจ้าได้เลย นอกจากการก่อความเดือดร้อนเล็กๆ น้อยๆ[7] เท่านั้น และหากพวกเขาต่อสู้พวกเจ้าพวกเขาก็จะหันหลังหนีพวกเจ้า แล้วพวกเขาก็จะไม่ได้รับความช่วยเหลือ

لَن يَضُرُّوكُمْ إِلَّآ أَذًى ۖ وَإِن يُقَٰتِلُوكُمْ
يُوَلُّوكُمُ ٱلْأَدْبَارَ ثُمَّ لَا يُنصَرُونَ ﴿١١١﴾

---

1 หมายถึงอัลลอฮฺ

2 คือถูกนำกลับไปเพื่อพิจารณาตอบแทน หรือลงโทษด้วยความยุติธรรมยิ่ง

3 หมายถึงบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่อท่านนะบีมุฮัมมัด

4 หมายถึงพวกยิวและคริสต์ มักจะเรียกทับศัพท์กันว่า พวกอะฮลุลกิตาบ

5 เช่นอับดุลลอฮฺ บินสะลาม และเพื่อนๆ ของท่าน ซึ่งเป็นชาวยิว และอันนะญาชีย์ และพรรคพวกของท่านซึ่งเป็นชาวคริสต์

6 คือพวกยิว

7 เช่นการด่าว่า และการใส่ไคล้ เป็นต้น

ضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ ٱلذِّلَّةُ أَيْنَ مَا ثُقِفُوٓا۟ إِلَّا بِحَبْلٍ مِّنَ ٱللَّهِ وَحَبْلٍ مِّنَ ٱلنَّاسِ وَبَآءُو بِغَضَبٍ مِّنَ ٱللَّهِ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ ٱلْمَسْكَنَةُ ۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا۟ يَكْفُرُونَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَيَقْتُلُونَ ٱلْأَنۢبِيَآءَ بِغَيْرِ حَقٍّ ۚ ذَٰلِكَ بِمَا عَصَوا۟ وَّكَانُوا۟ يَعْتَدُونَ ﴿١١٢﴾

112. ความต่ำช้าได้ถูกฟาดลงบนพวกเขา[1] ณ ที่ใดก็ตามที่พวกเขาถูกพบ นอกจากด้วยสายเชือกจากอัลลอฮฺ[2] และสายเชือกจากมนุษย์[3] และพวกเขาจะนำความกริ้วโกรธจากอัลลอฮฺกลับไป[4] และความขัดสนก็จะถูกฟาดลงบนพวกเขา[5] นั่นก็เพราะว่าพวกเขาเคยปฏิเสธบรรดาโองการของอัลลอฮฺ และฆ่าบรรดานะบีโดยปราศจากความเป็นธรรม นั่นก็เนื่องจากการที่พวกเขาดื้อดึง และเคยทำการละเมิด

۞ لَيْسُوا۟ سَوَآءً ۗ مِّنْ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ أُمَّةٌ قَآئِمَةٌ يَتْلُونَ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ ءَانَآءَ ٱلَّيْلِ وَهُمْ يَسْجُدُونَ ﴿١١٣﴾

113. พวกเขาหาใช่เหมือนกันไม่ จากบรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์นั้นมีกลุ่มชนหนึ่งที่เที่ยงธรรม ซึ่งพวกเขาอ่านบรรดาโองการของอัลลอฮฺในยามค่ำคืน และพร้อมกันนั้น พวกเขาก็สุยูดกัน[6]

---

[1] หมายถึงว่าพวกเขามีสภาพต่ำช้า ประหนึ่งว่าความต่ำช้านั้นได้ถูกฟาดลงบนพวกเขาให้ปรากฏเป็นริ้วรอยอยู่ เมื่อพบพวกเขา ณ ที่ใดก็จะพบความต่ำต้อยอยู่ในตัวของพวกเขาเป็นเนืองนิจ

[2] คำว่าสายเชือกของอัลลอฮฺนั้นหมายถึงศาสนาที่มาจากพระองค์ กล่าวคือพวกเขาจะพ้นจากความต่ำช้าได้ก็ต่อเมื่อพวกเขารับนับถืออิสลามเท่านั้น

[3] คำว่าสายเชือกจากมนุษย์นั้นหมายถึงการมีชีวิตความเป็นอยู่ร่วมกับบรรดาผู้ศรัทธาด้วยความบริสุทธิ์ใจไม่ตั้งตนเป็นศัตรูและบ่อนทำลาย

[4] คือพวกเขาได้รับความกริ้วโกรธจากอัลลอฮฺ เนื่องจากความดื้อดันของพวกเขา และเมื่อพวกเขากลับไปหาพระองค์ก็กลับไปในสภาพถูกกริ้ว ประหนึ่งว่าเขาได้นำเอาความกริ้วโกรธจากอัลลอฮฺที่มีต่อเขาในโลกนี้กลับไปด้วย นั่นก็คือพวกเขาจะได้รับการลงโทษนั่นเอง

[5] คือแม้พวกเขาจะร่ำรวยอย่างไร แต่ก็มีสภาพเหมือนคนยากจนเพราะความตระหนี่ของพวกเขา ประหนึ่งว่าความยากจนนั้นได้ฟาดลงบนพวกเขาให้ปรากฏเป็นริ้วรอยอยู่กระนั้น

[6] หมายถึงการทำละหมาดตะฮัจญุด

114. พวกเขาศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และวันปรโลก และใช้ให้ปฏิบัติสิ่งที่ชอบ และห้ามมิให้ปฏิบัติสิ่งที่ไม่ชอบ และต่างรีบเร่งกันในบรรดาสิ่งดีงาม และชนเหล่านี้แหละอยู่ในหมู่ผู้ที่ประพฤติดี

يُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْـَٔاخِرِ وَيَأْمُرُونَ
بِٱلْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ ٱلْمُنكَرِ وَيُسَٰرِعُونَ
فِى ٱلْخَيْرَٰتِ وَأُو۟لَٰٓئِكَ مِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ١١٤

115. และความดีใด ๆ ที่พวกเขากระทำ พวกเขาจะไม่ถูกปฏิเสธในความดีนั้น[1] เป็นอันขาด และอัลลอฮฺทรงรู้ดีต่อบรรดาผู้ที่ยำเกรง

وَمَا يَفْعَلُوا۟ مِنْ خَيْرٍ فَلَن يُكْفَرُوهُ
وَٱللَّهُ عَلِيمٌۢ بِٱلْمُتَّقِينَ ١١٥

116. แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นทรัพย์สินของพวกเขา และลูก ๆ ของพวกเขาจะไม่อำนวยประโยชน์ให้พวกเขาพ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺได้แต่อย่างใดเลย และชนเหล่านี้แหละคือชาวนรก โดยที่พวกเขาจะอยู่ในนรกนั้นตลอดกาล

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لَن تُغْنِىَ عَنْهُمْ أَمْوَٰلُهُمْ
وَلَآ أَوْلَٰدُهُم مِّنَ ٱللَّهِ شَيْـًٔا
وَأُو۟لَٰٓئِكَ أَصْحَٰبُ ٱلنَّارِ هُمْ فِيهَا خَٰلِدُونَ ١١٦

117. อุปมาสิ่งที่พวกเขาบริจาคไปในชีวิตความเป็นอยู่แห่งโลกนี้นั้นดั่งอุปไมยลมซึ่งมีความเย็นจัด ได้ประสบแก่พืชผลของพวกหนึ่งที่อธรรมแก่ตัวเอง แล้วได้ทำลายพืชผลนั้น[2] อัลลอฮฺนั้นมิได้ทรงอธรรมแก่พวกเขา แต่ทว่าพวกเขาอธรรมแก่ตัวของพวกเขาเอง

مَثَلُ مَا يُنفِقُونَ فِى هَٰذِهِ ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا
كَمَثَلِ رِيحٍ فِيهَا صِرٌّ أَصَابَتْ حَرْثَ قَوْمٍ
ظَلَمُوٓا۟ أَنفُسَهُمْ فَأَهْلَكَتْهُ وَمَا ظَلَمَهُمُ ٱللَّهُ
وَلَٰكِنْ أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ١١٧

118. โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าได้ยึดเอาเพื่อนสนิทที่รู้เห็นกิจการภายใน อื่นจากพวกของเจ้าเอง ซึ่งเขาเหล่านั้นจะไม่ลดละแก่พวกเจ้าในการก่อความเสียหายให้เกิดขึ้น พวกเขาชอบ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَتَّخِذُوا۟ بِطَانَةً
مِّن دُونِكُمْ لَا يَأْلُونَكُمْ خَبَالًا وَدُّوا۟ مَا عَنِتُّمْ
قَدْ بَدَتِ ٱلْبَغْضَآءُ مِنْ أَفْوَٰهِهِمْ وَمَا تُخْفِى

---

[1] หมายถึงว่าความดีที่เขาทำไปนั้นเขาจะได้รับการตอบแทนอย่างแน่นอน

[2] หมายถึงว่าสิ่งที่พวกเขาบริจาคไปนั้นไร้ผล เนื่องจากพวกเขามิได้ศรัทธาอันเป็นการอธรรมแก่ตัวเอง

صُدُورُهُمْ أَكْبَرُ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْآيَاتِ
إِن كُنتُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١١٨﴾

การที่พวกเจ้าลำบาก แท้จริงความเกลียดชังต่าง ๆ ได้เผยออกมาแล้วจากปากของพวกเขา และสิ่งที่หัวอกของพวกเขาซ่อนไว้นั้นใหญ่ยิ่งกว่า แน่นอนเราได้แจกแจงบรรดาโองการไว้แก่พวกเจ้าแล้ว หากพวกเจ้าใช้ปัญญากัน

هَا أَنتُمْ أُولَاءِ تُحِبُّونَهُمْ وَلَا يُحِبُّونَكُمْ وَتُؤْمِنُونَ
بِالْكِتَابِ كُلِّهِ وَإِذَا لَقُوكُمْ قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا خَلَوْا
عَضُّوا عَلَيْكُمُ الْأَنَامِلَ مِنَ الْغَيْظِ قُلْ مُوتُوا
بِغَيْظِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿١١٩﴾

119. พึงรู้เถิดว่า พวกเจ้านี้แหละรักใคร่พวกเขาทั้ง ๆ ที่พวกเขาไม่รักใคร่พวกเจ้า และพวกเจ้าศรัทธาต่อคัมภีร์ทุกเล่ม[1] และเมื่อพวกเขาพบพวกเจ้า พวกเขาก็กล่าวว่า พวกเราศรัทธากันแล้ว และเมื่อพวกเขาอยู่แต่ลำพัง พวกเขาก็กัดนิ้วมือ เนื่องจากความเคียดแค้นพวกเจ้า จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกเจ้าจงตายด้วยความเคียดแค้นของพวกเจ้าเถิด แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในหัวอกทั้งหลาย

إِن تَمْسَسْكُمْ حَسَنَةٌ تَسُؤْهُمْ وَإِن تُصِبْكُمْ
سَيِّئَةٌ يَفْرَحُوا بِهَا وَإِن تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا
لَا يَضُرُّكُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا
إِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ﴿١٢٠﴾

120. หากมีความดีใด ๆ ประสบแก่พวกเจ้า ก็ทำให้พวกเขาเศร้าใจ และถ้าหากความชั่วใด ๆ ประสบแก่พวกเจ้า พวกเขาก็ดีใจเนื่องด้วยความชั่วนั้น และถ้าพวกเจ้าอดทน และยำเกรงแล้วไซร้ อุบายของพวกเขาก็ย่อมไม่เป็นอันตรายแก่พวกเจ้าแต่อย่างใด แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงล้อม[2] ซึ่งสิ่งที่พวกเขากระทำกัน

---

[1] คือคัมภีร์ทุกเล่มที่อัลลอฮฺทรงประทานลงมา

[2] คำว่า ล้อม นั้นหมายถึง รู้ เพราะสิ่งที่ถูกล้อมไว้นั้นย่อมอยู่ในการรู้เห็นโดยสิ้นเชิง

وَإِذْ غَدَوْتَ مِنْ أَهْلِكَ تُبَوِّئُ ٱلْمُؤْمِنِينَ مَقَاعِدَ لِلْقِتَالِ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٢١﴾

121. และจงรำลึกถึงขณะที่เจ้าจากครอบครัวของเจ้าไปแต่เช้าตรู่ โดยที่เจ้าจะได้จัดให้บรรดามุมินประจำที่มั่นต่าง ๆ เพื่อการสู้รบ[1] และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้

إِذْ هَمَّت طَّآئِفَتَانِ مِنكُمْ أَن تَفْشَلَا وَٱللَّهُ وَلِيُّهُمَا وَعَلَى ٱللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ ٱلْمُؤْمِنُونَ ﴿١٢٢﴾

122. จงรำลึกขณะที่สองกลุ่ม[2] ในหมู่พวกเจ้ารู้สึกอ่อนแอและขลาด[3] และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงคุ้มครองทั้งสองกลุ่มนั้นไว้ และแด่อัลลอฮฺนั้นมุมินทั้งหลายจงมอบหมายเถิด

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ ٱللَّهُ بِبَدْرٍ وَأَنتُمْ أَذِلَّةٌ فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢٣﴾

123. และแน่นอน อัลลอฮฺได้ทรงช่วยเหลือพวกเจ้าที่บะดัรฺ[4] มาแล้ว ทั้ง ๆ ที่พวกเจ้าเป็น

---

[1] กล่าวคือร่อซูลุลลอฮฺ ได้จากครอบครัวของท่านไปในสงครามอุฮุด ตั้งแต่เช้าตรู่ของวันเสาร์ที่เจ็ด เดือนเชาวาล ในปีที่สามแห่งฮิจเราะฮฺศักราช เพื่อจัดเตรียมที่มั่นให้แก่บรรดามุมิน คือที่มั่นของทหารธนู ที่มั่นของทหารม้า และที่มั่นของทหารทั่ว ๆ ไป ในการสู้รบครั้งนี้ ท่านร่อซูลได้ออกไปพร้อมกำลังทหารเพียง 1,000 คนเท่านั้น กระนั้นก็ตามฺ แต่เมื่อได้เดินทางไปถึงครึ่งทาง อับดุลลอฮฺ บินอุบัย บินสะลูน ผู้เป็นหัวหน้ามุนาฟิกีน ก็ทรยศต่อท่านโดยนำพวกของตนจำนวน 300 คนกลับ ท่านร่อซูลจึงเหลือกำลังทหารเพียง 700 คน เท่านั้น ท่านได้ใช้ภูเขาอุฮุดเป็นที่กำบังด้านหลัง ในจำนวนทหารของท่านนั้นมีทหารสวมเสื้อเกราะ 100 คน ทหารม้า 2 คน และทหารธนูอีกจำนวนหนึ่งซึ่งประจำที่มั่นอยู่บนภูเขา คอยทำหน้าที่สกัดกำลังทหารของฝ่ายศัตรูที่จะโอบมาทางด้านหลัง ส่วนทหารของฝ่ายศัตรูซึ่งนำโดยอะบูซุฟยานนั้นมีจำนวนถึง 3,000 คน มีทหารสวมเสื้อเกราะ 700 คน ทหารม้า 200 คน มีผู้หญิงสำหรับเป็นกองเชียร์ 15 คน พร้อมด้วยกลองเพื่อตีปลุกใจนักรบของตน ในจำนวนนี้มีฮินดุน ภรรยาของอะบูซุฟยานด้วย

[2] คือกลุ่มบะนูสะละมะฮฺจากคือซรอจญ์ และกลุ่มบะนูฮาริซะฮฺ จากเอาสฺ ซึ่งทั้งสองกลุ่มนี้เป็นปีกซ้ายและปีกขวาของกองทัพ

[3] ทั้งนี้เพราะเห็นอัลดุลลอฮฺบินอุบัย บินสะลูน นำกำลังทหารกลับไปเกือบหนึ่งในสามของกำลังทหารทั้งหมด

[4] บะดัรฺเป็นสถานที่ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างมักกะฮฺกับมะดีนะฮฺ สงครามที่เกิดขึ้น ณ สถานที่นี้จึงเรียกว่าสงครามบะดัรฺ บางทรรศนะ กล่าวว่า บะดัรฺ เป็นชื่อบ่อน้ำ ซึ่งขุดโดยบุคคลที่ชื่อว่า บะดัรฺ แล้วสถานที่นั้นจึงถูกเรียกตามชื่อของบุคคลผู้นั้น

พวกด้อยกว่า[1] ดังนั้นพวกเจ้าพึงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด เพื่อว่าพวกเจ้าจักขอบคุณ

إِذۡ تَقُولُ لِلۡمُؤۡمِنِينَ أَلَن يَكۡفِيَكُمۡ أَن يُمِدَّكُمۡ
رَبُّكُم بِثَلَٰثَةِ ءَالَٰفٖ مِّنَ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ مُنزَلِينَ ١٢٤

124. จงรำลึกถึงขณะที่เจ้า (มุฮัมมัด) กล่าวแก่บรรดามุมินว่า ไม่เพียงพอแก่พวกเจ้าเลยหรือการที่พระเจ้าของพวกท่านจะหนุนกำลังแก่พวกท่าน ด้วยมะลาอิกะฮฺจำนวนสามพันโดยถูกส่งลงมา

بَلَىٰٓۚ إِن تَصۡبِرُواْ وَتَتَّقُواْ وَيَأۡتُوكُم مِّن فَوۡرِهِمۡ
هَٰذَا يُمۡدِدۡكُمۡ رَبُّكُم بِخَمۡسَةِ ءَالَٰفٖ مِّنَ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ
مُسَوِّمِينَ ١٢٥

125. เพียงพอแน่นอน หากพวกเจ้าอดทนและยำเกรง[2] และพวกเขาจะ[3]มายังพวกเจ้าทันทีทันใดขณะนี้[4] แล้วพระเจ้าของพวกเจ้าก็จะหนุนกำลังแก่พวกเจ้าอีก ด้วยจำนวนมะลาอิกะฮฺห้าพัน โดยมีเครื่องหมาย[5]

وَمَا جَعَلَهُ ٱللَّهُ إِلَّا بُشۡرَىٰ لَكُمۡ وَلِتَطۡمَئِنَّ قُلُوبُكُم
بِهِۦۗ وَمَا ٱلنَّصۡرُ إِلَّا مِنۡ عِندِ ٱللَّهِ ٱلۡعَزِيزِ
ٱلۡحَكِيمِ ١٢٦

126. และอัลลอฮฺมิได้ทรงให้กำลังหนุนนั้นมีขึ้น นอกจากเพื่อเป็นข่าวดีแก่พวกเจ้า และเพื่อที่หัวใจของพวกเจ้าจะได้สงบด้วยกำลังหนุนนั้นและความช่วยเหลือทั้งหลายนั้นไม่มี (จากที่อื่นใด) นอกจากที่อัลลอฮฺ ผู้ทรงเดชานุภาพผู้ทรงปรีชาญาณเท่านั้น

---

1 คือมีกำลังน้อยกว่าทั้งจำนวนคน อาวุธ พาหนะ และเสบียง

2 คือยำเกรงอัลลอฮฺ โดยปฏิบัติตามหน้าที่ที่ท่านนะบีได้กำหนดไว้

3 คือพวกมุชริกีน

4 คำว่า มินเฟาริฮิม นั้น ใน อัล-มุนญิด ให้ความหมายว่า ฮาลัน ซึ่งแปลว่า ทันทีทันใด

5 คือมะลาอิกะฮฺแต่ละท่านล้วนแต่มีเครื่องหมายทุกท่าน

لِيَقْطَعَ طَرَفًا مِّنَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ أَوْ يَكْبِتَهُمْ فَيَنقَلِبُوا۟ خَآئِبِينَ ﴿١٢٧﴾

127. เพื่อพระองค์จะทรงบั่นทอนส่วนหนึ่ง[1] ออกจากบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาหรือทรงให้พวกเขาได้รับความอัปยศ[2] แล้วพวกเขาก็จะถอยกลับไปในฐานะผู้ผิดหวัง

لَيْسَ لَكَ مِنَ ٱلْأَمْرِ شَىْءٌ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ أَوْ يُعَذِّبَهُمْ فَإِنَّهُمْ ظَٰلِمُونَ ﴿١٢٨﴾

128. ไม่มีสิ่งใดเป็นสิทธิของเจ้า (มุฮัมมัด) จากกิจการเหล่านั้น[3] หรือไม่ก็พระองค์จะทรงอภัยโทษแก่พวกเขา หรือลงโทษพวกเขาเพราะพวกเขานั้นคือผู้อธรรม

وَلِلَّهِ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ۚ يَغْفِرُ لِمَن يَشَآءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَآءُ ۚ وَٱللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢٩﴾

129. และสิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้า และสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮฺเท่านั้น พระองค์จะทรงอภัยโทษให้แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์[4] และจะทรงลงโทษแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์[5] และอัลลอฮฺนั้นคือผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

---

[1] คือให้ทหารของมุชริกีนส่วนหนึ่งเสียชีวิต

[2] คือเนื่องจากความปราชัย

[3] คือกิจการเกี่ยวกับที่ท่านนะบีถูกทำร้ายด้วยน้ำมือของพวกกุฟฟารฺก็ดี หรือการจัดการแก่ฝ่ายศัตรูให้ได้รับความพินาศก็ดี หาใช่เป็นสิทธิของท่านนะบีที่จะเกี่ยวข้องด้วยก็หาไม่ หากแต่เป็นอำนาจของอัลลอฮฺแต่เพียงองค์เดียวเท่านั้น ท่านนะบีมีหน้าที่ปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์เท่านั้น อนึ่งข้อความในตอนต้นของอายะฮฺนี้ เป็นประโยคแทรก ส่วนข้อความต่อไปเป็นข้อความต่อจากอายะฮฺก่อนที่ว่า หรือไม่ก็พระองค์จะทรงให้เขาได้รับความอัปยศ แล้วต่อด้วยคำว่า หรือไม่ก็พระองค์จะทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขา...

[4] หมายถึงผู้สำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัว และขออภัยโทษต่อพระองค์ พร้อมกันนั้นก็จะไม่กลับมากระทำผิดอีก

[5] หมายถึงที่ดื้อดัน และยะโสไม่ยอมสำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัว

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَأْكُلُوا۟ ٱلرِّبَوٰٓا۟ أَضْعَـٰفًا مُّضَـٰعَفَةً ۖ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ١٣٠

130. โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่ากินดอกเบี้ยหลายเท่าที่ถูกทบทวี และพวกเจ้าพึงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับความสำเร็จ[1]

وَٱتَّقُوا۟ ٱلنَّارَ ٱلَّتِىٓ أُعِدَّتْ لِلْكَـٰفِرِينَ ١٣١

131. และพวกเจ้าจงเกรงกลัวไฟนรกที่ถูกเตรียมไว้สำหรับบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเถิด

وَأَطِيعُوا۟ ٱللَّهَ وَٱلرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ١٣٢

132. และพวกเจ้าจงเชื่อฟัง อัลลอฮฺ และร่อซูลของพระองค์ เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับความเมตตา

۞ وَسَارِعُوٓا۟ إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا ٱلسَّمَـٰوَٰتُ وَٱلْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ ١٣٣

133. และพวกเจ้าจงรีบเร่งกันไปสู่การอภัยโทษจากพระเจ้าของพวกเจ้า และไปสู่สวรรค์ซึ่งความกว้างของมันนั้น คือบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน โดยที่มันถูกเตรียมไว้สำหรับบรรดาผู้ที่ยำเกรง

---

[1] สาเหตุแห่งการลงอายะฮฺนี้มาก็คือ ในสมัยญาฮิลียะฮฺนั้น มีการเป็นหนี้กัน ครั้นเมื่อถึงกำหนดใช้คืน ลูกหนี้ไม่มีเงินใช้ เจ้าหนี้จะกล่าวแก่ลูกหนี้ว่า จงเพิ่มจำนวนหนี้ให้แก่ฉันซิ ฉันจะต่อเวลาการใช้หนี้ให้ กล่าวคือ ถ้าเป็นหนี้ 100 บาท ก็ให้เพิ่มเป็น 120 หรือ 130 บาท เป็นต้น เจ้าหนี้ก็จะต่อเวลาการใช้หนี้ให้อีก แต่ถ้าถึงกำหนดใช้หนี้อีก ลูกหนี้ยังไม่มีเงินใช้ เจ้าหนี้ก็จะปฏิบัติเช่นนั้นเรื่อยไป บางทีอาจทำให้หนี้สินเพิ่มขึ้นเป็นหลายเท่าทวีคูณ ซึ่งการปฏิบัติเช่นนี้เป็นที่ต้องห้ามในอิสลาม

อนึ่งมีรายงานบางกระแสว่า ลูกหนี้เองไปขอร้องให้เจ้าหนี้ต่อเวลาการใช้หนี้ให้โดยเขาจะเพิ่มจำนวนหนี้ให้สูงขึ้นกว่าเดิม ทั้งนี้แล้วแต่จะตกลงกันเพื่อชดเชยที่เจ้าหนี้ต้องเสียเวลาในการรับเงิน อย่างไรก็ดีมิได้หมายความว่าอายะฮฺนี้ อนุมัติให้กินดอกเบี้ยที่ไม่มีการทบทวีหลายเท่าได้ ทั้งนี้เนื่องจากอายะฮฺนี้เป็นอายะฮฺแรกที่ถูกประทานลงมาห้ามกินดอกเบี้ยแบบที่เคยปฏิบัติกันมาในสมัยญาฮิลียะฮฺ แล้วอัลลอฮฺได้ทรงประทานบรรดาอายะฮฺห้ามกินดอกเบี้ยโดยเด็ดขาดลงมาอีก ไม่ว่าดอกเบี้ยนั้นจะมากน้อยเท่าใดก็ตาม ซึ่งอยู่ในกลุ่มของบรรดาอายะฮฺสุดท้ายที่ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับข้อบังคับในการปฏิบัติ บรรดาอายะฮฺดังกล่าวปรากฏอยู่ในซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ อายะฮฺที่ 275-281 นอกจากนี้ ท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมยังได้กล่าวห้ามไว้หลายครั้งหลายหน ดังโอวาทหนึ่งที่ท่านได้กล่าวห้ามว่าขออัลลอฮฺทรงสาปแช่งผู้กินดอกเบี้ย และผู้ให้ดอกเบี้ย และผู้เขียนคำสัญญาเกี่ยวกับดอกเบี้ย และผู้เป็นพยานด้วย และท่านได้แจ้งให้ทราบด้วยว่า ผู้ที่ไม่ยอมงดการกินดอกเบี้ยนั้น พึงรับรู้ด้วยว่า อัลลอฮฺและร่อซูลของพระองค์ได้ทรงประกาศสงครามกับเขา

ٱلَّذِينَ يُنفِقُونَ فِي ٱلسَّرَّآءِ وَٱلضَّرَّآءِ
وَٱلۡكَٰظِمِينَ ٱلۡغَيۡظَ وَٱلۡعَافِينَ
عَنِ ٱلنَّاسِۗ وَٱللَّهُ يُحِبُّ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ١٣٤

134. คือบรรดาผู้ที่บริจาคทั้งในยามสุขสบายและในยามเดือดร้อน[1] และบรรดาผู้ข่มโทษะและบรรดาผู้ให้อภัยแก่เพื่อนมนุษย์ และอัลลอฮฺนั้นทรงรักผู้กระทำดีทั้งหลาย

وَٱلَّذِينَ إِذَا فَعَلُواْ فَٰحِشَةً أَوۡ ظَلَمُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ
ذَكَرُواْ ٱللَّهَ فَٱسۡتَغۡفَرُواْ لِذُنُوبِهِمۡ وَمَن يَغۡفِرُ
ٱلذُّنُوبَ إِلَّا ٱللَّهُ وَلَمۡ يُصِرُّواْ عَلَىٰ مَا فَعَلُواْ
وَهُمۡ يَعۡلَمُونَ ١٣٥

135. บรรดาผู้ที่เมื่อพวกเขากระทำสิ่งชั่วใด ๆ หรืออยุติธรรมแก่ตัวเองแล้ว พวกเขาก็รำลึกถึงอัลลอฮฺ แล้วขออภัยโทษในบรรดาความผิดของพวกเขา และใครเล่าที่จะอภัยโทษบรรดาความผิดทั้งหลายให้ได้ นอกจากอัลลอฮฺแล้ว[2] และพวกเขามิได้ดื้อรั้นปฏิบัติในสิ่ง[3] ที่เขาเคยปฏิบัติมาโดยที่พวกเขารู้กันอยู่

أُوْلَٰٓئِكَ جَزَآؤُهُم مَّغۡفِرَةٞ مِّن رَّبِّهِمۡ وَجَنَّٰتٞ
تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ
فِيهَاۚ وَنِعۡمَ أَجۡرُ ٱلۡعَٰمِلِينَ ١٣٦

136. ชนเหล่านี้แหละการตอบแทนแก่พวกเขาคือการอภัยโทษจากพระเจ้าของพวกเขาและบรรดาสวนสวรรค์ ซึ่งมีแม่น้ำหลายสายไหลอยู่ภายใต้สวนเหล่านั้น โดยที่พวกเขาจะพำนักอยู่ในสวนเหล่านั้นตลอดกาล และรางวัลของผู้ทำงาน[4] นั้นช่างเลิศจริง ๆ

قَدۡ خَلَتۡ مِن قَبۡلِكُمۡ سُنَنٞ فَسِيرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ

137. แน่นอนได้ผ่านพ้นมาแล้วก่อนพวกเจ้าซึ่งแนวทางต่าง ๆ[5] ดังนั้นพวกเจ้าจงท่องเที่ยว

---

[1] คือในยามมั่งมี และในยามฝืดเคือง

[2] เป็นประโยคแทรก

[3] คือปฏิบัติในสิ่งชั่ว

[4] คือผู้ทำงานตามบัญญัติศาสนา

[5] คือแนวทางของอัลลอฮฺที่ทรงปฏิบัติแก่ประชาชาติในอดีต กล่าวคือผู้ใดดื้อดึงและฝ่าฝืนบัญญัติของพระองค์ หรือคำสั่งของร่อซูล แน่นอนความพินาศก็ย่อมประสบแก่พวกเขาอายะฮฺนี้ถูกประทานลงมาเนื่องจากความปราชัยของมุสลิมีนในสงครามอุฮุด เพื่อเตือนพวกเขาให้รู้ว่า การฝ่าฝืนคำสั่งของร่อซูลนั้นมีผลลัพธ์เป็นอย่างไร

فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ ﴿١٣٧﴾

ไปในแผ่นดิน แล้วจงดูว่าบั้นปลายของบรรดาผู้ปฏิเสธนั้นเป็นอย่างไร

هَٰذَا بَيَانٌ لِّلنَّاسِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٨﴾

138. นี่คือข้อชี้แจงอันชัดเจนสำหรับมนุษย์และเป็นคำแนะนำที่ถูกต้อง และเป็นคำตักเตือนสำหรับผู้ยำเกรงทั้งหลาย

وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنتُمُ الْأَعْلَوْنَ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٣٩﴾

139. และพวกเจ้าจงอย่าท้อแท้[1] และจงอย่าเสียใจ[2] และพวกเจ้านั้นคือผู้ที่สูงส่งยิ่ง หากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธา[3]

إِن يَمْسَسْكُمْ قَرْحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ قَرْحٌ
مِّثْلُهُ ۚ وَتِلْكَ الْأَيَّامُ نُدَاوِلُهَا بَيْنَ النَّاسِ
وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَيَتَّخِذَ مِنكُمْ

140. หากประสบแก่พวกเจ้า ซึ่งบาดแผลหนึ่งบาดแผลใด แน่นอนก็ย่อมประสบแก่พวกนั้น[4] ซึ่งบาดแผลเยี่ยงเดียวกันและบรรดาวันเหล่านั้นเราได้ให้มันหมุนเวียนไประหว่างมนุษย์[5] และ

---

[1] คืออย่าท้อแท้ในการต่อสู้กับฝ่ายอธรรมดั่งเช่นที่แล้วมาในสงครามอุฮุด

[2] คืออย่าเสียใจในความปราชัย และในบรรดาชีวิตที่ได้สูญเสียไปในสงครามอุฮุด

[3] คือเป็นผู้ศรัทธาอย่างแท้จริง โดยปฏิบัติตามบัญญัติศาสนา และคำสั่งของร่อซูลอย่างเคร่งครัด

[4] คือพวกมุชริกีนที่ต่อสู้ในสงครามอุฮุด

[5] คือบรรดาวันต่าง ๆ ที่มีทั้งชัยชนะ และความปราชัยนั้น อัลลอฮฺได้ทรงให้มันหมุนเวียนไประหว่างมนุษย์ กล่าวคือทรงให้แต่ละฝ่ายชนะบ้าง แพ้บ้าง ทั้งนี้เป็นไปตามกฎสภาวการณ์ของพระองค์ ในการนี้ทำให้พวกเขาต่างลิ้มรสแห่งชัยชนะและความปราชัย อันเป็นเหตุให้มีการศึกษาว่าอะไรคือสาเหตุแห่งชัยชนะและความพ่ายแพ้ เฉพาะอย่างยิ่งฝ่ายมุสลิมีนจะได้ทราบว่า การปฏิญาณว่าพวกเขาเป็นผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและยอมรับว่านะบีมุฮัมมัดเป็นร่อซูลของพระองค์แต่เพียงอย่างเดียวนั้น ไม่ช่วยให้พวกเขาได้รับชัยชนะได้ หากแต่พวกเขาจะต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามบัญญัติศาสนาโดยถูกต้องตามความเป็นจริงพร้อมกับยึดถือกฎสภาวการณ์ที่อัลลอฮฺได้ทรงกำหนดไว้แก่โลกอีกด้วย เมื่อนั้นแหละพวกเขาจะได้รับชัยชนะตลอดไป

شُهَدَآءَۗ وَٱللَّهُ لَا يُحِبُّ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٤٠﴾

เพื่ออัลลอฮฺจะได้ทรงรู้บรรดาผู้ที่ศรัทธา[1] และเพื่อเอาบรรดาผู้เสียชีวิตในสงคราม[2] จากพวกเจ้า และอัลลอฮฺนั้นไม่ทรงรักใคร่ผู้อธรรมทั้งหลาย[3]

وَلِيُمَحِّصَ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَيَمْحَقَ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿١٤١﴾

141. เพื่อที่อัลลอฮฺจะทรงขัดเกลาบรรดาผู้ศรัทธาให้บริสุทธิ์ และทรงขจัดบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาให้หมดไป

أَمْ حَسِبْتُمْ أَن تَدْخُلُوا۟ ٱلْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ جَٰهَدُوا۟ مِنكُمْ وَيَعْلَمَ ٱلصَّٰبِرِينَ ﴿١٤٢﴾

142. หรือว่าพวกเจ้าคิดว่า พวกเจ้าจะได้เข้าสวรรค์[4] ทั้ง ๆ ที่อัลลอฮฺยังมิได้ทรงรู้[5] บรรดาผู้ที่ต่อสู้ (ญิฮาด) ในหมู่พวกเจ้า พร้อมกันนั้น[6] พระองค์ก็จะทรงรู้บรรดาผู้ที่อดทนด้วย

---

[1] คือทรงรู้ว่าใครเป็นผู้ศรัทธาที่แท้จริง อนึ่งความที่ว่า เพื่ออัลลอฮฺจะได้ทรงรู้บรรดาผู้ที่ศรัทธา นั้นมิได้หมายความว่า พระองค์ยังมิทรงรู้ว่าใครเป็นผู้ศรัทธาที่แท้จริง จนกว่าจะทดสอบก่อนก็หาไม่ ความจริงพระองค์ทรงรู้อย่างดียิ่งว่าใครศรัทธาจริงหรือไม่ แต่ที่ให้มีการทดสอบนั้น ก็เพื่อให้ผู้ที่ศรัทธารู้ด้วยตัวเองว่า ตนเป็นผู้ศรัทธาจริงตามที่ได้ปฏิญาณไว้หรือไม่เท่านั้น และในการที่ทรงกล่าวว่า เพื่อพระองค์จะได้ทรงรู้ ทั้ง ๆ ที่ทรงรู้อยู่แล้วนั้น ก็เพียงเพื่อให้เป็นถ้อยคำคล้ายกับที่มนุษย์ใช้กันอยู่เท่านั้น ซึ่งผู้ศรัทธาต่อพระองค์ทุกคนย่อมเข้าใจกันดีเพราะต่างก็ได้ศึกษาคุณลักษณะของพระองค์กันแล้ว

[2] กล่าวคือ เพื่อที่อัลลอฮฺจะทรงให้เกียรติแก่กลุ่มหนึ่งในหมู่มุสลิมีน โดยให้พวกเขาตายชะฮีด อันเป็นสิ่งที่พวกเขาพึงปรารถนาเพราะผู้ที่ตายชะฮีดนั้นนอกจากจะเป็นชาวสวรรค์แล้วยังเป็นผู้ที่ใกล้ชิดพระองค์ด้วย ดังกล่าวนี้เนื่องจากมีมุสลิมกลุ่มหนึ่งไม่มีโอกาสร่วมในสงครามบะดัรฺ และมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเผชิญหน้ากับฝ่ายศัตรูเพื่อว่าพวกเขาจะได้รับเกียรติจากอัลลอฮฺโดยให้พวกเขาตายชะฮีดเช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงให้เกียรติแก่เพื่อน ๆ ของพวกเขาในสงคราม บะดัรฺ

[3] คือผู้ที่ไม่ปฏิบัติหน้าที่โดยเคร่งครัด อันก่อให้เกิดอันตรายแก่ตัวเองประหนึ่งเป็นผู้ข่มเหงตัวของตนเองกระนั้น

[4] คือจงอย่าได้คิดเช่นนั้นเลย ตราบใดที่พวกเจ้ายังมิได้มีการเสียสละ และต่อสู้ด้วยความจริงใจ และมีความอดทน

[5] คำว่า ยังมิได้ทรงรู้ นั้นมีความหมายอย่างเดียวกับความหมายของอายะฮฺที่ 140 ของซูเราะฮฺนี้ ซึ่งได้อธิบายไว้แล้ว

[6] คำว่า พร้อมกันนั้น แปลจาก วาวุล มะอียะฮฺ ในคำที่ว่า วะยะอฺ ละมัศชอบิรีน

143. และแน่นอนพวกเจ้า[1] เคยปรารถนาความตาย[2] ก่อนจากที่พวกเจ้าจะได้พบมัน แล้วแน่นอนพวกเจ้าก็ได้เห็นมันแล้ว[3] ขณะที่พวกเจ้ามองดูกันอยู่[4]

وَلَقَدْ كُنتُمْ تَمَنَّوْنَ ٱلْمَوْتَ مِن قَبْلِ أَن تَلْقَوْهُ فَقَدْ رَأَيْتُمُوهُ وَأَنتُمْ تَنظُرُونَ ﴿١٤٣﴾

144. และมุฮัมมัดนั้นหาใช่อื่นใดไม่นอกจากเป็นรอซูลผู้หนึ่งเท่านั้น[5] ซึ่งบรรดารอซูลก่อนจากเขาก็ได้ล่วงลับไปแล้ว[6] แล้วหากเขาตายไปหรือเขาถูกฆ่าก็ตาม พวกเจ้าก็หันส้นเท้าของพวกเจ้ากลับกระนั้นหรือ[7] และผู้ใดที่หันส้นเท้าทั้งสองของเขากลับแล้วไซร้ มันก็จะไม่ก่อให้เกิดอันตรายแก่อัลลอฮฺแต่อย่างใดเลย[8] และอัลลอฮฺนั้นจะทรงตอบแทนแก่ผู้กตัญญูทั้งหลาย

وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِهِ ٱلرُّسُلُ أَفَإِيْن مَّاتَ أَوْ قُتِلَ ٱنقَلَبْتُمْ عَلَىٰٓ أَعْقَـٰبِكُمْ وَمَن يَنقَلِبْ عَلَىٰ عَقِبَيْهِ فَلَن يَضُرَّ ٱللَّهَ شَيْـًٔا وَسَيَجْزِى ٱللَّهُ ٱلشَّـٰكِرِينَ ﴿١٤٤﴾

---

[1] หมายถึงบรรดามุมินที่มิได้มีโอกาสต่อสู้ในสมรภูมิบะดัรฺ

[2] คือเคยปรารถนาที่จะต่อสู้ฝ่ายศัตรูจนชีวิตหาไม่ในฐานะผู้ตาย ชะฮีด เช่น เพื่อน ๆ ของพวกเขาในสงคราม บะดัรฺ

[3] คือเห็นสาเหตุแห่งความตายในฐานะชะฮีดแล้วในสงครามอุฮุด แต่เพราะเหตุใดเล่าพวกเจ้าจึงรีรออยู่ไม่ปฏิบัติตามที่ได้ตั้งใจไว้ อายะฮฺนี้ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับการปราชัยของฝ่ายมุสลิม เมื่อฝ่ายศัตรูโฆษณาหลอกลวงว่า ท่านนะบีเสียชีวิตแล้ว ในการนี้พวกมุนาฟิกได้กล่าวแก่บรรดามุมินว่า หากท่านนะบีเสียชีวิต พวกท่านก็จงกลับไปสู่ศาสนาเดิมเถิด

[4] คือมองดูการต่อสู้อันเป็นสาเหตุให้ได้มาซึ่งการตายชะฮีดอยู่

[5] คือเป็นปุถุชนผู้หนึ่งที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นรอซูล ซึ่งย่อมจะประสบกับความเจ็บป่วย และแก่ตาย

[6] คือบรรดารอซูลก่อน ๆ เช่นเดียวกับนะบีมุฮัมมัดก็ได้เสียชีวิตกันไปหมดแล้ว

[7] คำว่า หันส้นเท้ากลับ นั้น หมายถึงหันกลับไปสู่สภาพเดิม คือสภาพแห่งการเป็นกุฟรฺ

[8] คือการที่ผู้ใดกลับไปสู่สภาพการเป็นกุฟรฺ หาได้ก่อให้เกิดอันตรายแก่อัลลอฮฺแต่อย่างใด หากแต่เป็นอันตรายแก่ตัวต่างหากแต่เขาไม่รู้

وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَن تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ ٱللَّهِ
كِتَٰبًا مُّؤَجَّلًا ۗ وَمَن يُرِدْ ثَوَابَ ٱلدُّنْيَا نُؤْتِهِۦ
مِنْهَا وَمَن يُرِدْ ثَوَابَ ٱلْءَاخِرَةِ نُؤْتِهِۦ
مِنْهَا ۚ وَسَنَجْزِى ٱلشَّٰكِرِينَ ﴿١٤٥﴾

145. และมิเคยปรากฏแก่ชีวิตใดที่จะตายนอกจากด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺเท่านั้น[1] ทั้งนี้เป็นลิขิตที่ถูกกำหนดไว้[2] และผู้ใดต้องการผลตอบแทนในโลกนี้ เราก็จะให้แก่เขาจากโลกนี้ และผู้ใดต้องการผลตอบแทนในปรโลก เราก็จะให้แก่เขาจากปรโลก และจะตอบแทนแก่ผู้กตัญญูทั้งหลาย

وَكَأَيِّن مِّن نَّبِىٍّ قَٰتَلَ مَعَهُۥ رِبِّيُّونَ كَثِيرٌ فَمَا
وَهَنُوا۟ لِمَآ أَصَابَهُمْ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ وَمَا ضَعُفُوا۟
وَمَا ٱسْتَكَانُوا۟ ۗ وَٱللَّهُ يُحِبُّ ٱلصَّٰبِرِينَ ﴿١٤٦﴾

146. และนะบีกี่มากน้อยแล้ว ที่กลุ่มชนอันมากมายได้ต่อสู้ร่วมกับเขา แล้วพวกเขาหาได้ท้อแท้ไม่ต่อสิ่งที่ได้ประสบแก่พวกเขาในทางของอัลลอฮฺ[3] และพวกเขาหาได้อ่อนกำลังลง และหาได้สยบไม่ และอัลลอฮฺนั้นทรงรักผู้ที่อดทนทั้งหลาย

وَمَا كَانَ قَوْلَهُمْ إِلَّآ أَن قَالُوا۟ رَبَّنَا ٱغْفِرْ لَنَا
ذُنُوبَنَا وَإِسْرَافَنَا فِىٓ أَمْرِنَا وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا
وَٱنصُرْنَا عَلَى ٱلْقَوْمِ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿١٤٧﴾

147. และคำพูดของพวกเขามิปรากฏเป็นอื่นใดนอกจากพวกเขากล่าวว่า โอ้พระเจ้า แห่งพวกข้าพระองค์ โปรดได้ทรงอภัยโทษให้แก่พวกข้าพระองค์ด้วยเถิด ซึ่งบรรดาความผิดของพวกข้าพระองค์ และการที่พวกข้าพระองค์กระทำเกินขอบเขตในกิจการของพวกข้าพระองค์

---

[1] คือด้วยสาเหตุแห่งความตายทั้งหลายที่อัลลอฮฺทรงกำหนดไว้ กล่าวคือถ้าผู้ใดยังไม่พบสาเหตุแห่งความตายดังกล่าว เขาก็ยังไม่ถึงแก่ความตาย และถ้าผู้ใดประสบสาเหตุแห่งความตาย เขาก็ถึงแก่ความตายอันถือได้ว่าความตายของเขานั้นเป็นไปด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺ อนึ่งโปรดเข้าใจด้วยว่า ถ้าอัลลอฮฺทรงประสงค์จะให้ใครตายแล้ว พระองค์ย่อมให้เขาตายได้โดยไม่ต้องอาศัยสาเหตุใด ๆ หรือให้เขาประสบกับสาเหตุแห่งความตายอย่างหนึ่งอย่างใดก็ได้ ทั้งหมดนั้นอยู่ในเดชานุภาพของพระองค์ทั้งสิ้น

[2] คือถูกกำหนดไว้ในสาเหตุแห่งความตาย ตามกฎสภาวการณ์ที่ได้ทรงกำหนดไว้แก่โลก

[3] เช่นได้รับบาดแผล และสูญเสียชีวิต เป็นต้น

และโปรดทรงให้เท้าของพวกข้าพระองค์มั่นอยู่[1] และโปรดทรงช่วยเหลือพวกข้าพระองค์ให้ชนะเหนือกลุ่มชนผู้ปฏิเสธศรัทธาด้วย

148. แล้วอัลลอฮฺก็ทรงประทานให้แก่พวกเขาซึ่งผลตอบแทนแห่งโลกนี้[2] และผลตอบแทนที่ดีแห่งปรโลก[3] และอัลลอฮฺนั้นทรงรักผู้กระทำดีทั้งหลาย

فَـَٔاتَىٰهُمُ ٱللَّهُ ثَوَابَ ٱلدُّنْيَا وَحُسْنَ ثَوَابِ ٱلْـَٔاخِرَةِ ۗ
وَٱللَّهُ يُحِبُّ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿١٤٨﴾

149. โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย หากพวกเจ้าเชื่อฟังบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาแล้ว พวกเขาก็จะให้พวกเจ้ากลับส้นเท้าของพวกเจ้าเสีย[4] แล้วพวกเจ้าก็จะกลับเป็นผู้ที่ขาดทุน

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِن تُطِيعُوا۟
ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ يَرُدُّوكُمْ عَلَىٰٓ
أَعْقَـٰبِكُمْ فَتَنقَلِبُوا۟ خَـٰسِرِينَ ﴿١٤٩﴾

150. แต่ทว่าอัลลอฮฺต่างหาก[5] คือผู้ช่วยเหลือพวกเจ้า และพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ดีเยี่ยมในบรรดาผู้ช่วยเหลือทั้งหลาย

بَلِ ٱللَّهُ مَوْلَىٰكُمْ ۖ وَهُوَ خَيْرُ ٱلنَّـٰصِرِينَ ﴿١٥٠﴾

151. เราจะโยนความกลัวเข้าไปในหัวใจของบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาเหล่านั้น[6] เนื่องจากการที่พวกเขาให้มีภาคีแก่อัลลอฮฺ ซึ่งสิ่งที่

سَنُلْقِى فِى قُلُوبِ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ٱلرُّعْبَ
بِمَآ أَشْرَكُوا۟ بِٱللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِۦ
سُلْطَـٰنًا ۖ وَمَأْوَىٰهُمُ ٱلنَّارُ ۚ وَبِئْسَ

---

[1] คือให้เท้ายืนหยัดอยู่อย่างมั่นคงในขณะทำการต่อสู้โดยไม่ถอยหนี

[2] คือให้พวกเขาได้รับชัยชนะและได้รับทรัพย์เชลยอันมากมาย

[3] คือได้รับความโปรดปรานจากอัลลอฮฺ และเข้าอยู่ในสวนสวรรค์ของพระองค์

[4] หมายถึงให้พวกเจ้าหันหลังให้แก่อิสลาม และกลับไปสู่สภาพแห่งการกุฟรฺอย่างเดิม อนึ่งพึงสังเกตว่าในสำนวนของ อัลกุรอานนั้น ใช้คำว่า กลับส้นเท้า ในความหมายของ การผินหลังให้ ทั้งนี้ก็เพราะการกลับส้นเท้านั้น ทำให้ต้องผินหลังให้พร้อมกันไปด้วย

[5] คือมิใช่ใครอื่นทั้งสิ้นที่จะช่วยเหลือพวกเจ้าได้นอกจากอัลลอฮฺเท่านั้น ดังนั้นจงเชื่อฟังพระองค์เถิด

[6] คำว่า โยนความกลัวเข้าไปในหัวใจ นั้น หมายถึงการทำให้หัวใจหวาดกลัวนั่นเอง ข้อความดังกล่าวนี้เป็นการเปรียบเทียบเพื่อให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังเห็นเป็นภาพพจน์ ประหนึ่งว่าความกลัวนั้นเป็นวัตถุ สามารถโยนเข้าไปในหัวใจได้

مَثْوَى ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٥١﴾

พระองค์มิได้ทรงประทานหลักฐานใด ๆ มายืนยันในสิ่งนั้น[1] และที่อยู่ของพวกเขา คือขุมนรก ช่างเลวร้ายจริง ๆ ซึ่งที่อยู่ของบรรดาผู้อธรรม

وَلَقَدْ صَدَقَكُمُ ٱللَّهُ وَعْدَهُۥٓ إِذْ تَحُسُّونَهُم بِإِذْنِهِۦ ۖ حَتَّىٰٓ إِذَا فَشِلْتُمْ وَتَنَٰزَعْتُمْ فِى ٱلْأَمْرِ وَعَصَيْتُم مِّنۢ بَعْدِ مَآ أَرَىٰكُم مَّا تُحِبُّونَ ۚ مِنكُم مَّن يُرِيدُ ٱلدُّنْيَا وَمِنكُم مَّن يُرِيدُ ٱلْـَٔاخِرَةَ ۚ ثُمَّ صَرَفَكُمْ عَنْهُمْ لِيَبْتَلِيَكُمْ ۖ وَلَقَدْ

152. และแน่นอนอัลลอฮฺได้ทรงให้สัญญาของพระองค์สมจริงแก่พวกเจ้าแล้ว ขณะที่พวกเจ้าเข่นฆ่าพวกเขา[2] ด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺ จนกระทั่งพวกเจ้าขลาดที่จะต่อสู้[3] และขัดแย้งกันในคำสั่ง[4] และพวกเจ้าได้ฝ่าฝืน[5] หลังจากที่พระองค์ได้ทรงให้พวกเจ้าเห็นสิ่งที่พวกเจ้าชอบแล้ว[6] จากพวกเจ้านั้นมีผู้ที่ต้องการโลกนี้[7] และจากพวกเจ้า

---

[1] คือนำเอาสิ่งหนึ่งสิ่งใดมาเป็นภาคีกับพระองค์ซึ่งสิ่งนั้นหามีหลักฐานใด ๆ จากพระองค์ยืนยันไม่

[2] คือในตอนเริ่มแรกของการสู้รบในสงครามอุฮุด

[3] คือเนื่องจากพวกเจ้าถูกจู่โจมจากฝ่ายศัตรู ซึ่งโอบล้อมมาทางเบื้องหลัง ขณะที่พวกเจ้ากำลังเพลิดเพลินอยู่กับการเก็บทรัพย์เชลยที่ฝ่ายศัตรูทิ้งไว้ในตอนเริ่มแรกของการสู้รบจึงทำให้พวกเจ้าเสียขวัญพากันหนีเอาตัวรอด ไม่คิดที่จะต่อสู้เพราะความกลัว

[4] หมายถึงขัดแย้งกันระหว่างพวกแม่นธนู จำนวน 40 คน ที่ท่านนะบีได้กำหนดให้ประจำอยู่บนภูเขาเพื่อสกัดกั้นการโอบล้อมของฝ่ายศัตรูจากเบื้องหลังฝ่ายหนึ่งซึ่งมีจำนวนมากกว่าเห็นว่าเมื่อฝ่ายศัตรูแพ้แล้ว ก็สมควรที่จะลงไปเก็บทรัพย์เชลยเช่นเดียวกับที่เพื่อน ๆ กำลังเก็บกันอยู่ แต่อีกฝ่ายหนึ่งซึ่งน้อยกว่าไม่เห็นด้วย เพราะถือว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการ ฝ่าฝืนคำสั่งของท่านนะบีที่ได้กำชับมิให้พวกเขาละทิ้งที่มั่นเป็นอันขาด แม้จะเห็นศัตรูพ่ายแพ้หรือฝ่ายมุสลิมเสียเปรียบก็ตาม แต่แล้วฝ่ายที่มีจำนวนมากกว่าก็ฝ่าฝืนคำสั่ง และละทิ้งที่มั่นไป คงเหลือเพียง 10 คนเท่านั้น เมื่อฝ่ายศัตรูเห็นทหารแม่นธนูเหลืออยู่ไม่กี่คน จึงได้หวนกลับมาโอบเบื้องหลัง ทำให้ทหารแม่นธนูที่เหลืออยู่ไม่สามารถสกัดกั้นไว้ได้ ในการนี้ฝ่ายศัตรูจึงจู่โจมฝ่ายมุสลิมที่กำลังเผลอตัว และเพลิดเพลินอยู่กับการเก็บทรัพย์เชลยอันเห็นเหตุให้ฝ่ายมุสลิมขวัญเสียและพากันหนีเอาตัวรอด

[5] หมายถึงพวกแม่นธนู จำนวน 30 คน

[6] คือเห็นชัยชนะตามที่พวกเจ้าปรารถนาแล้ว

[7] คือต้องการทรัพย์เชลยอันเป็นสิ่งไม่จีรังยั่งยืนในโลกนี้โดยละทิ้งที่มั่นที่ท่านนะบีได้กำชับไว้

عَفَا عَنكُمْ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥٢﴾

นั้นมีผู้ที่ต้องการปรโลก[1] แล้วพระองค์ก็ทรงให้พวกเจ้าหันกลับจากพวกเขาเสีย[2] เพื่อที่จะทรงทดสอบพวกเจ้า และแน่นอนพระองค์ได้ทรงอภัยให้แก่พวกเจ้าแล้ว และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงมีพระคุณแก่ผู้ศรัทธาทั้งหลาย

۞ إِذْ تُصْعِدُونَ وَلَا تَلْوُونَ عَلَىٰ أَحَدٍ وَالرَّسُولُ يَدْعُوكُمْ فِي أُخْرَاكُمْ فَأَثَابَكُمْ غَمًّا بِغَمٍّ لِّكَيْلَا تَحْزَنُوا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ وَلَا مَا أَصَابَكُمْ وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٥٣﴾

153. จงรำลึกถึงขณะที่พวกเจ้าหนีเอาตัวรอด และไม่เหลียวมองคนหนึ่งคนใด[3] ทั้ง ๆ ที่รอซูลกำลังเรียกพวกเจ้าอยู่ทางเบื้องหลังของพวกเจ้า[4] แล้วพระองค์ก็ได้ทรงตอบแทนพวกเจ้าซึ่งความเศร้าโศกอย่างหนึ่ง[5] พร้อมด้วยความเศร้าโศกอีกอย่างหนึ่ง[6] เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้ไม่เสียใจในสิ่งที่หลุดมือพวกเจ้าไป[7] และไม่เสียใจต่อสิ่งที่ประสบแก่พวกเจ้า และอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้อย่างละเอียดต่อสิ่งที่พวกเจ้ากระทำกัน

---

[1] คือต้องการผลตอบแทนในปรโลกโดยประจำอยู่ในที่มั่นตามคำสั่งของท่านนะบี อันได้แก่ทหารแม่นธนู 10 คน โดยอับดุลลอฮฺบินญุบัยรฺเป็นหัวหน้า และอีก 30 คนที่ประจำอยู่กับท่านนะบี

[2] กล่าวคือเนื่องจากพวกเจ้าต้องการดุนยาและละทิ้งหน้าที่ทั้ง ๆ ที่เป็นฝ่ายชนะอยู่แล้ว อัลลอฮฺก็ทรงระงับพวกเจ้ามิให้ติดตามฝ่ายศัตรูที่กำลังคอยหนีไปเนื่องจากพวกเจ้าลุ่มหลงในดุนยา แล้วฝ่ายศัตรูก็วกกลับมาโจมตีด้านหลัง ขณะพวกเจ้าเผลอตัว และเพลิดเพลินอยู่กับทรัพย์เชลย ทั้งนี้เพื่อที่พระองค์จะทรงทดสอบพวกเจ้าว่าใครที่จะยังคงมั่นอยู่ในการอีมาน

[3] คือเนื่องจากความตกใจกลัวที่ถูกโจมตีโดยไม่คาดคิด

[4] คือเรียกให้รวมกำลังกันใหม่เพื่อต่อสู้ฝ่ายศัตรู

[5] คือความเศร้าโศกที่ได้รับความปราชัย และสูญเสียชีวิตไปเป็นจำนวนมาก

[6] คือความเศร้าโศกที่เห็นร่อซูลุลลอฮฺได้รับบาดเจ็บเนื่องจากสาเหตุที่พวกเขาบางส่วนไม่เคารพคำสั่งของท่าน

[7] คือในการที่พวกเจ้าได้รับความปราชัยก็ดี และสูญเสียชีวิตไปก็ดีนั้น เป็นประสบการณ์ที่ทำให้จิตใจของพวกเจ้าเข้มแข็ง และเคยชินต่อภาวะคับขัน และการสูญเสีย ทั้งนี้เพื่อว่าหากมีเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นอีกพวกเจ้าจะได้ไม่เสียใจต่อชัยชนะที่หลุดมือไป และไม่เสียใจที่ได้รับบาดเจ็บ ตลอดจนการสูญเสียชีวิตเพราะการสู้รบกันนั้นย่อมมีแพ้มีชนะ อย่างไรก็ดีถ้าพวกเจ้ายึดมั่นในคำสั่งของรอซูลแล้วไซร้ พวกเจ้าก็ย่อมจะไม่ได้รับความเศร้าโศกเสียใจ อย่างกับที่ได้เกิดขึ้นในสงครามอุฮุด

ثُمَّ أَنزَلَ عَلَيۡكُم مِّنۢ بَعۡدِ ٱلۡغَمِّ أَمَنَةٗ نُّعَاسٗا يَغۡشَىٰ
طَآئِفَةٗ مِّنكُمۡۖ وَطَآئِفَةٞ قَدۡ أَهَمَّتۡهُمۡ أَنفُسُهُمۡ
يَظُنُّونَ بِٱللَّهِ غَيۡرَ ٱلۡحَقِّ ظَنَّ ٱلۡجَٰهِلِيَّةِۖ يَقُولُونَ
هَل لَّنَا مِنَ ٱلۡأَمۡرِ مِن شَيۡءٖۗ قُلۡ إِنَّ ٱلۡأَمۡرَ كُلَّهُۥ لِلَّهِۗ
يُخۡفُونَ فِيٓ أَنفُسِهِم مَّا لَا يُبۡدُونَ لَكَۖ يَقُولُونَ
لَوۡ كَانَ لَنَا مِنَ ٱلۡأَمۡرِ شَيۡءٞ مَّا قُتِلۡنَا هَٰهُنَاۗ قُل لَّوۡ كُنتُمۡ
فِي بُيُوتِكُمۡ لَبَرَزَ ٱلَّذِينَ كُتِبَ عَلَيۡهِمُ ٱلۡقَتۡلُ إِلَىٰ
مَضَاجِعِهِمۡۖ وَلِيَبۡتَلِيَ ٱللَّهُ مَا فِي صُدُورِكُمۡ
وَلِيُمَحِّصَ مَا فِي قُلُوبِكُمۡۗ وَٱللَّهُ عَلِيمُۢ بِذَاتِ
ٱلصُّدُورِ ١٥٤

154. แล้วพระองค์ก็ทรงประทานแก่พวกเจ้าซึ่งความปลอดภัย หลังจากความเศร้าโศกนั้น คือให้มีการงีบหลับครอบคลุมกลุ่มหนึ่งในหมู่พวกเจ้า[1] และอีกกลุ่มหนึ่งนั้น ตัวของพวกเขาเองทำให้พวกเขากระวนกระวายใจ[2] พวกเขากล่าวหาอัลลอฮฺ[3] โดยปราศจากความเป็นธรรมอย่างพวกสมัยงมงาย (อัลญาฮิลียะฮฺ) พวกเขากล่าวว่า มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากกิจการนั้นเป็นสิทธิของเราบ้างไหม[4] จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่าแท้จริงกิจการนั้นทั้งหมดเป็นสิทธิของอัลลอฮฺเท่านั้น[5] พวกเขาปกปิดไว้ในใจของพวกเขา สิ่งซึ่งพวกเขาจะไม่เปิดเผยแก่เจ้า[6] พวกเขากล่าวว่าหากปรากฏว่ามีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากกิจการนั้น[7] เป็นสิทธิของเราแล้วไซร้ พวกเราก็ไม่ถูกฆ่าตาย

---

[1] คือให้กลุ่มหนึ่งงีบหลับไปชั่วขณะหนึ่ง เพื่อผ่อนคลายความเหน็ดเหนื่อย และได้มาซึ่งความกระปรี้กระเปร่าและความสดชื่น ขณะเดียวกันก็ได้รับความปลอดภัยจากศัตรูด้วย

[2] หมายถึงกลุ่มที่เป็นมุนาฟิก เนื่องจากพวกเขาไม่แน่ใจว่าท่านนะบีมุฮัมมัด เป็นทูตของอัลลอฮฺจริง และไม่เชื่อว่าพระองค์จะทรงให้ความช่วยเหลือแก่นะบีมุฮัมมัดด้วย

[3] คือกล่าวหาว่า แม้ว่ามุฮัมมัดจะเป็นนะบีจริง อัลลอฮฺก็ย่อมไม่ให้ความช่วยเหลือแก่เขาตามที่เขาได้เคยแจ้งให้พวกเราทราบดอก ถ้ามิเช่นนั้นแล้วฝ่ายมุสลิมจะได้รับความปราชัยได้อย่างไร

[4] กล่าวคือพวกมุนาฟิกต่างถามกันเองว่าในการสู้รบนี้ พวกเขามีสิทธิ และมีอำนาจอย่างหนึ่งอย่างใดบ้างไหมในการมีความคิดเห็นและปฏิบัติตามที่พวกเขาเห็นชอบ ดังกล่าวนี้เป็นคำถามเพื่อให้ตอบปฏิเสธว่าพวกเขาไม่มีสิทธิอะไรเลย เมื่อเป็นเช่นนั้นพวกเขาจะมาพลอยเจ็บพลอยตายด้วยทำไม

[5] คือกิจการเกี่ยวกับการสู้รบนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮฺแต่เพียงองค์เดียวเท่านั้นไม่มีใครเกี่ยวข้องในสิทธินั้นแต่อย่างใด

[6] สิ่งนั้นก็คือการที่พวกเขาไม่เชื่อว่าท่านนะบีมุฮัมมัดเป็นรอซูลจริง และไม่เชื่อว่าอัลลอฮฺจะทรงช่วยเหลือนะบีมุฮัมมัดด้วย

[7] คือจากการสู้รบ

ที่นี่[1] จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แม้ปรากฏว่าพวกท่านอยู่ในบ้านของพวกท่านก็ตาม แน่นอนบรรดาผู้ที่การฆ่าได้ถูกกำหนดแก่พวกเขา ก็จะออกไปสู่ที่นอนตายของพวกเขา[2] และเพื่อที่อัลลอฮฺจะทรงทดสอบสิ่งที่อยู่ในหัวอกของพวกเจ้า[3] และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในหัวอกทั้งหลาย

إِنَّ ٱلَّذِينَ تَوَلَّوْاْ مِنكُمْ يَوْمَ ٱلْتَقَى ٱلْجَمْعَانِ إِنَّمَا ٱسْتَزَلَّهُمُ ٱلشَّيْطَٰنُ بِبَعْضِ مَا كَسَبُواْ وَلَقَدْ عَفَا ٱللَّهُ عَنْهُمْ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٥٥﴾

155. แท้จริงบรรดาผู้ที่อยู่ในหมู่พวกเจ้าที่หันหลังหนีในวันที่สองกลุ่ม[4] เผชิญหน้ากันนั้น แท้จริงชัยฏอนต่างหากที่ทำให้พลั้งพลาดไปเนื่องจากบางสิ่งที่พวกเขาได้ประกอบไว้เท่านั้น[5] และแน่นอนอัลลอฮฺก็ได้ทรงอภัยให้แก่พวกเขาแล้ว แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงหนักแน่น

---

[1] คือถ้าพวกเรามีสิทธิมีเสียงเกี่ยวกับการสู้รบบ้าง แน่นอนพวกเราก็จะไม่ออกมาสู้รบนอกเมือง หากแต่จะต่อสู้ในเมืองโดยอาศัยผนังบ้านกำบัง แล้วพวกเราก็จะไม่ถูกฆ่าที่อุฮุด

[2] คือแม้ว่าพวกเขาจะอยู่ในบ้านของพวกเขาก็ตาม แต่ถ้าอัลลอฮฺทรงกำหนดให้พวกเขาต้องถูกฆ่าแล้ว เขาก็จำต้องออกมานอนตายในสภาพที่ถูกฆ่าอยู่ดี ไม่มีใครมีอำนาจเหนือพระกำหนดของพระองค์ได้

[3] คือทดสอบความศรัทธาที่อยู่ในหัวอกของพวกเจ้าให้เป็นที่ประจักษ์แก่พวกเจ้าเองว่าพวกเจ้าได้ศรัทธากันด้วยความจริงใจหรือไม่ขณะเดียวกันก็เพื่อขัดเกลาการอีมานที่อยู่ในใจของพวกเจ้าให้ผ่องแผ้วพร้อมกันไปด้วย

[4] คือกลุ่มของมุสลิม และกลุ่มของมุชริกีนในสงครามอุฮุด ที่กลุ่มมุสลิมีนหันหลังหนีนั้นเนื่องจากถูกโจมตีเบื้องหลังโดยมิได้คาดคิด

[5] หมายถึงการละทิ้งหน้าที่ของทหารแม่นธนูที่ท่านนะบีได้กำชับไว้ และการเพลิดเพลินในการเก็บทรัพย์เชลย

156. โอ้ผู้ที่ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าเป็นเช่นบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา[1] และกล่าวแก่พวกพ้องของพวกเขา ขณะที่เขาเหล่านั้นเดินทางไปในผืนแผ่นดิน[2] หรือขณะที่เขาเหล่านั้นเป็นนักรบว่า หากพวกเขาอยู่ที่เราแล้วพวกเขาก็ย่อมไม่ตาย และไม่ถูกฆ่า[3] เพื่อว่าอัลลอฮฺจะทรงให้เรื่องนั้นเป็นที่เศร้าโศกในหัวใจของพวกเขา[4] และอัลลอฮฺนั้นทรงให้เป็นและให้ตาย[5] และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงเห็นในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำกัน

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَكُونُوا۟ كَٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَقَالُوا۟ لِإِخْوَٰنِهِمْ إِذَا ضَرَبُوا۟ فِى ٱلْأَرْضِ أَوْ كَانُوا۟ غُزًّى لَّوْ كَانُوا۟ عِندَنَا مَا مَاتُوا۟ وَمَا قُتِلُوا۟ لِيَجْعَلَ ٱللَّهُ ذَٰلِكَ حَسْرَةً فِى قُلُوبِهِمْ ۗ وَٱللَّهُ يُحْىِۦ وَيُمِيتُ ۗ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١٥٦﴾

157. และแน่นอน ถ้าพวกเจ้าถูกฆ่าในทางของอัลลอฮฺ หรือพวกเจ้าตาย (ในทางของพระองค์) แล้ว แน่นอนการอภัยโทษ และการเอ็นดูเมตตาจากอัลลอฮฺนั้นดียิ่งกว่าสิ่งที่พวกเขาสะสมกันอยู่

وَلَئِن قُتِلْتُمْ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ أَوْ مُتُّمْ لَمَغْفِرَةٌ مِّنَ ٱللَّهِ وَرَحْمَةٌ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿١٥٧﴾

---

[1] หมายถึงพวกมุนาฟิก แต่ที่ระบุว่า เช่นพวกที่ปฏิเสธศรัทธา นั้นก็เพราะถ้อยคำที่เขากล่าวออกมานั้นทำให้พวกเขาตกอยู่ในฐานะผู้ปฏิเสธศรัทธา

[2] คือไม่ว่าจะเดินทางเพื่อทำการค้า หรือทำธุรกิจอื่นใดก็ตาม หรือออกไปในฐานะนักรบ แล้วได้เสียชีวิตลง

[3] ความจริงการตายก็ดี และการถูกฆ่าในสนามรบก็ดีนั้นอยู่ในกฎสภาวการณ์ที่อัลลอฮฺได้ทรงกำหนดไว้ คนเรานั้นจำเป็นที่จะต้องออกไปประกอบอาชีพ และออกไปสู้รบเพื่อป้องกันศาสนาและประเทศชาติ ในการนี้ย่อมจะประสบกับสาเหตุหนึ่งสาเหตุใดที่ทำให้เขาตายได้ทั้ง ๆ ที่เขาใช้ความระมัดระวังแล้วก็ตาม เฉพาะอย่างยิ่งนักรบซึ่งจะต้องเผชิญกับสาเหตุแห่งความตายในทุกด้าน และเมื่อสาเหตุแห่งความตายได้ประสบแด่พวกเขาแล้ว ย่อมไม่เป็นการบังควรอย่างยิ่งที่จะกล่าวว่า หากพวกเขาอยู่ที่เราพวกเขาก็จะไม่ตาย และไม่ถูกฆ่า เพราะคำพูดดังกล่าวไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แต่อย่างใด หากแต่จะเพิ่มความเศร้าใจให้เกิดขึ้นแก่พวกเขาเท่านั้น ความจริงพวกเขาควรจะยอมรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแก่พวกพ้องของพวกเขาโดยดี และหาทางป้องกันให้ดียิ่งขึ้น จะให้พวกเขาอยู่กับบ้านโดยไม่ออกไปทำมาหากิน หรือปล่อยให้ศัตรูมาย่ำยีได้อย่างไร และก็การที่พวกเขาอยู่กับบ้านไม่ออกไปประกอบอาชีพ หรือสู้รบนั้น พวกเขาจะไม่ตายกระนั้นหรือ พึงรู้ด้วยว่าสาเหตุแห่งความตายนั้นย่อมไปถึงพวกเขาได้เสมอ

[4] คือทรงให้บั้นปลายแห่งคำพูดเช่นนั้นเกิดความเศร้าโศกขึ้นในหัวใจของพวกเขา ทำให้พวกเขากลายเป็นคนขลาดและท้อถอยพร้อมกับได้รับความอัปยศในที่สุด

[5] คือให้เป็นและให้ตายตามสาเหตุแห่งกฎสภาวการณ์ที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ หรือด้วยสิ่งที่อยู่นอกเหนือสาเหตุดังกล่าวก็ได้ เพราะพระองค์ทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

وَلَئِن مُّتُّمْ أَوْ قُتِلْتُمْ لَإِلَى ٱللَّهِ تُحْشَرُونَ ﴿١٥٨﴾

158. และแน่นอน ถ้าหากพวกเจ้าตายไปหรือถูกฆ่า[1] แล้ว แน่นอนยังอัลลอฮฺเท่านั้นที่พวกเจ้าจะถูกนำไปชุมนุม[2]

فَبِمَا رَحْمَةٍ مِّنَ ٱللَّهِ لِنتَ لَهُمْ ۖ وَلَوْ كُنتَ فَظًّا غَلِيظَ ٱلْقَلْبِ لَٱنفَضُّوا۟ مِنْ حَوْلِكَ ۖ فَٱعْفُ عَنْهُمْ وَٱسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِى ٱلْأَمْرِ ۖ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى ٱللَّهِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلْمُتَوَكِّلِينَ ﴿١٥٩﴾

159. เนื่องด้วยความเมตตาจากอัลลอฮฺนั่นเองเจ้า (มุฮัมมัด) จึงได้สุภาพอ่อนโยนแก่พวกเขา[3] และถ้าหากเจ้าเป็นผู้ประพฤติหยาบช้า และมีใจแข็งกระด้างแล้วไซร้ แน่นอนพวกเขาก็ย่อมแยกตัวออกไปจากรอบ ๆ เจ้ากันแล้ว ดังนั้นจงอภัยให้แก่พวกเขาเถิด และจงขออภัยให้แก่พวกเขาด้วย และจงปรึกษาหารือกับพวกเขาในกิจการทั้งหลาย ครั้นเมื่อเจ้าได้ตัดสินใจแล้วก็จงมอบหมายแด่อัลลอฮฺเถิด แท้จริงอัลลอฮฺทรงรักใคร่ผู้มอบหมายทั้งหลาย

إِن يَنصُرْكُمُ ٱللَّهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ ۖ وَإِن يَخْذُلْكُمْ فَمَن ذَا ٱلَّذِى يَنصُرُكُم مِّنۢ بَعْدِهِۦ ۗ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ ٱلْمُؤْمِنُونَ ﴿١٦٠﴾

160. หากว่าอัลลอฮฺทรงช่วยเหลือพวกเจ้าก็ไม่มีผู้ใดชนะพวกเจ้าได้ และหากพระองค์ทรงทอดทิ้งพวกเจ้าแล้ว ก็ผู้ใดเล่าจะช่วยเหลือพวกเจ้าได้หลังจากพระองค์ และแด่อัลลอฮฺนั้นผู้ศรัทธาทั้งหลายจงมอบหมายเถิด

وَمَا كَانَ لِنَبِىٍّ أَن يَغُلَّ ۚ وَمَن يَغْلُلْ يَأْتِ بِمَا غَلَّ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۚ ثُمَّ تُوَفَّىٰ كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٦١﴾

161. และไม่ปรากฏแก่นะบีคนใดที่จะยักยอก (ทรัพย์เชลย) และผู้ใดยักยอกแล้ว เขาก็จะนำสิ่งที่เขายักยอกนั้นมาในวันกิยามะฮฺ แล้วแต่ละคนจะได้รับการตอบแทนอย่างครบถ้วน ตามที่เขาได้แสวงหาไว้ โดยที่พวกเขาจะไม่ได้รับความอยุติธรรม

---

[1] คือตายหรือถูกฆ่าในทางของอัลลอฮฺ

[2] คือในวันปรโลกเพื่อรับการตอบแทน

[3] หมายถึงบรรดาผู้ศรัทธา

162. ผู้ที่ปฏิบัติตาม ความปิติยินดีของอัลลอฮฺ นั้น จะเหมือนกับผู้ที่ได้นำความกริ้วโกรธจากอัลลอฮฺกลับไปกระนั้นหรือ[1] และที่อยู่ของเขานั้นคือ ญะฮันนัม และเป็นที่กลับอันเลวร้ายยิ่ง

أَفَمَنِ ٱتَّبَعَ رِضْوَٰنَ ٱللَّهِ كَمَنۢ بَآءَ بِسَخَطٍ مِّنَ ٱللَّهِ وَمَأْوَىٰهُ جَهَنَّمُ ۚ وَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ ﴿١٦٢﴾

163. พวกเขาเหล่านั้นมีหลายระดับขั้น[2] ณ อัลลอฮฺ และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงเห็นในสิ่งที่พวกเขากระทำกัน

هُمْ دَرَجَٰتٌ عِندَ ٱللَّهِ ۗ وَٱللَّهُ بَصِيرٌۢ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿١٦٣﴾

164. แน่นอนยิ่ง อัลลอฮฺนั้นทรงมีพระคุณแก่ผู้ศรัทธาทั้งหลาย โดยที่พระองค์ได้ทรงส่งร่อซูลคนหนึ่ง จากพวกเขาเองมาในหมู่พวกเขาโดยที่เขาจะได้อ่านบรรดาโองการของพระองค์ให้พวกเขาฟัง และจะทำให้พวกเขาสะอาดและจะสอนคัมภีร์ และความรู้เกี่ยวกับข้อปฏิบัติในบัญญัติศาสนาแก่พวกเขาด้วย และแท้จริงเมื่อก่อนนั้นพวกเขาเคยอยู่ในความหลงผิดอันชัดแจ้ง

لَقَدْ مَنَّ ٱللَّهُ عَلَى ٱلْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ يَتْلُوا۟ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتِهِۦ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ ٱلْكِتَٰبَ وَٱلْحِكْمَةَ وَإِن كَانُوا۟ مِن قَبْلُ لَفِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿١٦٤﴾

---

[1] ความที่ว่า นำเอาความกริ้วโกรธจากอัลลอฮฺกลับไป นั้น เป็นสำนวนเปรียบเทียบที่ต้องการสร้างภาพพจน์จากสิ่งที่เป็นนามธรรมให้เป็นรูปธรรม กล่าวคือ ความกริ้วโกรธ นั้นเป็นนามธรรม แต่อัลลอฮฺต้องการให้เห็นเป็นรูปธรรมที่สามารถสัมผัสได้ ดังนั้นพระองค์จึงทรงเปรียบเทียบความกริ้วโกรธของพระองค์ว่าประหนึ่งวัตถุติดอยู่บนตัวของผู้ที่พระองค์ทรงกริ้ว และเมื่อเขากลับไปยังพระองค์ในวันกิยามะฮฺก็เท่ากับเขาได้นำความกริ้วโกรธของพระองค์ที่มีต่อเขากลับไปด้วย การใช้สำนวนดังกล่าวนี้ก็เพื่อให้ผู้ประพฤติชั่วแน่ใจว่าความกริ้วโกรธของอัลลอฮฺที่เขาได้รับนั้นจะไม่ลืมเลือนเป็นอันขาด เมื่อใดที่เขากลับไปยังพระองค์ เขาก็กลับไปในฐานะผู้ถูกกริ้วโกรธโดยไม่ต้องสงสัย นอกจากว่าเขาจะสำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัว และประพฤติดีแล้ว ความดีนั้นได้ลบล้างความชั่วที่เขาได้ประกอบไว้ในอดีต เมื่อนั้นแหละความกริ้วโกรธของอัลลอฮฺจะหมดไป ดังกล่าวนี้ในกรณีที่ผู้ประพฤติชั่วกระทำทั้ง ๆ รู้ว่าเป็นสิ่งต้องห้าม ส่วนในกรณีที่เขาปฏิบัติชั่วโดยไม่รู้ว่าเป็นสิ่งต้องห้าม และเมื่อเขารู้เขาก็รีบกลับตัว และขออภัยโทษต่ออัลลอฮฺนั้นพระองค์จะทรงอภัยโทษให้แก่เขา

[2] คือพวกที่ปฏิบัติตามความปิติยินดีของอัลลอฮฺก็ดี และผู้ที่นำความกริ้วโกรธจากอัลลอฮฺกลับไปก็ดีนั้นย่อมมีระดับขั้นต่าง ๆ กัน

أَوَلَمَّآ أَصَٰبَتۡكُم مُّصِيبَةٞ قَدۡ أَصَبۡتُم مِّثۡلَيۡهَا
قُلۡتُمۡ أَنَّىٰ هَٰذَاۖ قُلۡ هُوَ مِنۡ عِندِ أَنفُسِكُمۡۗ إِنَّ ٱللَّهَ
عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ١٦٥

165. และเมื่อมีภยันตรายหนึ่ง[1] ประสบแก่พวกเจ้า ทั้ง ๆ ที่พวกเจ้าได้ให้ประสบแก่พวกเขามาแล้วถึงสองเท่าแห่งภยันตรายนั้น[2] พวกเจ้าก็ยังกล่าวว่าสิ่งนี้มาจากไหนกระนั้นหรือ[3] จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า มันมาจากที่ตัวของพวกท่านเอง แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

وَمَآ أَصَٰبَكُمۡ يَوۡمَ ٱلۡتَقَى ٱلۡجَمۡعَانِ فَبِإِذۡنِ ٱللَّهِ
وَلِيَعۡلَمَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ١٦٦

166. และสิ่งที่ประสบแก่พวกเจ้า[4] ในวันที่สองกลุ่มเผชิญกันนั้นก็โดยอนุมัติของอัลลอฮฺ[5] และเพื่อที่พระองค์จะทรงรู้ ผู้ศรัทธาทั้งหลายนั้นเอง[6]

---

[1] คือภยันตรายที่ได้รับจากสงครามอุฮุด โดยที่ฝ่ายมุสลิมเสียชีวิต 70 คน

[2] คือในสงครามบะดัรฺนั้นฝ่ายมุชริกเสียชีวิต 70 คน และถูกจับเป็นเชลยอีก 70 คน ซึ่งมากกว่าที่ฝ่ายมุสลิมสูญเสียสองเท่า

[3] คือกล่าวด้วยความแปลกใจที่ได้รับความสูญเสียชีวิต 70 คนนั้นว่ามาจากไหน โดยลืมคิดไปว่า การสู้รบกันนั้นย่อมยังความเสียหายเป็นธรรมดา ซึ่งพวกเขาก็เคยยังความเสียหายให้แก่ฝ่ายศัตรูในสงครามบะดัรฺถึงสองเท่ามาแล้ว ทั้งนี้เนื่องจากพวกเขายึดมั่นในหน้าที่อย่างเคร่งครัด ส่วนในสงครามอุฮุดนั้นพวกเขาได้ละเลยหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายไว้ และลุ่มหลงในทรัพย์เชลย ดังนั้นพวกเขาจึงได้รับความปราชัย แล้วจะมีหน้ามาถามว่า มาจากไหนอีก ในการนี้อัลลอฮฺจึงให้ท่านนะบีตอบพวกเขาไปว่า มันมาจากตัวของพวกท่านเองนั้นแหละหาใช่มาจากที่อื่นใดไม่

[4] คือความปราชัยและการสูญเสียชีวิตที่ประสบกับฝ่ายมุสลิม

[5] คือให้เป็นไปตามกฎสภาวการณ์ของพระองค์ที่ได้ทรงกำหนดไว้ ในการนี้ย่อมเรียกได้ว่า ด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺ เพราะถ้าพระองค์ไม่ทรงอนุมัติแล้วกฎสภาวการณ์นั้นก็ไม่อาจแสดงออกตามที่ได้ถูกกำหนดไว้ได้ อย่างไรก็ดีถ้าพระองค์จะทรงให้พวกเขาได้รับชัยชนะโดยไม่สูญเสียชีวิตแต่อย่างใด และไม่ต้องอาศัยกฎสภาวการณ์ด้วย ก็ย่อมอยู่ในเดชานุภาพของพระองค์เสมอ

[6] สำนวนดังกล่าวมีปรากฏอยู่มากมาย และได้อธิบายไว้แล้ว กล่าวคือ พระองค์ทรงรู้ดียิ่งว่าใครศรัทธาจริงหรือไม่ โดยไม่จำเป็นต้องทดสอบแต่อย่างใด แต่ที่พระองค์ทรงทดสอบนั้น ก็เพื่อให้ผู้ที่อ้างตนว่าเป็นผู้ศรัทธานั่นเอง รู้ตัวเองว่าเขาศรัทธาจริงหรือไม่เท่านั้น มิเช่นนั้นแล้วเขาอาจเข้าใจผิดว่า เขาเป็นผู้ศรัทธา ทั้ง ๆ ที่การศรัทธาของเขาอ่อนแอที่สุด ในการนี้เขาจะได้ปรับปรุงการศรัทธาของพวกเขา อนึ่งการที่อัลลอฮฺทรงใช้สำนวนดังกล่าวก็เพื่อให้กลมกลืนกับสำนวนที่มนุษย์ใช้กันอยู่ นั่นก็คือการที่จะรู้ได้ต้องอาศัยการทดสอบ

167. และเพื่อพระองค์จะทรงรู้บรรดาผู้ที่กลับกลอก[1] ด้วย และได้ถูกกล่าวแก่พวกเขาว่า จงมากันเถิด จงต่อสู้ในทางของอัลลอฮฺกัน หรือไม่ก็จงป้องกัน[2] พวกเขากล่าวว่า หากเรารู้ว่ามีการสู้รบกันแล้ว แน่นอนเราก็ตามพวกท่านไปแล้ว[3] ในวันนั้น[4] พวกเขาใกล้แก่การปฏิเสธศรัทธายิ่งกว่าพวกเขามีศรัทธา พวกเขาจะกล่าวด้วยปากของพวกเขา สิ่งที่ไม่ใช่อยู่ในหัวใจของพวกเขา และอัลลอฮฺนั้นทรงรู้ยิ่งในสิ่งที่พวกเขาปกปิดกัน

وَلِيَعْلَمَ ٱلَّذِينَ نَافَقُوا۟ ۚ وَقِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا۟ قَٰتِلُوا۟
فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ أَوِ ٱدْفَعُوا۟ ۖ قَالُوا۟ لَوْ نَعْلَمُ قِتَالًا
لَّٱتَّبَعْنَٰكُمْ ۗ هُمْ لِلْكُفْرِ يَوْمَئِذٍ أَقْرَبُ مِنْهُمْ
لِلْإِيمَٰنِ ۚ يَقُولُونَ بِأَفْوَٰهِهِم مَّا لَيْسَ
فِى قُلُوبِهِمْ ۗ وَٱللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يَكْتُمُونَ ١٦٧

168. บรรดาผู้ที่พูดเกี่ยวแก่พี่น้องของพวกเขา[5] โดยที่พวกเขานั่งเฉยอยู่[6] ว่า ถ้าหากพวกเขาเชื่อฟังเรา พวกเขาก็ไม่ถูกฆ่า จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกท่านจงป้องกันความตายให้พ้นจากตัวของพวกท่านเถิด หากพวกท่านพูดจริง

ٱلَّذِينَ قَالُوا۟ لِإِخْوَٰنِهِمْ وَقَعَدُوا۟ لَوْ أَطَاعُونَا
مَا قُتِلُوا۟ ۗ قُلْ فَٱدْرَءُوا۟ عَنْ أَنفُسِكُمُ ٱلْمَوْتَ
إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ١٦٨

---

[1] คือมีความหมายอย่างเดียวกับข้อความในเชิงอรรถที่ผ่านมา

[2] คือสู้รบเพื่อป้องกันตัวเอง ครอบครัว และทรัพย์สมบัติ

[3] คือตามพวกท่านไปเพื่อช่วยกันสู้รบ อันเป็นการแสร้งพูดเพื่อแก้ตัวอย่างน่าละอายที่สุด

[4] คือวันที่พวกเขาพูดเสแสร้งดังกล่าว

[5] คืออับดุลลอฮฺ บินอุบัย บินสะลูน และพวกพ้องของเขาได้พูดเกี่ยวกับบรรดาผู้ศรัทธาที่ออกไปสู้รบ

[6] คือไม่ยอมออกไปช่วยทำการรบ

وَلَا تَحْسَبَنَّ ٱلَّذِينَ قُتِلُوا۟ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ أَمْوَٰتًۢا ۚ بَلْ أَحْيَآءٌ عِندَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ ﴿١٦٩﴾

169. และเจ้าจงอย่าได้คิดเป็นอันขาดว่า บรรดาผู้ที่ถูกฆ่าในทางของอัลลอฮฺนั้นตาย มิได้[1] พวกเขายังมีชีวิตอยู่ ณ พระเจ้าของพวกเขา ในสภาพที่ได้รับปัจจัยยังชีพ[2]

فَرِحِينَ بِمَآ ءَاتَىٰهُمُ ٱللَّهُ مِن فَضْلِهِۦ وَيَسْتَبْشِرُونَ بِٱلَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا۟ بِهِم مِّنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١٧٠﴾

170. พวกเขามีความปลาบปลื้มต่อสิ่ง[3] ที่อัลลอฮฺทรงประทานให้แก่พวกเขา จากความกรุณาของพระองค์ และปิติยินดีต่อบรรดาผู้ที่ยังมาไม่ทันพวกเขาซึ่งอยู่เบื้องหลังพวกเขา[4] ว่า ไม่มีความกลัวใด ๆ แก่พวกเขาและทั้งพวกเขาจะไม่เสียใจ

۞ يَسْتَبْشِرُونَ بِنِعْمَةٍ مِّنَ ٱللَّهِ وَفَضْلٍ وَأَنَّ ٱللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٧١﴾

171. พวกเขาปิติยินดีต่อสิ่งอำนวยความสุขจากอัลลอฮฺ และความกรุณา (จากพระองค์) ด้วย และแท้จริงอัลลอฮฺนั้นจะไม่ทรงให้สูญหายซึ่งรางวัลของผู้ศรัทธาทั้งหลาย

---

[1] คือมิได้ตายเยี่ยงปุถุชนทั่ว ๆ ไปตาย

[2] คือมีชีวิตอยู่ในอีกโลกหนึ่งในสภาพที่ได้รับปัจจัยยังชีพ ซึ่งเป็นโลกที่ดียิ่งแก่ผู้ที่ตายชะฮีด เนื่องจากพวกเขาได้รับเกียรติจากอัลลอฮฺ และได้รับความเอ็นดู เมตตาจากพระองค์ ส่วนที่ว่าพวกเขาจะมีชีวิตอยู่อย่างไรและได้รับปัจจัยยังชีพอย่างไรนั้น เราไม่สามารถจะรู้ความเป็นจริงได้ เพราะเป็นการมีชีวิตอยู่อันเร้นลับ เราไม่ควรจะกล่าวอะไรเกินกว่าที่อัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ได้แจ้งให้ทราบ ส่วนความที่ว่าในสภาพที่ได้รับปัจจัยยังชีพนั้น เป็นการเน้นว่าพวกเขามีชีวิตอยู่จริง ๆ

[3] หมายถึงการที่อัลลอฮฺได้ทรงให้พวกเขาเป็นชาวสวรรค์ และเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับพระองค์ และในขณะเดียวกันพวกเขาก็มีชีวิตความเป็นอยู่อย่างมีเกียรติ และเปี่ยมไปด้วยความสุขในทันทีที่พวกเขากลับไปยังอัลลอฮฺ ทั้ง ๆ ที่วาระแห่งการเสพสุขในสวนสวรรค์ยังไม่ถึง

[4] คือปิติยินดีต่อผู้ที่จะติดตามพวกเขาไปในฐานะผู้ตายชะฮีด ซึ่งขณะนั้นพวกเขากำลังต่อสู้กับฝ่ายศัตรูอยู่เบื้องหลังพวกเขา หรืออยู่ในฐานะที่จะต่อสู้กับฝ่ายศัตรูที่จะมีขึ้นต่อไป

ٱلَّذِينَ ٱسْتَجَابُوا۟ لِلَّهِ وَٱلرَّسُولِ مِنۢ بَعْدِ
مَآ أَصَابَهُمُ ٱلْقَرْحُ ۚ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا۟ مِنْهُمْ وَٱتَّقَوْا۟
أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿١٧٢﴾

172. คือบรรดาผู้ที่ตอบรับอัลลอฮฺ และรอซูล หลังจากที่บาดแผลได้ประสบแก่พวกเขา [1] สำหรับบรรดาผู้กระทำดีในหมู่พวกเขา และมีความยำเกรงนั้น คือรางวัลอันใหญ่หลวง

ٱلَّذِينَ قَالَ لَهُمُ ٱلنَّاسُ إِنَّ ٱلنَّاسَ قَدْ جَمَعُوا۟ لَكُمْ
فَٱخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ إِيمَـٰنًا وَقَالُوا۟ حَسْبُنَا ٱللَّهُ
وَنِعْمَ ٱلْوَكِيلُ ﴿١٧٣﴾

173. บรรดาที่[2] ผู้คน[3] ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า แท้จริงมีผู้คน[4] ได้ชุมนุมสำหรับพวกท่าน ดังนั้นพวกท่านจงกลัวพวกเขาเถิด แล้วมัน[5] ได้เพิ่มการอีมานแก่พวกเขา และพวกเขากล่าวว่า อัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ที่พอเพียงแก่เราแล้ว[6] และเป็นผู้รับมอบหมายที่ดีเยี่ยม

---

[1] คือบาดแผลที่ได้ประสบแก่พวกเขาในสงครามอุฮุด กล่าวคือ อะบูซุฟยาน และพรรคพวกของเขา หลังจากที่ได้รับชัยชนะในสงครามอุฮุดแล้ว ก็พากันกลับไป ครั้นไปถึง อัรฺเราฮาอฺ (สถานที่หนึ่งระหว่างมักกะฮฺกับมะดีนะฮฺ) ก็ให้รู้สึกเสียใจ และมุ่งที่จะกลับไปใหม่ เพื่อทำลายล้างบรรดาผู้ศรัทธาที่ยังเหลืออยู่ให้หมดสิ้น เมื่อรอซูลุลลอฮฺได้ทราบเรื่องนี้ขึ้น จึงใคร่ที่จะสร้างความหวาดกลัวแก่พวกเขา และแสดงให้พวกเขาเห็นพลังอันเข้มแข็งทั้งจากตัวของท่านเองและสาวกของท่าน ดังนั้นท่านจึงได้ประกาศเชิญชวนบรรดาสาวกให้ติดตามอะบีซุฟยานไป โดยกล่าวว่า จะไม่ออกไปกับเราเป็นอันขาดนอกจากผู้ที่ร่วมทำศึกกับเราเมื่อวานนี้เท่านั้น (หมายถึงวันสงครามอุฮุด) แล้วรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมก็ได้ออกไปพร้อมกับสาวกกลุ่มหนึ่งจนกระทั่งถึง ฮัมรออุลอะซัด (สถานที่หนึ่งซึ่งห่างจากมะดีนะฮฺ ประมาณสามไมล์) ปรากฏว่าบรรดาสาวกที่ออกไปกับรอซูลนั้น ล้วนแต่มีบาดแผลกันทั้งนั้น การที่พวกเขาตอบรับคำเชิญของรอซูลทั้ง ๆ ที่พวกเขาอยู่ในสภาพบอบช้ำนั้น ก็เนื่องจากพวกเขาไม่ต้องการที่จะให้รางวัลอันยิ่งใหญ่หลุดมือพวกเขาไป แต่แล้วอัลลอฮฺได้ทรงให้พวกมุชริกีนเกิดความกลัวขึ้น พวกเขาจึงรีบกลับไปมักกะฮฺโดยเร็ว แล้วอายะฮฺนี้ก็ถูกประทานลงมา

[2] คือ บรรดาผู้ศรัทธา

[3] หมายถึง นะอีม บินมัสอูดอัล อัชญะอีย์ และผู้ที่เห็นพ้องกับเขา รวมด้วยกันสี่คน

[4] หมายถึงอะบีซุฟยาน และพรรคพวกของเขา อนึ่งการที่นะอีมได้แจ้งแก่ผู้ศรัทธาว่า อะบีซุฟยานและพวกพ้องของเขา ชุมนุมกำลังเพื่อสู้รบกับบรรดาผู้ศรัทธานั้นเป็นเพียงการขู่เท่านั้น ทั้งนี้เป็นเล่ห์เหลี่ยมของอะบีซุฟยาน

[5] หมายถึงคำขู่ของนะอีม

[6] หมายถึงว่า พวกเขาจะมากมายแค่ไหนก็ตาม อัลลอฮฺเพียงองค์เดียวที่เป็นผู้สนับสนุนเราอยู่ก็เป็นการพอเพียงแก่เราแล้ว

فَانقَلَبُوا بِنِعْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ لَّمْ يَمْسَسْهُمْ سُوءٌ
وَاتَّبَعُوا رِضْوَانَ اللَّهِ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَظِيمٍ ﴿١٧٤﴾

174. แล้วพวกเขาได้กลับมา[1] พร้อมด้วยความกรุณาจากอัลลอฮฺ และความโปรดปราน (จากพระองค์)[2] โดยมิได้มีอันตรายใด ๆ ประสบแก่พวกเขา[3] และพวกเขาได้ปฏิบัติตามความพอพระทัยของอัลลอฮฺ[4] และอัลลอฮฺคือผู้ทรงโปรดปรานที่ยิ่งใหญ่

إِنَّمَا ذَٰلِكُمُ الشَّيْطَانُ يُخَوِّفُ أَوْلِيَاءَهُ فَلَا تَخَافُوهُمْ
وَخَافُونِ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٧٥﴾

175. แท้จริงชัยฏอนนั้น[5] เพียงขู่ได้ เฉพาะบรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามมันเท่านั้น ดังนั้นพวกเจ้าจงอย่ากลัวพวกเขา[6] และจงกลัวข้าเถิด หากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธา

وَلَا يَحْزُنكَ الَّذِينَ يُسَارِعُونَ فِي الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَن

176. และจงอย่าให้บรรดาผู้ที่รีบเร่งกันในการปฏิเสธศรัทธา[7] เป็นที่เสียใจแก่เจ้า แท้จริง

---

[1] หมายถึงท่านนะบี และบรรดาสาวกของท่านที่ออกไปยังบะดัรฺอัศศุฆรอกลับมายังนครมะดีนะฮฺ กล่าวคือในสงครามอุฮุดนั้น ก่อนที่อะบูซุฟยานจะนำกำลังของเขากลับไป ได้ท้าทายท่านนะบี ให้ไปพบกันใหม่ในวันเวลาแห่งการชุมนุมกันที่บะดัรฺ ในปีต่อไป แต่เมื่อท่านนะบีและบรรดาสาวกของท่านได้ไปตามนัดกลับไม่พบอะบีซุฟยาน เนื่องจากพวกเขาได้หนีกลับไปเสียก่อน เพราะเกิดความกลัวขึ้น ท่านนะบีและบรรดาสาวกจึงได้กลับมา

[2] อัล บัยฮะกีย์ได้รายงานมาจากอิบนุอับบาสว่า มีกองคาราวานได้ผ่านไปในวันเวลาที่มีการชุมนุมกันที่บะดัรฺ แล้วท่านนะบีได้ซื้อข้าวของ จากกองคาราวานนั้น อันนำมาซึ่งผลกำไรอย่างมากมาย แล้วท่านได้แบ่งผลกำไรนั้นระหว่างสาวกของท่าน นั่นแหละคือความกรุณา และความโปรดปรานจากอัลลอฮฺ ที่พวกเขาได้รับ และนำกลับมา การไปสู้รบในครั้งนี้เรียกว่าบะดัรฺ อัศศุฆรอ

[3] เนื่องจากมิได้สู้รบกัน

[4] คือปฏิบัติตามสิ่งที่อัลลอฮฺและร่อซูลของพระองค์ได้แนะนำไว้

[5] หมายถึง นะอีม บินมัศฮูด อัลอัชญะอีย์ และผู้ที่ร่วมมือกับเขา การที่พระองค์ทรงเรียกพวกเขาว่าชัยฏอนนั้น เพราะพวกเขาทำหน้าที่เยี่ยงชัยฏอน

[6] หมายถึงพวกอะบีซุฟยาน หรือพวกอื่นใดก็ตามที่เป็นศัตรูของอัลลอฮฺ

[7] หมายถึงพวกมุนาฟิก และกลุ่มชาวยิวที่ให้ความช่วยเหลือแก่มุชริกีนมักกะฮฺ และต่อต้านบรรดาผู้ศรัทธา

يَضُرُّوا۟ ٱللَّهَ شَيْـًٔا ۗ يُرِيدُ ٱللَّهُ أَلَّا يَجْعَلَ لَهُمْ حَظًّا فِى ٱلْـَٔاخِرَةِ ۖ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٧٦﴾

พวกเขาจะไม่ก่อให้เกิดอันตรายแก่อัลลอฮฺ[1] ได้แต่อย่างใดเลย อัลลอฮฺนั้นทรงต้องการที่จะไม่ให้มีส่วนได้ใดๆ แก่พวกเขาในปรโลก[2] และสำหรับพวกเขานั้นคือการลงโทษอันยิ่งใหญ่

إِنَّ ٱلَّذِينَ ٱشْتَرَوُا۟ ٱلْكُفْرَ بِٱلْإِيمَٰنِ لَن يَضُرُّوا۟ ٱللَّهَ شَيْـًٔا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٧﴾

177. แท้จริงบรรดาผู้ที่ซื้อการกุฟรฺ ด้วยการอีมาน[3] นั้น พวกเขาจะไม่ก่อให้เกิดอันตรายแก่อัลลอฮฺได้แต่อย่างใดเลย และสำหรับพวกเขานั้นคือการลงโทษอันเจ็บแสบ

وَلَا يَحْسَبَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ أَنَّمَا نُمْلِى لَهُمْ خَيْرٌ لِّأَنفُسِهِمْ ۚ إِنَّمَا نُمْلِى لَهُمْ لِيَزْدَادُوٓا۟ إِثْمًا ۚ وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿١٧٨﴾

178. และบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธานั้น จงอย่าได้คิดเป็นอันขาดว่า ที่เราประวิง[4] ให้แก่พวกเขานั้น เป็นการดีแก่ตัวของพวกเขา แท้จริงที่เราประวิงให้แก่พวกเขานั้น เพื่อพวกเขาจะได้เพิ่มพูนซึ่งบาปกรรม[5] เท่านั้น และสำหรับพวกเขานั้น คือการลงโทษอันต่ำช้า

---

[1] หมายถึงไม่สามารถก่อให้เกิดอันตรายแก่ท่านนะบี และบรรดาสาวกของท่าน เพราะผู้ที่ทำอันตรายแก่ท่านนะบีและสาวกของท่านนั้น เท่ากับเขาทำอันตรายแก่อัลลอฮฺนั้นเอง เพราะท่านเหล่านั้นทำหน้าที่แทนอัลลอฮฺในการประกาศศาสนาของพระองค์

[2] คือไม่ทรงประสงค์จะให้พวกเขาได้รับความดีใด ๆ ในปรโลก

[3] หมายถึงเอาการอีมานไปแลกกับการกุฟรฺ หรือแทนที่จะเลือกการศรัทธาตามที่ท่านนะบีเชิญชวนกลับเลือกเอาการปฏิเสธศรัทธาไว้ ซึ่งการกระทำดังกล่าว หาได้ก่อให้เกิดอันตรายแก่ท่านนะบี และบรรดาผู้ศรัทธาต่อท่านแต่อย่างใด หากแต่เป็นอันตรายแก่พวกเขาเองโดยที่พวกเขาไม่รู้สึก

[4] คือประวิงให้มีชีวิตอยู่ต่อไปโดยที่ยังมิได้ถูกลงโทษ เนื่องในความดื้อรั้นของพวกเขา

[5] คือเพิ่มพูนบาปกรรมเนื่องจากความประพฤติชั่วของพวกเขา อันเป็นเหตุให้พวกเขาได้รับการลงโทษอย่างสาสมยิ่ง

مَّا كَانَ ٱللَّهُ لِيَذَرَ ٱلْمُؤْمِنِينَ عَلَىٰ مَآ أَنتُمْ عَلَيْهِ حَتَّىٰ
يَمِيزَ ٱلْخَبِيثَ مِنَ ٱلطَّيِّبِ ۗ وَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيُطْلِعَكُمْ
عَلَى ٱلْغَيْبِ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ يَجْتَبِى مِن رُّسُلِهِۦ مَن يَشَآءُ ۖ
فَـَٔامِنُوا۟ بِٱللَّهِ وَرُسُلِهِۦ ۚ وَإِن تُؤْمِنُوا۟ وَتَتَّقُوا۟ فَلَكُمْ
أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿١٧٩﴾

179. ใช่ว่าอัลลอฮฺจะทรงทอดทิ้งบรรดาผู้ศรัทธาไว้ในสภาพที่พวกเจ้ากำลังเป็นอยู่ก็หาไม่[1] จนกว่าพระองค์จะทรงจำแนกผู้ที่เลวออกจากผู้ที่ดีเท่านั้น[2] และใช่ว่าอัลลอฮฺจะทรงให้พวกเจ้ามองเห็นสิ่งเร้นลับก็หาไม่[3] แต่ทว่าอัลลอฮฺนั้นจะทรงคัดเลือกจากบรรดารอซูลของพระองค์ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์[4] ดังนั้นพวกเจ้าจงศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และบรรดารอซูลของพระองค์เถิด และหากพวกเจ้าศรัทธาและยำเกรงแล้ว สำหรับพวกเจ้าก็คือ รางวัลอันยิ่งใหญ่

وَلَا يَحْسَبَنَّ ٱلَّذِينَ يَبْخَلُونَ بِمَآ ءَاتَىٰهُمُ ٱللَّهُ مِن
فَضْلِهِۦ هُوَ خَيْرًا لَّهُم ۖ بَلْ هُوَ شَرٌّ لَّهُمْ ۖ سَيُطَوَّقُونَ

180. และบรรดาผู้ที่ตระหนี่ในสิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงประทานให้แก่พวกเขาจากความกรุณาของพระองค์นั้น จงอย่าได้คิดเป็นอันขาดว่ามันเป็นการดีแก่พวกเขา หากแต่มันเป็นความชั่ว[5]

---

[1] คือสภาพอันเลวร้ายต่างๆ เช่นสภาพแห่งสงครามอุฮุดเป็นต้น

[2] กล่าวคือ พระองค์จะทรงปล่อยให้บรรดาผู้ศรัทธามีสภาพดังกล่าวชั่วระยะหนึ่งจนกว่าจะทรงจำแนกให้รู้ว่าในหมู่พวกเขานั้นใครเป็นมุนาฟิกและใครเป็นผู้ศรัทธาอย่างแท้จริง

[3] กล่าวคือถ้าพระองค์จะทรงให้มนุษย์มองเห็นสิ่งเร้นลับแล้ว แน่นอนจะทำให้มนุษย์ออกจากธรรมชาติแห่งการเป็นมนุษย์และก่อให้เกิดความวุ่นวายแก่มนุษย์เอง เพราะแต่ละคนจะช่วงชิงกันในผลประโยชน์ที่ตนมองเห็นในความเร้นลับ หรือทำการตอบโต้ผู้ที่เขารู้ว่าจะคิดมิดีมิร้ายต่อเขา อันก่อให้เกิดการต่อสู้กันขึ้น ทั้ง ๆ ที่ผลประโยชน์ใด ๆ และการคิดมิดีมิร้ายใด ๆ ยังไม่เกิดขึ้น ในการนี้มนุษย์นั้นเองคือผู้ที่จะได้รับความหายนะ

[4] คือผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์จะให้รู้ความเร้นลับในบางอย่าง เช่นรู้สิ่งที่อยู่ในหัวใจของพวกมุนาฟิกและสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอันไกล เป็นต้น

[5] คือเป็นสิ่งที่จะก่อให้เกิดอันตรายแก่พวกเขาเอง เป็นต้นว่าพวกเขาจะได้รับการลงโทษจากอัลลอฮฺเนื่องจากการที่พวกเขาฝ่าฝืนพระองค์และเนรคุณต่อพระองค์ ทั้งนี้นอกเหนือจากอันตรายที่จะได้รับจากเพื่อนมนุษย์ที่มุ่งช่วงชิงทรัพย์สมบัติของพวกเขา เนื่องจากการตระหนี่ของพวกเขา

مَا بَخِلُوا۟ بِهِۦ يَوْمَ ٱلْقِيَـٰمَةِ ۗ وَلِلَّهِ مِيرَٰثُ
ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۗ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١٨٠﴾

แก่พวกเขา ซึ่งพวกเขาจะถูกคล้องสิ่งที่พวกเขาได้ตระหนี่มันไว้ในวันกิยามะฮฺ[1] และสำหรับอัลลอฮฺนั้น คือมรดกแห่งบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน[2] และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้อย่างละเอียดในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำกัน

لَّقَدْ سَمِعَ ٱللَّهُ قَوْلَ ٱلَّذِينَ قَالُوٓا۟ إِنَّ ٱللَّهَ فَقِيرٌ
وَنَحْنُ أَغْنِيَآءُ ۘ سَنَكْتُبُ مَا قَالُوا۟ وَقَتْلَهُمُ
ٱلْأَنۢبِيَآءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَنَقُولُ ذُوقُوا۟ عَذَابَ
ٱلْحَرِيقِ ﴿١٨١﴾

181. แน่นอนยิ่ง อัลลอฮฺทรงได้ยินคำพูดของบรรดาผู้ที่[3] กล่าวว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ยากจน และพวกเรานั้นเป็นผู้มั่งมี เรา[4] จะจารึกสิ่งที่พวกเขาได้กล่าวไว้ และการที่พวกเขาฆ่าบรรดานะบี โดยปราศจากความเป็นธรรมด้วย และเราจะกล่าวว่า พวกเจ้าจงลิ้มการลงโทษแห่งเปลวเพลิงเถิด

ذَٰلِكَ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيكُمْ وَأَنَّ ٱللَّهَ لَيْسَ
بِظَلَّـٰمٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿١٨٢﴾

182. นั่น[5] ก็เพราะสิ่งที่มือของพวกเจ้าได้ประกอบไว้ก่อน และแท้จริงอัลลอฮฺนั้นมิใช่ผู้อธรรมแก่ปวงบ่าวทั้งหลาย

ٱلَّذِينَ قَالُوٓا۟ إِنَّ ٱللَّهَ عَهِدَ إِلَيْنَآ أَلَّا نُؤْمِنَ

183. บรรดาผู้ที่กล่าว[6] ว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นได้ทรงสั่งเสียแก่เราว่าเราจะไม่ศรัทธาแก่รอซูล

---

[1] คือในวันกิยามะฮฺนั้นทรัพย์สมบัติที่พวกเขาตระหนี่หวงแหนไว้นั้นจะกลายเป็นห่วงสำหรับคล้องคอล่ามพวกเขาเอง

[2] กล่าวคือมนุษย์นั้นแม้ว่าจะมีทรัพย์สินมากมายปานใดก็ตาม เมื่อตายแล้วก็ไม่มีใครสามารถนำติดตัวไปได้ ดังนั้นเมื่อมนุษย์ได้สิ้นชีพกันหมดแล้ว สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้าและในแผ่นดินก็ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺโดยสิ้นเชิงแต่เพียงองค์เดียวเท่านั้น ดังนั้นเมื่อมนุษย์ทราบว่าเมื่อตายไปแล้วไม่มีใครเอาไปได้แล้วเขาจะหวงแหนไว้ทำไม

[3] หมายถึงคำพูดของพวกยิว

[4] หมายถึงอัลลอฮฺ

[5] หมายถึงการลงโทษแห่งเปลวเพลิง

[6] หมายถึงกะอฺ บินอัลอัชร็อฟ และพวกพ้องของเขากลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นชาวยิว

لِرَسُولٍ حَتَّىٰ يَأْتِيَنَا بِقُرْبَانٍ تَأْكُلُهُ ٱلنَّارُ ۗ قُلْ
قَدْ جَآءَكُمْ رُسُلٌ مِّن قَبْلِى بِٱلْبَيِّنَٰتِ وَبِٱلَّذِى
قُلْتُمْ فَلِمَ قَتَلْتُمُوهُمْ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿١٨٣﴾

คนใด[1] จนกว่าเขาจะนำมาแก่เรา ซึ่งสิ่งพลีแด่อัลลอฮฺอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งจะมีไฟกินมัน จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริงได้มีบรรดาร่อซูลก่อนจากฉันได้นำบรรดาหลักฐานอันชัดเจนมายังพวกท่านแล้ว และได้นำสิ่งที่พวกท่านได้กล่าวไว้ด้วย แล้วไฉนเล่า พวกท่านจึงได้ฆ่าพวกเขา[2] หากพวกท่านพูดจริง

فَإِن كَذَّبُوكَ فَقَدْ كُذِّبَ رُسُلٌ مِّن قَبْلِكَ
جَآءُو بِٱلْبَيِّنَٰتِ وَٱلزُّبُرِ وَٱلْكِتَٰبِ ٱلْمُنِيرِ ﴿١٨٤﴾

184. แล้วหากพวกเขาปฏิเสธเจ้า ก็แท้จริงนั้นบรรดาร่อซูลก่อนหน้าเจ้าก็ได้ถูกปฏิเสธมาแล้ว ซึ่งเขาเหล่านั้นได้นำบรรดาหลักฐานอันชัดเจน[3] บรรดาคัมภีร์ซะบูรฺ[4] และคัมภีร์ที่ให้แสงสว่าง[5] มาด้วย

كُلُّ نَفْسٍ ذَآئِقَةُ ٱلْمَوْتِ ۗ وَإِنَّمَا تُوَفَّوْنَ
أُجُورَكُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۖ فَمَن زُحْزِحَ

185. แต่ละชีวิตนั้น จะได้ลิ้มรสแห่งความตาย[6] และแท้จริงที่พวกเจ้าจะได้รับรางวัลของพวกเจ้าโดยครบถ้วนนั้น คือวันปรโลก[7] แล้วผู้ใดที่ถูกให้ห่างไกลจากไฟนรก และถูกให้เข้าสวรรค์

---

[1] พวกเขาหมายถึงท่านนะบี มุฮัมมัด และต้องการให้ท่านนะบี ปฏิบัติตามที่พวกเขาเสนอ ทั้งนี้เพราะรู้ดีว่าสิ่งที่พวกเขาต้องการนั้นย่อมไม่เกิดขึ้นอีกแล้ว และเมื่อนะบีไม่ปฏิบัติ พวกเขาจะได้อ้างเป็นสาเหตุที่พวกเขาไม่ศรัทธาต่อท่าน

[2] เกี่ยวกับการที่พวกบะนีอิสรออีลได้ฆ่านะบีของพวกเขานั้น พวกก็อดยานีได้ปฏิเสธความจริงนี้ โดยแปลบิดเบือนไปว่าพยายามฆ่าเท่านั้น มิใช่เกิดการฆ่ากันจริง ดูกุรฺอานมะญีด เล่ม 1 หน้า 164

[3] หมายถึงบรรดามัวะญิซาต

[4] เช่นคัมภีร์ที่ท่านนะบีอิบรอฮีมนำมา

[5] หมายถึงคัมภีร์เตารอต และอินญีล

[6] หมายถึงว่าแต่ละคนนั้นจะต้องประสบกับความตายโดยไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้

[7] แสดงว่า ผู้ที่กระทำความดีตามบัญญัติศาสนาโดยที่ยังมิได้รับการตอบแทนเท่าที่ควรนั้น มิได้หมายความว่าอัลลอฮฺไม่ทรงตอบแทนแก่เขา หากแต่พระองค์ทรงสะสมไว้ให้แก่เขาในวันปรโลก

عَنِ ٱلنَّارِ وَأُدۡخِلَ ٱلۡجَنَّةَ فَقَدۡ فَازَۗ وَمَا ٱلۡحَيَوٰةُ ٱلدُّنۡيَآ إِلَّا مَتَٰعُ ٱلۡغُرُورِ ﴿١٨٥﴾

แล้วไซร้ แน่นอน เขาก็ชนะแล้ว[1] และชีวิตความเป็นอยู่แห่งโลกนี้นั้น มิใช่อะไรอื่นนอกจากสิ่งอำนวยประโยชน์แห่งการหลอกลวง[2] เท่านั้น

۞ لَتُبۡلَوُنَّ فِيٓ أَمۡوَٰلِكُمۡ وَأَنفُسِكُمۡ وَلَتَسۡمَعُنَّ مِنَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ مِن قَبۡلِكُمۡ وَمِنَ ٱلَّذِينَ أَشۡرَكُوٓاْ أَذٗى كَثِيرٗاۚ وَإِن تَصۡبِرُواْ وَتَتَّقُواْ فَإِنَّ ذَٰلِكَ مِنۡ عَزۡمِ ٱلۡأُمُورِ ﴿١٨٦﴾

186. แน่นอนยิ่งพวกเจ้าจะถูกทดสอบ[3] ในทรัพย์สมบัติของพวกเจ้าและตัวของพวกเจ้า และแน่นอนยิ่งพวกเจ้าจะได้ยินจากบรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์ก่อนหน้าพวกเจ้า[4] และบรรดาผู้ที่ให้มีภาคีขึ้น[5] (แก่อัลลอฮฺ) ซึ่งการก่อความเดือดร้อนอันมากมาย[6] และหากพวกเจ้าอดทนและยำเกรงแล้ว แท้จริงนั่นคือส่วนหนึ่งจากกิจการที่เด็ดเดี่ยว

وَإِذۡ أَخَذَ ٱللَّهُ مِيثَٰقَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ

187. และจงรำลึกถึงขณะที่อัลลอฮฺทรงเอาคำมั่นสัญญาจากบรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์ว่า แน่นอนยิ่งพวกเจ้าจะต้องแจกแจงคัมภีร์[7] นั้น

---

[1] คือจะอยู่ในฐานะที่ได้รับความสุขและความสำราญตลอดไป ไม่จำต้องพะวงห่วงใยในความทุกข์ยากลำบากใดๆ ทั้งสิ้น

[2] คือประโยชน์ที่ไม่จีรังยั่งยืน และหลอกลวงความรู้สึกอยู่เป็นเนืองนิจ เช่นเข้าใจว่ามันจะอำนวยประโยชน์แก่เรา เท่านั้นวัน เท่านั้นปี กลับหลุดมือจากเราไปในเวลาที่เราไม่เคยคาดคิด

[3] คือทดสอบการศรัทธาว่ามีความจริงใจแค่ไหนเพราะถ้ามีความศรัทธาด้วยความจริงใจแล้ว แน่นอนย่อมมีความอดทน แม้ว่าจะตกอยู่ในภาวะคับขันอย่างไรก็ตาม และก็การทดสอบอันเป็นเครื่องวัดที่สำคัญนั้นก็คือ ในทรัพย์สมบัติ และในเรือนร่างของพวกเขา กล่าวคือให้สูญเสียซึ่งทรัพย์สมบัติและให้เจ็บป่วยหรือได้รับบาดแผลในร่างกาย ดังที่เกิดขึ้นแก่พวกเขาในสงครามอุฮุดเป็นต้น

[4] หมายถึงพวกยิว และคริสต์

[5] คือพวกมุชริก มักกะฮฺ

[6] เช่นการกล่าวหาพระนางอาอิชะฮฺในทางชู้สาว และการวางแผนฆ่าท่านนะบี และร่วมกับชาวมุชริก-มักกะฮฺที่จะกำจัดท่านนะบีและผู้ศรัทธาให้หมดสิ้นไป เป็นต้น

[7] คือคัมภีร์เตารอต และอินญีล

لَتُبَيِّنُنَّهُۥ لِلنَّاسِ وَلَا تَكۡتُمُونَهُۥ فَنَبَذُوهُ وَرَآءَ
ظُهُورِهِمۡ وَٱشۡتَرَوۡاْ بِهِۦ ثَمَنٗا قَلِيلٗاۖ فَبِئۡسَ
مَا يَشۡتَرُونَ ١٨٧

ให้แจ่มแจ้งแก่ประชาชนทั้งหลาย และพวกเจ้าจะต้องไม่ปิดบัง[1] มัน แล้วพวกเขาก็เหวี่ยงมันไว้เบื้องหลังของพวกเขา[2] และได้แลกเปลี่ยนมันกับราคาอันเล็กน้อย[3] ช่างเลวแท้ ๆ สิ่งที่พวกเขาแลกเปลี่ยนมา

لَا تَحۡسَبَنَّ ٱلَّذِينَ يَفۡرَحُونَ بِمَآ أَتَواْ وَّيُحِبُّونَ
أَن يُحۡمَدُواْ بِمَا لَمۡ يَفۡعَلُواْ فَلَا تَحۡسَبَنَّهُم
بِمَفَازَةٖ مِّنَ ٱلۡعَذَابِۖ وَلَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ ١٨٨

188. เจ้าจงอย่าคิดเป็นอันขาดว่า บรรดาผู้ที่ปิติยินดีต่อสิ่งที่พวกเขากระทำ[4] และชอบที่จะได้รับการชมเชยในสิ่งที่พวกเขามิได้กระทำนั้น (จะรอดพ้นการลงโทษไปได้[5]) ดังนั้นเจ้าจงอย่าคิดเป็นอันขาดว่า พวกเขาจะมีทางรอดพ้นจากการลงโทษไปได้ และสำหรับพวกเขานั้นคือการลงโทษอันเจ็บแสบ

وَلِلَّهِ مُلۡكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۗ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ
شَيۡءٖ قَدِيرٌ ١٨٩

189. และอำนาจแห่งบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดินนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ และอัลลอฮฺนั้นทรงเดชานุภาพ เหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

إِنَّ فِي خَلۡقِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَٱخۡتِلَٰفِ
ٱلَّيۡلِ وَٱلنَّهَارِ لَأٓيَٰتٖ لِّأُوْلِي ٱلۡأَلۡبَٰبِ ١٩٠

190. แท้จริงในการสร้างบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดิน และการที่กลางวันและกลางคืนตามหลังกันนั้น แน่นอนมีหลายสัญญาณ สำหรับผู้มีปัญญา

---

[1] คือด้วยการตัดข้อความออกหรือบิดเบือนความหมายให้เฉไปจากความเป็นจริง

[2] หมายถึงไม่ยอมปฏิบัติตามสิ่งที่อยู่ในคัมภีร์

[3] หมายถึงพวกเขาได้ปกปิดลักษณะของท่านนะบีมุฮัมมัดที่ระบุไว้ในคัมภีร์ของพวกเขา และบิดเบือนบทบัญญัติศาสนาให้พ้องกับความต้องการของผู้คน เพื่อหวังผลประโยชน์ตอบแทนเล็กน้อย กล่าวคือ แทนที่พวกเขาจะปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้แก่อัลลอฮฺ กลับเห็นแก่ประโยชน์อันเล็กน้อย ประหนึ่งพวกเขาเอาคัมภีร์ของเขาไปขาย หรือแลกเปลี่ยนด้วยราคา เล็ก ๆ น้อย ๆ

[4] คือกระทำการปกปิด และบิดเบือนความหมายของคัมภีร์

[5] ข้อความในวงเล็บนี้ ถูกตัดออกไปเพราะเป็นที่เข้าใจได้จากข้อความที่ถัดไปเนื่องจากมีความหมายอย่างเดียวกัน และการที่เรานำมาระบุไว้ก็เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจยิ่งขึ้น

191. คือบรรดาผู้ที่รำลึกถึงอัลลอฮฺ ทั้งในสภาพยืน และนั่ง และในสภาพที่นอนตะแคง[1] และพวกเขาพินิจพิจารณากันในการสร้างบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน (โดยกล่าวว่า) โอ้พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ พระองค์มิได้ทรงสร้างสิ่งนี้มาโดยไร้สาระ มหาบริสุทธิ์พระองค์ท่าน โปรดทรงคุ้มครองพวกข้าพระองค์ให้พ้นจากการลงโทษแห่งไฟนรกด้วยเถิด

ٱلَّذِينَ يَذْكُرُونَ ٱللَّهَ قِيَٰمًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ
وَيَتَفَكَّرُونَ فِى خَلْقِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ
رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَٰذَا بَٰطِلًا سُبْحَٰنَكَ
فَقِنَا عَذَابَ ٱلنَّارِ ﴿١٩١﴾

192. โอ้พระเจ้าของพวกข้าพระองค์แท้จริงผู้ใดที่พระองค์ทรงให้เข้าไฟนรก แน่นอนพระองค์ก็ยังความอัปยศแก่เขาแล้ว[2] และสำหรับบรรดาผู้อธรรมนั้น ย่อมไม่มีผู้ช่วยเหลือใด ๆ

رَبَّنَآ إِنَّكَ مَن تُدْخِلِ ٱلنَّارَ فَقَدْ أَخْزَيْتَهُۥ ۖ وَمَا
لِلظَّٰلِمِينَ مِنْ أَنصَارٍ ﴿١٩٢﴾

193. โอ้พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ แท้จริงพวกข้าพระองค์ได้ยินผู้ประกาศเชิญชวนผู้หนึ่ง[3] กำลังประกาศเชิญชวนให้มีการศรัทธาว่าท่านทั้งหลายจงศรัทธาต่อพระเจ้าของพวกเจ้าเถิด และพวกข้าพระองค์ก็ศรัทธากัน โอ้พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ โปรดทรงอภัยแก่พวกข้าพระองค์ด้วย ซึ่งบรรดาโทษของพวกข้าพระองค์ และโปรดลบล้างให้พ้นจากพวกข้าพระองค์ ซึ่งบรรดาความผิดของพวกข้าพระองค์ และโปรดทรงให้พวกข้าพระองค์สิ้นชีวิตโดยร่วมอยู่กับบรรดาผู้ที่เป็นคนดีด้วยเถิด

رَّبَّنَآ إِنَّنَا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِى لِلْإِيمَٰنِ
أَنْ ءَامِنُوا۟ بِرَبِّكُمْ فَـَٔامَنَّا ۚ رَبَّنَا فَٱغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا
وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّـَٔاتِنَا وَتَوَفَّنَا مَعَ ٱلْأَبْرَارِ ﴿١٩٣﴾

---

[1] หมายถึงว่าได้มีการรำลึกถึงอัลลอฮฺอยู่เสมอ เพราะชีวิตของมนุษย์นั้นย่อมอยู่ในสามสภาพดังกล่าว คือ ยืน ซึ่งหมายถึงเดินด้วย และนั่ง และนอน นอกจากในสภาพนอนหลับเท่านั้น

[2] หมายถึงว่า ได้ทรงหลู่เกียรติพวกเขาอย่างสาสมกับความยะโส และความเย่อหยิ่งของพวกเขาแล้ว

[3] หมายถึงท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

رَبَّنَا وَءَاتِنَا مَا وَعَدتَّنَا عَلَىٰ رُسُلِكَ وَلَا تُخْزِنَا يَوْمَ
ٱلْقِيَـٰمَةِ ۗ إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ ٱلْمِيعَادَ ﴿١٩٤﴾

194. โอ้พระผู้เป็นเจ้าของพวกข้าพระองค์ และได้โปรดประทานแก่พวกข้าพระองค์สิ่งที่พระองค์ได้สัญญาไว้แก่พวกข้าพระองค์[1] โดยผ่านบรรดาร่อซูลของพระองค์ และโปรดอย่าได้ทรงยังความอัปยศแก่พวกข้าพระองค์ในวันปรโลกเลย แท้จริงพระองค์นั้นไม่ทรงผิดสัญญา

فَٱسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنِّى لَآ أُضِيعُ عَمَلَ عَـٰمِلٍ
مِّنكُم مِّن ذَكَرٍ أَوْ أُنثَىٰ ۖ بَعْضُكُم مِّنۢ بَعْضٍ ۖ فَٱلَّذِينَ
هَاجَرُوا۟ وَأُخْرِجُوا۟ مِن دِيَـٰرِهِمْ وَأُوذُوا۟ فِى سَبِيلِى
وَقَـٰتَلُوا۟ وَقُتِلُوا۟ لَأُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّـَٔاتِهِمْ
وَلَأُدْخِلَنَّهُمْ جَنَّـٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَـٰرُ
ثَوَابًا مِّنْ عِندِ ٱللَّهِ ۗ وَٱللَّهُ عِندَهُۥ حُسْنُ ٱلثَّوَابِ ﴿١٩٥﴾

195. แล้วพระเจ้าของพวกเขาก็ตอบรับพวกเขาว่า แท้จริงข้าจะไม่ให้สูญเสียซึ่งงานของผู้ทำงานคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกเจ้าไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิงก็ตาม โดยที่บางส่วนของพวกเจ้านั้นมาจากอีกบางส่วน[2] บรรดาผู้ที่อพยพ และที่ถูกขับไล่ให้ออกจากหมู่บ้านของพวกเขา[3] และได้รับความเดือดร้อนในทางของข้า และได้ต่อสู้และถูกฆ่าตายนั้น แน่นอนข้าจะลบล้างให้พ้นจากพวกเขา ซึ่งบรรดาความผิดของพวกเขา และแน่นอนข้าจะให้พวกเขาเข้าบรรดาสวนสวรรค์ ซึ่งมีบรรดาแม่น้ำไหลอยู่เบื้องล่างของสวนสวรรค์เหล่านั้น ทั้งนี้เป็นรางวัลตอบแทนจากอัลลอฮฺ และอัลลอฮฺนั้น ณ พระองค์มีการตอบแทนอันดีงาม

---

1 คือสัญญาจะให้พวกเขาได้รับสิ่งที่ดีงาม นั่นก็คือ การมีชัยชนะทั้งในโลกนี้และปรโลก

2 หมายถึงว่ามนุษย์นั้นมีความเท่าเทียมกัน ประหนึ่งคนคนเดียวกัน เพราะต่างก็สืบสายเลือดมาจากกันและกัน ซึ่งทั้งหมดนั้นมาจากอาดัมผู้เป็นมนุษย์คนแรกของโลก

3 หมายถึง บรรดาผู้ศรัทธาจากชาวมักกะฮฺที่อพยพ และที่ถูกขับออกจากมักกะฮฺ

196. อย่าให้การเคลื่อนไหว[1] ของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในเมืองลวง[2] เจ้าได้เป็นอันขาด

لَا يَغُرَّنَّكَ تَقَلُّبُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ فِي ٱلۡبِلَٰدِ ١٩٦

197. มันเป็นสิ่งอำนวยประโยชน์เล็กน้อยเท่านั้น แล้วที่อยู่ของพวกเขานั้น คือ ญะฮันนัม และช่างเป็นที่พักนอนที่เลวร้ายจริง ๆ

مَتَٰعٞ قَلِيلٞ ثُمَّ مَأۡوَىٰهُمۡ جَهَنَّمُۚ وَبِئۡسَ ٱلۡمِهَادُ ١٩٧

198. แต่บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าของพวกเขานั้น สำหรับพวกเขาคือบรรดาสวนสวรรค์ซึ่งมีแม่น้ำหลายสายไหลอยู่เบื้องล่างของสวนสวรรค์เหล่านั้น โดยที่พวกเขาจะพำนักอยู่ในสวนสวรรค์เหล่านั้นตลอดกาล ทั้งนี้เป็นสถานที่รับรองที่มาจากอัลลอฮฺและสิ่งที่มีอยู่ ณ อัลลอฮฺนั้น คือสิ่งที่ดียิ่งสำหรับผู้ที่เป็นคนดีทั้งหลาย

لَٰكِنِ ٱلَّذِينَ ٱتَّقَوۡاْ رَبَّهُمۡ لَهُمۡ جَنَّٰتٞ تَجۡرِي
مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَا نُزُلٗا مِّنۡ عِندِ
ٱللَّهِۗ وَمَا عِندَ ٱللَّهِ خَيۡرٞ لِّلۡأَبۡرَارِ ١٩٨

199. และแท้จริงในหมู่ผู้ได้รับคัมภีร์นั้นมีผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่พวกเจ้า และต่อสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่พวกเขา ในฐานะผู้นอบน้อมต่ออัลลอฮฺ โดยที่พวกเขาจะไม่แลกเปลี่ยนโองการของอัลลอฮฺกับราคาอันเล็กน้อย[3] ชนเหล่านี้แหละพวกเขาจะได้รับรางวัลของพวกเขา ณ พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา แท้จริงอัลลอฮฺนั้น เป็นผู้ทรงรวดเร็วในการชำระสอบสวน

وَإِنَّ مِنۡ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِ لَمَن يُؤۡمِنُ بِٱللَّهِ
وَمَآ أُنزِلَ إِلَيۡكُمۡ وَمَآ أُنزِلَ إِلَيۡهِمۡ خَٰشِعِينَ
لِلَّهِ لَا يَشۡتَرُونَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ ثَمَنٗا قَلِيلًاۗ
أُوْلَٰٓئِكَ لَهُمۡ أَجۡرُهُمۡ عِندَ رَبِّهِمۡۗ إِنَّ
ٱللَّهَ سَرِيعُ ٱلۡحِسَابِ ١٩٩

---

[1] คือเคลื่อนไหวในการค้าขาย

[2] คือลวงว่า พวกเขาเป็นผู้มีเกียรติและมีเงินทองมาก

[3] หมายถึงไม่ยอมปกปิดโองการของอัลลอฮฺและบิดเบือนความหมายให้เฉไปจากความเป็นจริง โดยเห็นแก่ผลประโยชน์เล็ก ๆ น้อย ๆ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱصْبِرُوا۟ وَصَابِرُوا۟
وَرَابِطُوا۟ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٢٠٠﴾

200. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงมีความอดทน และจงต่างอดทนซึ่งกันและกันเถิด และจงประจำอยู่ชายแดน[1] และพึงกลัวเกรงอัลลอฮฺเถิด เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับความสำเร็จ

---

[1] คือเพื่อตอบโต้ฝ่ายศัตรูที่จะล่วงล้ำเข้ามารุกราน

سورة النساء

(4) ซูเราะฮฺ อัน-นิซาอฺ

ซูเราะฮฺนี้เป็นซูเราะฮฺ มะดะนียะฮฺ คือ ถูกประทานลงมาหลังจากที่ท่านนะบีได้อพยพไปมะดีนะฮฺแล้ว มี 176 อายะฮฺ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ٱتَّقُوا۟ رَبَّكُمُ ٱلَّذِى خَلَقَكُم مِّن نَّفْسٍ وَٰحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَآءً ۚ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ ٱلَّذِى تَسَآءَلُونَ بِهِۦ وَٱلْأَرْحَامَ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا ﴿١﴾

1. มนุษยชาติทั้งหลาย จงยำเกรงพระเจ้าของพวกเจ้าที่ได้บังเกิดพวกเจ้ามาจากชีวิตหนึ่ง[1] และได้ทรงบังเกิดจากชีวิตนั้นซึ่งคู่ครองของเขา[2] และได้ทรงให้แพร่สะพัดไปจากทั้งสองนั้น ซึ่งบรรดาชาย และบรรดาหญิงอันมากมาย และจงยำเกรงอัลลอฮฺที่พวกเจ้าต่างขอกัน ด้วยพระองค์[3] และพึงรักษาเครือญาติ[4] แท้จริงอัลลอฮฺทรงสอดส่องดูพวกเจ้าอยู่เสมอ

وَءَاتُوا۟ ٱلْيَتَٰمَىٰٓ أَمْوَٰلَهُمْ ۖ وَلَا تَتَبَدَّلُوا۟ ٱلْخَبِيثَ بِٱلطَّيِّبِ

2. และจงให้แก่บรรดาเด็กกำพร้า ซึ่งทรัพย์สมบัติของพวกเขา[5] และจงอย่าเปลี่ยนเอาของเลว

---

[1] คือท่านนะบีอาดัม ซึ่งเป็นมนุษย์คนแรกที่ถูกบังเกิดขึ้นจากดิน

[2] ได้ทรงให้พระนางเฮาวาอฺคู่ครองของท่านนะบีอาดัมเกิดจากท่านนะบีอาดัมเอง

[3] ต่างขอความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยอ้างพระองค์เป็นสักขีพยานในความจำเป็นของเขา

[4] ให้เอาใจใส่และระมัดระวังในสิทธิและหน้าที่ต่าง ๆ อันพึงมีต่อเครือญาติ มิเช่นนั้นแล้วจะทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเครือญาติขาดตอนลง

[5] เมื่อเห็นว่าพวกเขาบรรลุวัยที่สามารถรู้จักใช้เงินและรักษาเงินไว้ได้

وَلَا تَأْكُلُوٓا۟ أَمْوَٰلَهُمْ إِلَىٰٓ أَمْوَٰلِكُمْ ۚ إِنَّهُۥ كَانَ حُوبًا كَبِيرًا ﴿٢﴾

ด้วยของดี[1] และจงอย่ากินทรัพย์ของพวกเขาร่วมกับทรัพย์ของพวกเจ้า[2] แท้จริงมันเป็นบาปอันยิ่งใหญ่

وَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تُقْسِطُوا۟ فِى ٱلْيَتَٰمَىٰ فَٱنكِحُوا۟ مَا طَابَ لَكُم مِّنَ ٱلنِّسَآءِ مَثْنَىٰ وَثُلَٰثَ وَرُبَٰعَ ۖ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُوا۟ فَوَٰحِدَةً أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَٰنُكُمْ ۚ ذَٰلِكَ أَدْنَىٰٓ أَلَّا تَعُولُوا۟ ﴿٣﴾

3. และหากพวกเจ้าเกรงว่าจะไม่สามารถให้ความยุติธรรมในบรรดาเด็กกำพร้าได้[3] ก็จงแต่งงานกับผู้ที่ดีแก่พวกเจ้า[4] ในหมู่สตรีสองคน หรือสามคน หรือสี่คน แต่ถ้าพวกเจ้าเกรงว่าพวกเจ้าจะให้ความยุติธรรมไม่ได้ ก็จงมีแต่หญิงเดียว หรือไม่ก็หญิงที่มือขวาของพวกเจ้าครอบครองอยู่[5] นั่นเป็นสิ่งที่ใกล้ยิ่งกว่าในการที่พวกเจ้าจะไม่ลำเอียง

وَءَاتُوا۟ ٱلنِّسَآءَ صَدُقَٰتِهِنَّ نِحْلَةً ۚ فَإِن طِبْنَ لَكُمْ عَن شَىْءٍ مِّنْهُ نَفْسًا فَكُلُوهُ هَنِيٓـًٔا مَّرِيٓـًٔا ﴿٤﴾

4. และจงให้แก่บรรดาหญิงซึ่งมะฮัรฺของนาง[6] ด้วยความเต็มใจ แต่ถ้านางเห็นชอบที่จะให้สิ่งหนึ่งแก่พวกเจ้าจากมะฮัรฺนั้นแล้ว ก็จงบริโภคสิ่งนั้นด้วยความเอร็ดอร่อยและโอชา

[1] จงอย่าเอาทรัพย์ที่ดีของเด็กกำพร้ามาเป็นกรรมสิทธิ์ของตนอันถือเป็นของเลวสำหรับพวกเจ้า เพราะเป็นสิ่งต้องห้าม แล้วให้ทรัพย์ที่เลวของพวกเจ้าแก่เด็กกำพร้าแทน อันถือเป็นทรัพย์ที่ดีสำหรับพวกเจ้า เพราะเป็นฮะลาลแก่พวกเจ้า กล่าวคือ ทรัพย์ของคนอื่นนั้นแม้ว่าจะดีสักปานใดก็ตาม ถือว่าเป็นสิ่งเลวสำหรับเรา ถ้าเราได้มาในทางที่มิชอบ เพราะจะทำให้เราได้รับการลงโทษ ในทางตรงข้าม ทรัพย์ของเรานั้น แม้ว่าจะเลวสักปานใดก็ตาม แต่ก็ถือว่าเป็นสิ่งดีแก่เรา เพราะเป็นที่ฮาลาลแก่เรา และไม่ทำให้เราได้รับโทษ

[2] อย่าเอาทรัพย์ของเด็กกำพร้ามาปนกับทรัพย์ของพวกเจ้า แล้วถือโอกาสกินทรัพย์ของพวกเขาไปด้วย

[3] ถ้าเกรงว่าจะไม่สามารถให้ความยุติธรรมแก่ภรรยาที่เป็นกำพร้าได้ เป็นต้นว่าไม่สามารถจะเลี้ยงเธอให้อยู่ดีกินดี หรือไม่ก็เอาเงินของเธอไปใช้จ่ายแล้วไซร้ ก็จงอย่าแต่งงานกับหญิงกำพร้า เพราะการไม่ให้ความยุติธรรมแก่เธอ และการกินทรัพย์ของเธอนั้นเป็นบาปใหญ่

[4] ให้แต่งงานกับหญิงที่มิใช่เป็นกำพร้า ที่พวกเจ้าเห็นดีเห็นชอบจะเป็นสองคน หรือสามคน หรือสี่คนก็ได้ ถ้าสามารถที่จะเลี้ยงนางเหล่านั้นด้วยความเป็นธรรม

[5] หมายถึงหญิงทาสของพวกเจ้า

[6] มะฮัรฺ คือทรัพย์จำนวนหนึ่งที่ฝ่ายชายให้แก่หญิงเป็นการตอบแทนที่นางยินดีเป็นคู่ครอง

وَلَا تُؤْتُوا۟ ٱلسُّفَهَآءَ أَمْوَٰلَكُمُ ٱلَّتِى جَعَلَ ٱللَّهُ لَكُمْ قِيَـٰمًا
وَٱرْزُقُوهُمْ فِيهَا وَٱكْسُوهُمْ وَقُولُوا۟ لَهُمْ قَوْلًا مَّعْرُوفًا ﴿٥﴾

5. และจงอย่าให้แก่บรรดาผู้ที่โง่เขลา[1] ซึ่งทรัพย์ของพวกเจ้า[2] ที่อัลลอฮฺได้ทรงให้เป็นสิ่งค้ำจุนแก่พวกเจ้า[3] และจงให้ปัจจัยยังชีพและเครื่องนุ่งห่มแก่พวกเขาในทรัพย์นั้น[4] และจงกล่าววาจาแก่พวกเขาอย่างดี

وَٱبْتَلُوا۟ ٱلْيَتَـٰمَىٰ حَتَّىٰٓ إِذَا بَلَغُوا۟ ٱلنِّكَاحَ فَإِنْ ءَانَسْتُم
مِّنْهُمْ رُشْدًا فَٱدْفَعُوٓا۟ إِلَيْهِمْ أَمْوَٰلَهُمْ ۖ وَلَا تَأْكُلُوهَآ
إِسْرَافًا وَبِدَارًا أَن يَكْبَرُوا۟ ۚ وَمَن كَانَ غَنِيًّا
فَلْيَسْتَعْفِفْ ۖ وَمَن كَانَ فَقِيرًا فَلْيَأْكُلْ بِٱلْمَعْرُوفِ ۚ
فَإِذَا دَفَعْتُمْ إِلَيْهِمْ أَمْوَٰلَهُمْ فَأَشْهِدُوا۟ عَلَيْهِمْ ۚ
وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ حَسِيبًا ﴿٦﴾

6. และจงทดสอบบรรดาเด็กกำพร้าดู[5] จนกระทั่งพวกเขาบรรลุวัยสมรส ถ้าพวกเจ้าเห็นว่าในหมู่พวกเขานั้นมีไหวพริบรู้ผิดรู้ถูกแล้ว ก็จงมอบทรัพย์ของพวกเขาให้แก่พวกเขาไป และจงอย่ากินทรัพย์นั้นโดยฟุ่มเฟือย และรีบเร่ง[6] ก่อนที่พวกเขาจะเติบโต และผู้ใดเป็นผู้มั่งมีก็จงงดเว้นเสีย[7] และผู้ใดเป็นผู้ยากจนก็จงกินโดยชอบธรรม[8] ครั้นเมื่อพวกเจ้าได้มอบทรัพย์ของพวกเขาให้แก่พวกเขาไปแล้ว ก็จงให้มีพยานยืนยันแก่พวกเขา และเพียงพอแล้วที่อัลลอฮฺเป็นผู้ทรงสอบสวน

---

[1] บรรดาเด็กกำพร้าที่โง่เขลา ซึ่งไม่สามารถจะรักษาทรัพย์ของเขาได้ แม้จะมีมากก็ตาม

[2] หมายถึงทรัพย์ของเด็กกำพร้าซึ่งอยู่ในมือของพวกเจ้าในฐานะเป็นผู้ปกครอง และการที่อัลลอฮฺทรงระบุว่าทรัพย์ของพวกเจ้านั้น ก็เพื่อพวกเจ้าซึ่งเป็นผู้ปกครองเด็ก จะได้ระมัดระวังรักษาทรัพย์นั้น ประหนึ่งทรัพย์ของตนเอง

[3] อัลลอฮฺ ทรงอนุมัติให้พวกเจ้านำเงินของเด็กกำพร้าไปทำการค้าขายได้ เพื่อนำผลกำไรมาจุนเจือความเป็นอยู่ของพวกเจ้า

[4] ในผลกำไรที่เกิดขึ้นจากทรัพย์นั้น

[5] ทดสอบเด็กกำพร้าอยู่เสมอว่า เขามีความเฉลียวฉลาดในการใช้เงินและรักษาเงินแล้วหรือยัง จนกระทั่งถึงวัยสมรส

[6] ผู้ปกครองเด็กกำพร้าที่ยากจนนั้นได้รับอนุมัติให้ใช้เงินของเด็กกำพร้าได้ แต่อย่าใช้ให้ฟุ่มเฟือย และรีบเร่งใช้เงินก่อนที่พวกเขาจะโต เพราะเมื่อพวกเขาโตแล้ว จะต้องมอบเงินของเด็กกำพร้าให้แก่พวกเขาไป

[7] ไม่ใช้เงินของเด็กกำพร้าในการครองชีพของเขา

[8] จงใช้จ่ายเงินของเด็กกำพร้าในการครองชีพโดยชอบธรรม คือเท่าที่มีความจำเป็น

7. สำหรับบรรดาชายนั้น มีส่วนได้รับจากสิ่งที่[1] ผู้บังเกิดเกล้าทั้งสอง และบรรดาญาติที่ใกล้ชิดได้ทิ้งไว้ และสำหรับบรรดาหญิงนั้นก็มีส่วนได้รับจากสิ่งที่ผู้บังเกิดเกล้าทั้งสองและบรรดาญาติที่ใกล้ชิดได้ทิ้งไว้ ซึ่งสิ่งนั้นจะน้อยหรือมากก็ตาม เป็นส่วนได้รับที่ถูกกำหนดอัตราส่วนไว้

لِّلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ
وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ
مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا ﴿٧﴾

8. และเมื่อผู้เป็นญาติที่ใกล้ชิด[2] และบรรดาเด็กกำพร้า และบรรดาผู้ที่ขัดสนมาร่วมอยู่ด้วยในการแบ่งมรดก ก็จงปันส่วนหนึ่งจากสิ่งนั้น[3] ให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเขา และจงกล่าวแก่พวกเขาอย่างดี

وَإِذَا حَضَرَ الْقِسْمَةَ أُولُو الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ
وَالْمَسَاكِينُ فَارْزُقُوهُم مِّنْهُ وَقُولُوا لَهُمْ
قَوْلًا مَّعْرُوفًا ﴿٨﴾

9. และพึงวิตกเถิด บรรดาผู้ที่หากพวกเขาละทิ้งลูก ๆ ที่ยังอ่อนแออยู่ไว้เบื้องหลังของพวกเขา ซึ่งพวกเขากลัวว่าจะมีอันตรายเกิดขึ้นแก่ลูก ๆ ของพวกเขานั้น[4] พวกเขาจงเกรงกลัวอัลลอฮฺเถิด และจงกล่าววาจาอย่างเที่ยงตรง

وَلْيَخْشَ الَّذِينَ لَوْ تَرَكُوا مِنْ خَلْفِهِمْ ذُرِّيَّةً
ضِعَافًا خَافُوا عَلَيْهِمْ فَلْيَتَّقُوا اللَّهَ وَلْيَقُولُوا
قَوْلًا سَدِيدًا ﴿٩﴾

---

[1] จากมรดก

[2] หมายถึงญาติใกล้ชิดที่ไม่มีสิทธิได้รับมรดก เช่น พี่หรือน้องพ่อเดียวกันกับผู้ตาย จะไม่ได้รับมรดกจากผู้ตายในเมื่อผู้ตายมีพี่หรือน้องพ่อแม่เดียวกัน กล่าวคือ พี่น้องพ่อแม่เดียวกับผู้ตายนั้นจะกันพี่น้องพ่อเดียวกับผู้ตายมิให้ได้รับมรดกจากผู้ตายเป็นต้น เพราะพี่น้องพ่อแม่เดียวกันมีสิทธิเหนือกว่า

[3] จากทรัพย์ที่เป็นมรดก

[4] อัลลอฮฺทรงใช้ให้ผู้ที่ทำหน้าที่เลี้ยงดูเด็กกำพร้าได้วิตก และหวั่นเกรงว่า ถ้าพวกเขาตายไปบ้าง และได้ทิ้งลูกเล็ก ๆ ไว้ ซึ่งพวกเขากลัวว่าลูกเล็ก ๆ เหล่านั้นจะไม่ได้รับความปลอดภัยนั้น พวกเขาจะทำอย่างไร นั่นก็หมายความว่าให้พวกเขาเลี้ยงดูเด็กกำพร้าที่อยู่ในปกครองของตนให้ดีที่สุด เหมือนกับเลี้ยงดูลูก ๆ ของตนเอง เพื่อว่าคนอื่นจะได้เลี้ยงดูลูก ๆ ของตนให้ดีเยี่ยงเดียวกัน ในเมื่อตนได้ทิ้งลูกเล็ก ๆ ไว้และในการที่พวกเขาจะปฏิบัติเช่นนั้นได้นั้นก็ต้องอาศัยความยำเกรงอัลลอฮฺเป็นสำคัญ และใช้วาจาที่ถูกต้องเที่ยงตรง

10. แท้จริงบรรดาผู้ที่กินทรัพย์ของบรรดาเด็กกำพร้าด้วยความอธรรมนั้น แท้จริงพวกเขากินไฟเข้าไปในท้องของพวกเขาต่างหาก และพวกเขาก็จะเข้าสู่เปลวเพลิง

إِنَّ ٱلَّذِينَ يَأْكُلُونَ أَمْوَٰلَ ٱلْيَتَٰمَىٰ ظُلْمًا
إِنَّمَا يَأْكُلُونَ فِى بُطُونِهِمْ نَارًا ۖ وَسَيَصْلَوْنَ
سَعِيرًا ﴿١٠﴾

11. อัลลอฮฺได้ทรงสั่งพวกเจ้าไว้ในลูก ๆ ของพวกเจ้าว่า สำหรับเพศชายนั้นจะได้รับ[1] เท่ากับส่วนได้ของเพศหญิงสองคน แต่ถ้าลูก ๆ เป็นหญิงเกินกว่าสองคน[2] พวกนางก็จะได้สองในสามของสิ่งที่เขา[3] ได้ทิ้งไว้ และถ้าลูกเป็นหญิงคนเดียว[4] นางก็จะได้ครึ่งหนึ่ง และสำหรับบิดาและมารดาของเขานั้น แต่ละคนในทั้งสองนั้นจะได้หนึ่งในหกจากสิ่งที่เขา[5] ได้ทิ้งไว้ หากเขามีบุตร แต่ถ้าเขาไม่มีบุตรและมีบิดามารดาของเขาเท่านั้นที่รับมรดกของเขาแล้ว มารดาของเขาก็ได้รับหนึ่งในสาม ถ้าเขามีพี่น้องหลายคน มารดาของเขาก็ได้รับหนึ่งในหก ทั้งนี้หลังจากพินัยกรรมที่เขาได้สั่งเสียมันไว้หรือหลังจากหนี้สิน[6] บรรดาบิดาของพวกเจ้าและ

يُوصِيكُمُ ٱللَّهُ فِىٓ أَوْلَٰدِكُمْ ۖ لِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ
ٱلْأُنثَيَيْنِ ۚ فَإِن كُنَّ نِسَآءً فَوْقَ ٱثْنَتَيْنِ فَلَهُنَّ
ثُلُثَا مَا تَرَكَ ۖ وَإِن كَانَتْ وَٰحِدَةً فَلَهَا ٱلنِّصْفُ ۚ
وَلِأَبَوَيْهِ لِكُلِّ وَٰحِدٍ مِّنْهُمَا ٱلسُّدُسُ مِمَّا تَرَكَ
إِن كَانَ لَهُۥ وَلَدٌ ۚ فَإِن لَّمْ يَكُن لَّهُۥ وَلَدٌ وَوَرِثَهُۥٓ
أَبَوَاهُ فَلِأُمِّهِ ٱلثُّلُثُ ۚ فَإِن كَانَ لَهُۥٓ إِخْوَةٌ فَلِأُمِّهِ
ٱلسُّدُسُ ۚ مِنۢ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصِى بِهَآ أَوْ دَيْنٍ ۗ
ءَابَآؤُكُمْ وَأَبْنَآؤُكُمْ لَا تَدْرُونَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ
لَكُمْ نَفْعًا ۚ فَرِيضَةً مِّنَ ٱللَّهِ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ
عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١١﴾

---

[1] จะรับมรดกของบิดาหรือมารดาเท่ากับพี่น้องของเขาที่เป็นหญิงสองคน กล่าวคือ ลูกชายจะได้มากกว่าลูกหญิงสองเท่าทั้งนี้หลังจากจ่ายทรัพย์ไปตามพินัยกรรมและใช้หนี้ใช้สิน และหลังจากผู้มีสิทธิรับมรดกคนอื่น ๆ ได้รับกันไปแล้ว

[2] ลูก ๆ เป็นหญิงทั้งนั้น และมีเกินกว่าสองคน และหมายถึงมีสองคนด้วย ทั้งนี้เนื่องจากอัตราส่วนของลูกหญิงสองคนนั้นมิได้ระบุไว้ ถ้าจะให้แต่ละคนได้รับครึ่งหนึ่งของมรดกเท่ากับที่มีลูกหญิงคนเดียวได้รับแล้ว ก็จะกินมรดกเสียหมดแต่เพียงสองคน ซึ่งเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ด้วยเหตุนี้จึงให้ลูกหญิงสองคนเข้าอยู่ในอัตราส่วนของลูกหญิงเกินกว่าสองคนด้วย

[3] หมายถึงพ่อหรือแม่

[4] มีบุตรเป็นหญิงคนเดียวไม่มีบุตรชาย

[5] หมายถึงบุตรชายหรือบุตรหญิง

[6] หลังจากที่ได้จ่ายไปตามพินัยกรรม และใช้หนี้ใช้สินไปแล้ว

ลูก ๆ ของพวกเจ้านั้น พวกเจ้าไม่รู้ดอกว่าฝ่ายไหนในพวกเขานั้นเป็นผู้ที่มีคุณประโยชน์แก่พวกเจ้าใกล้กว่ากัน ทั้งนี้เป็นบัญญัติที่มาจากอัลลอฮฺ แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ

۞ وَلَكُمْ نِصْفُ مَا تَرَكَ أَزْوَاجُكُمْ
إِن لَّمْ يَكُن لَّهُنَّ وَلَدٌ ۚ فَإِن كَانَ لَهُنَّ وَلَدٌ
فَلَكُمُ الرُّبُعُ مِمَّا تَرَكْنَ ۚ مِن بَعْدِ
وَصِيَّةٍ يُوصِينَ بِهَا أَوْ دَيْنٍ ۚ وَلَهُنَّ
الرُّبُعُ مِمَّا تَرَكْتُمْ إِن لَّمْ يَكُن لَّكُمْ وَلَدٌ ۚ
فَإِن كَانَ لَكُمْ وَلَدٌ فَلَهُنَّ الثُّمُنُ
مِمَّا تَرَكْتُم ۚ مِّن بَعْدِ وَصِيَّةٍ تُوصُونَ
بِهَا أَوْ دَيْنٍ ۗ وَإِن كَانَ رَجُلٌ يُورَثُ
كَلَالَةً أَوِ امْرَأَةٌ وَلَهُ أَخٌ أَوْ أُخْتٌ فَلِكُلِّ
وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ ۚ فَإِن كَانُوا أَكْثَرَ
مِن ذَٰلِكَ فَهُمْ شُرَكَاءُ فِي الثُّلُثِ ۚ مِن بَعْدِ
وَصِيَّةٍ يُوصَىٰ بِهَا أَوْ دَيْنٍ غَيْرَ مُضَارٍّ ۚ
وَصِيَّةً مِّنَ اللَّهِ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَلِيمٌ ﴿١٢﴾

12. และสำหรับพวกเจ้านั้นจะได้รับครึ่งหนึ่งของสิ่งที่บรรดาภรรยาของพวกเจ้าได้ทิ้งไว้ หากมิปรากฏว่าพวกนางมีบุตร แต่ถ้าพวกนางมีบุตรพวกเจ้าก็จะได้รับหนึ่งในสี่จากสิ่งที่พวกนางได้ทิ้งไว้ ทั้งนี้หลังจากพินัยกรรมที่พวกนางได้สั่งเสียมันไว้ หรือหลังจากหนี้สิน และสำหรับพวกนางนั้นจะได้รับหนึ่งในสี่จากสิ่งที่พวกเจ้าได้ทิ้งไว้ หากมิปรากฏว่าพวกเจ้ามีบุตร แต่ถ้าพวกเจ้ามีบุตรพวกนางก็จะได้รับหนึ่งในแปดจากสิ่งที่พวกเจ้าทิ้งไว้ ทั้งนี้หลังจากพินัยกรรมที่พวกเจ้าสั่งเสียมันไว้ หรือหลังจากหนี้สินและถ้ามีชายคนหนึ่งหรือหญิงคนหนึ่งถูกรับมรดก[1] ในฐานะเป็นผู้ที่ไม่มีบิดาและบุตร แต่เขามีพี่ชายหรือน้องชายคนหนึ่ง หรือมีพี่สาวหรือน้องสาวคนหนึ่งแล้ว[2] แต่ละคนจากสองคนนั้น[3] จะได้รับหนึ่งในหก แต่ถ้าพี่น้องของเขามีมากกว่านั้น[4]

---

[1] หมายถึงได้เสียชีวิตลง และทิ้งมรดกไว้ให้ทายาทรับ

[2] หมายถึงพี่ชายหรือน้องชาย พี่สาวหรือน้องสาว แม่เดียวกัน เพราะถ้าเป็นพ่อแม่เดียวกันแล้ว พี่ชายหรือน้องชายก็จะได้รับมรดกของเขาทั้งหมด และพี่สาวหรือน้องสาวของเขาก็จะได้รับครึ่งหนึ่ง ดังกล่าวนี้ได้ระบุไว้ในท้ายของซูเราะฮฺ

[3] หมายถึงว่า ถ้ามีพี่น้องผู้ชายคนเดียวก็จะได้หนึ่งในหก หรือมีพี่น้องผู้หญิงคนเดียวก็จะได้หนึ่งในหก

[4] มีตั้งแต่สองคนขึ้นไป จะเป็นผู้ชายทั้งหมดหรือหญิงทั้งหมดหรือมีทั้งชายและหญิงร่วมกัน ก็จะได้รับเท่า ๆ กันในจำนวนหนึ่งในสามของมรดก

พวกเขาก็เป็นผู้รับร่วมกันในหนึ่งในสาม ทั้งนี้หลังจากพินัยกรรมที่ถูกสั่งเสียไว้หรือหลังจากหนี้สินโดยมิใช่สิ่งที่นำมาซึ่งผลร้ายใด ๆ[1] เป็นคำสั่งที่มาจากอัลลอฮฺ และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงหนักแน่น

تِلْكَ حُدُودُ ٱللَّهِ ۚ وَمَن يُطِعِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ يُدْخِلْهُ جَنَّـٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَـٰرُ خَـٰلِدِينَ فِيهَا ۚ وَذَٰلِكَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ ﴿١٣﴾

13. เหล่านั้นแหละคือขอบเขต[2] ของอัลลอฮฺ และผู้ใดที่เชื่อฟังอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์แล้ว พระองค์ก็จะทรงให้เขาเข้าบรรดาสวนสวรรค์ซึ่งมีแม่น้ำหลายสายไหลอยู่เบื้องล่างของมัน โดยที่พวกเขาจะพำนักอยู่ในสวนสวรรค์เหล่านั้นตลอดกาล และนั่นคือชัยชนะอันยิ่งใหญ่

وَمَن يَعْصِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُۥ يُدْخِلْهُ نَارًا خَـٰلِدًا فِيهَا وَلَهُۥ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿١٤﴾

14. และผู้ใดฝ่าฝืนอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ และละเมิดขอบเขตของพระองค์แล้วไซร้ พระองค์ก็จะทรงให้เขาเข้านรก โดยที่เขาจะอยู่ในนรกนั้นตลอดกาล[3] และเขาจะได้รับการลงโทษที่ยังความอัปยศให้ (แก่เขา)

وَٱلَّـٰتِى يَأْتِينَ ٱلْفَـٰحِشَةَ مِن نِّسَآئِكُمْ فَٱسْتَشْهِدُوا۟ عَلَيْهِنَّ أَرْبَعَةً مِّنكُمْ ۖ فَإِن شَهِدُوا۟ فَأَمْسِكُوهُنَّ فِى ٱلْبُيُوتِ حَتَّىٰ

15. และบรรดาผู้ที่กระทำสิ่งลามก[4] จากในหมู่สตรีของพวกเจ้านั้น[5] จงให้มีพยานสี่คนของพวกเจ้ายืนยันนางเหล่านั้น[6] ถ้าพวกเขายืนยัน

---

[1] เป็นต้นว่า ทำพินัยกรรมไว้เกินกว่าหนึ่งในสาม หรือมีการรับรองหนี้สินไว้ เพื่อหนีการรับมรดก จนทรัพย์ที่ทิ้งไว้หมด หรือเกือบหมด

[2] หมายถึงข้อกำหนดของอัลลอฮฺ

[3] หมายถึงผู้ฝ่าฝืนที่เข้าอยู่ในข่ายผู้ปฏิเสธศรัทธา

[4] หมายถึงมีชู้กับชายอื่น

[5] หมายถึงบรรดาภรรยาของพวกเจ้า

[6] คือยืนยันเป็นเสียงเดียวกันว่า ได้รู้เห็นการกระทำการลามกของพวกนาง

يَتَوَفَّىٰهُنَّ ٱلْمَوْتُ أَوْ يَجْعَلَ ٱللَّهُ لَهُنَّ سَبِيلًا ﴿١٥﴾

แล้ว ก็จงกักขังนางเหล่านั้นไว้ในบ้าน จนกว่าความตายจะคร่าพวกนาง หรือไม่ก็จะทรงให้มีทางหนึ่งสำหรับพวกนาง[1]

وَٱلَّذَانِ يَأْتِيَٰنِهَا مِنكُمْ فَـَٔاذُوهُمَا ۖ
فَإِن تَابَا وَأَصْلَحَا فَأَعْرِضُوا۟ عَنْهُمَآ ۗ
إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ تَوَّابًا رَّحِيمًا ﴿١٦﴾

16. และชายสองคนในหมู่ของพวกเจ้าที่กระทำการลามก[2] นั้น พวกเจ้าจงลงโทษเขาเสียทั้งสองคน[3] หากทั้งสองสำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัวและปรับปรุงแก้ไขแล้ว ก็จงระงับการลงโทษเขาทั้งสองเสีย[4] แท้จริงอัลลอฮฺ นั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

إِنَّمَا ٱلتَّوْبَةُ عَلَى ٱللَّهِ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ ٱلسُّوٓءَ
بِجَهَٰلَةٍ ثُمَّ يَتُوبُونَ مِن قَرِيبٍ فَأُو۟لَٰٓئِكَ يَتُوبُ
ٱللَّهُ عَلَيْهِمْ ۗ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٧﴾

17. แท้จริงการสำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัวที่อัลลอฮฺจะทรงรับนั้นคือสำหรับบรรดาผู้ที่กระทำความชั่วโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์เท่านั้น แล้วพวกเขาสำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัวในเวลาอันใกล้ ชนเหล่านี้แหละอัลลอฮฺจะทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขา และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ

---

[1] ต่อมาอัลลอฮฺก็ให้มีทางหนึ่งแก่พวกนางตามที่พระองค์ได้ทรงแจ้งไว้นั่นก็คือทรงให้เฆี่ยน 100 ที พร้อมกับเนรเทศ 1 ปี สำหรับหญิงที่ยังมิได้แต่งงานและให้ขว้างด้วยหินจนตาย สำหรับหญิงที่ผ่านการแต่งงานแล้ว จากรายงานของอุ๊บาดะฮฺ บิน อัศ-ซอมิตฺ ว่า ท่านนะบีศ็อลลัลลอฮุอะลัมฮิวะซัลลัม กล่าวว่า ท่านทั้งหลายจงเอาจากฉันไป ท่านทั้งหลายจงเอาจากฉันไป แท้จริงอัลลอฮฺได้ทรงให้มีทางหนึ่งแก่พวกนางแล้ว คือ ผู้ที่แต่งงานแล้วกับผู้ที่แต่งงานแล้วนั้นโบยร้อยที และขว้างด้วยก้อนหิน (จนตาย) และผู้ที่ยังไม่เคยแต่งงานกับผู้ที่ยังไม่เคยแต่งงานนั้น คือโบยร้อยทีและเนรเทศหนึ่งปี

[2] หมายถึงทำการสำเร็จความใคร่ซึ่งกันและกันทางทวารหนัก

[3] คือให้ลงโทษเขาทั้งสองแล้วแต่จะเห็นสมควร ซึ่งในขณะนั้นได้ใช้คำพูดด่าว่าและประณามอย่างรุนแรง ครั้นเมื่ออายะฮฺที่ว่าด้วยการลงโทษผู้ทำซินาซึ่งอยู่ในซูเราะฮฺ อัน-นูรฺ ถูกประทานลงมาประกอบด้วยฮะดีษของท่านนะบีที่รายงานโดยอุ๊บาดะฮฺ ดังกล่าวแล้วในเชิงอรรถหมายเลข 1 การลงโทษชายที่สำเร็จความใคร่ทางทวารหนัก จึงให้ถือปฏิบัติเช่นเดียวกับทำซินา

[4] ให้เลิกด่าว่าและประณามเขาเสีย

وَلَيْسَتِ ٱلتَّوْبَةُ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ
ٱلسَّيِّـَٔاتِ حَتَّىٰٓ إِذَا حَضَرَ أَحَدَهُمُ ٱلْمَوْتُ
قَالَ إِنِّى تُبْتُ ٱلْـَٔـٰنَ وَلَا ٱلَّذِينَ يَمُوتُونَ
وَهُمْ كُفَّارٌ ۚ أُو۟لَـٰٓئِكَ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا
أَلِيمًا ﴿١٨﴾

18. การสำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัว (ที่อัลลอฮฺจะทรงรับ) นั้น มิใช่สำหรับบรรดาผู้ที่กระทำความชั่วต่าง ๆ จนกระทั่งเมื่อความตายได้มายังคนหนึ่งคนใดในพวกเขาแล้วเขาก็กล่าวว่า บัดนี้แหละข้าพระองค์ขอสำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัว และก็มิใช่สำหรับบรรดาผู้ที่ตาย ในขณะที่วกเขาเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาด้วย ชนเหล่านี้เราได้เตรียมไว้แล้วสำหรับพวกเขาซึ่งการลงโทษอันเจ็บแสบ

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا يَحِلُّ لَكُمْ أَن تَرِثُوا۟
ٱلنِّسَآءَ كَرْهًا ۖ وَلَا تَعْضُلُوهُنَّ لِتَذْهَبُوا۟ بِبَعْضِ
مَآ ءَاتَيْتُمُوهُنَّ إِلَّآ أَن يَأْتِينَ بِفَـٰحِشَةٍ مُّبَيِّنَةٍ ۚ
وَعَاشِرُوهُنَّ بِٱلْمَعْرُوفِ ۚ فَإِن كَرِهْتُمُوهُنَّ
فَعَسَىٰٓ أَن تَكْرَهُوا۟ شَيْـًٔا وَيَجْعَلَ ٱللَّهُ فِيهِ
خَيْرًا كَثِيرًا ﴿١٩﴾

19. ผู้ศรัทธาทั้งหลาย ไม่อนุมัติแก่พวกเจ้าการที่พวกเจ้าจะเอาบรรดาหญิงเป็นมรดกด้วยการบังคับ[1] และไม่อนุมัติเช่นเดียวกันการที่พวกเจ้าจะขัดขวางบรรดานางเพื่อพวกเจ้าจะเอาบางส่วนของสิ่งที่พวกเจ้าได้ให้แก่พวกนาง[2] นอกจากว่าพวกนางจะกระทำสิ่งลามก[3] อันชัดแจ้งเท่านั้น และจงอยู่ร่วมกับพวกนางด้วยดี หากพวกเจ้าเกลียดพวกนาง[4] ก็อาจเป็นไปได้ว่า

---

[1] เอาบรรดาภรรยาของญาติที่ตายมาเป็นมรดกในฐานะเป็นภรรยาของตนด้วยการบังคับนาง กล่าวคือในสมัยญาฮิลียะฮฺนั้น มีการรับมรดกภรรยาของญาติที่ตายกันในการนี้ ถ้าปรารถนานางก็สมรสกับนางโดยปราศจากสินตอบแทน (มะฮัรฺ) ใด ๆ หรือไม่ก็ให้สมรสกับชายอื่น แล้วรับสินตอบแทนเป็นของตนโดยไม่คำนึงว่านางจะพอใจหรือไม่ ครั้นเมื่ออิสลามมาจึงได้ประกาศยกเลิกไม่อนุมัติ

[2] เช่นเดียวกับในการที่พวกเจ้าไม่ชอบภรรยาของพวกเจ้าแล้วไม่ยอมหย่า ทั้ง ๆ ที่พวกเจ้าก็ไม่ปรารถนาในตัวนาง ทั้งนี้เพื่อขัดขวางทางมิให้แต่งงานกับชายอื่น เป็นการทรมานนางเพื่อให้นางไถ่ตัวนางด้วยบางส่วนของมะฮัรฺที่พวกเจ้าให้แก่นาง ดังกล่าวนี้เป็นสิ่งที่กระทำกันในสมัยญาฮิลีญะฮฺแล้วอิสลามก็ไม่อนุมัติให้กระทำ

[3] กล่าวคือถ้าภรรยามีชู้เป็นที่ประจักษ์ชัดเจนก็อนุญาตให้ปฏิบัติแก่นางดังกล่าวได้

[4] ก็ให้อดทนอยู่กับนางไปเถิดเพราะอัลลอฮฺอาจจะให้มีความดีอันมากมายอยู่ในตัวเธอก็ได้ เช่นให้บุตรที่เกิดแก่นางเป็นบุตรที่ชอและหฺ เป็นต้น เพราะกี่มากน้อยแล้วที่บุคคลไม่ชอบสิ่งหนึ่ง ทั้ง ๆ ที่สิ่งนั้นมีคุณประโยชน์อันมากมาย

การที่พวกเจ้าเกลียดสิ่งหนึ่งขณะเดียวกันอัลลอฮฺก็ทรงให้มีในสิ่งนั้น ซึ่งความดีอันมากมาย

20. และหากพวกเจ้าต้องการเปลี่ยนคู่ครองคนหนึ่งแทนที่ของคู่ครองอีกคนหนึ่ง[1] และพวกเจ้าได้ให้แก่นางหนึ่งในหมู่นางเหล่านั้น[2] ซึ่งทรัพย์อันมากมายก็ตาม ก็จงอย่าได้เอาสิ่งใดจากทรัพย์นั้นคืน[3] พวกเจ้าจะเอามันคืนด้วยการอุปโลกน์ความเท็จและการกระทำบาปอันชัดเจนกระนั้นหรือ[4]

وَإِنْ أَرَدتُّمُ ٱسْتِبْدَالَ زَوْجٍ مَّكَانَ زَوْجٍ
وَءَاتَيْتُمْ إِحْدَىٰهُنَّ قِنطَارًا فَلَا تَأْخُذُوا۟ مِنْهُ
شَيْـًٔا ۚ أَتَأْخُذُونَهُۥ بُهْتَٰنًا وَإِثْمًا مُّبِينًا ﴿٢٠﴾

21. และพวกเจ้าจะเอามันคืนได้อย่างไรทั้ง ๆ ที่บางคนของพวกเจ้าได้แนบกายกับอีกบางคนแล้ว[5] และพวกนางก็ได้เอาคำมั่นสัญญาอันหนักแน่นจากพวกเจ้าแล้วด้วย[6]

وَكَيْفَ تَأْخُذُونَهُۥ وَقَدْ أَفْضَىٰ بَعْضُكُمْ
إِلَىٰ بَعْضٍ وَأَخَذْنَ مِنكُم مِّيثَٰقًا
غَلِيظًا ﴿٢١﴾

22. และจงอย่าแต่งงานกับบรรดาหญิงที่บิดาของพวกเจ้าได้แต่งงานมาแล้ว นอกจากที่ได้ผ่านพ้นมาเท่านั้น[7] แท้จริงมันเป็นสิ่งลามกและน่าเกลียดยิ่ง และเป็นวิถีทางที่ชั่ว

وَلَا تَنكِحُوا۟ مَا نَكَحَ ءَابَآؤُكُم مِّنَ
ٱلنِّسَآءِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ ۚ إِنَّهُۥ كَانَ
فَٰحِشَةً وَمَقْتًا وَسَآءَ سَبِيلًا ﴿٢٢﴾

---

[1] ต้องการแต่งงานกับคนใหม่ แทนภรรยาคนเก่าที่พวกเจ้าจะทิ้งนางไปโดยที่นางก็มิได้บกพร่องแต่อย่างใด เพียงแต่พวกเจ้าไม่ชอบนางเท่านั้น หรือเห็นหญิงอื่นดีกว่า

[2] หมู่ภรรยาของพวกเจ้า

[3] จะด้วยวิธีใดก็ตาม เพราะนางมิใช่เป็นผู้ผิด

[4] ด้วยการอุปโลกน์ความเท็จให้แก่นางว่านางประพฤติชั่วทั้ง ๆ ที่นางเป็นผู้บริสุทธิ์ อันเป็นการกระทำบาปอันชัดเจนกระนั้นหรือ

[5] ทั้ง ๆ ที่ได้มีการสมสู่กับนางแล้ว อันทำให้นางเสียความบริสุทธิ์ ซึ่งยากแก่นางที่จะแต่งงานกับชายอื่นใหม่ได้

[6] หมายถึงการที่ฝ่ายชายได้ให้คำมั่นสัญญาอันหนักแน่นแก่หญิงขณะทำการสู่ขอนางว่าจะรักนางและเลี้ยงดูนางอย่างดี แล้วนางก็ยินยอมมอบกายให้เป็นภรรยา ทิ้งพ่อแม่พี่น้องไปอยู่กับคนแปลกหน้า ทั้งนี้โดยยึดคำมั่นสัญญาที่เขาให้ไว้เป็นสำคัญ

[7] ที่ได้เคยปฏิบัติมาในอดีต โดยที่ไม่ถือว่าเป็นผิด

23. ที่ได้ถูกห้ามแก่พวกเจ้านั้นคือมารดา[1] ของพวกเจ้า ลูกหญิงของพวกเจ้า[2] พี่น้องหญิงของพวกเจ้า[3] พี่น้องหญิงแห่งบิดาของพวกเจ้า[4] และพี่น้องหญิงแห่งมารดาของพวกเจ้า[5] บุตรหญิงของพี่หรือน้องชายของพวกเจ้า[6] และบุตรหญิงของพี่หรือน้องหญิงของพวกเจ้า[7] และมารดาของพวกเจ้าที่ให้นมแก่พวกเจ้าและพี่น้องหญิงของพวกเจ้าเนื่องจากการดื่มนม[8] และมารดาภรรยาของพวกเจ้าและลูกเลี้ยงของพวกเจ้าที่อยู่ในตักของพวกเจ้า[9] จากภรรยาของพวกเจ้าที่พวกเจ้าได้สมสู่นาง แต่ถ้าพวกเจ้ามิได้สมสู่นางแล้ว ก็ไม่มีบาปใด ๆ แก่พวกเจ้าและภรรยาของบุตรพวกเจ้าที่มาจากเชื้อสายของพวกเจ้า[10] และการที่พวกเจ้ารวมระหว่างหญิงสองพี่น้องไว้ด้วยกัน[11] นอกจากที่ได้ผ่านพ้นไปแล้วเท่านั้น[12] แท้จริงอัลลอฮฺ เป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ

حُرِّمَتۡ عَلَيۡكُمۡ أُمَّهَٰتُكُمۡ وَبَنَاتُكُمۡ
وَأَخَوَٰتُكُمۡ وَعَمَّٰتُكُمۡ وَخَٰلَٰتُكُمۡ وَبَنَاتُ
ٱلۡأَخِ وَبَنَاتُ ٱلۡأُخۡتِ وَأُمَّهَٰتُكُمُ ٱلَّٰتِيٓ
أَرۡضَعۡنَكُمۡ وَأَخَوَٰتُكُم مِّنَ ٱلرَّضَٰعَةِ
وَأُمَّهَٰتُ نِسَآئِكُمۡ وَرَبَٰٓئِبُكُمُ ٱلَّٰتِي
فِي حُجُورِكُم مِّن نِّسَآئِكُمُ ٱلَّٰتِي
دَخَلۡتُم بِهِنَّ فَإِن لَّمۡ تَكُونُواْ دَخَلۡتُم
بِهِنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيۡكُمۡ وَحَلَٰٓئِلُ
أَبۡنَآئِكُمُ ٱلَّذِينَ مِنۡ أَصۡلَٰبِكُمۡ
وَأَن تَجۡمَعُواْ بَيۡنَ ٱلۡأُخۡتَيۡنِ إِلَّا مَا قَدۡ
سَلَفَۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ غَفُورٗا رَّحِيمٗا ٢٣

---

[1] รวมถึงย่าและยายด้วย

[2] รวมถึงหลาน เหลนด้วย

[3] จะเป็นพ่อแม่เดียวกันหรือไม่ก็ตาม

[4] ป้าและอา

[5] ป้าและน้า

[6] รวมถึงหลานเหลนของนางด้วย

[7] รวมถึงหลานเหลนของนางด้วย

[8] เนื่องจากการดื่มนมร่วมมารดาเดียวกันเป็นสาเหตุให้นางกลายเป็นพี่น้องประหนึ่งสายโลหิตเดียวกัน

[9] คือบุตรหญิงที่ติดภรรยามาซึ่งพวกเจ้าเลี้ยงมาตั้งแต่เล็ก ๆ และหมายถึงลูกหญิงของภรรยาทั้งหมดที่เกิดจากสามีอื่นด้วย

[10] ภรรยาของบุตรพวกเจ้าเอง

[11] เอาพี่และน้องมาเป็นภรรยาอยู่พร้อมกัน

[12] คือในสมัยญาฮิลีญะฮฺ

24. และบรรดาหญิงที่อยู่ในปกครองของสามี[1] นอกจากที่มือขวาของพวกเจ้าครอบครอง[2] เป็นบัญญัติของอัลลอฮฺที่มีแก่พวกเจ้า และได้ถูกอนุมัติให้แก่พวกเจ้าที่นอกเหนือจากนั้น[3] ในการที่พวกเจ้าจะแสวงหามาด้วยทรัพย์ของพวกเจ้า[4] ในฐานะเป็นผู้แต่งงาน[5] มิใช่ในฐานะผู้ล่วงประเวณี ดังนั้นหญิงใดที่พวกเจ้าเสพสุขด้วยนางจากบรรดาหญิงเหล่านั้น[6] ก็จงให้แก่พวกนาง ซึ่งสินตอบแทนแก่พวกนาง[7] ตามที่มีกำหนดไว้ และไม่เป็นบาปใด ๆ แก่พวกเจ้าในสิ่งที่พวกเจ้าต่างยินยอมกันในสิ่งนั้น[8] หลังจากที่มีกำหนดนั้นขึ้น แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ

۞ وَٱلۡمُحۡصَنَٰتُ مِنَ ٱلنِّسَآءِ إِلَّا مَا مَلَكَتۡ
أَيۡمَٰنُكُمۡۖ كِتَٰبَ ٱللَّهِ عَلَيۡكُمۡۚ وَأُحِلَّ لَكُم
مَّا وَرَآءَ ذَٰلِكُمۡ أَن تَبۡتَغُواْ بِأَمۡوَٰلِكُم مُّحۡصِنِينَ
غَيۡرَ مُسَٰفِحِينَۚ فَمَا ٱسۡتَمۡتَعۡتُم بِهِۦ مِنۡهُنَّ
فَـَٔاتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ فَرِيضَةٗۚ وَلَا جُنَاحَ
عَلَيۡكُمۡ فِيمَا تَرَٰضَيۡتُم بِهِۦ مِنۢ بَعۡدِ ٱلۡفَرِيضَةِۚ
إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمٗا ٢٤

25. และผู้ใดในหมู่พวกเจ้าไม่สามารถมีกำลัง[9] ที่จะแต่งงานกับบรรดาหญิงอิสระที่มีศรัทธาได้

وَمَن لَّمۡ يَسۡتَطِعۡ مِنكُمۡ طَوۡلًا أَن يَنكِحَ

---

[1] เป็นหญิงที่ถูกห้ามมิให้แต่งงานด้วยเช่นเดียวกัน

[2] หญิงที่มีสามี แต่ตกเป็นเชลยศึก แล้วถูกมอบให้เป็นกรรมสิทธิในฐานะหญิงทาส หญิงประเภทนี้อนุมัติให้ผู้เป็นนายสมสู่กับนางได้หลังจากที่นางพ้นอิดดะฮฺ โดยไม่ต้องทำพิธีสมรส แต่ถ้าเป็นชายอื่นต้องสู่ขอจากผู้เป็นนาย และทำพิธีสมรสโดยจ่ายสินตอบแทนให้ ทั้งนี้หลังจากนางพ้นอิดดะฮฺ แล้วเช่นเดียวกัน

[3] หมายถึงหญิงที่นอกเหนือจากที่ได้ระบุห้ามไว้

[4] หมายถึงด้วยการจ่ายสินตอบแทน (มะฮัรฺ) ให้แก่นาง

[5] แต่งงานกับนางโดยเจตนาที่จะครองเรือนกับนาง

[6] หญิงที่อนุมัติให้แต่งงานกับนางได้

[7] ให้มะฮัรฺแก่พวกนาง

[8] ยินยอมที่จะลดหรือเพิ่มมะฮัรฺให้หรือจะยกให้ก็ได้ หลังจากที่ได้กำหนดมะฮัรฺแล้ว

[9] หมายถึงมะฮัรฺ และปัจจัยอื่น ๆ ที่จำเป็น

ٱلۡمُحۡصَنَٰتِ ٱلۡمُؤۡمِنَٰتِ فَمِن مَّا مَلَكَتۡ
أَيۡمَٰنُكُم مِّن فَتَيَٰتِكُمُ ٱلۡمُؤۡمِنَٰتِۚ وَٱللَّهُ أَعۡلَمُ
بِإِيمَٰنِكُمۚ بَعۡضُكُم مِّنۢ بَعۡضٖۚ فَٱنكِحُوهُنَّ
بِإِذۡنِ أَهۡلِهِنَّ وَءَاتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ
بِٱلۡمَعۡرُوفِ مُحۡصَنَٰتٍ غَيۡرَ مُسَٰفِحَٰتٖ وَلَا
مُتَّخِذَٰتِ أَخۡدَانٖۚ فَإِذَآ أُحۡصِنَّ فَإِنۡ أَتَيۡنَ
بِفَٰحِشَةٖ فَعَلَيۡهِنَّ نِصۡفُ مَا عَلَى ٱلۡمُحۡصَنَٰتِ
مِنَ ٱلۡعَذَابِۚ ذَٰلِكَ لِمَنۡ خَشِيَ ٱلۡعَنَتَ
مِنكُمۡۚ وَأَن تَصۡبِرُواْ خَيۡرٞ لَّكُمۡۗ وَٱللَّهُ غَفُورٞ
رَّحِيمٞ ٢٥

ก็จงแต่งงานกับเด็กสาว[1] ของพวกเจ้าที่เป็นผู้ศรัทธาในหมู่ผู้ที่มือขวาของพวกเจ้าครอบครอง[2] และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรอบรู้ยิ่งในการศรัทธาของพวกเจ้า บางคนในหมู่พวกเจ้านั้นมาจากอีกบางคน[3] ดังนั้นจงแต่งงานกับพวกนางด้วยการอนุมัติจากผู้เป็นนายของพวกนาง และจงให้แก่พวกนางซึ่งสินตอบแทนของพวกนางโดยชอบธรรม ในฐานะที่พวกนางเป็นหญิงที่ได้รับการแต่งงานมิใช่เป็นหญิงที่ค้าประเวณี และไม่ใช่หญิงที่ยึดเอาชายเป็นเพื่อนสนิท[4] เมื่อพวกนางได้รับการแต่งงานแล้ว หากพวกนางกระทำความชั่ว[5] พวกนางก็จะได้รับโทษครึ่งหนึ่งของโทษที่บรรดาหญิงอิสระได้รับ นั่นสำหรับผู้ที่กลัวการทำชั่วในหมู่พวกเจ้า[6] และการที่พวกเจ้าอดกลั้นไว้ได้นั้น เป็นการดีกว่าสำหรับพวกเจ้า และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

---

[1] หมายถึงทาสหญิง ในการที่อัลลอฮฺทรงใช้คำว่า เด็กสาว แทนคำว่า ทาสหญิง นั้นก็เพื่อยกฐานะของนางให้สูงขึ้นเท่าเทียมกับเพื่อนมนุษย์อื่น ๆ และเพื่อสอนเรามิให้เรียกนางว่าทาสหญิงหรือเรียกที่เป็นชายว่า ทาสชาย เป็นต้น หากให้เรียกทั้งสองด้วยคำว่า เด็กสาว และเด็กหนุ่ม

[2] ให้แต่งงานกับหญิงทาสที่อยู่ในปกครองของผู้ศรัทธา

[3] หมายถึงว่าทั้งหญิงอิสระและหญิงทาสนั้นก็หาใช่เป็นผู้ที่วิเศษกว่ากันหรือเลวกว่ากันในทางเชื้อสายไม่ ความจริงทั้งสองนั้นสืบเชื้อสายมาจากกันและกัน

[4] ทั้งนี้เพื่อลอบล่วงประเวณีกันโดยลับ ๆ

[5] หมายถึงมีชู้หรือลอบล่วงประเวณีกับชายอื่น

[6] ที่สนับสนุนให้แต่งงานกับหญิงทาสนั้น สำหรับชายที่ไม่สามารถระงับจิตใจได้ และเกรงว่าจะกระทำการล่วงประเวณีเท่านั้น

يُرِيدُ ٱللَّهُ لِيُبَيِّنَ لَكُمْ وَيَهْدِيَكُمْ سُنَنَ
ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ وَيَتُوبَ عَلَيْكُمْ ۗ وَٱللَّهُ
عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٢٦﴾

26. อัลลอฮฺ ทรงปรารถนาที่จะแจกแจงแก่พวกเจ้า และแนะนำพวกเจ้าซึ่งแนวทางต่าง ๆ ของบรรดาผู้ที่มาก่อนพวกเจ้า[1] และจะทรงอภัยโทษให้แก่พวกเจ้า[2] และอัลลอฮฺ เป็นผู้ทรงรอบรู้และเป็นผู้ทรงปรีชาญาณ

وَٱللَّهُ يُرِيدُ أَن يَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَيُرِيدُ
ٱلَّذِينَ يَتَّبِعُونَ ٱلشَّهَوَٰتِ أَن تَمِيلُوا۟ مَيْلًا
عَظِيمًا ﴿٢٧﴾

27. และอัลลอฮฺ ทรงปรารถนาที่จะอภัยโทษให้แก่พวกเจ้า และบรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามความใคร่ใฝ่ต่ำนั้นปรารถนาที่จะให้พวกเจ้าเอนเอียงออกไปอย่างมากมาย[3]

يُرِيدُ ٱللَّهُ أَن يُخَفِّفَ عَنكُمْ ۚ وَخُلِقَ ٱلْإِنسَٰنُ
ضَعِيفًا ﴿٢٨﴾

28. อัลลอฮฺ ทรงปรารถนาที่จะผ่อนผันให้แก่พวกเจ้า[4] และมนุษย์นั้นถูกบังเกิดขึ้นในสภาพที่อ่อนแอ[5]

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَأْكُلُوٓا۟ أَمْوَٰلَكُم
بَيْنَكُم بِٱلْبَٰطِلِ إِلَّآ أَن تَكُونَ تِجَٰرَةً
عَن تَرَاضٍ مِّنكُمْ ۚ وَلَا تَقْتُلُوٓا۟ أَنفُسَكُمْ ۚ

29. ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่ากินทรัพย์ของพวกเจ้า[6] ในระหว่างพวกเจ้าโดยมิชอบ นอกจากมันจะเป็นการค้าขายที่เกิดจากความพอใจใน

---

[1] แนวทางอันดีงามของประชาชาติในอดีต ซึ่งส่วนหนึ่งนั้นได้แก่ระเบียบและข้อปฏิบัติในการมีคู่ครองดังได้กล่าวมาแล้ว

[2] โทษที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องในการมีคู่ครอง ทั้งนี้ด้วยการปฏิบัติตามระเบียบ และบทบัญญัติตามที่ได้กล่าวแล้ว

[3] เอนเอียงออกจากวิถีทางอันชอบในการมีคู่ครอง

[4] เปิดโอกาสให้พวกเจ้าแต่งงานกับหญิงทาสได้

[5] ไม่สามารถที่จะอดทนความใคร่ใฝ่ต่ำ เฉพาะอย่างยิ่งความใคร่ในอิสตรี ดังกล่าวนี้สำหรับผู้ที่ปล่อยจิตใจไปตามความใคร่ของตน แต่ถ้าเขาฝึกใจให้เข้มแข็งก็สามารถที่จะเอาชนะความใคร่ของตนได้

[6] หมายถึงทรัพย์ของคนอื่น การที่อัลลอฮฺทรงใช้คำว่าทรัพย์ของพวกเจ้านั้น ก็เพื่อให้เข้าใจว่าประชาชาตินั้นประหนึ่งร่างเดียวกัน ที่จะต้องรับผิดชอบต่อกัน และให้ถือว่าทรัพย์ของแต่ละคนนั้นก็ประหนึ่งทรัพย์ของตนเองด้วย ซึ่งแต่ละคนจะต้องช่วยกันรักษาทรัพย์นั้นให้คงอยู่ในสิทธิของผู้เป็นเจ้าของ นั่นก็เท่ากับว่าตนเองได้รักษาทรัพย์สินของตนเองด้วย แต่ถ้าต่างคนต่างกินทรัพย์ซึ่งกันและกันในทางทุจริตแล้ว ก็เท่ากับเขากินทรัพย์ของเขาเองในทางที่ไม่ชอบ

إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا ﴿٢٩﴾

หมู่พวกเจ้า และจงอย่าฆ่าตัวของพวกเจ้าเอง[1] แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงเมตตาต่อพวกเจ้าเสมอ

وَمَن يَفْعَلْ ذَٰلِكَ عُدْوَٰنًا وَظُلْمًا فَسَوْفَ
نُصْلِيهِ نَارًا ۚ وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ
يَسِيرًا ﴿٣٠﴾

30. และผู้ใดที่กระทำเช่นนั้น[2] โดยเจตนาละเมิดและข่มเหงแล้ว เราก็จะให้เขาเข้าไฟนรก และนั่นเป็นสิ่งที่ง่ายดายแก่อัลลอฮฺ

إِن تَجْتَنِبُوا۟ كَبَآئِرَ مَا تُنْهَوْنَ عَنْهُ نُكَفِّرْ
عَنكُمْ سَيِّـَٔاتِكُمْ وَنُدْخِلْكُم مُّدْخَلًا
كَرِيمًا ﴿٣١﴾

31. หากพวกเจ้าปลีกตัวออกจากบรรดาบาปใหญ่ ๆ ของสิ่งที่พวกเจ้าถูกห้ามให้ละเว้นมันแล้ว[3] เราก็จะลบล้างบรรดาความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ ของพวกเจ้า ออกจากพวกเจ้า และเราจะให้พวกเจ้าเข้าอยู่ในสถานที่อันมีเกียรติ[4]

وَلَا تَتَمَنَّوْا۟ مَا فَضَّلَ ٱللَّهُ بِهِۦ بَعْضَكُمْ
عَلَىٰ بَعْضٍ ۚ لِّلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا ٱكْتَسَبُوا۟ ۖ
وَلِلنِّسَآءِ نَصِيبٌ مِّمَّا ٱكْتَسَبْنَ ۚ وَسْـَٔلُوا۟ ٱللَّهَ
مِن فَضْلِهِۦٓ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَىْءٍ
عَلِيمًا ﴿٣٢﴾

32. และจงอย่าปรารถนาในสิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงให้แก่บางคนในหมู่พวกเจ้าเหนือกว่าอีกบางคน[5] สำหรับผู้ชายนั้นมีส่วนได้รับจากสิ่งที่พวกเขาได้ขวนขวายไว้ และสำหรับหญิงนั้นก็มีส่วนได้รับจากสิ่งที่พวกนางได้ขวนขวายไว้ และพวกเจ้าจงขอต่ออัลลอฮฺเถิด จากความกรุณาของ

---

[1] หมายถึงทำการฆ่าซึ่งกันและกัน ทั้งนี้เพราะถือว่าประชาชาตินั้นคือร่างกายเดียวกัน การฆ่าคนอื่นนั้นก็ประหนึ่งฆ่าตัวเอง หรืออีกนัยหนึ่งผู้ที่ฆ่าคนอื่นนั้นตนเองก็จะถูกฆ่าให้ตายตามกัน ดังนั้นการฆ่าคนอื่นจึงเท่ากับการฆ่าตัวเอง

[2] กินทรัพย์ของคนอื่นโดยมิชอบ

[3] บาปใหญ่ ๆ นั้นได้แก่การให้มีภาคีแก่อัลลอฮฺ (กระทำการชิรฺก) การฆ่าคน การใช้วิชาไสยศาสตร์ การกินทรัพย์ของเด็กกำพร้า การกินดอกเบี้ย การหลบหนีในวันประจัญบานกับฝ่ายศัตรู การใส่ร้ายหญิงมุมินผู้บริสุทธิ์ การเนรคุณต่อบิดามารดา การพูดเท็จและเป็นพยานเท็จ การด่าว่าบิดามารดาของตนเอง หรือเป็นเหตุให้บิดามารดาของตนถูกด่าว่า

[4] คือสวรรค์

[5] ไม่ให้ฝ่ายชายปรารถนาในสิ่งที่ตนไม่สามารถจะกระทำได้เหมือนฝ่ายหญิง ขณะเดียวกันก็มิให้ฝ่ายหญิงปรารถนาในสิ่งที่ตนไม่สามารถจะกระทำได้เหมือนฝ่ายชาย เพราะแต่ละฝ่ายถูกบังเกิดมาให้มีความสามารถแตกต่างกัน

พระองค์ แท้จริงอัลลอฮฺทรงรอบรู้ในทุกสิ่งทุกอย่าง

وَلِكُلٍّ جَعَلْنَا مَوَالِيَ مِمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ ۚ وَالَّذِينَ عَقَدَتْ أَيْمَانُكُمْ فَآتُوهُمْ نَصِيبَهُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدًا ﴿٣٣﴾

33. และสำหรับแต่ละคนนั้น เราได้ให้มีผู้รับมรดก[1] จากสิ่งที่ผู้บังเกิดเกล้าทั้งสอง และญาติที่ใกล้ชิดได้ทิ้งไว้ และบรรดาผู้ที่มือขวาของพวกเจ้าได้ตกลงไว้นั้น[2] ก็จงให้แก่พวกเขาซึ่งส่วนได้ของพวกเขา[3] แท้จริงอัลลอฮฺ ทรงเป็นพยานในทุกสิ่งทุกอย่าง

الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ

34. บรรดาชายนั้น คือผู้ที่ทำหน้าที่ปกครองเลี้ยงดูบรรดาหญิง[4] เนื่องด้วยการที่อัลลอฮฺ

---

[1] สำหรับผู้รับมรดกที่เป็นเพศชายนั้นมี 15 ท่านคือ 1. พ่อ 2. ปู่ 3. บุตร 4. บุตรของลูกชาย 5. พี่น้องพ่อแม่เดียวกัน 6. พี่น้องพ่อเดียวกัน 7. พี่น้องแม่เดียวกัน 8. บุตรพี่น้องพ่อแม่เดียวกัน 9. บุตรพี่น้องพ่อเดียวกัน 10. ลุงหรืออาพ่อแม่เดียวกัน 11. ลุงหรืออาพ่อเดียวกัน 12. บุตรของลุงหรืออาพ่อแม่เดียวกัน 13. บุตรของลุงหรืออาพ่อเดียวกัน 14. สามี 15. ผู้ที่ปล่อยทาสให้เป็นอิสระ อย่างไรก็ดีถ้าบุคคลเหล่านี้มีชีวิตอยู่พร้อมกันแล้วผู้มีสิทธิได้รับมรดกนั้น เพียงสามท่านเท่านั้นคือ บิดา บุตร และสามี ในกรณีดังกล่าวนี้ผู้ที่ตายคือหญิง

สำหรับผู้รับมรดกที่เป็นเพศหญิงนั้นมี 10 ท่านคือ 1. แม่ 2. ย่า 3. ยาย 4. บุตรหญิง 5. บุตรหญิงของลูกชาย 6. พี่น้องหญิงพ่อแม่เดียวกัน 7. พี่น้องหญิงพ่อเดียวกัน 8. พี่น้องหญิงแม่เดียวกัน 9. ภรรยารวมทั้งที่อยู่ในอิดดะฮฺที่คืนดีกันได้ 10. หญิงที่ปล่อยทาสให้เป็นอิสระ ถ้าหญิงผู้มีสิทธิรับมรดกเหล่านี้มีชีวิตอยู่พร้อมกันแล้ว ผู้ที่มีสิทธิได้รับมรดกนั้นเพียง 5 คนเท่านั้นคือ 1. บุตรหญิง 2. บุตรหญิงของบุตรชาย (หลาน) 3. แม่ 4. ภรรยา 5. พี่น้องหญิงพ่อแม่เดียวกัน ในกรณีดังกล่าว ผู้ตายย่อมเป็นชาย

[2] หมายถึงบรรดาผู้ที่ฝ่ายผู้ศรัทธาได้ทำสัญญาไว้ตั้งแต่สมัยญาฮิลียะฮฺว่าจะให้ความช่วยเหลือกันและรับมรดกซึ่งกันและกัน อนึ่งความที่ว่า ผู้ที่มือขวาของพวกเจ้าได้ตกลงไว้ หมายถึงการทำสัญญากันและสาบานกันที่ระบุว่า มือขวา นั้นก็เพราะว่า การตกลงทำสัญญากันและสาบานกันนั้นใช้มือขวาสัมผัสกันเป็นสัญญาณ ด้วยเหตุนี้อัล-กุรอานจึงมาในสำนวนดังกล่าว

[3] คือหนึ่งในหกของมรดก แล้วต่อมามรดกส่วนนี้ก็ถูกยกเลิก ด้วยอายะฮฺที่มีความว่า 8:75 บรรดาผู้เป็นเครือญาตินั้น บางคนในหมู่พวกเขาสมควรกว่าอีกบางคน (ในการรับมรดก) กล่าวคือทั้ง ๆ ที่เป็นเครือญาติก็ยังมีผู้ที่เป็นเครือญาติที่สมควรได้รับมรดกยิ่งกว่า ผู้ที่ไม่เป็นเครือญาติจึงไม่ควรมีสิทธิแต่อย่างใด

[4] หมายถึงบรรดาภรรยา

بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ وَبِمَآ أَنفَقُواْ مِنْ أَمْوَٰلِهِمْۚ
فَٱلصَّٰلِحَٰتُ قَٰنِتَٰتٌ حَٰفِظَٰتٌ لِّلْغَيْبِ
بِمَا حَفِظَ ٱللَّهُۚ وَٱلَّٰتِي تَخَافُونَ نُشُوزَهُنَّ
فَعِظُوهُنَّ وَٱهْجُرُوهُنَّ فِي ٱلْمَضَاجِعِ
وَٱضْرِبُوهُنَّۖ فَإِنْ أَطَعْنَكُمْ فَلَا تَبْغُواْ عَلَيْهِنَّ
سَبِيلًاۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلِيًّا كَبِيرًا ﴿٣٤﴾

ได้ทรงให้บางคนของพวกเขาเหนือกว่าอีกบางคน[1] และด้วยการที่พวกเขาได้จ่ายไปจากทรัพย์ของพวกเขา[2] บรรดากุลสตรีนั้นคือผู้จงรักภักดี ผู้รักษาในทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ลับหลังสามี[3] เนื่องด้วยสิ่งที่อัลลอฮฺทรงรักษาไว้[4] และบรรดาหญิงที่พวกเจ้าหวั่นเกรงในความดื้อดึงของนางนั้น[5] ก็จงกล่าวตักเตือนนางและทอดทิ้งนางไว้แต่ลำพังในที่นอน[6] และจงเฆี่ยนนาง[7] แต่ถ้านางเชื่อฟังพวกเจ้าแล้ว ก็จงอย่าหาทางเอาเรื่องแก่นาง[8] แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงสูงส่ง ผู้ทรงเกรียงไกร

وَإِنْ خِفْتُمْ شِقَاقَ بَيْنِهِمَا فَٱبْعَثُواْ حَكَمًا مِّنْ

35. และหากพวกเจ้าหวั่นเกรงการแตกแยกระหว่างเขาทั้งสอง[9] ก็จงส่งผู้ตัดสินคนหนึ่งจาก

---

[1] ให้ชายมีร่างกายกำยำ แข็งแรง และมีความกล้าหาญเหนือกว่าหญิง จึงเป็นผู้มีหน้าที่ทำการปกครองและเลี้ยงดูหญิง

[2] จ่ายทรัพย์ของเขาในการเลี้ยงดูภรรยา

[3] รักษาเนื้อรักษาตัวของนางให้อยู่ในความบริสุทธิ์ และรักษาทรัพย์และสิ่งอื่น ๆ ขณะสามีไม่อยู่

[4] หมายถึงสิ่งที่อัลลอฮฺทรงกำหนดให้เป็นหน้าที่ของสามีที่จะต้องปฏิบัติตั้งแต่การให้มะฮัรฺ และค่าใช้จ่ายในชีวิตความเป็นอยู่ของนางทุกอย่าง

[5] เกรงว่าในความดื้อดึงของนางนั้นจะทำให้นางประพฤตินอกลู่นอกทางอันก่อให้เกิดความเสื่อมเสียในครอบครัว

[6] ถ้านางไม่เชื่อฟังคำตักเตือน ก็ให้ลงโทษนางโดยปล่อยให้นางนอนแต่ลำพังคนเดียวในที่นอน ทั้งนี้เพื่อให้นางเกิดความว้าเหว่ และมีความสำนึกผิก

[7] ถ้านางยังดื้อดึงไม่ยอมสำนึกผิด ก็ให้เฆี่ยนนางได้ตามสมควร เพื่อให้เข็ดหลาบ โดยไม่ให้เกิดบาดแผลหรือรอยช้ำบวม

[8] อย่าหาเรื่องเพื่อทำร้ายนาง หรือบีบบังคับนางเพื่อให้นางขอแยกทาง และจ่ายค่าไถ่ตัวนางให้แก่เจ้า

[9] ระหว่างสามีภรรยา ซึ่งจะเป็นญาติของพวกเราเองหรือพี่น้องมุสลิมของเราที่เราสามารถจะช่วยเหลือได้

أَهْلِهِۦ وَحَكَمًا مِّنْ أَهْلِهَآ إِن يُرِيدَآ إِصْلَٰحًا
يُوَفِّقِ ٱللَّهُ بَيْنَهُمَآ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلِيمًا خَبِيرًا ٣٥

ครอบครัวของฝ่ายชาย และผู้ตัดสินอีกคนหนึ่งจากครอบครัวฝ่ายหญิง หากทั้งสอง[1]ปรารถนาให้มีการประนีประนอมกันแล้ว อัลลอฮฺก็จะทรงให้ความสำเร็จในระหว่างทั้งสอง แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงสัพพัญญู

۞ وَٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا۟ بِهِۦ شَيْـًٔا ۖ
وَبِٱلْوَٰلِدَيْنِ إِحْسَٰنًا وَبِذِى ٱلْقُرْبَىٰ وَٱلْيَتَٰمَىٰ
وَٱلْمَسَٰكِينِ وَٱلْجَارِ ذِى ٱلْقُرْبَىٰ وَٱلْجَارِ
ٱلْجُنُبِ وَٱلصَّاحِبِ بِٱلْجَنۢبِ وَٱبْنِ
ٱلسَّبِيلِ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَٰنُكُمْ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ
لَا يُحِبُّ مَن كَانَ مُخْتَالًا فَخُورًا ٣٦

36. และจงเคารพสักการะอัลลอฮฺเถิด และอย่าให้มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นภาคีกับพระองค์ และจงทำดีต่อผู้บังเกิดเกล้าทั้งสองและต่อผู้เป็นญาติที่ใกล้ชิด และเด็กกำพร้าและผู้ขัดสน และเพื่อนบ้านใกล้เคียง และเพื่อนที่ห่างไกล และเพื่อนเคียงข้าง[2] และผู้เดินทาง และผู้ที่มือขวาของพวกเจ้าครอบครอง[3] แท้จริงอัลลอฮฺ ไม่ทรงชอบผู้ยะโส ผู้โอ้อวด

ٱلَّذِينَ يَبْخَلُونَ وَيَأْمُرُونَ ٱلنَّاسَ بِٱلْبُخْلِ
وَيَكْتُمُونَ مَآ ءَاتَىٰهُمُ ٱللَّهُ مِن فَضْلِهِۦ ۗ

37. บรรดาผู้ที่ตระหนี่[4] และใช้ผู้คนให้ตระหนี่[5] และปกปิดสิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงประทานให้แก่พวกเขา[6] จากความกรุณาของพระองค์นั้น

---

[1] ทั้งสามีและภรรยา

[2] เพื่อนที่ร่วมเดินทาง หรือร่วมงาน

[3] หมายถึงทาส ทั้งที่เป็นทาสหญิงและทาสชาย

[4] หมายถึงพวกยิว

[5] คือชักชวนชาวมะดีนะฮฺมิให้บริจาคทรัพย์ช่วยเหลือบรรดามุมินที่อพยพไปจากนครมักกะฮฺ เพราะจะทำให้ยากจน

[6] รวมทั้งทรัพย์และวิชาความรู้

وَأَعْتَدْنَا لِلْكَٰفِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿٣٧﴾

(แน่นอนพวกเขาจะอยู่ในนรกตลอดกาล)[1] และเราได้เตรียมไว้แล้ว ซึ่งการลงโทษที่ยังความอัปยศ แก่ผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย

وَالَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَٰلَهُمْ رِئَآءَ النَّاسِ
وَلَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ ۗ وَمَن يَكُنِ
الشَّيْطَٰنُ لَهُۥ قَرِينًا فَسَآءَ قَرِينًا ﴿٣٨﴾

38. และบรรดาผู้ที่บริจาคทรัพย์ของพวกเขาเพื่อโอ้อวดผู้คน และทั้งพวกเขาก็ไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และไม่ศรัทธาต่อวันปรโลกนั้น (แน่นอนพวกเขาจะอยู่ในนรกตลอดกาล)[2] และผู้ใดที่มีชัยฏอนเป็นเพื่อนของเขาแล้ว มันก็เป็นเพื่อนที่เลว

وَمَاذَا عَلَيْهِمْ لَوْ ءَامَنُوا۟ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَنفَقُوا۟
مِمَّا رَزَقَهُمُ اللَّهُ ۚ وَكَانَ اللَّهُ بِهِمْ عَلِيمًا ﴿٣٩﴾

39. และอะไรจะเกิดขึ้นแก่พวกเขา[3] หากพวกเขาศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และวันปรโลก และได้บริจาคส่วนหนึ่งจากสิ่งที่อัลลอฮฺ ได้ทรงให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเขา และอัลลอฮฺ ทรงรอบรู้ในพวกเขาดี

إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ ۖ وَإِن تَكُ حَسَنَةً
يُضَٰعِفْهَا وَيُؤْتِ مِن لَّدُنْهُ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٤٠﴾

40. แท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงอธรรมแม้เพียงน้ำหนักเท่าผงธุลี[4] และถ้ามันเป็นสิ่งที่ดีอย่างหนึ่งอย่างใด พระองค์ก็จะทรงเพิ่มพูนความดีนั้นเป็นทวีคูณ[5] และจะทรงประทานให้จากที่พระองค์ ซึ่งรางวัลอันใหญ่หลวง

[1, 2] ข้อความในวงเล็บนั้นมิได้ระบุไว้ในอายะฮฺ อันเป็นข้อความที่ถูกละไว้ เนื่องจากเป็นข้อความที่เป็นที่เข้าใจกัน กล่าวคือพวกยิวซึ่งเป็นผู้ตระหนี่ และยังชักชวนให้คนอื่นงดบริจาคแก่ผู้ศรัทธานั้น จะเป็นอื่นไม่ได้นอกจากเป็นชาวนรกตลอดกาลเท่านั้น และผู้บริจาคที่โอ้อวดผู้คน และก็ไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺด้วยนั้น ก็เป็นอื่นไปไม่ได้เช่นเดียวกัน นอกจากชาวนรกตลอดกาล

[3] ไม่มีอันตรายใด ๆ เกิดขึ้นแก่พวกเขา ตรงกันข้ามมีแต่ความดีเท่านั้นที่จะเกิดขึ้นแก่พวกเขา

[4] คือจะไม่ทรงริดรอนความดีของผู้กระทำความดี แม้จะเพียงเท่าผงธุลีก็ตาม

[5] ถ้าทำความดีหนึ่ง พระองค์จะทรงเพิ่มให้เป็นสิบเท่าของความดีหรือมากกว่านั้น

فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِن كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَىٰ هَٰٓؤُلَآءِ شَهِيدًا ﴿٤١﴾

41. แล้วอย่างไรเล่า เมื่อเรานำพยานคนหนึ่งจากแต่ละประชาชาติมา[1] และเราได้นำเจ้ามาเป็นพยานต่อชนเหล่านี้[2]

يَوْمَئِذٍ يَوَدُّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَعَصَوُا۟ ٱلرَّسُولَ لَوْ تُسَوَّىٰ بِهِمُ ٱلْأَرْضُ وَلَا يَكْتُمُونَ ٱللَّهَ حَدِيثًا ﴿٤٢﴾

42. ในวันนั้น บรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาและดื้อดึงต่อรอซูลชอบ หากว่าแผ่นดินถูกให้ทับถมพวกเขาจนราบเรียบไป[3] และพวกเขาไม่สามารถจะปิดบังคำพูดใด ๆ แก่อัลลอฮฺได้[4]

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَقْرَبُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَأَنتُمْ سُكَٰرَىٰ حَتَّىٰ تَعْلَمُوا۟ مَا تَقُولُونَ وَلَا جُنُبًا إِلَّا عَابِرِى سَبِيلٍ حَتَّىٰ تَغْتَسِلُوا۟ ۚ وَإِن كُنتُم مَّرْضَىٰٓ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَآءَ أَحَدٌ مِّنكُم مِّنَ ٱلْغَآئِطِ أَوْ لَٰمَسْتُمُ ٱلنِّسَآءَ فَلَمْ تَجِدُوا۟ مَآءً فَتَيَمَّمُوا۟ صَعِيدًا طَيِّبًا فَٱمْسَحُوا۟ بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَفُوًّا غَفُورًا ﴿٤٣﴾

43. ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าเข้าใกล้การละหมาด ขณะที่พวกเจ้ากำลังมึนเมาอยู่[5] จนกว่าพวกเจ้าจะรู้ สิ่งที่พวกเจ้าพูด[6] และก็จงอย่าเข้าใกล้การละหมาด ขณะที่เป็นผู้มีญะนาบะฮฺ[7] นอกจากผู้ที่ผ่านทางไปเท่านั้น[8] จนกว่าพวกเจ้าจะอาบน้ำ[9] และหากพวกเจ้าป่วย หรืออยู่ในการดินทาง หรือคนหนึ่ง คนใดในพวกเจ้ามาจากที่ถ่ายทุกข์[10] หรือพวกเจ้า

---

[1] หมายถึงในแต่ละประชาชาตินั้น อัลลอฮฺจะนำนะบีของแต่ละประชาชาตินั้นมาเป็นพยานว่าที่พวกเขาเชื่อถือและปฏิบัตินั้นตรงกับที่ได้สอนพวกเขาหรือเปล่า และเพื่อให้ยืนยันว่าได้ประกาศความจริงให้แก่พวกเขาได้ทราบกันแล้ว

[2] อัลลอฮฺ จะนำท่านนะบีมุฮัมมัดมาเป็นพยานยืนยันในประชาชาติของท่าน

[3] หากเขาได้ตายไปและถูกดินกลบจนราบเรียบ เพื่อเขาจะได้ไม่ถูกสอบสวนในสิ่งที่เขาทำ

[4] ไม่สามารถปกปิดสิ่งที่เขาพูดและทำแก่อัลลอฮฺได้เลย เพราะพระองค์ทรงให้มือของพวกเขารายงานให้พระองค์ทราบ และให้เท้าเป็นพยานยืนยัน

[5] เนื่องจากดื่มสุรา

[6] จนกว่าจะสร่างเมา และรู้ว่าได้พูด และได้อ่านอะไรไป

[7] ขณะที่ได้มีอสุจิหลั่งออกจะด้วยเหตุใดก็ตาม

[8] คือผู้ที่มีญะนาบะฮฺนั้น อนุญาตให้เดินผ่านมัสยิดได้เท่านั้น เมื่อมีความจำเป็น

[9] คืออาบน้ำญะนาบะฮฺ

[10] กลับมาจากทุ่งที่ไปถ่ายทุกข์ โดยที่ยังมิได้ชำระ

สัมผัสผู้หญิง[1] แล้วพวกเจ้าไม่พบน้ำ ก็จงมุ่งสู่ดินที่ดี[2] แล้วจงลูบใบหน้าของพวกเจ้าและมือของพวกเจ้า[3] แท้จริงอัลลอฮฺ เป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงยกโทษเสมอ

أَلَمْ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ نَصِيبًا مِّنَ ٱلْكِتَٰبِ
يَشْتَرُونَ ٱلضَّلَٰلَةَ وَيُرِيدُونَ أَن تَضِلُّوا۟ ٱلسَّبِيلَ ﴿٤٤﴾

44. เจ้ามิได้มองดูบรรดาผู้ที่ได้รับส่วนหนึ่งจากคัมภีร์ดอกหรือ[4] โดยที่เขาเหล่านั้นกำลังซื้อความหลงผิดไว้[5] และต้องการที่จะให้พวกเจ้าหลงทาง

وَٱللَّهُ أَعْلَمُ بِأَعْدَآئِكُمْ ۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ وَلِيًّا وَكَفَىٰ
بِٱللَّهِ نَصِيرًا ﴿٤٥﴾

45. และอัลลอฮฺ ทรงรู้ดียิ่งต่อบรรดาศัตรูของพวกเจ้า[6] และพอเพียงแล้วที่อัลลอฮฺ ทรงเป็นผู้คุ้มครอง และพอเพียงแล้วที่อัลลอฮฺ ทรงเป็นผู้ช่วยเหลือ

مِّنَ ٱلَّذِينَ هَادُوا۟ يُحَرِّفُونَ ٱلْكَلِمَ عَن مَّوَاضِعِهِۦ
وَيَقُولُونَ سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا وَٱسْمَعْ غَيْرَ مُسْمَعٍ

46. จากบางคนในหมู่ผู้เป็นยิวนั้น พวกเขาบิดเบือนบรรดาถ้อยคำให้เหออกจากที่ของมัน[7] และพวกเขากล่าวว่า เราได้ยินกันแล้วและเรา

---

[1] นักอธิบายอัล-กุรอานมีสองทัศนะคือหนึ่งหมายถึงการสมสู่ภรรยา และสองหมายถึงการกระทบ

[2] ดินที่แห้งและสะอาด เพื่อใช้ฝ่ามือทั้งสองทาบลงบนดินให้ฝุ่นติดแล้วลูบหน้า และมือทั้งสอง เป็นการทำความสะอาดแทนน้ำ ทั้งนี้เพื่อต้องการทำละหมาด การกระทำดังกล่าวนี้ เรียกทับศัพท์ว่า ทำตะยัมมุม

[3] หลังจากที่ใช้ฝ่ามือทั้งสองทาบลงบนดิน เพื่อให้ฝุ่นจับที่ฝ่ามือ และถ้าติดมากก็ให้เป่าออกบ้าง

[4] คือมองดูชาวยิว ที่ว่าได้รับส่วนหนึ่งของคัมภีร์ ก็เพราะว่าคัมภีร์เตารอตของพวกเขานั้น มีบัญญัติของอัลลอฮฺที่ท่านนะบีมูซานำมาเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น นอกนั้นไม่ใช่

[5] หมายถึงรับเอาความหลงผิดไว้ และทิ้งความถูกต้องเสีย ประหนึ่งว่าพวกเขาซื้อความหลงผิดไว้ โดยให้ความถูกต้องเป็นสิ่งแลกเปลี่ยน

[6] หมายถึงพวกมุนาฟิกแห่งมะดีนะฮฺ

[7] ให้เหออกจากความหมายอันแท้จริงของมัน เช่น บิดเบือนลักษณะของท่านนะบีที่ระบุอยู่ในคัมภีร์ของพวกเขาให้เป็นลักษณะอย่างอื่น เป็นต้น

وَرَٰعِنَا لَيًّۢا بِأَلْسِنَتِهِمْ وَطَعْنًا فِى ٱلدِّينِ ۚ وَلَوْ أَنَّهُمْ
قَالُوا۟ سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَٱسْمَعْ وَٱنظُرْنَا لَكَانَ خَيْرًا
لَّهُمْ وَأَقْوَمَ وَلَٰكِن لَّعَنَهُمُ ٱللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ
إِلَّا قَلِيلًا ﴿٤٦﴾

ก็ได้ฝ่าฝืนกันแล้ว[1] และท่านจงฟังโดยที่มิใช่เป็นผู้ได้ยิน[2] และจงสดับฟังเราโดยบิดลิ้นของพวกเขา[3] และใส่ร้ายในศาสนา และหากว่าพวกเขากล่าวว่า เราได้ยินกันแล้ว และได้เชื่อฟังกันแล้ว[4] และท่านจงฟัง[5] และมองดูเราเถิด[6] ก็จะเป็นสิ่งดีกว่าแก่พวกเขา และเที่ยงตรงกว่า แต่ทว่าอัลลอฮฺได้ทรงละอฺนัต[7] พวกเขาเสียแล้ว เนื่องด้วยการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ศรัทธากัน นอกจากเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْكِتَٰبَ ءَامِنُوا۟ بِمَا نَزَّلْنَا
مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُم مِّن قَبْلِ أَن نَّطْمِسَ وُجُوهًا
فَنَرُدَّهَا عَلَىٰٓ أَدْبَارِهَآ أَوْ نَلْعَنَهُمْ كَمَا لَعَنَّآ أَصْحَٰبَ
ٱلسَّبْتِ ۚ وَكَانَ أَمْرُ ٱللَّهِ مَفْعُولًا ﴿٤٧﴾

47. บรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์ทั้งหลาย จงศรัทธาต่อสิ่งที่เราได้ให้ลงมา[8] เพื่อยืนยันสิ่งที่มีอยู่กับพวกเจ้า[9] เถิด ก่อนจากที่เราจะลบใบหน้าของพวกเขา[10] แล้วให้มันกลับไปอยู่ข้างหลังของมัน

---

[1] กล่าวแก่ท่านนะบีว่า พวกเขาได้ยินและเข้าใจแล้วตามที่ท่านนะบีเชิญชวน แต่แล้วพวกเขาก็มิได้ศรัทธาต่อท่าน ในการนี้จึงประหนึ่งว่าพวกเขาพูดต่อหน้าท่านนะบีว่า เราได้ยินกันแล้วและเราก็ปฏิเสธกันแล้ว

[2] เป็นคำวิงวอนให้ร้ายแก่ท่านนะบี กล่าวคือพวกเขาขอให้ท่านนะบีกลายเป็นคนหูหนวก โดยที่ฟังอะไรไม่ได้ยิน

[3] คือใช้คำว่า รออินา ซึ่งมีความหมายว่า จงสดับฟังเรา แล้วบิดลิ้นของพวกเขาขณะที่พูดให้เสียงเปลี่ยนเป็น รออีนู ซึ่งแปลว่า ชั่วร้ายมาก ทั้งนี้โดยมีเจตนาด่าท่านนะบี

[4] คือแทนคำว่า เราได้ยินกันแล้วและเราได้ฝ่าฝืนกันแล้ว

[5] ใช้ถ้อยคำว่าท่านจงฟังอย่างเดียว โดยไม่ต้องต่อคำว่า โดยมิใช่เป็นผู้ได้ยิน เพราะเป็นถ้อยคำที่เจตนาร้าย

[6] ให้ใช้คำว่า อุนซุรฺนา ซึ่งแปลว่า จงมองดูเรา เพราะเป็นคำที่จะดัดเสียงให้เป็นคำอื่นไม่ได้ แทนคำว่า รออินา เพราะเป็นคำที่บิดลิ้นให้เป็นรออีนูได้ ซึ่งแปลว่า ชั่วร้ายมาก

[7] ทรงขับไล่พวกเขาให้ห่างไกลจากเราะมัตของพระองค์

[8] คืออัล-กุรอาน

[9] คือ คัมภีร์ เตารอตหรือไบเบิ้ลเก่า

[10] ทำให้หูตาจมูก ปาก หมดไปจากใบหน้า

หรือไม่ก็จะสาปพวกเขาเช่นเดียวกับที่เราได้สาปบรรดาผู้ที่ทำการละเมิดในวันสับบะโต[1] และคำสั่งของอัลลอฮฺนั้นย่อมถูกปฏิบัติตามเสมอ[2]

48. แท้จริงอัลลอฮฺ จะไม่ทรงอภัยโทษให้แก่การที่สิ่งหนึ่งจะถูกให้มีภาคี ขึ้นแก่พระองค์[3] และพระองค์จะทรงอภัยให้แก่สิ่งอื่นจากนั้น[4] สำหรับผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และผู้ใดให้มีภาคีขึ้นแก่อัลลอฮฺแล้ว[5] แน่นอนเขาก็ได้อุปโลกน์บาปกรรมอันใหญ่หลวงขึ้น

إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَغۡفِرُ أَن يُشۡرَكَ بِهِۦ وَيَغۡفِرُ مَا دُونَ ذَٰلِكَ
لِمَن يَشَآءُۚ وَمَن يُشۡرِكۡ بِٱللَّهِ فَقَدِ ٱفۡتَرَىٰٓ إِثۡمًا
عَظِيمًا ٤٨

49. เจ้ามิได้มองดูบรรดาผู้ที่ให้ตัวเองเป็นผู้บริสุทธิ์ดอกหรือ[6] มิได้ อัลลอฮฺต่างหากที่จะให้บริสุทธิ์ซึ่งผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์[7] และพวกเขาจะไม่ถูกอธรรมแม้เพียงขนาดร่องเมล็ดอินทผลัม[8]

أَلَمۡ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ يُزَكُّونَ أَنفُسَهُمۚ بَلِ ٱللَّهُ يُزَكِّي
مَن يَشَآءُ وَلَا يُظۡلَمُونَ فَتِيلًا ٤٩

---

[1] เช่นเดียวกับที่สาปพวกนะบีอิสรออีลที่ละเมิดวันสับบะโตให้เป็นลิง กล่าวคือ อัลลออฺทรงห้ามมิให้พวกเขาจับปลาในวันสับบะโต แต่แล้วพวกเขาก็ละเมิด พระองค์จึงได้สาปพวกเขาให้เป็นลิง

[2] อัลลอฮฺนั้นเมื่อพระองค์ทรงประกาศิตแล้ว ทุกสิ่งก็ต้องเป็นไปตามประกาศิตของพระองค์

[3] ให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดมีหุ้นส่วนได้รับการเคารพสักการะร่วมกับพระองค์ (ชิริก)

[4] ความผิดอย่างอื่นที่มิใช่การให้มีภาคีขึ้นแก่พระองค์ (ชิริก)

[5] เคารพสักการะสิ่งอื่นใดร่วมกับอัลลอฮฺ เช่น บนบานกับโต๊ะวะลี หรือโต๊ะกะระมัต หรือหลวงพ่อใด ๆ หรือเจ้าที่ใด ๆ ก็ตาม หรือวิงวอนขอความช่วยเหลืออื่นจากอัลลอฮฺเป็นต้น

[6] ทั้งพวกยิวและพวกคริสต์ พวกเขากล่าวว่า พวกเราเป็นพระบุตรของอัลลอฮฺ และเป็นที่รักใคร่ของพระองค์ และพวกเขาต่างกล่าวว่า พวกตนเท่านั้นที่จะได้เข้าสวรรค์

[7] ผู้ที่จะชี้ขาดว่า ใครเป็นผู้บริสุทธิ์นั้นคืออัลลอฮฺองค์เดียวเท่านั้น

[8] เป็นถ้อยคำเปรียบเทียบถึงสิ่งที่เล็กน้อยที่สุด

50. จงดูเถิดว่า อย่างไรเล่า ที่พวกเขาอุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮฺ[1] และพอเพียงแล้วที่ความเท็จนั้นเป็นบาปอันชัดแจ้ง[2]

انظُرْ كَيْفَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَكَفَىٰ بِهِ
إِثْمًا مُّبِينًا ﴿٥٠﴾

51. เจ้ามิได้มองดูบรรดาผู้ที่ได้รับส่วนหนึ่งจากคัมภีร์ดอกหรือ[3] โดยที่พวกเขาศรัทธาต่ออัลญิบติ และอัฏ-ฏอฆูต[4] และกล่าวแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา[5] ว่า พวกเขาเหล่านี้แหละเป็นผู้อยู่ในทางที่เที่ยงตรงกว่าบรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย[6]

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا
مِّنَ الْكِتَابِ يُؤْمِنُونَ بِالْجِبْتِ وَالطَّاغُوتِ
وَيَقُولُونَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا هَٰؤُلَاءِ أَهْدَىٰ مِنَ الَّذِينَ
آمَنُوا سَبِيلًا ﴿٥١﴾

52. ชนเหล่านี้คือผู้ที่อัลลอฮฺได้ทรงละอฺนัต[7] แก่พวกเขา และผู้ใดที่อัลลอฮฺทรงละอฺนัตแก่พวกเขาแล้ว เจ้าจะไม่พบว่ามีผู้ช่วยเหลือใด ๆ สำหรับเขาเลย

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ ۖ وَمَن يَلْعَنِ اللَّهُ فَلَن تَجِدَ
لَهُ نَصِيرًا ﴿٥٢﴾

---

[1] อุปโลกน์ว่าพวกเขาเป็นพระบุตรของอัลลอฮฺ และเป็นที่รักใคร่ของพระองค์ โดยที่พระองค์จะให้พวกเขาเท่านั้นได้เข้าสวรรค์

[2] ที่จะทำให้พวกเขาได้รับการลงโทษอันมหันต์

[3] คือพวกยิว อันได้แก่ กะอฺบิน อัล-อัชร็อฟและพวกพ้องของเขา

[4] อัล-ญิบติ หมายถึง เจว็ด และทุกสิ่งที่ถูกเคารพสักการะ ส่วนอัฏ-ฏอฆูต นั้นคือ ชัยฏอน ความที่ว่าศรัทธาต่ออัล-ญิบติ นั้นคือทำการสักการะเจว็ด กล่าวคือกะอฺบและพวกพ้องของเขาจำนวนหนึ่งเดินทางไปพบชาวกุเรชแห่งมักกะฮฺ เพื่อยุให้พวกเขาทำศึกกับท่านนะบีมุฮัมมัด โดยที่เขาจะให้ความร่วมมือด้วย กุเรชมักกะฮฺไม่ไว้ใจพวกเขาจนกว่าพวกเขาจะสักการะเจว็ดเสียก่อน แล้วกะอฺบกับพวกก็ทำการสักการะเจว็ด ส่วนการศรัทธาต่อชัยฏอนนั้น คือ ปฏิบัติตามการชี้นำของมัน

[5] หมายถึงพวกกุเรชมักกะฮฺ

[6] หมายถึงบรรดาสาวกของท่านนะบี

[7] ขับไล่พวกเขาให้ห่างไกลจากเราะหฺมัดของพระองค์

53. หรือว่าพวกเขามีส่วนได้ใด ๆ จากอำนาจ[1] ถ้าเช่นนั้นแล้ว พวกเขาก็จะไม่ให้แก่คนอื่น[2] แม้เพียงจุดบนเมล็ดอินทผลัม

أَمۡ لَهُمۡ نَصِيبٞ مِّنَ ٱلۡمُلۡكِ فَإِذٗا لَّا يُؤۡتُونَ ٱلنَّاسَ
نَقِيرًا ٥٣

54. หรือว่าพวกเขาอิจฉาคนอื่น[3] ในสิ่งที่อัลลอฮฺทรงประทานให้แก่พวกเขา[4] จากความกรุณาของพระองค์ แท้จริงนั้นพระองค์ได้ประทานให้แก่วงศ์วานของอิบรอฮีมมาแล้วซึ่งคัมภีร์และความรู้เกี่ยวกับศาสนา และได้ทรงให้แก่พวกเขาซึ่งอำนาจอันยิ่งใหญ่[5]

أَمۡ يَحۡسُدُونَ ٱلنَّاسَ عَلَىٰ مَآ ءَاتَىٰهُمُ ٱللَّهُ مِن فَضۡلِهِۦۖ
فَقَدۡ ءَاتَيۡنَآ ءَالَ إِبۡرَٰهِيمَ ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡحِكۡمَةَ
وَءَاتَيۡنَٰهُم مُّلۡكًا عَظِيمٗا ٥٤

55. แล้วในหมู่พวกเขามีผู้ศรัทธาต่อเขาและในหมู่พวกเขามีผู้ที่ขัดขวางเขา[6] และเพียงพอแล้วที่ญะฮันนัมเป็นเปลวเพลิงอันโชติช่วง[7]

فَمِنۡهُم مَّنۡ ءَامَنَ بِهِۦ وَمِنۡهُم مَّن صَدَّ عَنۡهُۚ وَكَفَىٰ
بِجَهَنَّمَ سَعِيرًا ٥٥

56. แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อโองการทั้งหลายของเรานั้น เราจะให้พวกเขาเข้าไปในไฟนรก คราใดที่ผิวหนังของพวกเขาสุก เราก็เปลี่ยนผิวหนังให้แก่พวกเขาใหม่ซึ่งมิใช่ผิวหนังเดิม เพื่อพวกเขาจะได้ลิ้มรสการลงโทษ แท้จริงอัลลอฮฺ เป็นผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณ

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِنَا سَوۡفَ نُصۡلِيهِمۡ نَارٗا كُلَّمَا
نَضِجَتۡ جُلُودُهُم بَدَّلۡنَٰهُمۡ جُلُودًا غَيۡرَهَا لِيَذُوقُواْ
ٱلۡعَذَابَۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَزِيزًا حَكِيمٗا ٥٦

---

[1] อำนาจในการปกครอง และในการได้มาซึ่งทรัพย์สมบัติ

[2] หมายถึงผู้ที่มิใช่ยิว

[3] หมายถึงผู้ที่ศรัทธาต่อท่านนะบี

[4] หมายถึงตำแหน่งการเป็นนะบี และคัมภีร์ อัล-กุรอาน

[5] เช่นได้ทรงให้อำนาจแก่ท่านนะบี ดาวูด และนะบีสุลัยมาน เป็นต้น

[6] เมื่ออัลลอฮฺได้ทรงแต่งตั้งท่านหนึ่งท่านใดจากวงศ์วานอิสรออีลให้เป็นนะบีของพวกเขา ในหมู่พวกเขาเองนั้นแหละก็มีทั้งผู้ที่ศรัทธาต่อท่านและขัดขวางท่าน ดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่าพวกเขาถืออารมณ์เป็นที่ตั้ง

[7] สำหรับลงโทษพวกเขา

وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ سَنُدْخِلُهُمْ
جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا
لَّهُمْ فِيهَآ أَزْوَٰجٌ مُّطَهَّرَةٌ وَنُدْخِلُهُمْ ظِلًّا
ظَلِيلًا ٥٧

57. และบรรดาผู้ที่ศรัทธา และประกอบสิ่งดีงามทั้งหลายนั้น เราจะให้พวกเขาเข้าในบรรดาสวนสวรรค์ ซึ่งมีแม่น้ำหลายสายไหลอยู่ภายใต้สวนสวรรค์เหล่านั้น โดยที่พวกเขาจะอยู่ในนั้นตลอดกาล ซึ่งในนั้นพวกเขาจะได้รับคู่ครองที่บริสุทธิ์และเราจะให้เขาเข้าอยู่ในเงาร่มอันร่มเย็น

۞ إِنَّ ٱللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَن تُؤَدُّوا۟ ٱلْأَمَٰنَٰتِ إِلَىٰٓ أَهْلِهَا
وَإِذَا حَكَمْتُم بَيْنَ ٱلنَّاسِ أَن تَحْكُمُوا۟ بِٱلْعَدْلِ ۚ إِنَّ
ٱللَّهَ نِعِمَّا يَعِظُكُم بِهِۦٓ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ سَمِيعًۢا بَصِيرًا ٥٨

58. แท้จริงอัลลอฮฺทรงใช้พวกเจ้าให้มอบคืนบรรดาของฝากแก่เจ้าของของมัน และเมื่อพวกเจ้าตัดสินระหว่างผู้คน พวกเจ้าก็จะต้องตัดสินด้วยความยุติธรรม แท้จริงอัลลอฮฺทรงแนะนำพวกเจ้าด้วยสิ่งซึ่งดีจริง ๆ แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงได้ยินและทรงเห็น

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ أَطِيعُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُوا۟ ٱلرَّسُولَ وَأُو۟لِى
ٱلْأَمْرِ مِنكُمْ ۖ فَإِن تَنَٰزَعْتُمْ فِى شَىْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى ٱللَّهِ
وَٱلرَّسُولِ إِن كُنتُمْ تُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ ۚ ذَٰلِكَ
خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ٥٩

59. ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงเชื่อฟังอัลลอฮฺ และเชื่อฟังรอซูลเถิด และผู้ปกครองในหมู่พวกเจ้าด้วย[1] แต่ถ้าพวกเจ้าขัดแย้งกันในสิ่งใด ก็จงนำสิ่งนั้นกลับไปยังอัลลอฮฺ และรอซูล[2] หากพวกเจ้าศรัทธาต่ออัลลอฮฺและวันปรโลก นั่นแหละเป็นสิ่งที่ดียิ่ง และเป็นการกลับไป[3] ที่สวยงามยิ่ง

---

[1] บรรดาเจ้าหน้าที่ในหมู่พวกเจ้าที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ปกครอง เมื่อเจ้าหน้าที่เหล่านั้นสั่งให้ทำสิ่งใดก็จงปฏิบัติตาม

[2] นำสิ่งที่ขัดแย้งกันนั้นไปตรวจสอบดูกับอัล-กุรอานและซุนนะฮฺของท่านนะบีว่า อัลลอฮฺ และท่านนะบีได้กล่าวว่าอย่างไร แล้วให้ยึดถือตามนั้นโดยปราศจากดื้อดึงใด ๆ ทั้งสิ้น

[3] กลับไปสู่ความจริงที่สวยงามยิ่ง เพราะจะทำให้ทุกฝ่าย ดั้งอยู่ในสิ่งที่ถูกต้อง และมีความพอใจโดยทั่วกัน

60. เจ้ามิได้มองดูบรรดาผู้ที่อ้างตนว่าพวกเขาศรัทธาต่อสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เจ้าและสิ่งที่ถูกประทานลงมาก่อนเจ้าดอกหรือ[1] โดยที่เขาเหล่านั้นต้องการที่จะให้การแก่อัฏฏอฆูต[2] ทั้ง ๆ ที่พวกเขาถูกใช้ให้ปฏิเสธมันและชัยฏอนนั้นต้องการที่จะให้พวกเขาหลงทางที่ห่างไกล

أَلَمْ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا۟ بِمَآ
أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَآ أُنزِلَ مِن قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَن
يَتَحَاكَمُوٓا۟ إِلَى ٱلطَّٰغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوٓا۟ أَن
يَكْفُرُوا۟ بِهِۦ وَيُرِيدُ ٱلشَّيْطَٰنُ أَن يُضِلَّهُمْ
ضَلَٰلًۢا بَعِيدًا ٦٠

61. และเมื่อถูกกล่าวแก่พวกเขาว่า ท่านทั้งหลายจงมายังสิ่งที่อัลลอฮฺได้ประทานลงมา[3] และยังรอซูลเถิด[4] เจ้าก็ได้เห็นพวกมุนาฟิก[5] เหล่านั้นผินหลังให้แก่เจ้าจริง ๆ

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا۟ إِلَىٰ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ وَإِلَى
ٱلرَّسُولِ رَأَيْتَ ٱلْمُنَٰفِقِينَ يَصُدُّونَ عَنكَ
صُدُودًا ٦١

62. แล้วจะเป็นอย่างไรเล่า เมื่อมีเหตุร้ายใด ๆ ประสบแก่พวกเขา[6] เนื่องจากสิ่งที่มือของพวกเขาได้ประกอบขึ้น แล้วพวกเขาก็มาหาเจ้าโดยสาบานต่ออัลลอฮฺว่า พวกเรามิได้ต้องการสิ่งใดนอกจากการทำดีและให้มีการปรองดองกันเท่านั้น[7]

فَكَيْفَ إِذَآ أَصَٰبَتْهُم مُّصِيبَةٌۢ بِمَا قَدَّمَتْ
أَيْدِيهِمْ ثُمَّ جَآءُوكَ يَحْلِفُونَ بِٱللَّهِ إِنْ أَرَدْنَآ
إِلَّآ إِحْسَٰنًا وَتَوْفِيقًا ٦٢

---

[1] บรรดาผู้ที่อ้างตนว่าศรัทธานั้น คือพวกมุนาฟิก

[2] หมายถึง กะอฺบ บินอัล-อัชร๊อฟเพื่อให้เขาตัดสิน สาเหตุแห่งการลงมาของอายะฮฺนี้มีว่า มีชายชาวอันซอรฺคนหนึ่งกับชาวยิวคนหนึ่ง ทะเลาะกัน ชาวยิวกล่าวว่าให้มุฮัมมัดตัดสินระหว่างฉันกับท่าน แล้วชายอันซอรฺก็กล่าวว่า ให้กะอฺบบิน อัล-อัชร๊อฟ เป็นผู้ตัดสิน

[3] คือมายึดถือและปฏิบัติตามอัล-กุรอาน

[4] มารับฟังโอวาทของท่านนะบีมุฮัมมัด

[5] พวกที่มิได้มีความศรัทธาอย่างจริงใจว่าท่านนะบีเป็นทูตของพระเจ้า หากแต่ที่พวกเขาศรัทธานั้นก็เพื่อผลประโยชน์บางอย่างสำหรับตัวของพวกเขา

[6] เมื่อมีเหตุร้ายประสบแก่พวกเขา ซึ่งพวกเขาจำเป็นต้องมาหาท่านนะบีให้ช่วยเหลือ

[7] คือสาบานแก่ท่านนะบีว่าที่พวกเขาไปหากะอฺบบิน อัล-อัชร๊อฟ ซึ่งเป็นชาวยิวเพื่อให้เขาตัดสินระหว่างเขากับชาวยิวคนหนึ่ง ทั้ง ๆ ที่ชาวยิวได้เสนอให้ท่านนะบีได้ตัดสินนั้น ก็เพื่อต้องการจะทำดีแก่พวกเขาและให้เกิดการปรองดองกันเท่านั้น หาใช่อื่นใดไม่ แน่นอนคำแก้ตัวดังกล่าว ย่อมฟังไม่ขึ้นเพราะมันขัดต่อความเป็นจริง และนะบีก็ย่อมไปยอมเชื่อด้วย

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَعْلَمُ اللَّهُ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَعِظْهُمْ وَقُل لَّهُمْ فِي أَنفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا ﴿٦٣﴾

63. ชนเหล่านี้แหละคือผู้ที่อัลลอฮฺทรงรู้สิ่งที่อยู่ในหัวใจของพวกเขา ดังนั้นเจ้าจงผินหลังให้แก่พวกเขา และจงตักเตือนพวกเขาและจงกล่าวแก่พวกเขาในเรื่องที่เกี่ยวกับตัวของพวกเขาอย่างสาแก่ใจ[1]

وَمَا أَرْسَلْنَا مِن رَّسُولٍ إِلَّا لِيُطَاعَ بِإِذْنِ اللَّهِ ۚ وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذ ظَّلَمُوا أَنفُسَهُمْ جَاءُوكَ فَاسْتَغْفَرُوا اللَّهَ وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ الرَّسُولُ لَوَجَدُوا اللَّهَ تَوَّابًا رَّحِيمًا ﴿٦٤﴾

64. และเรามิได้ส่งรอซูลคนใดมานอกจากเพื่อให้เขาได้รับการเชื่อฟัง[2] ด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺเท่านั้น และแม้ว่าพวกเขานั้นขณะที่พวกเขาอธรรมแก่ตัวเอง[3] ได้มาหาเจ้า แล้วขออภัยโทษต่ออัลลอฮฺและรอซูลก็ได้ขออภัยโทษให้แก่พวกเขาด้วยแล้ว แน่นอน พวกเขาก็ย่อมพบว่าอัลลอฮฺนั้นคือผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿٦٥﴾

65. มิใช่เช่นนั้นดอก ข้าขอสาบานด้วยพระเจ้าของเจ้าว่า เขาเหล่านั้นจะยังไม่ศรัทธาจนกว่าพวกเขาจะให้เจ้าตัดสินในสิ่งที่ขัดแย้งกันระหว่างพวกเขา แล้วพวกเขาไม่พบความคับใจใด ๆ ในจิตใจของพวกเขาจากสิ่งที่เจ้าได้ตัดสินไป และพวกเขายอมจำนนด้วยดี[4]

---

[1] พูดให้พวกเขารู้ว่าพวกเขาได้กระทำความผิดอย่างร้ายแรงแค่ไหน และจะได้รับโทษสถานใด ทั้งนี้เพื่อให้พวกเขาเข็ดหลาบไม่ประพฤติเยี่ยงนั้นอีกต่อไป

[2] เพื่อให้ผู้คนเชื่อฟังท่านเท่านั้น แล้วพวกเขาก็จะได้รับหลักความเชื่อถือที่ถูกต้อง และประพฤติตนในทางที่ดีงาม เพราะเป็นคำแนะนำที่มาจากอัลลอฮฺ

[3] เป็นประโยคแทรกกล่าวคือ ทั้ง ๆ ที่พวกเขาได้ให้กะอฺบบิน อัล-อัชรีฟตัดสินในกรณีที่เขาพิพาทกันอันนับเป็นการอธรรมแก่ตัวเองก็ตาม แต่ถ้าพวกเขามาหาท่านนะบี แล้วขออภัยโทษต่ออัลลอฮฺ แล้วนะบีก็ช่วยขอให้ด้วยแล้ว อัลลอฮฺ ก็จะทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขา

[4] คือมีใจเห็นชอบตามที่ท่านนะบีตัดสินทุกอย่าง เช่นนี้พวกเขาจึงจะอยู่ในฐานะผู้ศรัทธา

وَلَوْ أَنَّا كَتَبْنَا عَلَيْهِمْ أَنِ اقْتُلُوا أَنفُسَكُمْ
أَوِ اخْرُجُوا مِن دِيَارِكُم مَّا فَعَلُوهُ إِلَّا قَلِيلٌ مِّنْهُمْ
وَلَوْ أَنَّهُمْ فَعَلُوا مَا يُوعَظُونَ بِهِ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ
وَأَشَدَّ تَثْبِيتًا ﴿٦٦﴾

66. และแม้นว่าเราได้กำหนดแก่พวกเขาว่า พวกเจ้าจงฆ่าตัวของพวกเจ้าเองหรือจงออกไปจากหมู่บ้านของพวกเจ้า พวกเขาก็ไม่กระทำตามกำหนดนั้น[1] นอกจากเพียงเล็กน้อยในหมู่พวกเขาเท่านั้น และแม้ว่าพวกเขาได้กระทำตามสิ่งที่พวกเขาได้รับคำแนะนำแล้ว แน่นอนก็เป็นสิ่งดียิ่งแก่พวกเขาและเป็นสิ่งที่ทำให้มั่นคงยิ่ง[2]

وَإِذًا لَّآتَيْنَاهُم مِّن لَّدُنَّا أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٦٧﴾

67. และถ้าเช่นนั้นแล้ว แน่นอนเราก็จะให้แก่พวกเขา ซึ่งรางวัลอันใหญ่หลวงจากที่เรานี้เอง

وَلَهَدَيْنَاهُمْ صِرَاطًا مُّسْتَقِيمًا ﴿٦٨﴾

68. และแน่นอน เราก็จะแนะนำแก่พวกเขาซึ่งทางอันเที่ยงตรง

وَمَن يُطِعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ
اللَّهُ عَلَيْهِم مِّنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ
وَالصَّالِحِينَ ۚ وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا ﴿٦٩﴾

69. และผู้ใดที่เชื่อฟังอัลลอฮฺ และรอซูลแล้ว ชนเหล่านี้จะอยู่ร่วมกับบรรดาผู้ที่อัลลอฮฺทรงกรุณาเมตตาแก่พวกเขา อันได้แก่บรรดานะบี บรรดาผู้ที่เชื่อโดยดุษฎี[3] บรรดาผู้ที่เสียชีวิตในสงคราม และบรรดาผู้ที่ประพฤติดี และชนเหล่านี้แหละเป็นเพื่อนที่ดี

ذَٰلِكَ الْفَضْلُ مِنَ اللَّهِ ۚ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ
عَلِيمًا ﴿٧٠﴾

70. ความกรุณาดังกล่าวนั้นมาจากอัลลอฮฺและพอเพียงแล้วที่อัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรอบรู้

---

[1] เพราะพวกเขามิได้ศรัทธาต่อท่านนะบีมุฮัมมัด ซึ่งถ้าพวกเขาศรัทธาแล้วไม่ว่าพวกเขาจะถูกกำหนดให้ทำอะไรจะต้องถือว่าเป็นคำสั่งของพระเจ้า และจะต้องมั่นใจว่า คำสั่งของพระเจ้านั้นล้วนแต่จะก่อให้เกิดความดีแก่พวกเขาทั้งสิ้น แม้จะใช้ให้พวกเขาฆ่าตัวเองหรืออพยพออกจากหมู่บ้านของพวกเขาไป

[2] ทำให้การอีมานมั่นคงยิ่ง

[3] ผู้ที่เชื่อด้วยความยินดีในทุกสิ่งที่ท่านนะบีแจ้งให้ทราบ เช่นท่านอะบูบักรฺ เป็นต้น

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ خُذُوا۟ حِذْرَكُمْ
فَٱنفِرُوا۟ ثُبَاتٍ أَوِ ٱنفِرُوا۟ جَمِيعًا ﴿٧١﴾

71. ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงยึดถือไว้ซึ่งความระมัดระวังของพวกเจ้า[1] แล้วจงออกไปเป็นกลุ่ม ๆ หรือออกไปโดยรวมเป็นกลุ่มเดียวกัน[2]

وَإِنَّ مِنكُمْ لَمَن لَّيُبَطِّئَنَّ فَإِنْ أَصَٰبَتْكُم مُّصِيبَةٌ
قَالَ قَدْ أَنْعَمَ ٱللَّهُ عَلَىَّ إِذْ لَمْ أَكُن مَّعَهُمْ شَهِيدًا ﴿٧٢﴾

72. และแท้จริงในหมู่พวกเจ้านั้นมีผู้ที่ทำชักช้า[3]อยู่ หากมีเหตุร้ายใด[4] ประสบแก่พวกเจ้า เขาก็กล่าวว่า แท้จริงอัลลอฮฺได้ทรงกรุณาแก่ฉัน ที่ฉันมิได้ร่วมอยู่กับพวกเขา[5]

وَلَئِنْ أَصَٰبَكُمْ فَضْلٌ مِّنَ ٱللَّهِ لَيَقُولَنَّ كَأَن
لَّمْ تَكُنۢ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُۥ مَوَدَّةٌ يَٰلَيْتَنِى كُنتُ
مَعَهُمْ فَأَفُوزَ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٧٣﴾

73. และถ้าหากว่ามีความกรุณาใด ๆ จากอัลลอฮฺได้ประสบกับพวกเจ้าแล้ว[6] แน่นอนเขาก็จะกล่าวประหนึ่งไม่เคยมีความชอบพอใด ๆ เกิดขึ้นระหว่างพวกเจ้ากับเขาว่า โอ้หวังว่าฉันได้ร่วมอยู่กับพวกเขา แล้วฉันก็จะได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง[7]

۞ فَلْيُقَٰتِلْ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ ٱلَّذِينَ
يَشْرُونَ ٱلْحَيَوٰةَ ٱلدُّنْيَا بِٱلْءَاخِرَةِ ۚ
وَمَن يُقَٰتِلْ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ فَيُقْتَلْ أَوْ يَغْلِبْ
فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٧٤﴾

74. จงสู้รบในทางของอัลลอฮฺเถิดบรรดาผู้ขายชีวิตความเป็นอยู่แห่งโลกนี้ด้วยปรโลก[8] และผู้ใดสู้รบในทางของอัลลอฮฺ และเขาถูกฆ่าหรือได้รับชัยชนะ เราจะให้รางวัลอันใหญ่หลวงแก่เขา

وَمَا لَكُمْ لَا تُقَٰتِلُونَ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ وَٱلْمُسْتَضْعَفِينَ
مِنَ ٱلرِّجَالِ وَٱلنِّسَآءِ وَٱلْوِلْدَٰنِ ٱلَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَآ

75. มีเหตุใดเกิดขึ้นแก่พวกเจ้ากระนั้นหรือ ที่พวกเจ้าไม่สู้รบในทางของอัลลอฮฺ ทั้ง ๆ ที่

---

[1] ให้ระวังอยู่เสมอด้วยการเตรียมกำลังให้พร้อม

[2] ไปเป็นกลุ่ม ๆ เพื่อทำการสอดแนม หรือยกกำลังออกไปเป็นขบวนทัพ เพื่อทำการรบ

[3] เพื่อจะได้ออกไปไม่ทันขบวนทัพ และจะได้แก้ตัวว่าเขาก็จะออกไปเหมือนกันแต่ไปไม่ทัน มิใช่หนี

[4] คือ พ่ายแพ้หรือมีการเสียชีวิต

[5] มิได้ร่วมในสนามรบ

[6] คือได้รับชัยชนะ และได้ทรัพย์เชลย

[7] ได้รับเกียรติและได้ส่วนแบ่งในทรัพย์เชลย

[8] คืออุทิศชีวิตเพื่อศาสนาของอัลลอฮฺในทุกวิถีทางในโลกนี้ ทั้งนี้เพื่อหวังความโปรดปรานจากพระองค์ในปรโลก

أَخْرِجْنَا مِنْ هَٰذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَل لَّنَا
مِن لَّدُنكَ وَلِيًّا وَاجْعَل لَّنَا مِن لَّدُنكَ نَصِيرًا ﴿٧٥﴾

บรรดาผู้อ่อนแอ ไม่ว่าชายและหญิง และเด็กๆ ต่างกล่าวกันว่า โอ้พระเจ้าของเรา โปรดนำพวกเราออกไปจากเมืองนี้[1] ซึ่งชาวเมืองเป็นผู้ข่มเหงรังแก และโปรดให้มีขึ้นแก่พวกเราซึ่งผู้คุ้มครองคนหนึ่งจากที่พระองค์ และโปรดให้มีขึ้นแก่พวกเราซึ่งผู้ช่วยเหลือคนหนึ่งจากที่พระองค์

الَّذِينَ آمَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ۖ وَالَّذِينَ كَفَرُوا
يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ
الشَّيْطَانِ ۖ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا ﴿٧٦﴾

76. บรรดาผู้ที่ศรัทธานั้น พวกเขาจะต่อสู้ในทางของอัลลอฮฺ และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น พวกเขาจะต่อสู้ในทางของอัฏ-ฏอฆูต[2] ดังนั้นพวกเจ้าจงต่อสู้บรรดาสมุนของชัยฏอนเถิด[3] แท้จริงอุบายของชัยฏอนนั้นเป็นสิ่งอ่อนแอ[4]

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ قِيلَ لَهُمْ كُفُّوا أَيْدِيَكُمْ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ
وَآتُوا الزَّكَاةَ فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ إِذَا فَرِيقٌ
مِّنْهُمْ يَخْشَوْنَ النَّاسَ كَخَشْيَةِ اللَّهِ أَوْ أَشَدَّ خَشْيَةً ۚ
وَقَالُوا رَبَّنَا لِمَ كَتَبْتَ عَلَيْنَا الْقِتَالَ لَوْلَا أَخَّرْتَنَا
إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ ۗ قُلْ مَتَاعُ الدُّنْيَا قَلِيلٌ وَالْآخِرَةُ

77. เจ้ามิได้มองดูบรรดาผู้ที่ถูกกล่าวแก่พวกเขา[5] ว่า จงระงับมือของพวกเจ้าก่อนเถิด และจงละหมาด และจงชำระซะกาต ครั้นเมื่อการสู้รบได้ถูกกำหนดขึ้นแก่พวกเขา ทันใดนั้นกลุ่มหนึ่งในหมู่พวกเขาก็กลัวมนุษย์เช่นเดียวกับกลัวอัลลอฮฺ[6] หรือกลัวยิ่งกว่า และพวกเขา

---

[1] เมืองมักกะฮฺ

[2] หมายถึงชัยฏอน และชัยฏอนนั้นคือญินที่ประพฤติชั่วและคอยชี้นำให้มนุษย์กระทำชั่ว

[3] คือมนุษย์ที่ทำหน้าที่เป็นตัวแทนของมัน หรือผู้ที่ปฏิบัติตามการชี้นำของมัน

[4] ถ้ามุมินมีจิตใจเข้มแข็งแล้ว ก็ชนะสมุนของมันได้ เพราะอุบายที่มันวางไว้ให้แก่สมุนของมันนั้นมิได้แข็งแรงแต่อย่างใด

[5] คือบรรดาผู้ศรัทธาขณะที่ถูกมุชริกมักกะฮฺข่มเหงรังแก ซึ่งพวกเขาคิดที่จะต่อสู้ แล้วได้รับคำสั่งจากอัลลอฮฺให้ระงับการต่อสู้ไว้ก่อน

[6] การสู้รบได้ถูกกำหนดขึ้นหลังจากที่ได้อพยพไปมะดีนะฮฺแล้ว แล้วกลุ่มหนึ่งซึ่งเคยคิดที่จะต่อสู้พวกมุชริกที่มักกะฮฺ กลับไม่ยอมสู้โดยกลัวว่าฝ่ายมุชริกจะฆ่าพวกเขาตาย ประหนึ่งว่าพวกเขากลัวมุชริก เหมือนกับกลัวอัลลอฮฺหรือกลัวลนลานยิ่งกว่า

خَيْرٌ لِّمَنِ اتَّقَىٰ وَلَا تُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٧٧﴾

กล่าวว่า โอ้พระเจ้าของเรา เพราะเหตุใดพระองค์จึงได้กำหนดการสู้รบขึ้นแก่พวกเรา[1] พระองค์จะทรงเลื่อนให้แก่พวกเรายังกำหนดเวลาอันใกล้ไม่ได้หรือ[2] จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) สิ่งอำนวยประโยชน์แห่งโลกนี้นั้นเล็กน้อยเท่านั้น[3] และปรโลกนั้นดียิ่งกว่าสำหรับผู้ที่ยำเกรง และพวกเจ้าจะไม่ถูกอธรรมแม้เท่าขนาดร่องเมล็ดอินทผลัม[4]

أَيْنَمَا تَكُونُوا يُدْرِككُّمُ الْمَوْتُ وَلَوْ كُنتُمْ فِي بُرُوجٍ
مُّشَيَّدَةٍ ۗ وَإِن تُصِبْهُمْ حَسَنَةٌ يَقُولُوا هَٰذِهِ مِنْ عِندِ
اللَّهِ ۖ وَإِن تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَقُولُوا هَٰذِهِ مِنْ عِندِكَ ۚ
قُلْ كُلٌّ مِّنْ عِندِ اللَّهِ ۖ فَمَالِ هَٰؤُلَاءِ الْقَوْمِ لَا يَكَادُونَ
يَفْقَهُونَ حَدِيثًا ﴿٧٨﴾

78. ณ ที่ใดก็ตามที่พวกเจ้าปรากฏอยู่ ความตายก็ย่อมมาถึงพวกเจ้า และแม้ว่าพวกเจ้าจะอยู่ในป้อมปราการอันสูงตระหง่านก็ตาม และหากมีความดีใด ๆ ประสบแก่พวกเขา พวกเขาก็จะกล่าวว่าสิ่งนี้มาจากอัลลอฮฺ และหากมีความชั่วใด ๆ ประสบแก่พวกเขา พวกเขาก็จะกล่าวว่า สิ่งนี้มาจากเจ้า[5] จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ทุกอย่าง นั้นมาจากอัลลอฮฺทั้งสิ้น มีเหตุใดเกิดขึ้นแก่กลุ่มชนเหล่านี้ กระนั้นหรือ ที่พวกเขาห่างไกลที่จะเข้าใจคำพูด

---

[1] คือกำหนดเร็วไป ซึ่งเป็นคำพูดของคนใจไม่สู้ ซึ่งมีอยู่ทุกสมัย

[2] เลื่อนเวลาให้ล่าช้าไปอีกนิดหน่อยไม่ได้หรือ ?

[3] คือจะห่วงชีวิตไปใย แม้ว่าจะมีชีวิตอยู่นานเท่านานในโลกนี้ ก็จะได้รับประโยชน์เพียงเล็กน้อยเท่านั้น เพราะสิ่งอำนวยประโยชน์ในโลกนี้มีน้อยนิดเดียว

[4] ที่ท้องเม็ดอินทผลัมนั้นมีร่องเล็กยาวไปตามเม็ดซึ่งจะบรรจุสิ่งใดลงไปก็รับได้นิดหน่อย ด้วยเหตุนี้คนอรับจึงถือเป็นสิ่งเล็กน้อย และถ้าต้องการจะเปรียบเทียบอะไรว่าเป็นสิ่งเล็กน้อยก็มักจะเอาร่องบนเม็ดอินทผลัมมาเปรียบเทียบ

[5] หมายถึงท่านนะบีมุฮัมมัด กล่าวคือเมื่อเกิดการแห้งแล้ง อาหารขาดแคลนก็กล่าวหาว่า ท่านนะบีเป็นต้นเหตุที่มาปดว่าตนเป็นรอซูลของอัลลอฮฺทำให้เราเชื่อ พระองค์จึงได้ลงโทษพวกเรา

مَّآ أَصَابَكَ مِنْ حَسَنَةٍ فَمِنَ ٱللَّهِ ۖ وَمَآ أَصَابَكَ مِن سَيِّئَةٍ
فَمِن نَّفْسِكَ ۚ وَأَرْسَلْنَٰكَ لِلنَّاسِ رَسُولًا ۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ
شَهِيدًا ﴿٧٩﴾

79. ความดีใด ๆ ที่ประสบแก่เจ้านั้น มาจากอัลลอฮฺ[1] และความชั่วใด ๆ ที่ประสบแก่เจ้านั้นมาจากตัวของเจ้าเอง[2] และเราได้ส่งเจ้าไปเป็นรอซูลแก่มนุษย์ และเพียงพอแล้วที่อัลลอฮฺทรงเป็นพยาน[3]

مَّن يُطِعِ ٱلرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ ٱللَّهَ ۖ وَمَن تَوَلَّىٰ
فَمَآ أَرْسَلْنَٰكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا ﴿٨٠﴾

80. ผู้ใดเชื่อฟังรอซูล แน่นอนเขาก็เชื่อฟังอัลลอฮฺแล้ว และผู้ใดผินหลังให้ เราก็หาได้ส่งเจ้าไปในฐานะเป็นผู้ควบคุมพวกเขาไม่

وَيَقُولُونَ طَاعَةٌ فَإِذَا بَرَزُوا۟ مِنْ عِندِكَ بَيَّتَ
طَآئِفَةٌ مِّنْهُمْ غَيْرَ ٱلَّذِى تَقُولُ ۖ وَٱللَّهُ يَكْتُبُ
مَا يُبَيِّتُونَ ۖ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى ٱللَّهِ ۚ وَكَفَىٰ
بِٱللَّهِ وَكِيلًا ﴿٨١﴾

81. และพวกเขากล่าวว่า เชื่อฟัง[4] แต่เมื่อพวกเขาออกไปจากเจ้าแล้ว กลุ่มหนึ่งในพวกเขาก็ได้วางแผนในเวลากลางคืน อื่นจากสิ่งที่เจ้ากล่าว และอัลลอฮฺจะทรงบันทึกสิ่งที่พวกเขาวางแผนกันในเวลากลางคืน ดังนั้นจงเพิกเฉยต่อพวกเขาเสีย และจงมอบหมายแก่อัลลอฮฺเถิด[5] และพอเพียงแล้วที่อัลลอฮฺเป็นผู้ที่ได้รับมอบหมายให้คุ้มครองรักษา

أَفَلَا يَتَدَبَّرُونَ ٱلْقُرْءَانَ ۚ وَلَوْ كَانَ مِنْ عِندِ غَيْرِ ٱللَّهِ
لَوَجَدُوا۟ فِيهِ ٱخْتِلَٰفًا كَثِيرًا ﴿٨٢﴾

82. พวกเขาไม่พิจารณาดูอัล-กุรอานบ้างหรือ และหากว่า อัล-กุรอานมาจากผู้ที่ไม่ใช่อัลลอฮฺ แล้วแน่นอนพวกเขาก็จะพบว่าในนั้นมีความขัดแย้งกันมากมาย

---

[1] เนื่องจากปฏิบัติตามที่พระองค์ทรงแนะนำไว้

[2] เนื่องจากฝ่าฝืนคำแนะนำของพระองค์

[3] คือเป็นพยานยืนยันในการกระทำของมนุษย์ เพราะพระองค์ทรงรู้เห็นทุกอย่างในสิ่งที่มนุษย์กระทำ

[4] คือพวกมุนาฟิกนั้นเมื่อได้รับคำสั่งจากท่านนะบีให้ปฏิบัติอย่างนั้นอย่างนี้แล้ว พวกเขาก็จะกล่าวว่าพวกเราเชื่อฟังและจะปฏิบัติตาม

[5] มอบหมายให้อัลลอฮฺทรงจัดการแก่พวกเขาเอง

وَإِذَا جَآءَهُمۡ أَمۡرٞ مِّنَ ٱلۡأَمۡنِ أَوِ ٱلۡخَوۡفِ
أَذَاعُواْ بِهِۦۖ وَلَوۡ رَدُّوهُ إِلَى ٱلرَّسُولِ وَإِلَىٰٓ أُوْلِي
ٱلۡأَمۡرِ مِنۡهُمۡ لَعَلِمَهُ ٱلَّذِينَ يَسۡتَنۢبِطُونَهُۥ مِنۡهُمۡۗ
وَلَوۡلَا فَضۡلُ ٱللَّهِ عَلَيۡكُمۡ وَرَحۡمَتُهُۥ لَٱتَّبَعۡتُمُ
ٱلشَّيۡطَٰنَ إِلَّا قَلِيلٗا ٨٣

83. และเมื่อมีเรื่องหนึ่งเรื่องใดมายังพวกเขา จะเป็นความปลอดภัยก็ดีหรือความกลัวก็ดี[1] พวกเขาก็จะแพร่มันออกไป[2] และหากว่าพวกเขาให้มันกลับไปยังรอซูล และยังผู้ปกครองการงานในหมู่พวกเขาแล้ว[3] แน่นอนบรรดาผู้ที่วินิจฉัยมันในหมู่พวกเขาก็ย่อมรู้มันได้ และหากมิใช่ความเมตตาของอัลลอฮฺที่มีต่อพวกเจ้าแล้ว แน่นอน พวกเจ้าก็คงปฏิบัติตามชัยฏอนไปแล้ว นอกจากเพียงเล็กน้อยเท่านั้น[4]

فَقَٰتِلۡ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ لَا تُكَلَّفُ إِلَّا نَفۡسَكَۚ وَحَرِّضِ
ٱلۡمُؤۡمِنِينَۖ عَسَى ٱللَّهُ أَن يَكُفَّ بَأۡسَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْۚ
وَٱللَّهُ أَشَدُّ بَأۡسٗا وَأَشَدُّ تَنكِيلٗا ٨٤

84. เจ้า[5] จงสู้รบในทางของอัลลอฮฺเถิด โดยที่เจ้ามิได้ถูกบังคับ (ให้เกณฑ์ผู้ใด) นอกจากตัวของเจ้าเอง และจงปลุกใจบรรดาผู้ศรัทธาด้วย เป็นไปได้ว่าอัลลอฮฺจะทรงยับยั้งกำลังรบของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเหล่านั้น[6] และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงมีกำลังรบที่เข้มแข็งกว่า[7] และเป็นผู้ทรงมีการลงโทษที่รุนแรงกว่า

---

[1] จะเป็นข่าวคราวที่ทหารได้รับชัยชนะและปลอดภัยก็ดี หรือได้รับความปราชัยและสูญเสียชีวิตก็ดี

[2] พวกที่มีอีมานอ่อนแอก็จะดีอกดีใจหรือตกอกตกใจจนเลยขอบเขต และแพร่ข่าวกันออกไปสู่ประชาชนคนอื่น ๆ ก่อให้เกิดความวุ่นวายขึ้นเนื่องจากความเข้าใจผิดหรือได้รับข่าวที่ไม่ถูกต้อง

[3] หมายถึงบรรดาเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับข่าวนั้นโดยตรง

[4] ถ้าอัลลอฮฺไม่ทรงกรุณาแนะนำให้พวกเจ้ารับฟังข่าวการสู้รบจากท่านนะบี และบรรดาเจ้าหน้าที่แถลงข่าวโดยตรงแล้ว แน่นอนพวกเจ้าก็จะปฏิบัติตามการชี้นำของชัยฏอนกันแล้ว นั่นก็หมายความว่าพวกเจ้าจะต้องได้รับความหายนะอย่างแน่นอน และผู้ที่จะไม่ปฏิบัติตามชัยฏอนนั้นก็จะมีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

[5] หมายถึงท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[6] ยับยั้งกำลังรบของผู้ปฏิเสธศรัทธาด้วยกำลังรบของบรรดาผู้ศรัทธา

[7] ถ้าพระองค์ทรงช่วยเหลือแล้ว แน่นอนฝ่ายผู้ศรัทธาต้องชนะอย่างแน่นอน เพราะพระองค์ก็ทรงมีกำลังรบเข้มแข็งกว่า

مَّن يَشْفَعْ شَفَٰعَةً حَسَنَةً يَكُن لَّهُۥ نَصِيبٌ مِّنْهَا ۖ وَمَن يَشْفَعْ شَفَٰعَةً سَيِّئَةً يَكُن لَّهُۥ كِفْلٌ مِّنْهَا ۗ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ مُّقِيتًا ﴿٨٥﴾

85. ผู้ใดที่ให้ความช่วยเหลืออย่างดีก็จะเป็นของเขา ซึ่งส่วนหนึ่งจากความดีนั้น[1] และผู้ใดให้ความช่วยเหลืออย่างชั่ว ก็จะเป็นของเขา ซึ่งส่วนหนึ่งจากความชั่วนั้น[2] และปรากฏว่าอัลลอฮฺนั้นทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

وَإِذَا حُيِّيتُم بِتَحِيَّةٍ فَحَيُّوا۟ بِأَحْسَنَ مِنْهَآ أَوْ رُدُّوهَآ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ حَسِيبًا ﴿٨٦﴾

86. และเมื่อพวกเจ้าได้รับคำอวยพรจะด้วยคำอวยพรใด ๆ ก็ตาม[3] ก็จงกล่าวคำอวยพรตอบที่ดีกว่านั้น[4] หรือไม่ก็กล่าวคำอวยพรนั้นตอบกลับไป[5] แท้จริงอัลลอฮฺทรงคำนวณนับในทุกสิ่งทุกอย่าง[6]

ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۚ لَيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَىٰ يَوْمِ ٱلْقِيَٰمَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ ۗ وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ ٱللَّهِ حَدِيثًا ﴿٨٧﴾

87. อัลลอฮฺนั้นคือไม่มีผู้ใดที่ได้รับการเคารพสักการะโดยเที่ยงแท้ นอกจากพระองค์เท่านั้นแน่นอน พระองค์จะทรงรวบรวมพวกเจ้าทั้งหลายสู่วันกิยามะฮฺ[7] ซึ่งไม่มีการสงสัยใด ๆ ในวันนั้น และใครเล่าที่จะมีคำพูดจริงยิ่งกว่าอัลลอฮฺ

۞ فَمَا لَكُمْ فِى ٱلْمُنَٰفِقِينَ فِئَتَيْنِ وَٱللَّهُ أَرْكَسَهُم بِمَا كَسَبُوٓا۟ ۚ أَتُرِيدُونَ أَن تَهْدُوا۟ مَنْ أَضَلَّ ٱللَّهُ ۖ

88. มีอะไรเกิดขึ้นแก่พวกเจ้ากระนั้นหรือที่พวกเจ้าได้กลายเป็นสองพวก ในกรณีบรรดา

---

[1] เขาก็จะได้รับส่วนดีที่เขาให้ความช่วยเหลือนั้นในโลกนี้ด้วย และในปรโลกนั้นเขาจะได้รับการตอบแทนความดีที่อัลลอฮฺอีก

[2] เขาจะได้รับส่วนชั่วที่เขาให้ความช่วยเหลือนั้นในโลกนี้ และในปรโลกเขาได้รับการลงโทษจากอัลลอฮฺอีก

[3] เช่นได้รับคำอวยพรว่า السلام عليكم เป็นต้น

[4] เช่นกล่าวว่า وعليكم السلام ورحمة الله وبركاته

[5] เช่นกล่าวตอบว่า وعليكم السلام

[6] คือคำนวณนับไว้ทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์ได้ประกอบไว้จะดีหรือชั่วจะมากมายหรือเล็กน้อยก็ตาม แม้แต่การกล่าวอวยพรตอบที่ดีกว่าก็จะทรงคิดคำนวณไว้เพื่อตอบแทน

[7] คือจะทรงให้พวกเจ้าทุกคนเสียชีวิต และฟื้นคืนชีพโดยพร้อมเพรียงกันในวันกิยามะฮฺ

وَمَن يُضْلِلِ ٱللَّهُ فَلَن تَجِدَ لَهُۥ سَبِيلًا ﴿٨٨﴾

มุนาฟิกเหล่านั้น[1] และอัลลอฮฺได้ทรงให้พวกเขากลับสู่สภาพเดิมแล้ว[2] เนื่องด้วยสิ่งที่พวกเขาได้ขวนขวายไว้[3] พวกเจ้าต้องการที่จะแนะนำผู้ที่อัลลอฮฺได้ทรงให้หลงผิดไปแล้วกระนั้นหรือ และผู้ใดที่อัลลอฮฺทรงให้หลงผิดไปแล้ว เจ้าก็จะไม่พบทางใด ๆ สำหรับเขาเป็นอันขาด

وَدُّواْ لَوْ تَكْفُرُونَ كَمَا كَفَرُواْ فَتَكُونُونَ سَوَآءً فَلَا تَتَّخِذُواْ مِنْهُمْ أَوْلِيَآءَ حَتَّىٰ يُهَاجِرُواْ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ فَإِن تَوَلَّوْاْ فَخُذُوهُمْ وَٱقْتُلُوهُمْ حَيْثُ وَجَدتُّمُوهُمْ وَلَا تَتَّخِذُواْ مِنْهُمْ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٨٩﴾

89. พวกเขาชอบหากว่า พวกเจ้าจะปฏิเสธศรัทธา ดังที่พวกเขาได้ปฏิเสธ พวกเจ้าจะได้กลายเป็นผู้ที่เท่าเทียมกัน[4] ดังนั้นจงอย่าได้ยึดเอาใครในหมู่พวกเขาเป็นมิตร จนกว่าพวกเขาจะอพยพไปในทางของอัลลอฮฺ[5] แต่ถ้าพวกเขาผินหลังให้ก็จงเอาพวกเขาไว้[6] และจงฆ่าพวกเขา ณ ที่ที่พวกเจ้าพบพวกเขา และจงอย่าเอาใครในหมู่พวกเขาเป็นมิตรและเป็นผู้ช่วยเหลือ[7]

---

[1] หมายถึงชาวมักกะฮฺกลุ่มหนึ่งซึ่งได้แสดงตนว่าศรัทธาต่อท่านนะบี แต่พวกเขาไม่ยอมอพยพไปมะดีนะฮฺเยี่ยงบรรดาผู้ศรัทธาคนอื่น ๆ ในการนี้ทำให้บรรดาผู้ศรัทธาซึ่งอยู่ที่มะดีนะฮฺมีความเห็นแบ่งออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งเห็นว่าไม่ควรจะตัดสัมพันธ์และสู้รบกับพวกที่ได้ เคยแสดงตนว่าเป็นผู้ศรัทธาต่อท่านนะบี แต่อีกฝ่ายหนึ่งรู้ถึงสภาพของพวกเขาดี จากการปฏิบัติที่เป็นศัตรูของพวกเขาจึงเห็นว่าพวกนี้มิได้ศรัทธาจริงและได้ปฏิเสธศรัทธาไปแล้ว

[2] ให้พวกเขากลับเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาดังเดิม

[3] เนื่องจากการกระทำของพวกเขาเอง

[4] คือมีฐานะเท่าเทียมกับพวกเขาโดยที่เป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาด้วยกัน

[5] คืออพยพไปมะดีนะฮฺเพื่อร่วมภารกิจในวิถีทางของอัลลอฮฺ

[6] ให้จับพวกเขาเป็นเชลยหากมีโอกาส

[7] เป็นผู้ช่วยเหลือในการส่งข่าวความเคลื่อนไหวของพวกกุเรชมักกะฮฺ เพราะเขามิได้จริงใจต่อพวกเจ้า

إِلَّا ٱلَّذِينَ يَصِلُونَ إِلَىٰ قَوْمٍۭ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُم مِّيثَٰقٌ
أَوْ جَآءُوكُمْ حَصِرَتْ صُدُورُهُمْ أَن يُقَٰتِلُوكُمْ
أَوْ يُقَٰتِلُوا۟ قَوْمَهُمْ ۚ وَلَوْ شَآءَ ٱللَّهُ لَسَلَّطَهُمْ عَلَيْكُمْ
فَلَقَٰتَلُوكُمْ ۚ فَإِنِ ٱعْتَزَلُوكُمْ فَلَمْ يُقَٰتِلُوكُمْ وَأَلْقَوْا۟
إِلَيْكُمُ ٱلسَّلَمَ فَمَا جَعَلَ ٱللَّهُ لَكُمْ عَلَيْهِمْ سَبِيلًا ﴿٩٠﴾

90. นอกจากบรรดาผู้ที่ติดต่ออยู่[1] กับพวกหนึ่ง ซึ่งระหว่างพวกเจ้ากับพวกนั้นมีพันธสัญญาอยู่[2] หรือบรรดาผู้ที่มาหาพวกเจ้าโดยที่หัวอกของพวกเขาอัดอั้น[3] ต่อการที่พวกเขาจะสู้รบกับพวกเจ้าหรือสู้รบกับหมู่ชนของพวกเขาเอง[4] และหากว่าอัลลอฮฺทรงประสงค์แล้ว แน่นอนก็ทรงให้พวกเขามีอำนาจเหนือพวกเจ้าแล้ว แล้วแน่นอนพวกเขาก็สู้รบกับพวกเจ้าแล้วด้วย แต่ถ้าพวกเขาออกห่างพวกเจ้า โดยที่มิได้ทำการสู้รบกับพวกเจ้า และได้เจรจาแก่พวกเจ้าซึ่งการประนีประนอมแล้วไซร้ อัลลอฮฺก็ไม่ทรงให้มีทางใดแก่พวกเจ้าที่จะขจัดพวกเขาได้[5]

سَتَجِدُونَ ءَاخَرِينَ يُرِيدُونَ أَن يَأْمَنُوكُمْ وَيَأْمَنُوا۟
قَوْمَهُمْ كُلَّ مَا رُدُّوٓا۟ إِلَى ٱلْفِتْنَةِ أُرْكِسُوا۟ فِيهَا ۚ فَإِن
لَّمْ يَعْتَزِلُوكُمْ وَيُلْقُوٓا۟ إِلَيْكُمُ ٱلسَّلَمَ وَيَكُفُّوٓا۟ أَيْدِيَهُمْ

91. พวกเจ้าจะพบพวกอื่นอีก[6] โดยพวกเขาปรารถนาที่จะปลอดภัยจากพวกเจ้า[7] และปลอดภัยจากพวกเขาเอง[8] คราใดที่พวกเขาถูก

---

[1] คือมีความสัมพันธ์กันและให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

[2] มีพันธสัญญาที่จะไม่รุกรานกันและสู้รบกัน กล่าวคือถ้าฝ่ายมุมินจะจัดการแก่พวกมุนาฟิกดังกล่าว แน่นอนผู้ที่มีสัมพันธ์อยู่กับพวกเขาก็จะต้องช่วยเหลือ นั่นก็หมายถึงว่า ฝ่ายมุมินจะต้องทำศึกกับผู้ที่มีพันธสัญญาระหว่างกันอย่างแน่นอน อันเป็นการกระทำที่ เป็นการละเมิดสัญญา ด้วยเหตุนี้จึงให้มุมินละเว้นไม่กระทำต่อมุนาฟิกที่อยู่ในข่ายดังกล่าว

[3] ไม่มีแก่ใจที่จะสู้รบกับพวกเจ้า เพราะไม่ปรารถนาที่จะฆ่าฟันกับผู้ที่เคยรู้จักมักคุ้นกันมาก่อน กล่าวคือพวกเขาจะไม่ร่วมกับมุชริกมักกะฮฺรบกับฝ่ายมุสลิม

[4] ไม่ปรารถนาที่จะร่วมกับฝ่ายมุสลิมรบกับพวกมุชริกซึ่งเป็นพวกของเขา

[5] เลิกคิดที่จะประหัตประหารพวกเขาเพราะอัลลอฮฺไม่ทรงเปิดทางให้กระทำได้

[6] คือพวกอะซัด และ ฆ็อตฟาน ซึ่งอยู่รอบ ๆ เมืองมะดีนะฮฺ

[7] ปรารถนาที่จะได้รับความปลอดภัยจากพวกเจ้า ด้วยการแสดงตนเข้ารับนับถืออิสลาม

[8] ปรารถนาที่จะได้รับความปลอดภัยจากบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาด้วย โดยกล่าวยืนยันแก่พวกเขาว่าพวกเขายังคงเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาอยู่

فَخُذُوهُمْ وَاقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ ۚ
وَأُولَٰئِكُمْ جَعَلْنَا لَكُمْ عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا مُبِينًا ﴿٩١﴾

ให้กลับไปสู่การฟิตนะฮฺ[1] พวกเขาก็ถูกให้กลับไปอยู่ในนั้นตามเดิม[2] ดังนั้นถ้าพวกเขามิได้ออกห่างจากพวกเจ้าไป[3] และมิได้เจรจาแก่พวกเจ้าซึ่งการประนีประนอม และมิได้ระงับมือของพวกเขาแล้ว[4] ก็จงเอาพวกเขาไว้[5] และจงฆ่าพวกเขา ณ ที่ที่พวกเจ้าพบพวกเขา[6] และชนเหล่านี้แหละเราได้ให้มีอำนาจอันชัดเจนแก่พวกเจ้าที่จะขจัดพวกเขาได้

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ أَنْ يَقْتُلَ مُؤْمِنًا إِلَّا خَطَأً ۚ
وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا خَطَأً فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ
وَدِيَةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَىٰ أَهْلِهِ إِلَّا أَنْ يَصَّدَّقُوا ۚ
فَإِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ عَدُوٍّ لَكُمْ وَهُوَ مُؤْمِنٌ
فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ ۖ وَإِنْ كَانَ
مِنْ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ فَدِيَةٌ
مُسَلَّمَةٌ إِلَىٰ أَهْلِهِ وَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ ۖ

92. และมิใช่วิสัยของผู้ศรัทธาที่จะฆ่าผู้ศรัทธาคนหนึ่งคนใด นอกจากด้วยความผิดพลาดเท่านั้น[7] และผู้ใดที่ฆ่าผู้ศรัทธาด้วยความผิดพลาดแล้ว ก็ให้มีการปล่อยทาสหญิงที่ศรัทธาคนหนึ่งให้เป็นไท และให้มีค่าทำขวัญ ซึ่งถูกมอบให้แก่ครอบครัวของเขา[8] นอกจากว่าครอบครัวของพวกเขาจะทำทานให้เท่านั้น[9] แต่

---

[1] ฟิตนะฮฺ ที่นี้หมายถึงการชิริกหรือการให้มีภาคีขึ้นแก่อัลลอฮฺ

[2] คือพวกเขาก็กลับกระทำการชิริกตามเดิมโดยมิได้ตะขิดตะขวงใจต่อการปฏิญาณตนเป็นมุสลิมของพวกเขา เพราะการปฏิญาณตนเป็นมุสลิมนั้น เป็นการประกาศเลิกการทำชิริกโดยเด็ดขาด ดังกล่าวนี้เป็นการแสดงให้เห็นว่าพวกเขามิได้รับนับถืออิสลามด้วยความจริงใจ

[3] หมายถึงมิได้เลิกที่จะก่อกวนพวกเจ้า

[4] คือยังมิได้ล้มเลิกในการร่วมมือพวกมุชริกทำการสู้รบกับพวกเจ้า

[5] จับพวกเขาไว้เป็นเชลยหากมีโอกาส

[6] ถ้าจับเป็นเชลยไม่ได้ก็ให้ฆ่าเขา ณ ที่ใดก็ตามที่พบพวกเขา

[7] เนื่องจากไม่ทราบว่าเขาเป็นมุอ์มินหรืออื่นใดก็ตามที่มิได้เจตนา

[8] หมายถึงทายาทของเขา สำหรับค่าทำขวัญตามที่ท่านนะบีได้กำหนดไว้นั้นคือ อูฐร้อยตัวหรือไม่ก็จ่ายเป็นเงินเท่าราคาอูฐร้อยตัว ทั้งนี้ถ้าทั้งสองฝ่ายเห็นชอบ ดังกล่าวนี้ถ้าผู้ตายอยู่ในครอบครัวที่อูฐเป็นหลักทรัพย์ของเขา แต่ถ้าผู้ตายอยู่ในครอบครัวที่หลักทรัพย์ของพวกเขาเป็นเงินทองแล้วก็ให้จ่ายค่าทำขวัญหนึ่งพันดีนารฺ

[9] ถ้าครอบครัวของผู้ตายยกค่าทำขวัญเป็นทานให้ก็ไม่ต้องจ่ายค่าทำขวัญ

فَمَن لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ
مُتَتَابِعَيْنِ تَوْبَةً مِّنَ اللَّهِ ۗ وَكَانَ اللَّهُ
عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٩٢﴾

ถ้าหากเขาอยู่ในหมู่ชนที่เป็นศัตรูของพวกเจ้า โดยที่เขาเป็นผู้ศรัทธาก็ให้มีการปล่อยทาสหญิงที่ศรัทธาคนหนึ่งให้เป็นไท และถ้าเขาอยู่ในหมู่ชนที่มีพันธสัญญา[1] ระหว่างพวกเจ้ากับพวกเขาแล้ว ก็ให้มีการทำขวัญ ซึ่งถูกมอบให้แก่ครอบครัวของเขา และให้มีการปล่อยทาสหญิงที่ศรัทธาคนหนึ่ง ผู้ใดที่ไม่พบ[2] ก็ให้มีการถือศีลอดสองเดือนต่อเนื่องกัน[3] เป็นการอภัยโทษจากอัลลอฮฺ และปรากฏว่าอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาน

وَمَن يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُّتَعَمِّدًا فَجَزَاؤُهُ
جَهَنَّمُ خَالِدًا فِيهَا وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ
وَلَعَنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا ﴿٩٣﴾

93. และผู้ใดฆ่าผู้ศรัทธาโดยจงใจ การตอบแทนแก่เขาก็คือ นรกญะฮันนัม โดยที่เขาจะอยู่ในนั้นตลอดกาล และอัลลอฮฺก็ทรงกริ้วโกรธเขา และทรงละอฺนัตเขา และได้ทรงเตรียมไว้สำหรับเขาซึ่งการลงโทษอันใหญ่หลวง

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا ضَرَبْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
فَتَبَيَّنُوا وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ أَلْقَىٰ إِلَيْكُمُ السَّلَامَ
لَسْتَ مُؤْمِنًا تَبْتَغُونَ عَرَضَ الْحَيَاةِ
الدُّنْيَا فَعِندَ اللَّهِ مَغَانِمُ كَثِيرَةٌ ۚ كَذَٰلِكَ

94. ผู้ที่ศรัทธาทั้งหลาย เมื่อพวกเจ้าเดินทางไปในทางของอัลลอฮฺ ก็จงให้ประจักษ์ชัดเสียก่อน[4] และจงอย่ากล่าวแก่ผู้ที่กล่าวสลามแก่พวกเจ้าว่า ท่านมิใช่เป็นผู้ศรัทธา[5] โดยแสวงหา

---

[1] มีพันธสัญญาว่าจะไม่รุกรานกันและไม่ทำการสู้รบกัน

[2] ไม่พบทาสหญิงที่ปลดปล่อยหรือไม่มีเงินพอที่จะซื้อทาสหญิงเพื่อทำการปลดปล่อย

[3] คือถ้าขาดวันใดวันหนึ่งจะเป็นช่วงใดก็ตามโดยที่มิใช่เป็นอุปสรรคที่บัญญัติศาสนาผ่อนผันให้แล้วก็ให้เริ่มต้นถือใหม่

[4] คือเดินทางไปสอดแนมดูความเคลื่อนไหวของฝ่ายศัตรู ในการนี้ถ้าพบกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดหรือคนหนึ่งคนใดก็จงทำการสอบสวนให้แน่ชัดเสียก่อนว่าเขาเป็นฝ่ายศัตรูหรือไม่ก่อนที่จะจัดการใด ๆ แก่พวกเขาเพื่อว่าจะได้ไม่เกิดการผิดพลาด

[5] ทั้งนี้ เพื่อต้องการฆ่าเขาโดยปรารถนาในทรัพย์ของเขาเท่านั้น

كُنتُم مِّن قَبْلُ فَمَنَّ ٱللَّهُ عَلَيْكُمْ
فَتَبَيَّنُوٓا۟ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ
خَبِيرًا ﴿٩٤﴾

สิ่งอำนวยประโยชน์ชั่วคราวแห่งชีวิตความเป็นอยู่ในโลกนี้ แต่ ณ ที่อัลลอฮฺนั้นมีปัจจัยยังชีพอันมากมาย[1] ในทำนองเดียวกันนั้นพวกเจ้าก็เคยเป็นมาก่อน[2] แล้วอัลลอฮฺได้ทรงโปรดปรานแก่พวกเจ้า[3] ดังนั้นพวกเจ้าจงให้ประจักษ์เสียก่อน[4] แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้อย่างถี่ถ้วนในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำกันอยู่

لَّا يَسْتَوِى ٱلْقَٰعِدُونَ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ غَيْرُ أُو۟لِى ٱلضَّرَرِ
وَٱلْمُجَٰهِدُونَ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ بِأَمْوَٰلِهِمْ وَأَنفُسِهِمْ ۚ فَضَّلَ
ٱللَّهُ ٱلْمُجَٰهِدِينَ بِأَمْوَٰلِهِمْ وَأَنفُسِهِمْ عَلَى ٱلْقَٰعِدِينَ
دَرَجَةً ۚ وَكُلًّا وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلْحُسْنَىٰ ۚ وَفَضَّلَ ٱللَّهُ
ٱلْمُجَٰهِدِينَ عَلَى ٱلْقَٰعِدِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٩٥﴾

95. บรรดาผู้ที่นั่งอยู่จากหมู่มุมินที่มิใช่ผู้มีความเดือดร้อน[5] และบรรดาผู้ต่อสู้และเสียสละในทางของอัลลอฮฺ ทั้งด้วยทรัพย์สมบัติของพวกเขาและชีวิตของพวกเขานั้น หาได้เท่าเทียมกันไม่ อัลลอฮฺทรงให้บรรดาผู้ที่ต่อสู้และเสียสละด้วยทรัพย์สมบัติของพวกเขา และชีวิตของพวกเขา เหนือกว่าบรรดาผู้ที่นั่งอยู่[6] ขั้นหนึ่ง และทั้งหมดนั้นอัลลอฮฺได้ทรงสัญญาไว้ให้ซึ่งสิ่งที่ดีเยี่ยม[7] แต่อัลลอฮฺทรงให้บรรดาผู้ที่ต่อสู้และเสียสละเหนือกว่าบรรดาผู้ที่นั่งอยู่ด้วยรางวัลอันใหญ่หลวง

---

[1] คืออย่าได้เห็นแก่สิ่งเล็ก ๆ น้อยที่อำนวยประโยชน์เพียงชั่วคราวนั้นเลย ถึงกับต้องฆ่าคนโดยมิได้สอบสวนให้ถ่องแท้ทั้ง ๆ ที่เขาเป็นผู้ศรัทธาพึงหวังสิ่งอำนวยประโยชน์จากอัลลอฮฺดีกว่า และถาวรด้วย ซึ่ง ณ ที่พระองค์นั้นมีสิ่งอำนวยประโยชน์แก่ชีวิดมากมายก่ายกอง

[2] เมื่อพวกเจ้ารับนับถืออิสลามใหม่ ๆ ก็ยังไม่รู้เรื่องอะไรมากนักและความศรัทธาก็ยังไม่เข้มแข็ง เช่นเดียวกับพวกเขานั่นแหละ ดังนั้นจงตระหนักในเรื่องนี้ไว้

[3] ให้พวกเจ้ามีความเข้าใจในอิสลามดีขึ้นและมีอีมานเข้มแข็งขึ้น

[4] สอบสวนให้ถ่องแท้เสียก่อน แล้วลงมือกระทำการ

[5] ผู้ที่ไม่ยอมออกไปช่วยสู้รบกับศัตรูทั้ง ๆ ที่มิได้เจ็บป่วยและมีอุปสรรคใด ๆ

[6] หมายถึงผู้ที่เจ็บป่วยหรือมีอุปสรรค ซึ่งไม่สามารถออกไปสู้รบได้ทั้ง ๆ ที่มีความปรารถนา

[7] หมายถึงว่าผู้ที่ออกไปสู้รบและผู้ที่มิได้ออก เนื่องจากมีอุปสรรคและมีจิตใจปรารถนานั้น อัลลอฮฺทรงสัญญาไว้ว่าจะทรงตอบแทนสวรรค์ให้ทั้งหมด คำว่า “สิ่งที่ดีเยี่ยม” หมายถึงสวรรค์

دَرَجَٰتٖ مِّنۡهُ وَمَغۡفِرَةٗ وَرَحۡمَةٗۚ وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورٗا
رَّحِيمًا ٩٦

96. (คือพวกเขาจะได้รับ) หลายขั้น[1] จากพระองค์ และ (จะได้รับ) การอภัยโทษ และการเอ็นดูเมตตาด้วย และปรากฏว่าอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเอ็นดูเมตตาเสมอ

إِنَّ ٱلَّذِينَ تَوَفَّىٰهُمُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ ظَالِمِيٓ أَنفُسِهِمۡ قَالُواْ
فِيمَ كُنتُمۡۖ قَالُواْ كُنَّا مُسۡتَضۡعَفِينَ فِي ٱلۡأَرۡضِۚ قَالُوٓاْ
أَلَمۡ تَكُنۡ أَرۡضُ ٱللَّهِ وَٰسِعَةٗ فَتُهَاجِرُواْ فِيهَاۚ فَأُوْلَٰٓئِكَ
مَأۡوَىٰهُمۡ جَهَنَّمُۖ وَسَآءَتۡ مَصِيرًا ٩٧

97. แท้จริงบรรดาผู้ที่มลาอิกะฮฺได้เอาชีวิตของพวกเขาไป โดยที่พวกเขาเป็นผู้อธรรมแก่ตัวของพวกเขาเองนั้น[2] มลาอิกะฮฺได้กล่าวว่าพวกเจ้าปรากฏอยู่ในสิ่งใด[3] พวกเขากล่าวว่าพวกเราเป็นผู้ที่ถูกนับว่าอ่อนแอ[4] ในแผ่นดิน[5] มลาอิกะฮฺกล่าวว่า แผ่นดินของอัลลอฮฺมิได้กว้างขวางดอกหรือที่พวกเจ้าจะอพยพไปอยู่ในส่วนนั้น[6] ชนเหล่านี้แหละที่อยู่ของพวกเขาคือนรกญะฮันนัม และเป็นที่กลับไปอันชั่วร้าย

إِلَّا ٱلۡمُسۡتَضۡعَفِينَ مِنَ ٱلرِّجَالِ وَٱلنِّسَآءِ وَٱلۡوِلۡدَٰنِ
لَا يَسۡتَطِيعُونَ حِيلَةٗ وَلَا يَهۡتَدُونَ سَبِيلٗا ٩٨

98. นอกจากบรรดาผู้ที่ถูกนับว่าอ่อนแอ ไม่ว่าจะเป็นชายและหญิง และเด็ก ก็ตามที่ไม่สามารถมีอุบายใด ๆ ได้[7] และทั้งไม่ได้รับการแนะนำทางหนึ่งทางใดด้วย[8]

---

[1] ผู้ที่ออกไปสู้รบนั้นจะได้รับเกียรติและตำแหน่งหลายขั้นจากอัลลอฮฺซึ่งเหนือกว่าผู้ที่มิได้ออกไปเพราะมีอุปสรรคและมีจิตใจปรารถนาขั้นหนึ่ง

[2] เนื่องจากไม่ยอมอพยพไปมะดีนะฮฺทั้ง ๆ ที่สามารถจะอพยพไปได้ในขณะเดียวกันก็ไม่สามารถที่จะปฏิบัติศาสนาได้ เพราะกลัวพวกมุชริกทำร้าย

[3] คือพวกเจ้าทำอะไรกันอยู่ให้อพยพไปมะดีนะฮฺก็ไม่ไป และสิ่งที่ศาสนาใช้ก็ทำไม่ได้

[4] ถูกนับอยู่ในจำพวกที่อ่อนแอและอยู่ในข่ายผู้ที่ได้รับอภัย

[5] หมายถึงในมักกะฮฺ

[6] มลาอิกะฮฺรู้ดีว่าพวกเขามิใช่เป็นผู้อ่อนแอ จึงได้กล่าวในเชิงปฏิเสธคำอ้างของพวกเขาว่า แผ่นดินของอัลลอฮฺนั้นมิได้กว้างขวางดอกหรือที่พวกเจ้าจะอพยพไปให้พ้นจากการข่มเหงของพวกมุชริก เพื่อปฏิบัติตามบัญญัติศาสนา หากพวกเจ้ามีศรัทธาอย่างแท้จริง

[7] ไม่สามารถจะมีอุบายหรือแผนการใด ๆ ที่จะหลบหนีพวกมุชริก อพยพไปมะดีนะฮฺได้

[8] ถ้าจะหลบหนีออกจากมักกะฮฺไปได้ ก็ไม่มีใครจะนำทางไปมะดีนะฮฺอีก เพราะการเดินทางไปมะดีนะฮฺนั้นถ้าไม่รู้ทางก็เหมือนไปตายนั่นเอง

فَأُولَٰٓئِكَ عَسَى ٱللَّهُ أَن يَعۡفُوَ عَنۡهُمۡۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَفُوًّا
غَفُورٗا ﴿٩٩﴾

99. ชนเหล่านี้แหละอัลลอฮฺ อาจจะทรงยกโทษให้แก่พวกเขา และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงยกโทษเสมอ

۞ وَمَن يُهَاجِرۡ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ يَجِدۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ مُرَٰغَمٗا
كَثِيرٗا وَسَعَةٗۚ وَمَن يَخۡرُجۡ مِنۢ بَيۡتِهِۦ مُهَاجِرًا إِلَى ٱللَّهِ
وَرَسُولِهِۦ ثُمَّ يُدۡرِكۡهُ ٱلۡمَوۡتُ فَقَدۡ وَقَعَ أَجۡرُهُۥ عَلَى ٱللَّهِۗ
وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورٗا رَّحِيمٗا ﴿١٠٠﴾

100. และผู้ใดที่อพยพไปในทางของอัลลอฮฺ เขาก็จะพบในผืนแผ่นดิน ซึ่งสถานที่อพยพไปอันมากมาย และความมั่งคั่งด้วย[1] และผู้ที่ออกจากบ้านของเขาไป ในฐานะผู้อพยพไปยังอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์[2] แล้วความตายก็มาถึงเขา แน่นอนรางวัลของเขานั้นย่อมปรากฏอยู่แล้ว ณ อัลลอฮฺ[3] และอัลลอฮฺนั้น เป็นผู้ทรงอภัยโทษผู้ทรงเมตตาเสมอ

وَإِذَا ضَرَبۡتُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ فَلَيۡسَ عَلَيۡكُمۡ جُنَاحٌ أَن تَقۡصُرُواْ
مِنَ ٱلصَّلَوٰةِ إِنۡ خِفۡتُمۡ أَن يَفۡتِنَكُمُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْۚ
إِنَّ ٱلۡكَٰفِرِينَ كَانُواْ لَكُمۡ عَدُوّٗا مُّبِينٗا ﴿١٠١﴾

101. และเมื่อพวกเจ้าเดินทางไปในผืนแผ่นดิน ก็ไม่มีบาปใด ๆ แก่พวกเจ้าในการที่พวกเจ้าจะลดลงจากการละหมาด[4] หากพวกเจ้ากลัวว่าบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจะข่มเหงรังแกพวกเจ้า แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น เป็นศัตรูอันชัดเจนแก่พวกเจ้า

وَإِذَا كُنتَ فِيهِمۡ فَأَقَمۡتَ لَهُمُ ٱلصَّلَوٰةَ فَلۡتَقُمۡ
طَآئِفَةٞ مِّنۡهُم مَّعَكَ وَلۡيَأۡخُذُوٓاْ أَسۡلِحَتَهُمۡ فَإِذَا
سَجَدُواْ فَلۡيَكُونُواْ مِن وَرَآئِكُمۡ وَلۡتَأۡتِ

102. และเมื่อเจ้า[5] อยู่ในหมู่พวกเขา แล้วเจ้าได้ให้มีการปฏิบัติละหมาดขึ้นแก่พวกเขา ดังนั้นกลุ่มหนึ่งจากพวกเขาก็จงยืนละหมาดร่วมกับเจ้า

---

[1] ผู้ที่อพยพไปในทางของอัลลอฮฺอย่าได้กลัวว่าจะไม่มีที่พักอาศัย ตรงกันข้ามเขาจะพบที่พักพิงอันมากมาย และยิ่งกว่านั้นเขาจะได้พบกับความมั่งคั่งอีกด้วย

[2] อพยพไป เพื่อปฏิบัติในสิ่งที่อัลลอฮฺทรงใช้ และที่รอซูลของพระองค์แนะนำ

[3] แม้ว่าเขายังมิได้ถึงเป้าหมายในการอพยพไปก็ตาม เขาก็จะได้รับรางวัลในการอพยพนั้น

[4] ลดจำนวนรักอัตของการละหมาดที่มีสี่รักอัตให้เหลือเพียงสองรักอัต (ละหมาดกอซอร์)

[5] หมายถึงท่านนะบี มุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

طَآئِفَةٌ أُخْرَىٰ لَمْ يُصَلُّوا۟ فَلْيُصَلُّوا۟ مَعَكَ
وَلْيَأْخُذُوا۟ حِذْرَهُمْ وَأَسْلِحَتَهُمْ ۗ وَدَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟
لَوْ تَغْفُلُونَ عَنْ أَسْلِحَتِكُمْ وَأَمْتِعَتِكُمْ
فَيَمِيلُونَ عَلَيْكُم مَّيْلَةً وَٰحِدَةً ۚ وَلَا جُنَاحَ
عَلَيْكُمْ إِن كَانَ بِكُمْ أَذًى مِّن مَّطَرٍ أَوْ كُنتُم
مَّرْضَىٰٓ أَن تَضَعُوٓا۟ أَسْلِحَتَكُمْ ۖ وَخُذُوا۟
حِذْرَكُمْ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ أَعَدَّ لِلْكَٰفِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿١٠٢﴾

และก็จงเอาอาวุธของพวกเขาถือไว้ด้วย ครั้นเมื่อพวกเขาสุยูดแล้ว[1] พวกเขาก็จงอยู่เบื้องหลังของพวกเจ้า[2] และอีกกลุ่มหนึ่งที่ยังมิได้ละหมาดก็จงมา และจงละหมาดร่วมกับเจ้า และจงยึดถือไว้ซึ่งการระมัดระวัง[3] ของพวกเขา และอาวุธของพวกเขา บรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธานั้น หากว่าพวกเจ้าละเลยอาวุธของพวกเจ้า และสัมภาระของพวกเจ้าแล้ว พวกเขาก็จะจู่โจมพวกเจ้าอย่างรวดเดียว และไม่มีบาปใด ๆ แก่พวกเจ้า หากว่าที่พวกเจ้ามีความเดือดร้อน เนื่องจากฝนตกหรือพวกเจ้าป่วย ในการที่พวกเจ้าจะวางอาวุธ[4] ของพวกเจ้า และพวกเจ้าจงยึดถือไว้ซึ่งการระมัดระวังของพวกเจ้า แท้จริงอัลลอฮฺทรงเตรียมไว้แล้ว ซึ่งการลงโทษที่ยังความอัปยศแก่ผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย

فَإِذَا قَضَيْتُمُ ٱلصَّلَوٰةَ فَٱذْكُرُوا۟ ٱللَّهَ قِيَٰمًا
وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِكُمْ ۚ فَإِذَا ٱطْمَأْنَنتُمْ
فَأَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ ۚ إِنَّ ٱلصَّلَوٰةَ كَانَتْ

103. ครั้นเมื่อพวกเจ้าเสร็จจากการละหมาดแล้ว[5] ก็จงกล่าวรำลึกถึงอัลลอฮฺ ทั้งในสภาพยืนและนั่งและในสภาพนอนเอกเขนกของพวกเจ้า

---

[1] เมื่อกลุ่มหนึ่งละหมาดตามท่านนะบีได้รักอัตหนึ่งแล้ว

[2] ให้ถอยไปอยู่เบื้องหลังเพื่อระมัดระวังมิให้ฝ่ายศัตรูถือโอกาสโอบเข้าด้านหลังเพื่อโจมตีขณะทำการละหมาด

[3] ให้กลุ่มที่สองซึ่งกำลังทำการละหมาดร่วมกับท่านนะบีอยู่นั้นได้ยึดถือไว้ซึ่งการระมัดระวัง เพราะในขณะนี้ฝ่ายศัตรูอาจจะรู้แล้วว่าฝ่ายมุสลิมกำลังละหมาด พวกเขาอาจจะถือโอกาสนี้โจมตีก็ได้ ส่วนที่มิได้ให้กลุ่มแรกระมัดระวังขณะที่ทำการละหมาดนั้น ก็เพราะว่าในขณะที่ฝ่ายมุสลิมเข้าแถวเพื่อทำการละหมาดนั้น ฝ่ายศัตรูย่อมเข้าใจว่าเป็นการเตรียมตัวเพื่อทำการรบ

[4] ไม่ถืออาวุธขณะทำการละหมาด

[5] คือละหมาดสองรักอัต ในขณะที่ทำการสู้รบกับฝ่ายศัตรู ละหมาดดังกล่าวนี้เรียกว่า "ซ่อลาตุลเคาฟฺ"

عَلَى ٱلْمُؤْمِنِينَ كِتَٰبًا مَّوْقُوتًا ﴿١٠٣﴾

ครั้นเมื่อพวกเจ้าปลอดภัยแล้ว ก็จงดำรงไว้ซึ่งการละหมาด[1] แท้จริงการละหมาดนั้นเป็นบัญญัติที่ถูกกำหนดเวลา[2]ไว้แก่ผู้ศรัทธาทั้งหลาย

وَلَا تَهِنُوا۟ فِى ٱبْتِغَآءِ ٱلْقَوْمِ ۖ إِن تَكُونُوا۟ تَأْلَمُونَ فَإِنَّهُمْ يَأْلَمُونَ كَمَا تَأْلَمُونَ ۖ وَتَرْجُونَ مِنَ ٱللَّهِ مَا لَا يَرْجُونَ ۗ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٠٤﴾

104. และพวกเจ้าจงอย่าท้อแท้ในการแสวงหากลุ่มชนพวกนั้น[3] หากพวกเจ้าเจ็บ พวกเขาก็เจ็บเช่นเดียวกับพวกเจ้า แต่พวกเจ้าหวังจากอัลลอฮฺ สิ่งที่พวกเขาไม่หวัง[4] และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ

إِنَّآ أَنزَلْنَآ إِلَيْكَ ٱلْكِتَٰبَ بِٱلْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ ٱلنَّاسِ بِمَآ أَرَىٰكَ ٱللَّهُ ۚ وَلَا تَكُن لِّلْخَآئِنِينَ خَصِيمًا ﴿١٠٥﴾

105. แท้จริง เราได้ให้คัมภีร์ลงมาแก่เจ้าเป็นความจริง เพื่อเจ้าจะได้ตัดสินระหว่างผู้คน ด้วยสิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงให้เจ้ารู้เห็น และเจ้าจงอย่าเป็นผู้เถียงแก้ให้แก่ผู้บิดพริ้วทั้งหลาย[5]

---

[1] ทำละหมาดให้ครบถ้วนสมบูรณ์เช่นเดียวกับที่เคยปฏิบัติตามปกติ

[2] ถูกกำหนดไว้ในวันหนึ่งกับคืนหนึ่ง 5 เวลาดังที่ทราบกันแล้ว

[3] กลุ่มชนที่ปฏิเสธศรัทธา และทำการรุกรานฝ่ายมุสลิม

[4] คือหวังจะได้รับสวนสวรรค์จากอัลลอฮฺเป็นการตอบแทนในการสู้รบของพวกเจ้า ซึ่งพวกเขาหาได้หวังสิ่งใดจากอัลลอฮฺไม่ เพราะพวกเขามิได้ศรัทธาต่อท่านนะบี มุฮัมมัด และมิได้หวังการตอบแทนใด ๆ จากอัลลอฮฺ ดังนั้นการสู้รบของพวกเจ้าควรมีกำลังใจเหนือกว่า และมีความกล้าหาญยิ่งกว่า เพราะถ้าได้รับชัยชนะเหนือฝ่ายศัตรู นอกจากจะได้รับความโปรดปรานจากอัลลอฮฺเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ก็จะได้รับส่วนแบ่งจากทรัพย์เชลยอีกด้วย แต่ถ้าพวกเจ้าเสียชีวิตในการสู้รบ ก็เท่ากับพวกเจ้าได้รับประกาศนียบัตรรับรองในการเป็นชาวสวรรค์ของพวกเจ้า

[5] อย่าได้เถียงแก้ต่างให้แก่พวกของเจ้าที่เป็นผู้บิดพริ้ว กล่าวคือสาเหตุแห่งการลงมาของอายะฮฺนี้นั้นเนื่องจากมุสลิมชาวอันซอรฺคนหนึ่ง ชื่อฏิอฺมะฮฺบิน อุบัยริกได้ขโมยเสื้อเกราะของชาวยิวคนหนึ่งซึ่งฝากไว้ที่บ้านของตน เมื่อยิวผู้นั้นสงสัยตน เขาจึงเอาเสื้อเกราะนั้นโยนเข้าไปในบ้านเพื่อนบ้านของเขา ชื่ออะบูมุไลกฺ เป็นชาวอันซอรฺ ครั้นเมื่อได้ทำการค้นบ้านกัน ก็พบว่าเสื้อเกราะอยู่ในบ้านของอะบูมุไลกฺ แล้วฏิอฺมะฮฺ จึงกล่าวหาว่าอะบูมุไลกฺเป็นขโมย แล้วเรื่องก็ไปถึงท่านนะบี โดยมีชาวอันซอรฺ กลุ่มหนึ่งไปเป็นพยานให้แก่ฏิอฺมะฮฺ ในการนี้ทำให้ท่านนะบีเกือบคล้อยตามไปแล้วว่า ฏิอฺมะฮฺ เป็นผู้บริสุทธิ์ แต่แล้วอายะฮฺ นี้ก็ถูกประทานลงมา ท่านนะบีจึงได้รู้ว่าขโมยตัวจริงนั้นคือ ฏิอฺมะฮฺ

وَٱسۡتَغۡفِرِ ٱللَّهَۖ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ غَفُورٗا رَّحِيمٗا ١٠٦

106. และเจ้า[1] จงขออภัยโทษต่ออัลลอฮฺเถิด แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

وَلَا تُجَٰدِلۡ عَنِ ٱلَّذِينَ يَخۡتَانُونَ أَنفُسَهُمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ
لَا يُحِبُّ مَن كَانَ خَوَّانًا أَثِيمٗا ١٠٧

107. และเจ้าจงอย่าโต้เถียงแทนบรรดาผู้ที่บิดพริ้วต่อตัวของพวกเขาเอง[2] เลย แท้จริงอัลลอฮฺไม่ทรงชอบผู้ที่เคยบิดพริ้ว ที่เคยกระทำบาป

يَسۡتَخۡفُونَ مِنَ ٱلنَّاسِ وَلَا يَسۡتَخۡفُونَ مِنَ ٱللَّهِ
وَهُوَ مَعَهُمۡ إِذۡ يُبَيِّتُونَ مَا لَا يَرۡضَىٰ مِنَ ٱلۡقَوۡلِۚ
وَكَانَ ٱللَّهُ بِمَا يَعۡمَلُونَ مُحِيطًا ١٠٨

108. พวกเขาจะปกปิดให้พ้นจากมนุษย์ได้ แต่พวกเขาจะปกปิดให้พ้นจากอัลลอฮฺนั้นไม่ได้ โดยที่พระองค์ร่วมอยู่ด้วย[3] กับพวกเขาขณะที่พวกเขาวางแผนกันในเวลากลางคืน ซึ่งคำพูดที่พระองค์ ไม่ทรงพอพระทัย[4] และอัลลอฮฺนั้นทรงล้อม[5] ไว้เสมอ ซึ่งสิ่งที่พวกเขากระทำกัน

هَٰٓأَنتُمۡ هَٰٓؤُلَآءِ جَٰدَلۡتُمۡ عَنۡهُمۡ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ
ٱلدُّنۡيَا فَمَن يُجَٰدِلُ ٱللَّهَ عَنۡهُمۡ يَوۡمَ
ٱلۡقِيَٰمَةِ أَم مَّن يَكُونُ عَلَيۡهِمۡ وَكِيلٗا ١٠٩

109. พึงรู้เถิดว่า พวกเจ้านี้แหละ[6] ได้เถียงแทนพวกเขา[7] กันในชีวิตความเป็นอยู่แห่งโลกนี้ แล้วใครเล่าที่จะเถียงกับอัลลอฮฺแทนพวกเขาใน

---

[1] ท่านนะบีมุฮัมมัด ซ้อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[2] หมายถึง ฏุอฺมะฮฺ และพวกของเขา

[3] พระองค์ทรงรู้ทรงเห็นในสิ่งที่พวกเขากระทำกัน กล่าวคือด้วยความรู้และการเห็นของอัลลอฮฺในทุกสิ่งทุกอย่างโดยไม่มีขอบเขตนั้น ทำให้พระองค์ทรงรู้และเห็นการกระทำของพวกเขาอย่างละเอียดถี่ถ้วนประหนึ่งว่าพระองค์ทรงร่วมอยู่ด้วยกับพวกเขา หาใช่ทรงอยู่ร่วมด้วยจริง ๆ ไม่

[4] คำพูดเท็จที่กล่าวหาว่าอะบูมุไลกฺเป็นผู้ขโมยเสื้อเกราะทั้ง ๆ ที่เขาเป็นผู้บริสุทธิ์ และคำพูดที่กล่าวแก้ตัวว่าฏุอฺมะฮฺ เป็นผู้บริสุทธิ์ทั้ง ๆ ที่เขาเป็นตัวขโมย อันเป็นคำพูดเท็จที่อัลลอฮฺไม่ทรงพอพระทัย

[5] หมายถึงทรงรอบรู้ในสิ่งที่พวกเขากระทำกัน เพราะทุกสิ่งทุกอย่างนั้นเมื่อตอนตกอยู่ในวงล้อมแล้วก็ย่อมไม่สามารถจะเล็ดลอดหนีพ้นไปได้ นั่นก็คือมันจะต้องประจักษ์แก่ผู้ล้อมทุกประการ

[6] พวกของฏุอฺมะฮฺที่พากันไปเป็นพยานเท็จให้แก่ฏุอฺมะฮฺ

[7] ฏุอฺมะฮฺ และญาติของเขา

วันกิยามะฮฺหรือว่าใครเล่าจะเป็นผู้รับมอบหมายให้คุ้มครองรักษา[1]

وَمَن يَعْمَلْ سُوٓءًا أَوْ يَظْلِمْ نَفْسَهُۥ ثُمَّ يَسْتَغْفِرِ
ٱللَّهَ يَجِدِ ٱللَّهَ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿١١٠﴾

110. และผู้ใดที่กระทำความชั่วหรืออธรรมแก่ตัวเอง แล้วเขาขออภัยโทษต่ออัลลอฮฺ เขาก็จะพบว่าอัลลอฮฺ เป็นผู้ทรงอภัยโทษเป็นผู้ทรงเมตตา

وَمَن يَكْسِبْ إِثْمًا فَإِنَّمَا يَكْسِبُهُۥ عَلَىٰ نَفْسِهِۦ ۚ
وَكَانَ ٱللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١١١﴾

111. ผู้ใดที่แสวงหาบาปกรรมไว้ แท้จริงแล้วเขาแสวงหามันไว้ให้เป็นภัยแก่ตัวเขาเองเท่านั้น และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้ ทรงปรีชาญาณ

وَمَن يَكْسِبْ خَطِيٓـَٔةً أَوْ إِثْمًا ثُمَّ يَرْمِ بِهِۦ بَرِيٓـًٔا
فَقَدِ ٱحْتَمَلَ بُهْتَٰنًا وَإِثْمًا مُّبِينًا ﴿١١٢﴾

112. และผู้ใดที่แสวงหาความผิดหรือบาปกรรมไว้ แล้วก็โยนบาปกรรมนั้นให้แก่ผู้บริสุทธิ์ แน่นอน เขาได้แบกความเท็จและบาปกรรมอันชัดเจนไว้[2]

وَلَوْلَا فَضْلُ ٱللَّهِ عَلَيْكَ وَرَحْمَتُهُۥ لَهَمَّت
طَّآئِفَةٌ مِّنْهُمْ أَن يُضِلُّوكَ وَمَا يُضِلُّونَ
إِلَّآ أَنفُسَهُمْ ۖ وَمَا يَضُرُّونَكَ مِن شَىْءٍ ۚ وَأَنزَلَ ٱللَّهُ
عَلَيْكَ ٱلْكِتَٰبَ وَٱلْحِكْمَةَ وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ
تَكُن تَعْلَمُ ۚ وَكَانَ فَضْلُ ٱللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا ﴿١١٣﴾

113. และหากไม่มีความกรุณาของอัลลอฮฺและความเมตตาของพระองค์แก่เจ้า[3] แล้ว แน่นอนกลุ่มหนึ่งจากพวกเขาก็มุ่งแล้วที่จะให้เจ้าหลงผิดไป[4] แต่พวกเขาจะไม่ทำให้ใครหลงผิดไปได้นอกจากตัวของพวกเขาเองเท่านั้น และพวกเขา

---

[1] คือทำหน้าที่แก้ตัวแทนเขา แน่นอนย่อมไม่มีใครทำ เพราะรู้ดีว่าการกระทำดังกล่าวนั้น ก็เท่ากับนำตัวของเขาสู่การลงโทษของอัลลอฮฺนั่นเอง

[2] กล่าวคือคำกล่าวเท็จของเขาที่ใส่ร้ายผู้บริสุทธิ์ก็ดี และการทำบาปของเขาก็ดีนั้น จะติดตัวเขาไปประหนึ่งวัตถุที่เขาแบกมันไว้บนบ่าของเขากระนั้น

[3] ท่านนะบี มุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[4] พวกของฏิวะมะฮฺ มุ่งที่จะให้ท่านนะบีเข้าใจผิดไปว่าฏิวะมะฮฺ เป็นผู้บริสุทธิ์ แล้วตัดสินลงโทษคนอื่นผู้บริสุทธิ์ที่พวกเขากล่าวหา ทั้ง ๆ ที่ผู้ที่ขโมยนั้นคือฏิวะมะฮฺ ในการนี้ถ้าท่านนะบีได้กระทำไป แน่นอนท่านนะบีก็ตกอยู่ในความหลงผิด และเป็นจุดดำที่ยากแก่การจะลบเลือนได้ แต่แล้วอัลลอฮฺทรงช่วยท่านนะบีไว้ได้ทัน โดยแจ้งให้ท่านนะบีทราบความจริง

ก็จะไม่ทำอันตรายแก่เจ้าได้แต่อย่างใด[1] และอัลลอฮฺได้ทรงประทานคัมภีร์ลงมาแก่เจ้า และความเข้าใจในบทบัญญัติแห่งคัมภีร์นั้นด้วย และได้ทรงสอนเจ้าในสิ่งที่เจ้าไม่เคยรู้มาก่อน และความกรุณาของอัลลอฮฺที่มีแก่เจ้านั้นใหญ่หลวงนัก

114. ไม่มีความดีใด ๆ ในการพูดซุบซิบอันมากมายของพวกเขา[2] นอกจากผู้ที่ใช้ให้ทำทาน หรือให้ทำสิ่งที่ดีงาม หรือให้ประนีประนอมระหว่างผู้คนเท่านั้น และผู้ใดกระทำดังกล่าวเพื่อแสวงหาความโปรดปรานจากอัลลอฮฺแล้ว เราจะให้แก่เขาซึ่งรางวัลอันใหญ่หลวง

۞ لَّا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ مِّن نَّجْوَاهُمْ إِلَّا مَنْ أَمَرَ
بِصَدَقَةٍ أَوْ مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ ۚ
وَمَن يَفْعَلْ ذَٰلِكَ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ
اللَّهِ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١١٤﴾

115. และผู้ใดที่ฝ่าฝืนรอซูล หลังจากที่คำแนะนำอันถูกต้องได้ประจักษ์แก่เขาแล้ว และเขายังปฏิบัติตามที่มิใช่ทางของบรรดาผู้ศรัทธา[3] นั้น เราก็จะให้เขาหันไปตามที่เขาได้หันไป และเราจะให้เขาเข้านรกญะฮันนัม และมันเป็นที่กลับอันชั่วร้าย

وَمَن يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِن بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ
وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ
وَنُصْلِهِ جَهَنَّمَ ۖ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿١١٥﴾

116. แท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงอภัยโทษให้แก่การที่สิ่งหนึ่งจะถูกให้เป็นภาคีกับพระองค์[4] แต่พระองค์จะทรงอภัยโทษให้ซึ่งสิ่งอื่นจากนั้น[5]

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَن يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ
ذَٰلِكَ لِمَن يَشَاءُ ۚ وَمَن يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ
ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١١٦﴾

---

[1] เพราะอัลลอฮฺได้ทรงรับรองไว้ว่าจะคุ้มครองท่าน

[2] พวกของฏิอฺมะฮฺหรือใครก็ตาม

[3] ทางของผู้ศรัทธานั้น ก็คือทางของอัลลอฮฺนั่นเอง

[4] ไม่อภัยโทษแก่ผู้ที่ให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นภาคีกับพระองค์ ในที่นี้หมายถึงฏิอฺมะฮฺเนื่องจากเขาตายในฐานะผู้ตั้งภาคี (มุชริก)

[5] คือความผิดอื่นจากการให้มีภาคีขึ้นแก่พระองค์ ทั้งนี้เมื่อเขาสำนึกผิดและขออภัยโทษจากพระองค์

สำหรับผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และผู้ใดให้มีภาคี ขึ้นแก่อัลลอฮฺแล้ว แน่นอน เขาก็ได้หลงทางไปแล้วอย่างไกล

إِن يَدْعُونَ مِن دُونِهِۦٓ إِلَّآ إِنَٰثًا وَإِن يَدْعُونَ إِلَّا شَيْطَٰنًا مَّرِيدًا ﴿١١٧﴾

117. พวกเขาจะไม่วิงวอนขออื่นจากพระองค์ นอกจากเจว็ดหญิง[1] และพวกเขาจะไม่วิงวอนนอกจากชัยฏอนที่ดื้อดันเท่านั้น[2]

لَّعَنَهُ ٱللَّهُ وَقَالَ لَأَتَّخِذَنَّ مِنْ عِبَادِكَ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا ﴿١١٨﴾

118. อัลลอฮฺได้ทรงละอฺนัตมันแล้ว และมันได้กล่าวว่า แน่นอนยิ่งข้าพระองค์จะเอาจากปวงบ่าวของพระองค์ให้ได้ ซึ่งส่วนที่ถูกกำหนดไว้[3]

وَلَأُضِلَّنَّهُمْ وَلَأُمَنِّيَنَّهُمْ وَلَءَامُرَنَّهُمْ فَلَيُبَتِّكُنَّ ءَاذَانَ ٱلْأَنْعَٰمِ وَلَءَامُرَنَّهُمْ فَلَيُغَيِّرُنَّ خَلْقَ ٱللَّهِ ۚ وَمَن يَتَّخِذِ ٱلشَّيْطَٰنَ وَلِيًّا مِّن دُونِ ٱللَّهِ فَقَدْ خَسِرَ خُسْرَانًا مُّبِينًا ﴿١١٩﴾

119. และแน่นอนยิ่งข้าพระองค์จะทำให้พวกเขาหลงผิด และแน่นอนยิ่งข้าพระองค์จะทำให้พวกเขาเพ้อฝัน[4] และแน่นอนยิ่งข้าพระองค์จะใช้พวกเขา[5] แล้วแน่นอนพวกเขาก็จะผ่าหูปศุสัตว์[6] และแน่นอนยิ่งข้าพระองค์จะใช้พวกเขา แล้วแน่นอนพวกเขาก็จะเปลี่ยนแปลงสิ่งที่

---

[1] ที่พวกเขาวิงวอนขอนั้นคือ เจว็ดหญิงอันได้แก่ อัล-ลาต อัล-อุซซา และมะนาต

[2] ชัยฏอนนั้นคือญินที่เป็นพวกพ้องอิบลีสนั่นเอง ซึ่งมันเป็นศัตรูต่อลูกหลานของอาดัม ด้วยเหตุนี้มันจึงหลอกให้มนุษย์หลงเข้าใจผิดว่ามันมีความศักดิ์สิทธิ์ โดยจำแลงรูปร่างต่าง ๆ ให้มนุษย์เห็นในยามค่ำคืนบางครั้งก็ในเวลากลางวันเพื่อให้มนุษย์กลัวและวิงวอนขอความคุ้มครองต่อมัน แต่ความจริงแล้วมันไม่สามารถจะให้ความคุ้มครองอะไรได้

[3] หมายถึงส่วนที่เป็นความใคร่ใฝ่ต่ำของจิตใจ กล่าวคือมนุษย์แต่ละคนนั้นย่อมมีความใคร่ใฝ่ต่ำประจำอยู่ทุกคน ถ้าคนใดได้รับความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง และใช้สติปัญญาพิจารณาว่าอะไรถูกอะไรผิด เขาก็สามารถที่จะยับยั้งไม่ปฏิบัติตามการเรียกร้องของความใคร่ใฝ่ต่ำได้ แม้ว่าชัยฏอนมันจะชี้นำและยั่วยวนอย่างไรก็ตาม แต่สำหรับคนที่ไม่ใช้ปัญญา เมื่อได้รับการชี้นำของชัยฏอน ก็จะเห็นดีเห็นชอบ และปฏิบัติทันที และบุคคลประเภทนี้แหละที่เป็นเหยื่อของชัยฏอน

[4] มีความปรารถนาในสิ่งต่าง ๆ อย่างลม ๆ แล้ง ๆ

[5] ด้วยการชี้นำ เสี้ยมสอน และยุยง

[6] เพื่อเป็นเครื่องหมายว่าได้อุทิศมันให้แก่เจว็ดที่พวกเขาเคารพสักการะแล้ว ในการนี้เขาจะปล่อยมันให้มีชีวิตอยู่โดยไม่ใช้งานมันจนกระทั่งเชือดถวายให้แก่เจว็ด

อัลลอฮฺทรงสร้าง[1] และผู้ใดที่ยึดเอาชัยฏอนเป็นผู้ช่วยเหลือแล้ว แน่นอนเขาก็ขาดทุนอย่างชัดเจน

يَعِدُهُمْ وَيُمَنِّيهِمْ وَمَا يَعِدُهُمُ ٱلشَّيْطَٰنُ إِلَّا غُرُورًا ﴿١٢٠﴾

120. มันจะสัญญาแก่พวกเขา และจะทำให้พวกเขาเพ้อฝัน และชัยฏอนมันจะไม่สัญญานอกจากการหลอกลวงเท่านั้น

أُو۟لَٰٓئِكَ مَأْوَىٰهُمْ جَهَنَّمُ وَلَا يَجِدُونَ عَنْهَا مَحِيصًا ﴿١٢١﴾

121. ชนเหล่านี้แหละที่อยู่ของพวกเขาก็คือนรกญะฮันนัม และพวกเขาจะไม่พบทางหนีใด ๆ ให้พ้นจากมันไปได้

وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا ۖ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقًّا ۚ وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ ٱللَّهِ قِيلًا ﴿١٢٢﴾

122. และบรรดาผู้ที่ศรัทธาและประกอบสิ่งดีงามทั้งหลายนั้น เราจะให้พวกเขาเข้าบรรดาสวนสวรรค์ซึ่งมีแม่น้ำหลายสายไหลอยู่ภายใต้สวนสวรรค์เหล่านั้น โดยที่พวกเขาจะพำนักอยู่ในสวนสวรรค์เหล่านั้นตลอดกาล เป็นสัญญาอันแท้จริงของอัลลอฮฺและใครเล่าที่มีคำพูดจริงยิ่งไปกว่าอัลลอฮฺ

لَّيْسَ بِأَمَانِيِّكُمْ وَلَآ أَمَانِىِّ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ ۗ مَن يَعْمَلْ سُوٓءًا يُجْزَ بِهِۦ وَلَا يَجِدْ لَهُۥ مِن دُونِ ٱللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿١٢٣﴾

123. มิใช่ความเพ้อฝันของพวกเจ้า และมิใช่ความเพ้อฝันของผู้ที่ได้รับคัมภีร์[2] ผู้ใดที่กระทำชั่วเขาก็ถูกตอบแทนด้วยความชั่วนั้น และเขาจะไม่พบผู้คุ้มครอง และผู้ช่วยเหลือใด ๆ สำหรับเขาอื่นจากอัลลอฮฺ

---

[1] คือเปลี่ยนลักษณะของเพศชายให้เป็นเพศหญิง หรือในทางตรงกันข้าม หรือปลอมแปลงหน้าตาตลอดจนเปลี่ยนแปลงลักษณะของผู้อื่นเพื่อให้ผู้คนเข้าใจผิด เช่น ที่พวกยิวได้เปลี่ยนแปลงลักษณะของท่านนะบีเป็นต้น

[2] ศาสนาของใครจะดีนั้นมิใช่อยู่ในการโอ้อวด และในความเพ้อฝัน หากแต่อยู่ในการปฏิบัติตาม สำหรับผู้ที่ได้รับคัมภีร์อันหมายถึงพวกยิวและคริสต์นั้น ถ้าพวกเขาปฏิบัติตามคัมภีร์ของพวกเขาแล้ว แน่นอนเขาจะต้องศรัทธาต่อท่านนะบีมุฮัมมัด

وَمَن يَعْمَلْ مِنَ ٱلصَّٰلِحَٰتِ مِن ذَكَرٍ
أَوْ أُنثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُو۟لَٰٓئِكَ يَدْخُلُونَ ٱلْجَنَّةَ
وَلَا يُظْلَمُونَ نَقِيرًا ﴿١٢٤﴾

124. และผู้ใดกระทำในส่วนที่เป็นสิ่งที่ดีงามทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็นเพศชายหรือเพศหญิงก็ตาม ในฐานะที่เขาเป็นผู้ศรัทธาแล้วไซร้ชนเหล่านี้จะได้เข้าสวรรค์ และพวกเขาจะไม่ถูกอธรรมแม้เท่ารูเล็ก ๆ ที่อยู่บนหลังเมล็ดอินทผลัม

وَمَنْ أَحْسَنُ دِينًا مِّمَّنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُۥ لِلَّهِ
وَهُوَ مُحْسِنٌ وَٱتَّبَعَ مِلَّةَ إِبْرَٰهِيمَ حَنِيفًا ۗ
وَٱتَّخَذَ ٱللَّهُ إِبْرَٰهِيمَ خَلِيلًا ﴿١٢٥﴾

125. และผู้ใดเล่าจะมีศาสนา[1] ดียิ่งไปกว่าผู้ที่มอบใบหน้าของเขาให้แก่อัลลอฮฺ[2] และขณะเดียวกันเขาก็เป็นผู้กระทำดี และปฏิบัติตามแนวทางของอิบรอฮีม[3] ผู้ใฝ่หาความจริง และอัลลอฮฺ ได้ถือเอาอิบรอฮีมเป็นสหาย[4]

وَلِلَّهِ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ۚ
وَكَانَ ٱللَّهُ بِكُلِّ شَىْءٍ مُّحِيطًا ﴿١٢٦﴾

126. และสิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้าและสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ และอัลลอฮฺนั้นทรงล้อมทุกสิ่งทุกอย่างไว้[5]

وَيَسْتَفْتُونَكَ فِى ٱلنِّسَآءِ ۖ قُلِ ٱللَّهُ يُفْتِيكُمْ
فِيهِنَّ وَمَا يُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فِى ٱلْكِتَٰبِ فِى
يَتَٰمَى ٱلنِّسَآءِ ٱلَّٰتِى لَا تُؤْتُونَهُنَّ مَا كُتِبَ

127. และพวกเขาจะขอให้เจ้าชี้ขาดในเรื่องของบรรดาหญิง[6] จงกล่าวเถิดว่าอัลลอฮฺจะทรงชี้ขาดให้แก่พวกท่านในเรื่องของนางเหล่านั้น และสิ่งที่ถูกอ่านให้พวกท่านฟังซึ่งอยู่ในคัมภีร์นั้น[7]

---

[1] ปฏิบัติศาสนา

[2] หมายถึงมอบชีวิตร่างกายให้อยู่ในบัญญัติศาสนาของอัลลอฮฺ

[3] แนวทางอิบรอฮีมนั้นคือแนวทางเดียวกับที่อัลลอฮฺทรงประทานให้แก่นะบีมุฮัมมัด

[4] ในฐานะที่ท่านนะบีอิบรอฮีมได้เสียสละทุกอย่างในทางแห่งพระองค์ พระองค์จึงได้ถือประหนึ่งว่าท่านเป็นสหายของพระองค์กระนั้น

[5] หมายถึงทรงรอบรู้ในทุกสิ่งทุกอย่าง

[6] ในเรื่องมรดกของพวกนางว่านางจะมีส่วนได้รับประการใด

[7] คืออายะฮฺเกี่ยวกับมรดกที่ถูกอ่านให้พวกท่านฟังมาแล้ว ซึ่งอยู่ในอัลกุรฺอานนั้นก็จะชี้ขาดเครื่องมรดกให้แก่นางด้วย

لَهُنَّ وَتَرۡغَبُونَ أَن تَنكِحُوهُنَّ وَٱلۡمُسۡتَضۡعَفِينَ
مِنَ ٱلۡوِلۡدَٰنِ وَأَن تَقُومُواْ لِلۡيَتَٰمَىٰ
بِٱلۡقِسۡطِۚ وَمَا تَفۡعَلُواْ مِنۡ خَيۡرٖ
فَإِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِهِۦ عَلِيمٗا ﴿١٢٧﴾

(และ) ในเรื่องของหญิงกำพร้าที่พวกท่านไม่ได้ให้แก่พวกนางซึ่งสิ่งที่ถูกกำหนดขึ้นแก่พวกนาง[1] และพวกท่านปรารถนาจะแต่งงานกับพวกนาง[2] และในเรื่องของบรรดาผู้อ่อนแอในหมู่เด็ก ๆ[3] และในการที่พวกท่านจะดำรงไว้ซึ่งความยุติธรรมแก่บรรดาเด็กกำพร้า และความดีใด ๆ ที่พวกเจ้ากระทำไปนั้นแท้จริงอัลลอฮฺทรงรู้ในความดีนั้น

وَإِنِ ٱمۡرَأَةٌ خَافَتۡ مِنۢ بَعۡلِهَا نُشُوزًا أَوۡ إِعۡرَاضٗا
فَلَا جُنَاحَ عَلَيۡهِمَآ أَن يُصۡلِحَا بَيۡنَهُمَا صُلۡحٗاۚ
وَٱلصُّلۡحُ خَيۡرٞۗ وَأُحۡضِرَتِ ٱلۡأَنفُسُ ٱلشُّحَّۚ
وَإِن تُحۡسِنُواْ وَتَتَّقُواْ فَإِنَّ ٱللَّهَ كَانَ
بِمَا تَعۡمَلُونَ خَبِيرٗا ﴿١٢٨﴾

128. และหากหญิงใด เกรงว่าจะมีการปึ่งชาหรือมีการผินหลังให้[4]จากสามีของนางแล้วก็ไม่มีบาปใด ๆ แก่ทั้งสองที่จะตกลงประนีประนอมกันอย่างใดอย่างหนึ่ง[5] และการประนีประนอมนั้นเป็นสิ่งดีกว่า และจิตใจคนนั้นถูกให้มีความตระหนี่มาด้วย[6] และหากพวกเจ้ากระทำดี และมีความยำเกรงแล้ว แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงรู้อย่างถี่ถ้วนในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำกัน

---

[1] หมายถึงมรดกของพวกนาง กล่าวคือผู้ที่มีสิทธิอุปการะเด็กกำพร้านั้นตั้งแต่สมัยญาฮิลีญะฮฺมาพวกเขาจะเอาทรัพย์มรดกของเด็กกำพร้าไว้โดยไม่ยอมจ่ายให้แก่พวกเขา จึงได้มีการถามกันขึ้น แล้วพระองค์ก็แจ้งให้ท่านนะบีทราบว่า พระองค์จะทรงชี้ขาดในเรื่องนี้เอง

[2] ถ้าเห็นว่าเด็กหญิงหน้าตาดีก็ปรารถนาจะแต่งงานกับนางเพื่อให้ได้ประโยชน์ทั้งสองทางคือได้รับความสุขจากนางและได้เงินมรดกของนางด้วย แต่ถ้านางรูปร่างขี้เหร่ก็จะกักนางไว้ไม่ยอมให้แต่งงานกับชายใดเพื่อให้ทรัพย์ของนางคงอยู่ในมือของตน หรือถ้าเสียชีวิตไป ทรัพย์สมบัติของนางก็ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของเขา

[3] คือในเรื่องมรดกของเด็ก ๆ ที่ยังอ่อนแออยู่ ซึ่งพวกเขามีสิทธจะได้รับ ในสมัยญาฮิลีญะฮฺนั้น เด็ก ๆ และผู้หญิงไม่มีสิทธิได้รับมรดก เพราะถือเป็นผู้อ่อนแอ ไม่สามารถจะสู้รบเพื่อป้องกันเผ่าหรือตระกูลของพวกเขาได้

[4] ไม่ยอมเลี้ยงดู หรือจ่ายค่ายังชีพให้

[5] เช่นลดค่าใช้จ่ายที่เคยให้แก่นางลงบ้าง หรือลดเวลาการอยู่ร่วมกับนาง หรืออย่างหนึ่งอย่างใดก็ตามที่สามารถประนีประนอมกันได้ แล้วสามีก็จะต้องเลิกปึ่งชากับนางและเลิกผินหลังให้นาง

[6] มนุษย์นั้นถูกบังเกิดมาในสภาพที่มีความตระหนี่ เป็นคุณสมบัติติดตัวมาด้วย

129. และพวกเจ้าไม่สามารถที่จะให้ความยุติธรรมในระหว่างบรรดาหญิง[1] ได้เลย และแม้ว่าพวกเจ้าจะมีความปรารถนาอันแรงกล้าก็ตาม ดังนั้นพวกเจ้าจงอย่าเอียงไปจนหมด[2] แล้วพวกเจ้าก็จะปล่อยให้บรรดานาง (ที่ถูกทอดทิ้ง) นั้นประหนึ่งผู้ที่ถูกแขวนไว้[3] และหากพวกเจ้าประนีประนอมกัน และมีความยำเกรงแล้ว แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

وَلَن تَسْتَطِيعُوٓا۟ أَن تَعْدِلُوا۟ بَيْنَ ٱلنِّسَآءِ
وَلَوْ حَرَصْتُمْ ۖ فَلَا تَمِيلُوا۟ كُلَّ ٱلْمَيْلِ
فَتَذَرُوهَا كَٱلْمُعَلَّقَةِ ۚ وَإِن تُصْلِحُوا۟ وَتَتَّقُوا۟
فَإِنَّ ٱللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا ١٢٩

130. และหากทั้งสองจะแยกกันอัลลอฮฺก็จะทรงให้ความพอเพียงแก่เขาทั้งหมด จากความมั่งมีของพระองค์ และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงกว้างขวาง ผู้ทรงปรีชาญาณ

وَإِن يَتَفَرَّقَا يُغْنِ ٱللَّهُ كُلًّا مِّن سَعَتِهِۦ ۚ
وَكَانَ ٱللَّهُ وَٰسِعًا حَكِيمًا ١٣٠

131. และสิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้าและสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินนั้น เป็นสิทธิของอัลลอฮฺ และแท้จริงเราได้สั่งเสียไว้แก่บรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์ก่อนจากพวกเจ้า และพวกเจ้าด้วย[4] ว่าจงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด และหากว่าพวกเจ้าปฏิเสธศรัทธาก็แท้จริงสิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้า และสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงมั่งมีผู้ทรงได้รับการสรรเสริญ

وَلِلَّهِ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ۗ وَلَقَدْ
وَصَّيْنَا ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْكِتَٰبَ مِن قَبْلِكُمْ
وَإِيَّاكُمْ أَنِ ٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ ۚ وَإِن تَكْفُرُوا۟ فَإِنَّ لِلَّهِ
مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ غَنِيًّا
حَمِيدًا ١٣١

---

[1] บรรดาภรรยา

[2] อย่าได้ทุ่มเทความรักให้แก่คนใดคนหนึ่งจนหมดหัวใจ หรือหลงจนขาดสติ แล้วทอดทิ้งอีกคนหนึ่งไว้โดยไม่เอาใจใส่ดูแล

[3] จะอยู่ในฐานะภรรยาก็ไม่เชิง จะเป็นผู้ถูกหย่าก็ไม่ใช่

[4] หมายถึงบรรดามุสลิม

وَلِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ
وَكِيلًا ١٣٢

132. และสิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้า และสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ และพอเพียงแล้วที่อัลลอฮฺได้รับมอบหมายให้คุ้มครองรักษา[1]

إِن يَشَأۡ يُذۡهِبۡكُمۡ أَيُّهَا ٱلنَّاسُ وَيَأۡتِ
بِـَٔاخَرِينَۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلَىٰ ذَٰلِكَ قَدِيرٗا ١٣٣

133. หากพระองค์ทรงประสงค์ก็จะทรงให้พวกเจ้าหมดไป[2] มนุษย์เอ๋ย และจะทรงนำพวกอื่นมา[3] และอัลลอฮฺทรงเดชานุภาพเหนือสิ่งนั้น[4]

مَّن كَانَ يُرِيدُ ثَوَابَ ٱلدُّنۡيَا فَعِندَ ٱللَّهِ ثَوَابُ
ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِۚ وَكَانَ ٱللَّهُ سَمِيعَۢا بَصِيرٗا ١٣٤

134. ผู้ใดที่ต้องการสิ่งตอบแทนในโลกนี้ก็ที่อัลลอฮฺนั้นมีทั้งสิ่งตอบแทนในโลกนี้และปรโลก[5] และอัลลอฮฺนั้น เป็นผู้ทรงได้ยินผู้ทรงเห็น

۞ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ كُونُواْ قَوَّٰمِينَ بِٱلۡقِسۡطِ
شُهَدَآءَ لِلَّهِ وَلَوۡ عَلَىٰٓ أَنفُسِكُمۡ أَوِ ٱلۡوَٰلِدَيۡنِ
وَٱلۡأَقۡرَبِينَۚ إِن يَكُنۡ غَنِيًّا أَوۡ فَقِيرٗا فَٱللَّهُ أَوۡلَىٰ
بِهِمَاۖ فَلَا تَتَّبِعُواْ ٱلۡهَوَىٰٓ أَن تَعۡدِلُواْۚ وَإِن تَلۡوُۥٓاْ
أَوۡ تُعۡرِضُواْ فَإِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِمَا تَعۡمَلُونَ خَبِيرٗا ١٣٥

135. ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงเป็นผู้ที่ดำรงไว้ซึ่งความยุติธรรม จงเป็นพยานเพื่ออัลลอฮฺ[6] และแม้ว่าจะเป็นอันตรายแก่ตัวของพวกเจ้าเอง หรือผู้บังเกิดเกล้าทั้งสองและญาติที่ใกล้ชิดก็ตาม หากเขาจะเป็นคนมั่งมีหรือคนยากจน อัลลอฮฺก็สมควรยิ่งกว่าเขาทั้งสอง[7] ดังนั้นจงอย่าปฏิบัติตามความใคร่ใฝ่ต่ำในการที่พวกเจ้าจะมีความยุติธรรม และหากพวกเจ้าบิดเบือนหรือผินหลังให้ แท้จริงอัลลอฮฺทรงรอบรู้อย่างถี่ถ้วนในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำกัน

---

[1] ผู้ใดมอบหมายให้อัลลอฮฺดูแลทรัพย์สินของเขา หลังจากที่เขาได้ป้องกันจนหมดความสามารถของเขาแล้ว ก็เป็นการพอเพียงแล้วที่ให้พระองค์ดูแลแทนเขา

[2] คือให้สาบสูญไปหมด

[3] จะทรงบังเกิดขึ้นมาใหม่

[4] มีความสามารถที่จะกระทำเช่นนั้นได้

[5] กล่าวคือ ก็เมื่ออัลลอฮฺมีสิ่งตอบแทนทั้งในโลกนี้และปรโลกแล้ว ก็เหตุไฉนเล่าจึงปรารถนาแต่เพียงในโลกนี้เท่านั้น

[6] เพื่อความโปรดปรานจากอัลลอฮฺ ทั้งนี้โดยไม่เข้ากับฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด

[7] ควรที่จะเคารพ เชื่อฟังและยำเกรง

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ ءَامِنُواْ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَٱلْكِتَٰبِ ٱلَّذِى نَزَّلَ عَلَىٰ رَسُولِهِۦ وَٱلْكِتَٰبِ ٱلَّذِىٓ أَنزَلَ مِن قَبْلُ ۚ وَمَن يَكْفُرْ بِٱللَّهِ وَمَلَٰٓئِكَتِهِۦ وَكُتُبِهِۦ وَرُسُلِهِۦ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَٰلًۢا بَعِيدًا ﴿١٣٦﴾

136. ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์เถิด และคัมภีร์ที่พระองค์ได้ทรงประทานลงมาแก่รอซูลของพระองค์ และคัมภีร์ที่พระองค์ได้ทรงประทานลงมาก่อนนั้น[1] และผู้ใดปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และมลาอิกะฮฺของพระองค์ และบรรดาคัมภีร์ของพระองค์และบรรรดารอซูลของพระองค์ และวันปรโลกแล้วไซร้ แน่นอนเขาก็ได้หลงทางไปแล้วอย่างไกล

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ثُمَّ كَفَرُواْ ثُمَّ ءَامَنُواْ ثُمَّ كَفَرُواْ ثُمَّ ٱزْدَادُواْ كُفْرًا لَّمْ يَكُنِ ٱللَّهُ لِيَغْفِرَ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ سَبِيلًۢا ﴿١٣٧﴾

137. แท้จริงบรรดาผู้ที่ศรัทธาแล้วปฏิเสธศรัทธาแล้วศรัทธา แล้วปฏิเสธศรัทธา แล้วเพิ่มการปฏิเสธศรัทธายิ่งขึ้นนั้น ใช่ว่าอัลลอฮฺจะทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขาก็หาไม่ และใช่ว่าพระองค์จะทรงแนะนำทางใดให้แก่พวกเขาก็หาไม่

بَشِّرِ ٱلْمُنَٰفِقِينَ بِأَنَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٣٨﴾

138. จงแจ้งข่าวดีแก่พวกมุนาฟิก[2] เถิดว่า แท้จริงพวกเขาจะได้รับการลงโทษอันเจ็บแสบ

ٱلَّذِينَ يَتَّخِذُونَ ٱلْكَٰفِرِينَ أَوْلِيَآءَ مِن دُونِ ٱلْمُؤْمِنِينَ ۚ أَيَبْتَغُونَ عِندَهُمُ ٱلْعِزَّةَ فَإِنَّ ٱلْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا ﴿١٣٩﴾

139. บรรดาผู้ที่ยึดเอาบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเป็นมิตรอื่นจากผู้ศรัทธาทั้งหลายนั้น พวกเขาจะแสวงหากำลังอำนาจที่พวกเขากระนั้นหรือ แท้จริงกำลังอำนาจนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮฺทั้งหมด

---

[1] หมายถึงคัมภีร์ที่ถูกประทานลงมาก่อนอัลกุรอาน อันได้แก่คัมภีร์เตารอตและอินญีลเป็นต้น

[2] หมายถึงพวกที่ศรัทธาแต่ปาก แต่หัวใจมิได้ศรัทธา และยังทำตนเป็นศัตรูด้วย และการที่ใช้คำว่าแจ้งข่าวดีนั้น เป็นถ้อยคำที่แฝงไว้ซึ่งความเย้ยพวกมัน ในฐานะที่พวกมันไม่มีความจริงใจ

وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَٰبِ أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ
ءَايَٰتِ اللَّهِ يُكْفَرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَأُ بِهَا فَلَا تَقْعُدُوا۟
مَعَهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا۟ فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِۦٓ ۚ إِنَّكُمْ إِذًا
مِّثْلُهُمْ ۗ إِنَّ اللَّهَ جَامِعُ الْمُنَٰفِقِينَ وَالْكَٰفِرِينَ
فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا ﴿١٤٠﴾

140. และแน่นอนอัลลอฮฺได้ทรงประทานลงมาแก่พวกเจ้าแล้วในคัมภีร์[1] นั้นว่า เมื่อพวกเจ้าได้ยินบรรดาโองการของอัลลอฮฺ โองการเหล่านั้นก็ถูกปฏิเสธศรัทธา และถูกเย้ยหยัน[2] ดังนั้นพวกเจ้าจงอย่านั่งร่วมกับพวกเขา จนกว่าพวกเขาจะพูดคุยกันในเรื่องอื่นจากนั้น แท้จริงพวกเจ้านั้น ถ้าเช่นนั้นแล้ว[3] ก็เหมือนพวกเขา แท้จริงอัลลอฮฺจะทรงรวบรวมบรรดามุนาฟิกและบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาไว้ในนรกญะฮันนัมทั้งหมด

الَّذِينَ يَتَرَبَّصُونَ بِكُمْ فَإِن كَانَ لَكُمْ فَتْحٌ مِّنَ اللَّهِ
قَالُوٓا۟ أَلَمْ نَكُن مَّعَكُمْ وَإِن كَانَ لِلْكَٰفِرِينَ
نَصِيبٌ قَالُوٓا۟ أَلَمْ نَسْتَحْوِذْ عَلَيْكُمْ وَنَمْنَعْكُم
مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ ۚ فَاللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ يَوْمَ
الْقِيَٰمَةِ ۗ وَلَن يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَٰفِرِينَ عَلَى
الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا ﴿١٤١﴾

141. บรรดาผู้ที่คอยดู[4] พวกเจ้าอยู่นั้น ถ้าหากพวกเจ้าได้รับชัยชนะจากอัลลอฮฺ[5] พวกเขาก็กล่าวว่าเรามิได้ร่วมกับพวกท่านดอกหรือ[6] และหากว่ามีส่วนใด ๆ[7] แก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา พวกเขาก็กล่าวว่า เรามิได้มีอำนาจเหนือพวกท่านดอกหรือ และเรามิได้ป้องกันพวกท่านให้พ้นจากบรรดาผู้ศรัทธากระนั้นหรือ อัลลอฮฺจะ

---

[1] คืออายะฮฺที่ว่า 6 : 66 และเมื่อเจ้าเห็นบรรดาผู้ที่พูดคุย (วิจารณ์) ในบรรดาโองการของเรา ก็จงผินหลังให้แก่พวกเขาเสีย จนกว่าพวกเขาจะพูดคุยกันในเรื่องอื่นจากนั้น และบางทีชัยฏอนอาจทำให้เจ้าลืมไปก็ได้ ดังนั้นเจ้าจงอย่านั่งร่วมกับบรรดาผู้อธรรมเหล่านั้นหลังจากที่มีการรำลึกขึ้นได้

[2] โดยพวกมุชริกีนมักกะฮฺ และเมื่อท่านนะบีได้อพยพไปมะดีนะฮฺพวกยิวก็ปฏิบัติเช่นเดียวกับพวกมุชริกขณะเดียวกันพวกมุนาฟิกก็ร่วมวงกับพวกเขาด้วยความปิติยินดี

[3] ถ้าพวกเจ้าร่วมวงอยู่ด้วยในขณะที่พวกเขาพูดถากถางโองการของข้า พวกเจ้าก็ตกอยู่ในฐานะเดียวกับพวกเขา

[4] พวกมุนาฟิก

[5] ได้รับความช่วยเหลือจากอัลลอฮฺ จนได้รับชัยชนะ

[6] เพื่อต้องการได้รับเกียรติ และความดีความชอบ ตลอดจนส่วนแบ่งจากทรัพย์เชลย

[7] หมายถึงฝ่ายผู้ปฏิเสธศรัทธาได้เปรียบหรือได้รับชัยชนะใด ๆ ในการต่อสู้กับบรรดาผู้ศรัทธา

ทรงตัดสินระหว่างพวกเจ้าในวันกิยามะฮฺ และอัลลอฮฺจะไม่ทรงให้บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธามีทางใดเหนือบรรดาผู้ศรัทธาเป็นอันขาด

إِنَّ ٱلْمُنَٰفِقِينَ يُخَٰدِعُونَ ٱللَّهَ وَهُوَ خَٰدِعُهُمْ
وَإِذَا قَامُوٓا۟ إِلَى ٱلصَّلَوٰةِ قَامُوا۟ كُسَالَىٰ يُرَآءُونَ
ٱلنَّاسَ وَلَا يَذْكُرُونَ ٱللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا ١٤٢

142. แท้จริงบรรดามุนาฟิกนั้นกำลังหลอกลวงอัลลอฮฺ[1] อยู่ ขณะเดียวกันพระองค์ก็ทรงหลอกลวงพวกเขา[2] และเมื่อพวกเขาลุกขึ้นไปละหมาด พวกเขาก็ลุกขึ้นในสภาพเกียจคร้านโดยให้ผู้คนเห็นเท่านั้น และพวกเขาจะไม่กล่าวรำลึกถึงอัลลอฮฺ นอกจากเล็กน้อยเท่านั้น

مُّذَبْذَبِينَ بَيْنَ ذَٰلِكَ لَآ إِلَىٰ هَٰٓؤُلَآءِ وَلَآ إِلَىٰ هَٰٓؤُلَآءِ ۚ
وَمَن يُضْلِلِ ٱللَّهُ فَلَن تَجِدَ لَهُۥ سَبِيلًا ١٤٣

143. โดยที่พวกเขาลังเลใจในระหว่างนั้น[3] จะไปทางพวกนี้ก็ไม่ไป จะไปทางพวกนี้ก็ไม่ไป[4] และผู้ใดที่อัลลอฮฺให้หลงทางไปแล้ว เจ้าก็จะไม่พบทางใด ๆ สำหรับเขาเป็นอันขาด

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَتَّخِذُوا۟ ٱلْكَٰفِرِينَ
أَوْلِيَآءَ مِن دُونِ ٱلْمُؤْمِنِينَ ۚ أَتُرِيدُونَ
أَن تَجْعَلُوا۟ لِلَّهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَٰنًا مُّبِينًا ١٤٤

144. ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าได้ยึดเอาบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเป็นมิตรอื่นจากผู้ศรัทธาทั้งหลาย พวกเจ้าต้องการที่จะให้อัลลอฮฺมีหลักฐานอันชัดเจนจัดการแก่พวกเจ้ากระนั้นหรือ[5]

---

[1] หลอกลวงอัลลอฮฺว่าพวกเขาศรัทธา ทั้ง ๆ ที่พวกเขามิได้ศรัทธา

[2] หลอกลวงพวกเขาว่าพระองค์ไม่ทรงรู้ในจิตใจของพวกเขา ด้วยการปล่อยให้พวกเขาระเริงอยู่ ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงรู้ทุกสิ่งทุกอย่างในการกระทำของพวกเขา แน่นอนการลงโทษพวกเขานั้นจะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน เมื่อพระองค์ทรงเห็นสมควร

[3] ระหว่างการอีมานกับการกุฟรฺ

[4] คือจะไปทางฝ่ายผู้ศรัทธาก็ไม่ไปและจะไปทางฝ่ายผู้ปฏิเสธศรัทธาก็ไม่ไป กลายเป็นผู้แสวงหาผลประโยชน์เท่านั้น ฝ่ายไหนชนะก็ประกาศตนเป็นฝ่ายนั้น

[5] ถ้าผู้ใดฝ่าฝืนโดยเอาผู้ปฏิเสธศรัทธามาเป็นมิตรแล้ว ก็แสดงให้เห็นว่าพวกเขาใช่ผู้ศรัทธาด้วยความจริงใจก็หาไม่ นั่นก็คือการสร้างหลักฐานอันชัดเจนให้อัลลอฮฺทรงจัดการแก่พวกเขาในฐานะที่พวกเขาเป็นพวกมุนาฟิก

إِنَّ ٱلۡمُنَٰفِقِينَ فِي ٱلدَّرۡكِ ٱلۡأَسۡفَلِ مِنَ ٱلنَّارِ
وَلَن تَجِدَ لَهُمۡ نَصِيرًا ﴿١٤٥﴾

145. แท้จริงบรรดามุนาฟิกนั้นอยู่ในชั้นต่ำสุดจากนรก และเจ้าจะไม่พบผู้ช่วยเหลือใด ๆ สำหรับพวกเขาเป็นอันขาด

إِلَّا ٱلَّذِينَ تَابُواْ وَأَصۡلَحُواْ وَٱعۡتَصَمُواْ
بِٱللَّهِ وَأَخۡلَصُواْ دِينَهُمۡ لِلَّهِ فَأُوْلَٰٓئِكَ مَعَ
ٱلۡمُؤۡمِنِينَۖ وَسَوۡفَ يُؤۡتِ ٱللَّهُ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ
أَجۡرًا عَظِيمٗا ﴿١٤٦﴾

146. นอกจากบรรดาผู้ที่สำนึกผิดกลับตัว[1] และปรับปรุงแก้ไข และยึดมั่นต่ออัลลอฮฺ และได้มอบการอิบาดะฮฺของพวกเขาให้แก่อัลลอฮฺโดยสิ้นเชิง ชนพวกนี้แหละจะร่วมอยู่กับบรรดาผู้ศรัทธา และอัลลอฮฺจะทรงประทาน แก่ผู้ศรัทธาทั้งหลายซึ่งรางวัลอันยิ่งใหญ่

مَّا يَفۡعَلُ ٱللَّهُ بِعَذَابِكُمۡ إِن شَكَرۡتُمۡ
وَءَامَنتُمۡۚ وَكَانَ ٱللَّهُ شَاكِرًا عَلِيمٗا ﴿١٤٧﴾

147. อัลลอฮฺจะทำการลงโทษพวกเจ้าทำไม หากพวกเจ้ากตัญญู และศรัทธา และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงขอบใจ[2] ทรงรอบรู้

۞ لَّا يُحِبُّ ٱللَّهُ ٱلۡجَهۡرَ بِٱلسُّوٓءِ مِنَ ٱلۡقَوۡلِ إِلَّا
مَن ظُلِمَۚ وَكَانَ ٱللَّهُ سَمِيعًا عَلِيمًا ﴿١٤٨﴾

148. อัลลอฮฺไม่ทรงชอบการใช้เสียงดังในถ้อยคำที่เลวร้าย[3] นอกจากผู้ที่ถูกข่มเหง[4] และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้เสมอ

إِن تُبۡدُواْ خَيۡرًا أَوۡ تُخۡفُوهُ أَوۡ تَعۡفُواْ عَن سُوٓءٖ

149. หากพวกเจ้าเปิดเผยความดี หรือปกปิด

---

[1] หมายถึงพวกมุนาฟิกที่สำนึกผิดกลับตัว

[2] ในการทำดีของมนุษย์และการกลับเนื้อกลับตัวของพวกเขาเมื่อเขารู้ว่าได้กระทำผิดไปแล้ว

[3] คือถ้อยคำที่ยังความเสื่อมเสียแก่ผู้อื่น เช่น ระบุความประพฤติอันชั่วช้าของเขาเป็นต้น

[4] คืออนุญาตให้ใช้ถ้อยคำอันเลวร้ายดัง ๆ ได้ เฉพาะผู้ที่ถูกข่มเหงเท่านั้น โดยแจ้งความให้เจ้าหน้าที่รักษากฎหมายทราบ หรือให้การตามความเป็นจริงในความประพฤติชั่วช้าของผู้ข่มเหงเขาต่อหน้าผู้พิพากษา ทั้งนี้เพื่อตัดสินลงโทษ

فَإِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَفُوًّا قَدِيرًا ﴿١٤٩﴾

มันไว้ หรือให้อภัยในความเลวร้ายใด ๆ แล้ว[1] แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษผู้ทรงอานุภาพเสมอ

إِنَّ ٱلَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِٱللَّهِ وَرُسُلِهِۦ وَيُرِيدُونَ أَن يُفَرِّقُوا۟ بَيْنَ ٱللَّهِ وَرُسُلِهِۦ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَن يَتَّخِذُوا۟ بَيْنَ ذَٰلِكَ سَبِيلًا ﴿١٥٠﴾

150. แท้จริงบรรดาผู้ที่ปฏิเสธการศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และบรรดารอซูลของพระองค์และต้องการที่จะแยกระหว่างอัลลอฮฺ และบรรดารอซูลของพระองค์[2] และกล่าวว่า เราศรัทธาในบางคน และปฏิเสธศรัทธาในบางคน[3] และพวกเขาต้องการที่จะยึดเอาในระหว่างนั้น[4] ซึ่งทางใดทางหนึ่งนั้น

أُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْكَٰفِرُونَ حَقًّا ۚ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَٰفِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿١٥١﴾

151. ชนเหล่านี้แหละคือผู้ปฏิเสธศรัทธาโดยแท้จริง และเราได้เตรียมไว้แล้ว ซึ่งการลงโทษที่ยังความอัปยศแก่ผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย

---

[1] คือการกระทำความดีให้เป็นที่ประจักษ์แก่คนอื่นก็ดี หรือกระทำความดีเงียบ ๆ มิให้ใครรู้เห็นก็ดี ตลอดจนการให้อภัยแก่ผู้ที่ยังความเสื่อมเสียแก่ตนนั้นอัลลอฮฺจะทรงตอบแทนรางวัลแก่เขาอย่างสมบูรณ์ตามที่เขาได้ประกอบไว้

[2] ทั้งนี้เนื่องจากพวกเขาไม่ศรัทธาต่อรอซูลของพวกพระองค์บางท่าน ซึ่งปฏิบัติการดังกล่าวนี้ถือเป็นการปฏิเสธศรัทธาต่อพระองค์ด้วย

[3] เป็นการอธิบายให้ทราบถึงการแบ่งแยกระหว่างอัลลอฮฺ และบรรดารอซูลของพระองค์ออกจากกัน กล่าวคือ พวกเขาศรัทธาต่ออัลลอฮฺโดยตลอด แต่สำหรับบรรดารอซูลของพระองค์นั้น พวกเขาศรัทธาเพียงบางท่าน และปฏิเสธศรัทธาบางท่าน เช่น ชาวยิวศรัทธาต่อท่านนะบี มูซา และปฏิเสธท่านนะบี อีซา และท่านนะบี มุฮัมมัด โดยถือว่าทั้งสองนั้นมิใช่เป็นนะบี ในทำนองเดียวกัน ชาวคริสต์ศรัทธาต่อท่านนะบี อีซา และปฏิเสธท่านนะบีมูซา และท่านนะบีมุฮัมมัด อย่างไรก็ดี อัลลอฮฺทรงถือว่าทั้งสองพวกนี้อยู่ในฐานะผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อพระองค์ และบรรดารอซูลของพระองค์ด้วย

[4] คือในระหว่างการศรัทธากับการปฏิเสธศรัทธา

152. และบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และบรรดารอซูลของพระองค์ และมิได้แยกระหว่างคนหนึ่งคนใดในพวกเขา[1] นั้น ชนเหล่านี้แหละ พระองค์จะทรงประทานแก่พวกเขาซึ่งรางวัลของพวกเขา และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษผู้ทรงเมตตาเสมอ

وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ بِٱللَّهِ وَرُسُلِهِۦ وَلَمْ يُفَرِّقُواْ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ أُوْلَٰٓئِكَ سَوْفَ يُؤْتِيهِمْ أُجُورَهُمْ ۗ وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿١٥٢﴾

153. บรรดาผู้ได้รับคัมภีร์[2] จะขอร้องเจ้าให้เจ้านำคัมภีร์ฉบับหนึ่งจากฟากฟ้าลงมาแก่พวกเขา[3] แท้จริงนั้นพวกเขาได้ขอร้องมูซาซึ่งสิ่งที่ใหญ่กว่านั้นมาแล้ว โดยที่พวกเขากล่าวว่า จงให้พวกเราเห็นอัลลอฮฺโดยชัดแจ้งเถิด[4] แล้วฟ้าผ่าก็ได้คร่าพวกเขา[5] เนื่องด้วยความอธรรมของพวกเขา[6] ภายหลังพวกเขาก็ได้ยึดถือลูกวัวหลังจากที่บรรดาหลักฐานอันชัดเจนได้มายัง

يَسْـَٔلُكَ أَهْلُ ٱلْكِتَٰبِ أَن تُنَزِّلَ عَلَيْهِمْ كِتَٰبًا مِّنَ ٱلسَّمَآءِ ۚ فَقَدْ سَأَلُواْ مُوسَىٰٓ أَكْبَرَ مِن ذَٰلِكَ فَقَالُوٓاْ أَرِنَا ٱللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْهُمُ ٱلصَّٰعِقَةُ بِظُلْمِهِمْ ۚ ثُمَّ ٱتَّخَذُواْ ٱلْعِجْلَ مِنۢ بَعْدِ مَا جَآءَتْهُمُ ٱلْبَيِّنَٰتُ فَعَفَوْنَا عَن ذَٰلِكَ ۚ وَءَاتَيْنَا مُوسَىٰ سُلْطَٰنًا مُّبِينًا ﴿١٥٣﴾

---

[1] คือในบรรดาผู้ที่เป็นรอซูล กล่าวคือบรรดาผู้ที่ศรัทธาในลักษณะดังกล่าวนี้ก็คือผู้ที่จะต้องศรัทธาต่อท่านนะบีมุฮัมมัด หรือผู้เป็นมุสลิมนั่นเอง

[2] หมายถึงชาวยิว

[3] โดยที่พวกเขาได้กล่าวแก่ท่านนะบีมุฮัมมัดว่า พวกเราจะไม่ทำสัตยาบันแก่ท่าน เพื่อยอมรับในสิ่งที่ท่านเชิญชวน จนกว่าท่านจะนำคัมภีร์จากอัลลอฮฺมาให้แก่เรา ซึ่งในคัมภีร์นั้นจะต้องระบุว่า มาจากอัลลอฮฺ ถึงคนนั้น คนนี้ ที่เป็นนักปราชญ์ของพวกเขาว่ามุฮัมมัดนั้น เป็นรอซูลของพระองค์ โดยที่พวกเขาได้ระบุชื่อนักปราชญ์ของพวกเขาให้ท่านนะบีทราบด้วย

[4] คือเห็นด้วยตาของพวกเขา

[5] คือทำให้พวกเขาตาย แล้วพระองค์ก็ทรงให้พวกเขาฟื้นคืนชีพอีก

[6] กล่าวคือการที่พวกเขาต้องการเห็นอัลลอฮฺโดยเปิดเผยนั้น เท่ากับพวกเขาได้เปรียบเทียบพระผู้ทรงบังเกิดกับสิ่งที่ถูกบังเกิด และยกตัวของพวกเขาขึ้นสูงกว่าขอบเขตที่พวกเขาพึงมี ซึ่งถือเป็นการอธรรม

พวกเขา[1] แล้วเราก็อภัยให้ในเรื่องนั้นและเราได้ให้แก่มูซาซึ่งอำนาจอันชัดเจน[2]

154. และเราได้ยกภูเขาอัฏฏูรฺขึ้นเหนือพวกเขา เพื่อให้ได้มาซึ่งสัญญาของพวกเขา[3] และเราได้กล่าวแก่พวกเขาว่า จงเข้าประตูนั้นไป[4] โดยโน้มศีรษะลง[5] และเราได้กล่าวแก่พวกเขาว่า จงอย่าได้ละเมิดในวันสับบะโต[6] และเราได้เอาจากพวกเขาซึ่งสัญญาอันหนักแน่น

وَرَفَعْنَا فَوْقَهُمُ ٱلطُّورَ بِمِيثَٰقِهِمْ وَقُلْنَا لَهُمُ ٱدْخُلُوا۟
ٱلْبَابَ سُجَّدًا وَقُلْنَا لَهُمْ لَا تَعْدُوا۟ فِى ٱلسَّبْتِ
وَأَخَذْنَا مِنْهُم مِّيثَٰقًا غَلِيظًا ﴿١٥٤﴾

155. (แล้วเราจึงได้กริ้วพวกเขา และละอฺนัตพวกเขา[7]) เนื่องด้วยการที่พวกเขาทำลายสัญญาของพวกเขา[8] และปฏิเสธบรรดาโองการของอัลลอฮฺ และฆ่าบรรดานะบี[9] โดยปราศจากความเป็นธรรม และการที่พวกเขากล่าวว่า

فَبِمَا نَقْضِهِم مِّيثَٰقَهُمْ وَكُفْرِهِم بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ
وَقَتْلِهِمُ ٱلْأَنۢبِيَآءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَقَوْلِهِمْ قُلُوبُنَا غُلْفٌۢ
بَلْ طَبَعَ ٱللَّهُ عَلَيْهَا بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ
إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٥٥﴾

---

[1] คือหลังจากที่อัลลอฮฺได้ทรงให้นะบีมูซา แสดงมัวะญิซาตแก่พวกเขา อันได้แก่การให้ไม้เท้ากลายเป็นงู ให้มือเป็นสีขาวบริสุทธิ์ ให้น้ำในทะเลแดงแยกออกเป็นทางเดิน เพื่อให้พวกเขาหนีการติดตามของฟิรเอาน์

[2] กล่าวคือให้ท่านนะบีมูซาสามารถปกครองพวกเขาได้ ทั้ง ๆ ที่พวกเขาเป็นพวกที่ดื้อรั้น จนกระทั่งใช้ให้พวกเขาฆ่าฟันกันเอง เพื่อลงโทษพวกที่ทำการเคารพสักการะลูกวัว พวกเขาก็ปฏิบัติตาม

[3] คือเนื่องจากพวกเขาดื้อดึงไม่ยอมปฏิบัติตามบทบัญญัติในคัมภีร์ของพวกเขา อัลลอฮฺจึงได้ทรงยกภูเขาอัฏฏูรขึ้นเหนือศีรษะของพวกเขา เพื่อให้ได้มาซึ่งคำมั่นสัญญาจากพวกเขาว่าจะเคารพและปฏิบัติตามบัญญัติของอัลลอฮฺโดยเข้มแข็ง แล้วพวกเขาก็ให้คำมั่นสัญญาแก่พระองค์

[4] คือประตูเมืองไบตุลมักดิส

[5] คือโน้มศีรษะลงเพื่อเป็นการแสดงคารวะและถ่อมตน

[6] คือวันเสาร์อันเป็นวันปฏิบัติศาสนกิจของพวกเขา และห้ามพวกเขาทำการจับปลาด้วย

[7] เป็นข้อความที่ถูกละไว้ ทั้งนี้เพราะเป็นที่ทราบกันดีในสำนวนของประโยค

[8] คือสัญญาว่าจะยึดมั่นในบัญญัติศาสนาตามที่ได้ให้ไว้แก่อัลลอฮฺ

[9] เช่น นะบีซะกะรียา และนะบียะฮฺยา เป็นต้น เกี่ยวกับเรื่องนี้พวกก็อดยานีปฏิเสธว่ามิได้ฆ่า ดังนั้นจึงได้บิดเบือนคำว่า ฆ่า ให้เฉเป็น พยายามฆ่า กุรอาน มะญีด หน้า 225

หัวใจของเรามีเปลือกหุ้มอยู่[1] หามิได้ อัลลอฮฺได้ทรงประทับตราบนหัวใจของพวกเขาต่างหาก[2] เนื่องจากการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขา[3] ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ศรัทธากัน นอกจากเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

وَبِكُفۡرِهِمۡ وَقَوۡلِهِمۡ عَلَىٰ مَرۡيَمَ بُهۡتَٰنًا عَظِيمٗا ١٥٦

156. และเนื่องจากการที่พวกเขาปฏิเสธศรัทธา[4] และกล่าวให้ร้ายแก่มัรฺยัม[5] ซึ่งความเท็จอันใหญ่หลวง

وَقَوۡلِهِمۡ إِنَّا قَتَلۡنَا ٱلۡمَسِيحَ عِيسَى ٱبۡنَ مَرۡيَمَ رَسُولَ
ٱللَّهِ وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلَٰكِن شُبِّهَ لَهُمۡۚ وَإِنَّ

157. และการที่พวกเขากล่าวว่า แท้จริงพวกเราได้ฆ่า อัล-มะซีหฺ อีซา บุตรของมัรฺยัม รอซูลของอัลลอฮฺ และพวกเขาหาได้ฆ่าอีซา และหาได้ตรึงเขาบนไม้กางเขนไม่[6] แต่ทว่าเขาถูกให้เหมือนแก่พวกเขา[7] และแท้จริงบรรดาผู้ที่ขัดแย้ง

---

[1] เป็นสำนวนเปรียบเทียบอันเป็นการแจ้งให้ท่านนะบีทราบว่า อย่าพยายามเชิญชวนพวกเราเลย ไม่มีทางที่จะสำเร็จได้ เพราะเราได้ปักใจแล้วว่าเราจะไม่ศรัทธาต่อท่าน หัวใจของเรานั้นประหนึ่งมีเปลือกหุ้มอยู่ ดังนั้นคำเชิญชวนของท่านจึงไม่สามารถจะผ่านเข้าไปได้

[2] เป็นคำพูดประชดเพื่อให้สาสมกับคำของพวกเขาที่ว่า หัวใจของเรามีเปลือกหุ้ม พระองค์จึงได้กล่าวโต้ว่า หามิได้ ที่คำเชิญชวนของมุฮัมมัดไม่เข้าไปในหัวใจของพวกเขานั้น มิใช่เพราะมีเปลือกหุ้มดอก หากแต่เพราะพระองค์ทรงประทับตรามันต่างหาก

[3] คือปฏิเสธศรัทธาต่อท่านนะบีมุฮัมมัด

[4] คือปฏิเสธศรัทธาต่อท่านนะบีอีซา

[5] เช่นกล่าวหาว่า นางมัรฺยัมกระทำซินาอันเป็นการกล่าวหาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแก่หญิงผู้บริสุทธิ์ เช่นนางมัรยัม

[6] คือพวกเขามิได้ฆ่าท่านนะบีอีซาแต่อย่างใด และไม่ได้ตรึงท่านบนไม้กางเขนอย่างที่พวกเขาอ้างกันด้วยในเรื่องนี้พวกก็อดยานีเถียงว่า นะบีอีซาถูกตรึงบนไม้กางเขนจริงแต่ไม่ตาย (กุรอาน มะญีด หน้า 225) ทั้ง ๆ ที่อัลลอฮฺแจ้งให้ทราบว่า นะบีอีซามิได้ถูกตรึงบนไม้กางเขน

[7] คือ ยูฮูซา ซึ่งเป็นสาวกที่ทรยศต่อท่านต่างหากที่ถูกตรึงบนไม้กางเขน ทั้งนี้เนื่องจากอัลลอฮฺทรงให้เขามีลักษณะเหมือนกับท่านนะบีอีซา เพื่อลงโทษเขาในฐานะที่เขาทรยศต่อนะบีอีซา เขาจึงถูกจับไปตรึงบนไม้กางเขนแทนท่านนะบีอีซา ด้วยความเข้าใจผิด และเรื่องนี้ก็ยังเป็นที่สงสัยกันอยู่ในหมู่พวกเขา

ٱلَّذِينَ ٱخْتَلَفُوا۟ فِيهِ لَفِى شَكٍّ مِّنْهُ ۚ مَا لَهُم بِهِۦ مِنْ عِلْمٍ
إِلَّا ٱتِّبَاعَ ٱلظَّنِّ ۚ وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًۢا ﴿١٥٧﴾

ในตัวเขา[1] นั้น แน่นอนย่อมอยู่ในความสงสัย[2] เกี่ยวกับเขา พวกเขาหามีความรู้ใด ๆ ต่อเขาไม่ นอกจากคล้อยตามความนึกคิดเท่านั้น[3] และพวกเขามิได้ฆ่าเขาด้วยความแน่ใจ[4] (อีซา)

بَل رَّفَعَهُ ٱللَّهُ إِلَيْهِ ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٥٨﴾

158. หามิได้[5] อัลลอฮฺได้ทรงยกเขา (อีซา) ขึ้นไปยังพระองค์ต่างหาก[6] และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณเสมอ

وَإِن مِّنْ أَهْلِ ٱلْكِتَـٰبِ إِلَّا لَيُؤْمِنَنَّ بِهِۦ قَبْلَ
مَوْتِهِۦ ۖ وَيَوْمَ ٱلْقِيَـٰمَةِ يَكُونُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا ﴿١٥٩﴾

159. และไม่มีอะฮฺลิลกิตาบคนใด นอกจากแน่นอนเขาจะต้องศรัทธา ต่อท่านบีอีซา ก่อนที่เขาจะตาย[7] และวันกิยามะฮฺ เขา (อีซา) จะเป็นพยานยืนยันพวกเขาเหล่านั้น[8]

---

[1] คือพวกยิวต่างมีความคิดเห็นต่างกันในตัวของท่านนะบีอีซาว่าเป็นผู้ที่ถูกตรึงจริงหรือไม่

[2] คือไม่สามารถจะขจัดความสงสัยเกี่ยวกับท่านนะบีอีซาได้ว่า ใครคือผู้ที่ถูกจับไปตรึงกันแน่ ถ้าท่านนะบีอีซาถูกตรึงแล้ว ยะฮูซาหายไปไหน

[3] คือไม่มีใครรู้จริงเกี่ยวกับตัวท่านได้ นอกจากใครคิดอย่างไรก็เชื่อถืออย่างนั้น ด้วยเหตุนี้จึงมีความคิดขัดแย้งกัน

[4] คือพวกยิวมิได้ฆ่าท่านนะบีอีซาด้วยความแน่ใจว่า เป็นท่านจริง เพราะขณะที่จะทำการตรึงยะฮูซาบนไม้กางเขนนั้นก็ยังถกเถียงกันอยู่ว่าใช่ท่านนะบีอีซาหรือไม่ และยะฮูซาก็ปฏิเสธว่าเขามิใช่ท่านนะบีอีซา แต่ในที่สุดพวกเขาก็ฆ่ายะฮูซา และตรึงเขาบนไม้กางเขน โดยเข้าใจแกน ๆ ว่าเป็นนะบีอีซา ในคัมภีร์อินญีลเบอร์นาบา ได้ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า ทหารได้จับตัวยะฮูซา อัลอัสคือรฺยูฏีย์ ไปโดยเข้าใจว่าเป็นท่านนะบีอีซา

[5] คือมิใช่อย่างกับที่พวกเขาเข้าใจว่าพวกเขาฆ่าท่านนะบีอีซาดอก

[6] คือยกท่านนะบีอีซาขึ้นไปยังพระองค์ โดยให้ท่านอยู่ในที่ที่พระองค์ทรงเห็นว่าเหมาะสม ทั้งนี้ด้วยเดชานุภาพของพระองค์ ถ้าจะมีคนถามว่า แล้วจะไปกินที่ไหน ถ่ายที่ไหน และอะไรอื่น ๆ อีกตามที่มนุษย์เขาทำกันก็ให้ตอบว่าอัลลอฮฺนั้นเมื่อประสงค์สิ่งใดแล้ว ทุกสิ่งย่อมเป็นไปตามความพระประสงค์ของพระองค์ทุกประการ ไม่มีสิ่งใดยากสำหรับพระองค์

[7] คือเมื่อใกล้วันกิยามะฮฺ อัลลอฮฺจะทรงให้ท่านนะบีอีซากลับมายังโลกอีกครั้งหนึ่ง แล้วพวกยิวทุกคนก็จะศรัทธาต่อท่านก่อนที่ท่านจะตาย

[8] คือยืนยันว่าท่านมิได้ชวนเชิญให้พวกเขายึดถือท่านและมารดาของท่านเป็นพระเจ้า ดังที่พวกเขายึดถือกันอยู่

فَبِظُلۡمٖ مِّنَ ٱلَّذِينَ هَادُواْ حَرَّمۡنَا عَلَيۡهِمۡ طَيِّبَٰتٍ
أُحِلَّتۡ لَهُمۡ وَبِصَدِّهِمۡ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ كَثِيرٗا ١٦٠

160. แล้วก็เนื่องด้วยความอธรรมจากบรรดาผู้ที่เป็นยิว เราจึงได้ให้เป็นที่ต้องห้ามแก่พวกเขาซึ่งบรรดาสิ่งดี ๆ[1] ที่ได้ถูกอนุมัติแก่พวกเขามาแล้ว และเนื่องด้วยการที่พวกเขาขัดขวางทางของอัลลอฮฺอย่างมากมาย[2] ด้วย

وَأَخۡذِهِمُ ٱلرِّبَوٰاْ وَقَدۡ نُهُواْ عَنۡهُ وَأَكۡلِهِمۡ أَمۡوَٰلَ ٱلنَّاسِ
بِٱلۡبَٰطِلِۚ وَأَعۡتَدۡنَا لِلۡكَٰفِرِينَ مِنۡهُمۡ
عَذَابًا أَلِيمٗا ١٦١

161. และเนื่องด้วยการที่พวกเขาเอาดอกเบี้ยทั้ง ๆ ที่พวกเขาถูกห้ามในเรื่องนั้น และเนื่องด้วยการที่พวกเขากินทรัพย์ของผู้คนโดยไม่ชอบ และเราได้เตรียมไว้แล้ว สำหรับผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย ซึ่งการลงโทษอันเจ็บแสบ

لَّٰكِنِ ٱلرَّٰسِخُونَ فِي ٱلۡعِلۡمِ مِنۡهُمۡ وَٱلۡمُؤۡمِنُونَ
يُؤۡمِنُونَ بِمَآ أُنزِلَ إِلَيۡكَ وَمَآ أُنزِلَ مِن قَبۡلِكَۚ
وَٱلۡمُقِيمِينَ ٱلصَّلَوٰةَۚ وَٱلۡمُؤۡتُونَ ٱلزَّكَوٰةَ
وَٱلۡمُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ أُوْلَٰٓئِكَ سَنُؤۡتِيهِمۡ
أَجۡرًا عَظِيمًا ١٦٢

162. แต่ทว่าบรรดาผู้มั่นในความรู้ในหมู่พวกเขา[3] และบรรดาผู้ที่ศรัทธานั้น[4] พวกเขาย่อมศรัทธาต่อสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เจ้า และสิ่งที่ถูกประทานลงมาก่อนเจ้า และบรรดาผู้ที่ดำรงไว้ซึ่งการละหมาดและบรรดาผู้ชำระซะกาต และบรรดาผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และวันปรโลก ชนเหล่านี้แหละ เราจะให้แก่พวกเขาซึ่งรางวัลอันใหญ่หลวง

۞ إِنَّآ أَوۡحَيۡنَآ إِلَيۡكَ كَمَآ أَوۡحَيۡنَآ إِلَىٰ نُوحٖ
وَٱلنَّبِيِّـۧنَ مِنۢ بَعۡدِهِۦۚ وَأَوۡحَيۡنَآ إِلَىٰٓ إِبۡرَٰهِيمَ
وَإِسۡمَٰعِيلَ وَإِسۡحَٰقَ وَيَعۡقُوبَ وَٱلۡأَسۡبَاطِ

163. แท้จริงเราได้มีโองการแก่เจ้า เช่นเดียวกับที่เราได้มีโองการแก่นูฮฺ และบรรดานะบีหลังจากเขา และเราได้มีโองการแก่อิบรอฮีม และอิสมาอีล และอิสฮาก และยะอฺกูบ และ

---

[1] อันได้แก่สัตว์ที่มีเล็บทุกชนิด

[2] หมายถึงไม่ยอมปฏิบัติตามบัญญัติของอัลลอฮฺ

[3] คือหมู่ชาวยิวอันได้แก่ อับดุลลอฮฺ บินสะลาม และ อุไซด บินสะอฺยะฮฺ เป็นต้น

[4] คืออุมมัตของท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

وَعِيسَىٰ وَأَيُّوبَ وَيُونُسَ وَهَٰرُونَ وَسُلَيْمَٰنَ ۚ وَءَاتَيْنَا دَاوُۥدَ زَبُورًا ﴿١٦٣﴾

อัล-อัสบาฏ[1] และอีซา และอัยยูบ และยูนุส และฮารูน และสุลัยมาน และเราได้ให้ ซะบูร[2] แก่ดาวูด

وَرُسُلًا قَدْ قَصَصْنَٰهُمْ عَلَيْكَ مِن قَبْلُ وَرُسُلًا لَّمْ نَقْصُصْهُمْ عَلَيْكَ ۚ وَكَلَّمَ ٱللَّهُ مُوسَىٰ تَكْلِيمًا ﴿١٦٤﴾

164. และมีบรรดารอซูล ซึ่งเราได้เล่าถึงพวกเขาแก่เจ้ามาก่อนแล้ว[3] และมีบรรดารอซูลซึ่งเรามิได้เล่าแก่เจ้าเกี่ยวกับพวกเขา และอัลลอฮฺได้ตรัสแก่มูซาจริง ๆ[4]

رُّسُلًا مُّبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى ٱللَّهِ حُجَّةٌۢ بَعْدَ ٱلرُّسُلِ ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٦٥﴾

165. คือบรรดารอซูลในฐานะผู้แจ้งข่าวดี และในฐานะผู้ตักเตือน เพื่อว่ามนุษย์จะได้ไม่มีหลักฐานใด ๆ อ้างแก้ตัวแก่อัลลอฮฺได้ หลังจากบรรดาร่อซูลเหล่านั้น และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณ

لَّٰكِنِ ٱللَّهُ يَشْهَدُ بِمَآ أَنزَلَ إِلَيْكَ ۖ أَنزَلَهُۥ بِعِلْمِهِۦ ۖ وَٱلْمَلَٰٓئِكَةُ يَشْهَدُونَ ۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ شَهِيدًا ﴿١٦٦﴾

166. แต่ทว่าอัลลอฮฺนั้นทรงยืนยันในสิ่ง[5] ที่พระองค์ได้ทรงประทานลงมาแก่เจ้า[6] ว่าพระองค์ได้ทรงประทานสิ่งนั้นมาด้วยความรู้ของพระองค์ และมะลาอิกะฮฺก็ยืนยันด้วย และพอเพียงแล้วที่อัลลอฮฺเป็นผู้ทรงยืนยัน

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَصَدُّوا۟ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ قَدْ ضَلُّوا۟ ضَلَٰلًۢا بَعِيدًا ﴿١٦٧﴾

167. แท้จริงบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา และขัดขวางทางของอัลลอฮฺนั้น แน่นอนพวกเขาได้หลงทางไปแล้วอย่างไกล

---

[1] คือเผ่าพันธุ์ของท่านนะบียะอฺกูบ รวม 12 เผ่าด้วยกัน

[2] ชื่อคัมภีร์

[3] เช่นที่ระบุอยู่ในซูเราะ อัล-อันอามฺ

[4] คือได้ตรัสแก่นะบีมูซาโดยตรง ไม่มีสื่อกลางใด ๆ

[5] คือ อัล- กุรอาน

[6] คือท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม

168. แท้จริงบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา และอธรรมแก่ตัวเองนั้น ใช่ว่าอัลลอฮฺจะทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขาก็หาไม่ และก็ใช่ว่าพระองค์จะทรงแนะนำแก่พวกเขา ซึ่งทางหนึ่งทางใดก็หาไม่

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَظَلَمُوا۟ لَمْ يَكُنِ ٱللَّهُ لِيَغْفِرَ
لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ طَرِيقًا ﴿١٦٨﴾

169. นอกจากทางแห่งนรกญะฮันนัม โดยที่พวกเขาจะอยู่ในนั้นตลอดกาล และนั่นเป็นสิ่งง่ายดายแก่อัลลอฮฺ

إِلَّا طَرِيقَ جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا ۚ وَكَانَ ذَٰلِكَ
عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرًا ﴿١٦٩﴾

170. มนุษย์ชาติทั้งหลาย แท้จริงรอซูลผู้นั้น[1] ได้นำความจริงจากพระเจ้าของพวกเจ้ามายังพวกเจ้าแล้ว จงศรัทธากันเถิด มันเป็นสิ่งดียิ่งแก่พวกเจ้า และหากพวกเจ้าปฏิเสธศรัทธา[2] แล้วแท้จริงสิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้า และในแผ่นดินนั้น เป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺทั้งสิ้น และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ قَدْ جَآءَكُمُ ٱلرَّسُولُ بِٱلْحَقِّ
مِن رَّبِّكُمْ فَـَٔامِنُوا۟ خَيْرًا لَّكُمْ ۚ وَإِن تَكْفُرُوا۟
فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ
عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٧٠﴾

171. อะฮฺลุลกิตาบทั้งหลาย[3] จงอย่าปฏิบัติให้เกินขอบเขต[4] ในศาสนาของพวกเจ้า และจงอย่ากล่าวเกี่ยวกับอัลลอฮฺ นอกจากสิ่งที่เป็นจริงเท่านั้น[5] แท้จริง อัล-มะซีฮฺ อีซาบุตรของ

يَٰٓأَهْلَ ٱلْكِتَٰبِ لَا تَغْلُوا۟ فِى دِينِكُمْ
وَلَا تَقُولُوا۟ عَلَى ٱللَّهِ إِلَّا ٱلْحَقَّ ۚ إِنَّمَا ٱلْمَسِيحُ
عِيسَى ٱبْنُ مَرْيَمَ رَسُولُ ٱللَّهِ وَكَلِمَتُهُۥٓ

---

[1] หมายถึงท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[2] (ก็ไม่เป็นการเดือดร้อนแก่อัลลอฮฺแต่อย่างใด) ดังกล่าวนี้เป็นข้อความที่ถูกละไว้

[3] หมายถึงทั้งพวกยิวและคริสต์

[4] คือขอบเขตที่ศาสนาได้กำหนดไว้ เช่น ทำการอิบาดะฮฺจนไม่มีเวลาประกอบอาชีพ เป็นต้น

[5] เช่นพูดว่าพระองค์องค์เดียวเท่านั้นที่ควรได้รับการสักการะ ไม่มีภาคีใด ๆ แก่พระองค์ และพระองค์ไม่ทรงมีพระบุตร

أَلْقَىٰهَآ إِلَىٰ مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِّنْهُ فَـَٔامِنُوا۟ بِٱللَّهِ
وَرُسُلِهِۦ وَلَا تَقُولُوا۟ ثَلَٰثَةٌ ٱنتَهُوا۟ خَيْرًا
لَّكُمْ إِنَّمَا ٱللَّهُ إِلَٰهٌ وَٰحِدٌ سُبْحَٰنَهُۥٓ أَن
يَكُونَ لَهُۥ وَلَدٌ لَّهُۥ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ وَكِيلًا ١٧١

มัรยัมนั้น เป็นเพียงรอซูลของอัลลอฮฺและเป็นเพียงดำรัสของพระองค์ที่ได้ทรงกล่าวมันแก่มัรฺยัม[1] และเป็นเพียงวิญญาณหนึ่งจากพระองค์[2]เท่านั้น ดังนั้นจงศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และบรรดารอซูลของพระองค์เถิด[3] และจงอย่ากล่าวว่าสามองค์เลย[4] จงหยุดยั้งเสียเถิด มันเป็นสิ่งดียิ่งแก่พวกเจ้า แท้จริงอัลลอฮฺคือผู้ควรได้รับการเคารพสักการะแต่เพียงองค์เดียวเท่านั้น พระองค์ทรงบริสุทธิ์จากการที่จะทรงมีพระบุตร[5] สิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้า และสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินนั้นเป็นสิทธิของพระองค์ทั้งสิ้น และเพียงพอแล้วที่อัลลอฮฺเป็นผู้ได้รับมอบหมายให้คุ้มครองรักษา[6]

لَّن يَسْتَنكِفَ ٱلْمَسِيحُ أَن يَكُونَ عَبْدًا
لِّلَّهِ وَلَا ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ ٱلْمُقَرَّبُونَ وَمَن يَسْتَنكِفْ

172. อัล-มะซีหฺนั้นจะไม่หยิ่งเป็นอันขาดที่จะเป็นบ่าวของอัลลอฮฺ[7] และมลาอิกะฮฺผู้ใกล้ชิด

---

[1] คือทรงกล่าวแก่นางว่า "จงมีบุตรชายคนหนึ่ง" แล้วนางก็ตั้งครรภ์และคลอดมาเป็นชายได้ชื่อว่า อีซา ด้วยเหตุนี้ท่านนะบีอีซา จึงถือว่าเป็นดำรัสของพระองค์

[2] คือท่านนะบีอีซาเกิดขึ้นจากวิญญาณหนึ่งที่มาจากพระองค์โดยตรง มิใช่ผ่านชายใด ด้วยเหตุนี้ท่านนะบีอีซาจึงเกิดขึ้นโดยไม่มีบิดา

[3] รวมถึงศรัทธาต่อท่านนะบีมุฮัมมัดด้วย

[4] คืออย่ากล่าวว่าอัลลอฮฺ แบ่งภาคออกเป็นสามองค์ คือ พระบิดา พระบุตร และพระจิต โดยที่แต่ละองค์เป็นพระเจ้าโดยสมบูรณ์ ซึ่งเมื่อรวมกันแล้วก็เป็นพระเจ้าองค์เดียว ดังกล่าวนี้เป็นความเข้าใจผิดของคริสต์ชน

[5] คือทรงบริสุทธิ์เกินกว่าที่จะถือเอานะบีอีซา เป็นพระบุตรของพระองค์ เพราะพระองค์ไม่ทรงต้องพึ่งพาอาศัยใคร ซึ่งแตกต่างกับมนุษย์ที่จำต้องมีบุตรที่จะได้ช่วยเหลือพ่อแม่ยามชรา

[6] คือทำหน้าที่คุ้มครองรักษากิจการงานต่าง ๆ ของพวกเขา

[7] เพราะ อัล-มะซีหฺ อีซา รู้ดีว่าตนเป็นบ่าวของพระองค์ มิใช่เป็นพระเจ้าหรือพระบุตร ดังที่พวกคริสต์เข้าใจ ดังกล่าวนี้เป็นการชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่านะบีอีซานั้น เป็นปุถุชนคนหนึ่งที่เป็นรอซูลของอัลลอฮฺเท่านั้น

عَنْ عِبَادَتِهِۦ وَيَسْتَكْبِرْ فَسَيَحْشُرُهُمْ
إِلَيْهِ جَمِيعًا ﴿١٧٢﴾

(พระองค์) ก็ไม่หยิ่งด้วย และผู้ใดหยิ่งต่อการที่จะอิบาดะฮฺ[1] ต่อพระองค์ และยะโสแล้ว พระองค์ก็จะทรงชุมนุมพวกเขาไว้ยังพระองค์ทั้งหมด[2]

فَأَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ
فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ وَيَزِيدُهُم مِّن فَضْلِهِۦ ۖ
وَأَمَّا ٱلَّذِينَ ٱسْتَنكَفُوا۟ وَٱسْتَكْبَرُوا۟
فَيُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَلَا يَجِدُونَ لَهُم
مِّن دُونِ ٱللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿١٧٣﴾

173. ส่วนบรรดาผู้ที่ศรัทธา และประกอบสิ่งที่ดีงามทั้งหลายนั้น พระองค์จะทรงตอบแทนพวกเขาโดยครบถ้วน ซึ่งรางวัลของพวกเขา และจะทรงเพิ่มให้แก่พวกเขาด้วย[3] จากความกรุณาของพระองค์ และส่วนบรรดาผู้ที่หยิ่งและยะโสนั้น พระองค์จะทรงลงโทษพวกเขา ซึ่งการลงโทษอันเจ็บแสบ และพวกเขาจะไม่พบผู้คุ้มครอง และผู้ช่วยเหลือใด ๆ สำหรับพวกเขาอื่นจากอัลลอฮฺ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ قَدْ جَآءَكُم بُرْهَٰنٌ مِّن رَّبِّكُمْ
وَأَنزَلْنَآ إِلَيْكُمْ نُورًا مُّبِينًا ﴿١٧٤﴾

174. มนุษยชาติทั้งหลาย แน่นอนได้มีหลักฐาน[4] จากพระเจ้าของพวกเจ้ามายังพวกเจ้าแล้ว และเราได้ให้แสงสว่าง[5] อันแจ่มแจ้งลงมาแก่พวกเจ้าด้วย

فَأَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ بِٱللَّهِ وَٱعْتَصَمُوا۟ بِهِۦ
فَسَيُدْخِلُهُمْ فِى رَحْمَةٍ مِّنْهُ وَفَضْلٍ وَيَهْدِيهِمْ
إِلَيْهِ صِرَٰطًا مُّسْتَقِيمًا ﴿١٧٥﴾

175. ส่วนบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และยึดมั่นในพระองค์นั้น พระองค์จะทรงให้พวกเขาเข้าอยู่ในความเอ็นดูเมตตาและความโปรดปรานจากพระองค์ และจะทรงแนะนำพวกเขาซึ่งทางอันเที่ยงตรงไปสู่พระองค์

---

[1] คือหยิ่งต่อการที่จะปฏิบัติในสิ่งที่แสดงถึงการเป็นบ่าวของพระองค์

[2] คือไม่มีใครที่สามารถหลบหลีกไปได้ ทั้งนี้เพื่อที่พระองค์จะได้ทำการลงโทษพวกเขาให้สาสมกับความยะโสของพวกเขา

[3] คือนอกเหนือจากรางวัลที่พวกเขาพึงได้รับตามผลงานของเขา ทั้งนี้เป็นความกรุณาจากพระองค์

[4] หมายถึงท่านนะบีมุฮัมมัด ซ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮฺ วะซัลลัม

[5] หมายถึง อัล-กุรอาน

يَسْتَفْتُونَكَ قُلِ ٱللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِى ٱلْكَلَـٰلَةِ ۚ
إِنِ ٱمْرُؤٌا۟ هَلَكَ لَيْسَ لَهُۥ وَلَدٌ وَلَهُۥٓ أُخْتٌ فَلَهَا
نِصْفُ مَا تَرَكَ ۚ وَهُوَ يَرِثُهَآ إِن لَّمْ يَكُن لَّهَا
وَلَدٌ ۚ فَإِن كَانَتَا ٱثْنَتَيْنِ فَلَهُمَا ٱلثُّلُثَانِ مِمَّا تَرَكَ ۚ
وَإِن كَانُوٓا۟ إِخْوَةً رِّجَالًا وَنِسَآءً فَلِلذَّكَرِ مِثْلُ
حَظِّ ٱلْأُنثَيَيْنِ ۗ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمْ أَن تَضِلُّوا۟ ۗ
وَٱللَّهُ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌۢ ﴿١٧٦﴾

176. เขาเหล่านั้นจะขอให้เจ้าชี้ขาดปัญหา[1] จงกล่าวเถิดว่า อัลลอฮฺ จะทรงชี้ขาดให้แก่พวกเจ้าในเรื่องของผู้เสียชีวิตที่ไม่มีบิดาและบุตร คือถ้าชายคนหนึ่งตาย โดยที่เขาไม่มีบุตรแต่มีพี่สาวหรือน้องสาวคนหนึ่งแล้ว นางจะได้รับครึ่งหนึ่งของมรดกที่เขาได้ทิ้งไว้ และขณะเดียวกันเขาก็จะได้รับมรดกของนาง[2] หากนางไม่มีบุตร แต่ถ้าปรากฏว่าพี่สาวหรือน้องสาวของเขามีด้วยกันสองคน ทั้งสองนั้นจะได้รับสองในสามจากมรดกที่เขาได้ทิ้งไว้ แต่ถ้าพวกเขาเป็นพี่น้องหลายคนทั้งชายและหญิง สำหรับชายจะได้รับเท่ากับส่วนได้ของหญิงสองคน[3] ที่อัลลอฮฺทรงแจกแจงแก่พวกเจ้านั้นเนื่องจากการที่พวกเจ้าจะหลงผิด[4] และอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้ในทุกสิ่งทุกอย่าง

---

[1] คือปัญหามรดกของผู้ที่เสียชีวิตโดยไม่มีบิดาและบุตร

[2] คือรับมรดกของนางทั้งหมด ถ้าหากนางตายโดยไม่มีทั้งบิดาและบุตร

[3] คือได้รับสองเท่าของหญิง หรือชายได้รับสองส่วน หญิงได้รับหนึ่งส่วน

[4] กล่าวคือ เมื่ออัลลอฮฺทรงแจ้งให้พวกเจ้าทราบแล้ว แน่นอนพวกเจ้าก็ย่อมไม่หลงผิด อนึ่งคำว่า อันตะฎิลล นั้นตกในตำแหน่ง มัฟอูลิอัจญ์ลิฮฺ

(5) ซูเราะฮฺ อัล-มาอิดะฮฺ

سورة المائدة

ซูเราะฮฺนี้ นอกจากจะได้ชื่อว่า ซูเราะฮฺ อัล-มาอิดะฮฺ แล้วยังได้ชื่อว่า ซูเราะฮฺ อัล-กุอูด และซูเราะฮฺ อัล-มุนกิดะฮฺ อีกด้วย เป็นซูเราะฮฺมะดะนียะฮฺ กล่าวคือ เป็นซูเราะฮฺที่ถูกประทานลงมาหลังจากท่านนบีมุฮัมมัดได้อพยพไปนครมะดีนะฮฺแล้ว แม้ว่าจะมีบางอายะฮฺที่อยู่ในซูเราะฮฺ มะดะนียะฮฺถูกประทานลงมาที่มักกะฮฺหลังจากอพยพก็ตาม ในซูเราะฮฺนี้มี 120 อายะฮฺ ตามการนับของชาวกูฟะฮฺ และ 122 อายะฮฺ ตามการนับของชาวฮิญาซ และ 123 อายะฮฺ ตามการนับของชาวบัศเราะฮฺ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ أَوْفُوا۟ بِٱلْعُقُودِ ۚ أُحِلَّتْ لَكُم بَهِيمَةُ ٱلْأَنْعَٰمِ إِلَّا مَا يُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ غَيْرَ مُحِلِّى ٱلصَّيْدِ وَأَنتُمْ حُرُمٌ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ يَحْكُمُ مَا يُرِيدُ ﴿١﴾

1. บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงรักษาบรรดาสัญญา[1] ให้ครบถ้วนเถิด สัตว์ประเภทปศุสัตว์[2] นั้นได้ถูกอนุมัติแก่พวกเจ้าแล้ว นอกจากที่จะถูกอ่านให้พวกเจ้าฟัง[3] โดยที่พวกเจ้ามิใช่ผู้ที่ให้สัตว์ที่จะถูกล่านั้น เป็นที่อนุมัติ ขณะที่พวกเจ้า

---

[1] คือสัญญาทั้งที่ให้ไว้แก่อัลลอฮฺ และผู้คนทั่ว ๆ ไป

[2] อันได้แก่ อูฐ แพะ แกะ วัว ควาย

[3] คือที่ถูกระบุไว้ในอายะฮฺที่สามของซูเราะฮฺนี้

อยู่ในอิหฺรอม[1] แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงชี้ขาดตามที่พระองค์ทรงประสงค์

2. ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าให้เป็นที่อนุมัติ[2] ซึ่งบรรดาเครื่องหมายแห่งศาสนาของอัลลอฮฺ[3] และเดือนที่ต้องห้าม[4] และสัตว์พลี[5] และสัตว์ที่ถูกสวมเครื่องหมายไว้ที่คอเพื่อเป็นสัตว์พลี[6] และบรรดาผู้ที่มุ่งสู่บ้านอันเป็นที่ต้องห้าม[7] โดยแสวงหาความโปรดปราน และความพอพระทัยจากพระเจ้าของพวกเขา แต่เมื่อพวกเจ้าเปลื้องอิหฺรามแล้ว[8] ก็จงล่าสัตว์ได้ และจงอย่าให้การเกลียดชังแก่พวกหนึ่งพวกใด[9] ที่ขัดขวางพวกเจ้า

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تُحِلُّوا۟ شَعَٰٓئِرَ ٱللَّهِ وَلَا ٱلشَّهْرَ ٱلْحَرَامَ وَلَا ٱلْهَدْىَ وَلَا ٱلْقَلَٰٓئِدَ وَلَآ ءَآمِّينَ ٱلْبَيْتَ ٱلْحَرَامَ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّن رَّبِّهِمْ وَرِضْوَٰنًا ۚ وَإِذَا حَلَلْتُمْ فَٱصْطَادُوا۟ ۚ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَـَٔانُ قَوْمٍ أَن صَدُّوكُمْ عَنِ ٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ أَن تَعْتَدُوا۟ ۘ وَتَعَاوَنُوا۟ عَلَى ٱلْبِرِّ وَٱلتَّقْوَىٰ ۖ وَلَا تَعَاوَنُوا۟ عَلَى ٱلْإِثْمِ وَٱلْعُدْوَٰنِ ۚ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ ۖ إِنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلْعِقَابِ ﴿٢﴾

[1] คือที่อนุมัติให้แก่พวกเจ้า ซึ่งการล่าสัตว์ประเภทปศุสัตว์นั้น ในขณะที่พวกเจ้ามิได้อยู่ในระหว่างพิธีฮัจย์ซึ่งครองผ้าอิหรอมอยู่ แต่ถ้าพวกเจ้าอยู่ในอิหรอม แล้วทำการล่าสัตว์ประเภทดังกล่าวโดยถือว่าเป็นสัตว์อนุมัตินั้นไม่ได้ เพราะผู้ที่อยู่ในอิหรอมนั้นห้ามล่าสัตว์ใด ๆ ทั้งสิ้น แม้จะเป็นสัตว์ที่อนุมัติก็ตาม

[2] คืออย่าให้สิ่งที่จะกล่าวต่อไปนี้เป็นที่อนุมัติให้กระทำตามใจชอบได้

[3] อันได้แก่ข้อกำหนดแห่งบัญญัติศาสนาที่จะต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดโดยไม่ต่อเติมหรือตัดทอนเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับข้อกำหนดในพิธีฮัจญ์และอุมเราะฮฺ

[4] คือเดือนที่ถูกห้ามมิให้ทำการสู้รบ และหลั่งเลือดกัน แม้จะเป็นศัตรูที่ประหัตประหารกันอยู่ก็ตาม ซึ่งเดือนดังกล่าวนี้ได้แก่เดือน ซุลเกาะดะฮฺ ซุลฮิจญะฮฺ และเดือน อัล-มุฮัมฺรอม

[5] คือสัตว์ที่ผู้ไปประกอบพิธีฮัจญ์นำไปเป็นสัตว์พลี เพื่อความโปรดปรานจากอัลลอฮฺ กล่าวคือ จะทำการจี้เอามันไปหรือเชือดมันหรือขโมยมัน หรือขังมัน หรือทำร้ายมันไม่ได้ หากแต่จะต้องช่วยให้มันได้ไปถึงที่ของมัน ณ นครมักกะฮฺ

[6] คืออูฐที่เจาะจงไว้ว่าจะนำไปเป็นสัตว์พลีที่มักกะฮฺขณะไปประกอบพิธีฮัจญ์ โดยสวมเครื่องหมายไว้ที่คอเพื่อให้เป็นที่ทราบกัน ซึ่งถือเป็นสัตว์พลีที่ประเสริฐกว่าประเภทอื่น

[7] หมายถึง อัล-กะอฺบะฮฺ กล่าวคือ จงอย่าได้ทำร้ายหรือขัดขวางผู้ที่มุ่งสู่ อัล-กะอฺบะฮฺ เพื่อแสวงหาความโปรดปรานจากอัลลอฮฺ

[8] คือหลังจากเสร็จพิธีฮัจญ์และเปลื้องอิหฺรามแล้ว

[9] หมายถึงมุชริกชาวมักกะฮฺที่ขัดขวางบรรดามุมินมิให้เข้ามัสยิดฮะรอม เพื่อทำอุมเราะฮฺในปี อัล-ฮุดัยบียะฮฺ

มิให้เข้ามัสยิดฮะรอม ทำให้พวกเจ้ากระทำการละเมิด[1] และพวกเจ้าจงช่วยเหลือกันในสิ่งที่เป็นคุณธรรม และความยำเกรง และจงอย่าช่วยกันในสิ่งที่เป็นบาป และเป็นศัตรูกันและพึงกลัวเกรงอัลลอฮฺเถิด แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรุนแรงในการลงโทษ

3. ได้ถูกห้ามแก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งสัตว์ที่ตายเอง[2] และเลือด[3] และเนื้อสุกร[4] และสัตว์ที่ถูกเปล่งนามอื่นจากอัลลอฮฺที่มัน[5] (ขณะเชือด) และสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย[6] และสัตว์ที่ถูกตีตาย[7] และสัตว์ที่ตกเหวตาย[8] และสัตว์ที่ถูกขวิดตาย[9] และสัตว์ที่สัตว์ร้ายกัดกิน นอกจากที่พวกเจ้าเชือดกัน[10] และสัตว์ที่ถูกเชือดบนแท่นหินบูชา[11] และการที่พวกเจ้าเสี่ยงทายด้วยไม้ติ้ว[12] เหล่านั้น

حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ ٱلْمَيْتَةُ وَٱلدَّمُ وَلَحْمُ ٱلْخِنزِيرِ وَمَآ
أُهِلَّ لِغَيْرِ ٱللَّهِ بِهِۦ وَٱلْمُنْخَنِقَةُ وَٱلْمَوْقُوذَةُ
وَٱلْمُتَرَدِّيَةُ وَٱلنَّطِيحَةُ وَمَآ أَكَلَ ٱلسَّبُعُ إِلَّا مَا
ذَكَّيْتُمْ وَمَا ذُبِحَ عَلَى ٱلنُّصُبِ وَأَن تَسْتَقْسِمُوا۟
بِٱلْأَزْلَٰمِ ۚ ذَٰلِكُمْ فِسْقٌ ۗ ٱلْيَوْمَ يَئِسَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟
مِن دِينِكُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَٱخْشَوْنِ ۚ ٱلْيَوْمَ
أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِى

---

[1] คือทำร้ายพวกเขาในขณะไปประกอบพิธีฮัจญะตุลวะดาอฺ

[2] คือนอกจากสัตว์น้ำ

[3] คือเลือดที่ไหลออกขณะเชือด ส่วนที่ติดอยู่ในเนื้อนั้นไม่เป็นที่ต้องห้าม

[4] หมายถึงทุกส่วนในตัวของมันด้วย

[5] คือกล่าวนามใดก็ตามที่มิใช่นามของอัลลอฮฺขณะเชือด

[6] หมายถึงที่ถูกหนีบคอและบีบคอตายด้วย

[7] หมายถึงที่ถูกทุบตายและขว้างตายด้วย

[8] หมายถึงที่ตกบ่อตาย หรือจมน้ำตายด้วย

[9] หมายถึงสัตว์ที่ถูกชนตาย ด้วยจะถูกชนด้วยรถยนต์หรือรถไฟก็ตาม

[10] คือมันยังมีชีวิตอยู่ในขณะที่เชือด

[11] แท่นบูชานี้มุชริกมักกะฮฺได้จัดวางไว้รอบกะอฺบะฮฺ เพื่อเป็นที่เชือดสัตว์บูชาแก่เจว็ดของพวกเขา

[12] คือดุ้นไม้ที่เหลาคล้ายลูกธนูรวมสามดุ้นด้วยกัน ดุ้นหนึ่งเขียนไว้ว่า พระเจ้าใช้ฉัน อีกดุ้นหนึ่งเขียนว่า พระเจ้าห้ามฉัน และอีกดุ้นหนึ่งมิได้เขียนอะไรไว้ ถ้าพวกเขาต้องการจะทำสิ่งใด ก็จะทำการเสี่ยงทายด้วยติ้วดังกล่าว ถ้าจับได้ติ้วที่มิได้มีข้อเขียนใด ๆ ก็จะจับใหม่ จนกว่าจะได้ติ้วที่แนะนำให้ทำหรือมิให้ทำอย่างไรก็ดี เครื่องเสี่ยงทายนั้นมีประเภทอื่น ๆ อีก ซึ่งก็อยู่ภายใต้ข้อห้ามนี้ทั้งหมด

وَرَضِيتُ لَكُمُ ٱلْإِسْلَٰمَ دِينًا ۚ فَمَنِ ٱضْطُرَّ فِى
مَخْمَصَةٍ غَيْرَ مُتَجَانِفٍ لِّإِثْمٍ ۙ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ
رَّحِيمٌ ﴿٣﴾

เป็นการละเมิด วันนี้[1] บรรดาผู้ปฏิเสธการศรัทธา[2] หมดหวังในศาสนาของพวกเจ้าแล้ว[3] ดังนั้นพวกเจ้าจงอย่ากลัวพวกเขา และจงกลัวข้าเถิด วันนี้ข้าได้ให้สมบูรณ์แก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งศาสนาของพวกเจ้าและข้าได้ให้ครบถ้วนแก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งความกรุณาเมตตาของข้า[4] และข้าได้เลือกอิสลามให้เป็นศาสนาแก่พวกเจ้าแล้ว ผู้ใดได้รับความคับขันในความหิวโหย[5] โดยมิใช่เป็นผู้จงใจกระทำบาปแล้วไซร้[6] แน่นอนอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษผู้ทรงเมตตาเสมอ

يَسْـَٔلُونَكَ مَاذَآ أُحِلَّ لَهُمْ ۖ قُلْ أُحِلَّ لَكُمُ ٱلطَّيِّبَٰتُ ۙ
وَمَا عَلَّمْتُم مِّنَ ٱلْجَوَارِحِ مُكَلِّبِينَ تُعَلِّمُونَهُنَّ مِمَّا
عَلَّمَكُمُ ٱللَّهُ ۖ فَكُلُوا۟ مِمَّآ أَمْسَكْنَ عَلَيْكُمْ وَٱذْكُرُوا۟ ٱسْمَ
ٱللَّهِ عَلَيْهِ ۖ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ سَرِيعُ ٱلْحِسَابِ ﴿٤﴾

4. เขาเหล่านั้นจะถามเจ้าว่า มีอะไรบ้างที่ถูกอนุมัติแก่พวกเขา จงกล่าวเถิด ที่ถูกอนุมัติแก่พวกเจ้านั้นคือสิ่งดี ๆ ทั้งหลาย[7] และบรรดาสัตว์สำหรับล่าเนื้อที่พวกเจ้าฝึกสอนมัน[8] โดยฝึกสอนมันตามที่อัลลอฮฺได้ทรงสอนพวกเจ้าไว้นั้น[9] พวกเจ้าจงบริโภคจากสิ่งที่มันจับมาให้แก่

---

[1] คือวันอะเราะฟะฮฺ ของอัจญะตุลวะดาอฺ ในปีที่ 10 ฮิจญเราะฮฺ

[2] คือมุชริกชาวมักกะฮฺ

[3] คือหมดหวังที่จะให้สาวกของท่านนะบีมุฮัมมัดกลับเป็นมุชริกดังเดิม

[4] หมายถึงให้ท่านนะบีได้เข้ายึดครองมักกะฮฺไว้ได้โดยมิได้เสียเลือดเนื้อ

[5] คือจำเป็นจะต้องใช้อาหารประเภทต้องห้ามดังกล่าวบริโภคเพื่อประทังชีวิตแล้วก็อนุญาตให้บริโภคได้โดยไม่มีบาปใด ๆ

[6] คือมิใช่ผู้สร้างสถานะการณ์ให้คับขัน โดยมีเจตนาจะบริโภคอาหารที่เป็นที่ต้องห้ามเหล่านั้น

[7] คือที่ศาสนาได้กำหนดไว้

[8] ได้แก่สุนัข เหยี่ยว และเสือดาว เป็นต้น

[9] คือสอนให้มันไปล่าเนื้อมาให้แก่เจ้าของของมันโดยไม่กัดกินส่วนใดส่วนหนึ่ง

พวกเจ้า[1] และจงกล่าวพระนามของอัลลอฮฺบนมันเสียก่อน[2] และจงกลัวเกรงอัลลอฮฺเถิดแท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรวดเร็วในการชำระสอบสวน

ٱلۡيَوۡمَ أُحِلَّ لَكُمُ ٱلطَّيِّبَٰتُۖ وَطَعَامُ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ
ٱلۡكِتَٰبَ حِلّٞ لَّكُمۡ وَطَعَامُكُمۡ حِلّٞ لَّهُمۡۖ وَٱلۡمُحۡصَنَٰتُ
مِنَ ٱلۡمُؤۡمِنَٰتِ وَٱلۡمُحۡصَنَٰتُ مِنَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ
مِن قَبۡلِكُمۡ إِذَآ ءَاتَيۡتُمُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ مُحۡصِنِينَ
غَيۡرَ مُسَٰفِحِينَ وَلَا مُتَّخِذِيٓ أَخۡدَانٖۗ وَمَن يَكۡفُرۡ
بِٱلۡإِيمَٰنِ فَقَدۡ حَبِطَ عَمَلُهُۥ وَهُوَ فِي
ٱلۡأٓخِرَةِ مِنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ ٥

5. วันนี้สิ่งดี ๆ ทั้งหลายได้ถูกอนุมัติแก่พวกเจ้าแล้ว และอาหารของบรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์นั้น[3] เป็นที่อนุมัติแก่พวกเจ้า และอาหารของพวกเจ้าก็เป็นที่อนุมัติแก่พวกเขาและบรรดาหญิงบริสุทธิ์[4] ในหมู่ผู้ศรัทธาหญิง และบรรดาหญิงบริสุทธิ์ในหมู่ผู้ที่ได้รับคัมภีร์ก่อนจากพวกเจ้าก็เป็นที่อนุมัติแก่พวกเจ้าด้วย เมื่อพวกเจ้าได้มอบให้แก่พวกนางซึ่งมะหัรฺของพวกนางในฐานะเป็นผู้แต่งงาน มิใช่เป็นผู้กระทำการซินาโดยเปิดเผย และมิใช่ยึดเอานางเป็นเพื่อน โดยกระทำซินาลับ ๆ และผู้ใดปฏิเสธการศรัทธาแน่นอนงานของเขาก็ไร้ผล ขณะเดียวกันในวันปรโลกพวกเขาจะอยู่ในหมู่ผู้ที่ขาดทุน

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا قُمۡتُمۡ إِلَى ٱلصَّلَوٰةِ
فَٱغۡسِلُواْ وُجُوهَكُمۡ وَأَيۡدِيَكُمۡ إِلَى ٱلۡمَرَافِقِ
وَٱمۡسَحُواْ بِرُءُوسِكُمۡ وَأَرۡجُلَكُمۡ إِلَى

6. ผู้ศรัทธาทั้งหลาย เมื่อพวกเจ้ายืนขึ้นจะไปละหมาด ก็จงล้างหน้าของพวกเจ้า และมือของพวกเจ้าถึงข้อศอก และจงลูบศีรษะของพวกเจ้าและล้างเท้าของพวกเจ้าถึงตาตุ่มทั้งสอง และ

---

[1] คือจะอยู่ในสภาพที่ตายหรือเป็นก็ตาม แต่ถ้าเป็นก็ให้เชือด และจะต้องไม่ถูกกัดกินส่วนใดส่วนหนึ่งเพราะถ้าถูกกัดกินแล้วแสดงว่ามันล่ามาสำหรับมัน หรือไม่ก็แย่งจากตัวอื่นมา จึงไม่เป็นที่อนุมัติ

[2] คือขณะที่ปล่อยมันออกไปล่านั้นให้กล่าวบิสมิลลาฮฺพร้อมไปด้วย

[3] คือพวกยิวและพวกคริสต์

[4] คือหญิงอิสระที่มิได้กระทำซินา หรือมิใช่หญิงชั่ว

ٱلْكَعْبَيْنِ ۚ وَإِن كُنتُمْ جُنُبًا فَٱطَّهَّرُوا۟ ۚ وَإِن كُنتُم
مَّرْضَىٰٓ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَآءَ أَحَدٌ مِّنكُم مِّنَ ٱلْغَآئِطِ
أَوْ لَٰمَسْتُمُ ٱلنِّسَآءَ فَلَمْ تَجِدُوا۟ مَآءً فَتَيَمَّمُوا۟
صَعِيدًا طَيِّبًا فَٱمْسَحُوا۟ بِوُجُوهِكُمْ
وَأَيْدِيكُم مِّنْهُ ۚ مَا يُرِيدُ ٱللَّهُ لِيَجْعَلَ
عَلَيْكُم مِّنْ حَرَجٍ وَلَٰكِن يُرِيدُ لِيُطَهِّرَكُمْ
وَلِيُتِمَّ نِعْمَتَهُۥ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ
تَشْكُرُونَ ٦

หากพวกเจ้ามีญะนาบะฮฺ[1] ก็จงชำระร่างกายให้สะอาด[2] และหากพวกเจ้าป่วย หรืออยู่ในการเดินทาง หรือคนใดในพวกเจ้าป่วย หรืออยู่ในการเดินทาง หรือคนใดในพวกเจ้ามาจากการถ่ายทุกข์ หรือได้สัมผัสหญิงมา[3] แล้วพวกเจ้าไม่พบน้ำก็จงมุ่งสู่ดินที่ดี[4] แล้วลูบใบหน้าของพวกเจ้า และมือของพวกเจ้า[5] จากดินนั้น อัลลอฮฺนั้นไม่ทรงประสงค์เพื่อจะให้มีความลำบากใด ๆ แก่พวกเจ้า แต่ทว่าทรงประสงค์ที่จะให้พวกเจ้าสะอาดและเพื่อให้ความกรุณาเมตตาของพระองค์ครบถ้วนแก่พวกเจ้า เพื่อว่าพวกเจ้าจักขอบคุณ

وَٱذْكُرُوا۟ نِعْمَةَ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمِيثَٰقَهُ
ٱلَّذِى وَاثَقَكُم بِهِۦٓ إِذْ قُلْتُمْ سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا ۖ
وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمٌۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ٧

7. และจงรำลึกถึงความกรุณาเมตตาของอัลลอฮฺที่มีต่อพวกเจ้า และสัญญาของพระองค์ที่ได้ทรงกระทำมันไว้แก่พวกเจ้า ขณะที่พวกเจ้ากล่าวว่า พวกเราได้ยินแล้ว และพวกเราเชื่อฟังแล้ว และพึงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้ถึงสิ่งที่อยู่ในทรวงอก

---

[1] คือจะด้วยการสมสู่กับภริยาหรือมีอสุจิหลั่งออกด้วยเหตุใดก็ตาม

[2] คืออาบน้ำญะนาบะฮฺ

[3] หมายถึงสมสู่กับภรรยา

[4] คือดินที่สะอาดและแห้งเพื่อทำตะยัมมุม โดยใช้ฝ่ามือทั้งสองตบลงยังพื้นดินแล้วลูบหน้าและมือทั้งสอง

[5] วิธีทำตะยัมมุมนี้มีสองแบบคือ 1. ใช้ฝ่ามือทั้งสองตบลงบนพื้นดินครั้งเดียวแล้วลูบหน้า และหลังมือทั้งสองถึงข้อมือ โดยเริ่มลูบหลังมือขวาก่อน แล้วลูบหลังมือซ้าย 2. ตบมือทั้งสองลงบนพื้นดินสองครั้ง ครั้งแรกลูบหน้า ครั้งที่สองลูบหลังมือตลอดข้อศอก แล้วลูบกลับมาบนท้องแขนถึงข้อมือ ทั้งนี้โดยเริ่มลูบมือขวาก่อน

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ كُونُواْ قَوَّٰمِينَ لِلَّهِ
شُهَدَآءَ بِٱلْقِسْطِ ۖ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ
شَنَـَٔانُ قَوْمٍ عَلَىٰٓ أَلَّا تَعْدِلُواْ ۚ ٱعْدِلُواْ هُوَ
أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ ۖ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ خَبِيرٌۢ
بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾

8. ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยดีเพื่ออัลลอฮฺ เป็นพยานด้วยความเที่ยงธรรม และจงอย่าให้การเกลียดชังพวกหนึ่งพวกใดทำให้พวกเจ้าไม่ยุติธรรม จงยุติธรรมเถิด มันเป็นสิ่งที่ใกล้กับความยำเกรงยิ่งกว่า และพึงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด แท้จริงอัลลอฮฺนั้น เป็นผู้ทรงรอบรู้อย่างละเอียดในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำกัน

وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ ۙ
لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٩﴾

9. และอัลลอฮฺได้ทรงสัญญาแก่บรรดาผู้ที่ศรัทธา และประกอบสิ่งที่ดีงามทั้งหลายว่า สำหรับพวกเขานั้นคือ การอภัยโทษ และรางวัลอันยิ่งใหญ่

وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَكَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَآ أُوْلَٰٓئِكَ
أَصْحَٰبُ ٱلْجَحِيمِ ﴿١٠﴾

10. และบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา และปฏิเสธบรรดาโองการของเรานั้น ชนหล่านี้แหละคือชาวนรก

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱذْكُرُواْ نِعْمَتَ ٱللَّهِ
عَلَيْكُمْ إِذْ هَمَّ قَوْمٌ أَن يَبْسُطُوٓاْ إِلَيْكُمْ
أَيْدِيَهُمْ فَكَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنكُمْ ۖ وَٱتَّقُواْ
ٱللَّهَ ۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ ٱلْمُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾

11. ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงรำลึกถึงความกรุณาของอัลลอฮฺที่มีต่อพวกเจ้า ขณะที่พวกหนึ่งปลงใจที่จะยื่นมือของพวกเขามาทำร้ายพวกเจ้าแล้ว พระองค์ก็ทรงยับยั้งและหันมือของพวกเขาออกจากพวกเจ้าเสีย และพึงยำเกรงอัลลอฮฺเถิดและแด่อัลลอฮฺเท่านั้น ผู้ศรัทธาทั้งหลายจงมอบหมาย

۞ وَلَقَدْ أَخَذَ ٱللَّهُ مِيثَٰقَ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ
وَبَعَثْنَا مِنْهُمُ ٱثْنَىْ عَشَرَ نَقِيبًا ۖ وَقَالَ ٱللَّهُ
إِنِّى مَعَكُمْ ۖ لَئِنْ أَقَمْتُمُ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَيْتُم

12. และแท้จริงอัลลอฮฺได้ทรงเอาสัญญาแก่วงศ์วานอิสรออีล[1] และเราได้แต่งตั้งผู้ดูแลจากหมู่พวกเขาขึ้นสิบสองคน[2] และอัลลอฮฺได้

[1] คือเอาสัญญาแก่พวกเขาว่า ให้พวกเขาปฏิบัติตามบัญญัติที่อยู่ในคัมภีร์อัตเตารอต

[2] คือหัวหน้าเผ่าในหมู่พวกเขาสิบสองเผ่าด้วยกัน

ٱلزَّكَوٰةَ وَءَامَنتُم بِرُسُلِي وَعَزَّرۡتُمُوهُمۡ
وَأَقۡرَضۡتُمُ ٱللَّهَ قَرۡضًا حَسَنٗا لَّأُكَفِّرَنَّ
عَنكُمۡ سَيِّـَٔاتِكُمۡ وَلَأُدۡخِلَنَّكُمۡ جَنَّٰتٖ
تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُۚ فَمَن كَفَرَ
بَعۡدَ ذَٰلِكَ مِنكُمۡ فَقَدۡ ضَلَّ سَوَآءَ
ٱلسَّبِيلِ ١٢

ทรงกล่าวว่า[1] แท้จริงข้านั้นร่วมอยู่ด้วยกับพวกเจ้า ถ้าหากพวกเจ้าดำรงไว้ซึ่งการละหมาดและชำระซะกาต และศรัทธาต่อบรรดารอซูลของข้า และสนับสนุนพวกเขา และให้อัลลอฮฺยืมหนี้ที่ดี[2] แล้วแน่นอนข้าจะลบล้างให้พ้นจากพวกเจ้า ซึ่งความชั่วทั้งหลายของพวกเจ้า และแน่นอนข้าจะให้พวกเจ้าเข้าบรรดาสวนสวรรค์ ซึ่งมีแม่น้ำหลายสายไหลอยู่เบื้องล่างของสวนสวรรค์เหล่านั้น แล้วผู้ใดในหมู่พวกเจ้าปฏิเสธ[3] หลังจากนั้นแล้ว แน่นอนเขาก็หลงทางอันเที่ยงตรง

فَبِمَا نَقۡضِهِم مِّيثَٰقَهُمۡ لَعَنَّٰهُمۡ وَجَعَلۡنَا
قُلُوبَهُمۡ قَٰسِيَةٗۖ يُحَرِّفُونَ ٱلۡكَلِمَ
عَن مَّوَاضِعِهِۦ وَنَسُواْ حَظّٗا مِّمَّا ذُكِّرُواْ بِهِۦۚ
وَلَا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلَىٰ خَآئِنَةٖ مِّنۡهُمۡ إِلَّا قَلِيلٗا مِّنۡهُمۡۖ
فَٱعۡفُ عَنۡهُمۡ وَٱصۡفَحۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ
ٱلۡمُحۡسِنِينَ ١٣

13. แต่เนื่องจากการที่พวกเขาทำลายสัญญาของพวกเขา เราจึงได้ให้พวกเขาห่างไกลจากความกรุณาเมตตาของเรา และให้หัวใจของพวกเขาแข็งกระด้าง พวกเขากระทำการบิดเบือนบรรดาถ้อยคำให้เฉออกจากตำแหน่งของมัน[4] และลืมส่วนหนึ่งจากสิ่งที่พวกเขาถูกเตือนไว้[5] และเจ้า[6] ก็ยังคงมองเห็นอยู่ในการคดโกงจากพวกเขา นอกจากเพียงเล็กน้อยในหมู่พวกเขาเท่านั้น จงอภัยให้แก่พวกเขาเถิด และเมินหน้าเสีย[7] แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงชอบผู้ทำดีทั้งหลาย

---

[1] คือทรงกล่าวแก่ท่านนะบีมูซา

[2] หมายถึงให้บริจาคทรัพย์ไปในทางของพระองค์ โดยที่พระองค์จะทรงชดเชยให้ถึงเจ็ดร้อยเท่า

[3] คือปฏิเสธสัญญาที่ให้ไว้แก่อัลลอฮฺ

[4] คือบิดเบือนให้เฉออกจากความหมายเดิม

[5] คือถูกเตือนให้ศรัทธาต่อท่านนะบีมุฮัมมัด

[6] หมายถึงท่านนะบีมุฮัมมัด

[7] คือทำเป็นเสมือนไม่รู้ไม่เห็น

وَمِنَ ٱلَّذِينَ قَالُوٓا۟ إِنَّا نَصَٰرَىٰٓ أَخَذْنَا
مِيثَٰقَهُمْ فَنَسُوا۟ حَظًّا مِّمَّا ذُكِّرُوا۟ بِهِۦ
فَأَغْرَيْنَا بَيْنَهُمُ ٱلْعَدَاوَةَ وَٱلْبَغْضَآءَ إِلَىٰ يَوْمِ
ٱلْقِيَٰمَةِ ۚ وَسَوْفَ يُنَبِّئُهُمُ ٱللَّهُ
بِمَا كَانُوا۟ يَصْنَعُونَ ﴿١٤﴾

14. และจากบรรดาผู้ที่กล่าวว่า พวกเราเป็นคริสต์นั้น เราได้เอาสัญญาจากพวกเขา แต่แล้วพวกเขาก็ลืมส่วนหนึ่งจากสิ่งที่พวกเขาถูกเตือนไว้[1] เราจึงได้ให้เกิดขึ้นระหว่างพวกเขาซึ่งการเป็นศัตรูและการเกลียดชังกันจนกระทั่งวันกิยามะฮฺและอัลลอฮฺจะทรงบอกเขาเหล่านั้นถึงสิ่งที่เขาเหล่านั้นได้กระทำมาก่อน

يَٰٓأَهْلَ ٱلْكِتَٰبِ قَدْ جَآءَكُمْ
رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ كَثِيرًا مِّمَّا
كُنتُمْ تُخْفُونَ مِنَ ٱلْكِتَٰبِ
وَيَعْفُوا۟ عَن كَثِيرٍ ۚ قَدْ جَآءَكُم
مِّنَ ٱللَّهِ نُورٌ وَكِتَٰبٌ مُّبِينٌ ﴿١٥﴾

15. บรรดาผู้ได้รับคัมภีร์ทั้งหลาย[2] แท้จริงรอซูลของเรา[3] ได้มายังพวกเจ้าแล้ว โดยที่เขาจะแจกแจงแก่พวกเจ้า ซึ่งมากมายจากสิ่งที่พวกเจ้าปกปิดไว้จากคัมภีร์[4] และเขาจะระงับไว้มากมาย[5] แท้จริงแสงสว่างจากอัลลอฮฺ และคัมภีร์อันชัดแจ้งนั้นได้มายังพวกเจ้าแล้ว

يَهْدِى بِهِ ٱللَّهُ مَنِ ٱتَّبَعَ رِضْوَٰنَهُۥ
سُبُلَ ٱلسَّلَٰمِ وَيُخْرِجُهُم مِّنَ
ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى ٱلنُّورِ بِإِذْنِهِۦ
وَيَهْدِيهِمْ إِلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿١٦﴾

16. ด้วยคัมภีร์นั้นแหละ อัลลอฮฺจะทรงแนะนำผู้ที่ปฏิบัติตามความพึงพระทัยของพระองค์[6] ซึ่งบรรดาทางแห่งความปลอดภัย[7] และจะทรงให้พวกเขาออกจากความมืดไปสู่แสงสว่างด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺ และจะทรงแนะนำพวกเขาสู่ทางอันเที่ยงตรง

---

[1] คือถูกเตือนให้ศรัทธาต่อท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[2] หมายถึงพวกยิวและคริสต์

[3] หมายถึงท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[4] อันได้แก่ลักษณะของท่านนะบีมุฮัมมัดและการลงโทษผู้ทำซินา โดยการขว้างด้วยหินจนตาย เป็นต้น

[5] คือไม่บอกกล่าวสิ่งที่พวกเขาปกปิดไว้

[6] คือปฏิบัติตามสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์

[7] คือปราศจากความหวาดกลัวใด ๆ ทั้งสิ้น

لَقَدْ كَفَرَ ٱلَّذِينَ قَالُوٓا۟ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ
ٱلْمَسِيحُ ٱبْنُ مَرْيَمَ ۚ قُلْ فَمَن يَمْلِكُ مِنَ
ٱللَّهِ شَيْـًٔا إِنْ أَرَادَ أَن يُهْلِكَ ٱلْمَسِيحَ
ٱبْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُۥ وَمَن فِى ٱلْأَرْضِ
جَمِيعًا ۗ وَلِلَّهِ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ۚ يَخْلُقُ مَا يَشَآءُ ۚ وَٱللَّهُ
عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٧﴾

17. แน่นอนได้ปฏิเสธศรัทธาแล้วบรรดาผู้ที่กล่าวว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นคืออัลมะซีหฺ[1] บุตรของมัรฺยัม จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ก็ใครเล่าที่จะมีอำนาจครอบครองสิ่งของ[2] จากอัลลอฮฺได้ หากพระองค์ทรงประสงค์ที่จะทำลายอัลมะซีหฺ บุตรของมัรฺยัม และมารดาของเขา และผู้ที่อยู่ในแผ่นดินทั้งหมด และอำนาจแห่งบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดิน และสิ่งที่อยู่ในระหว่างทั้งสองนั้น เป็นสิทธิของอัลลอฮฺเท่านั้น และอัลลอฮฺนั้นทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

وَقَالَتِ ٱلْيَهُودُ وَٱلنَّصَٰرَىٰ نَحْنُ أَبْنَٰٓؤُا۟ ٱللَّهِ
وَأَحِبَّٰٓؤُهُۥ ۚ قُلْ فَلِمَ يُعَذِّبُكُم بِذُنُوبِكُم ۖ بَلْ أَنتُم
بَشَرٌ مِّمَّنْ خَلَقَ ۚ يَغْفِرُ لِمَن يَشَآءُ وَيُعَذِّبُ مَن
يَشَآءُ ۚ وَلِلَّهِ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ
وَمَا بَيْنَهُمَا ۖ وَإِلَيْهِ ٱلْمَصِيرُ ﴿١٨﴾

18. และบรรดาชาวยิว และชาวคริสต์ได้กล่าวว่า พวกเราคือบุตรของอัลลอฮฺ และเป็นที่รักใคร่ของพระองค์ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แล้วไฉนเล่าพระองค์จึงทรงลงโทษพวกท่าน เนื่องด้วยความผิดทั้งหลายของพวกท่าน มิใช่เช่นนั้นดอกพวกท่านเป็นสามัญชนในหมู่ผู้ที่พระองค์ทรงบังเกิดมาต่างหาก ซึ่งพระองค์จะทรงอภัยโทษแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และจะทรงลงโทษผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และอำนาจแห่งบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน และสิ่งที่อยู่ในระหว่างทั้งสองนั้น เป็นสิทธิของอัลลอฮฺเท่านั้น และยังพระองค์นั้นการกลับไป

---

[1] หมายถึงท่านนะบี อีซา

[2] หมายถึงอำนาจของพระองค์ กล่าวคือไม่มีผู้ใดที่จะยับยั้งอำนาจของพระองค์ได้

يَٰٓأَهْلَ ٱلْكِتَٰبِ قَدْ جَآءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ
عَلَىٰ فَتْرَةٍ مِّنَ ٱلرُّسُلِ أَن تَقُولُوا۟ مَا جَآءَنَا مِنۢ بَشِيرٍ
وَلَا نَذِيرٍ ۖ فَقَدْ جَآءَكُم بَشِيرٌ وَنَذِيرٌ ۗ وَٱللَّهُ
عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ١٩

19. บรรดาผู้ได้รับคัมภีร์ทั้งหลาย แท้จริงรอซูล[1] ของเราได้มายังพวกเจ้าแล้ว โดยที่เขาจะได้ชี้แจงแก่พวกเจ้า[2] ตามวาระสมัยที่ได้ว่างเว้นบรรดารอซูลมา[3] ทั้งนี้เนื่องจากการที่พวกเจ้าจะกล่าวว่า มิได้มีผู้แจ้งข่าวดีคนใด และผู้ตักเตือนคนใดมายังพวกเรา แท้จริงได้มีผู้แจ้งข่าวดีและผู้ตักเตือนมายังพวกเจ้าแล้ว และอัลลอฮฺนั้นทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِۦ يَٰقَوْمِ ٱذْكُرُوا۟ نِعْمَةَ
ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَعَلَ فِيكُمْ أَنۢبِيَآءَ وَجَعَلَكُم
مُّلُوكًا وَءَاتَىٰكُم مَّا لَمْ يُؤْتِ أَحَدًا مِّنَ ٱلْعَٰلَمِينَ ٢٠

20. และจงรำลึกถึงขณะที่มูซาได้กล่าวแก่ประชาชาติของเขาว่า โอ้ประชาชาติของฉันพึงรำลึกถึงความกรุณาเมตตาของอัลลอฮฺที่มีแด่พวกท่านเถิด เพราะว่าพระองค์ได้ทรงให้มีบรรดานะบีขึ้นในหมู่พวกท่าน และได้ทรงให้พวกท่านเป็นกษัตริย์ และได้ทรงประทานแก่พวกท่าน สิ่งที่มิได้ทรงประทานให้แก่ผู้ใดในหมู่ประชาชาติทั้งหลาย[4]

يَٰقَوْمِ ٱدْخُلُوا۟ ٱلْأَرْضَ ٱلْمُقَدَّسَةَ ٱلَّتِى كَتَبَ ٱللَّهُ

21. โอ้ประชาชาติของฉัน จงเข้าไปในแผ่นดินอันบริสุทธิ์[5] ที่อัลลอฮฺได้ทรงกำหนดให้แก่

---

[1] หมายถึงท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[2] คือให้รู้ถึงหน้าที่และสิทธิต่าง ๆ ที่พวกเจ้าพึงปฏิบัติ ทั้งที่เกี่ยวกับพระเจ้าของพวกเจ้า และเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

[3] คือได้ว่างเว้นรอซูลมาเป็นเวลา 560 ปี นับตั้งแต่ท่านนะบีอีซาเป็นต้นมา

[4] คือได้แก่การให้น้ำในทะเลแดงแยกออกเป็นทางเดินเพื่อหนีการตามล่าของฟิรฺเอาน์ ขณะเดียวกันก็ให้ฟิรฺเอาน์ และไพร่พลของเขาจมน้ำตาย การให้น้ำตาลฟ้าตกลงมาเป็นของหวานและให้นกคุ่มเป็นอาหารขณะอยู่ในทะเลทราย และให้เมฆบทบังแสงแดด

[5] คือแคว้นกันอานในเขตปาเลสไตน์

لَكُمْ وَلَا تَرْتَدُّوا۟ عَلَىٰٓ أَدْبَارِكُمْ فَتَنقَلِبُوا۟ خَٰسِرِينَ ٢١

พวกท่านเถิด และจงอย่าหันหลังของพวกท่านกลับ[1] เพราะจะทำให้พวกท่านกลับกลายเป็นผู้ขาดทุน

قَالُوا۟ يَٰمُوسَىٰٓ إِنَّ فِيهَا قَوْمًا جَبَّارِينَ وَإِنَّا لَن
نَّدْخُلَهَا حَتَّىٰ يَخْرُجُوا۟ مِنْهَا فَإِن يَخْرُجُوا۟
مِنْهَا فَإِنَّا دَٰخِلُونَ ٢٢

22. พวกเขากล่าวว่า โอ้มูซา แท้จริงในแผ่นดินอันบริสุทธิ์นั้นมีพวกที่เหี้ยมโหด[2] และพวกเราจะไม่เข้าไปในแผ่นดินนั้นเป็นอันขาด จนกว่าพวกเขาจะออกไปจากที่นั้น แต่ถ้าพวกเขาออกไปจากที่นั้นแล้ว พวกเราจึงจะเป็นผู้เข้าไป

قَالَ رَجُلَانِ مِنَ ٱلَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْعَمَ ٱللَّهُ
عَلَيْهِمَا ٱدْخُلُوا۟ عَلَيْهِمُ ٱلْبَابَ فَإِذَا دَخَلْتُمُوهُ
فَإِنَّكُمْ غَٰلِبُونَ ۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَتَوَكَّلُوٓا۟
إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ٢٣

23. มีชายสองคนในหมู่ผู้ยำเกรงที่อัลลอฮฺได้ทรงกรุณาเมตตาแก่เขาทั้งสองได้กล่าวว่า พวกท่านจงเข้าประตูนั้น[3] ไปเผชิญหน้ากับพวกเขาเถิดครั้นเมื่อพวกท่านเข้าประตูนั้นไปแล้ว แน่นอนพวกท่านจะเป็นผู้ชนะ และแด่อัลลอฮฺนั้นพวกเจ้าจงมอบหมายเถิด หากพวกท่านเป็นผู้ศรัทธา

قَالُوا۟ يَٰمُوسَىٰٓ إِنَّا لَن نَّدْخُلَهَآ أَبَدًا مَّا دَامُوا۟ فِيهَا ۖ
فَٱذْهَبْ أَنتَ وَرَبُّكَ فَقَٰتِلَآ إِنَّا هَٰهُنَا
قَٰعِدُونَ ٢٤

24. พวกเขากล่าวว่า โอ้มูซา แท้จริงพวกเราจะไม่เข้าไปที่นั้นโดยเด็ดขาด ตราบใดที่พวกเขา[4] ยังคงอยู่ในที่นั้น ดังนั้นท่านและพระเจ้าของท่านจงไปเถิด แล้วจงต่อสู้[5] พวกเราจะนั่งอยู่ที่นี่

---

[1] คืออย่าหันหลังหนีกลับโดยไม่กล้าต่อสู้กับชาวกันอานผู้เป็นเจ้าของถิ่น

[2] คือชาวกันอานซึ่งมีร่างกายแข็งแรงกล้าหาญ

[3] คือประตูเมืองกันอาน

[4] คือชาวเมืองกันอาน

[5] คือต่อสู้กับชาวเมือง

قَالَ رَبِّ إِنِّي لَآ أَمْلِكُ إِلَّا نَفْسِي وَأَخِيۖ فَٱفْرُقْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ ٱلْقَوْمِ ٱلْفَٰسِقِينَ ﴿٢٥﴾

25. เขา[1] กล่าวว่า โอ้พระเจ้าแห่งข้าพระองค์ แท้จริงข้าพระองค์ไม่มีอำนาจ[2] นอกจากตัวของข้าพระองค์เอง และพี่ชายของข้าพระองค์[3] เท่านั้น ดังนั้นโปรดได้แยกระหว่างเรา กับประชาชาติผู้ละเมิดด้วยเถิด

قَالَ فَإِنَّهَا مُحَرَّمَةٌ عَلَيْهِمْۛ أَرْبَعِينَ سَنَةًۛ يَتِيهُونَ فِي ٱلْأَرْضِۚ فَلَا تَأْسَ عَلَى ٱلْقَوْمِ ٱلْفَٰسِقِينَ ﴿٢٦﴾

26.พระองค์ตรัสว่า แท้จริงแผ่นดินนั้น[4] เป็นที่ต้องห้ามแก่พวกเขา[5] สี่สิบปี ซึ่งพวกเขาจะระเหเร่ร่อนไปในผืนแผ่นดิน[6] ดังนั้นเจ้าจงอย่าเสียใจให้แก่ประชาชาติผู้ละเมิดเหล่านั้นเลย

۞ وَٱتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ ٱبْنَيْ ءَادَمَ بِٱلْحَقِّ إِذْ قَرَّبَا قُرْبَانًا فَتُقُبِّلَ مِنْ أَحَدِهِمَا وَلَمْ يُتَقَبَّلْ مِنَ ٱلْءَاخَرِ قَالَ لَأَقْتُلَنَّكَۖ قَالَ إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ ٱللَّهُ مِنَ ٱلْمُتَّقِينَ ﴿٢٧﴾

27. และเจ้าจงอ่านให้พวกเขา[7] ฟัง ซึ่งข่าวคราวเกี่ยวกับบุตรชายสองคน[8] ของอาดัมตามความเป็นจริง ขณะที่ทั้งสองได้กระทำการพลีซึ่งสิ่งพลี[9] อยู่นั้น แล้วสิ่งพลีนั้นก็ถูกรับจากคนหนึ่งในสองคน[10] และมันมิได้ถูกรับจากอีกคนหนึ่ง[11] เขา[12] จึงได้กล่าวว่า แน่นอนข้าจะฆ่าเจ้า[13]

---

[1] คือท่านนะบีมูซา

[2] คือไม่มีอำนาจที่บังคับวงศ์วานอิสรออีลได้

[3] คือนะบีฮารูน

[4] คือแผ่นดินอันบริสุทธิ์

[5] คือพวกวงศ์วานอิสรออีล

[6] หมายถึงในทะเลทราย

[7] คือให้วงศ์วานอิสรออีล

[8] คือกอบีล และฮาบีล

[9] สิ่งพลีของกอบีลผู้เป็นพี่นั้นคือผลพืชเพราะเป็นผู้ทำไร่ส่วนสิ่งพลีของฮาบีลนั้นคือแกะเพราะเป็นผู้เลี้ยงแกะ

[10] คือถูกรับจากฮาบีล

[11] คือไม่ถูกรับจากกอบีล

[12] คือกอบีล

[13] คือฆ่าฮาบีล

ให้ได้ เขา[1] กล่าวว่า แท้จริงอัลลอฮฺจะทรงรับจากหมู่ผู้มีความยำเกรงเท่านั้น

لَئِنۢ بَسَطتَ إِلَيَّ يَدَكَ لِتَقۡتُلَنِي مَآ أَنَا۠ بِبَاسِطٖ يَدِيَ
إِلَيۡكَ لِأَقۡتُلَكَۖ إِنِّيٓ أَخَافُ ٱللَّهَ رَبَّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ٢٨

28. หากท่าน[2] ยื่นมือของท่านมายังฉัน[3] เพื่อจะฆ่าฉัน ฉันก็จะไม่ยื่นมือของฉันไปยังท่านเพื่อจะฆ่าท่าน แท้จริงฉันกลัวอัลลอฮฺผู้เป็นพระเจ้าแห่งสากลโลก

إِنِّيٓ أُرِيدُ أَن تَبُوٓأَ بِإِثۡمِي وَإِثۡمِكَ فَتَكُونَ
مِنۡ أَصۡحَٰبِ ٱلنَّارِۚ وَذَٰلِكَ جَزَٰٓؤُاْ ٱلظَّٰلِمِينَ ٢٩

29. แท้จริงฉันต้องการที่จะให้ท่านนำบาปของฉันและบาปของท่านกลับไป[4] แล้วท่านก็จะกลายเป็นคนหนึ่งในหมู่ชาวนรก และนั่นแหละคือ การตอบแทนแก่บรรดาผู้อธรรม

فَطَوَّعَتۡ لَهُۥ نَفۡسُهُۥ قَتۡلَ أَخِيهِ فَقَتَلَهُۥ فَأَصۡبَحَ
مِنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ ٣٠

30. แล้วจิตใจของเขา[5] ก็คล้อยตามเขาในการที่จะฆ่าน้องชายของเขา แล้วเขาก็ฆ่าน้องชายของเขา ดังนั้นเขาจึงได้กลายเป็นคนหนึ่งในหมู่ผู้ขาดทุน

فَبَعَثَ ٱللَّهُ غُرَابٗا يَبۡحَثُ فِي ٱلۡأَرۡضِ لِيُرِيَهُۥ
كَيۡفَ يُوَٰرِي سَوۡءَةَ أَخِيهِۚ قَالَ يَٰوَيۡلَتَىٰٓ
أَعَجَزۡتُ أَنۡ أَكُونَ مِثۡلَ هَٰذَا ٱلۡغُرَابِ فَأُوَٰرِيَ
سَوۡءَةَ أَخِيۖ فَأَصۡبَحَ مِنَ ٱلنَّٰدِمِينَ ٣١

31. แล้วอัลลอฮฺก็ได้ส่งกาตัวหนึ่งมาคุ้ยหาในดิน[6] เพื่อที่จะให้เขาเห็นว่าเขาจะกลบศพน้องชายของเขาอย่างไร เขากล่าวว่า โอ้ความพินาศของฉัน[7] ฉันไม่สามารถที่จะเป็นเช่นกาตัวนี้แล้วกลบศพน้องชายของฉันเชียวหรือนี่ แล้วเขาก็กลายเป็นคนหนึ่งในหมู่ผู้ตรอมใจ

---

[1] คือฮาบีล

[2] คือกอบีล

[3] คือฮาบีล

[4] คือนำกลับไปยังอัลลอฮฺ ในวันปรโลก เพื่อรับการลงโทษจากพระองค์ ในเรื่องนี้บรรดามุฟัซซิรีนทั้งหลายให้ความหมายว่า ฉันต้องการที่จะให้ท่านนำบาปที่ฆ่าฉัน และบาปท่านเองกลับไป

[5] คือของกอบีล

[6] คือทำประหนึ่งคุ้ยหาอาหารกิน จนกระทั่งเป็นหลุมลึก

[7] คือเรียกความพินาศของตนให้มาทำลายตนเสีย เพราะถึงเวลาที่ตนควรจะพินาศได้แล้ว ดังกล่าวนี้เป็นถ้อยคำที่แสดงถึงความเศร้าใจและสังเวชในตัวเอง

مِنْ أَجْلِ ذَٰلِكَ كَتَبْنَا عَلَىٰ بَنِيٓ إِسْرَٰٓءِيلَ أَنَّهُۥ
مَن قَتَلَ نَفْسًۢا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِى ٱلْأَرْضِ
فَكَأَنَّمَا قَتَلَ ٱلنَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا
فَكَأَنَّمَآ أَحْيَا ٱلنَّاسَ جَمِيعًا ۚ وَلَقَدْ
جَآءَتْهُمْ رُسُلُنَا بِٱلْبَيِّنَٰتِ ثُمَّ إِنَّ كَثِيرًا مِّنْهُم
بَعْدَ ذَٰلِكَ فِى ٱلْأَرْضِ لَمُسْرِفُونَ ﴿٣٢﴾

32. เนื่องจากเหตุนั้นแหละ เราจึงได้บัญญัติแก่วงศ์วาน อิสรออีลว่า แท้จริงผู้ใดฆ่าชีวิตหนึ่ง โดยมิใช่เป็นการชดเชยอีกชีวิตหนึ่ง หรือมิใช่เนื่องจากการบ่อนทำลายในแผ่นดินแล้วก็ประหนึ่งว่าเขาได้ฆ่ามนุษย์ทั้งมวล และผู้ใดไว้ชีวิตนั้น ก็ประหนึ่งว่าเขาไว้ชีวิตมนุษย์ทั้งมวล และแท้จริงนั้นบรรดารอซูลของเราได้นำหลักฐานต่าง ๆ อันชัดแจ้งมายังพวกเขาแล้ว แล้วได้มีจำนวนมากมายในหมู่พวกเขาเป็นผู้ฟุ่มเฟือยในแผ่นดิน[1]

إِنَّمَا جَزَٰٓؤُا۟ ٱلَّذِينَ يُحَارِبُونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ
وَيَسْعَوْنَ فِى ٱلْأَرْضِ فَسَادًا أَن يُقَتَّلُوٓا۟
أَوْ يُصَلَّبُوٓا۟ أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ
وَأَرْجُلُهُم مِّنْ خِلَٰفٍ أَوْ يُنفَوْا۟ مِنَ ٱلْأَرْضِ ۚ
ذَٰلِكَ لَهُمْ خِزْىٌ فِى ٱلدُّنْيَا ۖ
وَلَهُمْ فِى ٱلْءَاخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٣٣﴾

33. แท้จริงการตอบแทนแก่บรรดาผู้ที่ทำสงครามต่ออัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ และพยายามบ่อนทำลายในแผ่นดิน[2] นั้นก็คือการที่พวกเขาจะถูกฆ่า หรือถูกตรึงบนไม้กางเขน หรือมือของพวกเขาและเท้าของพวกเขาจะถูกตัดสลับข้าง[3] หรือถูกเนรเทศออกไปจากแผ่นดิน นั่นก็คือพวกเขาจะได้รับความอัปยศในโลกนี้ และจะได้รับการลงโทษอันใหญ่หลวงในปรโลก[4]

---

[1] หมายถึงทำการฆ่าฟันกันอย่างมากมาย และฝ่าฝืนบัญญัติศาสนาด้วย

[2] หมายถึงการปล้นสดมภ์ หรือดักจี้ระหว่างทาง

[3] คือมือขวา และเท้าซ้าย

[4] สาเหตุแห่งการประทานอายะฮฺนี้มานั้น เนื่องจากมีชาวอุรีอยนะฮฺ จำนวน 8 คนได้มาหารอซูลุลลอฮฺ เพื่อรับนับถืออิสลาม แล้วเกิดไม่สบายขึ้นเนื่องจากผิดอากาศ รอซูลุลลอฮฺจึงให้พวกเขาไปดื่มปัสสาวะอูฐ และน้ำนมอูฐซึ่งเป็นทรัพย์สินส่วนซะกาต เพื่อเป็นการรักษาอาการป่วยของพวกเขา ครั้งเมื่อพวกเขาหายป่วยแล้วก็ทำการฆ่าคนเลี้ยงอูฐด้วยการตัดมือ ตัดเท้า และแทงตา จนกระทั่งตาย เมื่อท่านนะบีทราบจึงได้สั่งให้ทำการติดตาม เพื่อลงโทษพวกเขาเช่นเดียวกับที่พวกเขาได้กระทำกับคนเลี้ยงอูฐ แล้วชาวอุรีอยนะฮฺดังกล่าวก็ถูกตามล่า และถูกลงโทษตามคำสั่งของท่านนะบี

إِلَّا ٱلَّذِينَ تَابُواْ مِن قَبۡلِ أَن تَقۡدِرُواْ عَلَيۡهِمۡۖ فَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ٣٤

34. นอกจากบรรดาผู้ที่สำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัว ก่อนจากที่พวกเจ้าจะสามารถลงโทษพวกเขา พึงรู้เถิดว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเอ็นดูเมตตา

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَٱبۡتَغُوٓاْ إِلَيۡهِ ٱلۡوَسِيلَةَ وَجَٰهِدُواْ فِي سَبِيلِهِۦ لَعَلَّكُمۡ تُفۡلِحُونَ ٣٥

35. ผู้ศรัทธาทั้งหลาย พึงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด และจงแสวงหาสื่อ[1] ไปสู่พระองค์ และจงต่อสู้และเสียสละในทางของอัลลอฮฺเถิด เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับความสำเร็จ

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَوۡ أَنَّ لَهُم مَّا فِي ٱلۡأَرۡضِ جَمِيعٗا وَمِثۡلَهُۥ مَعَهُۥ لِيَفۡتَدُواْ بِهِۦ مِنۡ عَذَابِ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِ مَا تُقُبِّلَ مِنۡهُمۡۖ وَلَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ ٣٦

36. แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธการศรัทธานั้น หากพวกเขามีสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินทั้งหมด และมีเยี่ยงนั้นอีกรวมกัน[2] เพื่อจะใช้มันไถ่ตัวให้พ้นจากการลงโทษในวันกิยามะฮฺแล้ว มันก็จะไม่ถูกรับจากพวกเขา[3] และสำหรับพวกเขานั้นคือการลงโทษอันเจ็บแสบ

يُرِيدُونَ أَن يَخۡرُجُواْ مِنَ ٱلنَّارِ وَمَا هُم بِخَٰرِجِينَ مِنۡهَاۖ وَلَهُمۡ عَذَابٞ مُّقِيمٞ ٣٧

37. เขาเหล่านั้นปรารถนาที่จะออกจากไฟนรก แต่พวกเขาก็หาได้ออกจากมันไปได้ไม่ และสำหรับพวกเขานั้นคือการลงโทษที่คงอยู่ตลอดไป

وَٱلسَّارِقُ وَٱلسَّارِقَةُ فَٱقۡطَعُوٓاْ أَيۡدِيَهُمَا جَزَآءَۢ بِمَا كَسَبَا نَكَٰلٗا مِّنَ ٱللَّهِۗ وَٱللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٞ ٣٨

38. และขโมยชายและขโมยหญิงนั้นจงตัดมือของเขา[4] ทั้งสองคน ทั้งนี้เพื่อเป็นการตอบแทนในสิ่งที่ทั้งสองนั้นได้แสวงหาไว้ (และ) เพื่อ

---

[1] คือจะให้มีผลงานอันดีงามนั้นเกิดจากการปฏิบัติตามศาสนบัญญัติ อันจะเป็นสิ่งให้ได้มาซึ่งความโปรดปรานของอัลลอฮฺ ขณะที่กลับไปยังพระองค์

[2] คือมีอีกเท่าหนึ่งของสิ่งที่มีอยู่ในแผ่นดินทั้งหมด แล้วรวมกัน

[3] คืออัลลอฮฺก็จะไม่ทรงรับ ทั้งนี้เพื่อให้พวกเขาได้รับโทษที่สาสมกับความยะโสของพวกเขา

[4] คือตัดมือขวาก่อนและถ้าขโมยอีกให้ตัดมือซ้าย

เป็นเยี่ยงอย่างการลงโทษ[1] จากอัลลอฮฺ และอัลลอฮฺนั้นทรงเดชานุภาพ ทรงปรีชาญาณ

39. แล้วผู้ใดสำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัวหลังจากการอธรรมของเขา และแก้ไขปรับปรุงแล้ว แท้จริงอัลลอฮฺจะทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขา แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเอ็นดูเมตตาเสมอ

فَمَن تَابَ مِنۢ بَعْدِ ظُلْمِهِۦ وَأَصْلَحَ فَإِنَّ ٱللَّهَ
يَتُوبُ عَلَيْهِ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣٩﴾

40. เจ้ามิได้รู้ดอกหรือว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงมีอำนาจในบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดิน โดยที่พระองค์จะทรงลงโทษใครก็ได้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และจะทรงอภัยโทษแก่ใครก็ได้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และอัลลอฮฺนั้น ทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ ٱللَّهَ لَهُۥ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلْأَرْضِ يُعَذِّبُ مَن يَشَآءُ وَيَغْفِرُ لِمَن يَشَآءُ ۗ
وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤٠﴾

41. รอซูลเอ๋ย จงอย่าให้เป็นที่เสียใจแก่เจ้า ซึ่งบรรดาผู้ที่รีบเร่งกันในการปฏิเสธศรัทธา จากหมู่ผู้ที่กล่าวด้วยปากของพวกเขาว่า พวกเราศรัทธาแล้วโดยที่หัวใจของพวกเขามิได้ศรัทธา[2] และจากหมู่ผู้ที่เป็นยิวด้วย โดยที่พวกเขาชอบฟังคำมุสา[3] พวกเขาชอบฟังเพื่อพวกอื่นที่มิได้มุ่งหาเจ้า[4] พวกเขาบิดเบือนบรรดาถ้อยคำหลังจาก

۞ يَٰٓأَيُّهَا ٱلرَّسُولُ لَا يَحْزُنكَ ٱلَّذِينَ
يُسَٰرِعُونَ فِى ٱلْكُفْرِ مِنَ ٱلَّذِينَ قَالُوٓا۟ ءَامَنَّا
بِأَفْوَٰهِهِمْ وَلَمْ تُؤْمِن قُلُوبُهُمْ ۛ وَمِنَ ٱلَّذِينَ
هَادُوا۟ ۛ سَمَّٰعُونَ لِلْكَذِبِ
سَمَّٰعُونَ لِقَوْمٍ ءَاخَرِينَ لَمْ يَأْتُوكَ ۖ يُحَرِّفُونَ
ٱلْكَلِمَ مِنۢ بَعْدِ مَوَاضِعِهِۦ ۖ يَقُولُونَ إِنْ

---

[1] คือเป็นเยี่ยงอย่างแก่ผู้คนอื่น ๆ เพื่อจะได้ไม่ประพฤติเช่นเดียวกับเขา

[2] หมายถึงพวกมุนาฟิกแห่งมะดีนะฮฺ

[3] คือชอบฟังคำพูดเท็จที่บรรดาหัวหน้าของพวกเขาอุปโลกน์ขึ้นเกี่ยวกับท่านนะบี

[4] คือชอบฟังคำพูดเท็จจากหัวหน้าของพวกเขาเพื่อเล่าต่อให้แก่พวกอื่นที่มิได้มาหาท่านนะบี

أُوتِيتُمْ هَٰذَا فَخُذُوهُ وَإِن لَّمْ تُؤْتَوْهُ فَاحْذَرُوا ۚ وَمَن يُرِدِ اللَّهُ فِتْنَتَهُ فَلَن تَمْلِكَ لَهُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا ۚ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَمْ يُرِدِ اللَّهُ أَن يُطَهِّرَ قُلُوبَهُمْ ۚ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ ۖ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٤١﴾

(ที่มันถูกวางใน) ที่ของมัน[1] พวกเขากล่าวว่า หากพวกท่านได้รับสิ่งนี้ก็จงเอามันไว้[2] และถ้าหากพวกท่านมิได้รับมันก็จงระวัง[3] และผู้ใดที่อัลลอฮฺทรงประสงค์ซึ่งการทดสอบเขาแล้ว[4] เจ้าก็ไม่มีสิทธิแต่อย่างใดจากอัลลอฮฺที่จะช่วยเหลือเขาได้[5] ชนเหล่านี้แหละคือผู้ที่อัลลอฮฺมิทรงประสงค์จะให้หัวใจของพวกเขาสะอาด โดยที่พวกเขาจะได้รับความอัปยศในโลกนี้และจะได้รับการลงโทษอันมหันต์ในปรโลก

سَمَّاعُونَ لِلْكَذِبِ أَكَّالُونَ لِلسُّحْتِ ۚ فَإِن جَاءُوكَ فَاحْكُم بَيْنَهُمْ أَوْ أَعْرِضْ عَنْهُمْ ۖ وَإِن تُعْرِضْ عَنْهُمْ فَلَن يَضُرُّوكَ شَيْئًا ۖ

42. พวกเขาชอบฟังคำมุสา ชอบกินสิ่งต้องห้าม[6] ถ้าหากพวกเขามาหาเจ้า ก็จงตัดสินระหว่างพวกเขา หรือไม่ก็หลีกเลี่ยงพวกเขาเสีย และถ้าหากเจ้าหลีกเลี่ยงพวกเขา พวกเขาก็จะ

---

[1] คือบิดเบือนถ้อยคำในคัมภีร์เตารอต หลังจากเป็นที่ประจักษ์แจ้งแล้ว ซึ่งความมุ่งหมายของมัน ทั้งนี้ด้วยการเปลี่ยนถ้อยคำบ้างและความมุ่งหมายบ้าง

[2] คือเรื่องการทำซินาของชายหญิงชาวยิวคู่หนึ่งในตระกูลที่มีเกียรติ ซึ่งพวกเขาต้องการที่จะให้ได้รับโทษสถานเบา คือโบยคนละร้อยที ซึ่งความเป็นจริงนั้นจะต้องได้รับโทษสถานหนัก คือถูกขว้างด้วยหินจนตายตามบัญญัติศาสนาของพวกเขา ในการนี้พวกเขาได้ให้คนในตระกูลกุร็อยเซาะฮฺ ซึ่งเป็นชาวยิวที่อยู่ในมะดีนะฮฺถามท่านนะบีเกี่ยวกับการลงโทษของชาย-หญิงดังกล่าว โดยกำชับว่าถ้าท่านนะบีตอบตรงกับที่เขาต้องการคือโบยร้อยทีก็ให้ยึดถือ แต่ถ้าท่านนะบีชี้ขาดให้ขว้างด้วยหินจนตาย ก็จงระวังอย่าได้ยึดถือ คำว่า ได้รับสิ่งนี้ นั้นหมายถึงได้รับคำตอบจากท่านนะบีว่าให้โบยร้อยทีตามที่พวกเขาปรารถนา

[3] คือมิให้ยึดถือ

[4] คือทดสอบความศรัทธาของเขาโดยปล่อยให้เขาแสดงออกซึ่งความกลับกลอกของเขาต่อไปเพื่อให้เขาได้รับโทษอันสาสม

[5] คือท่านนะบีก็ไม่สามารถที่จะช่วยเหลือเขาได้ เพราะท่านไม่มีสิทธิและอำนาจใด ๆ จากอัลลอฮฺที่จะระงับปฏิบัติการของพระองค์ได้

[6] คือทรัพย์สมบัติที่ได้มาโดยไม่ชอบ เฉพาะอย่างยิ่งดอกเบี้ย

وَإِنْ حَكَمْتَ فَاحْكُم بَيْنَهُم بِالْقِسْطِ
إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٤٢﴾

ไม่ให้โทษแก่เจ้าได้แต่อย่างใดเลย และหากเจ้าตัดสิน ก็จงตัดสินระหว่างพวกเขา ด้วยความยุติธรรม แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงรักบรรดาผู้ที่ยุติธรรม

وَكَيْفَ يُحَكِّمُونَكَ وَعِندَهُمُ التَّوْرَاةُ فِيهَا حُكْمُ
اللَّهِ ثُمَّ يَتَوَلَّوْنَ مِن بَعْدِ ذَٰلِكَ
وَمَا أُولَٰئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٣﴾

43. และอย่างไรเล่าที่พวกเขาจะให้เจ้าตัดสิน ทั้ง ๆ ที่พวกเขามี อัต-เตารอตอยู่ ซึ่งในนั้นมีข้อตัดสินของอัลลอฮฺอยู่แล้ว แล้วพวกเขาก็ผินหลังให้หลังจากนั้น[1] ชนเหล่านี้หาใช่เป็นผู้ศรัทธาไม่

إِنَّا أَنزَلْنَا التَّوْرَاةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يَحْكُمُ بِهَا
النَّبِيُّونَ الَّذِينَ أَسْلَمُوا لِلَّذِينَ هَادُوا
وَالرَّبَّانِيُّونَ وَالْأَحْبَارُ بِمَا اسْتُحْفِظُوا
مِن كِتَابِ اللَّهِ وَكَانُوا عَلَيْهِ شُهَدَاءَ فَلَا
تَخْشَوُا النَّاسَ وَاخْشَوْنِ وَلَا تَشْتَرُوا
بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَمَن لَّمْ يَحْكُم بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ
فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ ﴿٤٤﴾

44. แท้จริงเราได้ให้อัต-เตารอตลงมา โดยที่ในนั้นมีข้อแนะนำ และแสงสว่าง ซึ่งบรรดานะบีที่สวามิภักดิ์ได้ใช้อัต-เตารอตตัดสินบรรดาผู้ที่เป็นยิว และบรรดาผู้ที่รู้แล้วในอัลลอฮฺ และนักปราชญ์ทั้งหลายก็ได้ใช้อัต-เตารอต ตัดสิน[2] ด้วย เนื่องด้วยสิ่งที่พวกเขาได้รับมอบหมายให้รักษาไว้ (นั่นคือ) คัมภีร์ของอัลลอฮฺ[3] และพวกเขาก็เป็นพยานยืนยันในคัมภีร์นั้นด้วย ดังนั้นพวกเจ้า[4] จงอย่ากลัวมนุษย์ แต่จงกลัวข้าเถิด และจงอย่าแลกเปลี่ยนบรรดาโองการ

---

[1] คือไม่ยอมปฏิบัติตามคำตัดสินของท่านนะบีหลังจากที่ท่านได้ตัดสินลงโทษผู้ทำซินาโดยให้ขว้างด้วยหินจนตาย ซึ่งตรงกับข้อชี้ขาดในคัมภีร์ของพวกเขา

[2] คือตัดสินระหว่างพวกยิวหลังจากท่านนะบีมูซาได้ล่วงลับไปแล้ว เช่นเกี่ยวกับบรรดาคอลีฟะฮฺ และบรรดานักปราชญ์ของมุสลิมใช้อัล-กุรอานตัดสิน ระหว่างมุสลิมีน หลังจากท่านนะบีมุฮัมมัด

[3] กล่าวคือเนื่องจากอัลลอฮฺทรงมอบหมายให้บรรดาผู้ที่รู้แจ้งในพระองค์และบรรดานักปราชญ์รักษาคัมภีร์ไว้ ดังนั้นพวกเขาจึงต้องใช้คัมภีร์นั้นตัดสินระหว่างพวกเขา

[4] หมายถึงบรรดาผู้ที่รู้แจ้งในอัลลอฮฺ และนักปราชญ์ทั้งหลาย

ของข้ากับราคาอันเล็กน้อย[1] และผู้ใดที่มิได้ตัดสินด้วยสิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงประทานลงมา แล้วชนเหล่านี้แหละคือผู้ปฏิเสธการศรัทธา

45. และเราได้บัญญัติแก่พวกเขาไว้ในคัมภีร์นั้นว่า ชีวิตด้วยชีวิต และตาด้วยตา และจมูกด้วยจมูก และหูด้วยหู และฟันด้วยฟัน[2] และบรรดาบาดแผลก็ให้มีการชดเชยเยี่ยงเดียวกัน[3] และผู้ใดให้การชดเชยนั้นเป็นทาน มันก็เป็นสิ่งลบล้างบาปของเขา[4] และผู้ใดมิได้ตัดสินด้วยสิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงประทานลงมาแล้ว ชนเหล่านี้แหละคือ ผู้อธรรม

وَكَتَبْنَا عَلَيْهِمْ فِيهَآ أَنَّ ٱلنَّفْسَ بِٱلنَّفْسِ
وَٱلْعَيْنَ بِٱلْعَيْنِ وَٱلْأَنفَ بِٱلْأَنفِ
وَٱلْأُذُنَ بِٱلْأُذُنِ وَٱلسِّنَّ بِٱلسِّنِّ وَٱلْجُرُوحَ
قِصَاصٌ فَمَن تَصَدَّقَ بِهِۦ فَهُوَ كَفَّارَةٌ
لَّهُۥ وَمَن لَّمْ يَحْكُم بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ فَأُو۟لَٰٓئِكَ
هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٤٥﴾

46. และเราได้ให้อีซาบุตรของมัรยัมตามหลังพวกเขามา[5] ในฐานะผู้ยืนยันสิ่งที่อยู่เบื้องหน้าเขาคือ อัต-เตารอต[6] และเราได้ให้อัล-อินญีลแก่เขาซึ่งในนั้นมีคำแนะนำและแสงสว่าง และเป็นที่ยืนยันสิ่งที่อยู่เบื้องหน้ามัน คือ อัต-เตารอต[7] และเป็นคำแนะนำ และคำตักเตือนแก่ผู้ยำเกรงทั้งหลาย

وَقَفَّيْنَا عَلَىٰٓ ءَاثَٰرِهِم بِعِيسَى ٱبْنِ مَرْيَمَ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ
يَدَيْهِ مِنَ ٱلتَّوْرَىٰةِ وَءَاتَيْنَٰهُ ٱلْإِنجِيلَ فِيهِ هُدًى
وَنُورٌ وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ ٱلتَّوْرَىٰةِ وَهُدًى
وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٦﴾

---

[1] หมายถึงว่าไม่ยอมปฏิบัติตามโองการของอัลลอฮฺ โดยเห็นแก่ผลประโยชน์อันเล็กน้อย

[2] คือถ้าทำร้ายคนอื่นจนถึงแก่ชีวิต ก็ให้ชดใช้ชีวิตนั้นด้วยชีวิตของตนเอง และตาก็ให้ชดใช้ด้วยตา จมูกก็ด้วยจมูก หูก็ด้วยหู และฟันก็ด้วยฟัน

[3] คือเท่าที่สามารถจะทำให้เขามีบาดแผลเยี่ยงเดียวกันโดยไม่เกินเลย

[4] คือให้อภัยโดยไม่แก้แค้น ซึ่งการให้อภัยนี้ถือเป็นคุณความดีที่จะลบล้างบาปของเขาตามที่อัลลอฮฺทรงเห็นสมควร

[5] คือตามหลังนะบีทั้งหลายมา

[6] เป็นคัมภีร์ที่ถูกประทานให้แก่ท่านนะบีมูซา

[7] คือ อัล-อินญีลก็มาในฐานะยืนยันคัมภีร์อัต-เตารอต ซึ่งถูกประทานมาก่อนหน้าแล้วด้วย

وَلۡيَحۡكُمۡ أَهۡلُ ٱلۡإِنجِيلِ بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ فِيهِۚ وَمَن لَّمۡ
يَحۡكُم بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ فَأُوْلَٰٓئِكَ
هُمُ ٱلۡفَٰسِقُونَ ﴿٤٧﴾

47. และบรรดาผู้ที่ได้รับอัล-อินญีลก็จงตัดสินด้วยสิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงประทานลงมาในนั้น[1] และผู้ใดที่มิได้ตัดสินด้วยสิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงประทานลงมาแล้ว ชนเหล่านี้คือผู้ที่ละเมิด

وَأَنزَلۡنَآ إِلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ بِٱلۡحَقِّ مُصَدِّقٗا لِّمَا بَيۡنَ
يَدَيۡهِ مِنَ ٱلۡكِتَٰبِ وَمُهَيۡمِنًا عَلَيۡهِۖ فَٱحۡكُم
بَيۡنَهُم بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُۖ وَلَا تَتَّبِعۡ أَهۡوَآءَهُمۡ عَمَّا
جَآءَكَ مِنَ ٱلۡحَقِّۚ لِكُلّٖ جَعَلۡنَا مِنكُمۡ شِرۡعَةٗ
وَمِنۡهَاجٗاۚ وَلَوۡ شَآءَ ٱللَّهُ لَجَعَلَكُمۡ أُمَّةٗ وَٰحِدَةٗ
وَلَٰكِن لِّيَبۡلُوَكُمۡ فِي مَآ ءَاتَىٰكُمۡۖ فَٱسۡتَبِقُواْ
ٱلۡخَيۡرَٰتِۚ إِلَى ٱللَّهِ مَرۡجِعُكُمۡ جَمِيعٗا
فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمۡ فِيهِ تَخۡتَلِفُونَ ﴿٤٨﴾

48. และเราได้ให้คัมภีร์ลงมาแก่เจ้า[2] ด้วยความจริง[3] ในฐานะเป็นที่ยืนยันคัมภีร์ที่อยู่เบื้องหน้ามันและเป็นที่ควบคุมคัมภีร์ (เบื้องหน้า) นั้น[4] ดังนั้น เจ้าจงตัดสินระหว่างพวกเขา[5] ด้วยสิ่งที่อัลลอฮฺทรงประทานลงมาเถิด[6] และจงอย่าปฏิบัติตามความใคร่ใฝ่ต่ำของพวกเขา โดยเขาออกจากความจริงที่ได้มายังเจ้า สำหรับแต่ละประชาชาติในหมู่พวกเจ้านั้น เราได้ให้มีบทบัญญัติและแนวทางไว้[7] และหากอัลลอฮฺทรงประสงค์แล้ว แน่นอนก็ทรงให้พวกเจ้าเป็นประชาชาติเดียวกันแล้ว[8] แต่ทว่าเพื่อที่จะทรงทดสอบพวกเจ้าในสิ่งที่พระองค์ได้ประทานแก่พวกเจ้า[9] ดังนั้นพวกเจ้าจงแข่งขันกันในความดีทั้งหลายเถิด[10] ยังอัลลอฮฺนั้นคือ การกลับไป

---

[1] คือตัดสินด้วยบัญญัติที่มีอยู่ในคัมภีร์อัล-อินญีล

[2] หมายถึงท่านนะบีมุฮัมมัด

[3] คือเบื้องหน้าอัล-กุรอาน อันได้แก่คัมภีร์เตารอต และอินญีล

[4] คือควบคุมคัมภีร์เตารอตและอินญีลให้ตั้งอยู่ในความเป็นจริง กล่าวคือสิ่งใดที่แปลกปลอมเข้ามาก็จะแจ้งให้ทราบ และสิ่งที่ถูกตัดทอนออกไปหรือถูกบิดเบือน หรือถูกปกปิดไว้ก็จะแจ้งให้ทราบเช่นเดียวกัน

[5] คือระหว่างพวกยิว

[6] หมายถึง อัล-กุรอาน

[7] คือบทบัญญัติและแนวทางในการดำเนินชีวิตของพวกเขา

[8] หมายถึงให้มีบัญญัติศาสนาและแนวดำเนินชีวิตอย่างเดียวกันด้วย จะได้ไม่ขัดแย้งกัน

[9] หมายถึงทดสอบแต่ละประชาชาติว่าประชาชาติใดจะปฏิบัติตามบัญญัติที่พระองค์ทรงประทานได้ดีกว่ากัน

[10] คือให้แต่ละประชาชาติแข่งขันกันปฏิบัติสิ่งที่ดีงามทั้งหลาย

ของพวกเจ้าทั้งหมด แล้วพระองค์จะทรงแจ้งให้พวกเจ้าทราบในสิ่งที่พวกเจ้ากำลังขัดแย้งกันในสิ่งนั้น

وَأَنِ ٱحْكُم بَيْنَهُم بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَآءَهُمْ
وَٱحْذَرْهُمْ أَن يَفْتِنُوكَ عَنۢ بَعْضِ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ
إِلَيْكَ ۖ فَإِن تَوَلَّوْا۟ فَٱعْلَمْ أَنَّمَا يُرِيدُ ٱللَّهُ أَن يُصِيبَهُم بِبَعْضِ
ذُنُوبِهِمْ ۗ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ ٱلنَّاسِ لَفَٰسِقُونَ ﴿٤٩﴾

49. และเจ้า[1] จงตัดสินระหว่างพวกเขา[2] ด้วยสิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงประทานลงมาเถิด และจงอย่าปฏิบัติตามความใคร่ใฝ่ต่ำของพวกเขา และจงระวังพวกเขา ในการที่พวกเขาจะจูงใจเจ้าให้เขวออกจากบางสิ่ง[3] ที่อัลลอฮฺได้ทรงประทานลงมาแก่เจ้า แล้วถ้าหากพวกเจ้าผินหลังให้ ก็พึงรู้เถิดว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเพียงประสงค์จะให้ประสบแก่พวกเขา ซึ่งบางส่วนแห่งโทษของพวกเขา[4] เท่านั้น และแท้จริงจำนวนมากมายในหมู่มนุษย์นั้นเป็นผู้ละเมิด

أَفَحُكْمَ ٱلْجَٰهِلِيَّةِ يَبْغُونَ ۚ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ ٱللَّهِ
حُكْمًا لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٥٠﴾

50. ข้อตัดสินสมัยญาฮิลียะฮฺ[5] กระนั้นหรือที่พวกเขาปรารถนา และใครเล่าที่จะมีข้อตัดสินดียิ่งกว่าอัลลอฮฺ สำหรับกลุ่มชนที่เชื่อมั่น[6]

---

[1] หมายถึงนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[2] คือระหว่างชาวยิว

[3] คือเขวออกจากบัญญัติบางข้อ

[4] คือชาวยิวนั้นมีโทษอยู่มากมาย เนื่องจากการฝ่าฝืนดื้อดึงของพวกเขา โทษบางส่วนที่อัลลอฮฺประสงค์ให้ประสบแก่พวกเขานั้นคือ การที่ท่านนะบีได้ขับไล่บะนีอัน-นะฎีรฺ ออกจากมะดีนะฮฺ และทำการประหารชีวิตบะนีกุร็อยซอฮฺ

[5] คือสมัยงมงายก่อนที่อิสลามจะอุบัติขึ้น ซึ่งข้อตัดสินในสมัยนั้นปราศจากความเป็นธรรมโดยสิ้นเชิง

[6] คือสำหรับกลุ่มชนที่เชื่อมั่นต่ออัลลอฮฺนั้น ย่อมไม่มีใครคิดว่ามีข้อตัดสินของผู้อื่นดีกว่าของอัลลอฮฺอย่างแน่นอน

51. ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าได้ยึดเอาชาวยิวและชาวคริสต์เป็นมิตร บางส่วนของพวกเขานั้นคือมิตรของอีกบางส่วน[1] และผู้ใดในหมู่พวกเจ้าเอาพวกเขามาเป็นมิตรแล้วไซร้ แน่นอนผู้นั้นก็เป็นคนหนึ่งในพวกเขา แท้จริงอัลลอฮฺนั้นจะไม่ทรงแนะนำกลุ่มชนที่อธรรม

۞ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَتَّخِذُواْ ٱلۡيَهُودَ وَٱلنَّصَٰرَىٰٓ
أَوۡلِيَآءَۘ بَعۡضُهُمۡ أَوۡلِيَآءُ بَعۡضٖۚ وَمَن يَتَوَلَّهُم مِّنكُمۡ فَإِنَّهُۥ
مِنۡهُمۡۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ٥١

52. แล้วเจ้าจะได้เห็นบรรดาผู้ที่ในหัวใจของพวกเขามีโรค[2]ต่างรีบเร่งกันไปอยู่ในหมู่พวกเขา[3] โดยกล่าวว่า[4] พวกเรากลัวภัยพิบัติ[5] จะเวียนมาประสบแก่พวกเรา อาจเป็นไปได้ว่าอัลลอฮฺนั้นจะทรงนำมาซึ่งชัยชนะ[6] หรือไม่ก็นำพระบัญชาอย่างหนึ่งอย่างใดมาจากที่พระองค์[7] แล้วพวกเขาก็กลายเป็นผู้เสียใจต่อสิ่งที่พวกเขาปกปิดไว้ในใจของพวกเขา

فَتَرَى ٱلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٞ يُسَٰرِعُونَ فِيهِمۡ
يَقُولُونَ نَخۡشَىٰٓ أَن تُصِيبَنَا دَآئِرَةٞۚ فَعَسَى ٱللَّهُ أَن يَأۡتِيَ
بِٱلۡفَتۡحِ أَوۡ أَمۡرٖ مِّنۡ عِندِهِۦ فَيُصۡبِحُواْ عَلَىٰ مَآ أَسَرُّواْ
فِيٓ أَنفُسِهِمۡ نَٰدِمِينَ ٥٢

---

[1] คือยิวนั้นต่างรักใคร่ซึ่งกันและกัน และคริสต์ก็เช่นเดียวกัน ในขณะเดียวกันทั้งหมดนั้นเป็นศัตรูของมุสลิมีน ด้วยเหตุนี้ถ้าคบพวกเขาเป็นมิตรแล้วพวกเขาย่อมจะล่วงรู้ในความเร้นลับของฝ่ายมุสลิม แล้วรายงานให้พวกเขาทราบ และอีกประการหนึ่ง ยิวกับคริสต์นั้นแม้ว่าพวกเขาจะไม่ศรัทธาต่อนะบีของกันและกัน แต่พวกเขาก็ให้ความช่วยเหลือกันในการเป็นศัตรูกับมุสลิมีน ดังนั้นในสองพวกนี้จึงไม่เป็นที่ไว้วางใจแก่มุสลิมีนได้

[2] คือโรคแห่งการกลับกลอก อันได้แก่พวกมุนาฟิก เช่น อับดุลลอฮฺบินอุบัย บินซะลูน

[3] คือหมู่ชาวยิวเพื่อผูกมิตรกับพวกเขา

[4] คือกล่าวแก้ตัวแก่บรรดาผู้ศรัทธา

[5] คือภัยพิบัติอันเกิดจากการแปรปรวนของธรรมชาติที่วนเวียนไปตามกฎสภาวการณ์ เช่น ความแห้งแล้งและการเจ็บไข้ได้ป่วย เป็นต้น ซึ่งปรารถนาที่จะได้รับความช่วยเหลือจากพวกเขา

[6] เป็นดำรัสของอัลลอฮฺ ที่โต้ตอบคำแก้ตัวของพวกมุนาฟิก กล่าวคืออัลลอฮฺอาจให้ท่านนะบีชนะ ทั้งในการปราบปรามศัตรู และประกาศศาสนา เมื่อนั้นแหละพวกเขาจะได้รู้

[7] กล่าวคือที่เปิดโปงการเป็นมุนาฟิกของพวกเขา และความเลวร้ายของพวกเขา

وَيَقُولُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ أَهَٰٓؤُلَآءِ ٱلَّذِينَ أَقْسَمُوا۟ بِٱللَّهِ
جَهْدَ أَيْمَٰنِهِمْ ۙ إِنَّهُمْ لَمَعَكُمْ ۚ حَبِطَتْ أَعْمَٰلُهُمْ
فَأَصْبَحُوا۟ خَٰسِرِينَ ﴿٥٣﴾

53. และบรรดาผู้ที่ศรัทธากล่าวว่า ชนเหล่านี้หรือ[1] คือผู้ที่สาบานต่ออัลลอฮฺอย่างเข้มแข็งว่า แท้จริงพวกเขานั้นจะรวมอยู่กับพวกเจ้า การงานของพวกเขานั้นไร้ผล[2] แล้วพวกเขาก็กลายเป็นผู้ขาดทุน

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مَن يَرْتَدَّ مِنكُمْ عَن دِينِهِۦ فَسَوْفَ
يَأْتِى ٱللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُۥٓ أَذِلَّةٍ عَلَى ٱلْمُؤْمِنِينَ
أَعِزَّةٍ عَلَى ٱلْكَٰفِرِينَ يُجَٰهِدُونَ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ وَلَا
يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَآئِمٍ ۚ ذَٰلِكَ فَضْلُ ٱللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَآءُ ۚ
وَٱللَّهُ وَٰسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٥٤﴾

54. บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย ผู้ใดในหมู่พวกเจ้ากลับออกจากศาสนาของพวกเขาไป อัลลอฮฺก็จะทรงนำมาซึ่งพวกหนึ่ง ที่พระองค์ทรงรักพวกเขา และพวกเขาก็รักพระองค์ เป็นผู้นอบน้อมถ่อมตนต่อบรรดามุมิน ไว้เกียรติแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา พวกเขาจะเสียสละและต่อสู้ในทางของอัลลอฮฺ และไม่กลัวการตำหนิของผู้ตำหนิคนใด นั่นคือความโปรดปรานของอัลลอฮฺซึ่งพระองค์จะทรงประทานมันแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงกว้างขวาง ผู้ทรงรอบรู้

إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱلَّذِينَ يُقِيمُونَ
ٱلصَّلَوٰةَ وَيُؤْتُونَ ٱلزَّكَوٰةَ وَهُمْ رَٰكِعُونَ ﴿٥٥﴾

55. แท้จริงผู้ที่เป็นมิตรของพวกเจ้านั้น คืออัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ และบรรดาผู้ศรัทธาที่ดำรงไว้ซึ่งการละหมาด และชำระซะกาต และขณะเดียวกันพวกเขาก็เป็นผู้นอบน้อม[3]

---

[1] หมายถึงพวกมุนาฟิก

[2] คือเป็นดำรัสของอัลลอฮฺที่แจ้งให้พวกเขาทราบว่า งานของพวกเขานั้นไร้ผล

[3] คำว่า ผู้นอบน้อม นี้ถอดความมาจาก รอกิอูน ทั้งนี้โดยถือตามตัฟซีรฺ อัล-ญะลาลัยน์ และตัฟซีรฺ อัล-มะรอฆี

وَمَن يَتَوَلَّ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ فَإِنَّ حِزْبَ ٱللَّهِ
هُمُ ٱلْغَٰلِبُونَ ﴿٥٦﴾

56. และผู้ใดให้อัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์และบรรดาผู้ที่ศรัทธาเป็นมิตรแล้วไซร้ แท้จริงพรรคของอัลลอฮฺนั้น คือ พวกที่ชนะ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَتَّخِذُوا۟ ٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُوا۟ دِينَكُمْ هُزُوًا
وَلَعِبًا مِّنَ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْكِتَٰبَ مِن قَبْلِكُمْ وَٱلْكُفَّارَ
أَوْلِيَآءَ ۚ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٥٧﴾

57. ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าได้ยึดเอามาเป็นมิตรผู้ซึ่งถือเอาศรัทธาของพวกเจ้าเป็นการเย้ยหยัน และเป็นการล้อเล่น จากบรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์[1] ก่อนพวกเจ้าและบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย[2] และพึงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด หากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธา

وَإِذَا نَادَيْتُمْ إِلَى ٱلصَّلَوٰةِ ٱتَّخَذُوهَا هُزُوًا وَلَعِبًا ۚ ذَٰلِكَ
بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَعْقِلُونَ ﴿٥٨﴾

58. และเมื่อพวกเจ้าได้เรียกร้องไปสู่การละหมาด[3] พวกเขาก็ถือเอาการละหมาดเป็นการเย้ยหยันและเป็นการล้อเล่น นั่นก็เพราะพวกเขาเป็นพวกที่ไม่ใช้ปัญญา

قُلْ يَٰٓأَهْلَ ٱلْكِتَٰبِ هَلْ تَنقِمُونَ مِنَّآ إِلَّآ أَنْ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ
وَمَآ أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَآ أُنزِلَ مِن قَبْلُ وَأَنَّ أَكْثَرَكُمْ فَٰسِقُونَ ﴿٥٩﴾

59. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า โอ้บรรดาผู้ได้รับคัมภีร์ทั้งหลาย พวกท่านมิได้ตำหนิติเตียนและปฏิเสธพวกเรา (เพราะอื่นใด) นอกจากว่าพวกเราศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เรา และสิ่งที่ถูกประทานลงมาก่อนแล้วเท่านั้น และแท้จริงส่วนมากของพวกท่านนั้นเป็นผู้ละเมิด

قُلْ هَلْ أُنَبِّئُكُم بِشَرٍّ مِّن ذَٰلِكَ مَثُوبَةً عِندَ ٱللَّهِ ۚ مَن لَّعَنَهُ
ٱللَّهُ وَغَضِبَ عَلَيْهِ وَجَعَلَ مِنْهُمُ ٱلْقِرَدَةَ وَٱلْخَنَازِيرَ

60. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่าจะให้ฉันบอกแก่พวกท่านไหม ถึงการตอบแทนที่เลวร้ายยิ่งกว่านั้น ณ ที่อัลลอฮฺ คือผู้ที่อัลลอฮฺได้ทรง

---

[1] คือพวกยิวและพวกคริสต์

[2] คือพวกมุนาฟิกมักกะฮฺ

[3] คือทำการอะซาน

وَعَبَدَ ٱلطَّٰغُوتَۚ أُوْلَٰٓئِكَ شَرّٞ مَّكَانٗا وَأَضَلُّ عَن سَوَآءِ
ٱلسَّبِيلِ ٦٠

ละอฺนัต[1]เขาและกริ้วโกรธเขา และให้ส่วนหนึ่งในพวกเขาเป็นลิง และเป็นสุกร และเป็นผู้สักการะฏ้ยฎูอน[2] ชนเหล่านี้แหละคือผู้ที่มีตำแหน่งอันชั่วร้ายและเป็นผู้ที่หลงไปจากทางอันเที่ยงตรง

وَإِذَا جَآءُوكُمۡ قَالُوٓاْ ءَامَنَّا وَقَد دَّخَلُواْ بِٱلۡكُفۡرِ وَهُمۡ
قَدۡ خَرَجُواْ بِهِۦۚ وَٱللَّهُ أَعۡلَمُ بِمَا كَانُواْ يَكۡتُمُونَ ٦١

61. และเมื่อเขาเหล่านั้น[3] มาหาพวกเจ้า พวกเขาก็กล่าวว่า เราศรัทธาแล้ว ทั้ง ๆ ที่โดยแท้จริงนั้น พวกเขาเข้ามาในสภาพผู้ปฏิเสธศรัทธา และขณะที่พวกเขาออกไปก็ในสภาพนั้น[4] และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรู้ยิ่งในสิ่งที่พวกเขาปกปิด

وَتَرَىٰ كَثِيرٗا مِّنۡهُمۡ يُسَٰرِعُونَ فِي ٱلۡإِثۡمِ وَٱلۡعُدۡوَٰنِ
وَأَكۡلِهِمُ ٱلسُّحۡتَۚ لَبِئۡسَ مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ٦٢

62. และเจ้าจะได้เห็นมากมายในหมู่พวกเขา[5] ต่างรีบเร่งกันในการทำบาป และการเป็นศัตรูกัน และการที่พวกเขากินสิ่งที่เป็นที่ต้องห้าม[6] ช่างเลวจริง ๆ สิ่งที่พวกเขากระทำกัน

لَوۡلَا يَنۡهَىٰهُمُ ٱلرَّبَّٰنِيُّونَ وَٱلۡأَحۡبَارُ عَن قَوۡلِهِمُ
ٱلۡإِثۡمَ وَأَكۡلِهِمُ ٱلسُّحۡتَۚ لَبِئۡسَ مَا كَانُواْ
يَصۡنَعُونَ ٦٣

63. ไฉนเล่าผู้ที่รู้แจ้งในอัลลอฮฺและนักปราชญ์เหล่านั้นจึงไม่ห้ามพวกเขา ในการที่พวกเขาพูดสิ่งที่เป็นบาป และในการที่พวกเขากินสิ่งที่ต้องห้ามช่างเลวจริง ๆ สิ่งที่พวกเขาทำ

---

[1] คือทรงขับไล่ให้ออกจากการเอ็นดูเมตตาของพระองค์

[2] คือเคารพบูชามันและปฏิบัติตามการชี้นำของมัน

[3] คือพวกยิว

[4] คือในสภาพปฏิเสธศรัทธาในการที่พวกเขาเข้ามาหารอซูล โดยได้รับคำแนะนำจากรอซูลนั้นไม่ทำให้การดื้อดันของพวกเขาลดลงได้ ด้วยเหตุนี้เมื่อพวกเขาออกจากรอซูลไป จึงออกไปในสภาพผู้ปฏิเสธศรัทธาเช่นเดิม

[5] คือพวกยิว

[6] เช่นกินดอกเบี้ย เป็นต้น

وَقَالَتِ ٱلْيَهُودُ يَدُ ٱللَّهِ مَغْلُولَةٌ ۚ غُلَّتْ أَيْدِيهِمْ وَلُعِنُوا۟
بِمَا قَالُوا۟ ۘ بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنفِقُ كَيْفَ يَشَآءُ ۚ
وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِّنْهُم مَّآ أُنزِلَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ طُغْيَٰنًا
وَكُفْرًا ۚ وَأَلْقَيْنَا بَيْنَهُمُ ٱلْعَدَٰوَةَ وَٱلْبَغْضَآءَ إِلَىٰ يَوْمِ
ٱلْقِيَٰمَةِ ۚ كُلَّمَآ أَوْقَدُوا۟ نَارًا لِّلْحَرْبِ أَطْفَأَهَا ٱللَّهُ ۚ
وَيَسْعَوْنَ فِى ٱلْأَرْضِ فَسَادًا ۚ وَٱللَّهُ لَا يُحِبُّ
ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿٦٤﴾

64. และชาวยิวนั้นได้กล่าวว่า พระหัตถ์ของอัลลอฮฺนั้นถูกล่ามตรวน[1] มือของพวกเขาต่างหากที่ถูกล่ามตรวน[2] และพวกเขาได้รับละอฺนัต[3] เนื่องจากสิ่งที่พวกเขาพูด หามิได้[4] พระหัตถ์ทั้งสองของพระองค์ถูกแบออกต่างหาก ซึ่งพระองค์จะทรงแจกจ่ายอย่างไรก็ได้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และแน่นอนสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เจ้าจากพระเจ้าของเจ้านั้นจะเพิ่มการละเมิด และการปฏิเสธศรัทธาแก่จำนวนมากมายในหมู่พวกเขา[5] และเราได้ก่อให้เกิดการเป็นศัตรูกันและการเกลียดชังกันในระหว่างพวกเขา[6] จนถึงวันกิยามะฮฺ ทุกครั้งที่พวกเขาจุดไฟขึ้น[7] เพื่อทำสงคราม[8] อัลลอฮฺก็ทรงดับไฟนั้นเสีย และพวกเขาเพียรพยายามบ่อนทำลายในผืนแผ่นดิน และอัลลอฮฺนั้นไม่ทรงชอบผู้บ่อนทำลายทั้งหลาย

---

[1] คือเป็นสำนวนเปรียบเทียบในการกล่าวหาว่า อัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงตระหนี่ เพราะเมื่อมือถูกล่ามตรวนเสียแล้วก็ไม่สามารถจะหยิบอะไรให้แก่ใครได้

[2] เป็นการโต้ตอบจากอัลลอฮฺว่า คนที่ตระหนี่นั้นหาใช่ใครที่ไหนไม่ คือพวกยิวนั้นเอง

[3] คือถูกขับไล่ให้ออกจากการเอ็นดูเมตตาจากพระองค์

[4] คือพระองค์ก็มิได้เป็นผู้ตระหนี่อย่างที่พวกยิวกล่าวหา

[5] คืออัล-กุรอานที่ถูกประทานลงมาให้แก่ท่านนะบีนั้น จะทำให้พวกเขาเพิ่มการละเมิด และการปฏิเสธศรัทธายิ่งขึ้น

[6] คือระหว่างยิวและคริสต์

[7] หมายถึงว่าทุกครั้งที่พวกเขาก่อเหตุแห่งสงครามขึ้น

[8] คือเพื่อทำสงครามกับท่านนะบี

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ ٱلْكِتَٰبِ ءَامَنُوا۟ وَٱتَّقَوْا۟
لَكَفَّرْنَا عَنْهُمْ سَيِّـَٔاتِهِمْ وَلَأَدْخَلْنَٰهُمْ جَنَّٰتِ
ٱلنَّعِيمِ ﴿٦٥﴾

65. และหากอะฮฺลุลกิตาบศรัทธา และยำเกรงแล้ว แน่นอนเราก็จะลบล้างบรรดาความชั่วของพวกเขาให้พ้นจากพวกเขา และแน่นอนเราจะให้พวกเขาเข้าบรรดาสวนสวรรค์แห่งความสุขสำราญ

وَلَوْ أَنَّهُمْ أَقَامُوا۟ ٱلتَّوْرَىٰةَ وَٱلْإِنجِيلَ وَمَآ أُنزِلَ إِلَيْهِم
مِّن رَّبِّهِمْ لَأَكَلُوا۟ مِن فَوْقِهِمْ وَمِن تَحْتِ
أَرْجُلِهِم ۚ مِّنْهُمْ أُمَّةٌ مُّقْتَصِدَةٌ ۖ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ
سَآءَ مَا يَعْمَلُونَ ﴿٦٦﴾

66. และหากว่าเขาเหล่านั้น[1] ได้ดำรงไว้ซึ่งอัต-เตารอต และอัล-อินญีล และสิ่งที่ถูกประทานลงมา[2] แก่พวกเขาจากพระเจ้าของพวกเขาแล้ว แน่นอนพวกเขาก็ได้บริโภคไปแล้วที่มาจากเบื้องบน[3] ของพวกเขา และที่มาจากภายใต้เท้า[4]ของพวกเขา ในหมู่พวกเขานั้นมีกลุ่มหนึ่งที่มีความยุติธรรม[5] และมากมายในหมู่พวกเขานั้น ช่างเลวจริง ๆ สิ่งที่พวกเขากระทำกัน

۞ يَٰٓأَيُّهَا ٱلرَّسُولُ بَلِّغْ مَآ أُنزِلَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ ۖ
وَإِن لَّمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُۥ ۚ وَٱللَّهُ يَعْصِمُكَ
مِنَ ٱلنَّاسِ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٦٧﴾

67. รอซูลเอ๋ย จงประกาศสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เจ้าจากพระเจ้าของเจ้า[6] และถ้าเจ้ามิได้ปฏิบัติ เจ้าก็มิได้ประกาศสารของพระองค์[7] และอัลลอฮฺนั้นจะทรงคุ้มกันเจ้าให้พ้นจากมนุษย์[8] แท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงแนะนำพวกที่ปฏิเสธศรัทธา

---

[1] หมายถึงยิวและคริสต์

[2] คืออัล-กุรอาน

[3] คือจะได้บริโภคน้ำฝนที่หลั่งลงมาจากฟากฟ้าอันมากมาย

[4] คือพืชพันธุ์ธัญญาหารที่งอกงามขึ้นมาจากดิน

[5] เช่นอับดุลลอฮฺบินสะลาม และเพื่อน ๆ ของเขา ตลอดจนอัน-นะญาชีย์ และผู้ที่เห็นด้วยกับเขา

[6] คืออัล-กุรอาน

[7] คือถ้าปกปิดเพียงส่วนใดส่วนหนึ่งจะถือว่าท่านมิได้ประกาศศาสนาเลย

[8] คือให้พ้นจากการทำร้ายของมนุษย์

68. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า บรรดาผู้ได้รับคัมภีร์ทั้งหลาย[1] พวกท่านมิได้ตั้งอยู่บนสิ่งใด[2] จนกว่าพวกท่านจะดำรงไว้ซึ่งอัต-เตารอต และอัล-อินญีล และสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่พวกท่านจากพระเจ้าของพวกท่าน[3] และแน่นอนสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เจ้า จากพระเจ้าของเจ้านั้นจะเพิ่มการละเมิด และการปฏิเสธศรัทธาแก่จำนวนมากในหมู่พวกเขา[4] ดังนั้นเจ้าจงอย่าเศร้าใจแก่พวกที่ปฏิเสธศรัทธาเหล่านั้นเลย

قُلْ يَٰٓأَهْلَ ٱلْكِتَٰبِ لَسْتُمْ عَلَىٰ شَىْءٍ حَتَّىٰ تُقِيمُوا۟
ٱلتَّوْرَىٰةَ وَٱلْإِنجِيلَ وَمَآ أُنزِلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ ۗ
وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِّنْهُم مَّآ أُنزِلَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ
طُغْيَٰنًا وَكُفْرًا ۖ فَلَا تَأْسَ عَلَى ٱلْقَوْمِ ٱلْكَٰفِرِينَ ٦٨

69. แท้จริงบรรดาผู้ที่ศรัทธา และบรรดาผู้ที่เป็นยิว และพวกซอบิอูน[5] และบรรดาผู้ที่เป็นคริสต์นั้น ผู้ใดที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และวันปรโลกและประกอบสิ่งที่ดีงามแล้ว ก็ไม่มีความกลัวใด ๆ แก่พวกเขา และทั้งพวกเขาก็จะไม่เสียใจ

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَٱلَّذِينَ هَادُوا۟ وَٱلصَّٰبِـُٔونَ
وَٱلنَّصَٰرَىٰ مَنْ ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ وَعَمِلَ
صَٰلِحًا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ٦٩

70. แท้จริงนั้นเราได้เอาสัญญาแก่วงศ์วานอิสรออีล[6] และเราได้ส่งบรรดารอซูลมายังพวกเขา ทุกครั้งที่รอซูลคนใดนำสิ่งที่จิตใจของพวกเขาไม่ชอบมายังพวกเขาแล้ว กลุ่มหนึ่ง[7] พวกเขาก็ปฏิเสธและอีกกลุ่มหนึ่งพวกเขาก็ฆ่า[8] เสีย

لَقَدْ أَخَذْنَا مِيثَٰقَ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ وَأَرْسَلْنَآ
إِلَيْهِمْ رُسُلًا ۖ كُلَّمَا جَآءَهُمْ رَسُولٌۢ بِمَا لَا تَهْوَىٰٓ
أَنفُسُهُمْ فَرِيقًا كَذَّبُوا۟ وَفَرِيقًا يَقْتُلُونَ ٧٠

---

[1] หมายถึงยิวและคริสต์

[2] คือไม่ถือว่าได้ปฏิบัติศาสนาแต่อย่างใด

[3] หมายถึงอัล-กุรอาน

[4] คือยิวและคริสต์

[5] คือพวกที่สักการะดวงดาว บางทรรศนะก็ว่าสักการะมลาอิกะฮฺ และไม่ผินหน้าไปทางกิบลัต เวลาทำการสวด

[6] คือเอาสัญญาว่าให้พวกเขาให้เอกภาพแด่อัลลอฮฺ และปฏิบัติตามบทบัญญัติศาสนาโดยเคร่งครัด

[7] คือกลุ่มหนึ่งในบรรดารอซูล

[8] เช่นฆ่าท่านนะบี ยะฮฺยา เป็นต้น

71. และพวกเขาคิดว่าจะไม่มีการทดสอบใด ๆ เกิดขึ้น[1] แล้วพวกเขาจึงได้ตาบอด และหูหนวก[2] แล้วอัลลอฮฺก็ทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขา[3] แล้วพวกเขาก็ตาบอดและหูหนวกอีก[4] คือจำนวนมากในหมู่พวกเขา และอัลลอฮฺนั้นทรงเห็นสิ่งที่พวกเขากระทำกัน

وَحَسِبُوٓا۟ أَلَّا تَكُونَ فِتْنَةٌ فَعَمُوا۟ وَصَمُّوا۟ ثُمَّ
تَابَ ٱللَّهُ عَلَيْهِمْ ثُمَّ عَمُوا۟ وَصَمُّوا۟ كَثِيرٌ
مِّنْهُمْ ۚ وَٱللَّهُ بَصِيرٌۢ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿٧١﴾

72. แท้จริงบรรดาผู้ที่กล่าวว่า อัลลอฮฺคืออัล-มะซีหฺบุตรของมัรฺยัมนั้นได้ตกเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาแล้ว และอัล-มะซีหฺได้กล่าวว่า วงศ์วานอิสรออีลเอ๋ย จงเคารพอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺผู้เป็นพระเจ้าของฉัน และเป็นพระเจ้า ของพวกท่านเถิด แท้จริงผู้ใดให้มีภาคีขึ้นแก่อัลลอฮฺแน่นอนอัลลอฮฺจะทรงให้สวรรค์เป็นที่ต้องห้ามแก่เขา และที่พำนักของเขานั้นคือนรก และสำหรับบรรดาผู้อธรรมนั้นย่อมไม่มีผู้ช่วยเหลือใด ๆ

لَقَدْ كَفَرَ ٱلَّذِينَ قَالُوٓا۟ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ
ٱلْمَسِيحُ ٱبْنُ مَرْيَمَ ۖ وَقَالَ ٱلْمَسِيحُ يَٰبَنِىٓ
إِسْرَٰٓءِيلَ ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ رَبِّى وَرَبَّكُمْ ۖ إِنَّهُۥ مَن
يُشْرِكْ بِٱللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ ٱللَّهُ عَلَيْهِ ٱلْجَنَّةَ وَمَأْوَىٰهُ
ٱلنَّارُ ۖ وَمَا لِلظَّٰلِمِينَ مِنْ أَنصَارٍ ﴿٧٢﴾

73. แท้จริงบรรดาผู้ที่กล่าวว่าอัลลอฮฺเป็นผู้ที่สามของสามองค์[5] นั้นได้ตกเป็นผู้ปฏิเสธ

لَّقَدْ كَفَرَ ٱلَّذِينَ قَالُوٓا۟ إِنَّ ٱللَّهَ ثَالِثُ ثَلَٰثَةٍ

---

[1] คือจะไม่ถูกชาติใดชาติหนึ่งที่มีกำลังเหนือกว่าโจมตีพวกเขา และทำลายความยิ่งใหญ่ของพวกเขาได้

[2] คือพวกเขาจึงประมาทและไม่สนใจต่อบัญญัติแห่งพระเจ้า จะดูก็ไม่ยอมดู จะฟังก็ไม่ยอมฟัง ทำตนประหนึ่งคนตาบอดและหูหนวก

[3] คือหลังจากได้สำนึกผิดและกลับเนื้อกลับตัว

[4] แล้วพวกเขาก็กลับประพฤติตนเหมือนสภาพเดิมอีก

[5] สามองค์นั้นคือ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระบิดานั้นหมายถึงอัลลอฮฺ พระบุตรนั้นหมายถึงท่านนะบีอีซา และพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นหมายถึงการที่พระบิดาได้เข้าอยู่ในพระบุตร จึงได้ประกอบขึ้นเป็นพระวิญญาณ อย่างไรก็ดีในทรรศนะของคริสต์ถือว่าแต่ละองค์ในสามองค์นั้นเป็นพระเจ้าเต็ม มิใช่เป็นส่วนหนึ่งของพระเจ้า และก็ถือว่าทั้งสามองค์นั้นคือพระเจ้าองค์เดียว กล่าวคือ พระบิดาก็คือ อัลลอฮฺ พระบุตรก็คืออัลลอฮฺ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คือ อัลลอฮฺ ด้วยเหตุนี้พวกคริสต์จึงกล่าวคำจำกัดความว่า ตรีเอกานุภาพ หมายถึงสามนั้นคือองค์เดียว

وَمَا مِنْ إِلَٰهٍ إِلَّآ إِلَٰهٌ وَٰحِدٌ ۚ وَإِن لَّمْ يَنتَهُوا۟ عَمَّا
يَقُولُونَ لَيَمَسَّنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِنْهُمْ
عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٣﴾

ศรัทธาแล้ว ไม่มีสิ่งใดที่ควรได้รับการเคารพสักการะนอกจากผู้ที่ควรเคารพสักการะองค์เดียวเท่านั้น[1] และหากพวกเขามิหยุดยั้งจากสิ่งที่พวกเขากล่าว แน่นอนบรรดาผู้ที่ปฏิเสธการศรัทธาในหมู่พวกเขานั้นจะต้องประสบการลงโทษอันเจ็บแสบ

أَفَلَا يَتُوبُونَ إِلَى ٱللَّهِ وَيَسْتَغْفِرُونَهُۥ ۚ
وَٱللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٧٤﴾

74. พวกเขาจะไม่สำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัวต่ออัลลอฮฺ และขออภัยโทษต่อพระองค์กระนั้นหรือ และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษผู้ทรงเอ็นดูเมตตาเสมอ

مَّا ٱلْمَسِيحُ ٱبْنُ مَرْيَمَ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ
مِن قَبْلِهِ ٱلرُّسُلُ وَأُمُّهُۥ صِدِّيقَةٌ ۖ كَانَا
يَأْكُلَانِ ٱلطَّعَامَ ۗ ٱنظُرْ كَيْفَ نُبَيِّنُ
لَهُمُ ٱلْءَايَٰتِ ثُمَّ ٱنظُرْ أَنَّىٰ يُؤْفَكُونَ ﴿٧٥﴾

75. อัล-มะซีหฺบุตรของมัรยัม[2] นั้นมิใช่ใครอื่นนอกจากเป็นรอซูลคนหนึ่งเท่านั้น ซึ่งบรรดารอซูลก่อนเขาก็ได้ล่วงลับไปแล้ว[3] และมารดาของเขานั้นคือหญิงที่มีสัจจะวาจา[4] ซึ่งทั้งสองนั้นรับประทานอาหาร[5] จงดูเถิด (มุฮัมมัด) ว่าอย่างไรเล่าที่เราได้แจกแจงโองการต่าง ๆ แก่พวกเขา และจงดูเถิดว่า อย่างไรเล่าพวกเขาจึงถูกหันเหไปได้

قُلْ أَتَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ

76. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกท่านจะเคารพสักการะอื่นจากอัลลอฮฺ สิ่งซึ่งไม่มีอำนาจ

---

[1] คือ อัลลอฮฺ ซุบหานะฮูวะตะอาลา

[2] คือท่านนะบีอีซา อะลัยอิสสลาม

[3] หมายความว่า ท่านนะบีอีซานั้นมิใช่เป็นพระบุตรอย่างที่คริสตจักรเข้าใจ หากแต่เป็นปุถุชนคนหนึ่งที่เป็นรอซูลของอัลลอฮฺ และบรรดารอซูลของพระองค์ที่ล่วงลับไปแล้วก็ล้วนแต่เป็นปุถุชนทั้งสิ้น

[4] คือเป็นผู้ที่พูดแต่ความจริง ดังนั้นในการที่นางแจ้งแก่พวกของนางว่านางคลอดท่านนะบีอีซามาโดยมิได้มีสามี และมิได้สมสู่กับชายใดนั้นเป็นความจริง

[5] คือทั้งท่านนะบีอีซา และพระนางมัรฺยัมนั้นเป็นปุถุชน เช่นเดียวกับปุถุชนอื่น ๆ ท่านทั้งสองรับประทานอาหารเช่นเดียวกับคนทั่ว ๆ ไปรับประทาน

لَكُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَاللَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٧٦﴾

ครอบครองอันตรายใด ๆ และประโยชน์ใด ๆ ไว้สำหรับพวกท่านกระนั้นหรือ[1] และอัลลอฮฺนั้นคือผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ غَيْرَ الْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعُوا أَهْوَاءَ قَوْمٍ قَدْ ضَلُّوا مِنْ قَبْلُ وَأَضَلُّوا كَثِيرًا وَضَلُّوا عَنْ سَوَاءِ السَّبِيلِ ﴿٧٧﴾

77. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า บรรดาผู้ได้รับคัมภีร์ทั้งหลาย จงอย่าปฏิบัติให้เกินขอบเขตในศาสนาของพวกท่าน[2] โดยปราศจากความเป็นจริง และจงอย่าปฏิบัติตามความใคร่ใฝ่ต่ำของพวกหนึ่งพวกใดที่พวกเขาได้หลงผิดมาก่อนแล้ว[3] และได้ทำให้ผู้คนมากมายหลงผิดด้วย[4] และพวกเขาก็ได้หลงผิดไปจากทางอันเที่ยงตรง[5]

لُعِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَلَىٰ لِسَانِ دَاوُودَ وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ ذَٰلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٧٨﴾

78. บรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาในหมู่วงศ์วานอิสรออีลนั้นได้ถูกสาปโดยถ้อยคำของดาวูด[6] และอีซาบุตรของมัรยัม[7] นั่นก็เนื่องจากการที่พวกเขาฝ่าฝืน และที่พวกเขาเคยละเมิดกัน[8]

---

[1] คือเคารพสักการะสิ่งใดหรือผู้ใดที่ไม่มีอำนาจจะให้คุณและให้โทษแก่พวกท่านได้กระนั้นหรือ โดยละทิ้งอัลลอฮฺ ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงบังเกิดพวกท่านและให้คุณให้โทษแก่พวกท่านได้ด้วย เฉพาะอย่างยิ่งพวกท่านจะต้องกลับไปหาพระองค์ อย่างไรก็ดี การกระทำของพวกท่านนั้นอยู่ในความรู้เห็นของอัลลอฮฺโดยสิ้นเชิง

[2] คืออย่าปฏิบัติสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้เกินขอบเขตที่ศาสนาได้บัญญัติไว้ เช่น ยกฐานะท่านนะบีอีซาขึ้นเป็นพระเจ้า ทั้ง ๆ ที่ท่านเป็นเพียงปุถุชนคนหนึ่งที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นรอซูลของพระเจ้าเช่นเดียวกับบรรดารอซูลอื่น ๆ ที่ล่วงลับไปแล้วเท่านั้น

[3] คือเตือนวงศ์วานอิสรออีลในสมัยที่ท่านนะบีมุฮัมมัดประกาศศาสนาว่าจงอย่าได้ปฏิบัติตามบรรพบุรุษของพวกเขาในอดีตที่ได้หลงผิดมาแล้ว

[4] คือทำให้ชนรุ่นหลังซึ่งเป็นลูกหลานของอิสรออีลหลงผิดตามไปด้วย

[5] คือพวกลูกหลานอิสรออีลรุ่นหลังก็ได้หลงผิดกันเรื่อยมา ซึ่งทางอันเที่ยงตรงจนกระทั่งปัจจุบันนี้

[6] คืออัลลอฮฺทรงสาปพวกเขาให้เป็นลิงโดยที่คำสาปนั้นมาในถ้อยคำของท่านนะบีดาวูด

[7] และสาปพวกเขาให้เป็นสุกรโดยผ่านถ้อยคำของท่านนะบีอีซา

[8] คือที่ถูกสาปให้เป็นลิงนั้นเนื่องจากพวกเขาละเมิดวันสับบะโต อันเป็นวันที่ถูกห้ามมิให้จับปลา และพวกที่ถูกสาปนี้เป็นชาวอัยละฮฺ ส่วนผู้ที่ถูกสาปให้เป็นสุกรนั้นได้แก่พวกที่ขอร้องให้ท่านนะบีอีซานำสำรับอาหารมาจากฟากฟ้าให้พวกเขารับประทาน เพื่อพวกเขาจะได้เชื่อมั่นต่อท่านยิ่งขึ้น และจะไม่ฝ่าฝืน แต่เมื่ออัลลอฮฺได้ทรงประทานสำรับมาให้พวกเขา พวกเขาก็กลับฝ่าฝืนและดื้อดึงเช่นเคย ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงได้ถูกสาปเป็นสุกร

كَانُوا۟ لَا يَتَنَاهَوْنَ عَن مُّنكَرٍ
فَعَلُوهُ ۚ لَبِئْسَ مَا كَانُوا۟ يَفْعَلُونَ ٧٩

79. ปรากฏว่าพวกเขาต่างไม่ห้ามปรามกันในสิ่งไม่ชอบที่พวกเขาได้กระทำมันขึ้น ช่างเลวร้ายจริง ๆ สิ่งที่พวกเขากระทำ

تَرَىٰ كَثِيرًا مِّنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ
ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ۚ لَبِئْسَ مَا قَدَّمَتْ لَهُمْ أَنفُسُهُمْ
أَن سَخِطَ ٱللَّهُ عَلَيْهِمْ وَفِى ٱلْعَذَابِ
هُمْ خَٰلِدُونَ ٨٠

80. เจ้า (มุฮัมมัด) ก็จะเห็นมากมายในหมู่พวกเขา[1] เป็นมิตรกับบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา[2] ช่างเลวร้ายจริง ๆ สิ่งที่ตัวของพวกเขาเองได้ประกอบล่วงหน้าไว้สำหรับพวกเขา[3] อันเป็นเหตุให้อัลลอฮฺทรงกริ้วพวกเขา และพวกเขาจะคงอยู่ในการลงโทษตลอดกาล

وَلَوْ كَانُوا۟ يُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلنَّبِىِّ
وَمَآ أُنزِلَ إِلَيْهِ مَا ٱتَّخَذُوهُمْ أَوْلِيَآءَ وَلَٰكِنَّ
كَثِيرًا مِّنْهُمْ فَٰسِقُونَ ٨١

81. และหากพวกเขาศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และนะบีและสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เขา[4] แล้วพวกเขาก็จะไม่ยึดเอาเขาเหล่านั้น[5] เป็นมิตร แต่ทว่ามากมายในหมู่พวกเขานั้นเป็นผู้ที่ละเมิด

۞ لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ ٱلنَّاسِ عَدَٰوَةً لِّلَّذِينَ ءَامَنُوا۟
ٱلْيَهُودَ وَٱلَّذِينَ أَشْرَكُوا۟ ۖ وَلَتَجِدَنَّ
أَقْرَبَهُم مَّوَدَّةً لِّلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱلَّذِينَ قَالُوٓا۟
إِنَّا نَصَٰرَىٰ ۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّ مِنْهُمْ قِسِّيسِينَ

82. แน่นอนเจ้าจะพบว่า หมู่ชนที่เป็นศัตรูอันรุนแรงแก่บรรดาผู้ที่ศรัทธานั้นคือชาวยิว และบรรดาผู้ที่ให้มีภาคีแก่อัลลอฮฺ[6] และแน่นอนเจ้าจะพบว่า บรรดาผู้ที่มีความรักใคร่แก่บรรดาผู้ที่ศรัทธาใกล้กว่า[7] พวกเขา[8] นั้นคือ บรรดา

---

[1] คือพวกยิว อันได้แก่ กะอฺบฺบิน อัล-อัชรีอฟ และมิตรสหายของเขา

[2] หมายถึงมุชริกชาวมักกะฮฺ

[3] คือประกอบความชั่วล่วงหน้าไว้

[4] คือแก่ท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[5] คือพวกมุชริกชาวมักกะฮฺ

[6] หมายถึงพวกมุชริก และพวกกาเฟรฺทั่ว ๆ ไป นอกเหนือจากพวกอะฮฺลุลกิตาบ

[7] คือใกล้กว่าพวกยิว และพวกมุชริก

[8] คือใกล้กว่าพวกยิวและพวกมุชริก

وَرُهْبَانًا وَأَنَّهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٨٢﴾

ผู้ที่กล่าวว่าแท้จริงพวกเราเป็นคริสต์ นั่นก็เพราะว่า ในหมู่พวกเขานั้นมีบรรดานักปราชญ์และบาดหลวงและก็เพราะว่าพวกเขาไม่เย่อหยิ่ง

وَإِذَا سَمِعُوا مَا أُنزِلَ إِلَى الرَّسُولِ تَرَىٰ أَعْيُنَهُمْ
تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ مِمَّا عَرَفُوا مِنَ الْحَقِّ يَقُولُونَ
رَبَّنَا آمَنَّا فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ ﴿٨٣﴾

83. และเมื่อพวกเขา[1] ได้ยินสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่รอซูลแล้ว เจ้า[2] ก็จะเห็นตาของพวกเขาหลั่งออกมาซึ่งน้ำตา เนื่องจากความจริงที่พวกเขารู้[3] โดยที่พวกเขาจะกล่าวว่า โอ้พระเจ้าของพวกข้าพระองค์โปรดได้ทรงจารึกพวกข้าพระองค์ไว้ร่วมกับบรรดาผู้กล่าวปฏิญาณยืนยันด้วยเถิด[4]

وَمَا لَنَا لَا نُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا جَاءَنَا مِنَ الْحَقِّ
وَنَطْمَعُ أَن يُدْخِلَنَا رَبُّنَا مَعَ الْقَوْمِ الصَّالِحِينَ ﴿٨٤﴾

84. และไม่มีเหตุผลใด ๆ แก่เราที่เราจะไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และความจริงที่มายังเรา และเราปรารถนาอย่างแรงกล้าที่พระเจ้าของเราจะทรงให้เราเข้าร่วมอยู่กับพวกที่ดี ๆ ทั้งหลาย[5]

فَأَثَابَهُمُ اللَّهُ بِمَا قَالُوا جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ۚ وَذَٰلِكَ جَزَاءُ

85. แล้วอัลลอฮฺก็ได้ทรงตอบแทนแก่พวกเขาเนื่องด้วยสิ่งที่พวกเขากล่าว[6] ซึ่งบรรดาสวนสวรรค์ที่มีแม่น้ำหลายสายไหลอยู่ภายใต้สวน

---

[1] คือพวกที่กล่าวว่า เราเป็นคริสต์ได้ยินโองการที่ถูกประทานลงมาแก่ท่านนะบีมุฮัมมัด

[2] หมายถึงท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[3] คือเนื่องจากในโองการที่พวกเขาได้ยินนั้นมีความจริงตรงตามที่พวกเขาเคยรู้มาก่อนจากคัมภีร์ของพวกเขา เช่น กษัตริย์อัน-นะญาชีย์ และบรรดาปุโรหิตของพระองค์ได้ฟังอัล-กุรอานที่ระบุเกี่ยวกับความเป็นจริงของท่านนะบีอีซา เป็นต้น

[4] คือผู้ที่กล่าวปฏิญาณยืนยันสองกะลิมะฮฺ ชะฮาดะฮฺ เพื่อรับนับถือ อัล-อิสลาม

[5] คือพวกที่ดำเนินชีวิตอยู่ในวิถีทางของอัลลอฮฺ อย่างเคร่งครัด

[6] หมายถึงสิ่งที่พวกเขากล่าวว่า โอ้พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ โปรดทรงจารึกพวกข้าพระองค์ไว้ร่วมกับบรรดาผู้กล่าวปฏิญาณยืนยันด้วยเถิด

ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٨٥﴾

เหล่านั้น โดยที่พวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล และนั่นแหละคือ การตอบแทนแก่บรรดาผู้กระทำดี

وَٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَكَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَآ أُو۟لَٰٓئِكَ
أَصْحَٰبُ ٱلْجَحِيمِ ﴿٨٦﴾

86. และบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา[1] และปฏิเสธบรรดาโองการของเรานั้น[2] ชนเหล่านี้แหละคือชาวนรกที่มีเปลวไฟอันโชติช่วง (อัล-ญะฮีม)

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تُحَرِّمُوا۟ طَيِّبَٰتِ مَآ أَحَلَّ
ٱللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوٓا۟ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ
ٱلْمُعْتَدِينَ ﴿٨٧﴾

87. ผู้ที่ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าได้ให้เป็นที่ต้องห้าม ซึ่งบรรดาสิ่งดี ๆ ในสิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงอนุมัติแก่พวกเจ้า และพวกเจ้าจงอย่าละเมิด[3] แท้จริงอัลลอฮฺนั้นไม่ทรงชอบบรรดาผู้ละเมิด

وَكُلُوا۟ مِمَّا رَزَقَكُمُ ٱللَّهُ حَلَٰلًا طَيِّبًا ۚ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ
ٱلَّذِىٓ أَنتُم بِهِۦ مُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾

88. และพวกเจ้าจงบริโภคสิ่งอนุมัติที่ดี ๆ จากสิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า และพึงยำเกรงอัลลอฮฺผู้ซึ่งพวกเจ้าศรัทธาต่อพระองค์เถิด

لَا يُؤَاخِذُكُمُ ٱللَّهُ بِٱللَّغْوِ فِىٓ أَيْمَٰنِكُمْ وَلَٰكِن
يُؤَاخِذُكُم بِمَا عَقَّدتُّمُ ٱلْأَيْمَٰنَ ۖ فَكَفَّٰرَتُهُۥٓ
إِطْعَامُ عَشَرَةِ مَسَٰكِينَ مِنْ أَوْسَطِ مَا تُطْعِمُونَ
أَهْلِيكُمْ أَوْ كِسْوَتُهُمْ أَوْ تَحْرِيرُ رَقَبَةٍ ۖ فَمَن لَّمْ يَجِدْ
فَصِيَامُ ثَلَٰثَةِ أَيَّامٍ ۚ ذَٰلِكَ كَفَّٰرَةُ أَيْمَٰنِكُمْ
إِذَا حَلَفْتُمْ ۚ وَٱحْفَظُوٓا۟ أَيْمَٰنَكُمْ ۚ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ

89. อัลลอฮฺจะไม่ทรงเอาโทษแก่พวกเจ้าด้วยถ้อยคำที่ไร้สาระในการสาบานของพวกเจ้า[4] แต่ทว่าพระองค์จะทรงเอาโทษแก่พวกเจ้าด้วยถ้อยคำที่พวกเจ้าปลงใจสาบาน[5] แล้วสิ่งไถ่โทษมัน[6] นั้นคือ การให้อาหารแก่มิสกีนสิบคนจากอาหารปานกลางของสิ่งที่พวกเจ้าให้เป็นอาหารแก่ครอบครัวของพวกเจ้า หรือไม่ก็ให้เครื่อง

[1] คือปฏิเสธศรัทธาต่อท่านนะบี

[2] คือไม่ยอมเชื่อว่าสิ่งที่ระบุอยู่ในโองการของเราเป็นความจริง

[3] คือละเมิดขอบเขตแห่งบัญญัติของพระองค์

[4] คือถ้อยคำสาบานที่ติดปากโดยมิได้ตั้งใจ เช่นกล่าวว่า "لا والله" (เปล่า ฉันขอสาบานต่ออัลลอฮฺ)

[5] คือเอาโทษแก่ผู้ที่สาบานด้วยความจริงใจ แต่ไม่รักษาคำสาบาน

[6] คือสิ่งไถ่โทษคำสาบานที่ต้องเพิกถอนหรือไม่ต้องการรักษา

ٱللَّهُ لَكُمْ ءَايَٰتِهِۦ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٨٩﴾

นุ่งห่มแก่พวกเขา หรือไถ่ทาสคนหนึ่งให้เป็นอิสระ ผู้ใดไม่พบ[1] ก็ให้มีการถือบวชสามวัน นั่นแหละคือสิ่งไถ่โทษในการสาบานของพวกเจ้า เมื่อพวกเจ้าได้สาบานไว้ และจงรักษาการสาบานของพวกเจ้าเถิด[2] ในทำนองนั้นแหละอัลลอฮฺจะทรงแจกแจงบรรดาโองการของพระองค์แก่พวกเจ้า เพื่อว่าพวกเจ้าจักขอบคุณ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِنَّمَا ٱلْخَمْرُ وَٱلْمَيْسِرُ وَٱلْأَنصَابُ وَٱلْأَزْلَٰمُ رِجْسٌ مِّنْ عَمَلِ ٱلشَّيْطَٰنِ فَٱجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٩٠﴾

90. ผู้ศรัทธาทั้งหลาย ที่จริงสุราและการพนันและแท่นหินสำหรับเชือดสัตว์บูชายัญ[3] และการเสี่ยงติ้ว[4] นั้น เป็นสิ่งโสมมอันเกิดจากการกระทำของชัยฏอน[5] ดังนั้นพวกเจ้าจงห่างไกลจากมันเสียเพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับความสำเร็จ

إِنَّمَا يُرِيدُ ٱلشَّيْطَٰنُ أَن يُوقِعَ بَيْنَكُمُ ٱلْعَدَٰوَةَ وَٱلْبَغْضَآءَ فِى ٱلْخَمْرِ وَٱلْمَيْسِرِ وَيَصُدَّكُمْ عَن ذِكْرِ ٱللَّهِ وَعَنِ ٱلصَّلَوٰةِ فَهَلْ أَنتُم مُّنتَهُونَ ﴿٩١﴾

91. ที่จริงชัยฏอนนั้นเพียงต้องการที่จะให้เกิดการเป็นศัตรูกันและการเกลียดชังกันระหว่างพวกเจ้าในสุราและการพนัน[6] เท่านั้น และมันจะหันเหพวกเจ้าออกจากการรำลึกถึงอัลลอฮฺและการละหมาด[7] แล้วพวกเจ้าจะยุติไหม[8]

---

[1] หมายถึงไม่พบสิ่งหนึ่งสิ่งใดในสามสิ่งที่จะทำการไถ่โทษ หรือไม่มีเงินซื้อ

[2] คือถ้าสาบานว่าจะกระทำสิ่งที่ดีก็จงรักษาการสาบานนั้นไว้เถิด

[3] เป็นแท่นหินที่ถูกวางไว้รอบ ๆ กะอฺบะฮฺ โดยที่พวกมุชริกถือว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์และทำการเคารพบูชากัน

[4] ได้อธิบายไว้แล้วในอายะฮฺที่สามของซูเราะฮฺ อัล-มาอิดะฮฺ โปรดกลับไปดูใหม่

[5] หมายถึงการชี้นำของมัน แล้วมนุษย์ก็หลงเชื่อ

[6] คือในการดื่มสุราและการเล่นการพนัน เพราะทั้งสองนั้นก่อให้เกิดวิวาทกัน และผูกใจเจ็บกัน

[7] เพราะผู้ที่มึนเมานั้นง่ายแก่การที่ชัยฏอนจะจูงเขาให้ไปทางไหนก็ได้ เฉพาะอย่างยิ่งในการหันเหออกจากการรำลึกถึงอัลลอฮฺและการละหมาด ส่วนการพนันนั้นก็ทำให้ผู้เล่นมุ่งที่จะได้รับกำไร จึงไม่มีช่องที่รำลึกถึงอัลลอฮฺ และไม่มีเวลาไปทำละหมาด

[8] เป็นคำถามในเชิงปรามให้มีการยุติในการดื่มสุราและการพนัน

92. และพวกเจ้าจงเชื่อฟังอัลลอฮฺ และจงเชื่อฟังรอซูลเถิด และพึงระมัดระวัง[1] ไว้ด้วย แต่ถ้าพวกเจ้าผินหลังให้[2] ก็พึงรู้เถิดว่าที่จริงหน้าที่ของรอซูลของเรานั้น คือ การประกาศอันชัดเจนเท่านั้น[3]

وَأَطِيعُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُوا۟ ٱلرَّسُولَ وَٱحْذَرُوا۟ ۚ فَإِن تَوَلَّيْتُمْ
فَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّمَا عَلَىٰ رَسُولِنَا ٱلْبَلَٰغُ ٱلْمُبِينُ ﴿٩٢﴾

93. ไม่มีบาปใด ๆ แก่บรรดาผู้ที่ศรัทธาและปฏิบัติสิ่งที่ดีงามทั้งหลาย ในสิ่งที่พวกเขาได้บริโภค[4] เมื่อพวกเขามีความยำเกรงและศรัทธา และปฏิบัติสิ่งที่ดีงามทั้งหลาย แล้วก็มีความยำเกรงและศรัทธาแล้วก็มีความยำเกรง และกระทำดี และอัลลอฮฺนั้น ทรงรักผู้กระทำดีทั้งหลาย

لَيْسَ عَلَى ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ
جُنَاحٌ فِيمَا طَعِمُوٓا۟ إِذَا مَا ٱتَّقَوا۟ وَّءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟
ٱلصَّٰلِحَٰتِ ثُمَّ ٱتَّقَوا۟ وَّءَامَنُوا۟ ثُمَّ ٱتَّقَوا۟ وَّأَحْسَنُوا۟ ۗ
وَٱللَّهُ يُحِبُّ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٩٣﴾

94. ผู้ศรัทธาทั้งหลาย แน่นอนอัลลอฮฺ จะทรงทดสอบพวกเจ้าด้วยสิ่งหนึ่ง อันได้แก่สัตว์ล่า[5] ที่มือของพวกเจ้าได้มันมา[6] และหอกของพวกเจ้าด้วย[7] เพื่ออัลลอฮฺ จะทรงรู้ว่าใครที่ยำเกรง

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَيَبْلُوَنَّكُمُ ٱللَّهُ بِشَىْءٍ مِّنَ ٱلصَّيْدِ
تَنَالُهُۥٓ أَيْدِيكُمْ وَرِمَاحُكُمْ لِيَعْلَمَ ٱللَّهُ مَن يَخَافُهُۥ
بِٱلْغَيْبِ ۚ فَمَنِ ٱعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَٰلِكَ فَلَهُۥ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٩٤﴾

---

[1] คือระมัดระวังมิให้ตกอยู่ในฐานะผู้ฝ่าฝืนอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ มิเช่นนั้นแล้วพวกเขาจะได้รับโทษ

[2] คือไม่เชื่อฟังอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์

[3] คือท่านนะบีมีหน้าที่ประกาศศาสนาของอัลลอฮฺ แก่พวกท่านอย่างชัดเจนเท่านั้น ส่วนพวกท่านจะเชื่อฟังหรือไม่นั้นเป็นเรื่องระหว่างพวกท่านกับอัลลอฮฺ ท่านนะบีได้กระทำหน้าที่ของท่านโดยสมบูรณ์แล้ว

[4] บริโภคอาหารที่ซื้อมาด้วยเงินที่ได้จากการพนัน หรือดื่มสุรา ทั้งนี้ก่อนจากที่ได้มีบัญญัติห้ามไว้ และเมื่อมีบัญญัติห้ามแล้ว พวกเขาก็เลิก

[5] คือสัตว์ป่า กล่าวคือ ในขณะครองอิหฺรอมเพื่อประกอบพิธีฮัจญ์นั้น ห้ามมิให้ทำการล่าสัตว์ป่า และขณะเดินทางไปประอบพิธีฮัจญ์ยังอัลกะอฺบะฮฺนั้น ย่อมจะพบสัตว์ป่าตามทาง ในการนี้จึงเป็นการทดสอบอีมานของพวกเขาว่า ถ้าพวกเขามีอีมานเข้มแข็ง ก็จะไม่ทำการล่าสัตว์ป่า แต่ถ้าไม่เข้มแข็งก็จะทำการล่าเพื่อเป็นอาหารอันโอชะในระหว่างทาง

[6] สัตว์ป่าบางประเภทที่ล่ามันได้ด้วยมือเปล่า

[7] สัตว์บางประเภทที่ล่ามันด้วยหอก

พระองค์ในสภาพที่เขาไม่เห็นพระองค์ แล้วผู้ใดละเมิดหลังจากนั้น[1] เขาก็จะได้รับโทษอันเจ็บแสบ

95. ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าฆ่าสัตว์ล่าในขณะที่พวกเจ้ากำลังครองอิหฺรอมอยู่ และผู้ใดในหมู่พวกเจ้าได้ฆ่ามันโดยเจตนาแล้วไซร้ การชดเชยก็คือ ชนิดเดียวกับที่ถูกฆ่า (จากปศุสัตว์[2]) โดยผู้ที่ยุติธรรมสองคนในหมู่พวกเจ้าจะกระทำการชี้ขาดมัน[3] ในฐานะเป็นสัตว์พลีที่ไปถึงอัล-กะอฺบะฮฺ[4] หรือไม่ก็ให้มีการไถ่โทษคือให้อาหารแก่บรรดามิสกีน[5]หรือสิ่งที่เท่าเทียมสิ่งนั้น ด้วยการถือศีลอด[6] เพื่อที่เขาจะได้ลิ้มรสผลภัยแห่งกิจกรรมของเขา อัลลอฮฺ ได้ทรงอภัยให้จากสิ่งที่ได้ล่วงเลยมาแล้ว[7] และผู้ใดกลับกระทำอีก อัลลอฮฺ ก็จะทรงลงโทษเขา และอัลลอฮฺ คือผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงลงโทษ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَقۡتُلُواْ ٱلصَّيۡدَ وَأَنتُمۡ حُرُمٞۚ وَمَن
قَتَلَهُۥ مِنكُم مُّتَعَمِّدٗا فَجَزَآءٞ مِّثۡلُ مَا قَتَلَ مِنَ ٱلنَّعَمِ
يَحۡكُمُ بِهِۦ ذَوَا عَدۡلٖ مِّنكُمۡ هَدۡيَۢا بَٰلِغَ ٱلۡكَعۡبَةِ
أَوۡ كَفَّٰرَةٞ طَعَامُ مَسَٰكِينَ أَوۡ عَدۡلُ ذَٰلِكَ صِيَامٗا
لِّيَذُوقَ وَبَالَ أَمۡرِهِۦۗ عَفَا ٱللَّهُ عَمَّا سَلَفَۚ وَمَنۡ عَادَ
فَيَنتَقِمُ ٱللَّهُ مِنۡهُۚ وَٱللَّهُ عَزِيزٞ ذُو ٱنتِقَامٍ ٩٥

96. ได้ถูกอนุมัติแก่พวกเจ้า ซึ่งสัตว์ล่าในทะเล[8] และอาหารจากทะเล[9] ทั้งนี้เพื่อเป็นสิ่งอำนวยประโยชน์แก่พวกเจ้า และแก่บรรดาผู้เดินทาง

أُحِلَّ لَكُمۡ صَيۡدُ ٱلۡبَحۡرِ وَطَعَامُهُۥ مَتَٰعٗا لَّكُمۡ
وَلِلسَّيَّارَةِۖ وَحُرِّمَ عَلَيۡكُمۡ صَيۡدُ ٱلۡبَرِّ مَا دُمۡتُمۡ حُرُمٗاۗ

---

[1] ล่าสัตว์ป่าขณะครองอิหฺรอม หลังจากที่ได้มีบัญญัติห้ามไว้

[2] ให้ชดเชยด้วยสัตว์เลี้ยงชนิดเดียวกับที่ถูกฆ่า แต่ถ้าไม่พบก็ให้มีลักษณะใกล้เคียงกัน

[3] ชี้ขาดว่า สัตว์เลี้ยงที่จะชดเชยนั้นใกล้เคียงกันหรือไม่

[4] สัตว์เลี้ยงที่ชดเชยนั้นให้ถือเป็นสัตว์พลี นำไปเชือดที่ อัลกะอฺบะฮฺ เพื่อเป็นอาหารแก่คนมิสกีน

[5] จะเป็นจำนวนกี่คนนั้นขึ้นอยู่กับการประเมินราคาของสัตว์เลี้ยงที่ใช้ชดเชยสัตว์ป่าที่ถูกล่า

[6] ถ้าได้ประเมินราคาสัตว์ชดเชย เท่ากับให้อาหารแก่มิสกีน 5 คน ก็ให้ถือศีลอด 5 วัน

[7] ที่ได้กระทำขึ้นก่อนมีบัญญัติห้าม

[8] อนุมัติให้จับปลาในทะเลได้ ขณะที่อยู่ในอิหฺรอม

[9] หมายถึงปลาที่เกยหาดตายหรือที่ตายลอยอยู่ในทะเล

وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٩٦﴾

และได้ถูกห้ามแก่พวกเจ้า ซึ่งสัตว์ล่าบนบก ตราบใดที่พวกเจ้าครองอิห์รอมอยู่ และจงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด ผู้ที่พวกเจ้าจะถูกรวบรวมนำไปสู่พระองค์

۞ جَعَلَ اللَّهُ الْكَعْبَةَ الْبَيْتَ الْحَرَامَ قِيَامًا
لِلنَّاسِ وَالشَّهْرَ الْحَرَامَ وَالْهَدْيَ وَالْقَلَائِدَ ذَٰلِكَ
لِتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي
الْأَرْضِ وَأَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٩٧﴾

97. อัลลอฮฺ ได้ทรงให้อัล-กะอฺบะฮฺอันเป็นบ้านที่ต้องห้ามนั้นเป็นที่ดำรงอยู่สำหรับมนุษย์[1] และเดือนที่ต้องห้าม และสัตว์พลี และสัตว์ที่ถูกสวมเครื่องหมายไว้ที่คอ เพื่อเป็นสัตว์พลีด้วย นั่นก็เพื่อพวกเจ้าจะได้รู้ว่า แท้จริงอัลลอฮฺทรงรู้สิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้า และสิ่งที่อยู่ในแผ่นดิน และแท้จริงอัลลอฮฺ ทรงรอบรู้ในทุกสิ่งทุกอย่าง

اعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ وَأَنَّ اللَّهَ
غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩٨﴾

98. พวกเจ้าพึงรู้เถิดว่า แท้จริงอัลลอฮฺ เป็นผู้รุนแรงในการลงโทษ[2] และแท้จริงอัลลอฮฺ เป็นผู้ทรงอภัยโทษ ทรงเอ็นดูเมตตา[3]

مَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ
وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿٩٩﴾

99. หน้าที่ของรอซูลนั้นมิใช่อะไรอื่น นอกจากการประกาศให้ทราบ[4] เท่านั้น และอัลลอฮฺทรงรู้สิ่งที่พวกเจ้าเปิดเผย และสิ่งที่พวกเจ้าปกปิด

---

[1] ผู้คนที่อาศัยอยู่ในบริเวณนั้น เพื่อดูแลบัยตุลลอฮฺ และกระทำการอิบาดะฮฺ ตลอดจนเป็นที่พักของผู้เดินทางไปทำฮัจญ์และอุมเราะฮฺเพราะเป็นสถานที่ปลอดภัย ซึ่งอาหรับทุกเผ่าให้การเคารพนับถือ ไม่มีใครทำร้ายกันในบริเวณนั้น

[2] สำหรับผู้ที่ฝ่าฝืนดื้อดึง

[3] สำหรับผู้ที่สำนึกผิด กลับเนื้อกลับตัวและขออภัยโทษต่อพระองค์

[4] ทำหน้าที่ประกาศศาสนาของอัลลอฮฺให้มนุษย์ทราบเท่านั้น ส่วนใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อไม่ใช่หน้าที่ของท่าน

قُل لَّا يَسْتَوِي الْخَبِيثُ وَالطَّيِّبُ وَلَوْ أَعْجَبَكَ
كَثْرَةُ الْخَبِيثِ ۚ فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ
لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٠٠﴾

100. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า สิ่งเลวกับสิ่งดีนั้นย่อมไม่เท่าเทียมกัน[1] และแม้ว่าความมากมายของสิ่งชั่วนั้น ได้ทำให้ท่านพึงใจก็ตาม[2] จงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด ผู้มีสติปัญญาทั้งหลาย เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับความสำเร็จ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَسْأَلُوا عَنْ أَشْيَاءَ
إِن تُبْدَ لَكُمْ تَسُؤْكُمْ وَإِن تَسْأَلُوا عَنْهَا حِينَ يُنَزَّلُ
الْقُرْآنُ تُبْدَ لَكُمْ عَفَا اللَّهُ عَنْهَا ۗ وَاللَّهُ
غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٠١﴾

101. ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าถามถึงสิ่งต่าง ๆ[3] หากสิ่งเหล่านี้ถูกเปิดเผยขึ้น[4] แล้วมันก็จะก่อให้เกิดความเลวร้าย[5] แก่พวกเจ้า และถ้าพวกเจ้าถามถึงสิ่งเหล่านั้น ขณะที่อัล-กุรอานถูกประทานลงมา มันก็จะถูกเปิดเผยขึ้น[6] แก่พวกเจ้า อัลลอฮฺ ได้ทรงอภัยสิ่งเหล่านั้นแล้ว[7] และอัลลอฮฺ เป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงหนักแน่น

قَدْ سَأَلَهَا قَوْمٌ مِّن قَبْلِكُمْ ثُمَّ أَصْبَحُوا
بِهَا كَافِرِينَ ﴿١٠٢﴾

102. แท้จริงได้มีพวกหนึ่งก่อนจากพวกเจ้าได้ถามถึงสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นมาแล้ว[8] แล้วพวกเขาก็กลายเป็นผู้ปฏิเสธสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น

---

[1] หมายถึงสิ่งที่อัลลอฮฺทรงบัญญัติให้ปฏิบัติกับสิ่งที่มนุษย์นึกคิดขึ้นเองนั้นย่อมไม่เท่าเทียมกัน

[2] หมายถึงมีคนจำนวนมากกระทำความชั่ว จนทำให้ท่านเห็นดีเห็นชอบด้วย

[3] สิ่งที่อัลลอฮฺมิได้บัญญัติให้ปฏิบัติ

[4] คือถูกบัญญัติให้ปฏิบัติสิ่งเหล่านั้น

[5] เพราะเป็นการเพิ่มภาระแก่พวกเจ้า และทำให้พวกเจ้าลำบาก

[6] ถูกบัญญัติให้ปฏิบัติ

[7] กล่าวคือ สิ่งต่างๆ ที่พวกเจ้าต้องการจะถาม โดยที่พระองค์มิได้ทรงบัญญัติไว้นั้น เป็นการอภัยให้แก่พวกเจ้า ไม่ต้องเป็นกังวลว่าพวกเจ้าจะต้องปฏิบัติ

[8] ถามสิ่งต่าง ๆ ที่คล้ายคลึงกับสิ่งที่อัลลอฮฺทรงห้ามมิให้บรรดามุมินถาม เพื่อให้อัลลอฮฺทรงบัญญัติสิ่งเหล่านั้นให้พวกเขาปฏิบัติ

103. อัลลอฮฺมิได้ทรงให้มีขึ้น ซึ่งบะฮีเราะฮฺ[1] และซาอิบะฮฺ[2] และวะซีละฮฺ[3] และฮาม[4] แต่ทว่าบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาต่างหากที่อุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮฺ และส่วนมากของพวกเขาไม่ใช้ปัญญา

مَا جَعَلَ ٱللَّهُ مِنۢ بَحِيرَةٖ وَلَا سَآئِبَةٖ وَلَا وَصِيلَةٖ
وَلَا حَامٖ وَلَٰكِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ يَفۡتَرُونَ عَلَى ٱللَّهِ
ٱلۡكَذِبَۖ وَأَكۡثَرُهُمۡ لَا يَعۡقِلُونَ ١٠٣

104. และเมื่อได้ถูกกล่าวแก่พวกเขาว่า ท่านทั้งหลายจงมาสู่สิ่งที่อัลลอฮฺ ได้ทรงประทานลงมาเถิด[5] และมาสู่รอซูลด้วย[6] พวกเขาก็กล่าวว่า เป็นการพอเพียงแก่เราแล้ว สิ่งที่เราได้พบบรรพบุรุษของเราเคยกระทำกันมา[7] ถึงแม้ได้ปรากฏว่าบรรพบุรุษของพวกเขาไม่เข้าใจสิ่งใด และทั้งไม่ได้รับคำแนะนำอีกด้วยกระนั้นหรือ[8]

وَإِذَا قِيلَ لَهُمۡ تَعَالَوۡاْ إِلَىٰ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ وَإِلَى
ٱلرَّسُولِ قَالُواْ حَسۡبُنَا مَا وَجَدۡنَا عَلَيۡهِ ءَابَآءَنَآۚ
أَوَلَوۡ كَانَ ءَابَآؤُهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ شَيۡـٔٗا
وَلَا يَهۡتَدُونَ ١٠٤

---

[1] คือแม่อูฐที่ผ่าหูอย่างกว้าง แล้วปล่อยมันให้เป็นอิสระ โดยที่มันจะไม่ถูกขี่ จะไม่ถูกรีดนม ไม่ถูกบรรทุกสิ่งหนึ่งสิ่งใด จะไม่ถูกขับไล่ให้ออกจากแหล่งน้ำ เมื่อมันต้องการดื่มและจะไม่ถูกกีดกันแหล่งหญ้าใดๆ ด้วย ทั้งนี้เนื่องจากมันได้ออกลูก 5 ตัว โดยที่ตัวสุดท้ายเป็นตัวผู้ บางรายงานก็ว่า ตัวสุดท้ายเป็นตัวเมีย ดังรายงานของอิบนิอับบาส

[2] คือแม่อูฐที่ถูกปล่อยให้เป็นอิสระ เนื่องจากได้บนให้แก่เจว็ด ซึ่งมันจะหาแหล่งหญ้ากินตามที่มันต้องการ มันจะไม่ถูกบรรทุกสิ่งของใดๆ จะไม่ถูกตัดขน และจะไม่ถูกรีดนม นอกจากเพื่อแขกที่มาเยี่ยมเท่านั้น

[3] คือแม่แพะที่หากมันออกลูกเป็นตัวเมียก็เป็นสิทธิของเจ้าของ แต่ถ้ามันออกลูกเป็นตัวผู้ก็เป็นสิทธิของเจว็ดของพวกเขา แต่ถ้ามันออกทั้งตัวผู้และตัวเมียแล้ว ถือกันว่า ตัวเมียได้มาทันน้องตัวผู้ของมัน ในการนี้เขาจะไม่เชือดตัวผู้ถวายแก่เจว็ดของพวกเขา

[4] พ่อพันธุ์อูฐที่ได้ผสมพันธุ์จนแม่อูฐออกลูกถึงสิบท้อง ในการนี้หลังของมันจะถูกคุ้มครองรักษา โดยมันจะไม่ถูกขี่ จะไม่ถูกบรรทุกจะไม่ถูกหวงห้ามแหล่งน้ำและแหล่งหญ้าใดๆ อนึ่งเกี่ยวกับสัตว์สี่ประเภทดังกล่าวนั้น มีรายงานที่ให้ความหมายเป็นอย่างอื่นอีก

[5] คือหันมาศรัทธาต่ออัล-กุรอาน

[6] คือหันมาศรัทธาต่อท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[7] กล่าวคือสิ่งที่เราได้พบได้เห็นบรรพบุรุษของเราเคยกระทำมา โดยที่เราจะถือปฏิบัติตามนั้นเป็นการพอเพียงแก่เราแล้ว ดังนั้นเราจึงไม่พึงปรารถนาในสิ่งที่อัลลอฮฺประทานมาให้ หรือคำแนะนำของรอซูลของพระองค์

[8] เป็นคำถามในเชิงปรามให้สำนึกผิด และกลับเนื้อกลับตัว

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ عَلَيۡكُمۡ أَنفُسَكُمۡۖ لَا يَضُرُّكُم
مَّن ضَلَّ إِذَا ٱهۡتَدَيۡتُمۡۚ إِلَى ٱللَّهِ مَرۡجِعُكُمۡ جَمِيعٗا
فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ١٠٥

105. ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จำเป็นแก่พวกเจ้าในการป้องกันตัวของพวกเจ้า[1] ผู้ที่หลงผิดไปนั้นจะไม่เป็นอันตรายแก่พวกเจ้า[2] ได้ เมื่อพวกเจ้ารับคำแนะนำไว้[3] ยังอัลลอฮฺ นั้นคือ การกลับไปของพวกเจ้าทั้งหมด แล้วพระองค์ก็จะทรงบอกแก่พวกเจ้าทั้งหลาย ในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำกัน

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ شَهَٰدَةُ بَيۡنِكُمۡ إِذَا حَضَرَ
أَحَدَكُمُ ٱلۡمَوۡتُ حِينَ ٱلۡوَصِيَّةِ ٱثۡنَانِ ذَوَا عَدۡلٖ
مِّنكُمۡ أَوۡ ءَاخَرَانِ مِنۡ غَيۡرِكُمۡ إِنۡ أَنتُمۡ ضَرَبۡتُمۡ فِي
ٱلۡأَرۡضِ فَأَصَٰبَتۡكُم مُّصِيبَةُ ٱلۡمَوۡتِۚ تَحۡبِسُونَهُمَا
مِنۢ بَعۡدِ ٱلصَّلَوٰةِ فَيُقۡسِمَانِ بِٱللَّهِ إِنِ ٱرۡتَبۡتُمۡ

106. ผู้ศรัทธาทั้งหลาย การเป็นพยานระหว่างพวกเจ้า เมื่อความตายได้มายังคนหนึ่งคนใดในพวกเจ้า[4] ขณะมีการทำพินัยกรรมนั้น คือ สองคนที่เป็นผู้เที่ยงธรรมในหมู่พวกเจ้า หรือคนอื่นสองคนที่มิใช่ในหมู่พวกเจ้า[5] หากพวกเจ้าได้เดินทางไปในผืนแผ่นดิน แล้วได้มีเหตุภัยแห่งความตายประสบกับพวกเจ้า โดยที่พวกเจ้าจะต้องกักตัวเขาทั้งสองไว้หลังจากละหมาด[6] แล้วทั้งสองนั้นก็จะสาบานต่ออัลลอฮฺ หาก

---

[1] คือป้องกันตัวเองมิให้กระทำการใด ๆ อันเป็นการฝ่าฝืนบัญญัติของอัลลอฮฺ ในขณะเดียวกันก็ไม่เฉยเมยต่อบัญญัติที่พระองค์ทรงใช้ให้ปฏิบัติ

[2] คือจะไม่ทำให้พวกเจ้าได้รับโทษจากอัลลอฮฺแต่อย่างใด เมื่อพวกเจ้าได้ใช้ความพยายามแนะนำชักชวนเขาให้ปฏิบัติในสิ่งที่ถูกแล้ว แต่เขาดื้อรั้นไม่ยอมรับฟัง มิได้หมายความว่า ธุระไม่ใช่ ใครจะทำอย่างไรก็ตามใจ ตัวใครตัวมัน ถ้าเช่นนี้แล้วเขาจะต้องได้รับโทษจากอัลลอฮฺ เพราะการไม่ตักเตือนเขานั้นเท่ากับเป็นการสนับสนุนว่า เขากระทำถูก และอีกประการหนึ่ง หน้าที่ของมุสลิมนั้นจะต้องแนะนำตักเตือนพี่น้องมุสลิม เมื่อเห็นเขากระทำผิด ถ้าเขาละเลยเขาก็จะได้รับโทษ และเมื่ออัลลอฮฺทรงลงโทษพวกเขาก็ร่วมได้รับโทษด้วย ดังเช่นที่เกิดขึ้นในสมัยท่านนะบีมูซา

[3] คือพวกเจ้ายอมรับคำแนะนำ ไม่ว่าจะศึกษาด้วยตนเองจากอัล-กุรอาน และอัล-ฮะดีษ หรือมีผู้รู้แนะนำชี้แจงบัญญัติศาสนาที่ถูกต้องให้ทราบก็ตาม และก็ได้ปฏิบัติตามอย่างดี

[4] หมายถึงสาเหตุแห่งความตายได้ปรากฏแก่พวกเจ้า ขณะอยู่ในระหว่างเดินทาง

[5] คือถ้าไม่พบพยานที่เป็นมุสลิม ก็อนุญาตใช้ผู้ที่มิใช่มุสลิมสองคนก็ได้

[6] คือเมื่อกลับมาถึงมะดีนะฮฺ หลังจากละหมาดอัศริแล้วก็ให้กักตัวพยานทั้งสองนั้นไว้

لَا نَشْتَرِي بِهِۦ ثَمَنًا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ وَلَا نَكْتُمُ
شَهَٰدَةَ ٱللَّهِ إِنَّآ إِذًا لَّمِنَ ٱلْءَاثِمِينَ ﴿١٠٦﴾

พวกเจ้าสงสัย[1] ว่าเราจะไม่นำการสาบานนั้นไปแลกเปลี่ยนกับราคาใด ๆ[2] และแม้ว่าเขา[3] จะเป็นญาติใกล้ชิดก็ตาม และเราจะไม่ปกปิดหลักฐานของอัลลอฮฺ[4] (ถ้ามิเช่นนั้น) แน่นอนทันใดนั้นเองเราก็จะอยู่ในหมู่ผู้ที่กระทำบาป

فَإِنْ عُثِرَ عَلَىٰٓ أَنَّهُمَا ٱسْتَحَقَّآ إِثْمًا فَـَٔاخَرَانِ يَقُومَانِ
مَقَامَهُمَا مِنَ ٱلَّذِينَ ٱسْتَحَقَّ عَلَيْهِمُ ٱلْأَوْلَيَٰنِ
فَيُقْسِمَانِ بِٱللَّهِ لَشَهَٰدَتُنَآ أَحَقُّ مِن شَهَٰدَتِهِمَا
وَمَا ٱعْتَدَيْنَآ إِنَّآ إِذًا لَّمِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٠٧﴾

107. แล้วหากได้รับรู้ว่าพยานทั้งสองคนนั้นสมควรได้รับโทษ[5] ก็ให้คนอื่นสองคนทำหน้าที่ในตำแหน่งพยานทั้งสองนั้นแทน จากบรรดาผู้ที่มีคนสองคนในหมู่พวกเขาเป็นผู้สมควร[6] แล้วทั้งสองนั้นก็จะสาบานต่ออัลลอฮฺ ว่า แน่นอนการเป็นพยานของเรานั้นสมควรยิ่งกว่าการเป็นพยานของเขาทั้งสอง[7] และเรามิได้ละเมิด (ถ้ามิเช่นนั้น) แน่นอนทันใดนั้นเอง เราก็จะอยู่ในหมู่ผู้อธรรม

ذَٰلِكَ أَدْنَىٰٓ أَن يَأْتُوا۟ بِٱلشَّهَٰدَةِ عَلَىٰ وَجْهِهَآ

108. นั่นแหละคือสิ่งที่ใกล้ยิ่งกว่า ในการที่พวกเขาจะนำมาซึ่งการเป็นพยานตามความ

---

[1] คือสงสัยว่าพยานจะไม่พูดความจริงตามที่ผู้ตายได้ทำพินัยกรรมไว้

[2] คือจะไม่ให้การสาบานของเขาประหนึ่งสินค้าที่ใช้แลกเปลี่ยนเงินทอง เพราะการกระทำเช่นนี้เท่ากับเขาหมิ่นในเดชานุภาพของอัลลอฮฺซึ่งเป็นความผิดมหันต์

[3] คือแม้ว่าผู้ที่เขาสาบานให้นั้น จะเป็นญาติสนิทกับเขา เขาก็ไม่กล้าที่จะสาบานเท็จ เพื่อให้ประโยชน์แก่เขาได้

[4] หมายถึงว่าพวกเขาจะยืนหยัดไว้ซึ่งความจริง อันถือเป็นหลักฐานของอัลลอฮฺ ซึ่งพวกเขาจะปกปิดมิได้ เพราะเกรงกลัวการลงโทษของพระองค์

[5] มีหลักฐานยืนยันว่า พยานทั้งสองนั้นได้บิดเบือนพินัยกรรม หรืออื่นใด ซึ่งสมควรได้รับโทษ

[6] หมายถึงให้ทายาทของผู้ตายทำหน้าที่แทนในตำแหน่งพยานทั้งสองนั้น โดยเลือกผู้ที่เหมาะสมและใกล้ชิดแก่ผู้ตายในหมู่ทายาทของผู้ตาย

[7] พยานทั้งสองเดิมทีบิดเบือนพินัยกรรม

أَوْ يَخَافُوٓا۟ أَن تُرَدَّ أَيْمَـٰنٌۢ بَعْدَ أَيْمَـٰنِهِمْ ۗ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَٱسْمَعُوا۟ ۗ وَٱللَّهُ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلْفَـٰسِقِينَ ﴿١٠٨﴾

เป็นจริงของมัน[1] หรือในการที่พวกเขากลัวว่าคำสาบานจะถูกปฏิเสธ[2] หลังจากที่พวกเขาสาบาน จงยำเกรงอัลลอฮฺและจงสดับฟังเถิด แท้จริงอัลลอฮฺ นั้นจะไม่ทรงแนะนำพวกที่เป็นผู้ละเมิด

۞ يَوْمَ يَجْمَعُ ٱللَّهُ ٱلرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَآ أُجِبْتُمْ ۖ قَالُوا۟ لَا عِلْمَ لَنَآ ۖ إِنَّكَ أَنتَ عَلَّـٰمُ ٱلْغُيُوبِ ﴿١٠٩﴾

109. วันที่อัลลอฮฺ จะทรงชุมนุมบรรดารอซูล แล้วตรัสว่า สิ่งใดบ้างที่พวกเจ้าได้รับการตอบสนอง[3] พวกเขากล่าวว่า ไม่มีความรู้ใด ๆ แก่พวกข้าพระองค์[4] แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงรอบรู้ความเร้นลับทั้งหลาย

إِذْ قَالَ ٱللَّهُ يَـٰعِيسَى ٱبْنَ مَرْيَمَ ٱذْكُرْ نِعْمَتِى عَلَيْكَ وَعَلَىٰ وَٰلِدَتِكَ إِذْ أَيَّدتُّكَ بِرُوحِ

110. จงรำลึกถึงขณะที่อัลลอฮฺ ตรัสแก่อีซาบุตรของมัรฺยัมว่า จงรำลึกถึงความโปรดปรานของข้าที่มีต่อเจ้า และมารดาของเจ้า ขณะที่ข้า

---

[1] คือบทบัญญัติที่ถูกกำหนดให้ปฏิบัติเกี่ยวกับการเป็นพยานในพินัยกรรมดังที่กล่าวมานั้น เป็นสิ่งที่จะทำให้ผู้เป็นพยาน ทำหน้าที่ยืนยันตามความเป็นจริงของพินัยกรรมโดยเคร่งครัดยิ่งกว่ามาตรการอื่นใด

[2] พวกเขากลัวว่า คำสาบานของเขาจะถูกปฏิเสธหรือไม่เป็นที่ยอมรับท่ามกลางประชาชนที่ร่วมเป็นสักขีพยานในการเป็นพยานยืนยันของเขา ทั้งนี้เพราะได้ให้มีการยืนยันต่อหน้าประชาชนหลังละหมาดอัศรินั่นก็หมายความว่า ถ้าคำสาบานของเขาเพื่อยืนยันเกี่ยวกับพินัยกรรมถูกปฏิเสธแล้ว แน่นอนเขาก็จะกลายเป็นที่รังเกียจของผู้คน ด้วยเหตุนี้ วิธีการดังกล่าวจึงเป็นมาตรการที่ดีกว่าอย่างอื่น

[3] หลักการที่บรรดารอซูลได้รับมอบหมายให้ทำการประกาศแก่มนุษย์นั้นมีสองประเภทด้วยกันคือหลักการศรัทธา และหลักการปฏิบัติในการนี้พระองค์จึงได้ทรงถามบรรดารอซูลของพระองค์ว่า มนุษย์ได้ตอบสนองคำเชิญชวนของพวกเขาอย่างไรบ้าง กล่าวคือทั้งในด้านการศรัทธาและการปฏิบัติ

[4] คือ แทนที่บรรดารอซูลจะคอยถามที่ได้ทราบ กลับแจ้งว่าพวกตนไม่มีความรู้ใด ๆ เลย เกี่ยวกับการตอบสนองของมนุษย์ ทั้งนี้เนื่องจากพวกเขาทราบดีว่าอัลลอฮฺนั้นทรงรู้อย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว ส่วนที่พวกเขารู้นั้นเมื่อเทียบกับความรู้ของพระองค์แล้ว ประหนึ่งว่าพวกเขาไม่มีความรู้ใด ๆ เลย อนึ่งในการที่พระองค์ทรงถามบรรดารอซูล ทั้ง ๆ ที่พระองค์ก็ทรงทราบดีนั้น ก็เพื่อเป็นการปรามผู้ดื้อดึงทั้งหลายมิให้พวกเขาชะล่าใจต่อการศรัทธา ในสิ่งที่บรรดารอซูลของพระองค์นำมาประทาน เพราะเมื่อเขากลับไปหาพระองค์ และถูกสอบสวนแล้ว เขาไม่มีทางที่จะกล่าวเท็จได้

ٱلْقُدُسِ تُكَلِّمُ ٱلنَّاسَ فِى ٱلْمَهْدِ وَكَهْلًا
وَإِذْ عَلَّمْتُكَ ٱلْكِتَـٰبَ وَٱلْحِكْمَةَ وَٱلتَّوْرَىٰةَ
وَٱلْإِنجِيلَ وَإِذْ تَخْلُقُ مِنَ ٱلطِّينِ كَهَيْـَٔةِ ٱلطَّيْرِ
بِإِذْنِى فَتَنفُخُ فِيهَا فَتَكُونُ طَيْرًۢا بِإِذْنِى وَتُبْرِئُ
ٱلْأَكْمَهَ وَٱلْأَبْرَصَ بِإِذْنِى وَإِذْ تُخْرِجُ
ٱلْمَوْتَىٰ بِإِذْنِى وَإِذْ كَفَفْتُ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ
عَنكَ إِذْ جِئْتَهُم بِٱلْبَيِّنَـٰتِ فَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟
مِنْهُمْ إِنْ هَـٰذَآ إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ١١٠

ได้สนับสนุนเจ้า ด้วยวิญญาณอันบริสุทธิ์[1] โดยที่เจ้าพูดกับประชาชน ขณะที่อยู่ในเปล[2] และขณะที่อยู่ในวัยกลางคน[3]และขณะที่ข้าได้สอนเจ้าซึ่งคัมภีร์และความมุ่งหมายแห่งบัญญัติศาสนาและอัต-เตารอตและอัล-อินญีล และขณะที่เจ้าสร้างขึ้นจากดินดั่งรูปนกด้วยอนุมัติของข้า แล้วเจ้าเป่าเข้าไปในรูปนกนั้น มันก็กลายเป็นนก[4] ด้วยอนุมัติของข้า และที่เจ้าทำให้คนตาบอดแต่กำเนิด และคนเป็นโรคผิวหนังหาย[5] ด้วยอนุมัติของข้า และขณะที่เจ้าทำให้บรรดาคนตายออกมา[6] ด้วยอนุมัติของข้า และขณะที่ข้าได้ยับยั้งและหันเหวงศ์วานอิสรออีลออกจากเจ้า[7] เมื่อเจ้านำบรรดาหลักฐานอันชัดแจ้งมายังพวกเขา แล้วบรรดาผู้ฝ่าฝืนในหมู่พวกเขาก็กล่าวว่า สิ่งนี้[8] มิใช่อื่นใด นอกจากมายากลอันชัดแจ้งเท่านั้น

---

[1] หมายถึงญิบรีล

[2] การพูดของท่านนะบีอีซาที่นอนแบเบาะอยู่ในเปลนั้น เป็นการพูดความจริงเกี่ยวกับการเกิดของท่านและหน้าที่ของท่านในฐานะเป็นนะบีในอนาคต และเป็นการพูดเพื่อให้ความบริสุทธิ์แก่มารดาของท่านที่ถูกกล่าวหา เนื่องจากเข้าใจผิด มิใช่พูด อ้อแอ้ ดั่งที่พวกก็อดยานีย์ได้บิดเบือนไว้

[3] พูดแก่ประชาชนในฐานะผู้ประกาศศาสนา เนื่องจากท่านได้รับแต่งตั้งให้เป็นรอซูลของอัลลอฮฺ

[4] ขณะที่ท่านนะบีอีซาปั้นดินให้เป็นรูปนก แล้วเป่าลมปากไปที่ตัวนกนั้น แล้วมันก็เป็นนกบินได้เหมือนนกทั่ว ๆ ไป ทั้งนี้ด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺ ในเรื่องนี้พวกก็อดยานีย์บิดเบือนไปว่า มิได้เกิดขึ้นจริง

[5] คือคนตาบอดตั้งแต่กำเนิดก็กลายเป็นคนตาดี มองเห็นทุกสิ่งทุกอย่าง และคนเป็นโรคผิวหนังก็กลายเป็นปกติ เหมือนผู้คนทั่ว ๆ ไป

[6] ทำให้บรรดาผู้ที่ตายแล้วคืนชีพ แล้วออกมาจากที่เก็บศพ

[7] หันเหออกจากการที่พวกเขาจงใจจะฆ่าท่านนะบีอีซา

[8] หมายถึงมัวะญิซาตต่าง ๆ ที่ท่านนะบีอีซาได้แสดงให้ประจักษ์ต่อหน้าพวกเขา เช่นทำให้รูปนกซึ่งปั้นขึ้นจากดินมีชีวิตบินได้ และให้คนตาบอดแต่กำเนิดกลายเป็นคนตาดี และให้คนตายคืนชีพ เป็นต้น

111. และจงรำลึกถึงขณะที่ข้าได้ดลใจแก่อัลฮะวารียีน[1] ว่าจงศรัทธาต่อข้าและต่อรอซูลของข้า[2] เถิด พวกเขากล่าวว่า พวกข้าพระองค์ศรัทธากันแล้วและโปรดได้ทรงเป็นพยานด้วยว่าแท้จริงพวกข้าพระองค์นั้น เป็นผู้สวามิภักดิ์ (ต่อพระองค์)

وَإِذْ أَوْحَيْتُ إِلَى ٱلْحَوَارِيِّـۧنَ أَنْ ءَامِنُوا۟ بِى وَبِرَسُولِى قَالُوٓا۟ ءَامَنَّا وَٱشْهَدْ بِأَنَّنَا مُسْلِمُونَ ﴿١١١﴾

112. ขณะที่อัล-ฮะวารียูนกล่าวว่า โอ้อีซาบุตรของมัรฺยัม พระเจ้าของท่านสามารถที่จะให้สำรับอาหารจากฟากฟ้าลงมาแก่พวกเราไหม เขากล่าวว่า[3] พวกเจ้าจงยำเกรงอัลลอฮฺ หากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธา

إِذْ قَالَ ٱلْحَوَارِيُّونَ يَـٰعِيسَى ٱبْنَ مَرْيَمَ هَلْ يَسْتَطِيعُ رَبُّكَ أَن يُنَزِّلَ عَلَيْنَا مَآئِدَةً مِّنَ ٱلسَّمَآءِ ۖ قَالَ ٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١١٢﴾

113. พวกเขากล่าวว่า พวกเราต้องการที่จะบริโภคจากมัน และที่จะให้หัวใจของพวกเราสงบ[4] และที่พวกเราจะได้รู้ว่า ท่านได้พูดจริงแก่พวกเรา และที่พวกเราจะได้เป็นพยานยืนยันในเรื่องนั้นด้วย[5]

قَالُوا۟ نُرِيدُ أَن نَّأْكُلَ مِنْهَا وَتَطْمَئِنَّ قُلُوبُنَا وَنَعْلَمَ أَن قَدْ صَدَقْتَنَا وَنَكُونَ عَلَيْهَا مِنَ ٱلشَّـٰهِدِينَ ﴿١١٣﴾

114. อีซาบุตรของมัรฺยัม ได้กล่าวว่า ข้าแต่อัลลอฮฺ ผู้เป็นพระเจ้าของพวกข้าพระองค์ โปรดได้ทรงประทานลงมาแก่พวกข้าพระองค์

قَالَ عِيسَى ٱبْنُ مَرْيَمَ ٱللَّهُمَّ رَبَّنَآ أَنزِلْ عَلَيْنَا مَآئِدَةً

---

1 คือให้ท่านนะบีอีซารำลึกถึง ขณะที่อัลลอฮฺได้ดลใจแก่อัล-ฮะวารียีน (บรรดาผู้เป็นสาวกของท่านนะบีอีซาด้วยความบริสุทธิ์ใจ)

2 หมายถึงท่านนะบีอีซา อะลัยอิสสลาม

3 ท่านนะบีอีซากล่าวเตือนบรรดาสาวกของท่านให้ระมัดระวังในการใช้ถ้อยคำ โดยกล่าวว่า หากพวกท่านศรัทธาต่ออัลลอฮฺแล้ว ก็พึงยำเกรงต่อพระองค์เถิด เพราะพระองค์ทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

4 มีความเลื่อมใสศรัทธายิ่งขึ้น อันก่อให้เกิดความสงบแก่จิตใจ

5 เป็นพยานยืนยันแก่บรรดาผู้ที่มิได้รู้เห็นในเรื่องที่มีสำรับอาหารถูกประทานลงมาจากฟากฟ้า

ซึ่งสำรับอาหารจากฟากฟ้าด้วยเถิด จะได้เป็นวันรื่นเริงแก่พวกข้าพระองค์ ทั้งแก่คนแรกของพวกข้าพระองค์ และแก่คนสุดท้ายของพวกข้าพระองค์[1] และจะได้เป็นสัญญาณหนึ่ง[2] จากพระองค์ และโปรดได้ทรงประทานปัจจัยยังชีพแก่พวกข้าพระองค์ด้วยเถิด และพระองค์นั้น คือผู้ที่ดีเยี่ยมในหมู่ผู้ประทานปัจจัยยังชีพทั้งหลาย

مِنَ ٱلسَّمَآءِ تَكُونُ لَنَا عِيدًا لِّأَوَّلِنَا وَءَاخِرِنَا
وَءَايَةً مِّنكَ ۖ وَٱرْزُقْنَا وَأَنتَ خَيْرُ ٱلرَّٰزِقِينَ ﴿١١٤﴾

115. อัลลอฮฺ ตรัสว่า แท้จริงข้าจะให้มันลงมาแก่พวกเจ้า แล้วผู้ใดในหมู่พวกเจ้าปฏิเสธศรัทธาหลังจากนั้น แน่นอนข้าจะลงโทษเขา ซึ่งโทษที่ข้าจะไม่ลงโทษนั้นแก่ผู้ใดในหมู่ประชาชาติทั้งหลาย[3]

قَالَ ٱللَّهُ إِنِّى مُنَزِّلُهَا عَلَيْكُمْ ۖ فَمَن يَكْفُرْ بَعْدُ
مِنكُمْ فَإِنِّىٓ أُعَذِّبُهُۥ عَذَابًا لَّآ أُعَذِّبُهُۥٓ
أَحَدًا مِّنَ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١١٥﴾

116. และจงรำลึกถึงขณะที่อัลลอฮฺ ตรัสว่า[4] อีซาบุตรของมัรฺยัม เอ๋ย เจ้าพูดแก่ผู้คนกระนั้นหรือว่า จงยึดถือฉันและมารดาของฉันเป็นที่เคารพสักการะทั้งสองอื่นจากอัลลอฮฺ[5] เขากล่าวว่า มหาบริสุทธิ์ พระองค์ท่าน ไม่เคยแก่ข้าพระองค์ที่จะกล่าวสิ่งที่มิใช่สิทธิของข้า

وَإِذْ قَالَ ٱللَّهُ يَٰعِيسَى ٱبْنَ مَرْيَمَ ءَأَنتَ قُلْتَ
لِلنَّاسِ ٱتَّخِذُونِى وَأُمِّىَ إِلَٰهَيْنِ مِن دُونِ ٱللَّهِ ۖ
قَالَ سُبْحَٰنَكَ مَا يَكُونُ لِىٓ أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِى

---

[1] คือวันที่สำรับอาหารถูกประทานลงมานั้น จะได้ถือเป็นวันรื่นเริงทั้งแก่คนแรก และคนสุดท้ายที่ศรัทธาต่อท่านนะบีอีซา

[2] ที่แสดงถึงเดชานุภาพของพระองค์

[3] คือเขาจะได้รับการลงโทษอย่างรุนแรงที่สุด ซึ่งพระองค์จะไม่ทรงลงโทษเยี่ยงนั้นแก่ผู้ใดทั้งสิ้น

[4] ทรงใช้ให้ท่านนะบีมุฮัมมัดรำลึกถึงขณะที่อัลลอฮฺจะตรัสแก่นะบีอีซาในวันกิยามะฮฺ

[5] ที่อัลลอฮฺทรงถามเช่นนั้น เพื่อเป็นการยืนยันว่าท่านนะบีอีซามิได้ประกาศแก่ชาวคริสต์ว่า ท่านและมารดาของท่านเป็นที่เคารพสักการะของพวกเขา ดังนั้นการที่พวกเขาอ้างว่าท่านนะบีอีซาเป็นพระเจ้าก็ดีหรือพระบุตรก็ดี จึงเป็นการกุขึ้นจากพวกเขาเอง ซึ่งเป็นความผิดอันมหันต์ที่พวกเขาจะต้องรับผิดชอบ

بِحَقٍّ إِن كُنتُ قُلْتُهُۥ فَقَدْ عَلِمْتَهُۥ تَعْلَمُ مَا فِى نَفْسِى وَلَآ أَعْلَمُ مَا فِى نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنتَ عَلَّٰمُ ٱلْغُيُوبِ ﴿١١٦﴾

พระองค์ หากข้าพระองค์เคยกล่าวสิ่งนั้น แน่นอนพระองค์ย่อมรู้ดี โดยที่พระองค์ทรงรู้สิ่งที่อยู่ในใจของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ไม่รู้สิ่งที่อยู่ในใจของพระองค์[1] แท้จริงพระองค์นั้นคือผู้ทรงรอบรู้ในสิ่งเร้นลับทั้งหลาย

مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا مَآ أَمَرْتَنِى بِهِۦٓ أَنِ ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ رَبِّى وَرَبَّكُمْ ۚ وَكُنتُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مَّا دُمْتُ فِيهِمْ ۖ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِى كُنتَ أَنتَ ٱلرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ ۚ وَأَنتَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ شَهِيدٌ ﴿١١٧﴾

117. ข้าพระองค์มิได้กล่าวแก่พวกเขา นอกจากสิ่งที่พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์เท่านั้น ที่ว่าท่านทั้งหลายจงเคารพสักการะต่ออัลลอฮฺ ผู้เป็นพระเจ้าของฉัน และเป็นพระเจ้าของพวกท่านด้วย และข้าพระองค์ย่อมเป็นพยานยืนยันต่อพวกเขาในระยะเวลาที่ข้าพระองค์อยู่ในหมู่พวกเขา ครั้นเมื่อพระองค์ได้ทรงรับข้าพระองค์ไปแล้ว[2] พระองค์ท่านก็เป็นผู้ดูแลพวกเขา และพระองค์ทรงเป็นสักขีพยานในทุกสิ่ง

إِن تُعَذِّبْهُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ ۖ وَإِن تَغْفِرْ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنتَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿١١٨﴾

118. หากพระองค์จะทรงลงโทษพวกเขาแท้จริงพวกเขาก็คือบ่าวของพระองค์[3] และหากพระองค์จะทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขา แท้จริงพระองค์ท่านคือ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณ

---

[1] คำว่าใจของพระองค์ มุสลิมทุกคนจะต้องเข้าใจว่า ไม่เหมือนกับจิตใจของมนุษย์หรือสิ่งอื่นใด เพราะพระองค์ไม่ทรงเหมือนกับสิ่งใด ๆ ในโลกทั้งสิ้น ส่วนความเป็นจริงแห่งจิตใจของพระองค์นั้นไม่มีใครจะรู้ได้ และมิใช่หน้าที่ของใครที่จะค้นคว้า เพราะไม่อยู่ในวิสัยที่มนุษย์จะกระทำได้เราเพียงศรัทธาตามที่พระองค์แจ้งให้ทราบเท่านั้น

[2] ได้ทรงยกข้าพระองค์ขึ้นมายังพระองค์ทั้งชีวิตและร่างกาย ขณะที่พวกเขาจะเอาชีวิตข้าพระองค์

[3] กล่าวคือหากพระองค์จะทรงลงโทษพวกเขา พระองค์ก็ย่อมกระทำได้ เพราะพวกเขาเป็นบ่าวของพระองค์

قَالَ ٱللَّهُ هَٰذَا يَوْمُ يَنفَعُ ٱلصَّٰدِقِينَ صِدْقُهُمْ ۚ
لَهُمْ جَنَّٰتٌ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا ۚ
رَّضِىَ ٱللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا۟ عَنْهُ ۚ ذَٰلِكَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ ﴿١١٩﴾

119. อัลลอฮฺ ตรัสว่า นี่แหละคือวัน[1] ที่การพูดความจริงของพวกเขาจะอำนวยประโยชน์แก่บรรดาผู้ที่พูดจริง พวกเขาจะได้รับบรรดาสวนสวรรค์ซึ่งมีแม่น้ำหลายสายไหลอยู่ภายใต้สวนสวรรค์เหล่านั้น โดยที่พวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล ในสภาพที่อัลลอฮฺ ทรงพอพระทัยในพวกเขา และพวกเขาก็พึงพอใจในพระองค์ นั่นแหละคือชัยชนะอันยิ่งใหญ่

لِلَّهِ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَمَا فِيهِنَّ ۚ
وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌۢ ﴿١٢٠﴾

120. อำนาจแห่งบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดินและสิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดินนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ ทั้งสิ้น และพระองค์ทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

---

[1] หมายถึงวันกิยามะฮฺ

(6) ซูเราะฮฺ อัล-อันอาม

ซูเราะฮฺนี้มี 165 อายะฮฺ ถูกประทานลงมาหลังจากซูเราะฮฺ อัล-ฮิจญ์ริ เป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ นอกจาก อายะฮฺที่ 20, 23, 91, 93, 114, 141, 151, 152 และ 153

อย่างไรก็ดี มีผู้รายงานฮะดีษมากมายได้รายงานมาจากบรรดาเศาะฮาบะฮฺ และอัต-ตาบิอีนว่า ซูเราะฮฺนี้ถูกประทานลงมาทีเดียว ทั้งซูเราะฮฺ นั่นก็หมายความว่า บรรดาอายะฮฺในซูเราะฮฺนี้ ทั้งหมดถูกประทานลงมาก่อนท่าน นะบีอพยพไปมะดีนะฮฺ หรือที่เรียกว่ามักกียะฮฺ ทั้งซูเราะฮฺ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

1. การสรรเสริญทั้งหลายนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ ผู้ทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดิน และได้ทรงให้มีบรรดาความมืดและแสงสว่าง[1] แต่แล้วบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธานั้น ก็ยังให้ (สิ่งอื่น) เท่าเทียมกับพระเจ้าของเขาอยู่[2]

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ
وَجَعَلَ الظُّلُمَاتِ وَالنُّورَ ۖ ثُمَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ
يَعْدِلُونَ ﴿١﴾

---

[1] คือให้มีกลางคืนสำหรับพักผ่อน และให้มีกลางวันสำหรับประกอบอาชีพ

[2] ทั้ง ๆ ที่พระองค์เท่านั้นที่ควรแก่การได้รับการเคารพสักการะจากมนุษย์ ในฐานะผู้ทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดินและให้มีกลางคืนและกลางวัน กลับถูกให้มีสิ่งอื่นเท่าเทียมกับพระองค์ ในการได้รับการเคารพสักการะ ทั้ง ๆ ที่สิ่งนั้นมิได้ทำอะไรเลย

2. พระองค์คือ ผู้ที่ทรงบังเกิดพวกเจ้าจากดิน แล้วได้ทรงกำหนดเวลาแห่งความตายไว้ และกำหนดที่ถูกระบุไว้อีกกำหนดหนึ่งนั้น[1] อยู่ที่พระองค์ แต่แล้วพวกเจ้าก็ยังสงสัยกันอยู่

هُوَ ٱلَّذِى خَلَقَكُم مِّن طِينٍ ثُمَّ قَضَىٰٓ أَجَلًا ۖ وَأَجَلٌ
مُّسَمًّى عِندَهُۥ ۖ ثُمَّ أَنتُمْ تَمْتَرُونَ ٢

3. และพระองค์นั้นคือ อัลลอฮฺ ทั้งในบรรดาชั้นฟ้าและในแผ่นดิน[2] ทรงรู้สิ่งเร้นลับของพวกเจ้า และสิ่งเปิดเผยของพวกเจ้า และทรงรู้สิ่งที่พวกเจ้าขวนขวายกันอยู่

وَهُوَ ٱللَّهُ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَفِى ٱلْأَرْضِ ۖ يَعْلَمُ سِرَّكُمْ
وَجَهْرَكُمْ وَيَعْلَمُ مَا تَكْسِبُونَ ٣

4. และไม่มีโองการใด จากบรรดาโองการแห่งพระเจ้าของพวกเขามายังพวกเขา[3] นอกจากได้ปรากฏว่าพวกเขาผินหลังให้แก่โองการนั้น

وَمَا تَأْتِيهِم مِّنْ ءَايَةٍ مِّنْ ءَايَٰتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا۟
عَنْهَا مُعْرِضِينَ ٤

5. แน่นอนพวกเขาได้ปฏิเสธความจริง เมื่อความจริงนั้นได้มายังพวกเขา แล้วข่าวคราว[4] ของสิ่งที่พวกเขาเคยเย้ยหยันไว้นั้นก็จะมายังพวกเขา

فَقَدْ كَذَّبُوا۟ بِٱلْحَقِّ لَمَّا جَآءَهُمْ ۖ فَسَوْفَ يَأْتِيهِمْ أَنۢبَـٰٓؤُا۟
مَا كَانُوا۟ بِهِۦ يَسْتَهْزِءُونَ ٥

6. พวกเขามิได้เห็นดอกหรือว่า กี่ประชาชาติมาแล้ว ที่เราได้ทำลายมาก่อนหน้าพวกเขา ซึ่งเราได้ให้พวกเขามีอำนาจและความสามารถใน

أَلَمْ يَرَوْا۟ كَمْ أَهْلَكْنَا مِن قَبْلِهِم مِّن قَرْنٍ مَّكَّنَّـٰهُمْ فِى
ٱلْأَرْضِ مَا لَمْ نُمَكِّن لَّكُمْ وَأَرْسَلْنَا ٱلسَّمَآءَ عَلَيْهِم

---

[1] คือกำหนดแห่งการฟื้นคืนชีพในวันกิยามะฮฺ ซึ่งกำหนดนี้ไม่มีใครสามารถจะรู้ได้ นอกจากพระองค์เท่านั้น

[2] หมายถึงว่า อัลลอฮฺนั้นย่อมเป็นที่รู้จักกันดีทั้งในบรรดาชั้นฟ้า และในแผ่นดินว่า พระองค์นั้นคือพระผู้เป็นเจ้าที่ทรงคุณลักษณะอันสมบูรณ์ทุกประการ

[3] หมายถึง ชาวมักกะฮฺ

[4] ข่าวคราวแห่งผลร้าย

مِّدْرَارًا وَجَعَلْنَا ٱلْأَنْهَٰرَ تَجْرِى مِن تَحْتِهِمْ
فَأَهْلَكْنَٰهُم بِذُنُوبِهِمْ وَأَنشَأْنَا مِنۢ بَعْدِهِمْ قَرْنًا
ءَاخَرِينَ ﴿٦﴾

แผ่นดิน ซึ่งสิ่งที่เรามิได้ให้มีแก่พวกเจ้า[1] และเราได้ส่งฝนมายังพวกเขาอย่างมากมาย[2] และเราได้ให้มีแม่น้ำหลายสายไหลอยู่เบื้องล่าง[3]ของพวกเขา แล้วเราก็ทำลายพวกเขาเสีย เนื่องด้วยบรรดาความผิด[4] ของพวกเขา และเราได้ให้มีขึ้นหลังจากพวกเขาซึ่งประชาชาติอื่น

وَلَوْ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتَٰبًا فِى قِرْطَاسٍ فَلَمَسُوهُ بِأَيْدِيهِمْ
لَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ إِنْ هَٰذَآ إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٧﴾

7. และหากเราได้ให้ลงมาแก่เจ้า ซึ่งคัมภีร์ฉบับหนึ่ง (ที่ถูกจารึกไว้) ในกระดาษ[5] แล้วพวกเขาก็ได้สัมผัส[6] คัมภีร์นั้นด้วยมือของพวกเขาเอง แน่นอนบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาย่อมกล่าวว่า สิ่งนี้มิใช่อื่นใด นอกจากมายากลอันชัดแจ้งเท่านั้น

---

[1] หมายถึง ชาวมักกะฮฺ การที่พระองค์ทรงเปลี่ยนการใช้สรรพนามบุรุษที่สามแทนชาวมักกะฮฺ มาใช้สรรพนามบุรุษที่สองแทนพวกเขานั้น ก็เพื่อสร้างภาพพจน์ให้เห็นประหนึ่งว่า พระองค์ทรงกล่าวแก่พวกเขาโดยตรง และคำว่า สิ่งที่เรามิได้ให้มีแก่พวกเจ้า นั้น หมายถึง อำนาจ และความสามารถซึ่งอัลลอฮฺได้ทรงให้มีแก่ประชาชาติในอดีตนั้น เป็นอำนาจและความสามารถที่พระองค์มิได้ทรงให้มีแก่ชาวมักกะฮฺ กระนั้นก็ดี พวกเขายังถูกทำลายได้ด้วยเดชานุภาพของพระองค์ แล้วชาวมักกะฮฺเล่าจะสามารถคงอยู่ได้กระนั้นหรือ หากพระองค์จะทรงลงโทษ เนื่องจากความดื้อดึงและฝ่าฝืนของพวกเขา

[2] ให้ฝนตกในพื้นที่ที่พวกเขาอาศัยอยู่อย่างมากมาย เพื่อให้เกิดความอุดมสมบูรณ์แก่พวกเขา

[3] ให้มีแม่น้ำหลายสายไหลผ่านหมู่บ้านของพวกเขาด้วย

[4] หมายถึง ความดื้อดึง และการฝ่าฝืนของพวกเขา อันถือเป็นความผิดอันมหันต์ ที่สมควรได้รับการลงโทษอย่างรุนแรง

[5] คือประทานคัมภีร์ในสภาพที่เป็นกระดาษลงมาทั้งฉบับ โดยที่โองการของพระองค์ถูกจารึกไว้ในกระดาษของคัมภีร์

[6] ลูบคลำคัมภีร์นั้นด้วยความแน่ใจว่าเป็นคัมภีร์จริง ๆ ไม่ใช่เป็นการลวงตา

8. และพวกเขาได้กล่าวว่า ไฉนเล่ามะลัก[1] จึงมิได้ถูกให้ลงมาแก่เขา[2] และหากว่าเราได้ให้มะลักลงมาแล้ว แน่นอนกิจการทั้งหลายก็ย่อมถูกชี้ขาด[3] แล้วพวกเขาก็จะไม่ถูกรอคอย[4]

وَقَالُوا۟ لَوْلَآ أُنزِلَ عَلَيْهِ مَلَكٌ ۖ وَلَوْ أَنزَلْنَا مَلَكًا لَّقُضِىَ ٱلْأَمْرُ ثُمَّ لَا يُنظَرُونَ ﴿٨﴾

9. และหากว่าเราได้ให้เขา[5] เป็นมะลัก แน่นอนเราก็ย่อมให้เขาเป็นคนผู้ชาย[6] และแน่นอนเราก็ย่อมให้สิ่งที่พวกเขาคลุมเครือกัน[7] อยู่ เป็นที่คลุมเครือแก่พวกเขา

وَلَوْ جَعَلْنَٰهُ مَلَكًا لَّجَعَلْنَٰهُ رَجُلًا وَلَلَبَسْنَا عَلَيْهِم مَّا يَلْبِسُونَ ﴿٩﴾

10. และแน่นอนบรรดารอซูล ก่อนเจ้านั้นได้ถูกเย้ยหยันมาแล้ว ดังนั้นจึงได้ล้อมบรรดาผู้ที่เย้ยหยันรอซูลเหล่านั้นไว้ ซึ่งสิ่งที่พวกเขาเคยเย้ยหยันกัน[8]

وَلَقَدِ ٱسْتُهْزِئَ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ بِٱلَّذِينَ سَخِرُوا۟ مِنْهُم مَّا كَانُوا۟ بِهِۦ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿١٠﴾

---

[1] มะลักเป็นเอกพจน์ของมะลาอิกะฮฺ

[2] คือส่งมะลักลงมายังท่านนะบี เพื่อทำการยืนยันว่า ท่านนะบีมุฮัมมัดเป็นรอซูลของอัลลอฮฺจริง พวกเขาจะได้เชื่อ

[3] คือถ้าพระองค์จะส่งมะลักลงมาในรูปร่างอันแท้จริงของมะลักแล้ว ก็หมายความว่ากิจการทั้งหลายได้ถูกชี้ขาดลงแล้ว คือชี้ขาดในการลงโทษพวกเขา และการลงมาของมะลักก็คือ การมาลงโทษพวกเขา มิใช่มาเป็นผู้ยืนยันให้พวกเขาเชื่อ

[4] คือจะถูกลงโทษทันทีไม่รอคอยให้โอกาสแก้ตัวอีกต่อไป

[5] ผู้ที่จะลงมานั้นเป็นมะลัก

[6] คือเยี่ยงมนุษย์ผู้ชายทั้งหลาย ถ้ามิเช่นนั้นแล้ว มนุษย์จะตกใจกลัว และพากันหนี เมื่อเห็นมะลักในรูปร่างอันแท้จริง

[7] หมายถึงว่าถ้าพระองค์ให้มะลักลงมาในรูปของบุรุษเพศ ก็ย่อมเป็นที่คลุมเคลือแก่พวกเขาอีกว่า จะใช่มะลักจริงหรือเปล่า หรือว่าเป็นปุถุชนธรรมดาที่มุฮัมมัดแอบอ้างนำมาหลอกลวง แล้วในที่สุดพวกเขาก็ไม่เชื่อ คำว่า สิ่งที่พวกเขาคลุมเครือกันอยู่นั้น หมายถึงให้มะลักลงมาในรูปบุรุษเพศ ซึ่งเป็นที่คลุมเครือแก่พวกเขา จะเป็นมะลักจริง หรือเป็นปุถุชนธรรมดา

[8] โทษอันเกิดจากการเย้ยหยัน บรรดารอซูลนั้นก็ประสบแก่พวกเขา ในการที่ใช้คำว่าล้อมนั้น เพื่อให้เป็นที่ประจักษ์ว่าพวกเขาไม่สามารถจะหนีรอดไปได้ พวกเขาจะต้องได้รับโทษอย่างแน่นอน เนื่องจากการที่พวกเขาเย้ยหยันบรรดารอซูล

قُلْ سِيرُوا۟ فِى ٱلْأَرْضِ ثُمَّ ٱنظُرُوا۟ كَيْفَ كَانَ عَـٰقِبَةُ ٱلْمُكَذِّبِينَ ﴿١١﴾

11. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกท่านจงเดิน[1] ไปในแผ่นดินเถิด แล้วจงดูว่า ผลสุดท้ายของบรรดาผู้ปฏิเสธนั้นเป็นอย่างไรบ้าง[2]

قُل لِّمَن مَّا فِى ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ قُل لِّلَّهِ ۚ كَتَبَ عَلَىٰ نَفْسِهِ ٱلرَّحْمَةَ ۚ لَيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَىٰ يَوْمِ ٱلْقِيَـٰمَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ ۚ ٱلَّذِينَ خَسِرُوٓا۟ أَنفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٢﴾

12. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า สิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดินนั้นเป็นของใคร จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า เป็นของอัลลอฮฺ พระองค์ได้ทรงกำหนดการเอ็นดูเมตตาไว้บนตัวของพระองค์[3] แน่นอน พระองค์จะทรงรวบรวมพวกเจ้าไปสู่วันกิยามะฮฺ โดยที่ไม่มีการสงสัยใด ๆ ในวันนั้น บรรดาผู้ที่ทำให้ตัวของพวกเขาขาดทุนนั้น[4] พวกเขาก็จะไม่ศรัทธา

۞ وَلَهُۥ مَا سَكَنَ فِى ٱلَّيْلِ وَٱلنَّهَارِ ۚ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ ﴿١٣﴾

13. และสิ่งที่สงบเงียบอยู่[5] ในเวลากลางคืนและกลางวันนั้นเป็นสิทธิของพระองค์ และพระองค์คือผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้

---

[1] ท่องเที่ยวไป

[2] ในการท่องเที่ยวไปในแผ่นดินนั้น ย่อมจะพบแหล่งอันเป็นที่อยู่อาศัยของผู้คนที่เคยดื้อดึงและฝ่าฝืนพระองค์มาก่อนแล้ว จงดูว่าบั้นปลายของพวกเขานั้นเป็นประการใด แน่นอนบั้นปลายของพวกเขานั้นคือความพินาศ ในการนี้ย่อมจะทำให้พวกเขากลับเนื้อกลับตัวไม่ดื้อดันอีกต่อไป เพราะกลัวจะเป็นเช่นพวกเหล่านั้น

[3] ทรงให้การเอ็นดูเมตตาเป็นคุณลักษณะหนึ่งของพระองค์ เพื่อจะได้ทรงเอ็นดูเมตตาแก่บรรดาบ่าวของพระองค์

[4] คือผู้ที่ไม่สนใจในคำเชิญชวนของท่านนะบีมุฮัมมัด หรือไม่ใส่ใจศาสนาอิสลามที่มีการเผยแพร่กันอยู่ พวกเหล่านี้แหละคือพวกที่ทำตัวให้ขาดทุน เพราะใช้ชีวิตไม่ถูกต้อง และที่ซ้ำร้ายก็คือ พวกเขาจะไม่ศรัทธา

[5] หมายถึงสัตว์บางประเภทที่พักผ่อนในเวลากลางคืน และสัตว์บางประเภทที่พักผ่อนในเวลากลางวัน

14. จงกล่าวเถิด ฉันจะยึดถือผู้คุ้มครองอื่นจากอัลลอฮฺ กระนั้นหรือ ซึ่งพระองค์เป็นผู้ประดิษฐ์บรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดิน[1] และพระองค์เป็นผู้ทรงให้อาหาร และไม่ถูกให้อาหาร[2] จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แท้จริงฉันถูกใช้ให้เป็นคนแรกในหมู่ผู้ที่สวามิภักดิ์ และพวกท่านจงอย่าอยู่ในหมู่ผู้ให้มีภาคีเป็นอันขาด

قُلْ أَغَيْرَ ٱللَّهِ أَتَّخِذُ وَلِيًّا فَاطِرِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ
وَهُوَ يُطْعِمُ وَلَا يُطْعَمُ ۗ قُلْ إِنِّىٓ أُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ
أَوَّلَ مَنْ أَسْلَمَ ۖ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿١٤﴾

15. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริงฉันกลัวการลงโทษในวันอันยิ่งใหญ่[3] หากฉันฝ่าฝืนพระเจ้าของฉัน

قُلْ إِنِّىٓ أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ
رَبِّى عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥﴾

16. ผู้ใดที่การลงโทษถูกหันเหออกจากเขาในวันนั้นแล้ว แน่นอนพระองค์ทรงเอ็นดูเมตตาเขา และนั่นคือชัยชนะอันยิ่งใหญ่

مَّن يُصْرَفْ عَنْهُ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمَهُۥ ۚ وَذَٰلِكَ
ٱلْفَوْزُ ٱلْمُبِينُ ﴿١٦﴾

17. และหากว่าอัลลอฮฺ ทรงให้ความเดือดร้อนอย่างหนึ่งอย่างใดประสบแก่เจ้า[4] แล้ว ก็ไม่มีผู้ใดจะเปลื้องมันได้ นอกจากพระองค์เท่านั้น และหากพระองค์ทรงให้ความดีอย่างหนึ่งอย่างใดประสบแก่เจ้า[5] แท้จริงพระองค์นั้นทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

وَإِن يَمْسَسْكَ ٱللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُۥٓ إِلَّا
هُوَ ۖ وَإِن يَمْسَسْكَ بِخَيْرٍ فَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٧﴾

---

[1] เป็นการแสดงถึงความยิ่งใหญ่ และเดชานุภาพของพระองค์ ซึ่งสมควรอย่างยิ่งแก่มนุษย์ที่จะให้การเคารพสักการะแก่พระองค์ และมอบหมายให้พระองค์คุ้มครอง

[2] คือพระองค์นั้นทรงยิ่งใหญ่ และในการที่ทรงกล่าวว่า พระองค์ไม่ถูกให้อาหารนั้น เพื่อให้มนุษย์เข้าใจว่า พระองค์ไม่ทรงต้องพึ่งมนุษย์เท่านั้น หากแต่มนุษย์ต่างหากที่ต้องพึ่งพระองค์

[3] คือได้รับความทุกข์ทรมาน และความเดือดร้อนระหว่างรอคอยการตัดสินในวันกิยามะฮฺ นั่นก็หมายถึงว่า เขาจะได้เข้าสวรรค์ด้วยความเอ็นดูเมตตาจากพระองค์

[4] ท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[5] คือ "ก็ไม่มีผู้ใดจะขัดขวางได้" ข้อความอันเป็นคำตอบนี้ได้ถูกละเอาไว้เพราะเป็นที่ทราบกัน และก็เคยถูกระบุไว้เป็นบางครั้งเช่นในซูเราะฮฺ ยูนุส

وَهُوَ ٱلْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِۦ ۚ وَهُوَ ٱلْحَكِيمُ ٱلْخَبِيرُ ﴿١٨﴾

18. และพระองค์คือผู้ทรงชนะเหนือปวงบ่าวของพระองค์ และพระองค์คือผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงรอบรู้อย่างละเอียดถี่ถ้วน

قُلْ أَىُّ شَىْءٍ أَكْبَرُ شَهَٰدَةً ۖ قُلِ ٱللَّهُ ۖ شَهِيدٌۢ بَيْنِى وَبَيْنَكُمْ ۚ
وَأُوحِىَ إِلَىَّ هَٰذَا ٱلْقُرْءَانُ لِأُنذِرَكُم بِهِۦ وَمَنۢ بَلَغَ ۚ أَئِنَّكُمْ
لَتَشْهَدُونَ أَنَّ مَعَ ٱللَّهِ ءَالِهَةً أُخْرَىٰ ۚ قُل لَّآ أَشْهَدُ ۚ
قُلْ إِنَّمَا هُوَ إِلَٰهٌ وَٰحِدٌ وَإِنَّنِى بَرِىٓءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿١٩﴾

19. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า สิ่งใดใหญ่ยิ่งกว่าในการเป็นพยาน[1] จงกล่าวเถิดว่าอัลลอฮฺนั้น คือผู้เป็นพยานระหว่างฉันกับพวกท่าน และอัลกุรอานนี้ ก็ได้ถูกประทานลงมาแก่ฉัน เพื่อที่ฉันจะได้ใช้อัลกุรอานนี้ตักเตือนพวกท่าน และผู้ที่อัลกุรอานนี้ไปถึง[2] พวกท่านจะยืนยันโดยแน่นอนกระนั้นหรือว่า มีบรรดาที่เคารพสักการะอื่นร่วมกับอัลลอฮฺ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ฉันจะไม่ยืนยัน จงกล่าวเถิด แท้จริงพระองค์นั้นคือผู้ที่ควรแก่การเคารพสักการะแต่เพียงองค์เดียวเท่านั้น และแท้จริงฉันขอปลีกตัวออกจากสิ่งที่พวกท่านให้มีภาคี (แก่อัลลอฮฺ)

ٱلَّذِينَ ءَاتَيْنَٰهُمُ ٱلْكِتَٰبَ يَعْرِفُونَهُۥ كَمَا يَعْرِفُونَ
أَبْنَآءَهُمُ ۘ ٱلَّذِينَ خَسِرُوٓا۟ أَنفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠﴾

20. บรรดาผู้ที่เราได้ให้คัมภีร์แก่พวกเขา[3] นั้น พวกเขารู้จักเขา[4] เช่นเดียวกับที่พวกเขารู้จักลูก ๆ ของพวกเขาเอง บรรดาผู้ที่ทำให้ตัวของพวกเขาขาดทุนนั้น พวกเขาจะไม่ศรัทธา

---

[1] หมายถึงว่า การเป็นพยานนั้น สิ่งใดใหญ่ยิ่งกว่าที่จะทำให้ชาวกุเรชเชื่อถือได้ แล้วอัลลอฮฺก็ทรงใช้ให้ท่านนะบีตอบเสียเองว่า ที่ใหญ่ยิ่งกว่าสิ่งใดในการเป็นพยานนั้นคือ อัลลอฮฺ ซึ่งจะเป็นพยานระหว่างท่านนะบีกับพวกเขาว่า พระองค์ได้ทรงประทานอัลกุรอานนี้ลงมาแก่ท่าน

[2] คือไปถึงบรรดาผู้ที่จะเกิดขึ้นมาในอนาคตจนถึงวันกิยามะฮฺ

[3] หมายถึงยิวและคริสต์

[4] ท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

21. และผู้ใดเล่า คือผู้อธรรมยิ่งกว่าผู้ที่อุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮฺ[1] หรือปฏิเสธบรรดาโองการของพระองค์ แท้จริงบรรดาผู้อธรรมนั้นจะไม่ได้รับความสำเร็จ

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ
بِآيَاتِهِ ۗ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿٢١﴾

22. และวันที่เราจะชุมนุมพวกเขาทั้งมวล แล้วเราจะกล่าวแก่บรรดาผู้ที่ให้มีภาคีขึ้นว่าไหนเล่า บรรดาภาคีของพวกเจ้าที่พวกเจ้าอ้างกัน

وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا أَيْنَ
شُرَكَاؤُكُمُ الَّذِينَ كُنتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٢٢﴾

23. แล้ว (ผลแห่ง) การทดสอบพวกเขาก็มิได้เป็นอย่างอื่น นอกจากพวกเขากล่าวว่า[2] พวกข้าพระองค์ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ ผู้เป็นพระเจ้าของพวกข้าพระองค์ว่า พวกข้าพระองค์ไม่เคยเป็นผู้ให้มีภาคีขึ้น

ثُمَّ لَمْ تَكُن فِتْنَتُهُمْ إِلَّا أَن قَالُوا وَاللَّهِ
رَبِّنَا مَا كُنَّا مُشْرِكِينَ ﴿٢٣﴾

24. จงดูเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกเขาได้โกหกแก่ตัวของพวกเขาเองอย่างไร[3] และสิ่งที่พวกเขาเคยอุปโลกน์ขึ้นก็ได้หายไป[4] จากพวกเขา

انظُرْ كَيْفَ كَذَبُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ ۚ وَضَلَّ
عَنْهُم مَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٤﴾

---

[1] เช่นอุปโลกน์ว่า พระองค์ทรงมีพระบุตร และมะลาอิกะฮฺเป็นบุตรีของพระองค์ ตลอดจนกล่าวว่ามีผู้สมควรได้รับการเคารพสักการะร่วมกับพระองค์

[2] คือกล่าวเท็จเป็นการแก้ตัวของพวกเขา

[3] กล่าวคือพวกเขาเองเป็นผู้ให้มีภาคีแก่พระองค์ แต่กลับโกหกแก่ตัวเองว่ามิได้กระทำ ดังกล่าวนี้เป็นการประณามอย่างแรง เพราะการโกหกแก่ผู้อื่นนั้นก็นับว่า เลวร้ายอยู่แล้ว แล้วการโกหกแก่ตัวเองเล่าจะเลวร้ายแค่ไหน

[4] คือมิได้มาให้ความช่วยเหลือแก่เขา ดังที่พวกเขาเข้าใจ เพราะสิ่งที่ถูกพวกเขาอุปโลกน์ขึ้นนั้น หาได้รู้เรื่องในการกระทำของพวกเขาแต่อย่างใดไม่ หากพวกเขารู้เรื่องก็ย่อมไม่ยินยอมที่จะให้กระทำเช่นนั้นได้ เพราะเป็นการกระทำที่มีความผิดมหันต์ นอกจากชัยฏอนเท่านั้นที่ยินดีให้พวกเขากระทำ เพราะต้องการให้พวกเขาหลงไปจากทางอันเที่ยงตรงของอัลลอฮฺ

وَمِنْهُم مَّن يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ وَجَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَن يَفْقَهُوهُ وَفِىٓ ءَاذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِن يَرَوْا۟ كُلَّ ءَايَةٍ لَّا يُؤْمِنُوا۟ بِهَا ۚ حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءُوكَ يُجَـٰدِلُونَكَ يَقُولُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ إِنْ هَـٰذَآ إِلَّآ أَسَـٰطِيرُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٢٥﴾

25. และในหมู่พวกเขานั้นมีผู้ที่สดับฟังเจ้าอยู่บ้าง[1] แต่เราได้ให้มีสิ่งปิดกั้นอยู่บนหัวใจของพวกเขา ในการที่พวกเขาจะเข้าใจอัลกุรอาน และได้ให้ในหูของพวกเขามีความหนวกอยู่ด้วย[2] และหากพวกเขาเห็นสัญญาณทุกอย่าง[3] พวกเขาก็จะไม่ศรัทธา จนกระทั่งพวกเขาได้มาหาเจ้า ก็ยังโต้เถียงกับเจ้า บรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธานั้นจะกล่าวว่า นี่[4] มิใช่อะไรอื่น นอกจากบรรดาสิ่งขีดเขียนอันไร้สาระของคนก่อน ๆ เท่านั้น (นิยายโบราณ)

وَهُمْ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَنْـَٔوْنَ عَنْهُ ۖ وَإِن يُهْلِكُونَ إِلَّآ أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٦﴾

26. และพวกเขาห้ามเกี่ยวข้องกับอัลกุรอาน[5] และพวกเขาก็ปลีกตัวออกห่างจากอัลกุรอานด้วย และพวกเขาจะไม่ทำให้ใครพินาศ นอกจากตัวของพวกเขาเองเท่านั้น แต่พวกเขาไม่รู้สึก

وَلَوْ تَرَىٰٓ إِذْ وُقِفُوا۟ عَلَى ٱلنَّارِ فَقَالُوا۟ يَـٰلَيْتَنَا نُرَدُّ وَلَا نُكَذِّبَ بِـَٔايَـٰتِ رَبِّنَا وَنَكُونَ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٧﴾

27. และหากเจ้าจะได้เห็น ขณะที่พวกเขาถูกให้หยุดยืนอยู่เบื้องหน้าไฟนรก แล้วพวกเขาได้กล่าวว่า โอ้ หวังว่าเราจะถูกนำกลับไป[6] และเราก็จะไม่ปฏิเสธบรรดาโองการแห่งพระเจ้าของเราอีก และเราก็จะได้กลายเป็นผู้ที่อยู่ในหมู่ผู้ศรัทธา

---

[1] คือสดับฟังมิใช่มีเจตนาจะหาความเข้าใจ หากแต่มีเจตนาที่จะกล่าวหาว่าไม่รู้เรื่อง

[2] ให้หัวใจของพวกเขาเป็นประหนึ่งมีสิ่งปิดกั้นอยู่ เพื่อมิให้อัลกุรอานเข้าไปถึงหัวใจและให้หูของพวกเขาประหนึ่งหูหนวก ฟังอะไรไม่ได้ยิน ไม่รู้เรื่อง

[3] สัญญาณที่แสดงถึงว่าท่านนะบีมุฮัมมัดเป็นนะบีจริง จะเป็นสัญญาณที่มาจากอัลกุรอานหรือจากตัวท่านเอง เขาก็จะไม่เชื่อ เพราะหัวใจของพวกเขาบอดเสียแล้ว

[4] หมายถึง อัลกุรอาน

[5] ห้ามผู้คนมิให้สดับฟังอัลกุรอาน เพราะกลัวว่าจะเกิดความศรัทธาแก่พวกเขา

[6] ถูกนำกลับไปสู่โลกอีกครั้งหนึ่ง

بَلْ بَدَا لَهُم مَّا كَانُوا۟ يُخْفُونَ مِن قَبْلُ ۖ وَلَوْ رُدُّوا۟ لَعَادُوا۟
لِمَا نُهُوا۟ عَنْهُ وَإِنَّهُمْ لَكَٰذِبُونَ ﴿٢٨﴾

28. แต่ทว่าได้ประจักษ์แก่พวกเขาแล้ว สิ่งที่พวกเขาปกปิดไว้[1] แต่กาลก่อน และแม้ว่าพวกเขาถูกให้กลับไป[2] แน่นอนพวกเขาก็กลับกระทำอีกในสิ่งที่พวกเขาถูกห้ามไว้ และแท้จริงพวกเขาคือผู้ที่กล่าวเท็จ

وَقَالُوٓا۟ إِنْ هِىَ إِلَّا حَيَاتُنَا ٱلدُّنْيَا وَمَا نَحْنُ
بِمَبْعُوثِينَ ﴿٢٩﴾

29. และพวกเขากล่าวว่า มันมิใช่อะไรอื่นนอกจากชีวิตความเป็นอยู่ของเราในโลกนี้เท่านั้น และเรานั้นใช่ว่าจะเป็นผู้ถูกให้ฟื้นคืนชีพก็หาไม่

وَلَوْ تَرَىٰٓ إِذْ وُقِفُوا۟ عَلَىٰ رَبِّهِمْ ۚ قَالَ أَلَيْسَ هَٰذَا بِٱلْحَقِّ ۚ
قَالُوا۟ بَلَىٰ وَرَبِّنَا ۚ قَالَ فَذُوقُوا۟ ٱلْعَذَابَ
بِمَا كُنتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٠﴾

30. และหากว่าเจ้าจะได้เห็น ขณะที่พวกเขาถูกให้ยืนอยู่เบื้องหน้าพระเจ้าของพวกเขา โดยที่พระองค์ได้ทรงกล่าวว่า นี่[3] มิใช่ความจริงดอกหรือ พวกเขาตอบว่า ใช่ขอรับ พวกข้าพระองค์ขอสาบานด้วยพระเจ้าของพวกข้าพระองค์ พระองค์ตรัสว่า พวกเจ้าจงลิ้มรสการลงโทษกันเถิด เนื่องจากการที่พวกเจ้าปฏิเสธศรัทธา

قَدْ خَسِرَ ٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ بِلِقَآءِ ٱللَّهِ ۖ حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَتْهُمُ
ٱلسَّاعَةُ بَغْتَةً قَالُوا۟ يَٰحَسْرَتَنَا عَلَىٰ مَا فَرَّطْنَا فِيهَا
وَهُمْ يَحْمِلُونَ أَوْزَارَهُمْ عَلَىٰ ظُهُورِهِمْ ۚ أَلَا سَآءَ
مَا يَزِرُونَ ﴿٣١﴾

31. แน่นอนได้ขาดทุนไปแล้ว บรรดาผู้ที่ปฏิเสธต่อการพบอัลลอฮฺ[4] จนกระทั่งเมื่อวันกิยามะฮฺได้มายังพวกเขาโดยกะทันหัน แล้วพวกเขาก็กล่าวว่า โอ้ความเสียใจของเรา[5] ในสิ่งที่เราได้

[1] หมายถึงการกุฟรฺ หรือการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขาขณะที่อยู่ในโลก

[2] คือถูกให้กลับไปยังโลกอีกครั้งหนึ่งเพื่อกระทำความดีเป็นการแก้ตัว

[3] คือวันกิยามะฮฺ ที่พวกเจ้าปฏิเสธ ซึ่งมันได้ประจักษ์ขึ้นนี้ มิใช่เป็นความจริงดอกหรือ

[4] พบพระองค์ในวันกิยามะฮฺ

[5] คือเรียกร้องความเสียใจของพวกเขาให้มาทำลายพวกเขาเสีย เพื่อให้สาสมกับที่พวกเขาได้ละเลยหน้าที่ของพวกเขาขณะที่อยู่ในโลก

ทำให้บกพร่องในโลก โดยที่พวกเขาแบกบรรดาบาปของพวกเขาไว้บนหลังของพวกเขาด้วย[1] พึงรู้เถิดว่า ช่างเลวร้ายจริง ๆ สิ่งที่พวกเขากำลังแบกอยู่

32. และชีวิตความเป็นอยู่แห่งโลกนี้นั้นมิใช่อะไรอื่น นอกจากการเล่น และการเพลิดเพลินเท่านั้น และแน่นอนสำหรับบ้านแห่งอาคีเราะห์[2]นั้นดียิ่งกว่า[3] สำหรับบรรดาผู้ที่ยำเกรง พวกเจ้าไม่ใช้ปัญญาดอกหรือ

وَمَا ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَآ إِلَّا لَعِبٌ وَلَهْوٌ ۖ وَلَلدَّارُ
ٱلْـَٔاخِرَةُ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَ ۗ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٣٢﴾

33. เรารู้ดีว่า สิ่งที่พวกเขากล่าวกัน[4] นั้นทำให้เจ้าเสียใจ แท้จริงพวกเขาหาได้ปฏิเสธเจ้าไม่[5] แต่ทว่าบรรดาผู้อธรรมนั้นปฏิเสธโองการต่าง ๆ ของอัลลอฮฺต่างหาก

قَدْ نَعْلَمُ إِنَّهُۥ لَيَحْزُنُكَ ٱلَّذِى يَقُولُونَ ۖ فَإِنَّهُمْ
لَا يُكَذِّبُونَكَ وَلَٰكِنَّ ٱلظَّٰلِمِينَ بِـَٔايَٰتِ
ٱللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٣٣﴾

34. และแน่นอนบรรดารอซูลก่อนเจ้านั้นได้ถูกปฏิเสธมาแล้ว แล้วพวกเขาอดทนต่อสิ่งที่พวกเขาถูกปฏิเสธ และถูกทำร้ายจนกระทั่งความช่วยเหลือของเราได้มายังพวกเขา และไม่มีใครเปลี่ยนแปลงพจนารถของอัลลอฮฺได้ และแท้จริงนั้นได้มายังเจ้าแล้ว จากข่าวคราวของบรรดาผู้ที่ถูกส่งมา[6]

وَلَقَدْ كُذِّبَتْ رُسُلٌ مِّن قَبْلِكَ فَصَبَرُوا۟ عَلَىٰ
مَا كُذِّبُوا۟ وَأُوذُوا۟ حَتَّىٰٓ أَتَىٰهُمْ نَصْرُنَا ۚ وَلَا مُبَدِّلَ
لِكَلِمَٰتِ ٱللَّهِ ۚ وَلَقَدْ جَآءَكَ مِن نَّبَإِى۟
ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿٣٤﴾

---

[1] บาปที่พวกเขาได้กระทำไว้นั้นได้ถูกให้มีสภาพเป็นวัตถุ ซึ่งผู้กระทำจะแบกไว้บนหลังของพวกเขา

[2] หมายถึงวันปรโลก

[3] ดียิ่งกว่าสิ่งใด ๆ ทั้งมวลในโลก

[4] คือกล่าววิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับการประกาศตนเป็นนะบีของท่านว่า ท่านมิใช่เป็นนะบี หากแต่เป็นนักกวี และบ้างก็ว่าท่านเป็นผู้เสียสติ และอื่น ๆ อีกมากมาย

[5] เพราะพวกเขาเคยให้เกียรติและนับถือเจ้าว่าเป็นอัล-อะมีน แต่ที่พวกเขาปฏิเสธนั้นคือโองการของอัลลอฮฺที่เจ้านำมาประกาศ

[6] หมายถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นแก่บรรดารอซูลในอดีต

35. และหากว่าการผินหลังให้ของพวกเขานั้นใหญ่โต[1] แก่เจ้าแล้ว หากเจ้าสามารถที่จะแสวงหาช่องใด ๆ ลงในแผ่นดิน หรือบันไดสู่ฟากฟ้า[2] แล้วนำสัญญาณหนึ่งมายังพวกเขา[3] และหากว่าอัลลอฮฺทรงประสงค์แล้ว แน่นอนพระองค์ก็ทรงรวบรวมพวกเขาให้อยู่บนคำแนะนำแล้ว[4] ดังนั้นเจ้าจงอย่าเป็นผู้หนึ่งในหมู่มงายเลย

وَإِن كَانَ كَبُرَ عَلَيْكَ إِعْرَاضُهُمْ فَإِنِ ٱسْتَطَعْتَ أَن
تَبْتَغِىَ نَفَقًا فِى ٱلْأَرْضِ أَوْ سُلَّمًا فِى ٱلسَّمَآءِ
فَتَأْتِيَهُم بِـَٔايَةٍ ۚ وَلَوْ شَآءَ ٱللَّهُ لَجَمَعَهُمْ عَلَى
ٱلْهُدَىٰ ۚ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلْجَٰهِلِينَ ﴿٣٥﴾

36. แท้จริง ที่จะตอบรับ[5] นั้น เพียงบรรดาผู้ที่ฟัง[6] เท่านั้น และบรรดาผู้ที่ตาย[7] นั้น อัลลอฮฺจะทรงให้พวกเขาฟื้นคืนชีพ แล้วพวกเขาก็จะถูกนำกลับไปยังพระองค์

۞ إِنَّمَا يَسْتَجِيبُ ٱلَّذِينَ يَسْمَعُونَ ۘ وَٱلْمَوْتَىٰ يَبْعَثُهُمُ
ٱللَّهُ ثُمَّ إِلَيْهِ يُرْجَعُونَ ﴿٣٦﴾

37. และพวกเขากล่าวว่า ไฉนเล่าจึงไม่มีสัญญาณหนึ่งจากพระเจ้าของเขาถูกให้ลงมาแก่เขา จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงสามารถที่จะให้สัญญาณหนึ่งลงมา แต่ทว่าส่วนมากพวกเขานั้นไม่รู้

وَقَالُوا۟ لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ ءَايَةٌ مِّن رَّبِّهِۦ ۚ قُلْ إِنَّ ٱللَّهَ قَادِرٌ
عَلَىٰٓ أَن يُنَزِّلَ ءَايَةً وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٧﴾

38. และไม่มีสัตว์ใด ๆ ในแผ่นดิน และไม่มีสัตว์ปีกใด ๆ ที่บินด้วยสองปีกของมัน นอกจาก

وَمَا مِن دَآبَّةٍ فِى ٱلْأَرْضِ وَلَا طَٰٓئِرٍ يَطِيرُ بِجَنَاحَيْهِ

---

[1] คือทำให้เจ้าไม่สามารถจะอดทนได้

[2] คือลงไปในพื้นดินหรือขึ้นไปบนฟ้าเพื่อแสวงหาสัญญาณใดสัญญาณหนึ่งมา เพื่อยืนยันให้พวกเขาเชื่อว่าเจ้าเป็นนะบี

[3] เจ้าก็จงทำเถิด

[4] ให้พวกเขาทั้งหมดปฏิบัติตามบัญญัติของอัลลอฮฺ

[5] ตอบรับคำเชิญชวนของท่านนะบี

[6] ผู้ที่สนใจฟัง และพยายามหาความเข้าใจ

[7] หมายถึงผู้ที่ไม่สนใจและไม่พยายามเข้าใจ โดยกระทำตนเหมือนคนตาย

إِلَّآ أُمَمٌ أَمۡثَالُكُمۚ مَّا فَرَّطۡنَا فِي ٱلۡكِتَٰبِ مِن شَيۡءٖۚ
ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمۡ يُحۡشَرُونَ ٣٨

ประหนึ่งเป็นประชาชาติ[1] เยี่ยงพวกเจ้านั่นเอง เรามิได้ให้บกพร่องแต่อย่างใดในคัมภีร์ แล้วยังพระเจ้าของพวกเขานั้น พวกเขาจะถูกนำไปชุมนุม

وَٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا صُمّٞ وَبُكۡمٞ فِي ٱلظُّلُمَٰتِۗ
مَن يَشَإِ ٱللَّهُ يُضۡلِلۡهُ وَمَن يَشَأۡ يَجۡعَلۡهُ عَلَىٰ صِرَٰطٖ
مُّسۡتَقِيمٖ ٣٩

39. และบรรดาผู้ที่ปฏิเสธโองการทั้งหลายของเรานั้น คือผู้ที่หูหนวก และเป็นใบ้[2] ซึ่งอยู่ในบรรดาความมืด ผู้ใดที่อัลลอฮฺ ทรงประสงค์ พระองค์ก็จะทรงให้เขาหลงทางไป และผู้ใดที่พระองค์ประสงค์ ก็จะทรงให้เขาอยู่บนทางอันเที่ยงตรง

قُلۡ أَرَءَيۡتَكُمۡ إِنۡ أَتَىٰكُمۡ عَذَابُ ٱللَّهِ أَوۡ أَتَتۡكُمُ
ٱلسَّاعَةُ أَغَيۡرَ ٱللَّهِ تَدۡعُونَ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ٤٠

40. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ท่านได้เห็นพวกท่านแล้วมิใช่หรือ[3] หากการลงโทษของอัลลอฮฺ มายังพวกท่าน หรือวันกิยามะฮฺ ได้มายังพวกท่านอื่นจากอัลลอฮฺกระนั้นหรือที่พวกท่านจะวิงวอน หากพวกเจ้าเป็นผู้พูดจริง[4]

بَلۡ إِيَّاهُ تَدۡعُونَ فَيَكۡشِفُ مَا تَدۡعُونَ إِلَيۡهِ إِن شَآءَ
وَتَنسَوۡنَ مَا تُشۡرِكُونَ ٤١

41. มิได้ เฉพาะพระองค์เท่านั้นที่พวกท่านจะวิงวอนขอ แล้วพระองค์ก็จะทรงปลดเปลื้องสิ่งที่พวกท่านวิงวอนให้ช่วยเหลือ หากพระองค์ทรงประสงค์ และพวกเจ้าก็จะลืมสิ่งที่พวกเจ้าให้มีภาคีขึ้น[5]

---

[1] มีชีวิตความเป็นอยู่ เป็นหมู่เป็นคณะ เช่นเดียวกับมนุษย์

[2] หมายถึงผู้ที่กระทำตนเหมือนคนหูหนวก และเป็นใบ้

[3] คือเห็นว่าพวกท่านนั้นมีสภาพเป็นอย่างไร ข้อความดังกล่าวนี้นักปราชญ์ผู้อธิบายอัลกุรอานต่างให้ความหมายว่า พวกท่านทั้งหลายจงบอกฉันทีว่า พวกท่านจะทำอย่างไร

[4] คือพูดว่าสิ่งที่พวกเขาเคารพสักการะอื่นจากอัลลอฮฺนั้น จะช่วยเหลือพวกเขาได้

[5] ในขณะที่พวกเจ้าอยู่ในภาวะคับขันนั้น พวกเจ้าจะลืมสิ่งที่พวกเจ้าให้มีภาคีขึ้น แต่เมื่อปลอดภัยแล้วก็ให้มีภาคีแก่อัลลอฮฺดังเดิมอีก

42. และแท้จริงเราได้ส่งไปยังประชาชาติก่อนหน้าเจ้า[1] แล้วเราก็ได้ลงโทษพวกเขา[2] ด้วยความแร้นแค้น และการเจ็บป่วย เพื่อว่าพวกเขาจะได้นอบน้อม

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَآ إِلَىٰٓ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَأَخَذْنَٰهُم
بِٱلْبَأْسَآءِ وَٱلضَّرَّآءِ لَعَلَّهُمْ يَتَضَرَّعُونَ ﴿٤٢﴾

43. แล้วไฉนเล่า พวกเขาจึงไม่นอบน้อม เมื่อการลงโทษของเราได้มายังพวกเขา แต่ทว่าหัวใจของพวกเขาแข็งกระด้าง และชัยฏอนก็ได้ให้เป็นที่สวยงามแก่พวกเขาด้วย[3] ในสิ่งที่พวกเขากระทำกัน

فَلَوْلَآ إِذْ جَآءَهُم بَأْسُنَا تَضَرَّعُوا۟ وَلَٰكِن قَسَتْ
قُلُوبُهُمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ ٱلشَّيْطَٰنُ مَا كَانُوا۟
يَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾

44. ครั้นเมื่อพวกเขาลืมสิ่งที่พวกเขาถูกเตือน[4] ให้รำลึกในสิ่งนั้น เราก็ปิดให้แก่พวกเขา ซึ่งบรรดาประตูของทุกสิ่ง[5] จนกระทั่งเมื่อพวกเขาระเริงต่อสิ่งที่พวกเขาได้รับ เราก็ลงโทษพวกเขาโดยกะทันหัน แล้วทันใดนั้นพวกเขาก็หมดหวัง[6]

فَلَمَّا نَسُوا۟ مَا ذُكِّرُوا۟ بِهِۦ فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ
أَبْوَٰبَ كُلِّ شَىْءٍ حَتَّىٰٓ إِذَا فَرِحُوا۟ بِمَآ أُوتُوٓا۟
أَخَذْنَٰهُم بَغْتَةً فَإِذَا هُم مُّبْلِسُونَ ﴿٤٤﴾

45. แล้วได้ถูกตัดขาด จนคนสุดท้ายของกลุ่มชนที่อธรรม[7] และการสรรเสริญทั้งหลายนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ ผู้เป็นพระเจ้าแห่งสากลโลก

فَقُطِعَ دَابِرُ ٱلْقَوْمِ ٱلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ ۚ وَٱلْحَمْدُ لِلَّهِ
رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٤٥﴾

---

[1] ส่งบรรดารอซูล

[2] เนื่องจากพวกเขาปฏิเสธรอซูลของพวกเขา

[3] ชัยฏอนคอยยุยงว่าสิ่งที่พวกเขาปฏิบัตินั้นถูกต้อง และสวยงามแล้ว ทั้งนี้เพื่อจะได้เป็นพวกเดียวกับมันในฐานะเป็นชาวนรก

[4] คือสิ่งอันเป็นหน้าที่ของพวกเขาที่รอซูลของพวกเขาได้เตือนไว้

[5] ทุกสิ่งที่จะอำนวยความสุขความสำราญแก่พวกเขา

[6] หมดหวังที่จะกลับตัวหรือแก้ไขใดๆ

[7] หมายถึงได้ทำลายกลุ่มชนที่อธรรมเหล่านั้นจนคนสุดท้าย ที่ใช้คำว่าตัดนั้น เพื่อให้เข้าใจว่า ชนพวกนี้จะไม่มีการสืบพันธุ์อีกต่อไป เพราะตายหมด

46. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านเห็นแล้วมิใช่หรือ หากอัลลอฮฺทรงเอาหูของพวกท่านและตาของพวกท่านไป และได้ทรงประทับตราบนหัวใจของพวกท่านด้วยแล้ว ใครเล่าคือผู้ซึ่งได้รับการเคารพสักการะอื่นจากอัลลอฮฺที่จะนำมันมาให้แก่พวกท่านได้ จงดูเถิดว่า อย่างไรเล่าที่เราแจกแจงโองการทั้งหลาย แล้วพวกเขาก็ยังหันเหไปได้

قُلْ أَرَءَيْتُمْ إِنْ أَخَذَ ٱللَّهُ سَمْعَكُمْ وَأَبْصَٰرَكُمْ وَخَتَمَ
عَلَىٰ قُلُوبِكُم مَّنْ إِلَٰهٌ غَيْرُ ٱللَّهِ يَأْتِيكُم بِهِ ۗ ٱنظُرْ
كَيْفَ نُصَرِّفُ ٱلْءَايَٰتِ
ثُمَّ هُمْ يَصْدِفُونَ ﴿٤٦﴾

47. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านเห็นแล้วมิใช่หรือว่า หากการลงโทษของอัลลอฮฺ มายังพวกท่านโดยกะทันหันก็ดี หรือโดยเปิดเผย[1] ก็ดีนั้น จะไม่มีใครถูกทำลาย นอกจากกลุ่มชนผู้อธรรมเท่านั้น

قُلْ أَرَءَيْتَكُمْ إِنْ أَتَىٰكُمْ عَذَابُ ٱللَّهِ بَغْتَةً
أَوْ جَهْرَةً هَلْ يُهْلَكُ إِلَّا ٱلْقَوْمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٤٧﴾

48. และเราจะไม่ส่งบรรดารอซูลมา นอกจากในฐานะผู้แจ้งข่าวดี และผู้ตักเตือนเท่านั้น ดังนั้นผู้ใดที่ศรัทธา และปรับปรุงแก้ไขแล้ว ก็ไม่มีความกลัวใด ๆ แก่พวกเขา และทั้งพวกเขาก็จะไม่เสียใจ

وَمَا نُرْسِلُ ٱلْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ ۖ فَمَنْ
ءَامَنَ وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٤٨﴾

49. และบรรดาผู้ที่ปฏิเสธบรรดาโองการของเรานั้น การลงโทษจะประสบแก่พวกเขาเนื่องจากการที่พวกเขาละเมิด

وَٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا يَمَسُّهُمُ ٱلْعَذَابُ
بِمَا كَانُوا۟ يَفْسُقُونَ ﴿٤٩﴾

50. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ฉันจะไม่กล่าวแก่พวกท่านว่า ที่ฉันมีบรรดาคลังสมบัติของอัลลอฮฺ และทั้งฉันก็ไม่รู้สิ่งเร้นลับ และฉันก็จะ

قُل لَّآ أَقُولُ لَكُمْ عِندِى خَزَآئِنُ ٱللَّهِ وَلَآ أَعْلَمُ

---

[1] คือได้ทราบล่วงหน้าก่อนแล้ว

ٱلْغَيْبَ وَلَآ أَقُولُ لَكُمْ إِنِّى مَلَكٌ ۖ إِنْ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا
يُوحَىٰٓ إِلَىَّ ۚ قُلْ هَلْ يَسْتَوِى ٱلْأَعْمَىٰ وَٱلْبَصِيرُ ۚ
أَفَلَا تَتَفَكَّرُونَ ﴿٥٠﴾

ไม่กล่าวแก่พวกท่านว่า ฉันคือมะลัก ฉันจะไม่ปฏิบัติตาม นอกจากสิ่งที่ถูกให้เป็นโองการแก่ฉันเท่านั้น จงกล่าวเถิด คนตาบอดกับคนตาดีนั้นจะเท่าเทียมกันหรือ พวกท่านไม่ใคร่ครวญดอกหรือ

وَأَنذِرْ بِهِ ٱلَّذِينَ يَخَافُونَ أَن يُحْشَرُوٓا۟ إِلَىٰ رَبِّهِمْ ۙ
لَيْسَ لَهُم مِّن دُونِهِۦ وَلِىٌّ وَلَا شَفِيعٌ
لَّعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٥١﴾

51. และเจ้าจงตักเตือนด้วยอัลกุรอานแก่บรรดาผู้ที่เกรงกลัวว่าพวกเขาจะถูกนำไปชุมนุมยังพระเจ้าของพวกเขา โดยที่อื่นจากพระองค์แล้ว ไม่มีผู้ช่วยเหลือคนใด และไม่มีผู้ทำการชะฟาอะฮฺ[1] คนใดสำหรับพวกเขา เพื่อว่าพวกเขาจะได้ยำเกรง

وَلَا تَطْرُدِ ٱلَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُم بِٱلْغَدَوٰةِ وَٱلْعَشِىِّ
يُرِيدُونَ وَجْهَهُۥ ۖ مَا عَلَيْكَ مِنْ حِسَابِهِم مِّن
شَىْءٍ وَمَا مِنْ حِسَابِكَ عَلَيْهِم مِّن شَىْءٍ
فَتَطْرُدَهُمْ فَتَكُونَ مِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٥٢﴾

52. เจ้าจงอย่าขับไล่บรรดาผู้ที่วิงวอนต่อพระเจ้าของพวกเขา ทั้งในเวลาเช้าและเวลาเย็น[2] โดยปรารถนาความโปรดปรานจากพระองค์ ไม่เป็นภัยแก่เจ้าแต่อย่างใด ในการชำระพวกเขา และก็ไม่เป็นภัยแก่พวกเขาแต่อย่างใด จากการชำระเจ้า แล้วเหตุใดเจ้าจึงจะขับไล่พวกเขา (ถ้าเจ้าทำเช่นนั้นแล้ว) เจ้าก็จะกลายเป็นผู้หนึ่งในหมู่ผู้อธรรม

---

[1] คือผู้ที่ได้รับอนุมัติจากอัลลอฮฺ ให้ทำการช่วยเหลือเพื่อให้พ้นจากการลงโทษ

[2] หมายถึงบรรดาผู้ที่ต่ำต้อย และยากจนอันได้แก่ ศุไฮบฺ อัมมารฺบินยาซิรฺ และค็อบบาบ และผู้อ่อนแออื่นๆ กล่าวคือได้มีกุเรชกลุ่มหนึ่งได้ผ่านท่านนะบีโดยที่มีบุคคลดังกล่าวร่วมอยู่กับท่าน พวกเขาจึงกล่าวแก่ท่านนะบีว่า ท่านพอใจที่จะให้พวกนั้นเป็นส่วนหนึ่งของพวกท่านกระนั้นหรือ พวกนี้กระนั้นหรือที่อัลลอฮฺทรงเมตตาแก่พวกเขาท่ามกลางพวกเรา พวกเราจะเป็นผู้ดำเนินตามพวกนี้ได้อย่างไร ท่านจงขับไล่พวกเขาไปเถิด แล้วพวกเราจะปฏิบัติตามท่าน แล้วอัลลอฮฺก็ทรงแจ้งแก่ท่านนะบีมิให้ขับไล่พวกเขา

وَكَذَٰلِكَ فَتَنَّا بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لِّيَقُولُوٓا۟
أَهَٰٓؤُلَآءِ مَنَّ ٱللَّهُ عَلَيْهِم مِّنۢ بَيْنِنَآ ۗ أَلَيْسَ ٱللَّهُ
بِأَعْلَمَ بِٱلشَّٰكِرِينَ ٥٣

53. และในทำนองนั้นเราได้ทดสอบบางคนของพวกเขาด้วยอีกบางคน[1] เพื่อพวกเขาจะได้กล่าวว่า ชนเหล่านี้กระนั้นหรือ[2] ที่อัลลอฮฺทรงกรุณาแก่พวกเขา ในระหว่างพวกเรา อัลลอฮฺนั้นมิใช่เป็นผู้ทรงรู้ยิ่งต่อบรรดาผู้ที่กตัญญูดอกหรือ

وَإِذَا جَآءَكَ ٱلَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِـَٔايَٰتِنَا فَقُلْ سَلَٰمٌ
عَلَيْكُمْ ۖ كَتَبَ رَبُّكُمْ عَلَىٰ نَفْسِهِ ٱلرَّحْمَةَ ۖ
أَنَّهُۥ مَنْ عَمِلَ مِنكُمْ سُوٓءًۢا بِجَهَٰلَةٍ ثُمَّ تَابَ
مِنۢ بَعْدِهِۦ وَأَصْلَحَ فَأَنَّهُۥ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ٥٤

54. และเมื่อบรรดาผู้ศรัทธาต่อบรรดาโองการของเราได้มาหาเจ้า (มุฮัมมัด) ก็จงกล่าวเถิดว่า ขอความปลอดภัยจงมีแด่พวกท่านเถิด พระเจ้าของพวกเจ้าได้กำหนดการเอ็นดูเมตตาไว้บนตัวของพระองค์ว่า ผู้ใดในหมู่พวกเจ้ากระทำความชั่วโดยไม่รู้แล้วเขาสำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัวหลังจากนั้น และปรับปรุงแก้ไขแล้ว แท้จริงพระองค์คือผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเอ็นดูเมตตา

وَكَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ ٱلْءَايَٰتِ وَلِتَسْتَبِينَ سَبِيلُ
ٱلْمُجْرِمِينَ ٥٥

55. และในทำนองนั้นเราแจกแจงโองการทั้งหลาย และเพื่อที่วิถีทางของผู้กระทำผิดจะได้ประจักษ์ชัด[3]

قُلْ إِنِّى نُهِيتُ أَنْ أَعْبُدَ ٱلَّذِينَ تَدْعُونَ مِن دُونِ
ٱللَّهِ ۚ قُل لَّآ أَتَّبِعُ أَهْوَآءَكُمْ ۙ قَدْ ضَلَلْتُ إِذًا

56. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริงฉันถูกห้ามมิให้เคารพสักการะบรรดาผู้ที่พวกท่านวิงวอนกันอยู่[4] อื่นจากอัลลอฮฺ จงกล่าวเถิด

---

[1] คือได้ทดสอบผู้มีเกียรติชาวกุเรช ด้วยผู้ยากจนบางคนที่ศรัทธาต่อท่านนะบี และเป็นที่รักใคร่ของท่านนะบี อันได้แก่ ศุไฮบฺ และเพื่อน ๆ ของเขา ทั้งนี้เพื่อลดความยโสของพวกเขา

[2] หมายถึงศุไฮบฺและเพื่อน ๆ ของเขา ซึ่งเคยเป็นคนไร้เกียรติท่ามกลางพวกเขา แล้วได้กลายมาเป็นผู้มีเกียรติ และจะเป็นผู้นำพวกเขาอีกด้วยหรือ พวกเขาจะยอมรับได้อย่างไร กล่าวคือ พวกเขากล่าวถามด้วยความเย้ยหยันและดูถูก

[3] ประจักษ์แก่พวกเจ้า เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้ไม่ดำเนินชีวิตในวิถีทางนั้น

[4] คือบรรดามะลาอิกะฮฺ คนชอและฮฺ และบรรดาเจว็ด

وَمَآ أَنَا۠ مِنَ ٱلۡمُهۡتَدِينَ ٥٦

ฉันจะไม่ปฏิบัติตามความใคร่ใฝ่ต่ำของพวกเจ้า ถ้าเช่นนั้น แน่นอน ฉันก็ย่อมหลงผิดไปด้วย และฉันก็จะไม่ใช่เป็นคนหนึ่งในหมู่ผู้ได้รับคำแนะนำ

قُلۡ إِنِّي عَلَىٰ بَيِّنَةٖ مِّن رَّبِّي وَكَذَّبۡتُم بِهِۦۚ
مَا عِندِي مَا تَسۡتَعۡجِلُونَ بِهِۦٓۚ إِنِ ٱلۡحُكۡمُ
إِلَّا لِلَّهِۖ يَقُصُّ ٱلۡحَقَّۖ وَهُوَ خَيۡرُ ٱلۡفَٰصِلِينَ ٥٧

57. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แท้จริงฉันอยู่บนหลักฐานอันชัดเจน จากพระเจ้าของฉัน ในขณะเดียวกันพวกเจ้าก็ปฏิเสธหลักฐานนั้น ที่ฉันนั้นไม่มีสิ่งที่พวกเจ้าเร่งรีบกันดอก[1] แท้จริงการชี้ขาดนั้นมิใช่สิทธิของใครอื่น นอกจากเป็นสิทธิของอัลลอฮฺเท่านั้น โดยที่พระองค์จะทรงแจ้งความจริง[2] และพระองค์เป็นผู้ที่เยี่ยมที่สุดในบรรดาผู้ชี้ขาด

قُل لَّوۡ أَنَّ عِندِي مَا تَسۡتَعۡجِلُونَ بِهِۦ لَقُضِيَ
ٱلۡأَمۡرُ بَيۡنِي وَبَيۡنَكُمۡۗ وَٱللَّهُ أَعۡلَمُ
بِٱلظَّٰلِمِينَ ٥٨

58. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า หากที่ฉันมีสิ่ง (อำนาจ) ที่พวกเจ้าเร่งรีบกันแล้ว แน่นอนกิจการทั้งหลายก็ถูกชี้ขาดระหว่างฉันกับพวกท่านแล้ว และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรู้ยิ่งต่อผู้อธรรมทั้งหลาย

۞وَعِندَهُۥ مَفَاتِحُ ٱلۡغَيۡبِ لَا يَعۡلَمُهَآ إِلَّا هُوَۚ
وَيَعۡلَمُ مَا فِي ٱلۡبَرِّ وَٱلۡبَحۡرِۚ وَمَا تَسۡقُطُ مِن وَرَقَةٍ

59. และที่พระองค์นั้นมีบรรดากุญแจแห่งความเร้นลับ[3] โดยที่ไม่มีใครรู้กุญแจเหล่านั้นนอกจากพระองค์เท่านั้น และพระองค์ทรงรู้สิ่ง

---

[1] หมายถึงการลงโทษที่พวกเขาท้าทายให้ท่านนำมา ซึ่งท่านนะบีจะนำมาได้อย่างไร เพราะสิ่งนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮฺเท่านั้น

[2] แจ้งความจริงที่พระองค์ได้ทรงชี้ขาดประชาชาติในอดีตมาแล้ว เพื่อจะได้เป็นบทเรียนแก่พวกเจ้า

[3] หมายถึงว่าพระองค์ทรงรู้ความเร้นลับทั้งหลาย ประหนึ่งพระองค์ทรงมีลูกกุญแจที่จะไขประตูแห่งความเร้นลับทั้งหลายทั้งมวล อนึ่งคำว่า مَفَاتِح นั้นเป็นพหูพจน์ของคำเอกพจน์สองคำ คือ مَفْتَح แปลว่า คลัง และ مفتاح แปลว่า ลูกกุญแจ ในการนี้ ถ้าจะแปลคำ مفاتيح الغيب ว่า บรรดาคลังแห่งความเร้นลับก็ได้ และความหมายก็มิได้เปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใด

إِلَّا يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٍ فِي ظُلُمَٰتِ ٱلْأَرْضِ
وَلَا رَطْبٍ وَلَا يَابِسٍ إِلَّا فِي كِتَٰبٍ مُّبِينٍ ﴿٥٩﴾

ที่อยู่ในแผ่นดิน และในทะเล และไม่มีใบไม้ใดร่วงหล่นลง นอกจากพระองค์จะทรงรู้มัน และไม่มีเมล็ดพืชใด ซึ่งอยู่ในบรรดาความมืดของแผ่นดิน และไม่มีสิ่งที่อ่อนนุ่มใด และสิ่งที่แห้งใด นอกจากจะอยู่ในบันทึกอันชัดแจ้ง[1]

وَهُوَ ٱلَّذِي يَتَوَفَّىٰكُم بِٱلَّيْلِ وَيَعْلَمُ مَا جَرَحْتُم
بِٱلنَّهَارِ ثُمَّ يَبْعَثُكُمْ فِيهِ لِيُقْضَىٰٓ أَجَلٌ مُّسَمًّى
ثُمَّ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ ثُمَّ يُنَبِّئُكُم
بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٦٠﴾

60. และพระองค์คือผู้ที่ทรงให้พวกเจ้าตาย[2] ในเวลากลางคืน และทรงรู้สิ่งที่พวกเจ้าได้กระทำขึ้นในเวลากลางวัน แล้วก็ทรงให้พวกเจ้าฟื้นคืนชีพ[3] ในเวลานั้น เพื่อว่าเวลาแห่งอายุที่ถูกกำหนดไว้นั้นจะได้ถูกใช้ให้หมดไป แล้วยังพระองค์นั้นคือการกลับไปของพวกเจ้า แล้วพระองค์จะทรงบอกแก่พวกเจ้าในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำกัน

وَهُوَ ٱلْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِۦ وَيُرْسِلُ عَلَيْكُمْ حَفَظَةً
حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَ أَحَدَكُمُ ٱلْمَوْتُ تَوَفَّتْهُ رُسُلُنَا وَهُمْ
لَا يُفَرِّطُونَ ﴿٦١﴾

61. และพระองค์คือผู้ทรงชนะเหนือปวงบ่าวของพระองค์[4] และทรงส่งบรรดาผู้บันทึกความดีและความชั่ว[5] มายังพวกเจ้าด้วย จนกระทั่งเมื่อความตายได้มายังคนใดในพวกเจ้าแล้ว บรรดาทูตของเรา[6] ก็จะรับชีวิตของพวกเขาไปโดยที่พวกเขาจะไม่ทำให้บกพร่อง[7]

---

[1] หมายถึงอยู่ในความรู้ของพระองค์ โดยปราศจากการลืมเลือน ประหนึ่งได้บันทึกไว้สมุดบันทึก

[2] ให้นอนหลับประหนึ่งคนตาย เพราะสภาพคนนอนหลับนั้น คล้ายกับสภาพของคนตาย

[3] ให้ตื่นขึ้นประหนึ่งคนตายฟื้นคืนชีพกระนั้น

[4] ไม่มีใครที่จะหลีกเลี่ยงให้พ้นจากพระองค์ไปได้

[5] หมายถึงบรรดามลาอิกะฮฺ ที่ทำหน้าที่บันทึกความดีและความชั่วของมนุษย์

[6] หมายถึง มลาอิกะฮฺ ผู้ช่วยเหลือ มะลิกิลเมาต์ในการรับวิญญาณผู้ที่ถึงแก่ชีวิต

[7] ไม่โอ้เอ้ ล่าช้า หรือละเลยไม่รับเอาวิญญาณของผู้ที่ถึงแก่ชีวิตไป

ثُمَّ رُدُّوٓا۟ إِلَى ٱللَّهِ مَوْلَىٰهُمُ ٱلْحَقِّ ۚ أَلَا لَهُ ٱلْحُكْمُ
وَهُوَ أَسْرَعُ ٱلْحَٰسِبِينَ ﴿٦٢﴾

62. แล้วพวกเขาก็ถูกนำกลับไปยังอัลลอฮฺ[1] ผู้เป็นนายอันแท้จริงของพวกเขา พึงรู้เถิดว่า การชี้ขาด[2] นั้นเป็นสิทธิของพระองค์เท่านั้น และพระองค์เป็นผู้ที่รวดเร็วยิ่งในหมู่ผู้ชำระทั้งหลาย

قُلْ مَن يُنَجِّيكُم مِّن ظُلُمَٰتِ ٱلْبَرِّ وَٱلْبَحْرِ تَدْعُونَهُۥ
تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً لَّئِنْ أَنجَىٰنَا مِنْ هَٰذِهِۦ
لَنَكُونَنَّ مِنَ ٱلشَّٰكِرِينَ ﴿٦٣﴾

63. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ใครเล่า จะช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากบรรดาความมืดของทางบก[3] และทางทะเล[4] โดยที่พวกเจ้าวิงวอนขอต่อเขาด้วยความนอบน้อม และแผ่วเบาว่า ถ้าหากพระองค์ทรงช่วยเราให้รอดพ้นจากสิ่งนี้แล้ว แน่นอนพวกข้าพระองค์ก็จะเป็นผู้ที่อยู่ในหมู่ผู้กตัญญูรู้คุณ

قُلِ ٱللَّهُ يُنَجِّيكُم مِّنْهَا وَمِن كُلِّ كَرْبٍ ثُمَّ أَنتُمْ
تُشْرِكُونَ ﴿٦٤﴾

64. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า อัลลอฮฺจะช่วยพวกท่านให้รอดพ้นจากมัน[5] และจากความทุกข์ยากทุกอย่างด้วย แต่แล้วพวกท่านก็ให้มีภาคีขึ้นอีก (แก่พระองค์)

قُلْ هُوَ ٱلْقَادِرُ عَلَىٰٓ أَن يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ عَذَابًا مِّن فَوْقِكُمْ
أَوْ مِن تَحْتِ أَرْجُلِكُمْ أَوْ يَلْبِسَكُمْ شِيَعًا وَيُذِيقَ بَعْضَكُم

65. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พระองค์คือผู้ทรงสามารถที่จะส่งการลงโทษมายังพวกท่าน จากเบื้องบน[6] ของพวกท่านหรือจากใต้เท้า[7] ของ

[1] หมายถึงในวันกิยามะฮฺ

[2] หมายถึงการชี้ขาดในวันกิยามะฮฺ

[3] ในเวลาค่ำคืนเดือนมืด ขณะหลงทาง

[4] ในขณะที่มีมรสุมอันรุนแรง หรือในยามค่ำคืนอันมืดมิด โดยที่ไม่รู้ว่าจะมุ่งหน้าไปทางทิศใด

[5] รอดพ้นจากความมืดเหล่านั้น

[6] เช่นให้หินตกลงมาบนพวกเขา ประหนึ่งฝน หรือไม่ก็ให้มีกัมปนาท หรือลมพายุอันรุนแรงพัดมา เป็นต้น

[7] เช่นให้ธรณีสูบ หรือให้แผ่นดินไหวเป็นต้น

بَأْسَ بَعْضٍ ۗ انظُرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَفْقَهُونَ ﴿٦٥﴾

พวกท่านหรือ ให้พวกท่านปนเปกันโดยมีหลายพวก[1] และให้บางส่วนของพวกท่านลิ้มรส ซึ่งการรุกรานของอีกบางส่วน จงดูเถิด (มุฮัมมัด) ว่า เรากำลังแจกแจงโองการทั้งหลายอยู่อย่างไร เพื่อว่าพวกเขาจะได้เข้าใจ

وَكَذَّبَ بِهِ قَوْمُكَ وَهُوَ الْحَقُّ ۚ قُل لَّسْتُ عَلَيْكُم بِوَكِيلٍ ﴿٦٦﴾

66. และกลุ่มชนของเจ้านั้นได้ปฏิเสธอัลกุรฺอานทั้ง ๆ ที่อัลกุรฺอานนั้นเป็นสัจธรรม จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ฉันมิใช่ผู้พิทักษ์พวกท่านอีก[2]

لِّكُلِّ نَبَإٍ مُّسْتَقَرٌّ ۚ وَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٦٧﴾

67. สำหรับแต่ละข่าวคราวนั้น[3] ย่อมมีเวลาที่เกิดขึ้น และพวกเจ้าจะได้รู้

وَإِذَا رَأَيْتَ الَّذِينَ يَخُوضُونَ فِي آيَاتِنَا فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ ۚ وَإِمَّا يُنسِيَنَّكَ الشَّيْطَانُ فَلَا تَقْعُدْ بَعْدَ الذِّكْرَىٰ مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٦٨﴾

68. และเมื่อเจ้าเห็นบรรดาผู้ซึ่งกำลังวิพากษ์วิจารณ์กันอยู่ในบรรดาโองการของเรา[4] แล้วก็จงออกห่างจากพวกเขาเสีย จนกว่าพวกเขาจะวิพากษ์วิจารณ์ในเรื่องอื่นจากนั้น และถ้าชัยฏอนทำให้เจ้าลืมแล้ว ก็จงอย่านั่งรวมกับพวกที่อธรรมเหล่านั้นต่อไป หลังจากที่มีการนึกขึ้นได้

---

[1] ให้มีผู้คนหลายพวกปนเปกันอยู่ในหมู่พวกท่าน ซึ่งแต่ละพวกก็มีความคิดเห็นไปคนละทาง อันก่อให้เกิดการแตกแยกและนำมาซึ่งความไม่สงบ

[2] พิทักษ์รักษาให้พวกท่านประพฤติตามบัญญัติของพระเจ้า หากแต่ฉันเพียงมีหน้าที่ชี้แจงบัญญัติของพระองค์ให้พวกท่านทราบเท่านั้น ส่วนพวกท่านจะเชื่อฟังหรือไม่นั้นเป็นหน้าที่ของพวกท่าน และเป็นผู้รับผิดชอบต่อพระองค์

[3] คือข่าวคราวเกี่ยวกับความเมตตาก็ดี และเกี่ยวกับการลงโทษก็ดี ที่ท่านนะบีได้แจ้งให้ทราบนั้น มันจะต้องเกิดขึ้นแน่ ๆ ตามเวลาที่มันถูกกำหนดไว้

[4] วิพากษ์วิจารณ์ในทำนองเย้ยหยัน

69. และไม่เป็นภัยแก่บรรดาผู้ที่ยำเกรงแต่อย่างใดจากการชำระพวกเขา แต่ทว่าเป็นการตักเตือน (แก่พวกเขา) เพื่อว่าพวกเขาจะได้ยำเกรง[1]

وَمَا عَلَى ٱلَّذِينَ يَتَّقُونَ مِنْ حِسَابِهِم مِّن شَىْءٍ وَلَٰكِن ذِكْرَىٰ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٦٩﴾

70. และเจ้าจงปล่อยเสีย ซึ่งบรรดาผู้ที่[2] ยึดเอาศาสนา[3] ของพวกเขาเป็นของเล่น และสิ่งให้ความเพลิดเพลิน[4] และชีวิตความเป็นอยู่ในโลกนี้ได้หลอกลวงพวกเขา[5] และเจ้าจงเตือนด้วยอัล-กุรอาน[6] การที่ชีวิตหนึ่งชีวิตใด จะถูกสังกัดอยู่[7] กับสิ่งที่ชีวิตได้ขวนขวายไว้ โดยที่อื่นจากอัลลอฮฺ แล้วจะไม่มีผู้ช่วยเหลือคนใด และไม่มีผู้ทำการชะฟาอะฮฺ คนใดสำหรับชีวิตนั้น และถ้าชีวิตนั้นจะไถ่ถอนด้วย สิ่งไถ่ถอนทุกอย่าง มันก็จะไม่ถูกรับจากชีวิตนั้น ชนเหล่านี้คือบรรดาผู้ที่ได้ถูกให้สังกัดอยู่กับสิ่งที่พวกเขาได้แสวงหาไว้ ซึ่งพวกเขาจะได้รับเครื่องดื่มจากน้ำที่ร้อนจัด และจะได้รับการลงโทษอันเจ็บแสบเนื่องจากที่พวกเขาปฏิเสธการศรัทธา

وَذَرِ ٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُواْ دِينَهُمْ لَعِبًا وَلَهْوًا وَغَرَّتْهُمُ ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا ۚ وَذَكِّرْ بِهِۦٓ أَن تُبْسَلَ نَفْسٌۢ بِمَا كَسَبَتْ لَيْسَ لَهَا مِن دُونِ ٱللَّهِ وَلِىٌّ وَلَا شَفِيعٌ وَإِن تَعْدِلْ كُلَّ عَدْلٍ لَّا يُؤْخَذْ مِنْهَآ ۗ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ أُبْسِلُواْ بِمَا كَسَبُواْ ۖ لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌۢ بِمَا كَانُواْ يَكْفُرُونَ ﴿٧٠﴾

---

[1] เลิกกระทำการเย้ยหยัน

[2] หมายถึงพวกมุชริกมักกะฮฺ

[3] หมายถึง ศาสนาอิสลาม กล่าวคือแม้ว่าพวกเขาจะไม่รับนับถือ แต่ก็ถือว่าเป็นศาสนาของพวกเขาเพราะอัลลอฮฺทรงประทานมาให้พวกเขา

[4] เนื่องจากพวกเขาได้วิพากษ์วิจารณ์ศาสนาอิสลามในทำนองเย้ยหยัน แล้วหัวเราะกันอย่างสนุกสนานและเพลิดเพลิน

[5] หลอกลวงพวกเขาให้หลงผิดไปว่า ชีวิตความเป็นอยู่ของพวกเขานั้นเพียงในโลกนี้เท่านั้น หรือไม่ก็เมื่อโลกนี้ดีเสียอย่าง ถ้าโลกหน้ามีจริงก็ย่อมดีในโลกหน้าด้วย ไม่จำเป็นต้องไปเชื่อฟังมุฮัมมัดแต่อย่างใด

[6] ตักเตือนให้พวกเขาทราบในความเป็นจริงที่จะเกิดขึ้นแก่พวกเขาในวันกิยามะฮฺ

[7] คือถูกลงโทษตามความชั่วที่ชีวิตนั้นได้ประกอบไว้

قُلْ أَنَدْعُوا مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنفَعُنَا وَلَا يَضُرُّنَا وَنُرَدُّ عَلَىٰ أَعْقَابِنَا بَعْدَ إِذْ هَدَانَا اللَّهُ كَالَّذِي اسْتَهْوَتْهُ الشَّيَاطِينُ فِي الْأَرْضِ حَيْرَانَ لَهُ أَصْحَابٌ يَدْعُونَهُ إِلَى الْهُدَى ائْتِنَا ۗ قُلْ إِنَّ هُدَى اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ ۖ وَأُمِرْنَا لِنُسْلِمَ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٧١﴾

71. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า เราจะวิงวอนขอต่อสิ่งที่ไม่ให้คุณแก่เราได้ และไม่ให้โทษแก่เราได้อื่นจากอัลลอฮฺกระนั้นหรือ และเราก็จะถูกให้หันส้นเท้าของเรากลับ[1] หลังจากที่อัลลอฮฺได้ทรงแนะนำเราแล้ว ดั่งผู้ที่พวกชัยฏอนได้ทำให้เขาหลงไปในแผ่นดินในสภาพที่งงงวย[2] ซึ่งเขามีเพื่อน ๆ เรียกร้องเขาให้ไปสู่คำแนะนำที่ถูกต้อง[3] ว่า จงมาหาพวกเราเถิด[4] จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่าแท้จริงคำแนะนำของอัลลอฮฺเท่านั้นคือคำแนะนำ (ที่แท้จริง) และพวกเราได้รับบัญชาให้เราสวามิภักดิ์แด่พระผู้เป็นเจ้าแห่งสากลโลกเท่านั้น

وَأَنْ أَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَاتَّقُوهُ ۚ وَهُوَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٧٢﴾

72. และ (พวกเราได้รับบัญชา) ว่า จงดำรงไว้ซึ่งการละหมาด และจงยำเกรงพระองค์เถิด และพระองค์คือผู้ที่พวกเจ้าจะถูกนำกลับไปชุมนุมยังพระองค์

وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ ۖ وَيَوْمَ يَقُولُ كُن فَيَكُونُ ۚ قَوْلُهُ الْحَقُّ ۚ وَلَهُ الْمُلْكُ يَوْمَ يُنفَخُ فِي الصُّورِ ۚ عَالِمُ الْغَيْبِ

73. และพระองค์คือ ผู้ที่ทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดินด้วยความจริง และวันที่[5] พระองค์ตรัสว่า เจ้าจงเป็นขึ้น แล้วมันก็จะเป็นขึ้น พระดำรัสของพระองค์คือความจริง[6] และอำนาจ

---

[1] หมายถึงหันหลังกลับไปสู่ความงมงายดังเดิม

[2] ไม่รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน และไม่รู้ว่าจะเดินไปทางไหน ซึ่งเป็นทางที่ถูก

[3] คือบัญญัติแห่งศาสนาของอัลลอฮฺ

[4] แต่เขาหาได้เชื่อฟังไม่ ในการนี้จึงทำให้เขาได้รับความหายนะ

[5] วันสร้างโลกโดยที่ทรงประกาศิตว่า จงเป็นขึ้น แล้วก็เป็นโลกขึ้น

[6] สิ่งใดที่พระองค์ทรงแจ้งให้ทราบนั้นเป็นความจริงทั้งสิ้น

وَٱلشَّهَٰدَةِۚ وَهُوَ ٱلۡحَكِيمُ ٱلۡخَبِيرُ ﴿٧٣﴾

ทั้งหลายนั้นเป็นของพระองค์ ในวันที่จะถูกเป่าเข้าไปในแตร[1] พระองค์คือผู้ทรงรอบรู้ในสิ่งเร้นลับ และในสิ่งเปิดเผย[2] และพระองค์คือผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงรอบรู้อย่างละเอียดถี่ถ้วน

۞وَإِذۡ قَالَ إِبۡرَٰهِيمُ لِأَبِيهِ ءَازَرَ أَتَتَّخِذُ أَصۡنَامًا ءَالِهَةً إِنِّيٓ أَرَىٰكَ وَقَوۡمَكَ فِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٖ ﴿٧٤﴾

74. และจงรำลึกขณะที่อิบรอฮีมได้กล่าวแก่บิดาของเขา คืออาซัรว่า ท่านจะยึดถือเอาบรรดาเจว็ดเป็นที่เคารพสักการะกระนั้นหรือ แท้จริงฉันเห็นว่าท่านและกลุ่มชนของท่านนั้นอยู่ในความหลงผิดอันชัดแจ้ง

وَكَذَٰلِكَ نُرِيٓ إِبۡرَٰهِيمَ مَلَكُوتَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَلِيَكُونَ مِنَ ٱلۡمُوقِنِينَ ﴿٧٥﴾

75. และในทำนองนั้นแหละ เราจะให้อิบรอฮีมเห็นอำนาจอันยิ่งใหญ่[3] ในบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน และเพื่อที่เขาจะได้เป็นผู้หนึ่งในหมู่ผู้เชื่อมั่นทั้งหลาย

فَلَمَّا جَنَّ عَلَيۡهِ ٱلَّيۡلُ رَءَا كَوۡكَبٗاۖ قَالَ هَٰذَا رَبِّيۖ فَلَمَّآ أَفَلَ قَالَ لَآ أُحِبُّ ٱلۡأٓفِلِينَ ﴿٧٦﴾

76. ครั้นเมื่อกลางคืนปกคลุมเขา เขาได้เห็นดาวดวงหนึ่ง เขากล่าวว่า นี้คือพระเจ้าของฉัน แต่เมื่อมันลับไป เขาก็กล่าวว่า ฉันไม่ชอบบรรดาสิ่งที่ลับไป

فَلَمَّا رَءَا ٱلۡقَمَرَ بَازِغٗا قَالَ هَٰذَا رَبِّيۖ فَلَمَّآ أَفَلَ قَالَ لَئِن لَّمۡ يَهۡدِنِي رَبِّي لَأَكُونَنَّ مِنَ ٱلۡقَوۡمِ ٱلضَّآلِّينَ ﴿٧٧﴾

77. ครั้นเมื่อเขาเห็นดวงจันทร์กำลังขึ้น เขาก็กล่าวว่านี้คือพระเจ้าของฉัน แต่เมื่อมันลับไป เขาก็กล่าวว่า ถ้าพระเจ้าของฉันมิได้ทรงแนะนำฉันแล้ว แน่นอนฉันก็จะกลายเป็นคนหนึ่งในกลุ่มชนที่หลงผิด

---

[1] วันที่แตรจะถูกเป่าเป็นครั้งที่สองโดยอิสรอฟีล เพื่อให้มนุษย์ฟื้นคืนชีพ

[2] หมายถึงอัลลอฮฺ ซุบหานะฮูวะตะอาลา

[3] อำนาจอันยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺ

فَلَمَّا رَءَا ٱلشَّمْسَ بَازِغَةً قَالَ هَٰذَا رَبِّي هَٰذَآ
أَكْبَرُ فَلَمَّآ أَفَلَتْ قَالَ يَٰقَوْمِ إِنِّي بَرِيٓءٌ مِّمَّا
تُشْرِكُونَ ٧٨

78. ครั้นเมื่อเขาเห็นดวงอาทิตย์กำลังขึ้น เขาก็กล่าวว่า นี้แหละคือพระเจ้าของฉัน นี้แหละใหญ่กว่า[1] แต่เมื่อมันได้ลับไป เขาก็กล่าวว่า โอ้กลุ่มชนของฉัน แท้จริงฉันขอปลีกตัวออก[2] จากสิ่งที่พวกท่านให้มีภาคีขึ้น (แก่อัลลอฮฺ)

إِنِّي وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلْأَرْضَ حَنِيفًا وَمَآ أَنَا۠ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ٧٩

79. แท้จริงข้าพระองค์ขอผินหน้าของข้าพระองค์แด่ผู้ที่ทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน ในฐานะผู้ใฝ่หาความจริง ผู้สวามิภักดิ์ และข้าพระองค์มิใช่คนหนึ่งในหมู่ผู้ให้มีภาคีขึ้น

وَحَآجَّهُۥ قَوْمُهُۥ قَالَ أَتُحَٰٓجُّوٓنِّي فِي ٱللَّهِ وَقَدْ هَدَىٰنِ
وَلَآ أَخَافُ مَا تُشْرِكُونَ بِهِۦٓ إِلَّآ أَن يَشَآءَ رَبِّي
شَيْـًٔا وَسِعَ رَبِّي كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا
أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ٨٠

80. และกลุ่มชนของเขาได้โต้เถียงเขา เขาได้กล่าวว่า พวกท่านจะโต้เถียงฉันในเรื่องอัลลอฮฺ[3] กระนั้นหรือ และแท้จริงพระองค์ได้ทรงแนะนำฉันแล้ว และฉันจะไม่กลัวสิ่งที่พวกท่านให้สิ่งนั้นเป็นภาคีขึ้น[4] นอกจากพระเจ้าของข้าพระองค์จะทรงประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใดเท่านั้น พระเจ้าของฉันนั้นมีความรู้กว้างขวางทั่วทุกสิ่ง แล้วพวกเจ้าไม่รำลึกกันหรือ

وَكَيْفَ أَخَافُ مَآ أَشْرَكْتُمْ وَلَا تَخَافُونَ
أَنَّكُمْ أَشْرَكْتُم بِٱللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِۦ عَلَيْكُمْ

81. และอย่างไรเล่าที่ฉันจะกลัวสิ่งที่พวกท่านให้มีภาคีขึ้น โดยที่พวกท่านไม่กลัวที่พวกท่านได้ให้มีภาคีแก่อัลลอฮฺ ซึ่งสิ่งที่พระองค์มิได้

---

[1] ใหญ่กว่าดวงดาวและดวงจันทร์

[2] ไม่ขอเกี่ยวข้องด้วยกับการที่พวกท่านให้มีภาคีขึ้นแก่อัลลอฮฺ เพราะฉันรู้แล้วว่าเป็นความงมงาย และเป็นความผิดมหันต์

[3] คือเรื่องการให้เอกภาพแด่พระองค์ ทั้งนี้เนื่องจากนะบีอิบรอฮีม เรียกให้ยึดถือในเอกภาพของพระองค์ แต่พวกเขาไม่เห็นด้วย

[4] ไม่กลัวว่าบรรดาเจว็ดที่พวกท่านให้มีภาคีแด่อัลลอฮฺนั้นจะทำร้ายฉัน เพราะฉันรู้ว่ามันไม่ให้คุณให้โทษใครได้แต่อย่างใด

ทรงให้มีหลักฐานใด ๆ ลงมาแก่พวกท่านในสิ่งนั้น[1] แล้วฝ่ายใดเล่าในสองฝ่ายนั้น[2] เป็นฝ่ายที่สมควรต่อความปลอดภัย[3] ยิ่งกว่า หากพวกท่านรู้

سُلْطَٰنًا فَأَيُّ ٱلْفَرِيقَيْنِ أَحَقُّ بِٱلْأَمْنِ إِن كُنتُمْ
تَعْلَمُونَ ﴿٨١﴾

82. บรรดาผู้ที่ศรัทธา โดยที่มิได้ให้การศรัทธาของพวกเขาปะปนกับการอธรรม[4] นั้น ชนเหล่านี้แหละพวกเขาจะได้รับความปลอดภัย และพวกเขาคือผู้ที่รับเอาคำแนะนำไว้

ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَلَمْ يَلْبِسُوٓا۟ إِيمَٰنَهُم بِظُلْمٍ
أُو۟لَٰٓئِكَ لَهُمُ ٱلْأَمْنُ وَهُم مُّهْتَدُونَ ﴿٨٢﴾

83. และนั่นคือ หลักฐานของเราที่ได้ให้มันแก่อิบรอฮีม โดยมีฐานะเหนือกลุ่มชนของเขา เราจะยกขึ้นหลายขั้น ผู้ที่เราประสงค์ แท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้น เป็นผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงรอบรู้

وَتِلْكَ حُجَّتُنَآ ءَاتَيْنَٰهَآ إِبْرَٰهِيمَ عَلَىٰ قَوْمِهِۦ ۚ نَرْفَعُ
دَرَجَٰتٍ مَّن نَّشَآءُ ۗ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿٨٣﴾

84. และเราได้ให้แก่เขา ซึ่งอิสฮาก และยะอฺกูบ ทั้งหมดนั้นเราได้แนะนำแล้ว และนูฮฺ เราก็ได้แนะนำแล้วแต่ก่อนโน้น และจากลูกหลานของเขานั้น[5] คือดาวูด และสุลัยมาน และอัยยูบ และยูซุฟ และมูซา และฮารูน และในทำนองนั้นแหละ เราจะตอบแทนแก่ผู้กระทำดีทั้งหลาย

وَوَهَبْنَا لَهُۥٓ إِسْحَٰقَ وَيَعْقُوبَ ۚ كُلًّا
هَدَيْنَا ۚ وَنُوحًا هَدَيْنَا مِن قَبْلُ ۖ وَمِن ذُرِّيَّتِهِۦ
دَاوُۥدَ وَسُلَيْمَٰنَ وَأَيُّوبَ وَيُوسُفَ وَمُوسَىٰ
وَهَٰرُونَ ۚ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٨٤﴾

85. และซะกะรียา และยะฮฺยา และอีซา และอิลยาส ทุกคนนั้นอยู่ในหมู่คนดี

وَزَكَرِيَّا وَيَحْيَىٰ وَعِيسَىٰ وَإِلْيَاسَ ۖ كُلٌّ
مِّنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٨٥﴾

---

[1] มิได้ทรงให้มีหลักฐานลงมารับรองสิ่งนั้นว่าเป็นผู้มีภาคีกับพระองค์ในการได้รับการเคารพสักการะ

[2] คือฝ่ายที่ให้เอกภาพแก่อัลลอฮฺ กับฝ่ายที่ให้มีภาคีแก่พระองค์

[3] ปลอดภัยจากการที่จะถูกลงโทษ

[4] การอธรรมที่นี้ หมายถึงการชิริก (การให้มีภาคีแก่อัลลอฮฺ)

[5] ของนะบีอิบรอฮีม

وَإِسْمَـٰعِيلَ وَٱلْيَسَعَ وَيُونُسَ وَلُوطًا ۚ وَكُلًّا
فَضَّلْنَا عَلَى ٱلْعَـٰلَمِينَ ﴿٨٦﴾

86. และอิสมาอีล และอัล-ยะสะอฺ และยูนุส และลูฏ แต่ละคนนั้น เราได้ให้ดีเด่นเหนือกว่าประชาชาติทั้งหลาย

وَمِنْ ءَابَآئِهِمْ وَذُرِّيَّـٰتِهِمْ وَإِخْوَٰنِهِمْ ۖ وَٱجْتَبَيْنَـٰهُمْ
وَهَدَيْنَـٰهُمْ إِلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٨٧﴾

87. และ (เราได้ให้ดีเด่นอีก) ซึ่งส่วนหนึ่งจากบรรพบุรุษของพวกเขา และลูกหลานของพวกเขาและพี่น้องของพวกเขา และเราได้เลือกพวกเขา[1] และได้แนะนำพวกเขาไปสู่ทางอันเที่ยงตรง

ذَٰلِكَ هُدَى ٱللَّهِ يَهْدِى بِهِۦ مَن يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهِۦ ۚ
وَلَوْ أَشْرَكُوا۟ لَحَبِطَ عَنْهُم مَّا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٨٨﴾

88. นั่นแหละคือ คำแนะนำของอัลลอฮฺ โดยที่พระองค์จะทรงแนะนำผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ในหมู่ปวงบ่าวของพระองค์ ด้วยคำแนะนำนั้น และหากพวกเขาได้ให้มีภาคีขึ้นแล้ว แน่นอนสิ่งที่พวกเขาเคยกระทำกันมา ก็สูญสิ้นไปจากพวกเขา[2]

أُو۟لَـٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ ءَاتَيْنَـٰهُمُ ٱلْكِتَـٰبَ وَٱلْحُكْمَ وَٱلنُّبُوَّةَ ۚ
فَإِن يَكْفُرْ بِهَا هَـٰٓؤُلَآءِ فَقَدْ وَكَّلْنَا بِهَا قَوْمًا لَّيْسُوا۟
بِهَا بِكَـٰفِرِينَ ﴿٨٩﴾

89. ชนเหล่านี้คือ ผู้ที่เราได้ให้คัมภีร์แก่พวกเขา และให้คำตัดสิน[3] และให้การเป็นนะบีด้วย แต่ถ้าชนเหล่านี้[4] ปฏิเสธศรัทธาต่อมัน[5] แน่นอนเราได้มอบมันไว้แล้วแก่กลุ่มชนหนึ่งที่พวกเขามิใช่เป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อมัน

---

[1] เลือกพวกเขาให้เป็นนะบีของพระองค์

[2] ถูกทำลายหมดสิ้น ด้วยการที่พวกเขาให้มีภาคีขึ้น

[3] คือให้มีความเข้าใจในบัญญัติของพระองค์ จนสามารถรู้ข้อตัดสินในปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง

[4] หมายถึงมุชริกชาวมักกะฮฺ

[5] หมายถึง คัมภีร์ คำชี้ขาด และการเป็นนะบี

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ ۖ فَبِهُدَاهُمُ اقْتَدِهْ ۗ
قُل لَّا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا ۖ إِنْ هُوَ
إِلَّا ذِكْرَىٰ لِلْعَالَمِينَ ﴿٩٠﴾

90. ชนเหล่านี้[1] คือผู้ที่อัลลอฮฺได้ทรงแนะนำไว้ ดังนั้นด้วยคำแนะนำของพวกเขา เจ้า[2]จงเจริญรอยตามเถิด จงกล่าวเถิด[3] (มุฮัมมัด) ว่า ฉันจะไม่ขอต่อพวกท่าน ซึ่งค่าจ้างใด ๆ ในการให้[4] ศรัทธาต่ออัล-กุรฺอาน อัล-กุรฺอานนั้นมิใช่อะไรอื่นนอกจากคำตักเตือนสำหรับประชาชาติทั้งหลายเท่านั้น

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِذْ قَالُوا مَا أَنزَلَ اللَّهُ عَلَىٰ
بَشَرٍ مِّن شَيْءٍ ۗ قُلْ مَنْ أَنزَلَ الْكِتَابَ الَّذِي جَاءَ بِهِ
مُوسَىٰ نُورًا وَهُدًى لِّلنَّاسِ ۖ تَجْعَلُونَهُ قَرَاطِيسَ
تُبْدُونَهَا وَتُخْفُونَ كَثِيرًا ۖ وَعُلِّمْتُم مَّا لَمْ تَعْلَمُوا أَنتُمْ
وَلَا آبَاؤُكُمْ ۖ قُلِ اللَّهُ ۖ ثُمَّ ذَرْهُمْ فِي خَوْضِهِمْ
يَلْعَبُونَ ﴿٩١﴾

91. และพวกเขา[5] มิได้ให้ความยิ่งใหญ่แก่อัลลอฮฺตามควรแก่ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ (จงรำลึก) ขณะที่พวกเขากล่าวว่า อัลลอฮฺมิได้ทรงประทานสิ่งใดแก่ปุถุชนคนใด[6] จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ผู้ใดเล่าที่ได้ทรงประทานลงมา ซึ่งคัมภีร์ที่มูซานำมาเป็นแสงสว่าง และคำแนะนำแก่มนุษย์ ซึ่งพวกท่านได้บันทึกไว้ในกระดาษ[7] โดยที่จะได้เปิดเผยมัน และก็ปกปิดมันไว้มากมาย[8] และพวกเจ้า[9] ถูกสอนในสิ่งที่

---

[1] หมายถึงบรรดานะบีสิบแปดคนที่นามของท่านถูกระบุในอายะฮฺที่ผ่านมา

[2] หมายถึงนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[3] กล่าวแก่มุชริกมักกะฮฺ

[4] คือให้พวกมุชริกมักกะฮฺศรัทธา

[5] หมายถึงพวกยิว

[6] หมายถึงนะบีมุฮัมมัด กล่าวคือพวกยิวต้องการปฏิเสธการเป็นนะบีของมุฮัมมัด โดยกล่าวอย่างขาดสติว่า อัลลอฮฺไม่เคยประทานโองการของพระองค์ให้แก่มนุษย์คนใด ทั้ง ๆ ที่ท่านนะบีมูซาซึ่งเป็นนะบีของพวกเขาก็เป็นมนุษย์

[7] เพียงส่วนหนึ่ง เพื่อเปิดเผยให้ประชาชนทราบ

[8] เช่นลักษณะของท่านนะบีมุฮัมมัดเป็นต้น

[9] หมายถึงชาวอาหรับ

ทั้งพวกเจ้า และบรรพบุรุษของพวกเจ้ามิได้รู้มาก่อน จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า[1] (ผู้ทรงประทาน) คืออัลลอฮฺ นั่นเอง แล้วจงปล่อยพวกเขาสนุกสนานกันในการวิพากษ์วิจารณ์ของพวกเขาต่อไป

وَهَٰذَا كِتَٰبٌ أَنزَلْنَٰهُ مُبَارَكٌ مُّصَدِّقُ ٱلَّذِى بَيْنَ
يَدَيْهِ وَلِتُنذِرَ أُمَّ ٱلْقُرَىٰ وَمَنْ حَوْلَهَا ۚ وَٱلَّذِينَ يُؤْمِنُونَ
بِٱلْءَاخِرَةِ يُؤْمِنُونَ بِهِۦ ۖ وَهُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ
يُحَافِظُونَ ﴿٩٢﴾

92. นี้คือ คัมภีร์[2] ที่เราได้ให้ลงมาอันเป็นคัมภีร์ที่มีความจำเริญ[3] ที่ยืนยันสิ่ง[4] ซึ่งอยู่เบื้องหน้าคัมภีร์นี้ และเพื่อที่เจ้าจะได้ตักเตือนแม่แห่งเมืองทั้งหลาย[5] และผู้ที่อยู่รอบ ๆ แม่เมืองนั้น[6] และบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่อปรโลกนั้น พวกเขาย่อมศรัทธาต่อคัมภีร์นี้ และขณะเดียวกันพวกเขาก็จะรักษาการละหมาดของพวกเขา

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ ٱفْتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا أَوْ قَالَ أُوحِىَ
إِلَىَّ وَلَمْ يُوحَ إِلَيْهِ شَىْءٌ وَمَن قَالَ سَأُنزِلُ مِثْلَ مَآ أَنزَلَ
ٱللَّهُ ۗ وَلَوْ تَرَىٰٓ إِذِ ٱلظَّٰلِمُونَ فِى غَمَرَٰتِ ٱلْمَوْتِ
وَٱلْمَلَٰٓئِكَةُ بَاسِطُوٓا۟ أَيْدِيهِمْ أَخْرِجُوٓا۟
أَنفُسَكُمُ ۖ ٱلْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ ٱلْهُونِ
بِمَا كُنتُمْ تَقُولُونَ عَلَى ٱللَّهِ غَيْرَ ٱلْحَقِّ
وَكُنتُمْ عَنْ ءَايَٰتِهِۦ تَسْتَكْبِرُونَ ﴿٩٣﴾

93. และใครเล่าคือ ผู้อธรรมยิ่งกว่าผู้ที่อุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮฺ หรือกล่าวว่าได้ถูกประทานโองการแก่ฉัน ทั้ง ๆ ที่มิได้มีสิ่งใดถูกประทานให้เป็นโองการแก่เขา และผู้ที่กล่าวว่าฉันจะให้ลงมาเช่นเดียวกับสิ่งที่อัลลอฮฺให้ลงมา และหากเจ้าจะได้เห็น ขณะที่บรรดาผู้อธรรมอยู่ในภาวะคับขันแห่งความตาย และมลาอิกะฮฺกำลังแบมือของพวกเขา (โดยกล่าวว่า) จงให้ชีวิต

---

[1] คือกล่าวว่า ผู้ที่ประทานคัมภีร์ให้แก่นะบีมูซานั้น คืออัลลอฮฺ ซึ่งพระองค์ก็ได้ทรงประทานให้แก่ฉันด้วย

[2] คัมภีร์อัล-กุรอาน

[3] มีคุณความดีอันมาก ใครศรัทธาและปฏิบัติตามก็จะได้รับความจำเริญ

[4] หมายถึง ยืนยันบรรดาคัมภีร์ที่อัลลอฮฺได้ทรงประทานลงมาก่อนอัล-กุรอานว่าเป็นคัมภีร์ที่พระองค์ทรงประทานลงมาจริง

[5] หมายถึงเมืองมักกะฮฺ และคำว่าตักเตือนแม่แห่งเมืองทั้งหลายนั้นหมายถึง ตักเตือนชาวมักกะฮฺนั่นเอง

[6] หมายถึงมนุษยชาติทั้งมวล

ของพวกท่านออกมา วันนี้พวกท่านจะได้รับการตอบแทน ซึ่งโทษแห่งการต่ำต้อย เนื่องจากที่พวกท่านกล่าวให้ร้ายแก่อัลลอฮฺ โดยปราศจากความจริง[1] และเนื่องจากการที่พวกท่านแสดงยโสต่อบรรดาโองการของพระองค์

وَلَقَدْ جِئْتُمُونَا فُرَادَىٰ كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ
وَتَرَكْتُم مَّا خَوَّلْنَاكُمْ وَرَاءَ ظُهُورِكُمْ ۖ وَمَا نَرَىٰ
مَعَكُمْ شُفَعَاءَكُمُ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ أَنَّهُمْ فِيكُمْ شُرَكَاءُ ۚ
لَقَد تَّقَطَّعَ بَيْنَكُمْ وَضَلَّ عَنكُم
مَّا كُنتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٩٤﴾

94. และแน่นอนพวกเจ้าได้มายังเราโดยลำพัง[2] เยี่ยงที่เราได้บังเกิดพวกเจ้ามาในครั้งแรก และพวกเจ้าได้ละทิ้งสิ่งที่เราได้ให้แก่พวกเจ้าไว้เบื้องหลังของพวกเจ้า[3] และเราไม่เห็นอยู่กับพวกเจ้าบรรดาผู้ที่จะช่วยเหลือพวกเจ้าที่พวกเจ้าได้อ้างไว้ว่า พวกเขาเป็นผู้มีหุ้นส่วนในพวกเจ้า[4] แน่นอนได้ขาดเป็นเสี่ยง ๆ แล้วในระหว่างพวกเจ้า และได้หายจากพวกเจ้าสิ่งที่พวกเจ้าได้อ้างไว้

۞ إِنَّ اللَّهَ فَالِقُ الْحَبِّ وَالنَّوَىٰ ۖ يُخْرِجُ الْحَيَّ
مِنَ الْمَيِّتِ وَمُخْرِجُ الْمَيِّتِ مِنَ الْحَيِّ ۚ ذَٰلِكُمُ اللَّهُ ۖ فَأَنَّىٰ
تُؤْفَكُونَ ﴿٩٥﴾

95. แท้จริงอัลลอฮฺ เป็นผู้ทรงให้เมล็ดพืชและเมล็ดอินทผลัมปริออก[5] ทรงให้สิ่งที่มีชีวิตออกจากสิ่งที่ไม่มีชีวิต[6] และทรงให้สิ่งที่ไม่มีชีวิตออกจากสิ่งที่มีชีวิต[7] นั่นแหละคืออัลลอฮฺ แล้วอย่างไรเล่าที่พวกเจ้าถูกหันเหไปได้

---

[1] เช่นกล่าวว่า พระองค์มิได้ทรงประทานสิ่งใดแก่ท่านนะบีมุฮัมมัด หรือว่าพระองค์ทรงมีพระบุตร เป็นต้น

[2] ลำพังผู้เดียวไม่มีใครติดสอยห้อยตามเพื่อให้ความคุ้มครองและช่วยเหลือ

[3] คือบ้านช่องและทรัพย์สิน

[4] มีหุ้นส่วนในการได้รับการเคารพสักการะร่วมกับอัลลอฮฺ

[5] เพื่อหน่อของมันจะได้แทงออกมาได้

[6] เช่นให้ไก่ออกจากไข่

[7] เช่นให้ไข่ออกจากไก่

96. ผู้ทรงเผยอรุโณทัย[1] และทรงให้กลางคืนเป็นเวลาพักผ่อน และทรงให้ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์เป็นการคำนวณ[2] นั่นคือการกำหนดให้มีขึ้นของผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณ

فَالِقُ ٱلْإِصْبَاحِ وَجَعَلَ ٱلَّيْلَ سَكَنًا وَٱلشَّمْسَ
وَٱلْقَمَرَ حُسْبَانًا ذَٰلِكَ تَقْدِيرُ ٱلْعَزِيزِ ٱلْعَلِيمِ ﴿٩٦﴾

97. และพระองค์คือ ผู้ที่ทรงให้มีแก่พวกเจ้าซึ่งดวงดาวทั้งหลาย เพื่อพวกเจ้าจะได้รับการชี้นำด้วยดวงดาวเหล่านั้น[3] ทั้งในความมืดแห่งทางบกและทางทะเล แน่นอนเราได้แจกแจงโองการทั้งหลายไว้แล้ว สำหรับกลุ่มชนที่รู้[4]

وَهُوَ ٱلَّذِى جَعَلَ لَكُمُ ٱلنُّجُومَ لِتَهْتَدُوا۟
بِهَا فِى ظُلُمَٰتِ ٱلْبَرِّ وَٱلْبَحْرِ ۗ قَدْ فَصَّلْنَا ٱلْـَٔايَٰتِ لِقَوْمٍ
يَعْلَمُونَ ﴿٩٧﴾

98. และพระองค์คือ ผู้ที่ทรงให้พวกเจ้าเกิดขึ้นจากชีวิตหนึ่ง[5] โดยให้มีที่พัก[6] และให้มีที่ฝาก[7] แน่นอนเราได้แจกแจงโองการทั้งหลายไว้แล้ว สำหรับกลุ่มชนที่เข้าใจ[8]

وَهُوَ ٱلَّذِىٓ أَنشَأَكُم مِّن نَّفْسٍ وَٰحِدَةٍ فَمُسْتَقَرٌّ
وَمُسْتَوْدَعٌ ۗ قَدْ فَصَّلْنَا ٱلْـَٔايَٰتِ لِقَوْمٍ
يَفْقَهُونَ ﴿٩٨﴾

99. และพระองค์นั้นคือ ผู้ที่ทรงให้น้ำลงมาจากฟากฟ้า แล้วทรงให้ออกมาด้วยน้ำนั้น ซึ่งพันธุ์พืชของทุกสิ่งและเราได้ให้ออกจากพันธุ์พืชนั้นซึ่งสิ่งที่มีสีเขียว จากสิ่งที่มีสีเขียวนั้นเราได้ให้ออกมาซึ่งเมล็ดที่ซ้อนตัวกันอยู่[9] และ

وَهُوَ ٱلَّذِىٓ أَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَأَخْرَجْنَا بِهِۦ
نَبَاتَ كُلِّ شَىْءٍ فَأَخْرَجْنَا مِنْهُ خَضِرًا نُّخْرِجُ
مِنْهُ حَبًّا مُّتَرَاكِبًا وَمِنَ ٱلنَّخْلِ مِن طَلْعِهَا
قِنْوَانٌ دَانِيَةٌ وَجَنَّٰتٍ مِّنْ أَعْنَابٍ وَٱلزَّيْتُونَ

---

[1] คือทรงขจัดความมืดออกและทรงให้รุ่งเช้าประจักษ์ขึ้น

[2] ให้การขึ้นและการตกของมันทั้งสองเป็นการนับวัน เดือน และปี

[3] ขณะหลงทางอยู่ในความมืด ทั้งนี้โดยสังเกตดูมัน แล้วจะรู้ได้ว่าทิศทางไหนที่ควรจะไป

[4] สำหรับคนที่เคยใช้ดวงดาวนำทางแล้ว ย่อมจะยอมรับในความยิ่งใหญ่ของพระองค์

[5] หมายถึงท่านนะบีอาดัม

[6] คือที่กระดูกสันหลังของชายหรือลูกอัณฑะในสภาพอสุจิ

[7] คือที่มดลูกของหญิง ในสภาพเริ่มเจริญเติบโต

[8] สำหรับกลุ่มชนที่เข้าใจในเรื่องนี้ย่อมเห็นในเดชานุภาพของพระองค์

[9] เช่น ผลทับทิม และส้มโอ เป็นต้น

وَٱلرُّمَّانَ مُشْتَبِهًا وَغَيْرَ مُتَشَٰبِهٍ ۗ ٱنظُرُوٓا۟
إِلَىٰ ثَمَرِهِۦٓ إِذَآ أَثْمَرَ وَيَنْعِهِۦٓ ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكُمْ
لَءَايَٰتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٩٩﴾

จากต้นอินทผลัมนั้น จั่นของมันเป็นหลายต่ำ[1] (และทรงให้ออกมาด้วยน้ำนั้นอีก) ซึ่งสวนองุ่น และซัยตูน[2] และทับทิม โดยมีสภาพคล้ายกัน และไม่คล้ายกัน พวกเจ้าจงมองดูผลของมัน เมื่อมันเริ่มออกผล และเมื่อมันแก่สุก แท้จริงในสิ่งเหล่านั้นแน่นอน มีสัญญาณมากมาย สำหรับหมู่ชน ผู้ศรัทธา

وَجَعَلُوا۟ لِلَّهِ شُرَكَآءَ ٱلْجِنَّ وَخَلَقَهُمْ ۖ وَخَرَقُوا۟ لَهُۥ بَنِينَ
وَبَنَٰتٍۭ بِغَيْرِ عِلْمٍ ۚ سُبْحَٰنَهُۥ وَتَعَٰلَىٰ عَمَّا
يَصِفُونَ ﴿١٠٠﴾

100. และพวกเขาได้ให้มีขึ้นแก่อัลลอฮฺ ซึ่งบรรดาภาคีแห่งญิน[3] ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงบังเกิดพวกเขา[4] แต่พวกเขา[5] ได้อุปโลกน์ให้แก่พระองค์ ซึ่งบรรดาบุตรชาย และบรรดาบุตรหญิง โดยปราศจากความรู้ พระองค์ทรงบริสุทธิ์และทรงสูงส่งเกินกว่าที่พวกเขาจะกล่าวให้ลักษณะกัน

بَدِيعُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ أَنَّىٰ يَكُونُ لَهُۥ وَلَدٌ
وَلَمْ تَكُن لَّهُۥ صَٰحِبَةٌ ۖ وَخَلَقَ كُلَّ شَىْءٍ ۖ
وَهُوَ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٠١﴾

101. พระผู้ทรงประดิษฐ์ บรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน อย่างไรเล่าที่พระองค์จะทรงมีพระบุตร โดยที่พระองค์มิได้ทรงมีคู่ครอง และพระองค์นั้นทรงบังเกิดทุกสิ่งทุกอย่าง และพระองค์ก็ทรงรู้ในทุกสิ่งทุกอย่างด้วย

---

[1] คือจั่นของมันนั้นเป็นทลายห้อยต่ำลงง่ายแก่การเก็บ

[2] ไม้ผลพันธุ์มะกอกชนิดหนึ่ง

[3] ทำการเคารพสักการะญินโดยเข้าใจว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ในการเคารพสักการะญินนั้น คือการให้ญินเป็นภาคีกับพระองค์

[4] พวกญิน

[5] หมายถึงพวกยิว คริสต์ และมุชริกมักกะฮฺ

102. นั่นแหละคืออัลลอฮฺ ผู้เป็นพระเจ้าของพวกเจ้า ไม่มีผู้ควรได้รับการเคารพสักการะนอกจากพระองค์ผู้ทรงบังเกิดทุกสิ่งทุกอย่างเท่านั้น พวกเจ้าจงเคารพสักการะพระองค์เถิด และพระองค์ทรงเป็นผู้รับมอบหมายให้คุ้มครองรักษาในทุกสิ่งทุกอย่าง

ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبُّكُمْ ۖ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ خَٰلِقُ كُلِّ
شَىْءٍ فَٱعْبُدُوهُ ۚ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ وَكِيلٌ ١٠٢

103. สายตาทั้งหลายย่อมไม่ถึงพระองค์[1] แต่พระองค์ทรงถึงสายตาเหล่านั้น[2] และพระองค์ก็คือผู้ทรงปรานี ผู้ทรงรอบรู้อย่างถี่ถ้วน

لَّا تُدْرِكُهُ ٱلْأَبْصَٰرُ وَهُوَ يُدْرِكُ ٱلْأَبْصَٰرَ ۖ
وَهُوَ ٱللَّطِيفُ ٱلْخَبِيرُ ١٠٣

104. แท้จริงบรรดาหลักฐานจากพระเจ้าของพวกเจ้านั้นได้มายังพวกเจ้าแล้ว ดังนั้น ผู้ใดมองเห็น[3] ก็ย่อมได้แก่ตัวของเขา และผู้ใดมองไม่เห็น[4] ก็ย่อมเป็นภัยแก่ตัวของเขา และฉันมิใช่เป็นผู้พิทักษ์รักษาพวกเจ้า[5]

قَدْ جَآءَكُم بَصَآئِرُ مِن رَّبِّكُمْ ۖ فَمَنْ أَبْصَرَ فَلِنَفْسِهِۦ ۖ
وَمَنْ عَمِىَ فَعَلَيْهَا ۚ وَمَآ أَنَا۠ عَلَيْكُم بِحَفِيظٍ ١٠٤

105. และในทำนองเดียวกัน เราจะแจกแจงโองการทั้งหลายไว้[6] และเพื่อพวกเขาจะได้กล่าวว่า เจ้า (มุฮัมมัด) ได้ศึกษามา[7] และเพื่อที่เราจะได้ให้แจ่มแจ้งแก่กลุ่มชนที่รู้[8]

وَكَذَٰلِكَ نُصَرِّفُ ٱلْءَايَٰتِ وَلِيَقُولُوا۟ دَرَسْتَ
وَلِنُبَيِّنَهُۥ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ١٠٥

---

[1] คือไม่สามารถจะมองเห็นพระองค์ได้

[2] พระองค์ทรงเห็นพวกเขาและสายตาของพวกเขา

[3] หมายถึงศรัทธาและการศรัทธานั้นก็ให้ประโยชน์แก่ตัวเขา

[4] คือไม่ยอมศรัทธา

[5] คือพิทักษ์รักษามิให้ปฏิเสธศรัทธา หากแต่มีหน้าที่เพียงผู้ประกาศให้ทราบเท่านั้น

[6] คือเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอดีตระหว่างบรรดารอซูล และประชาชาติของเขา

[7] คือศึกษามาจากคัมภีร์ก่อน เพราะรู้เรื่องราวในอดีตอย่างดี

[8] คือกลุ่มชนที่เคยมีความรู้มาก่อน กล่าวคือกลุ่มชนที่เคยรู้มาก่อนนั้น เมื่อได้ทราบจากที่ท่านนะบีได้อ่านให้เขาฟัง เขาจะยืนยันว่าเป็นความจริง

106. จงปฏิบัติสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เจ้าจากพระเจ้าของเจ้าเถิด ไม่มีผู้ใดที่ควรได้รับการเคารพสักการะใด ๆ นอกจากพระองค์เท่านั้น และเจ้าจงผินหลังให้แก่บรรดาผู้ให้มีภาคี[1] เถิด

ٱتَّبِعْ مَآ أُوحِىَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ ۖ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ وَأَعْرِضْ عَنِ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿١٠٦﴾

107. และหากว่าอัลลอฮฺทรงประสงค์แล้ว[2] พวกเขาก็ย่อมมิให้มีภาคีขึ้น และเราก็มิได้ให้เจ้าเป็นผู้พิทักษ์รักษาพวกเขา และเจ้าก็มิใช่เป็นผู้รับมอบหมาย[3] ให้คุ้มครองรักษาพวกเขาด้วย

وَلَوْ شَآءَ ٱللَّهُ مَآ أَشْرَكُوا۟ ۗ وَمَا جَعَلْنَٰكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا ۖ وَمَآ أَنتَ عَلَيْهِم بِوَكِيلٍ ﴿١٠٧﴾

108. และพวกเจ้าจงอย่าด่าว่า บรรดาที่พวกเขาวิงวอนขอ[4] อื่นจากอัลลอฮฺ แล้วพวกเขาก็จะด่าว่าอัลลอฮฺ เป็นการละเมิด[5] โดยปราศจากความรู้ ในทำนองนั้นแหละ เราได้ให้สวยงามแก่ทุกชาติ[6] ซึ่งการงานของพวกเขา และยังพระเจ้าของพวกเขานั้น คือการกลับไปของ

وَلَا تَسُبُّوا۟ ٱلَّذِينَ يَدْعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ فَيَسُبُّوا۟ ٱللَّهَ عَدْوًۢا بِغَيْرِ عِلْمٍ ۗ كَذَٰلِكَ زَيَّنَّا لِكُلِّ أُمَّةٍ عَمَلَهُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِم مَّرْجِعُهُمْ فَيُنَبِّئُهُم بِمَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿١٠٨﴾

---

[1] คือผู้ให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือผู้หนึ่งผู้ใดมีหุ้นส่วนร่วมกับอัลลอฮฺ ในการเคารพสักการะของพวกเขา

[2] คือประสงค์จะไม่ให้มีการตั้งภาคีขึ้นโดยใช้อำนาจของพระองค์บังคับแล้ว แน่นอนพวกเขาย่อมให้มีภาคีขึ้นไม่ได้ แต่การที่มีผู้ให้มีภาคีขึ้นแด่พระองค์นั้น เนื่องจากพระองค์ทรงให้อิสระแก่บ่าวของพระองค์ในการปฏิบัติตน โดยที่พระองค์เป็นผู้ทรงแนะนำให้เขาทราบว่าอะไรผิดอะไรถูก ถ้าเขาเชื่อพระองค์และปฏิบัติตามเขาก็เป็นชาวสวรรค์ ถ้าเขาไม่เชื่อพระองค์ เขาก็เป็นชาวนรก คือมนุษย์มีอิสระที่จะเชื่อก็ได้ไม่เชื่อก็ได้ แต่ทว่าทุกคนต้องรับผิดชอบในสิ่งที่ตนกระทำ

[3] คือรับมอบหมายจากอัลลอฮฺ

[4] หมายถึงบรรดาเจว็ดหรือคนซอและห์เช่นโต๊ะวะลีและโต๊ะกะรอมัต เป็นต้น

[5] คือละเมิดขอบเขตแห่งอำนาจและการเป็นพระเจ้าของพระองค์

[6] หมายถึงแก่บุคคลในทุกชาติที่ไม่ศรัทธาต่อนะบีของเขา โดยเห็นดีเห็นชอบต่อสิ่งที่ชัยฏอนชี้นำพวกเขา

พวกเขา แล้วพระองค์ก็จะทรงบอกแก่พวกเขา ในสิ่งที่พวกเขากระทำกัน

وَأَقْسَمُوا۟ بِٱللَّهِ جَهْدَ أَيْمَـٰنِهِمْ لَئِن جَآءَتْهُمْ ءَايَةٌ لَّيُؤْمِنُنَّ بِهَا ۚ قُلْ إِنَّمَا ٱلْـَٔايَـٰتُ عِندَ ٱللَّهِ ۖ وَمَا يُشْعِرُكُمْ أَنَّهَآ إِذَا جَآءَتْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠٩﴾

109. และพวกเขาได้สาบานต่ออัลลอฮฺอย่างหนักแน่นยิ่งว่า ถ้าหากมีสัญญาณหนึ่ง[1] มายังพวกเขา แน่นอนพวกเขาจะศรัทธา[2] เนื่องด้วยสัญญาณนั้น จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริงสัญญาณทั้งหลายนั้นอยู่ที่อัลลอฮฺเท่านั้น[3] และอะไรเล่าที่จะทำให้พวกเจ้ารู้ได้[4] แท้จริงสัญญาณนั้นเมื่อมันมาแล้ว พวกเขาก็ไม่ศรัทธา

وَنُقَلِّبُ أَفْـِٔدَتَهُمْ وَأَبْصَـٰرَهُمْ كَمَا لَمْ يُؤْمِنُوا۟ بِهِۦٓ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَنَذَرُهُمْ فِى طُغْيَـٰنِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١١٠﴾

110. และเราจะพลิกหัวใจของพวกเขา[5] และตาของพวกเขา[6] เช่นเดียวกับที่พวกเขามิได้ศรัทธาต่อสิ่งนั้น[7] ในครั้งแรก และเราจะปล่อยพวกเขาให้ระเหเร่ร่อนอยู่ในความละเมิดของพวกเขาต่อไป

---

[1] คือสิ่งที่พวกเขา (ชาวมักกะฮฺ) ได้เสนอให้ท่านนะบีกระทำ นั่นคือให้ท่านนะบีเปลี่ยนภูเขาเศาะฟาให้เป็นทองคำ

[2] คือศรัทธาต่อท่านนะบี

[3] คือท่านนะบีไม่อยู่ในฐานะที่จะกระทำได้ เพราะสัญญาณทั้งหลายแหล่อยู่ในอำนาจของอัลลอฮฺแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น

[4] คืออัลลอฮฺทรงถามบรรดาผู้ศรัทธาที่ต้องการจะให้ท่านนะบีวิงวอนต่ออัลลอฮฺให้ทรงนำสัญญาณมาตามที่พวกเขาเสนอ เพื่อว่าพวกเขาจะได้ศรัทธา กล่าวคือทรงถามว่าอะไรทำให้พวกเจ้ารู้ได้ว่า ถ้ามีสัญญาณมาแล้วพวกเขาจะศรัทธา

[5] หมายถึงเปลี่ยนใจพวกเขาให้หมดความสนใจที่จะศรัทธาต่อไป

[6] คือหันเหสายตาของพวกเขามิให้มองเห็นความจริง เนื่องด้วยความดื้อดันของพวกเขา

[7] คืออัล-กุรอานที่ท่านนะบีให้นำมาประกาศในครั้งแรก

111. และแม้ว่าเราได้ให้มลาอิกะฮฺลงมายังพวกเขา[1] และบรรดาคนตายได้พูดกับพวกเขา[2] และเราได้รวบรวมทุกสิ่งไว้เบื้องหน้าพวกเขา[3] ก็ใช่ว่าพวกเขาจะศรัทธากัน นอกจากอัลลอฮฺจะทรงประสงค์เท่านั้น[4] แต่ทว่าส่วนมากในหมู่พวกเขานั้นไม่รู้[5]

۞ وَلَوۡ أَنَّنَا نَزَّلۡنَآ إِلَيۡهِمُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةَ وَكَلَّمَهُمُ
ٱلۡمَوۡتَىٰ وَحَشَرۡنَا عَلَيۡهِمۡ كُلَّ شَيۡءٖ قُبُلٗا مَّا كَانُواْ لِيُؤۡمِنُوٓاْ
إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَهُمۡ يَجۡهَلُونَ ١١١

112. และในทำนองนั้นแหละเราได้ให้มีศัตรูขึ้นแก่นะบีทุกคน[6] คือ บรรดาชัยฏอน มนุษย์และญินโดยที่บางส่วนของพวกเขาจะกระซิบกระซาบแก่อีกบางส่วน[7] ซึ่งคำพูดที่ตกแต่งเป็นการหลอกลวง[8] และหากว่าพระเจ้าของเจ้าทรงประสงค์[9] แล้วพวกเขาก็มิกระทำมันขึ้นได้[10] เจ้าจงปล่อยพวกเขาและสิ่งที่พวกเขาอุปโลกน์[11]ขึ้นเถิด

وَكَذَٰلِكَ جَعَلۡنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوّٗا شَيَٰطِينَ ٱلۡإِنسِ
وَٱلۡجِنِّ يُوحِي بَعۡضُهُمۡ إِلَىٰ بَعۡضٖ زُخۡرُفَ
ٱلۡقَوۡلِ غُرُورٗاۚ وَلَوۡ شَآءَ رَبُّكَ مَا فَعَلُوهُۖ
فَذَرۡهُمۡ وَمَا يَفۡتَرُونَ ١١٢

---

[1] คือลงมาเพื่อยืนยันว่ามุฮัมมัดเป็นรอซูลของอัลลอฮฺจริงๆ

[2] หมายถึงว่าอัลลอฮฺได้ทรงให้คนตายฟื้นขึ้น แล้วพูดกับพวกเขาเพื่อยืนยันว่ามุฮัมมัดเป็นรอซูลของพระองค์

[3] เพื่อเป็นหลักฐานยืนยันว่ามุฮัมมัดเป็นรอซูลของพระองค์

[4] คือประสงค์ให้พวกเขาศรัทธาเท่านั้น ทั้งนี้โดยใช้อำนาจบังคับพวกเขา แต่ที่พระองค์มิได้ทรงกระทำเช่นนั้นก็เพื่อให้พวกเขาตัดสินใจด้วยตนเอง และรับผิดชอบ ซึ่งพวกเขาจะได้รับการตอบแทนและลงโทษตามผลงานของเขา

[5] หมายถึงส่วนมากในหมู่มุมินไม่รู้ในความดื้อด้านของพวกเขา จึงมีความปรารถนาจะให้พวกเขาศรัทธา

[6] คือตามกฎสภาวการณ์นั้นผู้ที่ไม่ใช้สติปัญญาย่อมเป็นศัตรูต่อความจริง และสิ่งที่ท่านนะบีทุกท่านนำมานั้นเป็นความจริงทั้งสิ้น ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผู้ที่มีสภาพดังกล่าวเป็นศัตรูต่อนะบี ส่วนชัยฏอนในหมู่ญินนั้นย่อมไม่ต้องสงสัยในการเป็นศัตรูของพวกเขา เพราะมันได้ประกาศตนเป็นศัตรูแก่ลูกหลานของอาดัมตั้งแต่ต้นมาแล้ว

[7] คือบางส่วนของชัยฏอนที่เป็นญินกระซิบกระซาบแก่ชัยฏอนที่เป็นมนุษย์

[8] คือหลอกลวงมนุษย์มิให้ศรัทธาต่อนะบีของพวกเขา

[9] คือประสงค์ที่จะไม่ให้พวกเขาร่วมกันหลอกลวงเพื่อนมนุษย์

[10] คือพวกเขาก็ไม่สามารถจะกระทำกันได้

[11] คือการตกแต่งคำพูดให้สวยงามเพื่อจูงใจผู้คนให้หลงเชื่อ

وَلِتَصْغَىٰٓ إِلَيْهِ أَفْـِٔدَةُ ٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ
بِٱلْءَاخِرَةِ وَلِيَرْضَوْهُ وَلِيَقْتَرِفُوا۟ مَا هُم
مُّقْتَرِفُونَ ﴿١١٣﴾

113. และเพื่อที่หัวใจของบรรดาผู้ที่ไม่ศรัทธาต่อปรโลกจะได้โน้มเอียงไปสู่คำพูดที่ตกแต่งนั้น และเพื่อที่พวกเขาจะได้พึงพอใจในคำพูด[1] นั้น และเพื่อที่พวกเขาจะได้กระทำในสิ่งที่พวกเขาเป็นผู้กระทำกันอยู่[2]

أَفَغَيْرَ ٱللَّهِ أَبْتَغِى حَكَمًا وَهُوَ ٱلَّذِىٓ أَنزَلَ
إِلَيْكُمُ ٱلْكِتَٰبَ مُفَصَّلًا ۚ وَٱلَّذِينَ ءَاتَيْنَٰهُمُ
ٱلْكِتَٰبَ يَعْلَمُونَ أَنَّهُۥ مُنَزَّلٌ مِّن رَّبِّكَ بِٱلْحَقِّ ۖ
فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلْمُمْتَرِينَ ﴿١١٤﴾

114. อื่นจากอัลลอฮฺกระนั้นหรือ ที่ฉันจะแสวงหาผู้ชี้ขาด[3] ทั้ง ๆ ที่พระองค์เป็นผู้ทรงประทานคัมภีร์ลงมาแก่พวกท่านในสภาพที่ถูกแจกแจงไว้อย่างละเอียด และบรรดาผู้ที่เรา[4] ได้ให้คัมภีร์แก่พวกเขา[5] นั้น พวกเขารู้ดีว่าแท้จริงอัลกุรอานนั้นถูกประทานลงมาจากพระเจ้าของเจ้า[6] ด้วยความเป็นจริง เจ้าอย่าได้อยู่ในหมู่ผู้สงสัยเป็นอันขาด[7]

وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدْقًا وَعَدْلًا ۚ لَّا مُبَدِّلَ
لِكَلِمَٰتِهِۦ ۚ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ ﴿١١٥﴾

115. และถ้อยคำแห่งพระเจ้าของเจ้านั้นครบถ้วนแล้ว ซึ่งความสัจจะและความยุติธรรมไม่มีผู้ใดเปลี่ยนแปลงบรรดาถ้อยคำของพระองค์ได้ และพระองค์นั้นคือผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้

---

[1] คือคำพูดตกแต่งขึ้น

[2] คือการปฏิเสธคำเชิญของนะบีและกระทำความชั่วตามที่เคยกระทำมา

[3] เป็นถ้อยคำของท่านนะบีที่ถามพวกมุชริก

[4] หมายถึงอัลลอฮฺ

[5] หมายถึงยิวและคริสต์

[6] คือท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[7] ความจริงท่านนะบีมิได้มีความสงสัยใด ๆ แต่ที่พระองค์ทรงเตือนท่านไว้ ก็เพื่อที่จะให้บรรดามุมินได้สังวรไว้เป็นสำคัญเท่านั้น

116. และหากเจ้าเชื่อฟังส่วนมากของผู้คนในแผ่นดินแล้ว พวกเขาก็จะทำให้เจ้าหลงจากทางของอัลลอฮฺไป พวกเขาจะไม่ปฏิบัติตามนอกจากการนึกคิดเอา[1] เอง และพวกเขามิได้ตั้งอยู่บนสิ่งใดนอกจากพวกเขาจะคาดคะเนเอาเท่านั้น

وَإِن تُطِعۡ أَكۡثَرَ مَن فِي ٱلۡأَرۡضِ يُضِلُّوكَ
عَن سَبِيلِ ٱللَّهِۚ إِن يَتَّبِعُونَ إِلَّا ٱلظَّنَّ وَإِنۡ هُمۡ
إِلَّا يَخۡرُصُونَ ١١٦

117. แท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้นคือผู้ที่ทรงรู้ยิ่งต่อผู้ที่กำลังหลงไปจากทางของพระองค์ และเป็นผู้ทรงรู้ยิ่งต่อบรรดาผู้ที่รับเอาคำแนะนำ[2]

إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعۡلَمُ مَن يَضِلُّ عَن سَبِيلِهِۦۖ وَهُوَ
أَعۡلَمُ بِٱلۡمُهۡتَدِينَ ١١٧

118. ดังนั้นพวกเจ้าจงบริโภคจากสิ่ง[3] ที่พระนามของอัลลอฮฺถูกกล่าวบนมัน[4] เถิด หากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธาต่อบรรดาโองการของพระองค์

فَكُلُواْ مِمَّا ذُكِرَ ٱسۡمُ ٱللَّهِ عَلَيۡهِ إِن كُنتُم بِـَٔايَٰتِهِۦ
مُؤۡمِنِينَ ١١٨

119. และมีอะไรเกิดขึ้นแก่พวกเจ้ากระนั้นหรือ ที่พวกเจ้าไม่บริโภคจากสิ่งที่พระนามของอัลลอฮฺถูกกล่าวบนมัน ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงแจกแจงแก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งสิ่ง[5] ที่พระองค์ได้ทรงห้ามแก่พวกเจ้า นอกจากสิ่งที่พวกเจ้าได้รับความคับขันให้ต้องการ[6] มันเท่านั้น และ

وَمَا لَكُمۡ أَلَّا تَأۡكُلُواْ مِمَّا ذُكِرَ ٱسۡمُ ٱللَّهِ عَلَيۡهِ
وَقَدۡ فَصَّلَ لَكُم مَّا حَرَّمَ عَلَيۡكُمۡ إِلَّا مَا ٱضۡطُرِرۡتُمۡ
إِلَيۡهِۗ وَإِنَّ كَثِيرٗا لَّيُضِلُّونَ بِأَهۡوَآئِهِم بِغَيۡرِ عِلۡمٍۚ
إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعۡلَمُ بِٱلۡمُعۡتَدِينَ ١١٩

---

[1] คือใครจะมาแนะนำตักเตือนก็ตาม พวกเขาจะไม่ยอมรับทั้งสิ้น พวกเขาจะปฏิบัติตามสิ่งที่พวกเขานึกคิดเอาเองเท่านั้น

[2] คือรับเอาคำแนะนำจากพระองค์และรอซูลของพระองค์

[3] หมายถึงสัตว์เชือด

[4] คือขณะที่เชือดมัน

[5] คือสัตว์ประเภทต่าง ๆ

[6] คือนอกจากสัตว์ต้องห้ามที่ความคับขันทำให้ต้องบริโภคมันเพื่อประทังไว้ซึ่งชีวิตเท่านั้น ทั้งนี้ในกรณีที่ไม่สามารถหาอาหารชนิดที่เป็นที่อนุมัติได้

แท้จริงมีผู้คนมากมายทำให้ผู้อื่นหลงผิดไป[1] ด้วยความใคร่ใฝ่ต่ำของพวกเขาโดยปราศจากความรู้แท้จริง พระเจ้าของเจ้านั้นคือผู้ที่ทรงรอบรู้ยิ่งต่อผู้ละเมิดทั้งหลาย

120. และพวกเจ้าจงละเสียซึ่งบาปที่เปิดเผยและบาปที่ปกปิด[2] แท้จริงบรรดาผู้ที่ขวนขวายกระทำสิ่งที่เป็นบาปกันอยู่นั้น พวกเขาจะได้รับการตอบแทน ตามที่พวกเขากระทำกัน

وَذَرُوا۟ ظَٰهِرَ ٱلْإِثْمِ وَبَاطِنَهُۥٓ ۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ
يَكْسِبُونَ ٱلْإِثْمَ سَيُجْزَوْنَ بِمَا كَانُوا۟ يَقْتَرِفُونَ ﴿١٢٠﴾

121. และพวกเจ้าจงอย่าบริโภคจากสิ่ง[3] ที่พระนามของอัลลอฮฺมิได้ถูกกล่าวบน[4] มัน และแท้จริงมัน[5] เป็นการละเมิดแน่ๆ และแท้จริงบรรดาชัยฏอนนั้นจะกระซิบกระซาบแก่บรรดาสหาย[6] ของมัน เพื่อพวกเขา[7] จะได้โต้เถียงกับพวกเจ้า และถ้าหากพวกเจ้าเชื่อฟังพวกเขาแน่นอนพวกเจ้าก็เป็นผู้ให้มีภาคีขึ้น[8]

وَلَا تَأْكُلُوا۟ مِمَّا لَمْ يُذْكَرِ ٱسْمُ ٱللَّهِ عَلَيْهِ وَإِنَّهُۥ
لَفِسْقٌ ۗ وَإِنَّ ٱلشَّيَٰطِينَ لَيُوحُونَ إِلَىٰٓ أَوْلِيَآئِهِمْ
لِيُجَٰدِلُوكُمْ ۖ وَإِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ لَمُشْرِكُونَ ﴿١٢١﴾

---

[1] คือหลงผิดบริโภคเนื้อสัตว์ที่ต้องห้าม หรือไม่ยอมบริโภคเนื้อสัตว์ที่เป็นที่อนุมัติ

[2] คือบาปที่กระทำโดยเปิดเผย และบาปที่กระทำโดยปกปิด

[3] คือสัตว์เชือดที่ฮะลาล

[4] คือขณะเชือด

[5] คือการบริโภคมัน อันหมายถึงสัตว์เชือดที่มิได้กล่าวพระนามของอัลลอฮฺขณะเชือด

[6] คือสหายของมันที่เป็นมนุษย์ซึ่งเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาให้ชักจูงผู้คนกินเนื้อสัตว์ที่มิได้ระบุนามของอัลลอฮฺ

[7] คือพวกที่เป็นสหายของมันจะได้โต้เถียงกับพวกเจ้าซึ่งเป็นผู้ศรัทธา

[8] คือให้พวกที่เป็นสหายของพวกมันเป็นภาคีกับอัลลอฮฺ ทั้งนี้ก็เพราะถือว่าคำแนะนำของมันนั้นมีความสำคัญเท่าเทียมกับคำสั่งของอัลลอฮฺ ซึ่งเท่ากับเป็นการเคารพนับถือพวกนั้นเท่าเทียมกับพระองค์

أَوَمَن كَانَ مَيْتًا فَأَحْيَيْنَٰهُ وَجَعَلْنَا لَهُۥ نُورًا
يَمْشِى بِهِۦ فِى ٱلنَّاسِ كَمَن مَّثَلُهُۥ فِى ٱلظُّلُمَٰتِ
لَيْسَ بِخَارِجٍ مِّنْهَا ۚ كَذَٰلِكَ زُيِّنَ لِلْكَٰفِرِينَ
مَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿١٢٢﴾

122. หรือว่าผู้ที่ตาย[1] แล้วเราได้ให้เขามีชีวิตขึ้น[2] และเราได้ให้แสงสว่าง[3] แก่เขาซึ่งเขาใช้แสงสว่างนั้นเดินทางไปในหมู่มนุษย์ จะเหมือนกับผู้ที่เสมือนอยู่ในบรรดาความมืดโดยมิเคยออกจากมันเลยกระนั้นหรือ[4]ในทำนองนั้นแหละได้ถูกประดับให้สวยงาม[5] แก่ผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย ซึ่งสิ่งที่พวกเขากระทำอยู่

وَكَذَٰلِكَ جَعَلْنَا فِى كُلِّ قَرْيَةٍ أَكَٰبِرَ
مُجْرِمِيهَا لِيَمْكُرُوا۟ فِيهَا ۖ
وَمَا يَمْكُرُونَ إِلَّا بِأَنفُسِهِمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿١٢٣﴾

123. และในทำนองนั้นแหละ เราได้ให้มีขึ้นในแต่ละเมือง ซึ่งบรรดาบุคคลสำคัญ ๆ เป็นผู้กระทำความผิดแห่งเมืองนั้น ๆ เพื่อที่พวกเขาจะได้วางอุบายหลอกลวง นอกจากตัวของพวกเขาเองเท่านั้น แต่พวกเขาหารู้สึกไม่

وَإِذَا جَآءَتْهُمْ ءَايَةٌ قَالُوا۟ لَن نُّؤْمِنَ حَتَّىٰ نُؤْتَىٰ
مِثْلَ مَآ أُوتِىَ رُسُلُ ٱللَّهِ ۘ ٱللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ
رِسَالَتَهُۥ ۗ سَيُصِيبُ ٱلَّذِينَ أَجْرَمُوا۟ صَغَارٌ

124. และเมื่อได้มีโองการใดมายังพวกเขา พวกเขาก็กล่าวว่า เราจะไม่ศรัทธาเป็นอันขาดจนกว่าเราจะได้รับ[6] เยี่ยงสิ่งที่บรรดารอซูลของอัลลอฮฺได้รับมาแล้ว อัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรอบรู้ยิ่ง

---

[1] หมายถึงผู้ที่งมงายโดยเปรียบเทียบพวกนี้ว่าเหมือนคนที่ตายแล้ว

[2] หมายถึงให้พวกเขาได้รับความรู้ความเข้าใจอันถูกต้องในการดำเนินชีวิต ซึ่งเปรียบประหนึ่งว่าเขามีชีวิตขึ้นใหม่หลังจากตายไปแล้ว

[3] หมายถึงให้คัมภีร์อัลกุรอานบรรจุด้วยหลักการดำเนินชีวิต ซึ่งเปรียบประหนึ่งแสงสว่างที่ช่วยให้รู้ว่าอะไรคือประโยชน์และอะไรคือโทษ

[4] แน่นอนย่อมไม่เหมือนกันกล่าวคือผู้ที่ได้รับแสงสว่างย่อมดำเนินชีวิตได้ดีกว่า

[5] คือโดยกฎแห่งการกำหนดสภาวะ หมายถึงว่าคนดื้อดึงทุกสมัย หรือผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น ย่อมจะเห็นสิ่งที่ตนกระทำอยู่นั้นสวยงามเสมอ ทั้งนี้เนื่องจากพวกเขาละเลยการใช้สติปัญญา ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่ยอมรับคำแนะนำของใครทั้งสิ้น แม้แต่ของพระเจ้า

[6] คือได้รับการแสดงมัวะญิซาตจากท่านนะบีมุฮัมมัด เช่นเกี่ยวกับที่บรรดารอซูลก่อน ๆ เคยนำมาแสดงแก่ประชาชาติของท่าน เช่นท่านนะบีมูซาและอีซา เป็นต้น ส่วนทรรศนะของอิบนิกะซีรนั้นว่า จนกว่ามลาอิกะฮฺจะนำสารจากอัลลอฮฺมาให้แก่เราเช่นเดียวกับที่บรรดารอซูลก่อน ๆ ได้รับ

عِندَ ٱللَّهِ وَعَذَابٌ شَدِيدٌۢ بِمَا كَانُواْ يَمۡكُرُونَ ١٢٤

ณ ที่[1] ที่พระองค์จะทรงให้มีสารของพระองค์ขึ้น บรรดาความต่ำต้อยและการลงโทษอันรุนแรงจากอัลลอฮฺนั้น จะประสบแก่บรรดาผู้ที่กระทำความผิด เนื่องจากการที่พวกเขาวางอุบายหลอกลวงกัน[2]

فَمَن يُرِدِ ٱللَّهُ أَن يَهۡدِيَهُۥ يَشۡرَحۡ صَدۡرَهُۥ لِلۡإِسۡلَٰمِۖ وَمَن يُرِدۡ أَن يُضِلَّهُۥ يَجۡعَلۡ صَدۡرَهُۥ ضَيِّقًا حَرَجٗا كَأَنَّمَا يَصَّعَّدُ فِي ٱلسَّمَآءِۚ كَذَٰلِكَ يَجۡعَلُ ٱللَّهُ ٱلرِّجۡسَ عَلَى ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ ١٢٥

125. ผู้ใดที่อัลลอฮฺทรงต้องการจะแนะนำเขา ก็จะทรงให้หัวอกของเขาเบิกบาน[3] เพื่ออิสลาม และผู้ใดที่พระองค์ทรงต้องการจะปล่อยให้เขาหลงทาง[4] ก็จะทรงให้ทรวงอกของพวกเขาแคบอึดอัด[5] ประหนึ่งว่าเขากำลังขึ้นไปยังฟากฟ้า[6] ในทำนองนั้นแหละอัลลอฮฺจะทรงให้มีความโสมม[7] แก่บรรดาผู้ที่ไม่ศรัทธา

وَهَٰذَا صِرَٰطُ رَبِّكَ مُسۡتَقِيمٗاۗ قَدۡ فَصَّلۡنَا ٱلۡأٓيَٰتِ لِقَوۡمٖ يَذَّكَّرُونَ ١٢٦

126. และนี่แหละคือทางแห่งพระเจ้าของเจ้าโดยมีสภาพอันเที่ยงตรง แท้จริงเราได้แจกแจงบรรดาโองการทั้งหลายไว้[8] แล้ว สำหรับกลุ่มชนที่รำลึก

---

[1] คำว่า ณ ที่ หมายถึงท่านนะบีมุฮัมมัด กล่าวคืออัลลอฮฺทรงรู้ว่านะบีมุฮัมมัดเป็นผู้เหมาะสมที่จะให้เป็นรอซูลของพระองค์มิใช่พวกเขา

[2] คือหลอกลวงผู้ที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์เพื่อให้มีจิตใจไขว้เขวไม่ศรัทธาต่อนะบีมุฮัมมัด

[3] คือมีความปิติยินดีที่จะรับนับถืออัล-อิสลาม

[4] คือปล่อยให้เขาหลงไปตามทางที่เขาต้องการ เนื่องจากเขาไม่ยอมใช้สติปัญญา

[5] คือไม่ปิติยินดีและรู้สึกอึดอัดใจที่จะรับนับถืออิสลาม เพราะขัดต่อความเชื่อถือที่เขาได้รับถ่ายทอดมาจากบรรพบุรุษของตน

[6] เพราะเมื่อขึ้นสูงขึ้นออกซิเจนจะน้อยลง ๆ ทำให้หายใจอึดอัด

[7] เนื่องจากพวกเขาเป็นทาสของอารมณ์ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความโสมมแก่ตัวเอง

[8] คือแจกแจงข้อปฏิบัติไว้ในบรรดาโองการของพระองค์

۞ لَهُمْ دَارُ السَّلَامِ عِندَ رَبِّهِمْ ۖ وَهُوَ وَلِيُّهُم
بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢٧﴾

127. สำหรับพวกเขา[1] นั้น คือนิวาสแห่งความปลอดภัย[2] ณ ที่พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา และขณะเดียวกันพระองค์ก็ทรงเป็นผู้คุ้มครองพวกเขาด้วยเนื่องจากสิ่งที่พวกเขากระทำ

وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ
قَدِ اسْتَكْثَرْتُم مِّنَ الْإِنسِ ۖ وَقَالَ أَوْلِيَاؤُهُم
مِّنَ الْإِنسِ رَبَّنَا اسْتَمْتَعَ بَعْضُنَا بِبَعْضٍ وَبَلَغْنَا
أَجَلَنَا الَّذِي أَجَّلْتَ لَنَا ۚ قَالَ النَّارُ مَثْوَاكُمْ خَالِدِينَ
فِيهَا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ ۗ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿١٢٨﴾

128. และวันที่พระองค์จะทรงชุมนุมพวกเขาไว้ทั้งหมด (โดยตรัสขึ้นว่า) หมู่ญินทั้งหลาย แท้จริงพวกเจ้าได้กระทำแก่พวกมนุษย์มากมาย[3] และบรรดาสหายของพวกเขาจากหมู่มนุษย์ได้กล่าวว่า ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าแห่งพวกข้าพระองค์ บางส่วนของพวกข้าพระองค์นั้นได้รับประโยชน์ด้วยอีกบางส่วน[4] และพวกข้าพระองค์ก็ได้ถึงแล้วซึ่งกำหนดเวลา[5] ของพวกข้าพระองค์ที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้แก่พวกข้าพระองค์ พระองค์ตรัสว่านรกนั้นคือที่อยู่ของพวกเจ้า โดยที่จะเป็นผู้อยู่ในนั้นตลอดกาลนอกจากสิ่ง[6] ที่อัลลอฮฺทรงประสงค์เท่านั้น แท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้นเป็นผู้ทรงปรีชาญาณผู้ทรงรอบรู้

---

[1] คือพวกที่ตั้งอยู่ในทางอันเที่ยงตรงของพระองค์

[2] หมายถึงสวนสวรรค์อันสถาพร

[3] คือทำให้มนุษย์หลงผิดเป็นจำนวนมาก

[4] คือสหายของพวกญินที่เป็นมนุษย์ได้กล่าวแก้ตัวแทนพวกญินว่าพวกข้าพระองค์เองสมัครใจเป็นสหายของพวกญิน เพราะพวกข้าพระองค์ต่างได้ประโยชน์ซึ่งกันและกัน

[5] คือกำหนดเวลาแห่งการฟื้นคืนชีพเพื่อรับการตอบแทน

[6] คือนอกจากโทษบางส่วนที่พระองค์ทรงประสงค์จะยกให้แก่บางคน ในกรณีเช่นนี้เขาก็ย่อมจะไม่อยู่ในนรกตลอดกาล อนึ่งการที่อัลลอฮฺต้องยกเว้นนั้นเพื่อแสดงถึงเดชานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์แต่เพียงองค์เดียวเกี่ยวกับเรื่องญินนั้น พวกก็อดยานีย์ไม่เชื่อว่ามี ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงบิดเบือนไปว่าเป็นหัวโจกอันธพาล กุรอานมะญีด เล่ม 1 หน้า 317-318

وَكَذَٰلِكَ نُوَلِّي بَعْضَ ٱلظَّٰلِمِينَ بَعْضًۢا
بِمَا كَانُوا۟ يَكْسِبُونَ ﴿١٢٩﴾

129. ในทำนองนั้นแหละเราจะให้บางส่วนของผู้อธรรมทั้งหลายเป็นสหายกับอีกบางส่วน[1] เนื่องจากสิ่งที่พวกเขาขวนขวายกัน

يَٰمَعْشَرَ ٱلْجِنِّ وَٱلْإِنسِ أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنكُمْ
يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ ءَايَٰتِي وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَآءَ
يَوْمِكُمْ هَٰذَا ۚ قَالُوا۟ شَهِدْنَا عَلَىٰٓ أَنفُسِنَا ۖ وَغَرَّتْهُمُ
ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا وَشَهِدُوا۟ عَلَىٰٓ أَنفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا۟
كَٰفِرِينَ ﴿١٣٠﴾

130. หมู่ญินและมนุษย์ทั้งหลาย บรรดารอซูลจากพวกเจ้ามิได้มายังพวกเจ้าดอกหรือ โดยที่พวกเขาจะบอกเล่าแก่พวกเจ้า ซึ่งบรรดาโองการของข้า และเตือนพวกเจ้า ซึ่งการพบกับวัน[2]ของพวกเจ้านี้ พวกเขากล่าวว่า พวกข้าพระองค์ขอยืนยันแก่ตัวของพวกข้าพระองค์เอง[3] และชีวิตความเป็นอยู่แห่งโลกนี้ได้หลอกลวงพวกเขา[4] และพวกเขาก็ได้ยืนยันแก่ตัวของพวกเขาเองว่า[5] แท้จริงพวกเขานั้นเป็นผู้ปฏิเสธการศรัทธา

ذَٰلِكَ أَن لَّمْ يَكُن رَّبُّكَ مُهْلِكَ ٱلْقُرَىٰ بِظُلْمٍ
وَأَهْلُهَا غَٰفِلُونَ ﴿١٣١﴾

131. นั่นก็เพราะว่า พระเจ้าของเจ้านั้นมิเคยเป็นผู้ทำลายเมืองทั้งหลายด้วยความอธรรม โดยที่ชาวเมืองเหล่านั้นไม่รู้อะไร[6]

وَلِكُلٍّ دَرَجَٰتٌ مِّمَّا عَمِلُوا۟ ۚ وَمَا رَبُّكَ
بِغَٰفِلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٢﴾

132. และสำหรับแต่ละคนนั้นมีหลายระดับขั้น[7] เนื่องจากสิ่งที่พวกเขาได้ประกอบไว้และพระเจ้าของเจ้านั้นมิใช่เผลอไผลในสิ่งที่พวกเขากระทำกัน

---

[1] คือให้พวกอธรรมเป็นสหายซึ่งกันและกัน เนื่องจากมีเป้าหมายอย่างเดียวกันในการประพฤติตน

[2] คือวันกิยามะฮฺ

[3] คือขอสารภาพว่าบรรดารอซูลของพระองค์ได้นำโองการไปประกาศและเตือนให้ทราบถึงการพบกันวันนี้ แต่พวกข้าพระองค์ไม่เชื่อ

[4] คือหลอกลวงว่าพวกเขาจะไม่ตาย หรือถ้าตายก็ไม่มีการฟื้นคืนชีพ พวกเขาจึงไม่ศรัทธา

[5] หมายถึงการสารภาพ

[6] กล่าวคือทุกเมืองที่ถูกลงโทษนั้นหลังจากที่พระองค์ได้ส่งรอซูลไปก่อนแล้วทั้งสิ้น แต่ประชาชนแห่งเมืองนั้น ๆ ฝ่าฝืนและดื้อดึง

[7] คือจะได้รับการตอบแทนในระดับขั้นต่าง ๆ กัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผลงานของแต่ละคน

133. และพระเจ้าของเจ้านั้นคือผู้ทรงมั่งมี[1] ผู้ทรงเอ็นดูเมตตา หากพระองค์ทรงประสงค์ พระองค์ก็จะทรงให้พวกเจ้าหมดสิ้นไป[2] และจะทรงให้สืบ[3] แทนจากพวกเจ้า ตามที่พระองค์ทรงประสงค์ ดังที่ได้ทรงบังเกิดพวกเจ้ามาจากลูกหลานของกลุ่มชนอื่น

وَرَبُّكَ ٱلْغَنِيُّ ذُو ٱلرَّحْمَةِ ۚ إِن يَشَأْ
يُذْهِبْكُمْ وَيَسْتَخْلِفْ مِنۢ بَعْدِكُم
مَّا يَشَآءُ كَمَآ أَنشَأَكُم مِّن ذُرِّيَّةِ قَوْمٍ
ءَاخَرِينَ ﴿١٣٣﴾

134. แท้จริงสิ่งที่พวกเจ้าถูกสัญญาไว้[4] นั้นจะมาแน่นอน และพวกเจ้านั้นไม่สามารถที่จะรอดพ้นไปได้[5]

إِنَّ مَا تُوعَدُونَ لَءَاتٍ ۖ وَمَآ أَنتُم
بِمُعْجِزِينَ ﴿١٣٤﴾

135. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ประชาชาติของฉันทั้งหลาย จงปฏิบัติตามสภาพ[6] ของพวกท่านเถิด แท้จริงฉันก็จะเป็นผู้ปฏิบัติด้วย[7] และพวกท่านจะได้รู้ว่าใครกัน บั้นปลาย[8] แห่งปรโลกจะเป็นของเขา แท้จริงบรรดาผู้อธรรมนั้นจะไม่ได้รับความสำเร็จ

قُلْ يَٰقَوْمِ ٱعْمَلُوا۟ عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّى عَامِلٌ ۖ
فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَن تَكُونُ لَهُۥ عَٰقِبَةُ
ٱلدَّارِ ۗ إِنَّهُۥ لَا يُفْلِحُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿١٣٥﴾

136. และพวกเขาได้ให้มีส่วนหนึ่งสำหรับอัลลอฮฺ ซึ่งสิ่งที่พระองค์ได้บังเกิดขึ้นอันได้แก่พืชและปศุสัตว์ โดยที่พวกเขากล่าวว่า นี้สำหรับอัลลอฮฺตามการอ้างของพวกเขา และนี้สำหรับบรรดาภาคีของพวกเรา[9] แล้วส่วนที่เป็นของ

وَجَعَلُوا۟ لِلَّهِ مِمَّا ذَرَأَ مِنَ ٱلْحَرْثِ
وَٱلْأَنْعَٰمِ نَصِيبًا فَقَالُوا۟ هَٰذَا لِلَّهِ
بِزَعْمِهِمْ وَهَٰذَا لِشُرَكَآئِنَا ۖ فَمَا كَانَ
لِشُرَكَآئِهِمْ فَلَا يَصِلُ إِلَى ٱللَّهِ

---

[1] คือทรงมั่งมีทุกสิ่งทุกอย่างกล่าวคือถ้าพระองค์ทรงประสงค์สิ่งใดสิ่งนั้นย่อมมีอยู่ที่พระองค์โดยครบถ้วน

[2] คือทรงทำลายพวกเจ้าให้หมดสิ้นไป

[3] คือให้มีผู้อื่นสืบแทนพวกเจ้า

[4] หมายถึงการลงโทษในวันปรโลก

[5] คือรอดพ้นจากการลงโทษของพระองค์

[6] คือตามสภาพแห่งการเชื่อมั่นของพวกท่าน

[7] คือปฏิบัติตามสภาพที่ฉันประกาศเชิญชวนพวกท่าน

[8] คือบั้นปลายแห่งชัยชนะ แน่นอนย่อมเป็นของนะบี เพราะเป็นแนวทางอันถูกต้องที่ได้รับมาจากอัลลอฮฺ

[9] คือบรรดาภาคีที่พวกเขาอุปโลกน์ขึ้นให้มีหุ้นส่วนกับอัลลอฮฺ

وَمَا كَانَ لِلَّهِ فَهُوَ يَصِلُ إِلَىٰ
شُرَكَآئِهِمْ سَآءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿١٣٦﴾

บรรดาภาคีแห่งพวกเขานั้นก็จะไม่ถึงอัลลอฮฺ[1] แต่ส่วนที่เป็นของอัลลอฮฺนั้น จะถึงบรรดาภาคีของพวกเขา[2] ช่างชั่วช้าแท้ ๆ สิ่งที่พวกเขาตัดสินกัน

وَكَذَٰلِكَ زَيَّنَ لِكَثِيرٍ مِّنَ
ٱلْمُشْرِكِينَ قَتْلَ أَوْلَٰدِهِمْ
شُرَكَآؤُهُمْ لِيُرْدُوهُمْ وَلِيَلْبِسُوا۟
عَلَيْهِمْ دِينَهُمْ ۖ وَلَوْ شَآءَ ٱللَّهُ مَا فَعَلُوهُ ۖ
فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿١٣٧﴾

137. และในทำนองนั้นแหละ บรรดาภาคีของพวกเขา[3] นั้น ได้ทำให้สวยงามแก่จำนวนมากมายในหมู่มุชริกีน ซึ่งการฆ่าลูก ๆ ของพวกเขาเพื่อที่จะทำลายพวกเขา และเพื่อที่จะให้สับสนแก่พวกเขา ซึ่งศาสนา[4] ของพวกเขา และแม้ว่าอัลลอฮฺประสงค์[5] แล้ว พวกเขาย่อมไม่กระทำมัน เจ้า[6] จงปล่อยพวกเขา และสิ่งที่พวกเขาอุปโลกน์ความเท็จกันเถิด

وَقَالُوا۟ هَٰذِهِۦٓ أَنْعَٰمٌ وَحَرْثٌ حِجْرٌ
لَّا يَطْعَمُهَآ إِلَّا مَن نَّشَآءُ بِزَعْمِهِمْ
وَأَنْعَٰمٌ حُرِّمَتْ ظُهُورُهَا وَأَنْعَٰمٌ لَّا يَذْكُرُونَ
ٱسْمَ ٱللَّهِ عَلَيْهَا ٱفْتِرَآءً عَلَيْهِ ۚ سَيَجْزِيهِم

138. และพวกเขากล่าวว่า นี้คือปศุสัตว์ และพืชผลที่หวงห้ามไว้ ซึ่งไม่มีใครจะบริโภคมันได้ นอกจากผู้ที่เราประสงค์[7] เท่านั้น ด้วยการอ้างของพวกเขา และปศุสัตว์ที่หลังของมันถูกห้าม[8] และปศุสัตว์ ที่พวกเขาจะไม่กล่าวพระนามของ

---

[1] คือจะนำไปใช้หรือบริจาคในทางของอัลลอฮฺไม่ได้ หากแต่เก็บไว้ใช้จ่ายในการเคารพสักการะบรรดาเจว็ดเท่านั้น

[2] คืออนุมัติส่วนที่เป็นของอัลลอฮฺให้ใช้จ่ายในวิถีทางแห่งเจว็ดของพวกเขาได้

[3] หมายถึงพวกญินที่พวกเขาให้เป็นภาคีแก่อัลลอฮฺ

[4] หมายถึงแนวทางของพวกเขาที่เคยปฏิบัติกันมาในอดีต นั่นคือการเอ็นดูเมตตาแก่ลูก ๆ มิใช่ฆ่าลูก ๆ เพราะกลัวความจน

[5] คือประสงค์มิให้พวกเขาทำโดยใช้อำนาจบังคับ แต่ที่พระองค์ทรงปล่อยให้พวกเขาทำกันนั้นเนื่องจากพระองค์ทรงให้อิสระแก่มนุษย์ที่จะทำอะไรได้ตามความต้องการ แต่ต้องรับผิดชอบในสิ่งที่เขาได้กระทำ

[6] หมายถึงนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[7] หมายถึงเฉพาะพวกผู้ชายและผู้ทำหน้าที่ดูแลเจว็ดเท่านั้น

[8] คือถูกห้ามมิให้ขับขี่หรือบรรทุก

بِمَا كَانُوا۟ يَفْتَرُونَ ﴿١٣٨﴾

อัลลอฮฺบนมัน[1] ทั้งนี้เป็นการอุปโลกน์ ความเท็จให้แก่พระองค์[2] ซึ่งพระองค์จะทรงตอบแทนลงโทษพวกเขาในสิ่งที่พวกเขาอุปโลกน์ความเท็จขึ้น

وَقَالُوا۟ مَا فِى بُطُونِ هَٰذِهِ ٱلْأَنْعَٰمِ خَالِصَةٌ لِّذُكُورِنَا وَمُحَرَّمٌ عَلَىٰٓ أَزْوَٰجِنَا ۖ وَإِن يَكُن مَّيْتَةً فَهُمْ فِيهِ شُرَكَآءُ ۚ سَيَجْزِيهِمْ وَصْفَهُمْ ۚ إِنَّهُۥ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿١٣٩﴾

139. และพวกเขากล่าวว่า สิ่งที่อยู่ในท้องของปศุสัตว์[3]เหล่านี้นั้น เฉพาะบรรดาผู้ชายของเราเท่านั้น และเป็นสิ่งที่ต้องห้ามแก่บรรดาภรรยาของเรา และหากว่ามัน[4]ตาย พวกเขา[5]ก็เป็นผู้มีหุ้นส่วนในมัน และพระองค์จะทรงตอบแทนลงโทษพวกเขา ในการที่พวกเขาได้กำหนดลักษณะไว้[6] แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงปรีชาญาณผู้ทรงรอบรู้

قَدْ خَسِرَ ٱلَّذِينَ قَتَلُوٓا۟ أَوْلَٰدَهُمْ سَفَهًۢا بِغَيْرِ عِلْمٍ وَحَرَّمُوا۟ مَا رَزَقَهُمُ ٱللَّهُ ٱفْتِرَآءً عَلَى ٱللَّهِ ۚ قَدْ ضَلُّوا۟ وَمَا كَانُوا۟ مُهْتَدِينَ ﴿١٤٠﴾

140. แท้จริงได้ขาดทุนแล้ว บรรดาผู้ที่ฆ่าลูก ๆ ของพวกเขา[7] เพราะความโง่เขลาโดยปราศจากความรู้ และให้เป็นที่ต้องห้ามในสิ่งที่อัลลอฮฺให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเขา ทั้งนี้เป็นการอุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮฺ แท้จริงนั้นพวกเขาหลงผิดไปและพวกเขาไม่เคยได้รับคำแนะนำ

---

[1] หากแต่พวกเขาจะกล่าวนามเจว็ดของพวกเขาเท่านั้นขณะที่เชือดมัน

[2] คืออุปโลกน์ว่าเป็นกำหนดกฎเกณฑ์ที่พระองค์ทรงวางไว้

[3] หมายถึงอูฐที่เรียกว่า อัล-บะฮีเราะฮฺ อันได้แก่อูฐที่ผ่าหูไว้เป็นเครื่องหมายในเมื่ออูฐตัวนั้นให้ลูกห้าตัว ซึ่งตัวที่ห้าเป็นตัวเมียและอูฐที่เรียกว่า อัซซาอิบะฮฺ อันได้แก่อูฐที่ได้บนบานอุทิศให้แก่เจว็ด และถูกปล่อยให้หากินตามใจชอบโดยที่ไม่มีใครรังแกมัน

[4] หมายถึงลูกในท้องของมัน

[5] พวกเขาทั้งชายและหญิง

[6] คือกำหนดลักษณะของอูฐว่าเป็นที่ต้องห้ามบ้างและเป็นที่อนุมัติบ้างตามอารมณ์ของพวกเขา

[7] หมายถึงพวกมุชริกมักกะฮฺ

۞ وَهُوَ ٱلَّذِىٓ أَنشَأَ جَنَّٰتٍ مَّعْرُوشَٰتٍ وَغَيْرَ
مَعْرُوشَٰتٍ وَٱلنَّخْلَ وَٱلزَّرْعَ مُخْتَلِفًا أُكُلُهُۥ
وَٱلزَّيْتُونَ وَٱلرُّمَّانَ مُتَشَٰبِهًا وَغَيْرَ
مُتَشَٰبِهٍ ۚ كُلُوا۟ مِن ثَمَرِهِۦٓ إِذَآ أَثْمَرَ وَءَاتُوا۟
حَقَّهُۥ يَوْمَ حَصَادِهِۦ ۖ وَلَا تُسْرِفُوٓا۟ ۚ إِنَّهُۥ
لَا يُحِبُّ ٱلْمُسْرِفِينَ ﴿١٤١﴾

141. และพระองค์นั้นคือผู้ที่ทรงให้มีขึ้น ซึ่งสวนทั้งหลาย ทั้งที่ถูกให้มีร้านขึ้น[1] และไม่ถูกให้มีร้านขึ้น[2] และต้นอินทผลัม และพืชโดยที่ผลของมันมีต่าง ๆ กัน และต้นซัยตูน[3] และต้นทับทิมโดยที่มีความละม้ายคล้ายกัน[4] และไม่ละม้ายคล้ายกัน[5] จงบริโภคจากผลของมันเถิด เมื่อมันออกผล และจงจ่ายส่วนอันเป็นสิทธิ[6] ในมันด้วย ในวันแห่งการเก็บเกี่ยวมัน[7] และจงอย่าฟุ่มเฟือย[8] แท้จริงพระองค์ไม่ทรงชอบผู้ฟุ่มเฟือยทั้งหลาย

وَمِنَ ٱلْأَنْعَٰمِ حَمُولَةً وَفَرْشًا ۚ كُلُوا۟
مِمَّا رَزَقَكُمُ ٱللَّهُ وَلَا تَتَّبِعُوا۟ خُطُوَٰتِ ٱلشَّيْطَٰنِ ۚ
إِنَّهُۥ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿١٤٢﴾

142. และจากหมู่ปศุสัตว์นั้น (ได้ทรงให้มี) ที่ใช้บรรทุก[9] และที่ใช้เชือด[10] จงบริโภคจากสิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้าเถิด และจงอย่าตามก้าวเดิน[11] ของชัยฏอน แท้จริงมันคือศัตรูอันชัดแจ้งของพวกเจ้า

---

[1] คือสวนองุ่นชนิดพันธุ์เลื้อยที่ต้องทำร้านให้แก่มัน

[2] คือสวนองุ่นชนิดที่ไม่ต้องทำร้านให้แก่มัน

[3] พันธุ์หนึ่งของต้นมะกอก

[4] คือละม้ายคล้ายกันในรูปร่างและลักษณะ

[5] คือแตกต่างกันในรสชาติ

[6] หมายถึงส่วนซะกาตในผลของมัน

[7] หมายถึงเมื่อถึงฤดูเก็บเกี่ยวกล่าวคือสำหรับซะกาตผลพืชนั้น เมื่อเก็บเกี่ยวเมื่อใดก็ให้ออกซะกาตเมื่อนั้น ถ้าเก็บเกี่ยวถึงสามครั้งในหนึ่งปีก็ต้องออกซะกาตถึงสามครั้ง ซึ่งแตกต่างกับซะกาตเงินทองและปศุสัตว์ให้ออกเพียงปีละครั้งเท่านั้น

[8] คืออย่าใช้จ่ายให้ฟุ่มเฟือย กล่าวคือ อย่าให้ถือว่าเป็นของเราจะใช้จ่ายอย่างไรก็ได้

[9] อันได้แก่อูฐและลา เป็นต้น

[10] อันได้แก่สัตว์เล็ก ๆ เช่น แพะแกะ เป็นต้น แต่ถ้าจำเป็นต้องเชือดสัตว์ใหญ่ เช่น วัว ควาย และอูฐ เพื่อเป็นอาหารก็ย่อมกระทำได้

[11] คือปฏิบัติตามการชี้นำของชัยฏอนประหนึ่งเดินตามก้าวเดินของมัน

ثَمَٰنِيَةَ أَزْوَٰجٍ مِّنَ ٱلضَّأْنِ ٱثْنَيْنِ
وَمِنَ ٱلْمَعْزِ ٱثْنَيْنِ قُلْ ءَآلذَّكَرَيْنِ حَرَّمَ
أَمِ ٱلْأُنثَيَيْنِ أَمَّا ٱشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ أَرْحَامُ
ٱلْأُنثَيَيْنِ نَبِّـُٔونِى بِعِلْمٍ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿١٤٣﴾

143. และ (ได้ทรงให้มี) สัตว์แปดตัวเป็นคู่ ๆ[1] คือจากแกะสองตัว และจากแพะสองตัว จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ตัวผู้สองตัว[2] นั้น หรือที่พระองค์ทรงห้าม หรือว่า ตัวเมียสองตัวนั้น[3] หรือว่าที่มดลูกของตัวเมียทั้งสองนั้นได้คุ้มครองรักษาไว้[4] พวกท่านจงแจ้งให้ฉันทราบด้วยความรู้อันใดอันหนึ่ง หากพวกท่านพูดจริง

وَمِنَ ٱلْإِبِلِ ٱثْنَيْنِ وَمِنَ ٱلْبَقَرِ ٱثْنَيْنِ قُلْ
ءَآلذَّكَرَيْنِ حَرَّمَ أَمِ ٱلْأُنثَيَيْنِ أَمَّا ٱشْتَمَلَتْ
عَلَيْهِ أَرْحَامُ ٱلْأُنثَيَيْنِ أَمْ كُنتُمْ شُهَدَآءَ
إِذْ وَصَّىٰكُمُ ٱللَّهُ بِهَٰذَا فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ
ٱفْتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا لِّيُضِلَّ ٱلنَّاسَ بِغَيْرِ
عِلْمٍ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٤٤﴾

144. และจากอูฐสองตัว และจากวัวสองตัว จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ตัวผู้สองตัวนั้น[5] กระนั้นหรือที่พระองค์ทรงห้ามหรือว่าตัวเมียทั้งสอง[6] นั้นหรือที่มดลูกของตัวเมียทั้งสองนั้นได้คุ้มครองรักษาไว้[7] หรือว่าพวกท่านร่วมอยู่ขณะที่อัลลอฮฺได้ทรงรับสั่งแก่พวกท่านด้วยสิ่งนี้[8] ก็ใครเล่าคือผู้อธรรมยิ่งกว่าผู้ที่ได้อุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮฺ[9] เพื่อจะทำให้มนุษย์หลงผิด โดยไม่มีความรู้[10] แท้จริงอัลลอฮฺนั้นจะไม่ทรงแนะนำกลุ่มชนที่อธรรม

---

[1] คือสี่คู่ด้วยกันแต่ละคู่มีตัวผู้ตัวเมีย

[2] คือแกะตัวผู้และแพะตัวผู้

[3] คือแกะตัวเมียและแพะตัวเมีย

[4] หมายถึงลูกของแกะและแพะที่ยังอยู่ในมดลูกแม่ของมันทั้งสอง

[5] หมายถึงอูฐตัวผู้และวัวตัวผู้

[6] คืออูฐตัวเมียและวัวตัวเมีย

[7] หมายถึงลูกของอูฐและวัวที่ยังอยู่ในมดลูกแม่ของมันทั้งสอง

[8] เป็นคำถามในเชิงปฏิเสธและแฝงไว้ด้วยการตำหนิ กล่าวคือพระองค์ไม่เคยรับสั่งแก่พวกท่านในเรื่องนี้เลย พวกท่านยืนยันได้ไหมว่าพระองค์ทรงรับสั่งดังกล่าวโดยที่พวกท่านร่วมรับฟังกันอยู่ ช่างกล้าอุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮฺเสียนี่กระไร

[9] คืออุปโลกน์ว่าพระองค์ทรงห้ามมิให้บริโภคสัตว์ดังกล่าว

[10] คือโดยผู้ที่ทำการอุปโลกน์นั้นไม่มีความรู้ใด ๆ ทั้งสิ้น

قُل لَّآ أَجِدُ فِي مَآ أُوحِيَ إِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلَىٰ طَاعِمٖ
يَطۡعَمُهُۥٓ إِلَّآ أَن يَكُونَ مَيۡتَةً أَوۡ دَمٗا مَّسۡفُوحًا
أَوۡ لَحۡمَ خِنزِيرٖ فَإِنَّهُۥ رِجۡسٌ أَوۡ فِسۡقًا أُهِلَّ
لِغَيۡرِ ٱللَّهِ بِهِۦۚ فَمَنِ ٱضۡطُرَّ غَيۡرَ بَاغٖ وَلَا عَادٖ فَإِنَّ
رَبَّكَ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ١٤٥

145. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ฉันไม่พบว่าในสิ่งที่ถูกให้เป็นโองการแก่ฉันนั้น มีสิ่งต้องห้ามแก่ผู้บริโภคที่จะบริโภคมัน นอกจากสิ่งนั้นเป็นสัตว์ที่ตายเอง[1] หรือเลือดที่ไหลออก[2] หรือเนื้อสุกร[3] แท้จริงมันเป็นสิ่งโสมม หรือเป็นสิ่งละเมิด[4] ซึ่งถูกเปล่งนามอื่นจากอัลลอฮฺที่มัน[5] ถ้าผู้ใดได้รับความคับขัน โดยมิใช่เป็นผู้แสวงหา[6] และมิใช่ผู้ละเมิด[7] แล้วไซร้ แท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ เป็นผู้ทรงเอ็นดูเมตตา

وَعَلَى ٱلَّذِينَ هَادُواْ حَرَّمۡنَا كُلَّ ذِي ظُفُرٖۖ
وَمِنَ ٱلۡبَقَرِ وَٱلۡغَنَمِ حَرَّمۡنَا عَلَيۡهِمۡ
شُحُومَهُمَآ إِلَّا مَا حَمَلَتۡ ظُهُورُهُمَآ
أَوِ ٱلۡحَوَايَآ أَوۡ مَا ٱخۡتَلَطَ بِعَظۡمٖۚ ذَٰلِكَ
جَزَيۡنَٰهُم بِبَغۡيِهِمۡۖ وَإِنَّا لَصَٰدِقُونَ ١٤٦

146. และแก่บรรดาผู้เป็นยิวนั้น เราได้ห้ามสัตว์ทุกชนิดที่นิ้วตีนไม่แยกจากกัน[8] และจากวัวและแพะนั้น เราได้ห้ามแก่พวกเขา ซึ่งไขมันของมัน นอกจากไขมันที่หลังของมัน หรือลำไส้ได้อุ้มไว้[9] หรือที่ปะปนอยู่ที่กระดูกนั่นแหละ เราได้ลงโทษพวกเขา เนื่องด้วยความอธรรมของพวกเขา และแท้จริงเรานั้นเป็นผู้พูดจริง

---

[1] และรวมถึงสัตว์ที่มิได้เชือดตามบัญญัติศาสนาด้วย

[2] คือไหลออกมาขณะทำการเชือด

[3] หมายถึงไขมันของมันและส่วนอื่น ๆ ของมันทั้งหมดด้วย ทั้งนี้ก็เพราะว่าเมื่อห้ามเนื้อแดงของมันซึ่งเป็นส่วนที่ดีที่สุดของมันแล้ว ส่วนที่เลวกว่าก็ย่อมถูกห้ามมากกว่า

[4] หมายถึงสัตว์ที่ถูกเชือดโดยละเมิดบัญญัติศาสนา

[5] คือขณะเชือดมัน

[6] คือมิใช่มีเจตนาแสวงหาทางที่จะบริโภคโดยสร้างสถานการณ์ให้คับขันขึ้น

[7] คือละเมิดขอบเขตแห่งความจำเป็นในการรักษาซึ่งชีวิต

[8] เช่น อูฐ นกกระจอกเทศ ห่าน และเป็ด เป็นต้น

[9] คือไขมันที่อยู่ในเนื้อสันหลังของมัน และที่อยู่ในลำไส้ของมัน

فَإِن كَذَّبُوكَ فَقُل رَّبُّكُمْ ذُو رَحْمَةٍ
وَاسِعَةٍ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُهُ عَنِ الْقَوْمِ
الْمُجْرِمِينَ ﴿١٤٧﴾

147. หากพวกเขาปฏิเสธเจ้า ก็จงกล่าวเถิดว่า พระเจ้าของพวกเจ้านั้นเป็นผู้ทรงเอ็นดูเมตตาอันกว้างขวาง และการลงโทษของพระองค์นั้นจะไม่ถูกโต้กลับให้พ้นจากกลุ่มชนที่กระทำความผิด

سَيَقُولُ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا
وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَّمْنَا مِن شَيْءٍ كَذَٰلِكَ
كَذَّبَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ حَتَّىٰ ذَاقُوا بَأْسَنَا
قُلْ هَلْ عِندَكُم مِّنْ عِلْمٍ فَتُخْرِجُوهُ لَنَا
إِن تَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ أَنتُمْ
إِلَّا تَخْرُصُونَ ﴿١٤٨﴾

148. บรรดาผู้ที่ให้มีภาคีขึ้นนั้นจะกล่าวว่า หากว่าอัลลอฮฺทรงประสงค์[1] แล้วไซร้ พวกเราก็ย่อมไม่ให้มีภาคีขึ้น และทั้งบรรพบุรุษของพวกเราอีกด้วย และพวกเราก็ย่อมไม่ให้สิ่งใดเป็นที่ต้องห้าม[2] ในทำนองนั้นแหละบรรดาผู้ก่อนหน้าพวกเขาก็ได้มุสามาแล้ว[3] จนกระทั่งพวกเขาได้ลิ้มรสการลงโทษของเรา จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ที่พวกท่านนั้นมีความรู้อันใดกระนั้นหรือ[4] ฉะนั้นพวกเจ้าจะต้องนำมันออกมาให้แก่เรา พวกท่านจะไม่ปฏิบัติตามสิ่งใด ๆ นอกจากการคาดคิดเอาเท่านั้น และพวกท่านไม่มีอื่นใด นอกจากจะกล่าวเท็จเท่านั้น

قُلْ فَلِلَّهِ الْحُجَّةُ الْبَالِغَةُ فَلَوْ شَاءَ لَهَدَاكُمْ
أَجْمَعِينَ ﴿١٤٩﴾

149. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่าอัลลอฮฺนั้นทรงมีหลักฐานอันทั่วถึง[5] หากว่าพระองค์ทรงประสงค์แล้ว แน่นอนพระองค์ก็ย่อมแนะนำพวกท่านแล้วทั้งหมด[6]

---

[1] คือประสงค์ที่จะไม่ให้พวกเขากระทำ

[2] คือไม่ให้สัตว์ประเภทหนึ่งประเภทใดเป็นที่ต้องห้ามในการบริโภค

[3] โกหกว่าอัลลอฮฺทรงใช้ให้ทำอย่างนั้นห้ามทำอย่างนี้ ทั้ง ๆ ที่พระองค์มิได้ทรงใช้และห้ามแต่อย่างใด

[4] เป็นคำถามเพื่อปรามพวกเขา มิใช่เพื่อต้องการรู้ เพราะรู้อยู่แล้วว่าพวกเขาไม่มีหลักฐานใด ๆ

[5] คือทั่วถึงทุกสิ่งทุกอย่างในการยืนยันความเป็นจริง ซึ่งแตกต่างกับพวกท่าน ได้แต่อ้างเท่านั้น หาได้มีหลักฐานยืนยันไม่

[6] แนะนำให้พวกท่านได้รับความเข้าใจและยอมรับความจริง

قُلْ هَلُمَّ شُهَدَآءَكُمُ ٱلَّذِينَ يَشْهَدُونَ أَنَّ ٱللَّهَ حَرَّمَ هَٰذَا ۖ فَإِن شَهِدُوا۟ فَلَا تَشْهَدْ مَعَهُمْ ۚ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَآءَ ٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا وَٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِٱلْـَٔاخِرَةِ وَهُم بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ ﴿١٥٠﴾

150. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกท่านจงนำมาซึ่งบรรดาพยานของพวกท่านที่จะยืนยันว่า แท้จริงอัลลอฮฺได้ทรงห้ามสิ่งนี้[1] แล้วถ้าพวกเขา (เป็นพยาน) ยืนยัน เจ้าก็อย่ายืนยันกับพวกเขาด้วยและอย่าตามความใคร่ใฝ่ต่ำของบรรดาผู้ที่ปฏิเสธโองการทั้งหลายของเราและบรรดาผู้ที่ไม่ศรัทธาต่อปรโลก และขณะเดียวกันพวกเขาก็ให้สิ่งอื่นเท่าเทียมกับพระเจ้าของพวกเขา

۞ قُلْ تَعَالَوْا۟ أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبُّكُمْ عَلَيْكُمْ ۖ أَلَّا تُشْرِكُوا۟ بِهِۦ شَيْـًٔا ۖ وَبِٱلْوَٰلِدَيْنِ إِحْسَٰنًا ۖ وَلَا تَقْتُلُوٓا۟ أَوْلَٰدَكُم مِّنْ إِمْلَٰقٍ ۖ نَّحْنُ نَرْزُقُكُمْ وَإِيَّاهُمْ ۖ وَلَا تَقْرَبُوا۟ ٱلْفَوَٰحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ ۖ وَلَا تَقْتُلُوا۟ ٱلنَّفْسَ ٱلَّتِى حَرَّمَ ٱللَّهُ إِلَّا بِٱلْحَقِّ ۚ ذَٰلِكُمْ وَصَّىٰكُم بِهِۦ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٥١﴾

151. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่าท่านทั้งหลายจงมากันเถิด ฉันจะอ่านให้ฟังสิ่งที่พระเจ้าของพวกท่านได้ห้ามไว้แก่พวกท่านคือ พวกเจ้าอย่าให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นภาคีกับพระองค์ และจงทำดีต่อผู้บังเกิดเกล้าทั้งสองจริง ๆ และอย่าฆ่าลูกของพวกเจ้า เนื่องจากความจน เราเป็นผู้ให้ปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า และแก่พวกเขา[2] และจงอย่าเข้าใกล้บรรดาสิ่งชั่วช้า[3] ทั้งที่เปิดเผยและที่ปกปิด และอย่าฆ่าชีวิต[4] ที่อัลลอฮฺทรงห้ามไว้ นอกจากด้วยสิทธิอันชอบธรรมเท่านั้น[5] นั่นแหละ ที่พระองค์ได้ทรงสั่งเสียมันไว้แก่พวกเจ้า เพื่อว่าพวกเจ้าจะใช้ปัญญา

---

[1] หมายถึงสัตว์ประเภทต่าง ๆ ที่พวกเขาอ้างขึ้น

[2] พวกลูก ๆ ของพวกเจ้าด้วย

[3] หมายถึงการทำซินาและสิ่งอื่น ๆ ที่มีโทษมหันต์

[4] หมายถึงชีวิตมนุษย์

[5] หมายถึงสิทธิที่จะให้อีกชีวิตหนึ่งตายตกไปตามกัน เช่นการฆ่าผู้ที่ฆ่าคนอื่นโดยเจตนา ทั้งนี้เพื่อลงโทษให้เขาตายตามกันหรือฆ่าผู้ที่เป็นมุรฺตัด ทั้งนี้หลังจากให้เวลาแก่เขาสามวันเพื่อให้เขาสำนึกผิด หลังจากสามวันแล้วถ้าเขายังไม่สำนึกผิดก็ให้ประหารชีวิตได้

152. และจงอย่าเข้าใกล้ทรัพย์สมบัติของเด็กกำพร้า นอกจากด้วยวิถีทางที่ดียิ่ง จนกว่าเขาจะบรรลุวัยฉกรรจ์ และจงให้ครบเต็มซึ่งเครื่องตวงและเครื่องชั่งด้วยความเที่ยงตรง เราจะไม่บังคับชีวิตใดนอกจากที่ชีวิตนั้นมีความสามารถเท่านั้น และเมื่อพวกเจ้าพูด ก็จงยุติธรรม และแม้ว่าเขา[1] จะเป็นญาติที่ใกล้ชิดก็ตาม และต่อสัญญาของอัลลอฮฺนั้นก็จงปฏิบัติตามให้ครบถ้วน นั่นแหละที่พระองค์ได้ทรงสั่งเสียมันไว้แก่พวกเจ้า เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รำลึก

وَلَا تَقْرَبُوا۟ مَالَ ٱلْيَتِيمِ إِلَّا بِٱلَّتِى هِىَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُۥ ۖ وَأَوْفُوا۟ ٱلْكَيْلَ وَٱلْمِيزَانَ بِٱلْقِسْطِ ۖ لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا ۖ وَإِذَا قُلْتُمْ فَٱعْدِلُوا۟ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ ۖ وَبِعَهْدِ ٱللَّهِ أَوْفُوا۟ ۚ ذَٰلِكُمْ وَصَّىٰكُم بِهِۦ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٢﴾

153. และแท้จริงนี้คือทางของข้าอันเที่ยงตรง พวกเจ้าจงปฏิบัติตามมันเถิด และอย่าปฏิบัติตามหลาย ๆ ทาง[2] เพราะมันจะทำให้พวกเจ้าแยกออกไปจากทางของพระองค์ นั่นแหละที่พระองค์ได้สั่งเสียมันไว้แก่พวกเจ้า เพื่อว่าพวกเจ้าจะยำเกรง

وَأَنَّ هَٰذَا صِرَٰطِى مُسْتَقِيمًا فَٱتَّبِعُوهُ ۖ وَلَا تَتَّبِعُوا۟ ٱلسُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَن سَبِيلِهِۦ ۚ ذَٰلِكُمْ وَصَّىٰكُم بِهِۦ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٥٣﴾

154. แล้วเราได้ให้คัมภีร์แก่มูซาทั้งนี้เป็นการครบถ้วน[3] แก่ผู้ที่กระทำดี และเป็นการแจกแจงในทุกสิ่งทุกอย่าง[4] และเพื่อเป็นการแนะนำและเป็นการเอ็นดูเมตตา เพื่อว่าพวกเขาจะได้ศรัทธาต่อการพบกับพระเจ้าของพวกเขา[5]

ثُمَّ ءَاتَيْنَا مُوسَى ٱلْكِتَٰبَ تَمَامًا عَلَى ٱلَّذِىٓ أَحْسَنَ وَتَفْصِيلًا لِّكُلِّ شَىْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَّعَلَّهُم بِلِقَآءِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٤﴾

---

[1] หมายถึงผู้ที่ถูกกล่าวถึงหรือผู้ที่ถูกยืนยัน

[2] คือทางอื่น ๆ ที่มนุษย์อุตริกำหนดขึ้นเอง ซึ่งมิใช่มาจากอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์

[3] คือให้ครบถ้วนซึ่งความกรุณาเมตตาของพระองค์

[4] ทุกสิ่งทุกอย่างในบัญญัติศาสนาที่พวกเขายังไม่เข้าใจ

[5] ในวันกิยามะฮฺ

وَهَٰذَا كِتَٰبٌ أَنزَلۡنَٰهُ مُبَارَكٞ فَٱتَّبِعُوهُ وَٱتَّقُواْ
لَعَلَّكُمۡ تُرۡحَمُونَ ١٥٥

155. และนี้แหละคือคัมภีร์[1] ที่มีความจำเริญ ซึ่งเราได้ให้คัมภีร์ลงมายังเจ้า[2] จงปฏิบัติตามคัมภีร์นั้นเถิด และจงยำเกรง เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับความเมตตากรุณา

أَن تَقُولُوٓاْ إِنَّمَآ أُنزِلَ ٱلۡكِتَٰبُ عَلَىٰ طَآئِفَتَيۡنِ
مِن قَبۡلِنَا وَإِن كُنَّا عَن دِرَاسَتِهِمۡ لَغَٰفِلِينَ ١٥٦

156. (มิเช่นนั้น)[3] พวกเจ้าจะกล่าวว่า[4] แท้จริงคัมภีร์ได้ถูกประทานลงมาให้แก่สองพวก[5]เท่านั้น ก่อนหน้าพวกข้าพระองค์และแท้จริงพวกข้าพระองค์ไม่รู้เรื่องในการอ่านของพวกเขา[6]

أَوۡ تَقُولُواْ لَوۡ أَنَّآ أُنزِلَ عَلَيۡنَا ٱلۡكِتَٰبُ لَكُنَّآ أَهۡدَىٰ
مِنۡهُمۡۚ فَقَدۡ جَآءَكُم بَيِّنَةٞ مِّن رَّبِّكُمۡ
وَهُدٗى وَرَحۡمَةٞۚ فَمَنۡ أَظۡلَمُ مِمَّن كَذَّبَ بِـَٔايَٰتِ
ٱللَّهِ وَصَدَفَ عَنۡهَاۗ سَنَجۡزِي ٱلَّذِينَ يَصۡدِفُونَ
عَنۡ ءَايَٰتِنَا سُوٓءَ ٱلۡعَذَابِ بِمَا كَانُواْ يَصۡدِفُونَ ١٥٧

157. หรือไม่ก็พวกเจ้าจะกล่าวว่า แท้จริงพวกข้าพระองค์นั้น หากได้มีคัมภีร์ถูกประทานลงมาแก่พวกข้าพระองค์แล้วไซร้ แน่นอนพวกข้าพระองค์ก็เป็นผู้ที่อยู่ในคำแนะนำดียิ่งกว่าพวกเขา[7] แท้จริงนั้นได้มายังพวกเจ้าแล้วจากพระเจ้าของพวกเจ้า ซึ่งหลักฐานอันชัดแจ้ง[8] และคำแนะนำและการเอ็นดูเมตตา ดังนั้นใครเล่าคือผู้ที่อธรรมยิ่งไปกว่าผู้ที่ปฏิเสธบรรดาโองการของอัลลอฮฺและผินหลังให้แก่โองการเหล่านั้น เราจะตอบแทนแก่บรรดาผู้ที่ผินหลังให้แก่โองการทั้งหลายของเรา ซึ่งการลงโทษอันชั่วช้า เนื่องจากการที่พวกเขาผินหลังให้

[1] หมายถึงอัล-กุรอาน

[2] หมายถึงชาวมักกะฮฺ

[3] เป็นข้อความที่ละไว้ซึ่งเป็นที่เข้าใจกันดีในภาษาอาหรับ

[4] กล่าวแก้ตัวในวันกิยามะฮฺ

[5] หมายถึงพวกยิวและพวกคริสต์

[6] คัมภีร์ทั้งสองฉบับนั้นมิใช่เป็นภาษาของพวกเรา ดังนั้นการอ่านของพวกเขา พวกเราจึงฟังไม่รู้เรื่องและพวกเขาก็มิได้ชี้แจงให้พวกเราทราบ

[7] จะเป็นผู้ปฏิบัติตามบัญญัติได้ดีกว่าพวกยิวและพวกคริสต์

[8] หมายถึงคัมภีร์อัล-กุรอาน

158. พวกเขามิได้รอคอยอะไร นอกจากการที่มลาอิกะฮฺจะมายังพวกเขา[1] หรือการที่พระเจ้าของเจ้าจะมา[2] หรือการที่สัญญาณบางอย่างแห่งพระเจ้าของเจ้าจะมา[3] วันที่สัญญาณบางอย่างแห่งพระเจ้าของเจ้ามานั้น จะไม่อำนวยประโยชน์แก่ชีวิตหนึ่งชีวิตใด ซึ่งการศรัทธาของเขาโดยที่เขามิได้ศรัทธามาก่อน[4] หรือมิได้แสวงหาความดีใด ๆ ไว้ในการศรัทธาของเขา[5] จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกท่านจงรอกันเถิด[6] แท้จริงพวกเราก็เป็นผู้รอคอย

هَلْ يَنظُرُونَ إِلَّآ أَن تَأْتِيَهُمُ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ أَوْ يَأْتِىَ
رَبُّكَ أَوْ يَأْتِىَ بَعْضُ ءَايَٰتِ رَبِّكَ ۗ يَوْمَ يَأْتِى بَعْضُ
ءَايَٰتِ رَبِّكَ لَا يَنفَعُ نَفْسًا إِيمَٰنُهَا لَمْ تَكُنْ ءَامَنَتْ
مِن قَبْلُ أَوْ كَسَبَتْ فِىٓ إِيمَٰنِهَا خَيْرًا ۗ قُلِ ٱنتَظِرُوٓا۟
إِنَّا مُنتَظِرُونَ ١٥٨

159. แท้จริงบรรดาผู้ที่แบ่งแยกศาสนาของพวกเขา[7] และพวกเขาได้กลายเป็นนิกายต่าง ๆ[8] นั้นเจ้า (มุฮัมมัด) หาใช่อยู่ในพวกเขาแต่อย่างใดไม่ แท้จริงเรื่องราวของพวกเขานั้น ย่อมไปสู่อัลลอฮฺแล้วพระองค์จะทรงแจ้งแก่พวกเขาในสิ่งที่พวกเขากระทำกัน

إِنَّ ٱلَّذِينَ فَرَّقُوا۟ دِينَهُمْ وَكَانُوا۟ شِيَعًا لَّسْتَ
مِنْهُمْ فِى شَىْءٍ ۚ إِنَّمَآ أَمْرُهُمْ إِلَى ٱللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُم
بِمَا كَانُوا۟ يَفْعَلُونَ ١٥٩

---

[1] คือมาลงโทษพวกเขาโดยเอาวิญญาณของพวกเขา ทั้งนี้ด้วยพระบัญชาของอัลลอฮฺ

[2] หมายถึงการมาของพระองค์เพื่อตัดสินมนุษย์ในวันกิยามะฮฺ ดังที่พระองค์ได้ตรัสไว้ในซูเราะฮฺอัลฟัจริ อายะฮฺที่ 22

[3] หมายถึงสัญญาณแห่งวันกิยามะฮฺ

[4] คือมิได้ศรัทธาก่อนที่สัญญาณแห่งวันกิยามะฮฺจะอุบัติขึ้น

[5] คือศรัทธาอยู่ก่อนแล้วแต่มิได้ประกอบความดีไว้ตามบัญญัติศาสนาที่ตนศรัทธา

[6] คือรอดูกันต่อไปว่าใครจะเป็นฝ่ายที่ถูก

[7] หมายถึงพวกอะฮฺลุลกิตาบ

[8] คือเป็นกลุ่มต่าง ๆ มากมาย ซึ่งแต่ละกลุ่มมีการปฏิบัติแตกต่างกันไป ทั้งนี้เกิดจากได้มีการบัญญัติข้อปฏิบัติทางศาสนากันขึ้นใหม่ตามอารมณ์และละเลยบัญญัติที่นะบีของพวกเขาได้สอนไว้ พระองค์จะทรงชำระพวกเขาเอง

مَن جَآءَ بِٱلْحَسَنَةِ فَلَهُۥ عَشْرُ أَمْثَالِهَا ۖ وَمَن جَآءَ بِٱلسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَىٰٓ إِلَّا مِثْلَهَا وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٦٠﴾

160. ผู้ใดที่นำความดีมา เขาก็จะได้รับสิบเท่าของความดีนั้น และผู้ใดนำความชั่วมาเขาจะไม่ถูกตอบแทน นอกจากเท่าความชั่วนั้นเท่านั้น และพวกเขาจะไม่ถูกอธรรม

قُلْ إِنَّنِى هَدَىٰنِى رَبِّىٓ إِلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ دِينًا قِيَمًا مِّلَّةَ إِبْرَٰهِيمَ حَنِيفًا ۚ وَمَا كَانَ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿١٦١﴾

161. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริงฉันนั้น พระเจ้าของฉันได้แนะนำฉันไปสู่ทางอันเที่ยงตรง คือศาสนาที่เที่ยงแท้อันเป็นแนวทางของอิบรอฮีมผู้ใฝ่หาความจริง และเขา (อิบรอฮีม) ไม่เป็นผู้อยู่ในหมู่ผู้ให้มีภาคีขึ้น

قُلْ إِنَّ صَلَاتِى وَنُسُكِى وَمَحْيَاىَ وَمَمَاتِى لِلَّهِ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٦٢﴾

162. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริงการละหมาดของฉัน และการอิบาดะฮฺ[1] ของฉัน และการมีชีวิตของฉัน และการตายของฉันนั้น เพื่ออัลลอฮฺผู้เป็นพระเจ้าแห่งสากลโลกเท่านั้น

لَا شَرِيكَ لَهُۥ ۖ وَبِذَٰلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا۠ أَوَّلُ ٱلْمُسْلِمِينَ ﴿١٦٣﴾

163. ไม่มีภาคีใด ๆ แก่พระองค์ และด้วยสิ่งนั้นแหละข้าพระองค์ถูกใช้ และข้าพระองค์คือคนแรกในหมู่ผู้สวามิภักดิ์ทั้งหลาย

قُلْ أَغَيْرَ ٱللَّهِ أَبْغِى رَبًّا وَهُوَ رَبُّ كُلِّ شَىْءٍ ۚ وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ إِلَّا عَلَيْهَا ۚ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۚ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُم مَّرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿١٦٤﴾

164. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า อื่นจากอัลลอฮฺกระนั้นหรือ ที่ฉันจะแสวงหาพระเจ้าทั้ง ๆ ที่พระองค์นั้นเป็นพระเจ้าของทุกสิ่ง และแต่ละชีวิตนั้นจะไม่แสวงหาสิ่งใด นอกจากจะเป็นภาระแก่ชีวิตนั้นเองเท่านั้น และไม่มีผู้แบกภาระคนใดจะแบกภาระของผู้อื่นได้ แล้ว

---

[1] คำว่า อิบาดะฮฺ ซึ่งแปลมาจากคำว่า นุซุก นั้น มีความหมายกว้างขวางมาก กล่าวคือการปฏิบัติทุกอย่างตามบัญญัติศาสนานั้นเรียกว่าอิบาดะฮฺทั้งสิ้น ด้วยเหตุนี้คำว่านุซุกในบางครั้งก็ถูกใช้ไปในความหมายของข้อปฏิบัติแต่ละอย่างในพิธีฮัจญ์ และบางทีก็ใช้ไปในความหมายว่า การเชือด เพราะข้อปฏิบัติในพิธีฮัจญ์ก็ดีและการเชือดก็ดีล้วนแต่เป็นอิบาดะฮฺทั้งสิ้น

ยังพระเจ้าของพวกเจ้านั้น คือการกลับไปของพวกเจ้า แล้วพระองค์จะทรงแจ้งแก่พวกเจ้าในสิ่งที่พวกเจ้าขัดแย้งกัน

وَهُوَ ٱلَّذِى جَعَلَكُمْ خَلَٰٓئِفَ ٱلْأَرْضِ وَرَفَعَ
بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَٰتٍ لِّيَبْلُوَكُمْ
فِى مَآ ءَاتَىٰكُمْ ۗ إِنَّ رَبَّكَ سَرِيعُ ٱلْعِقَابِ وَإِنَّهُۥ
لَغَفُورٌ رَّحِيمٌۢ ١٦٥

165. และพระองค์นั้นคือผู้ที่ทรงให้พวกเจ้าเป็นผู้สืบแทนในแผ่นดิน[1] และได้ทรงเทิดบางคนของพวกเจ้าเหนือกว่าอีกบางคนหลายขั้น[2] เพื่อที่พระองค์จะทรงทดสอบพวกเจ้าในสิ่งที่พระองค์ได้ทรงประทานแก่พวกเจ้า แท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้น เป็นผู้รวดเร็วในการลงโทษและแท้จริงพระองค์นั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษผู้ทรงเอ็นดูเมตตา

---

[1] คือสืบแทนมาจากบรรพบุรุษของพวกเจ้าในการปกครองแผ่นดิน และแสวงหาความกรุณาของพระองค์ในนั้น

[2] คือเทิดให้เหนือกว่าทั้งในด้านกำลังกาย กำลังทรัพย์ และกำลังอำนาจ

(7) ซูเราะฮฺ อัล-อะอฺรอฟ

سورة الأعراف

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 206 อายะฮฺ มักกียะฮฺ ได้มีรายงานว่า ซูเราะฮฺนี้ถูกประทานลงมาก่อน ซูเราะฮฺ อัล-อันอามและเป็นซูเราะฮฺที่ถูกประทานลงมาทั้งซูเราะฮฺ เช่นเดียวกับซูเราะฮฺ อัล-อันอาม

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

الٓمٓصٓ ١

1. อะลิฟ ลาม มีม ศอด

كِتَٰبٌ أُنزِلَ إِلَيْكَ فَلَا يَكُن فِي صَدْرِكَ حَرَجٌ مِّنْهُ لِتُنذِرَ بِهِۦ وَذِكْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ ٢

2. มีคัมภีร์ฉบับหนึ่ง[1] ซึ่งถูกประทานลงมาแก่เจ้า[2] ดังนั้นจงอย่าให้ความอึดอัดเนื่องจากคัมภีร์นั้นมีอยู่ในหัวอกของเจ้า ทั้งนี้[3] เพื่อเจ้าจะได้ใช้คัมภีร์นั้นตักเตือน (ผู้คน) และเพื่อเป็นข้อเตือนใจ[4] แก่ผู้ศรัทธาทั้งหลาย

---

[1] คืออัล-กุรอาน

[2] คือท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[3] คำว่า ลิตุนซิเราะ นั้นตกในตำแหน่ง มัฟอูลุลลิอัจญะลิฮฺ แต่ที่มาในรูปของกริยานั้นก็เพราะขาดเงื่อนไขบางประการโปรดดูในอัศ-ซอวีย์

[4] คือเพื่อที่อัล-กุรอานจะได้เป็นข้อเตือนใจแก่บรรดาผู้ศรัทธา กล่าวคือผู้ศรัทธานั้นจะต้องอ่านอัล-กุรอานอยู่เสมอ ในการนี้อัล-กุรอานซึ่งเป็นโองการของอัลลอฮฺจะทำการเตือนใจมุมินให้รำลึกถึงหน้าที่ของเขาอยู่เป็นเนืองนิจ

اتَّبِعُوا مَا أُنزِلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا
مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءَ ۗ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ ٣

3. พวกเจ้าจงปฏิบัติตามสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่พวกเจ้าจากพระเจ้าของพวกเจ้าเถิด และอย่าปฏิบัติตามบรรดาผู้คุ้มครองใด ๆ[1] อื่นจากพระองค์ ส่วนน้อยจากพวกเจ้าเท่านั้นที่จะรำลึก[2]

وَكَم مِّن قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا فَجَاءَهَا بَأْسُنَا بَيَاتًا
أَوْ هُمْ قَائِلُونَ ٤

4. และกี่เมืองแล้วที่เราได้ทำลายมัน[3]โดยที่การลงโทษของเราได้มายังเมืองนั้น ในยามค่ำคืน หรือในขณะที่พวกเขานอนพักผ่อนในเวลาบ่าย

فَمَا كَانَ دَعْوَاهُمْ إِذْ جَاءَهُم بَأْسُنَا إِلَّا أَن قَالُوا
إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ٥

5. มิปรากฏว่า พวกเขาวิงวอนขออื่นใดขณะที่การลงโทษของเราได้มายังพวกเขา นอกจากการที่พวกเขากล่าว (สารภาพ) ว่า แท้จริงพวกข้าพระองค์เป็นผู้อธรรม

فَلَنَسْأَلَنَّ الَّذِينَ أُرْسِلَ إِلَيْهِمْ وَلَنَسْأَلَنَّ
الْمُرْسَلِينَ ٦

6. แน่นอนเราจะถามบรรดาผู้ที่ถูกส่งรอซูลไปยังพวกเขา[4] และแน่นอน เราจะถามบรรดารอซูลทั้งหลายด้วย[5]

---

[1] ความจริงผู้คุ้มครองนั้นมีองค์เดียวเท่านั้นคืออัลลอฮฺ แต่ด้วยความเขลาของมนุษย์จึงได้ถือเอาสิ่งนั้นบ้างผู้นี้บ้างเป็นผู้คุ้มครอง ซึ่งเป็นการงมงายและถือเป็นความผิดมหันต์ ด้วยเหตุนี้อัลลอฮฺจึงได้บัญญัติห้ามไว้ และความที่ว่า จงอย่าปฏิบัติตามบรรดาผู้คุ้มครองใด ๆ นั้น คืออย่าได้ปฏิบัติตามกลุ่มชนผู้งมงายที่ยึดถือสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือผู้หนึ่งผู้ใดเป็นผู้คุ้มครองอื่นจากอัลลอฮฺ

[2] คือรำลึกถึงโองการของอัลลอฮฺที่ได้ชี้แจงแนวทางที่ถูกต้องให้

[3] หมายถึงทำลายชาวเมืองเพราะความดื้อรั้นของพวกเขาที่ไม่ยอมศรัทธาต่อรอซูลของพระองค์ และคำว่ากี่เมืองแล้วนั้นหมายถึง มากมายหลายเมืองแล้ว

[4] คือถามว่าได้ตอบรับคำเชิญชวนของรอซูลประการใดบ้าง และเมื่อตอบรับแล้วได้ให้ความสำคัญต่อบัญญัติของอัลลอฮฺอย่างไร

[5] และถามบรรดารอซูลว่าได้ปฏิบัติหน้าที่แห่งการประกาศศาสนาประการใดบ้างและได้ผลอย่างไร ความจริงเรื่องเหล่านี้อยู่ในความรู้ของอัลลอฮฺโดยหมดสิ้นแล้ว ดังนั้นที่พระองค์จะทรงถาม จึงมิใช่เพื่อต้องการรู้หากแต่เพื่อให้บรรดารอซูลและประชาชาติที่ได้รับเชิญชวนได้ตระหนักถึงหน้าที่ของตน เพราะแต่ละฝ่ายจะต้องถูกสอบสวน

فَلَنَقُصَّنَّ عَلَيْهِم بِعِلْمٍ ۖ وَمَا كُنَّا غَائِبِينَ ﴿٧﴾

7. แน่นอนเราจะนำความรู้มาเล่าให้พวกเขาฟัง[1] และเราไม่เคยหายไปไหน[2]

وَالْوَزْنُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ ۚ فَمَن ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٨﴾

8. และการชั่งในวันนั้น[3] เป็นความจริง ดังนั้นผู้ใดที่ตราชูของเขาหนัก[4] ชนเหล่านี้แหละคือผู้ที่ได้รับความสำเร็จ

وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَٰئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُم بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَظْلِمُونَ ﴿٩﴾

9. และผู้ใดที่ตราชูของเขาเบา[5] ชนเหล่านี้แหละคือผู้ที่ก่อความขาดทุนให้แก่ตัวของพวกเขาเองเนื่องจากการที่พวกเขามิได้ให้ความเป็นธรรมแก่บรรดาโองการของเรา[6]

وَلَقَدْ مَكَّنَّاكُمْ فِي الْأَرْضِ وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعَايِشَ ۗ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿١٠﴾

10. และแท้จริงนั้น เราได้ให้พวกเจ้ามีที่พำนักอยู่ในผืนแผ่นดิน และเราได้ให้มีขึ้นแก่พวกเจ้าซึ่งบรรดาเครื่องยังชีพในผืนแผ่นดินนั้น ส่วนน้อยของพวกเจ้าเท่านั้นที่ขอบคุณ

وَلَقَدْ خَلَقْنَاكُمْ ثُمَّ صَوَّرْنَاكُمْ ثُمَّ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ

11. และแท้จริงเราได้บังเกิดพวกเจ้า[7] แล้วเราได้ให้พวกเจ้าเป็นรูปร่าง[8] แล้วเราได้กล่าวแก่

---

[1] คือความรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างรอซูลของพระองค์ และประชาชาติที่ถูกเชิญชวนให้ศรัทธา

[2] คือพระองค์ทรงรู้ทรงเห็นในทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์กระทำกันอยู่ประหนึ่งว่าพระองค์อยู่ร่วมด้วยแก่ทุกคนโดยมิได้หายไปไหน

[3] คือชั่งความดีและความชั่ว

[4] หมายถึงมีคุณความดีมาก เนื่องจากศรัทธาต่อนะบีของพระองค์ และปฏิบัติตามบัญญัติของพระองค์

[5] คือไม่มีความดีที่ควรได้รับการเห็นชอบเนื่องจากเขาปฏิเสธศรัทธา และดำเนินชีวิตไปตามอารมณ์

[6] คือปฏิเสธโองการของเราด้วยความยะโส ปราศจากการพิจารณาโดยถ่องแท้

[7] หมายถึงนะบีอาดัมเพราะการบังเกิดนะบีอาดัมก็คือการบังเกิดพวกเจ้านั้นเอง เนื่องจากพวกเจ้านั้นมาจากนะบีอาดัม

[8] คือต่อมาก็ได้ทรงให้พวกเจ้าสืบเชื้อสายจากนะบีอาดัมโดยให้พวกเจ้าเป็นรูปร่างขึ้นในครรภ์ของพระนางเฮาวาอฺ และในครรภ์ของผู้เป็นมารดาสืบต่อมา

ٱسْجُدُوا۟ لِءَادَمَ فَسَجَدُوٓا۟ إِلَّآ إِبْلِيسَ
لَمْ يَكُن مِّنَ ٱلسَّٰجِدِينَ ﴿١١﴾

มลาอิกะฮฺว่า จงสุยูด[1]แก่อาดัมเถิด แล้วพวกเขาก็สุยูดกัน นอกจากอิบลีส[2] เท่านั้น มิปรากฏว่ามันอยู่ในหมู่ผู้สุยูด

قَالَ مَا مَنَعَكَ أَلَّا تَسْجُدَ إِذْ أَمَرْتُكَ قَالَ أَنَا۠ خَيْرٌ مِّنْهُ
خَلَقْتَنِى مِن نَّارٍ وَخَلَقْتَهُۥ مِن طِينٍ ﴿١٢﴾

12. พระองค์ตรัสว่า อะไรที่ขัดขวางเจ้ามิให้เจ้าสุยูด ขณะที่ข้าได้ใช้เจ้า มันกล่าวว่า ข้าพระองค์ดีกว่าเขา โดยที่พระองค์ทรงบังเกิดข้าพระองค์จากไฟ และได้บังเกิดเขาจากดิน

قَالَ فَٱهْبِطْ مِنْهَا فَمَا يَكُونُ لَكَ أَن تَتَكَبَّرَ
فِيهَا فَٱخْرُجْ إِنَّكَ مِنَ ٱلصَّٰغِرِينَ ﴿١٣﴾

13. พระองค์ตรัสว่า จงลงจากสวน[3]นั้นไปเสีย ไม่สมควรแก่เจ้าที่จะทำโอหังในนั้น จงออกไปให้พ้น แท้จริงเจ้านั้นอยู่ในหมู่ผู้ต่ำต้อย[4]

قَالَ أَنظِرْنِىٓ إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٤﴾

14. มันกล่าวว่า โปรดผ่อนผันข้าพระองค์จนถึงวันที่พวกเขา[5] ถูกให้ฟื้นคืนชีพด้วยเถิด

قَالَ إِنَّكَ مِنَ ٱلْمُنظَرِينَ ﴿١٥﴾

15. พระองค์ตรัสว่า แท้จริงเจ้าอยู่ในหมู่ผู้ที่ได้รับการผ่อนผัน

قَالَ فَبِمَآ أَغْوَيْتَنِى لَأَقْعُدَنَّ لَهُمْ صِرَٰطَكَ ٱلْمُسْتَقِيمَ ﴿١٦﴾

16. มันกล่าวว่า ด้วยเหตุที่พระองค์ได้ทรงให้ข้าพระองค์ตกอยู่ในความหลงผิด[6] แน่นอนข้าพระองค์จะนั่งขวางกั้นพวกเขา[7] ซึ่งทางอันเที่ยงตรงของพระองค์

---

[1] คำว่า สุยูด ตามความหมายทางภาษานั้นคือการก้มคำนับเพื่อแสดงการเคารพนบนอบ และการกราบลงบนพื้น ในการนี้จึงทำให้มี 2 ทรรศนะด้วยกันคือ ทรรศนะแรกนั้นถือเอาการก้มคำนับ เพราะถือว่าการกราบนั้นจะกระทำแก่เฉพาะอัลลอฮฺเท่านั้น ส่วนอีกทรรศนะหนึ่งถือเอาการกราบลงบนพื้นโดยให้เหตุผลว่า การกราบนั้นถ้าเป็นคำสั่งของอัลลอฮฺให้กระทำแก่ผู้ใดก็ไม่ถือว่าเป็นความผิดแต่อย่างใด

[2] อิบลีสมิใช่มลาอิกะฮฺ หากแต่เป็นตนหนึ่งจากญิน

[3] หมายถึงสวนสวรรค์ที่พระองค์ทรงให้ท่านนะบีอาดัมพำนักอยู่

[4] คือเนื่องจากพระองค์จะทรงลงโทษมันที่ขัดคำสั่งของพระองค์

[5] หมายถึงอาดัมและลูกหลานของท่าน

[6] คือไม่ทรงอภัยโทษให้แก่มันและขับไล่มันให้ออกจากความกรุณาของพระองค์

[7] หมายถึงทำหน้าที่ชักนำพวกเขาให้ออกจากทางอันเที่ยงตรงของพระองค์

ثُمَّ لَآتِيَنَّهُم مِّنۢ بَيۡنِ أَيۡدِيهِمۡ وَمِنۡ خَلۡفِهِمۡ وَعَنۡ أَيۡمَٰنِهِمۡ
وَعَن شَمَآئِلِهِمۡۖ وَلَا تَجِدُ أَكۡثَرَهُمۡ شَٰكِرِينَ ١٧

17. แล้วข้าพระองค์จะมายังพวกเขา จากเบื้องหน้าของพวกเขา และจากเบื้องหลังของพวกเขา และจากเบื้องขวาของพวกเขา และจากเบื้องซ้ายของพวก[1]เขา และพระองค์จะไม่พบว่าส่วนมากของพวกเขานั้น เป็นผู้ขอบคุณ

قَالَ ٱخۡرُجۡ مِنۡهَا مَذۡءُومٗا مَّدۡحُورٗاۖ لَّمَن تَبِعَكَ مِنۡهُمۡ
لَأَمۡلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنكُمۡ أَجۡمَعِينَ ١٨

18. พระองค์ตรัสว่า จงออกจากสวนนั้น[2]ไปในฐานะผู้ถูกติเตียน และถูกขับไล่ ข้าสาบานว่า[3] ผู้ใดในหมู่พวกเขาที่ปฏิบัติตามเจ้า ข้าจะบรรจุให้เต็มญะฮันนัมทั้งจากพวกเจ้าด้วยทั้งหมด

وَيَٰٓـَٔادَمُ ٱسۡكُنۡ أَنتَ وَزَوۡجُكَ ٱلۡجَنَّةَ فَكُلَا مِنۡ حَيۡثُ
شِئۡتُمَا وَلَا تَقۡرَبَا هَٰذِهِ ٱلشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ١٩

19. และพระองค์ตรัสว่า อาดัมเอ๋ย ทั้งเจ้าและคู่ครองของเจ้าจงอยู่ในสวนสวรรค์นั้นเถิด แล้วจงบริโภค ณ ที่ใดก็ได้ที่เจ้าทั้งสองประสงค์ และเจ้าทั้งสองอย่าเข้าใกล้ต้นไม้ต้นนี้ (มิเช่นนั้นแล้ว) เจ้าทั้งสองจะกลายเป็นผู้อยู่ในหมู่ผู้ที่อธรรม

فَوَسۡوَسَ لَهُمَا ٱلشَّيۡطَٰنُ لِيُبۡدِيَ لَهُمَا مَا وُۥرِيَ

20. แล้วชัยฏอนก็ได้กระซิบกระซาบแก่ทั้งสองนั้น[4] เพื่อที่จะเผย แก่เขาทั้งสองซึ่งสิ่งที่ถูกปิดบัง

---

[1] หมายถึงการที่มันจะใช่เล่ห์เพทุบายทุกอย่างที่จะจูงใจให้มนุษย์กระทำชั่วอันเป็นการฝ่าฝืนพระเจ้าของเขา หรือปฏิเสธศรัทธาในพระองค์ เพื่อที่พวกเขาจะได้เป็นเชื้อเพลิงแห่งนรกเช่นเดียวกับมัน ทั้งนี้เป็นการแก้แค้นที่ท่านนะบีอาดัมเป็นต้นเหตุให้มันได้รับความกริ้วโกรธจากอัลลอฮฺ ในการที่พระองค์ทรงแจ้งให้มนุษย์ทราบปฏิบัติการของมันนั้น เพื่อว่าพวกเขาจะได้ตระหนักและระวังตัวไว้

[2] หมายถึงสวนสวรรค์ที่อัลลอฮฺทรงให้นะบีอาดัมและพระนางเฮาวาอฺพำนักอยู่ ความจริงมันมิได้รับอนุญาตให้เข้าไปอยู่ในสวนนั้น หากแต่มันเล็ดลอดเข้าไปทำการหลอกลวงนะบีอาดัมให้กระทำการฝ่าฝืนอัลลอฮฺ แล้วพระองค์จึงได้ทรงขับไล่มันออก

[3] คำว่า ข้าสาบาน นี้เป็นความหมายของ ลาม ที่อยู่ในคำว่า ละมัน เพราะลามนี้อยู่ในตำแหน่งคำสาบาน โปรดดูใน อัล-มะรอฆี และใน อัศ-ซอวีย์ ทั้งหมด

[4] คือกระซิบกระซาบแก่นะบีอาดัมและพระนางเฮาวาอฺ ทั้งนี้หลังจากที่มันสามารถเข้าไปในสถานที่พำนักของท่านทั้งสอง

عَنْهُمَا مِن سَوْءَٰتِهِمَا وَقَالَ مَا نَهَىٰكُمَا رَبُّكُمَا
عَنْ هَٰذِهِ ٱلشَّجَرَةِ إِلَّآ أَن تَكُونَا مَلَكَيْنِ أَوْ تَكُونَا
مِنَ ٱلْخَٰلِدِينَ ﴿٢٠﴾

แก่เขาทั้งสองไว้[1] อันได้แก่สิ่งอันพึงละอาย[2] ของเขาทั้งสอง และมันได้กล่าวว่าพระเจ้าของท่านทั้งสองมิได้ทรงหวงห้ามท่านทั้งสอง ซึ่งต้นไม้ต้นนี้ (เพราะอื่นใด) นอกจากการที่ท่านทั้งสองจะกลายเป็นมลาอิกะฮฺ[3] หรือไม่ก็กลายเป็นผู้อยู่ในหมู่ผู้ที่ยั่งยืนอยู่ตลอดกาลเท่านั้น[4]

وَقَاسَمَهُمَآ إِنِّى لَكُمَا لَمِنَ ٱلنَّٰصِحِينَ ﴿٢١﴾

21. และมันได้สาบานแก่ทั้งสองนั้นว่าแท้จริงฉันอยู่ในพวกที่แนะนำท่านทั้งสอง[5]

فَدَلَّىٰهُمَا بِغُرُورٍ فَلَمَّا ذَاقَا ٱلشَّجَرَةَ بَدَتْ لَهُمَا
سَوْءَٰتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِن وَرَقِ ٱلْجَنَّةِ
وَنَادَىٰهُمَا رَبُّهُمَآ أَلَمْ أَنْهَكُمَا عَن تِلْكُمَا
ٱلشَّجَرَةِ وَأَقُل لَّكُمَآ إِنَّ ٱلشَّيْطَٰنَ لَكُمَا عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٢٢﴾

22. แล้วมันก็ทำให้ทั้งสองนั้นตกอยู่ในสิ่งที่มันต้องการ[6] อันเนื่องจากการหลอกลวง ครั้นเมื่อทั้งสองได้ลิ้มรสต้นไม้ต้นนั้นแล้ว[7] สิ่งอันพึงละอายของเขาทั้งสอง[8] ก็เผยให้ประจักษ์แก่เขาทั้งสองและเขาทั้งสองก็เริ่มปกปิดบน (ส่วนที่น่าละอาย) ของเขาทั้งสองจากใบไม้แห่งสวนสวรรค์[9] นั้น และพระเจ้าของเขาทั้งสองจึงได้

---

[1] หมายถึงว่าทั้งสองนั้นแม้ว่าจะอยู่ในสภาพเปลือยกาย แต่ก็ไม่รู้สึกมีความละอายแต่อย่างใด เนื่องจากอัลลอฮฺยังไม่ทรงเผยให้ทั้งสองได้ประจักษ์ซึ่งความละอาย ประหนึ่งว่าสิ่งที่น่าละอายของทั้งสองนั้นถูกปกปิดอยู่

[2] หมายถึงอวัยวะเพศของทั้งสองอันถือเป็นสิ่งพึงละอาย

[3] คือถ้าได้เข้าใกล้ไม้ต้นนี้และบริโภคผลของมันแล้วท่านทั้งสองก็จะกลายเป็นมลาอิกะฮฺ ซึ่งก็เป็นสิ่งที่น่ายินดี

[4] คือถ้าไม่เป็นมลาอิกะฮฺก็จะมีชีวิตตลอดกาลโดยไม่มีการตาย ทั้งหมดที่มันกล่าวนั้นเป็นการเสกสรรขึ้นทั้งสิ้น ไม่เป็นความจริงแต่ประการใด

[5] คือเป็นผู้ปรารถนาดีจึงได้มาแนะนำท่านทั้งสอง

[6] คือเห็นดีเห็นชอบตามคำหลอกลวงของมัน

[7] หมายถึงลิ้มรสผลของมัน

[8] คืออวัยวะเพศของเขาทั้งสองก็ถูกเผยให้ประจักษ์แก่เขาทั้งสองว่าเป็นสิ่งที่น่าละอาย อันควรแก่การปกปิดเสียเพื่อมิให้ใครเห็น

[9] คือเก็บใบไม้กลัดติดกัน แล้วปิดร่างกายส่วนที่น่าละอายเสีย

เรียกเขาทั้งสอง (โดยกล่าวว่า) ข้ามิได้ห้ามเจ้าทั้งสองเกี่ยวกับต้นไม้นั้นดอกหรือ และข้ามิได้กล่าวแก่เจ้าทั้งสองดอกหรือว่า แท้จริงชัยฏอน[1] นั้นคือศัตรูที่ชัดแจ้งแก่เจ้าทั้งสอง

قَالَا رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنفُسَنَا وَإِن لَّمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٢٣﴾

23. เขาทั้งสองได้กล่าวว่า โอ้พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ พวกข้าพระองค์ได้อธรรมแก่ตัวของพวกข้าพระองค์เอง และถ้าพระองค์ไม่ทรงอภัยโทษแก่พวกข้าพระองค์และเอ็นดูเมตตาแก่ข้าพระองค์แล้ว แน่นอนพวกข้าพระองค์ก็ต้องกลายเป็นพวกที่ขาดทุน

قَالَ اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ ۖ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٢٤﴾

24. พระองค์ตรัสว่า พวกเจ้าจงลง[2] กันไปโดยที่บางส่วนของพวกเจ้า[3] คือ ศัตรูกับอีกบางส่วน และในแผ่นดินนั้นมีที่พำนัก และสิ่งอำนวยประโยชน์สำหรับพวกเจ้าจนถึงระยะเวลาหนึ่ง[4]

قَالَ فِيهَا تَحْيَوْنَ وَفِيهَا تَمُوتُونَ وَمِنْهَا تُخْرَجُونَ ﴿٢٥﴾

25. พระองค์ตรัสว่า ในแผ่นดินนั้นแหละพวกเจ้าจะมีชีวิตอยู่ และในแผ่นดินนั้นแหละพวกเจ้าจะตาย และจากแผ่นดินนั้นแหละพวกเจ้าจะถูกให้ออกมาอีก[5]

---

[1] คำว่าชัยฏอนนั้นเป็นฉายาของผู้ประพฤติชั่ว และทำให้คนอื่นหลงผิดประพฤติชั่วด้วย ในฐานะที่อิบลีสประพฤติชั่วจึงถูกเรียกว่าชัยฏอน มิใช่เพียงอิบลีสเท่านั้น พวกพ้องของมันทั้งหมดก็ถูกเรียกว่าชัยฏอนด้วย แม้แต่มนุษย์ถ้าประพฤติชั่วก็เรียกว่าชัยฏอนเหมือนกัน

[2] คือ อัลลอฮฺทรงใช้นะบีอาดัม, พระนางเฮาวาฮฺ และอิบลีสให้ออกจากสวนสวรรค์ลงไปสู่โลก ส่วนที่ว่าจะลงมาด้วยวิธีใดนั้นเป็นการง่ายแก่พระองค์จะทรงให้ลงมา

[3] หมายถึงลูกหลานของอาดัม และพวกพ้องของอิบลีสนั้นต่างเป็นศัตรูซึ่งกันและกันในการมีชีวิตอยู่ในโลก

[4] คือจนกว่าจะสิ้นชีวิต

[5] คือให้ออกมาจากดินในฐานะฟื้นคืนชีพ

يَـٰبَنِىٓ ءَادَمَ قَدْ أَنزَلْنَا عَلَيْكُمْ لِبَاسًا يُوَٰرِى سَوْءَٰتِكُمْ وَرِيشًا ۖ وَلِبَاسُ ٱلتَّقْوَىٰ ذَٰلِكَ خَيْرٌ ۚ ذَٰلِكَ مِنْ ءَايَـٰتِ ٱللَّهِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿٢٦﴾

26. ลูกหลานอาดัมเอ๋ย แท้จริงเราได้ให้ลงมาแก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งเครื่องนุ่งห่ม[1] ที่ปกปิดสิ่งอันน่าละอายของพวกเจ้าและเครื่องนุ่งห่มที่ให้ความสวยงาม[2] และเครื่องนุ่งห่มแห่งความยำเกรง[3] นั่นคือสิ่งที่ดียิ่ง[4] นั่นแหละคือส่วนหนึ่งจากบรรดาโองการของอัลลอฮฺ เพื่อว่าเขาเหล่านั้นจะได้รำลึก

يَـٰبَنِىٓ ءَادَمَ لَا يَفْتِنَنَّكُمُ ٱلشَّيْطَـٰنُ كَمَآ أَخْرَجَ أَبَوَيْكُم مِّنَ ٱلْجَنَّةِ يَنزِعُ عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا

27. ลูกหลานของอาดัมเอ๋ย จงอย่าให้ชัยฏอนหลอกลวงพวกเจ้า เช่นเดียวกับที่มันได้ให้พ่อแม่ของพวกเจ้า[5] ออกจากสวนสวรรค์มาแล้ว โดยที่มันได้ถอดเครื่องนุ่งห่ม[6] ของเขาทั้งสอง

---

[1] หมายถึงปัจจัยที่จะนำมาใช้ประกอบเป็นเครื่องนุ่งห่ม แต่ที่ใช้ถ้อยคำว่า เครื่องนุ่งห่ม นั้นคำนึงถึงการที่จะได้นำปัจจัยเหล่านั้นมาประกอบให้เป็นรูปสำเร็จ และเมื่อได้ประกอบเป็นเครื่องนุ่งห่มแล้ว เราก็พูดได้อย่างถูกต้องว่าเป็นสิ่งที่อัลลอฮฺทรงประทานให้มา

[2] ความหมายนี้แปลจากคำว่า รีชุน ความเดิมแปลว่า ขนนก โดยที่ขนนกได้หุ้มห่อนกให้มีความสวยงาม จึงนิยมเอาคำนี้มาใช้แทน เครื่องแต่งกายที่สวยงาม

[3] หมายถึงการอีมาน และการปฏิบัติตามบัญญัติศาสนา เพราะผู้ที่มีลักษณะดังกล่าวนั้นย่อมเป็นผู้ที่น่ารักน่านับถือ เปรียบเสมือนผู้แต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่สะอาดและสวยงาม เจริญตาเจริญใจ

[4] คือดียิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มอื่น ๆ

อนึ่ง การที่อัลลอฮฺทรงระบุว่า ให้นะบีอาดัมอยู่ในแผ่นดินเป็นการชี้ชัดว่าในตอนแรกนั้นอาดัมมิได้อยู่ในแผ่นดิน ถ้าสมมุติว่าสวนที่ท่านนะบีอาดัมพำนักอยู่ในตอนแรกเป็นสวนที่อยู่ในโลกนี้แล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องระบุที่ใหม่ที่ทรงให้นะบีอาดัมอยู่ว่าเป็นแผ่นดิน เพราะขณะที่อยู่ในสวนนั้นก็อยู่ในแผ่นดินแล้ว ดังนั้นการระบุแผ่นดินอันเป็นที่อยู่ใหม่ของนะบีอาดัมจึงเป็นหลักฐานยืนยันว่า สวนที่ท่านนะบีอาดัมอยู่ในตอนเริ่มแรกนั้นหาใช่ในโลกนี้ไม่

[5] หมายถึงท่านนะบีอาดัม และพระนางเฮาวาอฺ

[6] คือเป็นการเปรียบเทียบผู้ที่ยังไม่รู้สึกมีความละอายในสภาพที่เปลือยกายอยู่ เป็นว่าประหนึ่งคนที่สวมเครื่องนุ่งห่มกระนั้น ต่อเมื่อได้บริโภคผลไม้ที่ต้องห้ามเข้าไปเนื่องจากการหลอกลวงของชัยฏอน จึงทำให้รู้สึกละอายที่เปลือยกายอยู่ ในการนี้จึงประหนึ่งว่าชัยฏอนได้ถอดเครื่องนุ่งห่มของท่านทั้งสอง

سَوْءَٰتِهِمَآۚ إِنَّهُۥ يَرَىٰكُمْ هُوَ وَقَبِيلُهُۥ مِنْ حَيْثُ
لَا تَرَوْنَهُمْۗ إِنَّا جَعَلْنَا ٱلشَّيَٰطِينَ أَوْلِيَآءَ
لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ٢٧

ออกเพื่อที่จะให้เขาทั้งสองเห็นสิ่งที่น่าละอาย[1] ของเขาทั้งสอง แท้จริงทั้งมันและเผ่าพันธุ์ของมันมองเห็นพวกเจ้าโดยที่พวกเจ้าไม่เห็นพวกมัน แท้จริงเราได้ให้บรรดาชัยฏอนเป็นเพื่อนกับบรรดาผู้ที่ไม่ศรัทธา

وَإِذَا فَعَلُوا۟ فَٰحِشَةً قَالُوا۟ وَجَدْنَا عَلَيْهَآ ءَابَآءَنَا
وَٱللَّهُ أَمَرَنَا بِهَاۗ قُلْ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَأْمُرُ بِٱلْفَحْشَآءِۖ
أَتَقُولُونَ عَلَى ٱللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ٢٨

28. และเมื่อพวกเขากระทำสิ่งชั่วช้าน่ารังเกียจ[2] พวกเขาก็กล่าวว่า พวกเราได้พบเห็นบรรดาบรรพบุรุษของพวกเราเคยกระทำมา และอัลลอฮฺก็ทรงใช้พวกเราให้กระทำมันด้วย[3] จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่าแท้จริงอัลลอฮฺนั้นไม่ทรงใช้ให้กระทำสิ่งชั่วช้าน่ารังเกียจดอก พวกท่านจะกล่าวให้ร้ายแก่อัลลอฮฺในสิ่งที่พวกเจ้าไม่รู้กระนั้นหรือ

قُلْ أَمَرَ رَبِّى بِٱلْقِسْطِۖ وَأَقِيمُوا۟ وُجُوهَكُمْ عِندَ
كُلِّ مَسْجِدٍ وَٱدْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَۚ
كَمَا بَدَأَكُمْ تَعُودُونَ ٢٩

29. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พระเจ้าของฉันได้ทรงสั่งให้มีความยุติธรรม และพวกเจ้าจงผินให้ตรงซึ่งใบหน้า[4] ของพวกเจ้า ณ ทุก ๆ มัสยิดและจงวิงวอนต่อพระองค์ในฐานะผู้มอบการอิบาดะฮฺทั้งหลายแด่พระองค์โดยบริสุทธิ์ใจ เช่นเดียวกับที่พระองค์ได้ทรงบังเกิดพวกเจ้าแต่แรกนั้น พวกเจ้าก็จะกลับไป[5]

---

[1] คือเห็นอวัยวะเพศเปลือยเปล่าซึ่งเป็นสิ่งที่น่าละอาย

[2] เช่นการเปลือยกายเดินเวียนรอบกะอฺบะฮฺ เป็นต้น

[3] หมายความว่า การที่พวกเขากระทำกันอยู่โดยที่อัลลอฮฺมิได้ทรงลงโทษพวกเขานั้นแสดงว่าเขาทำถูกต้อง และอัลลอฮฺทรงใช้ให้พวกเขาทำ

[4] หมายถึงจิตใจด้วย ในทำนองเดียวกับคำว่ามุ่งหน้าไป หมายถึงจิตใจมุ่งด้วย ดังนั้นคำว่า จงให้เที่ยงตรงซึ่งใบหน้า นั้นจึงหมายถึงให้ทั้งใบหน้าและจิตใจมุ่งสู่อัลลอฮฺโดยเที่ยงตรงขณะประกอบอิบาะฮฺในทุกมัสยิด

[5] คือกลับไปหาอัลลอฮฺในวันกิยามะฮฺ

فَرِيقًا هَدَىٰ وَفَرِيقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ الضَّلَالَةُ ۗ إِنَّهُمُ
اتَّخَذُوا الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَاءَ مِن دُونِ اللَّهِ
وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُم مُّهْتَدُونَ ﴿٣٠﴾

30. พวกหนึ่งพระองค์ทรงแนะนำให้[1] และอีกพวกหนึ่งสมควรแก่พวกเขาแล้วซึ่งการหลงผิด[2] แท้จริงพวกเขาได้ยึดเอาบรรดาชัยฏอนเป็นผู้คุ้มครอง[3] อื่นจากอัลลอฮฺ และพวกเขาคิดว่าพวกเขาคือผู้ที่ได้รับคำแนะนำ

۞ يَا بَنِي آدَمَ خُذُوا زِينَتَكُمْ عِندَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَكُلُوا
وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا ۚ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ﴿٣١﴾

31. ลูกหลานอาดัมเอ๋ย จงเอา[4]เครื่องประดับกาย[5]ของพวกเจ้า ณ ทุกมัสยิด และจงกินและจงดื่ม และจงอย่าฟุ่มเฟือย แท้จริงพระองค์ไม่ชอบบรรดาผู้ที่ฟุ่มเฟือย

قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ
وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ ۚ قُلْ هِيَ لِلَّذِينَ آمَنُوا
فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا خَالِصَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ كَذَٰلِكَ
نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٣٢﴾

32. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ผู้ใดเล่าที่ให้เป็นที่ต้องห้าม ซึ่งเครื่องประดับร่างกาย[6] จากอัลลอฮฺที่พระองค์ได้ทรงให้ออกมาสำหรับปวงบ่าวของพระองค์ และบรรดาสิ่งดี ๆ จากปัจจัยยังชีพ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า สิ่งเหล่านั้นสำหรับบรรดาผู้ที่ศรัทธา[7] ในชีวิตความเป็นอยู่แห่งโลกนี้ (และสำหรับพวกเขา) โดยเฉพาะ[8] ในวันกิยามะฮฺ ในทำนองนั้นแหละ เราจะแจกแจงโองการทั้งหลายแก่ผู้ที่รู้[9]

---

[1] หมายถึงพวกนั้นรับคำแนะนำแห่งนะบีของอัลลอฮฺ

[2] เพราะพวกเขาดื้อรั้นไม่ยอมศรัทธาต่อนะบีของพระองค์

[3] ด้วยเหตุนี้จึงสมควรแล้วที่อยู่ในความหลงผิด เพราะชัยฏอนไม่ใช่ผู้คุ้มครอง หากแต่เป็นผู้ชักนำให้หลงผิด เมื่อพวกเขาเอาชัยฏอนเป็นผู้คุ้มครอง พวกเขาก็ย่อมไปสู่ทางที่หลงผิดโดยไม่มีปัญหา

[4] คือให้ถือปฏิบัติเป็นเนืองนิจ

[5] หมายถึงการสวมเครื่องนุ่งห่มให้เรียบร้อยขณะฏอว๊าฟและละหมาดและขณะไปมัสยิดทุก ๆ มัสยิด

[6] หมายถึงเครื่องแต่งตัวเพื่อให้มีสภาพเรียบร้อย ไม่เป็นที่รังเกียจแก่ผู้คนที่ร่วมอยู่ด้วยหรือผ่านพบเห็น

[7] และผู้ที่ไม่ศรัทธาด้วย

[8] คือในวันปรโลกนั้น จะได้แก่ผู้ที่ศรัทธาโดยเฉพาะคนปฏิเสธศรัทธาจะไม่มีส่วนได้เลย

[9] คือด้วยการใช้สติปัญญา และยอมรับความจริง

قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّيَ ٱلْفَوَٰحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ
وَٱلْإِثْمَ وَٱلْبَغْىَ بِغَيْرِ ٱلْحَقِّ وَأَن تُشْرِكُوا۟ بِٱللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ
بِهِۦ سُلْطَٰنًا وَأَن تَقُولُوا۟ عَلَى ٱللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٣﴾

33. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริงสิ่งที่พระเจ้าของฉันทรงห้ามฉันนั้น คือบรรดาสิ่งชั่วช้าน่ารังเกียจ[1] ทั้งเป็นสิ่งที่เปิดเผยจากมันและสิ่งที่ไม่เปิดเผย และสิ่งที่เป็นบาป[2] และการข่มเหงรังแกโดยไม่เป็นธรรม[3] และการที่พวกเจ้าให้เป็นภาคีแก่อัลลอฮฺซึ่งสิ่งที่พระองค์มิได้ทรงประทานหลักฐานใด ๆ ลงมาแก่สิ่งนั้น[4] และการที่พวกเจ้ากล่าวให้ร้าย[5] แก่อัลลอฮฺในสิ่งที่พวกเจ้าไม่รู้

وَلِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ فَإِذَا جَآءَ أَجَلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ
سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٣٤﴾

34. และสำหรับแต่ละประชาชาตินั้นมีกำหนดเวลาหนึ่ง[6] ครั้นเมื่อกำหนดเวลาของพวกเขามาแล้ว พวกเขาจะขอให้ล่าช้าไปสักชั่วโมงหนึ่งก็ไม่ได้ และจะขอให้เร็วไป (สักชั่วโมงหนึ่ง) ก็ไม่ได้

يَٰبَنِىٓ ءَادَمَ إِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ رُسُلٌ مِّنكُمْ يَقُصُّونَ
عَلَيْكُمْ ءَايَٰتِى فَمَنِ ٱتَّقَىٰ وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ
وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٣٥﴾

35. ลูกหลานอาดัมเอ๋ย ถ้ามีบรรดารอซูลในหมู่พวกเจ้ามายังพวกเจ้า โดยบอกเล่าโองการของข้าแก่พวกเจ้าแล้ว ผู้ใดที่ยำเกรงและปรับปรุงแก้ไขแล้วก็ไม่มีความหวาดกลัวใด ๆ แก่พวกเขา และทั้งพวกเขาก็จะไม่เสียใจ

---

[1] เช่นการทำซินา การข่มขืนชำเรา การฆ่ากัน และการปล้นจี้ เป็นต้น

[2] คือการฝ่าฝืนบัญญัติศาสนาโดยทั่วไป

[3] คำว่า โดยไม่เป็นธรรม นั้นเป็นการย้ำคำที่ว่า การข่มเหงรังแก

[4] คือมิได้ทรงมีหลักฐานยืนยันว่าสิ่งนั้นเป็นภาคีกับพระองค์ ที่กล่าวเช่นนี้เพียงเพื่อแสดงว่าพวกเรากระทำด้วยพลการเท่านั้น ความจริงแล้วไม่มีสิ่งใดเป็นภาคีแก่พระองค์ทั้งสิ้น

[5] คืออุตริกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดขึ้น แล้วอ้างว่าเป็นศาสนาของอัลลอฮฺ ปฏิบัติการดังกล่าวนี้ถือเป็นการให้ร้ายแก่พระองค์

[6] คือกำหนดเวลาแห่งการมีเกียรติและไร้เกียรติ และกำหนดเวลาแห่งการสิ้นสุดแห่งประชาชาตินั้น ทั้งนี้ย่อมเป็นไปตามกฎแห่งการกำหนดสภาวะของพระองค์

وَٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا وَٱسۡتَكۡبَرُواْ عَنۡهَآ أُوْلَٰٓئِكَ
أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٣٦﴾

36. และบรรดาผู้ที่ปฏิเสธโองการทั้งหลายของเรา และแสดงโอหังต่อโองการเหล่านั้น ชนเหล่านี้แหละคือชาวนรกโดยที่พวกเขาจะอยู่ในนรกนั้นตลอดกาล

فَمَنۡ أَظۡلَمُ مِمَّنِ ٱفۡتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا أَوۡ كَذَّبَ بِـَٔايَٰتِهِۦٓۚ
أُوْلَٰٓئِكَ يَنَالُهُمۡ نَصِيبُهُم مِّنَ ٱلۡكِتَٰبِۖ حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَتۡهُمۡ
رُسُلُنَا يَتَوَفَّوۡنَهُمۡ قَالُوٓاْ أَيۡنَ مَا كُنتُمۡ تَدۡعُونَ
مِن دُونِ ٱللَّهِۖ قَالُواْ ضَلُّواْ عَنَّا وَشَهِدُواْ
عَلَىٰٓ أَنفُسِهِمۡ أَنَّهُمۡ كَانُواْ كَٰفِرِينَ ﴿٣٧﴾

37. แล้วผู้ใดเล่าคือผู้ที่อธรรมยิ่งกว่าผู้ที่อุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮฺ หรือปฏิเสธบรรดาโองการของพระองค์[1] ชนเหลานี้แหละส่วนของพวกเขาที่ถูกกำหนดไว้นั้น[2] ก็จะได้แก่พวกเขา จนกว่าบรรดาทูตของเราที่จะเอาชีวิตของพวกเขาได้มายังพวกเขาโดยกล่าวว่า ไหนเล่าสิ่ง[3] ที่พวกท่านวิงวอนขออื่นจากอัลลอฮฺ พวกเขาก็กล่าวว่า เขาเหล่านั้นได้หายหน้าไปจากเราเสียแล้ว และพวกเขาได้ยืนยันแก่ตัวพวกเขาเองว่า พวกเขานั้นเป็นผู้ปฏิเสธการศรัทธา

قَالَ ٱدۡخُلُواْ فِيٓ أُمَمٍ قَدۡ خَلَتۡ مِن قَبۡلِكُم مِّنَ ٱلۡجِنِّ
وَٱلۡإِنسِ فِي ٱلنَّارِۖ كُلَّمَا دَخَلَتۡ أُمَّةٞ لَّعَنَتۡ أُخۡتَهَاۖ
حَتَّىٰٓ إِذَا ٱدَّارَكُواْ فِيهَا جَمِيعٗا قَالَتۡ أُخۡرَىٰهُمۡ
لِأُولَىٰهُمۡ رَبَّنَا هَٰٓؤُلَآءِ أَضَلُّونَا فَـَٔاتِهِمۡ عَذَابٗا ضِعۡفٗا

38. พระองค์ตรัสว่า พวกเจ้าจงเข้าไปในหมู่ประชาชาติที่ได้ล่วงลับมาก่อนพวกเจ้าทั้งที่เป็นญิน (บังเกิดมาจากไฟ) และมนุษย์ ซึ่งอยู่ในไฟนรกนั้นเถิด ทุกครั้งที่มีกลุ่มชนหนึ่งเข้าไปพวกเขาก็สาปแช่งพี่น้องของพวกเขา[4] จนกระทั่ง

---

[1] กล่าวคือไม่มีใครอีกแล้วที่จะอธรรมยิ่งกว่า

[2] คือส่วนของเขาเกี่ยวกับปัจจัยยังชีพและอื่น ๆ ที่ถูกกำหนดไว้ให้แก่พวกเขาตามกฎแห่งการกำหนดสภาวะก็จะได้แก่พวกเขา ทั้งนี้ตามกำลังความสามารถและความรู้ของพวกเขาแต่ละคน

[3] หมายถึงบรรดาเจว็ด กล่าวคือไหนเล่าบรรดาเจว็ดที่พวกท่านวิงวอนขออื่นจากอัลลอฮฺ โดยเข้าใจว่าเจว็ดเหล่านั้นจะให้ความช่วยเหลือได้

[4] คือเมื่อได้เข้าไปพบพวกพ้องที่เชื่อถืออย่างเดียวกันก็รู้สึกโกรธเคืองและสาปแช่งพวกเขา ทั้งนี้เนื่องจากเข้าใจว่า เขาเหล่านั้นเองเป็นแบบฉบับอันเลวที่ทำให้พวกเขาดำเนินตาม อันเป็นเหตุให้พวกเขาต้องเข้าสู่ไฟนรกด้วย อนึ่งคำว่า พี่น้อง นั้นหมายถึงบรรดาผู้ที่เชื่อถือและดำเนินชีวิตแบบเดียวกัน มิใช่พี่น้องพ่อแม่เดียวกันแต่อย่างใด

เมื่อพวกเขาได้ไปทันกันในไฟนรกนั้นทั้งหมดแล้ว กลุ่มหลังสุดของพวกเขาก็กล่าวแก่กลุ่มแรกของพวกเขาว่า โอ้พระเจ้าของข้าพระองค์ ชนเหล่านี้แหละได้ทำให้พวกข้าพระองค์หลงผิด ดังนั้นโปรดได้ทรงนำมาแก่พวกเขา ซึ่งการลงโทษ สองเท่าจากไฟนรกด้วยเถิด พระองค์ตรัสว่า แต่ละกลุ่มนั้นจะได้รับสองเท่า แต่ทว่าพวกเจ้าไม่รู้

مِّنَ ٱلنَّارِۖ قَالَ لِكُلٍّ ضِعۡفٌ وَلَٰكِن لَّا تَعۡلَمُونَ ﴿٣٨﴾

39. และกลุ่มแรกของพวกเขา ได้กล่าวแก่กลุ่มหลังว่า พวกท่านไม่มีความดีเด่นใด ๆ เหนือพวกเรา ดังนั้นพวกท่านจงชิมการลงโทษเนื่องด้วยสิ่งที่พวกเจ้าแสวงหากันไว้เถิด

وَقَالَتۡ أُولَىٰهُمۡ لِأُخۡرَىٰهُمۡ فَمَا كَانَ لَكُمۡ عَلَيۡنَا مِن فَضۡلٖ فَذُوقُواْ ٱلۡعَذَابَ بِمَا كُنتُمۡ تَكۡسِبُونَ ﴿٣٩﴾

40. แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธโองการต่าง ๆ ของเรา และได้แสดงโอหังต่อโองการเหล่านั้น[1] บรรดาประตูแห่งฟากฟ้าจะไม่ถูกเปิดให้แก่พวกเขา[2] และพวกเขาจะไม่ได้เข้าสวรรค์ จนกว่าอูฐจะลอดเข้าไปในรูเข็มได้[3] และในทำนองนั้นแหละเราจะตอบแทนลงโทษแก่ผู้กระทำความผิด

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا وَٱسۡتَكۡبَرُواْ عَنۡهَا لَا تُفَتَّحُ لَهُمۡ أَبۡوَٰبُ ٱلسَّمَآءِ وَلَا يَدۡخُلُونَ ٱلۡجَنَّةَ حَتَّىٰ يَلِجَ ٱلۡجَمَلُ فِي سَمِّ ٱلۡخِيَاطِۚ وَكَذَٰلِكَ نَجۡزِي ٱلۡمُجۡرِمِينَ ﴿٤٠﴾

---

[1] คือเห็นว่าการศรัทธาต่อโองการเหล่านั้นจะทำให้พวกเขาต่ำต้อย

[2] คือในการที่วิญญาณของพวกเขาจะถูกนำขึ้นไป

[3] คือเป็นสำนวนที่แจ้งให้ทราบว่า พวกเขาจะต้องอยู่ในนรกตลอดกาล ไม่มีทางที่จะเข้าสวรรค์ได้ เพราะเงื่อนไขแห่งเวลาที่เขาจะได้เข้าสวรรค์นั้นคืออูฐสามารถลอดเข้ารูเข็มได้ และก็อูฐนั้นไม่มีทางที่จะลอดรูเข็มได้เป็นอันขาด อย่างไรก็ดีพวกก็อดยานีย์ที่อ้างว่ากาฟิรจะได้เข้าสวรรค์ นั้นได้อธิบายบิดเบือนว่าคือพวกเขาต้องถูกลงโทษก่อน กุรอานมะญีด เล่มที่ 1 หน้าที่ 314 อายะฮฺที่ 40

لَهُم مِّن جَهَنَّمَ مِهَادٌ وَمِن فَوْقِهِمْ غَوَاشٍ ۚ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٤١﴾

41. สำหรับพวกเขานั้น คือ ที่นอนจากนรกญะฮันนัม และจากเบื้องบนของพวกเขานั้น มีสิ่งคลุมครอบอยู่[1] และในทำนองนั้นแหละเราจะตอบแทนลงโทษแก่บรรดาผู้อธรรม

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ ۖ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٤٢﴾

42. และบรรดาผู้ที่ศรัทธาและประกอบสิ่งที่ดีทั้งหลายนั้นเราไม่บังคับชีวิตใด นอกจากที่ชีวิตนั้นมีความสามารถเท่านั้น[2] ชนเหล่านี้แหละคือชาวสวรรค์ โดยที่พวกเขาจะพำนักอยู่ในสวรรค์นั้นชั่วนิรันดร์

وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِم مِّنْ غِلٍّ تَجْرِي مِن تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ ۖ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَٰذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ ۖ لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ ۖ وَنُودُوا أَن تِلْكُمُ الْجَنَّةُ أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾

43. และเราได้ถอนออก[3] ซึ่งการผูกใจเจ็บที่อยู่ในหัวอกของพวกเขา (คือชาวสวรรค์) โดยมีบรรดาแม่น้ำไหลอยู่ภายใต้พวกเขา[4] และพวกเขาได้กล่าวว่า การสรรเสริญทั้งหลายนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮฺผู้ทรงแนะนำพวกเราให้ได้รับสิ่งนี้[5] และใช่ว่าพวกเราจะได้รับคำแนะนำก็หาไม่ หากว่าอัลลอฮฺไม่ทรงแนะนำแก่พวกเรา แน่นอนบรรดาร่อซูลแห่งพระเจ้าของเรานั้นได้นำความจริงมา[6] และพวกเราได้ถูกป่าวร้องว่า[7]

---

[1] คือมีเปลวไฟลุกท่วมเขาอยู่ เหมือนสิ่งคลุมครอบเขา

[2] เป็นประโยคแทรก ทั้งนี้เพื่อแจ้งให้ทราบว่า แต่ละชีวิตนั้นจะไม่ถูกบังคับให้กระทำ นอกจากเท่าที่ชีวิตนั้นสามารถเท่านั้น

[3] คือถอนออกจากผู้ที่เป็นชาวสวรรค์

[4] คือสวนสวรรค์อันเป็นที่พำนักของพวกเขานั้น มีแม่น้ำไหลผ่าน คำว่า ไหลอยู่ภายใต้พวกเขานั้น เนื่องจากพวกเขาพำนักอยู่สูงกว่าระดับพื้นของสวนสวรรค์ ในการนี้แม่น้ำจึงอยู่ในระดับต่ำกว่าพวกเขา

[5] หมายถึงสวนสวรรค์

[6] คือชาวสวรรค์ได้ปรารภกันว่าที่พวกเราได้เข้าสวรรค์นั้นก็เนื่องจากบรรดรอซูลของอัลลอฮฺได้นำความจริงจากพระองค์มาแจ้งแก่พวกเรา และพวกเราก็เชื่อ

[7] คือขณะที่อยู่ในสวนสวรรค์

นั่นแหละคือสวนสวรรค์โดยที่พวกท่านได้รับมันไว้เป็นมรดก เนื่องด้วยสิ่งที่พวกเจ้าเคยกระทำกันไว้

وَنَادَىٰٓ أَصۡحَٰبُ ٱلۡجَنَّةِ أَصۡحَٰبَ ٱلنَّارِ أَن قَدۡ وَجَدۡنَا
مَا وَعَدَنَا رَبُّنَا حَقّٗا فَهَلۡ وَجَدتُّم مَّا وَعَدَ رَبُّكُمۡ حَقّٗاۖ
قَالُواْ نَعَمۡۚ فَأَذَّنَ مُؤَذِّنُۢ بَيۡنَهُمۡ أَن لَّعۡنَةُ ٱللَّهِ
عَلَى ٱلظَّٰلِمِينَ ٤٤

44. และชาวสวรรค์ได้ร้องเรียกชาวนรก[1] ว่า แท้จริงพวกเราได้พบแล้วว่าสิ่งที่พระเจ้าของเราได้สัญญาแก่เราไว้นั้นเป็นความจริง และพวกท่านได้พบสิ่งที่พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงสัญญาไว้เป็นความจริงไหม พวกเขากล่าวว่าเป็นความจริง แล้วมีผู้ประกาศคนหนึ่งได้ประกาศขึ้นในระหว่างพวกเขาว่า ขอละอฺนัต[2] ของอัลลอฮฺจงมีแด่ผู้อธรรมทั้งหลายเถิด

ٱلَّذِينَ يَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ وَيَبۡغُونَهَا عِوَجٗا وَهُم
بِٱلۡأٓخِرَةِ كَٰفِرُونَ ٤٥

45. คือบรรดาผู้ที่ขัดขวางทางของอัลลอฮฺและปรารถนาให้ทางนั้นคดเคี้ยว[3] และต่อวันปรโลกนั้นพวกเขาปฏิเสธศรัทธา

وَبَيۡنَهُمَا حِجَابٞۚ وَعَلَى ٱلۡأَعۡرَافِ رِجَالٞ يَعۡرِفُونَ كُلَّۢا
بِسِيمَىٰهُمۡۚ وَنَادَوۡاْ أَصۡحَٰبَ ٱلۡجَنَّةِ أَن سَلَٰمٌ عَلَيۡكُمۡۚ

46. และระหว่างพวกเขานั้นมีกำแพงกั้น[4] และบนส่วนสูงของกำแพงนั้นมีบรรดาชายกลุ่มหนึ่ง[5] ซึ่งพวกเขารู้จัก (พวกนั้น[6]) ทั้งหมด

[1] เป็นการชี้ให้เราทราบว่า ชาวสวรรค์และชาวนรกนั้นมองเห็นกัน ส่วนที่ว่าจะเห็นกันในรูปใดหรือวิธีไหนนั้น ย่อมเป็นไปได้ทั้งสิ้นในเดชานุภาพของอัลลอฮฺ

[2] อัล-ละอฺนะฮฺ คือการขับไล่ให้ออกจากความกรุณาเมตตาของอัลลอฮฺ

[3] คือปรารถนาที่จะให้คำแนะนำของอัลลอฮฺเป็นสิ่งที่ไร้ประโยชน์ ประหนึ่งทางคดที่ไม่มีการปรารถนาจะเห็น

[4] คือระหว่างชาวสวรรค์และชาวนรกนั้นมีกำแพงกั้น

[5] อันได้แก่ผู้ที่ให้เอกภาพแก่อัลลอฮฺทั้งในฐานะผู้ทรงสร้างทรงบังเกิด และในฐานะผู้ทรงเป็นที่เคารพสักการะ แต่ทว่าพวกเขามีความดีและความชั่วเท่ากัน

[6] เป็นข้อความที่ถูกละไว้ อันหมายถึงผู้คนอื่น ๆ ที่มิได้อยู่บนส่วนสูงของกำแพง กล่าวคือพวกเขารู้ดีว่าใครเป็นชาวสวรรค์ และใครเป็นชาวนรก ทั้งนี้ด้วยเครื่องหมายที่ปรากฏในตัวของพวกเขา

لَمْ يَدْخُلُوهَا وَهُمْ يَطْمَعُونَ ﴿٤٦﴾

ด้วยเครื่องหมาย[1] ของพวกเขา (ชาวสวรรค์) และพวกเขาได้เรียกชาวสวรรค์ (โดยกล่าวว่า) ขอความปลอดภัยจงมีแด่พวกท่านเถิดโดยที่พวกเขา[2] ยังมิได้เข้าสวนสวรรค์ ทั้ง ๆ ที่พวกเขาก็ปรารถนาอย่างแรงกล้า

۞ وَإِذَا صُرِفَتْ أَبْصَٰرُهُمْ تِلْقَآءَ أَصْحَٰبِ ٱلنَّارِ قَالُوا۟ رَبَّنَا
لَا تَجْعَلْنَا مَعَ ٱلْقَوْمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٤٧﴾

47. และเมื่อบรรดาสายตาของพวกเขา[3] ถูกหันไปทางชาวนรก พวกเขาก็กล่าวว่า โอ้พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ โปรดอย่าได้ทรงให้พวกข้าพระองค์ร่วมอยู่กับกลุ่มผู้อธรรมเหล่านั้นเลย

وَنَادَىٰٓ أَصْحَٰبُ ٱلْأَعْرَافِ رِجَالًا يَعْرِفُونَهُم بِسِيمَىٰهُمْ
قَالُوا۟ مَآ أَغْنَىٰ عَنكُمْ جَمْعُكُمْ وَمَا كُنتُمْ
تَسْتَكْبِرُونَ ﴿٤٨﴾

48. และบรรดาผู้ที่อยู่บนส่วนสูงของกำแพงนั้นได้ร้องเรียกชายกลุ่มหนึ่งซึ่งพวกเขารู้จักพวกนั้นได้ด้วยเครื่องหมาย[4] ของพวกเขา (ชาวนรก) โดยกล่าวว่ามันย่อมไม่อำนวยประโยชน์แก่พวกท่านเลยซึ่งการสะสม[5] (ทรัพย์) ของพวกท่านและการที่พวกท่านหยิ่งยโส

أَهَٰٓؤُلَآءِ ٱلَّذِينَ أَقْسَمْتُمْ لَا يَنَالُهُمُ ٱللَّهُ بِرَحْمَةٍ

49. ชนเหล่านี้ใช่ไหม[6] คือผู้ที่พวกเจ้าได้สาบานไว้ว่า อัลลอฮฺจะไม่ทรงให้ได้แก่พวกเขาซึ่ง

---

[1] หมายถึงลักษณะแห่งความปลื้มปีติยินดี และความเศร้าสลดเสียใจที่ปรากฏอยู่บนใบหน้าของพวกเขา กล่าวคือรู้ว่าใครจะเป็นชาวสวรรค์และชาวนรก ทั้งนี้ก่อนที่พวกเขาจะเข้าสวรรค์

[2] คือพวกชาวสวรรค์

[3] พวกที่อยู่บนกำแพง

[4] คือร้องเรียกชายกลุ่มหนึ่งที่เป็นชาวนรก ซึ่งพวกเขาเคยรู้จักมาตั้งแต่ขณะที่อยู่ในโลก และที่พวกเขาได้นั้นก็ด้วยเครื่องหมายต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในตัวของพวกเขา

[5] หมายถึงสะสมเงินทองและกำลังผู้คนด้วยความภาคภูมิใจและยโส ขณะเดียวกันก็ดูถูกเหยียดหยามบรรดามุมินที่อ่อนแอเพราะความยากจนของพวกเขา

[6] คือบรรดาผู้ที่อยู่บนส่วนสูงของกำแพง หรืออัศฮาบุลอะอฺรอฟนั้นได้ชี้ไปยังบรรดามุมินที่เคยเป็นผู้อ่อนแอมาก่อนในโลก ซึ่งบัดนี้ได้กลายเป็นชาวสวรรค์ไปแล้ว ทั้งนี้เพื่อให้กลุ่มชายที่ยโสดู โดยถามว่าชนเหล่านี้ใช่ไหม... คำถามดังกล่าวนี้เป็นการเตือนให้พวกเขารำลึกถึงความเลวร้ายที่พวกเขาเคยก่อขึ้นแก่ผู้อ่อนแอ แล้วบั้นปลายเป็นอย่างไร ใครเป็นผู้ที่ได้รับความเอ็นดูเมตตาจากอัลลอฮฺ

ٱدۡخُلُواْ ٱلۡجَنَّةَ لَا خَوۡفٌ عَلَيۡكُمۡ وَلَآ أَنتُمۡ
تَحۡزَنُونَ ٤٩

ความเอ็นดูเมตตาใดๆ พวกเจ้าจงเข้าสวรรค์กันเถิด[1] โดยปราศจากความกลัวใด ๆ แก่พวกเจ้า และทั้งพวกเจ้าก็จะไม่เสียใจ

وَنَادَىٰٓ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِ أَصۡحَٰبَ ٱلۡجَنَّةِ أَنۡ أَفِيضُواْ
عَلَيۡنَا مِنَ ٱلۡمَآءِ أَوۡ مِمَّا رَزَقَكُمُ ٱللَّهُۚ قَالُوٓاْ
إِنَّ ٱللَّهَ حَرَّمَهُمَا عَلَى ٱلۡكَٰفِرِينَ ٥٠

50. และชาวนรกได้ร้องเรียกชาวสวรรค์ว่า จงเทน้ำมาให้แก่พวกเราด้วยเถิด[2] หรือไม่ก็สิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกท่าน[3] ด้วย เขาเหล่านั้นกล่าวว่า แท้จริงอัลลอฮฺได้ทรงให้สิ่งทั้งสองนั้นเป็นที่ต้องห้ามแก่ผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย

ٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُواْ دِينَهُمۡ لَهۡوٗا وَلَعِبٗا
وَغَرَّتۡهُمُ ٱلۡحَيَوٰةُ ٱلدُّنۡيَاۚ فَٱلۡيَوۡمَ نَنسَىٰهُمۡ
كَمَا نَسُواْ لِقَآءَ يَوۡمِهِمۡ هَٰذَا وَمَا كَانُواْ
بِـَٔايَٰتِنَا يَجۡحَدُونَ ٥١

51. คือบรรดาผู้ที่ยึดเอาศาสนาของพวกเขาเป็นสิ่งให้ความเพลิดเพลิน และเป็นของเล่น และชีวิตความเป็นอยู่แห่งโลกนี้ก็ได้หลอกลวงพวกเขา[4]ด้วย ดังนั้นวันนี้เราจะลืมพวกเขาบ้าง[5] ดังที่พวกเขาได้ลืมการพบกับวันของพวกเขานี้[6] และการที่พวกเขาปฏิเสธบรรดาโองการของเขา[7]

---

[1] และอัศฮาบุลอะอฺรอฟก็กล่าวใช้ให้บรรดาผู้อ่อนแอเข้าสวรรค์ ทั้งนี้เพื่อเป็นการเพิ่มความอัปยศแก่กลุ่มชาวที่เคยดูถูกพวกเขาให้มากยิ่งขึ้นเท่านั้น มิใช่เป็นคำสั่งจริงๆ ดอก เพราะพวกเขาไม่มีอำนาจที่จะกระทำเช่นนั้นได้ มุฟัซซิรฺบางท่านกล่าวว่า ขณะที่สนทนากันนั้นชาวสวรรค์ได้เข้าอยู่ในสวรรค์แล้ว และชาวนรกก็เข้าอยู่ในนรกแล้ว ส่วนอัศฮาบุลอะอฺรอฟนั้นยังอยู่บนส่วนสูงของกำแพงระหว่างสวรรค์และนรก และการที่มีคำสั่งใช้ให้มุมินที่เคยถูกดูหมิ่นมาเข้าสวรรค์นั้นเป็นการให้เกียรติและยกย่องพวกเขา ทรรศนะดังกล่าวนี้ระบุอยู่ในตัฟซีรตัยซีรุลการีมุรเราะฮฺมานของท่านอับดุรเราะฮฺมานบินนาซิรอัซซะอฺดีย์ ส่วนท่านอะห์มัดมุสตอฟา อัล-มารอฆีย์ซึ่งเป็นเจ้าของตัฟซีรอัลมารอฆีย์นั้นมีทรรศนะว่า คำสั่งให้เข้าสวรรค์นั้นคือคำสั่งของอัลลอฮฺให้อัศฮาบุลอะอฺรอฟเข้าสวรรค์หลังจากที่ได้กักพวกเขาไว้บนส่วนสูงของกำแพง

[2] เพราะพวกเขากำลังกระหายน้ำเหลือเกินเนื่องจากความร้อนของไฟนรก

[3] อันหมายถึงเครื่องดื่มอื่น ๆ นอกเหนือจากน้ำที่อัลลอฮฺทรงให้แก่พวกเขา

[4] คือหลอกลวงว่าชีวิตแบบเป็นอยู่นั้นเพียงโลกนี้เท่านั้น ส่วนที่ว่ามีวันปรโลกนั้นเป็นเรื่องไร้สาระ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงปฏิเสธศรัทธา และถือเอาศาสนาเป็นที่ล้อเลียนสร้างความสนุกสนานให้แก่พวกเขา

[5] คือทำประหนึ่งไม่ได้ยินคำอ้อนวอนขอความกรุณาให้ผ่อนโทษแก่พวกเขา

[6] คือวันกิยามะฮฺ ซึ่งเป็นวันที่พวกเขาจะได้พบตามที่อัลลอฮฺได้ทรงแจ้งให้ทราบ

[7] คือลืมการลงโทษเนื่องในการที่พวกเขาปฏิเสธโองการของอัลลอฮฺ

52. และแท้จริงนั้นเราได้นำคัมภีร์ฉบับหนึ่ง[1] มาให้แก่พวกเขาแล้ว ซึ่งเราได้แจกแจงคัมภีร์นั้นด้วยความรอบรู้[2] ทั้งนี้เพื่อเป็นข้อแนะนำ

وَلَقَدْ جِئْنَٰهُم بِكِتَٰبٍ فَصَّلْنَٰهُ عَلَىٰ عِلْمٍ هُدًى
وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾

53. เขาเหล่านั้นมิได้คอยอะไร[3] นอกจากผลสุดท้ายแห่งคัมภีร์นั้นเท่านั้น[4] วันที่ผลสุดท้ายแห่งคัมภีร์จะมานั้น บรรดาผู้ที่ได้ลืมคัมภีร์มาก่อน[5] จะกล่าวว่า แท้จริงบรรดารอซูลแห่งพระเจ้าของเราได้นำความจริงมาแล้ว[6] มีบรรดาผู้ที่จะขอความช่วยเหลือให้แก่พวกเราบ้างไหม ซึ่งพวกเขาจะได้ขอความช่วยเหลือให้แก่พวกเรา หรือไม่ก็ให้พวกเราถูกนำกลับไปใหม่[7] แล้วพวกเราก็จะได้ปฏิบัติอื่นจาก[8] ที่พวกเราเคยปฏิบัติมา แน่นอนพวกเขาได้ยังความขาดทุนให้แก่ตัวของพวกเขาเอง และสิ่งที่พวกเขาอุปโลกน์ขึ้น[9] นั้นได้หายหน้าจากพวกเขาไป[10]

هَلْ يَنظُرُونَ إِلَّا تَأْوِيلَهُۥ ۚ يَوْمَ يَأْتِى تَأْوِيلُهُۥ يَقُولُ
ٱلَّذِينَ نَسُوهُ مِن قَبْلُ قَدْ جَآءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا
بِٱلْحَقِّ فَهَل لَّنَا مِن شُفَعَآءَ فَيَشْفَعُوا۟ لَنَآ أَوْ نُرَدُّ
فَنَعْمَلَ غَيْرَ ٱلَّذِى كُنَّا نَعْمَلُ ۚ قَدْ خَسِرُوٓا۟ أَنفُسَهُمْ
وَضَلَّ عَنْهُم مَّا كَانُوا۟ يَفْتَرُونَ ﴿٥٣﴾

---

[1] คือ อัล-กุรอาน

[2] คือความรอบรู้จากพระองค์

[3] หมายถึงผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา และผู้ศรัทธาที่ไม่ใส่ใจต่อบทบัญญัติของศาสนา

[4] หมายถึงการตอบแทนลงโทษ

[5] หมายถึงทั้งผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา และผู้ศรัทธาที่ไม่ใส่ใจ

[6] คือ แต่เราไม่ศรัทธา หรือศรัทธาแต่ไม่สนใจจะปฏิบัติตาม

[7] คือถูกนำกลับไปยังโลกอีกครั้งหนึ่งเพื่อแก้ตัว

[8] คือปฏิบัติสิ่งดีงามตามบัญญัติศาสนาอื่นจากความชั่วที่เราเคยปฏิบัติเนื่องจากความดื้อดึงของเรา

[9] คือเจว็ดที่พวกเขาอุปโลกน์ขึ้นทำการเคารพสักการะอื่นจากอัลลอฮฺ

[10] คือไม่มาปรากฏตัวเพื่อช่วยเหลือพวกเขาตามที่พวกเขาคาดคิดกัน

إِنَّ رَبَّكُمُ ٱللَّهُ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ
فِى سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ ٱسْتَوَىٰ عَلَى ٱلْعَرْشِ يُغْشِى
ٱلَّيْلَ ٱلنَّهَارَ يَطْلُبُهُۥ حَثِيثًا وَٱلشَّمْسَ وَٱلْقَمَرَ
وَٱلنُّجُومَ مُسَخَّرَٰتٍۭ بِأَمْرِهِۦٓ ۗ أَلَا لَهُ ٱلْخَلْقُ
وَٱلْأَمْرُ ۗ تَبَارَكَ ٱللَّهُ رَبُّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٥٤﴾

54. แท้จริงพระเจ้าของพวกเจ้านั้น คือ อัลลอฮฺ ผู้ทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดินภายในหกวัน แล้วทรงสถิตอยู่บนบัลลังก์ พระองค์ทรงให้กลางคืนครอบคลุมกลางวันในสภาพที่กลางคืนไล่ตามกลางวันโดยรวดเร็ว[1] และทรงสร้างดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ และบรรดาดวงดาวขึ้นโดยถูกกำหนดให้ทำหน้าที่บริการ[2] ตามพระบัญชาของพระองค์ พึงรู้เถิดว่า การสร้างและกิจการทั้งหลายนั้นเป็นสิทธิของพระองค์เท่านั้น[3] มหาบริสุทธิ์อัลลอฮฺผู้เป็นพระเจ้าแห่งสากลโลก

ٱدْعُوا۟ رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً ۚ إِنَّهُۥ لَا يُحِبُّ
ٱلْمُعْتَدِينَ ﴿٥٥﴾

55. พวกเจ้าจงวิงวอนต่อพระเจ้าของพวกเจ้าในสภาพถ่อมตนและปกปิด[4] แท้จริงพระองค์ไม่ทรงชอบบรรดาผู้ที่ละเมิด

وَلَا تُفْسِدُوا۟ فِى ٱلْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَٰحِهَا
وَٱدْعُوهُ خَوْفًا وَطَمَعًا ۚ إِنَّ رَحْمَتَ ٱللَّهِ قَرِيبٌ

56. และพวกเจ้าอย่าก่อความเสียหายไว้ในแผ่นดิน หลังจากได้มีการปรับปรุงแก้ไขมันแล้ว[5] และจงวิงวอนขอต่อพระองค์ด้วยความยำเกรง[6]

---

[1] เป็นการแสดงให้เห็นว่าโลกที่เราอาศัยอยู่นี้มีสภาพกลมซึ่งหมุนรอบตัวเองและหมุนรอบดวงอาทิตย์ อันทำให้เกิดกลางวันและกลางคืนขึ้น โดยที่กลางวันและกลางคืนมีสภาพประหนึ่งไล่ตามกันติด ๆ อย่างรวดเร็ว

[2] คือบริการแก่มนุษย์โดยไม่คิดค่าตอบแทน

[3] คือไม่มีผู้ใดมีส่วนร่วมกับพระองค์

[4] คือไม่เปิดเผยให้ใครรู้เห็น

[5] หมายถึงปรับปรุงแก้ไขความประพฤติของมนุษย์จากชั่วให้เป็นดี ทั้งนี้ด้วยคำสอนของอัลลอฮฺ และแบบอย่างของท่านนะบีมุฮัมมัด การที่อัลลอฮฺทรงกล่าวว่า ปรับปรุงแก้ไขแผ่นดิน นั้นเป็นการแจ้งให้ทราบถึงผลงานอันชั่วที่เกิดจากน้ำมือของมนุษย์ ดังนั้นการแก้ไขความเสียหายของแผ่นดิน จึงหมายถึงการแก้ไขและปรับปรุงความประพฤติของมนุษย์

[6] คือยำเกรงว่า พระองค์จะไม่ทรงรับ ในการนี้จะช่วยให้มีการสำรวมมากยิ่งขึ้น

مِّنَ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٥٦﴾

และความปรารถนาอันแรงกล้า[1] แท้จริงความเอ็นดูเมตตาของอัลลอฮฺนั้นใกล้กับผู้กระทำดีทั้งหลาย

وَهُوَ ٱلَّذِى يُرْسِلُ ٱلرِّيَٰحَ بُشْرًۢا بَيْنَ يَدَىْ رَحْمَتِهِۦ ۖ حَتَّىٰٓ إِذَآ أَقَلَّتْ سَحَابًا ثِقَالًا سُقْنَٰهُ لِبَلَدٍ مَّيِّتٍ فَأَنزَلْنَا بِهِ ٱلْمَآءَ فَأَخْرَجْنَا بِهِۦ مِن كُلِّ ٱلثَّمَرَٰتِ ۚ كَذَٰلِكَ نُخْرِجُ ٱلْمَوْتَىٰ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٥٧﴾

57. และพระองค์นั้นคือผู้ที่ทรงส่งลมมาเป็นข่าวดีเบื้องหน้าความเอ็นดูเมตตา[2]ของพระองค์ จนกระทั่งเมื่อมันได้แบกเมฆ[3] อันหนักอึ้งไว้ เราก็นำมันไป[4] สู่เมืองที่แห้งแล้ง แล้วเราก็ให้น้ำหลั่งลงที่เมืองนั้น แล้วเราได้ให้ผลไม้ทุกชนิดออกมาด้วยน้ำนั้น ในทำนองนั้นแหละเราจะให้บรรดาผู้ที่ตายแล้วออกมา[5] เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รำลึก

وَٱلْبَلَدُ ٱلطَّيِّبُ يَخْرُجُ نَبَاتُهُۥ بِإِذْنِ رَبِّهِۦ ۖ وَٱلَّذِى خَبُثَ لَا يَخْرُجُ إِلَّا نَكِدًا ۚ كَذَٰلِكَ نُصَرِّفُ ٱلْءَايَٰتِ لِقَوْمٍ يَشْكُرُونَ ﴿٥٨﴾

58. และเมืองที่ดี[6] นั้นพืชของมันจะงอกออกมาด้วยอนุมัติแห่งพระเจ้าของมัน และเมืองที่ไม่ดีนั้นพืชของมันจะไม่ออก นอกจากในสภาพแกร็น[7] ในทำนองนั้นแหละ เราจะแจกแจงบรรดาโองการทั้งหลายแก่กลุ่มชนที่ขอบคุณ[8]

---

[1] การวิงวอนขอของเขาเต็มไปด้วยความมั่นใจที่จะได้รับ

[2] หมายถึงฝน อนึ่งทุกครั้งที่จะมีฝนตกจะต้องมีลมพัดล่วงหน้ามาก่อนเพื่อเป็นสัญญาณให้ผู้คนทราบ อันนับเป็นความกรุณาอันสำคัญยิ่ง

[3] คือได้พัดพาเมฆฝนมารวมกันไว้ในสภาพที่หนักอึ้งประหนึ่งแบกมันไว้

[4] คือให้ลมหอบเมฆฝนนั้นไป

[5] คือออกมาจากหลุมศพอย่างง่ายดายด้วยเสียงแตร เช่นเดียวกับได้ให้ผลไม้ออกด้วยน้ำฝน

[6] คือเมืองที่มีดินดี

[7] คือไม่งอกเงยในสภาพที่สมบูรณ์เพราะขาดปุ๋ย และแม้จะออกผลก็ไม่ให้ประโยชน์อะไร

[8] คือกลุ่มชนที่ใช้ปัญญาพิจารณาแล้วพวกเขาก็ทราบในความกรุณาของพระองค์ พวกเขาจึงเป็นกลุ่มชนที่ขอบคุณพระองค์

لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِۦ فَقَالَ يَٰقَوْمِ ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُۥٓ إِنِّىٓ أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٥٩﴾

59. และแท้จริงเราได้ส่งนูฮฺไปยังประชาชาติของเขา แล้วเขาได้กล่าวว่า โอ้ประชาชาติของฉันจงเคารพสักการะอัลลอฮฺเถิดไม่มีผู้ควรได้รับการเคารพสักการะใด ๆ สำหรับพวกท่านอีกแล้วอื่นจากพระองค์ แท้จริงฉันกลัวการลงโทษในวันอันยิ่งใหญ่จะประสบแก่พวกท่าน

قَالَ ٱلْمَلَأُ مِن قَوْمِهِۦٓ إِنَّا لَنَرَىٰكَ فِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٦٠﴾

60. บรรดาชนชั้นนำในหมู่ประชาชาติของเขา[1] ได้กล่าวว่า แท้จริงเขาเห็นท่านอยู่ในความหลงผิดอันชัดแจ้ง

قَالَ يَٰقَوْمِ لَيْسَ بِى ضَلَٰلَةٌ وَلَٰكِنِّى رَسُولٌ مِّن رَّبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٦١﴾

61. เขากล่าวว่า โอ้ประชาชาติของฉัน ไม่มีความหลงผิดใด ๆ อยู่ที่ฉัน แต่ทว่าฉัน คือ ทูตคนหนึ่ง ซึ่งมาจากพระเจ้าแห่งสากลโลก

أُبَلِّغُكُمْ رِسَٰلَٰتِ رَبِّى وَأَنصَحُ لَكُمْ وَأَعْلَمُ مِنَ ٱللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٢﴾

62. โดยที่ฉันจะประกาศแก่พวกท่าน ซึ่งบรรดาสารแห่งพระเจ้าของฉัน และฉันจะชี้แจงแนะนำให้แก่พวกท่าน และฉันรู้[2] จากอัลลอฮฺสิ่งที่พวกท่านไม่รู้

أَوَعَجِبْتُمْ أَن جَآءَكُمْ ذِكْرٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ مِّنكُمْ لِيُنذِرَكُمْ وَلِتَتَّقُوا۟ وَلَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٦٣﴾

63. และพวกท่านแปลกใจกระนั้นหรือ การที่ได้มีข้อตักเตือนจากพระเจ้าของพวกท่านมายังพวกท่านโดยผ่านชายคนหนึ่งในหมู่พวกท่าน เพื่อเขาจะได้ตักเตือนพวกท่าน และเพื่อที่พวกท่านจะได้ยำเกรง และเพื่อว่าพวกท่านจะได้รับการเอ็นดูเมตตา

---

[1] คือของนะบีนูฮฺ

[2] คือรู้เกี่ยวกับหลักการศรัทธา และข้อปฏิบัติอันดีงามที่จะทำให้มนุษย์ได้รับความสุขและความเจริญ

64. แล้วพวกเขาได้ปฏิเสธนูฮฺ ภายหลังเรา[1] ได้ช่วยเขา และบรรดาผู้ที่อยู่กับเขาในเรือให้รอดและเราได้ให้บรรดาผู้ที่ปฏิเสธโองการทั้งหลายของเราจมน้ำ[2] แท้จริงพวกเขานั้นเป็นกลุ่มชนที่มืดบอด[3]

فَكَذَّبُوهُ فَأَنجَيْنَٰهُ وَٱلَّذِينَ مَعَهُۥ فِى ٱلْفُلْكِ وَأَغْرَقْنَا ٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَآ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ قَوْمًا عَمِينَ ٦٤

65. และยังประชาชาติอ๊าดนั้น เราได้ส่งฮูดซึ่งเป็นพี่น้องของพวกเขาไป เขากล่าวว่า โอ้ประชาชาติของฉัน จงเคารพสักการะอัลลอฮฺเถิด ไม่มีผู้ที่ควรได้รับการเคารพสักการะใด ๆ สำหรับพวกท่านอีกแล้วอื่นจากพระองค์ พวกท่านไม่ยำเกรงดอกหรือ

۞ وَإِلَىٰ عَادٍ أَخَاهُمْ هُودًا ۗ قَالَ يَٰقَوْمِ ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُۥٓ ۚ أَفَلَا تَتَّقُونَ ٦٥

66. บรรดาชนชั้นนำที่ปฏิเสธการศรัทธาในหมู่ประชาชาติของเขาได้กล่าวว่า แท้จริงเราเห็นท่านอยู่ในความโฉดเขลา และแท้จริงพวกเราแน่ใจว่าท่านนั้นเป็นคนหนึ่งในหมู่ผู้มุสา

قَالَ ٱلْمَلَأُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِن قَوْمِهِۦٓ إِنَّا لَنَرَىٰكَ فِى سَفَاهَةٍ وَإِنَّا لَنَظُنُّكَ مِنَ ٱلْكَٰذِبِينَ ٦٦

67. เขากล่าวว่า โอ้ ประชาชาติของฉัน ไม่มีความโฉดเขลาใด ๆ อยู่ที่ฉัน แต่ทว่าฉันคือรอซูลคนหนึ่ง ซึ่งมาจากพระเจ้าแห่งสากลโลก

قَالَ يَٰقَوْمِ لَيْسَ بِى سَفَاهَةٌ وَلَٰكِنِّى رَسُولٌ مِّن رَّبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ٦٧

68. โดยที่ฉันจะประกาศแก่พวกท่าน ซึ่งบรรดาสารแห่งพระเจ้าของฉัน และฉันนั้นเป็นผู้แนะนำที่ซื่อตรงแก่พวกท่าน

أُبَلِّغُكُمْ رِسَٰلَٰتِ رَبِّى وَأَنَا۠ لَكُمْ نَاصِحٌ أَمِينٌ ٦٨

---

[1] หมายถึงอัลลอฮฺ ซุบหฺ

[2] คือบรรดาผู้ปฏิเสธโองการของอัลลอฮฺนั้นไม่มีใครยอมขึ้นเรือที่ท่านนะบีต่อไว้ เพราะไม่เชื่อในคำบอกเล่าของท่านนะบีมูฮฺ ที่ว่า น้ำจะท่วมโลก ด้วยเหตุนี้เมื่อน้ำได้ท่วมขึ้นจริงตามที่ท่านนะบีได้แจ้งไว้ พวกนั้นจึงจมน้ำตายกันหมด

[3] หมายถึงมีหัวใจมืดบอด และเซ่อเซอะ

أَوَعَجِبْتُمْ أَن جَآءَكُمْ ذِكْرٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ
مِّنكُمْ لِيُنذِرَكُمْ ۚ وَٱذْكُرُوٓا۟ إِذْ جَعَلَكُمْ
خُلَفَآءَ مِنۢ بَعْدِ قَوْمِ نُوحٍ وَزَادَكُمْ فِى ٱلْخَلْقِ
بَصْۜطَةً ۖ فَٱذْكُرُوٓا۟ ءَالَآءَ ٱللَّهِ لَعَلَّكُمْ
تُفْلِحُونَ ٦٩

69. และพวกท่านแปลกใจกระนั้นหรือ การที่ได้มีข้อตักเตือนจากพระเจ้าของพวกเจ้ามายังพวกเจ้าโดยผ่านชายคนหนึ่งในหมู่พวกท่าน เพื่อเขาจะได้ตักเตือนพวกท่าน และพวกท่านจงรำลึกเถิด ขณะที่พระองค์ได้ทรงให้พวกท่านเป็นผู้สืบช่วงแทน[1] มาหลังจากประชาชาติของนูฮฺ และได้ทรงเพิ่มพละกำลังแก่พวกท่านในการบังเกิด[2] ดังนั้น พวกท่านพึงรำลึกถึงความกรุณาของอัลลอฮฺเถิด เพื่อว่าพวกท่านจะได้รับความสำเร็จ

قَالُوٓا۟ أَجِئْتَنَا لِنَعْبُدَ ٱللَّهَ وَحْدَهُۥ وَنَذَرَ
مَا كَانَ يَعْبُدُ ءَابَآؤُنَا ۖ فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَآ
إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ٧٠

70. พวกเขากล่าวว่า ที่ท่านมาหาพวกเรานั้นเพื่อว่าเราจะได้เคารพสักการะอัลลอฮฺแต่เพียงองค์เดียว และละทิ้งสิ่งที่บรรดาบรรพบุรุษของพวกเราเคยเคารพสักการะมากระนั้นหรือ จงนำสิ่ง[3] ที่ท่านได้สัญญาแก่พวกเรามายังพวกเราเถิด หากท่านอยู่ในหมู่ผู้พูดจริง

قَالَ قَدْ وَقَعَ عَلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ رِجْسٌ
وَغَضَبٌ ۖ أَتُجَٰدِلُونَنِى فِىٓ أَسْمَآءٍ
سَمَّيْتُمُوهَآ أَنتُمْ وَءَابَآؤُكُم مَّا نَزَّلَ ٱللَّهُ

71. เขากล่าวว่า แน่นอนได้เกิดขึ้นแล้วแก่พวกท่าน ซึ่งการลงโทษ[4] และความกริ้วโกรธจากพระเจ้าของพวกท่าน พวกท่านจะโต้เถียงฉันในบรรดาชื่อ[5] ที่พวกท่านและบรรพบุรุษ

---

[1] คือสืบสายโลหิตมาจากประชาชาติของท่านนะบีนูฮฺ ในฐานะเป็นผู้ปกครองสืบช่วงแทนพวกเขา

[2] คือได้บังเกิดพวกท่านให้มีร่างกายแข็งแรงและมีพละกำลัง

[3] หมายถึงการลงโทษ

[4] อันได้แก่การให้มีลมพายุซึ่งมีความเร็วสูงและความเย็นจัดพัดมาในหมู่พวกเขาเป็นเวลาเจ็ดคืนกับแปดวันต่อเนื่องกัน ทำให้ผู้ที่ฝ่าฝืนในหมู่พวกเขาตายหมดสิ้น

[5] คือชื่อเจว็ดที่เป็นที่เคารพสักการะของพวกเขา

بِهَا مِن سُلْطَٰنٍ ۚ فَٱنتَظِرُوٓا۟ إِنِّى مَعَكُم
مِّنَ ٱلْمُنتَظِرِينَ ﴿٧١﴾

ของพวกท่านได้ตั้งมันขึ้นมาเอง โดยที่อัลลอฮฺมิได้ทรงประทานหลักฐานใด ๆ มาสำหรับชื่อเหล่านั้น[1] กระนั้นหรือ ดังนั้นพวกท่านจงรอคอยเถิดแท้จริงฉันร่วมกับพวกท่านด้วยในหมู่ผู้รอคอย

فَأَنجَيْنَٰهُ وَٱلَّذِينَ مَعَهُۥ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا وَقَطَعْنَا
دَابِرَ ٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا ۖ وَمَا كَانُوا۟
مُؤْمِنِينَ ﴿٧٢﴾

72. แล้วเราได้ช่วยเขา[2] และบรรดาผู้ที่ร่วมอยู่กับเขาให้รอดพ้น ด้วยความเอ็นดูเมตตาจากเรา และเราได้ตัดขาด[3] ซึ่งคนสุดท้ายของบรรดาผู้ที่ปฏิเสธโองการทั้งหลายของเรา และมิเคยปรากฏว่าพวกเขาเป็นผู้ศรัทธา

وَإِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَٰلِحًا ۗ قَالَ يَٰقَوْمِ ٱعْبُدُوا۟
ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُۥ ۖ قَدْ جَآءَتْكُم
بَيِّنَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ ۖ هَٰذِهِۦ نَاقَةُ ٱللَّهِ لَكُمْ
ءَايَةً ۖ فَذَرُوهَا تَأْكُلْ فِىٓ أَرْضِ ٱللَّهِ ۖ
وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوٓءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٣﴾

73. และยังประชาชาติซะมูดนั้น เราได้ส่งซอและฮฺซึ่งเป็นพี่น้องของพวกเขาไป เขากล่าวว่า โอ้ประชาชาติของฉัน จงเคารพสักการะอัลลอฮฺเถิด ไม่มีผู้ที่ควรได้รับการเคารพสักการะใด ๆ สำหรับพวกท่านอีกแล้วอื่นจากพระองค์ แน่นอน ได้มีหลักฐานอันชัดเจนจากพระเจ้าของพวกท่านมายังพวกท่านแล้วนี้คืออูฐตัวเมีย[4] ของอัลลอฮฺในฐานะเป็นสัญญาณหนึ่งสำหรับพวกท่าน ดังนั้นพวกท่านจงปล่อยมันกินในแผ่นดินของอัลลอฮฺเถิด และจงอย่าแตะต้องมันด้วยการทำร้ายใด ๆ เลยจะเป็นเหตุให้การลงโทษอันเจ็บแสบคร่าพวกท่านเสีย

---

[1] คือเพื่อยืนยันว่าให้เคารพสักการะได้กระนั้นหรือ

[2] คือท่านนะบีฮูด

[3] คือทำลายจนกระทั่งคนสุดท้ายของพวกเขา อนึ่งพวกอ๊าดที่ถูกทำลายนี้เรียกว่า ชาวอ๊าดพวกแรก ซึ่งอยู่ในภาคพื้นส่วนที่เรียกว่า อัล-อะฮฺกอฟ ส่วน ชาวอ๊าดพวกที่สอง นั้นอยู่ใน ยะมัน

[4] คืออูฐตัวเมียที่ชาวซะมูดท้าทายให้นะบีซอและฮฺนำออกมาจากก้อนหินที่พวกเขาได้กำหนดขึ้น เพื่อเป็นสัญญาณยืนยันว่า ท่านเป็นรอซูลของอัลลอฮฺจริง แล้วอัลลอฮฺก็ทรงให้อูฐตัวเมียนี้ออกมาจากก้อนหินนั้น

74. และพวกท่านจงรำลึกขณะที่พระองค์ได้ทรงให้พวกท่านเป็นผู้สืบช่วงแทนมา[1] หลังจากชาวอ๊าด และได้ทรงให้พวกท่านตั้งหลักแหล่งอยู่ในแผ่นดินส่วนนั้น[2] โดยยึดเอาจากที่ราบของมันเป็นวัง และสกัดภูเขาเป็นบ้าน พวกท่านพึงรำลึกถึงความกรุณาของอัลลอฮฺเถิด และจงอย่าก่อกวนในแผ่นดินในฐานะผู้บ่อนทำลาย

وَاذْكُرُوا إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِنْ بَعْدِ عَادٍ
وَبَوَّأَكُمْ فِي الْأَرْضِ تَتَّخِذُونَ
مِنْ سُهُولِهَا قُصُورًا وَتَنْحِتُونَ الْجِبَالَ بُيُوتًا
فَاذْكُرُوا آلَاءَ اللَّهِ وَلَا تَعْثَوْا فِي الْأَرْضِ
مُفْسِدِينَ ﴿٧٤﴾

75. บรรดาชนชั้นนำที่แสดงโอหังจากประชาชาติของเขาได้กล่าวแก่บรรดาผู้ที่ถูกนับว่าอ่อนแอ (คือกล่าว) แก่บรรดาผู้ศรัทธาในหมู่พวกเขาว่า พวกท่านรู้กระนั้นหรือว่า แท้จริงซอและฮฺนั้นเป็นผู้ถูกส่งมาจากพระเจ้าของเขา พวกเขากล่าวว่า แท้จริงพวกเราเป็นผู้ศรัทธาต่อสิ่งที่เขาถูกส่งให้นำสิ่งนั้นมา

قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ
لِلَّذِينَ اسْتُضْعِفُوا لِمَنْ آمَنَ مِنْهُمْ
أَتَعْلَمُونَ أَنَّ صَالِحًا مُرْسَلٌ مِنْ رَبِّهِ
قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلَ بِهِ مُؤْمِنُونَ ﴿٧٥﴾

76. บรรดาผู้ที่แสดงโอหังกล่าวว่า แท้จริงเราเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา ต่อสิ่งที่พวกท่านได้ศรัทธากัน

قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا بِالَّذِي
آمَنْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ ﴿٧٦﴾

77. และพวกเขาก็ตัดขาอูฐตัวเมียตัวนั้น และได้ละเมิดคำสั่ง[3] แห่งพระเจ้าของพวกเขา และได้กล่าวว่าโอ้ซอและฮฺ จงนำสิ่ง[4] ที่ท่านได้สัญญาแก่พวกเราไว้มาให้แก่พวกเราเถิด ถ้าหากท่านอยู่ในหมู่ผู้ที่ถูกส่งมาเป็นรอซูล

فَعَقَرُوا النَّاقَةَ وَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ
وَقَالُوا يَا صَالِحُ ائْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ
مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٧٧﴾

---

[1] คือสืบช่วงแทนในการปกครองอาณาจักร

[2] คือแผ่นดินส่วนที่เรียกว่า อัล-ฮิจรฺ ซึ่งอยู่ในระหว่างฮิญาซกับชาม

[3] คือคำสั่งอื่น ๆ อีกที่อัลลอฮฺได้ทรงใช้พวกเขา

[4] หมายถึงสัญญาที่ว่า หากพวกเขาทำร้ายอูฐแล้วพวกเขาจะได้รับโทษอันเจ็บแสบ

فَأَخَذَتْهُمُ ٱلرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا۟ فِى دَارِهِمْ جَٰثِمِينَ ﴿٧٨﴾

78. แล้วความไหวอย่างแรงของแผ่นดิน[1] ก็ได้คร่าพวกเขา แล้วพวกเขาก็กลายเป็นผู้นั่งคุกเข่าตายในบ้านของพวกเขา

فَتَوَلَّىٰ عَنْهُمْ وَقَالَ يَٰقَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رِسَالَةَ رَبِّى وَنَصَحْتُ لَكُمْ وَلَٰكِن لَّا تُحِبُّونَ ٱلنَّٰصِحِينَ ﴿٧٩﴾

79. แล้วเขา[2] ก็หันออกไปจากพวกนั้น และกล่าวว่า โอ้ประชาชาติของฉัน แท้จริงฉันได้ประกาศแก่พวกท่านแล้ว ซึ่งสารแห่งพระเจ้าของฉัน และฉันก็ได้ชี้แจงแนะนำแก่พวกท่านด้วย แต่ทว่าพวกท่านไม่ชอบบรรดาผู้ชี้แจงแนะนำ

وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِۦٓ أَتَأْتُونَ ٱلْفَٰحِشَةَ مَا سَبَقَكُم بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِّنَ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٨٠﴾

80. และจงรำลึกถึงลูฏ[3] ขณะที่เขาได้กล่าวแก่ประชาชาติของเขาว่า ท่านทั้งหลายจะประกอบสิ่งชั่วช้าน่ารังเกียจ ซึ่งไม่มีคนใดในหมู่ประชาชาติทั้งหลายได้ประกอบมันมาก่อนพวกท่านกระนั้นหรือ

إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ ٱلرِّجَالَ شَهْوَةً مِّن دُونِ ٱلنِّسَآءِ ۚ بَلْ أَنتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ ﴿٨١﴾

81. แท้จริงพวกท่านจะสมสู่เพศชายด้วยตัณหาราคะอื่นจากเพศหญิง[4] ยิ่งกว่านั้นพวกท่านยังเป็นพวกที่ละเมิดขอบเขตด้วย

وَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِۦٓ إِلَّآ أَن قَالُوٓا۟ أَخْرِجُوهُم مِّن قَرْيَتِكُمْ ۖ إِنَّهُمْ أُنَاسٌ يَتَطَهَّرُونَ ﴿٨٢﴾

82. และคำตอบแห่งประชาชาติของเขานั้นมิปรากฏเป็นอื่นใด นอกจากการที่พวกเขา

---

[1] ความไหวของแผ่นดินนี้อาจเกิดจากการที่อัลลอฮฺทรงให้ฟ้าผ่าอย่างรุนแรงก็ได้ เพราะพระองค์ได้ระบุการลงโทษพวกเขาในซูเราะห์อื่น ๆ ว่าด้วยเสียงกัมปนาทบ้าง ฟ้าผ่าบ้าง เช่นในซูเราะฮฺ ฮูด และซูเราะฮฺอัซซาริอาต เป็นต้น หรือไม่ก็อาจถูกลงโทษทั้งเสียงกัมปนาทและแผ่นดินไหวด้วย

[2] หมายถึงท่านนะบีซอและฮฺ

[3] คือท่านนะบีลูฏ

[4] กล่าวคือมีตัณหาราคะในเพศชายมากกว่าในเพศหญิง

กล่าวว่า ท่านทั้งหลายจงขับไล่พวกเขา[1] ออกไปจากเมืองของพวกท่านเสีย แท้จริงพวกเขาเป็นพวกที่บริสุทธิ์[2]

فَأَنجَيْنَٰهُ وَأَهْلَهُۥٓ إِلَّا ٱمْرَأَتَهُۥ كَانَتْ
مِنَ ٱلْغَٰبِرِينَ ﴿٨٣﴾

83. และเรา[3] ได้ช่วยเขาและครอบครัวของเขาให้รอดพ้น นอกจากภรรยาของเขาเท่านั้น ซึ่งนางปรากฏอยู่ในหมู่ผู้ที่คงอยู่[4] (เพื่อรับการลงโทษ)

وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِم مَّطَرًا ۖ فَٱنظُرْ كَيْفَ كَانَ
عَٰقِبَةُ ٱلْمُجْرِمِينَ ﴿٨٤﴾

84. และเราได้ให้ฝน[5] ตกลงมาบนพวกเขา แล้วเจ้า[6] จงดูเถิดว่า ผลสุดท้ายของบรรดาผู้กระทำผิดนั้นเป็นอย่างไร

وَإِلَىٰ مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا ۗ قَالَ يَٰقَوْمِ
ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُۥ ۖ قَدْ
جَآءَتْكُم بَيِّنَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ ۖ فَأَوْفُوا۟
ٱلْكَيْلَ وَٱلْمِيزَانَ وَلَا تَبْخَسُوا۟ ٱلنَّاسَ
أَشْيَآءَهُمْ وَلَا تُفْسِدُوا۟ فِى ٱلْأَرْضِ
بَعْدَ إِصْلَٰحِهَا ۚ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ
إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٨٥﴾

85. และยังประชาชาติมัดยันนั้น เราได้ส่งชุอัยบฺ ซึ่งเป็นพี่น้องของพวกเขาไป เขากล่าวว่า โอ้ประชาชาติของฉัน จงเคารพสักการะอัลลอฮฺเถิด ไม่มีสิ่งใดที่ควรได้รับการเคารพสักการะสำหรับพวกท่านอีกแล้วอื่นจากพระองค์ แท้จริงหลักฐานอันชัดเจนจากพระเจ้าของพวกท่านนั้นได้มายังพวกท่านแล้ว ดังนั้นจงให้ครบเต็มซึ่งเครื่องตวงและเครื่องชั่งเถิด และจงอย่าให้ขาดแก่เพื่อนมนุษย์ซึ่งบรรดาสิ่งของของพวกเขา และ

---

[1] หมายถึงท่านนะบีลูฏและผู้ที่ศรัทธาต่อท่าน

[2] เป็นถ้อยคำเย้ยหยันจากพวกเขา มิใช่เป็นถ้อยคำชมเชยหรือยอมรับในความจริง

[3] หมายถึงอัลลอฮฺ

[4] คือนางมิได้ร่วมอพยพไปกับท่านนะบีลูฏ

[5] หมายถึงฝนที่เป็นเม็ดหิน ซึ่งระบุอยู่ในซูเราะฮฺ ฮูด และซูเราะฮฺ อัล-ฮิจญ์ริ

[6] หมายถึงท่านนะบี มุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

จงอย่าก่อความเสียหายในแผ่นดิน หลังจากที่มีการแก้ไขมันแล้ว นั่นแหละเป็นสิ่งดียิ่งแก่พวกท่านหากพวกท่านเป็นผู้ศรัทธา

86. และพวกท่านอย่านั่งในทุกหนทางโดยทำการขู่และสกัดกั้นให้ออกจากทางของอัลลอฮฺผู้ซึ่งศรัทธาต่อพระองค์ และพวกท่านยังปรารถนาให้ทางของอัลลอฮฺคต[1] และจงรำลึกถึงขณะที่พวกท่านมีจำนวนน้อย แล้วพระองค์ได้ทรงให้พวกท่านมีจำนวนมากขึ้น และพวกท่านจงดูเถิดว่า ผลสุดท้ายของบรรดาผู้ก่อความเสียหายนั้นเป็นอย่างไร

وَلَا تَقْعُدُوا۟ بِكُلِّ صِرَٰطٍ تُوعِدُونَ
وَتَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ مَنْ ءَامَنَ بِهِۦ
وَتَبْغُونَهَا عِوَجًا ۚ وَٱذْكُرُوٓا۟
إِذْ كُنتُمْ قَلِيلًا فَكَثَّرَكُمْ ۖ وَٱنظُرُوا۟
كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿٨٦﴾

87. และถ้าหากว่ามีกลุ่มหนึ่งในหมู่พวกท่านศรัทธาต่อสิ่งที่ฉันถูกส่งให้นำสิ่งนั้นมา และอีกกลุ่มหนึ่งมิได้ศรัทธาแล้วก็จงอดทนไปเถิดจนกว่าอัลลอฮฺจะทรงชี้ขาดระหว่างเรา และพระองค์นั้นคือผู้ที่ดีเยี่ยมในหมู่ผู้ชี้ขาดทั้งหลาย

وَإِن كَانَ طَآئِفَةٌ مِّنكُمْ ءَامَنُوا۟ بِٱلَّذِىٓ
أُرْسِلْتُ بِهِۦ وَطَآئِفَةٌ لَّمْ يُؤْمِنُوا۟ فَٱصْبِرُوا۟ حَتَّىٰ
يَحْكُمَ ٱللَّهُ بَيْنَنَا ۚ وَهُوَ خَيْرُ ٱلْحَٰكِمِينَ ﴿٨٧﴾

88. บรรดาชนชั้นนำที่แสดงโอหังจากประชาชาติของเขา[2] ได้กล่าวว่า แน่นอนเราจะขับไล่ท่านออกไปโอ้ชุอัยบฺ และบรรดาผู้ที่ศรัทธากับท่านด้วยจากเมืองของเรา หรือไม่ก็แน่นอน

۞ قَالَ ٱلْمَلَأُ ٱلَّذِينَ ٱسْتَكْبَرُوا۟ مِن قَوْمِهِۦ لَنُخْرِجَنَّكَ
يَٰشُعَيْبُ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مَعَكَ مِن قَرْيَتِنَآ أَوْ لَتَعُودُنَّ
فِى مِلَّتِنَا ۚ قَالَ أَوَلَوْ كُنَّا كَٰرِهِينَ ﴿٨٨﴾

---

[1] คือเพื่อว่าผู้คนจะได้ไม่ดำเนินในทางของพระองค์ ทั้งนี้เนื่องจากอิจฉาริษยาผู้ที่อยู่ในทางอันเที่ยงตรงพระองค์

[2] คือของนะบี ชุอัยบฺ

ท่านจะต้องกลับมาในลัทธิของเรา เขา[1] กล่าวว่า แม้ว่าพวกเราจะเกลียด[2] ก็ตามกระนั้นหรือ

قَدِ ٱفْتَرَيْنَا عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا إِنْ عُدْنَا فِى مِلَّتِكُم
بَعْدَ إِذْ نَجَّىٰنَا ٱللَّهُ مِنْهَا ۚ وَمَا يَكُونُ لَنَآ أَن نَّعُودَ فِيهَآ
إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ رَبُّنَا ۚ وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَىْءٍ عِلْمًا ۚ
عَلَى ٱللَّهِ تَوَكَّلْنَا ۚ رَبَّنَا ٱفْتَحْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا
بِٱلْحَقِّ وَأَنتَ خَيْرُ ٱلْفَٰتِحِينَ ﴿٨٩﴾

89. แน่นอนพวกเราก็ได้อุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮฺ[3] หากพวกเรากลับไปในลัทธิของพวกท่านหลังจากที่อัลลอฮฺได้ทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากลัทธินั้นมาแล้ว และไม่บังควรแก่พวกเราที่จะกลับไปในลัทธินั้นอีก นอกจากอัลลอฮฺผู้เป็นพระเจ้าของพวกเราจะทรงประสงค์เท่านั้น พระเจ้าของพวกเรานั้นทรงมีความรู้กว้างขวางทั่วทุกสิ่งทุกอย่าง แต่อัลลอฮฺเท่านั้นที่พวกเราได้มอบหมาย โอ้พระเจ้าของเรา โปรดชี้ขาดระหว่างพวกเราและประชาชาติของเราด้วยความจริงเถิด และพระองค์นั้นคือผู้ที่ดีเยี่ยมในหมู่ผู้ชี้ขาดทั้งหลาย

وَقَالَ ٱلْمَلَأُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِن قَوْمِهِۦ لَئِنِ ٱتَّبَعْتُمْ
شُعَيْبًا إِنَّكُمْ إِذًا لَّخَٰسِرُونَ ﴿٩٠﴾

90. และบรรดาบุคคลชั้นนำที่ปฏิเสธศรัทธาจากหมู่ประชาชาติของเขา[4] ได้กล่าวว่า แน่นอนถ้าหากพวกเจ้าปฏิบัติตามชุอัยบฺแล้ว แน่นอนพวกท่านก็เป็นผู้ขาดทุนในทันที

---

[1] คือนะบีชุอัยบฺ

[2] คือเกลียดในลัทธิของพวกเขา

[3] คือสร้างความเท็จให้แก่อัลลอฮฺ โดยที่ได้ปฏิญาณตนว่าศรัทธาในศาสนาของพระองค์ แต่แล้วเปลี่ยนใจกลับเข้าในลัทธิของพวกท่านอีก

[4] คือของชุอัยบฺ

فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ
جَاثِمِينَ ٩١

91. แล้วความไหวอย่างแรงของแผ่นดิน ก็ได้คร่าพวกเขา แล้วพวกเขาก็กลายเป็นผู้นั่งคุกเข่าตายในบ้านของพวกเขา

الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَأَنْ لَمْ يَغْنَوْا فِيهَا ۚ الَّذِينَ
كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَانُوا هُمُ الْخَاسِرِينَ ٩٢

92. บรรดาผู้ที่ปฏิเสธชุอัยบฺประหนึ่งว่าพวกเขาไม่เคยอยู่ในหมู่บ้านนั้น[1] บรรดาผู้ที่ปฏิเสธชุอัยบฺนั้น พวกเขาเป็นผู้ขาดทุน

فَتَوَلَّىٰ عَنْهُمْ وَقَالَ يَا قَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ
رِسَالَاتِ رَبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمْ ۖ فَكَيْفَ آسَىٰ
عَلَىٰ قَوْمٍ كَافِرِينَ ٩٣

93. แล้วเขา[2] ก็หันออกไปจากพวกเขา และกล่าวว่า โอ้ประชาชาติของฉัน แท้จริงฉันได้ประกาศแก่พวกท่านแล้ว ซึ่งบรรดาสารแห่งพระเจ้าของฉัน และฉันก็ได้ชี้แจงแนะนำแก่พวกท่านแล้ว แล้วฉันจะเสียใจต่อกลุ่มชนที่ปฏิเสธศรัทธาอย่างไร

وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِنْ نَبِيٍّ إِلَّا أَخَذْنَا أَهْلَهَا
بِالْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ لَعَلَّهُمْ يَضَّرَّعُونَ ٩٤

94. และเรามิได้ส่งนะบีคนใดไปในเมืองหนึ่งเมืองใด นอกจากเราได้ลงโทษชาวเมืองนั้นด้วยความแร้นแค้น และการเจ็บป่วย[3] เพื่อว่าพวกเขาจะได้นอบน้อม

ثُمَّ بَدَّلْنَا مَكَانَ السَّيِّئَةِ الْحَسَنَةَ حَتَّىٰ عَفَوْا
وَقَالُوا قَدْ مَسَّ آبَاءَنَا الضَّرَّاءُ وَالسَّرَّاءُ

95. ภายหลังเราได้เปลี่ยนความดีแทนที่ความชั่วจนกระทั่งพวกเขามีมาก[4] และพวกเขากล่าวว่า แท้จริงได้ประสบแก่บรรพบุรุษของเรามาแล้ว

---

[1] เนื่องจากพวกเขาได้เสียชีวิตกันหมด ไม่ได้เหลือใครไว้ให้เป็นร่องรอยอยู่เลย

[2] คือนะบีชุอัยบฺ

[3] เนื่องจากการดื้อดึงของพวกเขา ทั้งนี้เพื่อให้พวกเขาได้สำนึก

[4] คือการเพิ่มทั้งจำนวนคนและทรัพย์สมบัติ

فَأَخَذْنَـٰهُم بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٩٥﴾

ซึ่งความเดือดร้อน และความสุขสบาย[1] แล้วเราจึงได้ลงโทษพวกเขาโดยกะทันหันขณะที่พวกเขาไม่รู้ตัว

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ ٱلْقُرَىٰٓ ءَامَنُوا۟ وَٱتَّقَوْا۟ لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَـٰتٍ مِّنَ ٱلسَّمَآءِ وَٱلْأَرْضِ وَلَـٰكِن كَذَّبُوا۟ فَأَخَذْنَـٰهُم بِمَا كَانُوا۟ يَكْسِبُونَ ﴿٩٦﴾

96. และหากว่าชาวเมืองนั้นได้ศรัทธากัน และมีความยำเกรงแล้วไซร้ แน่นอนเราก็เปิดให้แก่พวกเขาแล้ว ซึ่งบรรดาความเพิ่มพูนจากฟากฟ้า[2] และแผ่นดิน แต่ทว่าพวกเขาปฏิเสธ ดังนั้น เราจึงได้ลงโทษพวกเขา เนื่องด้วยสิ่งที่พวกเขาขวนขวายไว้

أَفَأَمِنَ أَهْلُ ٱلْقُرَىٰٓ أَن يَأْتِيَهُم بَأْسُنَا بَيَـٰتًا وَهُمْ نَآئِمُونَ ﴿٩٧﴾

97. แล้วชาวเมืองนั้นปลอดภัยกระนั้นหรือ ในการที่การลงโทษของเราจะมายังพวกเขาในเวลากลางคืน ขณะที่พวกเขานอนหลับอยู่

أَوَأَمِنَ أَهْلُ ٱلْقُرَىٰٓ أَن يَأْتِيَهُم بَأْسُنَا ضُحًى وَهُمْ يَلْعَبُونَ ﴿٩٨﴾

98. และชาวเมืองนั้นปลอดภัยกระนั้นหรือ ในการที่การลงโทษของเราจะมายังพวกเขาในเวลาสายขณะที่พวกเขากำลังเล่นสนุกสนานกัน[3] อยู่

أَفَأَمِنُوا۟ مَكْرَ ٱللَّهِ ۚ فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ ٱللَّهِ إِلَّا ٱلْقَوْمُ ٱلْخَـٰسِرُونَ ﴿٩٩﴾

99. แล้วพวกเขาปลอดภัยจากอุบายของอัลลอฮฺกระนั้นหรือ[4] ไม่มีใครมั่นใจว่าจะปลอดภัยจากอุบายของอัลลอฮฺ นอกจากกลุ่มชนที่ขาดทุนเท่านั้น

---

[1] คือแทนที่พวกเขาจะขอบคุณอัลลอฮฺที่ทรงให้พวกเขาได้รับความสุขและความเจริญ จนกระทั่งมีทรัพย์สมบัติและลูกหลานอันมากมาย กลับกล่าวด้วยความยโสว่า เรื่องความเดือดร้อนและความสุขสบายนั้นมันเป็นเรื่องธรรมดาที่ผลัดเปลี่ยนเวียนกันเกิดขึ้น ซึ่งได้เคยประสบแก่บรรพบุรุษของเรามาแล้ว

[2] หมายถึงให้ฝนตกลงมาตามฤดูกาลและให้แผ่นดินงอกเงยซึ่งพืชผลอันเป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเรา

[3] คือใช้ชีวิตไปตามความปรารถนาของอารมณ์ โดยไม่คำนึงว่าจะชั่วดีประการใด ประหนึ่งเด็กๆ ที่เล่นกันอย่างสนุกสนาน

[4] คืออุบายที่จะทรงลงโทษพวกเขาเนื่องจากความดื้อรั้นของพวกเขา

أَوَلَمْ يَهْدِ لِلَّذِينَ يَرِثُونَ الْأَرْضَ مِن بَعْدِ
أَهْلِهَا أَن لَّوْ نَشَاءُ أَصَبْنَاهُم بِذُنُوبِهِمْ ۚ
وَنَطْبَعُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿١٠٠﴾

100. และก็ยังมิได้ประจักษ์แก่บรรดาผู้ที่ได้รับแผ่นดิน[1] สืบทอดหลังจากเจ้าของมันดอกหรือว่าหากเราประสงค์แล้ว[2] เราก็ให้ภัยพิบัติประสบแก่พวกเขาแล้ว เนื่องด้วยบรรดาบาปกรรมของพวกเขาและเราจะประทับตราบนหัวใจของพวกเขา แล้วพวกเขาก็จะไม่ได้ยิน[3]

تِلْكَ الْقُرَىٰ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنبَائِهَا ۚ وَلَقَدْ
جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا
بِمَا كَذَّبُوا مِن قَبْلُ ۚ
كَذَٰلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِ الْكَافِرِينَ ﴿١٠١﴾

101. บรรดาเมืองเหล่านั้นแหละ เรากำลังเล่าให้เจ้า[4] ทราบถึงข่าวคราวของมัน และแท้จริงนั้น บรรดารอซูลของพวกเขาได้นำบรรดาหลักฐานอันชัดแจ้งมายังพวกเขาแล้ว แต่แล้วใช่ว่าพวกเขาจะศรัทธาต่อสิ่งที่พวกเขาปฏิเสธมาก่อนก็หาไม่[5] ในทำนองนั้นแหละ อัลลอฮฺจะทรงประทับตราบนหัวใจของผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย

وَمَا وَجَدْنَا لِأَكْثَرِهِم مِّنْ عَهْدٍ ۖ وَإِن وَجَدْنَا
أَكْثَرَهُمْ لَفَاسِقِينَ ﴿١٠٢﴾

102. และเราไม่พบว่ามีสัญญาใด ๆ[6] สำหรับส่วนมากของพวกเขา และแน่นอนเราได้พบว่าส่วนมากของพวกเขานั้นเป็นผู้ละเมิด

---

[1] หมายถึงชาวเมืองที่ได้รับที่ดินอันเป็นที่อยู่อาศัยสืบทอดจากบรรพบุรุษของพวกเขาที่ได้ถูกลงโทษจากอัลลอฮฺมาแล้ว กล่าวคือ การที่บรรพบุรุษของพวกเขาถูกลงโทษมาแล้วนั้นมิได้ประจักษ์แก่พวกเขาดอกหรือว่าพวกเขาก็ย่อมจะถูกลงโทษเช่นเดียวกัน หากพวกเขากระทำตนเยี่ยงบรรพบุรุษของพวกเขา

[2] คือประสงค์จะลงโทษพวกเขา

[3] คือเนื่องจากถูกประทับตราบนหัวใจ จึงทำให้พวกเขาไม่เข้าใจคำแนะนำใด ๆ ประหนึ่งพวกเขาไม่ได้ยิน

[4] คือนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[5] คือปฏิเสธการให้เอกภาพแด่อัลลอฮฺ และการฟื้นคืนชีพในปรโลกก่อนจากที่บรรดารอซูลจะมายังพวกเขา

[6] หมายถึงพวกเขาไม่เคยรักษาใด ๆ ประหนึ่งว่าไม่มีสัญญาใด ๆ แก่พวกเขา

103. แล้วหลังจากพวกเขา[1] เราได้ส่งมูซา พร้อมด้วยสัญญาณต่าง ๆ[2] ของเราไปยังฟิรฺเอาน์และบรรดาบุคคลชั้นนำของเขา[3] แต่พวกเขาได้ปฏิเสธศรัทธาต่อสัญญาณเหล่านั้น ดังนั้นเจ้าจงมองดูเถิดว่าบั้นปลายของบรรดาผู้ก่อความเสียหายนั้นเป็นอย่างไร[4]

ثُمَّ بَعَثْنَا مِنۢ بَعْدِهِم مُّوسَىٰ بِـَٔايَٰتِنَآ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ
وَمَلَإِي۟هِۦ فَظَلَمُوا۟ بِهَا ۖ فَٱنظُرْ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ
ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿١٠٣﴾

104. และมูซาได้กล่าวว่า โอ้ฟิรฺเอาน์ แท้จริงฉันคือทูตที่มาจากพระเจ้าแห่งสากลโลก

وَقَالَ مُوسَىٰ يَٰفِرْعَوْنُ إِنِّى رَسُولٌ مِّن رَّبِّ
ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٠٤﴾

105. เป็นสิ่งสมควรในการที่ฉันจะไม่กล่าวเกี่ยวกับอัลลอฮฺ นอกจากความจริงเท่านั้น แท้จริงฉันได้นำหลักฐานจากพระเจ้าของพวกเจ้า[5] มายังพวกเจ้าแล้ว ดังนั้นจงส่งวงศ์วานอิสรออีลไปกับฉัน[6] เถิด

حَقِيقٌ عَلَىٰٓ أَن لَّآ أَقُولَ عَلَى ٱللَّهِ إِلَّا ٱلْحَقَّ ۚ قَدْ
جِئْتُكُم بِبَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَرْسِلْ مَعِىَ بَنِىٓ
إِسْرَٰٓءِيلَ ﴿١٠٥﴾

106. เขา[7] กล่าวว่า หากท่านได้นำหลักฐานใด ๆ มาก็จงนำมันมาเถิด หากท่านอยู่ในหมู่ผู้พูดจริง

قَالَ إِن كُنتَ جِئْتَ بِـَٔايَةٍ فَأْتِ بِهَآ إِن كُنتَ
مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿١٠٦﴾

---

[1] หมายถึงบรรดารอซูลเหล่านั้น

[2] หมายถึงมัวะญิซาต เช่นการโยนไม้เท้าลงบนดินแล้วกลายเป็นงู และการฟาดไม้เท้าลงในทะเลแดงแล้วน้ำทะเลได้แยกออกถึงก้นทะเล กลายเป็นทางเดินข้ามฟากของนะบีอิสรออีล เพื่อหนีฟิรฺเอาน์ และไพร่พลของเขา เป็นต้น

[3] หมายถึงเจ้าหน้าที่คนสำคัญ ๆ ของฟิรฺเอาน์

[4] คือสำหรับฟิรฺเอาน์และไพร่พลของเขานั้นคือการจมน้ำตาย

[5] เป็นการให้ฟิรฺเอาน์และบุคคลชั้นผู้นำของเขาทราบว่า มีพระเจ้าของพวกเขา หาใช่ฟิรฺเอาน์เป็นพระเจ้าตามที่เขาอ้างไม่

[6] คือให้ปลดปล่อยวงศ์วานอิสรออีลให้พ้นจากการเป็นทาสเสีย เพื่อพวกเขาจะได้ไปใช้ชีวิตในที่อื่นร่วมกับฉัน

[7] หมายถึงฟิรฺเอาน์

107. แล้วเขา[1] ได้โยนไม้เท้าของเขาไปแล้วทันใดมันก็คืองูชัด ๆ	فَأَلْقَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ ﴿١٠٧﴾
108. และเขาได้ชักมือของเขาออก แล้วทันใดมันก็ขาว[2] แก่บรรดาผู้ที่มองดูกัน	وَنَزَعَ يَدَهُۥ فَإِذَا هِيَ بَيْضَآءُ لِلنَّـٰظِرِينَ ﴿١٠٨﴾
109. บรรดาบุคคลชั้นนำจากประชาชาติของฟิรฺเอานได้กล่าวว่า แท้จริงผู้นี้คือนักมายากลที่รอบรู้[3]	قَالَ ٱلْمَلَأُ مِن قَوْمِ فِرْعَوْنَ إِنَّ هَـٰذَا لَسَـٰحِرٌ عَلِيمٌ ﴿١٠٩﴾
110. เขาต้องการที่จะขับไล่พวกท่านออกจากแผ่นดินของพวกท่าน ดังนั้นพวกท่านจะใช้ให้ทำสิ่งใด[4]	يُرِيدُ أَن يُخْرِجَكُم مِّنْ أَرْضِكُمْ ۖ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ﴿١١٠﴾
111. พวกเขากล่าวว่าจงประวิงเขาและพี่ชายของเขาไว้ก่อน[5] และจงส่งคนไปรวบรวม[6] ในเมืองต่าง ๆ	قَالُوٓا۟ أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَأَرْسِلْ فِى ٱلْمَدَآئِنِ حَـٰشِرِينَ ﴿١١١﴾
112. พวกเขา[7] ก็จะนำมายังท่าน ซึ่งนักมายากลทุกคนที่รอบรู้	يَأْتُوكَ بِكُلِّ سَـٰحِرٍ عَلِيمٍ ﴿١١٢﴾
113. และบรรดานักมายากลก็ได้มายังฟิรฺเอาน์โดยกล่าวว่า แน่นอนพวกเราจะต้องได้รางวัลถ้าพวกเราเป็นผู้ชนะ	وَجَآءَ ٱلسَّحَرَةُ فِرْعَوْنَ قَالُوٓا۟ إِنَّ لَنَا لَأَجْرًا إِن كُنَّا نَحْنُ ٱلْغَـٰلِبِينَ ﴿١١٣﴾

---

[1] หมายถึงท่านนะบีมูซา

[2] คือเมื่อชักมือออกจากคอเสื้อของท่านแล้ว มือก็มีสภาพเป็นขาวบริสุทธิ์

[3] คือสามารถแสดงกลลวงตาผู้คนให้เห็นเป็นเรื่องจริงได้อย่างแนบเนียน

[4] คือบอกกล่าวแก่ประชาชนว่าจะให้พวกเขาจัดการแก่ท่านนะบีมูซาอย่างไรบ้าง ซึ่งพวกเขาพร้อมจะทำทุกอย่าง

[5] คือประวิงท่านนะบีมูซาและนะบีฮารูนไว้ก่อน โดยที่ยังมิให้จัดการใด ๆ แก่เขาทั้งสอง

[6] คือรวบรวมบรรดานักมายากล

[7] คือพวกที่ไปรวบรวม

قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ لَمِنَ ٱلْمُقَرَّبِينَ ﴿١١٤﴾

114. เขา[1] กล่าวว่า ใช่แล้ว และแท้จริงพวกท่านนั้นจะได้อยู่ในหมู่ผู้ใกล้ชิด

قَالُوا۟ يَٰمُوسَىٰٓ إِمَّآ أَن تُلْقِىَ وَإِمَّآ أَن نَّكُونَ نَحْنُ ٱلْمُلْقِينَ ﴿١١٥﴾

115. พวกเขา[2] กล่าวว่า โอ้มูซา ท่านจะโยนก่อนหรือว่าพวกเราจะเป็นผู้โยนก่อน

قَالَ أَلْقُوا۟ ۖ فَلَمَّآ أَلْقَوْا۟ سَحَرُوٓا۟ أَعْيُنَ ٱلنَّاسِ وَٱسْتَرْهَبُوهُمْ وَجَآءُو بِسِحْرٍ عَظِيمٍ ﴿١١٦﴾

116. เขา[3] กล่าวว่า พวกท่านจงโยนก่อนเถิด ครั้นเมื่อพวกเขาได้โยน[4] ออกไป พวกเขาก็ลวงตาประชาชน[5] และทำให้พวกเขากลัว[6] และพวกเขานั้นได้นำมาซึ่งมายากลอันใหญ่หลวง

۞ وَأَوْحَيْنَآ إِلَىٰ مُوسَىٰٓ أَنْ أَلْقِ عَصَاكَ ۖ فَإِذَا هِىَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿١١٧﴾

117. และเราได้มีโองการแก่มูซา จงโยนไม้เท้าของเจ้า แล้วทันใด[7] มันก็กลืนสิ่งที่พวกเขาลวงตาไว้[8]

فَوَقَعَ ٱلْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿١١٨﴾

118. และความจริง[9] ก็ได้เกิดขึ้น และสิ่งที่พวกเขากระทำ[10] กันขึ้นก็ตกไป

فَغُلِبُوا۟ هُنَالِكَ وَٱنقَلَبُوا۟ صَٰغِرِينَ ﴿١١٩﴾

119. แล้วที่โน่นแหละ[11] พวกเขา[12] ก็ได้รับความพ่ายแพ้ และกลายเป็นผู้ต่ำต้อย

---

[1] หมายถึงฟิรฺเอาน์

[2] คือพวกนักมายากล

[3] หมายถึงท่านนะบีมูซา

[4] คือโยนเชือกและไม้เท้าของพวกเขา

[5] คือลวงตาให้เห็นว่าเป็นงูมากมายกำลังเลื้อยคลานอยู่

[6] คือกลัวงูที่กำลังเลื้อยคลานอยู่นั้น

[7] คือหลังจากที่นะบีมูซาได้โยนไม้เท้าลงไปซึ่งไม้เท้าของท่านนั้นได้กลายเป็นงูจริง ๆ

[8] คือกลืนงูที่บรรดานักมายากลของฟิรฺเอาน์โดยหมดสิ้น แล้วก็ลายเป็นไม้เท้าของท่านกลับตามเดิม พร้อมกันนั้นเชือกของบรรดานักมายากลและไม้เท้าของพวกเขาก็หายไปด้วย

[9] หมายถึงการเป็นรอซูลของท่านนะบีมูซา

[10] หมายถึงมายากลที่พวกเขานำไปประลอง

[11] คือที่ที่นัดไปชุมนุมกันเพื่อทำการประลองระหว่างบรรดานักมายากลของฟิรฺเอาน์ กับท่านนะบีมูซา

[12] หมายถึงฟิรฺเอาน์ และประชาชนของเขา

120. และบรรดานักมายากลก็ถูกทำให้ล้มตัวลงกราบ[1] (โดยความจริง)

وَأُلْقِيَ ٱلسَّحَرَةُ سَٰجِدِينَ ﴿١٢٠﴾

121. โดยกล่าวว่า พวกเราได้ศรัทธาแล้วต่อพระเจ้าแห่งสากลโลก

قَالُوٓاْ ءَامَنَّا بِرَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٢١﴾

122. คือพระเจ้าของมูซา และฮารูน

رَبِّ مُوسَىٰ وَهَٰرُونَ ﴿١٢٢﴾

123. ฟิรฺเอาน์กล่าวว่า พวกท่านศรัทธาต่อเขาก่อนที่ข้าจะอนุมัติแก่พวกท่านกระนั้นหรือ แท้จริงนี้คืออุบายหนึ่งที่พวกท่าน[2] ได้วางแผนมันไว้ในเมือง เพื่อที่จะขับไล่ชาวเมือง[3] ให้ออกไปจากเมืองเสีย แล้วพวกท่านจะได้รู้[4]

قَالَ فِرْعَوْنُ ءَامَنتُم بِهِۦ قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ لَكُمْۖ إِنَّ هَٰذَا
لَمَكْرٌ مَّكَرْتُمُوهُ فِي ٱلْمَدِينَةِ لِتُخْرِجُواْ مِنْهَآ أَهْلَهَاۖ
فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿١٢٣﴾

124. ข้าสาบานว่าข้าจะตัดมือของพวกท่านและเท้าของพวกท่านโดยสลับข้างกัน[5] แล้วข้าจะตรึงพวกท่านทั้งหมดไว้ (ที่ลำต้นอินทผลัม)[6]

لَأُقَطِّعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُم مِّنْ خِلَٰفٍ
ثُمَّ لَأُصَلِّبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٢٤﴾

125. พวกเขา[7] กล่าวว่า แท้จริงพวกเราจะเป็นผู้กลับไปยังพระเจ้าของเรา[8]

قَالُوٓاْ إِنَّآ إِلَىٰ رَبِّنَا مُنقَلِبُونَ ﴿١٢٥﴾

---

[1] คือการที่พวกเขาได้เห็นความจริงที่ประจักษ์ในการแสดงของท่านนะบีมูซาทำให้เขาเกิดความศรัทธาและล้มตัวลงกราบต่อพระเจ้าที่ท่านนะบีมูซาเรียกร้องไปสู่

[2] เขาหมายถึงทั้งท่านนะบีมูซาและบรรดานักมายากลของเขา ซึ่งเป็นการกล่าวหาทั้ง ๆ ที่รู้ว่าไม่เป็นความจริง ทั้งนี้เพื่อรักษาหน้าไว้เท่านั้น

[3] คือเป็นการกล่าวหาอีกเช่นเดียวกัน เพื่อมิให้ประชาชนศรัทธาต่อท่านนะบีมูซา ขณะเดียวกันก็ให้ถือว่าท่านนะบีมูซาเป็นศัตรูด้วย เนื่องจากจะทำการยึดอำนาจและขับไล่พวกเขาออกจากเมืองไป

[4] คือรู้ว่าข้าจะลงโทษพวกท่านอย่างไร

[5] คือตัดมือขวาและเท้าซ้าย

[6] คำว่า ลำต้นอินทผลัม นั้น ในอายะฮฺนี้มิได้ระบุไว้ หากแต่ได้ระบุไว้ในอายะฮฺที่ 20 : 71 ดังนั้นจึงได้นำมาต่อเติมในอายะฮฺนี้ด้วย เพื่อให้ข้อความสมบูรณ์

[7] หมายถึงพวกมายากลที่ศรัทธาต่อท่านนะบีมูซา

[8] คือท่านจะเข่นฆ่าพวกเราอย่างไรก็เชิญเถิด เพราะพวกเราพร้อมแล้วที่จะกลับไปยังพระเจ้าของเราที่เราศรัทธา

وَمَا تَنقِمُ مِنَّآ إِلَّآ أَنْ ءَامَنَّا بِـَٔايَٰتِ رَبِّنَا
لَمَّا جَآءَتْنَا ۚ رَبَّنَآ أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَتَوَفَّنَا
مُسْلِمِينَ ١٢٦

126. และท่าน[1] จะไม่แก้แค้นเรา นอกจากว่าเราศรัทธาต่อบรรดาสัญญาณ[2] แห่งพระเจ้าของเราเท่านั้น เมื่อมันได้มายังเรา โอ้พระเจ้าของเราโปรดเทความมอดทน[3] ลงมาบนพวกเราด้วยเถิด และโปรดทรงให้พวกเราตายในฐานะผู้สวามิภักดิ์ด้วย

وَقَالَ ٱلْمَلَأُ مِن قَوْمِ فِرْعَوْنَ أَتَذَرُ مُوسَىٰ وَقَوْمَهُۥ
لِيُفْسِدُوا۟ فِى ٱلْأَرْضِ وَيَذَرَكَ وَءَالِهَتَكَ ۚ قَالَ
سَنُقَتِّلُ أَبْنَآءَهُمْ وَنَسْتَحْىِۦ نِسَآءَهُمْ وَإِنَّا فَوْقَهُمْ
قَٰهِرُونَ ١٢٧

127. และบรรดาบุคคลชั้นนำจากประชาชาติของฟิรเอาน์ได้กล่าวว่า ท่านจะปล่อยมูซาและพวกพ้อง[4] ของเขาไว้เพื่อก่อความเสียหายในแผ่นดิน และละเลยท่าน[5] และบรรดาที่เคารพสักการะของท่านกระนั้นหรือ เขา[6] กล่าวว่า เราจะฆ่าบรรดาลูกชายของพวกเขา[7] และไว้ชีวิตบรรดาหญิงของพวกเขาและแท้จริงเราเป็นผู้มีกำลังอำนาจเหนือพวกเขา

قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ ٱسْتَعِينُوا۟ بِٱللَّهِ وَٱصْبِرُوٓا۟ ۖ
إِنَّ ٱلْأَرْضَ لِلَّهِ يُورِثُهَا مَن يَشَآءُ

128. มูซาได้กล่าวแก่พวกพ้องของเขาว่า จงขอความช่วยเหลือต่ออัลลอฮฺเถิด และจงอดทน ด้วยแท้จริงแผ่นดินนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ ซึ่ง

---

[1] หมายถึงฟิรฺเอาน์

[2] หมายถึงมัวะญิซาตที่อัลลอฮฺได้แสดงให้ประจักษ์โดยผ่านมือของท่านนะบีมูซา ทั้งนี้เพื่อยืนยันการเป็นนะบีของท่าน

[3] หมายถึงให้มีความอดทน และการที่ใช้คำว่า เรา นั้นเป็นการเปรียบเทียบเพื่อให้เห็นเป็นภาพพจน์ว่า ความอดทนนั้นประหนึ่งน้ำ และเมื่อต้องการได้ ก็ขอให้อัลลอฮฺทรงเทลงมาให้

[4] หมายถึงวงศ์วานอิสรออีลที่เป็นทาสของฟิรฺเอาน์

[5] คือไม่เคารพสักการะท่านในฐานะพระเจ้า

[6] หมายถึงฟิรฺเอาน์

[7] คือลูกผู้ชายของวงศ์วานอิสรออีล ดังที่ได้เคยกระทำมาก่อนแล้วครั้งหนึ่ง ตั้งแต่ก่อนที่ท่านนะบีมูซาจะอุบัติขึ้น

مِنْ عِبَادِهِۦ ۖ وَٱلْعَٰقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ١٢٨

พระองค์จะทรงให้มันสืบทอดแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์จากปวงบ่าวของพระองค์ และบั้นปลายนั้นย่อมเป็นของผู้ยำเกรงทั้งหลาย[1]

قَالُوٓا۟ أُوذِينَا مِن قَبْلِ أَن تَأْتِيَنَا وَمِنۢ بَعْدِ
مَا جِئْتَنَا ۚ قَالَ عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَن يُهْلِكَ
عَدُوَّكُمْ وَيَسْتَخْلِفَكُمْ فِى ٱلْأَرْضِ
فَيَنظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ١٢٩

129. พวกเขา[2] กล่าวว่า พวกเราได้รับการทารุณ[3]ทั้งก่อนจากที่ท่านจะมายังพวกเรา[4] และหลังจากที่ท่านได้มายังเรา เขา[5]กล่าวว่า หวังว่าพระเจ้าของพวกท่านจะทรงทำลายศัตรูของพวกท่าน และจะทรงให้พวกท่านสืบช่วง[6] แทนในแผ่นดินแล้วพระองค์จะทรงดูว่า พวกท่านจะทำอย่างไร

وَلَقَدْ أَخَذْنَآ ءَالَ فِرْعَوْنَ بِٱلسِّنِينَ وَنَقْصٍ
مِّنَ ٱلثَّمَرَٰتِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ١٣٠

130. และแน่นอนเราได้ลงโทษวงศ์วานของฟิรฺเอานฺด้วยความแห้งแล้ง และการขาดแคลนผลไม้ต่าง ๆ เพื่อว่าพวกเขาจะได้รำลึก

فَإِذَا جَآءَتْهُمُ ٱلْحَسَنَةُ قَالُوا۟ لَنَا هَٰذِهِۦ ۖ وَإِن
تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَطَّيَّرُوا۟ بِمُوسَىٰ وَمَن مَّعَهُۥٓ ۗ
أَلَآ إِنَّمَا طَٰٓئِرُهُمْ عِندَ ٱللَّهِ

131. ครั้นเมื่อความดี[7]ได้มายังพวกเขา พวกเขาก็กล่าวว่า นี้คือสิทธิของเรา และหากความชั่วใด ๆ ประสบแก่พวกเขา พวกเขาก็ถือเอานบีมูซาเป็นลางร้าย[8] และผู้ที่ร่วมอยู่กับเขาด้วย

---

[1] คือผู้ยำเกรงนั้น บั้นปลายย่อมได้รับความสำเร็จเสมอ

[2] หมายถึงวงศ์วานอิสรออีลซึ่งเป็นพวกพ้องของนะบีมูซา

[3] อันได้แก่การที่ฟิรฺเอานฺสั่งให้ฆ่าลูกผู้ชายของพวกเขาที่เกิดใหม่ และใช้พวกเขาให้ทำงานอย่างหนัก

[4] คือตั้งแต่ก่อนที่ท่านจะอุบัติขึ้น

[5] หมายถึงท่านนะบีมูซา

[6] คือให้อำนาจปกครองแผ่นดินสืบช่วงแทน

[7] คือความอุดมสมบูรณ์

[8] คือถือว่าการมาของท่านนะบีมูซานั้นเป็นลางร้าย ทำให้พวกเขาได้รับความแห้งแล้งและอื่น ๆ อีก

وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣١﴾

พึงรู้เถิดว่า ที่จริงลางร้ายของพวกเขานั้นอยู่ที่อัลลอฮฺต่างหาก[1] แต่ทว่าส่วนมากของพวกเขาไม่รู้

وَقَالُوا مَهْمَا تَأْتِنَا بِهِ مِنْ آيَةٍ لِتَسْحَرَنَا بِهَا فَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٢﴾

132. และพวกเขากล่าวว่า ท่านจะนำสัญญาณหนึ่งสัญญาณใดมายังพวกเราอย่างไรก็ตาม เพื่อที่จะลวงให้เราหลงเชื่อต่อสัญญานั้น เราก็จะไม่เป็นผู้ศรัทธาต่อท่าน[2]

فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ وَالْجَرَادَ وَالْقُمَّلَ وَالضَّفَادِعَ وَالدَّمَ آيَاتٍ مُفَصَّلَاتٍ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُجْرِمِينَ ﴿١٣٣﴾

133. แล้วเราได้ส่ง[3] น้ำท่วม และตั๊กแตนและเหา และกบ และเลือดมาเป็นสัญญาณ[4] อันชัดเจนแก่พวกเขา แต่แล้วพวกเขาก็แสดงโอหังและได้กลายเป็นกลุ่มชนที่กระทำความผิด

وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ قَالُوا يَا مُوسَى ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ لَئِنْ كَشَفْتَ عَنَّا الرِّجْزَ لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرْسِلَنَّ مَعَكَ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٣٤﴾

134. และเมื่อมีการลงโทษ[5] เกิดขึ้นแก่พวกเขา พวกเขาก็กล่าวว่า โอ้มูซา จงขอต่อพระเจ้าของท่านให้แก่เราตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้ที่ท่านเถิด[6] ถ้าหากท่านได้ปลดเปลื้องการลงโทษนั้นให้พ้นจากเราแล้ว แน่นอนเราจะศรัทธาต่อท่านและแน่นอนเราจะส่งวงศ์วานอิสรออีลไปกับท่าน

---

[1] คือความแห้งแล้งนั้นหาได้เกี่ยวข้องกับท่านนะบีมูซาแต่อย่างใดไม่ หากแต่มันเป็นไปตามกฎสภาวะของอัลลอฮฺ หรือไม่ก็เป็นการลงโทษจากพระองค์ต่างหาก

[2] คือเป็นการชี้ให้เห็นถึงความดื้อด้านของพวกเขาอย่างไร้ยางอายที่สุด

[3] หมายถึงให้มีขึ้น ในการที่ใช้คำว่า ส่ง นั้นเพื่อให้มองเห็นเป็นภาพพจน์ว่าน้ำ, ตั๊กแตน และกบกับเรือดมันถูกส่งมาจากพระองค์โดยตรง

[4] คือเป็นสัญญาณยืนยันว่าท่านนะบีมูซานั้นเป็นทูตของอัลลอฮฺจริงตามที่ท่านได้ประกาศให้ทราบ และขณะเดียวกันก็เป็นการลงโทษพวกเขาพร้อมกันไปด้วย

[5] เช่นให้น้ำท่วม หรือให้มีตั๊กแตนมาทำลายพืชไร่ของพวกเขาเป็นต้น

[6] นั่นก็คือระงับการลงโทษแก่เรา หากเราศรัทธา

فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمُ ٱلرِّجْزَ إِلَىٰٓ أَجَلٍ هُم بَٰلِغُوهُ إِذَا هُمْ يَنكُثُونَ ﴿١٣٥﴾

135. ครั้นเมื่อเราได้ปลดเปลื้องการลงโทษนั้นให้พ้นจากพวกเขาไปยังกำหนดหนึ่ง[1] ซึ่งพวกเขาไปถึงกำหนดนั้นแล้ว ทันใดพวกเขาก็ผิดสัญญา[2]

فَٱنتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَٰهُمْ فِى ٱلْيَمِّ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا وَكَانُوا۟ عَنْهَا غَٰفِلِينَ ﴿١٣٦﴾

136. แล้วเราก็ได้ลงโทษพวกเขา โดยให้พวกเขาจมในทะเล เนื่องด้วยพวกเขาได้ปฏิเสธสัญญาณ[3] ต่าง ๆ ของเรา และพวกเขาจึงกลายเป็นผู้ที่ไม่ใส่ใจต่อสัญญาณต่าง ๆ เหล่านั้น

وَأَوْرَثْنَا ٱلْقَوْمَ ٱلَّذِينَ كَانُوا۟ يُسْتَضْعَفُونَ مَشَٰرِقَ ٱلْأَرْضِ وَمَغَٰرِبَهَا ٱلَّتِى بَٰرَكْنَا فِيهَا ۖ وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ ٱلْحُسْنَىٰ عَلَىٰ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ بِمَا صَبَرُوا۟ ۖ وَدَمَّرْنَا مَا كَانَ يَصْنَعُ فِرْعَوْنُ وَقَوْمُهُۥ وَمَا كَانُوا۟ يَعْرِشُونَ ﴿١٣٧﴾

137. และเราได้ให้เป็นมรดก[4] แก่กลุ่มชนที่ถูกนับว่าอ่อนแอ[5] ซึ่งบรรดาทิศตะวันออกของแผ่นดิน[6] และบรรดาทิศตะวันตกของมัน[7] อันเป็นแผ่นดินที่เราได้ให้มีความจำเริญในนั้น[8] และถ้อยคำแห่งพระเจ้าของเจ้าอันสวยงามยิ่งนั้นครบถ้วนแล้ว[9] แก่วงศ์วานอิสรออีล เนื่องจากการที่พวกเขามีความอดทน และเราได้ทำลายสิ่งที่ฟิรฺเอาน์ และพวกพ้องของเขาได้ทำไว้ และสิ่งที่พวกเขาได้ก่อสร้างไว้

---

[1] คือหลังจากที่ได้รับการปลดเปลื้องให้พ้นจากการลงโทษแล้วอัลลอฮฺได้ทรงกำหนดเวลาให้แก่พวกเขาเพื่อเตรียมตัวที่จะทำการศรัทธาท่านนะบีมูซาและมอบวงศ์วานอิสรออีลให้แก่นะบีมูซาตามที่พวกเขาได้ให้คำมั่นสัญญาไว้

[2] คือเมื่อพวกเขาถึงกำหนดนั้นแล้วพวกเขาก็ผิดสัญญา

[3] หมายถึงมัวะญิซาตที่อัลลอฮฺทรงให้มีขึ้นโดยผ่านมือของท่านนะบีมูซา

[4] หมายถึงให้เป็นกรรมสิทธิ์ประหนึ่งได้รับเป็นมรดก

[5] หมายถึงวงศ์วานอิสรออีล

[6] หมายถึงแผ่นดินแห่งชาม คำว่า บรรดาทิศตะวันออก นั้นหมายถึงทั้งทิศตะวันออกเฉียงเหนือและเฉียงใต้ของชามด้วย

[7] หมายถึงทิศตะวันตกเฉียงเหนือและทิศตะวันตกเฉียงใต้ด้วย

[8] คือให้มีความอุดมสมบูรณ์

[9] คือครบถ้วนตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้ นั่นก็คือให้พวกเขาพ้นจากศัตรูของพวกเขาที่ทารุณและโหดร้ายต่อพวกเขา และให้พวกเขามีถิ่นที่อยู่ของพวกเขาเอง

138. และเราได้ให้วงศ์วานอิสรออีลข้ามทะเลไปได้[1] แล้วพวกเขาก็มายังกลุ่มชนหนึ่ง ซึ่งกำลังประจำอยู่ที่บรรดาเจว็ดของพวกเขา[2] พวกเขาได้กล่าวขึ้นว่า โอ้มูซา จงให้มีขึ้นแก่พวกเราด้วยเถิดสิ่งซึ่งเป็นที่เคารพสักการะสักองค์หนึ่ง เช่นเดียวกับที่พวกเขามีสิ่งที่เป็นที่เคารพสักการะหลายองค์เขากล่าวว่า แท้จริงพวกท่านเป็นพวกที่โฉดเขลา

وَجَٰوَزْنَا بِبَنِيٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ٱلْبَحْرَ فَأَتَوْا۟ عَلَىٰ قَوْمٍ
يَعْكُفُونَ عَلَىٰٓ أَصْنَامٍ لَّهُمْ ۚ قَالُوا۟ يَٰمُوسَى
ٱجْعَل لَّنَآ إِلَٰهًا كَمَا لَهُمْ ءَالِهَةٌ ۚ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ
تَجْهَلُونَ ﴿١٣٨﴾

139. แท้จริงชนเหล่านี้แหละ สิ่งที่พวกเขาเคารพสักการะกันอยู่นั้นจะถูกทำลาย[3] และสิ่งที่พวกเขาเคยกระทำกันมาก็ไร้ผล[4]

إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ مُتَبَّرٌ مَّا هُمْ فِيهِ وَبَٰطِلٌ مَّا كَانُوا۟
يَعْمَلُونَ ﴿١٣٩﴾

140. เขากล่าวว่า อื่นจากอัลลอฮฺกระนั้นหรือที่ฉันจะแสวงหาสิ่งที่เป็นที่เคารพสักการะให้แก่พวกท่าน[5] ทั้ง ๆ ที่พระองค์ได้ทรงเทิดพวกท่านเหนือประชาชาติทั้งหลาย[6]

قَالَ أَغَيْرَ ٱللَّهِ أَبْغِيكُمْ إِلَٰهًا وَهُوَ
فَضَّلَكُمْ عَلَى ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٤٠﴾

141. และจงรำลึกขณะที่เราได้ช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากพวกพ้องของฟิรฺเอานฺโดยที่พวกเขาบังคับขู่เข็ญพวกเจ้า ซึ่งการทรมานอันร้ายแรง

وَإِذْ أَنجَيْنَٰكُم مِّنْ ءَالِ فِرْعَوْنَ
يَسُومُونَكُمْ سُوٓءَ ٱلْعَذَابِ ۖ يُقَتِّلُونَ أَبْنَآءَكُمْ

---

[1] คือข้ามทะเลแดงขณะที่อพยพหนีจากฟิรฺเอานฺ และถูกฟิรฺเอานฺไล่ตาม

[2] เพื่อเคารพสักการะ

[3] เนื่องจากท่านนะบีมูซารู้ว่าการให้เอกภาพแด่อัลลอฮฺจะถูกนำมาเผยแพร่แก่พวกเขา แล้วพวกเขาก็จะพากันทำลายเจว็ดของพวกเขาโดยสิ้นเชิง

[4] เนื่องจากพวกเขาให้มีภาคีขึ้นแก่อัลลอฮฺ เพราะการให้มีภาคีขึ้นแก่อัลลอฮฺนั้น ทำให้งานทุกอย่างไร้ผล

[5] คือเป็นไปไม่ได้โดยเด็ดขาดที่ฉันจะให้มีที่เคารพสักการะแก่พวกท่านอื่นจากอัลลอฮฺ เพราะเป็นการให้มีภาคีแก่พระองค์ซึ่งเป็นความผิดอันมหันต์

[6] คือประชาชาติในสมัยนั้น

وَيَسْتَحْيُونَ نِسَآءَكُمْ وَفِى ذَٰلِكُم بَلَآءٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿١٤١﴾

พวกเขาฆ่าบรรดาลูกผู้ชายของพวกเจ้า และไว้ชีวิตบรรดาลูกผู้หญิงของพวกเจ้า และในเรื่องนั้น[1] คือการทดสอบอันสำคัญจากพระเจ้าของพวกเจ้า

۞ وَوَٰعَدْنَا مُوسَىٰ ثَلَٰثِينَ لَيْلَةً وَأَتْمَمْنَٰهَا بِعَشْرٍ فَتَمَّ مِيقَٰتُ رَبِّهِۦٓ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً وَقَالَ مُوسَىٰ لِأَخِيهِ هَٰرُونَ ٱخْلُفْنِى فِى قَوْمِى وَأَصْلِحْ وَلَا تَتَّبِعْ سَبِيلَ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿١٤٢﴾

142. และเราได้สัญญาแก่มูซาสามสิบคืนและเราได้ให้มันครบอีกสิบ[2] ดังนั้นกำหนดเวลาแห่งพระเจ้าของเราจึงครบสี่สิบคืน และมูซาได้กล่าวแก่ฮารูนพี่ชายของเขาว่า จงทำหน้าที่แทนฉันในหมู่ชนของฉัน[3] และจงปรับปรุงแก้ไข[4] และจงอย่าปฏิบัติตามทางของผู้ก่อความเสียหาย[5]

وَلَمَّا جَآءَ مُوسَىٰ لِمِيقَٰتِنَا وَكَلَّمَهُۥ رَبُّهُۥ قَالَ رَبِّ أَرِنِىٓ أَنظُرْ إِلَيْكَ قَالَ لَن تَرَىٰنِى وَلَٰكِنِ ٱنظُرْ إِلَى ٱلْجَبَلِ فَإِنِ ٱسْتَقَرَّ مَكَانَهُۥ فَسَوْفَ تَرَىٰنِى فَلَمَّا تَجَلَّىٰ رَبُّهُۥ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُۥ دَكًّا وَخَرَّ مُوسَىٰ صَعِقًا فَلَمَّآ أَفَاقَ

143. และเมื่อมูซาได้มาตามกำหนดเวลาของเรา[6] และพระเจ้าของเขาได้ตรัสแก่เขา เขา[7]ได้กล่าวขึ้นว่า โอ้พระเจ้าของข้าพระองค์ โปรดให้ข้าพระองค์เห็นด้วยเถิด โดยที่ข้าพระองค์จะได้มองดูพระองค์ พระองค์ตรัสว่า เจ้าจะเห็นข้าไม่ได้เป็นอันขาด แต่ทว่าเจ้าจงมองดูภูเขา[8] นั้น

---

[1] หมายถึงการที่ถูกบังคับขู่เข็ญให้ทำงานหนัก อันเป็นการทรมานอย่างร้ายแรง และการฆ่าลูกผู้ชายของพวกเขา

[2] คือให้สามสิบคืนนั้นครบเป็นสี่สิบคืน โดยเพิ่มอีกสิบคืน

[3] หมายถึงวงศ์วานอิสรออีล

[4] คือหากมีการปฏิบัติที่ไม่ถูกไม่ควรเกิดขึ้นในหมู่พวกเขา

[5] คืออย่าได้เห็นดีเห็นชอบ หรือร่วมปฏิบัติในทางที่เสียหาย

[6] หมายถึงอัลลอฮฺ โปรดทราบด้วยว่าอัลลอฮฺทรงเปลี่ยนสรรพนามของพระองค์อยู่เป็นประจำ บางครั้งในอายะฮฺเดียวกัน ทรงใช้สรรพนามแทนพระองค์ด้วยสรรพนามบุรุษที่หนึ่งบ้าง และบุรุษที่สามบ้าง ดังอายะฮฺที่ 143 นี้ ในสำนวนภาษาอรับนั้นถือว่าเป็นวิธีการที่แยบยลมาก เพราะทำให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังไม่รู้สึกเบื่อ

[7] หมายถึงนะบีมูซา

[8] คือภูเขาซินายที่ท่านนะบีมูซาได้รับคำสั่งจากอัลลอฮฺให้ไปรับบัญญัติสิบประการ

قَالَ سُبْحَـٰنَكَ تُبْتُ إِلَيْكَ وَأَنَا۠ أَوَّلُ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٤٣﴾

เถิด ถ้าหากมันมั่นอยู่ ณ ที่ของมัน เจ้าก็จะเห็นข้า ครั้นเมื่อพระเจ้าของเขาได้ประจักษ์ที่ภูเขานั้น ก็ทำให้มันทลายตัวลงอย่างราบเรียบ และมูซาก็ล้มลงในสภาพหมดสติ ครั้นเมื่อเขาฟื้นขึ้น เขาก็กล่าวว่ามหาบริสุทธิ์พระองค์ท่าน ข้าพระองค์ขอลุแก่โทษต่อพระองค์[1] และข้าพระองค์นั้นคือคนแรกในหมู่ผู้ศรัทธาทั้งหลาย

قَالَ يَـٰمُوسَىٰٓ إِنِّى ٱصْطَفَيْتُكَ عَلَى ٱلنَّاسِ بِرِسَـٰلَـٰتِى وَبِكَلَـٰمِى فَخُذْ مَآ ءَاتَيْتُكَ وَكُن مِّنَ ٱلشَّـٰكِرِينَ ﴿١٤٤﴾

144. พระองค์ตรัสว่า โอ้มูซา แท้จริงข้าได้เลือกเจ้าให้เหนือกว่ามนุษย์ทั้งหลาย เนื่องด้วยบรรดาสารของข้า[2] และด้วยถ้อยคำของข้า[3] ดังนั้น จงยึดถือสิ่งที่ข้าได้ให้แก่เจ้า และจงอยู่ในหมู่ผู้ขอบคุณ

وَكَتَبْنَا لَهُۥ فِى ٱلْأَلْوَاحِ مِن كُلِّ شَىْءٍ مَّوْعِظَةً وَتَفْصِيلًا لِّكُلِّ شَىْءٍ فَخُذْهَا بِقُوَّةٍ وَأْمُرْ قَوْمَكَ يَأْخُذُوا۟ بِأَحْسَنِهَا ۚ سَأُو۟رِيكُمْ دَارَ ٱلْفَـٰسِقِينَ ﴿١٤٥﴾

145. และเราได้บันทึกคำตักเตือนจากทุกสิ่ง[4] และการแจกแจงในทุกอย่าง[5] ไว้ให้แก่เขาในบรรดาแผ่นจารึก[6] ดังนั้นเจ้า[7] จงยึดถือมันไว้ด้วยความเข้มแข็ง และจงใช้พวกพ้องของเจ้าเถิด พวกเขาก็จะยึดถือสิ่งที่ดีที่สุดของมัน[8] ข้าจะให้พวกเจ้าได้เห็นที่อยู่ของผู้ละเมิด[9] ทั้งหลาย

---

[1] เนื่องจากการขอร้องในสิ่งอันเกินขอบเขตที่ท่านพึงกระทำ

[2] หมายถึงในฐานะผู้ทำหน้าที่ประกาศสารของพระองค์ อันได้แก่ คัมภีร์เตารอต

[3] หมายถึงการที่พระองค์ตรัสแก่ท่านนะบีมูซา โดยตรงไม่มีสื่อกลาง

[4] คือทุกสิ่งที่เป็นพิษเป็นภัยแก่พวกเขา

[5] คือทุกอย่างที่เป็นหน้าที่ซึ่งพวกเขาจะต้องปฏิบัติ

[6] คือแผ่นจารึกคัมภีร์เตารอตที่อัลลอฮฺทรงมอบให้แก่ท่านนะบีมูซาที่ภูเขาซินาย

[7] หมายถึงนะบีมูซา

[8] คือของบัญญัติศาสนาตามที่มีความสามารถ กล่าวคือ บางคนไม่อยู่ในฐานะที่จะปฏิบัติให้ครบถ้วนได้ ก็ให้ปฏิบัติที่ดีที่สุดที่สามารถจะปฏิบัติได้

[9] หมายถึงอียิปต์อันเป็นที่อยู่ของฟิรฺเอาน์ แต่บางท่านว่าหมายถึงที่อยู่ของอาด และซะมูด และกลุ่มชนของลูฏ

سَأَصْرِفُ عَنْ ءَايَٰتِىَ ٱلَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ
فِى ٱلْأَرْضِ بِغَيْرِ ٱلْحَقِّ وَإِن يَرَوْا۟ كُلَّ ءَايَةٍ
لَّا يُؤْمِنُوا۟ بِهَا وَإِن يَرَوْا۟ سَبِيلَ ٱلرُّشْدِ
لَا يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا وَإِن يَرَوْا۟ سَبِيلَ ٱلْغَىِّ
يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا ۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا۟
بِـَٔايَٰتِنَا وَكَانُوا۟ عَنْهَا غَٰفِلِينَ ﴿١٤٦﴾

146. ข้าจะหันเห[1] ออกจากบรรดาโองการของข้า ซึ่งบรรดาผู้ที่ยะโสในแผ่นดินโดยไม่บังควร[2] และแม้ว่าพวกเขาจะได้เห็นสัญญาณทุกอย่าง พวกเขาก็จะไม่ศรัทธาต่อสัญญาณนั้น และหากพวกเขาเห็นทางแห่งความถูกต้อง พวกเขาก็จะไม่ยึดถือมันเป็นทาง[3] และหากพวกเขาเห็นทางแห่งความผิด พวกเขาก็ยึดถือมันเป็นทาง นั่นก็เพราะว่าพวกเขาปฏิเสธบรรดาโองการของเราและพวกเขาจึงได้เป็นผู้ละเลยโองการเหล่านั้น

وَٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا وَلِقَآءِ ٱلْءَاخِرَةِ
حَبِطَتْ أَعْمَٰلُهُمْ ۚ هَلْ يُجْزَوْنَ
إِلَّا مَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿١٤٧﴾

147. และบรรดาผู้ที่ปฏิเสธบรรดาโองการของเรา และการพบกับปรโลกนั้น บรรดาการงานของพวกเขาย่อมไร้ผล พวกเขาจะไม่ถูกตอบแทนนอกจากสิ่งที่พวกเขากระทำเท่านั้น

وَٱتَّخَذَ قَوْمُ مُوسَىٰ مِنۢ بَعْدِهِۦ مِنْ حُلِيِّهِمْ عِجْلًا
جَسَدًا لَّهُۥ خُوَارٌ ۚ أَلَمْ يَرَوْا۟ أَنَّهُۥ لَا يُكَلِّمُهُمْ
وَلَا يَهْدِيهِمْ سَبِيلًا ۘ ٱتَّخَذُوهُ
وَكَانُوا۟ ظَٰلِمِينَ ﴿١٤٨﴾

148. และพวกพ้องของมูซาได้ยึดถือลูกวัวที่เป็นรูปร่าง[4] ซึ่งทำมาจากเครื่องประดับ[5] ของพวกเขา หลังจากเขา[6] ซึ่งลูกวัวนั้นมีเสียงร้อง[7] พวกเขามิได้เห็นดอกหรือว่าแท้จริงมันพูดกับพวกเขาไม่ได้ และมันก็แนะนำทางใดทางหนึ่ง

---

[1] คือไม่ให้สนใจและได้รับการเข้าใจจากบรรดาโองการ

[2] คือไม่บังควรที่จะยะโสในแผ่นดิน เพราะมิใช่สิทธิของเขาจะกระทำเช่นนั้น

[3] คือเป็นแนวทางดำเนินชีวิต

[4] คือเป็นรูปร่างลูกวัว

[5] คือเครื่องประดับที่เป็นทองรูปพรรณ

[6] คือหลังจากนะบีมูซาไปพบพระเจ้า

[7] คือมีเสียงก้องเป็นเสียงวัว

ให้แก่พวกเขาไม่ได้ด้วย[1] พวกเขาได้ยึดถือลูกวัวนั้น และพวกเขาจึงได้กลายเป็นผู้อธรรม[2]

وَلَمَّا سُقِطَ فِىٓ أَيۡدِيهِمۡ وَرَأَوۡاْ أَنَّهُمۡ قَدۡ ضَلُّواْ
قَالُواْ لَئِن لَّمۡ يَرۡحَمۡنَا رَبُّنَا وَيَغۡفِرۡ لَنَا
لَنَكُونَنَّ مِنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ ١٤٩

149. และเมื่อได้ถูกตกลงในมือของพวกเขา[3] และพวกเขาได้เห็นว่าพวกเขาได้หลงผิดไปแล้ว พวกเขาจึงกล่าวว่า แน่นอนถ้าหากพระเจ้าของเรามิได้เอ็นดูเมตตาแก่เรา และมิได้อภัยโทษให้แก่เราแล้ว แน่นอนพวกเราจะต้องอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุน

وَلَمَّا رَجَعَ مُوسَىٰٓ إِلَىٰ قَوۡمِهِۦ غَضۡبَٰنَ أَسِفٗا قَالَ
بِئۡسَمَا خَلَفۡتُمُونِى مِنۢ بَعۡدِىٓۖ أَعَجِلۡتُمۡ أَمۡرَ
رَبِّكُمۡۖ وَأَلۡقَى ٱلۡأَلۡوَاحَ وَأَخَذَ بِرَأۡسِ أَخِيهِ
يَجُرُّهُۥٓ إِلَيۡهِۚ قَالَ ٱبۡنَ أُمَّ إِنَّ ٱلۡقَوۡمَ ٱسۡتَضۡعَفُونِى
وَكَادُواْ يَقۡتُلُونَنِى فَلَا تُشۡمِتۡ بِىَ ٱلۡأَعۡدَآءَ
وَلَا تَجۡعَلۡنِى مَعَ ٱلۡقَوۡمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ١٥٠

150. และเมื่อมูซาได้กลับมายังพวกพ้องของเขาด้วยความโกรธ และเสียใจ เขาได้กล่าวว่า ช่างเลวร้ายจริง ๆ ที่พวกท่านทำหน้าที่แทน[4] ฉันหลังจากฉัน[5] พวกท่านด่วนกระทำก่อน[6] คำสั่งของพระเจ้าของพวกท่าน[7] กระนั้นหรือ และเขาได้โยนบรรดาแผ่นจารึกลง และจับศีรษะพี่ชายของเขา[8] โดยดึงมัน[9]มายังเขา เขา[10]กล่าวว่า

---

[1] เป็นคำถามเชิงประณามจากอัลลอฮฺในการกระทำโง่ ๆ ของพวกเขา

[2] คืออธรรมตัวเองเนื่องจากตัวเองจะได้รับจากการกระทำของพวกเขา

[3] หมายถึงพวกเขากัดนิ้วมือของพวกเขา เป็นการแสดงออกซึ่งความเสียใจ ประหนึ่งว่าปากของพวกเขาถูกทำให้ตกลงในมือของพวกเขาเพื่อทำการกัดนิ้วมือของพวกเขา ข้อความดังกล่าวนี้เป็นสำนวนที่คนอรับใช้กล่าวแสดงถึงความเสียใจ

[4] อันได้แก่การทำลูกวัวขึ้นจากเครื่องทองที่ติดตัวมาแล้วทำการเคารพสักการะ ซึ่งนับเป็นการกระทำที่เลวร้ายจริง ๆ

[5] คือหลังจากฉันไปพบอัลลอฮฺที่ภูเขาซินาย

[6] คือด่วนกระทำการเคารพสักการะลูกวัว

[7] คือก่อนคำสั่งของพระเจ้าที่จะให้พวกท่านปฏิบัติทั้งนี้เป็นการอวดดีของพวกเจ้า อนึ่งผู้ที่เรียกร้องให้เคารพลูกวัวนั้นคือ อัซซามิรีย์

[8] คือนะบีฮารูน

[9] คือดึงศีรษะของนะบีฮารูน

[10] หมายถึงนะบีฮารูน

โอ้ลูกแม่[1] แท้จริงพวกพ้องเหล่านั้นเห็นว่าฉันเป็นผู้อ่อนแอ[2] และพวกเขาเกือบจะฆ่าฉันแล้ว ดังนั้นจงอย่าให้ศัตรูทั้งหลายดีใจ[3] ต่อสิ่งที่ประสบกับฉันเลยและจงอย่าให้ฉันร่วมอยู่[4] ในกลุ่มชนที่อธรรมเหล่านั้นเลย

قَالَ رَبِّ ٱغْفِرْ لِى وَلِأَخِى وَأَدْخِلْنَا فِى رَحْمَتِكَ ۖ وَأَنتَ أَرْحَمُ ٱلرَّٰحِمِينَ ﴿١٥١﴾

151. เขากล่าวว่า โอ้พระเจ้าแห่งข้าพระองค์ โปรดอภัยโทษแก่ข้าพระองค์ และแก่พี่ชายของข้าพระองค์ด้วย และโปรดได้ทรงให้พวกข้าพระองค์เข้าอยู่ในความเอ็นดูเมตตาของพระองค์เถิดและพระองค์นั้นคือผู้ที่ทรงเอ็นดูเมตตายิ่งกว่าผู้เอ็นดูเมตตาทั้งหลาย

إِنَّ ٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُوا۟ ٱلْعِجْلَ سَيَنَالُهُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَذِلَّةٌ فِى ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا ۚ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلْمُفْتَرِينَ ﴿١٥٢﴾

152. แท้จริงบรรดาผู้ที่ยึดลูกวัวนั้นจะได้แก่พวกเขา ซึ่งความกริ้วโกรธจากพระเจ้าของพวกเขาและความต่ำช้าในชีวิตความเป็นอยู่แห่งโลกนี้ และในทำนองเดียวกัน เราจะตอบแทนแก่บรรดาผู้อุปโลกน์ความเท็จขึ้น

وَٱلَّذِينَ عَمِلُوا۟ ٱلسَّيِّـَٔاتِ ثُمَّ تَابُوا۟ مِنۢ بَعْدِهَا وَءَامَنُوٓا۟ إِنَّ رَبَّكَ مِنۢ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٥٣﴾

153. และบรรดาผู้ที่กระทำสิ่งที่ชั่ว แล้วสำนึกผิดกลับตัวหลังจากนั้น และศรัทธาแล้วไซร้ แท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้น หลังจากนั้น[5] แล้วแน่นอนย่อมเป็นผู้ทรงอภัยโทษทรงเอ็นดูเมตตา

---

[1] คือลูกแม่ของฉัน ในการกล่าวเช่นนั้นเพื่อสะกิดใจให้นะบีมูซาระงับการกระทำรุนแรงแก่ท่าน

[2] คือไม่ใช่ผู้มีอำนาจเด็ดขาดที่พวกเขาพึงยำเกรง เพราะท่านเป็นนะบีผู้ช่วยเท่านั้น

[3] คือดีใจต่อการที่ท่านจะกระทำแก่ฉันเลย

[4] คืออย่าให้ฉันอยู่ในฐานะผู้กระทำผิด เช่นเดียวกับกลุ่มชนที่อธรรมเหล่านั้นเลย เพราะฉันมิได้ทำผิดและไม่สมควรที่จะถูกลงโทษ

[5] คือหลังจากเลิกจากการทำชั่ว และกลับเนื้อกลับตัว

154. และเมื่อความกริ้วโกรธได้สงบลงจากมูซา เขาก็เอาบรรดาแผ่นจารึกนั้นไป และในสิ่งที่ถูกจารึกไว้ในมันนั้นมีคำแนะนำ และความเอ็นดูเมตตาแก่บรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้าของพวกเขา

وَلَمَّا سَكَتَ عَن مُّوسَى ٱلْغَضَبُ أَخَذَ ٱلْأَلْوَاحَ ۖ وَفِى نُسْخَتِهَا هُدًى وَرَحْمَةٌ لِّلَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَرْهَبُونَ ﴿١٥٤﴾

155. และมูซาได้เลือก[1] จากพวกพ้องของเขาซึ่งชายเจ็ดสิบคน สำหรับกำหนดเวลาของ[2] เรา ครั้นเมื่อความไหวอันรุนแรง[3] ได้คร่าพวกเขา เขา[4]กล่าวว่า โอ้พระเจ้าแห่งข้าพระองค์ หากพระองค์ทรงประสงค์[5]แล้ว พระองค์ก็ทรงทำลายพวกเขาไปก่อนแล้ว[6] และข้าพระองค์ด้วย พระองค์จะทรงทำลายพวกข้าพระองค์ เนื่องด้วยสิ่งที่บรรดาผู้โฉดเขลาในหมู่พวกข้าพระองค์ได้กระทำขึ้น[7] กระนั้นหรือ มัน[8]มิใช่อื่นใดดอก นอกจากการทดสอบของพระองค์เท่านั้น พระองค์จะทรงให้ผู้ที่พระองค์ทรง

وَٱخْتَارَ مُوسَىٰ قَوْمَهُۥ سَبْعِينَ رَجُلًا لِّمِيقَٰتِنَا ۖ فَلَمَّآ أَخَذَتْهُمُ ٱلرَّجْفَةُ قَالَ رَبِّ لَوْ شِئْتَ أَهْلَكْتَهُم مِّن قَبْلُ وَإِيَّٰىَ ۖ أَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ ٱلسُّفَهَآءُ مِنَّآ ۖ إِنْ هِىَ إِلَّا فِتْنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا مَن تَشَآءُ وَتَهْدِى مَن تَشَآءُ ۖ أَنتَ وَلِيُّنَا فَٱغْفِرْ لَنَا وَٱرْحَمْنَا ۖ وَأَنتَ خَيْرُ ٱلْغَٰفِرِينَ ﴿١٥٥﴾

---

[1] คือเลือกผู้ที่มิได้ร่วมกระทำการเคารพสักการะลูกวัว

[2] คือกำหนดเวลาที่อัลลอฮฺได้ทรงให้ไว้แก่นะบีมูซา กล่าวคือท่านนะบีมูซาได้ขออนุญาตต่ออัลลอฮฺที่จะนำพวกพ้องของท่านจำนวนหนึ่งเข้าเฝ้าพระองค์เพื่อขออภัยต่อพระองค์เนื่องจากได้มีบุคคลในหมู่พวกเขากระทำผิดโดยเคารพสักการะลูกวัวด้วยความโฉดเขลา แล้วพระองค์ก็ทรงอนุญาตและกำหนดเวลาให้

[3] คือความไหวอันรุนแรงของภูเขาซินายที่พวกเขาไปชุมนุมกันเพื่อเข้าเฝ้าอัลลอฮฺนั้นได้ทำให้พวกเขาเสียชีวิต

[4] คือท่านนะบีมูซา

[5] คือทรงประสงค์จะทำลายพวกเขา

[6] คือก่อนจากที่จะมาเข้าเฝ้าพระองค์

[7] หมายถึงกระทำการเคารพสักการะลูกวัว อนึ่งคำถามนี้หาใช่เป็นคำถามเพื่ออยากทราบก็หาไม่ หากแต่เป็นคำถามในเชิงของความกรุณา กล่าวคือประหนึ่งท่านนะบีมูซากล่าวว่า โปรดอย่าได้ทรงลงโทษพวกข้าพระองค์ เนื่องด้วยความผิดที่พวกโง่ ๆ ในหมู่ข้าพระองค์ได้ประกอบขึ้นเลย แล้วพระองค์ก็ทรงให้ทุกคนฟื้นคืนชีพ

[8] หมายถึงการให้ภูเขาไหวอย่างแรงและทำให้ผู้ที่มาเฝ้าพระองค์เสียชีวิต

ประสงค์หลงผิด[1] ไปเนื่องด้วยการทดสอบนั้น และจะทรงแนะนำผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์[2] พระองค์นั้นคือผู้ทรงคุ้มครองพวกข้าพระองค์ ดังนั้นโปรดได้ทรงอภัยให้แก่พวกข้าพระองค์ และเอ็นดูเมตตาพวกข้าพระองค์ด้วยเถิด และพระองค์นั้นคือผู้ทรงเยี่ยมกว่าในหมู่ผู้ให้อภัยทั้งหลาย[3]

156. และโปรดได้ทรงกำหนด[4] ความดีให้แก่พวกข้าพระองค์ในโลกนี้ และในปรโลกด้วย แท้จริงพวกข้าพระองค์สำนึกผิดและกลับมายังพระองค์แล้ว พระองค์ตรัสว่า การลงโทษของข้านั้น ข้าจะให้มันประสบแก่ผู้ที่ข้าประสงค์[5] และการเอ็นดูเมตตาของข้านั้น กว้างขวางทั่วทุกสิ่งซึ่งข้าจะกำหนดมันให้แก่บรรดาผู้ที่ยำเกรง[6] และชำระซะกาต และแก่บรรดาผู้ที่พวกเขาศรัทธาต่อบรรดาโองการของเรา[7]

۞ وَٱكۡتُبۡ لَنَا فِي هَٰذِهِ ٱلدُّنۡيَا حَسَنَةٗ وَفِي
ٱلۡأٓخِرَةِ إِنَّا هُدۡنَآ إِلَيۡكَۚ قَالَ عَذَابِيٓ أُصِيبُ بِهِۦ
مَنۡ أَشَآءُۖ وَرَحۡمَتِي وَسِعَتۡ كُلَّ شَيۡءٖۚ
فَسَأَكۡتُبُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤۡتُونَ
ٱلزَّكَوٰةَ وَٱلَّذِينَ هُم بِـَٔايَٰتِنَا يُؤۡمِنُونَ ١٥٦

---

[1] คือผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ให้หลงผิดนั้นได้แก่บุคคลที่ไม่ใช้สติปัญญาในสิ่งที่พระองค์ทดสอบพวกเขา ทำให้พวกเขาขาดความอดทน และดื้อรั้นไม่ยอมรับคำแนะนำชี้แจง บุคคลประเภทนี้พระองค์จะทรงปล่อยให้หลงผิดไปตามความปรารถนาของพวกเขา

[2] หมายถึงผู้ที่ใช้สติปัญญาและสำนึกผิด กลับเนื้อกลับตัว

[3] คือในหมู่ผู้อภัยทั้งหลายแล้วพระองค์ทรงเยี่ยมที่สุดและเลิศที่สุดในการให้อภัย

[4] หมายถึงให้ทรงประทานตามที่ให้

[5] คือประสงค์จะลงโทษเนื่องจากพวกเขาดื้อดึงไม่ยอมสำนึกผิดและกลับเนื้อกลับตัว

[6] คือยำเกรงต่อพระองค์

[7] หมายความว่าผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาต่อบรรดาโองการของพระองค์ หรือผู้ที่เป็นกาเฟรฺนั้นไม่มีโอกาสที่จะได้รับความเอ็นดูเมตตาของพระองค์ได้เลย โองการนี้ชี้ชัดถึงการบิดเบือนของพวกก็วดยานีที่กล่าวว่าคนกาเฟรฺจะได้เข้าสวรรค์เพราะได้รับเมตตาจากอัลลอฮฺ

ٱلَّذِينَ يَتَّبِعُونَ ٱلرَّسُولَ ٱلنَّبِيَّ ٱلْأُمِّيَّ ٱلَّذِى
يَجِدُونَهُۥ مَكْتُوبًا عِندَهُمْ فِى ٱلتَّوْرَىٰةِ
وَٱلْإِنجِيلِ يَأْمُرُهُم بِٱلْمَعْرُوفِ وَيَنْهَىٰهُمْ
عَنِ ٱلْمُنكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ ٱلطَّيِّبَٰتِ وَيُحَرِّمُ
عَلَيْهِمُ ٱلْخَبَٰٓئِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ
وَٱلْأَغْلَٰلَ ٱلَّتِى كَانَتْ عَلَيْهِمْ ۚ فَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ بِهِۦ
وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَٱتَّبَعُوا۟ ٱلنُّورَ ٱلَّذِىٓ أُنزِلَ
مَعَهُۥٓ ۙ أُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ ١٥٧

157. คือบรรดาผู้ปฏิบัติตามรอซูล[1] ผู้เป็นนบีที่เขียนอ่านไม่เป็นที่พวกเขา[2] พบเขาถูกจารึกไว้ ณ ที่พวกเขา ทั้งในอัต-เตารอต และในอัล-อินญีล โดยที่เขา[3] จะใช้พวกเขาให้กระทำในสิ่งที่ชอบและห้ามพวกเขามิให้กระทำในสิ่งที่ไม่ชอบ และจะอนุมัติให้แก่พวกเขาซึ่งสิ่งดี ๆ ทั้งหลาย และจะให้เป็นที่ต้องห้ามแก่พวกเขา ซึ่งสิ่งที่เลวทั้งหลาย และจะปลดเปลื้องออกจากพวกเขา ซึ่งภาระหนักของพวกเขาและห่วงคอ[4] ที่ปรากฏอยู่บนพวกเขา ดังนั้นบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่อเขา และให้ความสำคัญแก่เขา และช่วยเหลือเขา และปฏิบัติตามแสงสว่าง[5] ที่ถูกประทานลงมาแก่เขาแล้วไซร้ ชนเหล่านี้แหละคือบรรดาผู้ที่สำเร็จ

قُلْ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِنِّى رَسُولُ ٱللَّهِ إِلَيْكُمْ
جَمِيعًا ٱلَّذِى لَهُۥ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ
لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ يُحْىِۦ وَيُمِيتُ ۖ فَـَٔامِنُوا۟ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِ
ٱلنَّبِىِّ ٱلْأُمِّىِّ ٱلَّذِى يُؤْمِنُ بِٱللَّهِ
وَكَلِمَٰتِهِۦ وَٱتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ

158. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า โอ้มนุษย์ทั้งหลาย แท้จริงฉันคือรอซูลของอัลลอฮฺมายังพวกท่านทั้งมวล ซึ่งพระองค์นั้นอำนาจแห่งบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดินเป็นของพระองค์ ไม่มีผู้ใดควรได้รับการเคารพสักการะ นอกจาก

---

[1] หมายถึงท่านะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[2] หมายถึงพวกยะฮูดและนะซอรอ กล่าวคือพวกยิวและคริสต์ได้พบชื่อและลักษณะของท่านะบีจารึกอยู่ในคัมภีร์ของพวกเขาทั้งในเตารอต และอินญีล ว่าเป็นผู้ที่จะอุบัติขึ้นเป็นนะบีและรอซูลสุดท้าย

[3] คือนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[4] คำว่าภาระหนัก และห่วงคอนั้นเป็นคำเปรียบเทียบ ซึ่งหมายถึงบัญญัติศาสนาที่กำหนดให้พวกเขาปฏิบัติในสิ่งที่ยากลำบากแก่พวกเขา เช่นให้ฆ่าตัวเองเป็นเตาบัต และการชดใช้ชีวิตด้วยชีวิต กล่าวคือถ้าฆ่าคนอื่นจะด้วยเจตนาหรือผิดพลาดก็ตาม จะต้องถูกฆ่าให้ตายตามกันโดยไม่มีการรับค่าทำขวัญใด ๆ ทั้งสิ้น และอื่น ๆ อีก

[5] หมายถึง อัล-กุรอาน ในการเปรียบ อัล-กุรอานว่า ประหนึ่งแสงสว่างนั้นเนื่องจากอัล-กุรอานให้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องแก่มนุษย์ประหนึ่งมนุษย์อยู่ในแสงสว่างสามารถรู้เห็นอะไรได้อย่างถูกต้อง

تَهْتَدُونَ ﴿١٥٨﴾

พระองค์เท่านั้นผู้ทรงให้เป็นและทรงให้ตาย ดังนั้นพวกท่านจงศรัทธาต่ออัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ผู้เป็นนะบีที่เขียนอ่านไม่เป็น ซึ่งเขาศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และดำรัสทั้งหลายของพระองค์ และพวกเจ้าจงปฏิบัติตามเขา[1] เถิด เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับคำแนะนำ

وَمِن قَوْمِ مُوسَىٰٓ أُمَّةٌ يَهْدُونَ بِٱلْحَقِّ وَبِهِۦ
يَعْدِلُونَ ﴿١٥٩﴾

159. และจากพวกพ้องของมูซานั้นมีกลุ่มหนึ่งที่แนะนำชี้แจงด้วยความจริง และด้วยความจริงนั้นพวกเขาให้ความเที่ยงธรรม

وَقَطَّعْنَٰهُمُ ٱثْنَتَىْ عَشْرَةَ أَسْبَاطًا أُمَمًا ۚ وَأَوْحَيْنَآ
إِلَىٰ مُوسَىٰٓ إِذِ ٱسْتَسْقَىٰهُ قَوْمُهُۥٓ أَنِ ٱضْرِب
بِّعَصَاكَ ٱلْحَجَرَ ۖ فَٱنۢبَجَسَتْ مِنْهُ
ٱثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا ۖ قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ
مَّشْرَبَهُمْ ۚ وَظَلَّلْنَا عَلَيْهِمُ ٱلْغَمَٰمَ وَأَنزَلْنَا
عَلَيْهِمُ ٱلْمَنَّ وَٱلسَّلْوَىٰ ۖ كُلُوا۟ مِن طَيِّبَٰتِ
مَا رَزَقْنَٰكُمْ ۚ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَٰكِن
كَانُوٓا۟ أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١٦٠﴾

160. และเราได้แบ่งพวกเขาออกเป็นสิบสองเหล่า คือสิบสองกลุ่ม และเราได้มีโองการแก่มูซาขณะที่พวกพ้องของเขาได้ขอน้ำจากเขาว่า จงตีหินก้อนนั้นด้วยไม้เท้าของเจ้า แล้วตาน้ำสิบสองตาก็พวยพุ่งขึ้นจากหินก้อน[2] นั้น แท้จริงกลุ่มชนแต่ละเหล่า[3] ย่อมรู้แหล่งน้ำดื่มของตน[4] และเราได้ให้เมฆบดบังพวกเขา[5] และเราได้ให้ลงมาแก่พวกเขาซึ่งของหวาน[6] และนกคุ่ม[7]

---

[1] คือปฏิบัติตามนะบีมุฮัมมัด คำสั่งนี้เป็นดำรัสของอัลลอฮฺ

[2] คือหลังจากที่ถูกตีด้วยไม้เท้าของท่านนะบีมูซา

[3] คือทั้งสิบสองเหล่า ซึ่งสืบเชื้อสายมาจากลูกของนะบียะอฺกูบสิบสองคน

[4] คือไม่ก้าวก่ายแหล่งน้ำของเหล่าอื่น

[5] ขณะที่เดินในทะเลทรายหลังจากที่ได้ข้ามทะเลไปแล้ว

[6] คือพวกของหวานชนิดหนึ่งลักษณะเหนียวคล้ายน้ำผึ้งมันจะตกลงมาบนหินและบนใบไม้ในสภาพเหลวคล้ายน้ำค้าง ตั้งแต่เวลารุ่งอรุณจนตะวันขึ้น แล้วมันจะแข็งตัวและแห้ง แล้วผู้คนก็จะเก็บไว้จนพอใช้ในวันหนึ่ง ๆ

[7] คือมันจะบินมายังพวกเขาโดยที่พวกเขาจะจับไว้บริโภคพอสำหรับวันหนึ่ง ๆ

พวกเจ้าจงบริโภคสิ่งที่เราได้ให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้าจากสิ่งดี ๆ เถิดและพวกเขาหาได้อธรรมแก่เราไม่ แต่ทว่าพวกเขาอธรรมแก่ตัวของพวกเขาเองต่างหาก

وَإِذْ قِيلَ لَهُمُ اسْكُنُوا هَٰذِهِ الْقَرْيَةَ وَكُلُوا
مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ وَقُولُوا حِطَّةٌ وَادْخُلُوا
الْبَابَ سُجَّدًا نَّغْفِرْ لَكُمْ خَطِيئَاتِكُمْ
سَنَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ ١٦١

161. และเมื่อถูกกล่าวแก่พวกเขาว่า จงอยู่ในเมือง[1] นี้เถิด และจงบริโภคจากเมืองนั้น ณ ที่ใดก็ได้ที่พวกเจ้าประสงค์ และจงกล่าวว่า ฮิฏเฏาะฮฺ[2] และจงเข้าประตู[3] นั้นไปในสภาพผู้โน้มศีรษะลงด้วยความนอบน้อม เราก็จะอภัยโทษให้แก่พวกเจ้าซึ่งบรรดาความผิดของพวกเจ้า และเราจะเพิ่มพูนแก่บรรดาผู้กระทำความดี

فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي
قِيلَ لَهُمْ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِجْزًا مِّنَ
السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَظْلِمُونَ ١٦٢

162. แล้วบรรดาผู้อธรรมเหล่านั้นได้เปลี่ยนเอาคำพูดหนึ่ง[4] ซึ่งมิใช่คำพูดที่ถูกกล่าวแก่พวกเขา ดังนั้นเราจึงได้ส่งการลงโทษจากฟากฟ้ามายังพวกเขาเนื่องจากที่พวกเขาละเมิด

وَاسْأَلْهُمْ عَنِ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ حَاضِرَةَ

163. และเจ้าจงถามพวกเขา[5] ถึงเมืองที่เคยอยู่ใกล้ทะเล[6] ขณะที่พวกเขา[7] ละเมิดในวัน

---

[1] คือ บัยตุลมักดิส

[2] คือในขณะที่ผ่านเข้าประตูเมืองไป

[3] คือประตูหนึ่งแห่งบัยตุลมักดิส ซึ่งปัจจุบันนี้เรียกว่า ประตูฮิฏเฏาะฮฺ

[4] คือเปลี่ยนคำว่า ฮินเฏาะฮฺ กล่าวแทนคำว่า ฮิฏเฏาะฮฺ โดยอ้างว่า ฮิฏเฏาะฮฺ ไม่รู้ว่าหมายถึงอะไร เอา ฮินเฏาะฮฺ ดีกว่า แปลว่า เมล็ดข้าวสาลี

[5] หมายถึงพวกยิว

[6] คือเมือง อัยละฮฺ ซึ่งเป็นเมืองของยิวสมัยนะบีมูซา

[7] คือขณะที่ชาวเมืองนั้นทำการจับปลาอันเป็นการละเมิดวันสับบะโต

ٱلْبَحْرِ إِذْ يَعْدُونَ فِى ٱلسَّبْتِ إِذْ تَأْتِيهِمْ حِيتَانُهُمْ يَوْمَ سَبْتِهِمْ شُرَّعًا وَيَوْمَ لَا يَسْبِتُونَ لَا تَأْتِيهِمْ كَذَٰلِكَ نَبْلُوهُم بِمَا كَانُوا۟ يَفْسُقُونَ ﴿١٦٣﴾

สับบะโต[1] ทั้งนี้ขณะที่บรรดาปลาของพวกเขา[2] มายังพวกเขาในวันสับบะโตของพวกเขาในสภาพลอยตัวให้เห็นบนผิวน้ำ[3] และวันที่พวกเขาไม่ถือว่าเป็นวันสับบะโตนั้น[4] ปลาเหล่านั้นหาได้มายังพวกเขาไม่[5] ในทำนองนั้นแหละเราจะทดสอบพวกเขา เนื่องด้วยการที่พวกเขาละเมิด

وَإِذْ قَالَتْ أُمَّةٌ مِّنْهُمْ لِمَ تَعِظُونَ قَوْمًا ٱللَّهُ مُهْلِكُهُمْ أَوْ مُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا قَالُوا۟ مَعْذِرَةً إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٦٤﴾

164. และจงรำลึกขณะที่กลุ่มหนึ่ง[6] ในพวกเขากล่าวว่า เพราะเหตุใดเล่าพวกท่านจึงตักเตือนกลุ่มชน[7] ที่อัลลอฮฺจะทรงเป็นผู้ทำลายพวกเขาหรือเป็นผู้ลงโทษพวกเขาอย่างรุนแรง พวกเขากล่าวว่า (การที่เราตักเตือนนั้น) เพื่อเป็นข้ออ้าง[8]ต่อพระเจ้าของพวกเจ้า และเพื่อว่าพวกเขาจะได้ยำเกรง

فَلَمَّا نَسُوا۟ مَا ذُكِّرُوا۟ بِهِۦٓ أَنجَيْنَا ٱلَّذِينَ يَنْهَوْنَ

165. ครั้นเมื่อพวกเขาลืม[9] สิ่งที่พวกเขาถูกเตือนในสิ่งนั้น เราก็ช่วยเหลือบรรดาผู้ที่ห้าม

---

[1] วันสับบะโตคือวันเสาร์อันเป็นวันสำคัญของชาวยิวทางศาสนา ซึ่งพวกเขาจะไปโบสถ์กันเพื่อทำการอิบาดะฮฺ และห้ามจับปลาในวันนั้นโดยเด็ดขาด

[2] หมายถึงปลาในทะเล

[3] เพราะมันรู้ว่าไม่มีใครรังแกมัน

[4] คือบรรดาวันอื่น ๆ ที่มิใช่วันเสาร์

[5] เพราะมันรู้ว่าคนจะทำร้ายมัน อนึ่งการที่ปลามีสภาพดังกล่าวนั้นเป็นความประสงค์ของอัลลอฮฺ เพื่อทดสอบชาวยิว

[6] คือกลุ่มที่มิได้ละเมิด และมิได้ห้ามปรามผู้ละเมิด

[7] คือกลุ่มชนที่ละเมิด

[8] คือเป็นข้ออ้างหรือหลักฐานว่าพวกเขาได้ปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาแล้วที่อัลลอฮฺทรงบัญญัติไว้ ทั้งนี้เพื่อพวกเขาจะได้พ้นผิด

[9] หมายถึงมิได้ปฏิบัติตามคำตักเตือน ประหนึ่งว่าพวกเขาลืมกระนั้น ทั้ง ๆ ที่พวกเขามิได้ลืม

عَنِ ٱلسُّوٓءِ وَأَخَذۡنَا ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ بِعَذَابِۭ بَـِٔيسِۭ
بِمَا كَانُواْ يَفۡسُقُونَ ١٦٥

ปรามการทำชั่วให้รอดพ้น[1] และได้จัดการแก่บรรดาผู้ที่อธรรมเหล่านั้น[2] ด้วยการลงโทษอันรุนแรงเนื่องด้วยการที่พวกเขาละเมิด

فَلَمَّا عَتَوۡاْ عَن مَّا نُهُواْ عَنۡهُ قُلۡنَا لَهُمۡ كُونُواْ قِرَدَةً
خَٰسِـِٔينَ ١٦٦

166. ครั้นเมื่อพวกเขาละเมิดสิ่งที่พวกเขาถูกห้ามในสิ่งนั้นแล้ว เราก็ประกาศิตแก่พวกเขาว่าพวกเจ้าจงเป็นสิ่งที่ถูกขับไล่ให้ห่างไกล[3]

وَإِذۡ تَأَذَّنَ رَبُّكَ لَيَبۡعَثَنَّ عَلَيۡهِمۡ إِلَىٰ يَوۡمِ
ٱلۡقِيَٰمَةِ مَن يَسُومُهُمۡ سُوٓءَ ٱلۡعَذَابِۗ إِنَّ رَبَّكَ
لَسَرِيعُ ٱلۡعِقَابِ وَإِنَّهُۥ لَغَفُورٞ رَّحِيمٞ ١٦٧

167. และจงรำลึกขณะที่พระเจ้าของเจ้าได้แจ้งให้ทราบว่า แน่นอนพระองค์จะส่งมาให้มีอำนาจเหนือพวกเขาจนถึงวันกิยามะฮฺ ซึ่งผู้ที่จะบังคับขู่เข็ญพวกเขา ด้วยการทรมานอันร้ายแรง แท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้น ทรงเป็นผู้รวดเร็วในการลงโทษและแท้จริงพระองค์นั้นคือผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเอ็นดูเมตตา

وَقَطَّعۡنَٰهُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ أُمَمٗاۖ مِّنۡهُمُ
ٱلصَّٰلِحُونَ وَمِنۡهُمۡ دُونَ ذَٰلِكَۖ وَبَلَوۡنَٰهُم
بِٱلۡحَسَنَٰتِ وَٱلسَّيِّـَٔاتِ لَعَلَّهُمۡ يَرۡجِعُونَ ١٦٨

168. และเราได้แยกพวกเขาออกเป็นกลุ่ม ๆ ในแผ่นดิน[4] จากพวกเขานั้นมีคนดี และจากพวกเขานั้นมีอื่นจากนั้น[5] และเราได้ทดสอบพวกเขาด้วยบรรดาสิ่งที่ดี[6] และบรรดาสิ่งที่ชั่ว[7] เพื่อว่าพวกเขาจะกลับมา[8]

---

[1] คือรอดพ้นจากการลงโทษของพระองค์

[2] คือผู้ที่ฝ่าฝืนจับปลาในวันสับบะโต และบรรดาผู้ที่ไม่ห้ามปรามด้วย

[3] นักปราชญ์บางกลุ่มมีทรรศนะว่า หลังจากประกาศิตแล้ว พวกเขาก็มีสภาพเหมือนลิง แต่นักปราชญ์ส่วนมากมีทรรศนะว่าพวกเขาถูกเปลี่ยนสภาพเป็นลิงจริง ๆ จะไม่กินไม่ดื่มและไม่สืบพันธุ์ และจะเสียชีวิตภายในสามวัน

[4] คือให้กระจัดกระจายไปอยู่ทุกประเทศในแผ่นดิน

[5] หมายถึงคนชั่ว

[6] คือสิ่งที่อำนวยความสุข

[7] คือการลงโทษจากพระองค์

[8] คือกลับมาประพฤติตนเป็นคนดี

169. แล้วได้มีกลุ่มชั่วกลุ่มหนึ่งสืบแทนหลังจากพวกเขา ซึ่งได้รับช่วงคัมภีร์ไว้ โดยที่พวกเขารับเอาสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ[1] แห่งโลกนี้ และกล่าวว่ามันจะถูกอภัยให้แก่เรา[2] และหากมีสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ[3] เยี่ยงเดียวกันนั้นมายังพวกเขา พวกเขาก็รับเอามันอีก[4] มิได้ถูกเอาแก่พวกเขาดอกหรือ ซึ่งข้อสัญญาแห่งคัมภีร์ว่า พวกเขาจะไม่กล่าวพาดพิงเกี่ยวกับอัลลอฮฺ[5] นอกจากความจริงเท่านั้น และพวกเขาก็ได้ศึกษาสิ่งที่อยู่ในคัมภีร์นั้น[6]แล้ว และที่พำนักแห่งปรโลกนั้นคือสิ่งที่ดียิ่งสำหรับบรรดาผู้ที่ยำเกรง พวกเจ้าไม่ใช้ปัญญาดอกหรือ

فَخَلَفَ مِنۢ بَعۡدِهِمۡ خَلۡفٞ وَرِثُواْ ٱلۡكِتَٰبَ يَأۡخُذُونَ
عَرَضَ هَٰذَا ٱلۡأَدۡنَىٰ وَيَقُولُونَ سَيُغۡفَرُ لَنَا وَإِن يَأۡتِهِمۡ
عَرَضٞ مِّثۡلُهُۥ يَأۡخُذُوهُۚ أَلَمۡ يُؤۡخَذۡ عَلَيۡهِم مِّيثَٰقُ ٱلۡكِتَٰبِ
أَن لَّا يَقُولُواْ عَلَى ٱللَّهِ إِلَّا ٱلۡحَقَّ وَدَرَسُواْ مَا فِيهِۗ
وَٱلدَّارُ ٱلۡأٓخِرَةُ خَيۡرٞ لِّلَّذِينَ
يَتَّقُونَۚ أَفَلَا تَعۡقِلُونَ ١٦٩

170. และบรรดาผู้ที่ยึดถือคัมภีร์ และดำรงไว้ซึ่งการละหมาดนั้น แท้จริงเราจะไม่ให้สูญไปซึ่งรางวัลของผู้ปรับปรุงแก้ไขทั้งหลาย

وَٱلَّذِينَ يُمَسِّكُونَ بِٱلۡكِتَٰبِ وَأَقَامُواْ ٱلصَّلَوٰةَ
إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجۡرَ ٱلۡمُصۡلِحِينَ ١٧٠

---

[1] หมายถึงเงินทองเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่ว่าจะเป็นสินบนที่ผู้คนหยิบยื่นให้ หรือเรียกร้องเอาจากผู้อื่น ทั้งนี้เป็นการแลกเปลี่ยนกับการบิดเบือนคัมภีร์หรืออุปโลกน์บัญญัติขึ้น เพื่อให้เป็นประโยชน์แก่ผู้ที่ให้สินบน

[2] คืออ้างว่าการกระทำของพวกเขาอัลลอฮฺจะทรงอภัยให้ ประหนึ่งพวกเขากล่าวว่า ต่อไปจะไม่กระทำอีก

[3] คือในการเอาสินบน แม้เป็นสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ นั้น แสดงให้เห็นถึงการมักได้อย่างหลับหูหลับตาโดยไม่คำนึงว่าจะคู่ควรแก่การได้รับโทษหรือไม่

[4] คือแม้พวกเขาเคยตั้งใจไว้ว่าจะเลิกกระทำแต่เมื่อมีผู้หยิบยื่นให้อีกก็อดไม่ได้ที่จะรับไว้ เพราะความมักได้ของพวกเขา

[5] คือจะไม่กล่าวพาดพิงถึงอัลลอฮฺเกี่ยวกับความเท็จ เช่นกล่าวว่า อัลลอฮฺทรงอนุญาตให้ทำอย่างนั้นได้ ทั้ง ๆ ที่พระองค์มิได้ทรงอนุญาตหรือบิดเบือนถ้อยคำของอัลลอฮฺว่า พระองค์ทรงแจ้งให้ทราบอย่างนี้ ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงแจ้งให้ทราบเป็นอย่างอื่นเป็นต้น

[6] คือรู้แล้วว่ามีบัญญัติให้กระทำอย่างไร เพราะได้ศึกษาบัญญัติที่อยู่ในคัมภีร์แล้ว

171. และจงรำลึกขณะที่เราได้ให้ภูเขาลูกนั้น[1] ไหวตัว และถอนตัวขึ้นเหนือพวกเขา ประหนึ่งมันเป็นสิ่งที่ให้เงาร่ม[2]กระนั้น และพวกเขาคิดว่ามันจะตกลงทับพวกเขา[3] พวกเจ้าจงยึดเอาสิ่ง[4] ที่เราได้ให้ไว้แก่พวกเจ้าด้วยความเข้มแข็ง และจงรำลึกถึงสิ่ง[5]ที่มีอยู่ในนั้น เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้เกรงกลัว

۞ وَإِذْ نَتَقْنَا ٱلْجَبَلَ فَوْقَهُمْ كَأَنَّهُۥ ظُلَّةٌ وَظَنُّوٓا۟ أَنَّهُۥ
وَاقِعٌۢ بِهِمْ خُذُوا۟ مَآ ءَاتَيْنَـٰكُم بِقُوَّةٍ وَٱذْكُرُوا۟ مَا فِيهِ
لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٧١﴾

172. และจงรำลึกขณะที่พระเจ้าของเจ้าได้เอาจากลูกหลานของอาดัม ซึ่งลูก ๆ ของพวกเขาจากหลังของพวกเขา[6] และให้พวกเขา[7]ยืนยันตัวของพวกเขาเอง (โดยตอบคำถามที่ว่า) ข้ามิใช่พระเจ้าของพวกเจ้าดอกหรือ พวกเขากล่าวว่าใช่ขอรับ พวกข้าพระองค์ขอยืนยัน (มิฉะนั้น)[8] พวกเจ้าจะกล่าวในวันกิยามะฮฺว่า แท้จริงพวกข้าพระองค์ไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับเรื่องนี้

وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنۢ بَنِىٓ ءَادَمَ مِن ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ
وَأَشْهَدَهُمْ عَلَىٰٓ أَنفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ ۖ قَالُوا۟
بَلَىٰ ۛ شَهِدْنَآ ۛ أَن تَقُولُوا۟ يَوْمَ ٱلْقِيَـٰمَةِ إِنَّا كُنَّا
عَنْ هَـٰذَا غَـٰفِلِينَ ﴿١٧٢﴾

---

[1] คือภูเขาซินาย

[2] คือประหนึ่งสิ่งกำบังแดดสำหรับพวกเขา

[3] เนื่องจากมันลอยอยู่เหนือศีรษะของพวกเขาโดยไม่มีสิ่งใดค้ำจุนไว้

[4] หมายถึงบทบัญญัติแห่งศาสนา

[5] หมายถึงข้อปฏิบัติที่มีอยู่ในบัญญัตินั้น อนึ่งสำหรับข้อความของอายะฮฺนี้ อันได้แก่การยกภูเขานั้น พวกก็อดยานีย์ไม่ยอมเชื่อพวกเขาจึงบิดเบือนให้ความหมายเฉไปทางอื่น ดูกุรอานมะญีด เล่มหนึ่ง หน้า 375

[6] คือให้ลูก ๆ ของพวกเขาเกิดขึ้นจากอสุจิของพวกเขา และการที่ทรงกล่าวว่า จากหลังของพวกเขานั้น เป็นการกล่าวพาดพิงถึงการปฏิสนธิลูกอัณฑะในตอนเริ่มแรกของเด็ก กล่าวคือ ขณะที่ทารกอยู่ในครรภ์นั้น ลูกอัณฑะจะเริ่มปรากฏอยู่ระหว่างกระดูกสันหลัง และเมื่อเด็กเจริญขึ้นลูกอัณฑะก็จะค่อยเลื่อนลงมาจนกระทั่งอวัยวะทุกส่วนเจริญสมบูรณ์แล้ว ลูกอัณฑะก็จะเข้าประจำที่ของมันตามที่เราทราบกันอยู่ ดังนั้นความที่ว่า พระองค์ทรงเอาลูก ๆ ของลูกหลานนะบีอาดัมจากหลังของพวกเขานั้น จึงหมายถึงให้ลูก ๆ ของพวกเขาเกิดจากอสุจิของพวกเขานั้น

[7] คือพวกลูก ๆ ของลูกหลานอาดัม

[8] คือถ้ามิได้ให้พวกเจ้ากล่าวยืนยันไว้ก่อนแล้ว

أَوْ تَقُولُوٓا۟ إِنَّمَآ أَشْرَكَ ءَابَآؤُنَا مِن قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً
مِّنۢ بَعْدِهِمْ ۖ أَفَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ ٱلْمُبْطِلُونَ ﴿١٧٣﴾

173. หรือไม่ก็พวกเจ้าจะกล่าวว่า ที่จริงนั้นบรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์ได้ให้มีภาคีขึ้นมาก่อนและพวกเราเป็นลูกหลานที่มาหลังจากพวกเขา[1] แล้วพระองค์จะทรงทำลายพวกเราเนื่องด้วยการกระทำของบรรดาผู้ที่ทำให้เสียกระนั้นหรือ[2]

وَكَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ ٱلْءَايَٰتِ وَلَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿١٧٤﴾

174. และในทำนองนั้นแหละเราจะแจกแจงโองการทั้งหลาย เพื่อว่าพวกเขาจะกลับมา[3]

وَٱتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ ٱلَّذِىٓ ءَاتَيْنَٰهُ ءَايَٰتِنَا فَٱنسَلَخَ
مِنْهَا فَأَتْبَعَهُ ٱلشَّيْطَٰنُ فَكَانَ
مِنَ ٱلْغَاوِينَ ﴿١٧٥﴾

175. และจงอ่านให้พวกเขา[4] ฟัง ซึ่งข่าวของผู้ที่เราได้ให้บรรดาโองการของเราแก่เขา[5] แล้วเขาได้ถอนตัวออกจากโองการเหล่านั้น[6] แล้วชัยฏอนก็ติดตามเขา[7] ดังนั้นเขาจึงอยู่ในหมู่ผู้หลงผิด

وَلَوْ شِئْنَا لَرَفَعْنَٰهُ بِهَا وَلَٰكِنَّهُۥٓ أَخْلَدَ
إِلَى ٱلْأَرْضِ وَٱتَّبَعَ هَوَىٰهُ ۚ فَمَثَلُهُۥ كَمَثَلِ
ٱلْكَلْبِ إِن تَحْمِلْ عَلَيْهِ يَلْهَثْ

176. และหากเราประสงค์แล้ว แน่นอนเราก็ยกเขาขึ้นและ[8] ด้วยบรรดาโองการเหล่านั้น แต่ทว่าเขาคงมั่นอยู่กับดิน[9] และปฏิบัติตามความใคร่ใฝ่ต่ำของเขา ดังนั้นอุปมาเขาผู้นั้น

---

[1] จึงได้เลียนแบบตามบรรพบุรุษโดยเข้าใจว่าเป็นกระทำที่ชอบ

[2] หมายถึงบรรพบุรุษของพวกเขาที่ให้มีภาคีขึ้นแก่อัลลอฮฺ

[3] คือกลับมาปฏิบัติในทางที่ถูกด้วยความสำนึกผิด

[4] คือพวกยิว

[5] หมายถึง บัลอาม บินบาอูรออฺ ซึ่งเป็นผู้มีความรู้ดีคนหนึ่งของชาวยิว

[6] คือได้กระทำการฝ่าฝืนบรรดาโองการของพระองค์ ประหนึ่งเขาได้ถอนตัวออกจากโองการเหล่านั้น

[7] คือติดตามเขาเพื่อจูงใจเขาให้กระทำการฝ่าฝืนบรรดาโองการต่อไป แล้วมันก็สามารถทำได้สำเร็จ

[8] คือยกเขาขึ้นสู่เกียรติอันสูงส่งด้วยการปฏิบัติตามบรรดาโองการเหล่านั้น

[9] หมายถึงไม่ยอมที่จะเป็นผู้มีเกียรติ ประหนึ่งบุคคลที่ชอบอยู่กับดิน ยินดีในความสกปรกที่แปดเปื้อนตัวเขา แม้ใครจะเชิญชวนให้ขึ้นไปอยู่บนบ้านก็ไม่ยอม

أَوۡ تَتۡرُكۡهُ يَلۡهَثۚ ذَّٰلِكَ مَثَلُ ٱلۡقَوۡمِ ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَاۚ فَٱقۡصُصِ ٱلۡقَصَصَ لَعَلَّهُمۡ يَتَفَكَّرُونَ ١٧٦

จึงดั่งอุปไมยของสุนัข หากเจ้าขับไล่มัน มันก็จะหอบแลบลิ้นห้อยลง หรือถ้าเจ้าปล่อยมันไว้ มันก็จะหอบแลบลิ้นห้อยลง[1] นั่นแหละคืออุปมากลุ่มชนที่ปฏิเสธบรรดาโองการของเรา ดังนั้นเจ้าจงเล่าเรื่องราวเหล่านั้นเถิด เพื่อว่าพวกเขาจะได้ใคร่ครวญ

سَآءَ مَثَلًا ٱلۡقَوۡمُ ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا وَأَنفُسَهُمۡ كَانُواْ يَظۡلِمُونَ ١٧٧

177. เป็นตัวอย่างที่ชั่วช้าจริง ๆ กลุ่มชนที่ปฏิเสธบรรดาโองการของเขา และก็ตัวของพวกเขานั้นเองพวกเขาอธรรมกันอยู่

مَن يَهۡدِ ٱللَّهُ فَهُوَ ٱلۡمُهۡتَدِيۖ وَمَن يُضۡلِلۡ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡخَٰسِرُونَ ١٧٨

178. ผู้ที่อัลลอฮฺทรงแนะนำนั้น เขาก็เป็นผู้รับคำแนะนำ[2] และผู้ที่พระองค์ทรงปล่อยให้หลงผิด[3] นั้นชนเหล่านี้แหละพวกเขาคือผู้ที่ขาดทุน

وَلَقَدۡ ذَرَأۡنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِّنَ ٱلۡجِنِّ وَٱلۡإِنسِۖ

179. และแน่นอนเราได้บังเกิดสำหรับญะฮันนัม[4] ซึ่งมากมายจากญิน[5] และมนุษย์ โดยที่

---

[1] คือลักษณะของผู้ที่ดื้อรั้นดังกล่าวนั้น ก็เช่นเดียวกับลักษณะของสุนัข กล่าวคือผู้ที่ดื้อรั้นนั้นใครจะแนะนำเขาหรือไม่เขาก็มีสภาพเหมือนเดิม คือประพฤติชั่ว ดั่งเช่นสุนัขใครจะไล่กวดมัน หรือปล่อยมันไว้แต่ลำพังมันก็จะมีสภาพหอบพร้อมกับแลบลิ้นออกห้อย

[2] คือเนื่องจากเขามีจิตใจปรารถนาในความจริง เมื่ออัลลอฮฺทรงแนะนำเขา เขาก็รับคำแนะนำด้วยความยินดี

[3] เนื่องจากความดื้อรั้นไม่ยอมใช้ความคิด ไม่ยอมรับฟังคำแนะนำชี้แจงที่อัลลอฮฺทรงประทานมาให้ หากแต่พึงพอใจในการหลงผิดของเขา อัลลอฮฺจึงปล่อยเขาให้เป็นไปตามความปรารถนาของเขา ซึ่งเขาจะต้องรับผิดชอบในการกระทำของเขา อนึ่งการที่พระองค์ทรงระบุว่า พระองค์ทรงปล่อยให้เขาหลงผิดนั้นก็เพื่อเป็นการแจ้งให้เราทราบว่า หากพระองค์จะทรงบังคับให้เขาอยู่ในทางที่ถูกนั้นย่อมกระทำได้ แต่ที่พระองค์ไม่ทรงกระทำนั้น เนื่องจากพระองค์ทรงให้แต่ละคนตัดสินใจด้วยตนเองเพราะทุกคนมีปัญญาและรับผิดชอบในสิ่งที่เขาตัดสินใจด้วย และอีกประการหนึ่ง ในศาสนาของพระองค์นั้นไม่มีการบังคับให้ใครต้องรับนับถือ

[4] คือชื่อนรกขุมหนึ่ง

[5] ญินคือบ่าวของอัลลอฮฺประเภทหนึ่งซึ่งถูกบังเกิดขึ้นโดยมีหน้าที่ปฏิบัติเช่นเดียวกับมนุษย์ พวกมันเห็นมนุษย์ แต่มนุษย์ไม่เห็นพวกมันในรูปร่างอันแท้จริงของพวกมันได้ นอกจากในร่างที่มันจำแลงเท่านั้น และมันก็สามารถจำแลงตนให้เหมือนทุกสิ่งทุกอย่างได้นอกจากรูปร่างของท่านนะบีมุฮัมมัดเท่านั้น

لَهُمْ قُلُوبٌ لَّا يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَّا يُبْصِرُونَ بِهَا
وَلَهُمْ آذَانٌ لَّا يَسْمَعُونَ بِهَا ۚ أُولَٰئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ
أَضَلُّ ۚ أُولَٰئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ ﴿١٧٩﴾

พวกเขามีหัวใจซึ่งพวกเขาไม่ใช้มันทำความเข้าใจ และพวกเขามีตา ซึ่งพวกเขาไม่ใช่มันเอง และพวกเขามีหู ซึ่งพวกเขาไม่ใช้มันฟัง ชนเหล่านี้แหละประหนึ่งปศุสัตว์ ใช่แต่เท่านั้น พวกเขาเป็นผู้หลงผิดยิ่งกว่า ชนเหล่านี้แหละ พวกเขาคือผู้ที่เผลอเรอ[1]

وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا ۖ وَذَرُوا الَّذِينَ
يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ ۚ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿١٨٠﴾

180. และอัลลอฮฺนั้นมีบรรดาพระนามอันสวยงาม ดังนั้นพวกเจ้าจงเรียกหา[2] พระองค์ด้วยพระนามเหล่านั้นเถิด และจงปล่อยบรรดาผู้ที่ทำให้เฉ[3]ในบรรดาพระนามของพระองค์เถิด พวกเขานั้นจะถูกตอบแทนในสิ่งที่พวกเขากระทำ

وَمِمَّنْ خَلَقْنَا أُمَّةٌ يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ
يَعْدِلُونَ ﴿١٨١﴾

181. และส่วนหนึ่งจากผู้ที่เราได้บังเกิดนั้นคือคณะหนึ่ง ซึ่งพวกเขาแนะนำ[4] ด้วยความจริง และด้วยความจริงนั้น พวกเขาปฏิบัติ[5] โดยเที่ยงธรรม

وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا سَنَسْتَدْرِجُهُم مِّنْ حَيْثُ
لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨٢﴾

182. และบรรดาผู้ปฏิเสธบรรดาโองการของเรานั้น เราจะจัดการแก่พวกเขาเป็นขั้นตอน[6] โดยที่พวกเขาไม่รู้

---

[1] คือเนื่องจากความไม่สนใจ เพราะไม่เชื่อว่าสิ่งที่ถูกชี้แจงแนะนำแก่พวกเขามาจากพระเจ้าของพวกเขา

[2] คือวิงวอนขอความช่วยเหลือ

[3] คือออกเสียงกล่าวพระนามของอัลลอฮฺให้เพี้ยนและเฉออกจากสำเนียงที่เป็นจริง ทั้งนี้เพื่อให้พระนามของอัลลอฮฺหมดความสวยงามประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งก็เพื่อให้พระนามของพระองค์ ตรงกับชื่อบรรดาเจว็ดของพวกเขา หรือไม่ก็บิดเบือนความหมายแห่งพระนามของพระองค์เสียเลย

[4] คือแนะนำทั้งตัวเองและผู้อื่น

[5] คือปฏิบัติสิทธิแก่ตัวเองและผู้อื่น

[6] คือไม่ทรงลงโทษพวกเขาอย่างรุนแรงในทันทีทันใด หากแต่จะค่อย ๆ ลงโทษพวกเขาทีละเล็กละน้อย โดยที่พวกเขาไม่รู้สึกตัวจนกระทั่งเมื่อรู้สึกตัวก็สายเสียแล้วที่จะแก้ไขได้ นั่นก็คือความตายได้มาคร่าพวกเขาเสียแล้ว

183. และข้าจะประวิงเวลา[1] ให้แก่พวกเขา แท้จริงอุบาย[2] ของข้านั้นแข็งแรงนัก

وَأُمۡلِي لَهُمۡۚ إِنَّ كَيۡدِي مَتِينٌ ﴿١٨٣﴾

184. และพวกเขามิได้ใคร่ครวญดอกหรือว่า ที่สหายของพวกเขานั้นหาได้มีความบ้าใด ๆ ไม่[3] เขามิใช่ใครอื่นนอกจากผู้ตักเตือนที่ชัดแจ้งคนหนึ่งเท่านั้น

أَوَلَمۡ يَتَفَكَّرُواْۗ مَا بِصَاحِبِهِم مِّن جِنَّةٍۚ إِنۡ هُوَ إِلَّا نَذِيرٞ مُّبِينٌ ﴿١٨٤﴾

185. และพวกเขามิได้มองดูในอำนาจทั้งหลายแห่งบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน และสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงบังเกิดขึ้นดอกหรือ และแท้จริงอาจเป็นไปได้ว่า กำหนดเวลาแห่งความตายของพวกเขานั้นได้ใกล้เข้ามา[4] แล้ว แล้วก็ถ้อยคำใดเล่าที่พวกเขาจะศรัทธากันหลังจากอัล-กุรอาน[5]

أَوَلَمۡ يَنظُرُواْ فِي مَلَكُوتِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَمَا خَلَقَ ٱللَّهُ مِن شَيۡءٖ وَأَنۡ عَسَىٰٓ أَن يَكُونَ قَدِ ٱقۡتَرَبَ أَجَلُهُمۡۖ فَبِأَيِّ حَدِيثِۭ بَعۡدَهُۥ يُؤۡمِنُونَ ﴿١٨٥﴾

186. ผู้ใดที่อัลลอฮฺทรงปล่อยให้หลงไปแล้ว[6] ก็ไม่มีผู้แนะนำใด ๆ สำหรับเขา และพระองค์จะทรงปล่อยพวกเขาให้ระเหเร่ร่อนอยู่ในการละเมิดของพวกเขา[7]

مَن يُضۡلِلِ ٱللَّهُ فَلَا هَادِيَ لَهُۥۚ وَيَذَرُهُمۡ فِي طُغۡيَٰنِهِمۡ يَعۡمَهُونَ ﴿١٨٦﴾

---

[1] คือเวลาแห่งความตาย

[2] หมายถึงวิธีแห่งการลงโทษของอัลลอฮฺนั้นแข็งแรงนักไม่มีใครล่วงรู้ได้

[3] เป็นการตอบโต้ที่พวกเขากล่าวหาว่า นะบีมุฮัมมัดเป็นผู้วิกลจริต

[4] กล่าวคือ เมื่อความตายได้มายังพวกเขาแล้วโดยที่พวกเขามิได้ศรัทธา พวกเขาจะต้องเสียใจอย่างรุนแรงเนื่องจากโทษที่พวกเขาจะได้รับ

[5] หมายถึงว่าถ้าไม่เชื่ออัล-กุรอานแล้ว พวกเขาจะเชื่อคำแนะนำของใคร

[6] คือเนื่องจากความดื้อรั้นของพวกเขา

[7] เนื่องจากเป็นความปรารถนาของพวกเขา แล้วพระองค์ก็จะทรงลงโทษพวกเขาด้วย

187. พวกเขาจะถามเจ้าถึงยามอวสาน (วันกิยามะฮฺ) นั้นว่า เมื่อใดเล่ามันจะเกิดขึ้น จงกล่าวเถิดว่า แท้จริงความรู้ในเรื่องนั้นอยู่ที่พระเจ้าของฉันเท่านั้นไม่มีใครจะเผยมันให้ทราบสำหรับเวลาของมัน[1]ได้ นอกจากพระองค์เท่านั้น มันหนักอึ้ง[2]อยู่ในบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดิน มันจะไม่มายังพวกเจ้า นอกจากโดยกะทันหัน พวกเขาถามเจ้ากันประหนึ่งว่า เจ้านั้นเป็นผู้ที่รู้ในเรื่องนั้น[3]ดี จงกล่าวเถิดแท้จริงความรู้ในเรื่องนั้นอยู่ที่อัลลอฮฺเท่านั้น แต่ทว่ามนุษย์ส่วนมากไม่รู้

يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسَاهَا ۖ قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا
عِندَ رَبِّي ۖ لَا يُجَلِّيهَا لِوَقْتِهَا إِلَّا هُوَ ۚ ثَقُلَتْ فِي السَّمَاوَاتِ
وَالْأَرْضِ ۚ لَا تَأْتِيكُمْ إِلَّا بَغْتَةً ۗ يَسْأَلُونَكَ كَأَنَّكَ حَفِيٌّ
عَنْهَا ۖ قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِندَ اللَّهِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ
لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨٧﴾

188. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่าฉันไม่มีอำนาจที่จะครอบครองประโยชน์ใด ๆ และโทษใด ๆ ไว้เป็นกรรมสิทธิ์แก่ตัวของฉันได้[4] นอกจากสิ่งที่อัลลอฮฺทรงประสงค์เท่านั้น และหากฉันเป็นผู้ที่รู้สิ่งเร้นลับแล้ว แน่นอนฉันก็ย่อมกอบโกยสิ่งที่ดีไว้[5]มากมายแล้ว และความชั่วร้ายก็ย่อมไม่ต้องฉันได้[6] ฉันมิใช่ใครอื่น นอกจากผู้ตักเตือน และผู้ประกาศข่าวดีแก่กลุ่มชนที่ศรัทธาเท่านั้น

قُل لَّا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ ۚ
وَلَوْ كُنتُ أَعْلَمُ الْغَيْبَ لَاسْتَكْثَرْتُ
مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ ۚ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ
وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿١٨٨﴾

---

[1] คือเวลาที่มันจะเกิดขึ้น

[2] คือเวลาแห่งวันกิยามะฮฺนั้นทั้งผู้ที่อยู่ในชั้นฟ้าและแผ่นดินใคร่อยากจะรู้ว่าเมื่อใดมันจะเกิดขึ้น เพราะเป็นสิ่งที่ทุกผู้ทุกนามมีความหวาดกลัว และการที่อยากรู้ในสิ่งที่ไม่สามารถจะรู้ได้นั้น ทำให้รู้สึกว่าสิ่งนั้นประหนึ่งวัตถุที่หนักอึ้งอยู่ ในบรรดาชั้นฟ้าและในแผ่นดิน

[3] คือรู้ในเรื่องเวลาของวันกิยามะฮฺดี

[4] คือเหตุนี้ฉันจึงไม่สามารถที่จะให้คุณและให้โทษแก่ใครได้ เพราะมันไม่อยู่ในครอบครองของฉัน

[5] ส่วนหนึ่งจากสิ่งที่ดีนั้นก็คือทรัพย์สินเงินทอง เพราะรู้ดีว่ามันอยู่ที่ไหน และทางใดที่จะได้มา

[6] เพราะรู้ล่วงหน้าก่อนแล้วจึงสามารถหลบหลีกและป้องกันได้ แต่ความจริงหาได้เป็นเช่นนั้นไม่

۞ هُوَ ٱلَّذِي خَلَقَكُم مِّن نَّفۡسٖ وَٰحِدَةٖ وَجَعَلَ
مِنۡهَا زَوۡجَهَا لِيَسۡكُنَ إِلَيۡهَاۖ فَلَمَّا تَغَشَّىٰهَا
حَمَلَتۡ حَمۡلًا خَفِيفٗا فَمَرَّتۡ بِهِۦۖ فَلَمَّآ أَثۡقَلَت
دَّعَوَا ٱللَّهَ رَبَّهُمَا لَئِنۡ ءَاتَيۡتَنَا صَٰلِحٗا لَّنَكُونَنَّ
مِنَ ٱلشَّٰكِرِينَ ١٨٩

189. พระองค์นั้นคือผู้ที่ได้ทรงบังเกิดพวกเจ้าจากชีวิตเดียว[1] และได้ทรงให้มีขึ้นจากชีวิตนั้นซึ่งคู่ครอง[2] ของชีวิตนั้น เพื่อชีวิตนั้นจะได้มีความสงบสุขกับนาง ครั้นเมื่อชีวิตนั้นได้สมสู่นาง นางก็อุ้มครรภ์อย่างเบา ๆ[3] แล้วนางก็ผ่านมันไป[4] ครั้นเมื่อนางอุ้มครรภ์หนัก[5] เขาทั้งสอง[6] ก็วิงวอนต่ออัลลอฮฺผู้เป็นพระเจ้าของเขาทั้งสองว่า ถ้าหากพระองค์ทรงประทานบุตรที่สมบูรณ์ให้ข้าพระองค์แล้ว แน่นอนข้าพระองค์ก็จะอยู่ในหมู่ผู้ขอบคุณ

فَلَمَّآ ءَاتَىٰهُمَا صَٰلِحٗا جَعَلَا لَهُۥ شُرَكَآءَ فِيمَآ
ءَاتَىٰهُمَاۚ فَتَعَٰلَى ٱللَّهُ عَمَّا يُشۡرِكُونَ ١٩٠

190. ครั้นเมื่อพระองค์ได้ทรงประทานให้เขาทั้งสองซึ่งบุตรที่สมบูรณ์ เขาทั้งสอง[7] ก็ให้มีบรรดาภาคีขึ้นแก่พระองค์ ในสิ่งที่พระองค์ทรงประทานให้แก่เขาทั้งสอง อัลลอฮฺนั้นทรงสูงเกินกว่าที่พวกเขาให้มีภาคีขึ้น

---

[1] คือท่านนะบีอาดัม

[2] คือพระนางเฮาวาอฺ

[3] คือตั้งครรภ์อ่อน ๆ

[4] คือผ่านไปโดยไม่รู้สึกว่ามีความเดือดร้อนแต่ประการใด

[5] คือท้องแก่

[6] คือนะบีอาดัมและพระนางเฮาวาอฺ

[7] หมายถึงสามีภรรยาซึ่งเป็นลูกหลานของนะบีอาดัมหลังจากท่าน แต่ตามสำนวนของประโยคอาจทำให้เข้าใจว่าเป็นนะบีอาดัมและเฮาวาฮฺได้ อย่างไรก็ดีถ้าเข้าใจเช่นนั้นย่อมขัดต่อความเป็นจริงที่ว่าผู้เป็นนะบีนั้นย่อมรู้จักอัลลอฮฺดีที่จะไม่กระทำการชิริกต่อพระองค์ อีกประการหนึ่งการใช้ถ้อยคำในภาษาอาหรับนั้นบางครั้งก็ระบุว่ามนุษย์ทั้งหมดนั้น เป็นบุตรของอาดัมและเฮาวาอฺ ทั้ง ๆ ผู้ที่เป็นบุตรของอาดัมและเฮาวาอฺจริง ๆ นั้นเพียงไม่กี่คน แต่โดยที่มนุษย์ทุกคนสืบเชื้อสายมาจากท่าน จึงอาจกล่าวได้ว่ามนุษย์เป็นบุตรของท่าน ในทำนองเดียวกันเมื่อระบุถึงท่านทั้งสองจึงอาจหมายถึงลูกหลานของท่านก็ได้ เพราะลูกหลานของท่านก็คือตัวของท่านทั้งสองนั่นเอง ทั้งนี้ในกรณีที่มีหลักฐานประกอบช่วยให้เข้าใจได้ว่าเป็นลูกหลานของท่าน ดังอายะฮฺนี้

أَيُشْرِكُونَ مَا لَا يَخْلُقُ شَيْـًٔا وَهُمْ يُخْلَقُونَ ﴿١٩١﴾

191. พวกเขา[1] จะให้สิ่งที่ไม่บังเกิดอันใดมีหุ้นส่วน (กับพระองค์[2]) ทั้ง ๆ ที่พวกมันถูกบังเกิดขึ้น[3]กระนั้นหรือ

وَلَا يَسْتَطِيعُونَ لَهُمْ نَصْرًا وَلَآ أَنفُسَهُمْ يَنصُرُونَ ﴿١٩٢﴾

192. และพวกมัน[4]ไม่สามารถให้ความช่วยเหลือใด ๆ แก่พวกเขา[5] และทั้งไม่สามารถช่วยเหลือตัวของพวกมัน[6]เองด้วย

وَإِن تَدْعُوهُمْ إِلَى ٱلْهُدَىٰ لَا يَتَّبِعُوكُمْ ۚ سَوَآءٌ عَلَيْكُمْ أَدَعَوْتُمُوهُمْ أَمْ أَنتُمْ صَٰمِتُونَ ﴿١٩٣﴾

193. และหากพวกเจ้าเชิญชวนพวกเขา[7] ไปสู่คำแนะนำที่ถูกต้อง พวกเขาก็จะไม่ปฏิบัติตาม[8] พวกเจ้า ย่อมมีผลเท่ากันแก่พวกเจ้า พวกเจ้าจะเชิญชวนพวกเขา หรือพวกเจ้าจะนิ่งเฉยอยู่ก็ตาม

إِنَّ ٱلَّذِينَ تَدْعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ عِبَادٌ أَمْثَالُكُمْ ۖ فَٱدْعُوهُمْ فَلْيَسْتَجِيبُوا۟ لَكُمْ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿١٩٤﴾

194. แท้จริงบรรดาผู้ที่พวกเจ้าวิงวอนขอ[9] อื่นจากอัลลอฮฺนั้นคือ ผู้ที่เป็นบ่าว[10]เยี่ยงพวกเจ้านั้นเอง จงวิงวอนขอต่อพวกเขาเถิด แล้วจงให้พวกเขาตอบรับพวกเจ้าด้วย[11] หากพวกเจ้าเป็นผู้พูดจริง[12]

---

[1] คือมุชริกมักกะฮฺ

[2] คือมีหุ้นกับพระองค์ในการเคารพสักการะของพวกเขา

[3] คือถูกบังเกิดขึ้นโดยพระองค์

[4] หมายถึงบรรดาเจว็ด

[5] คือพวกมุชริกมักกะฮฺ

[6] คือตัวของพวกเจว็ดเอง

[7] คือพวกเจว็ด

[8] เพราะมันไม่ได้ยินคำวิงวอน และไม่รู้เรื่องในสิ่งที่พวกเขาต้องการ แม้ว่ารู้เรื่องก็ทำไม่ได้

[9] คือขอความช่วยเหลือต่อพวกเขา

[10] คือเป็นบ่าวของอัลลอฮฺ

[11] กล่าวคือไม่มีทางที่พวกเขาจะตอบรับได้ เพราะพวกเขาไม่ได้ยินและไม่รู้เรื่อง

[12] คือพูดจริงว่าพวกเขาให้คุณให้โทษแก่พวกเจ้าได้สมควรแก่การเคารพสักการะ อนึ่ง การใช้ให้ขอในที่นี้เป็นการประชด

أَلَهُمْ أَرْجُلٌ يَمْشُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ أَيْدٍ يَبْطِشُونَ
بِهَا أَمْ لَهُمْ أَعْيُنٌ يُبْصِرُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ ءَاذَانٌ
يَسْمَعُونَ بِهَا قُلِ ٱدْعُوا شُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ كِيدُونِ
فَلَا تُنظِرُونِ ﴿١٩٥﴾

195. พวกมัน[1] มีเท้าที่ใช้มันเดินกระนั้นหรือ หรือว่าพวกมันมีมือที่ใช้มันจัดการอย่างรุนแรง[2] หรือว่าพวกมันมีตาที่ใช้มันมอง หรือว่าพวกมันมีหูที่ใช้มันฟัง จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกท่านจงวิงวอนขอต่อบรรดาภาคี[3] ของพวกเจ้าเถิด แล้วจงวางอุบาย[4] แก่ฉันด้วย จงอย่าได้ประวิงเวลาให้แก่ฉันเลย

إِنَّ وَلِـِّۧىَ ٱللَّهُ ٱلَّذِى نَزَّلَ ٱلْكِتَٰبَ وَهُوَ يَتَوَلَّى
ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿١٩٦﴾

196. แท้จริงผู้คุ้มครองฉันนั้นคือ อัลลอฮฺผู้ทรงประทานคัมภีร์ลงมา และในขณะเดียวกันพระองค์ก็ทรงคุ้มครองบรรดาผู้ประพฤติดีทั้งหลาย

وَٱلَّذِينَ تَدْعُونَ مِن دُونِهِۦ لَا يَسْتَطِيعُونَ
نَصْرَكُمْ وَلَآ أَنفُسَهُمْ يَنصُرُونَ ﴿١٩٧﴾

197. และบรรดาผู้ที่พวกเจ้าวิงวอนขอ[5] อื่นจากพระองค์นั้น พวกมันไม่สามารถจะช่วยเหลือพวกเจ้าได้ และไม่สามารถช่วยเหลือตัวของพวกมันเองด้วย

وَإِن تَدْعُوهُمْ إِلَى ٱلْهُدَىٰ لَا يَسْمَعُوا۟ وَتَرَىٰهُمْ
يَنظُرُونَ إِلَيْكَ وَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٩٨﴾

198. และหากพวกเจ้าวิงวอนพวกมันให้ช่วยนำไปสู่คำแนะนำที่ถูกต้อง พวกมันก็ไม่ได้ยิน และเจ้าจะเห็นพวกมันมองมายังเจ้า ทั้งๆ ที่พวกมันมองไม่เห็น

---

[1] คือพวกเจว็ด

[2] คือใช้มือทำร้ายผู้อื่นได้อย่างรุนแรง

[3] คือบรรดาภาคีของพวกเจ้าที่พวกเจ้าอุปโลกน์ขึ้นเพื่อให้มีส่วนร่วมกับอัลลอฮฺในการเคารพสักการะของพวกเจ้า

[4] คือวางอุบายเพื่อกำจัดฉัน หรือขัดขวางฉัน

[5] คือขอความช่วยเหลือต่อพวกเขา

199. เจ้า (มุฮัมมัด) จงยึดถือไว้ซึ่งการอภัย[1] และจงใช้ให้กระทำสิ่งที่ชอบ และจงผินหลัง[2] ให้แก่ผู้โฉดเขลาทั้งหลายเถิด

خُذِ ٱلْعَفْوَ وَأْمُرْ بِٱلْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ ٱلْجَٰهِلِينَ ﴿١٩٩﴾

200. และหากมีการยั่วยุใด ๆ จากชัยฏอนกำลังยั่วยุ[3] เจ้าอยู่ ก็จงขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮฺเถิด แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงได้ยินผู้ทรงรอบรู้

وَإِمَّا يَنزَغَنَّكَ مِنَ ٱلشَّيْطَٰنِ نَزْغٌ فَٱسْتَعِذْ بِٱللَّهِ ۚ إِنَّهُۥ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٠٠﴾

201. แท้จริงบรรดาผู้ที่ยำเกรงนั้น เมื่อมีคำชี้นำ[4] ใด ๆ จากชัยฏอนประสบแก่พวกเขา พวกเขาก็รำลึก[5] ได้แล้วทันใดพวกเขาก็มองเห็น[6]

إِنَّ ٱلَّذِينَ ٱتَّقَوْا۟ إِذَا مَسَّهُمْ طَٰٓئِفٌ مِّنَ ٱلشَّيْطَٰنِ تَذَكَّرُوا۟ فَإِذَا هُم مُّبْصِرُونَ ﴿٢٠١﴾

202. และพี่น้อง[7] ของพวกมันนั้นจะช่วยเหลือพวกมันในการหลงผิด[8] แล้วพวกเขาก็จะไม่ลดละ

وَإِخْوَٰنُهُمْ يَمُدُّونَهُمْ فِى ٱلْغَىِّ ثُمَّ لَا يُقْصِرُونَ ﴿٢٠٢﴾

203. และเมื่อมิได้มีอายะฮฺ[9] ใดมายังพวกเขา พวกเขาก็กล่าวว่า ไฉนเล่าท่านจึงไม่อุปโลกน์มันขึ้นเอง จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริงฉันจะปฏิบัติตามเฉพาะสิ่งที่ถูกให้เป็นโองการ

وَإِذَا لَمْ تَأْتِهِم بِـَٔايَةٍ قَالُوا۟ لَوْلَا ٱجْتَبَيْتَهَا ۚ قُلْ إِنَّمَآ أَتَّبِعُ مَا يُوحَىٰٓ إِلَىَّ مِن رَّبِّى ۚ هَٰذَا بَصَآئِرُ مِن رَّبِّكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠٣﴾

---

1 หมายถึงให้มีการผ่อนปรนตามสมควร
2 คือให้ปลีกตัวออกจากพวกเขา
3 คือยั่วยุให้กระทำในสิ่งที่ไม่ชอบ
4 คือชี้นำให้กระทำสิ่งที่ฝ่าฝืนบัญญัติศาสนา
5 คือรำลึกได้ว่าพวกเขากำลังถูกชักนำโดยชัยฏอน
6 คือมองเห็นทางที่จะหลีกเลี่ยงให้รอดพ้นไปได้
7 หมายถึงพวกพ้องของมันที่เป็นมนุษย์ที่เห็นดีเห็นชอบในการชี้นำของมัน
8 และในการชักชวนเพื่อนมนุษย์ให้หลงผิดด้วย
9 คืออายะฮฺอัลกุรอานตามที่พวกเขาปรารถนา

แก่ฉันจากพระเจ้าของฉันเท่านั้น นี่[1]คือบรรดาหลักฐานจากพระเจ้าของพวกเจ้า และ (นี่คือ) ข้อแนะนำและการเอ็นดูเมตตาแก่กลุ่มชนที่ศรัทธา

204. และเมื่ออัล-กุรอานถูกอ่านขึ้น ก็จงสดับฟังอัล-กุรอานนั้นเถิด และจงนิ่งเงียบ เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับการเอ็นดูเมตตา

وَإِذَا قُرِئَ ٱلْقُرْءَانُ فَٱسْتَمِعُوا۟ لَهُۥ
وَأَنصِتُوا۟ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٢٠٤﴾

205. และเจ้า (มุฮัมมัด) จงรำลึกถึงพระเจ้าของเจ้าในใจของเจ้าด้วยความนอบน้อมและยำเกรงและโดยไม่ออกเสียงดัง ทั้งในเวลาเช้าและเย็นและจงอย่าอยู่ในหมู่ผู้ที่เผลอเรอ

وَٱذْكُر رَّبَّكَ فِى نَفْسِكَ تَضَرُّعًا وَخِيفَةً
وَدُونَ ٱلْجَهْرِ مِنَ ٱلْقَوْلِ بِٱلْغُدُوِّ وَٱلْءَاصَالِ
وَلَا تَكُن مِّنَ ٱلْغَٰفِلِينَ ﴿٢٠٥﴾

206. แท้จริงบรรดา[2]ผู้ที่อยู่ที่พระเจ้าของเจ้านั้น พวกเขาจะไม่หยิ่งต่อการเคารพสักการะพระองค์ และกล่าวให้ความบริสุทธิ์แก่พระองค์และแด่พระองค์เท่านั้น พวกเขากราบกรานกัน

إِنَّ ٱلَّذِينَ عِندَ رَبِّكَ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِۦ
وَيُسَبِّحُونَهُۥ وَلَهُۥ يَسْجُدُونَ ۩ ﴿٢٠٦﴾

---

[1] หมายถึง อัล-กุรอาน

[2] หมายถึงบรรดามลาอิกะฮฺ

(8) ซูเราะฮฺ อัล-อันฟาล

سورة الأنفال

ซูเราะฮฺนี้ มี 75 อายะฮฺ ถูกประทานลงมาหลังจาก ซูเราะฮฺ อัล-บะเกาะเราะฮฺ เป็นซูเราะฮฺมะดะนียะฮฺ นอกจาก อายะฮฺที่ 30-36 เท่านั้นเป็นมักกียะฮฺ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

يَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلْأَنفَالِ ۖ قُلِ ٱلْأَنفَالُ لِلَّهِ وَٱلرَّسُولِ ۖ فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَأَصْلِحُوا۟ ذَاتَ بَيْنِكُمْ ۖ وَأَطِيعُوا۟ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥٓ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١﴾

1. พวกเขาจะถามเจ้า[1] เกี่ยวกับบรรดาทรัพย์สินเชลย[2] จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า บรรดาทรัพย์สินเชลยนั้นเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺ และของรอซูล ดังนั้นพวกท่านจงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด และจงปรับปรุงความสัมพันธ์[3] ระหว่างพวกท่าน และจงเชื่อฟังอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์เถิด หากพวกท่านเป็นผู้ศรัทธา

إِنَّمَا ٱلْمُؤْمِنُونَ ٱلَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ ٱللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتُهُۥ زَادَتْهُمْ إِيمَٰنًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٢﴾

2. แท้จริงบรรดาผู้ที่ศรัทธานั้น คือ ผู้ที่เมื่ออัลลอฮฺถูกกล่าวขึ้นแล้ว หัวใจของพวกเขาก็หวั่นเกรง และเมื่อบรรดาโองการของพระองค์ถูกอ่านแก่พวกเขา โองการเหล่านั้นก็เพิ่มพูนความศรัทธาแก่พวกเขา และแด่พระเจ้าของพวกเขานั้นพวกเขามอบหมายกัน

---

[1] คือท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[2] คือทรัพย์สินเชลยที่ริบได้ในสงครามบะดัรฺ ซึ่งเป็นทรัพย์เชลยแรกในอิสลาม กล่าวคือพวกเขาต้องการทราบว่าทรัพย์เชลยเป็นสิทธิของใคร

[3] คือปรับปรุงให้มีความเข้าใจดีต่อกัน และรักใคร่กัน

ٱلَّذِينَ يُقِيمُونَ ٱلصَّلَوٰةَ وَمِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ
يُنفِقُونَ ﴿٣﴾

3. คือบรรดาผู้ที่ดำรงไว้ซึ่งการละหมาดและส่วนหนึ่งจากสิ่งที่เราได้ให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเขา พวกเขาก็บริจาค

أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُؤْمِنُونَ حَقًّا ۚ لَّهُمْ دَرَجَٰتٌ عِندَ
رَبِّهِمْ وَمَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٤﴾

4. ชนเหล่านี้แหละพวกเขาคือ ผู้ศรัทธาอย่างแท้จริง โดยที่พวกเขาจะได้รับหลายชั้น[1] ณ พระเจ้าของพวกเขา และจะได้รับการอภัยโทษและปัจจัยยังชีพอันมากมาย[2]

كَمَآ أَخْرَجَكَ رَبُّكَ مِنۢ بَيْتِكَ بِٱلْحَقِّ وَإِنَّ فَرِيقًا
مِّنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ لَكَٰرِهُونَ ﴿٥﴾

5. เช่นเดียวกับการที่พระเจ้าของเจ้าให้เจ้าออกไปจากบ้านของเจ้า[3] เนื่องด้วยความจริง[4] และแท้จริงกลุ่มหนึ่งจากบรรดาผู้ศรัทธานั้นรังเกียจ[5]

يُجَٰدِلُونَكَ فِى ٱلْحَقِّ بَعْدَ مَا تَبَيَّنَ كَأَنَّمَا يُسَاقُونَ
إِلَى ٱلْمَوْتِ وَهُمْ يَنظُرُونَ ﴿٦﴾

6. พวกเขาโต้เถียงกับเจ้าในความจริง[6] หลังจากที่มันได้ประจักษ์ขึ้น[7] ประหนึ่งว่าพวกเขาถูกต้อนไปสู่ความตายโดยที่พวกเขากำลังมองดูกันอยู่[8]

---

[1] คือได้รับเกียรติหลายชั้น

[2] คำว่า กะรีม นั้นมีความหมายหลายนัย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับตำแหน่งของมัน กล่าวคือถ้ามันเป็นคุณศัพท์ของคนก็มีความหมายว่า ใจบุญ ถ้าเป็นคุณศัพท์ของคำพูดก็มีความหมายว่า อ่อนหวาน และถ้าเป็นคุณศัพท์ของปัจจัยยังชีพก็หมายถึง มากมาย ดังปรากฏในอายะฮฺนี้เป็นต้น

[3] ข้อความนี้เป็นข้อเปรียบเทียบกับเรื่องที่เกิดขึ้น กล่าวคือ ทรัพย์เชลยที่ริบมาได้นั้นท่านมีสิทธิที่จะแจกจ่ายให้แก่ผู้ที่ท่านเห็นว่าสมควรจะได้ แต่ก็ไม่เป็นที่พอใจของบรรดาสาวกบางกลุ่ม พวกเขาจึงไคร่ถามท่านนะบีว่า ทรัพย์เชลยนั้นเป็นสิทธิของใคร และอัลลอฮฺก็ทรงให้ท่านนะบีตอบว่าเป็นสิทธิของอัลลอฮฺและรอซูล การที่พวกเขาไม่พอใจในการที่ท่านแบ่งทรัพย์เชลยนั้น เช่นเดียวกับที่พวกเขาไม่พอใจที่อัลลอฮฺทรงให้ท่านนะบีนำพวกเขาออกไปเพื่อตัดกำลังฝ่ายศัตรู แล้วเกิดการสู้รบกับฝ่ายศัตรูที่บะดัรฺ

[4] คือเนื่องด้วยศาสนาอันเป็นความจริงที่ท่านนะบีจะต้องพิสูจน์ให้เป็นที่ประจักษ์แก่ผู้ปฏิเสธศรัทธา

[5] คือรังเกียจที่จะทำการสู้รบกับฝ่ายศัตรู

[6] หมายถึงการที่จะสู้รบกับฝ่ายศัตรูที่ยกกำลังมาจากมักกะฮฺ

[7] คือหลังจากที่การสู้รบนั้นได้ประจันหน้ากันแล้วทั้งสองฝ่าย

[8] คือมองดูความตายกันอยู่

7. และจงรำลึกขณะที่อัลลอฮฺได้ทรงสัญญาไว้แก่พวกเจ้า ซึ่งหนึ่งในสองกลุ่ม[1]ว่า มันเป็นของพวกเจ้า และพวกเจ้าชอบที่จะให้กลุ่มที่ไม่มีกำลังอาวุธนั้นเป็นของพวกเจ้า แต่อัลลอฮฺทรงต้องการให้ความจริง[2] ประจักษ์เป็นจริงขึ้นด้วยพจนารถของพระองค์[3] และจะทรงตัดขาดซึ่งคนสุดท้าย[4] ของผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย

وَإِذۡ يَعِدُكُمُ ٱللَّهُ إِحۡدَى ٱلطَّآئِفَتَيۡنِ أَنَّهَا لَكُمۡ وَتَوَدُّونَ أَنَّ غَيۡرَ ذَاتِ ٱلشَّوۡكَةِ تَكُونُ لَكُمۡ وَيُرِيدُ ٱللَّهُ أَن يُحِقَّ ٱلۡحَقَّ بِكَلِمَٰتِهِۦ وَيَقۡطَعَ دَابِرَ ٱلۡكَٰفِرِينَ ٧

8. เพื่อพระองค์จะทรงให้สิ่งที่เป็นจริง[5] ได้ประจักษ์เป็นความจริง และให้สิ่งเท็จ[6] ได้ประจักษ์เป็นสิ่งเท็จ และแม้ว่าบรรดาผู้กระทำความผิด[7]ไม่พอใจก็ตาม

لِيُحِقَّ ٱلۡحَقَّ وَيُبۡطِلَ ٱلۡبَٰطِلَ وَلَوۡ كَرِهَ ٱلۡمُجۡرِمُونَ ٨

9. จงรำลึกขณะที่พวกเจ้าขอความช่วยเหลือยามคับขันต่อพระเจ้าของพวกเจ้า แล้วพระองค์ก็ได้ทรงรับสนองแก่พวกเจ้าว่า แท้จริงข้าจะช่วยพวกเจ้าด้วยมลาอิกะฮฺหนึ่งพันตน โดยทยอยกันลงมา

إِذۡ تَسۡتَغِيثُونَ رَبَّكُمۡ فَٱسۡتَجَابَ لَكُمۡ أَنِّي مُمِدُّكُم بِأَلۡفٖ مِّنَ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ مُرۡدِفِينَ ٩

---

[1] คือกลุ่มหนึ่งเป็นกองคาราวานที่นำสินค้ามาจากประเทศชามมีจำนวน 40 คน ไม่มีอาวุธคุ้มกัน โดยมีอบูซุฟยานเป็นผู้นำ อีกกลุ่มหนึ่งเป็นกำลังทหารที่มีอาวุธครบมือ ซึ่งเดินทางมาจากมักกะฮฺจำนวน 1,000 คน มีอบูญะฮัลเป็นผู้นำ ทั้งนี้เพื่อให้ความคุ้มครองกองคาราวาน

[2] คือให้ศาสนาของพระองค์เป็นที่ประจักษ์โดยทั่วหน้ากันว่าเป็นความจริงที่มาจากพระองค์

[3] คือด้วยการปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์

[4] คือทำลายพวกเขาจนกระทั่งคนสุดท้าย

[5] คือให้ศาสนาอิสลามที่ให้เอกภาพแด่พระองค์เป็นที่ยอมรับว่าเป็นความจริง

[6] คือให้การสักการะเจว็ดได้ประจักษ์เป็นเท็จ

[7] หมายถึงพวกมุชริก

وَمَا جَعَلَهُ ٱللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ وَلِتَطْمَئِنَّ بِهِۦ قُلُوبُكُمْ ۚ
وَمَا ٱلنَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِندِ ٱللَّهِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ
عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾

10. และอัลลอฮฺนั้นมิได้ทรงให้มัน[1] มีขึ้นนอกจากเป็นข่าวดี[2] เท่านั้น และเพื่อว่าหัวใจของพวกเจ้าจะได้สงบขึ้นด้วยสิ่งนั้น[3] และไม่มีการช่วยเหลือนอกจากที่มาจากที่อัลลอฮฺเท่านั้น แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณ

إِذْ يُغَشِّيكُمُ ٱلنُّعَاسَ أَمَنَةً مِّنْهُ وَيُنَزِّلُ عَلَيْكُم
مِّنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً لِّيُطَهِّرَكُم بِهِۦ وَيُذْهِبَ عَنكُمْ
رِجْزَ ٱلشَّيْطَٰنِ وَلِيَرْبِطَ عَلَىٰ قُلُوبِكُمْ
وَيُثَبِّتَ بِهِ ٱلْأَقْدَامَ ﴿١١﴾

11. จงรำลึกขณะที่พระองค์ทรงให้มีการงีบหลับครอบงำพวก[4] เจ้า ด้วยความปลอดภัยจากพระองค์ และทรงให้น้ำลงมาแก่พวกเจ้า[5] จากฟากฟ้าเพื่อทรงชำระพวกเจ้า[6] ด้วยน้ำนั้น และทรงให้หมดไปจากพวกเจ้าซึ่งความโสมม[7] ของชัยฏอน และเพื่อที่จะทรงผูกหัวใจ[8] ของพวกเจ้าและทรงให้เท้ามั่นคง[9] ด้วยน้ำนั้น

إِذْ يُوحِى رَبُّكَ إِلَى ٱلْمَلَٰٓئِكَةِ أَنِّى مَعَكُمْ فَثَبِّتُوا۟
ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ۚ سَأُلْقِى فِى قُلُوبِ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟

12. จงรำลึกขณะที่พระเจ้าของเจ้าประทานโองการแก่มลาอิกะฮฺ[10] ว่า แท้จริงข้านั้นร่วมอยู่กับพวกเจ้าด้วย ดังนั้นพวกเจ้าจงทำให้บรรดา

---

[1] หมายถึงการช่วยเหลือของมลาอิกะฮฺ

[2] คือข่าวดีที่ทำให้มั่นใจว่าอยู่ในความช่วยเหลือของอัลลอฮฺ

[3] คือด้วยการช่วยเหลือนั้น

[4] คือให้พวกเขางีบหลับเพื่อให้ได้มาซึ่งกำลังวังชาทั้ง ๆ ที่อยู่ในระหว่างการสู้รบกัน

[5] คือในขณะที่กำลังขาดแคลนน้ำ อันเป็นช่วงที่ชัยฏอนกำลังจูงใจให้เกิดความท้อถอย แล้วพวกเขาก็มีน้ำใช้อย่างพอเพียง

[6] คือชำระสิ่งสกปรก และเหงื่อไคลให้หมดจากพวกเขา

[7] หมายถึงการจูงใจของชัยฏอนให้เกิดความท้อถอย

[8] หมายถึงทำให้หัวใจหนักแน่นไม่หวั่นไหวในการต่อสู้

[9] คือสามารถยืนบนทรายด้วยความมั่นคง เนื่องจากน้ำฝนช่วยให้ทรายแน่นตัวไม่หล่น

[10] คือมลาอิกะฮฺที่อัลลอฮฺส่งมาสนับสนุนฝ่ายท่านนะบีที่บะดัรฺ

ٱلرُّعۡبَ فَٱضۡرِبُواْ فَوۡقَ ٱلۡأَعۡنَاقِ وَٱضۡرِبُواْ مِنۡهُمۡ
كُلَّ بَنَانٖ ﴿١٢﴾

ผู้ศรัทธามั่นคง[1]เถิด ข้าจะโยน[2]ความกลัวเข้าไปในหัวใจของบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา แล้วพวกเจ้าจงฟันลงบนก้านคอ และจงฟันทุก ๆ ส่วนปลายของนิ้วมือ[3]จากพวกเขา

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ شَآقُّواْ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥۚ وَمَن يُشَاقِقِ
ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ فَإِنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلۡعِقَابِ ﴿١٣﴾

13. นั่นก็เพราะว่าพวกเขาฝ่าฝืนและต่อต้านอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ และผู้ใดฝ่าฝืนและต่อต้านอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์แล้ว แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรุนแรงในการลงโทษ

ذَٰلِكُمۡ فَذُوقُوهُ وَأَنَّ لِلۡكَٰفِرِينَ
عَذَابَ ٱلنَّارِ ﴿١٤﴾

14. นั่นแหละ[4] พวกเจ้าจงลิ้มรสมันเถิด และแท้จริงสำหรับบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น คือการลงโทษแห่งไฟนรก

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا لَقِيتُمُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ
زَحۡفٗا فَلَا تُوَلُّوهُمُ ٱلۡأَدۡبَارَ ﴿١٥﴾

15. บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย เมื่อพวกเจ้าพบบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาเคลื่อน[5]มา พวกเจ้าจงอย่าหันหลังหนีพวกเขา

وَمَن يُوَلِّهِمۡ يَوۡمَئِذٖ دُبُرَهُۥٓ إِلَّا مُتَحَرِّفٗا لِّقِتَالٍ
أَوۡ مُتَحَيِّزًا إِلَىٰ فِئَةٖ فَقَدۡ بَآءَ بِغَضَبٖ

16. และใครที่หันหลังของเขาหนีพวกเขา[6] ในวันนั้น[7] ยกเว้นผู้ที่เปลี่ยนที่เพื่อทำการสู้รบหรือผู้ที่ไปร่วมกับอีกกลุ่มหนึ่ง[8] เท่านั้นแน่นอน[9]

---

[1] คือให้มีความเชื่อมั่นในชัยชนะและยืนหยัดต่อสู้อย่างมั่นคง

[2] หมายถึงทำให้ความกลัวเข้าไปในหัวใจ และการที่ใช้คำว่าโยนนั้นเป็นการเปรียบประหนึ่งว่าความกลัวนั้นเป็นวัตถุหยิบโยนได้ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้ฟังมองเห็นเป็นภาพพจน์

[3] รวมถึงปลายนิ้วเท้าด้วย

[4] คือเช่นนั้นแหละคือการลงโทษของพระองค์

[5] คือเคลื่อนกำลังรบมาประชิด

[6] คือพวกศัตรู

[7] คือวันที่เคลื่อนกำลังรบเข้ามาประชิด

[8] เพื่อเสริมกำลังในการสู้รบ

[9] คือถ้าเขาหันหลังหนีศัตรูแล้ว แน่นอนเขาย่อมนำความกริ้วจากอัลลอฮฺกลับไป

เขาย่อมนำความกริ้วโกรธจากอัลลอฮฺกลับไป และที่อยู่ของเขานั้นคือญะฮันนัม และเป็นที่กลับไปที่เลวร้าย

مِّنَ ٱللَّهِ وَمَأْوَىٰهُ جَهَنَّمُ ۖ وَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ ﴿١٦﴾

17. พวกเจ้ามิได้ฆ่า[1] พวกเขา แต่ทว่าอัลลอฮฺต่างหากที่ทรงฆ่าพวกเขา และเจ้ามิได้ขว้างดอก ขณะที่เจ้าขว้าง[2] แต่ทว่าอัลลอฮฺต่างหากที่ขว้าง และเพื่อว่าพระองค์จะทรงทดสอบบรรดาผู้ศรัทธาอย่างดีงามจากพระองค์[3] แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงได้ยินทรงรอบรู้

فَلَمْ تَقْتُلُوهُمْ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ قَتَلَهُمْ ۚ وَمَا رَمَيْتَ
إِذْ رَمَيْتَ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ رَمَىٰ ۚ
وَلِيُبْلِىَ ٱلْمُؤْمِنِينَ مِنْهُ بَلَآءً حَسَنًا ۚ
إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٧﴾

18. นั่นแหละ[4] และแท้จริงอัลลอฮฺนั้น คือผู้ทำให้อ่อนแอ[5] ซึ่งอุบายของผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย

ذَٰلِكُمْ وَأَنَّ ٱللَّهَ مُوهِنُ كَيْدِ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿١٨﴾

19. หากพวกเจ้าขอให้มีการชี้ขาด[6] แน่นอนการชี้ขาดนั้นก็ได้มายังพวกเจ้าแล้ว[7] และถ้าหากพวกเจ้าหยุดยั้ง[8] มันก็เป็นการดีแก่พวกเจ้า และหากพวกเจ้ากลับ (ทำการรุกรานอีก) เราก็

إِن تَسْتَفْتِحُوا۟ فَقَدْ جَآءَكُمُ ٱلْفَتْحُ ۖ
وَإِن تَنتَهُوا۟ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ ۖ وَإِن تَعُودُوا۟ نَعُدْ
وَلَن تُغْنِىَ عَنكُمْ فِئَتُكُمْ شَيْـًٔا وَلَوْ كَثُرَتْ

---

[1] คือมิได้ฆ่าพวกเขาด้วยความสามารถของพวกเจ้าเอง เพราะกำลังของพวกเจ้าน้อยกว่า แต่ที่พวกเจ้าฆ่าพวกเขาได้นั้นด้วยความช่วยเหลือของอัลลอฮฺ ดังนั้นจึงถือว่าผู้ที่ฆ่าพวกเขาที่แท้จริงนั้นคืออัลลอฮฺ

[2] คือขณะที่ท่านนะบีหยิบทรายขว้างไปยังฝ่ายศัตรูนั้น กำลังขว้างของท่านไม่อยู่ในฐานะที่จะทำให้ทรายไปเข้าหน้าเข้าตาพวกมันได้ แต่ที่ทรายไปเข้าหน้าเข้าตาพวกเขานั้น ด้วยกำลังของอัลลอฮฺนั่นเอง ด้วยเหตุนี้จึงถือว่าพระองค์เป็นผู้ขว้าง

[3] การทดสอบอย่างดีงามนั้น หมายถึงทดสอบเพื่อจะให้ได้รับรางวัลอันดีงามจากพระองค์

[4] คือการทดสอบอย่างดีงามจากอัลลอฮฺ

[5] คือทำให้อุบายของพวกเขาหมดประสิทธิภาพที่จะเอาชนะท่านนะบี และบรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลายได้

[6] คือฝ่ายมุชริกขอให้อัลลอฮฺชี้ขาดว่าฝ่ายพวกเขาหรือฝ่ายท่านนะบีเป็นฝ่ายผิด

[7] คือชี้ขาดให้ฝ่ายท่านนะบีเป็นฝ่ายถูกโดยให้เป็นฝ่ายชนะพวกเขา

[8] คือหยุดยั้งการเป็นศัตรูต่อท่านนะบี และศรัทธาต่อท่าน

وَأَنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٩﴾

จะกลับ (ช่วยเหลือให้พวกเจ้าแพ้อีก) พรรคพวกของเจ้านั้นไม่สามารถที่จะอำนวยประโยชน์อย่างใดให้แก่พวกเจ้า[1]ได้เลย และแม้ว่าพวกเขาจะมากมายก็ตามและแท้จริงอัลลอฮฺนั้น อยู่ร่วม[2] กับผู้ศรัทธาทั้งหลาย

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ أَطِيعُوا۟ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَلَا تَوَلَّوْا۟ عَنْهُ وَأَنتُمْ تَسْمَعُونَ ﴿٢٠﴾

20. บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงเชื่อฟังอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์เถิด และจงอย่าได้ผินหลังให้แก่เขา[3] ขณะที่พวกเจ้าฟังกันอยู่[4]

وَلَا تَكُونُوا۟ كَٱلَّذِينَ قَالُوا۟ سَمِعْنَا وَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿٢١﴾

21. และพวกเจ้าจงอย่าเป็นเช่นบรรดาผู้ที่กล่าวว่า พวกเราได้ยิน[5]แล้ว ในขณะเดียวกับพวกเขาหาได้ยินไม่

۞ إِنَّ شَرَّ ٱلدَّوَآبِّ عِندَ ٱللَّهِ ٱلصُّمُّ ٱلْبُكْمُ ٱلَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٢٢﴾

22. แท้จริงสัตว์[6]ที่ชั่วร้ายยิ่ง ณ อัลลอฮฺนั้นคือที่หูหนวก[7] ที่เป็นใบ้[8] ซึ่งเป็นผู้ที่ไม่ใช้ปัญญา

---

[1] คือไม่สามารถที่จะช่วยให้พวกเจ้าชนะได้ และขณะเดียวกันก็ไม่สามารถจะช่วยให้พวกเจ้านั้นรอดพ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺได้

[2] คือให้ความช่วยเหลือแก่บรรดาผู้ศรัทธาประหนึ่งว่าพระองค์ทรงร่วมอยู่ด้วยกับพวกเขา

[3] หมายถึงนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[4] คือฟังคำแนะนำชี้แจงของท่านและฟังโองการของอัลลอฮฺ

[5] หมายถึงพวกมุนาฟิก ซึ่งพวกนี้ขณะที่ฟังอัล-กุรอานนั้น เหมือนมิได้ฟังเพราะพวกเขาไม่สนใจ ในการนี้จึงทำให้พวกเขาไม่รู้อะไร ด้วยเหตุนี้อัลลอฮฺจึงเตือนบรรดามุมินว่าอย่าได้เป็นเช่นพวกเขา

[6] หมายถึงมนุษย์ เพราะมนุษย์ก็เป็นสัตว์โลกชนิดหนึ่ง

[7] หมายถึงผู้ไม่สนใจที่จะรับฟังโองการของอัลลอฮฺ และคำแนะนำของท่านนะบี อันทำให้พวกเขาไม่รู้อะไร บุคคลดังกล่าวนั้นสภาพของพวกเขาจึงประหนึ่งคนหูหนวก และคนหูหนวกก็ไม่รู้เรื่องอะไรเช่นเดียวกัน หาใช่พวกเขาเป็นคนหูหนวกจริง ๆ ไม่

[8] คือประหนึ่งเป็นใบ้ เพราะเมื่อไม่เข้าใจก็ไม่พูดไม่ถาม

23. และหากอัลลอฮฺทรงรู้ว่าในตัวพวกเขานั้นมีความดี แน่นอนก็จะทรงให้พวกเขาได้ยิน[1] และหากพระองค์ทรงให้พวกเขาได้ยิน[2] แล้วแน่นอนพวกเขาก็ผินหลังให้ โดยที่พวกเขานั้นเป็นผู้ผินหลังให้อยู่แล้ว

وَلَوْ عَلِمَ ٱللَّهُ فِيهِمْ خَيْرًا لَّأَسْمَعَهُمْ ۖ وَلَوْ أَسْمَعَهُمْ
لَتَوَلَّوا۟ وَّهُم مُّعْرِضُونَ ﴿٢٣﴾

24. บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงตอบรับอัลลอฮฺและรอซูลเถิด เมื่อเขา[3]ได้เชิญชวนพวกเจ้าสู่สิ่งที่ทำให้พวกเจ้ามีชีวิตชีวา[4]ขึ้น และพึงรู้เถิดว่าแท้จริงอัลลอฮฺนั้นจะทรงกั้น[5]ระหว่างบุคคลกับหัวใจของเขา และแท้จริงยังพระองค์นั้นพวกเจ้าจะถูกนำกลับไปชุมนุม

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱسْتَجِيبُوا۟ لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ
إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ ۖ وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ
يَحُولُ بَيْنَ ٱلْمَرْءِ وَقَلْبِهِۦ وَأَنَّهُۥٓ إِلَيْهِ
تُحْشَرُونَ ﴿٢٤﴾

25. และพวกเจ้าจงระวังการลงโทษ[6] ซึ่งมันจะไม่ประสบแก่บรรดาผู้อธรรมในหมู่พวกเจ้าโดยเฉพาะ[7]เท่านั้น และพึงรู้เถิดว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้น เป็นผู้รุนแรงในการลงโทษ

وَٱتَّقُوا۟ فِتْنَةً لَّا تُصِيبَنَّ ٱلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ مِنكُمْ
خَآصَّةً ۖ وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلْعِقَابِ ﴿٢٥﴾

---

[1] ได้ยินอัล-กุรอาน และมีความเข้าใจ

[2] คือให้พวกเขาได้ยินทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงรู้ว่าไม่มีตามที่ใด ๆ ในตัวเขา

[3] หมายถึงท่านนะบี

[4] หมายถึงอัล-กุรอานเพราะอัล-กุรอานนั้นประหนึ่งวิญญาณ ผู้ใดที่รับฟังอัล-กุรอานก็เท่ากับเขารับวิญญาณอันทำให้เขามีชีวิตชีวา

[5] หมายถึงจะทรงให้หัวใจของเขาตายด้านเมื่อใดก็ได้ ในการนี้ย่อมจะทำให้เขาหมดโอกาสที่จะทำให้หัวใจของเขาจงรักภักดีต่อพระองค์ และมีอิคลาศต่อพระองค์ ทั้งนี้ถ้าเขายังเฉยเมยอยู่ในขณะที่หัวใจของเขายังไม่ถูกกั้นจากเขา ด้วยเหตุนี้แต่ละคนจึงควรรีบฉวยโอกาสใช้หัวใจให้เป็นประโยชน์แก่ตนเอง ก่อนที่มันจะถูกกั้นจากเขาไป

[6] คือการลงโทษจากอัลลอฮฺ เนื่องจากการอธรรมของกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดของพวกเจ้า

[7] คือจะประสบแก่ผู้ประพฤติดีในหมู่พวกเจ้าด้วยเนื่องจากผู้ประพฤติเหล่านั้นมิได้ตักเตือนและห้ามปรามพวกเขา เพื่อป้องกันมิให้การลงโทษจากอัลลอฮฺได้ประสบแก่ผู้ประพฤติดีด้วย จึงจำเป็นแก่ผู้ประพฤติดีจะต้องตักเตือน และห้ามปรามผู้ประพฤติชั่วอยู่เสมอ ถ้าพวกเขาไม่เชื่อฟังก็เป็นอันหมดภาระหน้าที่ของเขา

وَٱذۡكُرُوٓاْ إِذۡ أَنتُمۡ قَلِيلٞ مُّسۡتَضۡعَفُونَ فِي ٱلۡأَرۡضِ
تَخَافُونَ أَن يَتَخَطَّفَكُمُ ٱلنَّاسُ فَـَٔاوَىٰكُمۡ
وَأَيَّدَكُم بِنَصۡرِهِۦ وَرَزَقَكُم مِّنَ ٱلطَّيِّبَٰتِ
لَعَلَّكُمۡ تَشۡكُرُونَ ٢٦

26. และพวกเจ้าจงรำลึก ขณะที่พวกเจ้ามีจำนวนน้อยซึ่งเป็นผู้อ่อนแอในแผ่นดินโดยที่พวกเจ้ากลัวว่าผู้คนจะโฉบเฉี่ยว[1] พวกเจ้าไปแล้ว พระองค์ได้ทรงให้พวกเจ้ามีที่พักพิง[2] และได้ทรงสนับสนุนพวกเจ้าด้วยการช่วยเหลือของพระองค์[3] และได้ทรงประทานปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้าจากสิ่งที่ดี ๆ ทั้งหลาย เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้ขอบคุณ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَخُونُواْ ٱللَّهَ وَٱلرَّسُولَ
وَتَخُونُوٓاْ أَمَٰنَٰتِكُمۡ وَأَنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ٢٧

27. บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าทุจริตต่ออัลลอฮฺ และรอซูล และจงอย่าทุจริตต่อบรรดาของฝาก[4]ของพวกเจ้า โดยที่พวกเจ้ารู้กันอยู่

وَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّمَآ أَمۡوَٰلُكُمۡ وَأَوۡلَٰدُكُمۡ فِتۡنَةٞ
وَأَنَّ ٱللَّهَ عِندَهُۥٓ أَجۡرٌ عَظِيمٞ ٢٨

28. และพึงรู้เถิดว่า แท้จริงทรัพย์สินของพวกเจ้าและลูก ๆ ของพวกเจ้านั้น เป็นสิ่งทดสอบ[5] ชนิดหนึ่งเท่านั้น และแท้จริงอัลลอฮฺนั้น ณ พระองค์มีรางวัลอันใหญ่หลวง

---

[1] หมายถึงลอบทำการฆ่าพวกเจ้าอย่างรวดเร็วโดยที่พวกเจ้าไม่สามารถที่จะป้องกันตนเองได้ ประหนึ่งลูกไก่ที่ถูกโฉบเฉี่ยวด้วยเหยี่ยวและกากระนั้น

[2] คือให้เมืองมะดีนะฮฺ เป็นที่อยู่อันมั่นคงแก่พวกเจ้า

[3] คือซึ่งส่วนหนึ่งนั้นได้ทรงให้กำลังแห่งมลาอิกะฮฺลงมาช่วยเหลือขณะที่ทำการสู้รบกับศัตรู

[4] หมายถึงไม่ยักยอกหรือคดโกงของฝากที่ผู้อื่นฝากไว้

[5] คือทดสอบจิตใจของพวกเจ้าว่าพวกเจ้าจะสามารถควบคุมจิตใจของพวกเจ้าให้อยู่ในสายกลางได้ไหม โดยที่จะไม่รักลูกจนเกินขอบเขต จนไม่กล้าที่จะตักเตือน และว่ากล่าวในความประพฤติไม่ดีงามของลูก และในการที่ลูกไม่สนใจต่อศาสนาของอัลลอฮฺ ในทำนองเดียวกันทรัพย์สินของพระเจ้าก็เป็นสิ่งทดสอบว่าพวกเจ้าจะใช้จ่ายมันในทางที่ชอบหรือไม่ ถ้าพวกเจ้าผ่านการทดสอบไปได้ พวกเจ้าก็จะได้รับการตอบแทนจากพระองค์

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِن تَتَّقُوا۟ ٱللَّهَ يَجْعَل لَّكُمْ
فُرْقَانًا وَيُكَفِّرْ عَنكُمْ سَيِّـَٔاتِكُمْ وَيَغْفِرْ
لَكُمْ ۗ وَٱللَّهُ ذُو ٱلْفَضْلِ ٱلْعَظِيمِ ﴿٢٩﴾

29. บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย หากพวกเจ้ายำเกรงอัลลอฮฺ พระองค์ก็จะทรงให้มีแก่พวกเจ้าซึ่งสิ่งที่จำแนกระหว่างความจริงและความเท็จ[1] และจะทรงลบล้างบรรดาความผิดของพวกเจ้าออกจากพวกเจ้าและจะทรงอภัยโทษให้แก่พวกเจ้าด้วยและอัลลอฮฺนั้นคือผู้ทรงมีบุญคุณอันใหญ่หลวง

وَإِذْ يَمْكُرُ بِكَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لِيُثْبِتُوكَ أَوْ يَقْتُلُوكَ
أَوْ يُخْرِجُوكَ ۚ وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ ٱللَّهُ ۖ
وَٱللَّهُ خَيْرُ ٱلْمَٰكِرِينَ ﴿٣٠﴾

30. และจงรำลึกขณะที่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาวางอุบายต่อเจ้า เพื่อกักขังเจ้า[2] หรือฆ่าเจ้า[3] หรือขับไล่เจ้าออกไป[4] และพวกเขาวางอุบายกันและอัลลอฮฺก็ทรงวางอุบาย[5] และอัลลอฮฺนั้นทรงเป็นผู้เยี่ยมกว่าในหมู่ผู้วางอุบาย

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتُنَا قَالُوا۟ قَدْ سَمِعْنَا
لَوْ نَشَآءُ لَقُلْنَا مِثْلَ هَٰذَآ ۙ إِنْ هَٰذَآ
إِلَّآ أَسَٰطِيرُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٣١﴾

31. และเมื่อบรรดาโองการของเราถูกอ่านให้แก่พวกเขาฟัง พวกเขาก็กล่าวว่า เราได้ยินแล้ว หากเราประสงค์ แน่นอนเราก็พูดเช่นนี้แล้ว[6] สิ่งนี้ใช่อื่นใดไม่ นอกจากถ้อยคำที่ถูกขีดเขียนไว้ของคนก่อน ๆ เท่านั้น[7]

---

[1] หมายถึงให้มีพิจารณาญาณ ซึ่งสามารถที่จะจำแนกระหว่างความจริงกับความเท็จได้ แล้วก็ปฏิบัติตนโดยถูกต้องไม่สับสนและมืดมน

[2] คือเพื่อมิให้มีโอกาสทำการประกาศศาสนา

[3] คือฆ่าด้วยวิธีที่ทายาทของท่านนะบีไม่สามารถจะแก้แค้นได้ กล่าวคือให้แต่ละตระกูลของชาวอาหรับส่งชายฉกรรจ์ทำการฆ่าท่านนะบีพร้อมกัน ในการนี้ทำให้ทายาทของท่านไม่สามารถจะแก้แค้นได้ เพราะไม่สามารถจะต่อสู้กับทุกตระกูลได้

[4] คือออกไปจากนครมักกะฮฺ เพื่อชาวเมืองจะได้ไม่ศรัทธาต่อท่าน

[5] คือทรงวางอุบายที่จะช่วยเหลือท่านนะบี โดยทำให้อุบายของพวกเขาไร้ผล

[6] กล่าวคือพวกเขาพูดด้วยความโอหังว่า สิ่งที่ท่านนะบีนำมาอ่านให้ฟังนั้น มันเป็นเรื่องง่าย ๆ ใครก็ทำได้ ถ้าพวกเขาปรารถนาจะพูดอย่างที่ท่านนะบีพูดแล้ว พวกเขาก็พูดเสียนานแล้ว

[7] คือพวกเขากล่าวหาว่าท่านนะบีไปจดจำเอาเรื่องราวของคนก่อน ๆ ที่ขีดเขียนไว้มากล่าว แล้วอ้างว่าเป็นโองการจากพระเจ้า

وَإِذْ قَالُوا۟ ٱللَّهُمَّ إِن كَانَ هَٰذَا هُوَ ٱلْحَقَّ
مِنْ عِندِكَ فَأَمْطِرْ عَلَيْنَا حِجَارَةً مِّنَ ٱلسَّمَآءِ
أَوِ ٱئْتِنَا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ٣٢

32. และจงรำลึกขณะที่พวกเขากล่าวว่า ข้าแต่อัลลอฮฺหากปรากฏว่าสิ่งนี้[1] คือความจริงที่มาจากที่พระองค์แล้วไซร้ก็โปรดได้ทรงให้หินจากฟากฟ้าตกลงมาดังฝนแก่พวกเราเถิด หรือไม่ก็โปรดทรงนำมาแก่เรา ซึ่งการลงโทษอันเจ็บแสบ

وَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنتَ فِيهِمْ ۚ
وَمَا كَانَ ٱللَّهُ مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ ٣٣

33. และพระองค์อัลลอฮฺจะไม่ทรงลงโทษพวกเขา ขณะที่เจ้า[2]อยู่ใน พวกเขา และอัลลอฮฺจะไม่เป็นผู้ทรงลงโทษพวกเขา ทั้ง ๆ ที่พวกเขาขออภัยโทษกัน

وَمَا لَهُمْ أَلَّا يُعَذِّبَهُمُ ٱللَّهُ وَهُمْ يَصُدُّونَ
عَنِ ٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ وَمَا كَانُوٓا۟ أَوْلِيَآءَهُۥٓ ۚ
إِنْ أَوْلِيَآؤُهُۥٓ إِلَّا ٱلْمُتَّقُونَ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ
لَا يَعْلَمُونَ ٣٤

34. และมีอะไร[3] แก่พวกเขากระนั้นหรือ ที่อัลลอฮฺจะไม่ทรงลงโทษพวกเขา ทั้ง ๆ ที่พวกเขาขัดขวาง[4]มิให้เข้ามัสยิดิลฮะรอม[5] และพวกเขาก็มิใช่เป็นผู้ปกครองมัสยิดนั้นด้วย บรรดาผู้ปกครองมัสยิดนั้นใช่ใครอื่นไม่ นอกจากบรรดาผู้ยำเกรงเท่านั้น แต่ทว่าส่วนมากของพวกเขาไม่รู้

وَمَا كَانَ صَلَاتُهُمْ عِندَ ٱلْبَيْتِ إِلَّا مُكَآءً
وَتَصْدِيَةً ۚ فَذُوقُوا۟ ٱلْعَذَابَ بِمَا كُنتُمْ
تَكْفُرُونَ ٣٥

35. มิปรากฏว่า การละหมาดของพวกเขา ณ บ้านของอัลลอฮฺ[6]นั้นเป็นอย่างอื่น นอกจากการเป่าเสียงหวีด[7]และการตบมือเท่านั้น ดังนั้นพวกเจ้า[8]จงลิ้มการลงโทษเถิด เนื่องด้วยการที่พวกเจ้าปฏิเสธศรัทธา

---

[1] หมายถึงสิ่งที่ท่านนะบีนำมาอ่าน คือ อัล-กุรอาน

[2] หมายถึงท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[3] คือมีสิ่งใดที่สำคัญแก่พวกเขากระนั้นหรือ ที่อัลลอฮฺจะไม่ทรงลงโทษพวกเขา

[4] คือขัดขวางท่านนะบีมุฮัมมัด และบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่อท่านมิให้เข้าไปประกอบอิบาดะฮฺในมัสยิด

[5] คือมัสยิดที่ตั้งอยู่ ณ นครมักกะฮฺ ซึ่งมีอัล-กะอฺบะฮฺ อันเป็นบ้านของอัลลอฮฺ อยู่ภายในมัสยิดนั้น

[6] ซึ่งเรียกอีกนามหนึ่งว่า อัล-กะอฺบะฮฺ

[7] เอามือประกบกันแล้วเป่า

[8] หมายถึงพวกมุชริกมักกะฮฺ ที่การละหมาดของพวกเขา คือการเป่าเสียงหวีดและการตบมือ

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ يُنفِقُونَ أَمْوَٰلَهُمْ لِيَصُدُّواْ
عَن سَبِيلِ ٱللَّهِۚ فَسَيُنفِقُونَهَا ثُمَّ تَكُونُ عَلَيْهِمْ
حَسْرَةً ثُمَّ يُغْلَبُونَۗ وَٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ إِلَىٰ جَهَنَّمَ
يُحْشَرُونَ ٣٦

36. แท้จริงบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธานั้นพวกเขาจะบริจาคทรัพย์สินของพวกเขา เพื่อขัดขวาง (ผู้คน)[1] ให้ออกจากทางของอัลลอฮฺ แล้วพวกเขาก็จะบริจาคมันต่อไปภายหลังทรัพย์สินนั้นก็จะกลายเป็นความเสียใจ[2]แก่พวกเขา แล้วพวกเขาก็จะได้รับความปราชัยด้วย และบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธานั้นพวกเขาจะถูกต้อนไปสู่นรกญะฮันนัม

لِيَمِيزَ ٱللَّهُ ٱلْخَبِيثَ مِنَ ٱلطَّيِّبِ وَيَجْعَلَ ٱلْخَبِيثَ
بَعْضَهُۥ عَلَىٰ بَعْضٍ فَيَرْكُمَهُۥ جَمِيعًا فَيَجْعَلَهُۥ
فِى جَهَنَّمَۚ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْخَٰسِرُونَ ٣٧

37. เพื่อที่อัลลอฮฺจะทรงแยกคนเลว[3]ออกจากคนดี[4] และจะทรงให้คนเลว ซึ่งบางส่วนของพวกเขาอยู่บน[5]อีกบางส่วน โดยทรงสุมพวกเขาทั้งหมดไว้เป็นกอง[6] แล้วพระองค์จะทรงให้พวกเขาอยู่ในนรกญะฮันนัม ชนเหล่านี้แหละพวกเขาคือผู้ที่ขาดทุน

قُل لِّلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ إِن يَنتَهُواْ يُغْفَرْ لَهُم
مَّا قَدْ سَلَفَ وَإِن يَعُودُواْ فَقَدْ مَضَتْ سُنَّتُ
ٱلْأَوَّلِينَ ٣٨

38. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แก่บรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาว่า หากพวกเขาหยุดยั้ง[7] สิ่งที่แล้วมาก็จะถูกอภัยให้แก่พวกเขา และหากพวกเขากลับ (ต่อต้าน) อีก[8] แท้จริงนั้น แนวทางของคนก่อนๆ นั้นได้ผ่านมา[9]แล้ว

---

[1] หมายถึงขัดขวางผู้ที่ศรัทธาต่อท่านนะบีให้เลิกปฏิบัติตามท่าน และปฏิเสธศรัทธาต่อท่าน

[2] เนื่องจากหมดเงินหมดทองไปมากมายโดยไม่ได้รับผลแต่อย่างใด

[3] คือผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา

[4] คือผู้ที่ศรัทธา

[5] คือทับอยู่บนอีกบางคน

[6] คือทรงให้พวกเขาทั้งหมดทับถมกันเป็นกอง อนึ่งการรวมสุมกันเป็นกองนี้หมายถึงก่อนที่จะถูกให้เข้าสู่นรกญะฮันนัม

[7] คือหยุดยั้งการเป็นศัตรู และรีบศรัทธาต่อท่านนะบีมุฮัมมัด

[8] คือหลังจากหยุดยั้งและศรัทธาแล้ว

[9] คือพวกท่านก็จะได้รับโทษอันมหันต์เช่นเดียวกับที่ผู้ปฏิเสธศรัทธาในอดีตได้รับมาแล้ว ทั้งนี้เนื่องจากแนวทางแห่งการลงโทษของพระองค์นั้นอย่างเดียวกันทั้งสิ้น

وَقَٰتِلُوهُمْ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ
ٱلدِّينُ كُلُّهُۥ لِلَّهِ ۚ فَإِنِ ٱنتَهَوْا۟ فَإِنَّ ٱللَّهَ
بِمَا يَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٣٩﴾

39. และพวกเจ้าจงสู้รบกับพวกเขา จนกว่าจะไม่มีการปฏิเสธศรัทธาใด ๆ[1] ปรากฏขึ้น และการอิบาดะฮฺ[2] ทุกชนิดนั้นจะต้องเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺเท่านั้น ถ้าหากพวกเขาหยุดยั้ง[3] แน่นอนอัลลอฮฺนั้นทรงเห็นในสิ่งที่พวกเขากระทำ

وَإِن تَوَلَّوْا۟ فَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ مَوْلَىٰكُمْ ۚ نِعْمَ ٱلْمَوْلَىٰ
وَنِعْمَ ٱلنَّصِيرُ ﴿٤٠﴾

40. และหากพวกเขาผินหลังให้[4] ก็พึงรู้เถิดว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้น คือผู้ทรงคุ้มครองพวกเจ้า[5] ผู้ทรงคุ้มครองที่ดีเลิศ และผู้ทรงช่วยเหลือที่ดีเยี่ยม

۞ وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّمَا غَنِمْتُم مِّن شَىْءٍ فَأَنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُۥ
وَلِلرَّسُولِ وَلِذِى ٱلْقُرْبَىٰ وَٱلْيَتَٰمَىٰ وَٱلْمَسَٰكِينِ
وَٱبْنِ ٱلسَّبِيلِ إِن كُنتُمْ ءَامَنتُم بِٱللَّهِ وَمَآ أَنزَلْنَا
عَلَىٰ عَبْدِنَا يَوْمَ ٱلْفُرْقَانِ يَوْمَ ٱلْتَقَى ٱلْجَمْعَانِ ۗ
وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤١﴾

41. และพึงรู้เถิดว่า แท้จริงสิ่งใดที่พวกเจ้าได้มาจากการทำศึก[6] นั้น แน่นอนหนึ่งในห้าของมันเป็นของอัลลอฮฺ และเป็นของรอซูล และเป็นของญาติที่ใกล้ชิด และบรรดาเด็กกำพร้า และบรรดาผู้ขัดสน และผู้เดินทาง หากพวกเจ้าศรัทธาต่ออัลลอฮฺและสิ่ง[7] ที่เราได้ให้ลงมาแก่บ่าวของเราในวันแห่งการจำแนกระหว่างการ

---

[1] การปฏิเสธศรัทธานี้เป็นความหมายหนึ่งของ (อัล-ฟิตนะฮฺ) และมันก็หมายถึงการกดขี่ และการสักการะเจว็ดด้วย (อัช-ชิรกฺ) เพราะผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาในขณะนั้น นอกจากจะสักการะเจว็ดแล้ว ยังทำร้ายผู้ศรัทธาอีกด้วย

[2] การอิบาดะฮฺนี้เป็นความหมายหนึ่งของคำว่า อัด-ดีน

[3] คือหยุดยั้งจากการปฏิเสธศรัทธา และการเป็นศัตรูแก่ท่านนะบีมุฮัมมัด

[4] คือไม่ยอมหยุดยั้ง

[5] หมายถึงให้บรรดาผู้ศรัทธาต่อสู้กับพวกเขาต่อไปจนกว่าพวกเขาจะเลิกรุกราน และผู้ศรัทธาจะเป็นฝ่ายชนะอย่างแน่นอน เพราะอัลลอฮฺเป็นผู้คุ้มครองพวกเขาอยู่

[6] หมายถึงทรัพย์เชลย

[7] คืออัล-กุรอาน

ศรัทธา และการปฏิเสธ[1] คือวันที่สองฝ่าย[2] เผชิญกัน และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

42. จงรำลึกขณะที่พวกเจ้าอยู่ด้านหุบเขาที่ใกล้กว่า[3] และพวกเขาอยู่ด้านหุบเขาที่ไกลกว่า[4] และกองคาราวานนั้นอยู่ต่ำกว่าพวกเจ้า[5] และถ้าหากพวกเจ้าต่างได้สัญญา[6]กัน แน่นอนพวกเจ้าก็ย่อมขัดแย้งกัน[7] แล้วในสัญญานั้น แต่ทว่าเพื่อที่อัลลอฮฺจะได้ทรงให้งานหนึ่ง[8] เสร็จสิ้นไป ซึ่งงานนั้นได้ถูกกระทำไว้แล้ว[9] เพื่อว่าผู้พินาศ[10] จะได้พินาศลงโดยหลักฐานอันชัดแจ้ง[11] และผู้มีชีวิตอยู่[12] จะได้มีชีวิตอยู่โดย

إِذْ أَنتُم بِٱلْعُدْوَةِ ٱلدُّنْيَا وَهُم بِٱلْعُدْوَةِ ٱلْقُصْوَىٰ
وَٱلرَّكْبُ أَسْفَلَ مِنكُمْ ۚ وَلَوْ تَوَاعَدتُّمْ
لَٱخْتَلَفْتُمْ فِى ٱلْمِيعَٰدِ ۙ وَلَٰكِن لِّيَقْضِىَ ٱللَّهُ
أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا لِّيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ
عَنۢ بَيِّنَةٍ وَيَحْيَىٰ مَنْ حَىَّ عَنۢ بَيِّنَةٍ ۗ
وَإِنَّ ٱللَّهَ لَسَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٤٢﴾

---

[1] คือวันแห่งสงครามบะดัรฺ ซึ่งเป็นวันที่จำแนกให้ประจักษ์ว่า ฝ่ายศรัทธาต่อท่านนะบีนั้นเป็นฝ่ายถูก และฝ่ายที่ปฏิเสธศรัทธานั้นเป็นฝ่ายผิด

[2] คือฝ่ายที่ศรัทธาต่อท่านนะบี และฝ่ายมุชริกที่ปฏิเสธศรัทธา

[3] คือใกล้นครมะดีนะฮฺกว่า และมีน้ำเนื่องจากเป็นแหล่งที่มีฝนตก

[4] คือไกลนครมะดีนะฮฺกว่า ไม่มีน้ำเพราะเป็นแหล่งที่ฝนไม่ตก

[5] คืออยู่ในพื้นที่ที่ต่ำกว่าพื้นที่ที่ฝ่ายผู้ศรัทธาตั้งมั่นอยู่ นั่นก็คือพื้นที่ชายทะเล

[6] คือสัญญากันว่าจะสู้รบกับฝ่ายศัตรูซึ่งเป็นชาวมักกะฮฺที่มีกำลังเหนือกว่า

[7] คือพวกเจ้าย่อมไม่เห็นพ้องด้วยในสัญญานั้น เพราะพวกเจ้ายังไม่พร้อมที่จะทำสงครามกับพวกเขา แต่ที่ออกกันไปนั้นเพียงเพื่อรับเอาสินค้าจากกองคาราวาน เพื่อตัดกำลังของฝ่ายศัตรูเท่านั้น

[8] หมายถึงให้การสู้รบระหว่างฝ่ายที่ศรัทธากับฝ่ายปฏิเสธศรัทธาซึ่งมีกำลังเหนือกว่าได้ดำเนินลุล่วงไปโดยที่จะทรงให้ฝ่ายผู้ศรัทธาเป็นฝ่ายชนะ ทั้งนี้โดยที่พระองค์ไม่ได้แจ้งให้ทราบล่วงหน้าว่าจะมีการสู้รบกันเพื่อให้พวกเจ้าออกกันไปด้วยความเต็มใจ

[9] หมายถึงเป็นงานที่ถูกกำหนดไว้แล้วว่าจะต้องกระทำประหนึ่งว่ามันได้ถูกกระทำขึ้นแล้ว

[10] หมายถึงผู้ปฏิเสธศรัทธา

[11] คือหลักฐานแห่งการปฏิบัตินั้นคือการประลองกำลังกันระหว่างฝ่ายปฏิเสธศรัทธาซึ่งมีกำลังเหนือกว่าเกือบสามเท่ากับฝ่ายศรัทธา แล้วฝ่ายศรัทธาก็เป็นฝ่ายชนะด้วยความช่วยเหลือของอัลลอฮฺ ด้วยเหตุนี้จึงเป็นหลักฐานยืนยันได้ว่า ฝ่ายปฏิเสธศรัทธาเป็นฝ่ายอธรรม

[12] หมายถึงบรรดาผู้ศรัทธา

หลักฐานอันชัดแจ้ง[1] และแท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงได้ยินผู้ทรงรอบรู้

43. จงรำลึกขณะที่อัลลอฮฺทรงให้เจ้า[2] เห็นพวกเขา[3]มีจำนวนน้อยในความฝันของเจ้า และหากว่าพระองค์ทรงให้เจ้าเห็นพวกเขามีจำนวนมากแล้วไซร้ แน่นอนพวกเจ้า[4]ก็ย่อมย่อท้อกันและขัดแย้งกันในกิจการนั้น[5] แต่ทว่าอัลลอฮฺได้ทรงให้ปลอดภัย[6] แท้จริงพระองค์นั้นคือ ผู้ทรงรอบรู้สิ่ง[7] ที่อยู่ในทรวงอก

إِذْ يُرِيكَهُمُ ٱللَّهُ فِى مَنَامِكَ قَلِيلًا ۖ
وَلَوْ أَرَىٰكَهُمْ كَثِيرًا لَّفَشِلْتُمْ وَلَتَنَٰزَعْتُمْ
فِى ٱلْأَمْرِ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ سَلَّمَ ۗ إِنَّهُۥ عَلِيمٌۢ
بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿٤٣﴾

44. และจงรำลึกขณะที่พระองค์ทรงให้พวกเจ้าเห็นพวกเขามีจำนวนน้อยในสายตาของพวกเจ้าขณะที่พวกเจ้าได้เผชิญหน้ากัน[8] และทรงให้พวกเจ้ามีจำนวนน้อยในสายตาของพวกเขา[9] เพื่อที่อัลลอฮฺจะได้ทรงให้งานหนึ่ง[10] เสร็จสิ้นไป ซึ่งงานนั้นได้ถูกกระทำไว้แล้ว[11] และยังอัลลอฮฺนั้นกิจการทั้งหลายจะถูกนำกลับไป

وَإِذْ يُرِيكُمُوهُمْ إِذِ ٱلْتَقَيْتُمْ فِىٓ أَعْيُنِكُمْ قَلِيلًا
وَيُقَلِّلُكُمْ فِىٓ أَعْيُنِهِمْ لِيَقْضِىَ ٱللَّهُ أَمْرًا
كَانَ مَفْعُولًا ۗ وَإِلَى ٱللَّهِ تُرْجَعُ ٱلْأُمُورُ ﴿٤٤﴾

---

[1] คือได้รับชัยชนะทั้ง ๆที่มีกำลังน้อยกว่า ทั้งนี้ด้วยความช่วยเหลือจากอัลลอฮฺ จึงเป็นหลักฐานยืนยันว่าฝ่ายศรัทธาเป็นฝ่ายที่ถูกต้อง

[2] หมายถึงท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[3] คือพวกมุชริกมักกะฮฺที่ยกกำลังมาตั้งมั่นที่บะดัรฺ

[4] หมายถึงฝ่ายผู้ศรัทธา

[5] คือเสียขวัญและไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการต่อสู้กับฝ่ายศัตรู

[6] คือให้ปลอดภัยจากการย่อท้อและขัดแย้งกัน

[7] หมายถึงความนึกคิดทุกอย่าง

[8] คือเผชิญหน้ากันกับฝ่ายมุชริกมักกะฮฺ

[9] คือพวกมุชริกมักกะฮฺ

[10, 11] ได้อธิบายไว้แล้วในอายะฮฺ 42 ของซูเราะฮฺนี้

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِذَا لَقِيتُمْ فِئَةً فَٱثْبُتُوا۟
وَٱذْكُرُوا۟ ٱللَّهَ كَثِيرًا لَّعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ٤٥

45. บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย เมื่อพวกเจ้าพบกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง[1] ก็จงยืนหยัด[2] เถิด และจงรำลึกถึงอัลลอฮฺมาก ๆ[3] เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับความสำเร็จ

وَأَطِيعُوا۟ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَلَا تَنَـٰزَعُوا۟ فَتَفْشَلُوا۟
وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ ۖ وَٱصْبِرُوٓا۟ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ
مَعَ ٱلصَّـٰبِرِينَ ٤٦

46. และจงเชื่อฟังอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์เถิด และจงอย่าขัดแย้งกัน จะทำให้พวกเจ้าย่อท้อ และทำให้ความเข้มแข็งของพวกเจ้าหมดไป และจงอดทนเถิด แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงอยู่กับผู้ที่อดทนทั้งหลาย

وَلَا تَكُونُوا۟ كَٱلَّذِينَ خَرَجُوا۟ مِن دِيَـٰرِهِم بَطَرًا
وَرِئَآءَ ٱلنَّاسِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ ۚ
وَٱللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ٤٧

47. และจงอย่าเป็นเช่นบรรดาผู้ที่ออกจากหมู่บ้านของพวกเขา[4]ไป ด้วยความหยิ่งผยอง และโอ้อวดผู้คน และขัดขวาง[5] ให้เขาออกจากทางของอัลลอฮฺ และอัลลอฮฺนั้นทรงล้อม[6]สิ่งที่พวกเขากระทำกันอยู่

وَإِذْ زَيَّنَ لَهُمُ ٱلشَّيْطَـٰنُ أَعْمَـٰلَهُمْ
وَقَالَ لَا غَالِبَ لَكُمُ ٱلْيَوْمَ مِنَ
ٱلنَّاسِ وَإِنِّى جَارٌ لَّكُمْ ۖ

48. และจงรำลึกขณะที่ชัยฏอน[7]ได้ทำให้สวยงามแก่พวกเขา ซึ่งการงานของพวกเขา และมันได้กล่าวว่า วันนี้ไม่มีผู้ใดในหมู่มนุษย์ชนะพวกท่านได้ และแท้จริงนั้นฉันคือผู้ช่วยเหลือพวกท่าน

---

[1] คือกลุ่มผู้ปฏิเสธศรัทธาที่เป็นฝ่ายศัตรู

[2] คือยืนหยัดต่อสู้อย่าได้ย่อท้อ

[3] เพราะการรำลึกถึงอัลลอฮฺ ก่อให้เกิดกำลังใจในการต่อสู้ และมีความอบอุ่นเนื่องจากการรำลึกถึงพระองค์นั้นก่อให้เกิดความรู้สึกว่า พระองค์ทรงอยู่ร่วมด้วย

[4] หมายถึงมุชริกมักกะฮฺ ที่พากันออกจากมักกะฮฺไปเพื่อให้ความคุ้มครองกองคาราวานของพวกเขา แล้วไปตั้งมั่นอยู่ที่บะดัรฺ เพื่อทำสงครามกับท่านนะบี ทั้ง ๆ ที่กองคาราวานของพวกเขาปลอดภัยแล้ว

[5] คือขัดขวางบรรดาผู้ศรัทธาด้วยการทำร้ายเพื่อให้พวกเขาปฏิเสธศรัทธา

[6] คือทรงรอบรู้อย่างละเอียดประหนึ่งทรงล้อมไว้

[7] คือชัยฏอนในรูปของสุรอเกาะฮฺ บินมาลิก ซึ่งเป็นผู้นำของตระกูลมุดลิจญ์ กล่าวคือมันได้มาให้กำลังใจแก่พวกมุชริกมักกะฮฺว่าพวกเขาทำดีแล้ว

فَلَمَّا تَرَآءَتِ ٱلْفِئَتَانِ نَكَصَ عَلَىٰ عَقِبَيْهِ وَقَالَ إِنِّى بَرِىٓءٌ مِّنكُمْ إِنِّىٓ أَرَىٰ مَا لَا تَرَوْنَ إِنِّىٓ أَخَافُ ٱللَّهَ ۚ وَٱللَّهُ شَدِيدُ ٱلْعِقَابِ ﴿٤٨﴾

ครั้นเมื่อทั้งสองฝ่าย[1] ต่างมองเห็นกันแล้ว มันก็กลับส้นเท้าทั้งสองของ[2]มัน และกล่าวว่า แท้จริงฉันไม่เกี่ยวข้องกับพวกท่าน แท้จริงฉันกำลังเห็นสิ่ง[3] ที่พวกท่านไม่เห็น แท้จริงฉันกลัวอัลลอฮฺและอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรุนแรงในการลงโทษ

إِذْ يَقُولُ ٱلْمُنَٰفِقُونَ وَٱلَّذِينَ فِى قُلُوبِهِم مَّرَضٌ غَرَّ هَٰٓؤُلَآءِ دِينُهُمْ ۗ وَمَن يَتَوَكَّلْ عَلَى ٱللَّهِ فَإِنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٤٩﴾

49. จงรำลึกขณะที่บรรดามุนาฟิก[4] และบรรดาผู้ที่ในหัวใจของพวกเขามีโรค[5] กล่าวว่า ที่ได้ลวงผู้คนเหล่า[6] นี้นั้นคือศาสนาของพวกเขา และผู้ใดมอบหมายแด่อัลลอฮฺ แท้จริงอัลลอฮฺนั้นคือผู้ทรงเดชานุภาพผู้ทรงปรีชาญาณ

وَلَوْ تَرَىٰٓ إِذْ يَتَوَفَّى ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ۙ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَٰرَهُمْ وَذُوقُوا۟ عَذَابَ ٱلْحَرِيقِ ﴿٥٠﴾

50. และหากว่าเจ้าเห็นขณะที่มลาอิกะฮฺเอาวิญญาณของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาอยู่นั้น พวกเขา[7] จะตีใบหน้าของพวกเขา[8] และหลังของพวกเขา และ(กล่าวว่า) พวกเจ้าจงลิ้มการลงโทษแห่งการเผาไหม้เถิด[9]

---

[1] คือฝ่ายมุชริกมักกะฮฺกับฝ่ายมุสลิมีน

[2] หมายถึงหันหลังหนี

[3] คือเห็นบรรดามลาอิกะฮฺที่อัลลอฮฺส่งลงมาเสริมกำลังฝ่ายมุมิน

[4] คือผู้ที่แสดงตนว่าเป็นมุสลิม ด้วยการรับนับถืออิสลาม แต่เงื่อนงำการปฏิเสธไว้ในใจ

[5] คือมุสลิมที่หย่อนในการศรัทธาเนื่องจากในหัวใจของพวกเขายังมีโรคแห่งการสงสัยในศาสนาที่เขานับถืออยู่

[6] หมายถึงลวงบรรดาผู้ศรัทธาคือศาสนาของพวกเขาได้ลวงให้พวกเขาหลงไปว่าอัลลอฮฺจะทรงให้พวกเขาชนะ ซึ่งไม่มีทางที่จะเป็นไปได้ เพราะพวกเขามีกำลังน้อยกว่าถึงสามเท่า กล่าวคือ ฝ่ายมุสลิมมีสามร้อยกว่า ส่วนฝ่ายมุชริกมีพันคน

[7] คือพวกมลาอิกะฮฺ

[8] คือพวกปฏิเสธศรัทธา

[9] คือถ้าหากเจ้าเห็นเจ้าหน้าที่มลาอิกะฮฺเอาวิญญาณของผู้ปฏิเสธศรัทธาแล้ว แน่นอนเจ้าจะได้เห็นเหตุการณ์อันน่าสยดสยองยิ่ง

ذَٰلِكَ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيكُمْ وَأَنَّ ٱللَّهَ لَيْسَ
بِظَلَّٰمٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿٥١﴾

51. นั่นก็เนื่องจากสิ่งที่มือของพวกท่านได้ประกอบไว้ก่อน และแท้จริงอัลลอฮฺนั้นมิใช่ผู้อธรรมแก่บ่าวทั้งหลาย

كَدَأْبِ ءَالِ فِرْعَوْنَ وَٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ كَفَرُوا۟
بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ فَأَخَذَهُمُ ٱللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ إِنَّ ٱللَّهَ
قَوِىٌّ شَدِيدُ ٱلْعِقَابِ ﴿٥٢﴾

52. เช่นเดียวกับสภาพแห่งวงศ์วานของฟิรฺเอานฺ และบรรดาผู้ที่ก่อนหน้าพวกเขา ซึ่งพวกเขาปฏิเสธศรัทธาต่อบรรดาโองการของอัลลอฮฺ แล้วอัลลอฮฺก็ได้ทรงลงโทษพวกเขา เนื่องด้วยบรรดาความผิดของพวกเขา แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงพลัง และผู้ทรงรุนแรงในการลงโทษ

ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ لَمْ يَكُ مُغَيِّرًا نِّعْمَةً أَنْعَمَهَا
عَلَىٰ قَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا۟ مَا بِأَنفُسِهِمْ وَأَنَّ ٱللَّهَ
سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٥٣﴾

53. นั่นก็เพราะว่า อัลลอฮฺมิได้ทรงเป็นผู้เปลี่ยนแปลงความกรุณาใด ๆ ที่พระองค์ทรงประทานแก่กลุ่มชนหนึ่งกลุ่มชนใด จนกว่าพวกเขาจะได้เปลี่ยนแปลงสิ่งที่อยู่ในตัวของพวกเขาเอง และแท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงได้ยินผู้ทรงรอบรู้

كَدَأْبِ ءَالِ فِرْعَوْنَ وَٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ
كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِمْ فَأَهْلَكْنَٰهُم بِذُنُوبِهِمْ
وَأَغْرَقْنَآ ءَالَ فِرْعَوْنَ وَكُلٌّ كَانُوا۟ ظَٰلِمِينَ ﴿٥٤﴾

54. เช่นเดียวกับสภาพแห่งวงศ์วานฟิรฺเอานฺ และบรรดาผู้ก่อนหน้าพวกเขา ซึ่งพวกเขาปฏิเสธบรรดาโองการแห่งพระเจ้าของพวกเขา แล้วเราก็ได้ทำลายพวกเขา เนื่องด้วยความผิดของพวกเขา และเราได้ให้วงศ์วานฟิรฺเอานฺจมน้ำตาย และทั้งหมดนั้นพวกเขาเป็นผู้อธรรม

إِنَّ شَرَّ ٱلدَّوَآبِّ عِندَ ٱللَّهِ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ فَهُمْ
لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٥٥﴾

55. แท้จริงสัตว์โลกที่ชั่วร้ายยิ่ง ณ อัลลอฮฺ นั้นคือบรรดาผู้ที่เนรคุณ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ศรัทธา[1]

---

[1] คือศรัทธาต่อท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

56. คือบรรดาผู้ที่เจ้าได้ทำสัญญาไว้ในหมู่พวกเขา[1] แล้วพวกเขาก็ทำลายสัญญาของพวกเขาในทุกครั้ง โดยที่พวกเขาหาเกรงกลัวไม่

ٱلَّذِينَ عَٰهَدتَّ مِنْهُمْ ثُمَّ يَنقُضُونَ عَهْدَهُمْ
فِي كُلِّ مَرَّةٍ وَهُمْ لَا يَتَّقُونَ ﴿٥٦﴾

57. ถ้าหากเจ้าจับพวกเขา[2] ไว้ได้ในการรบก็จงขับไล่ผู้ที่อยู่ข้างหลัง[3]พวกเขา ด้วยการลงโทษพวกเขา[4] (ให้เป็นเยี่ยงอย่าง) เพื่อว่าพวกเขา[5] จะได้สำนึก

فَإِمَّا تَثْقَفَنَّهُمْ فِي ٱلْحَرْبِ فَشَرِّدْ بِهِم مَّنْ خَلْفَهُمْ
لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿٥٧﴾

58. และถ้าหากเจ้าเกรงว่าจะมีการทุจริต[6] จากพวกหนึ่งพวกใด ก็จงโอน[7] (สัญญา) กลับคืนแก่พวกเขาไปโดยตั้งอยู่บนความเท่าเทียม[8] กัน แท้จริงอัลลอฮฺนั้นไม่ทรงชอบบรรดาผู้ที่ทุจริต

وَإِمَّا تَخَافَنَّ مِن قَوْمٍ خِيَانَةً فَٱنۢبِذْ إِلَيْهِمْ
عَلَىٰ سَوَآءٍ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ ٱلْخَآئِنِينَ ﴿٥٨﴾

59. และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นจงอย่าได้คิดเป็นอันขาดว่า พวกเขาได้หนีพ้นไป[9] แล้วแท้จริงพวกเขาไม่ทำให้อัลลอฮฺหมดความสามารถ[10]ได้

وَلَا يَحْسَبَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ سَبَقُوٓا۟ ۚ إِنَّهُمْ
لَا يُعْجِزُونَ ﴿٥٩﴾

---

[1] คือพวกยิวตระกูลกุร็อยเซาะฮฺ แห่งนครมะดีนะฮฺ

[2] คือยิวตระกูลกุร็อยเซาะฮฺที่ทำลายสัญญา

[3] หมายถึงผู้ที่เป็นศัตรูต่อท่านนะบีที่อยู่เบื้องหลังของชาวยิว ซึ่งก็หมายถึงมุชริกมักกะฮฺด้วย

[4] คือพวกยิวที่ถูกจับเป็นเชลย

[5] คือพวกที่ตั้งตนเป็นศัตรูต่อท่านนะบี ทั้งที่เป็นพวกยิวและมุชริกมักกะฮฺ กล่าวคือเพื่อพวกเขาจะได้สำนึกไม่คิดต่อสู้กับท่านนะบีอีกต่อไป

[6] คือทุจริตในสัญญาที่กระทำไว้

[7] คือให้บอกเลิกสัญญาเสีย

[8] คือทั้งสองฝ่ายจะได้เท่าเทียมกันในการที่จะกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดตามความปรารถนา โดยไม่ต้องคำนึงว่าจะเป็นการละเมิดสัญญา

[9] คือหนีพ้นการลงโทษของอัลลอฮฺ

[10] คือหมดความสามารถที่จะลงโทษพวกเขา

60. และพวกเจ้าจงเตรียมไว้สำหรับ (ป้องกัน) พวกเขา[1] สิ่งที่พวกเจ้าสามารถ อันได้แก่กำลังอย่างหนึ่งอย่างใด และการผูกม้าไว้[2] โดยที่พวกเจ้าจะทำให้ศัตรูของอัลลอฮฺ และศัตรูของพวกเจ้าหวั่นเกรงด้วยสิ่งนั้น[3] และพวกอื่นๆ อีกอื่นจากพวกเขา[4] ซึ่งพวกเจ้ายังไม่รู้จักพวกเขา อัลลอฮฺทรงรู้จักพวกเขาดี และสิ่งที่พวกเจ้าบริจาคในทางของอัลลอฮฺนั้นไม่ว่าจะเป็นสิ่งใดก็ตาม สิ่งนั้นจะถูกตอบแทนแก่พวกเจ้าโดยครบถ้วนโดยที่พวกเจ้าจะไม่ถูกอธรรม

وَأَعِدُّوا۟ لَهُم مَّا ٱسْتَطَعْتُم مِّن قُوَّةٍ
وَمِن رِّبَاطِ ٱلْخَيْلِ تُرْهِبُونَ بِهِۦ عَدُوَّ ٱللَّهِ
وَعَدُوَّكُمْ وَءَاخَرِينَ مِن دُونِهِمْ لَا تَعْلَمُونَهُمُ
ٱللَّهُ يَعْلَمُهُمْ ۚ وَمَا تُنفِقُوا۟ مِن شَىْءٍ فِى سَبِيلِ
ٱللَّهِ يُوَفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنتُمْ لَا تُظْلَمُونَ ﴿٦٠﴾

61. และหากพวกเขาโอนอ่อนมาเพื่อการประนีประนอมแล้ว เจ้า[5] ก็จงโอนอ่อนตามเพื่อการนั้น[6]ด้วย และจงมอบหมายแต่อัลลอฮฺเถิด แท้จริงนั้นพระองค์คือผู้ทรงได้ยินทรงรอบรู้

۞ وَإِن جَنَحُوا۟ لِلسَّلْمِ فَٱجْنَحْ لَهَا وَتَوَكَّلْ عَلَى ٱللَّهِ ۚ
إِنَّهُۥ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ ﴿٦١﴾

62. และถ้าหากพวกเขาต้องการที่จะหลอกลวงเจ้า ก็แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นที่พอเพียงแก่เจ้าแล้ว[7] พระองค์คือผู้ที่ได้ทรงสนับสนุนเจ้าด้วยการช่วยเหลือของพระองค์ และด้วยผู้ศรัทธาทั้งหลาย

وَإِن يُرِيدُوٓا۟ أَن يَخْدَعُوكَ فَإِنَّ حَسْبَكَ ٱللَّهُ ۚ
هُوَ ٱلَّذِىٓ أَيَّدَكَ بِنَصْرِهِۦ وَبِٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٢﴾

---

[1] หมายถึงพวกศัตรูที่คอยรุกราน

[2] โดยเลี้ยงดูมันให้ดี และอยู่ในสภาพที่พร้อมจะใช้มันได้เสมอ

[3] หมายถึงกำลังรบและม้าที่เตรียมไว้

[4] คืออื่นจากศัตรูของอัลลอฮฺ และศัตรูของพวกเจ้าที่พวกเจ้ารู้ กล่าวคือนอกจากศัตรูของอัลลอฮฺ และศัตรูของพวกเจ้าที่พวกเจ้ารู้แล้ว ยังมีศัตรูของพวกเจ้าอื่นจากนั้นอีก ซึ่งพวกเจ้ายังไม่รู้จักพวกเขา

[5] หมายถึงท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[6] คือเพื่อการประนีประนอม

[7] กล่าวคือเมื่อเจ้ามอบหมายแก่อัลลอฮฺแล้วก็ไว้วางใจแด่พระองค์เถิด เพราะพระองค์นั้นเป็นที่พอเพียงแก่เจ้าแล้วที่จะทำหน้าที่แทนเจ้า ดังนั้นจึงไม่ต้องกลัวการที่พวกเขาจะหลอกลวงเจ้า

63. และได้ทรงให้สนิทสนมระหว่างหัวใจของพวกเขา[1] หากเจ้าได้จ่ายสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินทั้งหมด เจ้าก็ไม่สามารถให้สนิทสนมระหว่างหัวใจของพวกเขาได้ แต่ทว่าอัลลอฮฺนั้นได้ทรงให้สนิทสนมระหว่างพวกเขา และแท้จริงพระองค์นั้นคือผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณ

وَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْۚ لَوْ أَنفَقْتَ مَا فِي ٱلْأَرْضِ
جَمِيعًا مَّآ أَلَّفْتَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ وَلَٰكِنَّ
ٱللَّهَ أَلَّفَ بَيْنَهُمْۚ إِنَّهُۥ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٦٣﴾

64. โอ้ นะบี อัลลอฮฺนั้นเป็นที่พอเพียงแก่เจ้า[2] และแก่ผู้ที่ปฏิบัติตามเจ้าด้วย อันได้แก่ผู้ศรัทธาทั้งหลาย

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ حَسْبُكَ ٱللَّهُ وَمَنِ ٱتَّبَعَكَ
مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٤﴾

65. โอ้ นะบี จงปลุกใจผู้ศรัทธาทั้งหลายในการสู้รบเถิด หากปรากฏว่าในหมู่พวกเจ้ามียี่สิบคนที่อดทน ก็จะชนะสองร้อยคน และหากปรากฏว่าในหมู่พวกเจ้ามีร้อยคนก็จะชนะพันคนในหมู่ผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา เพราะพวกเขาเป็นพวกที่ไม่เข้าใจ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ حَرِّضِ ٱلْمُؤْمِنِينَ عَلَى ٱلْقِتَالِۚ
إِن يَكُن مِّنكُمْ عِشْرُونَ صَٰبِرُونَ يَغْلِبُوا۟ مِاْئَتَيْنِۚ
وَإِن يَكُن مِّنكُم مِّاْئَةٌ يَغْلِبُوٓا۟ أَلْفًا
مِّنَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَفْقَهُونَ ﴿٦٥﴾

66. บัดนี้อัลลอฮฺได้ทรงผ่อนผันแก่พวกเจ้าแล้ว และทรงรู้ว่า แท้จริงในหมู่พวกเจ้านั้นมีความอ่อนแอ[3] ดังนั้นหากในหมู่พวกเจ้ามีร้อยคนที่อดทนก็จะชนะสองร้อยคน และหากในหมู่พวกเจ้ามีพันคนก็จะชนะสองพันคน ด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺ และอัลลอฮฺนั้นทรงอยู่ร่วมกับผู้อดทนทั้งหลาย

ٱلْـَٰٔنَ خَفَّفَ ٱللَّهُ عَنكُمْ وَعَلِمَ أَنَّ فِيكُمْ ضَعْفًاۚ
فَإِن يَكُن مِّنكُم مِّاْئَةٌ صَابِرَةٌ يَغْلِبُوا۟ مِاْئَتَيْنِۚ
وَإِن يَكُن مِّنكُمْ أَلْفٌ يَغْلِبُوٓا۟ أَلْفَيْنِ بِإِذْنِ ٱللَّهِۗ
وَٱللَّهُ مَعَ ٱلصَّٰبِرِينَ ﴿٦٦﴾

---

[1] คือระหว่างหัวใจของบรรดาผู้ศรัทธา

[2] คือจงมั่นใจในอัลลอฮฺเถิด เพราะพระองค์ทรงเป็นที่พอเพียงแก่เจ้าและแก่บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลายด้วย

[3] คืออ่อนแอที่จะต่อสู้ศัตรูในจำนวนยี่สิบคนต่อสองร้อยคนได้

67. ไม่บังควรแก่นะบีคนใดที่เขาจะมีเชลยศึกไว้[1] จนกว่าเขาจะได้ประหัตประหารอย่างมากมายเสียก่อนในแผ่นดิน[2] พวกเจ้าต้องการสิ่งเล็กน้อย[3] แห่งโลกนี้ แต่อัลลอฮฺทรงต้องการปรโลก[4] และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงเดชานุภาพผู้ทรงปรีชาญาณ

مَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَن يَكُونَ لَهُۥٓ أَسْرَىٰ حَتَّىٰ يُثْخِنَ
فِى ٱلْأَرْضِ ۚ تُرِيدُونَ عَرَضَ ٱلدُّنْيَا وَٱللَّهُ يُرِيدُ
ٱلْـَٔاخِرَةَ ۗ وَٱللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ٦٧

68. หากว่าไม่มีพระกำหนด[5] จากอัลลอฮฺล่วงหน้าอยู่ก่อน แน่นอนการลงโทษอันมหันต์ก็ประสบแก่พวกเจ้าแล้ว เนื่องในสิ่งที่พวกเจ้าเอา[6]

لَّوْلَا كِتَـٰبٌ مِّنَ ٱللَّهِ سَبَقَ لَمَسَّكُمْ فِيمَآ أَخَذْتُمْ
عَذَابٌ عَظِيمٌ ٦٨

69. ดังนั้น พวกเจ้าจงบริโภคสิ่งอนุมัติที่ดีจากสิ่งที่พวกเจ้าได้มาจากการทำศึก[7] และพึงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด แท้จริงอัลลอฮฺนั้นคือผู้ทรงอภัยโทษผู้ทรงเอ็นดูเมตตา

فَكُلُوا۟ مِمَّا غَنِمْتُمْ حَلَـٰلًا طَيِّبًا ۚ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ ۚ
إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ٦٩

70. โอ้ นะบี จงกล่าวแก่ผู้ที่อยู่ในมือของพวกเจ้า[8] จากบรรดาผู้เป็นเชลยศึกเถิดว่า หาก

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِىُّ قُل لِّمَن فِىٓ أَيْدِيكُم مِّنَ ٱلْأَسْرَىٰٓ

---

[1] คือมีไว้เพื่อต้องการค่าไถ่ เพราะการกระทำเช่นนั้นจะทำให้ฝ่ายข้าศึกขาดความเกรงกลัว

[2] คือจะมีเชลยไว้เพื่อแลกเปลี่ยนค่าไถ่ถอนได้ก็ต่อเมื่อได้ประหัตประหารกำลังของฝ่ายศัตรูอย่างมากมายเสียก่อน เพื่อพวกเขาจะได้เข็ดหลาบไม่กล้ารุกรานอีกต่อไป

[3] หมายถึงค่าไถ่ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งเล็กน้อย

[4] คือต้องการให้ได้รับการตอบแทนอันมากมายในปรโลก

[5] คือพระกำหนดให้เอาทรัพย์เชลย และจับฝ่ายศัตรูไว้เป็นเชลยได้

[6] คือเอาค่าไถ่ถอนเชลย ก่อนจากที่จะทำลายกำลังของฝ่ายศัตรูให้อ่อนแอลง

[7] หมายถึงทรัพย์เชลยและค่าไถ่ตัวเชลย

[8] หมายถึงท่านนะบี และสาวกของท่าน และเชลยในที่นี้หมายถึงเชลยในสงครามบะดัรฺที่พวกเขาไถ่ตัว

إِن يَعۡلَمِ ٱللَّهُ فِي قُلُوبِكُمۡ خَيۡرٗا يُؤۡتِكُمۡ خَيۡرٗا مِّمَّآ
أُخِذَ مِنكُمۡ وَيَغۡفِرۡ لَكُمۡۚ
وَٱللَّهُ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ٧٠

อัลลอฮฺทรงรู้ว่ามีความดี[1]ใด ๆ ในหัวใจของพวกท่านแล้ว พระองค์ก็จะทรงประทานให้แก่พวกท่าน ซึ่งสิ่งที่ดียิ่งกว่าสิ่ง[2] ที่ถูกเอามาจากพวกท่านและจะทรงอภัยโทษแก่พวกท่านด้วย และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษเป็นผู้ทรงเอ็นดูเมตตา

وَإِن يُرِيدُواْ خِيَانَتَكَ فَقَدۡ خَانُواْ ٱللَّهَ مِن قَبۡلُ
فَأَمۡكَنَ مِنۡهُمۡۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ٧١

71. และถ้าหากพวกเขาต้องการจะทุจริตต่อเจ้า[3] ก็แท้จริงนั้นพวกเขาได้ทุจริตต่ออัลลอฮฺมาก่อนแล้ว แล้วพระองค์ก็ทรงให้สามารถ[4] ชนะพวกเขาได้ และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรอบรู้ผู้ทรงปรีชาญาณ

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَهَاجَرُواْ وَجَٰهَدُواْ بِأَمۡوَٰلِهِمۡ
وَأَنفُسِهِمۡ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ وَٱلَّذِينَ ءَاوَواْ وَّنَصَرُوٓاْ
أُوْلَٰٓئِكَ بَعۡضُهُمۡ أَوۡلِيَآءُ بَعۡضٖۚ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
وَلَمۡ يُهَاجِرُواْ مَا لَكُم مِّن وَلَٰيَتِهِم مِّن شَيۡءٍ

72. แท้จริงบรรดาผู้ศรัทธา และอพยพและต่อสู้ทั้งด้วยทรัพย์สมบัติของพวกเขา และชีวิตของพวกเขาในทางของอัลลอฮฺ และบรรดา[5]ผู้ที่ให้ที่พักอาศัย และช่วยเหลือนั้น ชนเหล่านี้แหละคือบางส่วนของพวกเขาย่อมเป็นผู้ช่วยเหลือ

---

[1] หมายถึงมีความปรารถนาที่จะศรัทธาต่อท่านนะบี และได้ศรัทธาต่อท่านในภายหลัง อนึ่งความที่ว่าหากอัลลอฮฺทรงรู้ นั้นมิได้หมายความว่าอัลลอฮฺยังมิทรงรู้ก็หาไม่ หากแต่เพื่อให้ตัวของพวกเขาเองได้ประจักษ์แก่ตนเองว่าตนมีความดีหรือไม่เท่านั้น

[2] หมายถึงค่าไถ่ถอนที่ถูกเอาจากพวกเขาไป

[3] คือทำเป็นประหนึ่งว่าจะศรัทธาต่อเจ้า แต่เมื่อได้ปล่อยตัวไปแล้วก็กลับเป็นศัตรูต่อเจ้าอีก

[4] คือให้เจ้าและสาวกของเจ้าชนะพวกเขาในสงครามบะดัรฺ และจับพวกเขาเป็นเชลยทั้ง ๆ ที่พวกเจ้ามีกำลังน้อยกว่า กล่าวคือ ถ้าหากพวกเขาจะทุจริตต่อเจ้า ก็ไม่ต้องวิตก เพราะเจ้าย่อมชนะพวกเขาอีก ดังที่ได้ชนะมาแล้ว

[5] หมายถึงชาวมะดีนะฮฺที่ให้ที่พักอาศัย และช่วยเหลือชาวมักกะฮฺที่อพยพไป

حَتَّىٰ يُهَاجِرُوا۟ ۚ وَإِنِ ٱسْتَنصَرُوكُمْ فِى ٱلدِّينِ
فَعَلَيْكُمُ ٱلنَّصْرُ إِلَّا عَلَىٰ قَوْمٍۭ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُم
مِّيثَٰقٌ ۗ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٧٢﴾

อีกบางส่วน[1] และบรรดาผู้ที่ศรัทธา และมิได้อพยพนั้นก็ไม่เป็นหน้าที่แก่พวกเจ้าแต่อย่างใดในการช่วยเหลือพวกเขา จนกว่าพวกเขาจะอพยพ และถ้าหากพวกเขาขอให้พวกเจ้าช่วยเหลือในเรื่องศาสนา[2] ก็จำเป็นแก่พวกเจ้าซึ่งการช่วยเหลือนั้น[3] นอกจากในการต่อต้าน[4] พวกที่ระหว่างพวกเจ้ากับพวกเขามีสัญญากันอยู่ และอัลลอฮฺนั้นทรงเห็นในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำกัน

وَٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَآءُ بَعْضٍ ۚ إِلَّا تَفْعَلُوهُ
تَكُن فِتْنَةٌ فِى ٱلْأَرْضِ وَفَسَادٌ كَبِيرٌ ﴿٧٣﴾

73. และบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธานั้น บางส่วนของพวกเขาย่อมเป็นผู้ช่วยเหลืออีกบางส่วน[5] หากพวกเจ้าไม่ปฏิบัติในสิ่งนั้น[6] แล้ว ความวุ่นวายและความเสียหายอันใหญ่หลวง[7] ก็จะเกิดขึ้นในแผ่นดิน

وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَهَاجَرُوا۟ وَجَٰهَدُوا۟ فِى سَبِيلِ

74. และบรรดาผู้ที่ศรัทธา และอพยพ และ

---

[1] คือต่างช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

[2] คือในเรื่องที่พวกเขาถูกข่มเหงรังแก เนื่องจากการปฏิบัติตามบัญญัติศาสนา

[3] คือการช่วยเหลือที่พวกเขาขอร้องมา

[4] คือนอกจากการช่วยเหลือนั้นเป็นการต่อต้านและทำศึกกับพวกที่มีพันธะสัญญาต่อพวกเจ้าเท่านั้น เพราะการกระทำดังกล่าวนั้นจะทำให้พวกเจ้าเป็นผู้ละเมิดสัญญา

[5] คือพวกเขาต่างช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

[6] คือไม่ช่วยเหลือพี่น้องร่วมศาสนาที่ถูกข่มเหง และไม่รักษาสัญญาที่ได้กระทำไว้แก่ผู้อื่น

[7] คือจะก่อให้เกิดความวุ่นวายแก่บรรดาผู้ศรัทธา อันทำให้พวกเขามีความท้อถอย และหย่อนความศรัทธาลง ขณะเดียวกันก็ทำให้ฝ่ายผู้ปฏิเสธศรัทธาได้ใจ และทำการข่มเหงรังแกยิ่งขึ้น ในการนี้ความเสียหายอันใหญ่หลวงก็จะเกิดขึ้น และส่วนการไม่รักษาสัญญาที่ได้กระทำไว้แก่ผู้อื่นนั้นก็ย่อมมีผลอย่างเดียวกัน

ٱللَّهِ وَٱلَّذِينَ ءَاوَواْ وَّنَصَرُوٓاْ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ
ٱلْمُؤْمِنُونَ حَقًّاۚ لَّهُم مَّغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٧٤﴾

ต่อสู้ในทางของอัลลอฮฺ[1] และบรรดาผู้ที่ให้ที่พักอาศัย และช่วยเหลือนั้น[2] ชนเหล่านี้แหละพวกเขาคือผู้ศรัทธาโดยแท้จริง ซึ่งพวกเขาจะได้รับการอภัยโทษ และเครื่องยังชีพอันมากมาย[3]

وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مِنۢ بَعْدُ وَهَاجَرُواْ وَجَٰهَدُواْ مَعَكُمْ
فَأُوْلَٰٓئِكَ مِنكُمْۚ وَأُوْلُواْ ٱلْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ
فِى كِتَٰبِ ٱللَّهِۗ إِنَّ ٱللَّهَ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌۢ ﴿٧٥﴾

75. และบรรดาผู้ที่ได้ศรัทธาทีหลัง[4] และได้อพยพ และต่อสู้ร่วมกับพวกเจ้านั้น ชนเหล่านี้แหละเป็นส่วนหนึ่งของพวกเจ้า[5] และบรรดาญาตินั้น บางส่วนของพวกเขาเป็นผู้ที่สมควรต่ออีกบางส่วน[6] ในคัมภีร์ของอัลลอฮฺ[7] แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้ในทุกสิ่งทุกอย่าง

---

[1] หมายถึงพวกมุฮาญิรีน

[2] หมายถึงชาวอันศอร

[3] ได้อธิบายไว้ในเชิงอรรถของอายะฮฺที่ 4 ของซูเราะฮฺนี้แล้ว

[4] คือหลังจากที่ท่านนะบีได้อพยพไปนครมะดีนะฮฺ และก่อนจากที่มักกะฮฺถูกพิชิต

[5] คืออยู่ในฐานะเดียวกับพวกเจ้า

[6] คือสมควรได้รับมรดกซึ่งกันและกันยิ่งกว่าผู้อื่นที่มิใช่เป็นเครือญาติกัน

[7] คือในบทบัญญัติที่ระบุอยู่ในคัมภีร์อัล-กุรฺอาน

(9) ซูเราะฮฺ อัต-เตาบะฮฺ หรือ บะรออะฮฺ

ซูเราะฮฺนี้มีสองชื่อด้วยกันคือ ซูเราะอัต-เตาบะฮฺ และ ซูเราะฮฺบะรออะฮฺ ด้วยเหตุนี้ อัล-กุรอานบางเล่มระบุว่า อัต-เตาบะฮฺ และบางเล่มระบุว่า บะรออะฮฺ และซูเราะฮฺนี้เป็นซูเราะฮฺมะดะนียะฮฺ มี 129 อายะฮฺ และเป็นซูเราะฮฺ เดียวที่มิได้เริ่มด้วยบิสมิลลาฮฺฯ ทั้งนี้เนื่องจากบิสมิลลาฮฺฯ มิได้ถูกประทานลงมาพร้อมกับซูเราะฮฺนี้ดั่งซูเราะฮฺอื่นๆ บางทรรศนะของนักปราชญ์ระบุว่าที่มิได้เริ่มด้วยบิสมิลลาฮฺฯ นั้นเพราะถือเป็นส่วนหนึ่งของ ซูเราะฮฺ อัล-อัมฟาล และที่แยกออกมาเป็นอีกซูเราะฮฺหนึ่งต่างหากนั้นเพราะมีเนื้อหาสำคัญ อนึ่งส่วนใหญ่ของซูเราะฮฺถูกประทานลงมาหลังจากสงครามตะบูกซึ่งเป็นสงครามสุดท้ายในชีวิตของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม ส่วนในตอนต้นของซูเราะฮฺนี้ ถูกประทานลงมาในปีที่ 9 แห่งฮิจญ์เราะฮฺ หลังจากที่ได้พิชิตนครมักกะฮฺแล้วท่านนะบีได้ส่งซัยยิดินาอะลีไปในฤดูกาลฮัจญ์ เพื่อนำโองการส่วนนั้นไปประกาศให้บรรดามุชริกีนได้ทราบโดยทั่วกันในระหว่างการทำฮัจญ์

بَرَآءَةٌ مِّنَ ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦٓ إِلَى ٱلَّذِينَ عَٰهَدتُّم مِّنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ١

1. (นี่คือประกาศ) การพ้นข้อผูกพันธ์ใดๆ[1] จากอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ แด่บรรดาผู้สักการะเจว็ด (มุชริกีน) ที่พวกเจ้า[2] ได้ทำสัญญาไว้

---

[1] คือข้อผูกพันธ์อันเป็นพันธะสัญญาที่รอซูลได้กระทำไว้แก่พวกมุชริกนั้นตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป พ้นจากการรับผิดชอบจากอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์แล้ว ทั้งนี้เนื่องจากพวกเขาละเมิดสัญญาอยู่เป็นประจำ

[2] พวกเจ้าที่นี้หมายถึงพวกมุมิน ตามคำสั่ง ผู้ที่ทำสัญญานั้นคือท่านนะบีในฐานะที่ท่านเป็นผู้นำ แต่ก็หมายถึงว่าบรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลายกระทำด้วย ในการนี้จึงได้ระบุว่า บรรดามุมินเป็นผู้กระทำ

فَسِيحُوا فِي الْأَرْضِ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللَّهِ وَأَنَّ اللَّهَ مُخْزِي الْكَافِرِينَ ﴿٢﴾

2. ดังนั้นพวกท่าน[1] จงท่องเที่ยวไปในแผ่นดินสี่เดือน[2] และพึงรู้เถิดว่า แท้จริงพวกท่านนั้นมิใช่ผู้ที่จะทำให้อัลลอฮฺหมดความสามารถ[3] ก็หาไม่และแท้จริงอัลลอฮฺจะทรงให้ผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลายอัปยศ

وَأَذَانٌ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى النَّاسِ يَوْمَ الْحَجِّ الْأَكْبَرِ أَنَّ اللَّهَ بَرِيءٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ وَرَسُولُهُ فَإِن تُبْتُمْ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَإِن تَوَلَّيْتُمْ فَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللَّهِ وَبَشِّرِ الَّذِينَ كَفَرُوا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣﴾

3. และเป็นการประกาศจากอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ แด่ประชาชนทั้งหลายในวันฮัจญ์อันใหญ่ยิ่ง[4] ว่าแท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงพ้นข้อผูกพันธ์[5] จากมุชริกทั้งหลาย และรอซูลของพระองค์ก็พ้นข้อผูกพันธ์นั้นด้วย และหากพวกเจ้า[6] สำนึกผิด และกลับตัว[7] มันก็เป็นสิ่งดีแก่พวกเจ้า และหากพวกเจ้าผินหลังให้ก็พึงรู้เถิดว่า แท้จริงพวกเจ้านั้นมิใช่ผู้ที่จะทำให้อัลลอฮฺหมดความสามารถ[8] ได้ และจงแจ้งข่าวดีแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเหล่านั้นเถิดด้วยการลงโทษอันเจ็บแสบ

---

[1] คือใช้ให้บรรดาผู้ศรัทธาประกาศแก่พวกมุชริกว่าจงท่องเที่ยวฯ

[2] หมายถึงเปิดโอกาสให้พวกเขาใช้ชีวิตในแผ่นดินด้วยความปลอดภัยภายในสี่เดือน เพื่อพิจารณาตัวเองว่าจะกำหนดวิถีชีวิตของตนเองอย่างไร ถ้าจะอยู่ในสันติก็จงรับนับถืออิสลาม หรือไม่ก็อยู่ภายใต้กฎหมายอิสลามโดยมีอิสระในการนับถือศาสนา แต่ถ้าจะตั้งตนเป็นผู้บ่อนทำลายก็จงเตรียมตัวไว้ เพื่อจะได้ไม่กล่าวหาฝ่ายมุสลิมว่า ปฏิบัติการโดยไม่ประกาศให้ทราบล่วงหน้า ทั้งนี้หลังจากครบกำหนดเวลาสี่เดือนนับตั้งแต่วันประกาศเป็นต้นไป คือวันที่ 10 ของซุลฮิจญะฮฺ ปีที่ 9 ของฮิจญเราะฮฺอันเป็นวันเชือดกุรฺบาน และจะสิ้นสุดในวันที่ 10 เดือนระบีอุลอาคิร ปีที่ 10 ของฮิจญเราะฮฺ

[3] คือหมดความสามารถที่จะลงโทษพวกท่านได้ จะเป็นการลงโทษในโลกนี้หรือปรโลกก็ตาม

[4] คือวันแห่งการประกอบพิธีฮัจญ์ อันหมายถึงวันเชือดกุรฺบาน ซึ่งตรงกับวันที่ 10 เดือนซุลฮิจญะฮฺ ปีที่ 9 ของฮิจญเราะฮฺ

[5] คือพ้นจากพันธะสัญญาที่เป็นข้อผูกพันใด ๆ ทั้งสิ้น

[6] หมายถึงพวกมุชริก

[7] คือรับนับถือ อัล-อิสลาม

[8] คือหมดความสามารถที่จะลงโทษ

إِلَّا ٱلَّذِينَ عَٰهَدتُّم مِّنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ثُمَّ لَمْ
يَنقُصُوكُمْ شَيْـًٔا وَلَمْ يُظَٰهِرُوا۟ عَلَيْكُمْ أَحَدًا
فَأَتِمُّوٓا۟ إِلَيْهِمْ عَهْدَهُمْ إِلَىٰ مُدَّتِهِمْ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ
ٱلْمُتَّقِينَ ﴿٤﴾

4. นอกจากบรรดาผู้สักการะเจว็ด (มุชริกีน) ที่พวกเจ้าได้ทำสัญญาไว้ แล้วพวกเขามิได้ผิดสัญญาแก่พวกเจ้าแต่อย่างใด และมิได้สนับสนุนผู้ใดต่อต้านพวกเจ้า ดังนั้นจงให้ครบถ้วนแก่พวกเขาซึ่งสัญญาของพวกเขาจนถึงกำหนดเวลาของพวกเขาเถิด แท้จริงอัลลอฮฺนั้น ทรงชอบผู้ที่ยำเกรงทั้งหลาย

فَإِذَا ٱنسَلَخَ ٱلْأَشْهُرُ ٱلْحُرُمُ فَٱقْتُلُوا۟ ٱلْمُشْرِكِينَ
حَيْثُ وَجَدتُّمُوهُمْ وَخُذُوهُمْ وَٱحْصُرُوهُمْ وَٱقْعُدُوا۟
لَهُمْ كُلَّ مَرْصَدٍ ۚ فَإِن تَابُوا۟ وَأَقَامُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ
وَءَاتَوُا۟ ٱلزَّكَوٰةَ فَخَلُّوا۟ سَبِيلَهُمْ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ
غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٥﴾

5. ครั้นเมื่อบรรดาเดือนต้องห้าม[1] เหล่านั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว ก็จงประหัตประหารมุชริกเหล่านั้น ณ ที่ใดก็ตามที่พวกเจ้าพบพวกเขา และจงจับพวกเขาและจงล้อมพวกเขา และจงนั่งสอดส่องพวกเขาทุกจุดที่สอดส่อง[2] แต่ถ้าพวกเขาสำนึกผิดกลับตัว และดำรงไว้ซึ่งการละหมาด และชำระซะกาตแล้วไซร้ ก็จงปล่อยพวกเขาไป แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษผู้ทรงเอ็นดูเมตตา

وَإِنْ أَحَدٌ مِّنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ٱسْتَجَارَكَ فَأَجِرْهُ
حَتَّىٰ يَسْمَعَ كَلَٰمَ ٱللَّهِ ثُمَّ أَبْلِغْهُ مَأْمَنَهُۥ ۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ
قَوْمٌ لَّا يَعْلَمُونَ ﴿٦﴾

6. และหากว่ามีคนใดในหมู่มุชริกได้ขอให้เจ้าคุ้มครอง[3] ก็จงคุ้มครองเขาเถิด จนกว่าเขาจะได้ยินดำรัส[4] ของอัลลอฮฺ แล้วจงส่งเขายังที่

---

[1] คือสี่เดือนที่ให้พวกมุชริกพิจารณาตัวเอง

[2] คือเพื่อจัดการแก่พวกเขา โดยไม่ปล่อยให้พวกเขารอดพ้นไปได้

[3] คือคุ้มครองให้พ้นจากอันตรายที่จะได้รับจากฝ่ายมุสลิม เพราะมุสลิมกำลังต่อสู้กับฝ่ายมุชริกอยู่ และการที่ให้ความคุ้มครองแก่เขานั้น เพราะเขายังไม่รู้อะไร

[4] คือได้รับฟังโองการของอัลลอฮฺ และมีเวลาพอแก่การใคร่ครวญ แต่ถ้าเขาศรัทธาก็เป็นการดีแก่เขา แต่ถ้าเขาปฏิเสธก็เป็นสิทธิของเขา และจะไม่ได้รับความคุ้มครองอีกในโอกาสต่อไป

ปลอดภัย[1] ของเขา นั่นก็เพราะว่าพวกเขาเป็นกลุ่มชนที่ไม่รู้[2]

كَيْفَ يَكُونُ لِلْمُشْرِكِينَ عَهْدٌ عِندَ ٱللَّهِ وَعِندَ رَسُولِهِۦٓ إِلَّا ٱلَّذِينَ عَٰهَدتُّمْ عِندَ ٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ ۖ فَمَا ٱسْتَقَٰمُوا۟ لَكُمْ فَٱسْتَقِيمُوا۟ لَهُمْ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلْمُتَّقِينَ ﴿٧﴾

7. จะเป็นไปได้อย่างไรแก่มุชริกีนที่จะมีสัญญาใด ๆ ณ ที่อัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ได้[3] นอกจากบรรดาผู้ที่พวกเจ้าได้ทำสัญญาไว้ที่อัล-มัสยิดิลฮะรอม[4]เท่านั้น ดังนั้นตราบใดที่พวกเขาเที่ยงธรรมต่อพวกเจ้า ก็จงเที่ยงธรรมต่อพวกเขา แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงชอบบรรดาผู้มีความยำเกรง

كَيْفَ وَإِن يَظْهَرُوا۟ عَلَيْكُمْ لَا يَرْقُبُوا۟ فِيكُمْ إِلًّا وَلَا ذِمَّةً ۚ يُرْضُونَكُم بِأَفْوَٰهِهِمْ وَتَأْبَىٰ قُلُوبُهُمْ وَأَكْثَرُهُمْ فَٰسِقُونَ ﴿٨﴾

8. (จะมีสัญญาใด[5]) อย่างไรเล่า และหากพวกเขามีชัยชนะเหนือพวกเจ้า พวกเขาก็ไม่คำนึงถึงเครือญาติ และพันธะสัญญาใด ๆ[6] ในหมู่พวกเจ้า พวกเขาทำให้พวกเจ้าพึงพอใจด้วยลมปากของพวกเขาเท่านั้น โดยที่หัวใจของพวกเขาปฏิเสธ และส่วนมากของพวกเขานั้นเป็นผู้ละเมิด

ٱشْتَرَوْا۟ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَصَدُّوا۟ عَن سَبِيلِهِۦٓ ۚ إِنَّهُمْ سَآءَ مَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٩﴾

9. พวกเขาได้เอาบรรดาโองการของอัลลอฮฺแลกเปลี่ยนกับราคาอันเล็กน้อย[7] แล้วก็ขัดขวาง (ผู้คน[8]) ให้ออกจากทางของอัลลอฮฺ แท้จริงพวกเขานั้น สิ่งที่พวกเขาทำอยู่ช่างชั่วช้าจริง ๆ

---

[1] คือที่ที่เขาได้รับความปลอดภัย

[2] คือไม่รู้บทบัญญัติของอัลลอฮฺ

[3] เพราะพวกเขาเป็นผู้บ่อนทำลายไม่เคยรักษาสัญญาที่เคยทำไว้

[4] คือทำสัญญาไว้แก่บะนูกินานะฮฺ และบะนูเฎาะมิเราะฮฺ

[5] เป็นข้อความที่ละไว้

[6] คือไม่คำนึงว่าใครจะเป็นเครือญาติหรือมีพันธะสัญญากับใครในหมู่พวกเจ้า

[7] หมายถึงว่า การที่พวกเขาปฏิเสธศรัทธาต่อบรรดาโองการของอัลลอฮฺโดยเห็นแก่ผลประโยชน์เล็ก ๆ น้อย ๆ นั้น ประหนึ่งว่าพวกเขาเอาบรรดาโองการที่พวกเขาได้รับไปแลกเปลี่ยนกับราคาอันเล็กน้อย

[8] คือผู้คนที่ต้องการรู้ความจริงเพื่อเลื่อมใสศรัทธา

لَا يَرْقُبُونَ فِي مُؤْمِنٍ إِلًّا وَلَا ذِمَّةً ۚ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُعْتَدُونَ ﴿١٠﴾

10. พวกเขาจะไม่คำนึงถึงเครือญาติและพันธะสัญญาในผู้ศรัทธาคนหนึ่งคนใด[1] และชนเหล่านี้แหละพวกเขาคือผู้ละเมิด

فَإِن تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ ۗ وَنُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿١١﴾

11. แล้วหากพวกเขาสำนึกผิดกลับตัว และดำรงไว้ซึ่งการละหมาด และชำระซะกาตแล้วไซร้ ก็เป็นพี่น้องของพวกเจ้าในศาสนา และเราจะแจกแจงบรรดาโองการไว้แก่กลุ่มชนที่รู้[2]

وَإِن نَّكَثُوا أَيْمَانَهُم مِّن بَعْدِ عَهْدِهِمْ وَطَعَنُوا فِي دِينِكُمْ فَقَاتِلُوا أَئِمَّةَ الْكُفْرِ ۙ إِنَّهُمْ لَا أَيْمَانَ لَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَنتَهُونَ ﴿١٢﴾

12. และถ้าหากพวกเขาทำลายคำมั่นสัญญาของพวกเขา หลังจากที่พวกเขาได้ทำสัญญาไว้[3] และใส่ร้ายในศาสนา[4] ของพวกเจ้าแล้วไซร้ ก็จงต่อสู้บรรดาผู้นำแห่งการปฏิเสธศรัทธา[5] เถิด แท้จริงพวกเขานั้นหาได้มีคำมั่นสัญญาใด ๆ[6] แก่พวกเขาไม่ เพื่อว่าพวกเขาจะหยุดยั้ง

---

[1] ได้อธิบายไว้ในเชิงอรรถของอายะฮฺที่ 8 ในซูเราะฮฺนี้

[2] คือกลุ่มชนที่ใช้สติปัญญาและมีความเข้าใจ

[3] คำว่า นั้น ถ้าจะแปลว่า การทำสัญญาของพวกเขาก็ได้ แต่ถ้าจะแปลว่า พวกเขาได้ทำสัญญาไว้ก็ดี เพราะได้ความชัดเจน และเป็นสำนวนไทยดีกว่า ทั้งนี้เนื่องจากคำว่า ซึ่งเป็นสรรพนามนั้น แม้ว่าในการ จะตกในตำแหน่ง แต่ความเป็นจริงตามหลักภาษานั้น มันตกในตำแหน่งประธานของคำว่า ทั้ง ๆ ที่คำว่า เป็นอาการนาม เพราะหลักภาษาอาหรับนั้นอาการนามทำหน้าที่กริยาด้วย

[4] คือกล่าวหาว่าเป็นศาสนาที่ไม่เหมาะไม่ควรนานาประการ หรือในปัจจุบันนี้อาจมีผู้กล่าวว่าเป็นศาสนาที่ล้าสมัย คร่ำครึ และถ้าใครถือปฏิบัติก็ให้รู้ว่าเชย และเป็นที่น่าละอาย

[5] คือผู้ที่ทำลายคำมั่นสัญญา และใส่ร้ายศาสนา เพราะบุคคลประเภทนี้ถือว่าเป็นหัวหน้าในการปฏิเสธศรัทธา

[6] คือไม่เคยรักษาสัญญาใด ๆ ประหนึ่งว่าพวกเขาไม่เคยมีพันธะสัญญาใด ๆ กับใคร

13. พวกเจ้าจะไม่ต่อสู้กระนั้นหรือ ซึ่งกลุ่มชนที่ทำลายคำมั่นสัญญาของพวกเขา และมุ่งขับไล่รอซูลให้ออกไป ทั้ง ๆ ที่พวกเขาได้เริ่มปฏิบัติแก่พวกเจ้าก่อนเป็นครั้งแรก พวกเจ้ากลัวพวกเขากระนั้นหรือ อัลลอฮฺต่างหากเล่า คือผู้ที่สมควรแก่การที่พวกเจ้าจะกลัว หากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธา

أَلَا تُقَٰتِلُونَ قَوْمًا نَّكَثُوٓا۟ أَيْمَٰنَهُمْ
وَهَمُّوا۟ بِإِخْرَاجِ ٱلرَّسُولِ وَهُم
بَدَءُوكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ ۚ أَتَخْشَوْنَهُمْ ۚ
فَٱللَّهُ أَحَقُّ أَن تَخْشَوْهُ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٣﴾

14. พวกเจ้าจงต่อสู้พวกเขาเถิด อัลลอฮฺจะได้ทรงลงโทษพวกเขาด้วยมือของพวกเจ้า และจะได้ทรงหยามพวกเขา และจะได้ทรงช่วยเหลือพวกเจ้าให้ได้รับชัยชนะเหนือพวกเขา และจะได้ทรงบำบัด[1] หัวอกของกลุ่มชนที่ศรัทธาทั้งหลาย

قَٰتِلُوهُمْ يُعَذِّبْهُمُ ٱللَّهُ بِأَيْدِيكُمْ وَيُخْزِهِمْ
وَيَنصُرْكُمْ عَلَيْهِمْ وَيَشْفِ صُدُورَ
قَوْمٍ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٤﴾

15. และจะได้ทรงให้หมดไปซึ่งความกริ้วโกรธแห่งหัวใจของพวกเขา และอัลลอฮฺนั้นจะทรงอภัยโทษแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และอัลลอฮฺคือผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ

وَيُذْهِبْ غَيْظَ قُلُوبِهِمْ ۗ وَيَتُوبُ ٱللَّهُ
عَلَىٰ مَن يَشَآءُ ۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٥﴾

16. หรือพวกเจ้าคิดว่าพวกเจ้าจะถูกปล่อยไว้[2] โดยที่อัลลอฮฺยังมิได้ทรงรู้[3] บรรดาผู้ที่ต่อสู้ใน

أَمْ حَسِبْتُمْ أَن تُتْرَكُوا۟ وَلَمَّا يَعْلَمِ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ

---

[1] คือบำบัดความไม่สบายใจ และความกังวลใจ เนื่องจากการรุกรานของฝ่ายศัตรูให้หมดไปจากหัวอกของผู้ศรัทธา

[2] คือถูกปล่อยไว้ให้กล่าวแต่เพียงว่าพวกเราศรัทธาต่ออัลลอฮฺแล้วก็เพียงพอกระนั้นหรือ โดยที่ยังมิได้ทดสอบว่าใครในหมู่พวกเจ้ามีความจริงในการศรัทธาต่อพระองค์ และการทดสอบนั้นก็คือการต่อสู้กับฝ่ายศัตรูทั้งด้วยชีวิตและทรัพย์สมบัติ

[3] ความจริงอัลลอฮฺทรงรู้อย่างดียิ่งว่าใครเป็นผู้ต่อสู้ทั้งชีวิตและทรัพย์ของเขา แต่ที่พระองค์ทรงทดสอบนั้นก็เพื่อให้ตัวของตนเองได้รู้ว่าตนนั้นมีความศรัทธาด้วยใจจริงหรือเปล่าเท่านั้น และรู้ว่าตนเองได้ยึดถือใครบ้างเป็นเพื่อนสนิทอื่นจากอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์และบรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลายด้วย และก็การที่พระองค์ทรงกล่าวในสำนวนที่ว่า โดยที่พระองค์ยังมิทรงรู้ นั้น ก็เพื่อให้เป็นไปตามสภาพของมนุษย์โดยทั่ว ๆ ไปเท่านั้น อนึ่ง ข้อความดังกล่าวนี้มีปรากฏอยู่ในอายะฮฺที่ 142 ของซูเราะฮฺ อาละอิมรอน

جَٰهَدُواْ مِنكُمْ وَلَمْ يَتَّخِذُواْ مِن دُونِ ٱللَّهِ وَلَا رَسُولِهِۦ وَلَا ٱلْمُؤْمِنِينَ وَلِيجَةً ۚ وَٱللَّهُ خَبِيرٌۢ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾

หมู่พวกเจ้า และมิได้ยึดถือเพื่อนสนิท[1] อื่นจากอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ และอื่นจากผู้ศรัทธาทั้งหลาย และอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้อย่างละเอียดในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ

مَا كَانَ لِلْمُشْرِكِينَ أَن يَعْمُرُواْ مَسَٰجِدَ ٱللَّهِ شَٰهِدِينَ عَلَىٰٓ أَنفُسِهِم بِٱلْكُفْرِ ۚ أُوْلَٰٓئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَٰلُهُمْ وَفِى ٱلنَّارِ هُمْ خَٰلِدُونَ ﴿١٧﴾

17. ไม่บังควรแก่มุชริกทั้งหลายที่จะบูรณะ[2] บรรดามัสยิดของอัลลอฮฺ ในฐานะที่พวกเขายืนยันแก่ตัวของพวกเขาเองแล้ว ซึ่งการปฏิเสธศรัทธา[3] ชนเหล่านี้แหละบรรดาการงานของพวกเขาไร้ผลและในนรกนั้นพวกเขาจะอยู่ตลอดกาล

إِنَّمَا يَعْمُرُ مَسَٰجِدَ ٱللَّهِ مَنْ ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ وَأَقَامَ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَى ٱلزَّكَوٰةَ وَلَمْ يَخْشَ إِلَّا ٱللَّهَ ۖ فَعَسَىٰٓ أُوْلَٰٓئِكَ أَن يَكُونُواْ مِنَ ٱلْمُهْتَدِينَ ﴿١٨﴾

18. แท้จริงที่จะบูรณะบรรดามัสยิดของอัลลอฮฺนั้นคือผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และวันปรโลกและได้ดำรงไว้ซึ่งการละหมาด และชำระซะกาตและเขามิได้ยำเกรงนอกจากอัลลอฮฺเท่านั้น ดังนั้นจึงหวังได้ว่า ชนเหล่านี้แหละจะเป็นผู้อยู่ในหมู่ผู้รับคำแนะนำ

۞ أَجَعَلْتُمْ سِقَايَةَ ٱلْحَآجِّ وَعِمَارَةَ ٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ

19. พวกเจ้าได้ถือเอาการให้น้ำดื่ม[4]แก่ผู้ประกอบ

---

[1] หมายถึงเพื่อนสนิทที่เป็นมุชริกและที่เป็นมุนาฟิก

[2] หมายถึงการประกอบอิบาดะฮฺในบรรดามัสยิดของพระองค์ เฉพาะอย่างยิ่งอัลมัสยิดิลฮะรอม ทั้งนี้ตามแนวทางของพวกเขา ซึ่งมีการกระทำชิริกรวมอยู่ด้วย และยังหมายถึงการปรับปรุงและบำรุงรักษาด้วย

[3] คือปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ด้วยการทำชิริก หรือสักการะเจว็ด และปฏิเสธศรัทธาต่อท่านนะบีมุฮัมมัดด้วย

[4] หมายถึงบรรดาผู้ที่ให้น้ำดื่ม

كَمَنْ ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ وَجَٰهَدَ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ ۚ
لَا يَسْتَوُۥنَ عِندَ ٱللَّهِ ۗ وَٱللَّهُ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ
ٱلظَّٰلِمِينَ ١٩

พิธีฮัจญ์ และการบูรณะมัสยิดอัล-ฮะรอม[1] ดั่งผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และวันปรโลก และต่อสู้ในทางของอัลลอฮฺกระนั้นหรือ เขาเหล่านั้นย่อมไม่เท่าเทียมกัน ณ ที่อัลลอฮฺ และอัลลอฮฺนั้นจะไม่ทรงแนะนำกลุ่มชนที่เป็นผู้อธรรม

ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَهَاجَرُوا۟ وَجَٰهَدُوا۟ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ
بِأَمْوَٰلِهِمْ وَأَنفُسِهِمْ أَعْظَمُ دَرَجَةً عِندَ ٱللَّهِ ۚ وَأُو۟لَٰٓئِكَ
هُمُ ٱلْفَآئِزُونَ ٢٠

20. บรรดาผู้ที่ศรัทธา และอพยพและต่อสู้ในทางของอัลลอฮฺทั้งด้วยทรัพย์สมบัติของพวกเขาและชีวิตของพวกเขานั้นย่อมเป็นผู้มีระดับชั้นยิ่งใหญ่กว่า ณ ที่อัลลอฮฺ และชนเหล่านี้แหละพวกเขาคือผู้มีชัยชนะ

يُبَشِّرُهُمْ رَبُّهُم بِرَحْمَةٍ مِّنْهُ وَرِضْوَٰنٍ
وَجَنَّٰتٍ لَّهُمْ فِيهَا نَعِيمٌ مُّقِيمٌ ٢١

21. พระเจ้าของพวกเขาทรงแจ้งข่าวดีแก่พวกเขาด้วยความกรุณาเมตตาจากพระองค์ และด้วยความปิติยินดี และบรรดาสวนสวรรค์[2] ด้วยซึ่งในสวนสวรรค์เหล่านั้น พวกเขาจะได้รับสิ่งอำนวยความสุขอันจีรังยั่งยืน

خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عِندَهُۥٓ أَجْرٌ
عَظِيمٌ ٢٢

22. โดยที่พวกเขาจะพำนักอยู่ในสวนสวรรค์เหล่านั้นตลอดกาล แท้จริงอัลลอฮฺนั้น ณ ที่พระองค์มีรางวัลอันยิ่งใหญ่

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَتَّخِذُوٓا۟ ءَابَآءَكُمْ

23. บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าได้ถือเอาบิดาของพวกเจ้า และพี่น้องของพวกเจ้าเป็น

---

[1] คือซ่อมแซมอัล-มัสยิดิล ฮะรอม ทั้งนี้เป็นการอ้างของชาวมักกะฮฺ และถือเป็นคุณความดีของพวกเขาเท่าเทียมกับผู้ศรัทธา

[2] คือนอกจากอัลลอฮฺจะทรงเอ็นดูเมตตาแก่พวกเขาแล้ว พระองค์ยังทรงปิติยินดีในพวกเขา และพวกเขาจะได้เข้าสวรรค์ด้วย

وَإِخْوَٰنَكُمْ أَوْلِيَآءَ إِن ٱسْتَحَبُّوا۟ ٱلْكُفْرَ عَلَى ٱلْإِيمَـٰنِ ۚ وَمَن يَتَوَلَّهُم مِّنكُمْ فَأُو۟لَـٰٓئِكَ هُمُ ٱلظَّـٰلِمُونَ ﴿٢٣﴾

มิตร หากพวกเขาชอบการปฏิเสธศรัทธา[1] เหนือการอีมาน และผู้ใดในหมู่พวกเจ้าให้พวกเขาเป็นมิตรแล้ว ชนเหล่านี้แหละพวกเขาคือผู้อธรรม

قُلْ إِن كَانَ ءَابَآؤُكُمْ وَأَبْنَآؤُكُمْ وَإِخْوَٰنُكُمْ وَأَزْوَٰجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَٰلٌ ٱقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَـٰرَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَـٰكِنُ تَرْضَوْنَهَآ أَحَبَّ إِلَيْكُم مِّنَ ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَجِهَادٍ فِى سَبِيلِهِۦ فَتَرَبَّصُوا۟ حَتَّىٰ يَأْتِىَ ٱللَّهُ بِأَمْرِهِۦ ۗ وَٱللَّهُ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلْفَـٰسِقِينَ ﴿٢٤﴾

24. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า หากบรรดาบิดาของพวกเจ้าและบรรดาลูก ๆ ของพวกเจ้าและบรรดาพี่น้องของพวกเจ้า และบรรดาคู่ครองของพวกเจ้า และบรรดาญาติของพวกเจ้า และบรรดาทรัพย์สมบัติที่พวกเจ้าแสวงหาไว้ และสินค้าที่พวกเจ้ากลัวว่าจะจำหน่ายมันไม่ออก และบรรดาที่อยู่อาศัยที่พวกเจ้าพึงพอใจมันนั้น เป็นที่รักใคร่แก่พวกเจ้ายิ่งกว่าอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์และการต่อสู้ในทางของพระองค์แล้วไซร้ ก็จงรอคอยกันเถิดจนกว่าอัลลอฮฺจะทรงนำมาซึ่งกำลัง[2] ของพระองค์ และอัลลอฮฺนั้นจะไม่ทรงนำทางแก่กลุ่มชนที่ละเมิด

---

[1] การปฏิเสธศรัทธานั้นเกิดขึ้นได้ในหลายกรณี แม้แต่การปฏิเสธอายะฮฺอัล-กุรฺอาน เพียงอายะฮฺเดียวก็กลายเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาแล้ว เป็นต้นว่าการบิดเบือนความหมายอัล-กุรฺอานให้เฉไปเป็นอื่น เนื่องจากไม่เชื่อว่าเป็นจริงในความหมายของอัล-กุรฺอาน เช่นการบิดเบือนว่าสิ่งที่อัลลอฮฺเตรียมไว้ต้อนรับบรรดาผู้ศรัทธาในสวนสวรรค์ อันได้แก่ผลไม้นานาชนิด เนื้อนกชนิดต่าง ๆ ตามที่ชาวสวรรค์ปรารถนาตลอดจนคู่ครองอันบริสุทธิ์ และฮูรุลอีนที่มีความสวยงามเป็นเลิศ นับว่าเป็นสิ่งจูงใจให้ผู้คนกระทำตามเท่านั้นหาใช่เป็นความจริงแต่ประการใดไม่ และเช่นบิดเบือนว่า ที่ทะเลแดงแยกเป็นทางเดิน เนื่องจากการที่ท่านนะบีมูซาใช้ไม้เท้าของท่านตีลงไปด้วยคำสั่งของอัลลอฮฺนั้นว่า เป็นเวลาที่น้ำลดโดยประจวบเหมาะและคำที่ว่าตีนั้น ก็บิดเบือนเป็นการหยั่งดูว่าตรงไหนตื้น ตรงไหนลึก ดังกล่าวนี้เป็นวิธีการอันแยบยลของขบวนการก็อดยานีย์ ในการปฏิเสธความหมายของอัล-กุรฺอาน ดังนั้นพวกนี้จึงถูกถือว่าเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา (กาฟิรฺ) และห้ามมิให้คบค้าสมาคมกับพวกนี้ แม้ว่าพวกเขาจะเป็นพ่อแม่พี่น้องก็ตาม ถ้าดื้อดึงก็เท่ากับเป็นการละเมิดคำสั่งของอัลลอฮฺ

[2] หมายถึงนำการลงโทษของพระองค์มา กล่าวคือถ้ายังรักบุคคลดังกล่าวยิ่งกว่า คำสั่งของอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์แล้วก็จงรอการลงโทษจากพระองค์เถิด

25. แท้จริงอัลลอฮฺได้ทรงช่วยเหลือพวกเจ้าแล้วในสนามรบอันมากมาย และในวันแห่งสงครามฮุนัยน์[1] ด้วย ขณะที่การมีจำนวนมากของพวกเจ้าทำให้พวกเจ้าพึงใจ[2] แล้วมันก็มิได้อำนวยประโยชน์แก่พวกเจ้าแต่อย่างใด และแผ่นดินก็แคบแก่พวกเจ้า[3] ทั้ง ๆ ที่มันกว้างอยู่ แล้วพวกเจ้าก็หันหลังหนี

لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ فِي مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ ۙ وَيَوْمَ
حُنَيْنٍ ۙ إِذْ أَعْجَبَتْكُمْ كَثْرَتُكُمْ فَلَمْ تُغْنِ
عَنكُمْ شَيْئًا وَضَاقَتْ عَلَيْكُمُ
الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُم
مُّدْبِرِينَ ﴿٢٥﴾

26. และอัลลอฮฺก็ได้ทรงประทานลงมาซึ่งความสงบใจจากพระองค์แก่รอซูลของพระองค์และแก่บรรดาผู้ศรัทธาเหล่านั้น[4] และได้ทรงให้ไพร่พลลง[5]มา ซึ่งพวกเจ้าไม่เห็นพวกเขา และได้ทรงลงโทษบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเหล่านั้น[6] และนั่นคือการตอบแทนแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา

ثُمَّ أَنزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ
وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَنزَلَ جُنُودًا لَّمْ تَرَوْهَا
وَعَذَّبَ الَّذِينَ كَفَرُوا ۚ وَذَٰلِكَ جَزَاءُ
الْكَافِرِينَ ﴿٢٦﴾

27. และพระองค์ก็ทรงอภัยโทษหลังจากนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษผู้ทรงเอ็นดูเมตตา

ثُمَّ يَتُوبُ اللَّهُ مِن بَعْدِ ذَٰلِكَ عَلَىٰ مَن يَشَاءُ ۗ
وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٧﴾

---

[1] ฮุนัยน์เป็นที่ราบต่ำซึ่งตั้งอยู่ระหว่างมักกะฮฺกับฏออิฟ ได้เกิดการสู้รบกันขึ้นที่นี่ระหว่างมุสลิมีนกับพวกมุชริก ฮะวาซิน ชาวฏออิฟในปีที่ 8 ของฮิจญเราะฮฺ แล้วสงครามนี้จึงถูกเรียกว่า สงครามฮุนัยน์

[2] โดยกล่าวว่า วันนี้เราจะไม่แพ้ฝ่ายที่มีจำนวนน้อยเป็นอันขาด ทั้งนี้โดยที่ฝ่ายมุสลิมมีจำนวนทหารหมื่นคน และฝ่ายกุฟฟารมีสี่พันคนเท่านั้น

[3] คือด้วยความกลัวจนไม่รู้ว่าจะหนีไปทางไหนที่ปลอดภัยประหนึ่งว่าแผ่นดินนั้น แคบเสียนี่กระไร ทั้งๆ ที่มันกว้างขวาง และความที่ว่าไม่อำนวยประโยชน์ให้แก่พวกเจ้าแต่อย่างใดนั้น หมายถึงไม่ทำให้พวกเจ้าชนะได้

[4] คือให้รอซูลและบรรดาผู้ศรัทธาสงบใจไว้ได้แล้วผนึกกำลังต่อสู้ใหม่

[5] คือไพร่พลที่เป็นมลาอิกะฮฺ

[6] คือให้พวกเขาถูกประหัตประหาร และถูกจับเป็นเชลยศึก

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِنَّمَا ٱلۡمُشۡرِكُونَ
نَجَسٞ فَلَا يَقۡرَبُواْ ٱلۡمَسۡجِدَ ٱلۡحَرَامَ بَعۡدَ
عَامِهِمۡ هَٰذَاۚ وَإِنۡ خِفۡتُمۡ عَيۡلَةٗ فَسَوۡفَ
يُغۡنِيكُمُ ٱللَّهُ مِن فَضۡلِهِۦٓ إِن شَآءَۚ إِنَّ ٱللَّهَ
عَلِيمٌ حَكِيمٞ ٢٨

28. บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย แท้จริงบรรดามุชริกนั้นโสมม[1] ดังนั้นพวกเขาจงอย่าเข้าใกล้อัล-มัสยิดิลฮะรอม หลังจากปีของพวกเขา[2] นี้ และหากพวกเจ้ากลัวความยากจน[3] อัลลอฮฺก็จะทรงให้พวกเจ้ามั่งมี จากความกรุณาของพระองค์ หากพระองค์ทรงประสงค์แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ

قَٰتِلُواْ ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَلَا بِٱلۡيَوۡمِ
ٱلۡأٓخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥ
وَلَا يَدِينُونَ دِينَ ٱلۡحَقِّ مِنَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ
ٱلۡكِتَٰبَ حَتَّىٰ يُعۡطُواْ ٱلۡجِزۡيَةَ عَن يَدٖ
وَهُمۡ صَٰغِرُونَ ٢٩

29. พวกเจ้าจงต่อสู้บรรดาผู้ที่ไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและต่อวันปรโลก[4] และไม่งดเว้นสิ่งที่อัลลอฮฺและรอซูล[5] ห้ามไว้ และไม่ปฏิบัติตามศาสนาแห่งความสัจจะ[6] อันได้แก่บรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์ [7] จนกว่าพวกเขาจะจ่ายอัล-ญิซยะฮฺ[8] จากมือของพวกเขา[9]เอง ในสภาพที่พวกเขาเป็นผู้ต่ำต้อย

---

[1] คือโสมมในการเชื่อถืออย่างเลอะเทอะและสักการะเจว็ด ตลอดจนดื้อด้านต่อคำเชิญชวนของพระผู้เป็นเจ้า

[2] คือปีฮิจญ์เราะฮฺที่ 9

[3] เนื่องจากมิได้ติดต่อทำการค้าขายกับพวกมุชริก

[4] หมายถึงพวกยิวและพวกคริสต์ เพราะการที่พวกเขาปฏิเสธศรัทธาต่อนะบีมุฮัมมัดนั้นถือว่าเขาปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺและวันปรโลกด้วย

[5] หมายถึงท่านนะบีมูซาและนะบีอีซา

[6] หมายถึงบัญญัติศาสนาอันแท้จริงที่มีอยู่ในคัมภีร์เตารอตและอินญีล

[7] คือพวกยิวและคริสต์

[8] อัล-ญิซยะฮฺ คือเงินค่าหัวที่ถูกกำหนดแก่ผู้ที่มิใช่มุสลิม เป็นการชดเชยที่เขาได้รับความคุ้มครองทั้งชีวิตของเขาและทรัพย์สมบัติของพวกเขา ทั้งนี้หลังจากที่พวกเขาปราชัยและอยู่ภายใต้การปกครองของอิสลาม

[9] คือนำมาหยิบยื่นด้วยมือของตนเอง จะฝากใครมามอบให้แทนไม่ได้

وَقَالَتِ ٱلْيَهُودُ عُزَيْرٌ ٱبْنُ ٱللَّهِ وَقَالَتِ ٱلنَّصَٰرَى ٱلْمَسِيحُ ٱبْنُ ٱللَّهِ ۖ ذَٰلِكَ قَوْلُهُم بِأَفْوَٰهِهِمْ ۖ يُضَٰهِـُٔونَ قَوْلَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِن قَبْلُ ۚ قَٰتَلَهُمُ ٱللَّهُ ۚ أَنَّىٰ يُؤْفَكُونَ ﴿٣٠﴾

30. และชาวยิวได้กล่าวว่า อุซัยร[1]เป็นบุตรของอัลลอฮฺ และชาวคริสต์ได้กล่าวว่า อัล-มะซีหฺ[2] เป็นบุตรของอัลลอฮฺ นั่นคือถ้อยคำที่พวกเขากล่าวขึ้นด้วยปากของพวกเขาเอง ซึ่งคล้ายกับถ้อยคำของบรรดาผู้ที่ได้ปฏิเสธการศรัทธามาก่อน ขออัลลอฮฺทรงละอฺนัต[3] พวกเขาด้วยเถิด พวกเขาถูกหันเห[4] ไปได้อย่างไร

ٱتَّخَذُوٓا۟ أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَٰنَهُمْ أَرْبَابًا مِّن دُونِ ٱللَّهِ وَٱلْمَسِيحَ ٱبْنَ مَرْيَمَ وَمَآ أُمِرُوٓا۟ إِلَّا لِيَعْبُدُوٓا۟ إِلَٰهًا وَٰحِدًا ۖ لَّآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۚ سُبْحَٰنَهُۥ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٣١﴾

31. พวกเขาได้ยึดเอาบรรดานักปราชญ์ของพวกเขา และบรรดาบาดหลวงของพวกเขาเป็นพระเจ้า[5] อื่นจากอัลลอฮฺ และยึดเอาอัล-มะซีหฺ บุตรของมัรฺยัมเป็นพระเจ้าด้วย[6] ทั้ง ๆ ที่พวกเขามิได้ถูกใช้นอกจากเพื่อเคารพสักการะผู้ที่สมควรได้รับการเคารพสักการะ[7]แต่เพียงองค์เดียว ซึ่งไม่มีผู้ใดควรได้รับการเคารพสักการะนอกจากพระองค์เท่านั้น พระองค์ทรงบริสุทธิ์จากสิ่งที่พวกเขาให้มีภาคีขึ้น

---

[1] คือนักปราชญ์ยิว ซึ่งทำหน้าที่รวบรวมบัญญัติแห่งคัมภีร์เตารอตจากบรรดาชาวยิวที่จดจำไว้ แล้วรวบรวมเป็นเล่มขึ้น ทั้งนี้หลังจากที่ต้นฉบับได้สูญหายไป ด้วยเหตุนี้เขาจึงได้รับการเคารพนับถือจนกระทั่งถูกเข้าใจว่าเป็นพระบุตรของอัลลอฮฺ

[2] หมายถึงท่านนะบีอีซา

[3] ละอฺนัตคือการขับไล่ให้ออกความเอ็นดูเมตตาของอัลลอฮฺ การขอให้อัลลอฮฺทรงละอฺนัต จึงหมายถึงขอให้อัลลอฮฺทรงขับไล่ให้ออกจากความเอ็นดูเมตตาของพระองค์ อนึ่ง พึงสังเกตด้วยว่าข้อความของอัล-กุรอานที่ว่า قاتل นั้นเป็นประโยค ดุอาฮฺ หมายถึงขอให้อัลลอฮฺทรงละอฺนัต

[4] คือหันเหออกจากความจริง

[5] เนื่องจากพวกเขาได้ยึดถือคำแนะนำของนักปราชญ์และบาดหลวงแทนบัญญัติของพระเจ้า จึงเท่ากับว่าพวกเขาถือเอานักปราชญ์และบาดหลวงเป็นพระเจ้า

[6] เนื่องจากท่านนะบีอีซาเกิดมาโดยไม่มีบิดาจึงเข้าใจผิดว่าพระเจ้าแบ่งภาคมาเกิด เลยถือว่าท่านเป็นพระเจ้า

[7] หมายถึงอัลลอฮฺ ซุบหานะฮูวะตะอาลา

يُرِيدُونَ أَن يُطْفِـُٔوا۟ نُورَ ٱللَّهِ بِأَفْوَٰهِهِمْ
وَيَأْبَى ٱللَّهُ إِلَّآ أَن يُتِمَّ نُورَهُۥ وَلَوْ كَرِهَ
ٱلْكَٰفِرُونَ ﴿٣٢﴾

32. พวกเขาต้องการเพื่อจะดับแสงสว่างของอัลลอฮฺด้วยปากของพวกเขา[1] และอัลลอฮฺนั้นไม่ทรงยินยอม นอกจากจะทรงให้แสงสว่างของพระองค์สมบูรณ์เท่านั้น และแม้ว่าบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจะชิงชังก็ตาม

هُوَ ٱلَّذِىٓ أَرْسَلَ رَسُولَهُۥ بِٱلْهُدَىٰ وَدِينِ
ٱلْحَقِّ لِيُظْهِرَهُۥ عَلَى ٱلدِّينِ كُلِّهِۦ وَلَوْ كَرِهَ
ٱلْمُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾

33. พระองค์นั้นคือผู้ที่ได้ส่งรอซูลของพระองค์มาพร้อมด้วยคำแนะนำ และศาสนาแห่งสัจจะ เพื่อที่จะทรงให้ศาสนาแห่งสัจจะนั้นประจักษ์[2] เหนือศาสนาทุกศาสนา และแม้ว่าบรรดามุชริกจะชิงชังก็ตาม

۞ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِنَّ كَثِيرًا
مِّنَ ٱلْأَحْبَارِ وَٱلرُّهْبَانِ لَيَأْكُلُونَ أَمْوَٰلَ
ٱلنَّاسِ بِٱلْبَٰطِلِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ
ٱللَّهِ ۗ وَٱلَّذِينَ يَكْنِزُونَ ٱلذَّهَبَ وَٱلْفِضَّةَ
وَلَا يُنفِقُونَهَا فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ فَبَشِّرْهُم
بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٤﴾

34. บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย แท้จริงจำนวนมากมายจากบรรดานักปราชญ์ และบาดหลวงนั้นกินทรัพย์ของประชาชนโดยไม่ชอบ[3] และขัดขวาง (ผู้คน) ให้ออกจากทางของอัลลอฮฺและบรรดาผู้ที่สะสมทองและเงิน และไม่จ่ายมันในทางของอัลลอฮฺ[4]นั้น จงแจ้งข่าวดีแก่พวกเขาเถิด ด้วยการลงโทษอันเจ็บปวด

---

[1] คือด้วยการใส่ไคล้ในอิสลาม เฉพาะอย่างยิ่งกล่าวหาว่านะบีมุฮัมมัดหาใช่เป็นรอซูลของอัลลอฮฺไม่ ทั้งนี้เพื่อมิให้ผู้คนรับนับถืออิสลาม

[2] คือประจักษ์ความเป็นจริง และความเหมาะสมเหนือทุกศาสนา

[3] คือถ้าใครติดสินบนให้ก็ตัดสินใจให้เป็นฝ่ายถูก และบิดเบือนคัมภีร์ว่าอนุญาตให้กินดอกเบี้ยผู้ที่มิใช่เป็นยิวได้ แล้วพวกเขาก็กินดอกเบี้ยที่ได้มาร่วมกัน หรือกินเงินเพื่อชี้ให้สิ่งที่เป็นที่ต้องห้ามกลับเป็นที่อนุมัติ เป็นต้น

[4] คือที่เป็นส่วนซะกาต และส่วนที่จ่ายไปด้วยความสมัครใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่บัญญัติศาสนาส่งเสริม เป็นการแสดงออกซึ่งความศรัทธาที่จะได้รับการตอบแทนจากอัลลอฮฺ

35. วันที่มัน[1] จะถูกเผาไฟนรกแห่งญะฮันนัม แล้วหน้าผากของพวกเขา และสีข้างของพวกเขา และหลังของพวกเขาจะถูกนาบด้วยมัน นี้แหละ[2] คือสิ่งที่พวกเจ้าได้สะสมไว้ เพื่อ[3]ตัวของพวกเจ้าเอง ดังนั้นจงลิ้มรสสิ่งที่พวกเจ้าสะสมไว้เถิด

يَوْمَ يُحْمَىٰ عَلَيْهَا فِي نَارِ جَهَنَّمَ فَتُكْوَىٰ بِهَا
جِبَاهُهُمْ وَجُنُوبُهُمْ وَظُهُورُهُمْ ۖ
هَٰذَا مَا كَنَزْتُمْ لِأَنفُسِكُمْ فَذُوقُوا مَا كُنتُمْ
تَكْنِزُونَ ٣٥

36. แท้จริงจำนวนเดือน[4] ณ อัลลอฮฺนั้นมีสิบสองเดือนในคัมภีร์ของอัลลอฮฺตั้งแต่วันที่พระองค์ทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดิน จากเดือนเหล่านั้นมีสี่เดือน ซึ่งเป็นเดือนที่ต้องห้าม[5] นั่นคือบัญญัติอันเที่ยงตรง ดังนั้นพวกเจ้าจงอย่าอธรรม[6]แก่ตัวของพวกเจ้าเองในเดือนเหล่านั้น และจงต่อสู้บรรดามุชริกทั้งหมด เช่นเดียวกับที่พวกเขากำลังต่อสู้พวกเจ้าทั้งหมด และพึงรู้เถิดว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นอยู่ร่วมกับบรรดาผู้ที่ยำเกรง

إِنَّ عِدَّةَ الشُّهُورِ عِندَ اللَّهِ اثْنَا عَشَرَ شَهْرًا
فِي كِتَابِ اللَّهِ يَوْمَ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ
وَالْأَرْضَ مِنْهَا أَرْبَعَةٌ حُرُمٌ ۚ ذَٰلِكَ الدِّينُ
الْقَيِّمُ ۚ فَلَا تَظْلِمُوا فِيهِنَّ أَنفُسَكُمْ ۚ وَقَاتِلُوا
الْمُشْرِكِينَ كَافَّةً كَمَا يُقَاتِلُونَكُمْ
كَافَّةً ۚ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ٣٦

---

[1] คือเงินและทองที่พวกเขาสะสมไว้

[2] คือจะมีเสียงกล่าวแก่พวกเขาในวันที่พวกเขาถูกลงโทษว่านี้แหละ...

[3] คือเพื่อลงโทษตัวเอง

[4] คือจำนวนเดือนในปีหนึ่ง

[5] คือต้องห้ามในการต่อสู้กัน ทั้งนี้เพื่อให้เป็นเดือนที่ปลอดภัยแก่ผู้ประกอบพิธีอุมเราะฮฺ และพิธีฮัจญ์ อันเป็นบัญญัติที่อัลลอฮฺได้ทรงกำหนดไว้โดยผ่านท่านนะบีอิบรอฮีม และนะบีอิสมาอีล ซึ่งเดือนเหล่านั้นได้แก่เดือน ซุลเกาะดะฮฺ ซุลฮิจญะฮฺ อัล-มุฮัรฺร็อม และเดือนรอญับ

[6] คือจงอย่าละเมิดทำการต่อสู้ในเดือนเหล่านั้น อันถือเป็นการอธรรมแก่ตัวเอง

إِنَّمَا ٱلنَّسِىٓءُ زِيَادَةٌ فِى ٱلْكُفْرِ ۖ يُضَلُّ بِهِ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ يُحِلُّونَهُۥ عَامًا وَيُحَرِّمُونَهُۥ عَامًا لِّيُوَاطِـُٔوا۟ عِدَّةَ مَا حَرَّمَ ٱللَّهُ فَيُحِلُّوا۟ مَا حَرَّمَ ٱللَّهُ ۚ زُيِّنَ لَهُمْ سُوٓءُ أَعْمَٰلِهِمْ ۗ وَٱللَّهُ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٣٧﴾

37. แท้จริงการเลื่อนเดือนที่ต้องห้ามให้ล่าช้า[1] ไปนั้นเป็นการเพิ่มในการปฏิเสธศรัทธา[2] ยิ่งขึ้น โดยที่ผู้ปฏิเสธศรัทธาเหล่านั้นถูกทำให้หลงผิดไป[3] เนื่องด้วยการเลื่อนเดือนต้องห้ามนั้น พวกเขาได้ให้มันเป็นที่อนุมัติปีหนึ่ง และให้มันเป็นที่ต้องห้ามปีหนึ่ง[4] เพื่อพวกเขาจะให้พ้องกับจำนวนเดือนที่อัลลอฮฺได้ทรงห้ามไว้[5] (มิเช่นนั้นแล้ว) พวกเขาก็จะทำให้เป็นที่อนุมัติสิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงให้เป็นที่ต้องห้ามไป[6] โดยที่ความชั่วแห่งบรรดาการงานของพวกเขาได้ถูก

---

[1] คือเลื่อนเดือน อัล-มุฮัรฺร็อม ซึ่งเป็นเดือนต้องห้ามให้เป็นเดือน เศาะฟัรฺเสีย กล่าวคือกำหนดเดือนเศาะฟัรฺให้เป็นเดือนต้องห้ามแทนเดือนอัล-มุฮัรฺร็อม แล้วให้เดือนอัล-มุฮัรฺร็อมเป็นที่อนุมัติในการต่อสู้กัน ทั้งนี้เพราะพวกเขาไม่สามารถจะทนอยู่ในการพักรบเป็นเวลานานถึงสามเดือนต่อเนื่องกันได้ นั่นคือเดือนซุลเกาะดะฮฺ เดือนซุลฮิจญะฮฺ และเดือนอัล-มุฮัรฺร็อม

[2] คือปฏิเสธศรัทธาในบัญญัติที่มิให้ละเมิดในบรรดาเดือนต้องห้ามเพิ่มขึ้นอีก ทั้งนี้นอกเหนือจากการปฏิเสธศรัทธาต่อท่านนะบีของพระองค์ และคัมภีร์ของพระองค์

[3] คือถูกทำให้หลงผิดไปว่า เป็นการทำที่ถูกต้อง เพราะมิได้ลดจำนวนเดือนที่ต้องห้ามลงแต่อย่างใด ในการนี้ทำให้ผู้ที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ในหมู่พวกเขาพลอยหลงผิดไปด้วย

[4] คือเมื่อพวกเขาให้เดือนต้องห้ามเป็นที่อนุมัติปีหนึ่ง ในปีต่อไปก็ให้เดือนนั้นเป็นที่ต้องห้ามอีกสับเปลี่ยนกันไป

[5] คือให้จำนวนเดือนที่เป็นที่ต้องห้ามนั้นพ้องกับจำนวนเดือนที่อัลลอฮฺได้กำหนดไว้

[6] คือถ้าพวกเรามิให้เดือนเศาะฟัรฺ อันเป็นเดือนที่เป็นที่อนุมัติชดเชยเดือนอัล-มุฮัรฺร็อม อันเป็นเดือนที่ต้องห้ามซึ่งพวกเขาได้ให้เป็นเดือนที่เป็นที่อนุมัติแล้ว พวกเขาก็จะกลายเป็นผู้ที่อนุมัติในสิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงให้เป็นที่ต้องห้ามไป ทั้งนี้เป็นความนึกคิดตามอารมณ์ของตนเอง อย่างไรก็ดี การกระทำของพวกเขานั้นก็คือ การให้สิ่งที่เป็นที่ต้องห้าม เป็นสิ่งที่เป็นที่อนุมัตินั่นเอง หาใช่อื่นใดไม่ ซึ่งถือเป็นความผิดมหันต์

ประดับประดาให้สวยงามแก่พวกเขา[1] และอัลลอฮฺนั้นจะไม่ทรงนำทางแก่กลุ่มชนที่ปฏิเสธศรัทธา

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمُ ٱنفِرُوا۟ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ ٱثَّاقَلْتُمْ إِلَى ٱلْأَرْضِ ۚ أَرَضِيتُم بِٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا مِنَ ٱلْـَٔاخِرَةِ ۚ فَمَا مَتَـٰعُ ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا فِى ٱلْـَٔاخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ ﴿٣٨﴾

38. บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย มีอะไรเกิดขึ้นแก่พวกเจ้ากระนั้นหรือ เมื่อได้ถูกกล่าวแก่พวกเจ้าว่า จงออกไปต่อสู้ในทางของอัลลอฮฺ[2] เถิด พวกเจ้าก็แนบหนักอยู่กับพื้นดิน[3] พวกเจ้าพึงพอใจต่อชีวิตความเป็นอยู่แห่งโลกนี้ แทน[4] ปรโลกกระนั้นหรือ สิ่งอำนวยความสุขแห่งชีวิตความเป็นอยู่ในโลกนี้นั้น ในปรโลกแล้ว ไม่มีอะไรนอกจากสิ่งเล็กน้อยเท่านั้น[5]

إِلَّا تَنفِرُوا۟ يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَيَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّوهُ شَيْـًٔا ۗ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٩﴾

39. ถ้าหากพวกเจ้าไม่ออกไป พระองค์ก็จะทรงลงโทษพวกเจ้าอย่างเจ็บปวด และจะทรงให้พวกหนึ่งอื่นจากพวกเจ้ามาแทน และพวกเจ้าไม่สามารถจะยังความเดือดร้อนให้แก่พระองค์ได้แต่อย่างใด และอัลลอฮฺนั้นทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

---

[1] คือชัยฏอนได้ทำให้พวกเขาเห็นว่า การกระทำอันชั่วของพวกเขานั้นเป็นการกระทำที่ถูกต้อง และสวยงาม

[2] คือออกไปทำศึกกับอาณาจักรแห่งโรมัน เนื่องจากพวกนั้นกำลังจัดเตรียมกำลังที่จะทำการพิชิตนครมะดีนะฮฺ การยกกำลังไปทำศึกครั้งนี้เรียกว่า สงครามตะบูก ตะบูกเป็นชื่อของสถานที่ซึ่งอยู่กึ่งทางระหว่างมะดีนะฮฺ กับ ดิมัชก์ (ดามัสกัส) คือห่างจากมะดีนะฮฺ 610 กิโลเมตร และห่างจากดามัสกัส 692 กิโลเมตร

[3] คือทำอืดอาดชักช้าไม่เต็มใจที่จะออกไป ประหนึ่งว่าก้นของพวกเขาแนบหนักติดอยู่กับพื้นดินลุกขึ้นไม่ได้กระนั้น ทั้งนี้เนื่องจากเป็นเวลาที่มีอากาศร้อนจัด และเพิ่งกลับมาจากสงครามพิชิตนครมักกะ สงครามฮุนัยน์ และฏออิฟ ใหม่ ๆ ขณะเดียวกันก็กำลังขาดแคลนอาหาร และเป็นฤดูที่อินทผลัมกำลังจะสุก และอากาศก็กำลังจะดี เพราะเดือนรอญับซึ่งตรงกับเดือนตุลาคมในปีนั้น

[4] คือแทนชีวิตความเป็นอยู่ในปรโลก

[5] คือสิ่งที่อำนวยความสุขนั้นเมื่อเทียบกับปรโลกแล้วนับเป็นสิ่งเล็กน้อยมาก

40. ถ้าหากพวกเจ้าไม่ช่วยเขา[1] แท้จริงอัลลอฮฺก็ได้ทรงช่วยเขามาแล้ว ขณะที่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา[2]ได้ขับไล่เขาออกไป โดยที่เขาเป็นคนที่สองในสองคน[3] ขณะที่ทั้งสอง[4]อยู่ในถ้ำนั้นคือ ขณะที่เขา[5]ได้กล่าวแก่สหายของเขา[6]ว่า ท่านอย่าเสียใจ แท้จริงอัลลอฮฺทรงอยู่กับเรา[7] แล้วอัลลอฮฺก็ทรงประทานลงมาแก่เขา[8] ซึ่งความสงบใจจากพระองค์ และได้ทรงสนับสนุนเขาด้วยบรรดาไพร่พล ซึ่งพวกเจ้าไม่เห็นพวกเขา และได้ทรงให้ถ้อยคำ[9]ของผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาอยู่ในระดับต่ำสุด[10] และพจนารถของอัลลอฮฺนั้นคือพจนารถที่สูงสุด[11] และอัลลอฮฺคือ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณ

إِلَّا تَنصُرُوهُ فَقَدْ نَصَرَهُ ٱللَّهُ إِذْ أَخْرَجَهُ
ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ثَانِىَ ٱثْنَيْنِ إِذْ هُمَا
فِى ٱلْغَارِ إِذْ يَقُولُ لِصَٰحِبِهِۦ لَا تَحْزَنْ
إِنَّ ٱللَّهَ مَعَنَا ۖ فَأَنزَلَ ٱللَّهُ سَكِينَتَهُۥ
عَلَيْهِ وَأَيَّدَهُۥ بِجُنُودٍ لَّمْ تَرَوْهَا وَجَعَلَ
كَلِمَةَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ٱلسُّفْلَىٰ ۗ
وَكَلِمَةُ ٱللَّهِ هِىَ ٱلْعُلْيَا ۗ وَٱللَّهُ عَزِيزٌ
حَكِيمٌ ﴿٤٠﴾

---

[1] หมายถึงท่านนะบี กล่าวคือถ้าพวกเจ้าไม่ช่วยท่านนะบีก็ไม่สำคัญเพราะอัลลอฮฺจะทรงช่วยท่านเอง และก็ได้ทรงช่วยท่านมาแล้ว...

[2] หมายถึงพวกมุชริกมักกะฮฺ

[3] คนที่หนึ่งคือ อะบูบักรฺ

[4] คือท่านนะบี และอะบูบักรฺ

[5] คือท่านนะบี

[6] คืออะบูบักรฺ

[7] หมายถึงทรงรู้เห็น และพร้อมที่จะทรงช่วยเหลือ

[8] คือแก่ท่านนะบี กล่าวคือทรงให้ท่านนะบีมีความสงบใจ

[9] หมายถึงคำเรียกร้องและคำเชิญชวนให้เคารพสักการะเจว็ด

[10] คือไม่มีทางที่จะชนะได้

[11] คือมีชัยชนะตลอดกาล

انفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا وَجَٰهِدُوا بِأَمْوَٰلِكُمْ
وَأَنفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ
تَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾

41. พวกเจ้าจงออกไปกันเถิด ทั้งผู้ที่มีสภาพว่องไว และผู้ที่มีสภาพเชื่องช้า[1] และจงเสียสละทั้งด้วยทรัพย์ของพวกเจ้า และชีวิตของพวกเจ้าในทางของอัลลอฮฺ นั่นแหละคือสิ่งที่ดียิ่งสำหรับพวกเจ้า หากพวกเจ้ารู้

لَوْ كَانَ عَرَضًا قَرِيبًا وَسَفَرًا قَاصِدًا لَّاتَّبَعُوكَ
وَلَٰكِنۢ بَعُدَتْ عَلَيْهِمُ الشُّقَّةُ وَسَيَحْلِفُونَ
بِاللَّهِ لَوِ اسْتَطَعْنَا لَخَرَجْنَا مَعَكُمْ يُهْلِكُونَ
أَنفُسَهُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّهُمْ لَكَٰذِبُونَ ﴿٤٢﴾

42. หากมัน[2]เป็นผลได้อันใกล้ และเป็นการเดินทางที่สะดวกและใกล้แล้วไซร้ แน่นอนพวกเขา[3]ก็ปฏิบัติตามเจ้าแล้ว แต่ทว่าระยะทาง[4]อันลำบากนั้นไกลแก่พวกเขา และพวกเขาจะสาบานต่ออัลลอฮฺ[5]ว่า ถ้าหากพวกเราสามารถแล้ว แน่นอนพวกเราก็ออกไปกับพวกท่านแล้ว พวกเขากำลังทำลายชีวิตของพวกเขาเอง[6] และอัลลอฮฺนั้นทรงรู้ว่าแท้จริงพวกเขานั้นเป็นผู้กล่าวเท็จ

عَفَا اللَّهُ عَنكَ لِمَ أَذِنتَ لَهُمْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَكَ
الَّذِينَ صَدَقُوا وَتَعْلَمَ الْكَٰذِبِينَ ﴿٤٣﴾

43. อัลลอฮฺนั้นได้ทรงอภัยให้แก่เจ้า[7]แล้ว เพราะเหตุใดเล่าเจ้าจึงอนุมัติให้แก่พวกเขา[8] จนกว่าจะได้ประจักษ์แก่เจ้าก่อน[9] ซึ่งบรรดาผู้ที่พูดจริง และจนกว่าเจ้าจะได้รู้บรรดาผู้ที่กล่าวเท็จ

---

[1] หมายถึงทั้งผู้ที่กระฉับกระเฉงว่องไว และผู้อับอายเชื่องช้า ทั้งผู้ที่มั่งมีและยากจน และทั้งผู้ที่ยังหนุ่มแน่นและผู้สูงอายุ รวมความแล้วหมายถึงบุคคลทุกประเภทที่สามารถจะเดินทางไปได้

[2] หมายถึงการออกไปต่อสู้กับฝ่ายศัตรูนั้นเป็นการได้มาซึ่งทรัพย์เชลยอันรวดเร็ว

[3] หมายถึงมุนาฟิกที่ไม่ยอมออกไป

[4] คือระยะทางที่จะเดินทางไปนั้นลำบากและไกลถึง 610 กิโลเมตร

[5] คือจะสาบานเท็จ เป็นการแก้ตัวแก่ท่านนะบี เมื่อท่านเดินทางกลับจากสงคราม กล่าวคืออัลลอฮฺทรงประทานโองการ นี้แก่ท่านนะบี ก่อนที่ท่านจะเดินทางกลับ

[6] เนื่องจากการสาบานเท็จของพวกเขา

[7] หมายถึงท่านนะบี

[8] คือพวกที่ขออนุญาตจากท่านนะบีที่จะไม่ออกไปทำสงครามตะบูก

[9] คือเจ้าไม่ควรจะรีบด่วนอนุมัติให้แก่พวกเขา จนกว่าจะประจักษ์แก่เจ้าเสียก่อน

44. บรรดาผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และวันปรโลกนั้นจะไม่ขออนุมัติต่อเจ้าในการที่พวกเขาจะเสียสละทั้งด้วยทรัพย์ของพวกเขา และชีวิตของพวกเขา[1] และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้ต่อบรรดาผู้ที่ยำเกรง

لَا يَسْتَـْٔذِنُكَ ٱلَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْـَٔاخِرِ أَن يُجَـٰهِدُوا۟ بِأَمْوَٰلِهِمْ وَأَنفُسِهِمْ ۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌۢ بِٱلْمُتَّقِينَ ﴿٤٤﴾

45. แท้จริงที่จะขออนุมัติต่อเจ้านั้นคือบรรดาผู้ที่ไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และวันปรโลกและหัวใจของพวกเขาสงสัยเท่านั้น[2] แล้วในการสงสัยของพวกเขานั้นเอง พวกเขาจึงลังเลใจ

إِنَّمَا يَسْتَـْٔذِنُكَ ٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْـَٔاخِرِ وَٱرْتَابَتْ قُلُوبُهُمْ فَهُمْ فِى رَيْبِهِمْ يَتَرَدَّدُونَ ﴿٤٥﴾

46. และหากพวกเขาต้องการออกไป[3] แน่นอนพวกเขาต้องเตรียมสัมภาระ[4]สำหรับการออกไปนั้นแล้ว แต่ทว่าอัลลอฮฺทรงเกลียดการออกไปของพวกเขาพระองค์จึงได้ทรงกีดขวาง[5]พวกเขาไว้ และได้ถูกกล่าวว่า[6] ท่านทั้งหลายจงนั่งอยู่กับผู้ที่นั่งทั้งหลาย[7]เถิด

۞ وَلَوْ أَرَادُوا۟ ٱلْخُرُوجَ لَأَعَدُّوا۟ لَهُۥ عُدَّةً وَلَـٰكِن كَرِهَ ٱللَّهُ ٱنۢبِعَاثَهُمْ فَثَبَّطَهُمْ وَقِيلَ ٱقْعُدُوا۟ مَعَ ٱلْقَـٰعِدِينَ ﴿٤٦﴾

47. หากว่าพวกเขาออกไปในหมู่พวกเจ้าแล้ว ก็ไม่มีอะไรเพิ่มแก่พวกเจ้า นอกจากความเสียหาย[8]เท่านั้น และแน่นอนพวกเขาก็ย่อมฉวย

لَوْ خَرَجُوا۟ فِيكُم مَّا زَادُوكُمْ إِلَّا خَبَالًا وَلَأَوْضَعُوا۟ خِلَـٰلَكُمْ يَبْغُونَكُمُ

---

1 หมายถึงว่าพวกเขาอยู่ในสภาพเตรียมพร้อมอยู่เสมอ เพราะรู้จักหน้าที่ของตน เมื่อถึงเวลาที่พวกเขาจะเสียสละทรัพย์และชีวิตของเขาแล้ว เขาจะนำทรัพย์ของเขาไปมอบให้แก่ท่านนะบี และเตรียมตัวออกทำการต่อสู้ทันที โดยไม่ต้องขออนุญาตต่อท่านนะบีแต่อย่างใด

2 หมายถึงพวกมุนาฟิก

3 คือออกไปร่วมรบกับท่านนะบี

4 คือเตรียมพาหนะ เสบียงอาหาร และอาวุธ

5 หมายถึงทำให้พวกเขาเกียจคร้านที่ออกไป

6 คือมีผู้แนะนำพวกเขา ซึ่งอาจเป็นชัยฏอนที่มาในร่างของมนุษย์ก็ได้

7 หมายถึงเด็ก ๆ ผู้หญิง คนป่วยและคนชรา

8 เพราะพวกเขามิได้ตั้งใจต่อสู้ และเมื่อได้รับบาดเจ็บก็จะพากันหนีอันก่อให้เกิดการเสียขวัญแก่บรรดามุมิน

ٱلْفِتْنَةَ وَفِيكُمْ سَمَّٰعُونَ لَهُمْ ۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌۢ بِٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٤٧﴾

โอกาสยุแหย่ระหว่างพวกเจ้าโดยปรารถนาให้เกิดความวุ่นวายแก่พวกเจ้า[1] และในหมู่พวกเจ้านั้นก็มีพวกที่รับฟังพวกเขาอยู่ และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้ในผู้อธรรมทั้งหลาย

لَقَدِ ٱبْتَغَوُا۟ ٱلْفِتْنَةَ مِن قَبْلُ وَقَلَّبُوا۟ لَكَ ٱلْأُمُورَ حَتَّىٰ جَآءَ ٱلْحَقُّ وَظَهَرَ أَمْرُ ٱللَّهِ وَهُمْ كَٰرِهُونَ ﴿٤٨﴾

48. แท้จริงนั้นพวกเขาได้แสวงหาความวุ่นวาย[2] มาก่อนแล้ว และวางแผนต่าง ๆ นานาเพื่อต่อต้าน[3]เจ้า จนกระทั่งความจริง[4]ได้มา และพระบัญชาของอัลลอฮฺได้ประจักษ์ขึ้น[5] ทั้ง ๆ ที่พวกเขาไม่พอใจ

وَمِنْهُم مَّن يَقُولُ ٱئْذَن لِّى وَلَا تَفْتِنِّىٓ ۚ

49. และในหมู่พวกเขา[6]นั้นมีผู้ที่กล่าว[7] ว่าจงอนุมัติแก่ฉันเถิด และอย่าให้ฉันตกอยู่ในการ

---

[1] คือให้เกิดความไม่เข้าใจซึ่งกันและกัน

[2] กล่าวคือพวกเขาเคยวางแผนที่จะทำให้บรรดามุสลิมเสียขวัญ ขณะที่ออกไปต่อสู้ในสงครามอุฮุดมาแล้ว นั่นคือขณะที่กำลังทหารได้เดินทางไปถึง อัชเชาฏ ซึ่งอยู่ระหว่างมะดีนะฮฺ และ อุฮุด นั้นอับดุลลอฮฺ บินอุบัยบินสะลูน ซึ่งเป็นผู้นำของพวกมุนาฟิกได้นำกำลังทหารซึ่งเป็นมุนาฟิกเช่นเดียวกับเขากลับมะดีนะฮฺจำนวนหนึ่งในสามของทหารทั้งหมด และได้กล่าวแก่ผู้คนว่า เด็ก ๆ และผู้ที่ไม่มีปัญญาความคิดอะไรเท่านั้นที่เชื่อฟังท่านนะบี เรื่องอะไรเราจะฆ่าตัวเอง เขาหมายความว่า ถ้าคนใดในพวกเขาตายในการสู้รบ ก็เหมือนกับว่าได้ฆ่าตัวเอง

[3] ข้อความดังกล่าวนี้เราถอดเอาแต่ความมุ่งหมายเท่านั้น ซึ่งข้อความตามศัพท์นั้นก็คือ และพวกเขาได้พลิกกลับกิจการทั้งหลายสำหรับเจ้า เป็นการเปรียบเทียบว่า กิจการทั้งหลายนั้นเป็นวัตถุ และการพลิกกลับไปกลับมานั้น ก็เพื่อพิจารณาว่าจะมีงานใดบ้างที่จะสามารถกำจัดท่านนะบีมุฮัมมัดได้บ้าง ดังนั้นความมุ่งหมายแห่งสำนวนดังกล่าวนี้คือ พวกเขาได้วางแผนต่าง ๆ นานา เพื่อต่อต้านท่านนะบีและกำจัดท่าน ดังที่ใช้เป็นความหมายของอายะฮฺ

[4] หมายถึงชัยชนะ

[5] คือประจักษ์แก่ผู้คนส่วนใหญ่ว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง และมาจากพระองค์โดยแท้จริง

[6] คือพวกมุนาฟิก

[7] คือ อัล-ญัดบินก็อยสฺ

أَلَا فِي ٱلْفِتْنَةِ سَقَطُواْ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌۢ بِٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٤٩﴾

ทำความชั่ว[1]เลย พึงรู้เถิดว่า พวกเขาได้ตกอยู่ในการทำความชั่ว[2]นั้นแล้ว และแท้จริงนรกญะฮันนัมนั้นล้อมบรรดาผู้ปฏิเสธการศรัทธาอยู่แล้ว

إِن تُصِبْكَ حَسَنَةٌ تَسُؤْهُمْ وَإِن تُصِبْكَ مُصِيبَةٌ يَقُولُواْ قَدْ أَخَذْنَآ أَمْرَنَا مِن قَبْلُ وَيَتَوَلَّواْ وَّهُمْ فَرِحُونَ ﴿٥٠﴾

50. หากมีความดีใด ๆ ประสบแก่เจ้าก็ทำให้พวกเขาไม่สบายใจ และหากมีอันตรายใด ๆ ประสบแก่เจ้า[3] พวกเขาก็กล่าวว่า แท้จริงพวกเราได้เอากิจการของเราไว้ก่อน[4]แล้ว และพวกเขาก็ผินหลังให้[5] โดยที่พวกเขาเป็นผู้ปีติยินดี

قُل لَّن يُصِيبَنَآ إِلَّا مَا كَتَبَ ٱللَّهُ لَنَا هُوَ مَوْلَىٰنَا وَعَلَى ٱللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ ٱلْمُؤْمِنُونَ ﴿٥١﴾

51. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า จะไม่ประสบแก่เราเป็นอันขาด นอกจากสิ่งที่อัลลอฮฺได้กำหนดไว้แก่เราเท่านั้น[6] ซึ่งพระองค์เป็นผู้คุ้มครองเรา และแด่อัลลอฮฺนั้น มุมินทั้งหลายจงมอบหมายเถิด

---

[1] คือฝ่าฝืนบัญญัติศาสนาเนื่องจากเขาอ้างเท็จว่า ถ้าเขาได้พบเห็นหญิงแห่งบะนี อัล-อัศฟัรฺ แล้ว เขาไม่สามารถที่จะอดใจได้ที่จะทำชั่วกับนาง (บะนีอัล-อัศฟัรฺนั้น เป็นผู้สืบทอดในการเป็นกษัตริย์แห่งโรมัน) แล้วท่านนะบีก็อนุญาตให้แก่เขา

[2] คือเนื่องจากฝ่าฝืนคำสั่งของอัลลอฮฺที่ใช้ให้ออกไปสู้รบ แต่เขาไม่ยอมออกโดยอ้างเท็จแก่ท่านนะบีเป็นข้อแก้ตัว อนึ่งคำว่า ความชั่ว นั้นถอดความมาจาก อัล-ฟิตนะฮฺ ซึ่ง อัล-ฟิตนะฮฺ นี้มีความหมายหลายนัย เช่น การทดสอบ การก่อความไม่สงบ การหลงผิด การขัดแย้งกัน และการกระทำความชั่วเป็นต้น

[3] คือได้รับการเพลี่ยงพล้ำ

[4] คือเราได้ปฏิบัติตามความเห็นของเรา โดยที่เราเห็นว่าจะได้รับการเพลี่ยงพล้ำ พวกเราจึงไม่ออกไป พวกเราจึงปลอดภัย

[5] คือกลับออกไปจากหมู่ผู้ศรัทธา

[6] คือกำหนดไว้แก่เรา ตามกฎแห่งการกำหนดสภาวะของพระองค์ที่ทรงให้ไว้แก่โลก อย่างไรก็ดีหากพระองค์ทรงประสงค์แล้วสิ่งนั้นจะเกิดขึ้นโดยไม่ต้องผ่านกฎแห่งการกำหนดสภาวะดังกล่าวแต่อย่างใด

قُلْ هَلْ تَرَبَّصُونَ بِنَآ إِلَّآ إِحْدَى ٱلْحُسْنَيَيْنِ
وَنَحْنُ نَتَرَبَّصُ بِكُمْ أَن يُصِيبَكُمُ ٱللَّهُ بِعَذَابٍ
مِّنْ عِندِهِۦٓ أَوْ بِأَيْدِينَا فَتَرَبَّصُوٓا۟
إِنَّا مَعَكُم مُّتَرَبِّصُونَ ٥٢

52. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกท่านจะไม่คอยดูพวกเรา นอกจากหนึ่งในสองสิ่ง[1]ที่ดีเยี่ยมเท่านั้น และเราก็จะคอยดูพวกท่านในการที่อัลลอฮฺจะทรงให้ประสบแก่พวกท่านด้วยการลงโทษที่มาจากที่พระองค์[2] หรือด้วยมือของพวกเรา[3] ดังนั้นพวกเจ้าจงคอยดูไปเถิด แท้จริงพวกเราก็จะเป็นผู้คอยดูพร้อมกับพวกท่านด้วย

قُلْ أَنفِقُوا۟ طَوْعًا أَوْ كَرْهًا لَّن يُتَقَبَّلَ مِنكُمْ
إِنَّكُمْ كُنتُمْ قَوْمًا فَٰسِقِينَ ٥٣

53. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกท่านจงบริจาคกันเถิด ทั้งด้วยสมัครใจหรือด้วยฝืนใจก็ตาม มัน[4]จะไม่ถูกรับจากพวกท่านเป็นอันขาด แท้จริงพวกท่านนั้น เป็นพวกที่ละเมิด[5]

وَمَا مَنَعَهُمْ أَن تُقْبَلَ مِنْهُمْ نَفَقَٰتُهُمْ إِلَّآ أَنَّهُمْ
كَفَرُوا۟ بِٱللَّهِ وَبِرَسُولِهِۦ وَلَا يَأْتُونَ ٱلصَّلَوٰةَ
إِلَّا وَهُمْ كُسَالَىٰ وَلَا يُنفِقُونَ إِلَّا وَهُمْ
كَٰرِهُونَ ٥٤

54. ไม่มีสิ่งใดขัดขวางพวกเขา ในการที่บรรดาสิ่งบริจาคของพวกเขาไม่ถูกรับจากพวกเขา นอกจากพวกเขาปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺ[6] และต่อรอซูลของพระองค์เท่านั้น และพวกเขาจะไม่มาละหมาด นอกจากพวกเขาจะมีสภาพเกียจคร้าน[7] และพวกเขาจะไม่บริจาค นอกจากพวกเขาจะมีสภาพฝืนใจ[8]

---

[1] คือชัยชนะพร้อมด้วยเชลยศึก และทรัพย์เชลยหนึ่ง และตายชะฮีดอีกหนึ่ง ซึ่งทั้งสองนั้นนับเป็นสิ่งที่ดีเยี่ยม

[2] คือให้สายฟ้าฟาดลงมาในหมู่พวกเขา หรือการลงโทษอย่างหนึ่งอย่างใดทำให้พวกเขาพินาศ

[3] คือทำการประหัดประหารพวกเขา และริบทรัพย์ของพวกเขา เพราะพวกเขาอยู่ในฐานะผู้ปฏิเสธศรัทธา

[4] หมายถึงสิ่งที่พวกเขาบริจาค

[5] คือละเมิดบัญญัติของอัลลอฮฺ และไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของท่านนะบี

[6] คือความจริงพวกเขาศรัทธาต่ออัลลอฮฺ แต่เนื่องจากพวกเขาปฏิเสธศรัทธาต่อท่านนะบีจึงถือว่าพวกเขาปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺด้วย เพราะอัลลอฮฺเป็นผู้ส่งท่านนะบีมา

[7] เนื่องจากพวกเขามิได้มีความศรัทธาด้วยใจจริง

[8] เพราะไม่เชื่อว่าพวกเขาจะได้รับการตอบแทน นอกจากนั้นยังเป็นกำลังแก่ฝ่ายผู้ศรัทธาด้วย

55. ดังนั้นจงอย่าให้ทรัพย์สมบัติของพวกเขา และอย่าให้ลูก ๆ ของพวกเขาเป็นที่พึงใจแก่เจ้า แท้จริงอัลลอฮฺทรงต้องการที่จะลงโทษพวกเขาด้วยสิ่งเหล่านั้นในชีวิตแห่งโลกนี้ และที่จะให้ชีวิตของพวกเขาออกจากร่างไป ขณะที่พวกเขาเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาเท่านั้น

فَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَٰلُهُمْ وَلَآ أَوْلَٰدُهُمْ ۚ إِنَّمَا يُرِيدُ ٱللَّهُ
لِيُعَذِّبَهُم بِهَا فِى ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنفُسُهُمْ
وَهُمْ كَٰفِرُونَ ﴿٥٥﴾

56. และพวกเขา[1] จะสาบานต่ออัลลอฮฺว่า แท้จริงพวกเขานั้นเป็นพวกของพวกเจ้า และพวกเขาหาใช่เป็นพวกของพวกเจ้าไม่ แต่ทว่าพวกเขานั้นคือ พวกที่หวาดกลัว[2] ต่างหาก

وَيَحْلِفُونَ بِٱللَّهِ إِنَّهُمْ لَمِنكُمْ وَمَا هُم مِّنكُمْ
وَلَٰكِنَّهُمْ قَوْمٌ يَفْرَقُونَ ﴿٥٦﴾

57. หากพวกเขาพบที่พักพิง หรือบรรดาถ้ำ หรืออุโมงค์ แน่นอนพวกเขาจะหันไปหามัน โดยที่พวกเขาจะไปอย่างรีบด่วน[3]

لَوْ يَجِدُونَ مَلْجَـًٔا أَوْ مَغَٰرَٰتٍ أَوْ مُدَّخَلًا
لَّوَلَّوْا۟ إِلَيْهِ وَهُمْ يَجْمَحُونَ ﴿٥٧﴾

58. และในหมู่พวกเขานั้นมีผู้ที่ตำหนิเจ้าในเรื่องสิ่งบริจาค[4] ถ้าหากพวกเขาได้รับจากสิ่งบริจาคนั้นพวกเขาก็ยินดี และหากพวกเขามิได้รับจากสิ่งบริจาคนั้น ทันใดพวกเขาก็โกรธ

وَمِنْهُم مَّن يَلْمِزُكَ فِى ٱلصَّدَقَٰتِ فَإِنْ أُعْطُوا۟ مِنْهَا
رَضُوا۟ وَإِن لَّمْ يُعْطَوْا۟ مِنْهَآ إِذَا هُمْ يَسْخَطُونَ ﴿٥٨﴾

---

[1] คือพวกมุนาฟิกแห่งมะดีนะฮฺ

[2] คือหวาดกลัวว่าพวกเขาจะถูกตอบโต้ เช่นเดียวกับพวกมุชริกแห่งมักกะฮฺ เนื่องจากพวกเขาหลอกลวงบรรดาผู้ศรัทธาว่า พวกเขาก็เป็นผู้ศรัทธา ทั้ง ๆ ที่พวกเขามิได้เป็นผู้ศรัทธา

[3] หมายความว่าถ้าพวกเขามีทางที่จะหนีให้พ้นจากบรรดาผู้ศรัทธาได้ พวกเขารีบพากันไปทันที เพราะไม่สามารถจะปกปิดความกลับกลอก หรือการเป็นมุนาฟิกของพวกเขาได้ตลอด และเกรงว่าจะถูกเปิดเผยแล้วในขณะนั้นแหละ ภัยอันใหญ่หลวงก็จะประสบแก่พวกเขา

[4] หมายถึงเงินหรือทรัพย์สินส่วนซะกาต

وَلَوْ أَنَّهُمْ رَضُوا۟ مَآ ءَاتَىٰهُمُ ٱللَّهُ
وَرَسُولُهُۥ وَقَالُوا۟ حَسْبُنَا ٱللَّهُ سَيُؤْتِينَا ٱللَّهُ
مِن فَضْلِهِۦ وَرَسُولُهُۥٓ إِنَّآ إِلَى ٱللَّهِ رَٰغِبُونَ ٥٩

59. และหากพวกเขายินดีต่อสิ่ง[1] ที่อัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ได้ให้แก่พวกเขา และกล่าวว่า อัลลอฮฺนั้นทรงพอเพียงแก่เรา[2] แล้วโดยที่อัลลอฮฺจะทรงประทานแก่เราจากความกรุณาของพระองค์ และรอซูลของพระองค์ (ก็จะให้ด้วย) แท้จริงแด่อัลลอฮฺเท่านั้นพวกเราเป็นผู้วิงวอนขอ

۞ إِنَّمَا ٱلصَّدَقَٰتُ لِلْفُقَرَآءِ وَٱلْمَسَٰكِينِ
وَٱلْعَٰمِلِينَ عَلَيْهَا وَٱلْمُؤَلَّفَةِ قُلُوبُهُمْ وَفِى ٱلرِّقَابِ
وَٱلْغَٰرِمِينَ وَفِى سَبِيلِ ٱللَّهِ وَٱبْنِ ٱلسَّبِيلِ
فَرِيضَةً مِّنَ ٱللَّهِ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ٦٠

60. แท้จริงทานทั้งหลาย[3] นั้น สำหรับบรรดาผู้ที่ยากจน[4] และบรรดาผู้ที่ขัดสน[5] และบรรดาเจ้าหน้าที่ในการรวบรวมมัน[6] และบรรดาผู้ที่หัวใจของพวกเขาสนิทสนม[7] และในการไถ่ทาส และบรรดาผู้ที่หนี้สินล้นตัว[8] และในทางของอัลลอฮฺ[9] และผู้ที่อยู่ในระหว่างเดินทาง[10] ทั้งนี้เป็นบัญญัติอันจำเป็นซึ่งมาจากอัลลอฮฺ และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ

---

[1] หมายถึงทรัพย์เชลย

[2] คือการที่อัลลอฮฺทรงอยู่กับเรานั้นเป็นการพอเพียงแล้ว เพราะพระองค์ทรงรู้สภาพของพวกเราดีว่า เราควรได้รับความช่วยเหลืออะไรจากพระองค์ ทั้งนี้เมื่อเราดำเนินชีวิตอยู่ในวิถีทางของพระองค์

[3] หมายถึงทรัพย์สินส่วนซะกาต

[4] คือผู้ที่มีรายได้ไม่พอเลี้ยงครอบครัว

[5] คือผู้ที่ไม่มีรายได้อะไร และไม่มีเงินที่จะใช้จ่ายในการครองชีพ

[6] คือเจ้าหน้าที่ที่ได้รับแต่งตั้งให้ไปรวบรวมซะกาต ทั้งนี้โดยแบ่งทรัพย์ซะกาตส่วนนั้นให้เป็นค่าจ้างแก่พวกเขา

[7] คือผู้ที่อิสลามได้โน้มน้าวจิตใจของเขาให้แก่มุสลิมีน ในการให้ซะกาตส่วนหนึ่งแก่พวกเขานั้น ก็เพื่อจูงใจพวกเขาให้รับนับถืออิสลาม หรือไม่ก็เพื่อเป็นการยับยั้งพวกเขามิให้คิดร้ายต่อมุสลิมีน และเป็นกำลังป้องกันให้แก่มุสลิมอีกด้วย และยังหมายถึงผู้ที่รับนับถืออิสลามใหม่ ๆ ด้วย ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความเข้มแข็งในการศรัทธาของเขา

[8] หมายถึงหนี้สินที่มิได้เกิดขึ้นจากการกระทำที่ฝ่าฝืนบัญญัติศาสนา

[9] หมายถึงจ่ายไปในการเตรียมกำลังเพื่อต่อสู้ฝ่ายศัตรูที่รุกราน และเพื่อป้องกันและเผยแพร่ซึ่งศาสนาของอัลลอฮฺ ตลอดจนในทางอื่น ๆ ที่เป็นวิถีทางของพระองค์

[10] คือที่ขาดค่าใช้จ่ายในระหว่างเดินทาง ทั้งนี้ย่อมเป็นการเดินทางที่ได้รับการเห็นชอบด้วยบัญญัติศาสนา

61. และในหมู่พวกเขานั้นมีบรรดาผู้ที่ก่อความเดือดร้อนแก่นะบี โดยที่พวกเขากล่าวว่า เขาคือหู[1] จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า คือหูแห่งความดีสำหรับพวกท่าน[2] โดยที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และเชื่อถือต่อผู้ศรัทธาทั้งหลาย[3] และเป็นการเอ็นดูเมตตา[4] แก่บรรดาผู้ศรัทธาในหมู่พวกท่าน และบรรดาผู้ที่ก่อความเดือดร้อนแก่รอซูลของอัลลอฮฺ[5] นั้น พวกเขาจะได้รับการลงโทษอันเจ็บปวด

وَمِنْهُمُ ٱلَّذِينَ يُؤْذُونَ ٱلنَّبِىَّ وَيَقُولُونَ هُوَ أُذُنٌ ۚ قُلْ أُذُنُ خَيْرٍ لَّكُمْ يُؤْمِنُ بِٱللَّهِ وَيُؤْمِنُ لِلْمُؤْمِنِينَ وَرَحْمَةٌ لِّلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مِنكُمْ ۚ وَٱلَّذِينَ يُؤْذُونَ رَسُولَ ٱللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦١﴾

62. พวกเขาสาบาน[6] ด้วยอัลลอฮฺแก่พวกเจ้า เพื่อที่จะให้พวกเจ้าพอใจ และอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์นั้นเป็นผู้สมควรยิ่งกว่าที่พวกเขาจะทำให้เขาพึงพอใจ[7] หากพวกเขาเป็นผู้ศรัทธา

يَحْلِفُونَ بِٱللَّهِ لَكُمْ لِيُرْضُوكُمْ وَٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥٓ أَحَقُّ أَن يُرْضُوهُ إِن كَانُوا۟ مُؤْمِنِينَ ﴿٦٢﴾

63. พวกเขามิได้รู้ดอกหรือว่า แท้จริงผู้ใดที่ฝ่าฝืนอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ แน่นอนสำหรับเขานั้นคือไฟนรกญะฮันนัม โดยที่เขาจะอยู่ในนั้นตลอดกาลนั่นแหละคือความอัปยศอันใหญ่หลวง

أَلَمْ يَعْلَمُوٓا۟ أَنَّهُۥ مَن يُحَادِدِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ فَأَنَّ لَهُۥ نَارَ جَهَنَّمَ خَٰلِدًا فِيهَا ۚ ذَٰلِكَ ٱلْخِزْىُ ٱلْعَظِيمُ ﴿٦٣﴾

---

[1] คือพวกเขาเปรียบท่านนะบีว่าประหนึ่งท่านนั้นคือหู ทั้งนี้เป็นการประณามว่าท่านนั้นเป็นคนหูเบา ได้ยินใครบอกใครเล่าเกี่ยวกับพฤติการณ์ของพวกเขาแล้วเชื่อทั้งสิ้นไม่ไตร่ตรองให้ดีเสียก่อน ซึ่งเป็นการแก้ตัวอย่างหน้าด้าน และเป็นการกล่าวหาอันรุนแรงมาก

[2] คือทรงใช้ให้ท่านโต้ตอบไปว่าใช่เป็นหู แต่เป็นหูที่รับฟังสิ่งดี ๆ จากพระเจ้ามาบอกเล่าให้แก่พวกเขาทราบในขณะเดียวกันก็ศรัทธาต่ออัลลอฮฺด้วย

[3] คือเชื่อคำพูดของบรรดาผู้ที่เขาศรัทธาด้วยความจริงใจที่นำมาบอกเล่า

[4] คือช่วยให้ผู้ศรัทธาได้รับแนวทางดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง และมีความสุข ความราบรื่นในชีวิตความเป็นอยู่

[5] เช่นกล่าวหาว่าท่านคือหูเป็นต้น

[6] คืออ้างอัลลอฮฺมาสาบานเท็จแก่บรรดาผู้ศรัทธาว่า พวกเขามิได้กล่าวหาว่ารอซูลุลลอฮฺ ว่าคือหู

[7] หมายถึงให้รอซูลุลลอฮฺพึงพอใจ อนึ่งการให้รอซูลพึงพอใจแต่เพียงผู้เดียว ทั้ง ๆ ที่ในประโยคมีอัลลอฮฺระบุอยู่ด้วยนั้นก็เพราะถือการให้ท่านนะบียินดีก็เท่ากับให้อัลลอฮฺทรงยินดีเหมือนกัน เพราะท่านนะบีเป็นตัวแทนของพระองค์

64. บรรดามุนาฟิก[1] นั้นหวั่นเกรงว่า จะมีซูเราะฮฺ[2] หนึ่งถูกประทานลงมาแก่พวกเขา[3] ซึ่งแจ้งให้พวกเขาทราบสิ่งที่อยู่ในใจ[4] ของพวกเขา จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกท่านจงเย้ยหยัน[5] กันเถิด แท้จริงอัลลอฮฺนั้นจะทรงให้ออกมาซึ่งสิ่ง[6] ที่พวกท่านหวั่นเกรง

يَحْذَرُ الْمُنَافِقُونَ أَنْ تُنَزَّلَ عَلَيْهِمْ سُورَةٌ
تُنَبِّئُهُمْ بِمَا فِي قُلُوبِهِمْ ۚ قُلِ اسْتَهْزِئُوا
إِنَّ اللَّهَ مُخْرِجٌ مَا تَحْذَرُونَ ﴿٦٤﴾

65. และถ้าหากเจ้าได้ถามพวกเขา[7] แน่นอนพวกเขาจะกล่าวว่า แท้จริงพวกเราเป็นเพียงแต่พูดสนุกและพูดเล่นเท่านั้น จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่าต่ออัลลอฮฺ และบรรดาโองการของพระองค์และรอซูลของพระองค์กระนั้นหรือที่พวกท่านเย้ยหยันกัน

وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا
نَخُوضُ وَنَلْعَبُ ۚ قُلْ أَبِاللَّهِ وَآيَاتِهِ وَرَسُولِهِ
كُنْتُمْ تَسْتَهْزِئُونَ ﴿٦٥﴾

66. พวกท่านอย่าแก้ตัวเลย แท้จริงพวกท่านได้ปฏิเสธศรัทธา[8] แล้ว หลังจากการมีศรัทธาของพวกท่าน หากเราจะอภัยโทษให้แก่กลุ่มหนึ่งในหมู่พวกเจ้า[9] เราก็จะลงโทษอีกกลุ่มหนึ่ง[10] เพราะว่าพวกเขาเป็นผู้กระทำความผิด

لَا تَعْتَذِرُوا قَدْ كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ ۚ إِنْ نَعْفُ
عَنْ طَائِفَةٍ مِنْكُمْ نُعَذِّبْ طَائِفَةً
بِأَنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ ﴿٦٦﴾

---

[1] คือพวกที่กลับกลอกในการศรัทธา

[2] คือบทหนึ่งของอัล-กุรอาน ซึ่งมีอยู่ทั้งหมด 114 บท

[3] หมายถึงบรรดาผู้ศรัทธา

[4] หมายถึงความกลับกลอกของพวกมุนาฟิก และการวางแผนต่อต้านของพวกเขา

[5] คือเย้ยหยันอัลลอฮฺ โองการของพระองค์และท่านนะบีมุฮัมมัด

[6] คือการกลับกลอกของพวกเขา

[7] เกี่ยวกับคำพูดของพวกเขาที่กล่าวดูถูกและเย้ยหยันท่านนะบี

[8] คือเนื่องจากพวกเขาเย้ยหยันอัลลอฮฺ และโองการของพระองค์ และเย้ยหยันรอซูลของพระองค์

[9] คือกลุ่มที่กลับเนื้อกลับตัวและขออภัยโทษ

[10] คือกลุ่มที่ดื้อรั้นอยู่ไม่ยอมกลับตัว หรือที่ตายไปโดยมิได้สำนึกผิด และกลับเนื้อกลับตัว

67. บรรดามุนาฟิก[1]ชาย และบรรดามุนาฟิกหญิงนั้นบางส่วนของพวกเขา ต่างมาจากอีกบางส่วน[2] ซึ่งพวกเขาจะใช้ให้ปฏิบัติในสิ่งที่ไม่ชอบและห้ามปรามในสิ่งที่ชอบ และกำมือ[3]ของพวกเขาไว้ โดยที่พวกเขาลืมอัลลอฮฺ[4] แล้วพระองค์ก็ทรงลืมพวกเขา[5]บ้าง แท้จริงบรรดามุนาฟิกนั้นพวกเขาคือ ผู้ละเมิด

ٱلْمُنَٰفِقُونَ وَٱلْمُنَٰفِقَٰتُ بَعْضُهُم مِّنۢ بَعْضٍ ۚ
يَأْمُرُونَ بِٱلْمُنكَرِ وَيَنْهَوْنَ
عَنِ ٱلْمَعْرُوفِ وَيَقْبِضُونَ أَيْدِيَهُمْ ۚ نَسُوا۟ ٱللَّهَ
فَنَسِيَهُمْ ۗ إِنَّ ٱلْمُنَٰفِقِينَ
هُمُ ٱلْفَٰسِقُونَ ﴿٦٧﴾

68. อัลลอฮฺได้ทรงสัญญาแก่บรรดามุนาฟิกชาย และบรรดามุนาฟิกหญิง และผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย ซึ่งไฟนรกญะฮันนัม โดยที่พวกเขาจะอยู่ในนั้นตลอดกาล มันเป็นสิ่งที่พอเพียงแก่พวกเขาแล้ว และอัลลอฮฺ ก็ได้ทรงให้พวกเขาห่างไกลจากความเอ็นดูเมตตาของพระองค์ และสำหรับพวกเขานั้นคือ การลงโทษอันจีรังยั่งยืน

وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلْمُنَٰفِقِينَ وَٱلْمُنَٰفِقَٰتِ وَٱلْكُفَّارَ
نَارَ جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَا ۚ هِىَ حَسْبُهُمْ ۚ وَلَعَنَهُمُ
ٱللَّهُ ۖ وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٦٨﴾

69. เช่นเดียวกับบรรดาผู้ที่ก่อนหน้าพวกเจ้า[6] ซึ่งพวกเขาเป็นพวกที่มีกำลังแข็งแรงกว่าพวกเจ้า และมีทรัพย์สมบัติและลูก ๆ มากกว่าพวกเจ้า

كَٱلَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ كَانُوٓا۟ أَشَدَّ مِنكُمْ قُوَّةً
وَأَكْثَرَ أَمْوَٰلًا وَأَوْلَٰدًا فَٱسْتَمْتَعُوا۟ بِخَلَٰقِهِمْ

---

[1] คือพวกที่กลับกลอกในการศรัทธา

[2] คือต่างสืบทอดอุปนิสัยและความประพฤติมาจากกันและกัน ในการนี้จึงทำให้พวกเขามีนิสัยอย่างเดียวกัน

[3] เป็นสำนวนที่บ่งถึงการตระหนี่ไม่ยอมจ่ายทรัพย์ในทางของอัลลอฮฺ

[4] คือลืมอัลลอฮฺที่ทรงบังเกิดพวกเขา และมีความกรุณาเมตตาต่อพวกเขา

[5] คือปล่อยพวกเขาให้เป็นไปตามความปรารถนาแห่งความใคร่ของพวกเขา โดยที่พวกเขาจะได้รับการตอบแทนตามผลกรรมที่พวกเขาได้ประกอบไว้

[6] คือพวกมุนาฟิกในอดีต

فَٱسۡتَمۡتَعۡتُم بِخَلَٰقِكُمۡ كَمَا ٱسۡتَمۡتَعَ ٱلَّذِينَ
مِن قَبۡلِكُم بِخَلَٰقِهِمۡ وَخُضۡتُمۡ كَٱلَّذِي خَاضُوٓاْۚ
أُوْلَٰٓئِكَ حَبِطَتۡ أَعۡمَٰلُهُمۡ فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِۖ
وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡخَٰسِرُونَ ٦٩

แล้วพวกเขาก็ได้หาความสำราญในสิ่งที่เป็นส่วนได้[1] ของพวกเขา พวกเจ้าก็ได้หาความสำราญในสิ่งที่เป็นส่วนได้ของพวกเจ้า เช่นเดียวกับบรรดาผู้ที่ก่อนหน้าพวกเจ้าได้หาความสำราญในสิ่งที่เป็นส่วนได้ของพวกเขามาแล้ว และพวกเจ้าพูดคุยกันในสิ่งไร้สาระ[2] เช่นเดียวกับที่พวกเขาพูดคุยกัน ชนเหล่านี้แหละ บรรดาการงานของพวกเขาไร้ผล ทั้งในโลกนี้และปรโลก และชนเหล่านี้แหละพวกเขาคือผู้ขาดทุน

أَلَمۡ يَأۡتِهِمۡ نَبَأُ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡ قَوۡمِ نُوحٖ
وَعَادٖ وَثَمُودَ وَقَوۡمِ إِبۡرَٰهِيمَ وَأَصۡحَٰبِ
مَدۡيَنَ وَٱلۡمُؤۡتَفِكَٰتِۚ أَتَتۡهُمۡ رُسُلُهُم
بِٱلۡبَيِّنَٰتِۖ فَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيَظۡلِمَهُمۡ وَلَٰكِن
كَانُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ يَظۡلِمُونَ ٧٠

70. มิได้มายังพวกเขาดอกหรือ ซึ่งข่าวคราวของบรรดาผู้ก่อนหน้าพวกเขา คือกลุ่มชนของนูฮฺ และของอ๊าด และของซะมูด และกลุ่มชนของอิบรอฮีม และชาวมัดยัน[3] และชาวอัล-มุตะฟิกาต[4] โดยที่บรรดารอซูลของพวกเขาได้นำหลักฐานต่าง ๆ อันชัดแจ้งมายังพวกเขา[5] ใช่ว่าอัลลอฮฺนั้นจะอธรรมแก่พวกเขาก็หาไม่ แต่ทว่าพวกเขาอธรรมแก่ตัวของพวกเขาเองต่างหาก

---

[1] คือสิ่งที่พวกเขาแสวงหามาได้จากปัจจัยยังชีพ ที่อัลลอฮฺทรงให้มีในโลก

[2] ซึ่งส่วนหนึ่งนั้นคือกล่าวคำเย้ยหยันนะบีของพวกเขาและโองการของอัลลอฮฺ

[3] คือประชาชาติของนะบีชุไอบ ซึ่งเป็นชาวเมืองมัดยัน

[4] คือประชาชาติของนะบีลูฏ ซึ่งเป็นชาวเมือง อัล-มุตะฟิกาต และเมืองนี้แหละถูกยกขึ้นแล้วพลิกคว่ำกระแทกลงยังที่เดิมจนพื้นที่นั้นยุบลงกลายเป็นทะเลสาบ ซึ่งเป็นที่ทราบกันในปัจจุบันนี้ว่า เด็ซซี-ทะเลตาย ทั้งนี้เนื่องจากการลงโทษของ อัลลอฮฺต่อชาวเมืองซึ่งประพฤติชั่ว

[5] แล้วพวกเขาได้ปฏิเสธหลักฐานเหล่านั้น

وَٱلْمُؤْمِنُونَ وَٱلْمُؤْمِنَٰتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَآءُ بَعْضٍ ۚ
يَأْمُرُونَ بِٱلْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ ٱلْمُنكَرِ
وَيُقِيمُونَ ٱلصَّلَوٰةَ وَيُؤْتُونَ ٱلزَّكَوٰةَ
وَيُطِيعُونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥٓ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ ٱللَّهُ ۗ
إِنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٧١﴾

71. และบรรดามุมิน[1]ชาย และบรรดามุมินหญิงนั้น บางส่วนของพวกเขาต่างเป็นผู้ช่วยเหลืออีกบางส่วน[2] ซึ่งพวกเขาจะใช้ให้ปฏิบัติในสิ่งที่ชอบและห้ามปรามในสิ่งที่ไม่ชอบ และพวกเขาจะดำรงไว้ซึ่งการละหมาดและจ่ายซะกาต และภักดีต่ออัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ชนเหล่านี้แหละอัลลอฮฺจะทรงเอ็นดูเมตตาแก่พวกเขา แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงเดชานุภาพผู้ทรงปรีชาญาณ

وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلْمُؤْمِنِينَ وَٱلْمُؤْمِنَٰتِ جَنَّٰتٍ تَجْرِى
مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَا وَمَسَٰكِنَ طَيِّبَةً
فِى جَنَّٰتِ عَدْنٍ ۚ وَرِضْوَٰنٌ مِّنَ ٱللَّهِ أَكْبَرُ ۚ
ذَٰلِكَ هُوَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ ﴿٧٢﴾

72. อัลลอฮฺได้ทรงสัญญาแก่บรรดามุมินชายและบรรดามุมินหญิง ซึ่งบรรดาสวนสวรรค์ซึ่งมีแม่น้ำหลายสายไหลอยู่ภายใต้สวนสวรรค์เหล่านั้น โดยที่พวกเขาจะอยู่ในนั้นตลอดกาล และบรรดาสถานที่พำนัก[3]อันดีซึ่งอยู่ในบรรดาสวนสวรรค์แห่งความวัฒนาสถาพร และความปีติยินดีจากอัลลอฮฺนั้นใหญ่กว่า[4] นั่นคือชัยชนะอันใหญ่หลวง

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِىُّ جَٰهِدِ ٱلْكُفَّارَ وَٱلْمُنَٰفِقِينَ وَٱغْلُظْ
عَلَيْهِمْ ۚ وَمَأْوَىٰهُمْ جَهَنَّمُ ۖ وَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ ﴿٧٣﴾

73. โอ้นะบี จงต่อสู้บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาและบรรดาผู้กลับกลอกในการศรัทธา (มุนาฟิกีน) และจงเฉียบขาดแก่พวกเขา และที่อยู่ของพวกเขานั้นคือ นรกญะฮันนัม และที่กลับไป[5]นั้น ชั่วช้าจริง ๆ

---

[1] คือผู้ที่ศรัทธาต่อนะบีที่อัลลอฮฺทรงส่งมา

[2] คือต่างเป็นผู้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

[3] คือทรงสัญญาจะให้ที่พำนักอันดีแก่มุมินชายและหญิงอีกด้วย

[4] คือใหญ่กว่าสิ่งใดทั้งมวล

[5] คือสถานที่ที่พวกเขากลับไปอันได้แก่ นรกญะฮันนัมนั้น ช่างเป็นที่ที่ชั่วร้ายจริง ๆ

يَحْلِفُونَ بِٱللَّهِ مَا قَالُوا۟ وَلَقَدْ قَالُوا۟ كَلِمَةَ ٱلْكُفْرِ
وَكَفَرُوا۟ بَعْدَ إِسْلَٰمِهِمْ وَهَمُّوا۟ بِمَا لَمْ يَنَالُوا۟ ۚ
وَمَا نَقَمُوٓا۟ إِلَّآ أَنْ أَغْنَىٰهُمُ ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥ مِن فَضْلِهِۦ ۚ
فَإِن يَتُوبُوا۟ يَكُ خَيْرًا لَّهُمْ ۖ وَإِن يَتَوَلَّوْا۟ يُعَذِّبْهُمُ
ٱللَّهُ عَذَابًا أَلِيمًا فِى ٱلدُّنْيَا وَٱلْءَاخِرَةِ ۚ وَمَا لَهُمْ
فِى ٱلْأَرْضِ مِن وَلِىٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٧٤﴾

74. พวกเขาสาบานต่ออัลลอฮฺว่า พวกเขามิได้พูดและแท้จริงนั้น พวกเขาได้พูดซึ่งถ้อยคำแห่งการปฏิเสธศรัทธา[1] และพวกเขาได้ปฏิเสธศรัทธาแล้ว หลังจากการเป็นมุสลิมของพวกเขา และพวกเขามุ่งกระทำในสิ่งที่พวกเขามิได้รับผล[2] และพวกเขามิได้ปฏิเสธ และจงเกลียดจงชัง[3] นอกจากว่า อัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ได้ทรงให้พวกเขามั่งคั่งขึ้นจากความกรุณาของพระองค์[4] และหากพวกเขาสำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัวก็เป็นสิ่งดีแก่พวกเขา และหากพวกเขาผินหลังให้อัลลอฮฺก็จะทรงลงโทษพวกเขาอย่างเจ็บแสบทั้งในโลกนี้และปรโลก และพวกเขาไม่มีผู้คุ้มครองและผู้ช่วยเหลือใด ๆ ในผืนแผ่นดิน

۞ وَمِنْهُم مَّنْ عَٰهَدَ ٱللَّهَ لَئِنْ ءَاتَىٰنَا
مِن فَضْلِهِۦ لَنَصَّدَّقَنَّ وَلَنَكُونَنَّ مِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٧٥﴾

75. และในหมู่พวกเขานั้นมีผู้ที่ได้สัญญาแก่อัลลอฮฺว่า ถ้าหากพระองค์ได้ทรงประทานแก่พวกเรา ซึ่งส่วนหนึ่งจากความกรุณาของพระองค์แล้วไซร้ แน่นอนเหลือเกิน พวกเราจะบริจาคทานและแน่นอนยิ่งพวกเราจะได้เป็นผู้อยู่ในหมู่คนดี

---

[1] คือถ้อยคำที่ทำให้เขาหมดสภาพการเป็นมุสลิม อันได้แก่การกล่าวถากถางท่านนะบี และศาสนาอิสลาม

[2] คือมุ่งที่จะลอบฆ่าท่านนะบีในระหว่างทางบนยอดเขา ขณะที่ท่านเดินทางกลับจากสงครามตะบูก แต่ไม่สำเร็จเพราะอัลลอฮฺทรงแจ้งให้ท่านนะบีทราบเสียก่อน

[3] คำว่า นะเกาะมะ นั้นมีความหมายหลายนัย แต่ในที่นี้มีความหมายว่า ปฏิเสธ และจงเกลียดจงชัง คือปฏิเสธและจงเกลียดจงชังท่านนะบี

[4] เป็นสำนวนในเชิงประชดบรรดามุนาฟิกเหล่านั้น กล่าวคือแทนที่พวกเขาจะสำนึกในความกรุณาของอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ที่ทำให้พวกเขามั่งคั่งขึ้นด้วยทรัพย์เชลยหลังจากได้เคยยากจนมากลับทำให้พวกเขาเนรคุณยิ่งขึ้น

76. ครั้นเมื่อพระองค์ได้ทรงประทานให้แก่พวกเขา ซึ่งส่วนหนึ่งจากความกรุณาของพระองค์ พวกเขาก็ตระหนี่ในส่วนนั้น และได้ผินหลังให้ โดยที่พวกเขาเป็นผู้ผินหลังให้อยู่แล้ว[1]

فَلَمَّآ ءَاتَىٰهُم مِّن فَضْلِهِۦ بَخِلُوا۟ بِهِۦ وَتَوَلَّوا۟
وَّهُم مُّعْرِضُونَ ٧٦

77. แล้วพระองค์ก็ทรงให้การกลับกลอกในหัวใจของพวกเขาเป็นผลลัพธ์[2] แก่พวกเขาจนกระทั่งถึงวันที่พวกเขาจะพบพระองค์ เนื่องจากการที่พวกเขาบิดพริ้วต่ออัลลอฮฺ ในสิ่งที่พวกเขาให้สัญญาไว้แก่พระองค์ และเนื่องจากการที่พวกเขาปฏิเสธ[3]

فَأَعْقَبَهُمْ نِفَاقًا فِى قُلُوبِهِمْ إِلَىٰ يَوْمِ يَلْقَوْنَهُۥ
بِمَآ أَخْلَفُوا۟ ٱللَّهَ مَا وَعَدُوهُ وَبِمَا كَانُوا۟
يَكْذِبُونَ ٧٧

78. พวกเขามิได้รู้ดอกหรือว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงรู้ความเร้นลับของพวกเขา และการพูดซุบซิบของพวกเขา และแท้จริงอัลลอฮฺ เป็นผู้ทรงรอบรู้ซึ่งสิ่งเร้นลับทั้งหลาย

أَلَمْ يَعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَىٰهُمْ
وَأَنَّ ٱللَّهَ عَلَّـٰمُ ٱلْغُيُوبِ ٧٨

79. พวกที่ตำหนิ[4] บรรดาผู้ที่สมัครใจจากหมู่ผู้ศรัทธาในการบริจาคทาน[5] และตำหนิผู้ที่ไม่พบสิ่งใด (จะบริจาค) นอกจากค่าแรงงานอัน

ٱلَّذِينَ يَلْمِزُونَ ٱلْمُطَّوِّعِينَ
مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ فِى ٱلصَّدَقَـٰتِ وَٱلَّذِينَ

---

[1] คือเนื่องจากพวกเขามีอุปนิสัยเป็นผู้ผินหลังให้อยู่แล้ว พวกเขาจึงกล้าฝ่าฝืนคำมั่นสัญญาที่ได้กระทำไว้ แม้แต่สัญญาที่ได้กระทำไว้แก่อัลลอฮฺ

[2] คือเป็นผลลัพธ์แห่งการงานของพวกเขา

[3] คือปฏิเสธสัญญาที่ให้ไว้แก่ อัลลอฮฺ ซุบหานะฮูวะตะลาอา

[4] คือพวกมุนาฟิก

[5] คือตำหนิว่าบริจาคทานเพื่อโอ้อวด ทั้ง ๆ ที่พวกเขาบริจาคด้วยความบริสุทธิ์ใจ และในการที่พวกเขาตำหนินั้นก็ใช่อะไรอื่น นอกจากความอิจฉาริษยาที่พวกตนไม่สามารถจะกระทำได้เพราะความตระหนี่

لَا يَجِدُونَ إِلَّا جُهْدَهُمْ فَيَسْخَرُونَ مِنْهُمْ سَخِرَ ٱللَّهُ
مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٩﴾

เล็กน้อยของพวกเขา แล้วเย้ยหยันพวกเขา[1] นั้น อัลลอฮฺได้ทรงเย้ยหยันพวกเขา[2]แล้ว และสำหรับพวกเขานั้น คือการลงโทษอันเจ็บแสบ

ٱسْتَغْفِرْ لَهُمْ أَوْ لَا تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ إِن تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ
سَبْعِينَ مَرَّةً فَلَن يَغْفِرَ ٱللَّهُ لَهُمْ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ
كَفَرُوا۟ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَٱللَّهُ لَا يَهْدِى
ٱلْقَوْمَ ٱلْفَٰسِقِينَ ﴿٨٠﴾

80. เจ้าจงขออภัยโทษให้แก่พวกเขา[3] หรือไม่ก็จงอย่าขออภัยโทษให้แก่พวกเขา[4] หากเจ้าขออภัยให้แก่พวกเขาเจ็ดสิบครั้ง[5] อัลลอฮฺก็จะไม่ทรงอภัยให้แก่พวกเขาเป็นอันขาด นั่นก็เพราะว่าพวกเขาได้ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ และอัลลอฮฺ จะไม่ทรงแนะนำกลุ่มชนที่ละเมิด

فَرِحَ ٱلْمُخَلَّفُونَ بِمَقْعَدِهِمْ خِلَٰفَ رَسُولِ
ٱللَّهِ وَكَرِهُوٓا۟ أَن يُجَٰهِدُوا۟ بِأَمْوَٰلِهِمْ وَأَنفُسِهِمْ فِى سَبِيلِ
ٱللَّهِ وَقَالُوا۟ لَا تَنفِرُوا۟ فِى ٱلْحَرِّ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ
أَشَدُّ حَرًّا لَّوْ كَانُوا۟ يَفْقَهُونَ ﴿٨١﴾

81. บรรดาผู้ที่ถูกปล่อยให้อยู่เบื้องหลัง[6] นั้น ดีใจในการที่พวกเขานั่งอยู่เบื้องหลัง[7] ของรอซูลุลลอฮฺและพวกเขาเกลียดในการที่พวกเขาจะต่อสู้ด้วยทรัพย์ของพวกเขา และชีวิตของพวกเขาในทางของอัลลอฮฺ และพวกเขากล่าวว่า[8]

---

[1] คือพวกบริจาค

[2] คืออัลลอฮฺได้ทรงตอบแทนการเย้ยหยันของพวกเขาแล้ว โดยให้พวกเขาเป็นผู้อัปยศ

[3] คือถ้าเจ้าปรารถนาจะขออภัยโทษให้แก่พวกเขา ก็จงขอเถิด แต่ก็หาได้รับประโยชน์อันใดไม่

[4] คือถ้าเจ้าไม่ปรารถนาก็จงอย่าขอให้เลย เพราะการขออภัยโทษให้หรือไม่นั้นย่อมได้ผลเท่ากัน คือพวกเขาไม่ได้รับการอภัยโทษ

[5] หมายถึงจำนวนมากมายกล่าวคือ หากท่านนะบีจะขออภัยโทษพวกมุนาฟิกมากสักเท่าไรก็ตาม อัลลอฮฺจะไม่ทรงรับ อนึ่งหมายเลขเจ็ด หรือเจ็ดสิบนั้น เป็นหมายเลขที่แสดงจำนวนมาก

[6] คือมุนาฟิกกลุ่มหนึ่งถูกปล่อยไว้ให้อยู่ที่มะดีนะฮฺ เนื่องจากพวกเขาไม่ยอมออกไปยังตะบูก เพื่อทำสงครามต่อต้านศัตรูโดยอ้างเหตุผลต่าง ๆ บังหน้า

[7] คือดีใจที่พวกเขามิได้ออกไปทำสงครามตะบูก เพราะนอกจากอากาศจะร้อนแล้ว ยังต้องเสี่ยงกับการเสียชีวิตด้วย คำว่า เบื้องหลังของรอซูล นั้นหมายถึงนั่งอยู่ในบ้านโดยมิได้ออกไปกับรอซูล

[8] คือกล่าวแก่พวกมุนาฟิกด้วยกัน

ท่านทั้งหลายอย่าออกไปในความร้อนเลย จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ไฟนรกญะฮันนัมนั้นร้อนแรงยิ่งกว่า[1] หากพวกเขาเข้าใจ

فَلْيَضْحَكُوا۟ قَلِيلًا وَلْيَبْكُوا۟ كَثِيرًا
جَزَآءًۢ بِمَا كَانُوا۟ يَكْسِبُونَ ﴿٨٢﴾

82. พวกเขาจงหัวเราะแต่น้อย และจงร้องไห้มาก ๆ เถิด[2] ทั้งนี้เป็นการตอบแทนตามที่พวกเขาขวนขวาย[3]ไว้

فَإِن رَّجَعَكَ ٱللَّهُ إِلَىٰ طَآئِفَةٍ مِّنْهُمْ فَٱسْتَـْٔذَنُوكَ
لِلْخُرُوجِ فَقُل لَّن تَخْرُجُوا۟ مَعِىَ أَبَدًا وَلَن تُقَـٰتِلُوا۟
مَعِىَ عَدُوًّا ۖ إِنَّكُمْ رَضِيتُم بِٱلْقُعُودِ أَوَّلَ مَرَّةٍ
فَٱقْعُدُوا۟ مَعَ ٱلْخَـٰلِفِينَ ﴿٨٣﴾

83. หากอัลลอฮฺได้ทรงให้เจ้ากลับไปยังกลุ่มหนึ่งในหมู่พวกเขา[4] แล้วพวกเขาจะขออนุมัติเจ้าเพื่อออกไป[5] ก็จงกล่าวเถิดว่า พวกท่านจะไม่ออกไปกับฉันตลอดกาล และจะไม่ต่อสู้ร่วมกับฉันซึ่งศัตรูใด ๆ เป็นอันขาด แท้จริงพวกท่านพอใจต่อการนั่งอยู่แต่ครั้งแรกแล้ว ดังนั้น จงนั่งอยู่กับบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องหลัง[6]ต่อไปเถิด

وَلَا تُصَلِّ عَلَىٰٓ أَحَدٍ مِّنْهُم مَّاتَ أَبَدًا وَلَا تَقُمْ عَلَىٰ قَبْرِهِۦٓ ۖ
إِنَّهُمْ كَفَرُوا۟ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَمَاتُوا۟
وَهُمْ فَـٰسِقُونَ ﴿٨٤﴾

84. และเจ้า[7]จงอย่าละหมาดให้แก่คนใดในหมู่พวกเขาที่ตายไปเป็นอันขาด และจงอย่ายืนที่หลุมศพของเขาด้วย แท้จริงพวกเขานั้นได้ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ และพวกเขาได้ตายลง ขณะที่พวกเขาเป็นผู้ละเมิด

---

[1] หมายความว่า ถ้าทนความร้อนในโลกนี้ไม่ไหว ไฉนพวกเขาจึงทนไฟนรกได้ ทั้ง ๆ ที่ไฟนรกร้อนกว่าหลายพันหลายหมื่นเท่า

[2] คือเมื่อพิจารณาถึงความผิดของพวกเขาที่จะได้รับการลงโทษแล้ว ก็สมควรแก่พวกเขาที่จะหัวเราะแต่น้อย และร้องไห้ให้มาก ๆ ทั้งนี้เป็นการเสียใจในการกระทำของตน

[3] กล่าวคือที่ที่พวกเขาจะถูกลงโทษนั้นก็มิใช่อื่นใด เป็นเพียงการตอบแทนตามที่พวกเขากระทำเท่านั้น

[4] คือให้หมู่ผู้ที่หลีกเลี่ยงไม่ยอมออกไปทำสงครามตะบูก

[5] คือออกไปทำการต่อสู้ร่วมกับท่านนะบีครั้งใหม่ที่จะเกิดขึ้น

[6] คือบรรดาผู้ที่หลีกเลี่ยงไม่ยอมออกไปทำสงคราม

[7] หมายถึงท่านนะบี

وَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَٰلُهُمْ وَأَوْلَٰدُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ ٱللَّهُ
أَن يُعَذِّبَهُم بِهَا فِى ٱلدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنفُسُهُمْ
وَهُمْ كَٰفِرُونَ ﴿٨٥﴾

85. และจงอย่าให้ทรัพย์สมบัติของพวกเขาและลูก ๆ ของพวกเขา เป็นที่พึงใจแก่เจ้า แท้จริงอัลลอฮฺ ทรงต้องการที่จะลงโทษพวกเขาด้วยสิ่งเหล่านั้นในโลกนี้ และที่จะให้ชีวิตของพวกเขาออกจากร่างไป ขณะที่พวกเขาเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาเท่านั้น[1]

وَإِذَآ أُنزِلَتْ سُورَةٌ أَنْ ءَامِنُوا۟ بِٱللَّهِ وَجَٰهِدُوا۟
مَعَ رَسُولِهِ ٱسْتَـْٔذَنَكَ أُو۟لُوا۟ ٱلطَّوْلِ مِنْهُمْ
وَقَالُوا۟ ذَرْنَا نَكُن مَّعَ ٱلْقَٰعِدِينَ ﴿٨٦﴾

86. และเมื่อมีซูเราะฮฺหนึ่งซูเราะฮฺใด[2] ถูกประทานลงมาว่า พวกเจ้าจงศรัทธาต่ออัลลอฮฺเถิด และจงต่อสู้ด้วยทรัพย์สมบัติและชีวิต ร่วมกับรอซูลของพระองค์ ผู้ที่มั่งคั่งในหมู่พวกเขาก็ขออนุญาตต่อเจ้า[3] และกล่าวว่า จงปล่อยพวกเราไว้เถิด พวกเราจะได้อยู่กับบรรดาผู้ที่นั่งอยู่[4] กัน

رَضُوا۟ بِأَن يَكُونُوا۟ مَعَ ٱلْخَوَالِفِ وَطُبِعَ
عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٨٧﴾

87. พวกเขายินดีในการที่พวกเขาจะอยู่กับบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องหลัง[5] และได้ถูกประทับตราไว้แล้วบนหัวใจของพวกเขา[6]แล้ว ดังนั้นพวกเขาจึงไม่เข้าใจ

---

[1] กล่าวคือการที่พวกเขามีทรัพย์และมีลูก ๆ มากมายนั้นทำให้พวกเขาเข้าใจผิดว่า ที่พวกเขากระทำอยู่นั้นถูกต้องแล้ว พวกเขาจึงไม่คิดที่จะแก้ไขและพิจารณาตัวเอง ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงคงอยู่ในสภาพผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อไป และเมื่อพวกเขาตายพวกเขาก็ย่อมตายในสภาพผู้ปฏิเสธศรัทธา และเมื่อนั้นแหละพวกเขาก็จะได้รับการลงโทษอย่างสาสมกับความดื้อรั้นของพวกเขา

[2] คือบทหนึ่งบทใดจากอัล-กุรอาน

[3] คือขออนุญาตที่จะไม่ต่อสู้ร่วมกับรอซูลุลลอฮฺ และไม่เสียสละทรัพย์สมบัติ

[4] หมายถึงบรรดาเด็ก ๆ ผู้หญิงและคนชรา เพราะบุคคลประเภทดังกล่าวไม่สามารถออกไปสู้รบได้ ต้องอยู่เฝ้าบ้าน

[5] หมายถึงพวกเด็ก ๆ ผู้หญิง และคนชราซึ่งถูกทิ้งไว้ให้อยู่เบื้องหลัง

[6] กล่าวคือ บุคคลดังกล่าวประหนึ่งถูกประทับตราบนหัวใจของพวกเขาแล้วโดยที่ไม่มีสิ่งใดสามารถเข้าสู่หัวใจของพวกเขาได้ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่เข้าใจอะไรได้

لَٰكِنِ ٱلرَّسُولُ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مَعَهُۥ جَٰهَدُوا۟
بِأَمْوَٰلِهِمْ وَأَنفُسِهِمْ ۚ وَأُو۟لَٰٓئِكَ لَهُمُ ٱلْخَيْرَٰتُ ۖ
وَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ ﴿٨٨﴾

88. แต่ทว่ารอซูล และบรรดาผู้ที่ศรัทธาซึ่งร่วมอยู่กับท่านนั้น ได้ต่อสู้ด้วยทรัพย์สมบัติของพวกเขา และชีวิตของพวกเขา ชนเหล่านี้แหละสำหรับพวกเขานั้นจะได้รับความดีมากมาย และชนเหล่านี้แหละคือผู้ที่ได้รับความสำเร็จ

أَعَدَّ ٱللَّهُ لَهُمْ جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ
خَٰلِدِينَ فِيهَا ۚ ذَٰلِكَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ ﴿٨٩﴾

89. อัลลอฮฺได้ทรงเตรียมไว้แล้ว สำหรับพวกเขา ซึ่งบรรดาสวนสวรรค์ ที่มีแม่น้ำหลายสายไหลอยู่ภายใต้[1]สวนสวรรค์เหล่านั้น โดยที่พวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล นั่นแหละ คือ ชัยชนะอันใหญ่หลวง

وَجَآءَ ٱلْمُعَذِّرُونَ مِنَ ٱلْأَعْرَابِ لِيُؤْذَنَ لَهُمْ
وَقَعَدَ ٱلَّذِينَ كَذَبُوا۟ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ ۚ سَيُصِيبُ ٱلَّذِينَ
كَفَرُوا۟ مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٩٠﴾

90. และบรรดาผู้ที่แก้ตัว[2]ในหมู่อาหรับชนบทเหล่านั้นได้มา[3] เพื่อจะได้ถูกอนุมัติให้แก่พวกเขา[4] และบรรดาผู้ที่ปฏิเสธ[5]อัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์นั้นได้นั่งกันอยู่[6] การลงโทษอันเจ็บแสบจะประสบแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในหมู่พวกเขา

---

[1] คำว่า อยู่ภายใต้ นั้นมิได้หมายความว่า อยู่ใต้ดิน หากแต่อยู่บนพื้นดินนั้นเอง เพราะคำว่า สวนสวรรค์ นั้นคือสถานที่ที่มีต้นไม้ ดังนั้น แม่น้ำที่ไหลอยู่ภายใต้สวนสวรรค์ จึงหมายถึง แม่น้ำที่อยู่บนพื้นดินใต้ต้นไม้ในสวนสวรรค์นั้น

[2] คือ พวกมุนาฟิกที่อ้างตนว่ามีอุปสรรคไม่สามารถจะออกไปสู้รบได้ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในหมู่อาหรับชาวชนบท

[3] คือมาหาท่านนะบี

[4] คือเพื่อจะได้รับอนุมัติจากท่านนะบีให้อยู่บ้านโดยไม่ต้องออกไปสู้รบ

[5] คือไม่เชื่อฟังอัลลอฮฺ

[6] คือพวกมุนาฟิกชาวชนบทอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งไม่ยอมออกไปสู้รบ โดยนั่งอยู่ที่บ้านเฉยๆ และมิได้มาหาท่านนะบีเพื่อแก้ตัวอย่างพวกแรกซึ่งก็ถือว่าเป็นพวกปฏิเสธอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ด้วย

لَّيۡسَ عَلَى ٱلضُّعَفَآءِ وَلَا عَلَى ٱلۡمَرۡضَىٰ وَلَا عَلَى
ٱلَّذِينَ لَا يَجِدُونَ مَا يُنفِقُونَ حَرَجٌ
إِذَا نَصَحُواْ لِلَّهِ وَرَسُولِهِۦۚ مَا عَلَى ٱلۡمُحۡسِنِينَ
مِن سَبِيلٖۚ وَٱللَّهُ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ٩١

91. ไม่มีบาปใด ๆ แก่บรรดาผู้ที่อ่อนแอและแก่ผู้ที่ป่วยไข้ และแก่บรรดาผู้ที่ไม่พบสิ่งที่จะบริจาค เมื่อพวกเขาได้แนะนำตักเตือนให้จงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ ไม่มีทางใดที่จะกล่าวโทษแก่บรรดาผู้กระทำดีได้[1] และอัลลอฮฺนั้นคือผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเอ็นดูเมตตา

وَلَا عَلَى ٱلَّذِينَ إِذَا مَآ أَتَوۡكَ لِتَحۡمِلَهُمۡ قُلۡتَ
لَآ أَجِدُ مَآ أَحۡمِلُكُمۡ عَلَيۡهِ تَوَلَّواْ وَّأَعۡيُنُهُمۡ
تَفِيضُ مِنَ ٱلدَّمۡعِ حَزَنًا أَلَّا يَجِدُواْ
مَا يُنفِقُونَ ٩٢

92. และไม่มีบาปใด ๆ แก่บรรดาผู้ที่เมื่อพวกเขามาหาเจ้าเพื่อให้เจ้าจัดให้พวกเขาขี่[2] เจ้าได้กล่าวว่า ฉันไม่พบพาหนะที่จะให้พวกท่านขี่บนมันได้ พวกเขาก็ผินหลังกลับโดยที่นัยน์ตาของพวกเขาท่วมท้นไปด้วยน้ำตา เพราะเสียใจที่พวกเขาไม่พบสิ่งที่พวกเขาจะบริจาค

۞ إِنَّمَا ٱلسَّبِيلُ عَلَى ٱلَّذِينَ يَسۡتَـٔۡذِنُونَكَ
وَهُمۡ أَغۡنِيَآءُۚ رَضُواْ بِأَن يَكُونُواْ مَعَ ٱلۡخَوَالِفِ
وَطَبَعَ ٱللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمۡ فَهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ٩٣

93. แท้จริงทางที่จะกล่าวโทษได้นั้น ก็เพียงแต่บรรดาผู้ที่ขออนุญาตต่อเจ้า[3] ทั้ง ๆ ที่พวกเขาเป็นผู้มั่งมี ซึ่งยินดีที่จะอยู่ร่วมกับบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องหลัง และอัลลอฮฺได้ทรงประทับตราบนหัวใจของพวกเขาแล้ว ดังนั้นพวกเขาจึงไม่รู้อะไร

---

[1] หมายถึงบรรดาผู้ยากจนที่ไม่มีเงินจะบริจาคเพื่อเป็นกำลังในการสู้รบและทำหน้าที่แนะนำตักเตือนให้ผู้คนจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺและรอซูล และก็หมายถึงคนทำดีโดยทั่ว ๆ ไปด้วย

[2] คือจัดพาหนะให้พวกเขาขี่เพื่อไปทำการรบ

[3] คือขออนุญาตที่จะไปออกรบ และไม่บริจาคทั้ง ๆ ที่พวกเขามีความมั่งคั่ง

يَعۡتَذِرُونَ إِلَيۡكُمۡ إِذَا رَجَعۡتُمۡ إِلَيۡهِمۡۚ قُل
لَّا تَعۡتَذِرُواْ لَن نُّؤۡمِنَ لَكُمۡ قَدۡ نَبَّأَنَا ٱللَّهُ
مِنۡ أَخۡبَارِكُمۡۚ وَسَيَرَى ٱللَّهُ عَمَلَكُمۡ وَرَسُولُهُۥ
ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَىٰ عَٰلِمِ ٱلۡغَيۡبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ
فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ﴿٩٤﴾

94. พวกเขา (ที่ไม่ออกไปสงครามตะบู๊ก) จะแก้ตัวแก่พวกท่าน เมื่อพวกท่านกลับมายังพวกเขาจงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกท่านอย่าแก้ตัวเลย เราจะไม่เชื่อพวกท่านดอก แท้จริงอัลลอฮฺทรงแจ้งข่าวคราวของพวกท่านแก่เราแล้ว และอัลลอฮฺนั้นทรงเห็นการกระทำของพวกท่าน และรอซูลของพระองค์ก็เห็นด้วย แล้วพวกท่านก็จะถูกนำกลับไปยังพระผู้ทรงรอบรู้แห่งสิ่งเร้นลับและสิ่งเปิดเผย แล้วพระองค์ก็จะทรงแจ้งแก่พวกท่านให้รู้ถึงสิ่งที่พวกท่านกระทำกัน

سَيَحۡلِفُونَ بِٱللَّهِ لَكُمۡ إِذَا ٱنقَلَبۡتُمۡ إِلَيۡهِمۡ
لِتُعۡرِضُواْ عَنۡهُمۡۖ فَأَعۡرِضُواْ عَنۡهُمۡۖ إِنَّهُمۡ رِجۡسٞۖ
وَمَأۡوَىٰهُمۡ جَهَنَّمُ جَزَآءَۢ بِمَا كَانُواْ
يَكۡسِبُونَ ﴿٩٥﴾

95. พวกเขาจะสาบานต่ออัลลอฮฺแก่พวกท่าน เมื่อพวกท่านได้กลับมายังพวกเขา เพื่อให้พวกท่านยกโทษให้แก่พวกเขา ดังนั้น พวกท่านจงผินหลังให้พวกเขาเถิด แท้จริงพวกเขานั้นชั่วร้าย และที่พำนักของพวกเขาก็คือนรก ทั้งนี้เป็นการตอบแทนในสิ่งที่พวกเขาขวนขวายไว้

يَحۡلِفُونَ لَكُمۡ لِتَرۡضَوۡاْ عَنۡهُمۡۖ فَإِن تَرۡضَوۡاْ عَنۡهُمۡ
فَإِنَّ ٱللَّهَ لَا يَرۡضَىٰ عَنِ ٱلۡقَوۡمِ ٱلۡفَٰسِقِينَ ﴿٩٦﴾

96. พวกเขาจะสาบานแก่พวกท่าน เพื่อให้พวกท่านพอใจต่อพวกเขา แล้วหากพวกท่านพอใจต่อพวกเขา แท้จริงอัลลอฮฺนั้นจะไม่ทรงพอพระทัยต่อกลุ่มชนที่ละเมิดฝ่าฝืน

ٱلۡأَعۡرَابُ أَشَدُّ كُفۡرٗا وَنِفَاقٗا وَأَجۡدَرُ
أَلَّا يَعۡلَمُواْ حُدُودَ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِۦۗ وَٱللَّهُ
عَلِيمٌ حَكِيمٞ ﴿٩٧﴾

97. บรรดาอาหรับชนบทนั้น เป็นพวกปฏิเสธศรัทธาและพวกกลับกลอกที่ร้ายกาจที่สุด และเป็นการสมควรยิ่งแล้ว ที่พวกเขาจะไม่รู้ขอบเขตในสิ่งที่อัลลอฮฺทรงประทานให้แก่รอซูลของพระองค์และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ

وَمِنَ ٱلْأَعْرَابِ مَن يَتَّخِذُ مَا يُنفِقُ مَغْرَمًا
وَيَتَرَبَّصُ بِكُمُ ٱلدَّوَآئِرَ ۚ عَلَيْهِمْ دَآئِرَةُ ٱلسَّوْءِ ۗ
وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٩٨﴾

98. และในหมู่อาหรับชนบทนั้น มีผู้ถือเอาสิ่งที่ตนบริจาคไปเป็นค่าปรับ และถือว่าเป็นการขาดทุนและพวกเขารอคอยเหตุร้ายที่จะเกิดแก่พวกท่าน เหตุร้ายเหล่านั้นจงประสบแก่พวกเขาเถิดและอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงได้ยิน ทรงรอบรู้

وَمِنَ ٱلْأَعْرَابِ مَن يُؤْمِنُ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ
ٱلْءَاخِرِ وَيَتَّخِذُ مَا يُنفِقُ قُرُبَٰتٍ عِندَ ٱللَّهِ
وَصَلَوَٰتِ ٱلرَّسُولِ ۚ أَلَآ إِنَّهَا قُرْبَةٌ لَّهُمْ ۚ
سَيُدْخِلُهُمُ ٱللَّهُ فِى رَحْمَتِهِۦٓ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ
غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٩٩﴾

99. และในหมู่อาหรับชนบทนั้น มีผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและวันอาคิเราะฮฺ และถือเอาสิ่งที่ตนบริจาคไปนั้น เป็นการใกล้ชิดกับอัลลอฮฺ และเป็นการขอพรของรอซูล พึงรู้เถิดว่า แท้จริงมันเป็นการทำให้ใกล้ชิดแก่พวกเขา อัลลอฮฺจะทรงให้พวกเขาอยู่ในความเอ็นดูเมตตาของพระองค์ แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ทรงเอ็นดูเมตตาเสมอ

وَٱلسَّٰبِقُونَ ٱلْأَوَّلُونَ مِنَ ٱلْمُهَٰجِرِينَ
وَٱلْأَنصَارِ وَٱلَّذِينَ ٱتَّبَعُوهُم بِإِحْسَٰنٍ رَّضِىَ
ٱللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا۟ عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّٰتٍ
تَجْرِى تَحْتَهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا ۚ
ذَٰلِكَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ ﴿١٠٠﴾

100. บรรดาบรรพชนรุ่นแรกในหมู่ผู้อพยพ (ชาวมุฮาญิรีนจากมักกะฮฺ) และในหมู่ผู้ให้ความช่วยเหลือ (ชาวอันศ้อรจากมะดีนะฮฺ)[1] และบรรดาผู้ดำเนินตามพวกเขาด้วยการทำดีนั้น อัลลอฮฺทรงพอพระทัยในพวกเขา และพวกเขาก็พอใจในพระองค์ด้วย และพระองค์ทรงเตรียมไว้ให้พวกเขาแล้ว ซึ่งบรรดาสวนสรรค์ที่มีแม่น้ำหลายสายไหลผ่านอยู่เบื้องล่าง พวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล นั่นคือชัยชนะอันใหญ่หลวง

---

[1] มีรายงานจากอัชชะอฺบียว่า บรรดาบรรพชนรุ่นแรกในหมู่พวกมุฮาญิรีนและพวกอันศ้อรนั้นคือบรรดาผู้ที่ทำสัตยาบัน บัยอะฮฺอัรริฏวาน และกล่าวกัน อีกว่าคือบรรดาผู้ที่ทำละหมาดโดยหันไปสู่สองกิบลัตที่กล่าวมานี้ บรรดาศอฮาบะฮฺทั้งหมดหมายถึงบรรดาบรรพชนรุ่นแรก ที่อพยพจากนครมักกะฮฺไปสู่นครมะดีนะฮฺ และบรรดาผู้ที่ให้ความช่วยเหลือที่เป็นชาวมะดีนะฮฺ

อัสสลัฟ หมายถึงบรรพชนในช่วง 3 ศตวรรษแรกของฮิญเราะฮฺศักราช

وَمِمَّنْ حَوْلَكُم مِّنَ ٱلْأَعْرَابِ مُنَٰفِقُونَ ۖ
وَمِنْ أَهْلِ ٱلْمَدِينَةِ ۖ مَرَدُوا۟ عَلَى ٱلنِّفَاقِ لَا تَعْلَمُهُمْ ۖ
نَحْنُ نَعْلَمُهُمْ ۚ سَنُعَذِّبُهُم مَّرَّتَيْنِ ثُمَّ يُرَدُّونَ
إِلَىٰ عَذَابٍ عَظِيمٍ ﴿١٠١﴾

101. และส่วนหนึ่งจากผู้ที่พำนักอยู่รอบ ๆ พวกท่านที่เป็นอาหรับชนบทนั้น เป็นพวกกลับกลอกและในหมู่ชาวมะดีนะฮฺก็เช่นเดียวกัน พวกเขาเหล่านั้นดื้อรั้นในการกลับกลอก เจ้า (มุฮัมมัด) ไม่รู้จักธาตุแท้ของพวกเขาดอก เรา (อัลลอฮฺ) รู้จักพวกเขาดี เราจะลงโทษพวกเขาสองครั้ง[1] แล้วพวกเขาจะถูกนำกลับไปสู่การลงโทษอันยิ่งใหญ่ต่อไป[2]

وَءَاخَرُونَ ٱعْتَرَفُوا۟ بِذُنُوبِهِمْ خَلَطُوا۟ عَمَلًا صَٰلِحًا
وَءَاخَرَ سَيِّئًا عَسَى ٱللَّهُ أَن يَتُوبَ عَلَيْهِمْ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ
غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٠٢﴾

102. และมีชนกลุ่มอื่นที่สารภาพความผิดของพวกเขา โดยที่พวกเขาประกอบกรรมดีปะปนไปกับงานที่ชั่ว[3] หวังว่าอัลลอฮฺจะทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขา แท้จริงอัลลอฮฺนั้นคือ ผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเอ็นดูเมตตาเสมอ

خُذْ مِنْ أَمْوَٰلِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِم بِهَا
وَصَلِّ عَلَيْهِمْ ۖ إِنَّ صَلَوٰتَكَ سَكَنٌ لَّهُمْ ۗ
وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٠٣﴾

103. (มุฮัมมัด) เจ้าจงเอาส่วนหนึ่งจากทรัพย์สมบัติของพวกเขาเป็นทาน เพื่อทำให้พวกเขาบริสุทธิ์ และล้างมลทินของพวกเขาด้วยส่วนที่เป็นทานนั้น[4] และเจ้าจงขอพรให้แก่พวกเขาเถิด

---

[1] คือจะได้รับการลงโทษในโลกดุนยาด้วยการถูกฆ่า และถูกจับเป็นเชลย เมื่อตายไปก็จะได้รับการทรมานในหลุมฝังศพ

[2] ส่วนในโลกอาคิเราะฮฺก็จะถูกนำไปสู่การทรมานในนรกญะฮันนัม

[3] อายะฮฺนี้ถูกประทานลงมาโดยเฉพาะ เกี่ยวกับชาย 10 คนที่ไม่ได้ออกไปร่วมรบในสมรภูมิตะบู๊ก ในจำนวน 10 คนนี้ มีเจ็ดคนทรมานตนด้วยการมัดตัวเองเข้ากับเสามัสยิด อันเป็นการสารภาพผิด และหวังว่าท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จะอภัยให้แก่พวกเขา แต่ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ไม่ได้ให้ความสนใจต่อการกระทำของพวกเขา อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงได้ทรงประทานอายะฮฺนี้ลงมา

[4] ชายเจ็ดคนหลังจากถูกปล่อยเป็นอิสระแล้วก็รู้สึกสำนึกผิด และมีความประสงค์ที่จะล้างมลทินด้วยการบริจาคทาน จึงไปหาท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม พร้อมด้วยเงินจำนวนหนึ่ง โดยหวังว่าการบริจาคเพื่อเป็นทานแก่คนยากคนจนนั้น จะช่วยชำระล้างการกระทำในอดีต และได้รับการอภัยโทษจากอัลลอฮฺ ตะอาลา ก็เป็นได้ พระองค์จึงได้ประทานอายะฮฺนี้ลงมา

เพราะแท้จริงการขอพรของเจ้านั้น ทำให้เกิดความสุขใจแก่พวกเขา และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้

أَلَمْ يَعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ هُوَ يَقْبَلُ ٱلتَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِۦ
وَيَأْخُذُ ٱلصَّدَقَٰتِ وَأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلتَّوَّابُ
ٱلرَّحِيمُ ﴿١٠٤﴾

104. พวกเขาไม่รู้ดอกหรือว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงรับการสำนึกผิดจากปวงบ่าวของพระองค์ และทรงรับบรรดาสิ่งที่เป็นทาน (ศ่อดะเกาะฮฺ) และแท้จริงอัลลอฮฺนั้นคือ ผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

وَقُلِ ٱعْمَلُوا۟ فَسَيَرَى ٱللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُۥ وَٱلْمُؤْمِنُونَ ۖ
وَسَتُرَدُّونَ إِلَىٰ عَٰلِمِ ٱلْغَيْبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ فَيُنَبِّئُكُم
بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٠٥﴾

105. และจงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกท่านจงทำงานเถิด แล้วอัลลอฮฺจะทรงเห็นการงานของพวกท่าน และรอซูลของพระองค์และบรรดามุอฺมินก็จะเห็นด้วย และพวกท่านจะถูกนำกลับไปยังพระผู้ทรงรอบรู้ในสิ่งเร้นลับและสิ่งเปิดเผย แล้วพระองค์จะทรงแจ้งแก่พวกท่าน ในสิ่งที่พวกท่านทำไว้

وَءَاخَرُونَ مُرْجَوْنَ لِأَمْرِ ٱللَّهِ إِمَّا يُعَذِّبُهُمْ
وَإِمَّا يَتُوبُ عَلَيْهِمْ ۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٠٦﴾

106. และมีชนอีกกลุ่มหนึ่ง[1] ที่ยังรอคำบัญชาของอัลลอฮฺ พระองค์อาจจะทรงลงโทษพวกเขา และพระองค์ก็อาจจะทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขา และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ

وَٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُوا۟ مَسْجِدًا ضِرَارًا وَكُفْرًا
وَتَفْرِيقًۢا بَيْنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ وَإِرْصَادًا لِّمَنْ
حَارَبَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ مِن قَبْلُ ۚ وَلَيَحْلِفُنَّ إِنْ أَرَدْنَآ
إِلَّا ٱلْحُسْنَىٰ ۖ وَٱللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَٰذِبُونَ ﴿١٠٧﴾

107. และบรรดาผู้ที่ยึดเอามัสยิดหลังหนึ่งเพื่อก่อให้เกิดความเดือดร้อนและปฏิเสธศรัทธา และก่อให้เกิดการแตกแยกระหว่างบรรดามุอฺมินด้วยกัน และเป็นแหล่งซ่องสุมสำหรับผู้ที่ทำ

[1] ชนกลุ่มนี้ อิบนุอับบาสกล่าวว่า มีจำนวน 3 คน คือ กะอฺบฺ อิบนุมาลิก ฮิลาล อิบนุอุมัยยะฮฺ และมุรอเราะฮฺ อิบนุอัรร่อบีอฺ ชายสามคนนี้มิได้รีบเร่งไปหาท่านรอซูลุลลอฮฺ เพื่อแก้ตัวหรือขออภัยโทษต่อท่านรอซูล ที่มิได้เข้าร่วมในสมรภูมิตะบู๊ก ท่านรอซูลุลลอฮฺได้ห้ามบรรดาศ่อฮาบะฮฺมิให้เข้าไปสังสรรค์และกล่าวสลามแก่ชาย 3 คน ทั้งนี้จนกว่าอัลลอฮฺจะทรงตัดสินชี้ขาดในเรื่องของพวกเขา

สงครามต่อต้านอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์มาก่อน และแน่นอนพวกเขาจะสาบานว่า เราไม่มีเจตนาอื่นใดนอกจากสิ่งที่ดี และอัลลอฮฺนั้นทรงเป็นพยานยืนยันว่า แท้จริงพวกเขานั้นเป็นพวกกล่าวเท็จอย่างแน่นอน

لَا تَقُمْ فِيهِ أَبَدًا لَّمَسْجِدٌ أُسِّسَ عَلَى التَّقْوَىٰ مِنْ أَوَّلِ يَوْمٍ أَحَقُّ أَن تَقُومَ فِيهِ فِيهِ رِجَالٌ يُحِبُّونَ أَن يَتَطَهَّرُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُطَّهِّرِينَ ﴿١٠٨﴾

108. เจ้าอย่าไปร่วมยืนละหมาดในมัสยิดนั้นเป็นอันขาด แน่นอน มัสยิดที่ถูกวางรากฐานบนความยำเกรงตั้งแต่วันแรกนั้น สมควรอย่างยิ่งที่เจ้าจะเข้าไปยืนละหมาดในนั้น เพราะในมัสยิดนั้นมีคณะบุคคลที่ชอบจะชำระตัวให้บริสุทธิ์ และอัลลอฮฺนั้นทรงรักบรรดาผู้ที่ชำระตัวให้สะอาดบริสุทธิ์อยู่เสมอ

أَفَمَنْ أَسَّسَ بُنْيَانَهُ عَلَىٰ تَقْوَىٰ مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٍ خَيْرٌ أَم مَّنْ أَسَّسَ بُنْيَانَهُ عَلَىٰ شَفَا جُرُفٍ هَارٍ فَانْهَارَ بِهِ فِي نَارِ جَهَنَّمَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠٩﴾

109. ผู้ที่วางรากฐานอาคารของเขาบนความยำเกรงต่ออัลลอฮฺ และบนความโปรดปรานนั้นดีกว่าหรือว่าผู้ที่วางรากฐานอาคารของเขาบนริมขอบเหวที่จะพังทลายลง แล้วมันก็พัง นำเขาลงไปในนรกและอัลลอฮฺนั้นจะไม่ชี้แนะทางแก่กลุ่มชนที่อธรรม

لَا يَزَالُ بُنْيَانُهُمُ الَّذِي بَنَوْا رِيبَةً فِي قُلُوبِهِمْ إِلَّا أَن تَقَطَّعَ قُلُوبُهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١١٠﴾

110. อาคารของพวกเขาที่ก่อสร้างขึ้นมานั้นยังคงเป็นที่ระแวงสงสัยอยู่ในจิตใจของพวกเขาจนกระทั่งหัวใจเหล่านั้นจะแตกออกเป็นเสี่ยง ๆ และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ

۞ إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَىٰ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُم بِأَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَعْدًا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَاةِ وَالْإِنجِيلِ وَالْقُرْآنِ

111. แท้จริงอัลลอฮฺนั้นได้ทรงซื้อแล้วจากบรรดาผู้ศรัทธา ซึ่งชีวิตของพวกเขาและทรัพย์สมบัติของพวกเขา โดยพวกเขาจะได้รับสวนสวรรค์เป็นการตอบแทน พวกเขาจะต่อสู้ในทางของอัลลอฮฺแล้วพวกเขาก็จะฆ่าและถูกฆ่า เป็น

وَمَنْ أَوْفَىٰ بِعَهْدِهِۦ مِنَ ٱللَّهِ ۚ فَٱسْتَبْشِرُوا۟ بِبَيْعِكُمُ ٱلَّذِى بَايَعْتُم بِهِۦ ۚ وَذَٰلِكَ هُوَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ ﴿١١١﴾

สัญญาของพระองค์เองอย่างแท้จริง ซึ่งมีอยู่ในคัมภีร์เตารอต อินญีล และกุรฺอาน และใครเล่าจะรักษาสัญญาของเขาให้ดียิ่งไปกว่าอัลลอฮฺ ดังนั้น พวกท่านจงชื่นชมยินดีในการขายของพวกท่านเถิด ซึ่งพวกท่านได้ขายมันไป และนั่นคือชัยชนะอันใหญ่หลวง

ٱلتَّٰٓئِبُونَ ٱلْعَٰبِدُونَ ٱلْحَٰمِدُونَ ٱلسَّٰٓئِحُونَ ٱلرَّٰكِعُونَ ٱلسَّٰجِدُونَ ٱلْءَامِرُونَ بِٱلْمَعْرُوفِ وَٱلنَّاهُونَ عَنِ ٱلْمُنكَرِ وَٱلْحَٰفِظُونَ لِحُدُودِ ٱللَّهِ ۗ وَبَشِّرِ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٢﴾

112. บรรดาผู้กลับเนื้อกลับตัว ผู้กระทำการอิบาดะฮฺ ผู้กล่าวคำสรรเสริญ ผู้เดินทางเพื่อต่อสู้หรือแสวงหาวิชาความรู้[1] ผู้รุกัวะอฺ[2] ผู้สุญูด[3] ผู้กำชับให้ทำความดี ผู้ห้ามปรามให้ละเว้นความชั่ว และบรรดาผู้รักษาขอบเขตของอัลลอฮฺ และจงแจ้งข่าวดีแก่บรรดาผู้ศรัทธาเถิด

مَا كَانَ لِلنَّبِىِّ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ أَن يَسْتَغْفِرُوا۟ لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوٓا۟ أُو۟لِى قُرْبَىٰ مِنۢ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَٰبُ ٱلْجَحِيمِ ﴿١١٣﴾

113. ไม่บังควรแก่นะบีและบรรดาผู้ศรัทธาที่จะขออภัยโทษให้แก่พวกตั้งภาคี และแม้ว่าพวกเขาจะเป็นญาติใกล้ชิดกันก็ตาม ทั้งนี้หลังจากเป็นที่ประจักษ์แก่พวกเขาแล้วว่า แน่นอนพวกเหล่านั้นเป็นชาวนรก[4]

---

[1] นักตัฟซีรบางคนให้ความหมายของคำว่า “อัซซาอิหูน” ว่า ผู้ถือศีลอด บางท่านให้ความหมายว่า ผู้ทำการสู้รบในทางของอัลลอฮฺ บางท่านก็ว่าหมายถึง ผู้อพยพหรือเดินทางเพื่อต่อสู้หรือแสวงหาวิชาความรู้

[2] ลักษณะของผู้โค้งคำนับโดยเอามือทั้งสองจับหัวเข่าทั้งสอง

[3] ลักษณะของผู้ก้มลงกราบกับพื้น โดยเอาหน้าผากและจมูกจรดพื้น และฝ่ามือทั้งสองจรดพื้น

[4] ขณะที่อะบูฏอลิบลุงของท่านนะบีใกล้จะสิ้นชีวิต ท่านนะบีได้เข้าไปเยี่ยม ขณะนั้นอะบูญะฮลฺ และอับดุลลอฮฺ อิบนุอะบีอุมัยยะฮฺนั่งรวมอยู่ด้วย ท่านนะบีได้กล่าวขึ้นว่า “โอ้คุณลง จงกล่าวคำว่า “ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮุ” แล้วฉันจะเป็นพยานให้แก่ท่าน ณ ที่อัลลอฮฺ อะบูญะฮลฺและอิบนุอะบีอุมัยยะฮฺ กล่าวสวนขึ้นทันทีว่า “โอ้อะบูฏอลิบ ท่านจะผินหลังให้แก่แนวทางของอับดุลมุฏฏอลิบกระนั้นหรือ?” ท่านนะบียังคงกล่าวข้อความนี้แก่ลุงของท่าน ในที่สุดอะบูฏอลิบได้กล่าวข้อความสุดท้ายขึ้นว่า “ฉันจะอยู่ในแนวทางของอับดุลมุฏฏอลิบ” โดยไม่ยอมกล่าวคำว่า “ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ” ท่านนะบีจึงกล่าวว่า “วัลลอฮิ ฉันจะขออภัยโทษต่ออัลลอฮฺให้แก่ท่าน (หมายถึงอะบูฏอลิบ) ตราบใดที่ฉันไม่ถูกห้ามในการกระทำเช่นนั้น” แล้วอัลลอฮฺ ตะอาลา จึงได้ประทานอายะฮฺที่ 113 นี้ลงมา

وَمَا كَانَ ٱسْتِغْفَارُ إِبْرَٰهِيمَ لِأَبِيهِ إِلَّا عَن
مَّوْعِدَةٍ وَعَدَهَآ إِيَّاهُ فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُۥٓ أَنَّهُۥ عَدُوٌّ
لِّلَّهِ تَبَرَّأَ مِنْهُ ۚ إِنَّ إِبْرَٰهِيمَ لَأَوَّٰهٌ حَلِيمٌ ١١٤

114. และการขออภัยโทษของอิบรอฮีมให้แก่บิดาของเขามิได้ปรากฏขึ้น นอกจากเป็นสัญญาที่เขาได้ให้ไว้แก่บิดาของเขาเท่านั้น แต่เมื่อได้เป็นที่ประจักษ์แก่เขาแล้วว่า แท้จริงบิดาของเขานั้นเป็นศัตรูของอัลลอฮฺ เขาก็ปลีกตัวออกจากบิดาของเขา แท้จริงอิบรอฮีมนั้นเป็นผู้อ่อนโยน และเป็นผู้มีขันติธรรม

وَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيُضِلَّ قَوْمًۢا بَعْدَ إِذْ هَدَىٰهُمْ
حَتَّىٰ يُبَيِّنَ لَهُم مَّا يَتَّقُونَ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ بِكُلِّ شَىْءٍ
عَلِيمٌ ١١٥

115. และอัลลอฮฺนั้นจะไม่ทรงให้กลุ่มชนใดหลงผิด หลังจากที่พระองค์ได้ทรงชี้ทางที่ถูกต้องให้แก่พวกเขาแล้ว นอกจากจะเป็นที่ประจักษ์แก่พวกเขา ซึ่งสิ่งที่พวกเขาจะยำเกรงเท่านั้น แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้ทุกสิ่ง

إِنَّ ٱللَّهَ لَهُۥ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ يُحْىِۦ وَيُمِيتُ ۚ
وَمَا لَكُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ مِن وَلِىٍّ
وَلَا نَصِيرٍ ١١٦

116. แท้จริงอัลลอฮฺนั้น อำนาจแห่งบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ พระองค์ทรงให้เป็น ทรงให้ตาย และนอกจากอัลลอฮฺแล้วก็ไม่มีผู้คุ้มครองและผู้ช่วยเหลือใด ๆ สำหรับพวกท่าน

لَّقَد تَّابَ ٱللَّهُ عَلَى ٱلنَّبِىِّ وَٱلْمُهَٰجِرِينَ
وَٱلْأَنصَارِ ٱلَّذِينَ ٱتَّبَعُوهُ فِى سَاعَةِ ٱلْعُسْرَةِ
مِنۢ بَعْدِ مَا كَادَ يَزِيغُ قُلُوبُ فَرِيقٍ مِّنْهُمْ
ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ ۚ إِنَّهُۥ بِهِمْ
رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ١١٧

117. แท้จริงอัลลอฮฺทรงอภัยโทษให้แก่ท่านนะบี ชาวมุฮาญิรีน และชาวอันศ้อรแล้ว ซึ่งเขาเหล่านั้นได้ปฏิบัติตามเขา (นะบี) ในยามคับขัน หลังจากที่จิตใจของชนกลุ่มหนึ่งในพวกเขาเกือบจะหันเหออกจากความจริง แล้วพระองค์ก็ทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขา แท้จริงพระองค์นั้นเป็นผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงกรุณาอยู่เสมอ

وَعَلَى ٱلثَّلَٰثَةِ ٱلَّذِينَ خُلِّفُوا۟ حَتَّىٰٓ إِذَا ضَاقَتْ عَلَيْهِمُ
ٱلْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ وَضَاقَتْ عَلَيْهِمْ أَنفُسُهُمْ
وَظَنُّوٓا۟ أَن لَّا مَلْجَأَ مِنَ ٱللَّهِ إِلَّآ إِلَيْهِ ثُمَّ تَابَ

118. และอัลลอฮฺทรงอภัยโทษให้แก่ชายสามคน (คือ กะอฺบฺ อิบนุมาลิก มุรอเราะฮฺ อิบนุอัรร่อบีอฺ และฮิลาล อิบนุอุมัยยะฮฺ) ที่ไม่ได้ออกไปสงคราม

عَلَيْهِمْ لِيَتُوبُوٓا۟ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلتَّوَّابُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١١٨﴾

จนกระทั่งแผ่นดินได้คับแคบแก่พวกเขาทั้ง ๆ ที่มันกว้างใหญ่ไพศาล และตัวของพวกเขาก็รู้สึกอึดอัดไปด้วย แล้วพวกเขาก็คาดคิดกันว่าไม่มีที่พึ่งอื่นใดเพื่อให้พ้นจากอัลลอฮฺไปได้ นอกจากกลับไปหาพระองค์ แล้วพระองค์ก็ทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้กลับเนื้อกลับตัวสำนึกผิดต่อพระองค์ แท้จริงอัลลอฮฺนั้นคือผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเอ็นดูเมตตาเสมอ

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَكُونُوا۟
مَعَ ٱلصَّـٰدِقِينَ ﴿١١٩﴾

119. โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย พึงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด และจงอยู่ร่วมกับบรรดาผู้ที่พูดจริง

مَا كَانَ لِأَهْلِ ٱلْمَدِينَةِ وَمَنْ حَوْلَهُم
مِّنَ ٱلْأَعْرَابِ أَن يَتَخَلَّفُوا۟ عَن رَّسُولِ ٱللَّهِ وَلَا يَرْغَبُوا۟
بِأَنفُسِهِمْ عَن نَّفْسِهِۦ ۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ لَا يُصِيبُهُمْ
ظَمَأٌ وَلَا نَصَبٌ وَلَا مَخْمَصَةٌ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ
وَلَا يَطَـُٔونَ مَوْطِئًا يَغِيظُ ٱلْكُفَّارَ
وَلَا يَنَالُونَ مِنْ عَدُوٍّ نَّيْلًا إِلَّا كُتِبَ لَهُم
بِهِۦ عَمَلٌ صَـٰلِحٌ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ
ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿١٢٠﴾

120. ไม่บังควรแก่ชาวมะดีนะฮฺและชาวอาหรับชนบทที่พักอยู่รอบ ๆ จะผินหลังให้กับรอซูลของอัลลอฮฺ และไม่บังควรที่เขาเหล่านั้นจะห่วงชีวิตของพวกเขา มากกว่าชีวิตของท่านรอซูล ทั้งนี้เนื่องจากความกระหายน้ำก็ดี ความทุกข์ยากก็ดีและความหิวโหยก็ดี เพื่อหนทางของอัลลอฮฺนั้นจะไม่ประสบกับพวกเขา และไม่ว่าพวกเขาจะเหยียบย่างไป ณ ที่ใดที่ทำให้พวกปฏิเสธศรัทธากริ้วโกรธก็ตาม และพวกเขาจะไม่ได้รับอันตรายจากศัตรูนอกจากการงานที่ดีที่ถูกจารึกไว้แล้วสำหรับพวกเขาเพราะสิ่งนั้น แท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงให้รางวัลของผู้กระทำความดีต้องสูญเสียไปเป็นอันขาด

وَلَا يُنفِقُونَ نَفَقَةً صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً
وَلَا يَقْطَعُونَ وَادِيًا إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ
لِيَجْزِيَهُمُ ٱللَّهُ أَحْسَنَ مَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿١٢١﴾

121. และพวกเขาจะไม่บริจาคในการบริจาคใด ๆ ไม่ว่าจะน้อยหรือมากก็ตาม และพวกเขาไม่เดินผ่านหุบเขาใด ๆ นอกจากมันจะถูกบันทึกไว้ให้แก่พวกเขา เพื่อว่าอัลลอฮฺจะทรงตอบแทน

ให้แก่พวกเขา ซึ่งสิ่งที่ดียิ่งในสิ่งที่พวกเขาได้ทำไว้

۞ وَمَا كَانَ ٱلْمُؤْمِنُونَ لِيَنفِرُوا۟ كَآفَّةً ۚ
فَلَوْلَا نَفَرَ مِن كُلِّ فِرْقَةٍ مِّنْهُمْ طَآئِفَةٌ لِّيَتَفَقَّهُوا۟
فِى ٱلدِّينِ وَلِيُنذِرُوا۟ قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوٓا۟ إِلَيْهِمْ
لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ ﴿١٢٢﴾

122. ไม่บังควรที่บรรดาผู้ศรัทธาจะออกไปสู้รบกันทั้งหมด ทำไมแต่ละกลุ่มในหมู่พวกเขาจึงไม่ออกไปเพื่อหาความเข้าใจในศาสนา และเพื่อจะได้ตักเตือนหมู่คณะของพวกเขา เมื่อพวกเขาได้กลับมายังหมู่คณะของพวกเขา โดยหวังว่าหมู่คณะของพวกเขาจะได้ระมัดระวัง

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ قَٰتِلُوا۟ ٱلَّذِينَ يَلُونَكُم
مِّنَ ٱلْكُفَّارِ وَلْيَجِدُوا۟ فِيكُمْ غِلْظَةً ۚ
وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلْمُتَّقِينَ ﴿١٢٣﴾

123. โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย จงสู้รบกับบรรดาผู้ที่อยู่ใกล้เคียงพวกท่าน ที่เป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาเสียก่อน และจงให้พวกเหล่านั้นประสบกับความรุนแรงจากพวกท่าน และพึงรู้เถิดว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงอยู่ร่วมกับบรรดาผู้ยำเกรงทั้งหลาย

وَإِذَا مَآ أُنزِلَتْ سُورَةٌ فَمِنْهُم مَّن يَقُولُ أَيُّكُمْ
زَادَتْهُ هَٰذِهِۦٓ إِيمَٰنًا ۚ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟
فَزَادَتْهُمْ إِيمَٰنًا وَهُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿١٢٤﴾

124. และเมื่อมีบทหนึ่งบทใดของอัลกุรอานถูกประทานลงมา ดังนั้น ในหมู่พวกเขามีผู้กล่าวขึ้นว่า มีใครบ้างในพวกท่าน ที่บทนี้ทำให้ความศรัทธาเพิ่มขึ้น สำหรับบรรดาผู้ที่มีความศรัทธานั้นบทนี้ได้ทำให้การศรัทธาเพิ่มขึ้นแก่พวกเขาแล้วพวกเขาก็มีความปิติยินดี

وَأَمَّا ٱلَّذِينَ فِى قُلُوبِهِم مَّرَضٌ فَزَادَتْهُمْ
رِجْسًا إِلَىٰ رِجْسِهِمْ وَمَاتُوا۟ وَهُمْ
كَٰفِرُونَ ﴿١٢٥﴾

125. และสำหรับบรรดาผู้ที่มีโรคอยู่ในจิตใจของพวกเขา บทนี้ก็ยิ่งจะเพิ่มความสกปรกให้แก่พวกเขามากยิ่งขึ้นไปอีก และพวกเขาจะตายไปในสภาพที่เป็นพวกปฏิเสธศรัทธา

أَوَلَا يَرَوْنَ أَنَّهُمْ يُفْتَنُونَ فِى كُلِّ عَامٍ
مَّرَّةً أَوْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ لَا يَتُوبُونَ وَلَا هُمْ
يَذَّكَّرُونَ ﴿١٢٦﴾

126. และพวกเขาไม่เห็นดอกหรือว่า แท้จริงพวกเขาจะถูกทดสอบในทุก ๆ ปี ครั้งหนึ่งหรือสองครั้ง แล้วพวกเขาก็ไม่ยอมกลับเนื้อกลับตัว

และพวกเขาก็ไม่สำนึกผิดอีกด้วย

وَإِذَا مَآ أُنزِلَتْ سُورَةٌ نَّظَرَ بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ
هَلْ يَرَىٰكُم مِّنْ أَحَدٍ ثُمَّ ٱنصَرَفُوا۟ ۚ
صَرَفَ ٱللَّهُ قُلُوبَهُم بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَفْقَهُونَ ﴿١٢٧﴾

127. และเมื่อบทหนึ่งบทใดของอัลกุรอานถูกประทานลงมา บางคนในหมู่พวกเขาต่างก็มองตาซึ่งกันและกัน (แล้วถามขึ้นว่า) มีใครเห็นพวกท่านบ้างไหม[1] แล้วพวกเขาก็พากันแยกย้ายออกไปอัลลอฮฺจึงทรงให้จิตใจของพวกเขาหันเหออกจากแนวทางที่ถูกต้อง เพราะแท้จริงพวกเขาเป็นกลุ่มชนที่ไม่มีความเข้าใจอะไรเลย

لَقَدْ جَآءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنفُسِكُمْ
عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُم
بِٱلْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢٨﴾

128. แท้จริงมีรอซูลคนหนึ่งจากพวกท่านเองได้มาหาพวกท่านแล้ว เป็นที่ลำบากใจแก่เขาในสิ่งที่พวกท่านได้รับความทุกข์ยาก เป็นผู้ห่วงใยในพวกท่าน เป็นผู้เมตตา ผู้กรุณาสงสารต่อบรรดาผู้ศรัทธา

فَإِن تَوَلَّوْا۟ فَقُلْ حَسْبِىَ ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ عَلَيْهِ
تَوَكَّلْتُ ۖ وَهُوَ رَبُّ ٱلْعَرْشِ ٱلْعَظِيمِ ﴿١٢٩﴾

129. หากพวกเขาผินหลังให้ ก็จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า อัลลอฮฺนั้นเป็นที่พอเพียงแก่ฉันแล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์เท่านั้น แต่พระองค์เท่านั้นที่ฉันขอมอบหมาย และพระองค์คือเจ้าของบัลลังก์อันยิ่งใหญ่

---

[1] เมื่อมีบทของอัลกุรอานที่ถูกประทานลงมา เป็นการประณามพวกมุนาฟิกีน โดยที่พวกเขาอยู่ร่วมในที่ประชุมของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม พวกเขาก็จะมองตาซึ่งกันและกัน แสดงอาการเย้ยหยันและทำสัญญาณเป็นคำถามว่ามีใครเห็นพวกเราบ้างไหม? เพื่อที่เราจะได้ออกไปจากที่ประชุมนี้ เพราะเราทนการประณามต่อไปอีกไม่ได้แล้ว

(10) ซูเราะฮฺ ยูนุส

سورة يونس

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 109 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ ยูนุส

ซูเราะฮฺยูนุสเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ ที่ให้ความสนใจต่อหลักการศรัทธา คือการศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์ ศรัทธาต่อบรรดารอซูล และศรัทธาต่อการฟื้นคืนชีพและการตอบแทนเป็นซูเราะฮฺที่มีจุดเด่นในรูปแบบแห่งการชี้แนะไปสู่การศรัทธาต่ออัลกุรอานอัลกะรีม ซึ่งเป็นคัมภีร์เล่มสุดท้ายที่ถูกประทานลงมา และเป็นสิ่งปาฏิหาริย์ยั่งยืนคงอยู่ชั่วกาลนาน

ในตอนต้นของซูเราะฮฺ ได้กล่าวถึงเรื่องสาสน์และรอซูล และได้ชี้แจงอีกว่านี่คือแนวทางของอัลลอฮฺ ทั้งในตอนแรกและตอนสุดท้าย ไม่มีประชาชาติใดที่อุบัติขึ้นมานอกจากว่าอัลลอฮฺจะต้องส่งรอซูลมา เพื่อชี้แนะแนวทางที่ถูกต้อง ดังนั้นจึงไม่บังควรที่พวกมุชริกีนจะเคลือบแคลงสงสัย ในการส่งรอซูลคนสุดท้ายมายังพวกเขา เป็นการประหลาดแก่มนุษย์หรือที่เราได้ให้วะฮียฺแก่ชายคนหนึ่งจากพวกเขาให้เตือนสำทับมนุษย์ ในอันดับต่อมาบรรดาโองการต่าง ๆ ได้ชี้แจงถึงข้อเท็จจริง เกี่ยวกับการเป็นพระเจ้าและการเป็นบ่าว (อัลอุลูฮียะฮฺ และ อัลอุบูดียะฮฺ) และพื้นฐานแห่งความสัมพันธ์ระหว่างพระผู้สร้างกับผู้ถูกสร้างและยังได้แนะนำมนุษย์ให้รู้จักพระผู้เป็นเจ้าที่แท้จริงของพวกเขา ซึ่งเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่พวกเขาจักต้องเคารพอิบาดะฮฺพระองค์แต่เพียงองค์เดียว ยอมมอบกายถวายชีวิตแด่พระองค์ พระองค์เท่านั้นเป็นผู้สร้างเป็นผู้ประทานปัจจัยชีวิต เป็นผู้ทรงให้เป็น ทรงให้ตาย เป็นผู้ทรงจัดเตรียมและทรงปรีชาญาณ ทุกสิ่งนอกจากพระองค์ย่อมสูญสลาย แท้จริงพระเจ้าของพวกท่านคืออัลลอฮฺผู้ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินในเวลา 6 วัน

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงท่าทีของพวกมุชริกีนที่มีต่อสาสน์และอัลกุรอาน และว่าอัลกุรอานนี้คือปาฏิหาริย์ที่ยั่งยืน ที่ยืนยันถึงความสัจจะของท่านนะบีผู้ไม่รู้หนังสือ (อ่านไม่ออกเขียนไม่เป็น) และยังคงเป็นหลักฐานยืนยันถึงความเป็นเอกะ เป็นปาฏิหาริย์ ด้วยการท้าทายพวกมุชริกีนให้นำคำประพันธ์มาสักบทหนึ่ง ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน พวกเขาก็หมดความสามารถ ทั้ง ๆ ที่พวกเขาเป็นเจ้าแห่งโวหารและ

สำนวนทางด้านภาษาศาสตร์ หรือพวกเขากล่าวว่า เขา (มุฮัมมัด) ปั้นแต่งขึ้น จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านจงนำมาสักบทหนึ่งเยี่ยงนั้น และจงเรียกร้องเชิญชวนผู้ที่พวกท่านสามารถนำมาได้ นอกจากอัลลอฮฺ หากพวกท่านเป็นผู้สัจจริง

ซูเราะฮฺได้แนะนำมนุษย์ให้รู้จักคุณลักษณะของพระเจ้าที่แท้จริง ด้วยการกล่าวถึงสัญลักษณ์แห่งอานุภาพและความเอ็นดูเมตตาของพระองค์ ที่บ่งชี้ถึงการจัดเตรียมความปรีชาญาณของพระเจ้าแห่งสากลโลก และสิ่งที่อยู่ในจักรวาลที่เรามองเห็นถึงร่องรอยแห่งอานุภาพอันเด่นชัด ซึ่งเป็นที่ประจักษ์ถึงความยิ่งใหญ่ ความปรีชาญาณและอานุภาพของอัลลอฮฺ ตะอาลา จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ใครเป็นผู้ประทานปัจจัยยังชีพที่มาจากชั้นฟ้าและแผ่นดินแก่พวกท่าน หรือใครเป็นเจ้าของการได้ยิน และการมอง ที่กล่าวมานี้เป็นปัญหาสำคัญที่ซูเราะฮฺกล่าวถึง และให้ความสนใจเป็นพิเศษเพราะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการศรัทธา และการให้ความเป็นเอกภาพแด่อัลลอฮฺ ตะอาลาซึ่งซูเราะฮฺได้นำมากล่าวถึงพร้อมด้วยหลักฐานทางด้านโสตประสาทและสติปัญญา

ซูเราะฮฺยังได้กล่าวถึงประวัติความเป็นมาของบรรดานะบีบางท่าน เช่น เรื่องของนะบีนูหฺกับประชาชาติของท่าน เรื่องของนะบีมูซากับฟิรเอานฺ (ฟาโรห์) ผู้เกรี้ยวกราดและเรื่องของนะบียูนุส ซึ่งชื่อของท่านเป็นชื่อของซูเราะฮฺนี้ เรื่องราวประวัติความเป็นมาที่ปรากฏอยู่ในซูเราะฮฺนี้เป็นการชี้แนวทางของอัลลอฮฺในการบริหารกิจการต่าง ๆ เช่น การลงโทษผู้อธรรม และการสนับสนุนให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ศรัทธา

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการใช้ให้ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ยึดมั่นต่อบทบัญญัติของอัลลอฮฺ และอดทนต่อการต่อต้านและการทำร้ายในการเผยแพร่สัจธรรม และเจ้าจงปฏิบัติตามที่ถูกวะฮียฺแก่เจ้า และจงอดทนจนกว่าอัลลอฮฺจะทรงตัดสิน และพระองค์ทรงเป็นผู้ตัดสินที่ดียิ่ง

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

1. อะลิฟ ลาม รอฺ เหล่านี้คือบรรดาโองการแห่งคัมภีร์ที่ชัดแจ้ง[1]

الٓر ۚ تِلْكَ ءَايَٰتُ ٱلْكِتَٰبِ ٱلْحَكِيمِ ﴿١﴾

2. เป็นการประหลาดแก่มนุษย์หรือ ที่เราได้ให้วะฮียฺแก่ชายคนหนึ่งจากพวกเขา ให้เตือนสำทับมนุษย์ และแจ้งข่าวดีแก่บรรดาผู้ศรัทธาว่าแท้จริงสำหรับพวกเขานั้น จะได้รับตำแหน่งอันสูง ณ ที่พระเจ้าของพวกเขา[2] บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธากล่าวว่า แท้จริงนี่คือนักมายากลอย่างแน่นอน[3]

أَكَانَ لِلنَّاسِ عَجَبًا أَنْ أَوْحَيْنَآ إِلَىٰ رَجُلٍ مِّنْهُمْ
أَنْ أَنذِرِ ٱلنَّاسَ وَبَشِّرِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ أَنَّ لَهُمْ قَدَمَ
صِدْقٍ عِندَ رَبِّهِمْ ۗ قَالَ ٱلْكَٰفِرُونَ إِنَّ هَٰذَا
لَسَٰحِرٌ مُّبِينٌ ﴿٢﴾

3. แท้จริงพระเจ้าของพวกท่านคืออัลลอฮฺผู้ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินในเวลา 6 วัน แล้วพระองค์ทรงประทับบนบัลลังก์[4] ทรงบริหาร

إِنَّ رَبَّكُمُ ٱللَّهُ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ فِى سِتَّةِ
أَيَّامٍ ثُمَّ ٱسْتَوَىٰ عَلَى ٱلْعَرْشِ ۖ يُدَبِّرُ ٱلْأَمْرَ ۖ مَا مِن شَفِيعٍ
إِلَّا مِنۢ بَعْدِ إِذْنِهِۦ ۚ ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبُّكُمْ

---

[1] คืออัลกุรอานุลกะรีม

[2] คำว่า "เกาะดะมะศิดกิน" นั้น บรรดานักตัฟซีรได้ให้ความหมายแตกต่างกันไป อิบนุอับบาส กล่าวว่า "พวกเขาจะได้รับความสุขสำราญ" อัลอูฟีย์ กล่าวว่า "พวกเขาจะได้รับการตอบแทนอย่างดีในสิ่งที่พวกเขาได้ทำไป" มุญาฮิด กล่าวว่า "หมายถึงการงานที่ดี เช่น การละหมาด การถือศีลอด การบริจาคทาน และการกล่าวตัสบีหฺของพวกเขา เป็นต้น

[3] สาเหตุของการประทานอายะฮฺนี้ลงมา อิบนุอับบาส กล่าวว่า เมื่ออัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงแต่งตั้งมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เป็นรอซูลของพระองค์ พวกกุฟฟารปฏิเสธการเป็นรอซูลของท่านโดยกล่าวว่า อัลลอฮฺทรงยิ่งใหญ่เกินกว่าที่จะให้รอซูลของพระองค์เป็นมนุษย์ธรรมดา อัลลอฮฺไม่ทรงพบคนอื่นใดแล้วหรือ จึงได้แต่งตั้งให้มุฮัมมัดเป็นรอซูล ซึ่งเขาเป็นเด็กกำพร้าของอะบีฏอลิบ อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงได้ประทานอายะฮฺนี้ลงมา

[4] การประทับหรือการสถิตย์ที่เหมาะสมกับพระองค์ โดยไม่ต้องเปรียบเทียบ หรือยกตัวอย่างหรือบิดเบือน หรือตั้งข้อสังเกตนี่คือการศรัทธาของชาวสลัฟ อิมามมาลิกกล่าวว่า การประทับหรือการสถิตย์เป็นที่รู้กัน ส่วนพระองค์จะประทับอย่างไรไม่มีใครรู้ การศรัทธาในเรื่องนี้เป็นวาญิบ และการถามซอกแซกเป็นเรื่องบิดอะฮฺ

فَٱعۡبُدُوهُۚ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ٣

กิจการ ไม่มีผู้ให้ความช่วยเหลือคนใด เว้นแต่ต้องได้รับอนุมัติจากพระองค์[1] นั่นคืออัลลอฮฺ พระเจ้าของพวกท่าน พวกท่านจงเคารพภักดีต่อพระองค์เถิด พวกท่านมิได้ใคร่ครวญกันดอกหรือ

إِلَيۡهِ مَرۡجِعُكُمۡ جَمِيعٗاۖ وَعۡدَ ٱللَّهِ حَقًّاۚ إِنَّهُۥ يَبۡدَؤُاْ
ٱلۡخَلۡقَ ثُمَّ يُعِيدُهُۥ لِيَجۡزِيَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ
ٱلصَّٰلِحَٰتِ بِٱلۡقِسۡطِۚ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَهُمۡ
شَرَابٞ مِّنۡ حَمِيمٖ وَعَذَابٌ أَلِيمُۢ بِمَا كَانُواْ
يَكۡفُرُونَ ٤

4. ยังพระองค์เท่านั้นคือทางกลับของพวกท่านทั้งหลาย สัญญาของอัลลอฮฺนั้นเป็นจริงเสมอ แท้จริงพระองค์นั้นทรงเริ่มการสร้าง แล้วพระองค์ก็ทรงให้มันบังเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เพื่อทรงตอบแทนบรรดาผู้ศรัทธา และผู้ประกอบความดี โดยเที่ยงธรรม ส่วนบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น พวกเขาจะได้รับเครื่องดื่มที่ร้อนจัด และการลงโทษอันเจ็บแสบ เพราะพวกเขาปฏิเสธไม่ยอมศรัทธา

هُوَ ٱلَّذِي جَعَلَ ٱلشَّمۡسَ ضِيَآءٗ وَٱلۡقَمَرَ نُورٗا
وَقَدَّرَهُۥ مَنَازِلَ لِتَعۡلَمُواْ عَدَدَ ٱلسِّنِينَ
وَٱلۡحِسَابَۚ مَا خَلَقَ ٱللَّهُ ذَٰلِكَ إِلَّا بِٱلۡحَقِّۚ يُفَصِّلُ
ٱلۡأٓيَٰتِ لِقَوۡمٖ يَعۡلَمُونَ ٥

5. พระองค์ทรงทำให้ดวงอาทิตย์มีแสงจ้าและดวงจันทร์มีแสงนวล[2] และทรงกำหนดให้มันมีทางโคจร เพื่อพวกท่านจะได้รู้จำนวนปีและการคำนวณ[3] อัลลอฮฺมิได้ทรงสร้างสิ่งเหล่านั้นเว้นแต่ด้วยความจริง[4] พระองค์ทรงจำแนก

---

[1] เป็นการโต้ตอบพวกมุชริกีนในการอ้างของพวกเขาที่ว่า บรรดารูปปั้นของพวกเขาจะช่วยเหลือพวกเขาได้ในวันกิยามะฮฺ

[2] ในอายะฮฺนี้แสดงให้เห็นถึงอานุภาพและเอกภาพของอัลลอฮฺ ตะอาลา โดยให้กลางวันมีแสงจรัสจ้าจากดวงอาทิตย์ เวลากลางคืนมีแสงนวลจากดวงจันทร์ ทั้งนี้ก็ด้วยความเอ็นดูเมตตาอย่างล้นเหลือต่อบ่าวของพระองค์

[3] ด้วยการโคจรของดวงอาทิตย์ทำให้เรารู้จำนวนวัน และด้วยการโคจรของดวงจันทร์ทำให้เรารู้จำนวนเดือนและปี

[4] พระองค์มิได้ทรงสร้างดวงอาทิตย์และดวงจันทร์โดยไร้ประโยชน์ แต่ด้วยฮิกมะฮฺอันยิ่งใหญ่และประโยชน์อันมหาศาล

สัญญาณต่าง ๆ สำหรับหมู่ชนที่มีความรู้

6. แท้จริงการสับเปลี่ยนของกลางคืนและกลางวัน และที่อัลลอฮฺทรงสร้างในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินนั้น แน่นอน เป็นสัญญาณแก่กลุ่มชนที่มีความยำเกรง

إِنَّ فِي ٱخۡتِلَٰفِ ٱلَّيۡلِ وَٱلنَّهَارِ وَمَا خَلَقَ
ٱللَّهُ فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ
يَتَّقُونَ ٦

7. แท้จริงบรรดาผู้ที่ไม่หวังจะพบเรา และพวกเขาพอใจต่อชีวิตในโลกดุนยา และพวกเขาดีใจต่อมัน และบรรดาผู้ละเลยต่อสัญญาณต่าง ๆ ของเรา

إِنَّ ٱلَّذِينَ لَا يَرۡجُونَ لِقَآءَنَا وَرَضُواْ بِٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا
وَٱطۡمَأَنُّواْ بِهَا وَٱلَّذِينَ هُمۡ عَنۡ ءَايَٰتِنَا غَٰفِلُونَ ٧

8. ชนเหล่านั้น ที่พำนักของพวกเขาคือนรก เนื่องด้วยพวกเขาขวนขวายเอาไว้

أُوْلَٰٓئِكَ مَأۡوَىٰهُمُ ٱلنَّارُ بِمَا كَانُواْ
يَكۡسِبُونَ ٨

9. แท้จริงบรรดาผู้ศรัทธาและผู้ประกอบความดี พระเจ้าของพวกเขาจะทรงชี้แนะทางที่ถูกต้องให้แก่พวกเขา เนื่องด้วยการศรัทธาของพวกเขา ภายใต้พวกเขามีแม่น้ำหลายสายไหลผ่านซึ่งอยู่ในสวนสวรรค์อันเกษมสำราญ

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ
يَهۡدِيهِمۡ رَبُّهُم بِإِيمَٰنِهِمۡۖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهِمُ
ٱلۡأَنۡهَٰرُ فِي جَنَّٰتِ ٱلنَّعِيمِ ٩

10. การขอพรของพวกเขาในสวนสวรรค์คือ มหาบริสุทธิ์แด่พระองค์ท่าน ข้าแต่พระเจ้าของเราและคำทักทายของพวกเขาในนั้นคือ ความสันติสุข (อัสสะลาม) และสุดท้ายแห่งการขอพรของพวกเขาคือ การสรรเสริญเป็นของอัลลอฮฺ พระเจ้าแห่งสากลโลก

دَعۡوَىٰهُمۡ فِيهَا سُبۡحَٰنَكَ ٱللَّهُمَّ وَتَحِيَّتُهُمۡ فِيهَا سَلَٰمٞۚ
وَءَاخِرُ دَعۡوَىٰهُمۡ أَنِ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ
رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ١٠

11. และหากอัลลอฮฺทรงเร่งตอบรับความชั่วของมนุษย์ เช่นเดียวกับการเร่งของพวกเขาเพื่อขอความดีแล้ว แน่นอนความตายของพวกเขา

۞ وَلَوۡ يُعَجِّلُ ٱللَّهُ لِلنَّاسِ ٱلشَّرَّ ٱسۡتِعۡجَالَهُم
بِٱلۡخَيۡرِ لَقُضِيَ إِلَيۡهِمۡ أَجَلُهُمۡۖ فَنَذَرُ ٱلَّذِينَ
لَا يَرۡجُونَ لِقَآءَنَا فِي طُغۡيَٰنِهِمۡ يَعۡمَهُونَ ١١

ก็คงถูกกำหนดแก่พวกเขา[1] แล้วเราจะปล่อยบรรดาผู้ที่ไม่หวังจะพบเราให้อยู่ในความงงงวยเพราะการดื้อดึงของพวกเขา

وَإِذَا مَسَّ ٱلْإِنسَٰنَ ٱلضُّرُّ دَعَانَا لِجَنۢبِهِۦٓ أَوْ قَاعِدًا
أَوْ قَآئِمًا فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُ ضُرَّهُۥ مَرَّ كَأَن لَّمْ
يَدْعُنَآ إِلَىٰ ضُرٍّ مَّسَّهُۥ ۚ كَذَٰلِكَ زُيِّنَ لِلْمُسْرِفِينَ
مَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿١٢﴾

12. และเมื่ออันตรายประสบกับมนุษย์[2] เขาก็จะวิงวอนขอเราในสภาพนอนตะแคง หรือนั่งหรือยืน ครั้นเมื่อเราปลดเปลื้องอันตรายของเขาให้พ้นจากเขาไปแล้ว เขาก็เมินคล้ายกับว่าเขามิได้วิงวอนขอเราให้พ้นจากอันตรายที่ได้ประสบแก่เขา[3] เช่นนั้นแหละ ถูกทำให้สวยงามแก่บรรดาผู้ละเมิดขอบเขตในสิ่งที่พวกเขากระทำ

وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا ٱلْقُرُونَ مِن قَبْلِكُمْ لَمَّا ظَلَمُوا۟ ۙ
وَجَآءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِٱلْبَيِّنَٰتِ وَمَا كَانُوا۟ لِيُؤْمِنُوا۟ ۚ
كَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلْقَوْمَ ٱلْمُجْرِمِينَ ﴿١٣﴾

13. และโดยแน่นอน เราได้ทำลายประชาชาติจากศตวรรษก่อนจากพวกท่านไปแล้ว เมื่อพวกเขาเป็นผู้อธรรม และบรรดารอซูลของพวกเขาได้มายังพวกเขา พร้อมด้วยหลักฐานอันชัดแจ้ง แล้วพวกเขาก็ไม่ศรัทธา เช่นนั้นแหละเราได้ตอบแทนแก่หมู่ชนที่เป็นอาชญากร

ثُمَّ جَعَلْنَٰكُمْ خَلَٰٓئِفَ فِى ٱلْأَرْضِ مِنۢ بَعْدِهِمْ
لِنَنظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾

14. แล้วเราก็ได้แต่งตั้งพวกท่านให้เป็นตัวแทนในแผ่นดิน หลังจากพวกเขาเหล่านั้น เพื่อเราจะดูว่าพวกท่านจะปฏิบัติตนอย่างไร

---

[1] หากพระองค์ทรงเร่งตอบรับการวิงวอนขอความชั่วของมนุษย์ เสมือนกับการรีบตอบรับของพระองค์เมื่อมนุษย์วิงวอนขอความดีแล้ว มนุษย์ก็จะประสบกับความหายนะ

[2] เมื่อมนุษย์ประสบกับภัยอันตรายต่าง ๆ เช่น การเจ็บป่วย ความยากจน หรือความเสียหายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นแก่ตัวของเขาเองหรือทรัพย์สินของเขา

[3] เมื่อพระองค์ทรงปลดเปลื้องภัยอันตรายให้พ้นจากเขาไปแล้ว เขาก็ยังคงอยู่ในสภาพที่ดื้อดึง ลืมความทุกข์ยากที่ได้ประสบแก่พวกเขาในอดีตที่เพิ่งผ่านไป อายะฮฺนี้เป็นการปรามผู้ที่วิงวอนขอพระองค์เมื่อเขาประสบความทุกข์ยาก และลืมพระองค์เมื่อเขาได้รับความปลอดภัย หรือมีความสุขแล้ว

وَإِذَا تُتۡلَىٰ عَلَيۡهِمۡ ءَايَاتُنَا بَيِّنَٰتٖ قَالَ ٱلَّذِينَ
لَا يَرۡجُونَ لِقَآءَنَا ٱئۡتِ بِقُرۡءَانٍ غَيۡرِ هَٰذَآ
أَوۡ بَدِّلۡهُۚ قُلۡ مَا يَكُونُ لِيٓ أَنۡ أُبَدِّلَهُۥ مِن تِلۡقَآيِٕ
نَفۡسِيٓۖ إِنۡ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰٓ إِلَيَّۖ إِنِّيٓ أَخَافُ
إِنۡ عَصَيۡتُ رَبِّي عَذَابَ يَوۡمٍ عَظِيمٖ ﴿١٥﴾

15. และเมื่อบรรดาโองการอันชัดแจ้งของเราถูกอ่านแก่พวกเขาแล้ว บรรดาผู้ไม่หวังที่จะพบเรา[1] ก็กล่าวว่า ท่านจงนำกุรอานอื่นจากนี้มาให้เราหรือเปลี่ยนแปลงเสีย จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ไม่บังควรแก่ฉันที่จะเปลี่ยนแปลงโดยพละการจากตัวฉัน ฉันจะไม่ปฏิบัติตามเว้นแต่สิ่งที่ถูกประทานมาให้แก่ฉันเท่านั้น แท้จริงฉันกลัวว่า หากฉันฝ่าฝืนพระเจ้าของฉันแล้ว จะได้รับการลงโทษในวันอันยิ่งใหญ่

قُل لَّوۡ شَآءَ ٱللَّهُ مَا تَلَوۡتُهُۥ عَلَيۡكُمۡ
وَلَآ أَدۡرَىٰكُم بِهِۦۖ فَقَدۡ لَبِثۡتُ فِيكُمۡ عُمُرٗا
مِّن قَبۡلِهِۦٓۚ أَفَلَا تَعۡقِلُونَ ﴿١٦﴾

16. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) หากอัลลอฮฺทรงประสงค์ ฉันจะไม่อ่านอัลกุรอานแก่พวกท่าน และพระองค์จะไม่ให้พวกท่านได้รู้อัลกุรอานนั้น[2] แน่นอนฉันได้มีอายุอยู่ในหมู่พวกท่านมาก่อนนั้น[3] พวกท่านไม่ใช้สติปัญญาคิดบ้างหรือ

فَمَنۡ أَظۡلَمُ مِمَّنِ ٱفۡتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا
أَوۡ كَذَّبَ بِـَٔايَٰتِهِۦٓۚ إِنَّهُۥ لَا يُفۡلِحُ
ٱلۡمُجۡرِمُونَ ﴿١٧﴾

17. ดังนั้น ผู้ใดเล่าจะอธรรมยิ่งกว่าผู้กล่าวเท็จต่ออัลลอฮฺ หรือผู้ปฏิเสธต่อบรรดาโองการของพระองค์ แท้จริงบรรดาผู้ทำผิดนั้นย่อมไม่บรรลุความสำเร็จ

وَيَعۡبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمۡ
وَلَا يَنفَعُهُمۡ وَيَقُولُونَ هَٰٓؤُلَآءِ شُفَعَٰٓؤُنَا

18. และพวกเขาจะเคารพภักดีสิ่งอื่นไปจากอัลลอฮฺ ที่มิได้ให้โทษแก่พวกเขา และมิได้ให้

---

[1] คือบรรดาผู้ที่ไม่ศรัทธาต่อวันฟื้นคืนชีพและการตอบแทน

[2] หากอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงประสงค์แล้ว พระองค์ก็จะไม่ให้ฉันอ่านอัลกุรอานแก่พวกท่าน ทั้งนี้เพราะอัลกุรอานนั้นมาจากพระองค์ มิใช่มาจากฉัน และพระองค์ก็จะไม่ให้พวกท่านรู้เรื่องราวที่มีอยู่ในอัลกุรอานนั้น

[3] ฉันได้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับพวกท่านมานานถึง 40 ปี ก่อนที่อัลกุรอานจะถูกประทานลงมา พวกท่านก็รู้ว่าฉันไม่เคยรู้มาก่อนและไม่เคยอ่านให้พวกท่านด้วย

عِندَ ٱللَّهِۚ قُلۡ أَتُنَبِّـُٔونَ ٱللَّهَ بِمَا لَا يَعۡلَمُ فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَلَا فِي ٱلۡأَرۡضِۚ سُبۡحَٰنَهُۥ وَتَعَٰلَىٰ عَمَّا يُشۡرِكُونَ ١٨

ประโยชน์แก่พวกเขา และพวกเขาจะกล่าวว่า เหล่านี้คือผู้ช่วยเหลือเรา ณ ที่อัลลอฮฺ[1] จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านจะแจ้งข่าวแก่อัลลอฮฺด้วยสิ่งที่พระองค์ไม่ทรงรู้ ในบรรดาชั้นฟ้าและในแผ่นดินกระนั้นหรือ พระองค์ทรงมหาบริสุทธิ์และทรงสูงส่ง เหนือสิ่งที่พวกเขาตั้งภาคีขึ้น

وَمَا كَانَ ٱلنَّاسُ إِلَّآ أُمَّةٗ وَٰحِدَةٗ فَٱخۡتَلَفُواْۚ وَلَوۡلَا كَلِمَةٞ سَبَقَتۡ مِن رَّبِّكَ لَقُضِيَ بَيۡنَهُمۡ فِيمَا فِيهِ يَخۡتَلِفُونَ ١٩

19. และมนุษย์นั้นมิใช่อื่นใด นอกจากเป็นประชาชาติเดียวกัน แล้วพวกเขาก็แตกแยกกัน และหากมิใช่ลิขิตได้บันทึกไว้ที่พระเจ้าของพวกเจ้าแล้ว แน่นอนก็คงถูกตัดสินระหว่างพวกเขา ในเรื่องที่พวกเขาขัดแย้งกัน[2]

وَيَقُولُونَ لَوۡلَآ أُنزِلَ عَلَيۡهِ ءَايَةٞ مِّن رَّبِّهِۦۖ فَقُلۡ إِنَّمَا ٱلۡغَيۡبُ لِلَّهِ فَٱنتَظِرُوٓاْ إِنِّي مَعَكُم مِّنَ ٱلۡمُنتَظِرِينَ ٢٠

20. และพวกเขากล่าวว่า ทำไมอภินิหารจากพระเจ้าของเขา จึงไม่ถูกประทานมาให้เขา[3] จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แท้จริงสิ่งเร้นลับนั้นเป็นของอัลลอฮฺ พวกท่านจงคอยดูเถิด แท้จริงฉันนั้นอยู่กับพวกท่านในหมู่ผู้คอยดู

وَإِذَآ أَذَقۡنَا ٱلنَّاسَ رَحۡمَةٗ مِّنۢ بَعۡدِ ضَرَّآءَ مَسَّتۡهُمۡ إِذَا لَهُم مَّكۡرٞ فِيٓ ءَايَاتِنَاۚ قُلِ ٱللَّهُ أَسۡرَعُ مَكۡرًاۚ إِنَّ رُسُلَنَا يَكۡتُبُونَ مَا تَمۡكُرُونَ ٢١

21. และเมื่อเราให้มนุษย์ลิ้มรสความเมตตาหลังจากภยันตรายได้ประสบแก่พวกเขา ดังนั้นพวกเขาก็มีอุบายต่อโองการต่าง ๆ ของเรา จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) อัลลอฮฺทรงรวดเร็วยิ่งใน

---

[1] พวกมุชริกีนอ้างว่า บรรดารูปปั้นต่าง ๆ ที่พวกเขาเคารพบูชานั้น จะช่วยเหลือพวกเขาได้ ณ ที่อัลลอฮฺ ทั้ง ๆ ที่บรรดารูปปั้นเหล่านั้นทำมาจากหิน ปูน ซึ่งมันมองก็ไม่เห็น ฟังก็ไม่ได้

[2] หากมิใช่เป็นลิขิตของอัลลอฮฺ ในการผ่อนผันการตอบแทนไปจนกระทั่งถึงวันกิยามะฮฺแล้ว พวกเขาก็จะได้รับการลงโทษในโลกดุนยานี้ เพราะการขัดแย้งกันในเรื่องของศาสนา

[3] พวกกุฟฟารหัวรั้นจะกล่าวว่า ทำไมพระเจ้าของมุฮัมมัดจึงไม่ประทานสิ่งปาฏิหาริย์ลงมาให้แก่เขา เสมือนกับที่บรรดานะบีในอดีตได้ถูกประทานให้ เช่น อูฐ ไม้เท้า ฯลฯ

การแก้อุบาย[1] แท้จริงบรรดามะลาอิกะฮฺของเรา
จะบันทึกสิ่งที่พวกท่านกำลังทำอุบายอยู่

22. พระองค์ผู้ทรงให้พวกท่านเดินทางโดย
ทางบกและทางทะเล จนกระทั่งเมื่อพวกท่าน
อยู่ในเรือและมันได้นำพวกเขาแล่นไปด้วยลม
ที่ดี และพวกเขาดีใจกับมัน ทันใดนั้นลมพายุ
ได้พัดกระหน่ำและคลื่นก็ซัดเข้ามายังพวกเขา
จากทุกด้าน และพวกเขาคิดว่า แท้จริงพวกเขา
ถูกล้อมด้วยสิ่งเหล่านี้ พวกเขาจึงวิงวอนขอ
ต่ออัลลอฮฺด้วยความบริสุทธิ์ใจต่อพระองค์ว่า
หากพระองค์ทรงให้พวกเราพ้นจากภยันตรายนี้
โดยแน่นอนยิ่ง พวกเราจะอยู่ในหมู่ผู้กตัญญู
ทั้งหลาย

هُوَ ٱلَّذِى يُسَيِّرُكُمْ فِى ٱلْبَرِّ وَٱلْبَحْرِ ۖ حَتَّىٰٓ إِذَا كُنتُمْ فِى
ٱلْفُلْكِ وَجَرَيْنَ بِهِم بِرِيحٍ طَيِّبَةٍ وَفَرِحُوا۟ بِهَا جَآءَتْهَا
رِيحٌ عَاصِفٌ وَجَآءَهُمُ ٱلْمَوْجُ مِن كُلِّ مَكَانٍ
وَظَنُّوٓا۟ أَنَّهُمْ أُحِيطَ بِهِمْ ۙ دَعَوُا۟ ٱللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ
ٱلدِّينَ لَئِنْ أَنجَيْتَنَا مِنْ هَٰذِهِۦ
لَنَكُونَنَّ مِنَ ٱلشَّٰكِرِينَ ﴿٢٢﴾

23. ครั้นเมื่อพระองค์ทรงให้พวกเรารอดมาแล้ว
พวกเขาก็ทำความเสียหายในแผ่นดิน โดย
ปราศจากความเป็นธรรม โอ้มนุษย์เอ๋ย แท้จริง
การทำความเสียหายของพวกเจ้านั้น มันเป็น
อันตรายต่อตัวของพวกเจ้าเอง เป็นความ
เพลิดเพลินของชีวิตในโลกนี้เท่านั้น แล้วใน
ที่สุดพวกเจ้าก็จะกลับไปหาเรา แล้วเราจะแจ้ง
ข่าวให้พวกเจ้าทราบถึงสิ่งที่พวกเจ้าได้กระทำไว้

فَلَمَّآ أَنجَىٰهُمْ إِذَا هُمْ يَبْغُونَ فِى ٱلْأَرْضِ بِغَيْرِ ٱلْحَقِّ ۗ
يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِنَّمَا بَغْيُكُمْ عَلَىٰٓ أَنفُسِكُم ۖ
مَّتَٰعَ ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا ۖ ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُكُمْ
فَنُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٣﴾

24. แท้จริง อุปมาชีวิตในโลกนี้ ดั่งน้ำฝนที่เรา
ได้หลั่งมันลงมาจากฟากฟ้า พืชของแผ่นดิน
ได้คละเคล้ากับน้ำนั้น บางส่วนของมันมนุษย์

إِنَّمَا مَثَلُ ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا كَمَآءٍ أَنزَلْنَٰهُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ
فَٱخْتَلَطَ بِهِۦ نَبَاتُ ٱلْأَرْضِ مِمَّا يَأْكُلُ ٱلنَّاسُ
وَٱلْأَنْعَٰمُ حَتَّىٰٓ إِذَآ أَخَذَتِ ٱلْأَرْضُ زُخْرُفَهَا وَٱزَّيَّنَتْ

[1] พระองค์จะทรงลงโทษอย่างรวดเร็วยิ่ง เป็นการตอบแทนในอุบายของพวกเขา

وَظَنَّ أَهْلُهَآ أَنَّهُمْ قَـٰدِرُونَ عَلَيْهَآ أَتَىٰهَآ
أَمْرُنَا لَيْلًا أَوْ نَهَارًا فَجَعَلْنَـٰهَا حَصِيدًا كَأَن لَّمْ
تَغْنَ بِٱلْأَمْسِ كَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ
ٱلْءَايَـٰتِ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٤﴾

และปศุสัตว์ใช้กินเป็นอาหาร[1] จนกระทั่งเมื่อแผ่นดินได้เริ่มปรากความงดงามของมัน และถูกประดับด้วยพืชผลอย่างสวยงาม เจ้าของของมันก็คิดว่าแท้จริงพวกเขามีอำนาจเหนือมัน คำบัญชาของเราได้มายังมันในเวลากลางคืนหรือเวลากลางวัน แล้วเราได้ทำให้มันถูกเก็บเกี่ยวเสมือนกับว่าไม่มีการหว่านมาแต่วันวาน[2] เช่นนั้นแหละ เราได้จำแนกโองการต่าง ๆ แก่หมู่ชนผู้ใคร่ครวญ

وَٱللَّهُ يَدْعُوٓا۟ إِلَىٰ دَارِ ٱلسَّلَـٰمِ وَيَهْدِى مَن يَشَآءُ
إِلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٢٥﴾

25. และอัลลอฮฺทรงเรียกร้องไปสู่สถานที่แห่งศานติ และทรงชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ไปสู่ทางที่เที่ยงธรรม

۞ لِّلَّذِينَ أَحْسَنُوا۟ ٱلْحُسْنَىٰ وَزِيَادَةٌ ۖ وَلَا يَرْهَقُ
وُجُوهَهُمْ قَتَرٌ وَلَا ذِلَّةٌ ۚ أُو۟لَـٰٓئِكَ أَصْحَـٰبُ ٱلْجَنَّةِ ۖ هُمْ
فِيهَا خَـٰلِدُونَ ﴿٢٦﴾

26. สำหรับบรรดาผู้กระทำความดี จะได้รับความดี[3] และได้เพิ่มขึ้นอีก[4] ความหมองคล้ำและความต่ำต้อยจะไม่ปกคลุมใบหน้าของพวกเขา ชนเหล่านี้คือชาวสวรรค์ พวกเขาจะอยู่ในนั้นตลอดกาล

---

[1] สิ่งที่มนุษย์ใช้รับประทานเป็นอาหารคือ พืช ผัก ผลไม้ และเมล็ดต่าง ๆ เป็นต้น ส่วนอาหารของสัตว์คือ หญ้าทุกชนิด พืช ผัก และผลไม้

[2] อันเนื่องมาจากความหยิ่งผยองของมนุษย์ที่เป็นเจ้าของที่ดิน เรือกสวนไร่นา มนุษย์บางคนคิดว่า พืชผลที่เขาเก็บเกี่ยวได้นั้นเป็นผลมาจากน้ำพักน้ำแรงของเขา ถ้าเขามีสติปัญญาคิดบ้างว่า หากมิใช่ความเอ็นดูเมตตาของอัลลอฮฺพระเจ้าของเขาแล้ว พืชผลเหล่านี้จะมีสภาพเป็นอย่างไร เมื่อคำบัญชาของพระองค์ให้เรือกสวนไร่นาของเขากลายสภาพเป็นที่โล่งเตียน

[3] ผู้ที่กระทำความดีด้วยความศรัทธา และการงานที่ดี สิ่งที่เขาจะได้รับเป็นการตอบแทนคือ สวนสวรรค์

[4] และสิ่งที่จะเพิ่มขึ้นอีกคือ การมองไปยังพระพักตร์ของอัลลอฮฺ ตะอาลา อันนี้เป็นรายงานมาจากหะดีษศ่อเฮียะฮฺ ซึ่งบันทึกโดยมุสลิม

27. และบรรดาผู้ขวนขวายทำความชั่ว การตอบแทนความชั่วด้วยความชั่วเช่นเดียวกัน ความต่ำต้อยจะปกคลุมพวกเขา ไม่มีผู้คุ้มกันพวกเขาให้พ้นจากอัลลอฮฺได้ เสมือนว่าใบหน้าของพวกเขาถูกคลุมไว้ด้วยส่วนหนึ่งของกลางคืนอันมืดทึบ ชนเหล่านี้คือชาวนรก พวกเขาจะอยู่ในนั้นตลอดกาล

وَٱلَّذِينَ كَسَبُوا۟ ٱلسَّيِّـَٔاتِ جَزَآءُ سَيِّئَةٍۭ بِمِثْلِهَا
وَتَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ ۖ مَّا لَهُم مِّنَ ٱللَّهِ مِنْ عَاصِمٍ ۖ كَأَنَّمَآ
أُغْشِيَتْ وُجُوهُهُمْ قِطَعًا مِّنَ ٱلَّيْلِ مُظْلِمًا ۚ
أُو۟لَـٰٓئِكَ أَصْحَـٰبُ ٱلنَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا خَـٰلِدُونَ ﴿٢٧﴾

28. และวันที่เราชุมนุมพวกเขาทั้งหมด แล้วเราจะกล่าวแก่บรรดาผู้ตั้งภาคีว่า จงอยู่ ณ สถานที่ของพวกเจ้า พวกเจ้าและบรรดาภาคีของพวกเจ้า แล้วเราได้แยกพวกเขาออกจากกัน และบรรดาภาคีของพวกเขากล่าวว่า ไม่ควรเลยที่พวกท่านจะเคารพสักการะต่อเรา

وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا۟
مَكَانَكُمْ أَنتُمْ وَشُرَكَآؤُكُمْ ۚ فَزَيَّلْنَا بَيْنَهُمْ ۖ وَقَالَ
شُرَكَآؤُهُم مَّا كُنتُمْ إِيَّانَا تَعْبُدُونَ ﴿٢٨﴾

29. ดังนั้น จึงพอเพียงแล้วที่อัลลอฮฺทรงเป็นพยาน ระหว่างเรากับพวกท่าน แน่นอนเรา (บรรดาภาคี) ไม่รู้เลยในการเคารพสักการะของพวกท่านต่อเรา

فَكَفَىٰ بِٱللَّهِ شَهِيدًۢا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ إِن كُنَّا عَنْ عِبَادَتِكُمْ
لَغَـٰفِلِينَ ﴿٢٩﴾

30. ขณะนั้นทุกชีวิตจะถูกสอบถึงสิ่งที่กระทำไว้ก่อน และพวกเขาจะถูกนำกลับไปยังอัลลอฮฺ พระเจ้าที่แท้จริงของพวกเขา และสิ่งที่พวกเขาอุปโลกน์ขึ้นมาจะหนีไปจากพวกเขา

هُنَالِكَ تَبْلُوا۟ كُلُّ نَفْسٍ مَّآ أَسْلَفَتْ ۚ وَرُدُّوٓا۟ إِلَى ٱللَّهِ
مَوْلَىٰهُمُ ٱلْحَقِّ ۖ وَضَلَّ عَنْهُم مَّا كَانُوا۟ يَفْتَرُونَ ﴿٣٠﴾

31. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ใครเป็นผู้ประทานปัจจัยยังชีพที่มาจากฟากฟ้าและแผ่นดินแก่

قُلْ مَن يَرْزُقُكُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ وَٱلْأَرْضِ أَمَّن يَمْلِكُ
ٱلسَّمْعَ وَٱلْأَبْصَـٰرَ وَمَن يُخْرِجُ ٱلْحَىَّ مِنَ ٱلْمَيِّتِ

وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَن يُدَبِّرُ الْأَمْرَ
فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٣١﴾

พวกท่าน[1] หรือใครเป็นเจ้าของการได้ยินและการมอง และใครเป็นผู้ให้มีชีวิตหลังจากการตายและเป็นผู้ให้ตายหลังจากมีชีวิตมา และใครเป็นผู้บริหารกิจการ แล้วพวกเขาจะกล่าวกันว่า อัลลอฮฺ ดังนั้นจงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านไม่ยำเกรงหรือ

فَذَٰلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمُ الْحَقُّ فَمَاذَا بَعْدَ الْحَقِّ
إِلَّا الضَّلَالُ فَأَنَّىٰ تُصْرَفُونَ ﴿٣٢﴾

32. นั่นแหละอัลลอฮฺ พระเจ้าที่แท้จริงของพวกท่าน ฉะนั้นหลังจากความจริงแล้วจะมีอะไรอีกเล่านอกจากความหลงผิดเท่านั้น[2] แล้วทำไมเล่าพวกท่านจึงถูกให้หันเหออกไปอีก[3]

كَذَٰلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ فَسَقُوا
أَنَّهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٣﴾

33. เช่นนั้นแหละ ลิขิตของพระเจ้าของเจ้าย่อมเป็นจริงแก่บรรดาผู้ที่ฝ่าฝืนว่า แน่แท้พวกเขาจะไม่ศรัทธา

قُلْ هَلْ مِن شُرَكَائِكُم مَّن يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ قُلِ
اللَّهُ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ فَأَنَّىٰ تُؤْفَكُونَ ﴿٣٤﴾

34. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) มีใครบ้างในหมู่ภาคีของพวกท่าน ที่เป็นผู้เริ่มแรกในการให้บังเกิดแล้วให้มันบังเกิดอีก จงกล่าวเถิด

---

[1] ซัยยิด กุฏบฺ ได้กล่าวไว้ในหนังสือตัฟซีร "ฟีซิลาลิลกุรอาน" เกี่ยวกับอายะฮฺนี้ไว้ว่า "มนุษย์ยังค้นคว้าต่อไป ตราบใดที่พวกเขาพบช่องทางที่จะนำไปสู่กฎเกณฑ์ของจักรวาล ในเรื่องของริซกีหรือปัจจัยยังชีพทั้งในฟากฟ้าและแผ่นดิน บางครั้งก็นำเอาไปใช้ในทางที่ดีมีประโยชน์ แต่บางครั้งก็นำเอาไปใช้ในที่ชั่วและเสียหาย ตามแต่ความศรัทธาเชื่อมั่นของเขาจะบริสุทธิ์หรือไม่ ทั้งนี้เนื่องจากริซกีของอัลลอฮฺนั้นย่อมนำเอาไปเป็นประโยชน์ได้ทุกอย่างสำหรับมนุษย์ จะเห็นได้ว่า บนแผ่นดินหรือใต้พื้นดินก็ดี หรือบนพื้นน้ำก็ดี หรือใต้พื้นน้ำก็ดี หรือจากรัศมีของดวงอาทิตย์ หรือจากแสงจันทร์ ทั้งหมดนี้ล้วนแต่เป็นริซกีของสิ่งมีชีวิตทั้งสิ้น แม้กระทั่งการเน่าเปื่อยของแผ่นดิน วิทยาการก็ยังนำเอาไปค้นคว้าเพื่อที่จะนำเอามาเป็นยารักษาโรค และยาสำหรับแก้ยาพิษ

[2] เป็นคำถามเชิงปฏิเสธ คือหลังจากความจริง ก็ไม่มีอะไรอีกแล้ว นอกจากการหลงผิดและความเท็จเท่านั้น

[3] คือทำไมพวกท่านจึงหันเหออกไป จากการเคารพสักการะอัลลอฮฺเล่า โดยไปเคารพสักการะผู้ที่มิได้ให้บังเกิด มิได้ให้ปัจจัยยังชีพ มิได้ให้มีชีวิต และมิได้ให้ตาย

(มุฮัมมัด) อัลลอฮฺทรงเริ่มแรกในการให้บังเกิด แล้วทรงให้มันบังเกิดอีกครั้งหนึ่ง ดังนั้นทำไมพวกท่านจึงหันเหออกจากความจริงไป (สู่ความเท็จ) เล่า

قُلْ هَلْ مِن شُرَكَآئِكُم مَّن يَهْدِىٓ إِلَى ٱلْحَقِّ ۚ قُلِ ٱللَّهُ يَهْدِى
لِلْحَقِّ ۗ أَفَمَن يَهْدِىٓ إِلَى ٱلْحَقِّ أَحَقُّ أَن يُتَّبَعَ أَمَّن لَّا
يَهِدِّىٓ إِلَّآ أَن يُهْدَىٰ ۖ فَمَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ٣٥

35. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) มีใครบ้างในหมู่ภาคีของพวกท่าน เป็นผู้ชี้แนะทางสู่สัจธรรม จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) อัลลอฮฺทรงชี้แนะทางสู่สัจธรรม ดังนั้นผู้ที่ชี้แนะทางสู่สัจธรรมสมควรกว่าที่จะได้รับการปฏิบัติตาม (อิบาดะฮฺ) หรือว่าผู้ที่ไม่อาจจะชี้แนะผู้อื่นได้ เว้นแต่จะถูกชี้แนะ ทำไมพวกท่านจึงตัดสินใจเช่นนั้น

وَمَا يَتَّبِعُ أَكْثَرُهُمْ إِلَّا ظَنًّا ۚ إِنَّ ٱلظَّنَّ لَا يُغْنِى مِنَ ٱلْحَقِّ
شَيْـًٔا ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمٌۢ بِمَا يَفْعَلُونَ ٣٦

36. และส่วนใหญ่ของพวกเขามิได้ปฏิบัติตามสิ่งใด นอกจากการนึกคิด แท้จริงการนึกคิดนั้นไม่อาจจะแทนความจริงได้แต่อย่างใด แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้ในสิ่งที่พวกเขากระทำ

وَمَا كَانَ هَٰذَا ٱلْقُرْءَانُ أَن يُفْتَرَىٰ مِن دُونِ ٱللَّهِ وَلَٰكِن
تَصْدِيقَ ٱلَّذِى بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ ٱلْكِتَٰبِ لَا رَيْبَ
فِيهِ مِن رَّبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ٣٧

37. และอัลกุรอานนี้มิใช่จะถูกปั้นแต่งขึ้นโดยผู้ใดนอกจากอัลลอฮฺ[1] แต่เป็นการยืนยันคัมภีร์ที่มีมาก่อน และเป็นการจำแนก ข้อบัญญัติต่าง ๆ ในนั้น ไม่มีข้อสงสัยในคัมภีร์นั้น ซึ่งมาจากพระเจ้าแห่งสากลโลก

أَمْ يَقُولُونَ ٱفْتَرَىٰهُ ۖ قُلْ فَأْتُوا۟ بِسُورَةٍ مِّثْلِهِۦ وَٱدْعُوا۟
مَنِ ٱسْتَطَعْتُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ٣٨

38. หรือพวกเขากล่าวว่า เขา (มุฮัมมัด) เป็นผู้ปั้นแต่งขึ้น จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านจงนำมาสักบทหนึ่งเยี่ยงนั้น และจงเรียกร้อง

---

[1] เป็นการยืนยันถึงความมหัศจรรย์ของอัลกุรอาน ทั้งนี้ก็เพราะว่าแม้แต่ชาวอาหรับในยุคที่เลื่องลือกันว่า มีความสามารถในการแสดงออกซึ่งโวหารและสำนวนทางด้านภาษา ก็ไม่สามารถที่จะเรียบเรียงอัลกุรอานให้มีโวหารหรือสำนวนที่คล้ายคลึงกันได้ สักบทหนึ่งหรือแม้กระทั่งโองการหนึ่ง

ผู้ที่พวกท่านสามารถนำมาได้ นอกจากอัลลอฮฺ หากพวกท่านเป็นผู้สัจจริง

بَلْ كَذَّبُوا بِمَا لَمْ يُحِيطُوا بِعِلْمِهِ وَلَمَّا يَأْتِهِمْ تَأْوِيلُهُ ۚ
كَذَٰلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۖ فَانظُرْ كَيْفَ
كَانَ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ ٣٩

39. แต่ว่าพวกเขาปฏิเสธสิ่งที่พวกเขายังไม่รู้มาก่อน และสัญญาร้ายยังมิได้มายังพวกเขา เช่นนั้นแหละ บรรดาชนรุ่นก่อนจากพวกเขาได้ปฏิเสธมาแล้ว ดังนั้น เจ้าจงดูเถิดว่า ผลสุดท้ายของพวกอธรรมนั้นเป็นอย่างไร

وَمِنْهُم مَّن يُؤْمِنُ بِهِ وَمِنْهُم مَّن لَّا يُؤْمِنُ بِهِ ۚ
وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِالْمُفْسِدِينَ ٤٠

40. และในหมู่พวกเขามีผู้ศรัทธาในอัลกุรอาน และในหมู่พวกเขามีผู้ไม่ศรัทธา[1] และพระเจ้าของเจ้าทรงรู้ดียิ่ง ต่อบรรดาผู้บ่อนทำลายทั้งหลาย[2]

وَإِن كَذَّبُوكَ فَقُل لِّي عَمَلِي وَلَكُمْ عَمَلُكُمْ ۖ
أَنتُم بَرِيئُونَ مِمَّا أَعْمَلُ وَأَنَا بَرِيءٌ مِّمَّا تَعْمَلُونَ ٤١

41. และถ้าพวกเขาปฏิเสธ (ไม่ยอมศรัทธา) เจ้าจงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) การงานของฉันก็เป็นของฉัน และการงานของพวกท่านก็เป็นของพวกท่าน[3] พวกท่านจงปลีกตัวออกจากสิ่งที่ฉันกระทำและฉันก็จะปลีกตัวออกจากสิ่งที่พวกท่านกระทำ[4]

وَمِنْهُم مَّن يَسْتَمِعُونَ إِلَيْكَ ۚ أَفَأَنتَ تُسْمِعُ الصُّمَّ
وَلَوْ كَانُوا لَا يَعْقِلُونَ ٤٢

42. และในหมู่พวกเขามีผู้ฟัง (การอ่านอัลกุรอาน) ของเจ้า[5] เจ้าจะให้คนหูหนวกได้ยิน

---

[1] พวกเขาจะตายอยู่ในสภาพเช่นนั้น คือไม่ศรัทธาต่ออัลกุรอาน

[2] พระองค์ทรงรอบรู้ดีว่า ผู้ใดสมควรจะได้รับฮิดายะฮฺ พระองค์ก็จะทรงชี้แนะทางที่ถูกต้องให้เขา และผู้ใดสมควรจะอยู่ในทางที่หลงผิด พระองค์ก็จะให้อยู่ในทางนั้น

[3] หมายถึงการตอบแทน อันเนื่องมาจากการงานของแต่ละคน

[4] ไม่มีผู้ใดรับบาปของใคร ตัวใครตัวมัน

[5] มีผู้ฟังการอ่านอัลกุรอานของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม แต่จิตใจของพวกเขาไม่ยอมรับสิ่งใดเลยในสิ่งที่ท่านได้อ่านให้พวกเขาฟัง

กระนั้นหรือ และถึงแม้พวกเขาหูหนวก แต่ก็ไม่ใช้ปัญญา

وَمِنْهُم مَّن يَنظُرُ إِلَيْكَ ۚ أَفَأَنتَ تَهْدِي الْعُمْيَ
وَلَوْ كَانُوا لَا يُبْصِرُونَ ﴿٤٣﴾

43. และในหมู่พวกเขามีผู้มองไปยังเจ้า[1] เจ้าจะชี้แนะทางให้คนตาบอดกระนั้นหรือ และถึงแม้พวกเขาตาบอด แต่ก็ไม่มีสายตาที่จะมองดู

إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ النَّاسَ شَيْئًا وَلَٰكِنَّ النَّاسَ
أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٤﴾

44. แท้จริงอัลลอฮฺนั้นจะไม่ทรงอธรรมแก่มนุษย์แต่อย่างใด[2] แต่ว่ามนุษย์ต่างหากที่อธรรมต่อตัวของพวกเขาเอง[3]

وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ كَأَن لَّمْ يَلْبَثُوا إِلَّا سَاعَةً مِّنَ النَّهَارِ
يَتَعَارَفُونَ بَيْنَهُمْ ۚ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ
وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿٤٥﴾

45. และวันที่พระองค์ทรงชุมนุมพวกเขา ประหนึ่งว่าพวกเขามิได้พำนักอยู่นาน(ในโลกนี้) เว้นแต่เพียงชั่วครู่เดียวในเวลากลางวัน[4] พวกเขาทักทายซึ่งกันและกัน[5] แน่นอนบรรดาผู้ปฏิเสธต่อการพบอัลลอฮฺย่อมขาดทุน และพวกเขามิได้เป็นผู้ที่อยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง

وَإِمَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَإِلَيْنَا
مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ اللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ ﴿٤٦﴾

46. และบางทีเราจะให้เจ้าได้เห็นบางส่วน (ของการลงโทษ) ซึ่งเราสัญญาแก่พวกเขา หรือเราจะให้เจ้าตายเสียก่อน ดังนั้น ทางกลับของพวกเขาย่อมไปหาเรา แล้วอัลลอฮฺทรงเป็นพยานต่อสิ่งที่พวกเขากระทำ[6]

---

[1] มองและเห็นหลักฐานการเป็นนะบีของมุฮัมมัดอย่างชัดแจ้ง แต่พวกเขาตาบอด ไม่ใช้การมองและการเห็นให้เป็นประโยชน์แต่อย่างใด

[2] พระองค์จะไม่ทรงลงโทษผู้ใดโดยปราศจากการทำบาป และจะไม่ทรงกระทำการใด ๆ ต่อบ่าวของพระองค์ เว้นแต่เขาพึงจะได้รับอย่างเหมาะสม

[3] มนุษย์อธรรมแก่ตนเองด้วยการปฏิเสธศรัทธา การฝ่าฝืน และไม่ปฏิบัติตามข้อใช้ข้อห้ามของพระองค์

[4] เพราะความตกใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

[5] ไม่ใช่การทักทายเพราะความรักใคร่สนิทสนม แต่เป็นการทักทายแบบต่อว่าต่อขาน

[6] ในวันกิยามะฮฺพระองค์ทรงเป็นพยานต่อพฤติกรรมของพวกเขา แล้วพระองค์ก็จะตอบแทนด้วยการลงโทษอย่างสาสม

47. และทุกประชาชาติมีรอซูลถูกส่งมา ดังนั้น เมื่อรอซูลของพวกเขาได้มาแล้ว กิจการระหว่างพวกเขาก็ถูกตัดสินโดยเที่ยงธรรม[1] และพวกเขาจะไม่ถูกอธรรม[2]

وَلِكُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولٌ فَإِذَا جَاءَ رَسُولُهُمْ قُضِيَ
بَيْنَهُم بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٤٧﴾

48. และพวกเขาจะกล่าวว่า เมื่อใดเล่าสัญญานี้ (จะปรากฏ) หากพวกท่านสัจจริง[3]

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا الْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٨﴾

49. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ฉันไม่มีอำนาจที่จะให้โทษและให้คุณแก่ตัวฉัน เว้นแต่ที่อัลลอฮฺทรงประสงค์ สำหรับทุกประชาชาติย่อมมีเวลากำหนด[4] เมื่อเวลาของพวกเขามาถึง พวกเขาจะขอผ่อนผันให้ล่าช้าสักระยะหนึ่งไม่ได้ และจะร่นเวลาให้เร็วเข้าก็มิได้

قُل لَّا أَمْلِكُ لِنَفْسِي ضَرًّا وَلَا نَفْعًا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ ۗ
لِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ ۚ إِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ فَلَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً ۖ
وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٤٩﴾

50. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านเห็นแล้วมิใช่หรือ หากการลงโทษของพระองค์ประสบแก่พวกท่าน ในเวลากลางคืนหรือเวลากลางวัน ทำไมพวกอาชญากรเหล่านั้นจึงขอร่นเวลา[5]

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَتَاكُمْ عَذَابُهُ بَيَاتًا أَوْ نَهَارًا مَّاذَا
يَسْتَعْجِلُ مِنْهُ الْمُجْرِمُونَ ﴿٥٠﴾

51. ครั้นเมื่อมันเกิดขึ้น[6] พวกท่านก็ศรัทธาต่อพระองค์กระนั้นหรือ ขณะนี้ (พวกท่านศรัทธา) ก่อนหน้านั้นพวกท่าน (เยาะเย้ย) ขอร่นเวลา

أَثُمَّ إِذَا مَا وَقَعَ آمَنتُم بِهِ ۚ آلْآنَ وَقَدْ كُنتُم بِهِ
تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٥١﴾

---

[1] หมายถึงวันกิยามะฮฺ เมื่อการงานของพวกเขาถูกนำมาเสนอ โดยมีรอซูลของพวกเขาเป็นพยานอยู่ด้วย

[2] พวกเขาจะไม่ถูกลงโทษ โดยมิได้กระทำความผิดมาก่อน

[3] คำพูดเช่นนั้นเป็นคำกล่าวในเชิงเย้ยหยัน

[4] เวลาแห่งความหายนะและการลงโทษ

[5] เป็นคำถามในเชิงปรามว่า ทำไมพวกเหล่านั้นจึงหาเรื่องไม่ดีใส่ตัวเอง

[6] เมื่อการลงโทษเกิดขึ้นและเป็นที่ประจักษ์แก่พวกเขาแล้ว พวกเขาก็ศรัทธา แต่การศรัทธาของพวกเขาจะเกิดประโยชน์อันใดเพราะมันสายไปเสียแล้ว

ثُمَّ قِيلَ لِلَّذِينَ ظَلَمُواْ ذُوقُواْ عَذَابَ ٱلۡخُلۡدِ هَلۡ تُجۡزَوۡنَ إِلَّا بِمَا كُنتُمۡ تَكۡسِبُونَ ٥٢

52. แล้วมีเสียงกล่าวแก่พวกอธรรมว่า พวกท่านจงลิ้มรสการลงโทษอันจีรังเถิด พวกท่านจะไม่ถูกตอบแทน เว้นแต่สิ่งที่พวกท่านขวนขวายไว้เท่านั้น

۞ وَيَسۡتَنۢبِـُٔونَكَ أَحَقٌّ هُوَۖ قُلۡ إِي وَرَبِّيٓ إِنَّهُۥ لَحَقّٞۖ وَمَآ أَنتُم بِمُعۡجِزِينَ ٥٣

53. และพวกเขาจะสอบถามเจ้าว่า (การลงโทษ) จะเกิดขึ้นจริงหรือ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แน่นอนทีเดียว ขอสาบานต่อพระเจ้าของฉัน[1] แท้จริงมันจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน และพวกท่านไม่สามารถจะรอดไปได้[2]

وَلَوۡ أَنَّ لِكُلِّ نَفۡسٖ ظَلَمَتۡ مَا فِي ٱلۡأَرۡضِ لَٱفۡتَدَتۡ بِهِۦۗ وَأَسَرُّواْ ٱلنَّدَامَةَ لَمَّا رَأَوُاْ ٱلۡعَذَابَۖ وَقُضِيَ بَيۡنَهُم بِٱلۡقِسۡطِ وَهُمۡ لَا يُظۡلَمُونَ ٥٤

54. หากทุกชีวิตที่อธรรม[3] (ครอบครองคลังสมบัติ) ที่อยู่ในแผ่นดิน มันก็จะยอมไถ่ตนและพวกเขาก็จะซ่อนความเสียใจเมื่อได้เห็นการลงโทษและจะถูกตัดสินระหว่างพวกเขาอย่างเที่ยงธรรมและพวกเขาจะไม่ถูกอธรรมแต่อย่างใด

أَلَآ إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۗ أَلَآ إِنَّ وَعۡدَ ٱللَّهِ حَقّٞ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ٥٥

55. พึงทราบเถิด แท้จริงในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺ พึงทราบเถิด แท้จริง สัญญาของอัลลอฮฺนั้นจะเกิดขึ้นจริง[4] แต่ส่วนใหญ่ของพวกเขาไม่รู้

---

[1] ในอัลกุรอาน อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงใช้ให้รอซูลของพระองค์สาบาน 3 แห่งด้วยกัน คือ ในซูเราะฮฺนี้หนึ่ง ในซูเราะฮฺสะบะอายะฮฺที่ 3 หนึ่ง และในซูเราะฮฺอัตตะฆอบุน อายะฮฺที่ 7 อีกหนึ่ง

[2] พวกท่านไม่สามารถจะหนีให้พ้นจากการลงโทษไปได้ และมันจะประสบกับพวกท่านอย่างแน่นอน

[3] คือทุกชีวิตที่ปฏิเสธการศรัทธา ซึ่งครอบครองคลังสมบัติในโลกนี้ทั้งมวล จะยอมไถ่ตนด้วยทรัพย์สมบัติที่มีอยู่ เพื่อให้รอดพ้นจากการลงโทษของพระองค์ พวกเขาก็จะยอมปฏิบัติตาม แต่มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เพราะพระองค์ตรัสไว้ในซูเราะฮฺอาลอิมรอน อายะฮฺที่ 91 แล้ว เกี่ยวกับเรื่องนี้

[4] สัญญาของพระองค์ในเรื่องฟื้นคืนชีพและการตอบแทนนั้น จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนปราศจากข้อสงสัยใด ๆ ทั้งสิ้น

هُوَ يُحۡيِۦ وَيُمِيتُ وَإِلَيۡهِ تُرۡجَعُونَ ٥٦

56. พระองค์ทรงให้เป็นและทรงให้ตาย และยังพระองค์เท่านั้นพวกท่านจะถูกนำกลับไป

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ قَدۡ جَآءَتۡكُم مَّوۡعِظَةٞ مِّن رَّبِّكُمۡ
وَشِفَآءٞ لِّمَا فِي ٱلصُّدُورِ وَهُدٗى
وَرَحۡمَةٞ لِّلۡمُؤۡمِنِينَ ٥٧

57. โอ้มนุษย์เอ๋ย แท้จริงข้อตักเตือน (อัล-กุรอาน) จากพระเจ้าของพวกท่าน ได้มายังพวกท่านแล้ว และ (มัน) เป็นการบำบัดสิ่งที่มีอยู่ในทรวงอก[1] และเป็นการชี้แนะทาง และเป็นความเมตตาแก่บรรดาผู้ศรัทธา

قُلۡ بِفَضۡلِ ٱللَّهِ وَبِرَحۡمَتِهِۦ فَبِذَٰلِكَ فَلۡيَفۡرَحُواْ
هُوَ خَيۡرٞ مِّمَّا يَجۡمَعُونَ ٥٨

58. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ด้วยความโปรดปรานของอัลลอฮฺ และด้วยความเมตตาของพระองค์[2] ดังกล่าวนั้น พวกเขาจงดีใจเถิด ซึ่งมันดียิ่งกว่าสิ่งที่พวกเขาสะสมไว้[3]

قُلۡ أَرَءَيۡتُم مَّآ أَنزَلَ ٱللَّهُ لَكُم مِّن رِّزۡقٖ
فَجَعَلۡتُم مِّنۡهُ حَرَامٗا وَحَلَٰلٗا قُلۡ ءَآللَّهُ أَذِنَ
لَكُمۡۖ أَمۡ عَلَى ٱللَّهِ تَفۡتَرُونَ ٥٩

59. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านเห็นแล้วมิใช่หรือ ซึ่งเครื่องยังชีพที่อัลลอฮฺทรงประทานให้แก่พวกท่าน แล้วพวกท่านก็ทำให้บางส่วนเป็นที่ต้องห้าม (หะรอม) และบางส่วนเป็นที่อนุมัติ (หะลาล) จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) อัลลอฮฺทรงอนุมัติให้แก่พวกท่าน หรือพวกท่านปั้นแต่งให้แก่อัลลอฮฺ

وَمَا ظَنُّ ٱلَّذِينَ يَفۡتَرُونَ عَلَى ٱللَّهِ ٱلۡكَذِبَ
يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَذُو فَضۡلٍ عَلَى ٱلنَّاسِ

60. และบรรดาผู้ที่ปั้นแต่งความเท็จให้แก่อัลลอฮฺ จะนึกคิดอย่างไรในวันกิยามะฮฺ แท้จริง

---

[1] คือบำบัดสิ่งที่มีอยู่ในทรวงอก ให้พ้นจากการสงสัยหรืออวิชา

[2] ความโปรดปรานของอัลลอฮฺคืออัลกุรอาน ส่วนความเมตตาของพระองค์คืออัลอิสลาม ด้วยทั้งสองสิ่งดังกล่าว เป็นการสมควรอย่างยิ่งที่พวกเขาจะดีใจและภูมิใจ

[3] ความโปรดปรานและความเมตตาของอัลลอฮฺ ตะอาลา นั้น ดียิ่งกว่าสิ่งที่พวกเขาสะสมไว้ เป็นต้นว่าทรัพย์สมบัติก็ดี ลูกหลานก็ดี ตำแหน่งอำนาจหน้าที่ก็ดี เหล่านี้ทั้งหมดล้วนเป็นสิ่งสูญสลายและไม่แน่นอน เพราะโลกดุนยารวมทั้งสิ่งที่มีอยู่ในนั้นทั้งหมดไม่มีคุณค่าใดเลยแม้เท่าปีกริ้น

وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَهُمۡ لَا يَشۡكُرُونَ ٦٠

อัลลอฮฺนั้นทรงเป็นผู้มีบุญคุณต่อมนุษย์ แต่ว่าส่วนใหญ่ของพวกเขาไม่ขอบคุณ

وَمَا تَكُونُ فِي شَأۡنٖ وَمَا تَتۡلُواْ مِنۡهُ مِن قُرۡءَانٖ
وَلَا تَعۡمَلُونَ مِنۡ عَمَلٍ إِلَّا كُنَّا عَلَيۡكُمۡ شُهُودًا
إِذۡ تُفِيضُونَ فِيهِۚ وَمَا يَعۡزُبُ عَن رَّبِّكَ مِن مِّثۡقَالِ
ذَرَّةٖ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَلَا فِي ٱلسَّمَآءِ وَلَآ أَصۡغَرَ مِن ذَٰلِكَ
وَلَآ أَكۡبَرَ إِلَّا فِي كِتَٰبٖ مُّبِينٍ ٦١

61. และเจ้ามิได้อยู่ในเรื่องหนึ่งเรื่องใด และเจ้ามิได้อ่านบางส่วนจากมันในอัลกุรอาน และพวกท่านมิได้กระทำการใด ๆ เว้นแต่เราได้เป็นพยานแก่พวกท่าน ในขณะที่พวกท่านกำลังง่วนอยู่ในเรื่องนั้น และจะไม่รอดพ้นจากพระเจ้าของเจ้า[1] (การกระทำใด ๆ) ที่มีน้ำหนักเท่าธุลีทั้งในแผ่นดินและในชั้นฟ้า และที่เล็กกว่านั้นและที่ใหญ่กว่านั้นเว้นแต่อยู่ในบันทึกอันชัดแจ้งทั้งสิ้น

أَلَآ إِنَّ أَوۡلِيَآءَ ٱللَّهِ لَا خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ وَلَا هُمۡ
يَحۡزَنُونَ ٦٢

62. พึงทราบเถิด แท้จริง บรรดาคนที่อัลลอฮฺรักนั้น ไม่มีความหวาดกลัวใด ๆ แก่พวกเขา และพวกเขาจะไม่เศร้าโศกเสียใจ[2]

ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَكَانُواْ يَتَّقُونَ ٦٣

63. คือบรรดาผู้ศรัทธา และพวกเขามีความยำเกรง[3]

---

[1] การกระทำใด ๆ ก็ตาม ที่มนุษย์ได้ปฏิบัติไปในโลกดุนยานั้น จะไม่เป็นที่ซ่อนเร้นไปจากความรอบรู้ของพระองค์เป็นอันขาด

[2] ไม่มีความหวาดกลัวแก่พวกเขาในวันอาคิเราะฮฺจากการลงโทษของอัลลอฮฺ และพวกเขาจะไม่เสียใจในสิ่งที่ผ่านไปแล้วในโลกดุนยา

[3] คือบรรดาผู้ที่มีความศรัทธาต่ออัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ มีความยำเกรงต่อพระเจ้าของพวกเขาด้วยการปฏิบัติตามข้อใช้และละเว้นจากข้อห้าม วะลีย์ของอัลลอฮฺหรือคนที่อัลลอฮฺรักนั้น คือมุอฺมินที่มีความยำเกรง มีหะดีษรายงานว่า แท้จริงสำหรับอัลลอฮฺนั้นมีปวงบ่าวที่พวกเขามิใช่นะบีหรือชะฮีด แต่บรรดานะบีและบรรดาชะฮีดจะพอใจต่อพวกเขาในวันกิยามะฮฺ อันเนื่องมาจากตำแหน่งพิเศษของพวกเขา ณ ที่อัลลอฮฺ

لَهُمُ ٱلْبُشْرَىٰ فِى ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا وَفِى ٱلْءَاخِرَةِ ۚ
لَا تَبْدِيلَ لِكَلِمَٰتِ ٱللَّهِ ۚ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلْفَوْزُ
ٱلْعَظِيمُ ٦٤

64. สำหรับพวกเขาจะได้รับข่าวดี ในการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้และในโลกหน้า[1] ไม่มีการเปลี่ยนแปลงในลิขิตของอัลลอฮฺ นั่นคือชัยชนะอันยิ่งใหญ่

وَلَا يَحْزُنكَ قَوْلُهُمْ ۘ إِنَّ ٱلْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا ۚ
هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ ٦٥

65. และคำพูดของพวกเขา[2] จะไม่ทำให้เจ้าเสียใจ แท้จริงอำนาจทั้งมวลนั้นเป็นของอัลลอฮฺ พระองค์เป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้

أَلَآ إِنَّ لِلَّهِ مَن فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَن فِى ٱلْأَرْضِ ۗ
وَمَا يَتَّبِعُ ٱلَّذِينَ يَدْعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ
شُرَكَآءَ ۚ إِن يَتَّبِعُونَ إِلَّا ٱلظَّنَّ وَإِنْ هُمْ
إِلَّا يَخْرُصُونَ ٦٦

66. พึงทราบเถิด แท้จริงทุกสิ่งในชั้นฟ้าทั้งหลายและทุกสิ่งในแผ่นดินนั้น เป็นของอัลลอฮฺ และบรรดาผู้วิงวอนขอสิ่งอื่นจากอัลลอฮฺนั้นจะไม่ปฏิบัติตามภาคีเหล่านั้น พวกเขาจะไม่ปฏิบัติตาม เว้นแต่การคาดคิดเท่านั้น และพวกเขามิได้ตั้งอยู่บนสิ่งใด นอกจากจะคาดคะเนขึ้น[3]

هُوَ ٱلَّذِى جَعَلَ لَكُمُ ٱلَّيْلَ لِتَسْكُنُوا۟ فِيهِ
وَٱلنَّهَارَ مُبْصِرًا ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ
لَءَايَٰتٍ لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ ٦٧

67. พระองค์ผู้ทรงบันดาลกลางคืนให้แก่พวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้พักผ่อนในมัน และกลางวันเพื่อจะได้มองเห็น[4] แท้จริงในการนั้นแน่นอนย่อมเป็นสัญญาณแก่หมู่ชนที่ได้ยินเพื่อใคร่ครวญ

---

[1] คือจะได้รับสิ่งที่ทำให้มีความปลาบปลื้ม ทั้งในดุนยาและอาคิเราะฮฺ โดยมะลาอิกะฮฺจะแจ้งข่าวดีแก่เขาเมื่อเวลาวิญญาณจะออกจากร่างของเขาว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงโปรดปราน และจะได้รับความเมตตาจากพระองค์ ส่วนในอาคิเราะฮฺก็จะได้เข้าสวนสวรรค์ตลอดกาล และได้รับชัยชนะอันยิ่งใหญ่

[2] คำพูดของพวกเขาคือการปฏิเสธของพวกเขา โดยกล่าวว่า เจ้ามิได้เป็นนะบีที่ถูกส่งมา

[3] โดยคิดเอาว่าภาคีเหล่านั้นจะช่วยเหลือ หรือให้คุณแก่พวกเขาได้ ซึ่งเป็นการคาดคิดที่เหลวไหลไร้สาระ เพราะบรรดาพระเจ้าของพวกเขาไม่มีอำนาจที่จะให้คุณหรือให้โทษแก่ใครได้

[4] พระองค์ทรงทำให้กลางวันมีแสงสว่าง เพื่อจะได้มองเห็นการกระทำต่าง ๆ เช่น การประกอบธุรกิจ และการแสวงหาปัจจัยยังชีพในการดำรงชีวิต

68. พวกเขากล่าวว่า อัลลอฮฺทรงแต่งตั้งพระบุตร[1] มหาบริสุทธิ์พระองค์ท่าน พระองค์ทรงพอเพียงจากสิ่งใด ๆ ที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และที่อยู่ในแผ่นดินเป็นของพระองค์ พวกท่านไม่มีหลักฐานใด ๆ ในการกล่าวเช่นนี้ พวกท่านจะกล่าวร้ายต่ออัลลอฮฺในสิ่งที่พวกท่านไม่รู้กระนั้นหรือ

قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا ۗ سُبْحَانَهُ ۖ هُوَ الْغَنِيُّ ۖ
لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۚ
إِنْ عِنْدَكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ بِهَٰذَا ۚ أَتَقُولُونَ
عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٨﴾

69. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แท้จริงบรรดาผู้กล่าวเท็จต่ออัลลอฮฺนั้น พวกเขาจะไม่ประสบความสำเร็จดอก

قُلْ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ
لَا يُفْلِحُونَ ﴿٦٩﴾

70. ความเพลิดเพลินในโลกนี้ แล้วพวกเขาก็กลับคืนมาสู่เรา แล้วเราจะให้พวกเขาลิ้มรสการลงโทษอย่างหนัก เพราะเหตุที่พวกเขาปฏิเสธศรัทธา[2]

مَتَاعٌ فِي الدُّنْيَا ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ نُذِيقُهُمُ
الْعَذَابَ الشَّدِيدَ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٧٠﴾

71. และเจ้าจงอ่านให้พวกเขาฟังถึงเรื่องราวของนะบีนูหฺ[3] เมื่อเขา (นูหฺ) กล่าวแก่ประชาชาติของเขาว่า โอ้หมู่ชนของฉัน หากว่าการพักอยู่ของฉันและการตักเตือนของฉัน ด้วยโองการทั้งหลายของอัลลอฮฺ เป็นเรื่องใหญ่แก่พวกท่านแล้ว ดังนั้นฉันขอมอบหมายแด่อัลลอฮฺเท่านั้น

۞ وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ نُوحٍ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ إِنْ كَانَ
كَبُرَ عَلَيْكُمْ مَقَامِي وَتَذْكِيرِي بِآيَاتِ اللَّهِ فَعَلَى اللَّهِ
تَوَكَّلْتُ فَأَجْمِعُوا أَمْرَكُمْ وَشُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُنْ
أَمْرُكُمْ عَلَيْكُمْ غُمَّةً ثُمَّ اقْضُوا
إِلَيَّ وَلَا تُنْظِرُونِ ﴿٧١﴾

---

[1] พวกยะฮูดและอะฮฺลุลกิตาบได้กล่าวร้ายต่อพระองค์ โดยกล่าวว่า อัลลอฮฺทรงมีบุตร พวกเขากล่าวว่า อุไซรฺบนุลลอฮฺ คืออุไซรฺ เป็นบุตรของอัลลอฮฺ และอัลมะซีหฺเป็นบุตรของอัลลอฮฺเช่นกัน พวกกุฟฟารชาวมักกะฮฺได้กล่าวว่า บรรดามะลาอิกะฮฺเป็นบุตรสาวของอัลลอฮฺ

[2] คือในวันอาคิเราะฮฺ อัลลอฮฺ ตะอาลา จะทรงให้พวกเขาได้รับการลงโทษอย่างเจ็บแสบ เพราะการปฏิเสธศรัทธาและการกล่าวเท็จต่ออัลลอฮฺ

[3] ตั้งแต่อายะฮฺนี้จนกระทั่งจบซูเราะฮฺ อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวถึงเรื่องราวและเหตุการณ์ของนะบีบางท่านกับประชาชาติของท่าน เช่น นะบีนูหฺ นะบีมูซา และนะบียูนุส

พวกท่านจงร่วมกันวางแผนของพวกท่าน พร้อมกับบรรดาภาคีของพวกท่านเถิด แล้วอย่าให้แผนของพวกท่านเป็นที่ปิดบังแก่พวกท่าน[1] แล้วจงดำเนินการต่อฉันทันทีและอย่าได้ลังเลเลย[2]

72. หากพวกท่านผินหลังให้ ฉันมิได้ขอค่าตอบแทนใด ๆ จากพวกท่าน[3] แต่รางวัลของฉันอยู่ที่อัลลอฮฺ และฉันถูกใช้ให้อยู่ในหมู่ผู้นอบน้อม[4]

فَإِن تَوَلَّيْتُمْ فَمَا سَأَلْتُكُم مِّنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا
عَلَى ٱللَّهِ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ ٱلْمُسْلِمِينَ ﴿٧٢﴾

73. แล้วพวกเขาก็ปฏิเสธเขา (นูหฺ) เราได้ช่วยให้เขาและผู้อยู่กับเขารอดพ้นไว้ในเรือ และเราได้ให้พวกเขาเป็นตัวแทน (ในเวลาต่อมา) และเราได้ให้บรรดาผู้ปฏิเสธโองการทั้งหลายของเราจมน้ำ ดังนั้น เจ้าจงดูเถิดว่า ผลสุดท้ายของพวกที่ถูกเตือนนั้นเป็นอย่างไร[5]

فَكَذَّبُوهُ فَنَجَّيْنَٰهُ وَمَن مَّعَهُۥ فِى ٱلْفُلْكِ وَجَعَلْنَٰهُمْ
خَلَٰٓئِفَ وَأَغْرَقْنَا ٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا فَٱنظُرْ
كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلْمُنذَرِينَ ﴿٧٣﴾

74. หลังจากเขา (นูหฺ) แล้ว เราได้ส่งบรรดารอซูลไปยังประชาชาติของพวกเขา[6] แล้วบรรดา

ثُمَّ بَعَثْنَا مِنۢ بَعْدِهِۦ رُسُلًا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ فَجَآءُوهُم

---

[1] คืออย่าให้แผนการของพวกท่านในการที่จะทำลายฉันเป็นที่ปิดบัง แต่ทว่าควรจะให้เป็นที่เปิดเผยและเป็นที่ทราบกันโดยทั่วไป

[2] พวกท่านจงดำเนินตามแผนร้ายของท่านทันที อย่าได้ล่าช้าแม้แต่ขณะหนึ่ง อะบุสสะอูดกล่าวว่า การที่นะบีนูหฺประกาศออกไปเช่นนั้น เป็นการไม่ใยดีต่อการกระทำของประชาชาติของท่าน พร้อมกับมีความมั่นใจต่ออัลลอฮฺและสัญญาของพระองค์ ที่จะให้ความคุ้มครองท่าน

[3] คือไม่เชื่อคำแนะนำและการตักเตือนของฉัน มิใช่เพราะว่าฉันขอรางวัลค่าตอบแทนแล้วพวกท่านไม่ยอมให้ แต่เพราะความเลวร้ายและการหลงผิดของพวกท่านต่างหาก

[4] คืออยู่ในหมู่ผู้ให้ความเป็นเอกภาพแด่อัลลอฮฺ ตะอาลา องค์เดียว

[5] จุดมุ่งหมายในการนำเอาเหตุการณ์ที่ได้เกิดขึ้นกับบรรดารอซูลในอดีตมาบอกเล่าเช่นนี้ ก็เพื่อเป็นการปลอบใจท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และเป็นการตักเตือนพวกกุฟฟารมักกะฮฺว่า จะได้รับการลงโทษเช่นเดียวกับประชาชาติในอดีตได้รับมาแล้ว

[6] บรรดารอซูลเหล่านั้นคือ ฮูด ศอและฮฺ ลูฏ อิบรอฮีม และชุอัยบฺ

بِٱلْبَيِّنَٰتِ فَمَا كَانُوا۟ لِيُؤْمِنُوا۟ بِمَا كَذَّبُوا۟ بِهِۦ مِن قَبْلُ ۚ
كَذَٰلِكَ نَطْبَعُ عَلَىٰ قُلُوبِ ٱلْمُعْتَدِينَ ﴿٧٤﴾

รอซูลเหล่านั้นได้นำหลักฐานอย่างชัดแจ้งมายังพวกเขา แต่พวกเขามิได้ศรัทธาในสิ่งที่พวกเขาได้เคยปฏิเสธต่อนูหฺมาก่อนแล้ว เช่นนั้นแหละ เราได้ประทับตราบนหัวใจของบรรดาผู้ฝ่าฝืนเหล่านั้น

ثُمَّ بَعَثْنَا مِنۢ بَعْدِهِم مُّوسَىٰ وَهَٰرُونَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ
وَمَلَإِي۟هِۦ بِـَٔايَٰتِنَا فَٱسْتَكْبَرُوا۟ وَكَانُوا۟ قَوْمًا
مُّجْرِمِينَ ﴿٧٥﴾

75. หลังจากพวกเหล่านั้นแล้ว เราได้ส่งมูซาและฮารูนไปยังฟิรเอานฺและบรรดาผู้นำของเขา[1] ด้วยสัญญาณทั้งหลายของเรา[2] พวกเขาก็เย่อหยิ่งโอหัง โดยพวกเขาเป็นกลุ่มชนที่มีความผิด

فَلَمَّا جَآءَهُمُ ٱلْحَقُّ مِنْ عِندِنَا قَالُوٓا۟
إِنَّ هَٰذَا لَسِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٧٦﴾

76. ครั้นเมื่อความจริงจากเราได้มายังพวกเขาแล้ว พวกเขากล่าวว่า แท้จริงนี่คือวิทยากลอันชัดแจ้ง[3]

قَالَ مُوسَىٰٓ أَتَقُولُونَ لِلْحَقِّ لَمَّا جَآءَكُمْ ۖ
أَسِحْرٌ هَٰذَا وَلَا يُفْلِحُ ٱلسَّٰحِرُونَ ﴿٧٧﴾

77. มูซาได้กล่าวว่า พวกท่านกล่าวร้ายต่อความจริง เมื่อมันได้มายังพวกท่านเช่นนั้นหรือ นี่หรือวิทยากล และนักวิทยากลนั้นจะไม่ประสบความสำเร็จดอก

قَالُوٓا۟ أَجِئْتَنَا لِتَلْفِتَنَا عَمَّا وَجَدْنَا عَلَيْهِ ءَابَآءَنَا
وَتَكُونَ لَكُمَا ٱلْكِبْرِيَآءُ فِى ٱلْأَرْضِ وَمَا نَحْنُ لَكُمَا
بِمُؤْمِنِينَ ﴿٧٨﴾

78. พวกเขากล่าวว่า ท่านมาหาเราเพื่อที่จะหันเหเรา ออกจากสิ่งที่เราได้พบเห็น (ศาสนา) ของบรรพบุรุษของเรา และเพื่อที่ความยิ่งใหญ่ในแผ่นดินจะได้เป็นของท่านทั้งสองกระนั้นหรือ[4] และเราจะไม่ศรัทธาต่อท่านทั้งสองเป็นแน่

---

[1] บรรดาผู้นำของเขาคือ พวกมนตรี เจ้าขุนมูลนาย

[2] คือหลักฐานต่าง ๆ และสิ่งปาฏิหาริย์ คือสัญญาณทั้ง 9 ข้อ ซึ่งกล่าวไว้แล้วในซูเราะฮฺอัลอะอฺรอฟ

[3] เมื่อความจริงได้ประจักษ์แก่พวกเขาแล้ว หมายถึงมัวะอฺญิซาตที่นะบีมูซานำมา พวกเขาได้กล่าวด้วยความโอหังและดื้อด้านว่า นี่มันเป็นวิทยากลอันชัดแจ้ง มูซาต้องการจะหลอกลวงพวกเรา

[4] เพื่อท่านและพี่ชายของท่านจะครอบครองความเป็นใหญ่และมีอำนาจ ในแผ่นดินอียิปต์กระนั้นหรือ

79. และฟิรเอานฺได้กล่าวว่า พวกท่านจงนำนักวิทยากลผู้เชี่ยวชาญทุกคนมาให้ฉัน

وَقَالَ فِرۡعَوۡنُ ٱئۡتُونِي بِكُلِّ سَٰحِرٍ عَلِيمٖ ٧٩

80. เมื่อนักวิทยากลมาแล้ว มูซาได้กล่าวกับพวกเขาว่า พวกท่านจงโยนสิ่งที่พวกท่านนำมาเพื่อจะโยนเถิด[1]

فَلَمَّا جَآءَ ٱلسَّحَرَةُ قَالَ لَهُم مُّوسَىٰٓ أَلۡقُواْ مَآ أَنتُم
مُّلۡقُونَ ٨٠

81. เมื่อพวกเขาได้โยนไปแล้ว มูซาได้กล่าวว่า สิ่งที่พวกท่านนำมานั้นคือวิทยากล[2] แท้จริงอัลลอฮฺจะทรงทำลายมัน แท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงทำให้การงานของบรรดาผู้บ่อนทำลายดีขึ้น

فَلَمَّآ أَلۡقَوۡاْ قَالَ مُوسَىٰ مَا جِئۡتُم بِهِ ٱلسِّحۡرُۖ إِنَّ ٱللَّهَ
سَيُبۡطِلُهُۥٓۖ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُصۡلِحُ عَمَلَ ٱلۡمُفۡسِدِينَ ٨١

82. และอัลลอฮฺจะทรงให้สัจธรรมยืนหยัดอยู่ด้วยคำกล่าวของพระองค์[3] และแม้ว่าบรรดาคนชั่วจะเกลียดชังก็ตาม

وَيُحِقُّ ٱللَّهُ ٱلۡحَقَّ بِكَلِمَٰتِهِۦ وَلَوۡ كَرِهَ
ٱلۡمُجۡرِمُونَ ٨٢

83. ไม่มีใครศรัทธาต่อมูซา นอกจากลูกหลานบางคนจากกลุ่มชนของเขา (บะนีอิสรออีล) เนื่องจากความกลัวต่อฟิรเอานฺ และหัวหน้าของพวกเขาจะทำความวุ่นวายแก่พวกเขา[4] และแท้จริงฟิรเอานฺนั้นเป็นผู้หยิ่งผยองในแผ่นดิน และแท้จริงเขาอยู่ในหมู่ผู้ละเมิด[5]

فَمَآ ءَامَنَ لِمُوسَىٰٓ إِلَّا ذُرِّيَّةٞ مِّن قَوۡمِهِۦ عَلَىٰ خَوۡفٖ
مِّن فِرۡعَوۡنَ وَمَلَإِيْهِمۡ أَن يَفۡتِنَهُمۡۚ وَإِنَّ فِرۡعَوۡنَ
لَعَالٖ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَإِنَّهُۥ لَمِنَ ٱلۡمُسۡرِفِينَ ٨٣

84. และมูซากล่าวว่า โอ้กลุ่มชนของฉัน หากพวกท่านศรัทธาต่ออัลลอฮฺ พวกท่านก็

وَقَالَ مُوسَىٰ يَٰقَوۡمِ إِن كُنتُمۡ ءَامَنتُم بِٱللَّهِ فَعَلَيۡهِ تَوَكَّلُوٓاْ
إِن كُنتُم مُّسۡلِمِينَ ٨٤

---

[1] สิ่งที่พวกท่านนำมา เป็นต้นว่า เชือกก็ดี หรือไม้เท้าก็ดี

[2] ไม่ใช่สิ่งที่พวกท่านกล่าวหาฉัน

[3] คือพระองค์จะทรงให้สัจธรรมสถิตย์อยู่ และทรงสนับสนุนด้วยหลักฐานต่าง ๆ ของพระองค์

[4] โดยกล่าวว่า ฟิรเอานฺและหัวหน้าของเขาจะลงโทษ และบังคับให้หันเหออกจากศาสนาของพวกเขา

[5] โดยอ้างตัวว่าเป็นพระเจ้า

จงมอบหมายต่อพระองค์ หากพวกท่านเป็นผู้ยอมจำนน[1]

فَقَالُوا۟ عَلَى ٱللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِّلْقَوْمِ
ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٨٥﴾

85. พวกเขากล่าวว่า แด่อัลลอฮฺเราขอมอบหมาย ข้าแต่พระเจ้าของเรา ได้ทรงโปรดอย่าให้เราเป็นเครื่องทดลองสำหรับหมู่ชนผู้อธรรมเลย

وَنَجِّنَا بِرَحْمَتِكَ مِنَ ٱلْقَوْمِ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٨٦﴾

86. และได้ทรงโปรดช่วยเราให้พ้นจากหมู่ชนผู้ปฏิเสธศรัทธา[2] ด้วยพระเมตตาของพระองค์ด้วยเถิด

وَأَوْحَيْنَآ إِلَىٰ مُوسَىٰ وَأَخِيهِ أَن تَبَوَّءَا لِقَوْمِكُمَا
بِمِصْرَ بُيُوتًا وَٱجْعَلُوا۟ بُيُوتَكُمْ قِبْلَةً
وَأَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ ۗ وَبَشِّرِ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٧﴾

87. และเราได้วะฮียฺมายังมูซาและพี่ชายของเขา (ฮารูน) ให้จัดสร้างบ้านให้แก่กลุ่มชนของเจ้าทั้งสองในอียิปต์[3] และจงทำบ้านของพวกท่านเป็นกิบละฮฺ[4] และจงดำรงการละหมาด และจงแจ้งข่าวดีแก่บรรดาผู้ศรัทธา

وَقَالَ مُوسَىٰ رَبَّنَآ إِنَّكَ ءَاتَيْتَ فِرْعَوْنَ
وَمَلَأَهُۥ زِينَةً وَأَمْوَٰلًا فِى ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا رَبَّنَا
لِيُضِلُّوا۟ عَن سَبِيلِكَ ۖ رَبَّنَا ٱطْمِسْ عَلَىٰٓ أَمْوَٰلِهِمْ
وَٱشْدُدْ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُوا۟ حَتَّىٰ يَرَوُا۟
ٱلْعَذَابَ ٱلْأَلِيمَ ﴿٨٨﴾

88. และมูซาได้กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของเรา แท้จริงพระองค์ทรงประทานความสำราญและทรัพย์สิน แก่ฟิรเอานฺและหัวหน้าของเขา ในการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้[5] ข้าแต่พระเจ้าของเรา โดยพวกเขาจะทำให้ (กลุ่มชน) หลงจากแนวทางของพระองค์[6] ข้าแต่พระเจ้าของเรา ขอพระองค์

---

[1] เมื่อมูซาเห็นบรรดามุอฺมินมีความกลัวต่อฟิรเอานฺ จึงกล่าวเช่นนั้น

[2] จากเล่ห์กลและแผนร้ายของฟิรเอานฺ และพรรคพวกของเขา

[3] ทำบ้านให้เป็นที่ละหมาดและทำอิบาดะฮฺ

[4] โดยหันหน้าไปทางกิบละฮฺ อิบนุอับบาสกล่าวว่า ปรากฏว่าพวกเขามีความกลัว จึงใช้ให้ทำละหมาดในบ้านของพวกเขา

[5] มีความสุขสำราญอย่างล้นเหลือ และมีทรัพย์สมบัติมากมายหลายชนิด

[6] ในการนี้ผลสุดท้ายเป็นเหตุให้ประชาชน หลงทางออกจากศาสนาของพระองค์

ทรงทำลายทรัพย์สินของพวกเขา และทรงโปรดทำให้หัวใจของพวกเขาแข็งกระด้าง เพื่อมิให้พวกเขาศรัทธา จนกว่าพวกเขาจะเห็นการลงโทษอย่างเจ็บปวด[1]

89. พระองค์ตรัสว่า การวิงวอนของเจ้าทั้งสองถูกรับแล้ว เจ้าทั้งสองจงดำเนินตามแนวทางที่เที่ยงธรรม และอย่าปฏิบัติตามแนวทางของบรรดาผู้ไม่รู้[2]

قَالَ قَدْ أُجِيبَت دَّعْوَتُكُمَا فَاسْتَقِيمَا وَلَا تَتَّبِعَانِّ سَبِيلَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٨٩﴾

90. และเราได้ให้บะนีอิสรออีลข้ามทะเลพ้นไป[3] ดังนั้น ฟิรเอานฺและพลพรรคของเขาได้ติดตามพวกเขา (บะนีอิสรออีล) ไป โดยอธรรม และเป็นศัตรู จนกระทั่งเมื่อการจมน้ำมาถึงเขาแล้ว เขากล่าวว่า ฉันศรัทธาแล้วว่า แท้จริงไม่มีพระเจ้าอื่นใด นอกจากผู้ซึ่งบะนีอิสรออีลได้ศรัทธาต่อพระองค์ และฉันคือคนหนึ่งในหมู่ผู้นอบน้อม[4]

۞ وَجَاوَزْنَا بِبَنِي إِسْرَائِيلَ الْبَحْرَ فَأَتْبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ وَجُنُودُهُ بَغْيًا وَعَدْوًا حَتَّىٰ إِذَا أَدْرَكَهُ الْغَرَقُ قَالَ آمَنتُ أَنَّهُ لَا إِلَٰهَ إِلَّا الَّذِي آمَنَتْ بِهِ بَنُو إِسْرَائِيلَ وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٩٠﴾

91. บัดนี้[5] และแน่นอนเจ้าเป็นผู้ทรยศก่อนหน้านี้ และเจ้าเป็นคนหนึ่งในหมู่ผู้บ่อนทำลาย

آلْآنَ وَقَدْ عَصَيْتَ قَبْلُ وَكُنتَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ ﴿٩١﴾

---

[1] เป็นการขอพรให้พวกฟิรเอานฺประสบกับความหายนะ ทั้งนี้ก็เพราะความหยิ่งผยองของฟิรเอานฺ และพรรคพวกของเขา มูซาได้รับทราบโดยวะฮียฺว่าพวกเขาจะไม่ศรัทธา จึงให้ขอพรดังกล่าว อิบนุอับบาสกล่าวว่า มูซาเป็นผู้กล่าวขอพร และฮารูนเป็นผู้กล่าวคำว่า “อามีน” ขอให้พระองค์ทรงรับการขอพรนี้

[2] คืออย่าปฏิบัติตามแนวทางของพวกคนโง่ ด้วยการรีบร้อน หรือไม่แน่นอนใจต่อสัญญาของอัลลอฮฺ ตะอาลา อัฏฏอบรีย์กล่าวว่า มูซาได้ยึดมั่นอยู่ หลังจากการเรียกร้องเผยแพร่ศาสนาของพระองค์อยู่เป็นเวลานานถึง 40 ปี หลังจากนั้นอัลลอฮฺ ตะอาลา ก็ทรงให้ฟิรเอานฺจมน้ำตาย

[3] บริเวณคลองสุเอซ

[4] อิบนุอับบาสกล่าวว่า ญิบรีล อะลัยฮิสสะลาม ได้เอาดินอุดปากฟิรเอานฺไว้ เพราะเกรงว่าความเมตตาจะมาถึงเขา

[5] บัดนี้เจ้าศรัทธาขณะที่เจ้าเบื่อหน่ายต่อชีวิตแล้ว ก่อนหน้านี้เจ้าเป็นผู้ทรยศต่ออัลลอฮฺ

92. ดังนั้น วันนี้เราจะให้ร่างของเจ้าออกจากทะเล[1] เพื่อจักได้เป็นสัญญาณแก่ชนรุ่นหลังจากเจ้า[2] และแท้จริงส่วนใหญ่ของมนุษย์เฉยเมยต่อสัญญาณต่าง ๆ ของเรา

فَٱلۡيَوۡمَ نُنَجِّيكَ بِبَدَنِكَ لِتَكُونَ لِمَنۡ خَلۡفَكَ ءَايَةٗۚ
وَإِنَّ كَثِيرٗا مِّنَ ٱلنَّاسِ عَنۡ ءَايَٰتِنَا لَغَٰفِلُونَ ٩٢

93. และโดยแน่นอน เราได้ให้บะนีอิสรออีลพำนักอาศัยอยู่ ณ สถานที่อันดี และเราได้ให้ปัจจัยยังชีพที่ดีมากมายแก่พวกเขา ดังนั้นพวกเขามิได้แตกแยกกัน จนกระทั่งคัมภีร์ได้มายังพวกเขา แท้จริงพระเจ้าของเจ้าจะทรงตัดสินระหว่างพวกเขาในวันกิยามะฮฺ ในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกัน[3]

وَلَقَدۡ بَوَّأۡنَا بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ مُبَوَّأَ صِدۡقٖ وَرَزَقۡنَٰهُم
مِّنَ ٱلطَّيِّبَٰتِ فَمَا ٱخۡتَلَفُواْ حَتَّىٰ جَآءَهُمُ ٱلۡعِلۡمُۚ إِنَّ رَبَّكَ
يَقۡضِي بَيۡنَهُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ فِيمَا كَانُواْ فِيهِ
يَخۡتَلِفُونَ ٩٣

94. หากเจ้าอยู่ในการสงสัย[4] ในสิ่งที่เราได้ให้แก่เจ้า ก็จงถามบรรดาผู้อ่านคัมภีร์ก่อนเจ้า (เตารอต) โดยแน่นอน สัจธรรมได้มายังเจ้าจากพระเจ้าของเจ้า ดังนั้นเจ้าจงอย่าอยู่ในหมู่ผู้สงสัย

فَإِن كُنتَ فِي شَكّٖ مِّمَّآ أَنزَلۡنَآ إِلَيۡكَ فَسۡـَٔلِ ٱلَّذِينَ
يَقۡرَءُونَ ٱلۡكِتَٰبَ مِن قَبۡلِكَۚ لَقَدۡ جَآءَكَ
ٱلۡحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلۡمُمۡتَرِينَ ٩٤

---

[1] ร่างที่ปราศจากวิญญาณ

[2] อิบนุอับบาสกล่าวว่า พวกนะบีอิสรออีลบางคนสงสัยในการตายของฟิรเอาน อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงทรงบัญชาให้ทะเลพาร่างที่ปราศจากวิญญาณของเขาขึ้นมา เพื่อให้เป็นที่ประจักษ์แจ้งถึงการตายและความหายนะของเขา

[3] จนกระทั่งคัมภีร์ (อัตเตารอต) ที่มีบัญญัติของอัลลอฮฺได้มายังพวกเขา เป็นการประณามพวกเขาเพราะการขัดแย้งที่มีสาเหตุมาจากเรื่องศาสนา ศาสนาใช้ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มิให้แตกแยกกัน อัฏฏอบรีย์กล่าวว่า ปรากฏว่าก่อนที่นะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นรอซูล พวกเขาเห็นพ้องกันถึงการเป็นนะบีของมุฮัมมัด และยอมรับในการเป็นรอซูลของท่าน แต่เมื่อพวกเขามีความเข้าใจถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต พวกเขาบางคนก็ปฏิเสธ บางคนก็ศรัทธา

[4] ในกรณีสมมุติ คือหากเจ้า (มุฮัมมัด) สงสัยก็จงถาม อิบนุอับบาสกล่าวว่า ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม มิได้สงสัยและมิได้ถาม

95. และเจ้าอย่าเป็นเช่นบรรดาผู้ปฏิเสธโองการทั้งหลายของอัลลอฮฺ[1] ดังนั้นเจ้าจะอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุน

وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ فَتَكُونَ مِنَ ٱلْخَٰسِرِينَ ﴿٩٥﴾

96. แท้จริง บรรดาผู้ที่พระดำรัส (การลงโทษ) ของพระเจ้าของเจ้า ได้บัญญัติแก่พวกเขาแล้ว พวกเขาจะไม่ศรัทธา

إِنَّ ٱلَّذِينَ حَقَّتْ عَلَيْهِمْ كَلِمَتُ رَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٩٦﴾

97. และแม้ว่าทุกสัญญาณได้มายังพวกเขา จนกว่าพวกเขาจะแลเห็นการลงโทษอย่างเจ็บปวด[2]

وَلَوْ جَآءَتْهُمْ كُلُّ ءَايَةٍ حَتَّىٰ يَرَوُاْ ٱلْعَذَابَ ٱلْأَلِيمَ ﴿٩٧﴾

98. ดังนั้น ทำไมจึงไม่มีหมู่บ้านสักแห่งหนึ่งศรัทธา โดยที่การศรัทธาของพวกเขาจะอำนวยประโยชน์แก่พวกเขา นอกจากกลุ่มชนของยูนุสเมื่อพวกเขาศรัทธา เราได้ปลดเปลื้องการลงโทษอันอัปยศจากพวกเขา ในการมีชีวิตในโลกนี้ และเราได้ยืดเวลาระยะหนึ่งแก่พวกเขา[3]

فَلَوْلَا كَانَتْ قَرْيَةٌ ءَامَنَتْ فَنَفَعَهَآ إِيمَٰنُهَآ إِلَّا قَوْمَ يُونُسَ لَمَّآ ءَامَنُواْ كَشَفْنَا عَنْهُمْ عَذَابَ ٱلْخِزْيِ فِى ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا وَمَتَّعْنَٰهُمْ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٩٨﴾

99. และหากพระเจ้าของเจ้าทรงประสงค์แน่นอน ผู้ที่อยู่ในแผ่นดินทั้งมวลจะศรัทธา[4]

وَلَوْ شَآءَ رَبُّكَ لَءَامَنَ مَن فِى ٱلْأَرْضِ كُلُّهُمْ

---

[1] คือท่านอย่าปฏิเสธสิ่งหนึ่งสิ่งใด ในโองการของอัลลอฮฺ

[2] เมื่อนั้นแหละพวกเขาจึงจะศรัทธา เช่น ฟิรเอานฺได้ยอมศรัทธาหลังจากน้ำท่วมปากแล้ว แต่การศรัทธาของพวกเขาจะไม่เกิดประโยชน์อย่างใดเลย

[3] ก้อตาดะฮฺกล่าวว่า มีรายงานว่า ยูนุสได้กล่าวเตือนกลุ่มชนของเขาถึงการลงโทษ แล้วได้เดินทางออกจากพวกเขา เมื่อพวกเขาค้นหานะบีของพวกเขาไม่พบก็นึกกันว่า การลงโทษนั้นใกล้เข้ามาแล้ว อัลลอฮฺตะอาลา จึงทรงให้พวกเขามีความรู้สึกกลับเนื้อกลับตัว (เตาบะฮฺ) เมื่ออัลลอฮฺทรงรู้ถึงความจริงใจของพวกเขา โดยการสารภาพผิดกลับเนื้อกลับตัว เสียใจในการทำผิดที่แล้วมา อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงทรงปลดเปลื้องการลงโทษจากพวกเขา

[4] แต่พระองค์ไม่ทรงประสงค์เช่นนั้น โดยที่เป็นการขัดกับฮิกมะฮฺของพระองค์ พระองค์ทรงประสงค์ให้ปวงบ่าวของพระองค์ศรัทธา ด้วยการเลือกปฏิบัติด้วยความสมัครใจ มิใช่ศรัทธาด้วยการบังคับหรือขู่เข็ญ

جَمِيعًاۚ أَفَأَنتَ تُكۡرِهُ ٱلنَّاسَ حَتَّىٰ يَكُونُواْ
مُؤۡمِنِينَ ٩٩

เจ้าจะบังคับมวลชนจนกว่าพวกเขาจะเป็นผู้ศรัทธากระนั้นหรือ[1]

وَمَا كَانَ لِنَفۡسٍ أَن تُؤۡمِنَ إِلَّا بِإِذۡنِ ٱللَّهِۚ
وَيَجۡعَلُ ٱلرِّجۡسَ عَلَى ٱلَّذِينَ لَا يَعۡقِلُونَ ١٠٠

100. และมิเคยปรากฏว่าชีวิตใดจะศรัทธา เว้นแต่ด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺ และพระองค์จะทรงลงโทษแก่บรรดาผู้ไม่ใช้สติปัญญา

قُلِ ٱنظُرُواْ مَاذَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ وَمَا تُغۡنِي
ٱلۡأٓيَٰتُ وَٱلنُّذُرُ عَن قَوۡمٍ لَّا يُؤۡمِنُونَ ١٠١

101. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านจงดูว่ามีอะไรในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน[2] และสัญญาณทั้งหลายและการตักเตือนทั้งหลายจะไม่อำนวยผลแก่กลุ่มชนที่ไม่ศรัทธา

فَهَلۡ يَنتَظِرُونَ إِلَّا مِثۡلَ أَيَّامِ ٱلَّذِينَ خَلَوۡاْ
مِن قَبۡلِهِمۡۚ قُلۡ فَٱنتَظِرُوٓاْ إِنِّي مَعَكُم
مِّنَ ٱلۡمُنتَظِرِينَ ١٠٢

102. พวกเขาจะไม่คอยดูสิ่งใด นอกจากการคอยดูเยี่ยงวันทั้งหลายของบรรดาผู้ที่ล่วงลับไปก่อนพวกเขา จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านจงคอยดูเถิด แท้จริงฉันจะเป็นคนหนึ่งในหมู่ผู้คอยดู[3]

ثُمَّ نُنَجِّي رُسُلَنَا وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْۚ كَذَٰلِكَ حَقًّا
عَلَيۡنَا نُنجِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ١٠٣

103. แล้วเราจะช่วยบรรดารอซูลของเราและบรรดาผู้ศรัทธาให้รอดพ้น เช่นนั้นแหละเป็นหน้าที่เรา ที่เราจะช่วยบรรดามุอมินให้รอดพ้น[4]

---

[1] อิบนุอับบาสกล่าวว่า ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม มีความห่วงใยที่จะให้มวลมนุษย์ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ดังนั้นพระองค์จึงแจ้งแก่ท่านว่า จะไม่มีผู้ใดศรัทธา นอกจากผู้ที่ถูกบันทึกไว้ก่อนแล้ว และจะไม่มีผู้ใดหลงผิด นอกจากผู้ที่ถูกบันทึกไว้ก่อนแล้วเช่นกัน

[2] จงกล่าวแก่บรรดากุฟฟารเหล่านั้นว่า จงพิจารณาดูโดยใช้ความคิดและวิจารณญาณว่า มีอะไรอยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินที่เป็นสัญญาณบ่งบอกถึงความเป็นเอกภาพและเดชานุภาพอันสมบูรณ์ของพระองค์บ้าง

[3] จงกล่าวเถิดมุฮัมมัด พวกท่านจงคอยดูบั้นปลายของการอธรรมและการปฏิเสธ ฉันก็จะอยู่ในหมู่ผู้คอยดูความหายนะและความเสียหายของพวกท่าน

[4] เมื่อการลงโทษได้เกิดขึ้นแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเหล่านั้น เราจะช่วยเหลือบรรดารอซูลและบรรดามุอฺมินให้รอดพ้นและห่างไกลจากการลงโทษ

104. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) โอ้มนุษย์เอ๋ย หากพวกท่านสงสัยในศาสนาของฉัน[1] ดังนั้น ฉันจะไม่เคารพภักดีบรรดาที่พวกท่านเคารพภักดีอื่นจากอัลลอฮฺ[2] แต่ฉันจะเคารพภักดีอัลลอฮฺผู้ทรงทำให้พวกท่านตาย และฉันได้รับบัญชาให้เป็นคนหนึ่งในหมู่ผู้ศรัทธา

قُلْ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِن كُنتُمْ فِى شَكٍّ مِّن دِينِى فَلَآ أَعْبُدُ ٱلَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ وَلَٰكِنْ أَعْبُدُ ٱللَّهَ ٱلَّذِى يَتَوَفَّىٰكُمْ ۖ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٤﴾

105. และว่า จงมุ่งหน้าของเจ้าเพื่อศาสนาอย่างเที่ยงตรง[3] และอย่าอยู่ในหมู่ผู้ตั้งภาคี

وَأَنْ أَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿١٠٥﴾

106. และเจ้าอย่าวิงวอนสิ่งใดอื่นจากอัลลอฮฺที่ไม่อำนวยประโยชน์แก่เจ้า และไม่ให้โทษแก่เจ้า[4] หากเจ้ากระทำเช่นนั้น แท้จริงเจ้าจะอยู่ในหมู่ผู้อธรรม

وَلَا تَدْعُ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَنفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ ۖ فَإِن فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذًا مِّنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٠٦﴾

107. และหากอัลลอฮฺจะทรงให้ทุกข์ภัย ประสบแก่เจ้าแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดปลดเปลื้องมันได้ นอกจากพระองค์ และหากพระองค์ทรงปรารถนาความดีแก่เจ้าแล้ว ก็จะไม่มีผู้ใดกีดกันความโปรดปรานของพระองค์ได้ พระองค์จะทรงให้ประสบแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ จากปวงบ่าวของพระองค์[5] และพระองค์เป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

وَإِن يَمْسَسْكَ ٱللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُۥٓ إِلَّا هُوَ ۖ وَإِن يُرِدْكَ بِخَيْرٍ فَلَا رَآدَّ لِفَضْلِهِۦ ۚ يُصِيبُ بِهِۦ مَن يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهِۦ ۚ وَهُوَ ٱلْغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٠٧﴾

---

[1] สงสัยในข้อเท็จจริงและความถูกต้องของศาสนา

[2] คือเจว็ดหรือรูปปั้นที่ไม่ให้คุณหรือให้โทษ

[3] และฉันได้รับบัญชาให้ยึดมั่นในแนวทางที่เที่ยงธรรมในศาสนา แนวทางที่ถูกต้องง่ายดายคือ แนวทางของอิบรอฮีม อะลัยฮิสสะลาม

[4] เช่น เจว็ด และรูปปั้นต่าง ๆ

[5] คือความโปรดปรานและความดีต่าง ๆ

108. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) โอ้มนุษย์เอ๋ย แน่นอนสัจธรรม[1] จากพระเจ้าของพวกท่านได้มายังพวกท่านแล้ว ดังนั้นผู้ใดปฏิบัติตามแนวทางถูกต้อง[2] แท้จริงเขาดำเนินตามแนวทางถูกต้องเพื่อตัวของเขา และผู้ใดหลงทาง แท้จริงเขาก็หลงทางเพื่อตัวของเขา[3] และฉันไม่ได้เป็นผู้คุ้มกันพวกท่าน[4]

قُلْ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ قَدْ جَآءَكُمُ ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّكُمْ فَمَنِ ٱهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِى لِنَفْسِهِۦ وَمَن ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَمَآ أَنَا۠ عَلَيْكُم بِوَكِيلٍ ۝١٠٨

109. และเจ้าจงปฏิบัติตามที่ถูกวะฮียฺแก่เจ้าและจงอดทน[5] จนกว่าอัลลอฮฺจะทรงตัดสิน และพระองค์ทรงเป็นผู้ตัดสินที่ดียิ่ง

وَٱتَّبِعْ مَا يُوحَىٰٓ إِلَيْكَ وَٱصْبِرْ حَتَّىٰ يَحْكُمَ ٱللَّهُ وَهُوَ خَيْرُ ٱلْحَٰكِمِينَ ۝١٠٩

---

[1] คืออัลกุรอานุลกะรีมที่มีบทบัญญัติอย่างครบถ้วนสมบูรณ์

[2] ด้วยการศรัทธาอย่างแท้จริง ผลแห่งการปฏิบัตินั้นก็จะได้แก่ตัวของเขาเองโดยเฉพาะ

[3] ผู้ใดหลงทางด้วยการปฏิเสธและผินหลังให้ ความหายนะแห่งการหลงทางก็จะเกิดขึ้นแก่ตัวของเขาเองโดยเฉพาะ

[4] ฉันเป็นเพียงผู้แจ้งข่าวดีและผู้ตักเตือนเท่านั้น

[5] จงอดทนต่อสิ่งที่ได้เกิดขึ้น อันเนื่องมาจากความยากลำบากในการเผยแพร่สาสน์ของอัลลอฮฺจนกว่าพระองค์จะเป็นผู้ตัดสินระหว่างเจ้ากับพวกมุชริกีนที่ปฏิเสธศรัทธา

(11) ซูเราะฮฺ ฮูด

سورة هود

เป็นบัญญัติมะดะนียะฮฺ มี 123 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺฮูด

ซูเราะฮฺฮูดเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ ที่ให้ความสนใจต่อหลักการศรัทธาของอิสลาม คือการให้ความเป็นเอกภาพต่ออัลลอฮฺ ศรัทธาต่อบรรดารอซูล ศรัทธาต่อการฟื้นคืนชีพและการตอบแทน ตลอดจนได้กล่าวถึงประวัติความเป็นมาของบรรดานะบีอย่างละเอียด เป็นการปลอบใจท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ในขณะที่ท่านประสบกับการทำร้ายของพวกมุชริกีน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากระยะเวลาคับขันที่เผชิญกับท่าน คือหลังจากที่ลุงของท่านคือ "อะบูฏอลิบ" และภรรยาของท่านคือ "คอดีญะฮฺ" ได้สิ้นชีวิตลง ในระยะนั้นบรรดาโองการต่าง ๆ ได้ถูกประทานลงมาเล่าถึงเหตุการณ์ที่ได้เกิดขึ้นแก่บรรดารอซูล ซึ่งเป็นการทดสอบนานาชนิด ทั้งนี้เพื่อให้ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้ยึดถือเป็นแบบฉบับในการอดทนและมีความหนักแน่น

ซูเราะฮฺเริ่มด้วยการเทิดเกียรติอัลกุรอาน ซึ่งบรรดาโองการได้ถูกประทานลงมาอยู่ในนั้นอย่างสมบูรณ์แบบในทุก ๆ ด้าน โดยปราศจากข้อบกพร่องและการขัดแย้ง เพราะเป็นการประทานลงมาจากผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงรอบรู้สิ่งเร้นลับที่เป็นประโยชน์ของปวงบ่าว ซึ่งจะไม่เป็นที่ปิดบังแก่พระองค์เลย หลังจากนั้นซูเราะฮฺได้กล่าวถึงมูลฐานของการเผยแพร่อิสลาม ด้วยการพิสูจน์ทางสติปัญญาพร้อมกับการเปรียบเทียบระหว่างสองฝ่าย คือฝ่ายที่อยู่ในแนวทางที่ถูกต้องกับฝ่ายที่หลงทาง และได้ยกตัวอย่างแจกแจงให้เห็นถึงข้อแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างบรรดาผู้ศรัทธาและบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเสมือนกับดวงอาทิตย์ได้แยกให้เป็นที่ประจักษ์ ระหว่างความมืดกับความสว่างกระนั้น

"อุปมาระหว่างสองฝ่ายดังเช่นคนตาบอดและหูหนวก กับคนตาดีและหูได้ยินจะเท่าเทียมกันหรือ ตัวอย่างทั้งสองนั้นพวกท่านมิได้พิจารณาดอกหรือ"

ต่อจากนั้นซูเราะฮฺได้กล่าวถึงบรรดารอซูลที่มีเกียรติทั้งหลาย โดยเริ่มด้วยเรื่องของนะบีนูหฺ อะลัยฮิสสะลาม บิดาคนที่สองแห่งมนุษยชาติ ทั้งนี้ก็เพราะว่าไม่มีผู้ใด

รอดพ้นจากเหตุการณ์น้ำท่วมโลกครั้งใหญ่ไปได้ นอกจากนะบีนูหฺและบรรดาผู้ศรัทธาซึ่งอยู่ในเรือพร้อมกับนะบีนูหฺเท่านั้น ส่วนบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาที่อยู่บนหน้าแผ่นดินได้จมน้ำตายหมด นะบีนูหฺเป็นนะบีที่มีอายุยืนนานมากที่สุด และเป็นผู้ที่ได้รับการทดสอบและมีความอดทนมากที่สุด

นอกจากนั้นยังได้กล่าวถึงเรื่องของนะบีฮูด อะลัยฮิสสะลาม ซึ่งซูเราะฮฺได้รับการตั้งชื่อตามนามของท่าน เพื่อเป็นสักขีพยานในความพยายามที่น่าสรรเสริญในการเรียกร้องไปสู่อัลลอฮฺ อัลลอฮฺตะอาลาทรงส่งท่านไปยังชนชาติ อ๊าด ที่เย่อหยิ่งจองหองและอวดใหญ่อวดโต พวกเขาทะนงตนในความแข็งแรงและมีร่างกายกำยำใหญ่โต โดยกล่าวว่า มีใครบ้างที่มีความแข็งแรงยิ่งไปกว่าพวกเรา อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงทำลายพวกเขาด้วยลมพายุที่รุนแรง โองการหลายโองการในซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงชนชาตินี้ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นนิทัศน์อุทาหรณ์และบทเรียนแก่บรรดาผู้ที่อวดดีทะนงตนและเย่อหยิ่งจองหอง

และนั่นแหละคืออ๊าดที่ปฏิเสธต่อโองการแห่งพระเจ้าของพวกเขา และทรยศต่อบรรดารอซูลของพวกเขา และเชื่อฟังคำสั่งของผู้ที่เย่อหยิ่งต่ออัลลอฮฺ โอ้ แท้จริงอ๊าดนั้นได้ปฏิเสธศรัทธาต่อพระเจ้าของพวกเขา โอ้ ขอให้อ๊าดชนชาติของนะบีฮูดนั้นห่างไกลจากความดีเถิด

ต่อจากนั้นซูเราะฮฺได้กล่าวถึงเรื่องราวของนะบีซอและฮฺ เรื่องราวของนะบีลูฏ เรื่องราวของนะบีชุอัยบฺ เรื่องราวของนะบีมูซา และฮารูน ขออัลลอฮฺทรงประสาทพรและความศานติแก่พวกเขาทั้งหลาย ต่อจากนั้นก็ติดตามด้วยการวิจารณ์เรื่องราวต่าง ๆ ว่า เป็นบทเรียนและข้อเตือนสติ เช่น ในการทำลายผู้อธรรมให้ประสบกับความหายนะ

นั่นคือส่วนหนึ่งจากเรื่องราวของเมืองต่าง ๆ เราได้บอกเล่ามันแก่เจ้าส่วนหนึ่งของมันยังคงอยู่ และอีกส่วนหนึ่งก็เสื่อมโทรมไปแล้ว จนถึง และเช่นนี้แหละ การลงโทษของพระเจ้าของเจ้า เมื่อพระองค์ทรงลงโทษหมู่บ้านซึ่งเป็นหมู่บ้านที่อธรรมแท้จริงการลงโทษของพระองค์นั้นเจ็บแสบสาหัส

ซูเราะฮฺจบลงด้วยการชี้แจงฮิกมะฮฺจากการกล่าวถึงเรื่องราวของบรรดารอซูลทั้งนี้ก็เพื่อเป็นข้อคิด ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับผู้ปฏิเสธและฝ่าฝืนในอดีตกาล และเพื่อทำให้จิตใจของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม หนักแน่น ในการเผชิญกับ

ความทุกข์ยาก ความหนักใจ ตลอดจนสถานการณ์ที่เลวร้าย และทั้งหมดนี้เราได้บอกเล่าแก่เจ้า จากเรื่องราวของบรรดารอซูล เพื่อทำให้จิตใจของเจ้าหนักแน่นจนถึงดังนั้น เจ้าจงเคารพอิบาดะฮฺพระองค์ และจงมอบหมายต่อพระองค์ และพระเจ้าของเจ้าจะไม่เป็นผู้ทรงเผลอในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ

การที่ซูเราะฮฺจบลงด้วยการให้ความเป็นเอกภาพ เช่นเดียวกับที่ได้เริ่มต้นด้วยการให้ความเป็นเอกภาพ ก็เพื่อที่จะให้เป็นการสอดคล้องกันทั้งในตอนแรกเริ่มและตอนจบ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

الٓر كِتَٰبٌ أُحْكِمَتْ ءَايَٰتُهُۥ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِن لَّدُنْ
حَكِيمٍ خَبِيرٍ ١

1. อะลิฟ ลาม รอฺ[1] คัมภีร์ที่โองการทั้งหลายของมันถูกทำให้รัดกุมมีระเบียบ แล้วถูกจำแนกเรื่องต่าง ๆ[2] อย่างชัดแจ้ง จากพระผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงรอบรู้เชี่ยวชาญ

أَلَّا تَعْبُدُوٓا۟ إِلَّا ٱللَّهَ ۚ إِنَّنِى لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ ٢

2. เพื่อพวกท่านจะได้ไม่เคารพภักดีผู้ใดนอกจากอัลลอฮฺ แท้จริงฉันได้รับการแต่งตั้งจากพระองค์มายังพวกท่าน เพื่อเป็นผู้ตักเตือนและผู้แจ้งข่าวดี[3]

وَأَنِ ٱسْتَغْفِرُوا۟ رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوٓا۟ إِلَيْهِ يُمَتِّعْكُم مَّتَٰعًا
حَسَنًا إِلَىٰٓ أَجَلٍ مُّسَمًّى وَيُؤْتِ كُلَّ ذِى فَضْلٍ فَضْلَهُۥ ۖ
وَإِن تَوَلَّوْا۟ فَإِنِّىٓ أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ كَبِيرٍ ٣

3. และพวกท่านจงขอนิรโทษจากพระเจ้าของพวกท่าน แล้วจงกลับเนื้อกลับตัวต่อพระองค์ พระองค์จะทรงให้ปัจจัยแก่พวกท่านซึ่งปัจจัยที่ดีไปจนถึงวาระหนึ่งที่กำหนดไว้[4] และพระองค์จะทรงประทานแก่ทุก ๆ ผู้ทำความดีซึ่งความดีของเขาและหากพวกท่านผินหลังให้[5] แท้จริงฉันกลัวแทนพวกท่านซึ่งการลงโทษในวันอันยิ่งใหญ่[6]

---

[1] เป็นการชี้ให้ประจักษ์ถึงปาฏิหาริย์ของอัลกุรอานว่า อัลกุรอานนั้นประกอบขึ้นมาจากพยัญชนะเหล่านี้ อิบนุอับบาสกล่าวว่า ความหมายก็คือ ฉันคืออัลลอฮฺ ฉันเห็น

[2] คือเรื่องที่เกี่ยวกับสิ่งที่ฮะลาลและหะรอมได้ถูกจำแนกไว้อย่างชัดแจ้ง ตลอดจนทุกสิ่งที่ปวงบ่าวต้องการทราบเกี่ยวกับการดำรงชีวิตในโลกนี้ และเรื่องที่เกี่ยวกับโลกอาคิเราะฮฺ

[3] ฉันได้รับการแต่งตั้งจากพระองค์มายังพวกท่าน เพื่อตักเตือนพวกท่านเรื่องการลงโทษของพระองค์หากพวกท่านฝ่าฝืนและปฏิเสธ และแจ้งข่าวดีแก่พวกท่านถึงการตอบแทนในผลงานที่ดี หากพวกท่านศรัทธา

[4] ในระยะของการมีชีวิตอยู่ของเขา

[5] คือไม่ยอมศรัทธาและเคารพภักดีต่อพระองค์

[6] คือวันกิยามะฮฺ กล่าวถึงการลงโทษว่ายิ่งใหญ่ เพราะในการลงโทษนั้นเป็นเหตุการณ์ที่น่ากลัวยิ่ง

4. การกลับของพวกท่านย่อมไปสู่อัลลอฮฺและพระองค์เป็นผู้ทรงอานุภาพเหนือทุกสิ่ง

إِلَى ٱللَّهِ مَرْجِعُكُمْ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤﴾

5. พึงรู้เถิด แท้จริงพวกเขาปกปิดความลับในทรวงอกของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะซ่อนความเป็นศัตรูจากพระองค์ พึงรู้เถิด ขณะที่พวกเขาเอาเสื้อผ้าของพวกเขาปกคลุมตัวนั้น พระองค์ทรงรู้สิ่งที่พวกเขาปกปิด และสิ่งที่พวกเขาเปิดเผย แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในทรวงอก[1]

أَلَآ إِنَّهُمْ يَثْنُونَ صُدُورَهُمْ لِيَسْتَخْفُوا۟ مِنْهُ ۚ أَلَا حِينَ يَسْتَغْشُونَ ثِيَابَهُمْ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ۚ إِنَّهُۥ عَلِيمٌۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿٥﴾

6. และไม่ว่าสัตว์ตัวใดที่เหยียบย่ำอยู่ในแผ่นดิน[2] เว้นแต่เครื่องยังชีพของมันเป็นหน้าที่ของอัลลอฮฺ และพระองค์ทรงรู้ที่พำนักของมันและที่พักชั่วคราวของมัน[3] ทุกสิ่งอยู่ในบันทึกอันชัดแจ้ง

۞ وَمَا مِن دَآبَّةٍ فِى ٱلْأَرْضِ إِلَّا عَلَى ٱللَّهِ رِزْقُهَا وَيَعْلَمُ مُسْتَقَرَّهَا وَمُسْتَوْدَعَهَا ۚ كُلٌّ فِى كِتَٰبٍ مُّبِينٍ ﴿٦﴾

7. และพระองค์คือผู้สร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินในระยะ 6 วัน[4] และบัลลังก์ของพระองค์อยู่เหนือน้ำ[5] เพื่อพระองค์จะทรงทดสอบพวก

وَهُوَ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ فِى سِتَّةِ أَيَّامٍ وَكَانَ عَرْشُهُۥ عَلَى ٱلْمَآءِ

---

[1] อิบนุอับบาสกล่าวว่า อายะฮฺนี้ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับ "อัลอัคนัส อิบนุชะรีก" โดยเฉพาะ เพราะเมื่อครั้งที่เขานั่งอยู่กับท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัมลัม เขาจะสาบานว่า เขานั้นรักท่านรอซูลุลลอฮฺ ในขณะเดียวกันเขาก็ซ่อนความเป็นศัตรูเอาไว้

[2] ทุกสิ่งที่เหยียบย่ำบนผืนแผ่นดิน เป็นต้นว่ามนุษย์และสัตว์ทุกประเภทนั้น อัลลอฮฺ ตะอาลาทรงประทานเครื่องยังชีพให้เป็นความโปรดปรานจากพระองค์ เมื่อพระองค์เป็นผู้สร้างพระองค์คือผู้ประทานปัจจัยยังชีพ

[3] ที่พักชั่วคราวคือ สถานที่ตายและที่ฝังศพ

[4] ในการสร้างชั้นฟ้าและแผ่นดินเป็นเวลาถึง 6 วันนั้น เป็นการส่งเสริมให้ปวงบ่าวของพระองค์มีความสุขุมรอบคอบในการปฏิบัติหน้าที่การงาน เพราะพระเจ้าผู้ทรงปรีชาสามารถในการสร้างสรรพสิ่งทั้งหลายสามารถกระทำได้ในชั่วพริบตาเดียว แต่พระองค์ยังทรงสร้างสิ่งเหล่านั้นเป็นเวลาถึง 6 วัน

[5] เป็นการแสดงให้เห็นว่า บัลลังก์และน้ำทั้งสองสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาก่อนชั้นฟ้าและแผ่นดิน

لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا ۗ وَلَئِن قُلْتَ
إِنَّكُم مَّبْعُوثُونَ مِن بَعْدِ الْمَوْتِ لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ
كَفَرُوا إِنْ هَٰذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٧﴾

ท่านว่า ผู้ใดในหมู่พวกท่านมีการงานที่ดีเยี่ยม[1] และหากเจ้า (มุฮัมมัด) กล่าวว่า แท้จริงพวกท่านจะถูกให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมา หลังจากที่ได้ตายไปแล้วแน่นอนบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจะกล่าวว่า นี่มิใช่อื่นใดเลย นอกจากเล่ห์กลอย่างชัดแจ้ง

وَلَئِنْ أَخَّرْنَا عَنْهُمُ الْعَذَابَ إِلَىٰ أُمَّةٍ مَّعْدُودَةٍ
لَّيَقُولُنَّ مَا يَحْبِسُهُ ۗ أَلَا يَوْمَ يَأْتِيهِمْ لَيْسَ
مَصْرُوفًا عَنْهُمْ وَحَاقَ بِهِم مَّا كَانُوا
بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٨﴾

8. และหากเรายืดเวลาการลงโทษพวกเขาออกไปอีกระยะเวลาหนึ่งที่ได้กำหนดไว้ แน่นอนพวกเขาจะกล่าวว่า อะไรหรือได้ยับยั้งมันไว้[2] พึงรู้เถิด วันซึ่งการลงโทษจะมายังพวกเขา มันจะไม่ละเว้นไปจากพวกเขา และมันจะห้อมล้อมพวกเขา ตามที่พวกเขาได้เยาะเย้ยมัน

وَلَئِنْ أَذَقْنَا الْإِنسَانَ مِنَّا رَحْمَةً ثُمَّ نَزَعْنَاهَا
مِنْهُ إِنَّهُ لَيَئُوسٌ كَفُورٌ ﴿٩﴾

9. และถ้าเราได้ให้มนุษย์ลิ้มรสความเมตตาจากเรา[3] แล้วเราได้ดึงมันกลับมาจากเขา แท้จริงเขานั้นเป็นผู้หมดหวังและสิ้นศรัทธา

وَلَئِنْ أَذَقْنَاهُ نَعْمَاءَ بَعْدَ ضَرَّاءَ مَسَّتْهُ لَيَقُولَنَّ
ذَهَبَ السَّيِّئَاتُ عَنِّي ۚ إِنَّهُ لَفَرِحٌ فَخُورٌ ﴿١٠﴾

10. และถ้าเราได้ให้เขาลิ้มรสความโปรดปรานหลังจากความทุกข์ยากได้ประสบกับเขา แน่นอนเขาจะกล่าวว่า ความชั่วร้ายต่าง ๆ ได้ผ่านพ้นจากฉันไปแล้ว แท้จริง เขานั้นเป็นผู้คึกคะนองหยิ่งยะโส[4]

---

[1] พระองค์ทรงสร้างสิ่งเหล่านี้มาเพื่อฮิกมะฮฺอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ เพื่อเป็นการทดสอบพวกท่าน ในการนี้ก็จะเป็นที่ประจักษ์ถึงคนดีและคนชั่ว แล้วพระองค์ก็จะทรงตอบแทนตามผลงานของแต่ละคน

[2] พวกเขากล่าวเป็นทำนองเย้ยหยัน

[3] คือความโปรดปรานชนิดต่าง ๆ เช่น ร่างกายสมบูรณ์ ความปลอดภัย และปัจจัยยังชีพต่าง ๆ

[4] ในอายะฮฺนี้เป็นการประณามผู้ที่หมดหวังเมื่อประสบความทุกข์ยาก และหลงระเริงเมื่อได้รับความโปรดปราน

إِلَّا ٱلَّذِينَ صَبَرُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ أُو۟لَٰٓئِكَ
لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿١١﴾

11. เว้นแต่บรรดาผู้อดทนและบรรดาผู้ปฏิบัติความดีทั้งหลาย ชนเหล่านั้นแหละ สำหรับพวกเขาจะได้รับการอภัยโทษและรางวัลอันยิ่งใหญ่[1]

فَلَعَلَّكَ تَارِكٌۢ بَعْضَ مَا يُوحَىٰٓ إِلَيْكَ
وَضَآئِقٌۢ بِهِۦ صَدْرُكَ أَن يَقُولُوا۟ لَوْلَآ أُنزِلَ عَلَيْهِ كَنزٌ
أَوْ جَآءَ مَعَهُۥ مَلَكٌ ۚ إِنَّمَآ أَنتَ نَذِيرٌ ۚ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ
شَىْءٍ وَكِيلٌ ﴿١٢﴾

12. และบางทีเจ้าจะทิ้งบางส่วนที่ถูกวะฮียฺมายังเจ้า และหัวอกของเจ้าจะอึดอัดต่อสิ่งนั้น[2] โดยที่พวกเขากล่าวกันว่า ทำไมเล่าขุมทรัพย์จึงไม่ถูกส่งลงมา หรือทำไมมะลัก[3] จึงไม่ถูกส่งลงมาพร้อมกับเขา แท้จริงเจ้าเป็นเพียงผู้ตักเตือนเท่านั้น[4] และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงคุ้มครองรักษาทุกสิ่ง

أَمْ يَقُولُونَ ٱفْتَرَىٰهُ ۖ قُلْ فَأْتُوا۟ بِعَشْرِ سُوَرٍ مِّثْلِهِۦ
مُفْتَرَيَٰتٍ وَٱدْعُوا۟ مَنِ ٱسْتَطَعْتُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ
إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿١٣﴾

13. หรือพวกเขากล่าวว่า เขา (มุฮัมมัด) ได้ปลอมแปลงอัลกุรอานขึ้นมา (มุฮัมมัด) จงกล่าวเถิด ดังนั้น พวกท่านจงนำมาสักสิบซูเราะฮฺที่ถูกปลอมแปลงขึ้นให้ได้อย่างอัลกุรอาน และพวกท่านจงเรียกผู้ที่มีความสามารถในหมู่พวกท่านอื่นจากอัลลอฮฺ (ให้มาช่วย) ถ้าพวกท่านเป็นผู้สัตย์จริง

---

[1] นี่คือสัญชาตญาณของมนุษย์ นอกจากบรรดามุอฺมินผู้มีความอดทนต่อความทุกข์ยาก และกระทำความดีเมื่อได้รับความโปรดปราน คนมุอฺมินทั้งสองลักษณะเป็นคนดี รางวัลอันยิ่งใหญ่คือสวนสวรรค์

[2] ความมุ่งหมายในสำนวนนี้คือ ส่งเสริมให้ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ประกาศเผยแพร่สาสน์ของพระองค์และอย่าไปสนใจต่อการทำร้ายและการต่อต้านของฝ่ายมุชริกีน

[3] มะลัก เป็นเอกพจน์ของคำว่า มะลาอิกะฮฺ

[4] อัลลอฮฺทรงกำหนดหน้าที่ของนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ว่า เจ้าเป็นเพียงผู้ตักเตือนคนที่ทำความผิดว่า จะได้รับการลงโทษจากอัลลอฮฺ

فَإِلَّمْ يَسْتَجِيبُوا۟ لَكُمْ فَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّمَآ أُنزِلَ بِعِلْمِ ٱللَّهِ وَأَن لَّآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ فَهَلْ أَنتُم مُّسْلِمُونَ ﴿١٤﴾

14. หากพวกเขาไม่ตอบสนองการเรียกร้องของพวกท่าน[1] ก็จงรู้เถิดว่า แท้จริงอัลกุรอานถูกประทานลงมาด้วยวะฮีย์ของอัลลอฮฺ และนั่นคือไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ แล้วพวกเจ้า (มุชริกีน) ยังมินอบน้อมอีกหรือ

مَن كَانَ يُرِيدُ ٱلْحَيَوٰةَ ٱلدُّنْيَا وَزِينَتَهَا نُوَفِّ إِلَيْهِمْ أَعْمَٰلَهُمْ فِيهَا وَهُمْ فِيهَا لَا يُبْخَسُونَ ﴿١٥﴾

15. ผู้ใดปรารถนาการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้และความเพริศแพร้วของมัน[2] เราก็จะตอบแทนให้พวกเขาอย่างครบถ้วน ซึ่งการงานของพวกเขาในโลกนี้เท่านั้น และพวกเขาจะไม่ถูกริดรอนในการงานนั้นแต่อย่างใด[3]

أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِى ٱلْءَاخِرَةِ إِلَّا ٱلنَّارُ ۖ وَحَبِطَ مَا صَنَعُوا۟ فِيهَا وَبَٰطِلٌ مَّا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾

16. ชนเหล่านั้น พวกเขาจะไม่ได้รับการตอบแทนอันใดในโลกอาคิเราะฮฺ นอกจากไฟนรกและสิ่งที่พวกเขาได้ปฏิบัติไว้ในโลกดุนยาก็จะไร้ผลและสิ่งที่พวกเขาได้กระทำไว้ก็จะสูญเสียไป[4]

أَفَمَن كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّهِۦ وَيَتْلُوهُ شَاهِدٌ

17. ดังนั้น ผู้ที่อยู่บนหลักฐานอันชัดแจ้งจากพระเจ้าของเขา[5] และผู้เป็นพยานจากพระองค์

---

[1] การที่พวกปฏิเสธศรัทธากล่าวหาท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ว่า ได้ปลอมแปลงอัลกุรอานขึ้นมา อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงท้าให้พวกมุชริกีนช่วยกันแต่งขึ้นมาสักสิบซูเราะฮฺ ที่มีสำนวนลึกซึ้งไพเราะ และสละสลวยเช่นเดียวกับอัลกุรอานที่มุฮัมมัดได้นำมา เพราะพวกเขาก็เป็นชาวอาหรับเช่นเดียวกัน

[2] บุคคลจำพวกนี้ไม่มีความเชื่อมั่นในโลกอาคิเราะฮฺ

[3] พวกเขาจะได้รับการตอบแทนเฉพาะในโลกดุนยา ในสิ่งที่พวกเขาปรารถนาจะได้ เช่น ความสุขสบาย ความปลอดภัยและปัจจัยยังชีพ เป็นต้น

[4] ข้อความประโยคหลังนี้เป็นการยืนยันประโยคก่อน คือ สิ่งที่พวกเขาได้ปฏิบัติไปในโลกดุนยา ส่วนที่เป็นความดีก็จะไร้ผลและสูญเปล่า

[5] คือท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และบรรดามุอฺมิน ประโยคนี้เป็นประโยคเปรียบเทียบข้อความยังไม่สมบูรณ์กล่าวคือ ดังนั้น ผู้ที่อยู่บนหลักฐานอันชัดแจ้งจากพระเจ้าของเขา จะเหมือนกับผู้ที่ปรารถนาจะดำรงชีวิตอยู่ในโลกดุนยากระนั้นหรือ หมายถึงว่าบุคคลสองประเภทนั้นย่อมมีความแตกต่างกันอย่างห่างไกล

مِّنۡهُ وَمِن قَبۡلِهِۦ كِتَٰبُ مُوسَىٰٓ إِمَامٗا وَرَحۡمَةًۚ
أُوْلَٰٓئِكَ يُؤۡمِنُونَ بِهِۦۚ وَمَن يَكۡفُرۡ بِهِۦ مِنَ
ٱلۡأَحۡزَابِ فَٱلنَّارُ مَوۡعِدُهُۥۚ فَلَا تَكُ فِي مِرۡيَةٖ
مِّنۡهُۚ إِنَّهُ ٱلۡحَقُّ مِن رَّبِّكَ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ
ٱلنَّاسِ لَا يُؤۡمِنُونَ ١٧

จะสาธยายมัน[1] และก่อนนั้นมีคัมภีร์ของมูซาเป็นแนวทางและเป็นความเมตตา[2] ชนเหล่านั้นศรัทธาต่อมันและผู้ใดจากพรรคต่าง ๆ ปฏิเสธศรัทธาต่อมันไฟนรกคือสัญญาของเขา[3] ดังนั้นเจ้าอย่าได้อยู่ในการสงสัยมันเลย แท้จริงมันเป็นสัจธรรมจากพระเจ้าของเจ้า แต่ทว่ามนุษย์ส่วนใหญ่จะไม่ศรัทธา

وَمَنۡ أَظۡلَمُ مِمَّنِ ٱفۡتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًاۚ أُوْلَٰٓئِكَ
يُعۡرَضُونَ عَلَىٰ رَبِّهِمۡ وَيَقُولُ ٱلۡأَشۡهَٰدُ
هَٰٓؤُلَآءِ ٱلَّذِينَ كَذَبُواْ عَلَىٰ رَبِّهِمۡۚ
أَلَا لَعۡنَةُ ٱللَّهِ عَلَى ٱلظَّٰلِمِينَ ١٨

18. และผู้ใดเล่าจะอธรรมยิ่งไปกว่าผู้ที่อุปโลกน์ความเท็จต่ออัลลอฮฺ ชนเหล่านั้นจะถูกนำมาเสนอต่อพระเจ้าของพวกเขา และบรรดาพยานจะกล่าวว่า พวกเหล่านั้นคือบรรดาผู้กล่าวเท็จต่อพระเจ้าของพวกเขา พึงรู้เถิด การสาปแช่งของอัลลอฮฺจะได้แก่บรรดาผู้อธรรม[4]

ٱلَّذِينَ يَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ وَيَبۡغُونَهَا عِوَجٗا
وَهُم بِٱلۡأٓخِرَةِ هُمۡ كَٰفِرُونَ ١٩

19. บรรดาผู้กีดขวางทางของอัลลอฮฺ[5] และพวกเขาใคร่ที่จะให้มันคดเคี้ยว[6] และพวกเขาสำหรับโลกอาคิเราะฮฺนั้นพวกเขาเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา

أُوْلَٰٓئِكَ لَمۡ يَكُونُواْ مُعۡجِزِينَ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَمَا كَانَ
لَهُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ مِنۡ أَوۡلِيَآءَۘ يُضَٰعَفُ لَهُمُ ٱلۡعَذَابُۚ

20. ชนเหล่านี้จะไม่รอดพ้น (จากการลงโทษ) ในแผ่นดินนี้ และสำหรับพวกเขาไม่ไม่มีผู้คุ้มครอง

---

[1] ผู้เป็นพยานในที่นี้ อิบนุอับบาสและมุญาฮิดกล่าวว่า หมายถึงญิบรีล ส่วนอะลี อัลหะซัน และก้อตาดะฮฺกล่าวว่า หมายถึง มุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยวะซัลลัม อย่างไรก็ดีทั้งสองอย่างนั้นมีความหมายใกล้เคียงกัน

[2] คือก่อนจากอัลกุรอานมีคัมภีร์อัตเตารอต ซึ่งถูกประทานมาให้นะบีมูซา เพื่อเป็นแนวทางและแบบอย่างแก่ผู้ศรัทธาและผู้ปฏิบัติตาม อีกทั้งยังเป็นความเมตตาจากพระเจ้าแก่ชนเหล่านั้น

[3] ผู้ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลกุรอานที่เป็นชาวลัทธิและนิกายต่าง ๆ ไฟนรกญะฮันนัมคือการตอบแทนแก่พวกเขาอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง

[4] การสาปแช่งของอัลลอฮฺคือ การขับไล่ออกจากความเอ็นดูเมตตาของพระองค์

[5] คือขัดขวางมนุษย์มิให้ปฏิบัติตามสัจธรรมและแนวทางที่ถูกต้อง เพื่อไปสู่อัลลอฮฺ

[6] ประสงค์จะให้ศาสนาของอัลลอฮฺคดเคี้ยวและยากลำบาก เพื่อให้เป็นไปตามอารมณ์ของเขา

مَا كَانُوا۟ يَسْتَطِيعُونَ ٱلسَّمْعَ وَمَا كَانُوا۟
يُبْصِرُونَ ﴿٢٠﴾

อื่นจากอัลลอฮฺ การลงโทษแก่พวกเขาจะถูกเพิ่มเป็นทวีคูณ[1] พวกเขาไม่สามารถ ที่จะฟังได้ และจะไม่เห็น[2]

أُو۟لَـٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ خَسِرُوٓا۟ أَنفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُم
مَّا كَانُوا۟ يَفْتَرُونَ ﴿٢١﴾

21. ชนเหล่านี้คือบรรดาผู้ทำให้ชีวิตของพวกเขาขาดทุน[3] และสิ่งที่พวกเขาอุปโลกน์ขึ้นนั้นก็ได้เตลิดหนีไปจากพวกเขา

لَا جَرَمَ أَنَّهُمْ فِى ٱلْـَٔاخِرَةِ هُمُ ٱلْأَخْسَرُونَ ﴿٢٢﴾

22. โดยแน่นอน แท้จริงพวกเขาเป็นผู้ขาดทุนยิ่งในโลกอาคิเราะฮฺ

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّـٰلِحَـٰتِ وَأَخْبَتُوٓا۟
إِلَىٰ رَبِّهِمْ أُو۟لَـٰٓئِكَ أَصْحَـٰبُ ٱلْجَنَّةِ ۖ
هُمْ فِيهَا خَـٰلِدُونَ ﴿٢٣﴾

23. แท้จริงบรรดาผู้ศรัทธาและผู้ปฏิบัติความดี และสำรวมตนต่อพระเจ้าของพวกเขา ชนเหล่านั้น คือชาวสวรรค์ ซึ่งพวกเขาจะอยู่ในนั้นตลอดกาล

۞ مَثَلُ ٱلْفَرِيقَيْنِ كَٱلْأَعْمَىٰ وَٱلْأَصَمِّ
وَٱلْبَصِيرِ وَٱلسَّمِيعِ ۚ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا ۚ
أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٢٤﴾

24. อุปมาของทั้งสองฝ่าย[4] ดังเช่นคนตาบอดและหูหนวก กับคนมองเห็นและได้ยิน ทั้งสองนี้จะเท่าเทียมกันหรือ พวกท่านมิได้ใตร่ตรองหรือ

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِۦٓ إِنِّى لَكُمْ
نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢٥﴾

25. และโดยแน่นอน เราได้ส่งนูหฺไปยังกลุ่มชนของเขา[5] (โดยเขากล่าวว่า) แท้จริงฉันเป็นผู้ตักเตือนอันแน่ชัดแก่พวกท่านแล้ว

---

[1] การลงโทษแก่พวกเหล่านั้นจะเพิ่มเป็นทวีคูณ เพราะพวกเขาได้กระทำไว้ และเพราะความดื้อดึงฝ่าฝืน

[2] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงประทานการฟังและการเห็นให้แก่พวกเขา แต่พวกเขาหูหนวกจากการฟังสัจธรรม และตาบอดจากการปฏิบัติตาม พวกเขาจึงไม่ได้ประโยชน์อะไรจากการที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงประทานสิ่งสัมผัสให้แก่พวกเขา

[3] พวกเขาขาดทุนในการได้รับความสุขทั้งในโลกดุนยาและโลกอาคิเราะฮฺ ขาดทุนในการได้รับความสุขแก่ตัวของพวกเขา เนื่องจากการเข้าไปเสวยทุกข์ในนรกญะฮันนัม

[4] คือฝ่ายผู้ศรัทธากับฝ่ายผู้ปฏิเสธศรัทธา

[5] นี่คือเรื่องแรกที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวไว้ในซูเราะฮฺนี้ คือเรื่องของนะบีนูหฺกับกลุ่มชนของเขา

أَن لَّا تَعْبُدُوٓا۟ إِلَّا ٱللَّهَ ۖ إِنِّىٓ أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ
يَوْمٍ أَلِيمٍ ٢٦

26. คือพวกท่านอย่าเคารพอิบาดะฮฺผู้ใดนอกจากอัลลอฮฺ แท้จริงฉันกลัวแทนพวกท่านถึงการลงโทษในวันอันเจ็บปวด

فَقَالَ ٱلْمَلَأُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِن قَوْمِهِۦ مَا نَرَىٰكَ
إِلَّا بَشَرًا مِّثْلَنَا وَمَا نَرَىٰكَ ٱتَّبَعَكَ إِلَّا ٱلَّذِينَ
هُمْ أَرَاذِلُنَا بَادِىَ ٱلرَّأْىِ وَمَا نَرَىٰ لَكُمْ عَلَيْنَا
مِن فَضْلٍۭ بَلْ نَظُنُّكُمْ كَٰذِبِينَ ٢٧

27. แล้วบรรดาบุคคลชั้นนำซึ่งปฏิเสธศรัทธาจากกลุ่มชนของเขากล่าวว่า เรามิเห็นท่านเป็นอื่นใด นอกจากสามัญชนเช่นเรา และเรามิเห็นผู้ใดปฏิบัติตามท่าน นอกจากบรรดาผู้ต่ำช้าของพวกเราที่มีความคิดเห็นตื้น ๆ และเรามิเห็นว่าพวกท่านประเสริฐกว่าพวกเรา แต่เราคิดว่าพวกท่านเป็นพวกโกหก[1]

قَالَ يَٰقَوْمِ أَرَءَيْتُمْ إِن كُنتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّى
وَءَاتَىٰنِى رَحْمَةً مِّنْ عِندِهِۦ فَعُمِّيَتْ عَلَيْكُمْ
أَنُلْزِمُكُمُوهَا وَأَنتُمْ لَهَا كَٰرِهُونَ ٢٨

28. เขา (นูหฺ) กล่าวว่า โอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย พวกท่านเห็นแล้วใช่ไหมว่า หากฉันมีหลักฐานอันแจ้งชัดจากพระเจ้าของฉัน และพระองค์ทรงประทานแก่ฉันซึ่งความเมตตาจากพระองค์[2] แล้วได้ถูกทำให้มืดมนแก่พวกท่าน[3] เราจะบังคับพวกท่านให้รับมันทั้ง ๆ ที่พวกท่านเกลียดชังมันกระนั้นหรือ[4]

وَيَٰقَوْمِ لَآ أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مَالًا ۖ إِنْ أَجْرِىَ

29. และโอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย ฉันมิได้ร้องขอทรัพย์สินใดสำหรับการเผยแพร่[5] แต่รางวัล

---

[1] พวกเขาต้องการที่จะตอบโต้นะบีนูหฺ 2 ประเด็นคือ ประเด็นแรก บุคคลที่ปฏิบัติตามนะบีนูหฺนั้นเป็นชนชั้นต่ำ จะถือเอาเป็นแบบอย่างไม่ได้ ประเด็นที่สอง บุคคลเหล่านั้นเป็นพวกที่มีความคิดเห็นตื้น ๆ ไม่ได้พินิจพิจารณาถึงข้อเท็จจริงเสียก่อน ทั้งนี้ก็เพื่อมิให้เป็นหลักฐานยืนยันแก่พวกเขาว่า ในกลุ่มชนของพวกเขานั้นมีผู้ศรัทธาต่อนะบีนูหฺ

[2] คือประทานฮิดายะฮฺจากพระองค์คือการเป็นนะบี

[3] คือถูกบดบังจากแสงสว่างของการอีมาน

[4] เราจะทำเช่นนั้นไม่ได้ เพราะไม่มีการบังคับในเรื่องของศาสนา

[5] คือมิได้ร้องขอค่าจ้างในการเผยแพร่และในการให้คำแนะนำ เพื่อพวกท่านจะกล่าวหาฉัน

إِلَّا عَلَى ٱللَّهِ ۚ وَمَآ أَنَا۠ بِطَارِدِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ ۚ إِنَّهُم
مُّلَٰقُوا۟ رَبِّهِمْ وَلَٰكِنِّىٓ أَرَىٰكُمْ قَوْمًا تَجْهَلُونَ ﴿٢٩﴾

ของฉันอยู่ที่อัลลอฮฺ และฉันจะไม่เป็นผู้ขับไล่บรรดาผู้ศรัทธาดอก[1] แท้จริงพวกเขาจะเป็นผู้พบพระเจ้าของพวกเขา แต่ฉันเห็นว่าพวกท่านเป็นหมู่ชนผู้งมงาย[2]

وَيَٰقَوْمِ مَن يَنصُرُنِى مِنَ ٱللَّهِ إِن طَرَدتُّهُمْ ۚ
أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٣٠﴾

30. และโอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย ผู้ใดจะช่วยฉัน ณ ที่อัลลอฮฺหากฉันขับไล่พวกเขา พวกท่านไม่คิดบ้างดอกหรือ

وَلَآ أَقُولُ لَكُمْ عِندِى خَزَآئِنُ ٱللَّهِ وَلَآ أَعْلَمُ ٱلْغَيْبَ
وَلَآ أَقُولُ إِنِّى مَلَكٌ وَلَآ أَقُولُ لِلَّذِينَ تَزْدَرِىٓ
أَعْيُنُكُمْ لَن يُؤْتِيَهُمُ ٱللَّهُ خَيْرًا ۖ ٱللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا
فِىٓ أَنفُسِهِمْ ۖ إِنِّىٓ إِذًا لَّمِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٣١﴾

31. และฉันมิได้กล่าวแก่พวกท่านว่า ฉันมีขุมคลังของอัลลอฮฺ[3] และฉันไม่รู้ถึงสิ่งพ้นญาณวิสัยและฉันมิได้กล่าวว่าแท้จริงฉันเป็นมลักและฉันมิได้กล่าวแก่บรรดาผู้ที่สายตาของพวกท่านเหยียดหยามว่า อัลลอฮฺจะไม่ทรงประทานความดีแก่พวกเขา[4] อัลลอฮฺทรงรอบรู้ดียิ่งถึงสิ่งที่อยู่ในจิตใจของพวกเขา แท้จริง ถ้าเป็นเช่นนั้น[5] ฉันจะอยู่ในหมู่ผู้อธรรมทั้งหลาย

قَالُوا۟ يَٰنُوحُ قَدْ جَٰدَلْتَنَا فَأَكْثَرْتَ جِدَٰلَنَا
فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَآ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٣٢﴾

32. พวกเขากล่าวว่า โอ้นูหฺเอ๋ย แน่นอนท่านได้โต้เถียงกับเรา แล้วท่านได้ให้การโต้เถียงของเรามากเรื่องขึ้น ดังนั้น จงนำมาให้เราเกิดสิ่งที่ท่านสัญญากับเราไว้[6] ถ้าท่านอยู่ในหมู่ผู้สัตย์จริง

---

[1] ฉันจะไม่ขับไล่บรรดาผู้ศรัทธาที่อ่อนแอตามคำขอร้องของพวกท่าน

[2] เพราะพวกท่านคิดว่าพวกท่านนั้นดีกว่าพวกเขา

[3] เพื่อพวกท่านจะได้เชื่อฟังปฏิบัติตามฉัน เพราะความร่ำรวยของฉัน

[4] ฉันจะไม่กล่าวแก่บรรดาผู้อ่อนแอซึ่งพวกเขาศรัทธาต่อฉัน และพวกท่านเหยียดหยามพวกเขาเพราะความยากจนว่า อัลลอฮฺจะไม่ประทานฮิดายะฮฺและความสำเร็จแก่พวกเขา

[5] คือถ้าฉันกล่าวเช่นนั้นก็จะเป็นผู้อธรรม สมควรที่จะได้รับการลงโทษ

[6] คือจงนำการลงโทษมาให้เราตามที่ท่านได้สัญญากับเราไว้ หากท่านเป็นผู้สัตย์จริงตามที่ท่านได้พูดไว้

قَالَ إِنَّمَا يَأْتِيكُم بِهِ ٱللَّهُ إِن شَآءَ
وَمَآ أَنتُم بِمُعْجِزِينَ ﴿٣٣﴾

33. เขา (นูหฺ) กล่าวว่า แท้จริงอัลลอฮฺเท่านั้นจะทรงนำมันมายังพวกท่าน[1] หากพระองค์ทรงประสงค์ และพวกท่านจะไม่เป็นผู้รอดไปได้

وَلَا يَنفَعُكُمْ نُصْحِىٓ إِنْ أَرَدتُّ أَنْ أَنصَحَ لَكُمْ إِن كَانَ
ٱللَّهُ يُرِيدُ أَن يُغْوِيَكُمْ ۚ هُوَ رَبُّكُمْ وَإِلَيْهِ
تُرْجَعُونَ ﴿٣٤﴾

34. และคำสั่งสอนของฉันจะไม่เกิดประโยชน์แก่พวกท่าน ตามที่ฉันปรารถนาจะสั่งสอนพวกท่าน ถ้าอัลลอฮฺทรงประสงค์จะให้พวกท่านหลงผิด[2] พระองค์คือพระเจ้าของพวกท่าน และพวกท่านจะถูกนำกลับไปยังพระองค์

أَمْ يَقُولُونَ ٱفْتَرَىٰهُ ۖ قُلْ إِنِ ٱفْتَرَيْتُهُۥ فَعَلَىَّ إِجْرَامِى
وَأَنَا۠ بَرِىٓءٌ مِّمَّا تُجْرِمُونَ ﴿٣٥﴾

35. หรือพวกเขา (กุฟฟารกุเรช) กล่าวว่า เขา (มุฮัมมัด) ได้อุปโลกน์มันขึ้นมา (มุฮัมมัด) จงกล่าวเถิดว่า ถ้าฉันได้อุปโลกน์มันขึ้นมา ความผิดของฉันย่อมอยู่ที่ฉัน และฉันปลีกตัวออกจากสิ่งที่พวกท่านกระทำผิด[3]

وَأُوحِىَ إِلَىٰ نُوحٍ أَنَّهُۥ لَن يُؤْمِنَ مِن قَوْمِكَ
إِلَّا مَن قَدْ ءَامَنَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا۟ يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾

36. และได้มีวะฮียฺแก่นูหฺว่า แท้จริงจะไม่มีผู้ใดจากหมู่ชนของเจ้าศรัทธา เว้นแต่ผู้ที่ได้ศรัทธาแล้ว ดังนั้น เจ้าอย่าเศร้าหมองในสิ่งที่พวกเขากระทำ

وَٱصْنَعِ ٱلْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا وَوَحْيِنَا وَلَا تُخَٰطِبْنِى
فِى ٱلَّذِينَ ظَلَمُوٓا۟ ۚ إِنَّهُم مُّغْرَقُونَ ﴿٣٧﴾

37. และเจ้าจงสร้างเรือภายใต้สายตาของเรา ตามคำบัญชาของเรา และอย่ามาพูดกับข้า ถึงบรรดาผู้อธรรม[4] แท้จริงพวกเขาจะถูกจมน้ำตาย

---

[1] เรื่องการเร่งการลงโทษเป็นเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺ ตะอาลา ไม่ใช่เรื่องของฉัน หากพระองค์ทรงประสงค์พระองค์ก็จะทรงนำมันมา

[2] คำแนะนำสั่งสอนของฉันจะไม่เกิดประโยชน์แก่พวกท่าน หากอัลลอฮฺทรงประสงค์จะให้ความทุกข์ยากและการหลงทางแก่พวกท่าน

[3] อายะฮฺนี้เป็นการคัดค้าน ท่ามกลางเรื่องของนะบีนูหฺ เพื่อแสดงให้เห็นว่ามารยาทของพวกมุชริกีนในนครมักกะฮฺนั้น มีสภาพเดียวกับมารยาทของพวกมุชริกีนสมัยนะบีนูหฺ ในเรื่องของการดื้อดันและการปฏิเสธไม่ยอมเชื่อฟัง

[4] อย่ามาขอความช่วยเหลือให้แก่พวกอธรรม พวกเขาจะได้รับความหายนะอย่างแน่นอน

وَيَصۡنَعُ ٱلۡفُلۡكَ وَكُلَّمَا مَرَّ عَلَيۡهِ مَلَأٞ مِّن قَوۡمِهِۦ سَخِرُواْ مِنۡهُۚ قَالَ إِن تَسۡخَرُواْ مِنَّا فَإِنَّا نَسۡخَرُ مِنكُمۡ كَمَا تَسۡخَرُونَ ﴿٣٨﴾

38. และเขาได้สร้างเรือ[1] และคราใดที่บุคคลชั้นนำจากหมู่ชนของเขาผ่านเขา (นูหฺ) พวกเขาก็เยาะเย้ยเขา เขาก็จะกล่าวว่า หากพวกท่านเยาะเย้ยพวกเรา แท้จริงเราก็จะเยาะเย้ยพวกท่านเช่นเดียวกับที่พวกท่านเยาะเย้ย[2]

فَسَوۡفَ تَعۡلَمُونَ مَن يَأۡتِيهِ عَذَابٞ يُخۡزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيۡهِ عَذَابٞ مُّقِيمٌ ﴿٣٩﴾

39. แล้วพวกท่านก็จะรู้ว่าผู้ใดที่การลงโทษอันอัปยศจะมายังเขา และการลงโทษอันยั่งยืนจะประสบแก่เขา[3]

حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَ أَمۡرُنَا وَفَارَ ٱلتَّنُّورُ قُلۡنَا ٱحۡمِلۡ فِيهَا مِن كُلّٖ زَوۡجَيۡنِ ٱثۡنَيۡنِ وَأَهۡلَكَ إِلَّا مَن سَبَقَ عَلَيۡهِ ٱلۡقَوۡلُ وَمَنۡ ءَامَنَۚ وَمَآ ءَامَنَ مَعَهُۥٓ إِلَّا قَلِيلٞ ﴿٤٠﴾

40. จนกระทั่งเมื่อคำบัญชาของเราได้มา[4] และบนพื้นแผ่นดินน้ำได้พวยพุ่งขึ้น[5] เรากล่าวว่า จงบรรทุกไว้ในเรือจากทุกชนิดเป็นคู่ ๆ[6] และครอบครัวของเจ้าด้วย เว้นแต่ผู้ที่พระดำรัสได้กำหนดแก่เขาไว้ก่อน[7] และผู้ศรัทธา[8] แต่ไม่มีผู้ศรัทธาร่วมกับเขานอกจากจำนวนเล็กน้อย[9]

---

[1] และท่านนะบีนูหฺได้สร้างเรือ ในอายะฮฺนี้ใช้คำกริยาปัจจุบันกาล เพื่อให้ระลึกภาพของเหตุการณ์

[2] หากพวกท่านเยาะเย้ยเราในวันนี้ เราก็จะเยาะเย้ยพวกท่านในวันหน้า เมื่อพวกท่านอยู่ในสภาพจมน้ำตาย

[3] การลงโทษที่อัปยศคือการจมน้ำตาย การลงโทษอันยั่งยืนคือการลงโทษในนรกญะฮันนัม

[4] เมื่อคำบัญชาของเราที่ได้สัญญาไว้คือน้ำท่วม หลังจากที่ได้เกิดฝนตกอย่างหนักเป็นเวลา 40 วัน 40 คืน และน้ำที่พวยพุ่งขึ้นมาจากหน้าแผ่นดินซึ่งกลายเป็นตาน้ำ

[5] คำว่า อัตตันนูร ในภาษาอาหรับ ศัพท์เดิมแปลว่า เตาอบหรือเตาสำหรับหลอมโลหะ แต่อิบนุอับบาสและอัฏฏอบรีย์ กล่าวว่า ชาวอาหรับเรียกหน้าแผ่นดินว่า ตันนูรุลอัรฎิ

[6] ทุกชนิดของสิ่งที่มีชีวิต ชนิดละ 1 คู่ เพศผู้และเพศเมีย

[7] ครอบครัวของเจ้าหมายถึงลูกหลานญาติพี่น้อง เว้นแต่ผู้ที่พระดำรัสของพระองค์ทรงกำหนดไว้ก่อนแล้ว หมายถึงลูกของนูหฺที่ชื่อ กันอาน และภรรยาของเขาคือ วาอิละฮฺ

[8] คือผู้ศรัทธาที่เป็นพรรคพวกของเขา

[9] ท่านนะบีนูหฺได้เรียกร้องเชิญชวนกลุ่มชนของเขาให้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา เป็นเวลาถึง 950 ปี แต่มีผู้ศรัทธาต่อเขาเพียงเล็กน้อย อิบนุอับบาสกล่าวว่า มีจำนวน 80 คน รวมทั้งสตรีด้วย ท่านกะอับกล่าวว่า มีจำนวน 72 คน และกล่าวกันว่ามีจำนวนเพียง 10 คนเท่านั้น

۞وَقَالَ ٱرۡكَبُواْ فِيهَا بِسۡمِ ٱللَّهِ مَجۡرٜىٰهَا
وَمُرۡسَىٰهَآۚ إِنَّ رَبِّي لَغَفُورٞ رَّحِيمٞ ٤١

41. และเขากล่าวว่า พวกท่านจงลงในเรือด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ทั้งในยามแล่นของมันและในยามจอดของมัน แท้จริงพระเจ้าของฉันเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ[1]

وَهِيَ تَجۡرِي بِهِمۡ فِي مَوۡجٖ كَٱلۡجِبَالِ وَنَادَىٰ نُوحٌ
ٱبۡنَهُۥ وَكَانَ فِي مَعۡزِلٖ يَٰبُنَيَّ ٱرۡكَب مَّعَنَا
وَلَا تَكُن مَّعَ ٱلۡكَٰفِرِينَ ٤٢

42. และมันแล่นพาพวกเขาไปท่ามกลางคลื่นลูกเท่าภูเขา และนูหฺได้ร้องเรียกลูกชายของเขาซึ่งอยู่อย่างโดดเดี่ยว โอ้ลูกของฉันเอ๋ย จงมาโดยสารเรือกับเราเถิด และเจ้าอย่าอยู่ร่วมกับผู้ปฏิเสธศรัทธาเลย

قَالَ سَـَٔاوِيٓ إِلَىٰ جَبَلٖ يَعۡصِمُنِي مِنَ ٱلۡمَآءِۚ قَالَ
لَا عَاصِمَ ٱلۡيَوۡمَ مِنۡ أَمۡرِ ٱللَّهِ إِلَّا مَن رَّحِمَۚ وَحَالَ
بَيۡنَهُمَا ٱلۡمَوۡجُ فَكَانَ مِنَ ٱلۡمُغۡرَقِينَ ٤٣

43. เขา (ลูกชาย) กล่าวว่า ฉันจะไปอาศัยภูเขาลูกหนึ่ง มันจะคุ้มครองฉันจากน้ำนี้ได้[2] เขา (นูหฺ) กล่าวว่า ไม่มีผู้ใดคุ้มครองในวันนี้จากพระบัญชาของอัลลอฮฺ เว้นแต่ผู้ที่พระองค์ทรงเมตตา[3] และคลื่นได้ซัดเข้ามาระหว่างเขาทั้งสอง และเขา (ลูกชาย) ได้อยู่ในหมู่ผู้จมน้ำ

وَقِيلَ يَٰٓأَرۡضُ ٱبۡلَعِي مَآءَكِ وَيَٰسَمَآءُ أَقۡلِعِي وَغِيضَ
ٱلۡمَآءُ وَقُضِيَ ٱلۡأَمۡرُ وَٱسۡتَوَتۡ عَلَى ٱلۡجُودِيِّۖ وَقِيلَ
بُعۡدٗا لِّلۡقَوۡمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ٤٤

44. และได้มีเสียงกล่าวว่า แผ่นดินเอ๋ย จงกลืนน้ำของเจ้า[4] และฟ้าเอ๋ย จงหยุด[5] และน้ำได้ลดลงและกิจการได้ถูกตัดสิน[6] และมันได้จอด

---

[1] พระองค์เป็นผู้ทรงปกปิดความผิดของผู้ขออภัยโทษกลับเนื้อกลับตัว ผู้ทรงเมตตาต่อปวงบ่าวมุอฺมิน โดยทรงให้พวกเขารอดพ้นจากการจมน้ำตาย

[2] ฉันจะว่ายไปเกาะยอดภูเขานี้แล้วฉันก็จะรอดจากการจมน้ำ โดยคิดว่าน้ำจะท่วมไม่ถึงยอดภูเขานี้

[3] วันนี้ไม่มีผู้คุ้มครองใด ๆ จะช่วยให้เขาพ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺได้ และไม่มีผู้ใดจะพ้นจากการลงโทษของพระองค์ได้ นอกจากผู้ที่พระองค์ทรงเมตตา

[4] จงแตกแยกออกและจงกลืนน้ำที่อยู่บนหน้าแผ่นดินให้หมดไป

[5] และฝนจงหยุดตกลงมา

[6] คือพระบัญชาของอัลลอฮฺเสร็จสิ้นสมบูรณ์ด้วยการจมน้ำของผู้ที่จมน้ำ และการรอดพ้นของผู้ที่รอดพ้น

เทียบอยู่ที่ภูเขาญูดีย์[1] และได้มีเสียงกล่าวว่า ความหายนะจงประสบแก่หมู่ชนผู้อธรรมเถิด[2]

وَنَادَىٰ نُوحٌ رَّبَّهُۥ فَقَالَ رَبِّ إِنَّ ٱبْنِى مِنْ أَهْلِى
وَإِنَّ وَعْدَكَ ٱلْحَقُّ وَأَنتَ أَحْكَمُ ٱلْحَٰكِمِينَ ﴿٤٥﴾

45. และนูหฺได้ร้องเรียนต่อพระเจ้าของเขาโดยกล่าวว่า ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ แท้จริงลูกชายของข้าพระองค์เป็นคนหนึ่งในครอบครัวของข้าพระองค์[3] และแท้จริงสัญญาของพระองค์นั้นเป็นความจริง และพระองค์ท่านนั้นทรงตัดสินเที่ยงธรรมยิ่ง ในหมู่ผู้ตัดสินทั้งหลาย

قَالَ يَٰنُوحُ إِنَّهُۥ لَيْسَ مِنْ أَهْلِكَ ۖ إِنَّهُۥ عَمَلٌ غَيْرُ صَٰلِحٍ
فَلَا تَسْـَٔلْنِ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِۦ عِلْمٌ ۖ إِنِّىٓ أَعِظُكَ أَن تَكُونَ
مِنَ ٱلْجَٰهِلِينَ ﴿٤٦﴾

46. พระองค์ตรัสว่า โอ้นูหฺเอ๋ย แท้จริงเขามิได้เป็นคนหนึ่งในครอบครัวของเจ้า[4] แท้จริงการกระทำของเขาไม่ดี[5] ดังนั้น เจ้าอย่าร้องเรียนต่อข้าในสิ่งที่เจ้าไม่มีความรู้[6] แท้จริงข้าขอเตือนเจ้าที่เจ้าจะอยู่ในหมู่ผู้งมงาย[7]

---

[1] เรือได้จอดเทียบอยู่ใกล้ภูเขาญูดีย์ใกล้กับเมืองอัลมูศิล ในประเทศอิรักปัจจุบันนี้

[2] ประโยคนี้เป็นประโยคขอพร อัลอะลูซีย์กล่าวว่า ในอายะฮฺนี้เป็นการชี้ให้เห็นถึงความหายนะ จะประสบแก่ผู้ปฏิเสธฝ่าฝืนโดยทั่วไป นอกจากนั้นยังคลุมไปถึงผู้ที่อยู่ในแผ่นดิน นอกจากชาวเรือของนะบีนูหฺอีกด้วย

[3] นะบีนูหฺได้ร้องเรียนต่อพระเจ้าของเขาด้วยความนอบน้อมว่า โอ้พระเจ้าของข้าพระองค์ แท้จริงลูกชายของข้าพระองค์ กันอาน เป็นคนหนึ่งในครอบครัวของข้าพระองค์ แน่แท้พระองค์ทรงสัญญากับข้าพระองค์ว่า จะให้เขารอดพ้นจากการจมน้ำ

[4] อัลลอฮฺตรัสแก่นูหฺว่า โอ้นูหฺเอ๋ย แท้จริงลูกชายของเจ้าคนนี้มิใช่คนหนึ่งในครอบครัวของเจ้าซึ่งข้าได้สัญญาว่าจะให้เขาอยู่ในหมู่ผู้รอดพ้น เพราะเขาเป็นผู้ดื้อดึงปฏิเสธศรัทธา ดังนั้นจึงไม่มีผู้คุ้มครองระหว่างมุอฺมินกับกาฟิร

[5] งานของเขาเลว

[6] เจ้าอย่าได้ขอร้องเราในสิ่งที่เจ้าไม่รู้ว่า เป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่

[7] ข้าขอเตือนเจ้าและสั่งสอนเจ้า เพราะเกรงว่าเจ้าจะอยู่ในหมู่ผู้งมงาย

قَالَ رَبِّ إِنِّيٓ أَعُوذُ بِكَ أَنۡ أَسۡـَٔلَكَ مَا لَيۡسَ
لِي بِهِۦ عِلۡمٞۖ وَإِلَّا تَغۡفِرۡ لِي وَتَرۡحَمۡنِيٓ أَكُن
مِّنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ ٤٧

47. เขากล่าวว่า ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ แท้จริงข้าพระองค์ขอความคุ้มครองต่อพระองค์ท่าน ให้พ้นจากการร้องเรียนต่อพระองค์ท่านในสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่มีความรู้ในเรื่องนั้น[1] และหากพระองค์ท่านไม่ทรงอภัยแก่ข้าพระองค์ และไม่ทรงเมตตาข้าพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ก็จะอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุน

قِيلَ يَٰنُوحُ ٱهۡبِطۡ بِسَلَٰمٖ مِّنَّا وَبَرَكَٰتٍ عَلَيۡكَ
وَعَلَىٰٓ أُمَمٖ مِّمَّن مَّعَكَۚ وَأُمَمٞ سَنُمَتِّعُهُمۡ
ثُمَّ يَمَسُّهُم مِّنَّا عَذَابٌ أَلِيمٞ ٤٨

48. ได้มีเสียงกล่าวว่า โอ้นูหฺเอ๋ย จงลงไป (จากเรือ) ด้วยความศานติจากเรา และความจำเริญแก่เจ้า และแก่กลุ่มชนที่อยู่กับเจ้า[2] และกลุ่มชนอื่นที่เราจะให้พวกเขาหลงระเริง แล้วการลงโทษอย่างเจ็บปวดจากเราก็จะประสบแก่พวกเขา[3]

تِلۡكَ مِنۡ أَنۢبَآءِ ٱلۡغَيۡبِ نُوحِيهَآ إِلَيۡكَۖ مَا كُنتَ
تَعۡلَمُهَآ أَنتَ وَلَا قَوۡمُكَ مِن قَبۡلِ هَٰذَاۖ
فَٱصۡبِرۡۖ إِنَّ ٱلۡعَٰقِبَةَ لِلۡمُتَّقِينَ ٤٩

49. เหล่านั้นคือส่วนหนึ่งจากเรื่องราวอันเร้นลับที่เราได้วะฮียฺมายังเจ้า (มุฮัมมัด) เจ้าไม่รู้เรื่องนี้และกลุ่มชนของเจ้าก็ไม่รู้มาก่อนเลย ดังนั้นเจ้าจงอดทน แท้จริงบั้นปลายที่ดีนั้นสำหรับบรรดาผู้ยำเกรง[4]

وَإِلَىٰ عَادٍ أَخَاهُمۡ هُودٗاۚ قَالَ يَٰقَوۡمِ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ
مَا لَكُم مِّنۡ إِلَٰهٍ غَيۡرُهُۥٓۖ إِنۡ أَنتُمۡ

50. และยังอ๊าด (เราได้ส่ง) พี่น้องคนหนึ่งของพวกเขาคือฮูด[5] เขากล่าวว่า โอ้กลุ่มชนของฉัน

---

[1] นะบีนูหฺได้กล่าวขออภัยต่อพระเจ้าของเขา ในสิ่งที่ออกมาจากตัวของเขาว่า โอ้พระเจ้าของข้าพระองค์ แท้จริงข้าพระองค์ขอความคุ้มครองต่อพระองค์ ที่จะร้องเรียนต่อพระองค์ในเรื่องที่ไม่เป็นการสมควรแก่ข้าพระองค์ที่จะวิงวอนขอ

[2] ที่เป็นชาวเรือ

[3] การลงโทษในอาคิเราะฮฺด้วยนรกญะฮันนัม

[4] เรื่องราวของนะบีนูหฺนี้ ได้นำมาบอกเล่าเพื่อเป็นการปลอบใจท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ต่อการทำร้ายของพวกมุชริกีน

[5] นี่คือเรื่องที่สองที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวไว้ในซูเราะฮฺนี้ เป็นเรื่องของฮูดกับกลุ่มชนของเขาคือชาวอ๊าด เรื่องราวของฮูดได้นำมากล่าวไว้ในซูเราะฮฺนี้ค่อนข้างละเอียด ดังนั้น จึงเรียกซูเราะฮฺนี้ว่า ซูเราะฮฺฮูด

إِلَّا مُفْتَرُونَ ﴿٥٠﴾

เอ๋ย พวกท่านจงเคารพอิบาดะฮฺอัลลอฮฺเถิด
พวกท่านไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์
พวกท่านมิใช่อื่นใดนอกจากเป็นพวกอุปโลกน์
เท่านั้น[1]

يَٰقَوْمِ لَآ أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِنْ أَجْرِىَ
إِلَّا عَلَى ٱلَّذِى فَطَرَنِىٓ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٥١﴾

51. โอ้กลุ่มชนของฉันเอ๋ย ฉันมิได้ขอร้องต่อ
พวกท่านซึ่งรางวัลในการนี้เลย[2] รางวัลของฉัน
นั้นอยู่กับพระผู้ให้บังเกิดฉัน พวกท่านไม่ใช้
ปัญญาหรือ[3]

وَيَٰقَوْمِ ٱسْتَغْفِرُوا۟ رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوٓا۟ إِلَيْهِ يُرْسِلِ
ٱلسَّمَآءَ عَلَيْكُم مِّدْرَارًا وَيَزِدْكُمْ قُوَّةً
إِلَىٰ قُوَّتِكُمْ وَلَا تَتَوَلَّوْا۟ مُجْرِمِينَ ﴿٥٢﴾

52. และโอ้กลุ่มชนของฉันเอ๋ย จงขออภัยโทษ
ต่อพระเจ้าของพวกท่าน แล้วจงกลับเนื้อกลับตัว
ต่อพระองค์ พระองค์จะส่งเมฆ (น้ำฝน) มา
เหนือพวกท่าน ให้หลั่งน้ำฝนลงมาอย่างหนัก[4]
และจะทรงเพิ่มพลังเป็นทวีคูณให้แก่พวกท่าน
และพวกท่านอย่าผินหลังโดยเป็นผู้กระทำผิด

قَالُوا۟ يَٰهُودُ مَا جِئْتَنَا بِبَيِّنَةٍ وَمَا نَحْنُ
بِتَارِكِىٓ ءَالِهَتِنَا عَن قَوْلِكَ وَمَا نَحْنُ لَكَ

53. พวกเขากล่าวว่า โอ้ฮูดเอ๋ย ท่านมิได้นำ
หลักฐานอันชัดแจ้งมาให้แก่เรา[5] และพวกเรา

---

[1] ในการเคารพสักการะของพวกท่านอื่นจากอัลลอฮฺนั้น พวกท่านเป็นพวกโกหกมดเท็จ เพราะไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ ตะอาลา องค์เดียวเท่านั้น

[2] ฉันมิได้ขอร้องจากพวกท่านเป็นรางวัลค่าตอบแทน จากการที่ฉันได้ให้คำแนะนำและการประกาศเผยแพร่เลย

[3] พวกท่านไม่คิดบ้างดอกหรือว่า ผู้ที่เรียกร้องไปสู่ความดี โดยมิได้เรียกร้องค่าตอบแทนใด ๆ จากพวกท่านนั้นคือ ผู้แนะนำสั่งสอนที่ซื่อสัตย์

[4] มีรายงานว่าพวกอ๊าดนั้นฝนแล้งมา 3 ปี ได้รับความลำบากมากเกือบจะเอาชีวิตไม่รอด ฮูดได้ใช้ให้พวกเขาขออภัยโทษต่อพระองค์และกลับเนื้อกลับตัว และสัญญากับพวกเขาว่า ถ้าพวกเขากระทำเช่นนั้นแล้วฝนก็จะตกลงมาทำให้พวกเขามีชีวิตชีวาขึ้นอีกครั้งหนึ่งในอายะฮฺนี้เป็นการแสดงให้เห็นว่าการขออภัยโทษและกลับเนื้อกลับตัวนั้น เป็นเหตุให้ได้รับความเอ็นดูเมตตาและการหลั่งลงมาของน้ำฝน

[5] อัลอะลูซีย์กล่าวว่า ที่พวกเขากล่าวเช่นนั้นเป็นเพราะพวกเขาดื้อด้านอย่างที่สุด หรือเพราะความมืดมนของพวกเขาต่อความจริง

بِمُؤۡمِنِينَ ﴿٥٣﴾

ก็จะไม่ละทิ้งพระเจ้าทั้งหลายของเราเพราะคำกล่าวของท่าน และพวกเราก็จะไม่ศรัทธาในตัวท่าน

إِن نَّقُولُ إِلَّا ٱعۡتَرَىٰكَ بَعۡضُ ءَالِهَتِنَا بِسُوٓءٖۗ قَالَ إِنِّيٓ
أُشۡهِدُ ٱللَّهَ وَٱشۡهَدُوٓاْ أَنِّي بَرِيٓءٞ مِّمَّا تُشۡرِكُونَ ﴿٥٤﴾

54. เราจะไม่กล่าวอย่างใด เว้นแต่พระเจ้าบางองค์ของเราได้นำความชั่วเข้าไปสิงในตัวท่าน[1] เขา (ฮูด) กล่าวว่า แท้จริงฉันให้อัลลอฮฺทรงเป็นพยาน แล้วพวกท่านจงเป็นพยานด้วยว่า แท้จริงฉันปลีกตัวออกจากสิ่งที่พวกท่านตั้งภาคี

مِن دُونِهِۦۖ فَكِيدُونِي جَمِيعٗا ثُمَّ لَا تُنظِرُونِ ﴿٥٥﴾

55. อื่นจากพระองค์ ดังนั้นพวกท่านทั้งหมดจงวางแผนทำร้ายฉันเถิด แล้วพวกท่านอย่าได้ให้ฉันต้องรอคอยเลย[2]

إِنِّي تَوَكَّلۡتُ عَلَى ٱللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكُمۚ مَّا مِن دَآبَّةٍ إِلَّا هُوَ
ءَاخِذُۢ بِنَاصِيَتِهَآۚ إِنَّ رَبِّي عَلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ ﴿٥٦﴾

56. แท้จริงฉันมอบหมายต่ออัลลอฮฺ พระเจ้าของฉันและพระเจ้าของพวกท่าน ไม่มีสัตว์เลื้อยคลานใด ๆ เว้นแต่พระองค์ทรงกำขมับมัน[3] แท้จริงพระเจ้าของฉันอยู่บนทางที่เที่ยงตรง[4]

فَإِن تَوَلَّوۡاْ فَقَدۡ أَبۡلَغۡتُكُم مَّآ أُرۡسِلۡتُ بِهِۦٓ إِلَيۡكُمۡۚ
وَيَسۡتَخۡلِفُ رَبِّي قَوۡمًا غَيۡرَكُمۡ وَلَا تَضُرُّونَهُۥ شَيۡـًٔاۚ

57. หากพวกท่านผินหลังให้แล้วไซร้ แน่นอนฉันได้แจ้งข่าวแก่พวกท่านแล้ว ตามที่ฉันได้ถูก

---

[1] อัซซะมัคชะรีย์กล่าวว่า คำตอบของพวกเขานั้น เป็นการชี้ให้เป็นที่ประจักษ์ว่า กลุ่มชนนั้นเป็นพวกที่มีจิตใจแข็งกระด้างไม่ยอมรับคำแนะนำสั่งสอนเลย อันเป็นการบ่งให้เห็นว่าพวกเหล่านั้นโง่งมงาย โดยเชื่อว่าก้อนหินที่พวกเขาบูชานั้นจะช่วยเหลือได้

[2] อะบุสสะอูดกล่าวว่า นับได้ว่าเป็นปาฏิหาริย์อันยิ่งใหญ่ เพราะนะบีฮูดคนเดียวได้พูดท้าทายกับกลุ่มชนที่มีร่างกายกำยำแข็งแรงและได้กล่าวเหยียดหยามพวกเขาในเรื่องของพระเจ้าของพวกเขา แต่พวกนั้นก็ไม่สามารถโต้ตอบหรือทำร้ายนะบีฮูดได้

[3] ประโยคนี้เป็นการแสดงการมีอำนาจเด็ดขาดของพระองค์ และไม่ใยดีต่อสิ่งใด ๆ ทั้งสิ้น

[4] พระเจ้าของฉันเป็นผู้ทรงไว้ซึ่งความยุติธรรม ทรงตอบแทนคนดีด้วยความดีของเขา และทรงตอบแทนคนชั่วด้วยความชั่วของเขา พระองค์จะไม่ทรงอธรรมแก่ผู้ใดเป็นอันขาด

إِنَّ رَبِّي عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ حَفِيظٌ ﴿٥٧﴾

ส่งมายังพวกท่านเพื่อมัน[1] และพระเจ้าของฉันจะทรงแต่งตั้งกลุ่มชนอื่นจากพวกท่านเป็นตัวแทน[2] และพวกท่านจะไม่ก่ออันตรายต่อพระองค์แต่อย่างใด[3] แท้จริงพระเจ้าของฉันเป็นผู้ทรงพิทักษ์ทุกสิ่ง[4]

وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا هُودًا وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا وَنَجَّيْنَاهُم مِّنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٥٨﴾

58. และเมื่อพระบัญชาของเรา[5] ได้มาถึง เราได้ช่วยฮูดและบรรดาผู้ศรัทธาร่วมกับเขาให้รอดพ้น[6] ด้วยความเมตตาจากเรา และเราได้ช่วยให้พวกเขาพ้นจากการลงโทษอันโหดร้าย

وَتِلْكَ عَادٌ جَحَدُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَعَصَوْا رُسُلَهُ وَاتَّبَعُوا أَمْرَ كُلِّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ ﴿٥٩﴾

59. และนั่นคือกลุ่มชนอ๊าด พวกเขาปฏิเสธโองการทั้งหลายของพระเจ้าของพวกเขา และฝ่าฝืนต่อบรรดารอซูลของพระองค์ และปฏิบัติตามคำสั่งของผู้หยิ่งผยองผู้ขัดขืนทุกคน

وَأُتْبِعُوا فِي هَٰذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ أَلَا إِنَّ عَادًا كَفَرُوا رَبَّهُمْ ۗ أَلَا بُعْدًا لِّعَادٍ قَوْمِ هُودٍ ﴿٦٠﴾

60. และพวกเขาถูกติดตามด้วยการสาปแช่งในโลกดุนยานี้และวันกิยามะฮฺ[7] พึงทราบเถิด แท้จริงกลุ่มชนอ๊าดปฏิเสธศรัทธาต่อพระเจ้าของพวกเขา พึงทราบเถิด[8] จงห่างไกลจากความเมตตาเถิดอ๊าดกลุ่มชนของฮูด

---

[1] หน้าที่ของรอซูลมิใช่อื่นใด นอกจากการแจ้งข่าวเท่านั้น

[2] นี่เป็นสัญญาณร้าย

[3] ในการตั้งภาคีของพวกท่าน

[4] พระองค์เป็นผู้คุ้มกันฉันให้พ้นจากความชั่วและเล่ห์กลของพวกท่าน

[5] พระบัญชาด้วยการลงโทษ

[6] ด้วยความโปรดปรานอันยิ่งใหญ่จากพระองค์แก่พวกเขา

[7] ถูกสาปแช่งให้ห่างไกลจากความเมตตาของอัลลอฮฺ ตะอาลา ทั้งในโลกดุนยาและอาคิเราะฮฺ

[8] การกระทำของพวกอ๊าดเป็นบาปขั้นอุกฤษ ดังนั้นในอายะฮฺนี้จึงให้อักษรเตือนถึง 2 ครั้ง คือคำว่า อะลา ซึ่งแปลว่า พึงทราบเถิด เป็นการเตือนว่าการกระทำของพวกเขานั้นสมควรได้รับการสาปแช่ง ให้ห่างไกลจากความเมตตาของพระผู้เป็นเจ้า ทั้งในดุนยาและอาคิเราะฮฺ

61. และยังษะมูด[1] (เราได้ส่ง) พี่น้องคนหนึ่งของพวกเขาคือศอและฮฺ เขากล่าวว่า โอ้กลุ่มชนของฉันเอ๋ย พวกท่านจงเคารพอิบาดะฮฺอัลลอฮฺเถิด พวกท่านไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ พระองค์ทรงบังเกิดพวกท่านจากแผ่นดิน[2] และทรงให้พวกท่านพำนักอยู่ในนั้น ดังนั้น พวกท่านจงขออภัยต่อพระองค์ แล้วจงกลับเนื้อกลับตัวต่อพระองค์ แท้จริงพระเจ้าของฉันนั้นทรงอยู่ใกล้ทรงตอบรับเสมอ

۞ وَإِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَٰلِحًا قَالَ يَٰقَوْمِ ٱعْبُدُوا۟
ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُۥ هُوَ أَنشَأَكُم مِّنَ ٱلْأَرْضِ
وَٱسْتَعْمَرَكُمْ فِيهَا فَٱسْتَغْفِرُوهُ ثُمَّ تُوبُوٓا۟ إِلَيْهِ إِنَّ رَبِّى
قَرِيبٌ مُّجِيبٌ ﴿٦١﴾

62. พวกเขากล่าวว่า โอ้ ศอและฮฺเอ๋ย แน่นอนท่านเคยเป็นความหวังในหมู่พวกเรามาก่อน บัดนี้ท่านจะห้ามมิให้เราเคารพอิบาะฮฺสิ่งที่บรรพบุรุษของเราเคารพอิบาดะฮฺอยู่กระนั้นหรือ และแท้จริงพวกเราอยู่ในการสงสัยต่อสิ่งที่ท่านเรียกร้องเชิญชวนเรายังสิ่งนั้น

قَالُوا۟ يَٰصَٰلِحُ قَدْ كُنتَ فِينَا مَرْجُوًّا قَبْلَ هَٰذَآ
أَتَنْهَىٰنَآ أَن نَّعْبُدَ مَا يَعْبُدُ ءَابَآؤُنَا وَإِنَّنَا لَفِى شَكٍّ
مِّمَّا تَدْعُونَآ إِلَيْهِ مُرِيبٍ ﴿٦٢﴾

63. เขากล่าวว่า โอ้กลุ่มชนของฉันเอ๋ย พวกท่านไม่เห็นดอกหรือ หากฉันมีหลักฐานอันชัดแจ้งจากพระเจ้าของฉัน และพระองค์ทรงประทานความเมตตา[3] จากพระองค์แก่ฉัน ดังนั้นผู้ใดเล่าจะช่วยฉันให้พ้นจากอัลลอฮฺ[4] หากฉันฝ่าฝืนพระองค์ ดังนั้น พวกท่านจะไม่เพิ่มสิ่งใดให้แก่ฉันเลยนอกจากการขาดทุนเท่านั้น[5]

قَالَ يَٰقَوْمِ أَرَءَيْتُمْ إِن كُنتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّى
وَءَاتَىٰنِى مِنْهُ رَحْمَةً فَمَن يَنصُرُنِى مِنَ ٱللَّهِ
إِنْ عَصَيْتُهُۥ فَمَا تَزِيدُونَنِى غَيْرَ تَخْسِيرٍ ﴿٦٣﴾

---

[1] เรื่องราวของษะมูดในซูเราะฮฺนี้เป็นเรื่องที่สาม

[2] ทรงบังเกิดอาดัมจากดิน แล้วทรงให้บังเกิดลูกหลานของอาดัมจากน้ำอสุจิ

[3] ทรงประทานการเป็นนะบีและการเป็นรอซูล

[4] ให้พ้นจากการลงโทษของพระองค์ หากฉันฝ่าฝืนคำบัญชาของพระองค์

[5] คือหลงทางและห่างไกลจากความดี ทำให้การงานของฉันขาดทุนและเสียหาย

وَيَٰقَوْمِ هَٰذِهِۦ نَاقَةُ ٱللَّهِ لَكُمْ ءَايَةً
فَذَرُوهَا تَأْكُلْ فِىٓ أَرْضِ ٱللَّهِ وَلَا تَمَسُّوهَا
بِسُوٓءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابٌ قَرِيبٌ ٦٤

64. และโอ้กลุ่มชนของฉันเอ๋ย นี่คืออูฐตัวเมียของอัลลอฮฺ[1] เป็นสัญญาณหนึ่งแก่พวกท่าน ดังนั้นพวกท่านจงปล่อยมันให้หากินตามลำพังในแผ่นดินของอัลลอฮฺ และอย่าก่อความทุกข์ยากแก่มัน มิฉะนั้นแล้ว การลงโทษอันรวดเร็วจะประสบแก่พวกท่าน

فَعَقَرُوهَا فَقَالَ تَمَتَّعُوا۟ فِى دَارِكُمْ ثَلَٰثَةَ
أَيَّامٍ ذَٰلِكَ وَعْدٌ غَيْرُ مَكْذُوبٍ ٦٥

65. ต่อมาพวกเขาได้ฆ่ามัน ดังนั้นเขา (ศอและฮฺ) กล่าวว่า พวกท่านจงสุขสำราญในบ้านของพวกท่านสามวัน นั่นคือสัญญาที่ไม่โกหก

فَلَمَّا جَآءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا صَٰلِحًا وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟
مَعَهُۥ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا وَمِنْ خِزْىِ يَوْمِئِذٍ
إِنَّ رَبَّكَ هُوَ ٱلْقَوِىُّ ٱلْعَزِيزُ ٦٦

66. ดังนั้น เมื่อพระบัญชาของเราได้มาถึง[2] เราได้ช่วยศอและฮฺและบรรดาผู้ศรัทธาร่วมกับเขาให้รอดพ้น ด้วยความเมตตาจากเรา และจากความอดสูของวันนั้น[3] แท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้นเป็นผู้ทรงพลัง ผู้ทรงอำนาจ

وَأَخَذَ ٱلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ ٱلصَّيْحَةُ فَأَصْبَحُوا۟
فِى دِيَٰرِهِمْ جَٰثِمِينَ ٦٧

67. และเสียงกัมปนาท[4] ได้คร่าบรรดาผู้อธรรม แล้วพวกเขาได้กลายเป็นผู้นอนพังพาบตายในบ้านของพวกเขา

كَأَن لَّمْ يَغْنَوْا۟ فِيهَآ أَلَآ إِنَّ ثَمُودَا۟ كَفَرُوا۟ رَبَّهُمْ
أَلَا بُعْدًا لِّثَمُودَ ٦٨

68. ประหนึ่งว่า พวกเขามิได้เคยอยู่ในนั้นมาก่อน พึงทราบเถิด แท้จริงษะมูดนั้นปฏิเสธศรัทธาพระเจ้าของพวกเขา พึงทราบเถิด จงห่างไกลจากความเมตตาเถิดสำหรับษะมูด

---

[1] เป็นการให้เกียรติแก่อูฐที่ว่า อูฐตัวเมียของอัลลอฮฺ เพราะอูฐตัวนี้ออกมาจากก้อนหินด้วยเดชานุภาพของอัลลอฮฺ ตามคำเรียกร้องของพวกเขา

[2] เมื่อพระบัญชาของเราได้มาถึง หมายถึงการลงโทษให้พวกเหล่านั้นประสบกับความหายนะ

[3] คือให้รอดพ้นจากความอัปยศอดสูและความต่ำต้อยในวันนั้น อันเนื่องมาจากการลงโทษผู้ปฏิเสธศรัทธา

[4] เสียงกัมปนาทหรือเสียงฟ้าผ่าหรือแผ่นดินไหวนั้น เป็นปรากฏการณ์แห่งการลงโทษของอัลลอฮฺ ตะอาลา ต่อบ่าวของพระองค์ผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อพระองค์และบรรดานะบีของพระองค์ที่นำสาสน์มาเผยแพร่

69. และแน่นอนบรรดาทูตของเราได้มายังอิบรอฮีมพร้อมทั้งข่าวดี[1] พวกเขากล่าวว่า ขอความศานติจงมีแด่ท่าน เขา (อิบรอฮีม) กล่าวว่า ขอความศานติจงมีแด่พวกท่าน ดังนั้น เขามิได้รีรอที่จะนำลูกวัวย่างออกมา

وَلَقَدْ جَآءَتْ رُسُلُنَآ إِبْرَٰهِيمَ بِٱلْبُشْرَىٰ قَالُوا۟
سَلَٰمًا ۖ قَالَ سَلَٰمٌ ۖ فَمَا لَبِثَ أَن جَآءَ بِعِجْلٍ
حَنِيذٍ ﴿٦٩﴾

70. ครั้นเมื่อเขาเห็นว่ามือของพวกเขาไม่ถึงมัน[2] เขาไม่พอใจและรู้สึกกลัวพวกเขา[3] พวกเขากล่าวว่า อย่ากลัวเลย แท้จริงเราถูกส่งมายังกลุ่มชนของลูฏ[4]

فَلَمَّا رَءَآ أَيْدِيَهُمْ لَا تَصِلُ إِلَيْهِ نَكِرَهُمْ
وَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً ۚ قَالُوا۟ لَا تَخَفْ إِنَّآ أُرْسِلْنَآ
إِلَىٰ قَوْمِ لُوطٍ ﴿٧٠﴾

71. และภริยาของเขายืนอยู่ แล้วนางก็หัวเราะ เราจึงแจ้งข่าวดีแก่นางด้วย (การได้บุตรชื่อ) อิสฮาก[5] และหลังจากอิสฮากคือยะอฺกูบ

وَٱمْرَأَتُهُۥ قَآئِمَةٌ فَضَحِكَتْ فَبَشَّرْنَٰهَا بِإِسْحَٰقَ
وَمِن وَرَآءِ إِسْحَٰقَ يَعْقُوبَ ﴿٧١﴾

72. นางกล่าวว่า โอ้ แปลกแท้ ๆ ฉันจะมีบุตรหรือ ขณะที่ฉันก็แก่แล้ว และนี่สามีของฉันก็แก่หง่อมแล้ว แท้จริงนี่เป็นเรื่องประหลาดแท้

قَالَتْ يَٰوَيْلَتَىٰٓ ءَأَلِدُ وَأَنَا۠ عَجُوزٌ وَهَٰذَا بَعْلِى شَيْخًا ۖ
إِنَّ هَٰذَا لَشَىْءٌ عَجِيبٌ ﴿٧٢﴾

73. พวกเขากล่าวว่า เธอแปลกใจต่อพระบัญชาของอัลลอฮฺหรือ[6] ความเมตตาของอัลลอฮฺและ

قَالُوٓا۟ أَتَعْجَبِينَ مِنْ أَمْرِ ٱللَّهِ ۖ رَحْمَتُ ٱللَّهِ
وَبَرَكَٰتُهُۥ عَلَيْكُمْ أَهْلَ ٱلْبَيْتِ ۚ إِنَّهُۥ حَمِيدٌ مَّجِيدٌ ﴿٧٣﴾

---

[1] เรื่องที่สี่ที่กล่าวไว้ในซูเราะฮฺนี้คือ เรื่องของนะบีอิบรอฮีม และการแจ้งข่าวดีที่จะมีบุตรชื่อ อิสฮาก หรือ เรื่องของลูฏกับความหายนะของกลุ่มชนของเขาที่ปฏิเสธศรัทธา

[2] เมื่ออิบรอฮีมสังเกตเห็นว่าพวกเขา (มะลาอิกะฮฺ) ไม่ยื่นมือไปหยิบอาหาร

[3] ก้อตาดะฮฺกล่าวว่า ธรรมเนียมอาหรับนั้น เมื่อมีแขกมาเยือนและไม่ยอมรับประทานอาหารของพวกเขา พวกเขาถือว่าแขกผู้นั้นมาในรูปไม่ดี

[4] มะลาอิกะฮฺกล่าวว่า เราเป็นมะลาอิกะฮฺของพระเจ้าของท่าน เราไม่รับประทานอาหาร แท้จริงเราถูกส่งมาเพื่อทำลายกลุ่มชนลูฏ

[5] ภริยาของอิบรอฮีมคือนางซาเราะฮฺ มะลาอิกะฮฺได้แจ้งข่าวแก่นางว่า นางจะได้บุตรชายชื่ออิสฮาก และอิสฮากจะได้บุตรชายชื่อยะอฺกูบ

[6] เธอแปลกใจต่อพระมหาเดชานุภาพและพระปรีชาญาณของอัลลอฮฺหรือ ในการที่พระองค์ทรงบังเกิดเด็กจากสามีภริยาที่แก่หง่อมแล้ว

ความจำเริญของพระองค์จงประสบแด่พวกท่าน โอ้ครอบครัว (ของอิบรอฮีม) แท้จริงพระองค์นั้นเป็นผู้ได้รับการสรรเสริญ ผู้ทรงประเสริฐยิ่ง

فَلَمَّا ذَهَبَ عَنْ إِبْرَٰهِيمَ ٱلرَّوْعُ وَجَآءَتْهُ ٱلْبُشْرَىٰ يُجَٰدِلُنَا فِى قَوْمِ لُوطٍ ﴿٧٤﴾

74. ครั้นเมื่อความตระหนกได้คลายไปจากอิบรอฮีมแล้ว และข่าวดีได้มายังเขา[1] เขาก็โต้เถียงเราในเรื่องของกลุ่มชนลูฏ[2]

إِنَّ إِبْرَٰهِيمَ لَحَلِيمٌ أَوَّٰهٌ مُّنِيبٌ ﴿٧٥﴾

75. แท้จริงอิบรอฮีมนั้นเป็นผู้อดทนขันติจิตใจอ่อนโยน หันหน้าเข้าหาอัลลอฮฺเสมอ[3]

يَٰٓإِبْرَٰهِيمُ أَعْرِضْ عَنْ هَٰذَآ ۖ إِنَّهُۥ قَدْ جَآءَ أَمْرُ رَبِّكَ ۖ وَإِنَّهُمْ ءَاتِيهِمْ عَذَابٌ غَيْرُ مَرْدُودٍ ﴿٧٦﴾

76. โอ้อิบรอฮีมเอ๋ย จงผินหลังจากเรื่องนี้เถิด[4] แท้จริงพระบัญชาของพระเจ้าของเจ้าได้มาถึงแล้ว และแท้จริงพวกเขานั้น การลงโทษที่ไม่เปลี่ยนเป็นอย่างอื่นจะมายังพวกเขาอย่างแน่นอน

---

[1] ข่าวดีในการที่จะได้มีลูก

[2] เขาได้โต้เถียงมะลาอิกะฮฺของเรา (อัลลอฮฺ) เกี่ยวกับเรื่องการลงโทษให้กลุ่มชนลูฏประสบกับความหายนะ ความมุ่งหมายในการโต้เถียงของอิบรอฮีมก็คือ ให้ประวิงการลงโทษออกไปอีกระยะหนึ่ง หวังว่าพวกเหล่านั้นจะกลับเนื้อกลับตัวและศรัทธาในเวลาต่อมา บรรดานักตัฟซีรกล่าวว่า : เมื่อมะลาอิกะฮฺกล่าวแก่อิบรอฮีมว่า แท้จริงเราจะทำลายกลุ่มชนของหมู่บ้านนี้ เขา (อิบรอฮีม) กล่าวว่า พวกท่านมิเห็นดอกหรือว่า หากในหมู่บ้านนั้นมีมุสลิม 50 คน พวกท่านจะทำลายพวกเขาหรือไม่ พวกเขา (มะลาอิกะฮฺ) กล่าวว่า : ไม่ เขา (อิบรอฮีม) กล่าวอีกว่า : ถ้า 40 คนเล่า พวกเขากล่าวว่า : ไม่ อิบรอฮีมได้กล่าวถามลดจำนวนลงเรื่อยๆ จนกระทั่งกล่าวว่า : พวกท่านมิเห็นดอกหรือว่า หากในหมู่บ้านนั้นมีมุสลิมเพียงคนเดียว พวกท่านจะทำลายพวกเขาหรือไม่ พวกเขากล่าวว่า ไม่ อิบรอฮีมได้กล่าวแก่บรรดามะลาอิกะฮฺอีกว่า : แท้จริงในหมู่บ้านนั้นมีลูฏอาศัยอยู่ พวกเขากล่าวว่า : พวกเรารู้ว่ามีใครบ้างอยู่ในนั้น แท้จริงเราจะช่วยเขาและครอบครัวของเขาให้รอดพ้น นอกจากภรรยาของเขาซึ่งนางปรากฏอยู่ในหมู่ผู้คงอยู่เพื่อรับการลงโทษ

[3] คือถอนหายใจมากด้วยความสงสารเพื่อนมนุษย์ หันหน้าเข้าพึ่งอัลลอฮฺด้วยความจงรักภักดีต่อพระองค์

[4] คือมะลาอิกะฮฺได้กล่าวว่า : โอ้อิบรอฮีมเอ๋ย จงระงับการโต้เถียงในเรื่องของกลุ่มชนลูฏเถิด เพราะลิขิตได้กำหนดมาแล้วถึงการลงโทษพวกเขา

وَلَمَّا جَآءَتۡ رُسُلُنَا لُوطٗا سِيٓءَ بِهِمۡ وَضَاقَ بِهِمۡ
ذَرۡعٗا وَقَالَ هَٰذَا يَوۡمٌ عَصِيبٞ ٧٧

77. และเมื่อบรรดาทูตของเรา (มะลาอิกะฮฺ) ได้มายังลูฏ เขาเป็นทุกข์ต่อพวกเขาและหนักใจในพวกเขา และกล่าวว่า นี่เป็นวันอันชั่วร้ายที่สุด

وَجَآءَهُۥ قَوۡمُهُۥ يُهۡرَعُونَ إِلَيۡهِ وَمِن قَبۡلُ كَانُواْ
يَعۡمَلُونَ ٱلسَّيِّـَٔاتِۚ قَالَ يَٰقَوۡمِ هَٰٓؤُلَآءِ بَنَاتِي
هُنَّ أَطۡهَرُ لَكُمۡۖ فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَلَا تُخۡزُونِ فِي ضَيۡفِيٓۖ
أَلَيۡسَ مِنكُمۡ رَجُلٞ رَّشِيدٞ ٧٨

78. และกลุ่มชนของเขาได้มาหาเขา พวกเขารีบร้อนมายังเขา และก่อนหน้านั้นพวกเขาเคยทำความชั่ว[1] เขากล่าวว่า กลุ่มชนของฉันเอ๋ย เหล่านี้คือลูกสาวของฉัน พวกนางนั้นบริสุทธิ์สำหรับพวกท่าน ดังนั้น พวกท่านจงยำเกรงอัลลอฮฺเถิดและอย่าทำให้ฉันขายหน้าต่อแขกของฉันเลย ไม่มีคนที่มีสติสัมปชัญญะในหมู่พวกท่านบ้างหรือ

قَالُواْ لَقَدۡ عَلِمۡتَ مَا لَنَا فِي بَنَاتِكَ مِنۡ حَقّٖ
وَإِنَّكَ لَتَعۡلَمُ مَا نُرِيدُ ٧٩

79. พวกเขากล่าวว่า โดยแน่นอน ท่านรู้ดีว่าเราไม่มีสิทธิ์ในลูกสาวของท่าน และแท้จริงท่านรู้ดีถึงสิ่งที่เราปรารถนา[2]

قَالَ لَوۡ أَنَّ لِي بِكُمۡ قُوَّةً أَوۡ ءَاوِيٓ إِلَىٰ رُكۡنٖ شَدِيدٖ ٨٠

80. เขากล่าวว่าหากว่าฉันมีกำลังปราบพวกท่านหรือฉันหันไปพึ่งที่พักพิงอันแข็งแรง[3]

قَالُواْ يَٰلُوطُ إِنَّا رُسُلُ رَبِّكَ لَن يَصِلُوٓاْ إِلَيۡكَۖ
فَأَسۡرِ بِأَهۡلِكَ بِقِطۡعٖ مِّنَ ٱلَّيۡلِ وَلَا يَلۡتَفِتۡ
مِنكُمۡ أَحَدٌ إِلَّا ٱمۡرَأَتَكَۖ إِنَّهُۥ مُصِيبُهَا

81. พวกเขา (มะลาอิกะฮฺ) กล่าวว่า โอ้ลูฏเอ๋ย พวกเราเป็นทูตของพระเจ้าของท่าน พวกเหล่านั้นจะไม่ถึงท่านได้เลย[4] ดังนั้น ท่านจง

---

[1] ก่อนหน้านั้นพวกเขาเคยสมสู่กับพวกผู้ชายด้วยกัน และกระทำสิ่งที่น่าเกลียด อัลกุรฏุบีย์กล่าวว่า สาเหตุของการรีบร้อนมาหาลูฏ ก็เพราะภริยาของลูฏได้ไปแจ้งแก่พวกเหล่านั้นว่า ลูฏมีแขกที่เป็นเด็กหนุ่มหลายคน ฉันไม่เคยเห็นความงามของแขกหนุ่มมาก่อนเลย พวกเขาจึงรีบร้อนไปหาลูฏอย่างปราศจากความกระดากอาย

[2] ท่านรู้ดีถึงสิ่งที่พวกเราต้องการ คือการสมสู่เพศชาย โดยเปิดเผยเจตนาอันชั่วช้าของพวกเขา

[3] หากฉันมีกำลังปราบพวกท่านฉันก็จะปราบ หรือไม่ฉันก็จะหันไปพึ่งญาติพี่น้องหรือผู้ให้การสนับสนุนเพื่อช่วยเหลือปราบพวกท่าน

[4] เราถูกส่งมาเพื่อทำลายพวกเขา และพวกเขาจะทำร้ายและก่อความเสียหายแก่ท่านไม่ได้

مَآ أَصَابَهُمْۚ إِنَّ مَوْعِدَهُمُ ٱلصُّبْحُۚ
أَلَيْسَ ٱلصُّبْحُ بِقَرِيبٍ ﴿٨١﴾

เดินทางไปในเวลากลางคืนพร้อมกับครอบครัวของท่านและคนใดในหมู่พวกท่านอย่าได้เหลียวหลังมอง เว้นแต่ภริยาของท่าน[1] แท้จริงจะประสบแก่นางเช่นเดียวกับที่ได้ประสบแก่พวกเขา แท้จริงสัญญาของพวกเขาคือเวลาเช้า เวลาเช้านั้นใกล้เข้ามาแล้วมิใช่หรือ

فَلَمَّا جَآءَ أَمْرُنَا جَعَلْنَا عَٰلِيَهَا سَافِلَهَا
وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهَا حِجَارَةً مِّن سِجِّيلٍ
مَّنضُودٍ ﴿٨٢﴾

82. ดังนั้น เมื่อพระบัญชาของเราได้มาถึง[2] เราได้ทำให้ข้างบนของมันเป็นข้างล่าง[3] และเราได้ให้ก้อนหินแกร่งหล่นพรูลงมา[4]

مُّسَوَّمَةً عِندَ رَبِّكَۖ وَمَا هِيَ مِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ
بِبَعِيدٍ ﴿٨٣﴾

83. ถูกตราเครื่องหมายไว้ ณ ที่พระเจ้าของท่าน และมัน[5] ไม่ไกลไปจากบรรดาผู้อธรรม

۞ وَإِلَىٰ مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًاۚ قَالَ يَٰقَوْمِ ٱعْبُدُوا۟
ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُۥۖ وَلَا تَنقُصُوا۟
ٱلْمِكْيَالَ وَٱلْمِيزَانَۚ إِنِّىٓ أَرَىٰكُم بِخَيْرٍ
وَإِنِّىٓ أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ مُّحِيطٍ ﴿٨٤﴾

84. และยังกลุ่มชนของมัดยัน เราได้ส่งพี่น้องคนหนึ่งของพวกเขาคือชุอัยบฺ[6] เขากล่าวว่า โอ้กลุ่มชนของฉันเอ๋ย พวกท่านจงเคารพอิบาดะฮฺอัลลอฮฺเถิด พวกท่านนั้นไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ และพวกท่านอย่าให้

---

[1] อัลกุรฏุบีย์กล่าวว่า ภริยาของลูฏเมื่อได้ยินเสียงกึกก้องของการลงโทษ นางได้เหลียวหลังไปดูหมู่บ้านของพวกนาง ทันใดนั้นก้อนหินก็หล่นลงมาฆ่านางตายทันที

[2] เมื่อเวลาการลงโทษของเรามาถึง

[3] เราได้พลิกหมู่บ้านให้ข้างบนกลับไปอยู่ข้างล่าง

[4] เราได้ส่งก้อนหินแข็งแกร่งลุกเป็นไฟ ประโยคนี้ใช้คำเปรียบเทียบเหมือนกับฝนตกลงมา

[5] คือหมู่บ้านที่ถูกทำลายนี้ไม่ไกลไปจากพวกท่าน (พวกกุฟฟารกุเรช) เพราะพวกเขาได้เดินทางผ่านไปมาอยู่เสมอ พวกเขาไม่ตรึกตรองดูบ้างดอกหรือ นักตัฟซีรกล่าวว่า สถานที่นั้นได้กลายเป็นทะเลที่มีน้ำเค็มจัดเป็นที่รู้จักกันว่า หรือ Dead Sea ซึ่งอยู่ในประเทศจอร์แดนปัจจุบันนี้

[6] เรื่องที่หก ในซูเราะฮฺนี้คือเรื่องของนะบีชุอัยบฺกับกลุ่มชนมัดยัน

การตวงและการชั่งบกพร่อง แท้จริงฉันเห็นพวกท่านยัง อยู่ในความดี และแท้จริงฉันกลัวแทนพวกท่านต่อการลงโทษในวันที่ถูกห้อมล้อมไว้[1]

وَيَٰقَوۡمِ أَوۡفُواْ ٱلۡمِكۡيَالَ وَٱلۡمِيزَانَ بِٱلۡقِسۡطِۖ
وَلَا تَبۡخَسُواْ ٱلنَّاسَ أَشۡيَآءَهُمۡ وَلَا تَعۡثَوۡاْ
فِي ٱلۡأَرۡضِ مُفۡسِدِينَ ٨٥

85. และโอ้กลุ่มชนของฉันเอ๋ย พวกท่านจงให้ครบสมบูรณ์ไว้ซึ่งการตวงและการชั่งโดยเที่ยงธรรม และอย่าให้บกพร่องแก่มนุษย์ซึ่งสิ่งต่าง ๆ ของพวกเขา และอย่าก่อกวนในแผ่นดินโดยเป็นผู้บ่อนทำลาย

بَقِيَّتُ ٱللَّهِ خَيۡرٞ لَّكُمۡ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَۚ
وَمَآ أَنَا۠ عَلَيۡكُم بِحَفِيظٖ ٨٦

86. สิ่งที่เหลืออยู่ของอัลลอฮฺนั้น[2] ดียิ่งสำหรับพวกท่าน หากพวกท่านเป็นผู้ศรัทธา และฉันมิใช่ผู้คุ้มกันพวกท่าน

قَالُواْ يَٰشُعَيۡبُ أَصَلَوٰتُكَ تَأۡمُرُكَ أَن نَّتۡرُكَ
مَا يَعۡبُدُ ءَابَآؤُنَآ أَوۡ أَن نَّفۡعَلَ فِيٓ أَمۡوَٰلِنَا
مَا نَشَٰٓؤُاْۖ إِنَّكَ لَأَنتَ ٱلۡحَلِيمُ ٱلرَّشِيدُ ٨٧

87. พวกเขากล่าวว่า โอ้ชุอัยบฺเอ๋ย การละหมาดของท่านสั่งสอนท่านว่า ให้พวกเราละทิ้งสิ่งที่บรรพบุรุษของเราเคารพบูชา หรือว่าให้เรากระทำต่อทรัพย์สินของเราตามที่เราต้องการกระนั้นหรือ[3] แท้จริงท่านนั้นเป็นผู้อดทนขันติเป็นผู้มีสติปัญญา

قَالَ يَٰقَوۡمِ أَرَءَيۡتُمۡ إِن كُنتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٖ مِّن رَّبِّي
وَرَزَقَنِي مِنۡهُ رِزۡقًا حَسَنٗاۚ وَمَآ أُرِيدُ أَنۡ أُخَالِفَكُمۡ
إِلَىٰ مَآ أَنۡهَىٰكُمۡ عَنۡهُۚ إِنۡ أُرِيدُ إِلَّا ٱلۡإِصۡلَٰحَ

88. เขากล่าวว่า โอ้กลุ่มชนของฉันเอ๋ย พวกท่านมิเห็นดอกหรือ หากฉันมีหลักฐานอันชัดแจ้งจากพระเจ้าของฉัน และพระองค์ได้ประทาน

---

[1] ความมุ่งหมายในที่นี้คือการลงโทษในวันกิยามะฮฺ

[2] สิ่งที่เหลืออยู่กับท่านที่เป็นของหะล้าลนั้น ดีกว่าสิ่งที่พวกท่านรวบรวมไว้มาก ๆ แต่เป็นของหะรอม

[3] หรือว่าการละหมาดของท่านใช้ท่านให้พวกเราเลิกการชั่งตวงที่ขาดจำนวน

مَا اسْتَطَعْتُ وَمَا تَوْفِيقِي إِلَّا بِاللَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ ﴿٨٨﴾

ริซกีแก่ฉัน ซึ่งเป็นริซกีที่ดีจากพระองค์[1] และฉันมิปรารถนาที่จะขัดแย้งกับพวกท่าน ในสิ่งที่ฉันได้ห้ามพวกท่านให้ละเว้น[2] ฉันมิปรารถนาสิ่งใดนอกจากการปฏิรูปให้ดีขึ้นเท่าที่ฉันสามารถ และความสำเร็จของฉันจะไม่เกิดขึ้น เว้นแต่ด้วยความช่วยเหลือของอัลลอฮฺ แด่พระองค์ฉันขอมอบหมายและยังพระองค์เท่านั้นฉันกลับไปหา

وَيَا قَوْمِ لَا يَجْرِمَنَّكُمْ شِقَاقِي أَنْ يُصِيبَكُمْ مِثْلُ مَا أَصَابَ قَوْمَ نُوحٍ أَوْ قَوْمَ هُودٍ أَوْ قَوْمَ صَالِحٍ وَمَا قَوْمُ لُوطٍ مِنْكُمْ بِبَعِيدٍ ﴿٨٩﴾

89. และโอ้กลุ่มชนของฉัน อย่าให้การแตกแยกของฉันทำให้พวกท่านกระทำผิด ซึ่งจะประสบแก่พวกท่านเช่นที่ได้ประสบแก่กลุ่มชนของนูหฺ หรือกลุ่มชนของฮูด หรือกลุ่มชนของศอและฮฺ[3] และกลุ่มชนของลูฏมิได้อยู่ห่างไกลจากพวกท่าน

وَاسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ إِنَّ رَبِّي رَحِيمٌ وَدُودٌ ﴿٩٠﴾

90. และพวกท่านจงขออภัยโทษต่อพระเจ้าของพวกท่าน แล้วจงกลับเนื้อกลับตัวต่อพระองค์ แท้จริงพระเจ้าของฉันนั้นเป็นผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงรักใคร่

قَالُوا يَا شُعَيْبُ مَا نَفْقَهُ كَثِيرًا مِمَّا تَقُولُ وَإِنَّا لَنَرَاكَ فِينَا ضَعِيفًا وَلَوْلَا رَهْطُكَ لَرَجَمْنَاكَ وَمَا أَنْتَ عَلَيْنَا بِعَزِيزٍ ﴿٩١﴾

91. พวกเขากล่าวว่า โอ้ ชุอัยบฺเอ๋ย เราไม่เข้าใจส่วนมากที่ท่านกล่าว และแท้จริงเราเห็นว่าท่านเป็นคนอ่อนแอในหมู่พวกเรา ถ้ามิใช่เพราะครอบครัวของท่านแล้ว เราจะเอาหิน

---

[1] คือริซกีที่หะล้าล นักตัฟซีรกล่าวว่า และถ้าฉันเป็นนะบีอย่างแท้จริงแล้ว จะเป็นไปได้ละหรือที่ฉันจะไม่ห้ามพวกท่านให้เลิกการเคารพบูชารูปปั้น และระงับการกระทำที่ฝ่าฝืน

[2] ฉันมิได้ห้ามพวกท่านให้ละเว้นสิ่งใด แล้วฉันก็ปฏิบัติเสียเอง แต่ว่าฉันใช้พวกท่านในสิ่งที่ฉันใช้ให้ตัวฉันเองปฏิบัติ

[3] คือการลงโทษ

ขว้างท่าน[1] และท่านก็มิได้เป็นผู้มีเกียรติเหนือพวกเรา[2]

قَالَ يَٰقَوۡمِ أَرَهۡطِيٓ أَعَزُّ عَلَيۡكُم مِّنَ ٱللَّهِ وَٱتَّخَذۡتُمُوهُ وَرَآءَكُمۡ ظِهۡرِيًّاۖ إِنَّ رَبِّي بِمَا تَعۡمَلُونَ مُحِيطٞ ﴿٩٢﴾

92. เขากล่าวว่า โอ้กลุ่มชนของฉันเอ๋ย ครอบครัวของฉันเป็นที่นับถือแก่พวกท่านมากยิ่งกว่าอัลลอฮฺกระนั้นหรือ และพวกท่านได้เอาพระองค์ไว้เบื้องหลังพวกท่าน แท้จริงพระเจ้าของฉันทรงรอบรู้สิ่งที่พวกท่านกระทำ

وَيَٰقَوۡمِ ٱعۡمَلُواْ عَلَىٰ مَكَانَتِكُمۡ إِنِّي عَٰمِلٞۖ سَوۡفَ تَعۡلَمُونَ مَن يَأۡتِيهِ عَذَابٞ يُخۡزِيهِ وَمَنۡ هُوَ كَٰذِبٞۖ وَٱرۡتَقِبُوٓاْ إِنِّي مَعَكُمۡ رَقِيبٞ ﴿٩٣﴾

93. และโอ้กลุ่มชนของฉันเอ๋ย พวกท่านจงกระทำตามแนวทางของพวกท่าน ฉันก็จะกระทำ (ตามแนวทางของฉัน)[3] แล้วพวกท่านก็จะรู้ว่าผู้ใดที่การลงโทษจะประสบแก่เขา จะทำให้เขาอดสูและผู้ใดที่เขาเป็นคนโกหก และพวกท่านจงคอยเฝ้าดูเถิด[4] แท้จริงฉันก็ร่วมกับพวกท่านคอยเฝ้าดูอยู่ด้วย

وَلَمَّا جَآءَ أَمۡرُنَا نَجَّيۡنَا شُعَيۡبٗا وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مَعَهُۥ بِرَحۡمَةٖ مِّنَّا وَأَخَذَتِ ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ ٱلصَّيۡحَةُ فَأَصۡبَحُواْ فِي دِيَٰرِهِمۡ جَٰثِمِينَ ﴿٩٤﴾

94. และเมื่อพระบัญชาของเราได้มาถึง เราได้ช่วยชุอัยบฺและบรรดาผู้ศรัทธาร่วมกับเขาให้รอดพ้น ด้วยความเมตตาจากเรา และเสียงกัมปนาทได้คร่าบรรดาผู้อธรรม[5] แล้วพวกเขา

---

[1] เราจะฆ่าท่านด้วยการเอาหินขว้าง

[2] ท่านมิได้มีเกียรติเหนือเรา จนกระทั่งเราจะไม่ขว้างท่านด้วยก้อนหิน

[3] เสมือนกับจะกล่าวว่า พวกท่านจงยึดถือตามแนวทางปฏิบัติในการปฏิเสธศรัทธาและการเป็นศัตรูต่อไปเถิด ฉันก็จะยึดมั่นอยู่ในแนวทางของอิสลามและการอดทนขันติ

[4] จงคอยดูบั้นปลายแห่งการกระทำของพวกท่าน

[5] เสียงกัมปนาทแห่งการลงโทษ อัลกุรฏุบีย์กล่าวว่า ญิบรีลได้ตะโกนเสียงกัมปนาทใส่พวกเขาด้วยเสียงกัมปนาทนี้ทำให้วิญญาณของพวกเขาออกจากร่างด้วยความตกใจ

ได้กลายเป็นผู้นอนพังพาบตายในบ้านของพวกเขา[1]

كَأَن لَّمْ يَغْنَوْا فِيهَا ۗ أَلَا بُعْدًا لِّمَدْيَنَ كَمَا بَعِدَتْ ثَمُودُ ﴿٩٥﴾

95. ประหนึ่งว่าพวกเขามิได้เคยอยู่ในนั้นมาก่อน พึงทราบเถิด จงห่างไกลจากความเมตตาเถิด สำหรับมัดยัน เช่นเดียวกับที่ษะมูดได้ห่างไกลมาแล้ว

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿٩٦﴾

96. และโดยแน่นอนเราได้ส่งมูซามา[2] พร้อมด้วยสัญญาณต่าง ๆ ของเราและหลักฐานอันชัดแจ้ง[3]

إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَاتَّبَعُوا أَمْرَ فِرْعَوْنَ ۖ وَمَا أَمْرُ فِرْعَوْنَ بِرَشِيدٍ ﴿٩٧﴾

97. ยังฟิรเอานฺ และบรรดาบุคคลชั้นนำของเขา พวกเขาได้ปฏิบัติตามคำสั่งของฟิรเอานฺ และคำสั่งของฟิรเอานฺนั้นไม่เหมาะสม

يَقْدُمُ قَوْمَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَأَوْرَدَهُمُ النَّارَ ۖ وَبِئْسَ الْوِرْدُ الْمَوْرُودُ ﴿٩٨﴾

98. เขาจะนำหน้ากลุ่มชนของเขาในวันกิยามะฮฺ[4] และนำพวกเขาลงในไฟนรก และมันเป็นทางลงที่ชั่วช้าที่พวกเขาได้ลงไป

وَأُتْبِعُوا فِي هَٰذِهِ لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ ۚ بِئْسَ الرِّفْدُ الْمَرْفُودُ ﴿٩٩﴾

99. และพวกเขาถูกติดตามด้วยการถูกสาปแช่งในโลกนี้และวันกิยามะฮฺ มันเป็นความช่วยเหลือที่ชั่วช้าที่พวกเขาได้รับความช่วยเหลือ[5]

---

[1] นอนตายโดยไม่มีกระดิก อิบนุกะษีรกล่าวว่า ในซูเราะฮฺนี้กล่าวว่า เสียงกัมปนาทได้คร่าพวกเขา ในซูเราะฮฺอัลอะอฺรอฟ กล่าวว่า ความไหวอย่างแรงของแผ่นดินได้คร่าพวกเขา และในซูเราะฮฺอัชชุอะรออฺ กล่าวว่า การลงโทษแห่งวันที่มีเมฆหมอกมาปกคลุม สำนวนต่างๆ ในสามซูเราะฮฺนี้ เป็นการกล่าวถึงการลงโทษของอัลลอฮฺ ตะอาลา ต่อกลุ่มชนของนะบีชุอัยบฺ

[2] นี่เป็นเรื่องที่ 7 และเป็นเรื่องสุดท้ายของซูเราะฮฺนี้

[3] และเราได้สนับสนุนด้วยสิ่งปาฏิหาริย์และหลักฐานอันชัดแจ้ง เช่น ไม้เท้า และมือ

[4] เช่นเดียวกับที่เขาได้นำหน้ากลุ่มชนของพวกเขาในโลกดุนยา

[5] และมันเป็นการให้ที่ชั่วช้าที่พวกเขาได้รับการให้ นั่นก็คือการถูกสาปแช่งทั้งโลกนี้และโลกหน้า

ذَٰلِكَ مِنْ أَنۢبَآءِ ٱلْقُرَىٰ نَقُصُّهُۥ عَلَيْكَ ۖ
مِنْهَا قَآئِمٌ وَحَصِيدٌ ١٠٠

100. นั่นคือส่วนหนึ่งจากเรื่องราวของเมืองต่าง ๆ เราได้บอกเล่ามันแก่เจ้า ส่วนหนึ่งของมันยังคงอยู่ และส่วนหนึ่งก็เสื่อมโทรมไปแล้ว[1]

وَمَا ظَلَمْنَٰهُمْ وَلَٰكِن ظَلَمُوٓا۟ أَنفُسَهُمْ ۖ فَمَآ أَغْنَتْ
عَنْهُمْ ءَالِهَتُهُمُ ٱلَّتِى يَدْعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ مِن شَىْءٍ
لَّمَّا جَآءَ أَمْرُ رَبِّكَ ۖ وَمَا زَادُوهُمْ غَيْرَ تَتْبِيبٍ ١٠١

101. และเรามิได้อธรรมต่อพวกเขา แต่ว่าพวกเขาอธรรมต่อตัวของพวกเขาเอง[2] และบรรดาพระเจ้าของพวกเขาที่พวกเขาวิงวอนขออื่นจากอัลลอฮฺนั้น จะไม่อำนวยประโยชน์อันใดให้แก่พวกเขาเลย เมื่อพระบัญชาของพระเจ้าของท่านได้มาถึง[3] และพระเจ้าเหล่านั้นมิได้เพิ่มอันใดแก่พวกเขา นอกจากความพินาศ

وَكَذَٰلِكَ أَخْذُ رَبِّكَ إِذَآ أَخَذَ ٱلْقُرَىٰ وَهِىَ ظَٰلِمَةٌ ۚ
إِنَّ أَخْذَهُۥٓ أَلِيمٌ شَدِيدٌ ١٠٢

102. และเช่นนี้แหละคือการลงโทษของพระเจ้าของเจ้า เมื่อพระองค์ทรงลงโทษหมู่บ้านซึ่งเป็น

---

[1] เมื่ออัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงบอกเล่าถึงเรื่องราวของบรรดารอซูลบางท่าน และการลงโทษ ตลอดจนความหายนะที่ประสบกับประชาชาติเหล่านั้น ตั้งแต่อายะฮฺนี้จนกระทั่งจบซูเราะฮฺ พระองค์ทรงกล่าวถึงบทเรียนที่พึงได้รับจากเรื่องราวดังกล่าว นั่นก็คือให้เป็นที่ประจักษ์ชัดถึงการลงโทษอย่างฉับพลันแก่ผู้ปฏิเสธศรัทธา ฝ่าฝืนและต่อต้านบรรดานะบีในการเผยแพร่สัจธรรมของพวกเขา อีกทั้งเป็นการแก้แค้นอย่างสาสมและทันตาเห็น นอกจากนี้ยังเป็นหลักฐานยืนยันถึงการช่วยเหลือสนับสนุนของอัลลอฮฺ ตะอาลา ต่อบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงรักใคร่โปรดปราน และบรรดานะบีของพระองค์ ในโองการต่อไปนี้จะกล่าวถึงวันกิยามะฮฺ และการแยกมนุษย์ออกเป็นสองประเภท คือ บรรดาผู้มีความสุขและบรรดาผู้มีความทุกข์ในตอนท้ายของซูเราะฮฺนี้ได้ใช้ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ให้อดทนต่อการถูกทำร้าย และมอบหมายการงานทั้งมวลแด่พระผู้ทรงมีชีวิต พระผู้ทรงดำรงอยู่ตลอดกาล

[2] คือเรามิได้อธรรมพวกเขาด้วยการทำลายล้างพวกเขาโดยปราศจากความผิด แต่พวกเขาเองต่างหากที่ปฏิเสธศรัทธาและกระทำความผิด จึงสมควรแล้วที่จะได้รับการลงโทษและการแก้แค้นจากอัลลอฮฺ ตะอาลา

[3] พระเจ้าของพวกเขานั้นไม่สามารถที่จะปกป้องหรือคุ้มครองพวกเขาได้ จากการลงโทษของพระองค์ เมื่อลิขิตแห่งการลงโทษของพระองค์มาถึงแล้ว

หมู่บ้านที่อธรรม แท้จริงการลงโทษของพระองค์นั้นเจ็บแสบสาหัส[1]

إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّمَنْ خَافَ عَذَابَ الْآخِرَةِ ۚ ذَٰلِكَ يَوْمٌ مَّجْمُوعٌ لَّهُ النَّاسُ وَذَٰلِكَ يَوْمٌ مَّشْهُودٌ ﴿١٠٣﴾

103. แท้จริง ในการนั้นเป็นสัญญาณสำหรับผู้ที่กลัวการลงโทษในวันอาคิเราะฮฺ นั่นคือวันแห่งการรวบรวมปวงมนุษย์สำหรับพระองค์[2] และนั่นคือวันแห่งการอยู่ร่วมกันอย่างพร้อมพรัก[3]

وَمَا نُؤَخِّرُهُ إِلَّا لِأَجَلٍ مَّعْدُودٍ ﴿١٠٤﴾

104. และเรามิได้หน่วงมัน เว้นแต่เพื่อวาระที่ถูกกำหนดไว้[4]

يَوْمَ يَأْتِ لَا تَكَلَّمُ نَفْسٌ إِلَّا بِإِذْنِهِ ۚ فَمِنْهُمْ شَقِيٌّ وَسَعِيدٌ ﴿١٠٥﴾

105. วันที่เมื่อมันมาถึงไม่มีชีวิตใดจะพูดได้ เว้นแต่โดยอนุมัติของพระองค์ ดังนั้น ในหมู่พวกเขาจะมีผู้เป็นทุกข์และผู้เป็นสุข

فَأَمَّا الَّذِينَ شَقُوا فَفِي النَّارِ لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَشَهِيقٌ ﴿١٠٦﴾

106. ดังนั้น สำหรับบรรดาผู้มีทุกข์ก็จะอยู่ในนรก สำหรับพวกเขาที่อยู่ในนั้นคือการถอนหายใจและการสะอื้น[5]

---

[1] อัลอะลูซีย์กล่าวว่า ในอายะฮฺนี้เป็นการเตือนผู้อธรรมอย่างไม่ต้องสงสัย ดังคำกล่าวของท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ที่ว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นจะทรงผ่อนผันแก่ผู้อธรรม จนกระทั่งเมื่อพระองค์ทรงเอาโทษเขา พระองค์จะไม่ปล่อยให้หลุดมือไปได้ และท่านก็อ่านอายะฮฺที่ว่า แท้จริงการเอาโทษของพระองค์นั้นเจ็บแสบสาหัส

[2] บรรดามัคลูกทั้งมวลจะมารวมกันเพื่อการสอบสวน การได้รับผลตอบแทน และการลงโทษ

[3] ไพร่ฟ้าและแผ่นดินทั้งมวล ทั้งสมัยก่อนและสมัยปัจจุบัน จะรวมกันอยู่ในสถานที่แห่งเดียว

[4] ในวันนั้นวันกิยามะฮฺ เรามิได้เลื่อนเวลาให้ เว้นแต่เป็นเวลาที่ได้ถูกกำหนดไว้ก่อนแล้ว ไม่มีการเลื่อนเวลาให้เร็วขึ้นหรือช้าลง

[5] เพราะความทุกข์อย่างแสนสาหัส ทำให้พวกเขาถอนหายใจคือหายใจออกอย่างแรง และสะอื้นคือการหายใจเข้าอย่างแรง นักตัฟซีรกล่าวว่า เสียงร้องครวญครางของพวกเขาในนรกเปรียบเสมือนเสียงร้องของลา

خَٰلِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ ٱلسَّمَٰوَٰتُ وَٱلۡأَرۡضُ
إِلَّا مَا شَآءَ رَبُّكَۚ إِنَّ رَبَّكَ فَعَّالٞ لِّمَا يُرِيدُ ١٠٧

107. พวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล ตราบเท่าที่ชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินยืนยง[1] เว้นแต่ที่พระเจ้าของเจ้าทรงประสงค์[2] แท้จริงพระเจ้าของเจ้าเป็นผู้กระทำโดยเด็ดขาดตามที่พระองค์ทรงประสงค์[3]

۞ وَأَمَّا ٱلَّذِينَ سُعِدُواْ فَفِي ٱلۡجَنَّةِ خَٰلِدِينَ فِيهَا
مَا دَامَتِ ٱلسَّمَٰوَٰتُ وَٱلۡأَرۡضُ إِلَّا مَا شَآءَ رَبُّكَۖ
عَطَآءً غَيۡرَ مَجۡذُوذٖ ١٠٨

108. และสำหรับบรรดาผู้เป็นสุขก็จะอยู่ในสวนสวรรค์ พวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล ตราบเท่าที่ชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินยืนยง เว้นแต่ที่พระเจ้าของเจ้าทรงประสงค์ เป็นการประทานให้โดยปราศจากการตัดทอน[4]

فَلَا تَكُ فِي مِرۡيَةٖ مِّمَّا يَعۡبُدُ هَٰٓؤُلَآءِۚ مَا يَعۡبُدُونَ
إِلَّا كَمَا يَعۡبُدُ ءَابَآؤُهُم مِّن قَبۡلُۚ وَإِنَّا لَمُوَفُّوهُمۡ
نَصِيبَهُمۡ غَيۡرَ مَنقُوصٖ ١٠٩

109. ดังนั้น เจ้าอย่าอยู่ในการสงสัย จากการที่เขาเหล่านั้นเคารพบูชาเลย พวกเขามิได้เคารพบูชาสิ่งใด เว้นแต่เช่นเดียวกับที่บรรพบุรุษของ

---

[1] อัฏฏ็อบรีย์กล่าวว่า ชาวอาหรับเมื่อต้องการจะกล่าวถึงสิ่งใดว่ายืนยงตลอดไป ก็จะกล่าวว่า นี่คือสิ่งที่ยืนยงตลอดไปชั่วฟ้าและแผ่นดิน คืออยู่ไปตลอดกาล ดังนั้น อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงใช้คำสนทนากับพวกเขาด้วยคำพูดที่เป็นที่รู้จักกันในหมู่พวกเขา

[2] อัฏฏ็อบรีย์กล่าวว่า ผู้ที่ได้รับการยกเว้นก็คือชาวเตาฮีด คือผู้ที่ให้เอกภาพต่อพระองค์ เพราะคำว่าบรรดาผู้มีทุกข์ มีความหมายครอบคลุมถึงพวกกุฟฟารปฏิเสธศรัทธาและผู้กระทำความผิด อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงยกเว้นการอยู่อย่างตลอดกาลของผู้มีทุกข์และผู้ฝ่าฝืนที่เป็นมุอฺมิน เพราะพวกเขาถูกล้างบาปในนรกแล้วออกมาโดยได้รับชะฟาอะฮฺจากท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม แล้วอัลลอฮฺก็ทรงให้พวกเขาเข้าอยู่ในสวนสวรรค์ แล้วจะมีเสียงกล่าวแก่พวกเขาว่า พวกท่านบริสุทธิ์แล้ว ดังนั้น จงอยู่ในสวนสวรรค์อย่างตลอดกาล

[3] คือพระองค์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงประสงค์ ทรงเอ็นดูเมตตา ทรงลงโทษ ตามที่พระองค์ทรงประสงค์และทรงเลือกไม่มีการวิจารณ์หรือติชมการตัดสินชี้ขาดของพระองค์แต่ประการใด

[4] นี่คือสภาพของชาวสวรรค์ (ขอพระองค์ทรงให้เราเป็นคนหนึ่งในพวกเขา) ผู้ที่มีความสุขคือชาวสวรรค์นี้ พวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาลตามพระประสงค์ของพระองค์ เป็นการประทานให้จากพระองค์โดยไม่ขาดตอนและไม่มีที่สิ้นสุด

พวกเขาได้เคารพบูชามาก่อนแล้ว และแท้จริงเราจะให้สมบูรณ์แก่พวกเขาซึ่งส่วนของพวกเขาโดยปราศจากการบกพร่อง[1]

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى ٱلْكِتَٰبَ فَٱخْتُلِفَ فِيهِ ۚ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ لَقُضِىَ بَيْنَهُمْ ۚ وَإِنَّهُمْ لَفِى شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيبٍ ﴿١١٠﴾

110. และโดยแน่นอน เราได้ให้คัมภีร์แก่มูซา แล้วได้เกิดการขัดแย้งกันขึ้นในนั้น[2] และหากมิใช่ลิขิตได้บันทึกไว้ที่พระเจ้าของเจ้าแล้ว แน่นอน ก็คงจะถูกตัดสินระหว่างพวกเขา[3] และแท้จริงพวกเขานั้นเป็นผู้สงสัย ย่อมอยู่ในการสงสัยจากมัน (คัมภีร์)[4]

وَإِنَّ كُلًّا لَّمَّا لَيُوَفِّيَنَّهُمْ رَبُّكَ أَعْمَٰلَهُمْ ۚ إِنَّهُۥ بِمَا يَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١١١﴾

111. และแท้จริงพวกเขาทั้งหมด พระเจ้าของเจ้าจะทรงตอบแทนแก่พวกเขาอย่างครบถ้วนซึ่งการงานของพวกเขา[5] แท้จริงพระองค์ทรงรู้ทุกสิ่งที่พวกเขากระทำ

---

[1] เราจะให้การตอบแทนแก่พวกเขา คือการลงโทษอย่างครบถ้วน ไม่ขาดตกบกพร่อง

[2] อัฏฏ็อบรีย์กล่าวว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวปลอบใจท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ถึงการปฏิเสธและต่อต้านของพวกมุชริกีนมักกะฮฺว่า โอ้มุฮัมมัด เจ้าอย่าเศร้าโศกเสียใจในการปฏิเสธต่อต้านของกลุ่มชนเหล่านั้นต่อเจ้าเลย แท้จริงเราได้ให้คัมภีร์เตารอตแก่มูซา เช่นเดียวกับที่เราให้คัมภีร์อัลฟุรกอน (อัลกุรอาน) แก่เจ้า แล้วพวกเขาก็ได้ขัดแย้งกันในคัมภีร์นั้น บางคนก็เชื่อบางคนก็ปฏิเสธ เช่นเดียวกับที่กลุ่มชนของเจ้ากระทำอยู่

[3] หากมิใช่ลิขิตของอัลลอฮฺ ที่ให้ประวิงการสอบสวนและการลงโทษไปจนกระทั่งวันกิยามะฮฺแล้ว พวกเขาก็จะถูกตัดสินในโลกดุนยา คือคนที่ดีจะถูกตอบแทนด้วยความดีของเขา คนชั่วก็จะถูกตอบแทนด้วยความชั่วของเขา

[4] คือพวกกุฟฟารมักกะฮฺย่อมมีความสงสัยต่ออัลกุรอาน โดยที่พวกเขาไม่รู้ว่าอัลกุรอานนั้นเป็นสัจธรรมหรือเป็นของเท็จ

[5] พวกเขาทั้งหมดทั้งที่เป็นมุอฺมินและกาฟิร เมื่อได้รับการตอบแทนตามผลงานของพวกเขา พระเจ้าของเจ้าจะตอบแทนให้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ในวันอาคิเราะฮฺ

فَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ وَمَن تَابَ مَعَكَ وَلَا تَطْغَوْا ۚ
إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١٢﴾

112. เจ้าจงอยู่ในความเที่ยงธรรมเช่นที่เจ้าถูกบัญชา และผู้ที่ขอลุแก่โทษกับเจ้า และพวกท่านอย่าได้ละเมิด[1] แท้จริงพระองค์ทรงรู้เห็นสิ่งที่พวกท่านกระทำ

وَلَا تَرْكَنُوا إِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ
وَمَا لَكُم مِّن دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ ثُمَّ
لَا تُنصَرُونَ ﴿١١٣﴾

113. และพวกท่านอย่าเห็นชอบไปกับบรรดาผู้อธรรม ไฟนรกจะสัมผัสพวกท่านได้[2] และสำหรับพวกท่านไม่มีผู้คุ้มครองใด ๆ นอกจากอัลลอฮฺ แล้วพวกท่านจะไม่ถูกช่วยเหลือ

وَأَقِمِ الصَّلَاةَ طَرَفَيِ النَّهَارِ وَزُلَفًا مِّنَ اللَّيْلِ ۚ
إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ ۚ
ذَٰلِكَ ذِكْرَىٰ لِلذَّاكِرِينَ ﴿١١٤﴾

114. และเจ้าจงดำรงไว้ซึ่งการละหมาด ตามปลายช่วงทั้งสองของกลางวัน[3] และยามต้นจากกลางคืน[4] แท้จริงความดีทั้งหลายย่อมลบล้างความชั่วทั้งหลาย นั่นคือข้อเตือนสำหรับบรรดาผู้ที่รำลึก[5]

وَاصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿١١٥﴾

115. และเจ้าจงอดทน เพราะแท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงทำให้รางวัลของผู้ทำความดีสูญหาย

فَلَوْلَا كَانَ مِنَ الْقُرُونِ مِن قَبْلِكُمْ أُولُو بَقِيَّةٍ
يَنْهَوْنَ عَنِ الْفَسَادِ فِي الْأَرْضِ إِلَّا قَلِيلًا

116. ทำไมในศตวรรษก่อนจากพวกเจ้า จึงไม่มีปัญญาชน ช่วยกันห้ามปรามการบ่อนทำลาย

---

[1] อย่าล่วงเกินขอบเขตของอัลลอฮฺ ด้วยการประพฤติในสิ่งที่ต้องห้าม

[2] อย่าเอนเอียงเห็นดีเห็นชอบไปกับบรรดาผู้อธรรม ที่เป็นผู้ปกครองหรือคนอื่น ๆ เช่น พวกเสเพล พวกนอกลู่นอกทาง และพวกคนชั่ว แล้วท่านก็จะเป็นคนหนึ่งในพวกนั้น คือไฟนรกจะสัมผัสท่านได้

[3] หมายถึงละหมาดศุบฮฺและอัศรฺ

[4] หมายถึงละหมาดมักริบและอิชาอฺ

[5] ผู้รำลึกคือผู้ที่อยู่ในแนวทางที่เที่ยงธรรม และดำรงรักษาไว้ซึ่งการละหมาด ดังนั้น การรักษาไว้ซึ่งการละหมาดก็ดี และการทำความดีอย่างอื่น ๆ ก็ดี เป็นข้อเตือนสติสำหรับผู้รักษาการตักเตือนและเป็นการชี้แนะแก่ผู้ที่รักการชี้แนะไปสู่ความดี

مِّمَّنْ أَنجَيْنَا مِنْهُمْ ۗ وَاتَّبَعَ الَّذِينَ
ظَلَمُوا مَا أُتْرِفُوا فِيهِ وَكَانُوا مُجْرِمِينَ ﴿١١٦﴾

ในแผ่นดิน เว้นแต่จำนวนน้อยเท่านั้น จากผู้ที่เราได้ช่วยพวกเขาให้รอดพ้น และบรรดาผู้อธรรมได้ปฏิบัติตามสิ่งที่พวกเขาถูกให้อยู่ในความสำราญ[1] พวกเขาจึงเป็นผู้กระทำผิด

وَمَا كَانَ رَبُّكَ لِيُهْلِكَ الْقُرَىٰ بِظُلْمٍ
وَأَهْلُهَا مُصْلِحُونَ ﴿١١٧﴾

117. และพระเจ้าของเจ้าจะไม่ทรงทำลายหมู่บ้านโดยอยุติธรรม[2] โดยที่ประชากรของหมู่บ้านนั้นเป็นผู้ฟื้นฟูทำความดี

وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ النَّاسَ أُمَّةً وَاحِدَةً ۖ
وَلَا يَزَالُونَ مُخْتَلِفِينَ ﴿١١٨﴾

118. และหากพระเจ้าของเจ้าทรงประสงค์แน่นอน พระองค์จะทรงทำให้ปวงมนุษย์เป็นประชาชาติเดียวกัน[3] แต่พวกเขาก็ยังคงแตกแยกกัน

إِلَّا مَن رَّحِمَ رَبُّكَ ۚ وَلِذَٰلِكَ خَلَقَهُمْ ۗ وَتَمَّتْ كَلِمَةُ
رَبِّكَ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ
أَجْمَعِينَ ﴿١١٩﴾

119. เว้นแต่ผู้ที่พระเจ้าของเจ้าทรงมีเมตตา[4] และเช่นนั้นแหละพระองค์ทรงบังเกิดพวกเขา และลิขิตของพระเจ้าของเจ้า ทรงกำหนดไว้สมบูรณ์แล้ว แน่นอนข้าจะให้นรกนั้นเต็มไปด้วยพวกญินและมนุษย์ทั้งหมด[5]

---

[1] พวกอธรรมเหล่านั้นได้ปฏิบัติตามความใคร่ของพวกเขา และความสำราญที่พวกเขาได้รับ เช่น การมั่วสุมอยู่แต่เรื่องการแสวงหาทรัพย์สมบัติและความใคร่ต่าง ๆ โดยเทิดทูนให้เหนือวันอาคิเราะฮฺ

[2] อัลลอฮฺทรงบริสุทธิ์จากการอธรรมต่อบ่าวของพระองค์ แต่พระองค์จะทรงลงโทษพวกเขาเพราะการดื้อดึงปฏิเสธและการกระทำผิด

[3] จะทรงทำให้ปวงมนุษย์ทั้งหมดเป็นมุอฺมิน อยู่ในแนวทางของอิสลาม แต่พระองค์ไม่ทรงทำเช่นนั้นเพราะด้วยฮิกมะฮฺของพระองค์

[4] คือมนุษย์นั้นยังคงแตกแยกออกเป็นศาสนาต่าง ๆ และลัทธิมากมาย เช่น ยะฮูดี นัศรอนี และมะญูซีเป็นต้น เว้นแต่บุคคลที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงฮิดายะฮฺให้ด้วยความโปรดปรานของพระองค์ คือผู้ที่ยึดมั่นอยู่ในสัจธรรม

[5] คือพระองค์จะทรงทำให้นรกนั้นเต็มไปด้วยพวกญินและมนุษย์ที่เป็นคนดื้อดึง ปฏิเสธศรัทธาและพวกกระทำความชั่วที่เป็นลูกน้องของอิบลิส

120. และทั้งหมดนี้เราได้บอกเล่าแก่เจ้า จากเรื่องราวของบรรดารอซูล เพื่อทำให้จิตใจของเจ้าหนักแน่นและได้มายังเจ้าแล้วใน (เรื่องราวเหล่า) นี้ ซึ่งความจริงและข้อตักเตือน และข้อรำลึกสำหรับผู้ศรัทธาทั้งหลาย[1]

وَكُلًّا نَّقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنۢبَآءِ ٱلرُّسُلِ مَا نُثَبِّتُ بِهِۦ
فُؤَادَكَ ۚ وَجَآءَكَ فِى هَٰذِهِ ٱلْحَقُّ وَمَوْعِظَةٌ
وَذِكْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢٠﴾

121. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แก่บรรดาผู้ไม่ศรัทธาว่า พวกท่านจงกระทำตามแนวทางของพวกท่านแท้จริงเราก็กระทำเช่นกัน[2]

وَقُل لِّلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ٱعْمَلُوا۟ عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ
إِنَّا عَٰمِلُونَ ﴿١٢١﴾

122. และพวกท่านจงคอยดูเถิด แท้จริงเราก็เป็นผู้คอยดู[3]

وَٱنتَظِرُوٓا۟ إِنَّا مُنتَظِرُونَ ﴿١٢٢﴾

123. และกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺคือ สิ่งพ้นญาณวิสัยแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน[4] และยังพระองค์การงานทั้งมวลจะถูกนำกลับไป[5] ดังนั้น เจ้าจงเคารพอิบาดะฮฺพระองค์ และจงมอบหมายต่อพระองค์และพระเจ้าของเจ้าจะไม่เป็นผู้ทรงเผลอในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ[6]

وَلِلَّهِ غَيْبُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَإِلَيْهِ يُرْجَعُ
ٱلْأَمْرُ كُلُّهُۥ فَٱعْبُدْهُ وَتَوَكَّلْ عَلَيْهِ ۚ
وَمَا رَبُّكَ بِغَٰفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٢٣﴾

---

[1] เป็นการกล่าวถึงผู้ศรัทธาโดยเฉพาะ เพราะว่ามุอฺมินนั้นได้รับประโยชน์จากข้อตักเตือนในอัลกุรอาน

[2] คือจงปฏิบัติตามแนวทางที่พวกท่านเห็นดีเห็นชอบเถิด ส่วนพวกเราก็จะปฏิบัติตามแนวทางของเราที่อัลลอฮฺทรงฮิดายะฮฺให้เรา ประโยคนี้เป็นคำสั่งใช้ที่มีความหมายในเชิงเตือนสำทับ และสัญญาร้าย

[3] พวกท่านจงคอยดูสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเรา และเราก็จะคอยดูสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพวกท่านจากการลงโทษของอัลลอฮฺ

[4] คือทรงรอบรู้สิ่งพ้นญาณวิสัยและสิ่งซ่อนเร้นในชั้นฟ้าและแผ่นดิน ทั้งหมดนั้นอยู่ในพระหัตถ์และอยู่ในความรอบรู้ของพระองค์

[5] พระองค์จะทรงลงโทษผู้ที่ดื้อดึงฝ่าฝืน และตอบแทนความดีแก่ผู้จงรักภักดีต่อพระองค์ ในการนี้เป็นการปลอบใจท่านนะบีศ็อลลัลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม และขู่พวกกุฟฟารด้วยการลงโทษพวกเขา

[6] ไม่มีสิ่งใดที่เป็นผลงานของปวงบ่าวจะซ่อนเร้นจากพระองค์ พระองค์จะทรงตอบแทนทุกสิ่งด้วยผลงานของเขา

(12) ซูเราะฮฺ ยูซุฟ

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 111 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ ยูซุฟ

ซูเราะฮฺยูซุฟเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺที่ประมวลไว้ด้วยเรื่องราวประวัติความเป็นมาของบรรดานะบี ในซูเราะฮฺได้แยกกล่าวถึงประวัติของนะบีของอัลลอฮฺ คือ ยูซุฟ อิบนุยะอฺกูบ ไว้อย่างละเอียดพอสมควร เป็นต้นว่า สิ่งที่เขาได้ประสบกับการทดสอบนานาชนิด ได้รับการทรมานจากพี่ ๆ ของเขาและคนอื่น ๆ ในทำเนียบของผู้ว่าราชการอียิปต์ รวมทั้งในคุก ตลอดจนการวางแผนล่อลวงของเหล่าสตรีในทำเนียบ จนกระทั่งอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงบันดาลให้เขารอดพ้นจากความหนักใจ จุดมุ่งหมายในการนี้ก็เพื่อเป็นการปลอบใจท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ขณะที่ท่านกำลังประสบกับความคับขันและกลุ้มใจในการสูญเสียคนรักถึงสองคนในปีเดียวกัน คือค่อดียะฮฺภริยาสุดที่รักของท่าน และคุณลุงอะบูฏอลิบ

ซูเราะฮฺยูซุฟมีสำนวนโดดเด่นไม่เหมือนกับซูเราะฮฺมักกียะฮฺอื่น ๆ ทั้งในด้านการใช้ถ้อยคำสำนวน การเรียบเรียงข้อความ ประวัติ และเค้าโครงของเรื่องก็เป็นที่เพลิดเพลินจับใจ อีกทั้งการดำเนินเรื่องก็เข้าถึงจิตใจของผู้อ่าน ซูเราะฮฺนี้ถึงแม้ว่าจะเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ ซึ่งส่วนใหญ่จะดำเนินไปในรูปแบบของการตักเตือน และสำทับก็ตาม แต่ซูเราะฮฺยูซุฟก็แตกต่างออกไป กล่าวคือ จะดำเนินไปในรูปแบบที่นุ่มนวลละมุนละไม สำนวนดึงดูดจิตใจผู้อ่าน ไพเราะกลมกลืน และเข้าใจง่าย มีบรรยากาศแห่งความเอ็นดูเมตตา ความเห็นอกเห็นใจ และความสงสาร ด้วยเหตุนี้ คอลิด อิบนุมะอฺดาน จึงได้กล่าวไว้เกี่ยวกับซูเราะฮฺนี้ว่า ซูเราะฮฺยูซุฟและซูเราะฮฺมัรยัม ชาวสวรรค์กล่าวถึงด้วยความสนุกสนานในสวนสวรรค์ และอะฏออฺกล่าวว่า ผู้ที่เศร้าโศกเมื่อได้ยินการอ่านซูเราะฮฺยูซุฟแล้ว จะได้รับความสงบสุขทางด้านจิตใจ

ซูเราะฮฺยูซุฟถูกประทานลงมาแก่ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม หลังจากซูเราะฮฺฮูดขณะที่ท่านอยู่ในภาวะคับขันและวิกฤตในการดำเนินชีวิต เพราะในระยะนั้นท่านและบรรดามุอฺมินได้รับความทุกข์และเศร้าโศกอย่างสุดซึ้ง ในการสูญเสียผู้ให้ความสนับสนุนท่านในการเผยแพร่ศาสนาถึง 2 คน ดังได้กล่าวมาแล้ว

นอกจากนั้นท่านและบรรดามุอฺมินยังถูกทำร้าย และได้รับการเบียดเบียนจากฝ่ายตรงข้ามจนเป็นที่รู้จักกันดีว่า ปีนั้นเป็นปีแห่งความเศร้าโศก ท่ามกลางบรรยากาศดังกล่าว อัลลอฮฺ ตะอาลา ได้ประทานซูเราะฮฺนี้ลงมาให้แก่นะบีของพระองค์ เพื่อเป็นการปลอบใจและบรรเทาความทุกข์โศกที่ท่านกำลังเผชิญอยู่ คล้ายกับว่าอัลลอฮฺ ตะอาลา จะทรงกล่าวกับนะบีของพระองค์ว่า โอ้มุฮัมมัดเอ๋ย เจ้าอย่าได้เศร้าโศกเสียใจและเป็นทุกข์ร้อนต่อการต่อต้าน และการทำร้ายจากประชาชาติของเจ้าเลย ทั้งนี้ก็เพราะว่า หลังจากความทุกข์ยากก็จะมีการผ่อนคลาย หลังจากความคับแค้นก็จะมีทางออก จงดูพี่ชายของเจ้า ยูซุฟ เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเขา เช่น การทดสอบเนื่องจากความอิจฉา และการวางแผนจากพี่ ๆ ของเขา การทดสอบจากการถูกโยนลงไปในบ่อลึกการทดสอบจากการล่อลวงและการหลงรักของภริยาผู้ว่าราชการ การทดสอบในการติดคุกหลังจากมีชีวิตอย่างสำราญในรั้วในวัง จงดูซิว่า ยูซุฟมีความอดทนอย่างไรต่อการทดสอบดังกล่าว ทั้งนี้เป็นการต่อสู้เพื่อการศรัทธา เพื่อความถูกต้องและสัจธรรม ยูซุฟได้อดทนต่อภยันตรายและการทดสอบนานาประการ จนกระทั่งอัลลอฮฺ ตะอาลาทรงเปลี่ยนสภาพของเขาด้วยการให้ออกจากคุกเข้าสู่วัง จนได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการปกครองอียิปต์ มีอำนาจครอบครองเศรษฐกิจและการคลังของประเทศ ได้รับการจงรักภักดีและมีเกียรติ จนกิตติศัพท์เลื่องลือไปทั่วทุกสารทิศ นี่แหละคือการตอบแทนของพระผู้ทรงไว้ซึ่งความยุติธรรมต่อบรรดาบ่าวของพระองค์ที่จงรักภักดี ผู้ใดที่มีความอดทนหนักแน่นต่อการทดสอบ จะต้องทำจิตใจให้เข้มแข็ง เพื่อเผชิญกับการทดสอบที่จะเกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า ในที่สุดเขาจะได้รับการตอบแทนที่คู่ควรเหมาะสมทุกประการ เช่นเดียวกับบรรดารอซูลในอดีต

เจ้าจงอดทนดังเช่นบรรดาผู้หนักแน่น (นูหฺ อิบรอฮีม มูซา และอีซา) จากบรรดารอซูลที่ได้อดทนมาแล้ว อัลอะหฺกอฟ : 35

และ เจ้าจงอดทน และการอดทนของ เจ้าจะมีไม่ได้เว้นแต่ด้วย (การเตาฟีกของ) อัลลอฮฺ และเจ้าอย่าเศร้าโศกต่อพวกเขา และเจ้าอย่าอยู่ในความกลัดกลุ้มต่อสิ่งที่พวกเขาวางแผนไว้ อันนะหฺล : 127

เรื่องราวของนะบียูซุฟ อัศศิดดีก ได้ถูกรื้อฟื้นนำมากล่าวโดยทางวะฮียฺเพื่อเป็นการปลอบใจท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เป็นการแจ้งข่าวดีและเป็นเพื่อนที่ดี สำหรับผู้ที่ได้ยินได้ฟังเพื่อจะได้ดำเนินตามแนวทางของบรรดา

นะบีจะทำให้มีความสุขและอบอุ่นใจ จะพบทางออกหลังจากที่ได้พบทางตันมาก่อน จะได้รับความสบายใจหลังจากที่ได้รับความกลัดกลุ้มมาก่อน ในซูเราะฮฺนี้ประมวลไว้ด้วยบทเรียนและข้อคิด รวมทั้งคำแนะนำที่มีคุณค่าสูง แพรวพรายไปด้วยข่าวคราวที่น่าตื่นเต้นและแปลกประหลาด สำหรับผู้มีหัวใจหรือรับฟัง และเขาตั้งใจ

นี่คือบรรยากาศของซูเราะฮฺที่อบอวลไปด้วยการดลใจ และสิ่งบอกเหตุหลายต่อหลายเรื่องที่บ่งบอกถึงชัยชนะและความช่วยเหลือขององค์พระผู้เป็นเจ้า ที่มีต่อบ่าวของพระองค์ที่มีความอดทนและยึดเอาขันติธรรมในการดำเนินชีวิต ซึ่งเป็นแนวทางของบรรดานะบีและรอซูล และนักเผยแพร่ที่บริสุทธิ์ใจ ในการนี้แน่นอนย่อมเป็นการผ่อนคลายความตึงเครียดของจิตใจ ที่เก็บความทุกข์ไว้นานนับปี โดยปกติอัลกุรอานุลกะรีมจะนำเรื่องหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต มากล่าวซ้ำไว้หลายแห่งในหลายซูเราะฮฺ ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นข้อเตือนใจและเป็นบทเรียน โดยใช้สำนวนสั้น ๆ เพื่อให้การดำเนินเรื่องเป็นไปอย่างสมบูรณ์ และเพื่อให้เกิดความต้องการที่จะฟังเรื่องราว โดยปราศจากความเบื่อหน่าย ส่วนในซูเราะฮฺยูซุฟนี้ได้นำเอาเหตุการณ์มากล่าวอย่างละเอียดและต่อเนื่อง มิได้นำมากล่าวซ้ำอย่างในซูเราะฮฺอื่น ๆ เช่น เรื่องของบรรดารอซูลท่านอื่น ๆ เพื่อเป็นการแสดงให้เป็นที่ประจักษ์ถึงปาฏิหาริย์ของอัลกุรอาน ทั้งโดยย่อและโดยละเอียด ในลักษณะทั้งสองแบบดังกล่าว นับได้ว่าเป็นมหาบริสุทธิ์แด่พระองค์ผู้ทรงอำนาจสูงส่งผู้ทรงประทานให้อย่างมากหลาย

สาเหตุของการประทานซูเราะฮฺนี้

มีรายงานว่า พวกยะฮูดได้ถามท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ถึงเรื่องราวของนะบียูซุฟ และเหตุการณ์ที่ได้เกิดขึ้นระหว่างนะบียูซุฟกับพี่ ๆ ของเขา ซูเราะฮฺนี้จึงถูกประทานลงมา

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

الٓرۚ تِلْكَ ءَايَٰتُ ٱلْكِتَٰبِ ٱلْمُبِينِ ﴿١﴾

1. อะลิฟ ลาม รออฺ เหล่านี้คือโองการทั้งหลายแห่งคัมภีร์ที่ชัดแจ้ง[1]

إِنَّآ أَنزَلْنَٰهُ قُرْءَٰنًا عَرَبِيًّا لَّعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢﴾

2. แท้จริงเราได้ให้อัลกุรอานแก่เขาเป็นภาษาอาหรับ[2] เพื่อพวกเจ้าจะใช้ปัญญาคิด

نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ أَحْسَنَ ٱلْقَصَصِ بِمَآ أَوْحَيْنَآ إِلَيْكَ هَٰذَا ٱلْقُرْءَانَ وَإِن كُنتَ مِن قَبْلِهِۦ لَمِنَ ٱلْغَٰفِلِينَ ﴿٣﴾

3. เราจะเล่าเรื่องราวที่ดียิ่งแก่เจ้า ตามที่เราได้วะฮียฺอัลกุรอานนี้แก่เจ้า และหากว่าก่อนหน้านี้เจ้าอยู่ในหมู่ผู้ไม่รู้เรื่องราว[3]

إِذْ قَالَ يُوسُفُ لِأَبِيهِ يَٰٓأَبَتِ إِنِّى رَأَيْتُ أَحَدَ عَشَرَ كَوْكَبًا وَٱلشَّمْسَ وَٱلْقَمَرَ رَأَيْتُهُمْ لِى سَٰجِدِينَ ﴿٤﴾

4. จงรำลึกขณะที่ยูซุฟกล่าวแก่พ่อของเขาว่า โอ้พ่อจ๋า แท้จริงฉันได้ฝันเห็นดวงดาวสิบเอ็ดดวง และดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ ฉันฝันเห็นพวกมันสุญูดต่อฉัน[4]

قَالَ يَٰبُنَىَّ لَا تَقْصُصْ رُءْيَاكَ عَلَىٰٓ إِخْوَتِكَ فَيَكِيدُوا۟ لَكَ كَيْدًاۖ إِنَّ ٱلشَّيْطَٰنَ لِلْإِنسَٰنِ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٥﴾

5. เขา (ยะอฺกูบ) กล่าวว่า โอ้ลูกรักเอ๋ย เจ้าอย่าเล่าความฝันของเจ้าแก่พี่น้องของเจ้า[5] เพราะพวกเขาจะวางอุบายแก่เจ้าอย่างมีเล่ห์เหลี่ยม แท้จริงชัยฏอนนั้นเป็นศัตรูที่ชัดแจ้งกับมนุษย์

---

[1] โองการทั้งหลายในอัลกุรอานที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ประทานลงมาให้แก่นะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมนั้น เป็นโองการที่ชัดแจ้งปราศจากข้อสงสัยใด ๆ ทั้งสิ้น

[2] อัลลอฮฺ ตะอาลา ได้ประทานคัมภีร์นี้ลงมาเป็นภาษาอาหรับโดยเรียบเรียงจากพยัญชนะอาหรับ

[3] ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ไม่มีทางที่จะรู้ถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในอดีตเลย หากไม่มีการประทานวะฮียฺลงมาเพราะท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เป็นผู้อ่านไม่ออกเขียนไม่เป็น

[4] อิบนุอับบาสกล่าวว่า การฝันเห็นในเรื่องนี้เป็นวะฮียฺ นักตัฟซีรกล่าวว่า ดวงดาวสิบเอ็ดดวงหมายถึงพี่น้องของเขา ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์หมายถึงพ่อแม่ของเขา ขณะนั้นยูซุฟมีอายุได้ 12 ขวบ ระยะเวลาระหว่างการฝันของเขากับการพบปะพ่อแม่ของเขาและพี่น้องของเขาในอียิปต์เป็นเวลา 40 ปี

[5] อะบูหัยยานกล่าวว่า ยะอฺกูบตระหนักดีถึงการฝันของยูซุฟว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา จะประทานความรู้ความสามารถแก่เขาจะทรงคัดเลือกเขาให้เป็นนะบี จะโปรดปรานให้ได้รับเกียรติทั้งในดุนยาและอาคิเราะฮฺ ยะอฺกูบจึงกลัวและห่วงใยจากการอิจฉาของพี่น้องของเขา จึงห้ามเขามิให้เล่าความฝันของเขาแก่พี่น้องของเขา

وَكَذَٰلِكَ يَجْتَبِيكَ رَبُّكَ وَيُعَلِّمُكَ مِن تَأْوِيلِ
ٱلْأَحَادِيثِ وَيُتِمُّ نِعْمَتَهُۥ عَلَيْكَ وَعَلَىٰٓ ءَالِ
يَعْقُوبَ كَمَآ أَتَمَّهَا عَلَىٰٓ أَبَوَيْكَ مِن قَبْلُ إِبْرَٰهِيمَ وَإِسْحَٰقَ ۚ
إِنَّ رَبَّكَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٦﴾

6. และเช่นนั้นแหละพระเจ้าของเจ้าทรงเลือกเจ้า และทรงสอนเจ้าให้รู้วิชาทำนายฝัน และทรงให้สมบูรณ์ซึ่งความโปรดปรานของพระองค์แก่เจ้าและแก่วงศ์วานของยะอฺกูบ เช่นเดียวกับที่พระองค์ได้ทรงให้สมบูรณ์ ซึ่งความโปรดปรานแก่ปู่ทั้งสองของเจ้าแต่ก่อน คือ อิบรอฮีมและอิสฮาก แท้จริงพระเจ้าของเจ้าเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ

۞ لَّقَدْ كَانَ فِى يُوسُفَ وَإِخْوَتِهِۦٓ
ءَايَٰتٌ لِّلسَّآئِلِينَ ﴿٧﴾

7. แท้จริงเกี่ยวกับยูซุฟและพี่น้องของเขานั้นมีสัญญาณทั้งหลายสำหรับผู้สอบถาม[1]

إِذْ قَالُوا۟ لَيُوسُفُ وَأَخُوهُ أَحَبُّ إِلَىٰٓ أَبِينَا مِنَّا
وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّ أَبَانَا لَفِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٨﴾

8. จงรำลึกขณะที่พวกเขากล่าวกันว่า แน่นอนยูซุฟและน้องของเขาเป็นที่รักแก่พ่อของเรายิ่งกว่าพวกเรา ทั้ง ๆ ที่พวกเรามีจำนวนมาก แท้จริงพ่อของเราอยู่ในการหลงผิดจริง ๆ[2]

ٱقْتُلُوا۟ يُوسُفَ أَوِ ٱطْرَحُوهُ أَرْضًا يَخْلُ لَكُمْ وَجْهُ
أَبِيكُمْ وَتَكُونُوا۟ مِنۢ بَعْدِهِۦ قَوْمًا صَٰلِحِينَ ﴿٩﴾

9. พวกท่านจงฆ่ายูซุฟ หรือเอาไปทิ้งในที่เปลี่ยวเสีย เพื่อความเอาใจใส่ของพ่อของพวกท่านจะเกิดขึ้นแก่พวกท่าน และพวกท่านจะเป็นกลุ่มชนที่ดีหลังจากเขา[3]

---

[1] เรื่องราวของยูซุฟและพี่น้อง 11 คนของเขานั้น เป็นบทเรียนและข้อเตือนสติแก่ผู้ที่ถามถึงข่าวคราวความเป็นมาของพวกเขา

[2] นี่คือการทดสอบครั้งแรกของยูซุฟ อะลัยฮิสสลาม ขณะที่พี่น้องของเขากล่าวแก่พ่อของเขาว่า วัลลอฮีแท้จริงยูซุฟและน้องของเขาที่ชื่อบินยามีน เป็นที่รักและโปรดปรานแก่พ่อของเรายิ่งกว่าพวกเรา หมายถึงว่า ความรักของพ่อเราที่มีต่อเขาทั้งสองนั้นมากยิ่งกว่าที่มีต่อพวกเรา อันนี้เป็นของแน่นอนปราศจากข้อสงสัยใด ๆ ทั้งสิ้น

[3] อัรรอซีกล่าวว่า ความหมายคือ ความจริงยูซุฟนั้นทำให้พ่อของเราไม่สนใจพวกเรา แต่ไปเอาใจใส่เป็นพิเศษแก่เขา เมื่อใดยูซุฟหายหน้าไปจากเรา ก็จะทำให้พ่อของเราหันมาสนใจและให้ความรักพวกเรา หลังจากนั้นพวกเราก็กลับเนื้อกลับตัวสารภาพผิด แล้วเราก็จะเป็นคนดี

قَالَ قَآئِلٌ مِّنْهُمْ لَا تَقْتُلُوا۟ يُوسُفَ وَأَلْقُوهُ فِى غَيَٰبَتِ
ٱلْجُبِّ يَلْتَقِطْهُ بَعْضُ ٱلسَّيَّارَةِ إِن كُنتُمْ
فَٰعِلِينَ ﴿١٠﴾

10. คนหนึ่งในพวกเขากล่าวว่า[1] พวกท่านอย่าฆ่ายูซุฟ แต่จงโยนเขาลงในบ่อลึก เพื่อผู้เดินทางบางคนจะได้เอาเขาออกมา หากพวกท่านจำต้องกระทำเช่นนั้น

قَالُوا۟ يَٰٓأَبَانَا مَا لَكَ لَا تَأْمَ۫نَّا عَلَىٰ يُوسُفَ وَإِنَّا لَهُۥ
لَنَٰصِحُونَ ﴿١١﴾

11. พวกเขากล่าวว่า โอ้คุณพ่อของเรา ทำไมท่านจึงไม่ไว้ใจเราที่มีต่อยูซุฟ และแท้จริงเรานั้นเป็นผู้บริสุทธิ์ใจต่อเขา[2]

أَرْسِلْهُ مَعَنَا غَدًا يَرْتَعْ وَيَلْعَبْ وَإِنَّا لَهُۥ
لَحَٰفِظُونَ ﴿١٢﴾

12. พรุ่งนี้ขอให้ส่งเขาไปกับเรา เพื่อเขาจะกินให้อิ่มและเล่นอย่างสนุก และแท้จริงเรานั้นจะเป็นผู้คุ้มกันเขา[3]

قَالَ إِنِّى لَيَحْزُنُنِىٓ أَن تَذْهَبُوا۟ بِهِۦ وَأَخَافُ
أَن يَأْكُلَهُ ٱلذِّئْبُ وَأَنتُمْ عَنْهُ غَٰفِلُونَ ﴿١٣﴾

13. เขากล่าวว่า แท้จริงมันจะทำให้ฉันเศร้าใจเมื่อพวกเจ้าจะเอาเขาไป และฉันกลัวว่าสุนัขป่าจะกินเขา ขณะที่พวกเจ้ามิได้เอาใจใส่ต่อเขา[4]

قَالُوا۟ لَئِنْ أَكَلَهُ ٱلذِّئْبُ وَنَحْنُ عُصْبَةٌ
إِنَّآ إِذًا لَّخَٰسِرُونَ ﴿١٤﴾

14. พวกเขากล่าวว่า หากสุนัขป่ากินเขา ทั้ง ๆ ที่พวกเรามีจำนวนมาก ดังนั้นแท้จริงพวกเราเป็นผู้ขาดทุนแน่นอน

فَلَمَّا ذَهَبُوا۟ بِهِۦ وَأَجْمَعُوٓا۟ أَن يَجْعَلُوهُ فِى غَيَٰبَتِ
ٱلْجُبِّ ۚ وَأَوْحَيْنَآ إِلَيْهِ لَتُنَبِّئَنَّهُم بِأَمْرِهِمْ هَٰذَا

15. เมื่อพวกเขาพาเขาไป พวกเขาตกลงกันว่าจะเอาเขาไปโยนในบ่อลึก และเราได้วะฮียฺแก่เขาว่า แน่นอน เจ้าจะได้เล่าแก่พวกเขาถึงการ

---

[1] คือพี่ชายคนโตของพวกเขาที่ชื่อยะฮูซา ความเห็นของเขานี้มีความเลวน้อยกว่าความเห็นของคนอื่น ๆ

[2] ความหมายคือ มีอะไรเกิดขึ้นกับท่านจนกระทั่งท่านไม่ไว้ใจเราต่อยูซุฟ ทั้ง ๆ ที่เราทั้งหมดก็เป็นลูกของท่าน นอกจากนั้นพวกเราก็รักเขาและมีเจตนาดีต่อเขา

[3] พวกเราจะคุ้มกันรักษาเขาให้พ้นจากความชั่วร้ายและภยันตรายทั้งหลาย

[4] ยะอฺกูบได้กล่าวแก่พวกเขาว่า ความจริงการจากไปของยูซุฟนั้นทำให้ฉันไม่สบายใจ เพราะฉันทนดูไม่ได้ และอีกอย่างหนึ่งก็คือ ฉันกลัวว่าหมาป่าจะมาตะครุบเขาไป เมื่อพวกเธอเล่นกันอยู่อย่างเพลิดเพลิน

وَهُمۡ لَا يَشۡعُرُونَ ﴿١٥﴾

กระทำของพวกเขาในครั้งนี้ โดยที่พวกเขาไม่รู้สึก[1]

وَجَآءُوٓ أَبَاهُمۡ عِشَآءٗ يَبۡكُونَ ﴿١٦﴾

16. และพวกเขาได้กลับมาหาพ่อของพวกเขาเวลาค่ำ พลางร้องไห้[2]

قَالُواْ يَٰٓأَبَانَآ إِنَّا ذَهَبۡنَا نَسۡتَبِقُ وَتَرَكۡنَا يُوسُفَ
عِندَ مَتَٰعِنَا فَأَكَلَهُ ٱلذِّئۡبُۖ وَمَآ أَنتَ بِمُؤۡمِنٖ
لَّنَا وَلَوۡ كُنَّا صَٰدِقِينَ ﴿١٧﴾

17. พวกเขากล่าวว่า โอ้พ่อของเรา พวกเราได้ออกไปวิ่งแข่งกัน และเราได้ปล่อยยูซุฟไว้เฝ้าสิ่งของของเรา แล้วสุนัขป่าได้มากินเขา และท่านย่อมไม่เชื่อเราทั้ง ๆ ที่เราเป็นผู้สัตย์จริง

وَجَآءُو عَلَىٰ قَمِيصِهِۦ بِدَمٖ كَذِبٖۚ قَالَ بَلۡ سَوَّلَتۡ
لَكُمۡ أَنفُسُكُمۡ أَمۡرٗاۖ فَصَبۡرٞ جَمِيلٞۖ
وَٱللَّهُ ٱلۡمُسۡتَعَانُ عَلَىٰ مَا تَصِفُونَ ﴿١٨﴾

18. และพวกเขาได้นำเสื้อของเขามา มีเลือดปลอมติดอยู่[3] เขากล่าวว่า แต่ว่าพวกเจ้าได้แต่งเรื่องขึ้นเพื่อพวกเจ้า ดังนั้น การอดทนเป็นสิ่งที่ดีและอัลลอฮฺทรงเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือในสิ่งที่พวกเจ้ากล่าวอ้าง[4]

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงแจ้งแก่ยูซุฟว่า เจ้าจะบอกพี่น้องของเจ้าถึงการกระทำของพวกเขาครั้งนี้ ซึ่งการกระทำของพวกเขาต่อเจ้านั้น โดยที่พวกเขาไม่รู้ตัวในขณะนั้นว่าเจ้าคือยูซุฟ อัรรอซีย์ กล่าวว่า ประโยชน์ของการวะฮียฺแก่ยูซุฟนี้ ก็เพื่อเป็นการปลอบใจให้เขามีความอบอุ่น และปลดเปลื้องความทุกข์ร้อนและความสันโดษ และในที่สุดเขาก็จะรอดพ้นจากการทดสอบครั้งนี้

[2] มีรายงานเล่าว่า เมื่อยะอฺกูบได้ยินเสียงร้องไห้ของพวกเขา ก็ตกใจและกล่าวขึ้นว่า มีอะไรเกิดขึ้นหรือลูกเอ๋ย ยูซุฟอยู่ไหนเล่า

[3] อิบนุอับบาสกล่าวว่า พวกเขาได้ฆ่าแกะตัวหนึ่งแล้วเอาเสื้อของยูซุฟไปกลั้วเลือดแกะ เมื่อพวกเขากลับมาหายะอฺกูบพ่อของพวกเขา เขาได้กล่าวว่า พวกเจ้าโกหก ถ้าหมาป่ากัดกินยูซุฟจริงแล้วเสื้อของเขาจะขาด อีกรายงานหนึ่งกล่าวว่า เขากล่าวว่า ฉันไม่คิดเลยว่าหมาป่าตัวนี้จะกัดกินลูกของฉันและจะไม่ทิ้งเสื้อของเขา

[4] อัลลอฮฺ ตะอาลา เป็นผู้ช่วยเหลือฉันให้มีความอดกลั้นในสิ่งที่พวกเจ้าพูดโกหก

19. และคณะเดินทางได้มาถึง[1] ดังนั้นพวกเขาได้ส่งคนแบกน้ำของพวกเขา (ไปตักน้ำจากบ่อ) เขาได้หย่อนถังของเขาลงไป (ในบ่อ) เขากล่าวว่า โอ้ข่าวดีจ้ะ นี่มันเด็กนี่[2] และพวกเขาได้ซ่อนเขาไว้เป็นสินค้า และอัลลอฮฺทรงรอบรู้ในสิ่งที่พวกเขากระทำ

وَجَآءَتْ سَيَّارَةٌ فَأَرْسَلُوا۟ وَارِدَهُمْ فَأَدْلَىٰ دَلْوَهُۥ ۖ قَالَ يَٰبُشْرَىٰ هَٰذَا غُلَٰمٌ ۚ وَأَسَرُّوهُ بِضَٰعَةً ۚ وَٱللَّهُ عَلِيمٌۢ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾

20. และพวกเขาได้ขายเขาด้วยราคาถูก นับได้ไม่กี่ดิรฮัม และพวกเขาเป็นผู้มักน้อย[3]

وَشَرَوْهُ بِثَمَنٍۭ بَخْسٍ دَرَٰهِمَ مَعْدُودَةٍ وَكَانُوا۟ فِيهِ مِنَ ٱلزَّٰهِدِينَ ﴿٢٠﴾

21. และผู้ที่ซื้อเขามาจากอียิปต์[4] กล่าวกับภริยาของเขาว่า จงให้ที่พักแก่เขาอย่างมีเกียรติ บางทีเขาจะทำประโยชน์ให้เราได้บ้าง หรือรับเขาเป็นบุตร และเช่นนั้นแหละเราได้ทำให้ยูซุฟมีอำนาจในแผ่นดิน[5] และเพื่อเราจะได้สอนให้เขารู้วิชาทำนายฝัน และอัลลอฮฺทรงเป็นผู้พิชิตในกิจการของพระองค์ และแต่ว่าส่วนใหญ่ของมนุษย์ไม่รู้

وَقَالَ ٱلَّذِى ٱشْتَرَىٰهُ مِن مِّصْرَ لِٱمْرَأَتِهِۦٓ أَكْرِمِى مَثْوَىٰهُ عَسَىٰٓ أَن يَنفَعَنَآ أَوْ نَتَّخِذَهُۥ وَلَدًا ۚ وَكَذَٰلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِى ٱلْأَرْضِ وَلِنُعَلِّمَهُۥ مِن تَأْوِيلِ ٱلْأَحَادِيثِ ۚ وَٱللَّهُ غَالِبٌ عَلَىٰٓ أَمْرِهِۦ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢١﴾

---

[1] คณะเดินทางได้ผ่านมาทางนั้น อิบนุอับบาสกล่าวว่า คณะเดินทางได้เดินทางมาจากมัดยันไปยังอียิปต์ ได้หลงทางพลัดมาทางนั้นและได้แวะพักที่นั่น ใกล้กับบ่อที่ยูซุฟถูกโยนลงไป บ่อนั้นอยู่ในสถานที่เปลี่ยวห่างไกลจากตัวเมือง

[2] นักตัฟซีรกล่าวว่า เมื่อคนตักน้ำหย่อนถังลงไปในบ่อ ยูซุฟซึ่งอยู่ก้นบ่อเห็นสายเชือก เขาจึงไต่ขึ้นมา และเมื่อเขาเห็นความงามของยูซุฟ เขาจึงต้องอุทานออกมา

[3] นี่คือการทดสอบครั้งที่สองในชีวิตของยูซุฟ อัศศิดดีก คือการทดสอบการเป็นทาส คณะเดินทางซึ่งได้เอาเขาขึ้นมาจากบ่อขายเขาด้วยราคาเพียง 20 ดิรฮัม ตามคำบอกเล่าของอิบนุอับบาส

[4] ผู้ที่ซื้อยูซุฟชื่อ กิฏฟีร มีตำแหน่งหน้าที่เกี่ยวกับการคลังของอียิปต์

[5] เช่นเดียวกับที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงช่วยให้เขาขึ้นมาจากบ่อ พระองค์ก็จะทรงให้เขามีอำนาจในแผ่นดินอียิปต์ โดยใช้ชีวิตอยู่อย่างมีเกียรติและปลอดภัย

وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُۥٓ ءَاتَيْنَٰهُ حُكْمًا وَعِلْمًا ۚ
وَكَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٢٢﴾

22. และเมื่อเขาบรรลุวัยหนุ่มฉกรรจ์ของเขา[1] เราได้ให้ความสุขุมรอบคอบและวิชาการแก่เขา และเช่นนั้นแหละ เราตอบแทนแก่บรรดาผู้กระทำความดี

وَرَٰوَدَتْهُ ٱلَّتِى هُوَ فِى بَيْتِهَا عَن نَّفْسِهِۦ وَغَلَّقَتِ
ٱلْأَبْوَٰبَ وَقَالَتْ هَيْتَ لَكَ ۚ قَالَ مَعَاذَ ٱللَّهِ ۖ
إِنَّهُۥ رَبِّىٓ أَحْسَنَ مَثْوَاىَ ۖ إِنَّهُۥ لَا يُفْلِحُ
ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٢٣﴾

23. และนางได้ยั่วยวนเขาโดยที่เขาอยู่ในบ้านของนาง[2] และนางได้ปิดประตูอย่างแน่นและกล่าวว่ามานี่ซิ เขากล่าวว่า ฉันขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮฺ แท้จริงเขาเป็นนายของฉัน ให้ที่พักพิงที่ดียิ่งแก่ฉัน[3] แท้จริงบรรดาผู้อธรรมจะไม่บรรลุความสำเร็จ

وَلَقَدْ هَمَّتْ بِهِۦ ۖ وَهَمَّ بِهَا لَوْلَآ أَن رَّءَا بُرْهَٰنَ
رَبِّهِۦ ۚ كَذَٰلِكَ لِنَصْرِفَ عَنْهُ ٱلسُّوٓءَ
وَٱلْفَحْشَآءَ ۚ إِنَّهُۥ مِنْ عِبَادِنَا ٱلْمُخْلَصِينَ ﴿٢٤﴾

24. และแท้จริง นางได้ตั้งใจมั่นในตัวเขาและเขาก็ตั้งใจในตัวนาง[4] หากเขาไม่เห็นหลักฐานแห่งพระเจ้าของเขา เช่นนั้นแหละเพื่อเราจะให้ความชั่วและการลามกห่างไกลจากเขา แท้จริงเขาคือคนหนึ่งในปวงบ่าวของเราที่สุจริต

وَٱسْتَبَقَا ٱلْبَابَ وَقَدَّتْ قَمِيصَهُۥ مِن دُبُرٍ وَأَلْفَيَا
سَيِّدَهَا لَدَا ٱلْبَابِ ۚ قَالَتْ مَا جَزَآءُ مَنْ أَرَادَ

25. และทั้งสองได้วิ่งไปที่ประตู[5] และนางได้ดึงเสื้อของเขาขาดทางด้านหลัง และทั้งสองได้พบสามีของนางที่ประตู นางกล่าวว่า อะไรคือการ

---

[1] คือมีอายุประมาณ 30 ปี

[2] นี่คือการทดสอบครั้งที่สาม การยั่วยวนคือการขอร้องอย่างสุภาพและนุ่มนวล นางได้ทำทุกวิถีทางที่จะขอร้องยูซุฟให้ตกลงปลงใจในการทำชั่วและเลวร้าย

[3] ยูซุฟกล่าวว่า แท้จริงสามีของคุณนั้นเป็นนายของฉัน ซึ่งเขาได้ให้เกียรติฉันและมีบุญคุณแก่ฉันอย่างมากมาย ดังนั้น จะให้ฉันทำชั่วด้วยการทรยศต่อเขาได้อย่างไร

[4] การตั้งใจมั่นของนางหมายถึงการตั้งใจอย่างเด็ดเดี่ยว ที่จะปฏิบัติตามเจตนารมณ์ของนาง และมุ่งที่จะบังคับเขาให้ปฏิบัติตามโดยใช้กำลัง ทั้งนี้จะเห็นได้จากการที่นางปิดประตูแล้วเรียกร้องแกมบังคับจนทำให้เขาต้องวิ่งหนีไปที่ประตู ส่วนการตั้งใจของเขา หมายถึงจิตใจโอนอ่อนไปตามสัญชาตญาณของมนุษย์

[5] และทั้งสองได้วิ่งไปที่ประตู ยูซุฟวิ่งไปเพื่อหนีออก ส่วนนางวิ่งไปเพื่อติดตามเขา

مَا تَعۡبُدُونَ مِن دُونِهِۦٓ إِلَّآ أَسۡمَآءٗ سَمَّيۡتُمُوهَآ أَنتُمۡ وَءَابَآؤُكُم مَّآ أَنزَلَ ٱللَّهُ بِهَا مِن سُلۡطَٰنٍۚ إِنِ ٱلۡحُكۡمُ إِلَّا لِلَّهِۚ أَمَرَ أَلَّا تَعۡبُدُوٓاْ إِلَّآ إِيَّاهُۚ ذَٰلِكَ ٱلدِّينُ ٱلۡقَيِّمُ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٤٠﴾

40. สิ่งที่พวกท่านเคารพอิบาดะฮฺอื่นจากพระองค์ มิใช่อื่นใดนอกจากบรรดาชื่อที่พวกท่าน และบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่านใช้เรียกมันอัลลอฮฺมิได้ประทานหลักฐานในเรื่องนี้ลงมา การตัดสินมิได้เป็นสิทธิของใครนอกจากอัลลอฮฺ พระองค์ทรงใช้มิให้พวกท่านเคารพอิบาดะฮฺสิ่งใด นอกจากพระองค์เท่านั้น นั่นคือศาสนาที่เที่ยงธรรมแต่ส่วนใหญ่ของมนุษย์ไม่รู้[1]

يَٰصَٰحِبَيِ ٱلسِّجۡنِ أَمَّآ أَحَدُكُمَا فَيَسۡقِي رَبَّهُۥ خَمۡرٗاۖ وَأَمَّا ٱلۡأٓخَرُ فَيُصۡلَبُ فَتَأۡكُلُ ٱلطَّيۡرُ مِن رَّأۡسِهِۦۚ قُضِيَ ٱلۡأَمۡرُ ٱلَّذِي فِيهِ تَسۡتَفۡتِيَانِ ﴿٤١﴾

41. โอ้เพื่อนร่วมคุกทั้งสองของฉันเอ๋ย ส่วนคนหนึ่งของท่านทั้งสองเขาจะรินเหล้าให้นายของเขา และส่วนอีกคนหนึ่งจะถูกแขวนตรึงแล้วนกจะกินศีรษะของเขา[2] เรื่องถูกกำหนดไว้ตามที่ท่านทั้งสองขอความเห็น[3]

---

[1] ยูซุฟ อลัยฮิสสลาม ได้ใช้ขั้นตอนในการเรียกร้องไปสู่ศาสนาของอัลลอฮฺ โดยใช้เหตุผลและหลักฐานทางปัญญา และชี้แจงให้เป็นที่ประจักษ์ว่า การให้ความเป็นเอกภาพหรืออัตเตาฮีดนั้น ย่อมมีน้ำหนักเหนือกว่าการยึดถือพระเจ้าหลายองค์ และได้พิสูจน์ให้เป็นที่แจ้งชัดว่า สิ่งที่พวกเขาขนานนามกันว่าพระเจ้าและกราบไหว้บูชากันอื่นจากอัลลอฮฺนั้น ไม่เหมาะสมที่จะเป็นพระเจ้าเลย และไม่สมควรที่จะเคารพอิบาดะฮฺอีกด้วย หลังจากนั้นก็ได้ยืนยันอย่างชัดเจนว่า สิ่งที่เป็นสัจธรรมอย่างแท้จริงและศาสนาที่เที่ยงธรรมคือ การอิบาดะฮฺต่อพระเจ้าองค์เดียวซึ่งเป็นที่พึ่งของมนุษย์ทั้งหลาย นั่นคือแนวทางอันแยบยลและแนบเนียนในการเรียกร้องไปสู่ศาสนาของอัลลอฮฺ โดยเริ่มด้วยการชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องและการแนะนำสั่งสอนที่ดีงาม หลังจากนั้นก็กล่าวถึงการทำนายฝันของชายหนุ่มทั้งสอง

[2] สำหรับผู้ที่ฝันว่าเขาคั้นเหล้า เขาจะออกจากคุกแล้วกลับไปที่เดิมเพื่อรินเหล้าให้นายของเขา ส่วนอีกคนหนึ่งที่ฝันว่าขนมปังอยู่บนศีรษะของเขา จะถูกประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ แล้วนกจะมากินศีรษะของเขา นักตัฟซีรกล่าวว่า มีรายงานว่า เมื่อทั้งสองได้รับฟังคำทำนายนี้แล้วก็ปฏิเสธว่าเขามิได้ฝันเห็นอะไรเลย

[3] ลิขิตของอัลลอฮฺได้ถูกกำหนดไว้แล้ว ท่านทั้งสองจะเชื่อหรือไม่เชื่อ มันเป็นเรื่องที่จะเกิดขึ้นอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง

وَقَالَ لِلَّذِي ظَنَّ أَنَّهُۥ نَاجٍ مِّنْهُمَا ٱذْكُرْنِي
عِندَ رَبِّكَ فَأَنسَىٰهُ ٱلشَّيْطَٰنُ ذِكْرَ
رَبِّهِۦ فَلَبِثَ فِي ٱلسِّجْنِ بِضْعَ سِنِينَ ﴿٤٢﴾

42. และเขากล่าวแก่คนที่เขาคิดว่าจะพ้นโทษในสองคนว่า จงเล่าเรื่องของฉันแก่นายของท่านด้วย[1] แล้วชัยฏอนได้ทำให้เขาลืมเรื่องของเขา (ยูซุฟ) ณ ที่นายของเขา เขาจึงอยู่ในคุกอีกหลายปี[2]

وَقَالَ ٱلْمَلِكُ إِنِّيٓ أَرَىٰ سَبْعَ بَقَرَٰتٍ سِمَانٍ
يَأْكُلُهُنَّ سَبْعٌ عِجَافٌ وَسَبْعَ سُنۢبُلَٰتٍ
خُضْرٍ وَأُخَرَ يَابِسَٰتٍ يَٰٓأَيُّهَا ٱلْمَلَأُ أَفْتُونِي
فِي رُءْيَٰيَ إِن كُنتُمْ لِلرُّءْيَا تَعْبُرُونَ ﴿٤٣﴾

43. และกษัตริย์ได้ตรัสว่า แท้จริงฉันฝันเห็นวัวตัวเมียอ้วนเจ็ดตัวถูกวัวผอมเจ็ดตัวกินพวกมัน และรวงข้าวเขียวเจ็ดรวงถูกรวงข้าวแห้งเจ็ดรวงรัดกินมัน โอ้ขุนนางทั้งหลายเอ๋ย จงอธิบายแก่ฉันในการฝันของฉันนี้ หากพวกท่านเป็นผู้ทำนายฝันได้

قَالُوٓاْ أَضْغَٰثُ أَحْلَٰمٍ وَمَا نَحْنُ بِتَأْوِيلِ
ٱلْأَحْلَٰمِ بِعَٰلِمِينَ ﴿٤٤﴾

44. พวกเขากล่าวว่า เป็นการฝันที่สับสนและพวกเรามิใช่ผู้รู้ในการทำนายฝัน

وَقَالَ ٱلَّذِي نَجَا مِنْهُمَا وَٱدَّكَرَ بَعْدَ أُمَّةٍ
أَنَا۠ أُنَبِّئُكُم بِتَأْوِيلِهِۦ فَأَرْسِلُونِ ﴿٤٥﴾

45. เขาผู้รอดพ้นคนหนึ่งในสองคนรำลึกขึ้นมาได้หลังจากชั่วเวลาหนึ่ง กล่าวว่า ฉันจะบอกพวกท่านซึ่งการทำนายฝัน พวกท่านจงส่งฉันไปซิ[3]

---

[1] ยูซุฟกล่าวแก่คนที่เชื่อว่าจะพ้นโทษว่า จงเล่าเรื่องของฉันแก่นายของท่าน บางทีเขาจะช่วยฉันให้พ้นจากสิ่งที่ฉันถูกข่มเหงก็ได้

[2] ยูซุฟอยู่ในคุก 7 ปี บรรดานักตัฟซีรกล่าวว่า ที่เขาอยู่ในคุกหลายปีนั้นเพราะเขาเชื่อและหวังต่อมนุษย์และลืมที่จะทูลเรื่องของเขาต่อพระผู้เป็นเจ้า

[3] อิบนุอับบาสกล่าวว่า ปรากฏว่าคุกมิได้อยู่ในเมือง ดังนั้นจึงกล่าวว่า พวกท่านจงส่งฉันไปซิ เพื่อไปหายูซุฟที่อยู่ในคุก

بِأَهْلِكَ سُوٓءًا إِلَّآ أَن يُسْجَنَ أَوْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٥﴾

ตอบแทนของผู้ประสงค์ร้ายต่อภริยาของท่าน นอกจากการจำคุกหรือการลงโทษอย่างเจ็บปวด

قَالَ هِىَ رَٰوَدَتْنِى عَن نَّفْسِى ۚ وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ أَهْلِهَآ إِن كَانَ قَمِيصُهُۥ قُدَّ مِن قُبُلٍ فَصَدَقَتْ وَهُوَ مِنَ ٱلْكَٰذِبِينَ ﴿٢٦﴾

26. เขากล่าวว่า นางได้ยั่วยวนขืนใจฉัน และพยานคนหนึ่ง[1] ในบ้านของนางได้เป็นพยาน หากเสื้อของเขาถูกดึงขาดทางด้านหน้า ดังนั้นนางก็พูดจริง และเขาอยู่ในหมู่ผู้กล่าวเท็จ

وَإِن كَانَ قَمِيصُهُۥ قُدَّ مِن دُبُرٍ فَكَذَبَتْ وَهُوَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٢٧﴾

27. และหากว่าเสื้อของเขาถูกดึงขาดทางด้านหลัง นางก็กล่าวเท็จ และเขาอยู่ในหมู่ผู้พูดจริง

فَلَمَّا رَءَا قَمِيصَهُۥ قُدَّ مِن دُبُرٍ قَالَ إِنَّهُۥ مِن كَيْدِكُنَّ ۖ إِنَّ كَيْدَكُنَّ عَظِيمٌ ﴿٢٨﴾

28. ดังนั้น เมื่อเขาเห็นเสื้อของเขาถูกดึงขาดทางด้านหลัง เขากล่าวว่า แท้จริงมันเป็นอุบายของพวกเธอ แท้จริงอุบายของพวกเธอนั้นยิ่งใหญ่

يُوسُفُ أَعْرِضْ عَنْ هَٰذَا ۚ وَٱسْتَغْفِرِى لِذَنۢبِكِ ۖ إِنَّكِ كُنتِ مِنَ ٱلْخَاطِـِٔينَ ﴿٢٩﴾

29. ยูซุฟ จงผินหลังให้เรื่องนี้เถิด[2] และเธอจงขออภัยโทษในความผิดของเธอ แท้จริงเธออยู่ในหมู่ผู้กระทำผิด[3]

۞ وَقَالَ نِسْوَةٌ فِى ٱلْمَدِينَةِ ٱمْرَأَتُ ٱلْعَزِيزِ تُرَٰوِدُ فَتَىٰهَا عَن نَّفْسِهِۦ ۖ قَدْ شَغَفَهَا حُبًّا ۖ إِنَّا لَنَرَىٰهَا فِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٣٠﴾

30. และพวกผู้หญิงในเมืองกล่าวว่า[4] ภริยาของผู้ว่าฯ ได้ยั่วยวนเด็กรับใช้ของนาง แน่นอนเขาทำให้นางหลงรัก แท้จริงเราเห็นว่านางอยู่ในการหลงผิดอย่างชัดแจ้ง

---

[1] อิบนุอับบาสกล่าวว่า มีเด็กคนหนึ่งอยู่ในเปล อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงให้เด็กพูดได้ เด็กคนนั้นเป็นหลานของนาง

[2] ยูซุฟจงเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ อย่าได้ไปบอกกล่าวแก่ผู้ใด

[3] นักตัฟซีรบางคนกล่าวว่า ดูเหมือนว่านี่คือรูปแบบของสังคมญาฮิลียะฮฺ โดยถือว่าเรื่องลามกทางเพศเป็นเรื่องธรรมดา อย่างน้อยก็เพียงปกปิดกันเท่านั้น แม้แต่ภริยาของคนใหญ่คนโตในวงราชการกระทำผิดก็เพียงแต่กล่าว จงขออภัยโทษในความผิดของเธอ เพราะเห็นใจเธอที่อยู่อย่างอ้างว้าง

[4] กล่าวกันว่าเป็นหญิง 5 คน ซึ่งสามีของพวกเธอรับใช้อยู่ในวัง ต่อมาข่าวได้แพร่กระจายไปทั่วเมือง

31. เมื่อนางได้ยินเสียง (กล่าวหา) โจษจันของนางเหล่านั้น นางจึงส่งคนไปยังนางเหล่านั้น และนางได้เตรียมที่พักพิงสำหรับนางเหล่านั้น และได้นำมีดมาให้ทุกคนในหมู่นางเหล่านั้น[1] และนางกล่าว (แก่เขา) ว่า จงออกไปหานางเหล่านั้น เมื่อนางเหล่านั้นเห็นเขาก็ให้การสรรเสริญและเฉือนมือของพวกนาง[2] และกล่าวว่า เป็นไปไม่ได้ นี่ไม่ใช่มนุษย์เป็นแน่ มิใช่อื่นใดนอกจากมะลักผู้มีเกียรติ

فَلَمَّا سَمِعَتۡ بِمَكۡرِهِنَّ أَرۡسَلَتۡ إِلَيۡهِنَّ وَأَعۡتَدَتۡ لَهُنَّ مُتَّكَـٔٗا وَءَاتَتۡ كُلَّ وَٰحِدَةٖ مِّنۡهُنَّ سِكِّينٗا وَقَالَتِ ٱخۡرُجۡ عَلَيۡهِنَّۖ فَلَمَّا رَأَيۡنَهُۥٓ أَكۡبَرۡنَهُۥ وَقَطَّعۡنَ أَيۡدِيَهُنَّ وَقُلۡنَ حَٰشَ لِلَّهِ مَا هَٰذَا بَشَرًا إِنۡ هَٰذَآ إِلَّا مَلَكٞ كَرِيمٞ ٣١

32. นางกล่าวว่า นั่นคือสิ่งที่พวกเธอประณามฉันเกี่ยวกับเขา[3] และแน่นอนฉันได้ยั่วยวนเขา แต่เขาขัดขวางอย่างแข็งขัน[4] และหากเขาไม่ปฏิบัติตามที่ฉันสั่งเขา แน่นอนเขาจะถูกจำคุก และจะอยู่ในหมู่ผู้ยอมจำนน

قَالَتۡ فَذَٰلِكُنَّ ٱلَّذِي لُمۡتُنَّنِي فِيهِۖ وَلَقَدۡ رَٰوَدتُّهُۥ عَن نَّفۡسِهِۦ فَٱسۡتَعۡصَمَۖ وَلَئِن لَّمۡ يَفۡعَلۡ مَآ ءَامُرُهُۥ لَيُسۡجَنَنَّ وَلَيَكُونٗا مِّنَ ٱلصَّٰغِرِينَ ٣٢

33. เขากล่าวว่า โอ้ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ คุกนั้นเป็นที่รักยิ่งแก่ข้าพระองค์กว่าสิ่งที่พวกนางเรียกร้องข้าพระองค์ไปสู่มัน[5] และ

قَالَ رَبِّ ٱلسِّجۡنُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا يَدۡعُونَنِيٓ إِلَيۡهِۖ وَإِلَّا تَصۡرِفۡ عَنِّي كَيۡدَهُنَّ أَصۡبُ إِلَيۡهِنَّ وَأَكُن

[1] นางได้เรียกพวกผู้หญิงเหล่านั้นรวม 40 คน รวมทั้งหญิง 5 คนนั้นด้วย ไปในงานเลี้ยงต้อนรับ นางได้แจกมีดแก่ทุกคนเพื่อปอกผลไม้

[2] นางได้ใช้ให้ยูซุฟออกไปเดินผ่านพวกผู้หญิงที่กำลังเพลินอยู่กับการปอกผลไม้ เมื่อพวกผู้หญิงเห็นยูซุฟก็พากันกล่าวอุทานและกล่าวชมความงามของเขา แล้วเฉือนมือของพวกนางโดยไม่รู้สึกตัว

[3] นางได้ประกาศขณะนั้นถึงสิ่งที่มีอยู่ในตัวนาง คือความรักที่มีต่อยูซุฟ ทั้งนี้เพราะนางมีความรู้สึกว่านางประสบชัยชนะเหนือพวกผู้หญิงเหล่านั้น โดยกล่าวว่า นี่แหละคือสิ่งที่พวกเธอได้ประสบกับตาของพวกเธอเอง บ่าวชาวกันอานีย์ ที่พวกเธอประณามฉันในความรักของฉันที่มีต่อเขา พวกเธอได้เห็นแล้วมิใช่หรือถึงความงาม ความประหลาด และความยั่วยวน

[4] ฉันต้องการเขาเพื่อให้ได้มาซึ่งความปรารถนาของฉัน แต่เขาได้ขัดขวางอย่างแข็งขัน อัลซะมัคชะรีย์กล่าวว่า การขัดขวางอย่างแข็งขัน เป็นการบ่งถึงการขัดขวางอย่างสุดความสามารถ และการสงวนท่าทีอย่างแข็งขัน

[5] ยูซุฟหันไปพึ่งพระเจ้าของเขาด้วยการวิงวอนร้องเรียนอย่างนอบน้อมถ่อมตนว่า โอ้... และให้เหตุผลว่าเป็นการกระทำของพวกนาง เพราะพวกนางทั้งหมดมีส่วนร่วมในการเรียกร้องไปสู่การกระทำลามก

مِنَ ٱلْجَٰهِلِينَ ﴿٣٣﴾

หากพระองค์มิทรงให้อุบายของพวกนางพ้นไปจากข้าพระองค์แล้ว ข้าพระองค์อาจจะโน้มเอียงไปหาพวกนาง และข้าพระองค์จะเป็นคนหนึ่งในหมู่ผู้โง่เขลา[1]

فَٱسْتَجَابَ لَهُۥ رَبُّهُۥ فَصَرَفَ عَنْهُ كَيْدَهُنَّ ۚ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ ﴿٣٤﴾

34. ดังนั้น พระเจ้าของเขาได้ตอบรับเขาแล้ว พระองค์ทรงให้อุบายของพวกนางหันห่างไปจากเขา แท้จริงพระองค์คือผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้[2]

ثُمَّ بَدَا لَهُم مِّنۢ بَعْدِ مَا رَأَوُا۟ ٱلْءَايَٰتِ لَيَسْجُنُنَّهُۥ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٣٥﴾

35. เมื่อเป็นที่ประจักษ์แก่พวกเขาหลังจากที่ได้พบเห็นหลักฐาน (ก็ลงความเห็นว่า) ต้องขังเขาไว้ระยะหนึ่ง[3]

وَدَخَلَ مَعَهُ ٱلسِّجْنَ فَتَيَانِ ۖ قَالَ أَحَدُهُمَآ إِنِّىٓ أَرَىٰنِىٓ أَعْصِرُ خَمْرًا ۖ وَقَالَ ٱلْءَاخَرُ إِنِّىٓ أَرَىٰنِىٓ أَحْمِلُ فَوْقَ رَأْسِى خُبْزًا تَأْكُلُ ٱلطَّيْرُ مِنْهُ ۖ نَبِّئْنَا بِتَأْوِيلِهِۦٓ ۖ إِنَّا نَرَىٰكَ مِنَ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٣٦﴾

36. และชายหนุ่มสองคน (มหาดเล็ก) ได้เข้าคุกพร้อมกับเขา[4] หนึ่งในสองคนกล่าวว่า แท้จริงฉันฝันเห็นว่าฉันคั้นเหล้า และอีกคนหนึ่งกล่าวว่า แท้จริงฉันฝันเห็นว่าฉันแบกขนมปังไว้บนศีรษะของฉัน แล้วนกได้มากินมัน จงบอกเราด้วยการทำนายฝัน แท้จริงเราเห็นท่านอยู่ในหมู่ผู้ทำความดี

---

[1] ในการเรียกร้องวิงวอนของยูซุฟต่อพระองค์นี้ เป็นเสมือนการกระทำของบรรดานะบีและปวงบ่าวที่ดีนั่นเอง

[2] ในการตอบรับการวิงวอนครั้งนี้ ยูซุฟก็ผ่านพ้นการทดสอบครั้งที่ 3 ของเขา ด้วยความเมตตาและความคุ้มครองของพระองค์

[3] นี่เป็นการเริ่มต้นของการทดสอบครั้งที่ 4 และครั้งสุดท้าย ซึ่งเป็นการทดสอบครั้งที่หนักที่สุดในชีวิตของยูซุฟ อัศศิดดีก คือการทดสอบในคุก

[4] ขณะที่ยูซุฟเข้าไปในคุก ได้มีคนรับใช้ในวัง 2 คนเข้าไปในคุกด้วย คือ คนทำขนมปังและคนเสิร์ฟน้ำโดยถูกกล่าวหาว่ามอมยาพิษในอาหาร

قَالَ لَا يَأْتِيكُمَا طَعَامٌ تُرْزَقَانِهِۦٓ إِلَّا نَبَّأْتُكُمَا بِتَأْوِيلِهِۦ قَبْلَ أَن يَأْتِيَكُمَا ۚ ذَٰلِكُمَا مِمَّا عَلَّمَنِى رَبِّىٓ ۚ إِنِّى تَرَكْتُ مِلَّةَ قَوْمٍ لَّا يُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَهُم بِٱلْـَٔاخِرَةِ هُمْ كَـٰفِرُونَ ﴿٣٧﴾

37. เขากล่าวว่า อาหารที่ท่านทั้งสองจะได้รับจะยังไม่มาถึงท่านทั้งสอง เว้นแต่ฉันจะบอกกับท่านทั้งสองเป็นการทำนายฝัน ก่อนที่มันจะมาถึงท่านทั้งสอง[1] นั่นแหละคือสิ่งที่พระเจ้าของฉันทรงสอนฉัน[2] แท้จริงฉันได้ละทิ้งแนวทางของกลุ่มชนผู้ไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และพวกเขาเป็นพวกที่ปฏิเสธศรัทธาต่อวันปรโลก

وَٱتَّبَعْتُ مِلَّةَ ءَابَآءِىٓ إِبْرَٰهِيمَ وَإِسْحَـٰقَ وَيَعْقُوبَ ۚ مَا كَانَ لَنَآ أَن نُّشْرِكَ بِٱللَّهِ مِن شَىْءٍ ۚ ذَٰلِكَ مِن فَضْلِ ٱللَّهِ عَلَيْنَا وَعَلَى ٱلنَّاسِ وَلَـٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٣٨﴾

38. และฉันได้ดำเนินตามแนวทางของบรรพบุรุษของฉัน คือ อิบรอฮีมและอิสฮากและยะอฺกูบ[3] ไม่เป็นการบังควรแก่เราที่จะตั้งภาคีด้วยสิ่งใดต่ออัลลอฮฺ นั่นคือจากความโปรดปรานของอัลลอฮฺแก่เราและแก่มนุษยชาติ[4] แต่ส่วนใหญ่ของมนุษย์ไม่ขอบคุณ

يَـٰصَـٰحِبَىِ ٱلسِّجْنِ ءَأَرْبَابٌ مُّتَفَرِّقُونَ خَيْرٌ أَمِ ٱللَّهُ ٱلْوَٰحِدُ ٱلْقَهَّارُ ﴿٣٩﴾

39. โอ้ เพื่อนร่วมคุกทั้งสองของฉันเอ๋ย พระเจ้าหลายองค์ดีกว่า หรือว่าอัลลอฮฺเอกองค์ผู้ทรงอานุภาพ

---

[1] ยูซุฟได้บอกชายหนุ่มทั้งสองถึงสิ่งที่เป็นปาฏิหาริย์ เช่น ความรู้ของเขาเกี่ยวกับสิ่งพ้นญาณวิสัย ทั้งนี้เพื่อเชิญชวนหนุ่มทั้งสองไปสู่การศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา

[2] การบอกข่าวถึงสิ่งพ้นญาณวิสัยมิใช่เป็นการทำนายหรือเดา แต่ทว่าเป็นการดลใจหรือเป็นวะฮียฺจากอัลลอฮฺ ตะอาลา

[3] เราปฏิบัติตามศาสนาของบรรดานะบี มิใช่ศาสนาของพวกตั้งภาคีและพวกหลงทาง จุดมุ่งหมายก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าเขาสืบเชื้อสายมาจากตระกูลของนะบี เพื่อให้ชายหนุ่มทั้งสองรับฟังและเชื่อถือคำพูดของเขา

[4] การศรัทธาและการให้ความเป็นเอกภาพแด่อัลลอฮฺนั้น เป็นความโปรดปรานที่อัลลอฮฺให้แก่เรา โดยให้เกียรติแก่เราด้วยการตั้งให้เป็นรอซูล และเป็นความโปรดปรานแก่มนุษยชาติด้วยการส่งบรรดารอซูลมาแนะนำสั่งสอนสู่แนวทางที่ถูกต้องและเที่ยงธรรม

46. ยูซุฟผู้ซื่อสัตย์เอ๋ย จงอธิบายแก่เราเรื่องวัวตัวเมียอ้วนเจ็ดตัวถูกวัวผอมเจ็ดตัวกินมัน และรวงข้าวเขียวเจ็ดรวงถูกรวง ข้าวแห้งเจ็ดรวงรัดกินมัน หวังว่าฉันจะกลับไปหามวลชน[1] เพื่อพวกเขาจะได้รู้เรื่อง

يُوسُفُ أَيُّهَا ٱلصِّدِّيقُ أَفْتِنَا فِي سَبْعِ بَقَرَٰتٍ
سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعٌ عِجَافٌ وَسَبْعِ
سُنۢبُلَٰتٍ خُضْرٍ وَأُخَرَ يَابِسَٰتٍ لَّعَلِّيٓ أَرْجِعُ
إِلَى ٱلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٤٦﴾

47. เขากล่าวว่า พวกท่านจะเพาะปลูก 7 ปีต่อเนื่องกัน สิ่งที่พวกท่านเก็บเกี่ยวได้จงปล่อยมันไว้ในรวงของมัน[2] เว้นแต่ส่วนน้อยที่ท่านจะกินมัน

قَالَ تَزْرَعُونَ سَبْعَ سِنِينَ دَأَبًا فَمَا حَصَدتُّمْ فَذَرُوهُ
فِي سُنۢبُلِهِۦٓ إِلَّا قَلِيلًا مِّمَّا تَأْكُلُونَ ﴿٤٧﴾

48. หลังจากนั้น 7 ปีแห่งความแร้นแค้นจะติดตามมา มันจะกินสิ่งที่พวกท่านสะสมไว้สำหรับมัน[3] นอกจากส่วนน้อยที่พวกท่านจะเก็บไว้ทำพันธุ์

ثُمَّ يَأْتِي مِنۢ بَعْدِ ذَٰلِكَ سَبْعٌ شِدَادٌ يَأْكُلْنَ
مَا قَدَّمْتُمْ لَهُنَّ إِلَّا قَلِيلًا مِّمَّا تُحْصِنُونَ ﴿٤٨﴾

49. หลังจากนั้นปีที่มวลชนจะได้รับฝนติดตามมา และในปีนั้นพวกเขาจะได้คั้นองุ่น[4]

ثُمَّ يَأْتِي مِنۢ بَعْدِ ذَٰلِكَ عَامٌ فِيهِ يُغَاثُ ٱلنَّاسُ وَفِيهِ
يَعْصِرُونَ ﴿٤٩﴾

50. และกษัตริย์ตรัสว่า จงนำเขามาหาฉันซิ เมื่อคนนำข่าวมาหาเขา เขากล่าวว่า จงกลับไปยังนายของท่าน แล้วถามพระองค์ถึงเรื่องของ

وَقَالَ ٱلْمَلِكُ ٱئْتُونِي بِهِۦ فَلَمَّا جَآءَهُ ٱلرَّسُولُ قَالَ ٱرْجِعْ
إِلَىٰ رَبِّكَ فَسْـَٔلْهُ مَا بَالُ ٱلنِّسْوَةِ ٱلَّٰتِي قَطَّعْنَ

---

[1] อิมามอัลฟัดรุกล่าวว่า : ที่กล่าวว่า หวังว่าฉันจะกลับไปหามวลชน เพราะเห็นว่าบรรดาผู้ทำนายฝันไม่สามารถจะตอบคำทำนายนี้ได้ ด้วยเหตุนี้เขาจึงกล่าวว่า หวังว่าฉันจะกลับไปหามวลชน

[2] ที่ว่า จงปล่อยมันไว้ในรวงของมัน ก็เพื่อมิให้หนอนกัดกิน

[3] พวกท่านจงกินสิ่งที่พวกท่านได้อดออมเอาไว้เมื่อยามที่อุดมสมบูรณ์

[4] หลังจากปีแห้งแล้ง ปีแห่งความอุดมสมบูรณ์ก็จะติดตามมา จะมีฝนตกชุก ประชาชนจะปลูกข้าวและผลไม้อื่น ๆ

أَيْدِيَهُنَّ ۚ إِنَّ رَبِّي بِكَيْدِهِنَّ عَلِيمٌ ﴿٥٠﴾

พวกผู้หญิงที่เฉือนมือของนาง แท้จริงพระเจ้าของฉันทรงรอบรู้ถึงอุบายของนางเหล่านั้น[1]

قَالَ مَا خَطْبُكُنَّ إِذْ رَاوَدتُّنَّ يُوسُفَ عَن نَّفْسِهِ ۚ قُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا عَلِمْنَا عَلَيْهِ مِن سُوٓءٍ ۚ قَالَتِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ الْـَٔانَ حَصْحَصَ الْحَقُّ أَنَا رَاوَدتُّهُۥ عَن نَّفْسِهِۦ وَإِنَّهُۥ لَمِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٥١﴾

51. กษัตริย์ตรัสว่า เรื่องราวของพวกเธอเป็นเช่นไร เมื่อพวกเธอยั่วยวนยูซุฟ พวกนางกล่าวว่า ขออัลลอฮฺทรงคุ้มครอง เราไม่รู้มาก่อนเลยว่าเขาทำชั่ว ภริยาของผู้ว่าฯ กล่าวว่า บัดนี้ความจริงได้ปรากฏขึ้นแล้ว ฉันได้ยั่วยวนเขา และแท้จริงเขาคือผู้หนึ่งในหมู่ผู้สัตย์จริงอย่างแน่นอน[2]

ذَٰلِكَ لِيَعْلَمَ أَنِّي لَمْ أَخُنْهُ بِالْغَيْبِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي كَيْدَ الْخَائِنِينَ ﴿٥٢﴾

52. ทั้งนี้เพื่อให้เขารู้ว่า แท้จริงฉันมิได้ทรยศต่อเขาโดยลับหลัง และแท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงชี้แนะแนวการวางแผนของพวกทรยศ[3]

۞ وَمَا أُبَرِّئُ نَفْسِي ۚ إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوٓءِ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّي ۚ إِنَّ رَبِّي غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٥٣﴾

53. และฉันไม่อาจชำระจิตใจของฉันให้สะอาดบริสุทธิ์ได้ แท้จริงจิตใจนั้นถูกครอบงำไว้ด้วยความชั่ว นอกจากที่พระเจ้าของฉันทรงเมตตา

---

[1] ยูซุฟให้คนนำข่าวกลับไปถามนายของเขาถึงเรื่องของพวกผู้หญิงที่เฉือนมือของพวกนางว่า เขารู้เรื่องของพวกนางบ้างไหม เขารู้หรือไม่ว่าทำไมฉันถูกขังอยู่ในคุก และฉันถูกข่มเหงเพราะพวกนาง ยูซุฟปฏิเสธที่จะออกจากคุกจนกว่าจะพิสูจน์ให้เป็นที่แจ้งชัดจากข้อกล่าวหานั้น และให้มวลชนได้ทราบว่าเขาถูกขังโดยไม่มีความผิด

[2] การรับสารภาพของพวกผู้หญิงที่ถูกเชิญไปในงานเลี้ยง ซึ่งพวกนางได้เฉือนมือของพวกนางเมื่อได้เห็นความงามของยูซุฟ และการรับสารภาพของภริยาผู้ว่าฯ ย่อมเป็นสักขีพยานให้ประจักษ์ถึงความบริสุทธิ์ของยูซุฟ

[3] การที่ยูซุฟได้ส่งคนนำข่าวกลับไป จนเป็นที่ประจักษ์ถึงความบริสุทธิ์ของเขา ก็เพื่อให้ผู้ว่าฯ ได้ทราบด้วยว่า เขามิได้ทรยศในภริยาของผู้ว่าฯ เมื่อเขาอยู่ลับหลัง

แท้จริงพระเจ้าของฉันเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ

وَقَالَ ٱلْمَلِكُ ٱئْتُونِى بِهِۦٓ أَسْتَخْلِصْهُ لِنَفْسِى ۖ فَلَمَّا
كَلَّمَهُۥ قَالَ إِنَّكَ ٱلْيَوْمَ لَدَيْنَا مَكِينٌ أَمِينٌ ﴿٥٤﴾

54. และกษัตริย์ตรัสว่า จงนำเขามาหาฉันซิ ฉันจะแต่งตั้งเขาให้เป็นผู้ใกล้ชิดของฉัน เมื่อยูซุฟได้สนทนากับพระองค์แล้ว พระองค์ตรัสว่า แท้จริงท่านอยู่ต่อหน้าเราวันนี้ เป็นผู้มีตำแหน่งสูงเป็นที่ไว้วางใจ[1]

قَالَ ٱجْعَلْنِى عَلَىٰ خَزَآئِنِ ٱلْأَرْضِ ۖ إِنِّى حَفِيظٌ
عَلِيمٌ ﴿٥٥﴾

55. เขากล่าวว่า ได้โปรดแต่งตั้งฉันให้ควบคุมการคลังของประเทศ แท้จริงฉันเป็นผู้ซื่อสัตย์ ผู้รู้[2]

وَكَذَٰلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِى ٱلْأَرْضِ يَتَبَوَّأُ مِنْهَا
حَيْثُ يَشَآءُ ۚ نُصِيبُ بِرَحْمَتِنَا مَن نَّشَآءُ ۖ
وَلَا نُضِيعُ أَجْرَ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٥٦﴾

56. และเช่นนั้นแหละ เราได้ให้ยูซุฟมีอำนาจในแผ่นดิน[3] เขาจะพำนักอยู่ที่ใดได้ตามต้องการ เราให้ความเมตตาของเราแก่ผู้ที่เราประสงค์ และเราจะมิให้รางวัลของบรรดาผู้ทำความดีสูญหาย

وَلَأَجْرُ ٱلْءَاخِرَةِ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ ءَامَنُوا۟
وَكَانُوا۟ يَتَّقُونَ ﴿٥٧﴾

57. และแน่นอน รางวัลในวันปรโลกนั้นดียิ่งสำหรับบรรดาผู้ศรัทธาและพวกเขายำเกรง

---

[1] เมื่อยูซุฟได้ถูกนำเข้าเฝ้าและได้สนทนากับกษัตริย์นั้น พระองค์สังเกตเห็นความดีงาม สติปัญญาอันเฉียบแหลม และปฏิภาณในการสนทนาปราศรัยของเขา พระองค์จึงตรัสดังกล่าว

[2] การที่ยูซุฟขอให้แต่งตั้งเขาทำหน้าที่การคลังของประเทศ ก็เพื่อจะรักษาไว้ซึ่งความยุติธรรม สัจธรรม และความดีงาม มิใช่เพื่อปลดเปลื้องมลทินตามข้อกล่าวหา และเพื่อพิสูจน์ถึงความรู้ความสามารถของเขาเกี่ยวกับการคลัง

[3] อัลลอฮฺ ตะอาลา ได้ให้ยูซุฟได้รับเกียรติและมีอำนาจในแผ่นดินอียิปต์ หลังจากถูกขังอยู่ในคุกและได้รับเคราะห์กรรมหลายครั้ง

وَجَآءَ إِخْوَةُ يُوسُفَ فَدَخَلُواْ عَلَيْهِ فَعَرَفَهُمْ وَهُمْ لَهُۥ مُنكِرُونَ ﴿٥٨﴾

58. และพี่น้องของยูซุฟได้มา แล้วเข้าไปหาเขา ยูซุฟจำพวกเขาได้ แต่พวกเขาจำยูซุฟไม่ได้[1]

وَلَمَّا جَهَّزَهُم بِجَهَازِهِمْ قَالَ ٱئْتُونِى بِأَخٍ لَّكُم مِّنْ أَبِيكُمْ ۚ أَلَا تَرَوْنَ أَنِّىٓ أُوفِى ٱلْكَيْلَ وَأَنَا۠ خَيْرُ ٱلْمُنزِلِينَ ﴿٥٩﴾

59. และเมื่อเขาได้จัดเตรียมให้แก่พวกเขา ซึ่งสะเบียงอาหารของพวกเขาแล้ว เขากล่าวว่า จงนำน้องชายของพวกท่านจากพ่อของพวกท่านมาหาฉันด้วย พวกท่านไม่เห็นหรือว่าแท้จริงฉันได้ตวงให้อย่างครบถ้วน และฉันนั้นดียิ่งในหมู่ผู้ให้การต้อนรับ

فَإِن لَّمْ تَأْتُونِى بِهِۦ فَلَا كَيْلَ لَكُمْ عِندِى وَلَا تَقْرَبُونِ ﴿٦٠﴾

60. หากพวกท่านไม่นำเขามาหาฉัน จะไม่มีการตวงจากฉันให้พวกท่านอีก และพวกท่านอย่าเข้ามาใกล้ฉัน[2]

قَالُواْ سَنُرَٰوِدُ عَنْهُ أَبَاهُ وَإِنَّا لَفَٰعِلُونَ ﴿٦١﴾

61. พวกเขากล่าวว่า เราจะเกลี้ยกล่อมบิดาของเขาให้เขาออกมา และแท้จริงเราจะทำได้อย่างแน่นอน

---

[1] พี่น้องของยูซุฟจำเขาไม่ได้เพราะความภูมิฐานแห่งอำนาจ และระยะเวลาอันยาวนานที่จากกัน ตลอดจนรูปร่างก็เปลี่ยนแปลง อิบนุอับบาสกล่าวว่า ระยะเวลาระหว่างที่ถูกโยนลงไปในบ่อลึกกับการเข้าพบยูซุฟครั้งนี้นานถึง 22 ปี ดังนั้นพวกเขาจึงจำยูซุฟไม่ได้ สาเหตุที่พวกเขามาครั้งนี้ก็เพราะพวกเขาประสบความอดอยากในดินแดนที่พวกเขาพำนักอยู่ เนื่องจากความแห้งแล้งได้ปกคลุมไปทั่วประเทศ พวกเขาได้เดินทางไปอียิปต์เพื่อซื้ออาหารที่ยูซุฟได้กักตุนเอาไว้ เมื่อพวกเขาเข้าไปหายูซุฟ ๆ แสร้งถามว่า อะไรทำให้พวกท่านเข้ามาในแผ่นดินของฉัน พวกเขาตอบว่า เรามาเพื่อรับการปันส่วนอาหาร เขากล่าวต่อไปว่า พวกท่านคงจะเป็นสายลับกระมัง พวกเขากล่าวว่าเราขอความคุ้มครองด้วยอัลลอฮฺ เขาถามอีกว่า ดังนั้นพวกท่านมาจากไหน พวกเขาตอบว่า เรามาจากเมืองกันอาน พ่อของเราคือยะอฺกูบนะบีของอัลลอฮฺ เขาถามอีกว่า เขามีบุตรอีกไหมนอกจากพวกท่านแล้ว พวกเขาตอบว่า มีเรามีด้วยกัน 12 คน น้องคนเล็กของเราได้สูญหายไปซึ่งเขาเป็นที่รักยิ่งของพ่อของเรา เหลือน้องอีกคนหนึ่งอยู่กับพ่อแล้วพวกเรา 10 คนได้มาที่นี่ ยูซุฟได้สั่งให้คนรับใช้จัดที่พักให้พวกเขาอย่างสมเกียรติ

[2] จงนำน้องของท่านที่ชื่อบินยามีนมาหาฉัน เพื่อฉันจะได้เชื่อพวกท่าน

وَقَالَ لِفِتْيَٰنِهِ ٱجْعَلُوا۟ بِضَٰعَتَهُمْ فِى رِحَالِهِمْ لَعَلَّهُمْ
يَعْرِفُونَهَآ إِذَا ٱنقَلَبُوٓا۟ إِلَىٰٓ أَهْلِهِمْ
لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٦٢﴾

62. และเขากล่าวแก่พวกคนใช้ของเขาว่า จงใส่เงินของพวกเขาไว้ในย่ามของพวกเขา หวังว่าพวกเขาคงจำมันได้ เมื่อพวกเขากลับไปหาครอบครัวของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้กลับมาอีก[1]

فَلَمَّا رَجَعُوٓا۟ إِلَىٰٓ أَبِيهِمْ قَالُوا۟ يَٰٓأَبَانَا مُنِعَ مِنَّا
ٱلْكَيْلُ فَأَرْسِلْ مَعَنَآ أَخَانَا نَكْتَلْ
وَإِنَّا لَهُۥ لَحَٰفِظُونَ ﴿٦٣﴾

63. เมื่อพวกเขากลับไปหาพ่อของพวกเขา พวกเขากล่าวว่า โอ้พ่อของเรา การตวงถูกห้ามแก่เรา จงส่งน้องของเราไปกับเราเพื่อเราจะได้ส่วนตวง และแท้จริงเราจะเป็นผู้คุ้มกันเขา[2]

قَالَ هَلْ ءَامَنُكُمْ عَلَيْهِ إِلَّا كَمَآ أَمِنتُكُمْ
عَلَىٰٓ أَخِيهِ مِن قَبْلُ فَٱللَّهُ خَيْرٌ حَٰفِظًا
وَهُوَ أَرْحَمُ ٱلرَّٰحِمِينَ ﴿٦٤﴾

64. เขา (ยะอฺกูบ) กล่าวว่า ฉันจะไม่ไว้ใจพวกเจ้าที่มีต่อเขาอีก นอกจากว่าเช่นกับที่ฉันได้ไว้ใจพวกเจ้าที่มีต่อพี่ของเขาเมื่อก่อนนี้ ดังนั้นอัลลอฮฺทรงเป็นผู้คุ้มกันที่ดียิ่ง และพระองค์เท่านั้นทรงเมตตายิ่งในหมู่ผู้เมตตาทั้งหลาย[3]

وَلَمَّا فَتَحُوا۟ مَتَٰعَهُمْ وَجَدُوا۟ بِضَٰعَتَهُمْ رُدَّتْ
إِلَيْهِمْ قَالُوا۟ يَٰٓأَبَانَا مَا نَبْغِى هَٰذِهِۦ بِضَٰعَتُنَا
رُدَّتْ إِلَيْنَا وَنَمِيرُ أَهْلَنَا وَنَحْفَظُ أَخَانَا وَنَزْدَادُ
كَيْلَ بَعِيرٍ ذَٰلِكَ كَيْلٌ يَسِيرٌ ﴿٦٥﴾

65. และเมื่อพวกเขาเปิดย่ามสะเบียงของพวกเขา ก็เห็นเงินของพวกเขาถูกคืนกลับมายังพวกเขาด้วย พวกเขาจึงกล่าวว่า โอ้พ่อของเรา เราต้องการอะไรอีกเล่า นี่เงินของเราถูกคืนกลับมายังเรา แล้วเรายังได้นำสะเบียงมายังครอบครัว

---

[1] ทั้งนี้เป็นที่ทราบกันดีว่า ในศาสนบัญญัติของพวกเขานั้น จะต้องคืนเงินค่าสินค้าหรือค่าตอบแทนที่ส่งกลับคืนมา เพราะพวกเขาจะไม่กินของหะรอมเป็นอันขาด ดังนั้นพวกเขาจะต้องกลับมาอีกเป็นแน่

[2] พวกเขาได้พูดกับพ่อของพวกเขาก่อนที่จะเปิดย่ามตรวจดูว่า พวกเราจะถูกห้ามตวงในอนาคต หากเราไม่นำน้องชายของเราไป เพราะกษัตริย์อียิปต์หาว่าพวกเราเป็นสายลับ เราจึงเล่าเรื่องของเราให้ฟังเขาได้ขอดูตัวน้องของเราเพื่อพิสูจน์ความจริง

[3] ยะอฺกูบไม่เชื่อคำพูดของลูก ๆ ของเขา เพราะเขาเคยประสบมาแล้วกับคำรับรองที่ได้เคยให้ไว้กับลูกชายคนโปรดของเขาคือยูซุฟ แต่แล้วคำรับรองนั้นก็ไม่เป็นผล เขาจึงกล่าวว่า อัลลอฮฺทรงเป็นผู้คุ้มกันที่ดียิ่ง

ของเราอีก และเราจะคุ้มกันน้องของเรา และเราจะได้เพิ่มการตวงอีกหนึ่งตัวลา นั่นเป็นการตวงที่ง่าย[1]

قَالَ لَنْ أُرْسِلَهُ مَعَكُمْ حَتَّىٰ تُؤْتُونِ مَوْثِقًا مِّنَ اللَّهِ لَتَأْتُنَّنِي بِهِ إِلَّا أَن يُحَاطَ بِكُمْ فَلَمَّا آتَوْهُ مَوْثِقَهُمْ قَالَ اللَّهُ عَلَىٰ مَا نَقُولُ وَكِيلٌ ﴿٦٦﴾

66. เขา (ยะอฺกูบ) กล่าวว่า ฉันจะไม่ส่งเขาไปกับพวกเจ้า จนกว่าพวกเจ้าจะนำสัญญาจากอัลลอฮฺให้แก่ฉันเสียก่อนว่า พวกเจ้าจะนำเขากลับมาอย่างแน่นอน เว้นแต่พวกเจ้าจะถูกปิดล้อม[2] เมื่อพวกเขาได้ให้สัญญาของพวกเขาแก่เขาแล้ว (ยะอฺกูบ) กล่าวว่า อัลลอฮฺทรงเป็นพยานต่อสิ่งที่เราสัญญาไว้

وَقَالَ يَا بَنِيَّ لَا تَدْخُلُوا مِن بَابٍ وَاحِدٍ وَادْخُلُوا مِنْ أَبْوَابٍ مُّتَفَرِّقَةٍ وَمَا أُغْنِي عَنكُم مِّنَ اللَّهِ مِن شَيْءٍ إِنِ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَعَلَيْهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿٦٧﴾

67. และเขากล่าวว่า โอ้ลูกเอ๋ย พวกเจ้าอย่าเข้าเมืองทางเดียวกัน แต่พวกเจ้าจงเข้าเมืองต่างทางกัน[3] และฉันไม่อาจให้ความคุ้มกันพวกเจ้าจากอัลลอฮฺได้[4] การตัดสินเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺ ฉันขอมอบการไว้ใจแด่พระองค์ และขอให้บรรดาผู้มอบการไว้วางใจจงไว้ใจแด่พระองค์

---

[1] มีรายงานว่า การปันส่วนที่กำหนดไว้นั้น คนหนึ่งจะได้อาหารเพียงการบรรทุกของลาตัวหนึ่งเท่านั้น แต่พวกเขาได้รับสะเบียงอาหารขนาดการบรรทุกของอูฐต่อหนึ่งคน

[2] เว้นแต่พวกเจ้าจะถูกปิดล้อมทุกด้าน ไม่สามารถเอาตัวรอดได้ และพวกเจ้าไม่มีช่องทางหรือทางออกใด ๆ ได้ มุญาฮิดกล่าวว่า เว้นแต่พวกเจ้าจะตายไปทั้งหมดนั่นแหละข้าจึงจะยอมรับข้อขัดข้องของพวกเจ้า

[3] นักตัฟซีรกล่าวว่า หากเข้าทางเดียวกัน เกรงว่าผู้คนจะพากันอิจฉา เพราะพวกเขามีความงามเป็นที่น่าเกรงขาม

[4] การจัดเตรียมของฉันไม่อาจป้องกันสิ่งที่อัลลอฮฺทรงลิขิตไว้กับพวกเจ้าได้

68. และเมื่อได้เข้าเมืองตามที่พ่อของพวกเขาได้สั่งไว้ ไม่มีสิ่งใดที่จะช่วยพวกเขาให้พ้นจากอัลลอฮฺได้[1] เว้นแต่ความต้องการในจิตใจของยะอฺกูบซึ่งเขาได้ปฏิบัติไป และแท้จริงเขาเป็นผู้มีความรู้ซึ่งเราได้สอนเขา[2] แต่ส่วนมากของมนุษย์ไม่รู้

وَلَمَّا دَخَلُوا۟ مِنْ حَيْثُ أَمَرَهُمْ أَبُوهُم مَّا كَانَ يُغْنِى عَنْهُم مِّنَ ٱللَّهِ مِن شَىْءٍ إِلَّا حَاجَةً فِى نَفْسِ يَعْقُوبَ قَضَىٰهَا ۚ وَإِنَّهُۥ لَذُو عِلْمٍ لِّمَا عَلَّمْنَـٰهُ وَلَـٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦٨﴾

69. และเมื่อพวกเขาได้เข้าไปหายูซุฟ เขารับน้องชายของเขาไปอยู่กับเขา เขากล่าวว่า แท้จริงฉันเป็นพี่ชายของเจ้า ดังนั้นเจ้าอย่าเสียใจในสิ่งที่พวกเขากระทำ[3]

وَلَمَّا دَخَلُوا۟ عَلَىٰ يُوسُفَ ءَاوَىٰٓ إِلَيْهِ أَخَاهُ ۖ قَالَ إِنِّىٓ أَنَا۠ أَخُوكَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٦٩﴾

70. เมื่อเขาได้จัดเตรียมสะเบียงอาหารของพวกเขาให้แก่พวกเขาแล้ว เขาได้ใส่ขันน้ำ[4] ลงในย่ามของน้องชายของเขา แล้วผู้ประกาศได้ประกาศว่า โอ้คณะเดินทางทั้งหลายเอ๋ย แท้จริงพวกท่านเป็นพวกขโมย[5]

فَلَمَّا جَهَّزَهُم بِجَهَازِهِمْ جَعَلَ ٱلسِّقَايَةَ فِى رَحْلِ أَخِيهِ ثُمَّ أَذَّنَ مُؤَذِّنٌ أَيَّتُهَا ٱلْعِيرُ إِنَّكُمْ لَسَـٰرِقُونَ ﴿٧٠﴾

---

[1] การเข้าเมืองของพวกเขาโดยแยกทางกันเข้า ก็ไม่อาจช่วยให้พวกเขาพ้นจากลิขิตของอัลลอฮฺได้

[2] โดยทางวะฮีย฿ นี่คือการสรรเสริญของอัลลอฮฺ ตะอาลา ที่มีต่อยะอฺกูบ

[3] นักตัฟซีรกล่าวว่า เมื่อพี่น้องของยูซุฟได้เข้าไปหาเขา ยูซุฟได้ให้เกียรติและต้อนรับอย่างดี โดยจัดให้พักห้องละสองคนเหลือบินยามีนอยู่คนเดียว เขาจึงกล่าวว่าคนนี้ไม่มีคู่ฉันจะอยู่กับเขา ยุซุฟได้กล่าวกับบินยามีนว่า ฉันคือยูซุฟพี่ชายของเจ้า เจ้าอย่าเสียใจในสิ่งที่พวกเขาได้ทำไป แล้วได้บอกให้เขาทราบว่าเขาจะทำอุบายให้บินยามีนอยู่กับเขา และสั่งให้เก็บไว้เป็นความลับ

[4] ขันน้ำทองประดับด้วยเพชร

[5] นักตัฟซีรกล่าวว่า เมื่อผู้ประกาศไปถึงพวกเขาแล้วกล่าวขึ้นว่า เรามิได้ให้เกียรติแก่พวกท่าน และต้อนรับพวกท่านอย่างดีหรือ และเรามิได้ตวงให้พวกท่านอย่างครบถ้วนหรือ และเราได้ปฏิบัติต่อพวกท่านในสิ่งที่เรามิได้ปฏิบัติต่อผู้อื่นมิใช่หรือ พวกเขากล่าวว่า ใช่ ถูกต้องแล้ว มีอะไรเกิดขึ้นหรือ ผู้ประกาศกล่าวว่า ขันน้ำของกษัตริย์ได้หายไป และเราจะไม่สงสัยใครนอกจากพวกท่าน

قَالُوا۟ وَأَقْبَلُوا۟ عَلَيْهِم مَّاذَا تَفْقِدُونَ ٧١

71. พวกเขากล่าวพลางหันไปทางพวกเขา (ผู้ประกาศ) ว่า มีอะไรหายไปจากพวกท่าน[1]

قَالُوا۟ نَفْقِدُ صُوَاعَ ٱلْمَلِكِ وَلِمَن جَآءَ بِهِۦ حِمْلُ
بَعِيرٍ وَأَنَا۠ بِهِۦ زَعِيمٌ ٧٢

72. พวกเขากล่าวว่า ขันน้ำของกษัตริย์หายไปจากเรา และผู้ใดนำมันมาคืนเขาจะได้รับเสบียงเป็นรางวัลหนึ่งตัวลา และฉันเป็นผู้รับรอง

قَالُوا۟ تَٱللَّهِ لَقَدْ عَلِمْتُم مَّا جِئْنَا لِنُفْسِدَ
فِى ٱلْأَرْضِ وَمَا كُنَّا سَٰرِقِينَ ٧٣

73. พวกเขากล่าวว่า ขอสาบานต่ออัลลอฮฺโดยแน่นอนพวกท่านทราบดีว่า เรามิได้มาที่นี่เพื่อทำความเสียหายในแผ่นดิน และเราก็มิใช่พวกขโมย[2]

قَالُوا۟ فَمَا جَزَٰٓؤُهُۥٓ إِن كُنتُمْ كَٰذِبِينَ ٧٤

74. พวกเขากล่าวว่า ถ้าเช่นนั้นโทษของมันจะเป็นเช่นใด หากพวกท่านเป็นผู้กล่าวเท็จ[3]

قَالُوا۟ جَزَٰٓؤُهُۥ مَن وُجِدَ فِى رَحْلِهِۦ فَهُوَ جَزَٰٓؤُهُۥ ۚ كَذَٰلِكَ
نَجْزِى ٱلظَّٰلِمِينَ ٧٥

75. พวกเขากล่าวว่า โทษของมันคือ ผู้ใดถูกค้นพบในย่ามของเขา ดังนั้นเขาก็รับโทษของมัน[4] เช่นนั้นแหละเราลงโทษบรรดาผู้อธรรม

فَبَدَأَ بِأَوْعِيَتِهِمْ قَبْلَ وِعَآءِ أَخِيهِ ثُمَّ ٱسْتَخْرَجَهَا
مِن وِعَآءِ أَخِيهِ ۚ كَذَٰلِكَ كِدْنَا لِيُوسُفَ ۖ مَا كَانَ
لِيَأْخُذَ أَخَاهُ فِى دِينِ ٱلْمَلِكِ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ ۚ

76. ดังนั้น เขาได้เริ่มค้นในย่ามของพวกเขาก่อนย่ามของน้องชายของเขา แล้วเขาก็ได้เอามันออกมาจากย่ามของน้องชายของเขา เช่นนั้นแหละเราได้ให้ยูซุฟใช้กลอุบาย เขาจะเอา

[1] แทนที่จะใช้คำว่า เราขโมยอะไร แต่ใช้คำว่า มีอะไรหายไปจากพวกท่าน ทั้งนี้เป็นการรักษามารยาทอันดีงาม

[2] คำสาบานมีความหมายไปในทางประหลาดใจ และเราไม่เคยเป็นผู้ถูกกล่าวหาว่าลักขโมยมาก่อนเลย เพราะเราเป็นลูกหลานของบรรดานะบี เราจะไม่กระทำสิ่งที่น่าเกลียดเช่นนี้เลย

[3] ถ้าเช่นนั้นโทษของผู้ขโมยในศาสนาของพวกท่านเป็นอย่างไร หากพวกท่านเป็นผู้กล่าวเท็จในการอ้างเพื่อที่จะให้พ้นโทษ

[4] การได้รับโทษคือ ผู้นั้นตกเป็นทาสของผู้ที่ถูกขโมยของมาจากเขา ที่กล่าวมานี้เป็นบทลงโทษในศาสนาของนะบียะอฺกูบและได้ถูกลบล้างด้วยการตัดมือในศาสนาอิสลาม

نَرۡفَعُ دَرَجَٰتٖ مَّن نَّشَآءُۗ وَفَوۡقَ كُلِّ
ذِي عِلۡمٍ عَلِيمٞ ﴿٧٦﴾

น้องชายของเขาไว้ไม่ได้ในศาสนาของกษัตริย์[1] นอกจากว่าอัลลอฮฺจะทรงประสงค์ เราจะเชิดชูฐานะหลายชั้นแก่ผู้ที่เราประสงค์ และเหนือทุก ๆ ผู้ที่มีความรู้คือผู้ทรงรอบรู้[2]

۞ قَالُوٓاْ إِن يَسۡرِقۡ فَقَدۡ سَرَقَ أَخٞ لَّهُۥ
مِن قَبۡلُۚ فَأَسَرَّهَا يُوسُفُ فِي نَفۡسِهِۦ
وَلَمۡ يُبۡدِهَا لَهُمۡۚ قَالَ أَنتُمۡ شَرّٞ مَّكَانٗاۖ
وَٱللَّهُ أَعۡلَمُ بِمَا تَصِفُونَ ﴿٧٧﴾

77. พวกเขากล่าวว่า หากเขาขโมย แน่นอนพี่ชายของเขาก็ได้ขโมยมาก่อน แต่ยูซุฟได้ซ่อนความรู้สึกไว้ในใจของเขา และไม่เปิดเผยมันแก่พวกเขา เขากล่าวว่า พวกท่านมีสถานะที่เลวมาก[3] และอัลลอฮฺทรงรอบรู้ดียิ่งที่พวกท่านกล่าวหา

قَالُواْ يَٰٓأَيُّهَا ٱلۡعَزِيزُ إِنَّ لَهُۥٓ أَبٗا شَيۡخٗا كَبِيرٗا فَخُذۡ
أَحَدَنَا مَكَانَهُۥٓۖ إِنَّا نَرَىٰكَ مِنَ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿٧٨﴾

78. พวกเขากล่าวว่า โอ้ท่านผู้ว่าฯ เขามีพ่อที่แก่ชรามากแล้ว ขอได้โปรดเอาคนหนึ่งในพวกเราไว้แทนเขา[4] แท้จริงเราเห็นว่าท่านนั้นอยู่ในหมู่ผู้ทำความดี

قَالَ مَعَاذَ ٱللَّهِ أَن نَّأۡخُذَ إِلَّا مَن وَجَدۡنَا مَتَٰعَنَا
عِندَهُۥٓ إِنَّآ إِذٗا لَّظَٰلِمُونَ ﴿٧٩﴾

79. เขากล่าวว่า เราขอความคุ้มครองด้วยอัลลอฮฺ ที่เราจะเอาคนอื่น นอกจากผู้ที่เราพบทรัพย์สินของเราอยู่ที่เขา[5] ดังนั้น แท้จริงเราก็เป็นผู้อธรรมอย่างแน่นอน

---

[1] ทั้งนี้เพราะการลงโทษขโมยในศาสนาของกษัตริย์อียิปต์นั้นคือ จะถูกเฆี่ยนและปรับ 2 เท่าของราคาของที่เขาขโมย

[2] คือเหนือทุก ๆ ผู้ที่มีความรู้มากกว่า จนกระทั่งไปถึงผู้ทรงรอบรู้คือพระผู้เป็นเจ้าแห่งสากลโลก

[3] โดยที่พวกท่านขโมยน้องชายของพวกท่านจากพ่อของพวกท่าน แล้วพวกท่านก็เริ่มกล่าวเท็จแก่ผู้ปราศจากมลทิน ยูซุฟกล่าวเช่นนี้อยู่ในใจของเขา

[4] เพราะพวกเรามิใช่ลูกคนโปรดของพ่อของเรา

[5] อัลอะลูซีย์กล่าวว่า ในสำนวนของยูซุฟที่ว่า ผู้ที่เราพบทรัพย์สินของเราอยู่ที่เขาแทนผู้ที่ขโมยนั้น ก็เพื่อเป็นการพิสูจน์ข้อเท็จจริงและระวังการกล่าวเท็จ

فَلَمَّا ٱسْتَيْـَٔسُوا۟ مِنْهُ خَلَصُوا۟ نَجِيًّا ۖ قَالَ
كَبِيرُهُمْ أَلَمْ تَعْلَمُوٓا۟ أَنَّ أَبَاكُمْ قَدْ أَخَذَ
عَلَيْكُم مَّوْثِقًا مِّنَ ٱللَّهِ وَمِن قَبْلُ مَا فَرَّطتُمْ
فِى يُوسُفَ ۖ فَلَنْ أَبْرَحَ ٱلْأَرْضَ حَتَّىٰ يَأْذَنَ لِىٓ أَبِىٓ
أَوْ يَحْكُمَ ٱللَّهُ لِى ۖ وَهُوَ خَيْرُ ٱلْحَٰكِمِينَ ﴿٨٠﴾

80. ดังนั้น เมื่อพวกเขาหมดอาลัยจากเขา พวกเขาก็หันหน้าเข้าปรึกษากันตามลำพัง พี่คนโตของพวกเขากล่าวว่า พวกท่านไม่รู้ดอกหรือว่า พ่อของพวกท่านได้เอาสัญญาอย่างมั่นคงจากอัลลอฮฺแก่พวกท่าน และก่อนนี้พวกท่านก็ได้ทำผิดพลาดในเรื่องของยูซุฟ[1] มาแล้ว ฉันจะไม่ออกจากดินแดนนี้จนกว่าพ่อของฉันจะอนุญาตแก่ฉันหรืออัลลอฮฺจะทรงตัดสินแก่ฉัน และพระองค์ทรงเป็นผู้ตัดสินที่ดียิ่ง

ٱرْجِعُوٓا۟ إِلَىٰٓ أَبِيكُمْ فَقُولُوا۟ يَٰٓأَبَانَآ إِنَّ ٱبْنَكَ
سَرَقَ وَمَا شَهِدْنَآ إِلَّا بِمَا عَلِمْنَا وَمَا كُنَّا
لِلْغَيْبِ حَٰفِظِينَ ﴿٨١﴾

81. พวกท่านจงกลับไปยังพ่อของพวกท่านแล้วกล่าวว่า โอ้คุณพ่อของเรา แท้จริงลูกของท่านขโมย และเราไม่เป็นพยานเว้นแต่ในสิ่งที่เรารู้ และเรามิใช่ผู้เก็บความลับ[2]

وَسْـَٔلِ ٱلْقَرْيَةَ ٱلَّتِى كُنَّا فِيهَا وَٱلْعِيرَ ٱلَّتِىٓ أَقْبَلْنَا
فِيهَا ۖ وَإِنَّا لَصَٰدِقُونَ ﴿٨٢﴾

82. และจงถามชาวเมืองซึ่งเราพำนักอยู่ในนั้น และกองคาราวานซึ่งเราเดินทางร่วมมากับมัน และแท้จริงเรานั้นเป็นผู้สัตย์จริงอย่างแน่นอน[3]

قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنفُسُكُمْ أَمْرًا ۖ فَصَبْرٌ جَمِيلٌ ۖ
عَسَى ٱللَّهُ أَن يَأْتِيَنِى بِهِمْ جَمِيعًا ۚ إِنَّهُۥ هُوَ
ٱلْعَلِيمُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٨٣﴾

83. เขากล่าวว่า แต่ว่าจิตใจของพวกเจ้าได้ตกแต่งเรื่องขึ้นเพื่อพวกเจ้า ดังนั้นการอดทนเป็นสิ่งที่ดี หวังว่าอัลลอฮฺจะทรงนำพวกเขาทั้งหมดมาหาฉัน[4] แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ

---

[1] ก่อนหน้านี้พวกท่านมิได้รำลึกบ้างหรือถึงการทำผิดของพวกท่านต่อยูซุฟ แล้วพวกท่านจะกลับไปหาพ่อในสภาพอย่างไร

[2] เราจะไม่เป็นพยานเว้นแต่ในสิ่งที่เรารู้และเรามั่นใจ เพราะเราเห็นขันของกษัตริย์อยู่ในย่ามของเขา และเราก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเขาจะขโมย เมื่อเราให้สัญญากับท่าน

[3] เราเป็นผู้สัตย์จริงในสิ่งที่เราบอกกับท่านเกี่ยวกับเรื่องของเขา

[4] หวังว่าอัลลอฮฺคงจะรวมพวกเขาทั้งหมดในที่เดียวกัน และจะทำให้ฉันชื่นชมด้วยการเห็นพวกเขาทั้งหมด

وَتَوَلَّىٰ عَنْهُمْ وَقَالَ يَٰٓأَسَفَىٰ عَلَىٰ يُوسُفَ وَٱبْيَضَّتْ
عَيْنَاهُ مِنَ ٱلْحُزْنِ فَهُوَ كَظِيمٌ ٨٤

84. และเขาผินหลังให้พวกเขา[1] และกล่าวว่า โอ้อนิจจา ยูซุฟเอ๋ย[2] และตาทั้งสองข้างของเขามัวเนื่องจากความเศร้าโศก[3] และเขาเป็นผู้อดกลั้น

قَالُوا۟ تَٱللَّهِ تَفْتَؤُا۟ تَذْكُرُ يُوسُفَ
حَتَّىٰ تَكُونَ حَرَضًا أَوْ تَكُونَ
مِنَ ٱلْهَٰلِكِينَ ٨٥

85. พวกเขากล่าวว่า ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ ท่านยังคงรำลึกถึงยูซุฟอยู่ จนกระทั่งท่านเจ็บจวนจะตายหรือท่านจะพินาศไป

قَالَ إِنَّمَآ أَشْكُوا۟ بَثِّى وَحُزْنِىٓ إِلَى ٱللَّهِ وَأَعْلَمُ
مِنَ ٱللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ٨٦

86. เขากล่าวว่า แท้จริงฉันร้องเรียนความเศร้าสลดของฉันและความทุกข์ระทมของฉันต่ออัลลอฮฺ[4] และฉันรู้ (เรื่องความเมตตา) จากอัลลอฮฺซึ่งพวกเจ้าไม่รู้

يَٰبَنِىَّ ٱذْهَبُوا۟ فَتَحَسَّسُوا۟ مِن يُوسُفَ وَأَخِيهِ
وَلَا تَا۟يْـَٔسُوا۟ مِن رَّوْحِ ٱللَّهِ ۖ إِنَّهُۥ لَا يَا۟يْـَٔسُ مِن رَّوْحِ
ٱللَّهِ إِلَّا ٱلْقَوْمُ ٱلْكَٰفِرُونَ ٨٧

87. โอ้ลูกรัก พวกเจ้าจงไปสืบข่าวของยูซุฟและน้องของเขา และพวกเจ้าอย่าเบื่อหน่ายต่อความเมตตาของอัลลอฮฺ แท้จริงไม่มีผู้ใดเบื่อหน่ายต่อความเมตตาของอัลลอฮฺ นอกจากหมู่ชนผู้ปฏิเสธ

---

[1] ผินหลังให้เพราะเกลียดที่จะฟังคำพูดของพวกเขา

[2] โอ้ ความเสียใจและความเศร้าสลดของฉันต่อยูซุฟ

[3] ตาทั้งสองของยะอฺกูบบอด เพราะร้องไห้เสียใจต่อลูกทั้งสองของเขา นักตัฟซีรกล่าวว่า ยะอฺกูบได้เสียตาทั้งสองของเขาเพราะร้องไห้เสียใจต่อยูซุฟ ตาทั้งสองมองไม่เห็นเป็นเวลาถึง 6 ปี จนกระทั่งอัลลอฮฺตะอาลา ทรงเปิดตาให้เขามองเห็นด้วยเสื้อของยูซุฟโดยนำอายะฮฺที่ 96 ของซูเราะฮฺนี้มาเป็นหลักฐานยืนยันคือ เขาได้วางเสื้อของยูซุฟไว้ข้างหน้าเขา ดังนั้นเขาจึงกลับเป็นผู้มองเห็น

[4] ยะอฺกูบกล่าวแก่พวกเขาว่า ข้ามิได้ร้องเรียนความเศร้าสลดและความทุกข์ระทมของข้าต่อพวกเจ้า แต่ทว่าข้าร้องเรียนต่ออัลลอฮฺ พระผู้ซึ่งการร้องเรียนต่อพระองค์นั้นอำนวยประโยชน์ และข้าหวังว่าพระองค์จะทรงเมตตาต่อข้า และเปิดทางออกให้แก่ข้าในที่สุด

فَلَمَّا دَخَلُوا۟ عَلَيْهِ قَالُوا۟ يَٰٓأَيُّهَا ٱلْعَزِيزُ مَسَّنَا وَأَهْلَنَا
ٱلضُّرُّ وَجِئْنَا بِبِضَٰعَةٍ مُّزْجَىٰةٍ فَأَوْفِ لَنَا ٱلْكَيْلَ
وَتَصَدَّقْ عَلَيْنَآ ۖ إِنَّ ٱللَّهَ يَجْزِى
ٱلْمُتَصَدِّقِينَ ﴿٨٨﴾

88. ดังนั้น เมื่อพวกเขาได้เข้ามาหาเขา (ยูซุฟ) พวกเขากล่าวว่า โอ้ท่านข้าหลวง ความทุกข์ได้ประสบกับเราและครอบครัวของเรา และได้นำสินค้าราคาต่ำมา[1] ดังนั้นขอท่านได้โปรดตวงให้เราอย่างครบถ้วน และโปรดบริจาคให้เราด้วย[2] แท้จริงอัลลอฮฺทรงตอบแทนผู้บริจาคทาน

قَالَ هَلْ عَلِمْتُم مَّا فَعَلْتُم بِيُوسُفَ وَأَخِيهِ
إِذْ أَنتُمْ جَٰهِلُونَ ﴿٨٩﴾

89. เขากล่าวว่า พวกท่านทราบไหม สิ่งที่พวกท่านได้ทำกับยูซุฟและน้องชายของเขา เมื่อพวกท่านเป็นผู้งมงาย[3]

قَالُوٓا۟ أَءِنَّكَ لَأَنتَ يُوسُفُ ۖ قَالَ أَنَا۠ يُوسُفُ
وَهَٰذَآ أَخِى ۖ قَدْ مَنَّ ٱللَّهُ عَلَيْنَآ ۖ إِنَّهُۥ مَن يَتَّقِ
وَيَصْبِرْ فَإِنَّ ٱللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ
ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٩٠﴾

90. พวกเขากล่าวว่า แน่นอน ท่านคือยูซุฟใช่ไหม เขากล่าวว่า ฉันคือยูซุฟและนี่คือน้องของฉัน แน่นอนอัลลอฮฺทรงโปรดปรานเรา[4] แท้จริงผู้ใดที่ยำเกรงและอดทน แน่นอนอัลลอฮฺจะมิทรงให้รางวัลของบรรดาผู้ทำความดีสูญหาย

قَالُوا۟ تَٱللَّهِ لَقَدْ ءَاثَرَكَ ٱللَّهُ عَلَيْنَا
وَإِن كُنَّا لَخَٰطِـِٔينَ ﴿٩١﴾

91. พวกเขากล่าวว่า ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ โดยแน่นอนอัลลอฮฺทรงให้เกียรติท่านเหนือพวกเราโดยที่พวกเราเป็นผู้ผิดอย่างแน่นอน[5]

---

[1] สินค้าคุณภาพต่ำพวกพ่อค้าตีราคาให้ต่ำ

[2] จงตวงให้เราอย่างครบถ้วนอย่าให้ขาดเพราะความด้อยคุณภาพของสินค้าของเรา และจงส่งน้องของเราคืนมาด้วย เมื่อการเกลี้ยกล่อมและความคับอกคับใจของพวกเขาถึงขั้นนี้แล้ว ยูซุฟก็เกิดความสงสารพวกเขา เขาจึงต้องเปิดเผยตัวหลังจากที่ได้ปกปิดมาเป็นเวลานานพอสมควรแล้ว

[3] พวกท่านรำลึกบ้างหรือไม่ถึงสิ่งที่พวกท่านได้ทำกับยูซุฟและน้องชายของเขา ขณะที่พวกท่านอยู่ในวัยฉกรรจ์ อะบุส สะอูดกล่าวว่า ที่เขากล่าวเช่นนี้เป็นการสั่งสอนพวกเขา และให้รีบเร่งขออภัยโทษเนื่องเพราะเขาสงสารพวกเขา

[4] อัลลอฮฺทรงโปรดปรานเราให้พ้นจากการทดสอบ และให้เราได้มารวมกันหลังจากห่างเหินกันไปนาน และให้เราได้รับเกียรติหลังจากที่เราได้ประสบกับความต่ำต้อย

[5] เป็นการสารภาพผิด อัลลอฮฺทรงให้เกียรติท่านเหนือพวกเราด้วยการตักวา การอดทน วิชาความรู้ และความอ่อนโยนของท่าน พวกเรานั้นเป็นผู้ผิดโดยการกระทำของเราที่ได้ทำกับท่าน ดังนั้นอัลลอฮฺทรงให้เกียรติท่านและลดเกียรติเรา

92. เขากล่าวว่า วันนี้ไม่มีการประณามพวกท่าน[1] อัลลอฮฺจะทรงอภัยโทษพวกท่าน และพระองค์ทรงเมตตายิ่งในบรรดาผู้เมตตา

قَالَ لَا تَثْرِيبَ عَلَيْكُمُ ٱلْيَوْمَ يَغْفِرُ ٱللَّهُ لَكُمْ وَهُوَ أَرْحَمُ ٱلرَّٰحِمِينَ ﴿٩٢﴾

93. พวกท่านจงนำเสื้อของฉันตัวนี้ไปวางไว้ที่ข้างหน้าพ่อของฉัน[2] เขาจะกลับเป็นผู้มองเห็น และจงนำครอบครัวของพวกท่านทั้งหมดมายังฉัน

ٱذْهَبُوا۟ بِقَمِيصِى هَٰذَا فَأَلْقُوهُ عَلَىٰ وَجْهِ أَبِى يَأْتِ بَصِيرًا وَأْتُونِى بِأَهْلِكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩٣﴾

94. เมื่อกองคาราวานได้ออกมา (จากอียิปต์)[3] พ่อของพวกเขากล่าวว่า แท้จริงฉันได้กลิ่นของยูซุฟ[4] หากพวกท่านไม่กล่าวหาฉันว่าเหลวไหล

وَلَمَّا فَصَلَتِ ٱلْعِيرُ قَالَ أَبُوهُمْ إِنِّى لَأَجِدُ رِيحَ يُوسُفَ لَوْلَآ أَن تُفَنِّدُونِ ﴿٩٤﴾

95. พวกเขากล่าวว่า ขอสาบานด้วยอัลลอฮฺ แท้จริงท่านนั้นยังอยู่ในการหลงของท่านเช่นเดิม[5]

قَالُوا۟ تَٱللَّهِ إِنَّكَ لَفِى ضَلَٰلِكَ ٱلْقَدِيمِ ﴿٩٥﴾

96. เมื่อผู้นำข่าวดีมาถึง[6] เขาได้วางเสื้อของยูซุฟไว้ที่ข้างหน้าเขา ดังนั้นเขาจึงกลับเป็นผู้

فَلَمَّآ أَن جَآءَ ٱلْبَشِيرُ أَلْقَىٰهُ عَلَىٰ وَجْهِهِۦ فَٱرْتَدَّ بَصِيرًا قَالَ أَلَمْ أَقُل لَّكُمْ إِنِّىٓ أَعْلَمُ مِنَ ٱللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٩٦﴾

---

[1] ยูซุฟกล่าวกับพวกเขาว่า วันนี้ไม่มีการประณามและการลงโทษพวกท่าน แต่ฉันจะอภัยและยกโทษให้พวกท่าน

[2] อัฏฏ็อบรีย์กล่าวว่า : กล่าวกันว่าเมื่อยูซุฟได้แนะนำตัวแก่พี่น้องของเขาแล้ว ก็ได้ถามพวกเขาถึงพ่อของเขา พวกเขากล่าวว่าตาของเขาบอดเพราะเศร้าสลด ดังนั้นยูซุฟจึงให้เสื้อของเขาแก่พวกเขา และต้องการที่จะแจ้งข่าวดีแก่พ่อของเขาถึงการที่เขายังมีชีวิตอยู่

[3] มุ่งสู่ประเทศชาม

[4] ยะอฺกูบได้กล่าวเช่นนั้นแก่หลานๆ ของเขา อิบนุอับบาสกล่าวว่า กลิ่นได้โชยมา โดยนำกลิ่นเสื้อของยูซุฟ ระยะทางจากอียิปต์ถึงประเทศชามโดยกองคาราวานเป็นเวลาถึง 8 วัน

[5] นักตัฟซีรกล่าวว่า การที่พวกหลาน ๆ กล่าวเช่นนั้นก็เพราะพวกเขามีความเชื่อมั่นว่ายูซุฟได้ตายไปแล้ว

[6] มุญาฮิดกล่าวว่า ผู้นำข่าวดีคือพี่ของเขาชื่อยะฮูซา ผู้นำเสื้อเปื้อนเลือดปลอมมาให้พ่อของเขา เขาได้กล่าวว่า ฉันจะทำให้เขาดีใจเหมือนกับที่ฉันได้ทำให้เขาเสียใจมาก่อนแล้ว

มองเห็น เขากล่าวว่า ฉันมิได้บอกพวกเจ้าหรือว่า แท้จริงฉันรู้จากอัลลอฮฺในสิ่งที่พวกเจ้าไม่รู้[1]

قَالُواْ يَـٰٓأَبَانَا ٱسْتَغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَآ إِنَّا كُنَّا
خَـٰطِـِٔينَ ﴿٩٧﴾

97. พวกเขากล่าวว่า โอ้พ่อของเรา โปรดขออภัยโทษความผิดของเราให้แก่เรา แท้จริงเราเป็นผู้ผิด

قَالَ سَوْفَ أَسْتَغْفِرُ لَكُمْ رَبِّيٓ ۖ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلْغَفُورُ
ٱلرَّحِيمُ ﴿٩٨﴾

98. เขากล่าวว่า ฉันจะขออภัยโทษต่อพระเจ้าของฉันให้พวกเจ้า[2] แท้จริงพระองค์เท่านั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

فَلَمَّا دَخَلُواْ عَلَىٰ يُوسُفَ ءَاوَىٰٓ إِلَيْهِ أَبَوَيْهِ
وَقَالَ ٱدْخُلُواْ مِصْرَ إِن شَآءَ ٱللَّهُ ءَامِنِينَ ﴿٩٩﴾

99. ดังนั้นเมื่อพวกเขาเข้าไปหายูซุฟ เขาได้สวมกอดพ่อแม่ของเขาและกล่าวว่า พวกท่านจงเข้ามาในอียิปต์โดยปลอดภัยเถิด อินชาอัลลอฮฺ

وَرَفَعَ أَبَوَيْهِ عَلَى ٱلْعَرْشِ وَخَرُّواْ لَهُۥ سُجَّدًا ۖ وَقَالَ
يَـٰٓأَبَتِ هَـٰذَا تَأْوِيلُ رُءْيَـٰىَ مِن قَبْلُ قَدْ جَعَلَهَا
رَبِّى حَقًّا ۖ وَقَدْ أَحْسَنَ بِىٓ إِذْ أَخْرَجَنِى مِنَ ٱلسِّجْنِ
وَجَآءَ بِكُم مِّنَ ٱلْبَدْوِ مِنۢ بَعْدِ أَن نَّزَغَ ٱلشَّيْطَـٰنُ
بَيْنِى وَبَيْنَ إِخْوَتِىٓ ۚ إِنَّ رَبِّى لَطِيفٌ لِّمَا يَشَآءُ

100. และเขาได้ยกพ่อแม่ของเขาขึ้นบนบัลลังก์ แล้วพวกเขาก็ก้มลงสุญูด (คารวะ) เขา[3] และกล่าวว่า โอ้พ่อของฉัน นี่คือการทำนายฝันของฉันแต่ครั้งก่อนพระเจ้าของฉันทรงทำให้เป็นจริง และพระองค์ทรงให้เกียรติฉัน โดยพระองค์

---

[1] เกี่ยวกับการมีชีวิตอยู่ของยูซุฟ และอัลลอฮฺจะทรงให้เขากลับคืนมาหาฉัน เพื่อให้การฝันเป็นความจริง นักตัฟซีรกล่าวว่า ยะอฺกูบกล่าวเตือนพวกเขาถึงคำพูดของเขาที่ว่า แท้จริงฉันร้องเรียนความเศร้าสลดของฉันและความทุกข์ระทมของฉันต่ออัลลอฮฺ และฉันรู้จากอัลลอฮฺสิ่งที่พวกเจ้าไม่รู้ กล่าวกันว่า เขาได้ถามผู้นำข่าวดีว่า ยูซุฟมีความเป็นอยู่อย่างไร เขาตอบว่า เขาเป็นผู้ปกครองอียิปต์ เขาถามอีกว่า เขาปฏิบัติอย่างไรกับการครองอำนาจ เขาอยู่ในศาสนาใด เขาตอบว่า เขาอยู่ในศาสนาอิสลาม ยะอฺกูบกล่าวขึ้นว่า ณ บัดนี้ความโปรดปรานได้ครบสมบูรณ์แล้ว อัลฮัมดุลิลลาฮฺ

[2] ยะอฺกูบได้สัญญากับพวกเขาว่าจะขออภัยโทษให้ นักตัฟซีรกล่าวว่า เขาได้เลื่อนเวลาการขออภัยโทษออกไปจนกระทั่งเวลาดึกสงัด เพื่อหวังในการตอบรับ กล่าวกันว่า เขาได้เลื่อนไปจนกระทั่งวันศุกร์ เพื่อหวังในเวลาการตอบรับ

[3] พ่อแม่และพี่น้องของเขาได้ก้มลงสุญูดคารวะเขาขณะที่ได้เข้าไปหาเขา นักตัฟซีรกล่าวว่า การสุญูดของพวกเขาเป็นการสุญูดเคารพและให้เกียรติ มิใช่เป็นการอิบาดะฮฺ

إِنَّهُۥ هُوَ ٱلۡعَلِيمُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿١٠٠﴾

ทรงให้ฉันออกจากคุก[1] และนำพวกท่านมาจากชนบท[2] หลังจากที่ชัยฏอนได้ยุยงให้เกิดการแตกแยกระหว่างฉันกับพี่น้องของฉัน แท้จริงพระเจ้าของฉันทรงโปรดปรานแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ แท้จริงพระองค์เท่านั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ[3]

۞ رَبِّ قَدۡ ءَاتَيۡتَنِي مِنَ ٱلۡمُلۡكِ وَعَلَّمۡتَنِي
مِن تَأۡوِيلِ ٱلۡأَحَادِيثِۚ فَاطِرَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ
أَنتَ وَلِيِّۦ فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِۖ تَوَفَّنِي
مُسۡلِمٗا وَأَلۡحِقۡنِي بِٱلصَّٰلِحِينَ ﴿١٠١﴾

101. โอ้พระเจ้าของข้าพระองค์ แท้จริงพระองค์ได้ประทานอำนาจบางส่วนแก่ข้าพระองค์และทรงสอนข้าพระองค์ให้รู้การทำนายฝัน พระผู้ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน พระองค์เป็นผู้คุ้มครองข้าพระองค์ทั้งในโลกดุนยาและอาคิเราะฮฺ ขอพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ตายในสภาพเป็นผู้นอบน้อม และทรงให้ข้าพระองค์รวมอยู่ในหมู่คนดีทั้งหลาย[4]

---

[1] พระองค์ทรงโปรดปรานฉันด้วยการให้ฉันออกจากคุก นักตัฟซีรกล่าวว่า เขามิได้กล่าวถึงเรื่องถูกโยนลงไปในบ่อ เป็นการให้เกียรติจากเขา เพื่อมิให้พี่ ๆ ของเขาละอาย

[2] เพราะพวกเขาเป็นคนเลี้ยงอูฐและแกะในชนบทของปาเลสไตน์ เขาได้กล่าวเตือนพวกเขาถึงความโปรดปรานของอัลลอฮฺที่มีต่อวงศ์วานของยะอฺกูบ โดยนำพวกเขาจากชนบทไปสู่เมือง และได้มารวมกันทั้งหมดที่อียิปต์ อัฏฏ็อบรีย์กล่าวว่า กล่าวกันว่ายะอฺกูบได้เข้าสู่อียิปต์พร้อมทั้งวงศาคณาญาติทั้งหมดประมาณเกือบหนึ่งร้อยคน และวงศ์วานของเขาได้ออกจากอียิปต์ไปมีจำนวน 6 แสนกว่าคน

[3] นักติฟซีรกล่าวว่า ยะอฺกูบ อะลัยฮิสสลาม ได้พำนักอยู่กับยูซุฟในอียิปต์เป็นเวลา 24 ปี ก่อนจะตายเขาได้สั่งเสียให้นำเขาไปฝังที่ประเทศชาม ใกล้กับพ่อของเขาคือนะบีอิสฮาก ยูซุฟได้นำศพพ่อของเขาไปฝังที่นั่นด้วยตัวเอง หลังจากนั้นได้กลับมาใช้ชีวิตอยู่ในอียิปต์อีก 23 ปี เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยแล้วเขารู้ตัวว่าคงจะมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกไม่นาน และใคร่ที่จะไปพบกับอัลลอฮฺ ตะอาลา และบรรพบุรุษที่ศอและฮฺของเขาคือ อิบรอฮีมและอิสฮาก

[4] พระองค์ได้ประทานเกียรติและอำนาจแก่ข้าพระองค์ นั่นเป็นส่วนหนึ่งจากความโปรดปรานในโลกดุนยาและทรงสอนข้าพระองค์ให้รู้จักการทำนายฝัน นั่นเป็นส่วนหนึ่งจากความโปรดปรานทางด้านวิชาการพระองค์เป็นผู้คุ้มครองรักษากิจการทั้งหมดของข้าพระองค์ ทั้งในโลกดุนยาและอาคิเราะฮฺ ณ ที่นี้เรื่องของยูซุฟ อัศศิดดีก ก็ได้จบลง หลังจากนี้ก็เริ่มการวิจารณ์พร้อมทั้งพิสูจน์หลักฐานถึงความถูกต้องในการเป็นนะบีของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

ذَٰلِكَ مِنْ أَنبَآءِ ٱلْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ ۖ وَمَا كُنتَ
لَدَيْهِمْ إِذْ أَجْمَعُوٓا۟ أَمْرَهُمْ وَهُمْ يَمْكُرُونَ ١٠٢

102. นั่นคือส่วนหนึ่งจากข่าวเร้นลับที่เราได้วะฮียฺมันแก่เจ้า[1] และเจ้ามิได้อยู่กับพวกเขาขณะที่พวกเขาตกลงกันในเรื่องของพวกเขา และพวกเขาวางแผน

وَمَآ أَكْثَرُ ٱلنَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ
بِمُؤْمِنِينَ ١٠٣

103. และส่วนใหญ่ของมนุษย์จะไม่ศรัทธาต่อเจ้า ถึงแม้เจ้าปรารถนาอย่างยิ่งก็ตาม[2]

وَمَا تَسْـَٔلُهُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۚ
إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَٰلَمِينَ ١٠٤

104. และเจ้ามิได้ขอรางวัลพวกเขาในเรื่องนี้ มัน (อัลกุรอาน) มิใช่อื่นใด นอกจากเป็นการตักเตือนแก่ปวงมนุษย์

وَكَأَيِّن مِّنْ ءَايَةٍ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ
يَمُرُّونَ عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا مُعْرِضُونَ ١٠٥

105. และกี่มากน้อยแล้ว จากสัญญาณในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน ที่พวกเขาผ่านมันไป โดยที่พวกเขาผินหลังให้[3]

وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُم بِٱللَّهِ إِلَّا وَهُم مُّشْرِكُونَ ١٠٦

106. และส่วนใหญ่ของพวกเขาจะไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ เว้นแต่พวกเขาเป็นผู้ตั้งภาคี[4]

---

[1] นั่นคือข่าวคราวและเรื่องราวของยูซุฟซึ่งเป็นข่าวเร้นลับ เจ้าจะไม่รู้มาก่อนการลงวะฮียฺเลย แต่เราได้ให้เจ้ารู้เรื่องราวอย่างละเอียด เพื่อให้ความจริงของเจ้าปรากฏขึ้นในการเรียกร้องไปสู่การเผยแพร่สาสน์

[2] เป็นการปลอบใจท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม คือถึงแม้ว่าเจ้าจะมีความห่วงใยต่อการอีมานของพวกเขา และทุ่มเทกำลังความสามารถในการชี้แนะแก่พวกเขาก็ตาม พวกเขาก็จะไม่ศรัทธาต่อเจ้า เพราะพวกเขายังคงดื้อดันในความตั้งใจเดิมคือ ปฏิเสธศรัทธา

[3] กี่มากน้อยแล้วที่สัญญาณต่าง ๆ ที่ชี้บ่งถึงการมีปรากฏและความเป็นเอกภาพของอัลลอฮฺ ตะอาลา อันประกอบด้วยบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดิน ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว ฯลฯ ที่พวกเขาได้ประสบพบเห็น ทั้งในเวลากลางวันและกลางคืน พวกเขาก็หาได้พินิจพิจารณาและใคร่ครวญแต่ประการใดไม่ ฉะนั้นจึงไม่เป็นการประหลาดแต่ประการใด ที่พวกเขาผินหลังให้เจ้า

[4] พวกเขายอมรับว่าอัลลอฮฺคือพระผู้สร้าง พระผู้ประทานปัจจัยยังชีพ แต่พวกเขาอิบาดะฮฺพระองค์ร่วมไปกับเจว็ดของพวกเขา

107. พวกเขาจะปลอดภัยละหรือ เมื่อการครอบคลุมแห่งการลงโทษของอัลลอฮฺจะมายังพวกเขา หรือเมื่อวันอวสานจะมายังพวกเขาอย่างฉับพลัน โดยที่พวกเขาไม่รู้สึกตัว[1]

أَفَأَمِنُوٓاْ أَن تَأْتِيَهُمْ غَٰشِيَةٌ مِّنْ عَذَابِ ٱللَّهِ
أَوْ تَأْتِيَهُمُ ٱلسَّاعَةُ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ١٠٧

108. จงกล่าวเถิดมุฮัมมัด นี่คือแนวทางของฉัน[2] ฉันเรียกร้องไปสู่อัลลอฮฺอย่างประจักษ์แจ้ง ทั้งตัวฉันและผู้ปฏิบัติตามฉัน และมหาบริสุทธิ์แห่งอัลลอฮฺ ฉันมิได้อยู่ในหมู่ผู้ตั้งภาคี

قُلْ هَٰذِهِۦ سَبِيلِىٓ أَدْعُوٓاْ إِلَى ٱللَّهِ عَلَىٰ بَصِيرَةٍ
أَنَا۠ وَمَنِ ٱتَّبَعَنِى وَسُبْحَٰنَ ٱللَّهِ
وَمَآ أَنَا۠ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ١٠٨

109. และเรามิได้ส่งผู้ใดมาก่อนเจ้า นอกจากบรรพบุรุษจากชาวเมืองที่เราให้วะฮีย์แก่พวกเขา[3] พวกเขามิได้ตระเวนไปในแผ่นดินดอกหรือ เพื่อพวกเขาจะเห็นบั้นปลายของบรรดาผู้ที่มาก่อนพวกเขาว่าเป็นอย่างไร[4] และแน่นอนโลกอาคิเราะฮฺนั้นดียิ่งสำหรับบรรดาผู้ยำเกรง พวกท่านมิได้ใช้สติปัญญาดอกหรือ

وَمَآ أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُّوحِىٓ إِلَيْهِم
مِّنْ أَهْلِ ٱلْقُرَىٰٓ ۗ أَفَلَمْ يَسِيرُواْ فِى ٱلْأَرْضِ
فَيَنظُرُواْ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۗ
وَلَدَارُ ٱلْءَاخِرَةِ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ ٱتَّقَوْاْ ۗ
أَفَلَا تَعْقِلُونَ ١٠٩

110. จนกระทั่งเมื่อบรรดารอซูลหมดหวังและคิดว่าพวกเขา (มุชริกีน) ปฏิเสธศรัทธา แล้วการช่วยเหลือของเราได้มายังพวกเขา ดังนั้นผู้ที่เราประสงค์ (บรรดารอซูลและบรรดามุอฺมิน)

حَتَّىٰٓ إِذَا ٱسْتَيْـَٔسَ ٱلرُّسُلُ وَظَنُّوٓاْ أَنَّهُمْ
قَدْ كُذِبُواْ جَآءَهُمْ نَصْرُنَا فَنُجِّىَ مَن نَّشَآءُ ۖ
وَلَا يُرَدُّ بَأْسُنَا عَنِ ٱلْقَوْمِ ٱلْمُجْرِمِينَ ١١٠

---

[1] อายะฮฺนี้เป็นคำถามเชิงปฏิเสธ และมีความหมายเป็นเชิงประณาม

[2] เป็นแนวทางที่ชัดแจ้งเที่ยงดรง ไม่คดเคี้ยว ปราศจากการเคลือบแฝงและการสงสัยใด ๆ ทั้งสิ้น

[3] เป็นบุคคลธรรมดามิใช่มะลาอิกะฮฺจากฟากฟ้า อัฏฏ๊อบรีย์กล่าวว่า เป็นเพศชายมิใช่เพศหญิง และมิใช่มะลาอิกะฮฺ และเป็นชาวเมืองมิใช่ชาวชนบท อัลหะซันกล่าวว่า อัลลอฮฺมิได้ส่งนะบีมาจากชาวชนบทเลย และมิได้เป็นเพศหญิงหรือมาจากประเภทญิน

[4] พวกปฏิเสธศรัทธาเหล่านั้นมิได้พิจารณาบ้างดอกหรือ ถึงสิ่งที่ประสบกับประชาชาติสมัยก่อน และชะตากรรมของชนเหล่านั้น

ก็ถูกช่วยเหลือให้รอด และการลงโทษของเรา
จะไม่ถูกผลักออกจากหมู่ชนผู้กระทำผิด

لَقَدْ كَانَ فِي قَصَصِهِمْ عِبْرَةٌ لِّأُو۟لِى ٱلْأَلْبَٰبِ ۗ مَا كَانَ حَدِيثًا يُفْتَرَىٰ وَلَٰكِن تَصْدِيقَ ٱلَّذِى بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ كُلِّ شَىْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿١١١﴾

111. โดยแน่นอนยิ่ง ในเรื่องราวของพวกเขา[1] เป็นบทเรียนสำหรับบรรดาผู้มีสติปัญญา มิใช่เป็นเรื่องราวที่ถูกปั้นแต่งขึ้น[2] แต่ว่าเป็นการยืนยันความจริงที่อยู่ต่อหน้าเขา[3] และเป็นการแจกแจงทุกสิ่งทุกอย่าง และเป็นการชี้ทางที่ถูกต้อง และเป็นการเมตตาแก่หมู่ชนผู้ศรัทธา

---

[1] เรื่องราวของยูซุฟและพี่น้องของเขา

[2] อัลกุรอานนี้มิใช่เป็นนิทานหรือข่าวคราวที่เล่ากัน หรือเรื่องราวที่ปั้นแต่งขึ้น

[3] แต่ว่าอัลกุรอานนี้เป็นการยืนยันถึงสิ่งที่มีอยู่ก่อนแล้ว จากคัมภีร์ต่าง ๆ ที่มาจากฟากฟ้า

(13) ซูเราะฮฺ อัรเราะอฺดฺ

سورة الرعد

เป็นบัญญัติมะดะนียะฮฺ มี 43 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัรเราะอฺดฺ

ซูเราะฮฺอัรเราะอฺดฺเป็นซูเราะฮฺมะดะนียะฮฺ ที่มีจุดมุ่งหมายหลักเช่นเดียวกับบรรดาซูเราะฮฺมะดะนียะฮฺทั้งหลาย คือยืนยันการให้ความเป็นเอกภาพ การเป็นรอซูล การฟื้นคืนชีพและการตอบแทน รวมทั้งขจัดความสงสัยที่พวกมุชริกีนพยายามก่อกวนอยู่เสมอ

ซูเราะฮฺเริ่มกล่าวถึงปัญหาใหญ่คือ ปัญหาการศรัทธาต่อการมีของอัลลอฮฺและการให้ความเป็นเอกภาพแด่พระองค์ ทั้ง ๆ ที่มีหลักฐานปรากฏชัดแจ้งอยู่แล้ว พวกมุชริกีนก็ยังปฏิเสธศรัทธาต่อคัมภีร์อัลกุรอาน และไม่ยอมให้ความเป็นเอกภาพแด่พระองค์ ดังนั้นอายะฮฺต่าง ๆ ในซูเราะฮฺนี้จึงได้ยืนยันถึงเดชานุภาพอันสมบูรณ์ของพระองค์ ความแปลกประหลาดของสิ่งที่ถูกบังเกิดมาในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน ดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ กลางคืนและกลางวัน พืชพรรณและพืชผล ตลอดจนสิ่งอื่น ๆ ที่อัลลอฮฺ ตะอาลาทรงบังเกิดมาในจักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาลและงดงาม

บรรดาอายะฮฺต่อมาได้ยืนยันถึงการฟื้นคืนชีพและการตอบแทน หลังจากได้กล่าวถึงหลักฐานอย่างชัดแจ้งและแน่นอนว่า พระองค์เท่านั้นเป็นผู้สร้าง ผู้ให้บังเกิด เป็นผู้ให้มีชีวิตและผู้ให้ตาย เป็นผู้ให้คุณและให้โทษแล้ว อัลกุรอานได้ยกตัวอย่าง 2 เรื่องสำหรับความจริงและความเท็จ เรื่องแรก เกี่ยวกับน้ำที่ไหลเทลงมาจากฟากฟ้าลงสู่ห้วยเหวและแม่น้ำลำธาร และได้พัดพาเอาสิ่งโสโครกลงสู่ลำธาร มีฟองน้ำลอยอยู่ข้างบนซึ่งเป็นสิ่งไร้ประโยชน์ เรื่องที่สอง เกี่ยวกับแร่ธาตุที่ถูกนำไปหลอมแปรสภาพเป็นภาชนะต่าง ๆ และเครื่องประดับ เช่น ทอง และเงิน ส่วนที่ปรากฏให้เห็นอยู่ข้างบนคือขี้โลหะซึ่งจะถูกขจัดออกไป สำหรับส่วนที่เหลืออยู่คือธาตุแท้ที่บริสุทธิ์

พระองค์ทรงประทานน้ำลงมาจากฟากฟ้า แล้วลำน้ำต่าง ๆ ก็ไหลไปตามปริมาณของมัน กระแสน้ำได้พัดพาเอาฟองลอยอยู่เหนือน้ำ และนั่นคืออุทาหรณ์สำหรับความจริงและความเท็จ

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีความสุขและผู้ที่มีความทุกข์ ตัวอย่างเช่น

คนตาบอดกับคนตาดี และได้แจกแจงชะตากรรมของบุคคลทั้งสองประเภท แล้วได้จบลงด้วยการที่อัลลอฮฺทรงเป็นพยานแก่รอซูลของพระองค์ในการเป็นนะบีและรอซูลว่าได้ถูกคัดเลือกและส่งมาจากอัลลอฮฺอย่างแท้จริง

ซูเราะฮฺอัรเราะอฺดฺถูกขนานนามเช่นนั้น เนื่องจากปรากฏการณ์แห่งจักรวาลอันน่าประหลาด ซึ่งเป็นการแสดงให้เป็นที่ประจักษ์ถึงอานุภาพและอำนาจอันปราศจากขอบเขตของอัลลอฮฺ ตะอาลา สำหรับน้ำนั้นอัลลอฮฺทรงบันดาลให้มันเป็นสาเหตุสำคัญแห่งการดำรงชีวิต ทรงบันดาลให้มันไหลลงมาจากก้อนเมฆด้วยเดชานุภาพของพระองค์และในก้อนเมฆนั้นพระองค์ทรงรวมมันไว้ด้วยกัน ระหว่างความเมตตาและการลงโทษ ก้อนเมฆได้อุ้มน้ำฝนและเก็บสายฟ้าเอาไว้ด้วย สำหรับน้ำนั้นคือการให้มีชีวิตชีวา ส่วนสายฟ้านั้นเล่าก็คือการทำความพินาศ การรวมเอาสองสิ่งที่ขัดกันเข้าไว้ด้วยกันเป็นสิ่งที่น่าประหลาด ดังที่ได้มีผู้กล่าวไว้ว่า การรวมเอาสิ่งที่ขัดกันเข้าไว้ด้วยกันนั้น นับได้ว่าเป็นเคล็ดลับแห่งเดชานุภาพของพระองค์ในก้อนเมฆนี้มีทั้งน้ำและไฟ มันช่างเป็นเดชานุภาพของอัลลอฮฺที่ยิ่งใหญ่เสียนี่กระไร

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

الٓمٓرۚ تِلۡكَ ءَايَٰتُ ٱلۡكِتَٰبِۗ وَٱلَّذِيٓ أُنزِلَ إِلَيۡكَ مِن رَّبِّكَ ٱلۡحَقُّ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يُؤۡمِنُونَ ۝١

1. อะลิฟ ลาม มีม รออฺ เหล่านี้คือบรรดาโองการแห่งคัมภีร์ และสิ่งที่ได้ถูกประทานลงมาแก่เจ้าจากพระเจ้าของเจ้านั้นเป็นสัจธรรม และแต่ส่วนมากของมนุษย์ไม่ศรัทธา

ٱللَّهُ ٱلَّذِي رَفَعَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ بِغَيۡرِ عَمَدٖ تَرَوۡنَهَاۖ ثُمَّ ٱسۡتَوَىٰ عَلَى ٱلۡعَرۡشِۖ وَسَخَّرَ ٱلشَّمۡسَ وَٱلۡقَمَرَۖ كُلّٞ يَجۡرِي لِأَجَلٖ مُّسَمّٗىۚ يُدَبِّرُ ٱلۡأَمۡرَ يُفَصِّلُ ٱلۡأٓيَٰتِ لَعَلَّكُم بِلِقَآءِ رَبِّكُمۡ تُوقِنُونَ ۝٢

2. อัลลอฮฺคือผู้ทรงยกชั้นฟ้าทั้งหลายไว้โดยปราศจากเสาค้ำจุน ซึ่งพวกเจ้ามองเห็นมัน แล้วทรงสถิตย์อยู่บนบัลลังก์[1] และทรงให้ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์เป็นประโยชน์ (แก่มนุษย์) ทุกสิ่งโคจรไปตามวาระที่ได้กำหนดไว้ ทรงบริหารกิจการ ทรงจำแนกโองการทั้งหลายให้ชัดแจ้ง เพื่อพวกเจ้าจะได้เชื่อมั่นในการพบพระเจ้าของพวกเจ้า

وَهُوَ ٱلَّذِي مَدَّ ٱلۡأَرۡضَ وَجَعَلَ فِيهَا رَوَٰسِيَ وَأَنۡهَٰرٗاۖ وَمِن كُلِّ ٱلثَّمَرَٰتِ جَعَلَ فِيهَا زَوۡجَيۡنِ ٱثۡنَيۡنِۖ يُغۡشِي ٱلَّيۡلَ ٱلنَّهَارَۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يَتَفَكَّرُونَ ۝٣

3 และพระองค์คือผู้ทรงแผ่แผ่นดิน[2] และในนั้นทรงทำให้มันมีภูเขามั่นคง[3] และลำน้ำมากหลาย และจากพืชผลทุกชนิดทรงให้มีจำนวนคู่[4] ทรงให้กลางคืนครอบคลุมกลางวัน แท้จริงในการนั้น แน่นอนย่อมเป็นสัญญาณสำหรับหมู่ชนผู้ใคร่ครวญ

---

[1] การสถิตย์ที่คู่ควรเหมาะสมกับพระเกียรติของพระองค์โดยไม่ต้องเปรียบเทียบ ไม่ต้องยกตัวอย่าง และไม่บิดเบือน นี่คือแนวทางการศรัทธาในเรื่องนี้ของบรรดาสลัฟ (บรรพชนรุ่นแรก) ท่านอิมามมาลิก ร่อฮิมะฮุลลอฮฺ กล่าวไว้เกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า การสถิตย์เป็นที่รู้จักกันดี การสถิตย์อย่างไรเราไม่รู้ การอีมานต่อเรื่องนี้เป็นวาญิบ (จำเป็น) การถามซักไซ้เป็นบิดอะฮฺ

[2] ทรงแผ่ให้กว้างใหญ่ไพศาล เพื่อให้มนุษย์และสัตว์โลกพำนักพักพิง

[3] เพื่อเป็นที่ยึดเหนี่ยวของแผ่นดิน

[4] พืชผลทุกชนิดจะมีจำนวนคู่ คือเพศผู้และเพศเมีย เพื่อใหเกิดการผสมพันธุ์ มีจำนวนมากขึ้นและแพร่หลาย ทั้งนี้ย่อมเป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์

4. และในแผ่นดินมีเขตแดนติดต่อใกล้เคียงกัน และมีสวนพฤกษา เช่น ต้นองุ่น และต้นที่มีเมล็ด และต้นอินทผลัมที่มาจากรากเดียวกัน และมิใช่รากเดียวกัน ได้รับแหล่งน้ำเดียวกัน และเราได้ให้บางชนิดดีเด่นกว่าอีกบางชนิดในรสชาติ[1] แท้จริงในการนั้น แน่นอนเป็นสัญญาณสำหรับหมู่ชนผู้ใช้ปัญญา

وَفِي ٱلْأَرْضِ قِطَعٌ مُّتَجَٰوِرَٰتٌ وَجَنَّٰتٌ مِّنْ أَعْنَٰبٍ
وَزَرْعٌ وَنَخِيلٌ صِنْوَانٌ وَغَيْرُ صِنْوَانٍ يُسْقَىٰ بِمَآءٍ
وَٰحِدٍ وَنُفَضِّلُ بَعْضَهَا عَلَىٰ بَعْضٍ فِى ٱلْأُكُلِ ۚ
إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٤﴾

5. และหากเจ้า (มุฮัมมัด) ฉงน ดังนั้นคำกล่าวของพวกเขาก็น่าฉงน (ที่ว่า) เมื่อเรากลายเป็นผุยผงไปแล้ว แท้จริงเราจะเกิดใหม่กระนั้นหรือ[2] ชนเหล่านั้นคือบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อพระเจ้าของพวกเขา และชนเหล่านั้นโซ่ตรวนจะถูกล่ามบนต้นคอของพวกเขา และชนเหล่านั้นคือชาวนรก พวกเขาจะอยู่ในนั้นตลอดกาล

۞ وَإِن تَعْجَبْ فَعَجَبٌ قَوْلُهُمْ أَءِذَا كُنَّا تُرَٰبًا
أَءِنَّا لَفِى خَلْقٍ جَدِيدٍ ۗ أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟
بِرَبِّهِمْ ۖ وَأُو۟لَٰٓئِكَ ٱلْأَغْلَٰلُ فِىٓ أَعْنَاقِهِمْ ۖ وَأُو۟لَٰٓئِكَ
أَصْحَٰبُ ٱلنَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٥﴾

6. และพวกเขาเร่งเร้าเจ้า ขอความชั่ว (การลงโทษ) ก่อนความดี (ความสุข)[3] และแน่นอนได้มีหลายตัวอย่างเกิดขึ้นก่อนหน้าพวกเขาแล้ว[4]

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِٱلسَّيِّئَةِ قَبْلَ ٱلْحَسَنَةِ
وَقَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِهِمُ ٱلْمَثُلَٰتُ ۗ وَإِنَّ رَبَّكَ
لَذُو مَغْفِرَةٍ لِّلنَّاسِ عَلَىٰ ظُلْمِهِمْ ۖ

---

[1] คือต้นไม้หลายชนิดได้รับแหล่งน้ำเดียวกัน และดินชนิดเดียวกัน แต่พืชผลที่ออกมามีชนิดและรสชาติแตกต่างกันออกไป

[2] หากเจ้า (มุฮัมมัด) ฉงนในเรื่องใด แต่ที่น่าฉงนยิ่งกว่าก็คือคำกล่าวของพวกปฏิเสธศรัทธาที่ว่า เมื่อเราตายและกลายเป็นผุยผงไปแล้ว เราจะเกิดใหม่กระนั้นหรือ เพราะการปฏิเสธของพวกเขาเกี่ยวกับการฟื้นคืนชีพ นี่แหละมันน่าฉงนยิ่งกว่า เพราะว่าผู้ทรงเดชานุภาพในการสร้างชั้นฟ้าและแผ่นดิน ต้นไม้ พืชผลต่าง ๆ น่านน้ำ และแม่น้ำลำคลอง แน่นอนพระองค์ย่อมสามารถที่จะให้พวกเขากลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกได้หลังจากที่ได้ตายไปแล้ว

[3] พวกเขาเร่งเร้าอยากเห็นการลงโทษในโลกนี้ ตามที่มุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้กล่าวเตือนพวกเขา ทั้งนี้เป็นการท้าทายและเย้ยหยันจากพวกเขา

[4] คือการลงโทษผู้ปฏิเสธศรัทธา แต่พวกเขาก็หาได้ยึดถือเป็นบทเรียนและข้อเตือนใจไม่

وَإِنَّ رَبَّكَ لَشَدِيدُ ٱلۡعِقَابِ ٦

และแท้จริงพระเจ้าของเจ้าเป็นผู้ทรงอภัยโทษแก่มนุษย์ต่อการอธรรมของพวกเขา และแท้จริงพระเจ้าของเจ้าเป็นผู้ทรงเข้มงวดในการลงโทษ

وَيَقُولُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَوۡلَآ أُنزِلَ عَلَيۡهِ ءَايَةٞ
مِّن رَّبِّهِۦٓۗ إِنَّمَآ أَنتَ مُنذِرٞۖ وَلِكُلِّ قَوۡمٍ هَادٍ ٧

7. และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจะกล่าวว่า ทำไมจึงไม่มีปาฏิหาริย์จากพระเจ้าของเขาถูกประทานลงมาให้แก่เขา[1] แท้จริงเจ้าเป็นเพียงผู้ตักเตือนเท่านั้น และสำหรับทุก ๆ หมู่ชนย่อมมีผู้ชี้แนะแนวทาง

ٱللَّهُ يَعۡلَمُ مَا تَحۡمِلُ كُلُّ أُنثَىٰ وَمَا تَغِيضُ
ٱلۡأَرۡحَامُ وَمَا تَزۡدَادُۖ وَكُلُّ شَيۡءٍ
عِندَهُۥ بِمِقۡدَارٍ ٨

8. อัลลอฮฺทรงรอบรู้สิ่งที่ผู้หญิงทุกคนอุ้มครรภ์[2] และที่บรรดามดลูกคลอดก่อนกำหนดและที่เกินกำหนด และทุก ๆ สิ่ง ณ ที่พระองค์นั้นมีการกำหนดภาวะไว้

عَٰلِمُ ٱلۡغَيۡبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ ٱلۡكَبِيرُ ٱلۡمُتَعَالِ ٩

9. ผู้ทรงรอบรู้สิ่งเร้นลับและสิ่งเปิดเผยผู้ทรงเกรียงไกร ผู้ทรงสูงส่งยิ่ง

سَوَآءٞ مِّنكُم مَّنۡ أَسَرَّ ٱلۡقَوۡلَ وَمَن جَهَرَ بِهِۦ
وَمَنۡ هُوَ مُسۡتَخۡفِۭ بِٱلَّيۡلِ وَسَارِبُۢ بِٱلنَّهَارِ ١٠

10. เท่าเทียมกันในหมู่พวกเจ้าผู้ที่ปกปิดคำพูด[3] และผู้ที่เปิดเผยมัน[4] และผู้ที่ซ่อนการกระทำในเวลากลางคืน และผู้ที่เดินไปอย่างเปิดเผยในเวลากลางวัน

---

[1] ทั้ง ๆ ที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงประทานปาฏิหาริย์หลายอย่างมาให้ท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เช่น การแยกดวงจันทร์ออกเป็นสองซีก ต้นไม้นอนสุญูด และน้ำพวยพุ่งออกมาจากนิ้วมือ ฯลฯ

[2] ทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในครรภ์มารดาว่า ทารกนั้นเป็นเพศชายหรือเพศหญิง

[3] คือสิ่งที่หัวใจปกปิดเอาไว้

[4] ลิ้นพูดออกมา

11. สำหรับเขามีมะลาอิกะฮฺผู้เฝ้าติดตามทั้งข้างหน้าและข้างหลังเขา[1] รักษาเขาตามพระบัญชาของอัลลอฮฺ แท้จริงอัลลอฮฺจะมิทรงเปลี่ยนแปลงสภาพของชนกลุ่มใด จนกว่าพวกเขาจะเปลี่ยนแปลงสภาพของพวกเขาเอง[2] และเมื่ออัลลอฮฺทรงปรารถนาความทุกข์แก่ชนกลุ่มใดก็จะไม่มีผู้ตอบโต้พระองค์[3] และสำหรับพวกเขาไม่มีผู้ช่วยเหลือนอกจากพระองค์

لَهُۥ مُعَقِّبَٰتٌ مِّنۢ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِۦ يَحْفَظُونَهُۥ
مِنْ أَمْرِ ٱللَّهِ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا۟
مَا بِأَنفُسِهِمْ ۗ وَإِذَآ أَرَادَ ٱللَّهُ بِقَوْمٍ سُوٓءًا فَلَا مَرَدَّ لَهُۥ ۚ
وَمَا لَهُم مِّن دُونِهِۦ مِن وَالٍ ﴿١١﴾

12. พระองค์คือผู้ทรงให้พวกเจ้าเห็นฟ้าแลบ เพื่อความกลัวและความหวัง และทรงให้เกิดเมฆทึบ[4]

هُوَ ٱلَّذِى يُرِيكُمُ ٱلْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا
وَيُنشِئُ ٱلسَّحَابَ ٱلثِّقَالَ ﴿١٢﴾

13. และฟ้าลั่นจะแซ่ซ้อง สดุดีด้วยการสรรเสริญพระองค์[5] และมะลาอิกะฮฺจะสดุดีด้วยเพราะความกลัวพระองค์ และพระองค์ทรงให้ฟ้าผ่าแล้วมันจะฟาดไปยังผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์

وَيُسَبِّحُ ٱلرَّعْدُ بِحَمْدِهِۦ وَٱلْمَلَٰٓئِكَةُ مِنْ خِيفَتِهِۦ
وَيُرْسِلُ ٱلصَّوَٰعِقَ فَيُصِيبُ بِهَا مَن يَشَآءُ
وَهُمْ يُجَٰدِلُونَ فِى ٱللَّهِ وَهُوَ شَدِيدُ ٱلْمِحَالِ ﴿١٣﴾

---

[1] สำหรับมนุษย์นั้นมีมะลาอิกะฮฺที่ได้รับมอบหมายคอยเฝ้าติดตาม โดยเปลี่ยนเวรกันเหมือนยามเฝ้าสถานที่ราชการ

[2] อัลลอฮฺจะมิทรงให้ความโปรดปรานของพระองค์สูญสิ้นไปจากกลุ่มชนใด เว้นแต่กลุ่มชนนั้นจะทรยศต่อความโปรดปรานของพระองค์ ด้วยการเอาของแปลกปลอมของเลวเข้ามาแทนที่

[3] คือถ้าพระองค์จะนำความหายนะหรือการลงโทษของพระองค์มาสู่กลุ่มชนใด ก็ไม่มีผู้ใดสามารถจะตอบโต้หรือป้องกันพระประสงค์ของพระองค์ได้

[4] เมื่อก้อนเมฆรวมตัวกันขึ้นจะเกิดฟ้าแลบ อิบนุอับบาสกล่าวว่า เพื่อความกลัวฟ้าผ่าและความหวังที่จะมีฝนตก

[5] พระองค์ทรงยืนยันไว้ในซูเราะฮฺอัลอิสรออฺ อายะฮฺที่ 44 ว่า และไม่มีสิ่งใดเว้นแต่มันจะแซ่ซ้องสดุดีพระองค์

โดยพวกเขาโต้เถียงกันในเรื่องของอัลลอฮฺ[1] และพระองค์คือผู้ทรงอำนาจยิ่ง

14. สำหรับพระองค์นั้นคือการวิงวอนที่แท้จริง[2] และบรรดาผู้วิงวอนอื่นจากพระองค์ มัน (เจว็ด) จะไม่สนองตอบใด ๆ แก่พวกเขา เว้นแต่เสมือนกับผู้ที่แบมือทั้งสองไปยังน้ำเพื่อให้ไหลสู่ปากของเขา และมันจะไหลถึงไม่ได้[3] และการวิงวอนของพวกปฏิเสธศรัทธานั้นหาใช่อื่นใด นอกจากอยู่ในการหลงผิด

لَهُۥ دَعۡوَةُ ٱلۡحَقِّۚ وَٱلَّذِينَ يَدۡعُونَ مِن دُونِهِۦ لَا يَسۡتَجِيبُونَ
لَهُم بِشَيۡءٍ إِلَّا كَبَٰسِطِ كَفَّيۡهِ إِلَى ٱلۡمَآءِ لِيَبۡلُغَ فَاهُ
وَمَا هُوَ بِبَٰلِغِهِۦۚ وَمَا دُعَآءُ ٱلۡكَٰفِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَٰلٖ ١٤

15. และผู้อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินต่างก็สุญูดต่ออัลลอฮฺด้วยความภักดีและด้วยความจำยอม[4] และเงาของมันจะสุญูดด้วย ทั้งยามเช้าและยามเย็น

وَلِلَّهِ يَسۡجُدُ مَن فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ طَوۡعٗا
وَكَرۡهٗا وَظِلَٰلُهُم بِٱلۡغُدُوِّ وَٱلۡأٓصَالِ۩ ١٥

---

[1] พวกกุฟฟารมักกะฮฺได้โต้เถียงกันถึงเรื่องการมีอัลลอฮฺและความเป็นเอกะของพระองค์ และเรื่องเดชานุภาพของพระองค์ในการให้มนุษย์ฟื้นคืนชีพในวันกิยามะฮฺ

สาเหตุแห่งการประทานอายะฮฺนี้ มีรายงานจากอะนัสว่า ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้ส่งชายคนหนึ่งไปหาชาวอาหรับผู้เกรี้ยวกราดคนหนึ่ง ท่านนะบีกล่าวกับชายผู้นั้นว่า จงไปเรียกเขามาหาฉัน ชายคนนั้นกล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลุลลอฮฺ เขาเป็นคนเกรี้ยวกราดและดุดัน ท่านนะบีกล่าวกับเขาอีกว่า เอาเถอะ ไปเรียกเขาให้มาหาฉัน เขาจึงออกไปหาชายคนนั้นแล้วกล่าวว่า ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เรียกท่าน อาหรับผู้นั้นถามว่า จงบอกฉันถึงพระเจ้าของมุฮัมมัดว่าทำจากทอง หรือจากเงิน หรือจากทองเหลือง แล้วเขาก็กลับไปหาท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม บอกท่านตามที่ชายผู้นั้นกล่าว แล้วกล่าวต่อไปว่าฉันได้บอกท่านแล้วว่าเขาเกรี้ยวกราดและดุดันมิใช่หรือ ท่านนะบีกล่าวอีกว่า กลับไปหาเขาอีกครั้งหนึ่งแล้วเรียกเขาให้มาหาฉัน เขาได้กลับไปหาชายผู้นั้น และก็เช่นเดียวกันที่ได้กล่าวมาแล้ว ขณะที่เขากำลังโต้เถียงกันอยู่นั้นอัลลอฮฺทรงส่งเมฆให้มาลอยเหนือศีรษะเขา แล้วฟ้าได้ผ่าและฟาดลงมาบนศีรษะของอาหรับผู้นั้น อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงทรงประทานอายะฮฺนี้ลงมา

[2] คือพระองค์นั้นสมควรยิ่งที่จะได้รับการเคารพภักดีเพียงพระองค์เดียว ด้วยการวิงวอนและการพึ่งพักพิง

[3] เพราะน้ำเป็นของเหลว มันไม่มีความรู้สึกและไม่ได้ยิน เหมือนกับเจว็ดทั้งหลายที่จะไม่สนองตอบการวิงวอนของผู้ปฏิเสธศรัทธา

[4] อัลหะซันกล่าวว่า : คนมุอฺมินจะสุญูดด้วยความภักดี ส่วนคนกาฟิรจะสุญูดด้วยความจำใจคือในภาวะตกใจและคับขัน

قُلْ مَن رَّبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ قُلِ ٱللَّهُ ۚ قُلْ أَفَٱتَّخَذْتُم
مِّن دُونِهِۦٓ أَوْلِيَآءَ لَا يَمْلِكُونَ لِأَنفُسِهِمْ نَفْعًا وَلَا ضَرًّا ۚ
قُلْ هَلْ يَسْتَوِى ٱلْأَعْمَىٰ وَٱلْبَصِيرُ أَمْ هَلْ تَسْتَوِى
ٱلظُّلُمَٰتُ وَٱلنُّورُ ۗ أَمْ جَعَلُوا۟ لِلَّهِ شُرَكَآءَ خَلَقُوا۟ كَخَلْقِهِۦ
فَتَشَٰبَهَ ٱلْخَلْقُ عَلَيْهِمْ ۚ قُلِ ٱللَّهُ خَٰلِقُ كُلِّ شَىْءٍ
وَهُوَ ٱلْوَٰحِدُ ٱلْقَهَّٰرُ ﴿١٦﴾

16. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ใครคือพระเจ้าแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน จงกล่าวเถิด อัลลอฮฺ จงกล่าวเถิด พวกท่านได้ยึดเอาบรรดาผู้คุ้มครองอื่นจากอัลลอฮฺกระนั้นหรือ ซึ่งพวกเขาไม่มีอำนาจให้คุณและให้โทษแก่ตัวของพวกเขาเอง จงกล่าวเถิด คนตาบอดกับคนตาดีจะเหมือนกันหรือ หรือความมืดจะเหมือนกับความสว่างหรือ หรือพวกเขาได้ตั้งเหล่าภาคีขึ้นเพื่ออัลลอฮฺนั้น เพื่อให้ได้สร้างเช่นกับการสร้างของพระองค์ แล้วการสร้างนั้นได้คล้ายคลึงแก่พวกเขากระนั้นหรือ จงกล่าวเถิด อัลลอฮฺคือผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง และพระองค์คือผู้ทรงเอกะ ผู้ทรงพิชิต

أَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَسَالَتْ أَوْدِيَةٌۢ بِقَدَرِهَا
فَٱحْتَمَلَ ٱلسَّيْلُ زَبَدًا رَّابِيًا ۚ وَمِمَّا يُوقِدُونَ عَلَيْهِ
فِى ٱلنَّارِ ٱبْتِغَآءَ حِلْيَةٍ أَوْ مَتَٰعٍ زَبَدٌ مِّثْلُهُۥ ۚ كَذَٰلِكَ يَضْرِبُ
ٱللَّهُ ٱلْحَقَّ وَٱلْبَٰطِلَ ۚ فَأَمَّا ٱلزَّبَدُ فَيَذْهَبُ جُفَآءً ۖ
وَأَمَّا مَا يَنفَعُ ٱلنَّاسَ فَيَمْكُثُ فِى ٱلْأَرْضِ ۚ
كَذَٰلِكَ يَضْرِبُ ٱللَّهُ ٱلْأَمْثَالَ ﴿١٧﴾

17. พระองค์ทรงประทานน้ำลงมาจากฟากฟ้า แล้วลำน้ำต่าง ๆ ก็ไหลไปตามปริมาณของมัน กระแสน้ำได้พัดพาเอาฟองลอยอยู่เหนือน้ำ[1] และจากสิ่งที่พวกเขาหลอมลงไปในไฟ เพื่อหวังทำเครื่องประดับหรือเครื่องใช้จะมีฟองเช่นกัน ในทำนองนั้นอัลลอฮฺทรงยกตัวอย่างความจริงและความเท็จสำหรับฟองนั้นก็จะออกไปเป็นสิ่งเหลือเดน ส่วนที่เป็นประโยชน์แก่มนุษย์ก็จะคงอยู่ในแผ่นดิน[2] ในทำนองนั้นอัลลอฮฺทรงยกอุทาหรณ์ทั้งหลาย

---

[1] อัฏฏ็อบรีย์กล่าวว่า : นี่คืออุทาหรณ์ที่อัลลอฮฺทรงยกมาเปรียบเทียบเกี่ยวกับความจริงกับความเท็จ และการอีมานกับการกุฟรฺ

[2] สิ่งที่เป็นประโยชน์แก่มนุษย์คือน้ำ และแร่ธาตุบริสุทธิ์ หลังจากที่ได้เอาฟองหรือกากเดนที่ลอยอยู่ข้างบนออกไป

لِلَّذِينَ ٱسْتَجَابُوا۟ لِرَبِّهِمُ ٱلْحُسْنَىٰ ۚ وَٱلَّذِينَ
لَمْ يَسْتَجِيبُوا۟ لَهُۥ لَوْ أَنَّ لَهُم مَّا فِى ٱلْأَرْضِ جَمِيعًا
وَمِثْلَهُۥ مَعَهُۥ لَٱفْتَدَوْا۟ بِهِۦٓ ۚ أُو۟لَـٰٓئِكَ لَهُمْ
سُوٓءُ ٱلْحِسَابِ وَمَأْوَىٰهُمْ جَهَنَّمُ ۖ وَبِئْسَ ٱلْمِهَادُ ﴿١٨﴾

18. สำหรับบรรดาผู้ตอบสนองต่อพระเจ้าของพวกเขา คือการได้รับความดี[1] และบรรดาผู้ไม่ตอบสนองต่อพระองค์[2] แม้ว่าพวกเขาจะมีทั้งหมดที่มีอยู่ในแผ่นดินและมีอีกเยี่ยงนั้น พวกเขาจะยอมเอามาไถ่โทษอย่างแน่นอน[3] ชนเหล่านั้นสำหรับพวกเขาคือการมีบัญชีที่ชั่ว และที่พำนักของพวกเขาคือนรกญะฮันนัม มันเป็นที่พำนักที่ชั่วช้ายิ่ง

۞ أَفَمَن يَعْلَمُ أَنَّمَآ أُنزِلَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ ٱلْحَقُّ كَمَنْ
هُوَ أَعْمَىٰٓ ۚ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُو۟لُوا۟ ٱلْأَلْبَـٰبِ ﴿١٩﴾

19. ดังนั้น ผู้ที่รู้ว่าแท้จริงสิ่งที่ถูกประทานแก่เจ้าจากพระเจ้าของเจ้านั้นเป็นความจริง จะเหมือนกับผู้ที่ตาบอดกระนั้นหรือ[4] แท้จริงบรรดาผู้มีสติปัญญาเท่านั้นที่จะใคร่ครวญ[5]

---

[1] คือบรรดามุอฺมินที่ตอบสนองการเรียกร้องเชิญชวนของอัลลอฮฺ ด้วยการศรัทธาและเชื่อฟัง

[2] คือพวกปฏิเสธการศรัทธา

[3] เพื่อให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺ

[4] อิบนุอับบาสกล่าวว่า : อายะฮฺนี้ถูกประทานลงมาเป็นการเปรียบเทียบ ระหว่างฮัมซะฮฺกับอะบีญะฮัล

[5] ผู้ที่มีสติปัญญาสมบูรณ์เท่านั้น ที่จะใคร่ครวญต่อสัญญาณต่าง ๆ ของพระองค์ สำหรับคุณลักษณะของผู้ที่มีสติปัญญาสมบูรณ์นั้น ในอายะฮฺต่อ ๆ ไป ตั้งแต่อายะฮฺที่ 20 ถึงอายะฮฺที่ 22 ได้กล่าวถึงบุคคลประเภทนี้ไว้ดังนี้คือ

1) ผู้ที่ให้ครบถ้วนซึ่งสัญญาของอัลลอฮฺ
2) ผู้ที่ไม่บิดพริ้วข้อตกลงต่าง ๆ
3) ผู้ที่สัมพันธ์ต่อญาติตามที่พระองค์ทรงบัญชา
4) ผู้ที่ยำเกรงต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา
5) ผู้ที่กลัวการมีบัญชีที่ชั่ว
6) ผู้ที่มีความอดทนโดยหวังความโปรดปรานจากพระองค์
7) ผู้ที่ดำรงรักษาไว้ซึ่งการละหมาด
8) ผู้ที่บริจาคซะกาตทั้งอย่างลับ ๆ และอย่างเปิดเผย
9) ผู้ที่ขจัดความชั่วด้วยความดี

ในอายะฮฺที่ 23-24 กล่าวถึงการตอบแทนและรางวัล สำหรับบุคคลประเภทต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น

ٱلَّذِينَ يُوفُونَ بِعَهْدِ ٱللَّهِ وَلَا يَنقُضُونَ ٱلْمِيثَٰقَ ﴿٢٠﴾

20. บรรดาผู้ให้ครบถ้วนซึ่งสัญญาของอัลลอฮฺ และไม่บิดพริ้วข้อตกลง

وَٱلَّذِينَ يَصِلُونَ مَآ أَمَرَ ٱللَّهُ بِهِۦٓ أَن يُوصَلَ
وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَيَخَافُونَ سُوٓءَ ٱلْحِسَابِ ﴿٢١﴾

21. และบรรดาผู้เชื่อมสัมพันธ์ที่อัลลอฮฺทรงบัญชาให้เขาเชื่อมสัมพันธ์ และยำเกรงพระเจ้าของพวกเขา และกลัวการมีบัญชีที่ชั่ว

وَٱلَّذِينَ صَبَرُوا۟ ٱبْتِغَآءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ وَأَقَامُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ
وَأَنفَقُوا۟ مِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً وَيَدْرَءُونَ
بِٱلْحَسَنَةِ ٱلسَّيِّئَةَ أُو۟لَٰٓئِكَ لَهُمْ عُقْبَى ٱلدَّارِ ﴿٢٢﴾

22. และบรรดาผู้อดทนโดยหวังพระพักตร์ (ความโปรดปราน) ของพระเจ้าของพวกเขา และดำรงการละหมาดและบริจาคสิ่งที่เราได้ให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเขา โดยซ่อนเร้นและเปิดเผย และพวกเขาขจัดความชั่วด้วยความดี ชนเหล่านั้นสำหรับพวกเขาคือที่พำนักในบั้นปลายที่ดี

جَنَّٰتُ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا وَمَن صَلَحَ مِنْ ءَابَآئِهِمْ وَأَزْوَٰجِهِمْ
وَذُرِّيَّٰتِهِمْ ۖ وَٱلْمَلَٰٓئِكَةُ يَدْخُلُونَ عَلَيْهِم مِّن كُلِّ بَابٍ ﴿٢٣﴾

23. สวนสวรรค์ทั้งหลายอันสถาพร พวกเขาจะเข้าไปอยู่พร้อมกับผู้ทำดีจากบรรพบุรุษของพวกเขา และคู่ครองของพวกเขา และบรรดาลูกหลานของพวกเขา และมะลาอิกะฮฺจะเข้ามาหาพวกเขาจากทุกประตู (ของสวนสวรรค์)

سَلَٰمٌ عَلَيْكُم بِمَا صَبَرْتُمْ ۚ فَنِعْمَ عُقْبَى ٱلدَّارِ ﴿٢٤﴾

24. (พร้อมกับกล่าวว่า) ความศานติจงมีแด่พวกท่าน เนื่องด้วยพวกท่านได้อดทน มันช่างดีเสียนี่กระไรที่พำนักบั้นปลายนี้

وَٱلَّذِينَ يَنقُضُونَ عَهْدَ ٱللَّهِ مِنۢ بَعْدِ مِيثَٰقِهِۦ
وَيَقْطَعُونَ مَآ أَمَرَ ٱللَّهُ بِهِۦٓ أَن يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ
فِى ٱلْأَرْضِ ۙ أُو۟لَٰٓئِكَ لَهُمُ ٱللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوٓءُ ٱلدَّارِ ﴿٢٥﴾

25. และบรรดาผู้ทำลายพันธะของอัลลอฮฺ หลังจากที่ได้ให้คำมั่นสัญญาแก่พระองค์ และพวกเขาตัดขาดสิ่งที่อัลลอฮฺทรงใช้ให้เขาต่อ และบ่อนทำลายในแผ่นดิน ชนเหล่านี้แหละ

พวกเขาจะได้รับการสาปแช่ง และจะได้ที่พำนักอันชั่วช้า[1]

26. อัลลอฮฺทรงให้กว้างขวางและทรงให้คับแคบซึ่งปัจจัยยังชีพ แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์[2] และพวกเขาดีใจต่อชีวิตในโลกนี้ และชีวิตของโลกนี้เมื่อเทียบกับโลกอาคิเราะฮฺแล้ว หาใช่อื่นใดไม่นอกจากความเพลิดเพลินเท่านั้น

ٱللَّهُ يَبۡسُطُ ٱلرِّزۡقَ لِمَن يَشَآءُ وَيَقۡدِرُۚ وَفَرِحُواْ بِٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا وَمَا ٱلۡحَيَوٰةُ ٱلدُّنۡيَا فِي ٱلۡأٓخِرَةِ إِلَّا مَتَٰعٞ ٢٦

27. และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธากล่าวว่า ทำไมสัญญาณจากพระเจ้าของเขาจึงไม่ถูกประทานให้แก่เขา จงกล่าวเถิด แท้จริงอัลลอฮฺทรงให้หลงทางแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และทรงนำทางสู่พระองค์แก่ผู้ที่สำนึกตัว[3]

وَيَقُولُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَوۡلَآ أُنزِلَ عَلَيۡهِ ءَايَةٞ مِّن رَّبِّهِۦۚ قُلۡ إِنَّ ٱللَّهَ يُضِلُّ مَن يَشَآءُ وَيَهۡدِيٓ إِلَيۡهِ مَنۡ أَنَابَ ٢٧

28. บรรดาผู้ศรัทธา และจิตใจของพวกเขาสงบด้วยการรำลึกถึงอัลลอฮฺ พึงทราบเถิด ด้วยการรำลึกถึงอัลลอฮฺเท่านั้น ทำให้จิตใจสงบ

ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَتَطۡمَئِنُّ قُلُوبُهُم بِذِكۡرِ ٱللَّهِۗ أَلَا بِذِكۡرِ ٱللَّهِ تَطۡمَئِنُّ ٱلۡقُلُوبُ ٢٨

---

[1] สำหรับประเภทของบุคคลที่ขาดสติสัมปชัญญะมีดังนี้คือ

1) ผู้ที่ทำลายพันธะหรือคำมั่นสัญญาที่ได้ให้ไว้

2) ผู้ที่ตัดขาดญาติ

3) ผู้ที่ก่อความเสียหายหรือบ่อนทำลายในแผ่นดิน

บุคคลเหล่านี้จะได้รับการสาปแช่ง และได้รับการตอบแทนคือนรกญะฮันนัม อันเป็นที่พำนักอาศัยของพวกเขา

[2] ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับฮิกมะฮฺและผลประโยชน์

[3] พวกกุฟฟารกล่าวว่า ทำไมพระเจ้าของมุฮัมมัดจึงไม่ประทานสิ่งที่เป็นปาฏิหาริย์แก่มุฮัมมัดเหมือนกับที่ได้ประทานแก่มูซาและอีซา อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงใช้ให้มุฮัมมัดแจ้งแก่พวกกุฟฟารว่า การงานทั้งหมดอยู่ในพระหัตถ์ของอัลลอฮฺ มิได้อยู่ที่ฉัน ผู้ที่พระองค์จะให้เขาหลงทางนั้น แม้จะมีสัญญาณหรือปาฏิหาริย์ใด ๆ มาปรากฏต่อหน้าพวกเขา พวกเขาก็จะอยู่ในทางที่ผิดอยู่นั่นเอง

ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ طُوبَىٰ
لَهُمْ وَحُسْنُ مَـَٔابٍ ٢٩

29. บรรดาผู้ศรัทธาและกระทำความดี ความผาสุกย่อมได้แก่พวกเขา และเป็นการกลับไปที่ดียิ่ง

كَذَٰلِكَ أَرْسَلْنَٰكَ فِىٓ أُمَّةٍ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِهَآ أُمَمٌ
لِّتَتْلُوَاْ عَلَيْهِمُ ٱلَّذِىٓ أَوْحَيْنَآ إِلَيْكَ وَهُمْ يَكْفُرُونَ
بِٱلرَّحْمَٰنِ ۚ قُلْ هُوَ رَبِّى لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ
وَإِلَيْهِ مَتَابِ ٣٠

30. ในทำนองนี้เราได้ส่งเจ้ามายังกลุ่มชนหนึ่ง ซึ่งก่อนหน้านั้นมีกลุ่มชนอื่นได้ล่วงลับไปแล้ว เพื่อเจ้าจะได้บอกกล่าวแก่พวกเขาถึงสิ่งที่เราได้วะฮียฺ[1] แก่เจ้า โดยที่พวกเขาปฏิเสธศรัทธาต่อพระผู้ทรงกรุณาปรานี จงกล่าวเถิด พระองค์คือพระเจ้าของฉัน ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ เฉพาะพระองค์เท่านั้นฉันมอบความไว้วางใจ และยังพระองค์คือการกลับไปของฉัน[2]

وَلَوْ أَنَّ قُرْءَانًا سُيِّرَتْ بِهِ ٱلْجِبَالُ أَوْ قُطِّعَتْ
بِهِ ٱلْأَرْضُ أَوْ كُلِّمَ بِهِ ٱلْمَوْتَىٰ ۗ بَل لِّلَّهِ ٱلْأَمْرُ جَمِيعًا ۗ
أَفَلَمْ يَا۟يْـَٔسِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَن لَّوْ يَشَآءُ ٱللَّهُ لَهَدَى
ٱلنَّاسَ جَمِيعًا ۗ وَلَا يَزَالُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ تُصِيبُهُم
بِمَا صَنَعُواْ قَارِعَةٌ أَوْ تَحُلُّ قَرِيبًا مِّن دَارِهِمْ حَتَّىٰ يَأْتِىَ

31. และมาตรว่าอัลกุรอาน โดยมันนั้นภูเขาถูกทำให้เคลื่อนที่ได้ หรือโดยมันนั้นแผ่นดินถูกทำให้แยกออกจากกันได้ หรือโดยมันนั้นคนตายถูกทำให้พูดได้[3] แต่ทว่าพระบัญชาทั้งมวลเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺ บรรดาผู้ศรัทธายัง

---

[1] วะฮียฺ คือพระดำรัสของอัลลอฮฺ ที่ได้ประทานให้แก่ท่านนะบี

[2] สาเหตุของการประทานอายะฮฺนี้คือ อิบนุอับบาสกล่าวว่า อายะฮฺนี้ประทานลงมาเนื่องเพราะพวกกุฟฟารมักกะฮฺ เมื่อท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า พวกท่านจงสุญูดแด่พระผู้ทรงกรุณาปรานี (อัรเราะฮฺมาน) พวกเขากล่าวว่า และใครคืออัรเราะฮฺมาน จะให้พวกเราสุญูดตามที่ท่านใช้เรากระนั้นหรือ อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงประทานอายะฮฺนี้ลงมา ความว่า โดยที่พวกเขาปฏิเสธศรัทธาต่อพระผู้ทรงกรุณาปรานี

[3] มาตรว่าอัลกุรอานทำให้ภูเขาเคลื่อนที่ได้ หรือทำให้แผ่นดินแยกออกจากกันได้ หรือทำให้คนตายพูดได้ หากเป็นเช่นดังที่ได้กล่าวมาแล้ว คำตอบก็คือ อัลกุรอานฉบับนี้ เพราะว่ามันเป็นผู้ชี้แนะทางที่ถูกต้อง เป็นผู้ตักเตือนและขู่สำทับ คำตอบดังกล่าวนี้เป็นทัศนะของอัลชะมัคชะรีย์ ส่วนอัชซัชญาจมีทัศนะเป็นคำตอบว่า พวกเขาจะศรัทธาอย่างแน่นอน ทั้งนี้ก็เพราะว่าพวกเขาหยิ่งผยอง ดื้อดันอยู่ในทางที่ผิด และบ่อนทำลาย

وَعۡدُ ٱللَّهِۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُخۡلِفُ ٱلۡمِيعَادَ ﴿٣١﴾

มิรู้ดอกหรือว่า มาตรว่าอัลลอฮฺทรงประสงค์แน่นอนพระองค์จะทรงชี้แนะทางแก่มนุษย์ทั้งมวลก็ได้และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นความหายนะคงจะประสบแก่พวกเขา เนื่องด้วยพวกเขาได้กระทำไว้ หรือจะเกิดขึ้นใกล้ที่พำนักของพวกเขา จนกระทั่งสัญญาณของอัลลอฮฺจะมาถึง แท้จริงอัลลอฮฺมิทรงผิดสัญญา

وَلَقَدِ ٱسۡتُهۡزِئَ بِرُسُلٖ مِّن قَبۡلِكَ فَأَمۡلَيۡتُ لِلَّذِينَ كَفَرُواْ ثُمَّ أَخَذۡتُهُمۡۖ فَكَيۡفَ كَانَ عِقَابِ ﴿٣٢﴾

32. และโดยแน่นอน บรรดารอซูลก่อนหน้าเจ้าได้ถูกเย้ยหยันมาแล้ว[1] ข้าได้ประวิงเวลาแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา แล้วข้าได้คร่าพวกเขา ดังนั้นการลงโทษของข้าเป็นเช่นใด

أَفَمَنۡ هُوَ قَآئِمٌ عَلَىٰ كُلِّ نَفۡسِۭ بِمَا كَسَبَتۡۗ وَجَعَلُواْ لِلَّهِ شُرَكَآءَ قُلۡ سَمُّوهُمۡۚ أَمۡ تُنَبِّـُٔونَهُۥ بِمَا لَا يَعۡلَمُ فِي ٱلۡأَرۡضِ أَم بِظَٰهِرٖ مِّنَ ٱلۡقَوۡلِۗ بَلۡ زُيِّنَ لِلَّذِينَ كَفَرُواْ مَكۡرُهُمۡ وَصُدُّواْ عَنِ ٱلسَّبِيلِۗ وَمَن يُضۡلِلِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِنۡ هَادٖ ﴿٣٣﴾

33. ดังนั้น พระองค์ผู้ทรงเฝ้ามองทุกชีวิตที่มันได้ขวนขวายเอาไว้ (จะเหมือนกับเจว็ดทั้งหลาย)[2] กระนั้นหรือ และพวกเขาได้ตั้งภาคีเทียมอัลลอฮฺ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านจงกล่าวชื่อพวกมัน หรือพวกท่านจะบอกพระองค์ในสิ่งที่พระองค์ไม่รู้ในแผ่นดิน หรือเป็นเพียงคำพูดที่กล่าวขึ้นมาลอย ๆ กระนั้นหรือ เปล่าเลย ได้ถูกทำให้เพริศแพร้วแก่บรรดาผู้ปฏิเสธ ซึ่งแผนการณ์ของพวกเขา และถูกปิดกั้นจากแนวทาง (ของอัลลอฮฺ) และผู้ใดที่อัลลอฮฺ ทรงประสงค์ให้เขาหลงทางสำหรับเขาจะไม่มีผู้ชี้แนะให้เลย

---

[1] เป็นการปลอบใจท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ว่า เหตุการณ์เช่นนี้ได้เกิดขึ้นแล้วแก่บรรดารอซูลในอดีต

[2] ข้อความในวงเล็บคือคำตอบ

لَّهُمْ عَذَابٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۖ وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَقُّ ۖ
وَمَا لَهُم مِّنَ اللَّهِ مِن وَاقٍ ﴿٣٤﴾

34. สำหรับพวกเขาจะได้รับการลงโทษในชีวิตของโลกนี้ และแน่นอนการลงโทษในปรโลกนั้นร้ายแรงกว่า และสำหรับพวกเขาไม่มีผู้คุ้มกันจาก (การลงโทษของ) อัลลอฮฺได้

۞ مَّثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وُعِدَ الْمُتَّقُونَ ۖ تَجْرِي
مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ۖ أُكُلُهَا دَائِمٌ وَظِلُّهَا ۚ تِلْكَ
عُقْبَى الَّذِينَ اتَّقَوا ۖ وَّعُقْبَى الْكَافِرِينَ النَّارُ ﴿٣٥﴾

35. อุปมาสวนสวรรค์ซึ่งบรรดาผู้ยำเกรงได้ถูกสัญญาไว้คือ มีลำน้ำหลายสายไหลผ่านภายใต้มัน ผลไม้และเงาร่มมีอยู่ตลอดกาล[1] นั่นคือบั้นปลายของบรรดาผู้ยำเกรง และบั้นปลายของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา ก็คือไฟนรก

وَالَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَفْرَحُونَ بِمَا أُنزِلَ
إِلَيْكَ ۖ وَمِنَ الْأَحْزَابِ مَن يُنكِرُ بَعْضَهُ ۚ قُلْ إِنَّمَا
أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ وَلَا أُشْرِكَ بِهِ ۚ إِلَيْهِ أَدْعُو
وَإِلَيْهِ مَآبِ ﴿٣٦﴾

36. และบรรดาผู้ที่เราได้ให้คัมภีร์แก่พวกเขาต่างก็ดีใจ[2] ต่อสิ่งที่ได้ถูกประทานให้แก่เจ้า (อัลกุรอาน) และส่วนหนึ่งจากกลุ่มชนต่าง ๆ มีผู้ปฏิเสธบางส่วนของมัน (อัลกุรอาน) จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แท้จริงฉันถูกบัญชาให้เคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ และฉันจะไม่ตั้งภาคีเท่าเทียมพระองค์ และยังพระองค์ฉันจะเชิญชวน และยังพระองค์เท่านั้นคือการกลับไปของฉัน

وَكَذَٰلِكَ أَنزَلْنَاهُ حُكْمًا عَرَبِيًّا ۚ وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ
أَهْوَاءَهُم بَعْدَمَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ
مِن وَلِيٍّ وَلَا وَاقٍ ﴿٣٧﴾

37. และในทำนองนั้น เราได้ให้อัลกุรอานแก่เขาไว้เป็นข้อชี้ขาดที่เป็นภาษาอาหรับ และหากเจ้าปฏิบัติตามความใคร่ของพวกเขา หลังจากหลักฐานได้มายังเจ้าแล้ว[3] สำหรับเจ้าจะ

---

[1] ผลไม้มีให้กินตลอดกาล ไม่มีขาดตอนหรือหมดฤดู เงาร่มก็เช่นเดียวกันมีอยู่ตลอดเวลา ดวงอาทิตย์ไม่อาจเข้ามากล้ำ กรายได้

[2] คือบรรดาผู้ที่เราได้ให้คัมภีร์อัตเตารอตและอัลอินญีลแก่พวกเขา ส่วนหนึ่งจากผู้ที่ศรัทธาและเชื่อฟังเจ้า เช่น อับดุลลอฮฺ อิบนุสลาม และอัลนะญาชีย์ กษัตริย์แห่งอัลหะบะชะฮฺหรือเอธิโอเปีย ตลอดจนบริวารของเขา ต่างก็ดีใจต่อการประทานอัลกุรอานลงมาแก่มุฮัมมัด เพราะในคัมภีร์ของพวกเขามีหลักฐานยืนยันถึงข้อเท็จจริงอันนี้

[3] คือเชื่อฟังตามคำเรียกร้องเชิญชวนของพวกเขา

ไม่มีผู้ช่วยเหลือและผู้คุ้มกันจากการลงโทษของอัลลอฮฺ[1]

38. และโดยแน่นอน เราได้ส่งบรรดารอซูลมาก่อนหน้าเจ้า และเราได้ให้พวกเขามีภริยาและลูกหลาน[2] และไม่บังควรแก่รอซูลที่จะนำมาซึ่งสัญญาณ (ปาฏิหาริย์) ใด ๆ เว้นแต่โดยอนุมัติของอัลลอฮฺ สำหรับทุกสิ่งอย่างนั้น มีบันทึกไว้แล้ว

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ وَجَعَلْنَا لَهُمْ أَزْوَاجًا وَذُرِّيَّةً ۚ وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَن يَأْتِيَ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ ۗ لِكُلِّ أَجَلٍ كِتَابٌ ﴿٣٨﴾

39. อัลลอฮฺทรงยกเลิกสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์ และทรงยืนหยัดให้มั่น (สิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์) และที่พระองค์คือแม่บทแห่งคัมภีร์ (อัลเลาฮุลมะฮฺฟูซ)[3]

يَمْحُو اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثْبِتُ ۖ وَعِندَهُ أُمُّ الْكِتَابِ ﴿٣٩﴾

40. และหากเราจะให้เจ้าเห็นบางสิ่ง ซึ่งเราสัญญากับพวกเขา (ถึงการลงโทษ) หรือเราจะให้เจ้าตาย แท้จริงหน้าที่ของเจ้าคือการเผยแพร่ และหน้าที่ของเราคือการชำระบัญชี

وَإِن مَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ وَعَلَيْنَا الْحِسَابُ ﴿٤٠﴾

---

[1] จุดมุ่งหมายก็คือเตือนประชาชาติทั้งหลาย มิให้เชื่อฟังความใคร่ของมนุษย์ เพราะเมื่อท่านนะบีคือลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมถูกเตือนเช่นนี้ จุดมุ่งหมายก็เพื่อเตือนมหาชนทั่วไป

[2] สาเหตุแห่งการประทานอายะฮฺนี้ อัลกัลบีย์กล่าวว่า พวกยะฮูดได้ตำหนิท่านรอซูลุลลอฮฺว่า เรามองไม่เห็นการปฏิบัติหน้าที่ของชายผู้นี้ (คือท่านนะบี) เลย นอกจากเรื่องของผู้หญิงและการแต่งงาน หากเขาเป็นนะบีตามที่เขาอ้าง แน่นอนเรื่องของการเป็นนะบีจะเป็นที่กังวลแก่เขามากกว่าเรื่องของผู้หญิง อายะฮฺนี้จึงถูกประทานลงมา เพื่อเป็นการตอบโต้ข้อตำหนิของพวกยะฮูด

[3] อิบนุอับบาสกล่าวว่า อัลลอฮฺทรงเปลี่ยนแปลงสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์ แล้วทรงยกเลิก เว้นแต่ความตาย ความเป็น ความทุกข์ ความสุข เพราะสิ่งเหล่านี้ถูกบันทึกไว้เรียบร้อยแล้ว กล่าวกันว่าการยกเลิกและการยืนหยัดให้มั่น มีความหมายคลุมถึงสิ่งทั่ว ๆ ไป เพราะมีรายงานว่า ขณะที่ อุมัร อิบนฺ อัลค็อฏฏอบ กำลังเดินเวียนรอบอัลกะอฺบะฮฺ ท่านร้องไห้พลางกล่าวว่า ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ หากพระองค์ทรงบันทึกความทุกข์และความผิดแก่ข้าพระองค์แล้ว ขอพระองค์ทรงยกเลิกให้แก่ข้าพระองค์ด้วยเพราะว่าพระองค์นั้นทรงยกเลิกสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์ และทรงยืนหยัดให้มั่นและที่พระองค์นั้นคือรากฐานแห่งคัมภีร์

أَوَلَمْ يَرَوْا۟ أَنَّا نَأْتِى ٱلْأَرْضَ نَنقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا ۚ وَٱللَّهُ يَحْكُمُ لَا مُعَقِّبَ لِحُكْمِهِۦ ۚ وَهُوَ سَرِيعُ ٱلْحِسَابِ ﴿٤١﴾

41. พวกเขาไม่เห็นดอกหรือว่า แท้จริงเราขยายพื้นที่ แล้วเราให้มันลดน้อยลงจากอาณาเขตของมัน[1] และอัลลอฮฺทรงตัดสิน ไม่มีผู้ใดเปลี่ยนแปลงการตัดสินของพระองค์ และพระองค์เป็นผู้ทรงฉับพลันในการคิดบัญชี

وَقَدْ مَكَرَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَلِلَّهِ ٱلْمَكْرُ جَمِيعًا ۖ يَعْلَمُ مَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ ۗ وَسَيَعْلَمُ ٱلْكُفَّٰرُ لِمَنْ عُقْبَى ٱلدَّارِ ﴿٤٢﴾

42. และโดยแน่นอน บรรดาผู้ที่มาก่อนหน้าพวกเขาได้วางแผนมาก่อนแล้ว ดังนั้นแผนการณ์ทั้งหมดเป็นของอัลลอฮฺ[2] พระองค์ทรงรอบรู้สิ่งที่ทุกชีวิตแสวงหาเอาไว้ และพวกปฏิเสธศรัทธาจะได้รู้ว่าจะได้แก่ผู้ใดบ้างที่พำนักที่ดีในบั้นปลาย

وَيَقُولُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لَسْتَ مُرْسَلًا ۚ قُلْ كَفَىٰ بِٱللَّهِ شَهِيدًۢا بَيْنِى وَبَيْنَكُمْ وَمَنْ عِندَهُۥ عِلْمُ ٱلْكِتَٰبِ ﴿٤٣﴾

43. และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธากล่าวว่า ท่านมิใช่เป็นผู้ได้รับแต่งตั้ง จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) เพียงพอแล้วที่อัลลอฮฺทรงเป็นพยานระหว่างฉันกับพวกท่าน[3] และผู้ที่เขามีความรู้ในคัมภีร์[4] (ก็เป็นพยานด้วย)

---

[1] พระองค์ทรงขยายพื้นที่และให้ความมั่นคงแก่บรรดามุอฺมิน และพระองค์ทรงให้ท่านรอซูลพิชิตดินแดนศัตรู และดินแดนของอิสลามได้ขยายกว้างยิ่งขึ้น อันเป็นหลักฐานสำคัญอันหนึ่งที่ว่า อัลลอฮฺ ตะอาลาทรงปฏิบัติตามสัญญาที่ได้ทรงให้ไว้แก่รอซูลของพระองค์

[2] พระองค์จะให้การลงโทษมาถึงพวกเขา โดยที่พวกเขาไม่รู้

[3] พระองค์ทรงเป็นพยานต่อความสัจจะของฉัน โดยที่พระองค์ทรงสนับสนุนฉันด้วยปาฏิหาริย์ต่าง ๆ

[4] การเป็นพยานของบรรดามุอฺมินจากบรรดาผู้รู้ของชาวอะฮฺลุลกิตาบ

(14) ซูเราะฮฺ อิบรอฮีม

سورة إبراهيم

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 52 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อิบรอฮีม

ซูเราะฮฺอิบรอฮีมเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺที่ประมวลไว้ด้วยเรื่องของการศรัทธาในหลักการใหญ่ๆ คือ การศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ต่อสาสน์แห่งการเป็นรอซูล และต่อการฟื้นคืนชีพและการตอบแทน ความมุ่งหมายหลักของซูเราะฮฺนี้ เกือบทั้งหมดจะกล่าวถึงเรื่องของสาสน์และรอซูล การเรียกร้องเชิญชวนของบรรดารอซูลจะเป็นไปอย่างละเอียดชี้แจงถึงหน้าที่ของรอซูล ความหมายของการเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งสาสน์ที่มาจากชั้นฟ้า บรรดานะบีทั้งหมดถูกส่งมาเพื่อจรรโลงการศรัทธา และชี้แนะประชาชาติของแต่ละยุคแต่ละสมัย ให้ศรัทธาต่อพระเจ้าอย่างแท้จริง และนำมนุษยชาติออกจากความมืดสู่ความสว่าง การเรียกร้องเชิญชวนของพวกเขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและมีจุดมุ่งหมายเดียวกัน

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงสาสน์ของนะบีมูซา อะลัยฮิสสลาม เชิญชวนประชาชาติของเขาให้เคารพอิบาดะฮฺแด่อัลลอฮฺ ตะอาลา และขอบคุณพระองค์ โดยยกตัวอย่างของประชาชาติที่ปฏิเสธการเรียกร้องของบรรดารอซูลในอดีต เช่น ประชาชาติของนะบีนูหฺ ประชาชาติของอ๊าดและษะมูด ในซูเราะฮฺยังได้กล่าวถึงบรรดารอซูล กับประชาชาติต่าง ๆ หลายยุคหลายสมัย และได้กล่าวถึงการโต้แย้งระหว่างกัน ในที่สุดพระองค์ทรงให้พวกอธรรมประสบกับความหายนะ และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาได้กล่าวแก่บรรดารอซูลของพวกเขาว่า แน่นอนเราจะให้พวกท่านออกจากแผ่นดินของเราหรือว่าพวกท่านจะกลับไปยังศาสนาของพวกเขา ดังนั้นพระเจ้าของพวกเขาทรงวะฮียฺให้แก่บรรดารอซูลว่า แน่นอนเราจะทำลายพวกอธรรม และแน่นอนเราจะให้พวกท่านพำนักอยู่ในแผ่นดินหลังจากพวกเขา นั่นสำหรับผู้ที่กลัวต่อการยืนต่อหน้าข้า และกลัวต่อสัญญาร้ายของข้า

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงสภาพของวันอาคิเราะฮฺ สภาพของอาชญากรผู้โชคร้ายได้พบกับบรรดาลูกน้องของพวกเขา และได้กล่าวถึงการสนทนาต่อว่าต่อขานระหว่างหัวหน้ากับลูกน้อง การสนทนาสิ้นสุดลงด้วยการเข้าไปอยู่ในนรกด้วยกันทั้งสองฝ่ายการ

ต่อว่าต่อขานและการกล่าวโทษ อีกทั้งการประณามของลูกน้องที่กระทำต่อหัวหน้ามิได้อำนวยประโยชน์อันใดเลย ในที่สุดทั้งหมดก็ลงไปอยู่ในนรกญะฮันนัม หลังจากนั้นอัลลอฮฺได้ยกอุทาหรณ์เปรียบเทียบระหว่างคำพูดที่ดี คือคำพูดที่เกี่ยวกับการศรัทธานั้นเปรียบเสมือนต้นไม้ที่ดีออกดอกออกผล และคำพูดที่เลวคือคำพูดที่แสดงถึงการปฏิเสธศรัทธาและการดื้อดันนั้นเปรียบเสมือนต้นไม้ที่อับเฉาไม่ออกดอกออกผล และซูเราะฮฺจบลงด้วยการชี้แจงให้เห็นถึงชะตากรรมของบรรดาผู้อธรรม ในวันแห่งการตอบแทนคือวันกิยามะฮฺ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

الٓرۚ كِتَٰبٌ أَنزَلۡنَٰهُ إِلَيۡكَ لِتُخۡرِجَ ٱلنَّاسَ
مِنَ ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى ٱلنُّورِ بِإِذۡنِ رَبِّهِمۡ إِلَىٰ صِرَٰطِ
ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡحَمِيدِ ١

1. อะลิฟ ลาม รออฺ คัมภีร์ที่เราได้ประทานลงมาแก่เจ้า เพื่อให้เจ้านำมนุษย์ออกจากความมืดมนทั้งหลาย[1] สู่ความสว่าง[2] ด้วยอนุมัติของพระเจ้าของพวกเขา สู่ทางของพระผู้เดชานุภาพ ผู้ทรงได้รับการสรรเสริญ

ٱللَّهِ ٱلَّذِي لَهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۗ
وَوَيۡلٞ لِّلۡكَٰفِرِينَ مِنۡ عَذَابٖ شَدِيدٍ ٢

2. (คือ) ทางของอัลลอฮฺ ซึ่งสิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและสิ่งที่อยู่ในแผ่นดิน เป็นของพระองค์ และความหายนะจากการลงโทษอย่างสาหัส จงประสบแก่พวกปฏิเสธศรัทธา

ٱلَّذِينَ يَسۡتَحِبُّونَ ٱلۡحَيَوٰةَ ٱلدُّنۡيَا عَلَى ٱلۡأٓخِرَةِ
وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ وَيَبۡغُونَهَا عِوَجًاۚ
أُوْلَٰٓئِكَ فِي ضَلَٰلِۭ بَعِيدٖ ٣

3. บรรดาผู้พอใจเลือกเอาชีวิตในโลกนี้เหนือปรโลก และปิดกั้นจากทางของอัลลอฮฺ และต้องการที่จะให้มันคดเคี้ยว ชนเหล่านั้นอยู่ในการหลงทางที่ห่างไกล[3]

وَمَآ أَرۡسَلۡنَا مِن رَّسُولٍ إِلَّا بِلِسَانِ قَوۡمِهِۦ
لِيُبَيِّنَ لَهُمۡۖ فَيُضِلُّ ٱللَّهُ مَن يَشَآءُ وَيَهۡدِي
مَن يَشَآءُۚ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ٤

4. และเรามิได้ส่งรอซูลคนใด นอกจากด้วยการพูดภาษาชนชาติของเขา เพื่อจะได้ชี้แจงอย่างชัดแจ้งแก่พวกเขา[4] อัลลอฮฺจะทรงให้ผู้ที่

---

[1] ความมืดมนแห่งความอวิชาและการหลงทาง

[2] ความสว่างแห่งวิชาการและการศรัทธา

[3] พวกปฏิเสธศรัทธาที่หลงทาง ซึ่งจะได้รับการลงโทษอย่างหนักนั้นคือ บุคคลที่มีลักษณะดังต่อไปนี้

1) ผู้ที่พอใจเลือกเอาการดำรงชีวิตในโลกดุนยา เหนือโลกอาคิเราะฮฺ

2) ผู้ที่ปิดกั้นทางของอัลลอฮฺ

3) ผู้ที่ต้องการให้ศาสนาของอัลลอฮฺคดเคี้ยว เพื่อให้สอดคล้องกับความใคร่ของเขา

[4] เพื่อที่จะชี้แจงบทบัญญัติของอัลลอฮฺ เพื่อให้พวกเขาเข้าใจจุดมุ่งหมายของพระองค์ และเพื่อให้เป้าหมายของการเป็นรอซูลมีความสมบูรณ์

พระองค์ทรงประสงค์หลงทางและทรงชี้แนะทางแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และพระองค์เป็นผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณ

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا أَنْ أَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَذَكِّرْهُم بِأَيَّامِ اللَّهِ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٥﴾

5. และโดยแน่นอน เราได้ส่งมูซาพร้อมด้วยสัญญาณต่าง ๆ ของเราว่า จงนำกลุ่มชนของเจ้าออกจากความมืดมนทั้งหลายสู่ความสว่าง[1] และจงเตือนพวกเขาให้รำลึกถึงวัน (แห่งความโปรดปราน) ของอัลลอฮฺ แท้จริงในการนั้นย่อมเป็นสัญญาณแก่ผู้อดทนผู้ขอบคุณทุกคน

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ أَنجَاكُم مِّنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ وَيُذَبِّحُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ ۚ وَفِي ذَٰلِكُم بَلَاءٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿٦﴾

6. และจงรำลึกขณะที่มูซากล่าวแก่กลุ่มชนของเขาว่า จงรำลึกถึงความโปรดปรานของอัลลอฮฺที่มีต่อพวกท่าน เมื่อพระองค์ทรงให้พวกท่านรอดพ้นจากวงศ์วานของฟิรเอาน์[2] โดยให้พวกท่านได้ลิ้มรสการทรมานอันชั่วช้า[3] และฆ่าลูกชายของพวกท่าน[4] และไว้ชีวิตผู้หญิงของพวกท่าน และในการนั้นย่อมเป็นการทดสอบอย่างใหญ่หลวง จากพระเจ้าของพวกท่าน

وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِن شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ ۖ وَلَئِن كَفَرْتُمْ إِنَّ عَذَابِي لَشَدِيدٌ ﴿٧﴾

7. และจงรำลึกขณะที่พระเจ้าของพวกเจ้าได้ประกาศว่า หากพวกเจ้าขอบคุณ ข้าก็จะเพิ่มพูนให้แก่พวกเจ้า และหากพวกเจ้าเนรคุณ แท้จริงการลงโทษของข้านั้นสาหัสยิ่ง

---

[1] จงนำบะนีอิสรออีลออกจากความมืดมนแห่งความอวิชาและการปฏิเสธศรัทธา ไปสู่แสงสว่างแห่งการศรัทธาและการให้เอกภาพแด่อัลลอฮฺ

[2] ให้รอดพ้นจากความต่ำต้อยและการเป็นทาสของฟิรเอาน์ และบรรดาชนชั้นหัวหน้าของเขา

[3] การทรมานนานาชนิดที่ชั่วช้ายิ่ง

[4] นักตัฟซีรกล่าวว่า สาเหตุแห่งการฆ่าลูกชายก็เพราะนักพยากรณ์ทายไว้ว่า หากลูกผู้ชายเกิดในบะนีอิสรออีล หมายถึงอำนาจของฟิรเอาน์จะสูญสิ้นไป เพราะเด็กผู้ชายเหล่านั้น ดังนั้นฟิรเอาน์จึงสั่งให้ฆ่าลูกชายทุกคนของบะนีอิสรออีล

8. และมูซาได้กล่าวว่า หากพวกท่านและผู้ที่อยู่ในแผ่นดินทั้งหมดปฏิเสธศรัทธา แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงพอเพียง และทรงได้รับการสรรเสริญอย่างแน่นอน

وَقَالَ مُوسَىٰٓ إِن تَكْفُرُوٓا۟ أَنتُمْ وَمَن فِى ٱلْأَرْضِ جَمِيعًا
فَإِنَّ ٱللَّهَ لَغَنِىٌّ حَمِيدٌ ٨

9. เรื่องราวของบรรดาผู้ที่มาก่อนหน้าพวกเจ้า เช่นกลุ่มชนของนูหฺ อ๊าด และษะมูด และบรรดาผู้ที่มาหลังจากพวกเขา มิได้มาถึงพวกเจ้าดอกหรือ ไม่มีผู้ใดรู้เรื่องของพวกเขา นอกจากอัลลอฮฺ[1] บรรดารอซูลของพวกเขาได้มายังพวกเขา พร้อมด้วยหลักฐานอันชัดแจ้ง พวกเขาได้เอามือปิดปากของพวกเขาเอง และกล่าวว่า แท้จริงเราได้ปฏิเสธศรัทธาในสิ่งที่พวกท่านถูกส่งมา (คืออัลกุรอาน) และแท้จริงพวกเราอยู่ในการสงสัยอย่างแน่นอนต่อสิ่งที่พวกท่านเรียกร้องเรา

أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبَؤُا۟ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ قَوْمِ نُوحٍ
وَعَادٍ وَثَمُودَ ۛ وَٱلَّذِينَ مِنۢ بَعْدِهِمْ ۛ
لَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا ٱللَّهُ ۚ جَآءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِٱلْبَيِّنَٰتِ
فَرَدُّوٓا۟ أَيْدِيَهُمْ فِىٓ أَفْوَٰهِهِمْ وَقَالُوٓا۟ إِنَّا كَفَرْنَا
بِمَآ أُرْسِلْتُم بِهِۦ وَإِنَّا لَفِى شَكٍّ مِّمَّا تَدْعُونَنَآ
إِلَيْهِ مُرِيبٍ ٩

10. บรรดารอซูลของพวกเขาได้กล่าวว่า มีการสงสัยในอัลลอฮฺ[2] พระผู้สร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินกระนั้นหรือ พระองค์ทรงเรียกร้องพวกท่านเพื่อทรงยกโทษในความผิดของพวกท่านและทรงผ่อนผันพวกท่าน จนกระทั่งถึงวาระที่ถูกกำหนดไว้[3] พวกเขากล่าวว่า พวกท่านมิใช่อื่นใดนอกจากเป็นปุถุชนเยี่ยงเรา พวกท่าน

۞ قَالَتْ رُسُلُهُمْ أَفِى ٱللَّهِ شَكٌّ فَاطِرِ
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ يَدْعُوكُمْ لِيَغْفِرَ لَكُم
مِّن ذُنُوبِكُمْ وَيُؤَخِّرَكُمْ إِلَىٰٓ أَجَلٍ
مُّسَمًّى ۚ قَالُوٓا۟ إِنْ أَنتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا تُرِيدُونَ
أَن تَصُدُّونَا عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ ءَابَآؤُنَا فَأْتُونَا
بِسُلْطَٰنٍ مُّبِينٍ ١٠

---

[1] คือจำนวนของบรรดารอซูล

[2] คือพวกท่านสงสัยในการมีของอัลลอฮฺ และความเป็นเอกะของพระองค์กระนั้นหรือ

[3] หากพวกท่านศรัทธาต่อพระองค์ พระองค์ก็จะประวิงเวลาโดยยืดอายุของพวกท่านจนกระทั่งถึงวาระสุดท้าย และพระองค์จะไม่ลงโทษพวกท่านในเวลาอันใกล้นี้

ประสงค์ที่จะกีดกันพวกเราจากสิ่งที่บรรพบุรุษของพวกเราเคยเคารพบูชา ดังนั้นพวกท่านจงนำหลักฐานอันชัดแจ้งมาให้พวกเราซิ

قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ إِن نَّحْنُ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ
وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ يَمُنُّ عَلَىٰ مَن يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهِۦ ۖ
وَمَا كَانَ لَنَآ أَن نَّأْتِيَكُم بِسُلْطَٰنٍ إِلَّا بِإِذْنِ
ٱللَّهِ ۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ ٱلْمُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾

11. บรรดารอซูลของพวกเขากล่าวแก่พวกเขาว่า พวกเรามิใช่อื่นใด นอกจากเป็นปุถุชนเยี่ยงพวกท่าน แต่ทว่าอัลลอฮฺทรงโปรดปรานผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ จากปวงบ่าวของพระองค์[1] ไม่บังควรแก่เราที่จะนำหลักฐานมาแสดงแก่พวกท่าน เว้นแต่โดยอนุมัติของอัลลอฮฺเท่านั้น และแด่อัลลอฮฺเท่านั้น บรรดามุอฺมินพึงมอบความไว้วางใจเถิด

وَمَا لَنَآ أَلَّا نَتَوَكَّلَ عَلَى ٱللَّهِ وَقَدْ هَدَىٰنَا
سُبُلَنَا ۚ وَلَنَصْبِرَنَّ عَلَىٰ مَآ ءَاذَيْتُمُونَا ۚ وَعَلَى ٱللَّهِ
فَلْيَتَوَكَّلِ ٱلْمُتَوَكِّلُونَ ﴿١٢﴾

12. และทำไมเล่าเราจึงไม่มอบความไว้วางใจแด่อัลลอฮฺ และแน่นอนพระองค์ทรงชี้แนะแนวทางทั้งหลายแก่เรา[2] และเราจะอดทนต่อการที่พวกท่านทำร้ายเรา[3] และบรรดาผู้มอบความไว้วางใจพึงไว้วางใจแด่อัลลอฮฺเท่านั้น

وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لِرُسُلِهِمْ لَنُخْرِجَنَّكُم
مِّنْ أَرْضِنَآ أَوْ لَتَعُودُنَّ فِى مِلَّتِنَا ۖ فَأَوْحَىٰٓ إِلَيْهِمْ
رَبُّهُمْ لَنُهْلِكَنَّ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٣﴾

13. และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาได้กล่าวแก่บรรดารอซูลของพวกเขาว่า แน่นอนเราจะขับพวกท่านออกจากแผ่นดินของเรา หรือว่าพวกท่านจะกลับไปยังศาสนาของเรา ดังนั้นพระเจ้าของพวกเขาทรงวะฮียฺให้แก่พวกเขา (บรรดารอซูล) ว่าแน่นอน เราจะทำลายพวกอธรรม

---

[1] พระองค์ทรงโปรดปรานแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ ด้วยการให้เป็นนะบีและเป็นรอซูล

[2] ทรงนำทางแห่งการรอดพ้นจากการลงโทษของพระองค์

[3] อิบนุลเญาซีย์กล่าวว่า การที่ได้นำเรื่องนี้และเรื่องอื่น ๆ จากนี้มาเล่าแก่ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ก็เพื่อที่จะให้ดำเนินรอยตามในการอดทน และได้รู้ในสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีต

وَلَنُسْكِنَنَّكُمُ ٱلْأَرْضَ مِنۢ بَعْدِهِمْ ۚ
ذَٰلِكَ لِمَنْ خَافَ مَقَامِى وَخَافَ وَعِيدِ ﴿١٤﴾

14. และแน่นอน เราจะให้พวกท่านพำนักในแผ่นดิน หลังจากพวกเขา[1] นั่นสำหรับผู้ที่กลัวต่อการเผชิญหน้าข้า และกลัวต่อสัญญาการลงโทษของข้า[2]

وَٱسْتَفْتَحُوا۟ وَخَابَ كُلُّ جَبَّارٍ
عَنِيدٍ ﴿١٥﴾

15. และพวกเขา (บรรดารอซูล) ขอต่อพระองค์ให้ได้รับชัยชนะ และให้ผู้หยิ่งผยองที่ดื้อด้านทุกคนประสบความพินาศ

مِّن وَرَآئِهِۦ جَهَنَّمُ وَيُسْقَىٰ مِن مَّآءٍ صَدِيدٍ ﴿١٦﴾

16. จากเบื้องหลังของเขาคือนรกญะฮันนัม และจะได้ดื่มน้ำจากน้ำหนอง

يَتَجَرَّعُهُۥ وَلَا يَكَادُ يُسِيغُهُۥ وَيَأْتِيهِ
ٱلْمَوْتُ مِن كُلِّ مَكَانٍ وَمَا هُوَ بِمَيِّتٍ ۖ
وَمِن وَرَآئِهِۦ عَذَابٌ غَلِيظٌ ﴿١٧﴾

17. เขาจิบมันแต่ไม่อาจจะกลืนมันได้ และความตายมาหาเขาจากทุกทิศทาง โดยที่เขาก็ไม่ตาย[3] และเบื้องหลังของเขาคือการลงโทษที่รุนแรง

مَّثَلُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بِرَبِّهِمْ ۖ أَعْمَٰلُهُمْ كَرَمَادٍ
ٱشْتَدَّتْ بِهِ ٱلرِّيحُ فِى يَوْمٍ عَاصِفٍ ۖ لَّا يَقْدِرُونَ
مِمَّا كَسَبُوا۟ عَلَىٰ شَىْءٍ ۚ ذَٰلِكَ
هُوَ ٱلضَّلَٰلُ ٱلْبَعِيدُ ﴿١٨﴾

18. อุปมาบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา[4] ต่อพระเจ้าของพวกเขา การงานของพวกเขาประดุจดังขี้เถ้าเมื่อลมพัดมันไปอย่างแรงในวันมีพายุ พวกเขาไม่มีอำนาจในสิ่งที่พวกเขาแสวงหาไว้แต่อย่างใด[5] นั่นคือการหลงทางที่ไกลลิบ

---

[1] คือหลังจากความพินาศของพวกเขา

[2] ความช่วยเหลือหรือชัยชนะแก่บรรดารอซูล และความพินาศแก่บรรดาผู้อธรรม

[3] ความตายได้มาหาเขาด้วยสาเหตุต่าง ๆ จากทุกหนทุกแห่งรอบตัวเขา แต่เขายังไม่ตาย ทั้งนี้เพื่อที่จะให้การลงโทษของเขาเป็นไปอย่างครบครัน

[4] อุปมาการงานของพวกปฏิเสธศรัทธา ที่ได้กระทำไว้ในโลกนี้โดยหวังผลตอบแทน เช่น การบริจาคทานและการติดต่อเครือญาติ เป็นต้น

[5] พวกเขาไม่มีอำนาจที่จะให้ได้มาซึ่งผลตอบแทน จากสิ่งที่พวกเขาได้กระทำไว้ในโลกดุนยา ทั้งนี้เพราะว่าการงานของพวกเขาไร้ผล อันเนื่องมาจากการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขานั่นเอง

19. สูเจ้ามิเห็นดอกหรือว่า แท้จริงอัลลอฮฺทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินด้วยความจริง[1] หากพระองค์ทรงประสงค์ พระองค์ก็จะทรงให้พวกเจ้าสูญสิ้นไป[2] และจะทรงนำมาซึ่งกลุ่มชนรุ่นใหม่

أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ
بِٱلْحَقِّ ۚ إِن يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿١٩﴾

20. และในการนั้นมิใช่เป็นการยากแก่อัลลอฮฺ

وَمَا ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴿٢٠﴾

21. และพวกเขาได้ออกมาพร้อมกันต่อหน้าอัลลอฮฺ พวกอ่อนแอกล่าวกับพวกหัวหน้าว่า แท้จริงพวกเราเป็นผู้ตามพวกท่าน พวกท่านจะช่วยพวกเราได้อย่างไร ให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺ พวกเขากล่าวว่า หากอัลลอฮฺทรงชี้แนะทางแก่เรา แน่นอนเราก็จะชี้แนะทางแก่พวกท่าน มีผลเท่ากันสำหรับเรา ถึงแม้ว่าเรากระวนกระวายหรือเราอดทน สำหรับพวกเรานั้นไม่มีทางรอดไปได้[3]

وَبَرَزُوا۟ لِلَّهِ جَمِيعًا فَقَالَ ٱلضُّعَفَٰٓؤُا۟ لِلَّذِينَ
ٱسْتَكْبَرُوٓا۟ إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنتُم
مُّغْنُونَ عَنَّا مِنْ عَذَابِ ٱللَّهِ مِن شَىْءٍ ۚ قَالُوا۟
لَوْ هَدَىٰنَا ٱللَّهُ لَهَدَيْنَٰكُمْ ۖ سَوَآءٌ عَلَيْنَآ
أَجَزِعْنَآ أَمْ صَبَرْنَا مَا لَنَا مِن مَّحِيصٍ ﴿٢١﴾

22. และชัยฏอนได้กล่าวเมื่อการงานได้ถูกตัดสินแล้วว่า แท้จริงอัลลอฮฺได้ทรงสัญญาพวกท่านซึ่งเป็นสัญญาแห่งความจริง[4] และฉันได้สัญญาพวกท่านแล้วฉันได้บิดพริ้วพวกท่าน ฉันไม่มีอำนาจใด ๆ เหนือพวกท่าน นอกจากฉันได้เรียกร้องพวกท่าน แล้วพวกท่านก็ตอบสนอง

وَقَالَ ٱلشَّيْطَٰنُ لَمَّا قُضِىَ ٱلْأَمْرُ إِنَّ ٱللَّهَ
وَعَدَكُمْ وَعْدَ ٱلْحَقِّ وَوَعَدتُّكُمْ فَأَخْلَفْتُكُمْ ۖ
وَمَا كَانَ لِىَ عَلَيْكُم مِّن سُلْطَٰنٍ إِلَّآ أَن دَعَوْتُكُمْ
فَٱسْتَجَبْتُمْ لِى ۖ فَلَا تَلُومُونِى وَلُومُوٓا۟
أَنفُسَكُم ۖ مَّآ أَنَا۠ بِمُصْرِخِكُمْ وَمَآ أَنتُم

---

[1] เพื่อเป็นหลักฐานยืนยันถึงเดชานุภาพของพระองค์

[2] คือให้พวกท่านตายไป และให้กลุ่มชนอื่นจากพวกท่านเกิดขึ้นใหม่ ซึ่งดีกว่าและภักดีกว่าพวกท่าน

[3] การประณามและความกระวนกระวาย จะไม่มีทางช่วยเราจากการลงโทษได้

[4] โดยการตอบแทนแก่ผู้จงรักภักดี และลงโทษแก่ผู้ฝ่าฝืน และพระองค์ทรงให้สัญญาของพระองค์เป็นไปอย่างสมบูรณ์

بِمُصْرِخِيَّ إِنِّي كَفَرْتُ بِمَآ أَشْرَكْتُمُونِ
مِن قَبْلُ إِنَّ ٱلظَّٰلِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٢﴾

ฉัน[1] ดังนั้นพวกท่านอย่าได้ประณามฉัน แต่ทว่าจงประณามตัวพวกท่านเอง[2] ฉันไม่อาจร้องทุกข์แทนพวกท่านได้ และพวกท่านก็ไม่อาจร้องทุกข์แทนฉัน (จากการลงโทษของอัลลอฮฺ) ได้ แท้จริงฉันได้ปฏิเสธต่อสิ่งที่พวกท่านตั้งฉันให้เป็นภาคี (กับอัลลอฮฺ) แต่ก่อนนี้ แท้จริงบรรดาผู้อธรรมนั้น สำหรับพวกเขาคือการลงโทษอย่างเจ็บปวด

وَأُدْخِلَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ
جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ
فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ تَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَٰمٌ ﴿٢٣﴾

23. และบรรดาผู้ศรัทธาและกระทำความดีทั้งหลาย ถูกนำให้เข้าสวนสวรรค์มากหลาย มีลำน้ำหลายสายไหลผ่านเบื้องล่าง โดยพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาลด้วยอนุมัติของพระเจ้าของพวกเขา การกล่าวคำนับทักทายของพวกเขาในนั้นคือศานติ[3]

أَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلًا كَلِمَةً طَيِّبَةً
كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ أَصْلُهَا ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا
فِى ٱلسَّمَآءِ ﴿٢٤﴾

24. เจ้ามิเห็นดอกหรือว่า อัลลอฮฺทรงยกอุทาหรณ์ไว้ว่า อุปมาคำพูดที่ดีดั่งต้นไม้ที่ดี รากของมันฝังแน่นลึกมั่นคง[4] และกิ่งก้านของมันชูขึ้นไปในท้องฟ้า

---

[1] โดยความยินยอมของพวกท่านเอง

[2] มันเป็นความผิดของพวกท่านเอง

[3] มะลาอิกะฮฺจะกล่าวทักทายพวกเขาด้วยการให้สลาม พร้อมกับการให้เกียรติอย่างเหมาะสม

[4] พระองค์ทรงเปรียบเทียบคำพูดแห่งการศรัทธาว่า เสมือนหนึ่งต้นไม้ที่ดี และคำพูดแห่งการตั้งภาคีเสมือนหนึ่งต้นไม้ที่อับเฉา อิบนุอับบาสกล่าวว่า คำพูดที่ดีคือคำกล่าว ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ และต้นไม้ที่ดีคือ มุอฺมิน

تُؤْتِيٓ أُكُلَهَا كُلَّ حِينِۭ بِإِذْنِ رَبِّهَا ۗ
وَيَضْرِبُ ٱللَّهُ ٱلْأَمْثَالَ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ
يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٥﴾

25. ผลของมันจะออกมาทุกกาลเวลา โดยอนุมัติของพระเจ้าของมัน[1] และอัลลอฮฺทรงยกอุทาหรณ์แก่ปวงมนุษย์ เพื่อพวกเขาจะได้รำลึก[2]

وَمَثَلُ كَلِمَةٍ خَبِيثَةٍ كَشَجَرَةٍ خَبِيثَةٍ ٱجْتُثَّتْ
مِن فَوْقِ ٱلْأَرْضِ مَا لَهَا مِن قَرَارٍ ﴿٢٦﴾

26. และอุปมาคำพูดที่เลว ดั่งต้นไม้ที่อับเฉา ถูกถอนรากออกจากพื้นดิน มันไม่มีความมั่นคงเลย[3]

يُثَبِّتُ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ بِٱلْقَوْلِ ٱلثَّابِتِ
فِى ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا وَفِى ٱلْءَاخِرَةِ ۖ وَيُضِلُّ ٱللَّهُ
ٱلظَّٰلِمِينَ ۚ وَيَفْعَلُ ٱللَّهُ مَا يَشَآءُ ﴿٢٧﴾

27. อัลลอฮฺทรงให้บรรดาผู้ศรัทธาหนักแน่นด้วยคำกล่าวที่มั่นคง ในการมีชีวิตอยู่ทั้งในโลกนี้[4] และในปรโลก[5] และอัลลอฮฺทรงให้บรรดาผู้อธรรมหลงทาง และอัลลอฮฺทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์

۞ أَلَمْ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ بَدَّلُوا۟ نِعْمَتَ ٱللَّهِ كُفْرًا
وَأَحَلُّوا۟ قَوْمَهُمْ دَارَ ٱلْبَوَارِ ﴿٢٨﴾

28. เจ้าไม่เห็นดอกหรือ บรรดาผู้เปลี่ยนความโปรดปรานของอัลลอฮฺ เป็นการปฏิเสธศรัทธา และได้นำกลุ่มชนของพวกเขาลงสู่ที่พำนักอันหายนะ[6]

---

[1] คือคำพูดแห่งการศรัทธาจะมั่นคงอยู่ในหัวใจของมุอฺมิน การงานของเขาจะขึ้นสู่ชั้นฟ้าและจะได้รับความสิริมงคล และได้รับการตอบแทนทุกกาลเวลา

[2] แล้วพวกเขาก็ศรัทธา

[3] ในทำนองเดียวกัน คำพูดแห่งการปฏิเสธศรัทธาไม่มีความมั่นคง ไม่มีกิ่งก้านและไม่เป็นสิริมงคลเลย

[4] พระองค์ทรงให้พวกเขาหนักแน่นด้วยคำกล่าว ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮ และคำกล่าวแห่งการศรัทธาในโลกนี้

[5] คือเมื่อมะลัก 2 ท่านถามเขาในกุบูร ดังมีหลักฐานจากหะดีษว่า เมื่อมุสลิมถูกถามในกุบูรเขาจะปฏิญาณยืนยันว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ และแท้จริงมุฮัมมัดเป็นรอซูลของอัลลอฮฺ นั่นคือพระดำรัสของอัลลอฮฺ ตะอาลา ที่ว่า อัลลอฮฺทรงให้บรรดาผู้ศรัทธาหนักแน่น

[6] นักตัฟซีรกล่าวว่า พวกกุฟฟารมักกะฮฺนั้น อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงให้พวกเขาพำนักอยู่ในแผ่นดินที่ถูกหวงห้ามอย่างปลอดภัยและให้ความเป็นอยู่ของพวกเขากว้างขวาง แล้วได้ส่งมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม มาเป็นนะบี แต่พวกไม่รู้คุณค่าของความโปรดปรานนี้ พวกเขาได้ปฏิเสธศรัทธาและต่อต้านท่านในทุกรูปแบบ อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงทดสอบพวกเขาด้วยการให้ประสบความแห้งแล้งและยากจน

جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا ۖ وَبِئْسَ ٱلْقَرَارُ ﴿٢٩﴾

29. นรกญะฮันนัมที่มีเปลวไฟร้อนจัดของมัน และมันเป็นที่พำนักอันชั่วช้า

وَجَعَلُوا۟ لِلَّهِ أَندَادًا لِّيُضِلُّوا۟ عَن سَبِيلِهِۦ ۗ قُلْ
تَمَتَّعُوا۟ فَإِنَّ مَصِيرَكُمْ إِلَى ٱلنَّارِ ﴿٣٠﴾

30. และพวกเขาได้ตั้งภาคีคู่เคียงกับอัลลอฮฺเพื่อให้พวกเขาหลงจากทางของพระองค์ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านจงร่าเริงกันเถิด เพราะแท้จริงทางกลับของพวกท่านย่อมไปสู่ไฟนรก

قُل لِّعِبَادِىَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ يُقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَيُنفِقُوا۟
مِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِىَ يَوْمٌ
لَّا بَيْعٌ فِيهِ وَلَا خِلَٰلٌ ﴿٣١﴾

31. จงกล่าวแก่ปวงบ่าวผู้ศรัทธาของข้าว่า ให้พวกเขาดำรงการละหมาด และบริจาคสิ่งที่เราได้ให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเขา ทั้งอย่างลับ ๆ และอย่างเปิดเผย[1] ก่อนที่วันหนึ่งจะมาถึงซึ่งไม่มีการซื้อขาย (ต่อรอง) ในวันนั้นและไม่มีการเป็นมิตร

ٱللَّهُ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ وَأَنزَلَ
مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَأَخْرَجَ بِهِۦ مِنَ ٱلثَّمَرَٰتِ
رِزْقًا لَّكُمْ ۖ وَسَخَّرَ لَكُمُ ٱلْفُلْكَ لِتَجْرِىَ
فِى ٱلْبَحْرِ بِأَمْرِهِۦ ۖ وَسَخَّرَ لَكُمُ ٱلْأَنْهَٰرَ ﴿٣٢﴾

32. อัลลอฮฺผู้ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และทรงให้น้ำลงมาจากชั้นฟ้า และทรงให้พืชผลงอกเงยออกมาด้วยมัน (จากน้ำ) เพื่อเป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า และทรงให้เรือเดินสมุทรมีความสะดวกแก่พวกท่าน เพื่อใช้แล่นตามน่านน้ำโดยพระบัญชาของพระองค์[2] และทรงให้ลำน้ำทั้งหลายเป็นประโยชน์แก่พวกเจ้า[3]

---

[1] ให้กระทำอย่างครบถ้วนสมบูรณ์

[2] โดยใช้เป็นพาหนะเพื่อโดยสารและบรรทุกสินค้า จากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่ง

[3] เพื่อให้มนุษย์และสัตว์ใช้ดื่มกิน และใช้ทำการเพาะปลูก

وَسَخَّرَ لَكُمُ ٱلشَّمْسَ وَٱلْقَمَرَ دَآئِبَيْنِ وَسَخَّرَ لَكُمُ ٱلَّيْلَ وَٱلنَّهَارَ ﴿٣٣﴾

33. และพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ เป็นประโยชน์แก่พวกเจ้า โดยโคจรเป็นปกติ และทรงให้กลางคืนและกลางวันเป็นประโยชน์แก่พวกเจ้า[1]

وَءَاتَىٰكُم مِّن كُلِّ مَا سَأَلْتُمُوهُ ۚ وَإِن تَعُدُّوا۟ نِعْمَتَ ٱللَّهِ لَا تُحْصُوهَآ ۗ إِنَّ ٱلْإِنسَـٰنَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ ﴿٣٤﴾

34. และพระองค์ทรงประทานแก่พวกเจ้าทุกสิ่งที่พวกเจ้าขอต่อพระองค์ และหากพวกเจ้าจะนับความโปรดปรานของอัลลอฮฺแล้ว พวกเจ้าก็ไม่อาจจะคำนวณมันได้[2] แท้จริงมนุษย์นั้นอธรรมยิ่งเนรคุณยิ่ง

وَإِذْ قَالَ إِبْرَٰهِيمُ رَبِّ ٱجْعَلْ هَـٰذَا ٱلْبَلَدَ ءَامِنًا وَٱجْنُبْنِى وَبَنِىَّ أَن نَّعْبُدَ ٱلْأَصْنَامَ ﴿٣٥﴾

35. และจงรำลึกเมื่ออิบรอฮีมกล่าวว่า โอ้พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงให้เมืองนี้ (มักกะฮฺ) ปลอดภัย และทรงให้ข้าพระองค์และลูกหลานของข้าพระองค์พ้นจากการบูชาเจว็ด[3]

رَبِّ إِنَّهُنَّ أَضْلَلْنَ كَثِيرًا مِّنَ ٱلنَّاسِ ۖ فَمَن تَبِعَنِى فَإِنَّهُۥ مِنِّى ۖ وَمَنْ عَصَانِى فَإِنَّكَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣٦﴾

36. โอ้พระเจ้าของข้าพระองค์ แท้จริงพวกมันได้ทำให้มนุษย์ส่วนใหญ่หลงทาง[4] ดังนั้นผู้ใดปฏิบัติตามข้าพระองค์ แท้จริงเขาเป็นพวกของข้าพระองค์ และผู้ใดฝ่าฝืนข้าพระองค์ แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตา

---

[1] โดยให้กลางคืนเป็นเวลาพักผ่อน และกลางวันเป็นเวลาประกอบอาชีพ

[2] เพราะมันใหญ่ยิ่ง และมากเกินกว่าที่จะคำนวณนับได้

[3] จุดมุ่งหมายก็คือ ขอพระองค์ทรงให้ท่าน (อิบรอฮีม) และลูกหลานของท่าน ยึดมั่นอยู่บนหลักอัตเตาฮีดและศาสนาอิสลาม

[4] คือพวกเจว็ดเหล่านี้จะทำให้มนุษย์ส่วนมากหลงทาง จากการฮิดายะฮฺและการอีมาน

37. โอ้พระเจ้าของเรา แท้จริงข้าพระองค์ได้ให้ลูกหลานของข้าพระองค์[1] พำนักอยู่ ณ ที่ราบลุ่มนี้โดยไม่มีพืชผลใดๆ ซึ่งอยู่ใกล้บ้านอันเป็นเขตหวงห้ามของพระองค์ โอ้พระเจ้าของเรา เพื่อให้พวกเขาดำรงการละหมาด ขอพระองค์ทรงให้จิตใจจากปวงมนุษย์[2] มุ่งไปยังพวกเขา และทรงประทานปัจจัยยังชีพที่เป็นพืชผลแก่พวกเขา เพื่อว่าพวกเขาจะขอบคุณ

رَّبَّنَآ إِنِّيٓ أَسۡكَنتُ مِن ذُرِّيَّتِي بِوَادٍ غَيۡرِ ذِي زَرۡعٍ
عِندَ بَيۡتِكَ ٱلۡمُحَرَّمِ رَبَّنَا لِيُقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ
فَٱجۡعَلۡ أَفۡـِٔدَةٗ مِّنَ ٱلنَّاسِ تَهۡوِيٓ إِلَيۡهِمۡ
وَٱرۡزُقۡهُم مِّنَ ٱلثَّمَرَٰتِ لَعَلَّهُمۡ يَشۡكُرُونَ ٣٧

38. โอ้พระเจ้าของเรา แท้จริงพระองค์ทรงรอบรู้สิ่งที่เราปิดบังและสิ่งที่เราเปิดเผย ไม่มีสิ่งใดจะซ่อนเร้นไปจากอัลลอฮฺ ทั้งในแผ่นดินและในชั้นฟ้า[3]

رَبَّنَآ إِنَّكَ تَعۡلَمُ مَا نُخۡفِي وَمَا نُعۡلِنُۗ وَمَا يَخۡفَىٰ عَلَى ٱللَّهِ
مِن شَيۡءٖ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَلَا فِي ٱلسَّمَآءِ ٣٨

39. การสรรเสริญเป็นของอัลลอฮฺ ผู้ได้ประทานอิสมาอีลและอิสฮากแก่ข้าพระองค์ ขณะที่ข้าพระองค์อยู่ในวัยชรา[4] แท้จริงพระเจ้าของข้าพระองค์เป็นผู้ทรงได้ยินการวิงวอนอย่างแน่นอน

ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ ٱلَّذِي وَهَبَ لِي عَلَى ٱلۡكِبَرِ إِسۡمَٰعِيلَ
وَإِسۡحَٰقَۚ إِنَّ رَبِّي لَسَمِيعُ ٱلدُّعَآءِ ٣٩

40. โอ้พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์และจากลูกหลานของข้าพระองค์เป็นผู้ดำรงการละหมาด โอ้พระเจ้าของเรา ขอพระองค์ทรงตอบรับการวิงวอนของข้าพระองค์ด้วยเถอญ[5]

رَبِّ ٱجۡعَلۡنِي مُقِيمَ ٱلصَّلَوٰةِ وَمِن ذُرِّيَّتِيۚ
رَبَّنَا وَتَقَبَّلۡ دُعَآءِ ٤٠

---

[1] คืออิสมาอีลลูกชายของท่าน และนางฮาญัรภริยาของท่าน

[2] อิบนุอับบาสกล่าวว่า : หากอิบรอฮีมกล่าวว่า “จิตใจของปวงมนุษย์” แล้ว พวกเปอร์เซียและพวกโรมันและมหาชนทั้งมวลก็จะกรูกันไปที่นั่น แต่ทว่าท่านกล่าวว่า “จากปวงมนุษย์” ซึ่งหมายถึงบรรดามุสลิม

[3] จะมีสิ่งใดซ่อนเร้นและปิดบังจากอัลลอฮฺได้อย่างไร ในเมื่อพระองค์เป็นผู้สร้างมัน เป็นผู้ทรงให้มันมีขึ้นมา

[4] อิบนุอับบาสกล่าวว่า อิสมาอีลเกิดเมื่ออิบรอฮีมมีอายุได้ 99 ปี และอิสฮากเกิดเมื่อเขามีอายุได้ 112 ปี

[5] นี่คือการขอพร (ดุอาอฺ) ที่ดี ที่มุอฺมินควรใช้ขอพรให้แก่ลูกหลานของเขา

رَبَّنَا ٱغْفِرْ لِي وَلِوَٰلِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ
ٱلْحِسَابُ ﴿٤١﴾

41. โอ้พระเจ้าของเรา ขอพระองค์ทรงอภัยโทษให้แก่ข้าพระองค์ และแก่บิดามารดาของข้าพระองค์[1] และแก่บรรดามุอฺมิน ในวันที่การสอบสวนจะมีขึ้น

وَلَا تَحْسَبَنَّ ٱللَّهَ غَٰفِلًا عَمَّا يَعْمَلُ
ٱلظَّٰلِمُونَ ۚ إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ
فِيهِ ٱلْأَبْصَٰرُ ﴿٤٢﴾

42. และเจ้าอย่าคิดว่าอัลลอฮฺทรงละเลยต่อสิ่งที่พวกอธรรมปฏิบัติ[2] แท้จริงพระองค์ทรงประวิงเวลาให้พวกเขา จนถึงวันที่สายตาเงยจ้องไม่กะพริบ (วันกิยามะฮฺ)

مُهْطِعِينَ مُقْنِعِي رُءُوسِهِمْ لَا يَرْتَدُّ إِلَيْهِمْ طَرْفُهُمْ ۖ
وَأَفْـِٔدَتُهُمْ هَوَآءٌ ﴿٤٣﴾

43. พวกเขารีบเร่งเงยศีรษะของพวกเขาขึ้น นัยน์ตาของพวกเขาไม่กะพริบ และจิตใจของพวกเขาลอย

وَأَنذِرِ ٱلنَّاسَ يَوْمَ يَأْتِيهِمُ ٱلْعَذَابُ فَيَقُولُ ٱلَّذِينَ
ظَلَمُوا۟ رَبَّنَآ أَخِّرْنَآ إِلَىٰٓ أَجَلٍ قَرِيبٍ نُّجِبْ دَعْوَتَكَ
وَنَتَّبِعِ ٱلرُّسُلَ ۗ أَوَلَمْ تَكُونُوٓا۟ أَقْسَمْتُم
مِّن قَبْلُ مَا لَكُم مِّن زَوَالٍ ﴿٤٤﴾

44. และจงเตือนมนุษย์ถึงวันที่การลงโทษจะมาหาพวกเขา บรรดาผู้อธรรมจะกล่าวว่า โอ้พระเจ้าของเรา โปรดประวิงเวลาแก่เราจนถึงกำหนดอันใกล้นี้ เพื่อเราจะได้สนองตอบการเชิญชวนของพระองค์[3] และเราจะปฏิบัติตามบรรดารอซูล และพวกเจ้ามิได้สาบานแต่ก่อนนี้ดอกหรือว่า พวกเจ้านั้นจะไม่สูญสลาย[4]

---

[1] นักตัฟซีรกล่าวว่า อิบรอฮีมได้ขออภัยโทษให้แก่บิดามารดาของเขา ก่อนที่จะเป็นที่ประจักษ์แก่เขาว่าบิดาของเขาเป็นศัตรูของอัลลอฮฺ

[2] ตามกฎเกณฑ์ของอัลลอฮฺนั้น พระองค์จะทรงประวิงเวลาการลงโทษแก่ผู้ฝ่าฝืน จนกว่าเขาจะรู้สึกและกลับเนื้อกลับตัว มิเช่นนั้นแล้วพระองค์จะเอาโทษเขาอย่างสาหัส

[3] เพื่อเราจะได้ตอบสนองการเชิญชวนของพระองค์ ที่เชิญชวนเราไปสู่การศรัทธา แล้วเราก็จะปฏิบัติในสิ่งที่รอซูลได้นำมาเผยแพร่

[4] คือจะมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ตลอดไป และไม่มีวันที่จะเปลี่ยนสภาพไปสู่โลกอาคิเราะฮฺ กล่าวคือพวกเขาปฏิเสธการฟื้นคืนชีพและการตอบแทน

وَسَكَنتُمْ فِي مَسَٰكِنِ ٱلَّذِينَ ظَلَمُوٓاْ
أَنفُسَهُمْ وَتَبَيَّنَ لَكُمْ كَيْفَ فَعَلْنَا بِهِمْ
وَضَرَبْنَا لَكُمُ ٱلْأَمْثَالَ ﴿٤٥﴾

45. และพวกเจ้าได้พำนักอยู่ในสถานที่ของบรรดาผู้อธรรมแก่ตัวของพวกเขาเอง[1] และเป็นที่ประจักษ์แจ้งแก่พวกเจ้าแล้วว่า เราได้กระทำแก่พวกเขาอย่างไร และเราได้ยกอุทาหรณ์แก่พวกเจ้าแล้ว

وَقَدْ مَكَرُواْ مَكْرَهُمْ وَعِندَ ٱللَّهِ مَكْرُهُمْ
وَإِن كَانَ مَكْرُهُمْ لِتَزُولَ مِنْهُ
ٱلْجِبَالُ ﴿٤٦﴾

46. และแน่นอนพวกเขาได้วางแผนของพวกเขา และแผนของพวกเขาอยู่ที่อัลลอฮฺ[2] ถึงแม้ว่าแผนของพวกเขาจะทำให้ภูเขาเคลื่อนย้ายไปก็ตาม

فَلَا تَحْسَبَنَّ ٱللَّهَ مُخْلِفَ وَعْدِهِۦ رُسُلَهُۥٓ
إِنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ ذُو ٱنتِقَامٍ ﴿٤٧﴾

47. และแท้จริงเจ้าอย่าคิดเลยว่า อัลลอฮฺจะทรงเป็นผู้ผิดสัญญากับบรรดารอซูลของพระองค์ แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงตอบโต้อย่างเด็ดขาด

يَوْمَ تُبَدَّلُ ٱلْأَرْضُ غَيْرَ ٱلْأَرْضِ وَٱلسَّمَٰوَٰتُ
وَبَرَزُواْ لِلَّهِ ٱلْوَٰحِدِ ٱلْقَهَّارِ ﴿٤٨﴾

48. วันซึ่งแผ่นดินจะถูกเปลี่ยนเป็นอื่นจากแผ่นดินนี้ และชั้นฟ้าทั้งหลาย (ก็เช่นเดียวกัน) พวกเขาจะปรากฏตัวต่อหน้าอัลลอฮฺ ผู้ทรงเอกะ ผู้ทรงพิชิต[3]

وَتَرَى ٱلْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٖ
مُّقَرَّنِينَ فِي ٱلْأَصْفَادِ ﴿٤٩﴾

49. และวันนั้นเจ้าจะเห็นบรรดาอาชญากรถูกล่ามตรึงไว้ด้วยโซ่[4]

---

[1] คือหลังจากที่อัลลอฮฺได้ทำลายล้างบรรดาผู้อธรรมเหล่านั้นให้หมดสิ้นไป แล้วพวกท่านจะไม่ใคร่ครวญดูหรือ

[2] คืออัลลอฮฺจะทรงตอบแทนการวางแผนนี้ เพราะอัลลอฮฺทรงรอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง

[3] คือวันที่มวลมนุษย์ออกมาจากกุบูร และมาปรากฏตัวต่อหน้าพระเจ้าแห่งสากลโลก พระผู้ทรงเอกะ ผู้ทรงพิชิต

[4] มือและเท้าของบรรดานักโทษถูกล่ามโซ่ตรึงไว้กับต้นคอ

سَرَابِيلُهُم مِّن قَطِرَانٍ وَتَغْشَىٰ
وُجُوهَهُمُ ٱلنَّارُ ﴿٥٠﴾

50. เครื่องนุ่งห่มของพวกเขาทำด้วยวัสดุไหม้ไฟ และไฟจะลุกคลุมใบหน้าของพวกเขา

لِيَجْزِيَ ٱللَّهُ كُلَّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ
إِنَّ ٱللَّهَ سَرِيعُ ٱلْحِسَابِ ﴿٥١﴾

51. เพื่ออัลลอฮฺจะได้ทรงตอบแทนทุกชีวิต ตามที่มันได้แสวงหาไว้[1] แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงฉับพลันในการสอบสวน

هَٰذَا بَلَٰغٌ لِّلنَّاسِ وَلِيُنذَرُوا۟ بِهِۦ وَلِيَعْلَمُوٓا۟
أَنَّمَا هُوَ إِلَٰهٌ وَٰحِدٌ وَلِيَذَّكَّرَ أُو۟لُوا۟ ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿٥٢﴾

52. นี่คือการประกาศ[2] แก่ปวงมนุษย์ เพื่อพวกเขาจะถูกเตือนด้วยมัน และเพื่อพวกเขาจะได้รู้ว่า แท้จริงพระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงเอกะ และเพื่อบรรดาผู้มีสติจะได้รำลึก

---

[1] เพื่อที่อัลลอฮฺจะตอบแทนพวกเขา ตามผลงานที่ได้กระทำไว้ คนดีจะได้รับการตอบแทนที่ดี คนชั่วจะได้รับการตอบแทนความชั่วที่ได้ก่อกรรมไว้

[2] นี่คืออัลกุรอานเพื่อประกาศแก่ปวงมนุษย์และญิน

(15) ซูเราะฮฺ อัลฮิจรฺ

سورة الحجر

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 99 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลฮิจรฺ

ซูเราะฮฺอัลฮิจรฺเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ ที่มีจุดมุ่งหมายหลักคือ การศรัทธาในอิสลาม หมายถึงการให้ความเป็นเอกภาพแด่อัลลอฮฺ การเป็นนะบี การฟื้นคืนชีพและการตอบแทน หลักสำคัญของซูเราะฮฺนี้กล่าวถึงการต่อต้านของพวกปฏิเสธศรัทธาที่มีต่อบรรดารอซูลของอัลลอฮฺในสมัยต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้ซูเราะฮฺนี้จึงเริ่มด้วยการเตือนสำทับถึงการลงโทษอย่างสาหัส

"บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาหวังกันว่า หากพวกเขาได้เป็นมุสลิม เจ้าจงปล่อยพวกเขาบริโภคและร่าเริง และความหวังจะทำให้พวกเขาลืม แล้วพวกเขาจะรู้"

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงการเรียกร้องของบรรดานะบี และได้ชี้แจงถึงท่าทีของผู้หลงทางและผู้มีความทุกข์ ที่มีต่อบรรดาร่อซูล ไม่มีนะบีท่านใดที่ถูกส่งมาเว้นแต่จะต้องถูกเย้ยหยันจากกลุ่มชนที่หลงทางของเขา ซึ่งจะเห็นได้จากตั้งแต่ท่านนะบีนูหฺอะลัยฮิสสลาม จนกระทั่งถึงนะบีท่านสุดท้ายคือนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมและนี่คือแนวทางปฏิบัติของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาทุกกาลสมัย

"และโดยแน่นอน ก่อนหน้าเจ้านั้น เราได้ส่งมาในหมู่คณะต่าง ๆ เมื่อครั้งสมัยก่อน ๆ และไม่มีร่อซูลคนใดมายังพวกเขา เว้นแต่พวกเขาจะเย้ยหยันเขา"

ซูเราะฮฺได้เปิดเผยให้เห็นถึงสัญญาณต่าง ๆ อันชัดแจ้ง โดยมันแผ่กระจายไปทั่วหน้าของจักรวาลที่กว้างใหญ่ไพศาลอันน่าประหลาดนี้ ซึ่งเป็นการบ่งชี้ให้เห็นถึงร่องรอยของผู้ประดิษฐ์สร้างมันขึ้นมา ในเวลาเดียวกันก็เป็นการยืนยันถึงความยิ่งใหญ่ของพระผู้สร้าง โดยเริ่มด้วยทัศนียภาพของชั้นฟ้า ทัศนียภาพของแผ่นดิน ทัศนียภาพของลมผสมเกสร ทัศนียภาพของความเป็นความตาย ทัศนียภาพของวันรวมฝูงชนและการฟื้นคืนชีพ ทั้งหมดนี้เป็นการแสดงให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺ ตะอาลา และเป็นการยืนยันถึงความเป็นเอกะ และเดชานุภาพของพระองค์

"และโดยแน่นอน เราให้มีหมู่ดาวในท้องฟ้า และเราได้ประดับมันให้สวยงามแก่บรรดาผู้เฝ้ามองและเราได้รักษามันให้พ้นจากชัยฏอนทุกตัวที่ถูกสาปแช่ง"

ซูเราะฮฺได้เปิดเผยถึงเรื่องราวของ มนุษยชาติผู้ยิ่งใหญ่ คือเรื่องของการฮิดายะฮฺ

และการหลงทาง โดยอุปมาในเรื่องอาดัม อะลัยฮิสสลามกับศัตรูตัวฉกาจคืออิบลีสที่ถูกสาปแช่ง และสิ่งที่เกิดขึ้นจากการสุญูดของมะลาอิกะฮฺต่ออาดัม และการหยิ่งผยองของอิบลีสที่ไม่ยอมสุญูด และการคัดค้านของมันต่อพระบัญชาของอัลลอฮฺ ตลอดจนการสัญญาของมันที่จะล่อลวงลูกหลานของอาดัมให้อยู่ในการหลงผิด

"และจงรำลึก เมื่อพระเจ้าของเจ้าตรัสแก่มะลาอิกะฮฺว่า แท้จริงข้าเป็นผู้สร้างมนุษย์จากดินแห้งและดินดำเป็นตม ดังนั้นเมื่อข้าได้ทำให้เขาสมบูรณ์แล้ว และเป่ารูหฺของข้าในตัวเขา ฉะนั้นจงก้มลงสุญูดต่อเขา"

จากเรื่องของอาดัม ซูเราะฮฺได้เปลี่ยนการดำเนินเรื่องมาเป็นเรื่องของนะบีบางท่าน เพื่อเป็นการปลอบใจท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เป็นการเสริมสร้างกำลังใจให้เข้มแข็ง เพื่อมิให้ความหมดหวังและความเบื่อหน่ายเข้าไปสิงสู่ในจิตใจของท่าน ทั้งนี้ด้วยการกล่าวถึงประวัติความเป็นมาของนะบีลูฏ ชุอัยบฺและศอและฮฺ อะลัยฮิมุสสลาม รวมทั้งเหตุการณ์ที่ได้เกิดขึ้นกับประชาชาติของบรรดานะบี ที่ปฏิเสธศรัทธาและต่อต้านการเรียกร้องเชิญชวน และการเผยแพร่ศาสนาของพระองค์

ซูเราะฮฺจบลงด้วยการเตือนท่านร่อซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ให้รำลึกถึงความโปรดปรานอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ด้วยการประทานคัมภีร์ฉบับปาฏิหาริย์และใช้ให้มีความอดทนต่อการถูกทำร้ายและก่อกวนจากพวกมุชริกีน อีกทั้งเป็นการแจ้งข่าวดีว่า ชัยชนะที่แท้จริงแน่นอนนั้นจะเป็นของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมและบรรดามุอฺมิน ในระยะเวลาอันใกล้นี้

"และโดยแน่นอน เราได้ให้แก่เจ้า 7 อายะฮฺที่ถูกอ่านซ้ำ และอัลกุรอานที่ยิ่งใหญ่"

ซูเราะฮฺนี้ได้รับการขนานนามว่า อัลฮิจรฺ เพราะอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับประชาชาติของนะบี ศอและฮฺ ซึ่งสืบเชื้อสายมาจากตระกูลษะมูด อันมีถิ่นฐานอยู่ที่เมืองฮิจรฺ ซึ่งอยู่ระหว่างนครมะดีนะฮฺกับเมืองชาม ชนชาตินี้มีร่างกายกำยำแข็งแรง เจาะสกัดภูเขาเป็นที่พำนักอาศัยและมีความเชื่อมั่นว่าจะใช้เป็นพำนักอยู่อย่างถาวร โดยที่ความตายและความพินาศไม่มีช่องทางที่จะเข้ามาเยือนพวกเขาได้ ด้วยความเชื่อมั่นดังกล่าว ประกอบกับความหยิ่งผยองและการไม่เชื่อฟังอีกทั้งการต่อต้านผู้ประกาศเผยแพร่ศาสนาของอัลลอฮฺ ในที่สุดพวกเขาจึงได้รับการลงโทษอย่างสาสม โดยเสียงกัมปนาทได้มาคร่าชีวิตพวกเขาในเวลาเช้าตรู่

"และพวกเขาได้สกัดภูเขาเป็นบ้านพักอย่างปลอดภัย ดังนั้นเสียงกัมปนาทได้คร่าพวกเขาเมื่อเวลาเช้า"

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

الٓرۚ تِلۡكَ ءَايَٰتُ ٱلۡكِتَٰبِ وَقُرۡءَانٖ مُّبِينٖ ١

1. อะลิฟ ลาม รอฺ เหล่านี้คือโองการทั้งหลายแห่งคัมภีร์ และเป็นกุรอานอันชัดแจ้ง

رُّبَمَا يَوَدُّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَوۡ كَانُواْ مُسۡلِمِينَ ٢

2. บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาหวังกันว่า หากพวกเขาได้เป็นมุสลิม[1]

ذَرۡهُمۡ يَأۡكُلُواْ وَيَتَمَتَّعُواْ وَيُلۡهِهِمُ ٱلۡأَمَلُۖ فَسَوۡفَ يَعۡلَمُونَ ٣

3. เจ้าจงปล่อยพวกเขาบริโภคและร่าเริงและความหวังจะทำให้พวกเขาลืม[2] แล้วพวกเขาก็จะรู้

وَمَآ أَهۡلَكۡنَا مِن قَرۡيَةٍ إِلَّا وَلَهَا كِتَابٞ مَّعۡلُومٞ ٤

4. เรามิได้ทำลายเมืองใด นอกจากว่าได้มีกำหนดเป็นที่รู้กันแก่มันแล้ว

مَّا تَسۡبِقُ مِنۡ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا يَسۡتَـٔۡخِرُونَ ٥

5. ไม่มีประชาชาติใดจะเร่งกำหนดการลงโทษได้[3] และไม่อาจจะทำให้ล่าช้ากว่ากำหนดได้

وَقَالُواْ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِي نُزِّلَ عَلَيۡهِ ٱلذِّكۡرُ إِنَّكَ لَمَجۡنُونٞ ٦

6. และพวกเขากล่าวว่า โอ้ผู้ซึ่งข้อตักเตือนถูกประทานแก่เขา[4] แท้จริงท่านเป็นคนบ้าอย่างแน่นอน

لَّوۡ مَا تَأۡتِينَا بِٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ٧

7. ทำไมท่านไม่นำมะลาอิกะฮฺมาที่เรา[5] หากท่านอยู่ในหมู่ผู้สัตย์จริง

مَا نُنَزِّلُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةَ إِلَّا بِٱلۡحَقِّ وَمَا كَانُوٓاْ إِذٗا مُّنظَرِينَ ٨

8. เราจะไม่ส่งมะลาอิกะฮฺลงมา เว้นแต่ด้วยความจริง[6] และดังนั้นพวกเขาไม่ต้องคอย

---

[1] ทั้งนี้ขณะที่พวกเขาได้พบเห็นความน่ากลัวของวันกิยามะฮฺ

[2] ลืมจากการตอบแทนและการลงโทษที่จะมาถึง

[3] การลงโทษประชาชาติใดจะไม่เกิดขึ้นก่อนกำหนดเวลาของมัน และจะไม่ล่าช้ากว่ากำหนด

[4] พวกกุฟฟารชาวกุไรชฺกล่าวแก่ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ในเชิงเย้ยหยัน ข้อตักเตือนหมายถึงอัลกุรอาน

[5] เพื่อยืนยันว่าท่านเป็นร่อซูล

[6] เว้นแต่ด้วยการลงโทษที่อัลลอฮฺต้องการทำลายเขา

إِنَّا نَحۡنُ نَزَّلۡنَا ٱلذِّكۡرَ وَإِنَّا لَهُۥ لَحَٰفِظُونَ ٩

9. แท้จริงเราได้ให้ข้อตักเตือน (อัลกุรอาน) ลงมา และแท้จริงเราเป็นผู้รักษามันอย่างแน่นอน

وَلَقَدۡ أَرۡسَلۡنَا مِن قَبۡلِكَ فِي شِيَعِ ٱلۡأَوَّلِينَ ١٠

10. และโดยแน่นอน ก่อนหน้าเจ้านั้นเราได้ส่ง (บรรดาร่อซูล) มาในหมู่คณะต่าง ๆ เมื่อครั้งสมัยก่อน ๆ

وَمَا يَأۡتِيهِم مِّن رَّسُولٍ إِلَّا كَانُواْ بِهِۦ
يَسۡتَهۡزِءُونَ ١١

11. และไม่มีร่อซูลคนใดมายังพวกเขา เว้นแต่พวกเขาจะต้องเย้ยหยัน

كَذَٰلِكَ نَسۡلُكُهُۥ فِي قُلُوبِ ٱلۡمُجۡرِمِينَ ١٢

12. ในทำนองนั้น เราได้ทำให้มัน[1] อยู่ในจิตใจของพวกอาชญากร

لَا يُؤۡمِنُونَ بِهِۦ وَقَدۡ خَلَتۡ سُنَّةُ ٱلۡأَوَّلِينَ ١٣

13. พวกเขาจะไม่ศรัทธาต่ออัลกุรอาน และแน่นอนแบบอย่างของคนรุ่นก่อน ๆ ได้ล่วงลับไปแล้ว[2]

وَلَوۡ فَتَحۡنَا عَلَيۡهِم بَابٗا مِّنَ ٱلسَّمَآءِ فَظَلُّواْ فِيهِ
يَعۡرُجُونَ ١٤

14. และหากเราเปิดประตูแห่งชั้นฟ้าแก่พวกเขา แล้วพวกเขาจะขึ้นต่อไปเรื่อย ๆ[3]

لَقَالُوٓاْ إِنَّمَا سُكِّرَتۡ أَبۡصَٰرُنَا
بَلۡ نَحۡنُ قَوۡمٞ مَّسۡحُورُونَ ١٥

15. แน่นอนพวกเขาจะกล่าวว่า แท้จริงสายตาของพวกเราถูกปิดกั้น ไม่แต่เพียงเท่านั้นพวกเรายังเป็นกลุ่มชนที่ถูกเวทมนตร์อีกด้วย

وَلَقَدۡ جَعَلۡنَا فِي ٱلسَّمَآءِ بُرُوجٗا وَزَيَّنَّٰهَا
لِلنَّٰظِرِينَ ١٦

16. และโดยแน่นอน เราให้มีหมู่ดวงดาวในท้องฟ้า[4] และเราได้ประดับมันให้สวยงามแก่บรรดาผู้เฝ้ามอง

---

[1] คือความเท็จ การหลงทาง และการเย้ยหยันต่อบรรดานะบี เป็นสัญลักษณ์ของพวกปฏิเสธศรัทธา

[2] คือกฎเกณฑ์ของอัลลอฮฺในการให้พวกปฏิเสธศรัทธาประสบความพินาศ

[3] จนกระทั่งจะได้เห็นมะลาอิกะฮฺ และอำนาจอันยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺ ตะอาลา

[4] คือให้ท้องฟ้าเป็นแหล่งโคจรของดวงดาวต่าง ๆ

وَحَفِظْنَٰهَا مِن كُلِّ شَيْطَٰنٍ رَّجِيمٍ ﴿١٧﴾

17. และเราได้รักษามันให้พ้นจากชัยฏอนทุกตัวที่ถูกสาปแช่ง

إِلَّا مَنِ ٱسْتَرَقَ ٱلسَّمْعَ فَأَتْبَعَهُۥ شِهَابٌ مُّبِينٌ ﴿١٨﴾

18. เว้นแต่ผู้ที่แอบฟัง[1] ดังนั้นดวงดาวที่ลุกโชติช่วงจะตามติดเผามัน

وَٱلْأَرْضَ مَدَدْنَٰهَا وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رَوَٰسِىَ وَأَنۢبَتْنَا فِيهَا مِن كُلِّ شَىْءٍ مَّوْزُونٍ ﴿١٩﴾

19. และแผ่นดินนั้นเราได้แผ่มันออกไป และเราได้ทำให้มีเทือกเขาเป็นที่ยึดอย่างมั่นคง[2] และเราได้ให้ทุกสิ่งงอกเงยอย่างสมดุล[3]

وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعَٰيِشَ وَمَن لَّسْتُمْ لَهُۥ بِرَٰزِقِينَ ﴿٢٠﴾

20. และในแผ่นดินนั้นเราได้ทำให้มีเครื่องยังชีพแก่พวกเจ้า[4] และแก่ผู้ที่พวกเจ้ามิได้เป็นผู้ให้ริซกีแก่เขา[5]

وَإِن مِّن شَىْءٍ إِلَّا عِندَنَا خَزَآئِنُهُۥ وَمَا نُنَزِّلُهُۥٓ إِلَّا بِقَدَرٍ مَّعْلُومٍ ﴿٢١﴾

21. และไม่มีสิ่งใด (เครื่องยังชีพ) เว้นแต่ที่เรานั้นมีคลังของมัน และเราจะไม่ให้มันลงมานอกจากตามสภาวะที่ได้ถูกกำหนดไว้แล้ว[6]

وَأَرْسَلْنَا ٱلرِّيَٰحَ لَوَٰقِحَ فَأَنزَلْنَا مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَأَسْقَيْنَٰكُمُوهُ وَمَآ أَنتُمْ لَهُۥ بِخَٰزِنِينَ ﴿٢٢﴾

22. และเราได้ส่งลมผสมเกสร แล้วเราได้ให้น้ำลงมาจากฟากฟ้า แล้วเราได้ให้พวกเจ้าดื่มมัน[7] และพวกเจ้าก็มิได้เป็นผู้สะสมมันไว้

وَإِنَّا لَنَحْنُ نُحْىِۦ وَنُمِيتُ وَنَحْنُ ٱلْوَٰرِثُونَ ﴿٢٣﴾

23. และโดยแน่นอนเราเป็นผู้ให้ชีวิต และเราเป็นผู้ให้ตาย และเราเป็นผู้คงอยู่แต่ผู้เดียว

---

[1] แอบฟังข่าวจากชั้นฟ้า มันตัวนั้นจะถูกขว้างด้วยดาว

[2] แผ่นดินได้ยืดและกว้างออกไปทั้ง ๆ ที่มีลักษณะกลมเหมือนลูกฟุตบอล เทือกเขามั่นคงก็เพราะมีหลักตรึงเอาไว้ ซึ่งอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวไว้ในซูเราะฮฺอัมมะ ว่า وَٱلْجِبَالَ أَوْتَادًا และเรามิได้ให้เทือกเขาเป็นหลักตรึงไว้ดอกหรือ

[3] เราได้ให้พืชพรรณและพืชผลงอกเงยอย่างสมดุลที่สุดทุกขั้นตอน

[4] คืออาหารและเครื่องดื่ม เพื่อการดำรงชีวิตสำหรับพวกเจ้า

[5] คือลูกหลานและผู้ที่เจ้าครอบครองเขา ตลอดจนสัตว์เลี้ยงของเจ้า

[6] ให้เป็นไปตามความต้องการและผลประโยชน์ ตามพระประสงค์ของพระองค์

[7] น้ำอันเป็นเครื่องดื่มสำหรับมนุษย์ สัตว์เลี้ยง และแผ่นดิน

وَلَقَدْ عَلِمْنَا ٱلْمُسْتَقْدِمِينَ مِنكُمْ
وَلَقَدْ عَلِمْنَا ٱلْمُسْتَـْٔخِرِينَ ﴿٢٤﴾

24. และโดยแน่นอน เรารอบรู้กลุ่มชนก่อนพวกเจ้า และโดยแน่นอนเรารอบรู้กลุ่มชนรุ่นหลัง

وَإِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَحْشُرُهُمْ ۚ إِنَّهُۥ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿٢٥﴾

25. และแท้จริง พระเจ้าของเจ้าคือผู้ทรงชุมนุมพวกเขา แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงรอบรู้

وَلَقَدْ خَلَقْنَا ٱلْإِنسَـٰنَ مِن صَلْصَـٰلٍ مِّنْ حَمَإٍ
مَّسْنُونٍ ﴿٢٦﴾

26. และโดยแน่นอน เราได้สร้างมนุษย์จากดินแห้ง จากดินดำเป็นตม

وَٱلْجَآنَّ خَلَقْنَـٰهُ مِن قَبْلُ مِن نَّارِ ٱلسَّمُومِ ﴿٢٧﴾

27. และญินนั้น เราได้สร้างมันมาก่อน จากไฟของลมร้อน

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَـٰٓئِكَةِ إِنِّى خَـٰلِقٌۢ بَشَرًا
مِّن صَلْصَـٰلٍ مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُونٍ ﴿٢٨﴾

28. และจงรำลึกเมื่อพระเจ้าของเจ้าตรัสแก่มะลาอิกะฮฺว่า แท้จริงข้าเป็นผู้สร้างมนุษย์จากดินแห้ง จากดินดำเป็นตม

فَإِذَا سَوَّيْتُهُۥ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِن رُّوحِى
فَقَعُوا۟ لَهُۥ سَـٰجِدِينَ ﴿٢٩﴾

29. ดังนั้น เมื่อข้าได้ทำให้เขามีรูปร่างสมส่วน และเป่าวิญญาณจากข้าเข้าไปในตัวเขา[1] ฉะนั้น พวกเจ้าจงก้มลงสุญูดต่อเขา[2]

فَسَجَدَ ٱلْمَلَـٰٓئِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ ﴿٣٠﴾

30. ดังนั้น มะลาอิกะฮฺทั้งหมดได้ก้มลงสุญูด

إِلَّآ إِبْلِيسَ أَبَىٰٓ أَن يَكُونَ مَعَ ٱلسَّـٰجِدِينَ ﴿٣١﴾

31. เว้นแต่อิบลีส[3] มันปฏิเสธที่จะอยู่ร่วมกับบรรดาผู้สุญูด

قَالَ يَـٰٓإِبْلِيسُ مَا لَكَ أَلَّا تَكُونَ مَعَ ٱلسَّـٰجِدِينَ ﴿٣٢﴾

32. พระองค์ตรัสว่า โอ้อิบลิส ทำไมเจ้าจึงไม่อยู่ร่วมกับบรรดาผู้สุญูด

---

[1] จนกลายเป็นมนุษย์ที่มีชีวิต

[2] มะลาอิกะฮฺได้ก้มลงสุญูดเป็นการให้เกียรติ มิใช่สุญูดเพื่อการอิบาดะฮฺ

[3] เพราะอิบลีสถือว่าตนถูกสร้างมาจากไฟ ย่อมเหนือกว่าอาดัมซึ่งถูกสร้างมาจากดิน

قَالَ لَمْ أَكُن لِّأَسْجُدَ لِبَشَرٍ خَلَقْتَهُ مِن صَلْصَٰلٍ مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُونٍ ﴿٣٣﴾

33. มันกล่าวว่า ข้าพระองค์จะไม่สุญูดต่อมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างเขาจากดินแห้ง จากดินดำเป็นตม

قَالَ فَٱخْرُجْ مِنْهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٌ ﴿٣٤﴾

34. พระองค์ตรัสว่า ดังนั้นเจ้าจงออกไปจากที่นี่[1] แท้จริงเจ้าเป็นผู้ถูกขับไล่

وَإِنَّ عَلَيْكَ ٱللَّعْنَةَ إِلَىٰ يَوْمِ ٱلدِّينِ ﴿٣٥﴾

35. และแท้จริง การสาปแช่งจงประสบแก่เจ้าจนกระทั่งวันแห่งการตอบแทน

قَالَ رَبِّ فَأَنظِرْنِيٓ إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿٣٦﴾

36. มันกล่าวว่า โอ้พระเจ้าของข้าพระองค์ได้โปรดประวิงเวลาให้แก่ข้าพระองค์จนถึงวันฟื้นคืนชีพด้วยเถิด

قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ ٱلْمُنظَرِينَ ﴿٣٧﴾

37. พระองค์ตรัสว่า ดังนั้น แท้จริงเจ้าอยู่ในหมู่ผู้ถูกประวิงเวลา

إِلَىٰ يَوْمِ ٱلْوَقْتِ ٱلْمَعْلُومِ ﴿٣٨﴾

38. จนกระทั่งถึงวันแห่งเวลาที่ถูกกำหนดไว้แล้ว

قَالَ رَبِّ بِمَآ أَغْوَيْتَنِي لَأُزَيِّنَنَّ لَهُمْ فِي ٱلْأَرْضِ وَلَأُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٣٩﴾

39. มันกล่าวว่า โอ้พระเจ้าของข้าพระองค์ โดยที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์หลงผิดไปแล้ว แน่นอน ข้าพระองค์ก็จะทำให้เป็นที่เพริศแพร้วแก่พวกเขาในแผ่นดินนี้[2] และแน่นอนข้าพระองค์จะทำให้พวกเขาทั้งหมดหลงผิด

إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ ٱلْمُخْلَصِينَ ﴿٤٠﴾

40. เว้นแต่ปวงบ่าวของพระองค์ ในหมู่พวกเขาที่มีใจบริสุทธิ์เท่านั้น[3]

---

[1] ออกไปจากชั้นฟ้าทั้งหลาย และเจ้าถูกขับไล่ออกจากความเมตตาของข้า

[2] คือจะล่อลวงลูกหลานของอาดัมให้หลงผิด

[3] เพื่อจงรักภักดีและทำความโปรดปรานให้แก่พระองค์ ฉันไม่อาจจะล่อลวงให้พวกเขาหลงผิดได้

41. พระองค์ตรัสว่า นี่คือทางอันเที่ยงธรรมของข้า

قَالَ هَٰذَا صِرَٰطٌ عَلَيَّ مُسْتَقِيمٌ ﴿٤١﴾

42. แท้จริงปวงบ่าวของข้า[1] เจ้าจะไม่มีอำนาจใด ๆ เหนือพวกเขา เว้นแต่ผู้ที่เชื่อฟังเจ้าในหมู่ผู้หลงผิดเท่านั้น[2]

إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَٰنٌ إِلَّا مَنِ ٱتَّبَعَكَ
مِنَ ٱلْغَاوِينَ ﴿٤٢﴾

43. และแท้จริงนรกญะฮันนัม แน่นอนคือสัญญาของพวกเขาทั้งหมด[3]

وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمَوْعِدُهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤٣﴾

44. มันมีเจ็ดประตู สำหรับทุกประตูมีส่วนที่ถูกจัดไว้แล้ว[4]

لَهَا سَبْعَةُ أَبْوَٰبٍ لِّكُلِّ بَابٍ مِّنْهُمْ
جُزْءٌ مَّقْسُومٌ ﴿٤٤﴾

45. แท้จริง บรรดาผู้ยำเกรงอยู่ในสวนสวรรค์มากหลาย และตาน้ำพุ

إِنَّ ٱلْمُتَّقِينَ فِي جَنَّٰتٍ وَعُيُونٍ ﴿٤٥﴾

46. พวกเจ้าจงเข้าไปในนั้นด้วยความศานติและปลอดภัย

ٱدْخُلُوهَا بِسَلَٰمٍ ءَامِنِينَ ﴿٤٦﴾

47. และเราได้ขจัดความขุ่นแค้นที่มีอยู่ในหัวอกของพวกเขา[5] ให้กลายเป็นพี่น้องกัน โดยพำนักอยู่บนเตียงหันหน้าเข้าหากัน

وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِم مِّنْ غِلٍّ إِخْوَٰنًا
عَلَىٰ سُرُرٍ مُّتَقَٰبِلِينَ ﴿٤٧﴾

48. ความเหนื่อยยากจะไม่ประสบแก่พวกเขาในนั้น และพวกเขาจะไม่ถูกนำออกจากที่นั่น[6]

لَا يَمَسُّهُمْ فِيهَا نَصَبٌ
وَمَا هُم مِّنْهَا بِمُخْرَجِينَ ﴿٤٨﴾

---

[1] คือปวงบ่าวที่ศรัทธาต่อข้า เจ้าไม่มีอำนาจที่จะทำให้พวกเขาหลงผิดได้

[2] ผู้หลงผิดมิใช่ปวงบ่าวที่มีใจบริสุทธิ์ รวมทั้งผู้ปฏิเสธศรัทธาด้วย

[3] สัญญาของอิบลีสและผู้ที่เชื่อฟังมันทั้งหมด

[4] แต่ละกลุ่มจะเข้าประตูของมัน

[5] ความขุ่นแค้น ความโกรธ ความเกลียดชัง ที่มีอยู่ในโลกดุนยา

[6] คือจะอยู่ในนั้นอย่างถาวรตลอดไป

۞ نَبِّئْ عِبَادِيٓ أَنِّيٓ أَنَا ٱلْغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٤٩﴾

49. จงแจ้งแก่ปวงบ่าวของข้าว่า แท้จริงข้าคือผู้อภัย ผู้เมตตาเสมอ[1]

وَأَنَّ عَذَابِي هُوَ ٱلْعَذَابُ ٱلْأَلِيمُ ﴿٥٠﴾

50. และแท้จริงการลงโทษของข้านั้น เป็นการลงโทษที่เจ็บแสบ

وَنَبِّئْهُمْ عَن ضَيْفِ إِبْرَٰهِيمَ ﴿٥١﴾

51. และจงแจ้งพวกเขาให้ทราบถึงบรรดาแขกของอิบรอฮีม[2]

إِذْ دَخَلُوا۟ عَلَيْهِ فَقَالُوا۟ سَلَٰمًا قَالَ إِنَّا مِنكُمْ
وَجِلُونَ ﴿٥٢﴾

52. เมื่อพวกเขาเข้าไปหาเขา[3] (อิบรอฮีม) แล้วกล่าวว่า ศานติ เขากล่าวว่า แท้จริงเรากลัวพวกท่าน[4]

قَالُوا۟ لَا تَوْجَلْ إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَٰمٍ عَلِيمٍ ﴿٥٣﴾

53. พวกเขากล่าวว่า ท่านอย่ากลัว แท้จริงเราขอแจ้งข่าวดีแก่ท่าน เกี่ยวกับเด็กคนหนึ่งที่มีความรู้[5]

قَالَ أَبَشَّرْتُمُونِي عَلَىٰٓ أَن مَّسَّنِيَ ٱلْكِبَرُ
فَبِمَ تُبَشِّرُونَ ﴿٥٤﴾

54. เขากล่าวว่า พวกท่านมาแจ้งข่าวดีแก่ฉันเมื่อความชราภาพได้ประสบแก่ฉันแล้วกระนั้นหรือ แล้วเรื่องอะไรเล่าที่พวกท่านจะแจ้งข่าวดีแก่ฉัน[6]

---

[1] สำหรับผู้ที่กลับเนื้อกลับตัวและขออภัยต่อพระองค์เสมอ

สาเหตุของการประทานอายะฮฺนี้ มีรายงานว่าท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้เดินออกไปท่ามกลางศ่อฮาบะฮฺ โดยที่พวกเขากำลังหัวเราะกัน ท่านได้กล่าวขึ้นว่า พวกท่านหัวเราะกันโดยที่ท่ามกลางพวกท่านมีสวรรค์และนรกกระนั้นหรือ ในการนี้ทำให้พวกเขาเสียใจ อายะฮฺนี้จึงถูกประทานลงมา

[2] คือมะลาอิกะฮฺซึ่งอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงส่งมาเพื่อทำลายชนชาติของลูฏ มีทั้งหมด 10 ท่าน รวมทั้งญิบรีลด้วย จำแลงกายมาในรูปของเด็กหนุ่มที่มีรูปร่างงดงาม

[3] เข้าไปหาอิบรอฮีม

[4] ทั้งนี้ก็เพราะเมื่ออิบรอฮีมนำอาหารมาให้ พวกเขาไม่ยอมรับประทาน

[5] คืออิสฮาก

[6] ที่กล่าวเช่นนี้เพราะความประหลาดใจ และเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยาก

قَالُوا بَشَّرْنَاكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُن
مِّنَ الْقَانِطِينَ ٥٥

55. พวกเขากล่าวว่า เราขอแจ้งข่าวดีแก่ท่านด้วยความจริง ดังนั้นท่านอย่าอยู่ในหมู่ผู้สิ้นหวัง

قَالَ وَمَن يَقْنَطُ مِن رَّحْمَةِ
رَبِّهِ إِلَّا الضَّالُّونَ ٥٦

56. เขากล่าวว่า และจะไม่มีผู้ใดที่สิ้นหวังในพระเมตตาของพระเจ้าของเขา นอกจากพวกหลงผิด

قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ ٥٧

57. เขากล่าวว่า ดังนั้น ธุระอันใดเล่าของพวกท่าน โอ้ทูตทั้งหลาย

قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ ٥٨

58. พวกเขากล่าวว่า แท้จริงเราถูกส่งมายังกลุ่มชนผู้ทำผิด[1]

إِلَّا آلَ لُوطٍ إِنَّا لَمُنَجُّوهُمْ أَجْمَعِينَ ٥٩

59. นอกจากบริวารของลูฏ แท้จริงเราจะเป็นผู้ช่วยพวกเขาให้รอดทั้งหมด

إِلَّا امْرَأَتَهُ قَدَّرْنَا ۙ إِنَّهَا لَمِنَ الْغَابِرِينَ ٦٠

60. เว้นแต่ภริยาของเขา เราได้กำหนดไว้แล้วว่า แท้จริงนางจะอยู่ในหมู่ผู้ล่วงไปแล้ว[2]

فَلَمَّا جَاءَ آلَ لُوطٍ الْمُرْسَلُونَ ٦١

61. ครั้นเมื่อพวกทูตได้มายังบริวารของลูฏ

قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ مُّنكَرُونَ ٦٢

62. เขา (บริวารของลูฏ) กล่าวว่า แท้จริงพวกท่านเป็นกลุ่มชนที่ไม่คุ้นหน้า[3]

قَالُوا بَلْ جِئْنَاكَ بِمَا كَانُوا فِيهِ يَمْتَرُونَ ٦٣

63. พวกเขากล่าวว่า แต่ว่าเรามาหาท่าน (ลูฏ) ด้วยเรื่องที่พวกเขาสงสัยกันอยู่[4]

وَأَتَيْنَاكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ٦٤

64. และเรามาหาท่านด้วยเรื่องจริง[5] และแท้จริงเราเป็นผู้ซื่อสัตย์อย่างแน่นอน

---

[1] คือชนชาติของลูฏ

[2] จะอยู่ในหมู่พวกที่ได้รับการลงโทษ คือพวกปฏิเสธศรัทธา

[3] ฉันไม่รู้จักพวกท่าน และท่านต้องการอะไร

[4] การลงโทษที่ได้มีการสัญญากันไว้

[5] เพื่อยืนยันถึงการลงโทษ

65. ดังนั้น ท่านจงเดินทางไปกับครอบครัวของท่าน ในช่วงเวลากลางคืน และจงตามหลังพวกเขา และอย่าให้ผู้ใดในหมู่พวกท่านเหลียวหลัง[1] และจงเดินต่อไปตามที่พวกท่านถูกบัญชา[2]

فَأَسْرِ بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِّنَ ٱلَّيْلِ وَٱتَّبِعْ أَدْبَٰرَهُمْ وَلَا يَلْتَفِتْ مِنكُمْ أَحَدٌ وَٱمْضُوا۟ حَيْثُ تُؤْمَرُونَ ﴿٦٥﴾

66. และเราได้แจ้งแก่เขาถึงเรื่องนั้นว่า คนสุดท้ายของพวกเหล่านี้จะถูกตัดขาดในยามเช้า[3]

وَقَضَيْنَآ إِلَيْهِ ذَٰلِكَ ٱلْأَمْرَ أَنَّ دَابِرَ هَٰٓؤُلَآءِ مَقْطُوعٌ مُّصْبِحِينَ ﴿٦٦﴾

67. และชาวเมือง[4]ได้มาหาอย่างดีใจ[5]

وَجَآءَ أَهْلُ ٱلْمَدِينَةِ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٦٧﴾

68. เขา (ลูฏ) กล่าวว่า แท้จริง เขาเหล่านั้นคือแขกของฉัน ดังนั้น พวกท่านอย่าทำให้ฉันอัปยศ

قَالَ إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ ضَيْفِى فَلَا تَفْضَحُونِ ﴿٦٨﴾

69. และจงยำเกรงอัลลอฮฺ และอย่าทำให้ฉันได้รับความละอาย

وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَلَا تُخْزُونِ ﴿٦٩﴾

70. พวกเขากล่าวว่า และเรามิได้ห้ามท่านเกี่ยวกับการต้อนรับแขกดอกหรือ[6]

قَالُوٓا۟ أَوَلَمْ نَنْهَكَ عَنِ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٧٠﴾

71. ลูฏกล่าวว่า เขาเหล่านี้คือลูกสาวของฉัน หากพวกท่านจำเป็นต้องกระทำ[7]

قَالَ هَٰٓؤُلَآءِ بَنَاتِىٓ إِن كُنتُمْ فَٰعِلِينَ ﴿٧١﴾

72. ขอสาบานด้วยชีวิตของเจ้า[8] แน่นอน แท้จริงพวกเขาอยู่ในการมึนเมาหลงทาง

لَعَمْرُكَ إِنَّهُمْ لَفِى سَكْرَتِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿٧٢﴾

---

[1] เพื่อที่จะไม่ได้เห็นการลงโทษที่น่ากลัว ที่จะประสบแก่พรรคพวกของเขา

[2] เดินต่อไปยังประเทศชาม

[3] คือจะตายด่าวดิ้นอย่างถอนรากถอนโคน ไม่เหลือสักคน

[4] ชาวเมืองซะดูม ซึ่งเป็นชนชาติของลูฏ

[5] โดยคิดว่าแขกเหล่านั้นเป็นมนุษย์เหมือนพวกตน และหวังที่จะทำลามก

[6] อัรรอซีย์กล่าวว่า ความหมายคือ เราได้ห้ามท่านมิให้พูดกับใครดอกหรือ เมื่อเราต้องการจะทำลามก

[7] หากมีความต้องการก็แต่งงานกับพวกเธอ

[8] อัลลอฮฺทรงสาบานด้วยชีวิตของมุฮัมมัด อันเป็นการยกย่องให้เกียรติแก่ท่าน

73. ดังนั้น เสียงกัมปนาทได้คร่าพวกเขาเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น	فَأَخَذَتْهُمُ ٱلصَّيْحَةُ مُشْرِقِينَ ﴿٧٣﴾
74. แล้วเราได้พลิกกลับส่วนบนของมันเป็นส่วนล่าง[1] และได้ให้หินจากนรกหล่นลงมาทับพวกเขา	فَجَعَلْنَا عَٰلِيَهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِّن سِجِّيلٍ ﴿٧٤﴾
75. แท้จริงในการนั้น แน่นอนเป็นสัญญาณแก่บรรดาผู้พินิจพิเคราะห์	إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّلْمُتَوَسِّمِينَ ﴿٧٥﴾
76. และแท้จริง มัน (สถานที่นั้น) ยังคงเป็นเส้นทางที่พักอาศัยอย่างแน่นอน	وَإِنَّهَا لَبِسَبِيلٍ مُّقِيمٍ ﴿٧٦﴾
77. แท้จริงในการนั้น แน่นอนย่อมเป็นสัญญาณแก่บรรดามุอฺมิน	إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَءَايَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾
78. และกระนั้นก็ดี ชาวอัลอัยกะฮฺ[2] เป็นผู้อธรรมอย่างแน่นอน	وَإِن كَانَ أَصْحَٰبُ ٱلْأَيْكَةِ لَظَٰلِمِينَ ﴿٧٨﴾
79. ดังนั้นเราได้ลงโทษพวกเขา[3] และแท้จริงทั้งสองพวก[4] อยู่บนเส้นทางที่ชัดแจ้งอย่างแน่นอน	فَٱنتَقَمْنَا مِنْهُمْ وَإِنَّهُمَا لَبِإِمَامٍ مُّبِينٍ ﴿٧٩﴾

---

[1] คือพลิกแผ่นดิน

[2] อัลอัยกะฮฺคือต้นไม้หนาทึบ ชาวอัลอัยกะฮฺคือชนชาติของนะบีชุอัยบฺ สัญลักษณะของพวกนี้คือปฏิเสธศรัทธาต่อนะบีชุอัยบฺเป็นนักปล้นสดมภ์และโกงการชั่ง ตวง วัด

[3] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทำลายพวกเขาโดยให้เกิดการสั่นสะเทือนและมีกลุ่มเมฆ นักตัฟซีรกล่าวว่า ความร้อนอย่างรุนแรงได้เกิดขึ้นแก่พวกเขาเป็นเวลา 7 วัน จนเกือบจะทนไม่ได้ แล้วอัลลอฮฺได้ส่งก้อนเมฆมาให้พวกเขาเสมือนกับเป็นที่ร่ม พวกเขาได้ไปรวมตัวกันอยู่ใต้ร่มของก้อนเมฆ ต่อมาอัลลอฮฺได้ทำให้ไฟเผาพวกเขาทั้งหมด

[4] คือชนชาติของลูฏและอัยบฺ

وَلَقَدْ كَذَّبَ أَصْحَٰبُ ٱلْحِجْرِ ٱلْمُرْسَلِينَ ٨٠

80. และโดยแน่นอน ชาวอัลฮิจรฺได้ปฏิเสธบรรดาร่อซูล[1]

وَءَاتَيْنَٰهُمْ ءَايَٰتِنَا فَكَانُوا۟ عَنْهَا مُعْرِضِينَ ٨١

81. และเราได้ให้สัญญาณต่าง ๆ ของเราแก่พวกเขา[2] แล้วพวกเขาก็ผินหลังให้มัน

وَكَانُوا۟ يَنْحِتُونَ مِنَ ٱلْجِبَالِ بُيُوتًا ءَامِنِينَ ٨٢

82. และพวกเขาได้สะกัดภูเขาเป็นบ้านพักอย่างปลอดภัย[3]

فَأَخَذَتْهُمُ ٱلصَّيْحَةُ مُصْبِحِينَ ٨٣

83. ดังนั้น เสียงกัมปนาทได้คร่าชีวิตพวกเขาในยามเช้า

فَمَآ أَغْنَىٰ عَنْهُم مَّا كَانُوا۟ يَكْسِبُونَ ٨٤

84. ฉะนั้น สิ่งที่พวกเขากระทำเอาไว้ ไม่ให้ประโยชน์แก่พวกเขาได้เลย

وَمَا خَلَقْنَا ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَآ
إِلَّا بِٱلْحَقِّ ۗ وَإِنَّ ٱلسَّاعَةَ لَءَاتِيَةٌ ۖ فَٱصْفَحِ
ٱلصَّفْحَ ٱلْجَمِيلَ ٨٥

85. และเรามิได้สร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และสิ่งที่อยู่ระหว่างทั้งสองนั้น เพื่ออื่นใดเว้นแต่เป็นความจริง[4] และแท้จริงวันกิยามะฮฺจะมีมาอย่างแน่นอน ดังนั้นเจ้าจงอภัยด้วยการอภัยที่ดี

إِنَّ رَبَّكَ هُوَ ٱلْخَلَّٰقُ ٱلْعَلِيمُ ٨٦

86. แท้จริงพระเจ้าของเจ้า (มุฮัมมัด) ผู้ทรงสร้าง ผู้ทรงรอบรู้

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَٰكَ سَبْعًا مِّنَ ٱلْمَثَانِى وَٱلْقُرْءَانَ
ٱلْعَظِيمَ ٨٧

87. และโดยแน่นอน เราได้ให้แก่เจ้าเจ็ดอายะฮฺที่ถูกอ่านซ้ำ[5] และอัลกุรอานที่ยิ่งใหญ่

---

[1] อัลฮิจรฺเป็นที่ราบในหุบเขาอยู่ระหว่างนครมะดีนะฮฺกับประเทศซาม ชาวฮิจรฺสืบเชื้อสายมาจากพวกษะมูด พวกนี้ไม่ศรัทธาต่อนะบีศอและฮฺ

[2] เพื่อเป็นการแสดงถึงเดชานุภาพของพระองค์ เช่น อูฐตัวเมีย อิบนุอับบาสกล่าวว่า สำหรับอูฐตัวเมียนี้มีสัญญาณหลายอย่าง เช่น มันออกมาจากก้อนหิน มันคลอดลูกขณะที่ออกมาจากก้อนหิน รูปร่างใหญ่โตไม่เหมือนอูฐธรรมดา และน้ำนมมีมากจนพวกเขาใช้ดื่มกันอย่างพอเพียง

[3] โดยคิดว่าจะสามารถป้องกันพวกเขาให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺได้

[4] ดังนั้น ด้วยฮิกมะฮฺของพระองค์ คือการลงโทษผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย เพื่อมิให้ความเสียหายเกิดขึ้นอีก

[5] คือซูเราะฮฺอัลฟาติฮะฮฺ

لَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِۦٓ أَزْوَٰجًا مِّنْهُمْ
وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَٱخْفِضْ جَنَاحَكَ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٨﴾

88. อย่าทอดสายตาทั้งสองของเจ้าไปยังชนชั้นต่าง ๆ ของพวกเขา[1] และอย่าเสียใจแทนพวกเขา[2] และจงลดปีกของเจ้าให้ต่ำต่อบรรดาผู้ศรัทธา[3]

وَقُلْ إِنِّىٓ أَنَا ٱلنَّذِيرُ ٱلْمُبِينُ ﴿٨٩﴾

89. และ (มุฮัมมัด) จงกล่าวเถิด แท้จริงฉันเป็นผู้ตักเตือนอย่างชัดแจ้ง

كَمَآ أَنزَلْنَا عَلَى ٱلْمُقْتَسِمِينَ ﴿٩٠﴾

90. เช่นเดียวกับที่เราได้ให้แก่พวกแบ่งการศรัทธา[4]

ٱلَّذِينَ جَعَلُوا۟ ٱلْقُرْءَانَ عِضِينَ ﴿٩١﴾

91. (คือ) บรรดาผู้แบ่งแยกอัลกุรอานเป็นส่วน ๆ[5]

فَوَرَبِّكَ لَنَسْـَٔلَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩٢﴾

92. ดังนั้น ขอสาบานด้วยพระเจ้าของเจ้า แน่นอนเราจะถามพวกเขาทั้งหมด

عَمَّا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾

93. ถึงที่พวกเขาได้กระทำไว้

فَٱصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿٩٤﴾

94. ดังนั้น จงประกาศอย่างเปิดเผยในสิ่งที่เจ้าถูกบัญชา และจงผินหลังให้พวกมุชริกีน

إِنَّا كَفَيْنَٰكَ ٱلْمُسْتَهْزِءِينَ ﴿٩٥﴾

95. แท้จริง เราได้ให้ความพอเพียงแก่เจ้าต่อพวกเย้ยหยันแล้ว[6]

ٱلَّذِينَ يَجْعَلُونَ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ ۚ
فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٩٦﴾

96. (คือ) บรรดาผู้ตั้งพระเจ้าอื่นเป็นภาคีกับอัลลอฮฺ ดังนั้นพวกเขาจะรู้

---

[1] ชนชั้นต่าง ๆ ของพวกกุฟฟาร เช่น ยะฮูด นะศอรอ และมะญูซ

[2] ที่พวกเขาไม่ศรัทธา

[3] จงอ่อนน้อมต่อผู้ที่ศรัทธาต่อเจ้า

[4] คือเราได้ให้อัลกุรอานแก่เจ้า เช่นเดียวกับที่เราได้ให้แก่พวกอะฮฺลุลกิตาบ คือยะฮูดและนะศอรอ ซึ่งพวกเขาได้ศรัทธาบางส่วนและปฏิเสธบางส่วน

[5] คือพวกกุฟฟารมักกะฮฺมีสภาพเช่นเดียวกับพวกอะฮฺลุลกิตาบ โดยกล่าวถึงอัลกุรอานว่า เป็นมายากลบ้าง เป็นบทกลอนบ้าง และเป็นนวนิยายบ้าง

[6] ด้วยการลงโทษพวกเขาชั้นหัวหน้า 5 คน

وَلَقَدۡ نَعۡلَمُ أَنَّكَ يَضِيقُ صَدۡرُكَ بِمَا يَقُولُونَ ﴿٩٧﴾

97. และโดยแน่นอน เรารู้ว่าแท้จริงเจ้านั้นหัวอกของเจ้าอึดอัดต่อสิ่งที่พวกเขากล่าว

فَسَبِّحۡ بِحَمۡدِ رَبِّكَ وَكُن مِّنَ ٱلسَّٰجِدِينَ ﴿٩٨﴾

98. ดังนั้น จงกล่าวสดุดีด้วยการสรรเสริญพระเจ้าของเจ้า และจงร่วมอยู่ในหมู่ผู้สุญูด

وَٱعۡبُدۡ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأۡتِيَكَ ٱلۡيَقِينُ ﴿٩٩﴾

99. และจงเคารพภักดีพระเจ้าของเจ้า จนกว่าความแน่นอน (ความตาย) จะมาหาเจ้า

(16) ซูเราะฮฺ อันนะหฺลฺ

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 128 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อันนะหฺลฺ

ซูเราะฮฺอันนะหฺลฺเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺที่กล่าวถึงปัญหาหลักต่าง ๆ เกี่ยวกับการศรัทธา เช่น เรื่องเกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้า การวะฮียฺ การฟื้นคืนชีพ และการตอบแทน ฯลฯ นอกจากนั้นยังกล่าวถึงหลักฐานแห่งความปรีชาญาณ และความเป็นเอกะ ของพระองค์ ในโลกอันกว้างใหญ่ไพศาล คือชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน ท้องทะเล ภูเขา ห้วยเหว หุบเขา น้ำฝนที่หลั่งลงมาจากฟากฟ้า พืชผลที่งอกเงย เรือที่แล่นในมหาสมุทร ดวงดาวต่าง ๆ ที่นักเดินทางยามค่ำคืนใช้นำทาง ตลอดจนทัศนียภาพต่าง ๆ ที่มนุษย์ได้มีโอกาสพบเห็น ในการดำรงชีวิตของตน เป็นภาพชีวิตแห่งความจริงที่สะท้อนให้เห็นถึงความเป็นเอกะ และความปรีชาญาณของอัลลอฮฺ ตะอาลา ที่ทรงบรรจงสร้างจักรวาลทั้งหลายให้ได้สัดส่วนและสวยงาม

ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงเรื่องการประทานวะฮียฺลงมา ซึ่งเป็นปฐมเหตุแห่งการปฏิเสธและเย้ยหยันของพวกมุชริกีน พวกเขาได้ปฏิเสธเรื่องของวะฮียฺ และไม่ยอมเชื่อปรากฏการณ์ของวันปรโลกโดยสิ้นเชิง และเร่งเร้าท่านร่อซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิวะซัลลัม ให้นำการลงโทษมาโดยเร็ว ซึ่งท่านนะบี ได้กล่าวเตือนพวกเขาอยู่เสมอและทุกครั้งที่การลงโทษล่าช้าไป พวกเขาก็เรียกร้องและเย้ยหยันมากยิ่งขึ้น

ซูเราะฮฺนี้มีจุดมุ่งหมายถึง การกำหนดหลักการแห่งความเป็นเอกภาพของอัลลอฮฺ ตะอาลา โดยให้เบนความสนใจไปสู่เดชานุภาพของพระองค์ ผู้ทรงเอกะ ผู้ทรงพิชิต โดยสนทนากับสิ่งสัมผัสทุกส่วนในร่างกายของมนุษย์ และอวัยวะทุกส่วนในเรือนร่างของมนุษย์ ให้มุ่งใช้สติปัญญาสู่พระเจ้าของเขา เพื่อจะได้มองเห็นร่องรอยในการสร้างของอัลลอฮฺ ที่แสดงถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์

ต่อมาซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวเตือนมนุษย์ถึงผลของการเนรคุณต่อความโปรดปรานของอัลลอฮฺ การไม่แสดงความขอบคุณต่อพระองค์ กับได้เตือนพวกเขาถึงบั้นปลายที่จะเกิดขึ้นอย่างมหันต์ แก่ทุกคนที่ดื้อดึงและฝ่าฝืน

ซูเราะฮฺนี้จบลงด้วยการใช้ให้ท่านร่อซูลุลลอฮฺเรียกร้องเชิญชวนไปสู่อัลลอฮฺด้วย

ความสุขุม การแนะนำสั่งสอนที่ดี การอดทนขันติและการให้อภัยกับสิ่งที่จะเผชิญจากการถูกทำร้าย ในการเผยแพร่ศาสนาของอัลลอฮฺ ตะอาลา

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺนี้ถูกขนานนามว่าผึ้ง เพราะข้อความในซูเราะฮฺประกอบด้วยบทเรียนและข้อเตือนสติอย่างน่าจับใจ เป็นการชี้แนะให้เห็นถึงความประหลาดแห่งการสร้างสรรค์ของพระผู้สร้าง และเป็นการบ่งถึงการเป็นพระเจ้าอย่างแท้จริงแน่นอน

สาเหตุของการประทานซูเราะฮฺนี้

อิบนุอับบาสกล่าวว่า เมื่ออัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงประทานอายะฮฺที่ว่า ยามอวสานใกล้เข้ามาแล้ว พวกกุฟฟารได้กล่าวเตือนซึ่งกันและกันว่า มุฮัมมัดอ้างว่าวันกิยามะฮฺได้ใกล้เข้ามาแล้ว พวกท่านจงยับยั้งการกระทำของพวกท่านลงเสียบ้างจนกว่าเราจะเห็นว่าเป็นความจริงหรือไม่ เมื่อวันเวลาได้ยืดเยื้อออกไป พวกเขากล่าวว่า โอ้มุฮัมมัด เราไม่เห็นสิ่งใดเลยในสิ่งที่ท่านขู่พวกเรา อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงทรงประทานซูเราะฮฺนี้ลงมา

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

أَتَىٰٓ أَمۡرُ ٱللَّهِ فَلَا تَسۡتَعۡجِلُوهُۚ سُبۡحَٰنَهُۥ وَتَعَٰلَىٰ
عَمَّا يُشۡرِكُونَ ١

1. พระบัญชา[1] ของอัลลอฮฺได้มาแล้ว ดังนั้นเจ้าอย่าได้เร่งมัน[2] มหาบริสุทธิ์แด่พระองค์และพระองค์ทรงสูงส่งเหนือที่พวกเขาตั้งภาคี

يُنَزِّلُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةَ بِٱلرُّوحِ مِنۡ أَمۡرِهِۦ عَلَىٰ مَن يَشَآءُ مِنۡ
عِبَادِهِۦٓ أَنۡ أَنذِرُوٓاْ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّآ أَنَا۠ فَٱتَّقُونِ ٢

2. พระองค์ทรงส่งมะลาอิกะฮฺลงมาพร้อมด้วยวะฮียฺ[3] ตามพระบัญชาของพระองค์ แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ จากปวงบ่าวของพระองค์ โดยให้พวกเขาตักเตือนว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากข้า ดังนั้นพวกเจ้าจงยำเกรงต่อข้าเถิด[4]

خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ بِٱلۡحَقِّۚ تَعَٰلَىٰ
عَمَّا يُشۡرِكُونَ ٣

3. พระองค์ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินด้วยความจริง[5] พระองค์ทรงสูงส่งเหนือที่พวกเขาตั้งภาคี

خَلَقَ ٱلۡإِنسَٰنَ مِن نُّطۡفَةٖ فَإِذَا
هُوَ خَصِيمٞ مُّبِينٞ ٤

4. พระองค์ทรงสร้างมนุษย์จากน้ำอสุจิแล้วเขาก็เป็นปรปักษ์อย่างชัดแจ้ง[6]

---

[1] หมายถึงวันกิยามะฮฺ

[2] คืออย่าเร่งการลงโทษที่นะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้สัญญาไว้

[3] เรียก วะฮียฺ ว่า อัรรูหฺ ก็เพราะว่า อัลวะฮียฺ ทำให้จิตใจมีชีวิตชีวา เช่นเดียวกับที่ร่างกายจะมีชีวิตชีวาก็ด้วยวิญญาณคือ อัรรูหฺ นั่นเอง

[4] คือจงกลัวการลงโทษของพระองค์เถิด

[5] ด้วยความจริงอย่างแน่นอนและด้วยฮิกมะฮฺอันสูงส่ง

[6] พระองค์ทรงสร้างมนุษย์มาเพื่อเป็นบ่าว มิใช่สร้างมาเพื่อให้เป็นปฏิปักษ์ต่อพระองค์

وَٱلۡأَنۡعَٰمَ خَلَقَهَاۗ لَكُمۡ فِيهَا دِفۡءٞ وَمَنَٰفِعُ
وَمِنۡهَا تَأۡكُلُونَ ٥

5. และปศุสัตว์[1] พระองค์ทรงสร้างมัน ในตัวมันมีความอบอุ่นสำหรับพวกเจ้า[2] และประโยชน์มากหลาย[3] และในส่วนหนึ่งจากมันนั้นพวกเจ้าเอามาบริโภคได้[4]

وَلَكُمۡ فِيهَا جَمَالٌ حِينَ تُرِيحُونَ
وَحِينَ تَسۡرَحُونَ ٦

6. และในตัวมันมีความสง่างามสำหรับพวกเจ้าขณะที่นำมันกลับจากทุ่งหญ้าและขณะที่นำมันออกไปเลี้ยง

وَتَحۡمِلُ أَثۡقَالَكُمۡ إِلَىٰ بَلَدٖ لَّمۡ تَكُونُواْ بَٰلِغِيهِ
إِلَّا بِشِقِّ ٱلۡأَنفُسِۚ إِنَّ رَبَّكُمۡ لَرَءُوفٞ رَّحِيمٞ ٧

7. และมันแบกสัมภาระหนักของพวกเจ้าไปยังเมืองไกล ๆ โดยที่พวกเจ้าจะไปถึงมันไม่ได้เว้นแต่ด้วยความเหนื่อยยากลำบากใจ แท้จริงพระเจ้าของพวกเจ้านั้นเป็นผู้ทรงเอ็นดู ผู้ทรงเมตตาเสมอ

وَٱلۡخَيۡلَ وَٱلۡبِغَالَ وَٱلۡحَمِيرَ لِتَرۡكَبُوهَا وَزِينَةٗۚ
وَيَخۡلُقُ مَا لَا تَعۡلَمُونَ ٨

8. และม้า และล่อ และลา[5] เพื่อพวกเจ้าจะได้ขี่มันและเป็นเครื่องประดับ และพระองค์ยังทรงสร้างสิ่งอื่น ๆ ที่พวกเจ้าไม่รู้[6]

وَعَلَى ٱللَّهِ قَصۡدُ ٱلسَّبِيلِ وَمِنۡهَا جَآئِرٞۚ وَلَوۡ شَآءَ
لَهَدَىٰكُمۡ أَجۡمَعِينَ ٩

9. และเป็นหน้าที่เหนืออัลลอฮฺคือการชี้แนะทางที่เที่ยงตรง และจากมัน (ทางต่าง ๆ) นั้นก็มีทางคดเคี้ยวและหากพระองค์ทรงประสงค์แน่นอนพระองค์ก็จะทรงชี้แนะนำทางแก่พวกเจ้าทั้งหมด

---

[1] คือสัตว์จำพวก 4 เท้าที่บริโภคได้ เช่น อูฐ วัว ควาย แพะ แกะ ฯลฯ

[2] คือเอาหนังและขนมาทำเครื่องนุ่งห่มให้อบอุ่นได้

[3] ประโยชน์มากหลายคือ เอามาเลี้ยงผสมพันธุ์ รีดนม ใช้ขี่เป็นพาหนะ และไถพรวนดิน

[4] เอาเนื้อของมันมาบริโภค

[5] พระองค์ทรงสร้างสัตว์เหล่านั้นเพื่อใช้ประโยชน์ เป็นพาหนะในการขี่และแบกขนสัมภาระ

[6] ในยุคปัจจุบันการสื่อสารคมนาคมได้ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว ซึ่งไม่เป็นที่รู้จักกันในอดีต ด้วยเหตุนี้อัลกุรอานจึงใช้สำนวนคาดการณ์ในอนาคตอันใกล้และไกล เพื่อให้สติปัญญาและจิตใจรองรับสิ่งที่วิทยาการจะคิดค้นได้ในอนาคต

هُوَ ٱلَّذِيٓ أَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗۖ لَّكُم مِّنۡهُ
شَرَابٞ وَمِنۡهُ شَجَرٞ فِيهِ تُسِيمُونَ ١٠

10. พระองค์คือ ผู้ทรงหลั่งน้ำลงมาจากฟากฟ้า สำหรับพวกเจ้า ส่วนหนึ่ง[1]เป็นเครื่องดื่มและอีกส่วนหนึ่ง[2] (ทำให้) พฤกษชาติ (เจริญเติบโต) เพื่อพวกเจ้าใช้เลี้ยงสัตว์

يُنۢبِتُ لَكُم بِهِ ٱلزَّرۡعَ وَٱلزَّيۡتُونَ وَٱلنَّخِيلَ
وَٱلۡأَعۡنَٰبَ وَمِن كُلِّ ٱلثَّمَرَٰتِۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ
لَأٓيَةٗ لِّقَوۡمٖ يَتَفَكَّرُونَ ١١

11. ด้วยมัน (น้ำ) พระองค์ทรงให้พืชผลและผลมะกอก และอินทผลัม และองุ่น[3] งอกงามสำหรับพวกเจ้า และจากผลไม้อีกหลายชนิด แท้จริงในการนั้น แน่นอน ย่อมเป็นสัญญาณสำหรับกลุ่มชนที่ตรึกตรอง

وَسَخَّرَ لَكُمُ ٱلَّيۡلَ وَٱلنَّهَارَ وَٱلشَّمۡسَ وَٱلۡقَمَرَۖ
وَٱلنُّجُومُ مُسَخَّرَٰتُۢ بِأَمۡرِهِۦٓۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ
لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يَعۡقِلُونَ ١٢

12. และพระองค์ทรงให้กลางคืนและกลางวันและดวงอาทิตย์และดวงจันทร์เป็นประโยชน์แก่พวกเจ้า[4] และหมู่ดาวถูกใช้ให้เป็นประโยชน์โดยพระบัญชาของพระองค์[5] แท้จริงในการนั้นแน่นอนย่อมเป็นสัญญาณมากหลาย สำหรับกลุ่มชนที่ใช้ปัญญา

وَمَا ذَرَأَ لَكُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ مُخۡتَلِفًا أَلۡوَٰنُهُۥٓۚ
إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗ لِّقَوۡمٖ يَذَّكَّرُونَ ١٣

13. และสิ่งที่พระองค์ทรงให้มีขึ้นมากมายสำหรับพวกท่านในแผ่นดินนั้น ชนิดของมันแตกต่างกันไป[6] แท้จริงในการนั้น แน่นอนย่อมเป็นสัญญาณสำหรับกลุ่มชนผู้ใคร่ครวญ

[1, 2] จากน้ำนั้นใช้เป็นเครื่องดื่ม และให้ต้นไม้เติบโตเพราะได้รับน้ำ เพื่อจัดให้เป็นอาหารของปศุสัตว์

[3] ด้วยน้ำชนิดเดียวเท่านั้น พืชผลที่งอกเงยมาจากแผ่นดินแตกต่างกัน เช่น ชนิด รสชาติ และสีสัน

[4] ให้กลางคืนและกลางวันหมุนเวียนกันไป เพื่อเป็นการพักผ่อนและประกอบอาชีพ ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์โคจรไปเพื่อผลประโยชน์ของมนุษย์พระบัญชาของพระองค์

[5] หมู่ดวงดาวโคจรไปเพื่อใช้นำทางท่ามกลางความมืด ทั้งทางบกและทางทะเล

[6] เช่น สัตว์ต่าง ๆ พืชพันธุ์ต่าง ๆ แร่ธาตุต่าง ๆ โดยมีสีและชนิดแตกต่างกันไป และมีสาระสำคัญและคุณประโยชน์เอนกอนันต์

وَهُوَ ٱلَّذِى سَخَّرَ ٱلْبَحْرَ لِتَأْكُلُوا۟ مِنْهُ لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُوا۟ مِنْهُ حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَا وَتَرَى ٱلْفُلْكَ مَوَاخِرَ فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا۟ مِن فَضْلِهِۦ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٤﴾

14. และพระองค์คือผู้ทรงทำให้ทะเลเป็นประโยชน์ เพื่อพวกเจ้าจะได้กินเนื้อนุ่มสดจากมัน[1] และพวกเจ้าเอาเครื่องประดับออกจากมันสำหรับใช้ประดับประดา[2] และเจ้าเห็นเรือแล่นฝ่าคลื่นในท้องทะเล[3] และเพื่อพวกเจ้าจะได้แสวงหาความโปรดปรานของพระองค์ และเพื่อพวกเจ้าจะได้ขอบคุณ

وَأَلْقَىٰ فِى ٱلْأَرْضِ رَوَٰسِىَ أَن تَمِيدَ بِكُمْ وَأَنْهَٰرًا وَسُبُلًا لَّعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥﴾

15. และพระองค์ทรงให้มีเทือกเขามั่นคงในแผ่นดิน เพื่อมิให้มันสั่นสะเทือนแก่พวกเจ้า และ (ทำให้มี) ลำน้ำและหนทาง เพื่อพวกเจ้าจะได้บรรลุสู่เป้าหมาย

وَعَلَٰمَٰتٍ ۚ وَبِٱلنَّجْمِ هُمْ يَهْتَدُونَ ﴿١٦﴾

16. และเครื่องหมายต่าง ๆ[4] และด้วยดวงดาวพวกเขาใช้นำทาง

أَفَمَن يَخْلُقُ كَمَن لَّا يَخْلُقُ ۗ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿١٧﴾

17. ดังนั้น ผู้ทรงสร้างย่อมไม่เหมือนกับผู้ที่ถูกสร้าง พวกเจ้าไม่ใคร่ครวญดอกหรือ

وَإِن تَعُدُّوا۟ نِعْمَةَ ٱللَّهِ لَا تُحْصُوهَآ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٨﴾

18. และหากพวกเจ้าจะนับความโปรดปรานของอัลลอฮฺ พวกเจ้าก็ไม่สามารถจะคำนวณมันได้[5] แท้จริงอัลลอฮฺนั้น เป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาอย่างแน่นอน

---

[1] คือสัตว์น้ำชนิดต่าง ๆ ที่จับมาได้จากท้องทะเล

[2] เช่น เพชรพลอย ไข่มุก และหินปะการัง

[3] โดยบรรทุกสินค้าต่าง ๆ เช่น เครื่องใช้และอาหาร

[4] เครื่องหมายระหว่างทาง

[5] นอกเหนือไปจากพวกเจ้าไม่อาจที่จะขอบคุณพระองค์ได้อย่างครบถ้วน

19. และอัลลอฮฺทรงรอบรู้สิ่งที่พวกท่านปิดบัง และสิ่งที่พวกท่านเปิดเผย[1]

وَٱللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُسِرُّونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ﴿١٩﴾

20. และบรรดาสิ่งที่พวกเขาวิงวอนอื่นจากอัลลอฮฺนั้น พวกมันไม่ได้สร้างสิ่งใดเลย แต่พวกมันถูกสร้าง[2]

وَٱلَّذِينَ يَدْعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ لَا يَخْلُقُونَ شَيْـًٔا وَهُمْ يُخْلَقُونَ ﴿٢٠﴾

21. พวกมันตาย ปราศจากชีวิต และพวกมันไม่รู้ด้วยว่า เมื่อใดจะถูกให้ฟื้นขึ้นมาอีก[3]

أَمْوَٰتٌ غَيْرُ أَحْيَآءٍ ۖ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ ﴿٢١﴾

22. พระเจ้าของพวกเจ้านั้นคือพระเจ้าองค์เดียว ดังนั้น บรรดาผู้ไม่ศรัทธาต่อวันปรโลก หัวใจของพวกเขาปฏิเสธไม่รับรู้[4] และพวกเขาหยิ่งผยอง

إِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَٰحِدٌ ۚ فَٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِٱلْءَاخِرَةِ قُلُوبُهُم مُّنكِرَةٌ وَهُم مُّسْتَكْبِرُونَ ﴿٢٢﴾

23. โดยแน่นอน แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้สิ่งที่พวกเขาปิดบัง และสิ่งที่พวกเขาเปิดเผย แท้จริงพระองค์มิทรงรักพวกหยิ่งผยอง[5]

لَا جَرَمَ أَنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ۚ إِنَّهُۥ لَا يُحِبُّ ٱلْمُسْتَكْبِرِينَ ﴿٢٣﴾

24. และเมื่อได้ถูกกล่าวแก่พวกเขาว่า พระเจ้าของพวกเจ้าได้ประทานอะไรลงมา พวกเขากล่าวว่า นิยายสมัยก่อน

وَإِذَا قِيلَ لَهُم مَّاذَآ أَنزَلَ رَبُّكُمْ ۙ قَالُوٓا۟ أَسَٰطِيرُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٢٤﴾

25. พวกเขาจงแบกความผิดอย่างครบครันในวันกิยามะฮฺเถิด และ (จงแบก) ความผิดของบรรดาผู้ที่พวกเขาทำให้เขาเหล่านั้น หลงผิดโดยไม่รู้[6] พึงทราบเถิด สิ่งที่พวกเขาทำผิดนั้นชั่วช้ายิ่ง

لِيَحْمِلُوٓا۟ أَوْزَارَهُمْ كَامِلَةً يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۙ وَمِنْ أَوْزَارِ ٱلَّذِينَ يُضِلُّونَهُم بِغَيْرِ عِلْمٍ ۗ أَلَا سَآءَ مَا يَزِرُونَ ﴿٢٥﴾

---

[1] ในความตั้งใจและการกระทำของพวกเจ้า และพระองค์จะทรงตอบแทน

[2, 3] ถ้าเช่นนั้นทำไมพวกมันจึงถูกนำมาเคารพบูชา อื่นจากอัลลอฮฺ

[4] ปฏิเสธความเป็นเอกะของอัลลอฮฺ ตะอาลา

[5] พวกที่หยิ่งผยองในการให้ความเป็นเอกภาพและการศรัทธาต่ออัลลอฮฺ

[6] พวกเขาจะได้รับผิดสองกระทง คือความผิดของตัวเองและความผิดของผู้ที่เขาแนะนำให้หลงผิด

قَدْ مَكَرَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَأَتَى ٱللَّهُ
بُنْيَٰنَهُم مِّنَ ٱلْقَوَاعِدِ فَخَرَّ عَلَيْهِمُ ٱلسَّقْفُ
مِن فَوْقِهِمْ وَأَتَىٰهُمُ ٱلْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ
لَا يَشْعُرُونَ ٢٦

26. แน่นอน บรรดาผู้มาก่อนหน้าพวกเขาได้วางแผน ดังนั้น อัลลอฮฺทำลายอาคารของพวกเขาจากรากฐาน (ของมัน) ฉะนั้นหลังคาที่อยู่เหนือพวกเขาได้หล่นลงมาทับพวกเขา และการลงโทษได้มายังพวกเขา โดยที่พวกเขาไม่รู้ตัว[1]

ثُمَّ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ يُخْزِيهِمْ وَيَقُولُ أَيْنَ
شُرَكَآءِىَ ٱلَّذِينَ كُنتُمْ تُشَٰٓقُّونَ فِيهِمْ ۚ
قَالَ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْعِلْمَ إِنَّ ٱلْخِزْىَ
ٱلْيَوْمَ وَٱلسُّوٓءَ عَلَى ٱلْكَٰفِرِينَ ٢٧

27. แล้วในวันกิยามะฮฺพระองค์จะทรงให้พวกเขาอัปยศ และตรัสว่า ไหนเล่าภาคีของข้าที่พวกเจ้าโต้เถียงกันในเรื่องของพวกเขา บรรดาผู้รู้กล่าวว่า แน่แท้ วันนี้ความอัปยศและความชั่วช้าจะประสบแก่พวกปฏิเสธศรัทธา

ٱلَّذِينَ تَتَوَفَّىٰهُمُ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ ظَالِمِىٓ أَنفُسِهِمْ ۖ فَأَلْقَوُا۟
ٱلسَّلَمَ مَا كُنَّا نَعْمَلُ مِن سُوٓءٍۭ ۚ بَلَىٰٓ
إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمٌۢ بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ٢٨

28. (คือ) บรรดาผู้ที่มะลาอิกะฮฺเอาชีวิตของพวกเขา โดยที่พวกเขาอธรรมต่อตัวเอง ดังนั้นพวกเขายอมจำนน[2] (พลางกล่าวว่า) เรามิได้กระทำความชั่วใด ๆ เปล่าเลย แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรอบรู้สิ่งที่พวกเจ้ากระทำ

فَٱدْخُلُوٓا۟ أَبْوَٰبَ جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَا ۖ فَلَبِئْسَ
مَثْوَى ٱلْمُتَكَبِّرِينَ ٢٩

29. ดังนั้น พวกเจ้าจงเข้าประตูนรกเพื่ออยู่ในนั้นตลอดกาล ฉะนั้น ที่พำนักของพวกหยิ่งผยองมันชั่วช้ายิ่ง

---

[1] อายะฮฺนี้ชี้ให้เห็นภาพลักษณ์เป็นขั้นตอน คือ (1) การวางแผนของพวกกุฟฟารเพื่อต่อต้านสัจธรรม (2) อัลลอฮฺทรงทำลายแผนของพวกเขา โดยให้อาคารพังลงมาทับพวกเขาตาย (3) การลงโทษได้มาถึงพวกเขาโดยไม่รู้สึกตัว (4) และในวันกิยามะฮฺพวกเขาจะได้รับการลงโทษและความอัปยศอีกด้วย

[2] เมื่อถูกนำตัวไปลงโทษพวกเขากล่าวว่า เรามิได้ตั้งภาคีและเรามิได้ฝ่าฝืนเลย อัลลอฮฺทรงปฏิเสธข้อแก้ตัวของพวกเขาว่า พวกเจ้าโกหก พวกเจ้าฝ่าฝืน ดังนั้นพวกเจ้าจงรับการตอบแทนที่สาสม

۞ وَقِيلَ لِلَّذِينَ ٱتَّقَوۡاْ مَاذَآ أَنزَلَ رَبُّكُمۡۚ قَالُواْ خَيۡرٗاۗ
لِّلَّذِينَ أَحۡسَنُواْ فِي هَٰذِهِ ٱلدُّنۡيَا حَسَنَةٞۚ وَلَدَارُ
ٱلۡأٓخِرَةِ خَيۡرٞۚ وَلَنِعۡمَ دَارُ ٱلۡمُتَّقِينَ ٣٠

30. และได้ถูกกล่าวแก่บรรดาผู้ยำเกรงว่า พระเจ้าของพวกเจ้าได้ทรงประทานอะไรลงมา พวกเขากล่าวว่า ความดีทั้งนั้น[1] สำหรับบรรดาผู้ทำดีในโลกนี้คือความดี[2] และแน่นอนในปรโลกนั้นย่อมดีกว่า และที่พำนักของบรรดาผู้ยำเกรงนั้นช่างดีเลิศ

جَنَّٰتُ عَدۡنٖ يَدۡخُلُونَهَا تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُۖ لَهُمۡ
فِيهَا مَا يَشَآءُونَۚ كَذَٰلِكَ يَجۡزِي ٱللَّهُ ٱلۡمُتَّقِينَ ٣١

31. สวนสวรรค์ที่พำนักที่พวกเขาจะเข้าไปในนั้น มีลำน้ำหลายสายไหลผ่าน ณ เบื้องล่าง สำหรับพวกเขาที่อยู่ในนั้นจะได้สิ่งต้องการ ในทำนองนั้น อัลลอฮฺทรงตอบแทนบรรดาผู้ยำเกรง

ٱلَّذِينَ تَتَوَفَّىٰهُمُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ طَيِّبِينَ يَقُولُونَ سَلَٰمٌ
عَلَيۡكُمُ ٱدۡخُلُواْ ٱلۡجَنَّةَ بِمَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ٣٢

32. บรรดาผู้ที่มะลาอิกะฮฺเอาชีวิตของพวกเขาโดยที่พวกเขาเป็นคนดี พลางกล่าวว่า ศานติจงมีแด่พวกเจ้า จงเข้าไปในสวนสวรรค์เนื่องจากสิ่งที่พวกเจ้าได้กระทำไว้[3]

هَلۡ يَنظُرُونَ إِلَّآ أَن تَأۡتِيَهُمُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ أَوۡ يَأۡتِيَ
أَمۡرُ رَبِّكَۚ كَذَٰلِكَ فَعَلَ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡۚ
وَمَا ظَلَمَهُمُ ٱللَّهُ وَلَٰكِن كَانُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ
يَظۡلِمُونَ ٣٣

33. พวกเขามิได้คอยสิ่งใด นอกจากจะให้มะลาอิกะฮฺมาหาพวกเขา หรือพระบัญชาของพระเจ้าของเจ้าจะมา[4] ในทำนองนั้นแหละบรรดาผู้มาก่อนหน้าพวกเขาได้กระทำ และอัลลอฮฺมิได้ทรงอธรรมต่อพวกเขา แต่พวกเขาได้อธรรมต่อตัวของพวกเขาเอง

---

[1] คืออัลลอฮฺทรงประทานความดี การฮิดายะฮฺ และอัลกุรอาน

[2] ในโลกนี้พวกเขาจะได้รับการตอบแทนที่ดี และสำหรับปรโลกก็จะได้รับการตอบแทนคือสวนสวรรค์แน่นอนทีเดียวย่อมดีกว่า

[3] อิบนุอับบาสอธิบายว่า มะลาอิกะฮฺมาหาพวกเขาพร้อมด้วยสลามจากอัลลอฮฺ และบอกพวกเขาว่าพวกเขานั้นเป็นชาวสวรรค์

[4] พวกเขามิได้คอยสิ่งใดนอกจากหนึ่งในสองสิ่งคือ ความตายมาหาพวกเขาหรือการลงโทษโดยฉับพลัน ชะตากรรมของพวกปฏิเสธก่อนพวกเขา มิได้เป็นบทเรียนหรือพอเพียงแก่พวกเขาดอกหรือ

فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا عَمِلُوا وَحَاقَ بِهِم
مَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٣٤﴾

34. ดังนั้น ความชั่วทั้งหลายที่พวกเขาได้กระทำไว้ ก็จะประสบแก่พวกเขา และสิ่งที่พวกเขาเคยเย้ยหยันไว้ ก็จะห้อมล้อมพวกเขา[1]

وَقَالَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا عَبَدْنَا
مِن دُونِهِ مِن شَيْءٍ نَّحْنُ وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَّمْنَا
مِن دُونِهِ مِن شَيْءٍ ۚ كَذَٰلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۚ
فَهَلْ عَلَى الرُّسُلِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿٣٥﴾

35. และบรรดาผู้ตั้งภาคีกล่าวว่า หากอัลลอฮฺทรงประสงค์ พวกเราจะไม่เคารพบูชาผู้ใดอื่นจากพระองค์ ทั้งพวกเราและบรรพบุรุษของพวกเราและพวกเราจะไม่ห้ามสิ่งใดอื่นจากที่พระองค์ (ทรงห้ามไว้)[2] ในทำนองนั้นแหละบรรดาผู้มาก่อนหน้าพวกเขาได้กระทำ ดังนั้นบรรดาร่อซูลมิได้มีหน้าที่อื่นใด นอกจากการประกาศอันชัดแจ้งเท่านั้น

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولًا أَنِ اعْبُدُوا
اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ ۖ فَمِنْهُم مَّنْ هَدَى اللَّهُ
وَمِنْهُم مَّنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ ۚ فَسِيرُوا
فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ
الْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٦﴾

36. และโดยแน่นอน เราได้ส่งร่อซูลมาในทุกประชาชาติ (โดยบัญชาว่า) พวกท่านจงเคารพภักดีอัลลอฮฺ และจงหลีกหนีให้ห่างจากพวกเจว็ด ดังนั้น ในหมู่พวกเขามีผู้ที่อัลลอฮฺทรงชี้แนะทางให้และในหมู่พวกเขามีผู้ที่การหลงผิดคู่ควรแก่เขา ฉะนั้น พวกเจ้าจงตระเวนไปในแผ่นดิน แล้วจงดูว่าบั้นปลายของผู้ปฏิเสธนั้นเป็นเช่นใด

إِن تَحْرِصْ عَلَىٰ هُدَاهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي
مَن يُضِلُّ ۖ وَمَا لَهُم مِّن نَّاصِرِينَ ﴿٣٧﴾

37. หากเจ้าห่วงใยต่อการชี้แนะทางของพวกเขา ดังนั้น แท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงแนะทางแก่ผู้ที่พระองค์จะให้เขาหลง และสำหรับพวกเขาจะไม่มีผู้ช่วยเหลือใด ๆ

---

[1] คือการลงโทษอย่างเจ็บปวดในนรกญะฮันนัม

[2] การเชือดอูฐที่ได้ทำเครื่องหมายไว้หรืออูฐที่ได้บนบานไว้ การกล่าวของพวกเขาเช่นนั้นเป็นการเย้ยหยัน

وَأَقْسَمُوا۟ بِٱللَّهِ جَهْدَ أَيْمَـٰنِهِمْ لَا يَبْعَثُ ٱللَّهُ مَن يَمُوتُ بَلَىٰ وَعْدًا عَلَيْهِ حَقًّا وَلَـٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ٣٨

38. และพวกเขาได้สาบานต่ออัลลอฮฺ ด้วยการสาบานอย่างแข็งขันว่า อัลลอฮฺจะไม่ทรงให้ผู้ตายฟื้นขึ้นมาอีก มิใช่เช่นนั้น สัญญานั้นย่อมเป็นจริงแก่พระองค์เสมอ[1] แต่มนุษย์ส่วนมากไม่รู้

لِيُبَيِّنَ لَهُمُ ٱلَّذِى يَخْتَلِفُونَ فِيهِ وَلِيَعْلَمَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ أَنَّهُمْ كَانُوا۟ كَـٰذِبِينَ ٣٩

39. เพื่อพระองค์จะทรงชี้แจงแก่พวกเขาถึงสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกันในเรื่องนั้น[2] และเพื่อพระองค์จะทรงให้บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาได้รู้ว่าแท้จริงพวกเขานั้นเป็นผู้โกหก

إِنَّمَا قَوْلُنَا لِشَىْءٍ إِذَآ أَرَدْنَـٰهُ أَن نَّقُولَ لَهُۥ كُن فَيَكُونُ ٤٠

40. แท้จริงเมื่อเราปรารถนาคำตรัสของเราแก่สิ่งใด เราก็จะกล่าวแก่มันว่า จงเป็น แล้วมันก็เป็นขึ้น

وَٱلَّذِينَ هَاجَرُوا۟ فِى ٱللَّهِ مِنۢ بَعْدِ مَا ظُلِمُوا۟ لَنُبَوِّئَنَّهُمْ فِى ٱلدُّنْيَا حَسَنَةً وَلَأَجْرُ ٱلْـَٔاخِرَةِ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا۟ يَعْلَمُونَ ٤١

41. และบรรดาผู้อพยพในเรื่องของอัลลอฮฺ หลังจากที่พวกเขาถูกข่มเหง[3] แน่นอน เราจะให้ที่พำนักที่ดีแก่พวกเขาในโลกนี้[4] และแน่นอนรางวัลของวันปรโลกนั้นยิ่งใหญ่กว่า หากพวกเขารู้

ٱلَّذِينَ صَبَرُوا۟ وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ٤٢

42. บรรดาผู้อดทน และพวกเขามอบความไว้วางใจต่อพระเจ้าของพวกเขา

---

[1] คือพระองค์จะทรงให้พวกเขากลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งอย่างแน่นอน

[2] คือเรื่องการฟื้นคืนชีพในวันกิยามะฮฺ

[3] อัลกุรฏุบีย์กล่าวว่า เขาเหล่านั้นคือศุไฮบฺ บิลาล ค็อบบ๊าบ และอัมมาร พวกกุไรชฺมักกะฮฺได้ทรมานพวกเขาจนกระทั่งยอมกล่าวสิ่งที่พวกเขา (กุไรชฺ) ต้องการ เมื่อพวกเขาถูกปล่อยตัวเป็นอิสระแล้วจึงได้เดินทางไปนครมะดีนะฮฺ

[4] พวกเขาได้ที่พำนักที่นครมะดีนะฮฺ ดีกว่าที่พักที่นครมักกะฮฺ

وَمَآ أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُّوحِىٓ إِلَيْهِمْ ۚ فَسْـَٔلُوٓا۟ أَهْلَ ٱلذِّكْرِ إِن كُنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٤٣﴾

43. และเรามิได้ส่งผู้ใดมาก่อนหน้าเจ้า นอกจากเป็นผู้ชายที่เราได้วะฮียฺแก่พวกเขา ดังนั้น พวกเจ้าจงถามบรรดาผู้รู้[1] หากพวกเจ้าไม่รู้

بِٱلْبَيِّنَٰتِ وَٱلزُّبُرِ ۗ وَأَنزَلْنَآ إِلَيْكَ ٱلذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٤٤﴾

44. ด้วยหลักฐานทั้งหลายที่ชัดแจ้ง และคัมภีร์ต่าง ๆ ที่ศักดิ์สิทธิ์ และเราได้ให้อัลกุรอานแก่เจ้าเพื่อเจ้าจะได้ชี้แจง (ให้กระจ่าง) แก่มนุษย์ซึ่งสิ่งที่ได้ถูกประทานมาแก่พวกเขา[2] และเพื่อพวกเขาจะได้ไตร่ตรอง

أَفَأَمِنَ ٱلَّذِينَ مَكَرُوا۟ ٱلسَّيِّـَٔاتِ أَن يَخْسِفَ ٱللَّهُ بِهِمُ ٱلْأَرْضَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ ٱلْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٤٥﴾

45. บรรดาผู้วางแผนชั่วร้ายทั้งหลายจะปลอดภัยกระนั้นหรือ จากการที่อัลลอฮฺจะทรงให้ธรณีสูบพวกเขา[3] หรือการลงโทษที่จะมาหาพวกเขาโดยที่พวกเขาไม่รู้ตัว

أَوْ يَأْخُذَهُمْ فِى تَقَلُّبِهِمْ فَمَا هُم بِمُعْجِزِينَ ﴿٤٦﴾

46. หรือพระองค์จะทรงคร่าชีวิตพวกเขาขณะที่พวกเขาเดินทาง[4] ดังนั้น พวกเขาจะไม่สามารถหักห้าม (พระองค์) ได้

أَوْ يَأْخُذَهُمْ عَلَىٰ تَخَوُّفٍ فَإِنَّ رَبَّكُمْ لَرَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٤٧﴾

47. หรือพระองค์จะทรงคร่าชีวิตพวกเขาให้ตายทีละน้อย[5] ดังนั้น แท้จริงพระเจ้าของพวกเจ้านั้น แน่นอนเป็นผู้ทรงเอ็นดู ผู้ทรงเมตตาเสมอ

---

[1] จงถามบรรดาผู้รู้ในเรื่องคัมภีร์อัตเตารอฮฺและอัลอินญีล ผู้รู้เหล่านั้นจะบอกพวกเจ้าว่า บรรดานะบีและร่อซูลนั้นเป็นมนุษย์ธรรมดา

[2] เกี่ยวกับบัญญัติต่าง ๆ เช่น เรื่องหะล้าล หะรอม

[3] เช่นเดียวกับที่ได้เกิดขึ้นแก่กอรูน

[4] เดินทางเพื่อทำการค้าหรือธุรกิจ

[5] คือให้อยู่ในสภาพที่มีความกลัว และเฝ้าคอยการลงโทษ

أَوَلَمْ يَرَوْا۟ إِلَىٰ مَا خَلَقَ ٱللَّهُ مِن شَىْءٍ يَتَفَيَّؤُا۟ ظِلَـٰلُهُۥ
عَنِ ٱلْيَمِينِ وَٱلشَّمَآئِلِ سُجَّدًا لِّلَّهِ وَهُمْ دَٰخِرُونَ ﴿٤٨﴾

48. และพวกเขามิได้มองไปยังสิ่งที่อัลลอฮฺทรงสร้าง[1] บ้างดอกหรือว่า เงาของมันจะทอดไปทางขวาและทางซ้าย เพื่อสุญูดต่ออัลลอฮฺ โดยที่พวกมันนอบน้อม

وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَا فِى ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ
مِن دَآبَّةٍ وَٱلْمَلَـٰٓئِكَةُ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٤٩﴾

49. และสิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและสิ่งที่อยู่ในแผ่นดิน ที่เป็นสัตว์โลกทั้งหลายและมะลาอิกะฮฺจะสุญูดต่ออัลลอฮฺ โดยที่พวกมันจะไม่หยิ่งผยอง

يَخَافُونَ رَبَّهُم مِّن فَوْقِهِمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ۩ ﴿٥٠﴾

50. พวกเขาจะกลัวพระเจ้าของพวกเขา ผู้ทรงอำนาจเหนือพวกเขา ปฏิบัติตามสิ่งที่พวกเขาถูกบัญชา

۞ وَقَالَ ٱللَّهُ لَا تَتَّخِذُوٓا۟ إِلَـٰهَيْنِ ٱثْنَيْنِ ۖ إِنَّمَا هُوَ إِلَـٰهٌ
وَٰحِدٌ ۖ فَإِيَّـٰىَ فَٱرْهَبُونِ ﴿٥١﴾

51. และอัลลอฮฺตรัสว่า พวกเจ้าอย่ายึดถือพระเจ้าสององค์ แท้จริงพระองค์คือพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวเท่านั้น ดังนั้น เฉพาะข้าเท่านั้นที่พวกเจ้าต้องเกรงกลัว

وَلَهُۥ مَا فِى ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَلَهُ ٱلدِّينُ وَاصِبًا ۚ
أَفَغَيْرَ ٱللَّهِ تَتَّقُونَ ﴿٥٢﴾

52. และเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และการภักดีต่อพระองค์เท่านั้นจำต้องมีเป็นประจำ ดังนั้น พวกเจ้าจะยำเกรงผู้ใดอื่นจากอัลลอฮฺกระนั้นหรือ

وَمَا بِكُم مِّن نِّعْمَةٍ فَمِنَ ٱللَّهِ ۖ ثُمَّ إِذَا مَسَّكُمُ ٱلضُّرُّ
فَإِلَيْهِ تَجْـَٔرُونَ ﴿٥٣﴾

53. และไม่มีความโปรดปรานใด ๆ ที่พวกเจ้าได้รับ[2] นอกจากมันย่อมมาจากอัลลอฮฺ ดังนั้น เมื่อความทุกข์ร้ายประสบแก่พวกเจ้า[3] พวกเจ้าก็จะคร่ำครวญขอพรต่อพระองค์

---

[1] เช่น ภูเขา ต้นไม้ ก้อนหิน และอื่น ๆ

[2] เช่น ริซกี นิอฺมะฮฺ ความสุขสบาย และความช่วยเหลือ

[3] ภยันตรายต่าง ๆ เช่น ความยากจน การเจ็บไข้ได้ป่วย และความทุกข์ร้อนต่าง ๆ

ثُمَّ إِذَا كَشَفَ ٱلضُّرَّ عَنكُمْ إِذَا فَرِيقٌ مِّنكُم بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُونَ ﴿٥٤﴾

54. แล้วเมื่อพระองค์ทรงปลดเปลื้องความทุกข์ยากออกจากพวกเจ้า ขณะนั้นกลุ่มหนึ่งจากพวกเจ้าก็จะตั้งภาคีต่อพระเจ้าของพวกเขา

لِيَكْفُرُوا۟ بِمَآ ءَاتَيْنَٰهُمْ ۚ فَتَمَتَّعُوا۟ ۖ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٥٥﴾

55. ก็ให้พวกเขาเนรคุณต่อสิ่งที่เราได้ให้แก่พวกเขา ดังนั้นจงร่าเริงไปเถิด[1] แล้วพวกเจ้าก็จะรู้

وَيَجْعَلُونَ لِمَا لَا يَعْلَمُونَ نَصِيبًا مِّمَّا رَزَقْنَٰهُمْ ۗ تَٱللَّهِ لَتُسْـَٔلُنَّ عَمَّا كُنتُمْ تَفْتَرُونَ ﴿٥٦﴾

56. และพวกเขาตั้งสิ่งที่พวกเขาไม่รู้ (ให้เป็นเจว็ด) อันเป็นส่วนได้จากสิ่งที่เราได้ให้ปัจจัยยังชีพแก่พวกเขา[2]ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ พวกเจ้าจะถูกสอบสวนอย่างแน่นอน เกี่ยวกับสิ่งที่พวกเจ้ากุขึ้น[3]

وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ ٱلْبَنَٰتِ سُبْحَٰنَهُۥ ۙ وَلَهُم مَّا يَشْتَهُونَ ﴿٥٧﴾

57. และพวกเขาตั้งบุตรีให้แก่อัลลอฮฺ[4] มหาบริสุทธิ์แด่พระองค์ และสำหรับพวกเขามีสิ่งที่พวกเขาใคร่จะมี (บุตรชาย)

وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُم بِٱلْأُنثَىٰ ظَلَّ وَجْهُهُۥ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿٥٨﴾

58. และเมื่อผู้ใดในหมู่พวกเขาได้รับข่าวว่าได้ลูกผู้หญิง ใบหน้าของเขากลายเป็นหมองคล้ำและเศร้าสลด

يَتَوَٰرَىٰ مِنَ ٱلْقَوْمِ مِن سُوٓءِ مَا بُشِّرَ بِهِۦٓ ۚ أَيُمْسِكُهُۥ عَلَىٰ هُونٍ أَمْ يَدُسُّهُۥ فِى ٱلتُّرَابِ ۗ أَلَا سَآءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٥٩﴾

59. เขาจะซ่อนตัวเองจากกลุ่มชน เนื่องจากความอับอายที่ได้ถูกแจ้งแก่เขา[5] เขาจะเก็บเอาไว้ด้วยความอัปยศหรือฝังมันในดิน พึงรู้เถิดสิ่งที่พวกเขาตัดสินใจนั้นมันชั่วแท้ ๆ

---

[1] เป็นคำบัญชาเพื่อเตือนสำทับ และสัญญาร้าย

[2] เพื่อเป็นสื่อนำไปสู่ความใกล้ชิด

[3] กุขึ้นเป็นการโกหกต่ออัลลอฮฺ

[4] เพราะความโง่เง่าของพวกมุชริกีน พวกเขาตั้งมะลาอิกะฮฺให้เป็นบุตรีของพระองค์ ทั้ง ๆ ที่พวกเขาก็ไม่อยากได้บุตรี

[5] คล้ายกับว่ามันเป็นเคราะห์กรรม มันมิใช่เป็นการประทานมาจากพระผู้เป็นเจ้า

لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ مَثَلُ السَّوْءِ ۖ وَلِلَّهِ الْمَثَلُ
الْأَعْلَىٰ ۚ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٦٠﴾

60. สำหรับบรรดาผู้ไม่ศรัทธาต่อวันปรโลกเป็นตัวอย่างที่ชั่ว[1] และสำหรับอัลลอฮฺมีตัวอย่างอันสูงส่ง และพระองค์คือผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณ

وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِظُلْمِهِم مَّا تَرَكَ عَلَيْهَا مِن دَابَّةٍ
وَلَٰكِن يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ۖ فَإِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ
لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً ۖ وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٦١﴾

61. และหากอัลลอฮฺจะทรงเอาโทษมนุษย์เนื่องจากความอธรรมของพวกเขา[2] พระองค์จะไม่ทรงให้เหลือทิ้งไว้บนมัน (แผ่นดิน) ซึ่งสัตว์โลกใด ๆ แต่พระองค์ทรงประวิงเวลาให้แก่พวกเขาจนถึงเวลาที่ถูกกำหนดไว้[3] เมื่อวาระของพวกเขาได้มาถึง[4] พวกเขาจะประวิงเวลาให้ช้าสักชั่วโมงหนึ่งก็ไม่ได้ และพวกเขาจะเร่งให้เร็ว (สักชั่วโมงหนึ่ง) ก็ไม่ได้

وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ مَا يَكْرَهُونَ وَتَصِفُ
أَلْسِنَتُهُمُ الْكَذِبَ أَنَّ لَهُمُ الْحُسْنَىٰ ۖ لَا جَرَمَ
أَنَّ لَهُمُ النَّارَ وَأَنَّهُم مُّفْرَطُونَ ﴿٦٢﴾

62. และพวกเขาตั้งสิ่งที่พวกเขาชิงชังให้อัลลอฮฺ และลิ้นของพวกเขากล่าวเท็จขึ้นว่า สำหรับพวกเขานั้นดีเยี่ยม โดยแน่นอน แท้จริงสำหรับพวกเขาคือไฟนรก และพวกเขาจะถูกส่งล่วงหน้าไปก่อน

تَاللَّهِ لَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَزَيَّنَ

63. ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ โดยแน่นอน

---

[1] การตั้งบุตรีให้อัลลอฮฺนั้นเป็นความโง่และลักษณะที่ชั่ว ลักษณะเช่นนี้ควรเป็นลักษณะของพวกเขาเอง มิใช่มอบให้แก่อัลลอฮฺ

[2] คือ เพราะการปฏิเสธศรัทธาและการฝ่าฝืนของพวกเขา แล้วพระองค์จะเอาโทษพวกเขาด้วยการลงโทษอย่างฉับพลัน

[3] ด้วยฮิกมะฮฺของพระองค์

[4] วาระแห่งการลงโทษ

لَهُمُ ٱلشَّيۡطَٰنُ أَعۡمَٰلَهُمۡ فَهُوَ وَلِيُّهُمُ ٱلۡيَوۡمَ وَلَهُمۡ
عَذَابٌ أَلِيمٞ ٦٣

เราได้ส่ง (บรรดารอซูล) ไปยังประชาชาติต่าง ๆ ก่อนเจ้า แล้วชัยฏอนได้ทำให้การงานของพวกเขาเพริศแพร้วแก่พวกเขา ดังนั้น มันเป็นผู้คุ้มครองพวกเขาในวันนี้[1] และสำหรับพวกเขาคือการลงโทษอันเจ็บปวด

وَمَآ أَنزَلۡنَا عَلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ إِلَّا لِتُبَيِّنَ لَهُمُ
ٱلَّذِي ٱخۡتَلَفُواْ فِيهِ وَهُدٗى وَرَحۡمَةٗ
لِّقَوۡمٖ يُؤۡمِنُونَ ٦٤

64. และเรามิได้ให้คัมภีร์นี้ลงมาแก่เจ้า เพื่ออื่นใด เว้นแต่เพื่อให้เจ้าชี้แจง ให้แจ่มแจ้งแก่พวกเขาในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกัน[2] และเพื่อเป็นการชี้แนวทางและเป็นความเมตตาแก่หมู่ชนผู้ศรัทธา

وَٱللَّهُ أَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ فَأَحۡيَا بِهِ ٱلۡأَرۡضَ بَعۡدَ مَوۡتِهَآۚ
إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗ لِّقَوۡمٖ يَسۡمَعُونَ ٦٥

65. และอัลลอฮฺทรงประทานน้ำลงมาจากฟากฟ้า เพื่อให้แผ่นดินมีชีวิตด้วยมัน หลังจากการแห้งแล้งของมัน แท้จริงในการนี้ แน่นอนย่อมเป็นสัญญาณแก่กลุ่มชนผู้รับฟัง (การตักเตือนเพื่อนำมาใคร่ครวญ)

وَإِنَّ لَكُمۡ فِي ٱلۡأَنۡعَٰمِ لَعِبۡرَةٗۖ نُّسۡقِيكُم مِّمَّا فِي بُطُونِهِۦ
مِنۢ بَيۡنِ فَرۡثٖ وَدَمٖ لَّبَنًا خَالِصٗا سَآئِغٗا لِّلشَّٰرِبِينَ ٦٦

66. และแท้จริงในปศุสัตว์[3] ย่อมมีบทเรียนอย่างแน่นอนแก่พวกเจ้า[4] เราให้พวกเจ้าดื่มจาก

---

[1] ชัยฏอนเป็นผู้ช่วยเหลือพวกเขาในโลกนี้ มันเป็นผู้ช่วยเหลือที่ชั่วช้าแท้ ๆ

[2] ในเรื่องที่เกี่ยวกับศาสนาและบัญญัติต่าง ๆ เพื่อจะเป็นหลักฐานยืนยันแก่พวกเขา

[3] คือ อูฐ วัว ควาย แพะ แกะ

[4] ผู้มีสติปัญญาจะต้องใคร่ครวญดูว่า ในการให้บังเกิดและอำนวยความสะดวกนั้น เป็นการชี้แนะให้เห็นถึงเดชานุภาพของพระองค์ ความยิ่งใหญ่และความเป็นเอกภาพของพระองค์

สิ่งที่อยู่ในท้องของมัน จากระหว่างมูลและเลือดเป็นน้ำนมบริสุทธิ์[1] เป็นที่โอชาแก่ผู้ดื่ม

وَمِن ثَمَرَٰتِ ٱلنَّخِيلِ وَٱلۡأَعۡنَٰبِ تَتَّخِذُونَ
مِنۡهُ سَكَرٗا وَرِزۡقًا حَسَنًاۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗ
لِّقَوۡمٖ يَعۡقِلُونَ ﴿٦٧﴾

67. และจากผลของต้นอินทผลัมและองุ่น พวกเจ้าได้จากมันมาเป็นทั้งของมึนเมา[2] และอาหารที่ดี[3] แท้จริงในการนั้น แน่นอนย่อมเป็นสัญญาณแก่กลุ่มชนผู้ใช้ปัญญา

وَأَوۡحَىٰ رَبُّكَ إِلَى ٱلنَّحۡلِ أَنِ ٱتَّخِذِي مِنَ ٱلۡجِبَالِ بُيُوتٗا
وَمِنَ ٱلشَّجَرِ وَمِمَّا يَعۡرِشُونَ ﴿٦٨﴾

68. และพระเจ้าของเจ้า ทรงดลใจ[4] แก่ผึ้งว่า จงทำรังตามภูเขาและตามต้นไม้ และตามที่พวกเขาทำร้านขึ้น

ثُمَّ كُلِي مِن كُلِّ ٱلثَّمَرَٰتِ فَٱسۡلُكِي سُبُلَ رَبِّكِ ذُلُلٗاۚ
يَخۡرُجُ مِنۢ بُطُونِهَا شَرَابٞ مُّخۡتَلِفٌ أَلۡوَٰنُهُۥ فِيهِ
شِفَآءٞ لِّلنَّاسِۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗ لِّقَوۡمٖ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٦٩﴾

69. แล้วเจ้า (ผึ้ง) จงกินจากผลไม้ทั้งหลาย[5] แล้วจงดำเนินตามทางของพระเจ้าของเจ้าโดยสะดวกสบาย มีเครื่องดื่มที่มีสีสันต่าง ๆ ออกมาจากท้องของมัน[6] ในนั้นมีสิ่งบำบัดแก่ปวงมนุษย์แท้จริงในการนั้น แน่นอนย่อมเป็นสัญญาณแก่กลุ่มชนผู้ตรึกตรอง

---

[1] อัลซะมัคชะรีย์กล่าวว่า อายะฮฺนี้มีข้อชวนคิดคือ อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงให้มีนมขึ้นท่ามกลางมูลและเลือด ซึ่งนมได้ถูกห้อมล้อมไว้ด้วยสองสิ่งนั้น และระหว่างนมกับสองสิ่งนั้นก็มีสิ่งปิดกั้นด้วยเดชานุภาพของอัลลอฮฺ หนึ่งในสองสิ่งนั้นก็มิได้เข้าไปปะปนให้เปลี่ยนสี เปลี่ยนรส และเปลี่ยนกลิ่นแต่ประการใด มหาบริสุทธิ์ยิ่งแด่อัลลอฮฺ ช่างเป็นเดชานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และเป็นความปรีชาญาณที่ละเอียดอ่อนยิ่งของพระองค์ ทั้งนี้สำหรับผู้ที่ใคร่ครวญและพินิจพิจารณา

[2] อัฏฏอบรีย์กล่าวว่าอายะฮฺนี้ถูกประทานลงมาก่อนการห้ามเสพของมึนเมา หลังจากนั้นได้มีการห้ามดื่มของมึนเมา

[3] เช่น อินทผลัมและลูกเกด

[4] คำว่า วะฮียฺ ในที่นี้หมายถึง การดลใจและการฮิดายะฮฺหรือชี้แนะ โดยพระองค์ทรงชี้แนะแก่ผึ้งเพื่อผลประโยชน์ของมันให้สร้างรังในรูปแบบหกเหลี่ยมหรือหกชั้นอย่างน่าประหลาด

[5] แล้วให้มันดูดกินจากเกสรและผลไม้ที่มันชอบ ซึ่งมีทั้งหวาน ขม และเปรี้ยว แล้วด้วยเดชานุภาพของพระองค์ ทรงให้มันเปลี่ยนเป็นน้ำผึ้ง

[6] น้ำผึ้งหลากสีออกมาจากท้องของผึ้ง เช่น สีแดง สีขาว และสีเหลือง เป็นการบำบัดโรคหลายอย่างแก่มนุษย์

70. และอัลลอฮฺทรงบังเกิดพวกเจ้า แล้วทรงให้พวกเจ้าตาย และบางคนในหมู่พวกเจ้ามีผู้ถูกนำกลับไปยังวัยต่ำสุดของชีวิต[1] เพื่อมิให้เขารู้อะไรหลังจากที่เคยมีความรู้[2] แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงอานุภาพ

وَٱللَّهُ خَلَقَكُمْ ثُمَّ يَتَوَفَّىٰكُمْ ۚ وَمِنكُم مَّن يُرَدُّ إِلَىٰٓ أَرْذَلِ ٱلْعُمُرِ
لِكَىْ لَا يَعْلَمَ بَعْدَ عِلْمٍ شَيْـًٔا ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمٌ قَدِيرٌ ٧٠

71. และอัลลอฮฺทรงทำให้บางคนในหมู่พวกเจ้าดีเด่นกว่าอีกบางคนในเรื่องปัจจัยยังชีพ[3] แล้วทำไมบรรดาผู้ที่ได้รับความดีเด่น จึงไม่แบ่งปัจจัยยังชีพของพวกเขา แก่บรรดาผู้ที่มือขวาของพวกเขาครอบครอง เพื่อพวกเขาจะได้เท่าเทียมกันในเรื่องนั้น[4] ดังนั้น ต่อความโปรดปรานของอัลลอฮฺพวกเขาอกตัญญูกระนั้นหรือ

وَٱللَّهُ فَضَّلَ بَعْضَكُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ فِى ٱلرِّزْقِ ۚ فَمَا ٱلَّذِينَ
فُضِّلُوا۟ بِرَآدِّى رِزْقِهِمْ عَلَىٰ مَا مَلَكَتْ أَيْمَـٰنُهُمْ
فَهُمْ فِيهِ سَوَآءٌ ۚ أَفَبِنِعْمَةِ ٱللَّهِ يَجْحَدُونَ ٧١

72. และอัลลอฮฺทรงกำหนดคู่ครองแก่พวกเจ้าซึ่งมาจากหมู่พวกเจ้า[5] และทรงทำให้พวกเจ้ามีลูกและหลานจากคู่ครองของพวกเจ้า และทรงประทานริซกีจากสิ่งดี ๆ แก่พวกเจ้า ดังนั้น ต่อสิ่งเท็จพวกเขาศรัทธาและต่อความโปรดปรานของอัลลอฮฺพวกเขาเนรคุณกระนั้นหรือ[6]

وَٱللَّهُ جَعَلَ لَكُم مِّنْ أَنفُسِكُمْ أَزْوَٰجًا وَجَعَلَ لَكُم
مِّنْ أَزْوَٰجِكُم بَنِينَ وَحَفَدَةً وَرَزَقَكُم
مِّنَ ٱلطَّيِّبَـٰتِ ۚ أَفَبِٱلْبَـٰطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَتِ ٱللَّهِ
هُمْ يَكْفُرُونَ ٧٢

[1] คือวัยชราและความหลงเลอะเลือน

[2] เพื่อให้ลืมสิ่งที่เขารู้ ซึ่งเขาจะมีสภาพคล้ายกับเด็ก คือด้อยทั้งกำลังวังชาและสติปัญญา

[3] คือให้มีฐานะแตกต่างกันไป คนนี้รวย คนนั้นจน คนนี้เป็นผู้ครอบครอง คนนั้นถูกครอบครอง

[4] อิบนุอับบาสกล่าวว่า พวกเขามิได้ให้ข้าทาสและพวกผู้หญิงของพวกเขา มีส่วนร่วมในทรัพย์สมบัติ

[5] เพื่อให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ความรักใคร่ และความเมตตาระหว่างกัน

[6] คือหลังจากที่เป็นที่ประจักษ์แจ้งในสิ่งต่าง ๆ จากความโปรดปรานของอัลลอฮฺที่มีต่อพวกเขาดังได้กล่าวมาแล้ว พวกเขาก็ยังศรัทธาต่อเจว็ดรูปปั้น และปฏิเสธศรัทธาต่อพระผู้ทรงเมตตา

وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَهُمْ رِزْقًا مِّنَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ شَيْـًٔا وَلَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٧٣﴾

73. และพวกเขาเคารพบูชาอื่นจากอัลลอฮฺคือสิ่งที่ไม่มีอำนาจให้ปัจจัยยังชีพแก่พวกเขาจากชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินแต่อย่างใด และพวกมันก็ไม่สามารถกระทำได้

فَلَا تَضْرِبُوا۟ لِلَّهِ ٱلْأَمْثَالَ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُ وَأَنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٧٤﴾

74. ดังนั้น พวกเจ้าอย่ายกอุทาหรณ์ทั้งหลายกับอัลลอฮฺเลย แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้ และพวกเจ้าไม่รู้เท่าพระองค์

۞ ضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلًا عَبْدًا مَّمْلُوكًا لَّا يَقْدِرُ عَلَىٰ شَىْءٍ وَمَن رَّزَقْنَٰهُ مِنَّا رِزْقًا حَسَنًا فَهُوَ يُنفِقُ مِنْهُ سِرًّا وَجَهْرًا ۖ هَلْ يَسْتَوُۥنَ ۚ ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ۚ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾

75. อัลลอฮฺทรงยกอุทาหรณ์ถึงบ่าวผู้เป็นทาสไม่มีอำนาจในสิ่งใด กับผู้ที่เราได้ให้ปัจจัยยังชีพที่ดีจากเราแก่เขา แล้วเขาก็บริจาคมันโดยทางลับและเปิดเผย พวกเขาจะเท่าเทียมกันละหรือ บรรดาการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮฺ แต่ทว่าส่วนมากของพวกเขาไม่รู้[1]

وَضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلًا رَّجُلَيْنِ أَحَدُهُمَآ أَبْكَمُ لَا يَقْدِرُ عَلَىٰ شَىْءٍ وَهُوَ كَلٌّ عَلَىٰ مَوْلَىٰهُ أَيْنَمَا يُوَجِّههُّ لَا يَأْتِ بِخَيْرٍ ۖ هَلْ يَسْتَوِى هُوَ وَمَن يَأْمُرُ بِٱلْعَدْلِ ۙ وَهُوَ عَلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٧٦﴾

76. และอัลลอฮฺทรงยกอุทาหรณ์ถึงชายสองคน หนึ่งในสองคนเป็นใบ้ เขาไม่สามารถในสิ่งใด และเขาเป็นภาระแก่นายของเขาอีกด้วย ไม่ว่าแห่งใดที่นายจะส่งเขาไป เขาจะไม่นำความดีใด ๆ มาเลย เขาจะเท่าเทียมกับผู้กำชับใน

[1] อิมามอิบนุลก็อยยิมกล่าวว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงยกอุทาหรณ์ระหว่างพระองค์กับพวกเจว็ด อัลลอฮฺคือพระผู้ทรงอำนาจครอบครองทุกสิ่งทุกอย่าง พระองค์ทรงแจกจ่ายแก่บ่าวของพระองค์ตามที่พระองค์ทรงประสงค์ โดยทางลับและทางเปิดเผย กลางคืนและกลางวัน ส่วนเจว็ดรูปปั้นนั้นถูกครอบครองไม่มีความสามารถแต่อย่างใด แล้วทำไมพวกเขาจึงตั้งมันเป็นภาคีต่อพระองค์ และเคารพภักดีมันนอกเหนือจากพระองค์ ทั้ง ๆ ที่มีข้อแตกต่างกันอย่างมากมายและชัดแจ้ง

ทางที่เที่ยงธรรม และเขาอยู่ในทางที่เที่ยงตรงกระนั้นหรือ[1]

وَلِلَّهِ غَيْبُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ وَمَآ أَمْرُ ٱلسَّاعَةِ
إِلَّا كَلَمْحِ ٱلْبَصَرِ أَوْ هُوَ أَقْرَبُ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ
عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٧٧﴾

77. และเฉพาะอัลลอฮฺ (ทรงรู้) สิ่งพ้นญาณวิสัยแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และเรื่องที่เกี่ยวกับวันสิ้นโลกนั้นมิใช่อื่นใด นอกจากเพียงชั่วพริบตาเดียวหรือมันใกล้ (เร็ว) ยิ่งกว่า แท้จริงอัลลอฮฺทรงอานุภาพเหนือทุกสิ่ง

وَٱللَّهُ أَخْرَجَكُم مِّنۢ بُطُونِ أُمَّهَٰتِكُمْ
لَا تَعْلَمُونَ شَيْـًٔا وَجَعَلَ لَكُمُ ٱلسَّمْعَ
وَٱلْأَبْصَٰرَ وَٱلْأَفْـِٔدَةَ ۙ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٧٨﴾

78. และอัลลอฮฺทรงให้พวกเจ้าออกจากครรภ์มารดาของพวกเจ้า โดยพวกเจ้าไม่รู้อะไรเลย และพระองค์ทรงทำให้พวกเจ้าได้ยิน และเห็น และมีหัวใจ (สำหรับนึกและคิด) เพื่อพวกเจ้าจะได้ขอบคุณ

أَلَمْ يَرَوْا۟ إِلَى ٱلطَّيْرِ مُسَخَّرَٰتٍ فِى جَوِّ
ٱلسَّمَآءِ مَا يُمْسِكُهُنَّ إِلَّا ٱللَّهُ ۗ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ
لَءَايَٰتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٧٩﴾

79. พวกเขาไม่เห็นฝูงนกดอกหรือว่า พวกมันได้รับความสะดวกในห้วงอากาศแห่งชั้นฟ้า ไม่มีผู้ใดดึงพวกมันไว้ได้นอกจากอัลลอฮฺ[2] แท้จริงในการนั้น แน่นอนย่อมเป็นสัญญาณมากหลายสำหรับกลุ่มชนผู้ศรัทธา

---

[1] ส่วนอุทาหรณ์ที่สองคือ การเปรียบเทียบรูปปั้นที่ถูกเคารพบูชาอื่นจากพระองค์ กับสภาพของคนใบ้ไม่มีปัญญาและพูดไม่ได้ คือเขาเป็นใบ้ทั้งจิตใจและลิ้น กระนั้นก็ดีเขาไม่สามารถทำอะไรได้เลย จะส่งเขาไปไหนก็เอาเรื่องไม่ได้ แต่อัลลอฮฺ ตะอาลา นั้นพระองค์ทรงมีชีวิต ทรงสามารถ ทรงพูด ทรงใช้ด้วยความยุติธรรม และพระองค์ทรงอยู่ในแนวทางที่เที่ยงธรรม และนี่คือการแจ้งลักษณะของพระองค์ที่สมบูรณ์และน่าสรรเสริญที่สุด

[2] นี่คือหลักฐานที่แสดงถึงเดชานุภาพและเอกภาพของอัลลอฮฺ ตะอาลา

80. และอัลลอฮฺทรงทำให้มีที่พำนักในบ้านของพวกเจ้า และทรงทำให้พวกเจ้ามีบ้านทำจากหนังปศุสัตว์ ซึ่งทำให้พวกเจ้ารู้สึกเบาในยามเดินทางของพวกเจ้า และในยามพักของพวกเจ้า และจากขนของมันและปุยของมันและผมของมัน ทำเป็นเครื่องใช้และสิ่งมีประโยชน์ชั่วเวลาหนึ่ง

وَٱللَّهُ جَعَلَ لَكُم مِّنۢ بُيُوتِكُمۡ سَكَنٗا وَجَعَلَ لَكُم مِّن جُلُودِ ٱلۡأَنۡعَٰمِ بُيُوتٗا تَسۡتَخِفُّونَهَا يَوۡمَ ظَعۡنِكُمۡ وَيَوۡمَ إِقَامَتِكُمۡ وَمِنۡ أَصۡوَافِهَا وَأَوۡبَارِهَا وَأَشۡعَارِهَآ أَثَٰثٗا وَمَتَٰعًا إِلَىٰ حِينٖ ٨٠

81. และอัลลอฮฺทรงทำจากสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง[1] ให้เป็นที่เงาร่มแก่พวกเจ้า และพระองค์ทรงทำที่พักพิงจากภูเขา[2]ให้แก่พวกเจ้า และพระองค์ทรงทำเครื่องนุ่งห่ม[3]ให้พวกเจ้า เพื่อป้องกันพวกเจ้าให้พ้นจากความร้อน และเสื้อเกราะเพื่อป้องกันพวกเจ้าให้พ้นจากอันตรายในยามสงคราม เช่นนั้นแหละ พระองค์ทรงให้ความโปรดปรานของพระองค์อย่างครบถ้วนแก่พวกเจ้า เพื่อพวกเจ้าจะได้นอบน้อม

وَٱللَّهُ جَعَلَ لَكُم مِّمَّا خَلَقَ ظِلَٰلٗا وَجَعَلَ لَكُم مِّنَ ٱلۡجِبَالِ أَكۡنَٰنٗا وَجَعَلَ لَكُمۡ سَرَٰبِيلَ تَقِيكُمُ ٱلۡحَرَّ وَسَرَٰبِيلَ تَقِيكُم بَأۡسَكُمۡۚ كَذَٰلِكَ يُتِمُّ نِعۡمَتَهُۥ عَلَيۡكُمۡ لَعَلَّكُمۡ تُسۡلِمُونَ ٨١

82. ดังนั้นหากพวกเขาผินหลังกลับ[4] แท้จริงหน้าที่ของเจ้าคือการแจ้งข่าวอย่างชัดแจ้งเท่านั้น

فَإِن تَوَلَّوۡاْ فَإِنَّمَا عَلَيۡكَ ٱلۡبَلَٰغُ ٱلۡمُبِينُ ٨٢

83. พวกเขาตระหนักดีในความโปรดปรานของอัลลอฮฺ[5] แต่แล้วพวกเขาปฏิเสธมัน และส่วนมากของพวกเขาเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา

يَعۡرِفُونَ نِعۡمَتَ ٱللَّهِ ثُمَّ يُنكِرُونَهَا وَأَكۡثَرُهُمُ ٱلۡكَٰفِرُونَ ٨٣

---

[1] คือต้นไม้ ภูเขา อาคารปลูกสร้าง และอื่น ๆ เป็นเงาร่มป้องกันความร้อนของดวงอาทิตย์

[2] ทำเป็นสถานที่พักอาศัย เช่น อุโมงค์ กำแพง สนามเพลาะ

[3] หมายถึงเสื้อผ้าที่ทำจากฝ้าย ขนสัตว์ และผ้าลินิน เพื่อป้องกันจากความร้อนและความหนาว

[4] คือไม่ยอมศรัทธาสิ่งที่เจ้านำมาให้พวกเขา

[5] ที่มีต่อท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม พวกเขารู้ดีถึงการเป็นนะบีของท่าน แต่พวกเขาก็ปฏิเสธไม่ยอมเชื่อถือ

وَيَوْمَ نَبْعَثُ مِن كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا ثُمَّ لَا يُؤْذَنُ
لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٨٤﴾

84. และวันที่เราจะตั้งพยานขึ้นจากทุกประชาชาติ แล้วบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจะไม่ถูกอนุญาต[1] และพวกเขาจะไม่ถูกขอร้องให้รำพันถึงความผิด

وَإِذَا رَءَا الَّذِينَ ظَلَمُوا الْعَذَابَ فَلَا يُخَفَّفُ
عَنْهُمْ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٨٥﴾

85. และเมื่อบรรดาผู้อธรรมได้เห็นการลงโทษ มันจะไม่ถูกลดหย่อนแก่พวกเขา และพวกเขาจะไม่ถูกพิจารณาให้ผ่อนปรน[2]

وَإِذَا رَءَا الَّذِينَ أَشْرَكُوا شُرَكَاءَهُمْ قَالُوا
رَبَّنَا هَٰؤُلَاءِ شُرَكَاؤُنَا الَّذِينَ كُنَّا نَدْعُوا
مِن دُونِكَ فَأَلْقَوْا إِلَيْهِمُ الْقَوْلَ إِنَّكُمْ
لَكَاذِبُونَ ﴿٨٦﴾

86. และเมื่อบรรดาผู้ตั้งภาคีได้มองเห็นเจว็ดของพวกเขา พวกเขากล่าวว่า โอ้พระเจ้าของเราเหล่านี้คือเจว็ดของพวกเรา ซึ่งพวกเราได้เรียกร้อง (ให้บูชา) อื่นจากพระองค์[3] ดังนั้นพวกมันได้กล่าวตอบว่า แท้จริงพวกท่านนั้นเป็นผู้โกหก

وَأَلْقَوْا إِلَى اللَّهِ يَوْمَئِذٍ السَّلَمَ وَضَلَّ عَنْهُم
مَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٨٧﴾

87. และในวันนั้นพวกเขาจะยอมจำนนต่ออัลลอฮฺ และสิ่งที่พวกเขาเคยกุขึ้นมาก็จะสูญหายไปจากพวกเขา[4]

---

[1] ในการแก้ตัว เพราะพวกเขารู้ดีถึงการกระทำอันชั่วช้าของพวกเขา

[2] จะไม่ถูกพิจารณาผ่อนปรนให้ลดน้อยลง หรือประวิงเวลาให้ล่าช้าออกไป

[3] อัลบัยฎอวีย์กล่าวว่า ในการนี้เป็นการสารภาพว่าพวกเขามีความผิด ดังนั้น จึงอุทธรณ์ขอลดหย่อนการลงโทษ

[4] พวกอธรรมจำต้องยอมจำนนต่อการตัดสินของอัลลอฮฺ ตะอาลา หลังจากที่ได้ปฏิเสธและหยิ่งยโสในโลกดุนยา และสิ่งที่พวกเขาเคยหวังจากพระเจ้าของพวกเขาว่า จะช่วยพวกเขาได้ ณ ที่อัลลอฮฺ ก็ได้อันตรธานสูญหายไปจากความนึกคิดของพวกเขา

ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَصَدُّواْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ زِدْنَٰهُمْ
عَذَابًا فَوْقَ ٱلْعَذَابِ بِمَا كَانُواْ يُفْسِدُونَ ﴿٨٨﴾

88. บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาและปิดกั้นทางของอัลลอฮฺ[1] เราได้เพิ่มการลงโทษแก่พวกเขาให้มากขึ้น[2] เนื่องจากพวกเขาได้ก่อความเสียหาย

وَيَوْمَ نَبْعَثُ فِى كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا عَلَيْهِم مِّنْ أَنفُسِهِمْ
وَجِئْنَا بِكَ شَهِيدًا عَلَىٰ هَٰٓؤُلَآءِ ۚ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ
ٱلْكِتَٰبَ تِبْيَٰنًا لِّكُلِّ شَىْءٍ وَهُدًى
وَرَحْمَةً وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ ﴿٨٩﴾

89. และวันที่เราจะตั้งพยานขึ้นจากทุกประชาชาติ (เพื่อเป็นพยาน) ต่อพวกเขาจากหมู่พวกเขาเอง และเราก็นำเจ้ามาเป็นพยานต่อเขาเหล่านั้นและเราได้ให้คัมภีร์แก่เจ้าเพื่อชี้แจงแก่ทุกสิ่ง[3] และเพื่อเป็นทางนำและเป็นความเมตตา และเป็นข่าวดีแก่บรรดามุสลิม[4]

۞ إِنَّ ٱللَّهَ يَأْمُرُ بِٱلْعَدْلِ وَٱلْإِحْسَٰنِ وَإِيتَآئِ
ذِى ٱلْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ ٱلْفَحْشَآءِ وَٱلْمُنكَرِ
وَٱلْبَغْىِ ۚ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٩٠﴾

90. แท้จริงอัลลอฮฺทรงใช้ให้รักษาความยุติธรรมและทำดี[5] และการบริจาคแก่ญาติใกล้ชิดและให้ละเว้นจากการทำลามกและการชั่วช้า และการอธรรม[6] พระองค์ทรงตักเตือนพวกเจ้าเพื่อพวกเจ้าจักได้รำลึก

وَأَوْفُواْ بِعَهْدِ ٱللَّهِ إِذَا عَٰهَدتُّمْ وَلَا تَنقُضُواْ
ٱلْأَيْمَٰنَ بَعْدَ تَوْكِيدِهَا وَقَدْ جَعَلْتُمُ ٱللَّهَ
عَلَيْكُمْ كَفِيلًا ۚ إِنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ ﴿٩١﴾

91. และพวกเจ้าจงปฏิบัติให้ครบตามพันธสัญญาของอัลลอฮฺ เมื่อพวกเจ้าได้ให้สัญญาไว้[7] และพวกเจ้าอย่าได้ทำลายคำสาบานหลังจากได้ยืนยันมัน[8] และแน่นอน พวกเจ้าได้ตั้งอัลลอฮฺ

---

[1] คือห้ามมนุษย์มิให้เข้ารับนับถือศาสนาอิสลาม

[2] เพราะพวกเขาได้ก่ออาชญากรรม ปิดกั้นมนุษย์จากการฮิดายะฮฺ นอกเหนือไปจากอาชญากรรมการปฏิเสธของพวกเขา

[3] อิบนุมัสอูดกล่าวว่า ทุกวิชาการและทุกอย่างได้ถูกชี้แจงให้แก่เราในอัลกุรอานนี้

[4] เป็นการฮิดายะฮฺแก่จิตใจ เป็นความเมตตาแก่ปวงบ่าว และเป็นข่าวดีแก่มุสลิมีนที่ได้รับฮิดายะฮฺ

[5] ด้วยการมีมารยาทที่ดีแก่มนุษย์โดยทั่วไป

[6] ทั้งคำพูดและการกระทำ อิบนุมัสอูดกล่าวว่า อายะฮฺนี้เป็นอายะฮฺที่มีความหมายคลุมมากยิ่งในอัลกุรอานที่เกี่ยวกับความดีที่จะนำมาปฏิบัติ และความชั่วที่จะปลีกตัวออกห่าง

[7] เมื่อได้ให้สัญญาไว้กับร่อซูลและมหาชน

[8] ด้วยการสาบานหรือการรำลึกถึงอัลลอฮฺ ตะอาลา

เป็นพยานแก่พวกเจ้า แท้จริงอัลลอฮฺทรงรอบรู้สิ่งที่พวกเจ้ากระทำ

وَلَا تَكُونُوا۟ كَٱلَّتِى نَقَضَتْ غَزْلَهَا مِنۢ بَعْدِ قُوَّةٍ
أَنكَٰثًا تَتَّخِذُونَ أَيْمَٰنَكُمْ دَخَلًۢا بَيْنَكُمْ
أَن تَكُونَ أُمَّةٌ هِىَ أَرْبَىٰ مِنْ أُمَّةٍ ۚ إِنَّمَا يَبْلُوكُمُ
ٱللَّهُ بِهِۦ ۚ وَلَيُبَيِّنَنَّ لَكُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ مَا كُنتُمْ فِيهِ
تَخْتَلِفُونَ ﴿٩٢﴾

92. และพวกเจ้าอย่าเป็นเช่นนางที่คลายเกลียวด้ายของนาง หลังจากที่ได้ปั่นให้มันแน่นแล้ว[1] โดยถือเอาการสาบานของพวกเจ้าเป็นการล่อลวงระหว่างพวกเจ้า เพื่อที่จะให้ชาติหนึ่งเข้มแข็งกว่าอีกชาติหนึ่ง แท้จริง อัลลอฮฺทรงทดลองพวกเจ้าด้วยการสาบาน[2] และแน่นอนพระองค์จะทรงชี้แจงแก่พวกเจ้าในวันกิยามะฮฺถึงสิ่งที่พวกเจ้าขัดแย้งกันในเรื่องนั้น

وَلَوْ شَآءَ ٱللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَٰحِدَةً وَلَٰكِن
يُضِلُّ مَن يَشَآءُ وَيَهْدِى مَن يَشَآءُ ۚ وَلَتُسْـَٔلُنَّ
عَمَّا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾

93. และหากอัลลอฮฺทรงประสงค์ แน่นอนพระองค์จะทรงทำให้พวกเจ้าเป็นประชาชาติเดียวกัน[3] แต่พระองค์จะให้ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์หลงทาง และจะทรงชี้แนะทางแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์[4] และแน่นอน พวกเจ้าจะถูกสอบสวนถึงสิ่งที่พวกเจ้าได้กระทำไว้

وَلَا تَتَّخِذُوٓا۟ أَيْمَٰنَكُمْ دَخَلًۢا بَيْنَكُمْ فَتَزِلَّ
قَدَمٌۢ بَعْدَ ثُبُوتِهَا وَتَذُوقُوا۟ ٱلسُّوٓءَ بِمَا صَدَدتُّمْ

94. และพวกเจ้าอย่าถือเอาการสาบานของพวกเจ้า เป็นการล่อลวงระหว่างพวกเจ้า[5] แล้วเท้าก็จะก้าวพลาดได้หลังจากที่มันมั่นคงแล้ว[6]

---

[1] นี่คืออุทาหรณ์ที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงยกมาเปรียบเทียบกับผู้ที่ทำลายสัญญา

[2] ในสิ่งที่พระองค์ทรงใช้ให้รักษาคำมั่นสัญญา เพื่อที่จะได้รู้ว่าใครเป็นผู้จงรักภักดี ใครเป็นผู้ฝ่าฝืน

[3] เป็นผู้ดำเนินตามทางเดียวกัน ไม่แตกแยกกัน

[4] แต่ด้วยฮิกมะฮฺของพระองค์ ทรงปล่อยให้มนุษย์เลือกทางเดินของตน ฝ่ายหนึ่งมีความสุข ฝ่ายหนึ่งมีความทุกข์ ให้คนหนึ่งหลงทางโดยยุติธรรม และให้อีกคนหนึ่งได้รับฮิดายะฮฺโดยความโปรดปราน

[5] เพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์อันเล็กน้อยของพวกเจ้าในโลกนี้

[6] เท้าจะพลาดจากทางอันเที่ยงตรง ที่พวกเจ้ายึดมั่นอยู่แล้ว

عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ وَلَكُمۡ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٩٤﴾

และพวกเจ้าจะได้ลิ้มรสความชั่ว เพราะพวกเจ้าได้ปิดกั้นทางของอัลลอฮฺ[1] และสำหรับพวกเจ้าจะได้รับการลงโทษอย่างมหันต์

وَلَا تَشۡتَرُواْ بِعَهۡدِ ٱللَّهِ ثَمَنٗا قَلِيلًاۚ إِنَّمَا عِندَ ٱللَّهِ هُوَ خَيۡرٞ لَّكُمۡ إِن كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ﴿٩٥﴾

95. และพวกเจ้าอย่าแลกเปลี่ยนข้อตกลงของอัลลอฮฺกับราคาเพียงเล็กน้อย แท้จริง ณ ที่อัลลอฮฺ[2]ย่อมดีกว่าสำหรับพวกเจ้า หากพวกเจ้ารู้

مَا عِندَكُمۡ يَنفَدُ وَمَا عِندَ ٱللَّهِ بَاقٖۗ وَلَنَجۡزِيَنَّ ٱلَّذِينَ صَبَرُوٓاْ أَجۡرَهُم بِأَحۡسَنِ مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿٩٦﴾

96. สิ่งที่อยู่กับพวกเจ้าย่อมอันตรธาน และสิ่งที่อยู่กับอัลลอฮฺนั้นย่อมจีรัง และแน่นอนเราจะตอบแทนบรรดาผู้อดทนซึ่งรางวัลของพวกเขาที่ดียิ่งกว่าที่พวกเขาได้เคยกระทำไว้[3]

مَنۡ عَمِلَ صَٰلِحٗا مِّن ذَكَرٍ أَوۡ أُنثَىٰ وَهُوَ مُؤۡمِنٞ فَلَنُحۡيِيَنَّهُۥ حَيَوٰةٗ طَيِّبَةٗۖ وَلَنَجۡزِيَنَّهُمۡ أَجۡرَهُم بِأَحۡسَنِ مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿٩٧﴾

97. ผู้ใดปฏิบัติความดีไม่ว่าจะเป็นเพศชายหรือเพศหญิงก็ตาม โดยที่เขาเป็นผู้ศรัทธา ดังนั้นเราจะให้เขาดำรงชีวิตที่ดี[4] และแน่นอนเราจะตอบแทนพวกเขาซึ่งรางวัลของพวกเขาที่ดียิ่งกว่าที่พวกเขาได้เคยกระทำไว้

فَإِذَا قَرَأۡتَ ٱلۡقُرۡءَانَ فَٱسۡتَعِذۡ بِٱللَّهِ مِنَ ٱلشَّيۡطَٰنِ ٱلرَّجِيمِ ﴿٩٨﴾

98. ดังนั้น เมื่อเจ้าอ่านอัลกุรอาน ก็จงขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮฺให้พ้นจากชัยฏอนที่ถูกสาปแช่ง

---

[1] จะได้รับการลงโทษในโลกนี้อย่างฉับพลัน เพราะการปิดกั้นผู้อื่นมิให้เข้ารับนับถืออิสลาม อันเนื่องมาจากการทำลายสัญญา

[2] คือผลบุญและการตอบแทน

[3] นี่คือสัญญาอันมีเกียรติ ด้วยการให้การตอบแทนที่ดียิ่งต่อการกระทำอันดียิ่ง ทั้งหมดนี้ด้วยความโปรดปรานของอัลลอฮฺ

[4] ในโลกนี้ เป็นการดำรงชีวิตด้วยความพอใจและริซกีที่หะล้าล และความสำเร็จแห่งการงานที่ดี อัลหะซันกล่าวว่า การดำรงชีวิตของคนหนึ่งคนใดจะดีขึ้นไม่ได้ เว้นแต่ในสวนสวรรค์ เพราะมันเป็นการมีชีวิตอยู่ที่ไม่ตาย ความมั่งมีที่ไม่มีการจนลง ความสุขสบายที่ไม่มีการเจ็บป่วย และความสุขที่ไม่มีทุกข์

إِنَّهُۥ لَيۡسَ لَهُۥ سُلۡطَٰنٌ عَلَى ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
وَعَلَىٰ رَبِّهِمۡ يَتَوَكَّلُونَ ٩٩

99. แท้จริงมันไม่มีอำนาจใด ๆ เหนือบรรดาผู้ศรัทธา โดยที่พวกเขาได้มอบหมาย (การงาน) ต่อพระเจ้าของพวกเขา[1]

إِنَّمَا سُلۡطَٰنُهُۥ عَلَى ٱلَّذِينَ يَتَوَلَّوۡنَهُۥ وَٱلَّذِينَ
هُم بِهِۦ مُشۡرِكُونَ ١٠٠

100. แท้จริงอำนาจของมันจะมีเหนือบรรดาผู้เป็นมิตรกับมัน และบรรดาผู้ที่พวกเขาเป็นผู้ตั้งภาคีกับพระองค์

وَإِذَا بَدَّلۡنَآ ءَايَةٗ مَّكَانَ ءَايَةٖ وَٱللَّهُ
أَعۡلَمُ بِمَا يُنَزِّلُ قَالُوٓاْ إِنَّمَآ أَنتَ مُفۡتَرِۭۚ
بَلۡ أَكۡثَرُهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ١٠١

101. และเมื่อเราได้เปลี่ยนโองการหนึ่งแทนอีกโองการหนึ่ง[2] และอัลลอฮฺทรงรู้ดียิ่งในสิ่งที่พระองค์ได้ประทานลงมา[3] พวกเขากล่าวว่า แท้จริงท่านเป็นผู้กุขึ้น เปล่าเลย ส่วนมากของพวกเขาไม่รู้[4]

قُلۡ نَزَّلَهُۥ رُوحُ ٱلۡقُدُسِ مِن رَّبِّكَ بِٱلۡحَقِّ
لِيُثَبِّتَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَهُدٗى
وَبُشۡرَىٰ لِلۡمُسۡلِمِينَ ١٠٢

102. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) วิญญาณบริสุทธิ์[5] ได้นำมัน (โองการอัลกุรอาน) ลงมาจากพระเจ้าของเจ้าด้วยความจริง เพื่อให้บรรดาผู้ศรัทธามีความมั่นคง และเป็นทางนำ และข่าวดีแก่บรรดามุสลิม

وَلَقَدۡ نَعۡلَمُ أَنَّهُمۡ يَقُولُونَ إِنَّمَا يُعَلِّمُهُۥ بَشَرٞۗ

103. และโดยแน่นอนเรารู้ที่พวกเขากล่าวว่า แท้จริงสามัญชนคนหนึ่งสอนเขา[6] ภาษาที่

---

[1] ด้วยการล่อลวงและการวางแผนต่าง ๆ เพราะพวกเขาอยู่ในความคุ้มครองของพระผู้ทรงเมตตา

[2] ด้วยการยกเลิกการอ่านหรือบัญญัติของมัน

[3] ในสิ่งที่เป็นผลประโยชน์และเป็นความดีแก่ปวงบ่าว

[4] อิบนุอับบาสกล่าวว่า เมื่ออายะฮฺหนึ่งถูกประทานลงมา ในอายะฮฺนั้นมีเรื่องลำบากลำบนแล้วถูกยกเลิก พวกกุฟฟาร มักกะฮฺจะกล่าวว่า วัลลอฮิ มุฮัมมัดมิใช่อื่นใด นอกจากจะเหยียดหยามสาวกของเขา ใช้ให้พวกเขากระทำสิ่งใดในวันนี้ ในวันพรุ่งนี้เขาก็ห้ามมิให้กระทำ ความจริงเขามิได้พูดเช่นนั้น เว้นแต่จากตัวของเขาเอง อายะฮฺนี้จึงถูกประทานลงมา

[5] หมายถึงญิบรีล

[6] คือชาวโรมันคนหนึ่งที่ชื่อว่า ญับรฺ อัรรูมีย์

لِّسَانُ ٱلَّذِي يُلۡحِدُونَ إِلَيۡهِ أَعۡجَمِيّٞ وَهَٰذَا لِسَانٌ عَرَبِيّٞ مُّبِينٌ ١٠٣

พวกเขาพาดพิงไปถึงนั้นเป็นภาษาต่างถิ่น และนี่เป็นภาษาอาหรับที่ชัดแจ้ง[1]

إِنَّ ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ لَا يَهۡدِيهِمُ ٱللَّهُ وَلَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٌ ١٠٤

104. แท้จริง บรรดาผู้ไม่ศรัทธาต่อโองการทั้งหลายของอัลลอฮฺ อัลลอฮฺจะไม่ชี้แนะทางแก่พวกเขา และสำหรับพวกเขาจะได้รับการลงโทษอันเจ็บปวด[2]

إِنَّمَا يَفۡتَرِي ٱلۡكَذِبَ ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡكَٰذِبُونَ ١٠٥

105. แท้จริงบรรดาผู้ไม่ศรัทธาต่อโองการทั้งหลายของอัลลอฮฺนั้น กุความเท็จขึ้น และชนเหล่านั้นคือผู้กล่าวเท็จ[3]

مَن كَفَرَ بِٱللَّهِ مِنۢ بَعۡدِ إِيمَٰنِهِۦٓ إِلَّا مَنۡ أُكۡرِهَ وَقَلۡبُهُۥ مُطۡمَئِنُّۢ بِٱلۡإِيمَٰنِ وَلَٰكِن مَّن شَرَحَ بِٱلۡكُفۡرِ صَدۡرٗا فَعَلَيۡهِمۡ غَضَبٞ مِّنَ ٱللَّهِ وَلَهُمۡ عَذَابٌ عَظِيمٞ ١٠٦

106. ผู้ใดปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺหลังจากที่เขาได้ศรัทธาแล้ว (เขาจะได้รับความกริ้วจากอัลลอฮฺ) เว้นแต่ผู้ที่ถูกบังคับทั้ง ๆ ที่หัวใจของเขาเปี่ยมไปด้วยศรัทธา[4] แต่ผู้ใดเปิดหัวอกของเขาด้วยการปฏิเสธศรัทธา พวกเขาก็จะได้รับความกริ้วจากอัลลอฮฺ และสำหรับพวกเขาจะได้รับการลงโทษอย่างมหันต์

---

[1] ผู้ที่เป็นชาวอะญัมมิใช่ชาวอาหรับ จะสอนมุฮัมมัดผู้นำคัมภีร์ภาษาอาหรับอย่างชัดแจ้งมาได้อย่างไร

[2] นี่คือการแจ้งสัญญาร้าย ต่อการปฏิเสธศรัทธา และการกุข่าว และการโกหกของพวกเขา

[3] จะไม่มีการกล่าวเท็จต่ออัลลอฮฺ นอกจากผู้ที่ไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และโองการทั้งหลายของพระองค์

[4] ผู้ใดกล่าวคำปฏิเสธศรัทธาโดยถูกบังคับ ทั้ง ๆ ที่หัวใจของเขาเต็มเปี่ยมไปด้วยการอีมาน นักตัฟซีรกล่าวว่า อายะฮฺนี้ถูกประทานลงมาเนื่องเพราะอัมมาร อิบนุยาซิร ถูกพวกมุชริกูนนำไปทรมาน จนกระทั่งเขายอมทำตามที่พวกมุชริกูนต้องการโดยถูกบังคับมหาชนพากันกล่าวว่า อัมมารปฏิเสธศรัทธาแล้ว ท่านร่อซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม กล่าวว่า แท้จริงอัมมารยังมีอีมานอย่างสมบูรณ์ ตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าของเขา การอีมานของเขาเข้าไปปะปนอยู่กับเลือดและเนื้อของเขา อัมมารได้มาหาท่านร่อซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม โดยที่เขาร้องไห้ ท่านร่อซูลได้ถามเขาว่า ท่านพบหัวใจของท่านเป็นอย่างไร อัมมารตอบว่า มั่นคงด้วยการอีมาน ท่านร่อซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม กล่าวว่า ถ้าพวกเขากลับมาทำอีก ท่านก็จงทำเช่นนั้น

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمُ ٱسْتَحَبُّوا۟ ٱلْحَيَوٰةَ ٱلدُّنْيَا
عَلَى ٱلْـَٔاخِرَةِ وَأَنَّ ٱللَّهَ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ
ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿١٠٧﴾

107. ทั้งนี้เพราะว่าพวกเขาพอใจเลือกเอาชีวิตในโลกนี้เหนือปรโลก และแท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงชี้แนะทางแก่กลุ่มชนผู้ปฏิเสธศรัทธา

أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ طَبَعَ ٱللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ
وَسَمْعِهِمْ وَأَبْصَٰرِهِمْ ۖ وَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ
ٱلْغَٰفِلُونَ ﴿١٠٨﴾

108. ชนเหล่านั้นคือผู้ที่อัลลอฮฺทรงประทับตราบนหัวใจของพวกเขา และบนหูของพวกเขา และบนตาของพวกเขา[1] และชนเหล่านั้นคือผู้เผลอเรอ[2]

لَا جَرَمَ أَنَّهُمْ فِى ٱلْـَٔاخِرَةِ هُمُ
ٱلْخَٰسِرُونَ ﴿١٠٩﴾

109. โดยแน่นอน แท้จริงพวกเขาในปรโลกจะเป็นผู้ขาดทุน

ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ هَاجَرُوا۟ مِنۢ بَعْدِ
مَا فُتِنُوا۟ ثُمَّ جَٰهَدُوا۟ وَصَبَرُوٓا۟ إِنَّ
رَبَّكَ مِنۢ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١١٠﴾

110. แต่แท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้น สำหรับบรรดาผู้อพยพหลังจากถูกทดสอบแล้ว พวกเขาก็ต่อสู้ดิ้นรนและอดทน แท้จริงพระเจ้าของเจ้าหลังจากนั้น[3] แน่นอนพระองค์เป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ

۞ يَوْمَ تَأْتِى كُلُّ نَفْسٍ تُجَٰدِلُ عَن نَّفْسِهَا
وَتُوَفَّىٰ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُمْ
لَا يُظْلَمُونَ ﴿١١١﴾

111. วันที่ทุกชีวิตจะมาโต้แย้งแทนชีวิตของมัน[4] และทุกชีวิตจะถูกตอบแทนจนครบถ้วนตามที่ได้กระทำไว้ และพวกเขาจะไม่ถูกอธรรม

---

[1] คือหัวใจถูกหุ้มห่อจนกระทั่งไม่ยอมจำนนต่อความจริง หูไม่ได้ยินและตามองไม่เห็น

[2] นักตัฟซีรอธิบายว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวถึงลักษณะของผู้ปฏิเสธศรัทธาไว้ 6 สภาพด้วยกันคือ (1) ได้รับความกริ้วจากอัลลอฮฺ (2) ได้รับการลงโทษอันยิ่งใหญ่ (3) เลือกเอาชีวิตในโลกดุนยาเหนือโลกอาคิเราะฮฺ (4) ถูกห้ามจากการฮิดายะฮฺ (5) ถูกประทับตราบนหัวใจ และ (6) เป็นผู้เผลอเรอ

[3] หลังจากการอพยพ การต่อสู้ดิ้นรน และการอดทน แล้วพระองค์ก็จะอภัยโทษและเมตตาต่อพวกเขา

[4] คือวันกิยามะฮฺ

112. และอัลลอฮฺทรงยกอุทาหรณ์ เมืองหนึ่ง ซึ่งปลอดภัยและสงบ ปัจจัยยังชีพของมันมีมาอย่างอุดมสมบูรณ์ทุกแห่งหน แล้วมันก็ปฏิเสธต่อความโปรดปรานของอัลลอฮฺ[1] ดังนั้น อัลลอฮฺจึงทรงให้มันลิ้มรสความรู้สึก แห่งความหิวและความกลัว[2] ตามที่พวกเขาได้เคยกระทำไว้[3]

وَضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلًا قَرْيَةً كَانَتْ ءَامِنَةً
مُّطْمَئِنَّةً يَأْتِيهَا رِزْقُهَا رَغَدًا مِّن كُلِّ مَكَانٍ
فَكَفَرَتْ بِأَنْعُمِ ٱللَّهِ فَأَذَٰقَهَا ٱللَّهُ لِبَاسَ
ٱلْجُوعِ وَٱلْخَوْفِ بِمَا كَانُوا۟ يَصْنَعُونَ ١١٢

113. และโดยแน่นอน ได้มีรอซูลท่านหนึ่งจากหมู่พวกเขามายังพวกเขา แล้วพวกเขาปฏิเสธไม่ยอมเชื่อเขา[4] ดังนั้น การลงโทษได้คร่าพวกเขา โดยที่พวกเขาเป็นผู้อธรรม

وَلَقَدْ جَآءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْهُمْ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمُ
ٱلْعَذَابُ وَهُمْ ظَٰلِمُونَ ١١٣

114. พวกเจ้าจงบริโภคในสิ่งที่อัลลอฮฺทรงประทานปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า ซึ่งเป็นที่อนุมัติที่ดี และพวกเจ้าจงขอบคุณต่อความโปรดปรานของอัลลอฮฺ หากพวกเจ้าเคารพภักดีเฉพาะพระองค์เท่านั้น

فَكُلُوا۟ مِمَّا رَزَقَكُمُ ٱللَّهُ حَلَٰلًا طَيِّبًا
وَٱشْكُرُوا۟ نِعْمَتَ ٱللَّهِ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ
تَعْبُدُونَ ١١٤

115. แท้จริง พระองค์ทรงห้ามพวกเจ้าเพียงแต่สัตว์ที่ตายเอง และเลือด และเนื้อสุกร และสัตว์ที่ถูกเปล่งเสียงที่มันเพื่ออื่นจากอัลลอฮฺ[5] ดังนั้นผู้ใดที่อยู่ในสภาพคับขัน[6] โดยหลีกเลี่ยงไม่ได้และไม่เป็นผู้ละเมิดแล้ว แท้จริง อัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ

إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ ٱلْمَيْتَةَ وَٱلدَّمَ وَلَحْمَ
ٱلْخِنزِيرِ وَمَآ أُهِلَّ لِغَيْرِ ٱللَّهِ بِهِۦ فَمَنِ ٱضْطُرَّ
غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ١١٥

---

[1] ไม่ขอบคุณต่ออัลลอฮฺ ในสิ่งที่พระองค์ทรงประทานเป็นปัจจัยยังชีพและความดีงามต่าง ๆ แก่พวกเขา

[2] อัลลอฮฺได้ถอดเอาความโปรดปรานแห่งความปลอดภัยและความสงบสุขจากพวกเขาไป

[3] ในการนี้อัลลอฮฺได้ทรงลงโทษพวกเขา ด้วยความแห้งแล้งและความหิวโหยถึง 7 ปี จนกระทั่งพวกเขากินซากสัตว์และกระดูกเป็นอาหาร

[4] อิบนุอับบาสกล่าวว่า อายะฮฺนี้บ่งถึงว่าหมายถึงชาวมักกะฮฺ

[5] เพราะมันเป็นอันตรายต่อชีวิตและการศรัทธา

[6] อยู่ในสภาพคับขันที่จะกินสิ่งที่อัลลอฮฺทรงห้าม ตามที่ได้กล่าวมาแล้ว

116. และพวกเจ้าอย่ากล่าวตามที่ลิ้นของพวกเจ้ากล่าวเท็จขึ้นว่า นี่เป็นที่อนุมัติและนี่เป็นที่ต้องห้าม[1] เพื่อที่พวกเจ้าจะกล่าวเท็จต่ออัลลอฮฺแท้จริงบรรดาผู้กล่าวเท็จต่ออัลลอฮฺนั้นพวกเขาจะไม่ได้รับความสำเร็จ

وَلَا تَقُولُوا لِمَا تَصِفُ أَلْسِنَتُكُمُ الْكَذِبَ
هَٰذَا حَلَالٌ وَهَٰذَا حَرَامٌ لِّتَفْتَرُوا عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ ۚ
إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ ﴿١١٦﴾

117. ผลประโยชน์เพียงเล็กน้อย[2] และสำหรับพวกเขาคือการลงโทษอันเจ็บปวด[3]

مَتَاعٌ قَلِيلٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١١٧﴾

118. และแก่บรรดาชาวยิว เราได้ห้ามสิ่งที่เราได้บอกแก่เจ้ามาแต่ก่อนแล้ว[4] และเรามิได้อยุติธรรมต่อพวกเขา แต่พวกเขาได้อยุติธรรมต่อตัวพวกเขาเอง

وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا مَا قَصَصْنَا عَلَيْكَ مِن قَبْلُ ۖ
وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَٰكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١١٨﴾

119. แต่แท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้น สำหรับบรรดาผู้กระทำการชั่วโดยไม่รู้ แล้วพวกเขาก็ลุแก่โทษหลังจากนั้น และฟื้นฟูแก้ไขให้ดี แท้จริงพระเจ้าของเจ้าหลังจากนั้น แน่นอนพระองค์เป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ[5]

ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ عَمِلُوا السُّوءَ بِجَهَالَةٍ
ثُمَّ تَابُوا مِن بَعْدِ ذَٰلِكَ وَأَصْلَحُوا إِنَّ رَبَّكَ
مِن بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١١٩﴾

120. แท้จริง อิบรอฮีมนั้นเป็นแบบอย่างอันดีเลิศ[6] เป็นผู้ภักดีต่ออัลลอฮฺ เป็นผู้เที่ยงธรรม และเขามิได้อยู่ในหมู่ผู้ตั้งภาคี

إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً قَانِتًا لِّلَّهِ حَنِيفًا وَلَمْ يَكُ
مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٢٠﴾

---

[1] โดยไม่มีหลักฐานและพยาน

[2] ในโลกดุนยานี้เท่านั้น

[3] ในโลกอาคิเราะฮฺ

[4] สิ่งที่ห้ามนั้นก็คือ มันของวัวและแพะแกะ และสัตว์ที่มีเล็บ ทั้งนี้เป็นการลงโทษแก่พวกเขา

[5] อายะฮฺนี้เป็นการให้กำลังใจแก่มนุษย์ที่กระทำผิดโดยไม่รู้ตัว แล้วก็ขอลุแก่โทษกลับเนื้อกลับตัวโดยฉับพลัน

[6] คือเป็นผู้นำแบบอย่างที่รวมไว้ด้วยคุณลักษณะแห่งความดี

شَاكِرًا لِّأَنْعُمِهِ ٱجْتَبَٰهُ وَهَدَٰهُ إِلَىٰ صِرَٰطٍ
مُّسْتَقِيمٍ ﴿١٢١﴾

121. เป็นผู้กตัญญูกตเวทีต่อความโปรดปรานของพระองค์ พระองค์ทรงเลือกเขา และทรงชี้แนะทางแก่เขาสู่ทางที่เที่ยงตรง

وَءَاتَيْنَٰهُ فِى ٱلدُّنْيَا حَسَنَةً ۖ وَإِنَّهُۥ فِى ٱلْءَاخِرَةِ
لَمِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿١٢٢﴾

122. และเราได้ให้ความดี[1] แก่เขาในโลกนี้และแท้จริงในปรโลกนั้น เขาจะอยู่ในหมู่คนดี ๆ[2] อย่างแน่นอน

ثُمَّ أَوْحَيْنَآ إِلَيْكَ أَنِ ٱتَّبِعْ مِلَّةَ إِبْرَٰهِيمَ حَنِيفًا ۖ
وَمَا كَانَ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿١٢٣﴾

123. แล้วเราได้วะฮียฺแก่เจ้าว่า จงปฏิบัติตามศาสนาของอิบรอฮีมผู้เที่ยงธรรม และเขามิได้อยู่ในหมู่ผู้ตั้งภาคี[3]

إِنَّمَا جُعِلَ ٱلسَّبْتُ عَلَى ٱلَّذِينَ ٱخْتَلَفُوا۟ فِيهِ ۚ
وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ فِيمَا
كَانُوا۟ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٢٤﴾

124. แท้จริง วันเสาร์ได้ถูกกำหนดขึ้นแก่บรรดาผู้ขัดแย้งกันในเรื่องนั้น[4] และแท้จริงพระเจ้าของเจ้าจะตัดสินระหว่างพวกเขาอย่างแน่นอนในวันกิยามะฮฺ ในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกันในเรื่องนั้น

ٱدْعُ إِلَىٰ سَبِيلِ رَبِّكَ بِٱلْحِكْمَةِ وَٱلْمَوْعِظَةِ

125. จงเรียกร้องสู่แนวทางแห่งพระเจ้าของสูเจ้าโดยสุขุม และการตักเตือนที่ดี และจง

---

[1] การกล่าวถึงความดีงามต่าง ๆ

[2] คือในหมู่ผู้ที่มีตำแหน่งสูงของคนดี ๆ ทั้งหลาย

[3] เขามิได้เป็นยะฮูดีหรือนัสรอนีย์ แต่เขาเป็นมุสลิม

[4] การให้เกียรติแก่วันเสาร์และการหยุดงานในวันเสาร์ มิใช่เป็นบัญญัติสัญลักษณ์ของศาสนาของอิบรอฮีม แต่ได้ถูกกำหนดขึ้นเพื่อให้เกิดความวุ่นวายแก่พวกยะฮูด เพราะความแตกแยกของพวกเขาในเรื่องศาสนาและการฝ่าฝืนของพวกเขาต่อข้อใช้ของอัลลอฮฺ โดยพระองค์ทรงห้ามพวกเขามิให้จับปลาในวันนั้น แต่พวกเขาก็จับมัน พระองค์จึงสาปให้พวกเขากลายเป็นลิงและหมู

ٱلۡحَسَنَةِۖ وَجَٰدِلۡهُم بِٱلَّتِي هِيَ أَحۡسَنُۚ إِنَّ رَبَّكَ
هُوَ أَعۡلَمُ بِمَن ضَلَّ عَن سَبِيلِهِۦ وَهُوَ أَعۡلَمُ
بِٱلۡمُهۡتَدِينَ ١٢٥

โต้แย้งพวกเขาด้วยสิ่งที่ดีกว่า[1] แท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้นพระองค์ทรงรู้ดียิ่งถึงผู้ที่หลงจากทางของพระองค์และพระองค์ทรงรู้ดียิ่งถึงบรรดาผู้ที่อยู่ในทางที่ถูกต้อง[2]

وَإِنۡ عَاقَبۡتُمۡ فَعَاقِبُواْ بِمِثۡلِ مَا عُوقِبۡتُم بِهِۦۖ
وَلَئِن صَبَرۡتُمۡ لَهُوَ خَيۡرٞ لِّلصَّٰبِرِينَ ١٢٦

126. และหากพวกเจ้าจะลงโทษ (ฝ่ายปรปักษ์)[3] ก็จงลงโทษเยี่ยงที่พวกเจ้าได้รับโทษ และหากพวกเจ้าอดทน แน่นอน มันเป็นการดียิ่งสำหรับบรรดาผู้อดทน

وَٱصۡبِرۡ وَمَا صَبۡرُكَ إِلَّا بِٱللَّهِۚ وَلَا تَحۡزَنۡ عَلَيۡهِمۡ
وَلَا تَكُ فِي ضَيۡقٖ مِّمَّا يَمۡكُرُونَ ١٢٧

127. และจงอดทนเถิด และการอดทนของเจ้าจะมีขึ้นไม่ได้ เว้นแต่ด้วย (การเตาฟีกของ) อัลลอฮฺ[4] และอย่าเศร้าโศกต่อพวกเขา และอย่าคับใจในสิ่งที่พวกเขาวางกลอุบาย

إِنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلَّذِينَ ٱتَّقَواْ وَّٱلَّذِينَ هُم
مُّحۡسِنُونَ ١٢٨

128. แท้จริง อัลลอฮฺทรงอยู่ร่วมกับบรรดาผู้ยำเกรง[5] และบรรดาผู้กระทำความดี[6]

---

[1] คือด้วยเหตุผลและหลักฐาน ด้วยความอ่อนโยนและสุภาพ

[2] เจ้าไม่มีหน้าที่ฮิดายะฮฺพวกเขา หน้าที่ของเจ้าคือเรียกร้องเชิญชวน และเรา (พระองค์) มีหน้าที่สอบสวนและลงโทษพวกเขา

[3] ผู้ที่อธรรมต่อพวกเจ้าและทำร้ายพวกเจ้า ก็จงปฏิบัติเยี่ยงที่พวกเขากระทำต่อพวกเจ้า อย่าทำให้มากกว่า

[4] จงอดทนต่อสิ่งที่เจ้าได้รับจากการทำร้ายในทางของอัลลอฮฺ เจ้าจะไม่บรรลุสู่ตำแหน่งอันสูงส่งนี้ได้นอกจากด้วยการช่วยเหลือและการเตาฟีกของอัลลอฮฺ

[5] โดยให้ความช่วยเหลือและได้รับความสำเร็จ

[6] ด้วยการปกปักรักษาให้พ้นจากการวางแผนของผู้วางแผน

(17) ซูเราะฮฺ อัลอิสรออฺ

سورة الإسراء

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 111 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลอิสรออฺ

ซูเราะฮฺอัลอิสรออฺเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ ที่ให้ความสนใจในเรื่องของอะกีดะฮฺ เรื่องราวต่าง ๆ ที่มีอยู่ในซูเราะฮฺนี้มีส่วนคล้ายคลึงกับเรื่องราวของซูเราะฮฺมักกียะฮฺทั้งหลายที่ให้ความสนใจในเรื่องที่เกี่ยวกับหลักการของศาสนา โดยเฉพาะในด้านที่เกี่ยวกับความเป็นเอกภาพ การเผยแพร่สาสน์ และการฟื้นคืนชีพ แต่ภาพลักษณ์ที่เด่นชัด ของซูเราะฮฺนี้ก็คือ บุคลิกลักษณะของท่านร่อซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และสิ่งที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงให้ความสนับสนุนท่าน ด้วยสิ่งปาฏิหาริย์อย่างชัดแจ้งและหลักฐานที่บ่งชัด ที่แสดงถึงความสัจจะของท่านร่อซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงเหตุการณ์ปาฏิหาริย์การเดินทางในเวลากลางคืน ซึ่งเป็นปรากฏการณ์แห่งการให้เกียรติของพระเจ้าแก่ท่านนะบีและร่อซูลคนสุดท้าย และเป็นสัญลักษณ์อันชัดแจ้งที่บ่งถึงอานุภาพของอัลลอฮฺ ตะอาลา ในการให้มีขึ้นซึ่งสิ่งปาฏิหาริย์และสิ่งมหัศจรรย์

และได้กล่าวถึงนะบีอิสรออีล และสิ่งที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกำหนดให้พวกเขาต้องระเหเร่ร่อนไปในแผ่นดินถึงสองครั้ง ทั้งนี้เพราะความเกรี้ยวกราด การก่อความเสียหาย และการฝ่าฝืนของพวกเขาต่อพระบัญชาของอัลลอฮฺ ตะอาลา

และเราได้แจ้งแก่บนีอิสรออีลในคัมภีร์ว่า แน่นอน พวกเจ้าจะก่อการเสียหายในแผ่นดินสองครั้ง

ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงสัญญาณต่าง ๆ แห่งจักรวาล ที่บ่งชี้ถึงความยิ่งใหญ่และความเป็นเอกภาพ และได้กล่าวถึงระบบอันละเอียดอ่อนที่ควบคุมเวลากลางคืนและกลางวัน เพื่อให้ดำเนินไปอย่างสอดคล้องกับกฎเกณฑ์อันแน่นอนไม่มีการเปลี่ยนแปลง

และเราได้ทำให้กลางคืนและกลางวันเป็นสองสัญญาณ และเราได้กำจัดสัญญาณกลางคืนให้มืดมัว

ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงมารยาททางสังคมและมารยาทอันดีงาม โดยสนับสนุนและ

เรียกร้องให้ยึดถือเป็นแนวปฏิบัติ ทั้งนี้เพื่อที่จะให้มีขึ้นซึ่งสังคมตัวอย่างที่ดี เริ่มตั้งแต่พระดำรัสที่ว่า

และพระเจ้าของเจ้าได้บัญชาว่า พวกท่านอย่าได้เคารพอิบาดะฮฺอื่นใด นอกจากพระองค์เท่านั้น

และได้กล่าวถึงการหลงผิดของพวกมุชริกีน โดยอุปโลกน์คู่เคียงและพระบุตรให้แก่อัลลอฮฺ ตะอาลา เป็นที่น่าประหลาดยิ่งในการกระทำของพวกเขา ทั้ง ๆ ที่พวกเขาเกลียดลูกผู้หญิง แต่พวกเขาก็อุปโลกน์มันให้แก่พระผู้ทรงสูงส่งและทรงยิ่งใหญ่ พระผู้บริสุทธิ์จากการเปรียบเทียบและการคู่เคียง

พระเจ้าของพวกท่านทรงเลือกลูกผู้ชายให้แก่พวกท่าน และพระองค์ทรงเลือกเอามะลาอิกะฮฺเป็นลูกผู้หญิงกระนั้นหรือ แท้จริงพวกท่านกล่าวคำพูดอันมหันต์

ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงการฟื้นคืนชีพและการตอบแทน ซึ่งได้มีการโต้เถียงกันมากในเรื่องนี้ พร้อมกับได้นำหลักฐานมายืนยันถึงความเป็นไปได้ และได้กล่าวถึงเรื่องอัลกุรอานุลกะรีม สิ่งปาฏิหาริย์ของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และกล่าวถึงการดื้อรั้นของพวกมุชริกีนในข้อเสนอแนะของพวกเขา โดยเรียกร้องขอสิ่งปาฏิหาริย์อื่นจากอัลกุรอาน เช่น ขอให้มีแม่น้ำลำธาร ให้นครมักกะฮฺมีเรือกสวนร่มรื่นเขียวชอุ่ม

และพวกเขากล่าวว่า เราจะไม่ศรัทธาต่อท่านจนกว่าท่านจะทำให้แผ่นดินแตกแยกเป็นธารน้ำแก่พวกเรา

ซูเราะฮฺนี้จบลงด้วยการให้ความบริสุทธิ์แด่อัลลอฮฺ จากการตั้งภาคีและพระบุตรและลักษณะที่บกพร่อง

จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า การสรรเสริญทั้งหลายเป็นของอัลลอฮฺ ซึ่งไม่ทรงตั้งพระบุตร และไม่มีภาคีใด ๆ กับพระองค์ในอำนาจ และไม่มีผู้ช่วยเหลือใด ๆ แก่พระองค์ให้พ้นจากความต่ำต้อย และจงให้ความเกรียงไกรแด่พระองค์อย่างกึกก้อง

ชื่อของซูเราะฮฺ ซูเราะฮฺนี้ถูกเรียกว่า ซูเราะฮฺอัลอิสรออฺ เพราะสิ่งปาฏิหาริย์อันน่าทึ่งคือ การปาฏิหาริย์แห่งการเดินทางในเวลากลางคืน ซึ่งอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงให้มีขึ้นโดยเฉพาะแก่นะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَىٰ بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ
الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَا الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ
لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿١﴾

1. มหาบริสุทธิ์ผู้ทรงนำบ่าวของพระองค์เดินทางในเวลากลางคืน จากมัสยิดอัลหะรอมไปยังมัสยิดอัลอักซอ[1] ซึ่งบริเวณรอบมันเราได้ให้ความจำเริญ เพื่อเราจะให้เขาเห็นบางอย่างจากสัญญาณต่าง ๆ ของเรา แท้จริง พระองค์คือผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงเห็น

وَآتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَجَعَلْنَاهُ
هُدًى لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ أَلَّا تَتَّخِذُوا
مِن دُونِي وَكِيلًا ﴿٢﴾

2. และเราได้ให้คัมภีร์แก่มูซา[2] และเราได้ทำให้มันเป็นทางนำแก่วงศ์วานของอิสรออีลว่า อย่ายึดถือผู้ใดอื่นจากข้าเป็นผู้คุ้มครองอย่างเด็ดขาด

ذُرِّيَّةَ مَنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ إِنَّهُ كَانَ
عَبْدًا شَكُورًا ﴿٣﴾

3. โอ้ เผ่าพันธุ์ของผู้ที่เราได้บรรทุก (ไว้ในเรือ) กับนูหฺเอ๋ย[3] แท้จริงเขาเป็นบ่าวผู้กตัญญู

---

[1] ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เดินทางจากมัสญิดอัลหะรอมในนครมักกะฮฺ ถึงมัสญิดอัลอักซอในนครเยรูซาเล็มเพียงช่วงหนึ่งของกลางคืน ทั้ง ๆ ที่ระยะเวลาเดินทางโดยกองคาราวานจะใช้เวลาถึง 40 วัน การเดินทางในเวลากลางคืน (อัลอิสรออฺ) ของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมได้เกิดขึ้นทั้งวิญญาณและเรือนร่างของท่าน ขณะที่ท่านตื่นนอนมีสติสัมปชัญญะ มิใช่เป็นความฝันตามความคิดเห็นของคนบางคน พวกปฏิเสธซุนนะฮฺที่ไม่ยอมเชื่อหะดีษเกี่ยวกับเหตุการณ์อิสรออฺและเมียะร็อจญ์มีสภาพเช่นเดียวกับพวกปฏิเสธศรัทธา (กุฟฟาร) ที่กล่าวหาท่านนะบีว่าพูดเท็จ ทั้ง ๆ ที่ท่านร่อซูลได้ยืนยันให้พวกเขาทราบว่า อัลลอฮฺทรงให้ท่านเดินทางไปในเวลากลางคืนจากมัสยิดอัลหะรอมไปยังมัสยิดอัลอักซอ จากนั้นทรงให้ท่านขึ้นสู่เบื้องบนคือเมียะร็อจญ์

[2] คัมภีร์เตารอต

[3] หมายถึงลูกหลานของนะบีนูหฺ

وَقَضَيْنَآ إِلَىٰ بَنِيٓ إِسْرَٰٓءِيلَ فِي ٱلْكِتَٰبِ لَتُفْسِدُنَّ
فِي ٱلْأَرْضِ مَرَّتَيْنِ وَلَتَعْلُنَّ عُلُوًّا كَبِيرًا ٤

4. และเราได้แจ้งแก่วงศ์วานของอิสรออีลในคัมภีร์ว่า พวกเจ้าจะก่อการเสียหายในแผ่นดินสองครั้ง[1] และแน่นอน พวกเจ้าจะโอหังยโสยิ่ง

فَإِذَا جَآءَ وَعْدُ أُولَىٰهُمَا بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَّنَآ أُو۟لِي
بَأْسٍ شَدِيدٍ فَجَاسُوا۟ خِلَٰلَ ٱلدِّيَارِ ۚ
وَكَانَ وَعْدًا مَّفْعُولًا ٥

5. ดังนั้น เมื่อสัญญาหนึ่งในสองครั้งได้มาถึง เราได้ส่งบรรดาบ่าวของเราผู้มีอำนาจเข้มแข็ง เข้าครอบครอง[2]พวกเจ้า แล้วพวกเขาได้บุกเข้าค้นตามบ้านเรือน[3] และมันเป็นสัญญาที่ได้เกิดขึ้นแล้ว

ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ ٱلْكَرَّةَ عَلَيْهِمْ وَأَمْدَدْنَٰكُم
بِأَمْوَٰلٍ وَبَنِينَ وَجَعَلْنَٰكُمْ أَكْثَرَ نَفِيرًا ٦

6. และเราได้ให้พวกเจ้ากลับมีอำนาจเหนือพวกเขา และเราได้ให้พวกเจ้ามีทรัพย์สินและบุตรหลาน และเราได้ทำให้พวกเจ้ามีรี้พลมากมาย[4]

إِنْ أَحْسَنتُمْ أَحْسَنتُمْ لِأَنفُسِكُمْ ۖ وَإِنْ أَسَأْتُمْ فَلَهَا ۚ
فَإِذَا جَآءَ وَعْدُ ٱلْءَاخِرَةِ لِيَسُۥٓـُٔوا۟ وُجُوهَكُمْ
وَلِيَدْخُلُوا۟ ٱلْمَسْجِدَ كَمَا دَخَلُوهُ أَوَّلَ مَرَّةٍ
وَلِيُتَبِّرُوا۟ مَا عَلَوْا۟ تَتْبِيرًا ٧

7. หากพวกเจ้าทำความดี พวกเจ้าก็ทำเพื่อตัวของพวกเจ้าเอง และหากว่าพวกเจ้าทำความชั่วก็เพื่อตัวเอง[5] ดังนั้น เมื่อสัญญาอีกข้อหนึ่งได้มาถึง[6] เพื่อพวกเขาก่อความอับอายขายหน้าแก่

---

[1] คือจะก่อการเสียหายขึ้นในดินแดนปาเลสไตน์และรอบ ๆ เมืองสองครั้ง อิบนุอับบาสกล่าวว่าความเสียหายครั้งแรกคือการฆ่านะบีซะกะรียา ครั้งที่สองฆ่านะบียะหฺยา อะลัยฮิมัสสลาม

[2] นักตัฟซีรกล่าวว่าเมื่อวงศ์วานของอิสรออีลได้อนุมัติสิ่งที่หวงห้าม และก่อการนองเลือดขึ้น อัลลอฮฺตะอาลา ทรงให้กษัตริย์บุคตันศัรแห่งบาลิโลน เข้าครอบครองกรุงเยรูซาเล็ม วงศ์วานของอิสรออีลถูกฆ่าตายถึง 70,000 คน

[3] พวกบาบิโลนได้บุกตะลุยตามบ้านเรือน เพื่อฆ่าวงศ์วานอิสรออีลและฉกชิงทรัพย์สมบัติ โดยไม่สะทกสะท้านแต่อย่างใด

[4] คือเมื่อพวกอิสรออีลกลับเนื้อกลับตัวขออภัยโทษต่อพระเจ้าของพวกเขาแล้ว พระองค์ก็ทรงให้พวกเขากลับมีอำนาจขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง คือมีทรัพย์สินและพลเมืองมากขึ้น

[5] หมายถึงการทำความดีก็มิได้ให้คุณแก่พระองค์ และการทำชั่วก็มิได้ให้โทษแก่พระองค์เช่นกัน ทั้งคุณและโทษนั้นกลับไปหาตัวของพวกท่านเอง

[6] การก่อการเสียหายครั้งที่สองคือ การฆ่านะบียะหฺยา

พวกเจ้า[1] และเพื่อเข้าไปในมัสยิดเช่นที่พวกเขาได้เข้าไปแล้วในครั้งแรก และเพื่อทำลายสิ่งที่พวกเขาได้ชัยชนะอย่างหมดสิ้น

عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَن يَرْحَمَكُمْ ۚ وَإِنْ عُدتُّمْ عُدْنَا ۘ وَجَعَلْنَا جَهَنَّمَ
لِلْكَافِرِينَ حَصِيرًا ٨

8. หวังว่าพระเจ้าของพวกเจ้าจะทรงเมตตาแก่พวกเจ้า และหากพวกเจ้ากลับมา (ก่อกวน) อีกเราก็โต้กลับ[2] และเราได้ให้นรกเป็นที่คุมขังสำหรับผู้ปฏิเสธศรัทธา

إِنَّ هَٰذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ
الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ
أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا كَبِيرًا ٩

9. แท้จริง อัลกุรอานนี้นำสู่ทางที่เที่ยงตรงยิ่ง และแจ้งข่าวดีแก่บรรดาผู้ศรัทธาที่ประกอบความดีทั้งหลายว่า สำหรับพวกเขานั้นจะได้รับการตอบแทนอันยิ่งใหญ่[3]

وَأَنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ أَعْتَدْنَا لَهُمْ
عَذَابًا أَلِيمًا ١٠

10. และแท้จริงบรรดาผู้ไม่ศรัทธาต่อโลกหน้านั้น เราได้เตรียมไว้สำหรับพวกเขาแล้วซึ่งการลงโทษอันเจ็บแสบ[4]

وَيَدْعُ الْإِنسَانُ بِالشَّرِّ دُعَاءَهُ بِالْخَيْرِ ۖ وَكَانَ
الْإِنسَانُ عَجُولًا ١١

11. และมนุษย์นั้นวิงวอนขอความชั่ว เยี่ยงการวิงวอนขอของเขาเพื่อความดี และมนุษย์นั้นเป็นผู้รีบร้อนเสมอ

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลาทรงให้พวกมะญูซีย์จากเปอร์เซียเข้าไปครอบครอง ด้วยการฆ่าและทำลายล้างอย่างสิ้นเชิง

[2] พวกอิสรออีลได้กลับมาทำการก่อการร้ายอีก อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงให้มุสลิมีนเข้าไปครอบครอง และไล่พวกอิสรออีล ออกจากคาบสมุทรอาหรับ แล้วก็ได้กลับมากระทำอีก พระองค์ทรงให้บ่าวของพระองค์เข้าไปมีอำนาจเหนือพวกเขา และเมื่อสงครามโลกครั้งที่สอง ฮิตเลอร์แห่งเยอรมันนีได้สังหารพวกอิสรออีลนับจำนวนล้านคน ปัจจุบันนี้อิสรออีลได้ก่อกวนสังหารชาวปาเลสไตน์อีก พระองค์จะทรงให้ผู้มีอำนาจเหนือกว่าเข้าไปกวาดล้างอีกเช่นกัน เพื่อให้เป็นไปตามสัญญาของพระองค์

[3] คือสวนสวรรค์อันสุขารมณ์

[4] คือนรกญะฮันนัมที่มีไฟลุกโชติช่วง

وَجَعَلْنَا ٱلَّيْلَ وَٱلنَّهَارَ ءَايَتَيْنِ ۖ فَمَحَوْنَآ ءَايَةَ ٱلَّيْلِ وَجَعَلْنَآ ءَايَةَ ٱلنَّهَارِ مُبْصِرَةً لِّتَبْتَغُوا۟ فَضْلًا مِّن رَّبِّكُمْ وَلِتَعْلَمُوا۟ عَدَدَ ٱلسِّنِينَ وَٱلْحِسَابَ ۚ وَكُلَّ شَىْءٍ فَصَّلْنَٰهُ تَفْصِيلًا ﴿١٢﴾

12. และเราได้ทำให้กลางคืนและกลางวันเป็นสองสัญญาณ[1] ดังนั้น เราทำให้สัญญาณของกลางคืนมืดมน และเราได้ทำให้สัญญาณของกลางวันมีแสงสว่าง เพื่อพวกเจ้าจะได้แสวงหาความโปรดปรานจากพระเจ้าของพวกเจ้า[2] และเพื่อพวกเจ้าจะได้รู้จำนวนปีทั้งหลายและการคำนวณและทุก ๆ สิ่งเราได้แจกแจงมันอย่างละเอียดแล้ว[3]

وَكُلَّ إِنسَٰنٍ أَلْزَمْنَٰهُ طَٰٓئِرَهُۥ فِى عُنُقِهِۦ ۖ وَنُخْرِجُ لَهُۥ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ كِتَٰبًا يَلْقَىٰهُ مَنشُورًا ﴿١٣﴾

13. และมนุษย์ทุกคน เราได้ให้การงานของเขาแขวนติดไว้ที่คอของเขา[4] และในวันกิยามะฮฺ เราจะเอาบันทึกออกมาให้เขาพบมันในสภาพที่กางแผ่[5]

ٱقْرَأْ كِتَٰبَكَ كَفَىٰ بِنَفْسِكَ ٱلْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيبًا ﴿١٤﴾

14. เจ้าจงอ่านบันทึกของเจ้า พอเพียงแก่ตัวเจ้าแล้ววันนี้ที่จะเป็นผู้ชำระบัญชีของตัวเจ้าเอง[6]

مَّنِ ٱهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِى لِنَفْسِهِۦ ۖ وَمَن ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا ۚ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۗ

15. ผู้ใดได้พบกับแนวทางที่ถูกต้อง แท้จริงเขาจะอยู่ในทางนั้นเพื่อตัวเขาเอง และผู้ใดหลงแท้จริงเขาจะหลงต่อตัวเขาเอง[7] และไม่มีผู้แบก

---

[1] สองสัญญาณอันยิ่งใหญ่เป็นการแสดงถึง ความเป็นเอกภาพและเดชานุภาพของอัลลอฮฺ ตะอาลา

[2] กลางคืนมืดเพื่อใช้เป็นเวลาพักผ่อน กลางวันมีแสงสว่างเพื่อประกอบธุรกิจในการยังชีพ

[3] ทุกสิ่งที่มีอยู่ในโลกนี้มิใช่มีขึ้นโดยบังเอิญหรือไร้ประโยชน์ แต่ทว่าได้มีขึ้นโดยกำหนดสภาวะของพระผู้ทรงปรีชาญาณ

[4] มนุษย์นั้นขึ้นอยู่กับการงานของเขา กล่าวคือการงานที่ดีหรือชั่วจะติดตัวเขาไปจนกระทั่งถึงวันชำระบาปบุญคุณโทษ

[5] บันทึกแห่งผลงานของเขาทั้งดีและชั่ว จะถูกกางแผ่ให้เจ้าของของมันได้เห็น

[6] คือเจ้าจะเป็นพยานของตัวเจ้าเอง

[7] ผู้ใดได้พบฮิดายะฮฺเขาจะอยู่ในแนวทางนั้น และจะได้รับการตอบแทนที่เขาอยู่ในทางฮิดายะฮฺและผู้ใดหลงคือไม่ยอมรับแสงสว่างแห่งการฮิดายะฮฺ เขาก็จะได้รับโทษในการฝ่าฝืนและการหลงทางของเขา

وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ نَبْعَثَ رَسُولًا ﴿١٥﴾

ภาระใดที่จะแบกภาระของผู้อื่นได้[1] และเรามิเคยลงโทษผู้ใด จนกว่าเราจะแต่งตั้งร่อซูลมา

وَإِذَآ أَرَدْنَآ أَن نُّهْلِكَ قَرْيَةً أَمَرْنَا مُتْرَفِيهَا فَفَسَقُوا۟ فِيهَا فَحَقَّ عَلَيْهَا ٱلْقَوْلُ فَدَمَّرْنَٰهَا تَدْمِيرًا ﴿١٦﴾

16. และเมื่อเราปรารถนาที่จะทำลายหมู่บ้านใด เราได้บัญชาให้พวกฟุ่มเฟือยของมัน แล้วพวกเขาก็ฝ่าฝืน[2] ดังนั้น พระดำรัส (การลงโทษ) สมควรแล้วแก่มัน ฉะนั้นเราจะได้ทำลายมันอย่างพินาศ

وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنَ ٱلْقُرُونِ مِنۢ بَعْدِ نُوحٍ ۗ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ بِذُنُوبِ عِبَادِهِۦ خَبِيرًۢا بَصِيرًا ﴿١٧﴾

17. และกี่ศตวรรษแล้วหลังจากนูหฺที่เราได้ทำลาย[3] และพอเพียงแก่พระเจ้าของเจ้าผู้ทรงรอบรู้ ทรงเห็นความผิดของปวงบ่าวของพระองค์

مَّن كَانَ يُرِيدُ ٱلْعَاجِلَةَ عَجَّلْنَا لَهُۥ فِيهَا مَا نَشَآءُ لِمَن نُّرِيدُ ثُمَّ جَعَلْنَا لَهُۥ جَهَنَّمَ يَصْلَىٰهَا مَذْمُومًا مَّدْحُورًا ﴿١٨﴾

18. ผู้ใดปรารถนาชีวิตชั่วคราว (ในโลกนี้) เราก็จะเร่งให้เขาได้รับมัน ตามที่เราประสงค์แก่ผู้ที่เราปรารถนา[4] แล้วเราได้เตรียมนรกไว้สำหรับเขา เขาจะเข้าไปอย่างถูกเหยียดหยามถูกขับไส

---

[1] แบกภาระหมายถึงแบกความผิดหรือโทษ

[2] คือพระองค์จะบัญชาให้พวกฟุ่มเฟือยเจ้าสำราญหรือบรรดาหัวหน้า ให้จงรักภักดีปฏิบัติตามโองการต่าง ๆ ผ่านทางร่อซูลของพระองค์ แล้วพวกเขาก็ไม่ยอมปฏิบัติตามคำบัญชาของพระองค์ เมื่อนั้นแหละพระองค์ก็จะเอาโทษพวกเขา ซึ่งเป็นการลงโทษที่สาสม

[3] คือประชาชาติที่ปฏิเสธศรัทธาต่อบรรดาร่อซูลหลังจากนูหฺ เช่น ชนชาติอ๊าด ษะมูด และฟิรเอานฺ อิบนุกะษีรกล่าวว่าในโองการเป็นการเตือนพวกกุฟฟารกุเรช

[4] ผู้ใดมีความห่วงใยแต่ในเรื่องของโลกนี้ อัลลอฮฺ ตะอาลา จะเร่งให้เขาได้ตามที่พระองค์ทรงประสงค์มิใช่ตามความปรารถนาของเขา

وَمَنْ أَرَادَ ٱلْـَٔاخِرَةَ وَسَعَىٰ لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ
فَأُو۟لَـٰٓئِكَ كَانَ سَعْيُهُم مَّشْكُورًا ﴿١٩﴾

19. และผู้ใดปรารถนาปรโลก และขวนขวายเพื่อมันอย่างจริงจัง โดยที่เขาเป็นผู้ศรัทธา ชนเหล่านั้น การขวนขวายของพวกเขาจะได้รับการชมเชย[1]

كُلًّا نُّمِدُّ هَـٰٓؤُلَآءِ وَهَـٰٓؤُلَآءِ مِنْ عَطَآءِ رَبِّكَ ۚ
وَمَا كَانَ عَطَآءُ رَبِّكَ مَحْظُورًا ﴿٢٠﴾

20. ทั้งหมด เราช่วยเขาเหล่านี้และเขาเหล่าโน้น จากการประทานให้ของพระเจ้าของเจ้า และการประทานให้ของพระเจ้าของเจ้านั้นมิถูกห้าม (แก่ผู้ใด)[2]

ٱنظُرْ كَيْفَ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ ۚ وَلَلْـَٔاخِرَةُ
أَكْبَرُ دَرَجَـٰتٍ وَأَكْبَرُ تَفْضِيلًا ﴿٢١﴾

21. จงดูเถิด เราได้ทำให้บางคนในหมู่พวกเขาดีเด่นกว่าอีกบางคนอย่างไร[3] และแน่นอนปรโลกนั้นมีฐานะยิ่งใหญ่กว่าหลายชั้น และยิ่งใหญ่กว่าในทางดีเด่น

لَّا تَجْعَلْ مَعَ ٱللَّهِ إِلَـٰهًا ءَاخَرَ فَتَقْعُدَ مَذْمُومًا
مَّخْذُولًا ﴿٢٢﴾

22. เจ้าอย่าตั้งพระเจ้าอื่นคู่เคียงกับอัลลอฮฺ มิฉะนั้นเจ้าจะกลายเป็นผู้ถูกเหยียดหยามถูกทอดทิ้ง

۞ وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوٓا۟ إِلَّآ إِيَّاهُ وَبِٱلْوَٰلِدَيْنِ
إِحْسَـٰنًا ۚ إِمَّا يَبْلُغَنَّ عِندَكَ ٱلْكِبَرَ أَحَدُهُمَآ

23. และพระเจ้าของเจ้าบัญชาว่า พวกเจ้าอย่าเคารพภักดีผู้ใดนอกจากพระองค์เท่านั้น และจงทำดีต่อบิดามารดา[4] เมื่อผู้ใดในทั้งสองหรือ

---

[1] ชนเหล่านี้ซึ่งรวมไว้ด้วยคุณลักษณะอันน่าสรรเสริญคือ ความบริสุทธิ์ใจ ประกอบการงานที่ดี และมีศรัทธา แน่นอนการงานของเขาจะถูกตอบรับ ณ ที่อัลลอฮฺอย่างดีที่สุด และได้รับการตอบแทนที่ดีด้วย

[2] คือแต่ละฝ่ายในสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งที่ปรารถนาเรื่องของโลกดุนยา อีกฝ่ายหนึ่งปรารถนาเรื่องของโลกอาคิเราะฮฺ อัลลอฮฺ ตะอาลา จะทรงประทานให้ทั้งสองฝ่ายอย่างกว้างขวาง เป็นความโปรดปรานและความดีงามจากพระองค์ พระองค์ทรงประทานริซกีให้แก่มุอฺมิน กาฟิร ผู้จงรักภักดีต่อพระองค์และผู้ที่ปฏิเสธดื้อดึง

[3] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงให้มีความแตกต่างกันระหว่างมนุษย์ ในด้านริซกีและมารยาท ในการดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้ มีคนรวย คนจน คนมีเกียรติ และคนต่ำต้อย

[4] นักตัฟซีรกล่าวว่า การที่พระองค์ทรงกล่าวให้ทำความดีต่อบิดามารดา หลังจากใช้ให้เคารพภักดีต่อพระองค์เท่านั้น เป็นการแสดงให้เห็นถึงหน้าที่อันยิ่งใหญ่ของบิดามารดาที่มีต่อบุตร เพราะทั้งสองเป็นต้นเหตุแห่งการเกิดและการมีชีวิตของเขา

أَوْ كِلَاهُمَا فَلَا تَقُل لَّهُمَآ أُفٍّ وَلَا تَنْهَرْهُمَا
وَقُل لَّهُمَا قَوْلًا كَرِيمًا ﴿٢٣﴾

ทั้งสองบรรลุสู่วัยชราอยู่กับเจ้า ดังนั้นอย่ากล่าวแก่ทั้งสองว่า อุฟ[1] และอย่าขู่เข็ญท่านทั้งสอง และจงพูดแก่ท่านทั้งสองด้วยถ้อยคำที่อ่อนโยน

وَٱخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ ٱلذُّلِّ مِنَ ٱلرَّحْمَةِ
وَقُل رَّبِّ ٱرْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِى صَغِيرًا ﴿٢٤﴾

24. และจงนอบน้อมแก่ท่านทั้งสอง ซึ่งการถ่อมตนเนื่องจากความเมตตา และจงกล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของฉัน ทรงโปรดเมตตาแก่ท่านทั้งสองเช่นที่ทั้งสองได้เลี้ยงดูฉันเมื่อเยาว์วัย[2]

رَّبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا فِى نُفُوسِكُمْ ۚ إِن تَكُونُوا۟ صَٰلِحِينَ
فَإِنَّهُۥ كَانَ لِلْأَوَّٰبِينَ غَفُورًا ﴿٢٥﴾

25. พระเจ้าของพวกเจ้าทรงรู้ดียิ่งถึงสิ่งที่อยู่ในจิตใจของพวกเจ้า หากพวกเจ้าเป็นคนดี ดังนั้นพระองค์เป็นผู้ทรงอภัยแก่บรรดาผู้กลับเนื้อกลับตัวอย่างแน่นอน

وَءَاتِ ذَا ٱلْقُرْبَىٰ حَقَّهُۥ وَٱلْمِسْكِينَ وَٱبْنَ ٱلسَّبِيلِ
وَلَا تُبَذِّرْ تَبْذِيرًا ﴿٢٦﴾

26. และจงให้สิทธิแก่ญาติที่ใกล้ชิด และผู้ขัดสน และผู้เดินทาง และอย่าสุรุ่ยสุร่ายนัก[3]

إِنَّ ٱلْمُبَذِّرِينَ كَانُوٓا۟ إِخْوَٰنَ ٱلشَّيَٰطِينِ ۖ
وَكَانَ ٱلشَّيْطَٰنُ لِرَبِّهِۦ كَفُورًا ﴿٢٧﴾

27. แท้จริง บรรดาผู้สุรุ่ยสุร่ายนั้นเป็นพวกพ้องของเหล่าชัยฏอน และชัยฏอนนั้นเนรคุณต่อพระเจ้าของมัน[4]

---

[1] คำว่า อุฟ เป็นการแสดงออกถึงความไม่พอใจ

[2] จงกระทำทุกอย่างเป็นการแสดงถึงความรักต่อท่านทั้งสอง เป็นต้นว่า การเอาอกเอาใจ การให้เกียรติและยกย่องท่านทั้งสองต่อหน้าคนอื่น และจงขอพรดุอาอฺให้แก่ท่านทั้งสองอยู่เสมอ โดยขอให้อัลลอฮฺตะอาลา ทรงอภัยโทษและโปรดปรานและเมตตาแก่ท่านทั้งสอง เสมือนกับที่ท่านทั้งสองได้เลี้ยงดูทะนุถนอมเรามาเมื่อเรายังเป็นเด็ก ๆ

[3] คืออย่าใช้จ่ายทรัพย์สินนอกหนทางของอัลลอฮฺและร่อซูล

[4] การใช้จ่ายอย่างสุรุ่ยสุร่ายฟุ่มเฟือยนั้น คือการใช้จ่ายไปในทางที่ไม่จงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ หรือในทางที่เป็นการฝ่าฝืน พระองค์หรือในทางเสียหาย ฉะนั้น ผู้ใดปฏิบัติตนอยู่ในแนวทางนี้ เขาย่อมเป็นพี่น้องหรือพวกพ้องของชัยฏอน เพราะชัยฏอนมันเนรคุณพระเจ้าของมัน ดังนั้นผู้สุรุ่ยสุร่ายจึงอยู่ในสภาพเดียวกันกับชัยฏอน

28. และหากเจ้าผินหลังให้พวกเขา เพื่อแสวงหาความเมตตาจากพระเจ้าของเจ้า โดยหวังมันอยู่ ดังนั้น จงกล่าวแก่พวกเขาด้วยถ้อยคำที่นิ่มนวล[1]

وَإِمَّا تُعْرِضَنَّ عَنْهُمُ ٱبْتِغَآءَ رَحْمَةٍ مِّن رَّبِّكَ تَرْجُوهَا
فَقُل لَّهُمْ قَوْلًا مَّيْسُورًا ﴿٢٨﴾

29. และอย่าให้มือของเจ้าถูกตรึงอยู่ที่คอของเจ้า และอย่าแบมันจนหมดสิ้น มิฉะนั้น เจ้าจะกลายเป็นผู้ถูกประณาม เศร้าโศกเสียใจ[2]

وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا
كُلَّ ٱلْبَسْطِ فَتَقْعُدَ مَلُومًا مَّحْسُورًا ﴿٢٩﴾

30. แท้จริง พระเจ้าของเจ้าทรงเพิ่มพูนปัจจัยยังชีพแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และทรงให้คับแคบ แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงรอบรู้ เป็นผู้ทรงเห็นปวงบ่าวของพระองค์

إِنَّ رَبَّكَ يَبْسُطُ ٱلرِّزْقَ لِمَن يَشَآءُ وَيَقْدِرُ ۚ
إِنَّهُۥ كَانَ بِعِبَادِهِۦ خَبِيرًۢا بَصِيرًا ﴿٣٠﴾

31. และพวกเจ้าอย่าฆ่าลูก ๆ ของพวกเจ้าเพราะกลัวความยากจน เราให้ปัจจัยยังชีพแก่พวกเขาและแก่พวกเจ้าโดยเฉพาะ[3] แท้จริงการฆ่าพวกเขานั้นเป็นความผิดอันใหญ่หลวง

وَلَا تَقْتُلُوٓا۟ أَوْلَٰدَكُمْ خَشْيَةَ إِمْلَٰقٍ ۖ نَّحْنُ نَرْزُقُهُمْ
وَإِيَّاكُمْ ۚ إِنَّ قَتْلَهُمْ كَانَ خِطْـًٔا كَبِيرًا ﴿٣١﴾

32. และพวกเจ้าอย่าเข้าใกล้การผิดประเวณี[4] แท้จริงมันเป็นการลามกและทางอันชั่วช้า[5]

وَلَا تَقْرَبُوا۟ ٱلزِّنَىٰٓ ۖ إِنَّهُۥ كَانَ فَٰحِشَةً وَسَآءَ
سَبِيلًا ﴿٣٢﴾

---

[1] หากเจ้าผินหลังให้แก่ญาติสนิท ผู้ขัดสน และผู้เดินทาง เพราะเจ้าไม่มีสิ่งที่จะให้แก่พวกเขาก็จงพูดกับพวกเขาด้วยคำพูดที่อ่อนโยน และให้ความหวังแก่พวกเขา

[2] คืออย่าเป็นคนตระหนี่และสุรุ่ยสุร่าย แล้วท่านจะเสียใจภายหลัง

[3] คือปัจจัยยังชีพของลูก ๆ และของท่านนั้น เป็นหน้าที่ของอัลลอฮฺ ตะอาลา ท่านอย่ากลัวความยากจนเพราะมีลูกมากเลย เพราะการกระทำเช่นนั้นมีสภาพเช่นเดียวกับพวกญาฮิลียะฮฺ ที่ฝังลูกผู้หญิงเพราะกลัวความยากจนและความอับอาย

[4] อย่าเข้าใกล้การผิดประเวณี สำนวนนี้มีความลึกซึ้งมากกว่า ท่านอย่าผิดประเวณี เพราะสำนวนแรกห้ามถึงการชี้แนะแนวทางที่จะนำไปสู่การผิดประเวณี เช่น การลูบคลำ การจูบ การมองอย่างมีตัณหา หรือการกระทำอื่นๆ ที่จะชักนำไปสู่การผิดประเวณี ดังนั้นการห้ามมิให้เข้าใกล้จึงมีความหมายลึกซึ้งกว่าการห้ามมิให้กระทำ

[5] คือทางไปสู่นรก

وَلَا تَقْتُلُوا۟ ٱلنَّفْسَ ٱلَّتِى حَرَّمَ ٱللَّهُ إِلَّا بِٱلْحَقِّ ۗ وَمَن قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لِوَلِيِّهِۦ سُلْطَٰنًا فَلَا يُسْرِف فِّى ٱلْقَتْلِ ۖ إِنَّهُۥ كَانَ مَنصُورًا ﴿٣٣﴾

33. และพวกเจ้าอย่าฆ่าชีวิตที่อัลลอฮฺทรงห้ามไว้ เว้นแต่ด้วยความเที่ยงธรรม[1] และผู้ใดถูกฆ่าอย่างอยุติธรรม ดังนั้น เราได้ให้อำนาจแก่ผู้ปกครองของเขา[2] ฉะนั้น อย่าได้ล่วงเกินขอบเขตในเรื่องการฆ่า[3] แท้จริงเขา (ผู้ถูกอธรรม) จะได้รับความช่วยเหลือ

وَلَا تَقْرَبُوا۟ مَالَ ٱلْيَتِيمِ إِلَّا بِٱلَّتِى هِىَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُۥ ۚ وَأَوْفُوا۟ بِٱلْعَهْدِ ۖ إِنَّ ٱلْعَهْدَ كَانَ مَسْـُٔولًا ﴿٣٤﴾

34. และพวกเจ้าอย่าเข้าใกล้ทรัพย์สินของเด็กกำพร้า เว้นแต่โดยวิธีที่ดียิ่ง[4] จนกว่าเขาจะบรรลุนิติภาวะ และจงให้ครบตามสัญญา (เพราะ) แท้จริงสัญญานั้นจะถูกสอบสวน[5]

وَأَوْفُوا۟ ٱلْكَيْلَ إِذَا كِلْتُمْ وَزِنُوا۟ بِٱلْقِسْطَاسِ ٱلْمُسْتَقِيمِ ۚ ذَٰلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴿٣٥﴾

35. และจงตวงให้เต็ม เมื่อพวกเจ้าตวงและจงชั่งด้วยตาชั่งที่เที่ยงตรง[6] นั่นเป็นการดียิ่งและเป็นการตัดสินใจที่ดีกว่า

وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِۦ عِلْمٌ ۚ إِنَّ ٱلسَّمْعَ وَٱلْبَصَرَ وَٱلْفُؤَادَ كُلُّ أُو۟لَٰٓئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْـُٔولًا ﴿٣٦﴾

36. และอย่าติดตามสิ่งที่เจ้าไม่มีความรู้ในเรื่องนั้น แท้จริงหู และตา และหัวใจ ทุกสิ่งเหล่านั้นจะถูกสอบสวน[7]

---

[1] คือที่บัญญัติอนุญาตให้ฆ่าได้ เช่น คนกลับศาสนา ผู้ฆ่าโดยเจตนา ผู้ผิดประเวณีที่แต่งงานแล้ว

[2] คือทายาทของเขามีหน้าที่ฆ่าเป็นการตอบแทน หรือรับค่าทำขวัญ หรือให้อภัย

[3] คือฆ่าคนที่มิใช่เป็นคนฆ่าหรือฆ่าผู้ที่ถูกตั้งเป็นตัวแทน หรือฆ่าสองคนต่อหนึ่งคน คือให้รักษาความยุติธรรมในการฆ่า

[4] คือรักษาทรัพย์ของเขาไว้หรือนำไปหาผลกำไรให้เพิ่มพูนยิ่งขึ้น

[5] คือรักษาสัญญาให้ครบถ้วน ถึงแม้ว่าจะเป็นสัญญากับอัลลอฮฺหรือกับมนุษย์ด้วยกันก็ตาม

[6] การรักษาในเรื่องของการชั่ง ตวง วัด ให้ครบถ้วนสมบูรณ์นั้น เป็นการรักษาไว้ซึ่งอะมานะฮฺ ในการปฏิบัติซึ่งกันและกัน และเป็นการแสดงถึงการมีจิตใจที่สะอาดบริสุทธิ์ นอกจากนั้นยังทำให้มีความเชื่อมั่นในจิตใจ และมีความสิริมงคลในการดำเนินชีวิตอีกด้วย

[7] ก้อตาดะฮฺกล่าวไว้ว่า อย่าพูดว่าฉันเห็นเมื่อท่านไม่เห็นกับตาเอง อย่าพูดว่าฉันได้ยินเมื่อท่านไม่ได้ยินกับหูเอง และอย่าพูดว่าฉันรู้ในเมื่อท่านไม่รู้ เพราะอัลลอฮฺ ตะอาลา จะทรงถามท่านในเรื่องนั้นทั้งหมด

37. และอย่าเดินบนแผ่นดินอย่างเย่อหยิ่ง แท้จริงเจ้าจะแยกแผ่นดินไม่ได้เลย และจะไม่บรรลุความสูงของภูเขา[1]

وَلَا تَمْشِ فِي ٱلْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّكَ لَن تَخْرِقَ ٱلْأَرْضَ وَلَن تَبْلُغَ ٱلْجِبَالَ طُولًا ﴿٣٧﴾

38. ทั้งหมดนั้น ความเลวของมันเป็นที่รังเกียจยิ่ง ณ พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า[2]

كُلُّ ذَٰلِكَ كَانَ سَيِّئُهُۥ عِندَ رَبِّكَ مَكْرُوهًا ﴿٣٨﴾

39. นั่นคือส่วนหนึ่งจากที่พระเจ้าของเจ้าทรงประทานฮิกมะฮฺแก่เจ้า[3] และเจ้าอย่าตั้งพระเจ้าอื่นใดเคียงคู่กับอัลลอฮฺ[4] มิฉะนั้นเจ้าจะถูกโยนลงในนรกญะฮันนัม เป็นผู้ถูกครหา ถูกขับไล่

ذَٰلِكَ مِمَّآ أَوْحَىٰٓ إِلَيْكَ رَبُّكَ مِنَ ٱلْحِكْمَةِ ۗ وَلَا تَجْعَلْ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ فَتُلْقَىٰ فِي جَهَنَّمَ مَلُومًا مَّدْحُورًا ﴿٣٩﴾

40. พระเจ้าของพวกเจ้าทรงเลือกลูกผู้ชายให้แก่พวกเจ้า และพระองค์ทรงเลือกเอามะลาอิกะฮฺเป็นลูกผู้หญิงกระนั้นหรือ แท้จริงพวกเจ้านั้นกำลังกล่าวคำพูดที่ร้ายกาจอย่างแน่นอน

أَفَأَصْفَىٰكُمْ رَبُّكُم بِٱلْبَنِينَ وَٱتَّخَذَ مِنَ ٱلْمَلَٰٓئِكَةِ إِنَٰثًا ۚ إِنَّكُمْ لَتَقُولُونَ قَوْلًا عَظِيمًا ﴿٤٠﴾

41. และโดยแน่นอน เราได้ชี้แจงในอัลกุรอานนี้[5] เพื่อพวกเขาจะได้รำลึก แต่มันมิได้เพิ่มสิ่งใดแก่พวกเขา นอกจากการเตลิดหนี[6]

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَٰذَا ٱلْقُرْءَانِ لِيَذَّكَّرُوا۟ وَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا نُفُورًا ﴿٤١﴾

---

[1] ความหมายคือ โอ้มนุษย์เอ๋ย เจ้านั้นอ่อนแอน่าสงสาร ไม่สมควรที่เจ้าจะแสดงความเย่อหยิ่งยโส เพราะเจ้านั้นต่ำต้อยและอ่อนแอยิ่งกว่าแผ่นดินและภูเขาเสียอีก

[2] ที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดนั้น อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงห้ามไว้

[3] สิ่งที่พระองค์ทรงประทานให้เช่น เรื่องเกี่ยวกับจริยธรรม เรื่องราวต่าง ๆ ในอดีต และบัญญัติต่าง ๆ เกี่ยวกับข้อใช้ข้อห้าม ทั้งนี้เพื่อเป็นการตักเตือนและยึดถือเป็นแบบอย่าง

[4] จบอายะฮฺด้วยการให้ความเป็นเอกภาพแด่อัลลอฮฺ เช่นเดียวกับที่ได้เริ่มด้วยเช่นกัน ทั้งนี้เป็นการชี้ให้ทราบว่า เรื่องของการเตาฮีดนั้นมีความสำคัญเป็นอันดับแรกและอันดับสุดท้าย การงานทุกอย่างที่ไม่มีหลักการเตาฮีดก็จะไร้ผล และไม่บังเกิดประโยชน์อันใด

[5] โดยมีตัวอย่าง คำแนะนำสั่งสอน สัญญาต่าง ๆ และข้อตักเตือน เพื่อที่จะได้รำลึก เพราะในนั้นมีหลักฐานอันชัดแจ้ง

[6] ถึงจะมีการชี้แจงถึงความสำคัญที่มีอยู่ในอัลกุรอาน ก็มิได้ทำให้พวกเขาเพิ่มการศรัทธาแต่ประการใด แต่กลับทำให้พวกเขาทำตัวห่างไกลจากความจริงมากยิ่งขึ้น

42. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) หากมีพระเจ้ามากหลายคู่เคียงกับพระองค์เช่นที่พวกเขากล่าว เมื่อนั้นแน่นอนพวกมันจะแสวงหาทางไปสู่พระผู้ทรงครองบัลลังก์[1]

قُل لَّوْ كَانَ مَعَهُۥٓ ءَالِهَةٌ كَمَا يَقُولُونَ إِذًا لَّٱبْتَغَوْا۟ إِلَىٰ ذِى ٱلْعَرْشِ سَبِيلًا ﴿٤٢﴾

43. มหาบริสุทธิ์แห่งพระองค์ และพระองค์ทรงสูงส่งเหนือจากที่พวกเขากล่าว ทรงสูงส่งอย่างใหญ่หลวง

سُبْحَٰنَهُۥ وَتَعَٰلَىٰ عَمَّا يَقُولُونَ عُلُوًّا كَبِيرًا ﴿٤٣﴾

44. ชั้นฟ้าทั้งเจ็ดและแผ่นดินและที่อยู่ในนั้นสดุดีสรรเสริฐแด่พระองค์ และไม่มีสิ่งใดเว้นแต่จะสดุดีด้วยการเสรรเสริญพระองค์ แต่ว่าพวกเจ้าไม่เข้าใจคำสดุดีของพวกเขา[2] แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงหนักแน่น ผู้ทรงอภัยเสมอ

تُسَبِّحُ لَهُ ٱلسَّمَٰوَٰتُ ٱلسَّبْعُ وَٱلْأَرْضُ وَمَن فِيهِنَّ ۚ وَإِن مِّن شَىْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِۦ وَلَٰكِن لَّا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ ۗ إِنَّهُۥ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ﴿٤٤﴾

45. และเมื่อเจ้าอ่านอัลกุรอาน เราได้กางม่านที่ถูกซ่อนไว้ กั้นระหว่างเจ้าและบรรดาผู้ไม่ศรัทธาต่อวันปรโลก[3]

وَإِذَا قَرَأْتَ ٱلْقُرْءَانَ جَعَلْنَا بَيْنَكَ وَبَيْنَ ٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِٱلْءَاخِرَةِ حِجَابًا مَّسْتُورًا ﴿٤٥﴾

46. และเราได้ทำฝาปิดบนหัวใจของพวกเขาเพื่อมิให้พวกเขาเข้าใจมัน (อัลกุรอาน) และในหูของพวกเขานั้นหนวก[4] และเมื่อเจ้ากล่าวถึงพระเจ้าของเจ้าในอัลกุรอานเพียงองค์เดียว พวกเขาก็ผินหลังของพวกเขาเตลิดหนี

وَجَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَن يَفْقَهُوهُ وَفِىٓ ءَاذَانِهِمْ وَقْرًا ۚ وَإِذَا ذَكَرْتَ رَبَّكَ فِى ٱلْقُرْءَانِ وَحْدَهُۥ وَلَّوْا۟ عَلَىٰٓ أَدْبَٰرِهِمْ نُفُورًا ﴿٤٦﴾

---

[1] เช่นเดียวกับบรรดากษัตริย์ที่มีอยู่ในโลกนี้

[2] คือพวกเจ้าไม่เข้าใจภาษาการสดุดีของสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น

[3] เพื่อมิให้เข้าใจอัลกุรอาน และจะไม่ตระหนักถึงเคล็ดลับและฮิกมะฮฺของมัน

[4] เพื่อมิให้พวกเขาได้ยินอัลกุรอาน

47. เรารู้ดียิ่งถึงสิ่งที่พวกเขาฟังมัน ขณะที่พวกเขาเงี่ยหูฟังเจ้า และขณะที่พวกเขาปรึกษากันลับ ๆ[1] โดยพวกอธรรมกล่าวว่า พวกท่านมิได้ตามผู้ใด นอกจากผู้ถูกเวทมนตร์เท่านั้น

نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَسْتَمِعُونَ بِهِۦٓ إِذْ يَسْتَمِعُونَ إِلَيْكَ
وَإِذْ هُمْ نَجْوَىٰٓ إِذْ يَقُولُ ٱلظَّٰلِمُونَ إِن تَتَّبِعُونَ
إِلَّا رَجُلًا مَّسْحُورًا ﴿٤٧﴾

48. จงดูเถิด พวกเขายกอุทาหรณ์แก่เจ้าอย่างไร[2] ดังนั้นพวกเขาได้หลงแล้ว พวกเขาไม่สามารถหาทางใด ๆ ได้

ٱنظُرْ كَيْفَ ضَرَبُوا۟ لَكَ ٱلْأَمْثَالَ فَضَلُّوا۟
فَلَا يَسْتَطِيعُونَ سَبِيلًا ﴿٤٨﴾

49. และพวกเขากล่าวว่า เมื่อเราเป็นกระดูกและร่วนยุ่ยแล้ว แท้จริงเราจะถูกให้ฟื้นขึ้นเพื่อกำเนิดใหม่แน่หรือ

وَقَالُوٓا۟ أَءِذَا كُنَّا عِظَٰمًا وَرُفَٰتًا أَءِنَّا لَمَبْعُوثُونَ خَلْقًا
جَدِيدًا ﴿٤٩﴾

50. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) หากพวกท่านเป็นหินหรือเหล็ก

۞ قُلْ كُونُوا۟ حِجَارَةً أَوْ حَدِيدًا ﴿٥٠﴾

51. หรือกำเนิดใดจากที่แข็งยิ่งในหัวอกของพวกท่านก็ตาม[3] ดังนั้นพวกเขาจะกล่าวว่า ผู้ใดเล่าจะให้เรากลับขึ้นมาอีก จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พระองค์ผู้ทรงบังเกิดพวกท่านแต่ครั้งแรก แล้วพวกเขาก็สั่นศีรษะของพวกเขาแก่เจ้าพลางกล่าวว่า เมื่อใดเล่า จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) หวังว่ามันใกล้เข้ามาแล้ว

أَوْ خَلْقًا مِّمَّا يَكْبُرُ فِى صُدُورِكُمْ ۚ فَسَيَقُولُونَ
مَن يُعِيدُنَا ۖ قُلِ ٱلَّذِى فَطَرَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ ۚ
فَسَيُنْغِضُونَ إِلَيْكَ رُءُوسَهُمْ وَيَقُولُونَ
مَتَىٰ هُوَ ۖ قُلْ عَسَىٰٓ أَن يَكُونَ قَرِيبًا ﴿٥١﴾

---

[1] พวกเขาฟังการอ่านอัลกุรอานก็เพื่อเป็นการเยาะเย้ยและเหยียดหยาม

[2] บางครั้งพวกเขาพูดว่า ท่านเป็นมายากล บางครั้งเขาว่าท่านเป็นกวี บางครั้งก็ว่าเป็นคนบ้า

[3] คือพวกเจ้าจะเป็นกำเนิดอื่นใดก็ตาม ที่ไกลที่สุดจากการมีชีวิตยิ่งกว่าหินหรือเหล็ก ซึ่งเป็นการยากลำบากที่พวกเจ้าจะวาดภาพให้มันเป็น ในสภาพเช่นนั้นอัลลอฮฺ ก็จะทรงให้พวกเจ้ากลับฟื้นขึ้นมาอีกอย่างแน่นอน

يَوْمَ يَدْعُوكُمْ فَتَسْتَجِيبُونَ بِحَمْدِهِۦ
وَتَظُنُّونَ إِن لَّبِثْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا ٥٢

52. วันที่พระองค์จะทรงเรียกร้องพวกเจ้า แล้วพวกเจ้าจะตอบสนองด้วยการสรรเสริญพระองค์และพวกเจ้าจะนึกว่ามิได้อยู่ (ในโลกนี้) เว้นแต่เพียงชั่วครู่เท่านั้น

وَقُل لِّعِبَادِى يَقُولُوا۟ ٱلَّتِى هِىَ أَحْسَنُ ۚ إِنَّ ٱلشَّيْطَـٰنَ
يَنزَغُ بَيْنَهُمْ ۚ إِنَّ ٱلشَّيْطَـٰنَ كَانَ لِلْإِنسَـٰنِ
عَدُوًّا مُّبِينًا ٥٣

53. และจงกล่าวแก่ปวงบ่าวของข้าที่พวกเขากล่าวแต่คำพูดที่ดียิ่งว่า แท้จริงชัยฏอนนั้นมันยุแหย่ระหว่างพวกเขา แท้จริงชัยฏอนนั้นเป็นศัตรูที่เปิดเผยของมนุษย์

رَّبُّكُمْ أَعْلَمُ بِكُمْ ۖ إِن يَشَأْ يَرْحَمْكُمْ أَوْ إِن يَشَأْ
يُعَذِّبْكُمْ ۚ وَمَآ أَرْسَلْنَـٰكَ عَلَيْهِمْ وَكِيلًا ٥٤

54. พระเจ้าของพวกเจ้าทรงรู้จักพวกเจ้าดียิ่ง หากพระองค์ทรงประสงค์พระองค์ก็จะทรงเมตตาพวกเจ้า[1] หรือหากพระองค์ทรงประสงค์พระองค์ก็จะทรงลงโทษพวกเจ้า[2] และเรามิได้ส่งเจ้ามาเป็นผู้คุ้มครองพวกเขาแต่ประการใด

وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِمَن فِى ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۗ وَلَقَدْ فَضَّلْنَا
بَعْضَ ٱلنَّبِيِّـۧنَ عَلَىٰ بَعْضٍ ۖ وَءَاتَيْنَا دَاوُۥدَ زَبُورًا ٥٥

55. และพระเจ้าของเจ้าทรงรู้ดียิ่งถึงสิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และโดยแน่นอนเราได้เลือกนะบีบางคนให้ดีเด่นกว่าอีกบางคน[3] และเราได้ให้ซะบูรแก่ดาวูด

قُلِ ٱدْعُوا۟ ٱلَّذِينَ زَعَمْتُم مِّن دُونِهِۦ فَلَا يَمْلِكُونَ
كَشْفَ ٱلضُّرِّ عَنكُمْ وَلَا تَحْوِيلًا ٥٦

56. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านจงเรียกร้องบรรดาสิ่งที่พวกท่านกล่าวอ้างอื่นจากพระองค์[4] พวกมันไม่มีอำนาจที่จะปลดเปลื้องความทุกข์ยากและเปลี่ยนแปลงมันจากพวกท่านได้

---

[1] ด้วยการเตาฟีกไปสู่การศรัทธา

[2] ด้วยการให้ตายในสภาพของการปฏิเสธศรัทธาและการฝ่าฝืน

[3] โดยฮิกมะฮฺของเราและเราคัดเลือกพวกเขาด้วยผลประโยชน์โดยเฉพาะเราได้เลือกอิบรอฮีมเป็นมิตรของเรา มูซาผู้พูดกับเราสุลัยมานผู้มีอำนาจมากมาย และมุฮัมมัดด้วยการอิสรออฺและเมียะรอจญ์ และเป็นผู้นำของประชาชาติทั้งในอดีตและปัจจุบัน

[4] คือพระเจ้าหลายองค์หรือเจว็ด อัลหะซันกล่าวว่า หมายถึงมะลาอิกะฮฺ อีซาและอุไซรฺ เพราะพวกเขากล่าวว่า เหล่านั้นสามารถช่วยเหลือพวกเขาได้ ณ ที่อัลลอฮฺ

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَىٰ رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ ۚ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُورًا ﴿٥٧﴾

57. เหล่านั้นที่พวกเขาวิงวอนนั้น พวกมันก็ยังหวังที่จะหาทางเข้าสู่พระเจ้าของพวกมันว่าผู้ใดในหมู่พวกมันจะเข้าใกล้ที่สุด และพวกมันยังหวังในความเมตตาของพระองค์ และกลัวการลงโทษของพระองค์ แท้จริงการลงโทษของพระเจ้าของเจ้านั้นควรน่าระวัง[1]

وَإِن مِّن قَرْيَةٍ إِلَّا نَحْنُ مُهْلِكُوهَا قَبْلَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ أَوْ مُعَذِّبُوهَا عَذَابًا شَدِيدًا ۚ كَانَ ذَٰلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا ﴿٥٨﴾

58. และไม่มีอยู่บ้านใดเว้นแต่เราเป็นผู้ทำลายมันก่อนถึงวันกิยามะฮฺ หรือเป็นผู้ลงโทษมันด้วยการลงโทษอย่างสาหัส[2] นั่นมันได้ถูกบันทึกไว้แล้วในบันทึก

وَمَا مَنَعَنَا أَن نُّرْسِلَ بِالْآيَاتِ إِلَّا أَن كَذَّبَ بِهَا الْأَوَّلُونَ ۚ وَآتَيْنَا ثَمُودَ النَّاقَةَ مُبْصِرَةً فَظَلَمُوا بِهَا ۚ وَمَا نُرْسِلُ بِالْآيَاتِ إِلَّا تَخْوِيفًا ﴿٥٩﴾

59. ไม่มีสิ่งใดยับยั้งเราโดยที่เราจะส่งสัญญาณต่าง ๆ เว้นแต่ว่าพวกสมัยก่อน ๆ ได้ปฏิเสธมัน[3] และเราได้ให้อูฐตัวเมียเป็นที่ประจักษ์แจ้งแก่พวกษะมูด[4] แต่พวกเขาได้ทารุณมัน และเรามิได้ส่งสัญญาณต่าง ๆ เพื่ออื่นใด เว้นแต่เพื่อเป็นการเตือนสำทับเท่านั้น

---

[1] บรรดาพระเจ้าหรือเจว็ดเหล่านั้น พวกมันเองก็ยังวิ่งเข้าหาพระเจ้าของมัน เพื่อหวังในความโปรดปรานของพระองค์ เพราะพวกมันกลัวการลงโทษของพระองค์ แต่ทำไมเล่าพวกเขาจึงเคารพภักดี และวิงวอนขอความช่วยเหลือจากมัน

[2] คือจะถูกทำลายอย่างถอนรากถอนโคน หรือชาวเมืองผู้ดื้อดึงฝ่าฝืนจะถูกลงโทษเป็นราย ๆ ไป

[3] บรรดานักตัฟซีรกล่าวว่า พวกมุชริกีนได้ขอร้องให้ท่านร่อซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม นำปาฏิหาริย์ต่าง ๆ มา เช่น ขอให้ภูเขาศ่อฟาเป็นทอง และขอให้ภูเขามากหลายนั้นกลายเป็นที่ราบเรียบ อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงบอกพวกเขาว่า หากพระองค์ทรงตอบรับสิ่งที่พวกเขาขอร้องนั้น แล้วพวกเขาไม่ยอมศรัทธา ก็เป็นการสมควรที่จะถูกลงโทษอย่างถอนรากถอนโคน แต่ด้วยฮิกมะฮฺของพระองค์ พระองค์จึงผ่อนผัน ประวิงเวลาให้พวกเขา เพราะพระองค์ทรงรู้ดีว่าแน่นอนจะมีบางคนในหมู่พวกเขาและลูกหลานของพวกเขาศรัทธาต่อพระองค์ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงไม่ตอบรับข้อเรียกร้องของพวกเขา

[4] คือพระองค์ได้ส่งอูฐตัวเมียมาให้ชนชาติของนะบีศอและฮฺ เป็นการแสดงถึงสัญญาณอันแจ้งชัดหรือปาฏิหาริย์อันเด่นชัดแต่พวกเขาได้ทำทารุณมัน

وَإِذْ قُلْنَا لَكَ إِنَّ رَبَّكَ أَحَاطَ بِالنَّاسِ ۚ وَمَا جَعَلْنَا
الرُّؤْيَا الَّتِي أَرَيْنَاكَ إِلَّا فِتْنَةً لِلنَّاسِ وَالشَّجَرَةَ
الْمَلْعُونَةَ فِي الْقُرْآنِ ۚ وَنُخَوِّفُهُمْ فَمَا يَزِيدُهُمْ
إِلَّا طُغْيَانًا كَبِيرًا ﴿٦٠﴾

60. และจงรำลึกเมื่อเรากล่าวแก่เจ้าว่า แท้จริงพระเจ้าของเจ้าทรงรอบรู้ในเรื่องของมนุษย์ และเรามิได้ทำให้การฝันซึ่งเราได้ให้เจ้าเห็นเพื่ออื่นใด เว้นแต่เพื่อเป็นการทดสอบแก่มนุษย์[1] และต้นไม้ (ซักกูม) ที่ถูกสาปในอัลกุรอาน และเราได้ทำให้พวกเขาหวาดกลัว ดังนั้น มันมิได้เพิ่มสิ่งใดแก่พวกเขา นอกจากการดื้อรั้นมาก[2]

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا
إِلَّا إِبْلِيسَ قَالَ أَأَسْجُدُ لِمَنْ خَلَقْتَ طِينًا ﴿٦١﴾

61. และจงรำลึกเมื่อเรากล่าวแก่มะลาอิกะฮฺว่า จงสุญูดต่ออาดัม[3] ดังนั้นพวกเขาได้สุญูด เว้นแต่อิบลีส มันกล่าวว่า ฉันจะสุญูดต่อผู้ที่พระองค์ทรงสร้างจากดินกระนั้นหรือ

قَالَ أَرَأَيْتَكَ هَٰذَا الَّذِي كَرَّمْتَ عَلَيَّ لَئِنْ
أَخَّرْتَنِ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَأَحْتَنِكَنَّ
ذُرِّيَّتَهُ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٦٢﴾

62. มันกล่าวว่า พระองค์ทรงเห็นแล้วมิใช่หรือ เขาผู้นี้ที่พระองค์ทรงให้เกียรติมากกว่าฉันหาก พระองค์ทรงโปรดประวิงเวลาแก่ฉันจนถึงวันกิยามะฮฺ แน่นอนฉันจะทำลายล้างลูกหลานของเขาให้หมดสิ้น เว้นแต่เพียงเล็กน้อย

قَالَ اذْهَبْ فَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ فَإِنَّ جَهَنَّمَ
جَزَاؤُكُمْ جَزَاءً مَوْفُورًا ﴿٦٣﴾

63. พระองค์ตรัสว่า เจ้าจงไปให้พ้น[4] ดังนั้นผู้ใดในหมู่พวกเขาปฏิบัติตามเจ้า แท้จริงนรกคือการตอบแทนของพวกเจ้า เป็นการตอบแทนที่สมบูรณ์

---

[1] คือการที่พระองค์ทรงให้ท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้เห็นด้วยตาของท่านเองในคืนอัลเมียะร็อจญ์ซึ่งสิ่งประหลาดมากหลายบนแผ่นดินและชั้นฟ้า ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นการทดสอบการอีมานของชาวมักกะฮฺนั่นเอง

[2] พระองค์ทรงเตือน พวกมุชริกีนด้วยการลงโทษนานาชนิด แต่พวกเขาก็หาได้เข็ดหลาบหรือสำนึกตัวไม่ หากแต่พวกเขากลับทวีความดื้อรั้นและความยะโสมากยิ่งขึ้น

[3] เป็นการสุญูดเพื่อให้เกียรติ มิใช่สุญูดอิบาดะฮฺ

[4] เป็นสำนวนขับไล่ที่จะลดเกียรติของผู้ถูกขับไล่

64. และเจ้าจงยั่วยวนผู้ที่เจ้าสามารถทำให้เขาหลงในหมู่พวกเขาด้วยเสียงของเจ้า[1] และชักชวนพวกเขาให้เห็นพ้องด้วย ด้วยม้าของเจ้าและด้วยเท้าของเจ้า[2] และจงร่วมกับพวกเขาในทรัพย์สินและลูกหลาน[3] และจงสัญญาพวกเขา และชัยฏอนมิได้ให้สัญญาใด ๆ แก่พวกเขา เว้นแต่เป็นการหลอกลวงเท่านั้น[4]

وَٱسۡتَفۡزِزۡ مَنِ ٱسۡتَطَعۡتَ مِنۡهُم بِصَوۡتِكَ وَأَجۡلِبۡ عَلَيۡهِم بِخَيۡلِكَ وَرَجِلِكَ وَشَارِكۡهُمۡ فِي ٱلۡأَمۡوَٰلِ وَٱلۡأَوۡلَٰدِ وَعِدۡهُمۡۚ وَمَا يَعِدُهُمُ ٱلشَّيۡطَٰنُ إِلَّا غُرُورًا ٦٤

65. แท้จริงปวงบ่าวของข้านั้น เจ้าไม่มีอำนาจใด ๆ เหนือพวกเขา และพอเพียงแล้วที่พระเจ้าของเจ้าเป็นผู้คุ้มครอง[5]

إِنَّ عِبَادِي لَيۡسَ لَكَ عَلَيۡهِمۡ سُلۡطَٰنٞۚ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ وَكِيلٗا ٦٥

66. พระเจ้าของพวกเจ้าคือผู้ทรงให้เรือแล่นตามท้องทะเล เพื่อพวกเจ้าจะได้แสวงหาความโปรดปรานของพระองค์[6] แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงเมตตาแก่พวกเจ้าเสมอ

رَّبُّكُمُ ٱلَّذِي يُزۡجِي لَكُمُ ٱلۡفُلۡكَ فِي ٱلۡبَحۡرِ لِتَبۡتَغُواْ مِن فَضۡلِهِۦٓۚ إِنَّهُۥ كَانَ بِكُمۡ رَحِيمٗا ٦٦

---

[1] คือล่อลวงให้เขาหลง อิบนุอับบาสกล่าวว่า ด้วยเสียงของมันคือการเรียกร้องเชิญชวนของมันทุกอย่างที่จะนำไปสู่การฝ่าฝืนอัลลอฮฺ ตะอาลา มุญาฮิดกล่าวว่า เสียงของมันคือเสียงเพลง เสียงดนตรี และการละเล่นต่าง ๆ

[2] การชักชวนของมันพร้อมด้วยลูกน้องและสมัครพรรคพวกของมัน จะโดยทางยานพาหนะหรือการเดินด้วยเท้าก็ตาม

[3] จงร่วมกับพวกเขา (หมายถึงมนุษย์) คือเป็นหุ้นส่วนกับพวกเขาในทรัพย์สิน สนับสนุนให้เขาแสวงหาอาชีพในทางทุจริตในทางหะรอม และใช้จ่ายไปในทางที่เป็นมะอฺศิยัต ส่วนการเป็นหุ้นส่วนในลูกหลานก็คือ สนับสนุนให้มีการสังคมที่ปะปนกันระหว่างชายกับหญิง จนกระทั่งนำไปสู่การกระทำที่ไม่ถูกต้องตามบัญญัติศาสนา และเกิดลูกหลานจากการทำซินามากขึ้น

[4] คือสัญญาที่ยั่วยวนและให้ความหวังที่เลื่อนลอย เช่น สัญญาว่าพวกเจว็ดจะให้ความช่วยเหลือได้ สัญญาว่าจะร่ำรวยจากทรัพย์สินที่หะรอม ฯลฯ

[5] คือบ่าวของพระองค์ที่จงรักภักดีและมีความบริสุทธิ์ใจต่อพระองค์ เขาเหล่านั้นพวกชัยฏอนไม่มีอำนาจที่จะไปเกลี้ยกล่อมให้เป็นพวกของมันได้ เพราะพระองค์ทรงคุ้มครองรักษาพวกเขาอยู่

[6] คือแสวงหาริซกีของเขาในการเดินทาง และการทำมาค้าขาย

وَإِذَا مَسَّكُمُ ٱلضُّرُّ فِي ٱلْبَحْرِ ضَلَّ مَن تَدْعُونَ إِلَّآ إِيَّاهُ فَلَمَّا نَجَّىٰكُمْ إِلَى ٱلْبَرِّ أَعْرَضْتُمْ وَكَانَ ٱلْإِنسَٰنُ كَفُورًا ﴿٦٧﴾

67. และเมื่อทุกขภัยประสบแก่พวกเจ้าในท้องทะเล ผู้ที่พวกเจ้าวิงวอนขอก็จะสูญหายไปเว้นแต่พระองค์เท่านั้น[1] ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงช่วยให้พวกเจ้ารอดพ้นขึ้นบก พวกเจ้าก็หันหลังออกไป และมนุษย์นั้นเป็นผู้เนรคุณเสมอ[2]

أَفَأَمِنتُمْ أَن يَخْسِفَ بِكُمْ جَانِبَ ٱلْبَرِّ أَوْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ثُمَّ لَا تَجِدُوا۟ لَكُمْ وَكِيلًا ﴿٦٨﴾

68. พวกเจ้าจะปลอดภัยละหรือ หากพระองค์จะทรงให้ริมฝั่งนั้นถล่มลงไปกับพวกเจ้า[3] หรือจะทรงส่งลมหอบกรวดกระหน่ำลงมาใส่พวกเจ้า แล้วพวกเจ้าจะไม่พบผู้ใดเป็นผู้คุ้มครองพวกเจ้าเลย

أَمْ أَمِنتُمْ أَن يُعِيدَكُمْ فِيهِ تَارَةً أُخْرَىٰ فَيُرْسِلَ عَلَيْكُمْ قَاصِفًا مِّنَ ٱلرِّيحِ فَيُغْرِقَكُم بِمَا كَفَرْتُمْ ثُمَّ لَا تَجِدُوا۟ لَكُمْ عَلَيْنَا بِهِۦ تَبِيعًا ﴿٦٩﴾

69. หรือพวกเจ้าจะปลอดภัยละหรือ หากพระองค์จะทรงนำพวกเจ้ากลับไปในนั้นอีกครั้งหนึ่ง[4] แล้วทรงส่งลมพายุร้ายกระหน่ำพวกเจ้า แล้วให้พวกเจ้าจมน้ำตายเพราะพวกเจ้าเนรคุณ หลังจากนั้นพวกเจ้าก็จะไม่พบผู้ใดแก้แค้นแทนเรา

۞ وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِىٓ ءَادَمَ وَحَمَلْنَٰهُمْ فِى ٱلْبَرِّ وَٱلْبَحْرِ وَرَزَقْنَٰهُم مِّنَ ٱلطَّيِّبَٰتِ وَفَضَّلْنَٰهُمْ عَلَىٰ كَثِيرٍ مِّمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا ﴿٧٠﴾

70. และโดยแน่นอน เราได้ให้เกียรติแก่ลูกหลานของอาดัม[5] และเราได้บรรทุกพวกเขาทั้งทางบกและทางทะเล และได้ให้ปัจจัยยังชีพที่ดี

---

[1] คือพวกเจว็ดที่พวกเขาเคารพบูชาอยู่ก็ได้หายไปจากความนึกคิดของพวกเขา ในสภาพเช่นนี้มนุษย์ไม่มีทางเลือกอื่นใดนอกจากหันหน้าเข้าหาอัลลอฮฺ ตะอาลา องค์เดียวเท่านั้น

[2] มนุษย์นั้นเนรคุณต่อความโปรดปรานแห่งพระผู้ทรงเมตตา

[3] เมื่อพวกท่านรอดพ้นจากการจมน้ำตายในน่านน้ำ แล้วจะมาพบกับแผ่นดินสูบอีก ถ้าหากพระองค์ทรงประสงค์จะกระทำเช่นนั้น พวกท่านจะปลอดภัยละหรือ

[4] คือพระองค์จะทรงนำพวกท่านกลับไปในทะเลอีกครั้งหนึ่ง

[5] คือให้เกียรติเหนือกว่าบรรดามัคลูกทั้งหลาย ด้วยการประทานสติปัญญา วิชาความรู้ การพูด การสนทนา และให้ทุกสิ่งทุกอย่างในจักรวาลเป็นประโยชน์แก่พวกเขา

ทั้งหลายแก่พวกเขา[1] และเราได้ให้พวกเขาดีเด่นอย่างมีเกียรติเหนือกว่าผู้ที่เราได้ให้บังเกิดมาเป็นส่วนใหญ่

71. วันที่เราจะเรียกร้องมหาชนทั้งหลาย[2] พร้อมด้วยบันทึกของพวกเขา ดังนั้นผู้ใดที่บันทึกของเขาถูกยื่นให้ทางขวาของเขา[3] เขาเหล่านั้นก็จะได้อ่านบันทึกของพวกเขา[4] โดยที่พวกเขาจะไม่ถูกอธรรมแม้แต่น้อย[5]

يَوْمَ نَدْعُواْ كُلَّ أُنَاسٍۭ بِإِمَٰمِهِمْ ۖ فَمَنْ أُوتِىَ
كِتَٰبَهُۥ بِيَمِينِهِۦ فَأُوْلَٰٓئِكَ يَقْرَءُونَ
كِتَٰبَهُمْ وَلَا يُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٧١﴾

72. และผู้ใดบอดในโลกนี้[6] ดังนั้นเขาก็จะบอดในปรโลกด้วย และหลงทางอย่างไกลยิ่ง[7]

وَمَن كَانَ فِى هَٰذِهِۦٓ أَعْمَىٰ فَهُوَ فِى ٱلْءَاخِرَةِ أَعْمَىٰ
وَأَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٧٢﴾

73. และหากว่าพวกเขาจะทำให้เจ้าหลงไปจากที่เราได้วะฮียฺแก่เจ้า เพื่อเจ้าจะได้กุสิ่งอื่นขึ้นแก่เรา[8] และเมื่อนั้นแหละพวกเขาก็จะคบเจ้าเป็นเพื่อนสนิท

وَإِن كَادُواْ لَيَفْتِنُونَكَ عَنِ ٱلَّذِىٓ أَوْحَيْنَآ
إِلَيْكَ لِتَفْتَرِىَ عَلَيْنَا غَيْرَهُۥ ۖ
وَإِذًا لَّٱتَّخَذُوكَ خَلِيلًا ﴿٧٣﴾

74. และหากว่าเรามิได้ให้เจ้าตั้งมั่นอยู่บนความจริงแล้ว โดยแน่นอนยิ่ง เจ้าอาจจะโน้มเอียงไปทางพวกเขาบ้างเล็กน้อย

وَلَوْلَآ أَن ثَبَّتْنَٰكَ لَقَدْ كِدتَّ
تَرْكَنُ إِلَيْهِمْ شَيْـًٔا قَلِيلًا ﴿٧٤﴾

---

[1] คืออาหารและเครื่องดื่มที่มีรสชาติดี

[2] คือวันฟื้นคืนชีพที่มนุษย์ทั้งมวลจะไปรวมกันที่ทุ่งมะหฺชัร

[3] คือบรรดาผู้ที่มีความสุข หมายถึงผู้ที่มองเห็นการณ์ไกล ผู้มีสติปัญญา และผู้ยำเกรงอัลลอฮฺ ตะอาลา

[4] อ่านความดีงามของพวกเขาด้วยความดีใจ เพราะพวกเขาได้รับบันทึกของพวกเขาทางเบื้องขวา

[5] ผลตอบแทนแห่งการงานของพวกเขา จะไม่ถูกลดหย่อนหรือบกพร่องแต่ประการใด

[6] คือบอดทางใจ เขาจะไม่พบทางเดินไปสู่สัจธรรมและความดีเลย

[7] ในปรโลกเขาจะบอดและหลงทางที่ไกลยิ่ง จากทางแห่งความสันติสุขและความรอดพ้น

[8] เพื่อให้เจ้านำสิ่งอื่นจากที่อัลลอฮฺทรงวะฮียฺแก่เจ้า และเป็นการผิดจากที่พระองค์ทรงบัญชา

75. ถ้าเช่นนั้น แน่นอนเราก็จะให้เจ้าลิ้มรส (การลงโทษ) สองเท่าในชีวิตนี้ และสองเท่าเมื่อยามตาย[1] แล้วเจ้าจะไม่พบผู้ช่วยเหลือแก่เจ้าให้พ้นจาก (การลงโทษ) เรา

إِذَا لَّأَذَقْنَٰكَ ضِعْفَ ٱلْحَيَوٰةِ وَضِعْفَ ٱلْمَمَاتِ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ عَلَيْنَا نَصِيرًا ﴿٧٥﴾

76. และหากพวกเขายุแหย่ให้เจ้าออกจากแผ่นดิน เพื่อขับไล่เจ้าออกไป และเมื่อนั้นพวกเขาจะไม่พำนักอยู่นานหลังจากเจ้า (ออกไปแล้ว) เว้นแต่ชั่วเวลาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น[2]

وَإِن كَادُوا۟ لَيَسْتَفِزُّونَكَ مِنَ ٱلْأَرْضِ لِيُخْرِجُوكَ مِنْهَا ۖ وَإِذًا لَّا يَلْبَثُونَ خِلَٰفَكَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٧٦﴾

77. นี่คือแนวทางของผู้ที่เราได้ส่งเขามาก่อนเจ้าจากบรรดารอซูลของเรา และเจ้าจะไม่พบการเปลี่ยนแปลงในแนวทางของเราแต่ประการใด[3]

سُنَّةَ مَن قَدْ أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِن رُّسُلِنَا ۖ وَلَا تَجِدُ لِسُنَّتِنَا تَحْوِيلًا ﴿٧٧﴾

78. จงดำรงการละหมาดไว้ตั้งแต่ตะวันคล้อยจนพลบค่ำ และการอ่านยามรุ่งอรุณ[4] แท้จริงการอ่านยามรุ่งอรุณนั้นเป็นพยานยืนยันเสมอ

أَقِمِ ٱلصَّلَوٰةَ لِدُلُوكِ ٱلشَّمْسِ إِلَىٰ غَسَقِ ٱلَّيْلِ وَقُرْءَانَ ٱلْفَجْرِ ۖ إِنَّ قُرْءَانَ ٱلْفَجْرِ كَانَ مَشْهُودًا ﴿٧٨﴾

---

[1] คือจะได้รับโทษสองเท่าทั้งในโลกนี้และปรโลก ความมุ่งหมายของอายะฮฺนี้คือ ชี้แจงถึงความโปรดปรานของอัลลอฮฺที่มีต่อท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ในการให้ตั้งอยู่บนสัจธรรม และคุ้มครองให้พ้นจากการล่อลวงของพวกมุชริกีน

[2] ก้อตาดะฮฺกล่าวว่า ชาวมักกะฮฺตั้งใจที่จะเอาท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ออกจากมักกะฮฺ หากพวกเขาทำเช่นนั้นพวกเขาจะได้รับโทษทันที แต่ทว่าอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงยับยั้งเอาไว้จนกระทั่งพระองค์ทรงบัญชาให้ท่านออกจากนครมักกะฮฺ โดยอพยพไปตั้งภูมิลำเนาใหม่ ณ นครมะดีนะฮฺ

[3] พวกมุชริกีนได้ใช้ความพยายามหลายรูปแบบ เช่น การต่อรองของพวกเขาต่อท่านนะบี โดยพวกเขาจะเคารพอิบาดะฮฺพระเจ้าของเขา (คืออัลลอฮฺ) เป็นการแลกเปลี่ยนกับการขอร้องให้ท่านนะบีละทิ้งการประณามพระเจ้าของพวกเขา และสิ่งที่บรรพบุรุษของพวกเขาเคารพบูชาอยู่ และการต่อรองของบางคนในหมู่พวกเขา ที่จะให้ดินแดนของพวกเขาเป็นดินแตนศักดิ์สิทธิ์ถูกหวงห้าม และการต่อรองโดยขอร้องให้บรรดาผู้นำของพวกเขา มีสถานที่ชุมนุมโดยเฉพาะ อื่นจากที่ชุมนุมของพวกยากจนขัดสนของพวกมุสลิมีน

[4] ที่ใช้สำนวน การอ่านยามรุ่งอรุณ ก็เพราะว่าการละหมาดเวลาฟัจรฺนั้นชอบให้อ่านต้นยาว ๆ ในอายะฮฺนี้เป็นการชี้แนะถึงเวลาละหมาดที่ถูกกำหนดไว้ คือละหมาดตั้งแต่ตะวันคล้อย หมายถึงอัลดุฮรฺ และอัลอัศรฺ พลบค่ำหมายถึงเวลามักริบและอิชาฮฺ ยามรุ่งอรุณหมายถึงละหมาดศุบฮฺ

وَمِنَ ٱلَّيۡلِ فَتَهَجَّدۡ بِهِۦ نَافِلَةٗ لَّكَ عَسَىٰٓ
أَن يَبۡعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامٗا مَّحۡمُودٗا ٧٩

79. และจากบางส่วนของกลางคืนเจ้าจงตื่นขึ้นมาละหมาดในเวลาของมัน เป็นการสมัครใจสำหรับเจ้า หวังว่าพระเจ้าของเจ้าจะทรงให้เจ้าได้รับตำแหน่งที่ถูกสรรเสริญ[1]

وَقُل رَّبِّ أَدۡخِلۡنِي مُدۡخَلَ صِدۡقٖ وَأَخۡرِجۡنِي مُخۡرَجَ
صِدۡقٖ وَٱجۡعَل لِّي مِن لَّدُنكَ سُلۡطَٰنٗا نَّصِيرٗا ٨٠

80. และจงกล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ได้ทรงโปรดนำข้าพระองค์เข้าตามทางเข้าที่ชอบธรรม และได้ทรงโปรดนำข้าพระองค์ออกตามทางออกที่ชอบธรรม[2] และทรงโปรดให้ข้าพระองค์มีอำนาจที่เข้มแข็ง ซึ่งได้รับการช่วยเหลือจากพระองค์[3]

وَقُلۡ جَآءَ ٱلۡحَقُّ وَزَهَقَ ٱلۡبَٰطِلُۚ
إِنَّ ٱلۡبَٰطِلَ كَانَ زَهُوقٗا ٨١

81. และจงกล่าวเถิด เมื่อความจริง[4]ปรากฏขึ้น และความเท็จย่อมมลายไป[5] แท้จริงความเท็จนั้นย่อมมลายไปเสมอ[6]

وَنُنَزِّلُ مِنَ ٱلۡقُرۡءَانِ مَا هُوَ شِفَآءٞ وَرَحۡمَةٞ لِّلۡمُؤۡمِنِينَ
وَلَا يَزِيدُ ٱلظَّٰلِمِينَ إِلَّا خَسَارٗا ٨٢

82. และเราได้ให้ส่วนหนึ่งจากอัลกุรอานลงมา[7] ซึ่งเป็นการบำบัดและความเมตตาแก่บรรดาผู้ศรัทธา[8] และมันมิได้เพิ่มอันใดแก่พวกอธรรม นอกจากการขาดทุนเท่านั้น

---

[1] ในวันกิยามะฮฺ คือตำแหน่งชะฟาอะฮฺอันยิ่งใหญ่

[2] ทางเข้าที่ชอบธรรมและทางออกที่ชอบธรรม หมายถึงการทำกิจกรรมทุกอย่างในการเริ่มและการสิ้นสุดในครั้งแรกและครั้งสุดท้าย

[3] เพื่อต่อต้านศัตรูของพระองค์ และเพื่อทำให้ศาสนาของพระองค์ได้รับเกียรติ

[4] คืออัลอิสลาม

[5] คือการปฏิเสธศรัทธาและการเคารพบูชาเจว็ดและรูปปั้น

[6] มีรายงานว่า เมื่อท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้เข้านครมักกะฮฺ ซึ่งเป็นปีพิชิตมักกะฮฺนั้นปรากฏว่ารอบ ๆ อัลกะอฺบะฮฺมีรูปปั้นอยู่ 360 ชิ้น ท่านได้เอาไม้เท้าที่ถืออยู่จิ้มหน้ารูปปั้นและใช้ให้ทำลายให้หมดสิ้น พลางท่านกล่าวว่า เมื่อความจริงปรากฏขึ้นความเท็จย่อมมลาย แท้จริงความเท็จนั้นย่อมมลายไปเสมอ

[7] โองการต่าง ๆ ของอัลกุรอาน

[8] เป็นการบำบัดจิตใจให้พ้นจากโรคแห่งความอวิชาและความหลงผิด และทำลายล้างสนิมที่เกาะกินจิตใจ ให้พ้นจากความใคร่ใฝ่ต่ำ ตัณหา ความสกปรก การตระหนี่ และการอิจฉา

83. และเมื่อเราให้ความโปรดปรานแก่มนุษย์ เขาเหินห่างและปลีกตัวออกไปข้าง ๆ[1] และเมื่อความชั่วประสบแก่เขา เขาก็เบื่อหน่ายหมดอาลัย

وَإِذَآ أَنۡعَمۡنَا عَلَى ٱلۡإِنسَٰنِ أَعۡرَضَ وَنَـَٔا بِجَانِبِهِۦۖ وَإِذَا مَسَّهُ ٱلشَّرُّ كَانَ يَـُٔوسٗا ﴿٨٣﴾

84. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ทุกคนจะกระทำตามรูปแบบของเขา[2] ฉะนั้น พระเจ้าของพวกท่านทรงรู้ดียิ่งถึงผู้ที่เขาได้รับแนวทางที่ถูกต้อง

قُلۡ كُلّٞ يَعۡمَلُ عَلَىٰ شَاكِلَتِهِۦ فَرَبُّكُمۡ أَعۡلَمُ بِمَنۡ هُوَ أَهۡدَىٰ سَبِيلٗا ﴿٨٤﴾

85. และพวกเขาจะถามเจ้า เกี่ยวกับวิญญาณ จงกล่าวเถิดว่า เรื่องวิญญาณนั้นเป็นไปตามพระบัญชาของพระเจ้าของฉัน[3] และพวกท่านจะไม่ได้รับความรู้ใด ๆ เว้นแต่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

وَيَسۡـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلرُّوحِۖ قُلِ ٱلرُّوحُ مِنۡ أَمۡرِ رَبِّي وَمَآ أُوتِيتُم مِّنَ ٱلۡعِلۡمِ إِلَّا قَلِيلٗا ﴿٨٥﴾

86. และหากเราประสงค์ แน่นอนเราจะเอาสิ่งซึ่งเราได้วะฮีย์แก่เจ้าไปเสีย[4] และเจ้าจะไม่พบผู้คุ้มครองคนใดเหนือเราในเรื่องนี้สำหรับเจ้า[5]

وَلَئِن شِئۡنَا لَنَذۡهَبَنَّ بِٱلَّذِيٓ أَوۡحَيۡنَآ إِلَيۡكَ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ بِهِۦ عَلَيۡنَا وَكِيلًا ﴿٨٦﴾

87. แต่ว่ามันเป็นพระเมตตาจากพระเจ้าของเจ้า[6] แท้จริงความโปรดปรานของพระองค์ที่มีต่อเจ้านั้นใหญ่หลวงนัก[7]

إِلَّا رَحۡمَةٗ مِّن رَّبِّكَۚ إِنَّ فَضۡلَهُۥ كَانَ عَلَيۡكَ كَبِيرٗا ﴿٨٧﴾

---

[1] เช่น การมีสุขภาพแข็งแรง มีความปลอดภัย และมีทรัพย์สินเงินทอง

[2] คือจะดำเนินตามแนวทางของเขา คือผู้ที่อยู่ในแนวทางที่ถูกต้องก็จะปฏิบัติการงานที่ดี ส่วนผู้ที่อยู่ในทางที่หลงผิด ก็จะปฏิบัติการงานที่ชั่วและเลวร้าย

[3] คือเป็นสิ่งเร้นลับซึ่งไม่มีใครจะล่วงรู้ได้ นอกจากพระองค์

[4] คืออัลกุรอานที่อยู่ในหัวอกของท่านร่อซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[5] คือจะไม่พบผู้ใดเป็นตัวแทนเพื่อนำเอาวะฮีย์กลับมา หลังจากที่เราได้เอามันไปจากเจ้า

[6] ดังนั้นเราจึงปล่อยให้มันถูกเก็บรักษาไว้ในทรวงอกของเจ้า และทรวงอกของบรรดาสาวกของเจ้า

[7] โดยการประทานอัลกุรอานแก่เจ้า และประทานอัลมะกอมอัลมะหฺมูดแก่เจ้า และให้เจ้าเป็นร่อซูลคนสุดท้าย และเป็นนายของกลุ่มชนสมัยแรกและสมัยสุดท้าย

قُل لَّئِنِ ٱجۡتَمَعَتِ ٱلۡإِنسُ وَٱلۡجِنُّ عَلَىٰٓ أَن يَأۡتُواْ
بِمِثۡلِ هَٰذَا ٱلۡقُرۡءَانِ لَا يَأۡتُونَ بِمِثۡلِهِۦ وَلَوۡ كَانَ
بَعۡضُهُمۡ لِبَعۡضٖ ظَهِيرٗا ٨٨

88. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แน่นอนหากมนุษย์และญินรวมกันที่จะนำมาเช่นอัลกุรอานนี้ พวกเขาไม่อาจจะนำมาเช่นนั้นได้ และแม้ว่าบางคนในหมู่พวกเขาเป็นผู้ช่วยเหลือแก่อีกบางคนก็ตาม[1]

وَلَقَدۡ صَرَّفۡنَا لِلنَّاسِ فِي هَٰذَا ٱلۡقُرۡءَانِ مِن كُلِّ مَثَلٖ
فَأَبَىٰٓ أَكۡثَرُ ٱلنَّاسِ إِلَّا كُفُورٗا ٨٩

89. และโดยแน่นอนเราได้อธิบายแก่มนุษย์แล้ว จากทุกอุทาหรณ์ในอัลกุรอานนี้[2] แต่ส่วนมากของมนุษย์ปฏิเสธไม่ยอมรับ นอกจากการไม่ศรัทธา

وَقَالُواْ لَن نُّؤۡمِنَ لَكَ حَتَّىٰ تَفۡجُرَ لَنَا مِنَ ٱلۡأَرۡضِ
يَنۢبُوعًا ٩٠

90. และพวกเขากล่าวว่า เราจะไม่ศรัทธาต่อท่าน จนกว่าท่านจะทำให้แผ่นดินแตกออกเป็นลำธารแก่เรา

أَوۡ تَكُونَ لَكَ جَنَّةٞ مِّن نَّخِيلٖ وَعِنَبٖ
فَتُفَجِّرَ ٱلۡأَنۡهَٰرَ خِلَٰلَهَا تَفۡجِيرًا ٩١

91. หรือให้ท่านมีสวนอินทผลัม และองุ่น แล้วทำให้มันแยกเป็นลำน้ำหลายสาย พวยพุ่งออกมาท่ามกลางมัน

أَوۡ تُسۡقِطَ ٱلسَّمَآءَ كَمَا زَعَمۡتَ عَلَيۡنَا كِسَفًا
أَوۡ تَأۡتِيَ بِٱللَّهِ وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ قَبِيلًا ٩٢

92. หรือท่านทำให้ชั้นฟ้าหล่นลงมาบนพวกเราเป็นเสี่ยงๆ ตามที่ท่านอ้าง หรือนำอัลลอฮฺและมะลาอิกะฮฺมาให้เราเห็นต่อหน้า[3]

---

[1] อัลกุรอานเป็นสิ่งที่อยู่เหนือความสามารถของมนุษย์และญิน ที่คิดจะเลียนแบบ ต่อเติม ตัดทอน และบิดเบือน ได้มีความพยายามของมนุษย์ตั้งแต่ยุคแรกจนกระทั่งถึงปัจจุบัน เพื่อกระทำการดังกล่าว ถึงแม้จะมีมนุษย์บางคนหลงผิดเชื่อฟังไปบ้างก็ตาม แต่อัลลอฮฺซุบฮานะฮูวะตะอาลา จะทรงคุ้มครองปกป้องรักษาคัมภีร์ของพระองค์ ให้พ้นจากการกระทำดังกล่าว จวบจนกระทั่งถึงวันกิยามะฮฺอย่างแน่นอน

[2] คือเราได้ชี้แจงอย่างชัดแจ้งแก่พวกเขาแล้วซึ่งข้อเท็จจริง ด้วยโองการต่าง ๆ บทเรียนและอุทาหรณ์ ตลอดจนการชี้แนะชักชวนให้ทำความดี และการว่ากล่าวตักเตือนให้ละเว้นความชั่ว

[3] พวกมุชริกีนมักกะฮฺเสนอเงื่อนไขเพื่อศรัทธาต่อมุฮัมมัด คือ (1) จะต้องให้ดินแดนมักกะฮฺมีธารน้ำ (2) มีสวนอินทผลัมและสวนองุ่น (3) มีแม่น้ำลำธารไหลอยู่ตลอดเวลา (4) หรือให้ชั้นฟ้าหล่นลงมาทับพวกเขาเป็นเสี่ยง ๆ (5) หรือนำอัลลอฮฺและมะลาอิกะฮฺมาให้พวกเขาได้เห็น

93. หรือให้ท่านมีบ้านที่ประดับประดาไว้หนึ่งหลัง หรือท่านขึ้นไปบนชั้นฟ้า และเราจะไม่ศรัทธาสำหรับการขึ้นไปของท่าน จนกว่าท่านจะนำคัมภีร์เล่มหนึ่งลงมาให้เราได้อ่าน จงกล่าวเถิด มหาบริสุทธิ์แห่งพระเจ้าของฉัน ฉันมิได้เป็นอื่นใด นอกจากเป็นมนุษย์ เป็นรอซูล[1]

أَوْ يَكُونَ لَكَ بَيْتٌ مِّن زُخْرُفٍ أَوْ تَرْقَىٰ فِي السَّمَاءِ
وَلَن نُّؤْمِنَ لِرُقِيِّكَ حَتَّىٰ تُنَزِّلَ عَلَيْنَا كِتَابًا نَّقْرَؤُهُ ۗ
قُلْ سُبْحَانَ رَبِّي هَلْ كُنتُ إِلَّا بَشَرًا رَّسُولًا ﴿٩٣﴾

94. และไม่มีสิ่งใดที่จะห้ามมนุษย์ให้พวกเขาศรัทธา เมื่อแนวทางที่ถูกต้องมายังพวกเขาแล้ว นอกจากพวกเขาจะกล่าวว่า อัลลอฮฺทรงแต่งตั้งมนุษย์ธรรมดาเป็นรอซูลกระนั้นหรือ[2]

وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَن يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ
إِلَّا أَن قَالُوا أَبَعَثَ اللَّهُ بَشَرًا رَّسُولًا ﴿٩٤﴾

95. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) หากมะลาอิกะฮฺเดินสัญจรอย่างสงบในแผ่นดิน แน่นอนเราจะส่งมะลักหนึ่งลงมาจากฟากฟ้า เป็นรอซูลแก่พวกเขา

قُل لَّوْ كَانَ فِي الْأَرْضِ مَلَائِكَةٌ يَمْشُونَ
مُطْمَئِنِّينَ لَنَزَّلْنَا عَلَيْهِم مِّنَ السَّمَاءِ
مَلَكًا رَّسُولًا ﴿٩٥﴾

96. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พอเพียงแล้วที่อัลลอฮฺทรงเป็นพยาน ระหว่างฉันและพวกท่าน แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงรอบรู้ ทรงมองเห็นปวงบ่าวของพระองค์

قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ ۚ
إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿٩٦﴾

---

[1] ข้อเสนอแนะและข้อเรียกร้องต่าง ๆ ที่พวกมุชริกีนกล่าวมาทั้งหมดนั้น เป็นการแสดงให้เห็นถึงความโง่เง่าและความดื้อรั้นต่อกฎสภาวะของอัลลอฮฺในการสร้างมนุษย์ เพราะมุฮัมมัดมิได้เป็นพระเจ้าที่พวกเขาจะเรียกร้องเอาสิ่งที่พวกเขาต้องการ เพื่อที่จะศรัทธาหากแต่มุฮัมมัดเป็นเพียงมนุษย์ธรรมดาและเป็นร่อซูลของพระองค์

[2] หลังจากที่สิ่งปาฏิหาริย์ได้ปรากฏเป็นที่กระจ่างแจ้งแล้ว พวกมุชริกีนก็พยายามเบี่ยงบ่ายหาข้ออ้างอื่น ๆ มากล่าวอีก นั่นก็คือ ทำไมอัลลอฮฺจึงทรงแต่งตั้งมนุษย์ธรรมดามาเป็นร่อซูล ทำไมไม่ส่งมะลาอิกะฮฺมาเล่า ดังนั้นอัลลอฮฺจึงตอบพวกเขาในอายะฮฺต่อมาคืออายะฮฺที่ 95 และว่าเป็นการพอเพียงแล้วที่อัลลอฮฺทรงเป็นพยาน ในการเป็นร่อซูลของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ถึงแม้พวกเขาจะไม่ศรัทธาก็ตาม

وَمَن يَهۡدِ ٱللَّهُ فَهُوَ ٱلۡمُهۡتَدِۖ وَمَن يُضۡلِلۡ فَلَن تَجِدَ
لَهُمۡ أَوۡلِيَآءَ مِن دُونِهِۦۖ وَنَحۡشُرُهُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ
عَلَىٰ وُجُوهِهِمۡ عُمۡيٗا وَبُكۡمٗا وَصُمّٗاۖ مَّأۡوَىٰهُمۡ جَهَنَّمُۖ
كُلَّمَا خَبَتۡ زِدۡنَٰهُمۡ سَعِيرٗا ٩٧

97. และผู้ใดที่อัลลอฮฺทรงแนะแนวทาง เขาก็จะเป็นผู้อยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง และผู้ใดที่อัลลอฮฺทรงให้หลงทางแล้ว ดังนั้นสูเจ้าจะไม่พบอีกเลยสำหรับพวกเขา ซึ่งบรรดาผู้คุ้มครองอื่นจากพระองค์และเราจะชุมนุมพวกเขาในวันกิยามะฮฺ ถูกลากคว่ำหน้า[1] โดยมีสภาพเป็นคนตาบอด เป็นใบ้ และหูหนวก[2] ที่พำนักของพวกเขาคือนรกญะฮันนัมทุกครั้งที่มันมอดเราได้เพิ่มการเผาไหม้ให้ลุกโชนแก่พวกเขา

ذَٰلِكَ جَزَآؤُهُم بِأَنَّهُمۡ كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِنَا وَقَالُوٓاْ
أَءِذَا كُنَّا عِظَٰمٗا وَرُفَٰتًا أَءِنَّا لَمَبۡعُوثُونَ خَلۡقٗا
جَدِيدًا ٩٨

98. นั่นคือการตอบแทนของพวกเขา โดยแน่นอน พวกเขาปฏิเสธศรัทธาต่อโองการทั้งหลายของเรา และพวกเขากล่าวว่า เมื่อเราเป็นกระดูกและร่วนยุ่ยแล้ว แท้จริงเราจะถูกให้ฟื้นขึ้นเพื่อกำเนิดใหม่ได้อย่างไร

۞ أَوَلَمۡ يَرَوۡاْ أَنَّ ٱللَّهَ ٱلَّذِي خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلۡأَرۡضَ قَادِرٌ عَلَىٰٓ أَن يَخۡلُقَ مِثۡلَهُمۡ وَجَعَلَ
لَهُمۡ أَجَلٗا لَّا رَيۡبَ فِيهِ فَأَبَى ٱلظَّٰلِمُونَ
إِلَّا كُفُورٗا ٩٩

99. พวกเขาไม่เห็นดอกหรือว่า แท้จริงอัลลอฮฺผู้ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน[3] พระองค์เป็นผู้ทรงอานุภาพที่จะสร้างเยี่ยงพวกเขา และทรงกำหนดเวลาหนึ่งสำหรับพวกเขา ไม่มีการสงสัยใด ๆ ในนั้น แต่พวกอธรรมปฏิเสธไม่ยอมรับนอกจากการไม่ศรัทธา

---

[1] คือจะถูกจับขาลากไปลงนรก

[2] หมายถึงปราศจากความรู้สึก คืออยู่ในสภาพที่ไม่เห็น ไม่พูด ไม่ได้ยิน เมื่อได้ลงไปในนรกแล้วความรู้สึกต่าง ๆ เหล่านั้นจะกลับคืนมา

[3] กล่าวคือ พวกมุชริกีนไม่เห็นดอกหรือว่า อัลลอฮฺผู้ทรงยิ่งใหญ่ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงสร้างจักรวาลอันยิ่งใหญ่ รวมทั้งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน พระองค์ย่อมสามารถที่จะให้เรือนร่างของมนุษย์กลับคืนมาอีกครั้งหนึ่ง หลังจากสูญสิ้นไปแล้วอย่างแน่นอน

قُل لَّوۡ أَنتُمۡ تَمۡلِكُونَ خَزَآئِنَ رَحۡمَةِ رَبِّيٓ إِذٗا
لَّأَمۡسَكۡتُمۡ خَشۡيَةَ ٱلۡإِنفَاقِۚ وَكَانَ ٱلۡإِنسَٰنُ قَتُورٗا ١٠٠

100. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) หากพวกท่านครอบครองขุมแห่งความเมตตาของพระเจ้าของฉัน เมื่อนั้นพวกท่านก็จะหน่วงเหนี่ยวมันไว้[1] เพราะกลัวการบริจาค และมนุษย์นั้นเป็นคนตระหนี่

وَلَقَدۡ ءَاتَيۡنَا مُوسَىٰ تِسۡعَ ءَايَٰتِۭ بَيِّنَٰتٖۖ فَسۡـَٔلۡ
بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ إِذۡ جَآءَهُمۡ فَقَالَ لَهُۥ فِرۡعَوۡنُ
إِنِّي لَأَظُنُّكَ يَٰمُوسَىٰ مَسۡحُورٗا ١٠١

101. และโดยแน่นอน เราได้ให้แก่มูซาสัญญาณต่าง ๆ อันแจ่มชัด 9 ประการ[2] ดังนั้น เจ้าจงถามวงศ์วานของอิสรออีล เมื่อเขา (มูซา) มายังพวกเขา ฟิรเอานได้พูดกับเขาว่า โอ้ มูซาเอ๋ย แท้จริงฉันคิดว่าท่านถูกเวทมนตร์อย่างแน่นอน[3]

قَالَ لَقَدۡ عَلِمۡتَ مَآ أَنزَلَ هَٰٓؤُلَآءِ إِلَّا رَبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلۡأَرۡضِ بَصَآئِرَ وَإِنِّي لَأَظُنُّكَ
يَٰفِرۡعَوۡنُ مَثۡبُورٗا ١٠٢

102. เขากล่าวว่า โดยแน่นอนท่านย่อมรู้ดีว่าไม่มีผู้ใดประทานสิ่งเหล่านี้ นอกจากพระเจ้าแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินเพื่อเป็นพยาน และแท้จริงฉันคิดว่าแน่นอนท่าน โอ้ฟิรเอาน์เอ๋ย เป็นผู้หายนะแล้ว

فَأَرَادَ أَن يَسۡتَفِزَّهُم مِّنَ ٱلۡأَرۡضِ
فَأَغۡرَقۡنَٰهُ وَمَن مَّعَهُۥ جَمِيعٗا ١٠٣

103. ดังนั้น เขา (ฟิรเอาน์) ต้องการที่จะย้ายพวกเขาออกไปจากแผ่นดิน[4] ฉะนั้นเราจึงให้เขาและผู้ที่อยู่ร่วมกับเขาทั้งหมดจมน้ำตาย

---

[1] คือพวกท่านจะตระหนี่ ไม่ยอมบริจาค เพราะกลัวจะหมด

[2] สัญญาณ 9 ประการคือ ไม้เท้า มือ น้ำท่วม ตั๊กแตน เหา กบ เรือด การแยกออกของทะเล และความแห้งแล้ง

[3] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวในที่นี้ว่า ความมากมายของสิ่งมหัศจรรย์หรือปาฏิหาริย์ มิได้ทำให้เกิดการอีมานในจิตใจของผู้ที่ดื้อรั้น ดังเช่นฟิรเอาน์ ซึ่งอัลลอฮฺ ตะอาลา ได้ทรงให้สัญญาณต่าง ๆ แก่มูซาถึง 9 ประการ แต่ฟิรเอาน์และพรรคพวกของเขาก็หาได้ศรัทธาต่อมูซาไม่

[4] คือฟิรเอาน์ต้องการจะขับไล่มูซาและชนชาติของเขาออกจากดินแดนอียิปต์

104. และเราได้กล่าวแก่วงศ์วานของอิสรออีล หลังจากเขาว่า[1] จงพำนักอยู่ในดินแดนนี้[2] ดังนั้น เมื่อสัญญาแห่งวันอาคิเราะฮฺได้มาถึง เราจะนำพวกเจ้าทั้งหมดมารวมไว้ด้วยกัน[3]

وَقُلْنَا مِنۢ بَعْدِهِۦ لِبَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ٱسْكُنُوا۟ ٱلْأَرْضَ
فَإِذَا جَآءَ وَعْدُ ٱلْـَٔاخِرَةِ جِئْنَا بِكُمْ لَفِيفًا ١٠٤

105. และด้วยความจริง เราได้ประทานมัน (อัลกุรอาน) ลงมา และด้วยความจริงมันได้ลงมาและเรามิได้ส่งเจ้าเพื่ออื่นใด นอกจากเพื่อเป็นผู้แจ้งข่าวดี และเป็นผู้ตักเตือน[4]

وَبِٱلْحَقِّ أَنزَلْنَٰهُ وَبِٱلْحَقِّ نَزَلَ ۗ وَمَآ أَرْسَلْنَٰكَ
إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ١٠٥

106. และอัลกุรอาน เราได้แยกมันไว้อย่างชัดเจน เพื่อเจ้าจะได้อ่านมันแก่มนุษย์อย่างช้า และเราได้ประทานมันลงมาเป็นขั้นตอน[5]

وَقُرْءَانًا فَرَقْنَٰهُ لِتَقْرَأَهُۥ عَلَى ٱلنَّاسِ عَلَىٰ مُكْثٍ
وَنَزَّلْنَٰهُ تَنزِيلًا ١٠٦

107. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านจะศรัทธาในมันหรือไม่ศรัทธาก็ตาม[6] แท้จริงบรรดาผู้ได้รับความรู้ก่อนหน้านั้น เมื่อมันได้ถูกอ่านแก่พวกเขา พวกเขาจะหมอบราบลงใบหน้าจรดพื้นเพื่อสุญูด[7]

قُلْ ءَامِنُوا۟ بِهِۦٓ أَوْ لَا تُؤْمِنُوٓا۟ ۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْعِلْمَ مِن قَبْلِهِۦٓ
إِذَا يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ يَخِرُّونَ لِلْأَذْقَانِ سُجَّدًا ١٠٧

---

[1] หลังจากฟิรเอาน์และพรรคพวกของเขาได้จมน้ำตายแล้ว

[2] คือดินแดนอียิปต์

[3] คือ เราจะนำพวกท่านออกจากหลุมฝังศพไปยังทุ่งมะหฺชัร เดินรวมไปกันหมดมีทั้งมุอฺมินและการฟิร คนดีและคนเลว

[4] คือเพื่อแจ้งข่าวดีด้วยสวนสวรรค์แก่ผู้ที่เชื่อฟัง จงรักภักดี และตักเตือนด้วยนรกญะฮันนัมแก่ผู้ที่ดื้อรั้นและฝ่าฝืน

[5] คือประทานลงมาเป็นระยะ ๆ สอดคล้องกับสถานการณ์และผลประโยชน์ เพื่อมนุษย์จะได้อ่านอย่างช้า ๆ และท่องจำได้ง่าย

[6] เพราะการอีมานของพวกท่านต่ออัลกุรอาน จะไม่เพิ่มความสมบูรณ์ให้มันแต่ประการใด และการไม่ศรัทธาต่อมันก็จะไม่ทำให้อัลกุรอานขาดตกบกพร่องแต่ประการใด

[7] อัรรอซีย์กล่าวว่า ประโยชน์ของการกล่าวซ้ำนี้ เพราะสถานะแตกต่างกันคือ สถานะการหมอบราบลงจรดคางของพวกเขาเพื่อสุญูด กับสถานะของพวกเขาร้องไห้ เมื่อได้ยินการอ่านอัลกุรอาน และทำให้พวกเขาเพิ่มการนบนอบถ่อมตัวต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา

وَيَقُولُونَ سُبْحَٰنَ رَبِّنَآ إِن كَانَ وَعْدُ رَبِّنَا لَمَفْعُولًا ﴿١٠٨﴾

108. และพวกเขาจะกล่าวว่า มหาบริสุทธิ์แห่งพระเจ้าของเรา สัญญาของพระเจ้าของเรานั้นแน่นอน ย่อมถูกปฏิบัติให้ครบถ้วน

وَيَخِرُّونَ لِلْأَذْقَانِ يَبْكُونَ وَيَزِيدُهُمْ خُشُوعًا ۩ ﴿١٠٩﴾

109. และพวกเขาจะหมอบราบลงใบหน้าจรดพื้นพลางร้องไห้ และมันจะเพิ่มการสำรวมแก่พวกเขา

قُلِ ٱدْعُوا۟ ٱللَّهَ أَوِ ٱدْعُوا۟ ٱلرَّحْمَٰنَ ۖ أَيًّا مَّا تَدْعُوا۟ فَلَهُ ٱلْأَسْمَآءُ ٱلْحُسْنَىٰ ۚ وَلَا تَجْهَرْ بِصَلَاتِكَ وَلَا تُخَافِتْ بِهَا وَٱبْتَغِ بَيْنَ ذَٰلِكَ سَبِيلًا ﴿١١٠﴾

110. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านจงเรียกอัลลอฮฺหรือจงเรียกอัรเราะหฺมานเถิด อันใดก็ตามที่เจ้าเรียก สำหรับพระองค์นั้นพระนามสวยงามยิ่ง[1] และอย่ายกเสียงดังในเวลาละหมาดของเจ้า[2] และอย่าลดให้ค่อยเช่นกัน[3] แต่จงแสวงหาทางระหว่างนั้น (ปานกลาง)

وَقُلِ ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ٱلَّذِى لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُن لَّهُۥ شَرِيكٌ فِى ٱلْمُلْكِ وَلَمْ يَكُن لَّهُۥ وَلِىٌّ مِّنَ ٱلذُّلِّ ۖ وَكَبِّرْهُ تَكْبِيرًۢا ﴿١١١﴾

111. และจงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) การสรรเสริญทั้งมวลเป็นของอัลลอฮฺ ซึ่งไม่ทรงตั้งพระบุตร และไม่มีภาคีใด ๆ ร่วมกับพระองค์ในอำนาจ และไม่มีผู้ช่วยเหลือใด ๆ แก่พระองค์ให้พ้นจากความต่ำต้อยและจงให้ความเกรียงไกรแด่พระองค์อย่างกึกก้อง[4]

---

[1] อัลลอฮฺ และ อัรเราะหฺมาน คือพระนามของพระองค์ พระนามใดที่พวกท่านวิงวอนขอก็ใช้ได้ทั้งนั้น เพราะเป็นพระนามที่สวยงามยิ่งของพระองค์ นักตัฟรีรอธิบายว่า สาเหตุแห่งการประทานอายะฮฺนี้คือ พวกกุฟฟารเมื่อได้ยินท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม กล่าววิงวอนว่า ยาอัลลอฮฺ ยาเราะหฺมาน พวกเขากล่าวว่า มุฮัมมัดใช้ให้เราวิงวอนต่อพระเจ้าองค์เดียว แต่นี่เขาวิงวอนต่อพระเจ้าสององค์ อายะฮฺนี้จึงถูกประทานลงมาเพื่อชี้แจงว่า พระนามทั้งสองคือพระนามเดียวกัน

[2] เพราะเมื่อพวกมุชริกีนได้ยินเข้า พวกเขาจะประณามอัลกุรอานและผู้ที่ประทานมันลงมา

[3] โดยที่จะทำให้ผู้ที่อยู่ข้างหลังท่านไม่ได้ยินการอ่านของท่าน

[4] จงให้ความยิ่งใหญ่อย่างสมบูรณ์แก่พระเจ้าของท่าน และจงกล่าวรำลึกถึงพระองค์ด้วยคุณลักษณะแห่งผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงเกริกก้อง ผู้ทรงยิ่งใหญ่ ผู้ทรงสมบูรณ์ยิ่ง ซูเราะฮฺนี้จบลงด้วยการสรรเสริญอัลลอฮฺเช่นเดียวกับตอนเริ่ม และยืนยันความเป็นเอกภาพของพระองค์ โดยปราศจากพระบุตรและการตั้งภาคีและให้ความบริสุทธิ์แด่พระองค์ จากการมีผู้ช่วยเหลือหรือสนับสนุน พระองค์คือผู้ทรงสูงส่งผู้ทรงยิ่งใหญ่

(18) ซูเราะฮฺ อัลกะฮฺฟ

سورة الكهف

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 110 อายะฮฺ
นอกจากอายะฮฺที่ 38 และ 83-101 เป็นบัญญัติมะดะนียะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลกะฮฺฟ

ซูเราะฮฺอัลกะฮฺฟถูกประทานลงมา ณ นครมักกะฮฺ เป็นซูเราะฮฺอันดับที่ 18 มีโองการทั้งหมด 110 อายะฮฺ เป็นซูเราะฮฺหนึ่งในห้าซูเราะฮฺที่เริ่มต้นด้วยฮัลฮัมดุลิลลาฮิ ซูเราะฮฺทั้งห้าคือ อัลฟาติหะฮฺ อัลอันอาม อัลกะฮฺฟ ซะบะอฺ และ ฟาฏิร ซูเราะฮฺดังกล่าวทั้งหมดเริ่มต้นด้วยการสรรเสริญให้เกียรติแด่อัลลอฮฺ ตะอาลา เทิดทูนความศักดิ์สิทธิ์แด่พระองค์ ยอมรับความยิ่งใหญ่ ความเกรียงไกร ความเกริกก้องกิตติคุณ และความสมบูรณ์ของพระองค์

ซูเราะฮฺนี้ประมวลเรื่องราวความเป็นมาในอดีตที่สำคัญ 3 เรื่องด้วยกัน โดยยืนยันถึงความมุ่งหมายหลักอันดับแรก เพื่อเน้นหนักถึงหลักการเชื่อมั่น และการศรัทธาต่อความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺ ตะอาลา

เรื่องแรก คือเรื่องของชาวถ้ำ ซึ่งมีชายหนุ่มกลุ่มหนึ่งยอมเสียสละชีวิตในแนวทางของการศรัทธาเชื่อมั่นต่อพระผู้เป็นเจ้าแห่งสากลโลก หลบหนีออกจากที่อยู่ของตนเพื่อศาสนา เข้าไปพำนักอยู่ในถ้ำแล้วก็หลบไปเป็นเวลานานถึง 309 ปี หลังจากนั้นอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงให้พวกเขาฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่

เรื่องที่สอง คือเรื่องของนะบีมูซากับบ่าวที่ศอและฮฺชื่อว่า เคาะฎิร เป็นเรื่องการถ่อมตนในทางแสวงหาวิชาความรู้ และเหตุการณ์อันเร้นลับซึ่งอัลลอฮฺ ตะอาลาทรงเปิดเผยให้บ่าวที่ศอและฮฺของพระองค์คือเคาะฎิร (บ่าวที่ศอและฮฺในที่นี้ถึงแม้อายะฮฺมิได้กล่าวว่าเป็นนะบี แต่สำนวนของอายะฮฺที่ใช้กับบ่าวที่ศอและฮฺคนนี้เหมือนกับที่อัลกุรอานใช้กับบรรดานะบีคนอื่น ๆ นักวิชาการและปวงปราชญ์ในสมัยปัจจุบันจึงมีความเห็นว่าเคาะฎิรเป็นนะบี) ได้รับทราบ โดยที่นะบีมูซาไม่สามารถล่วงรู้ได้ถึงเบื้องหลังของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาเขา จนกว่าเคาะฎิรจะแจ้งให้เขาทราบ นั่นคือเรื่องเรือเดินทะเล เรื่องการฆ่าเด็กกำพร้าและการบูรณะกำแพง

เรื่องที่สาม คือเรื่อง ซุลก็อรนัยนฺ เขาคือกษัตริย์ซึ่งอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงให้เขามี

ความเข้มแข็ง ด้วยการตักวาและความยุติธรรม โดยให้เขามีอำนาจปกครองอย่างกว้างใหญ่ไพศาล ทั้งทางทิศตะวันออกและตะวันตก และในที่สุดเขาได้สร้างทำนบใหญ่ตามคำเรียกร้องของประชาชน

นอกจากเรื่องทั้งสามแล้ว ซูเราะฮฺนี้ยังได้กล่าวถึงอุทหรณ์แห่งข้อเท็จจริงอีกสามเรื่อง เพื่อชี้แจงให้เป็นที่ประจักษ์แจ้งว่า สัจธรรมนั้นมิได้สัมพันธ์กับการมีทรัพย์สมบัติมากมาย หรือมีอำนาจคับฟ้า แต่สัจธรรมนั้นสัมพันธ์อยู่กับความเชื่อมั่นและการศรัทธา ตัวอย่างแรก กล่าวถึงเศรษฐีที่อวดมั่งมีในทรัพย์สมบัติของเขา กับยาจกที่มีความภาคภูมิใจในความเชื่อมั่นและการศรัทธาของเขา ตัวอย่างที่สอง กล่าวถึงการดำรงชีวิตอยู่ในโลกดุนยา และสิ่งที่ติดตามด้วยความดับสลายและการสูญเสีย ตัวอย่างที่สาม กล่าวถึงการหยิ่งยะโสและการจองหอง เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับอิบลีสที่มันปฏิเสธไม่ยอมก้มกราบให้เกียรติแก่อาดัม จนกระทั่งถูกเฉดหัวออกจากความเอ็นดูเมตตาของอัลลอฮฺ ตะอาลา เรื่องราวต่าง ๆ ตลอดจนอุทาหรณ์ต่าง ๆ ที่ได้นำมากล่าวไว้นั้น ก็เพื่อเป็นนิทัศน์อุทาหรณ์ โดยมีเป้าหมายเพื่อชี้แนะและเป็นบทเรียนแก่บรรดามุอฺมินผู้ศรัทธา ในการดำเนินชีวิตให้อยู่ในครรลองที่ถูกต้องนั่นเอง

ซูเราะฮฺนี้ถูกขนานนามว่า ซูเราะฮฺอัลกะฮฺฟ ก็เพราะมีเรื่องเกี่ยวกับปาฏิหาริย์แห่งพระผู้เป็นเจ้า ในเรื่องประหลาดเกี่ยวกับชาวถ้ำ

ส่วนใหญ่ของโองการในซูเราะฮฺนี้ คือประมาณ 71 อายะฮฺจากจำนวนทั้งหมด 110 อายะฮฺ กล่าวถึงเรื่องราวความเป็นมาของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอดีต คือเรื่องของชาวถ้ำ เรื่องของชาวสวน เรื่องของอาดัมกับอิบลีส เรื่องของมูซากับบ่าวที่ศอและฮฺ (คือเคาะฎิร) และเรื่องของซุลก็อรนัยนฺ ส่วนโองการที่เหลืออีกประมาณ 39 อายะฮฺ เป็นคำอธิบายประกอบ หรือวิจารณ์เรื่องต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาแต่ละเรื่อง นอกจากนั้นก็เป็นการกล่าวถึงบางส่วนของภาพลักษณ์ที่จะเกิดขึ้นในวันกิยามะฮฺ และภาพลักษณ์แห่งการดำรงชีวิต ตามแบบฉบับของอัลกุรอานในการเล่าเรื่องที่เกิดขึ้น

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ٱلَّذِىٓ أَنزَلَ عَلَىٰ عَبْدِهِ ٱلْكِتَٰبَ وَلَمْ يَجْعَل لَّهُۥ عِوَجَا ۜ ﴿١﴾

1. บรรดาการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮฺผู้ทรงประทานคัมภีร์แก่บ่าวของพระองค์[1] และพระองค์มิได้ทรงทำให้มันมีการบิดเบือนแต่อย่างใด[2]

قَيِّمًا لِّيُنذِرَ بَأْسًا شَدِيدًا مِّن لَّدُنْهُ وَيُبَشِّرَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ٱلَّذِينَ يَعْمَلُونَ ٱلصَّٰلِحَٰتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا حَسَنًا ﴿٢﴾

2. เป็นคัมภีร์ที่เที่ยงธรรม[3] เพื่อเตือนสำทับถึงการลงโทษอย่างสาหัสจากพระองค์ และเพื่อแจ้งข่าวดีแก่บรรดาผู้ศรัทธาที่กระทำความดีทั้งหลายว่า สำหรับพวกเขานั้นจะได้รับรางวัลอันดีงาม (คือสวนสวรรค์)

مَّٰكِثِينَ فِيهِ أَبَدًا ﴿٣﴾

3. เป็นผู้พำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล

وَيُنذِرَ ٱلَّذِينَ قَالُوا۟ ٱتَّخَذَ ٱللَّهُ وَلَدًا ﴿٤﴾

4. และเพื่อเตือนสำทับบรรดาผู้ที่กล่าวว่าอัลลอฮฺทรงตั้งพระบุตรขึ้น[4]

مَّا لَهُم بِهِۦ مِنْ عِلْمٍ وَلَا لِءَابَآئِهِمْ ۚ كَبُرَتْ كَلِمَةً تَخْرُجُ مِنْ أَفْوَٰهِهِمْ ۚ إِن يَقُولُونَ إِلَّا كَذِبًا ﴿٥﴾

5. พวกเขาไม่มีความรู้ใด ๆ ในเรื่องนี้ และบรรพบุรุษของพวกเขาก็เช่นกัน[5] เป็นคำกล่าวที่น่าเกลียดอย่างยิ่งที่ออกมาจากปากของพวกเขา โดยที่พวกเขามิได้กล่าวใดนอกจากความเท็จ

---

[1] เป็นความโปรดปรานแก่เขา (มุฮัมมัด) และปวงบ่าวทั้งหลาย

[2] ทั้งที่เกี่ยวกับถ้อยคำและความหมาย และข้อตำหนิใด ๆ ทั้งสิ้น

[3] ไม่มีข้อแตกแยกหรือข้อโต้แย้งใด ๆ ไม่มีข้อบิดเบือนหรือหันห่างออกจากความจริง

[4] อัลบัยฎอวีย์กล่าวว่า ที่กล่าวเตือนสำทับแก่พวกนี้โดยเฉพาะ เป็นการชี้ให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่แห่งการกุฟุรของพวกเขา

[5] คือพวกเขาไม่รู้เลยว่า การกล่าวอ้างหรือการกล่าวเท็จของพวกเขานั้นเป็นเรื่องร้ายแรงมาก สิ่งที่คู่ควรและเหมาะสมกับพวกเขาคือการลงโทษอย่างแสนสาหัส

6. ดังนั้น บางทีเจ้าอาจเป็นผู้ทำลายชีวิตของเจ้าด้วยความเสียใจ เนื่องจากการผินหลังของพวกเขา หากพวกเขาไม่ศรัทธาต่ออัลกุรอานนี้[1]

فَلَعَلَّكَ بَٰخِعٞ نَّفۡسَكَ عَلَىٰٓ ءَاثَٰرِهِمۡ إِن لَّمۡ يُؤۡمِنُواْ
بِهَٰذَا ٱلۡحَدِيثِ أَسَفًا ٦

7. แท้จริง เราได้ทำให้สิ่งที่อยู่บนแผ่นดินเป็นที่ประดับสำหรับมัน[2] เพื่อเราจะทดสอบพวกเขาว่า ผู้ใดในหมู่พวกเขามีผลงานที่ดีเยี่ยม

إِنَّا جَعَلۡنَا مَا عَلَى ٱلۡأَرۡضِ زِينَةٗ لَّهَا لِنَبۡلُوَهُمۡ
أَيُّهُمۡ أَحۡسَنُ عَمَلٗا ٧

8. และแท้จริง แน่นอนเราเป็นผู้ทำให้สิ่งที่อยู่บนพื้นดินเป็นผุยผงแห้งแล้ง[3]

وَإِنَّا لَجَٰعِلُونَ مَا عَلَيۡهَا صَعِيدٗا جُرُزًا ٨

9. เจ้าคิดหรือว่า ชาวถ้ำและแผ่นจารึก[4] เป็นส่วนหนึ่งจากสัญญาณมหัศจรรย์ของเรากระนั้นหรือ[5]

أَمۡ حَسِبۡتَ أَنَّ أَصۡحَٰبَ ٱلۡكَهۡفِ وَٱلرَّقِيمِ كَانُواْ
مِنۡ ءَايَٰتِنَا عَجَبًا ٩

10. จงรำลึกขณะที่พวกชายหนุ่มหลบเข้าไปในถ้ำแล้วพวกเขากล่าวว่า ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของเรา ขอพระองค์ทรงโปรดประทานความเมตตาจากพระองค์แก่เรา[6] และทรงทำให้การงานของเราอยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง

إِذۡ أَوَى ٱلۡفِتۡيَةُ إِلَى ٱلۡكَهۡفِ فَقَالُواْ رَبَّنَآ ءَاتِنَا
مِن لَّدُنكَ رَحۡمَةٗ وَهَيِّئۡ لَنَا مِنۡ أَمۡرِنَا رَشَدٗا ١٠

---

[1] อายะฮฺนี้เป็นการปลอบใจท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เพราะบุคคลจำพวกนี้ไม่สมควรที่เจ้าจะเสียใจสงสารพวกเขา

[2] คือทำให้สิ่งที่อยู่ในหน้าแผ่นดินนี้เพริศแพร้ว และเพียบพร้อมไปด้วยสิ่งอำนวยความสุขทุกประการ

[3] คือหลังจากที่พระองค์ทรงทำให้เป็นที่สวยงามแล้ว มันก็จะกลายเป็นผุยผงแห้งแล้งและสูญสลาย อายะฮฺนี้ก็เป็นการปลอบใจท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุละลัยฮิวะซัลลัม อีกเช่นกัน ความหมายก็คือ โอ้มุฮัมมัด เจ้าอย่าไปสนใจกับดุนยาและชาวโลกดุนยามากนักเลย เพราะเราทำเช่นนั้นก็เพื่อเป็นการทดสอบชาวโลกดุนยา ฉะนั้น เจ้าจะเห็นได้ว่า บางคนในหมู่พวกเขาก็ใช้สติปัญญาใคร่ครวญและศรัทธาและบางคนในหมู่พวกเขาก็ปฏิเสธศรัทธา แล้วแน่นอนที่สุด วันกิยามะฮฺนั้นก็อยู่ต่อหน้าพวกเขา ดังนั้นเจ้าอย่าทำให้เป็นเรื่องใหญ่ เกี่ยวกับการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขา เพราะเราจะเป็นผู้ตอบแทนพวกเขาเอง

[4] อัรร่อกีมคือแผ่นจารึก ซึ่งบรรดาชื่อของชาวถ้ำถูกจารึกไว้

[5] ความหมายคือ โอ้มุฮัมมัดเจ้าอย่าคิดเลยว่าเรื่องชาวถ้ำเป็นเรื่องมหัศจรรย์ยิ่งในสัญญาณต่าง ๆ ของอัลลอฮฺ เพราะในหน้าของจักรวาลนี้มีสิ่งที่น่าประหลาดและมหัศจรรย์ ยิ่งกว่าหรือเหนือกว่าเรื่องของชาวถ้ำ

[6] คือขุมคลังแห่งความเมตตาของพระองค์ โดยเฉพาะคือการอภัยโทษและปัจจัยยังชีพ

فَضَرَبْنَا عَلَىٰٓ ءَاذَانِهِمْ فِى ٱلْكَهْفِ سِنِينَ عَدَدًا ﴿١١﴾

11. แล้วเราได้อุดหูพวกเขา (ให้นอนหลับ) ในถ้ำ เป็นเวลาหลายปี

ثُمَّ بَعَثْنَٰهُمْ لِنَعْلَمَ أَىُّ ٱلْحِزْبَيْنِ أَحْصَىٰ لِمَا لَبِثُوٓا۟ أَمَدًا ﴿١٢﴾

12. แล้วเราได้ให้พวกเขาลุกขึ้น เพื่อเราจะได้รู้ว่าผู้ใดสองพวกนั้น[1] นับเวลาที่พวกเขาพำนักอยู่ได้ถูกต้องกว่า

نَّحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُم بِٱلْحَقِّ ۚ إِنَّهُمْ فِتْيَةٌ ءَامَنُوا۟ بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَٰهُمْ هُدًى ﴿١٣﴾

13. เราจะเล่าเรื่องราวของพวกเขาแก่เจ้าตามความเป็นจริง แท้จริงพวกเขาเป็นชายหนุ่มที่ศรัทธาต่อพระเจ้าของพวกเขา และเราได้เพิ่มแนวทางที่ถูกต้องให้แก่พวกเขา[2]

وَرَبَطْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ إِذْ قَامُوا۟ فَقَالُوا۟ رَبُّنَا رَبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ لَن نَّدْعُوَا۟ مِن دُونِهِۦٓ إِلَٰهًا ۖ لَّقَدْ قُلْنَآ إِذًا شَطَطًا ﴿١٤﴾

14. และเราได้ให้ความเข้มแข็งแก่หัวใจของพวกเขา[3] ขณะที่พวกเขายืนขึ้นประกาศว่า พระเจ้าของเราคือพระเจ้าแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน เราจะไม่วิงวอนพระเจ้าอื่นจากพระองค์[4] มิเช่นนั้นเราก็กล่าวเกินความจริงอย่างแน่นอน[5]

---

[1] สองพวกหมายถึงชาวถ้ำ เมื่อพวกเขาตื่นขึ้นมาก็มีความเห็นขัดแย้งกัน ในเรื่องกำหนดเวลาที่พำนักอยู่ในถ้ำ บางคนในหมู่พวกเขามีความเห็นว่า พำนักอยู่วันหนึ่งหรือครึ่งวัน อีกบางคนเห็นว่าพระเจ้าของพวกท่านทรงรู้ดียิ่งที่พวกท่านพำนักอยู่

[2] พวกเขาเป็นชายหนุ่มกลุ่มหนึ่งที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ แล้วเราได้ให้พวกเขามั่นคงอยู่ในศาสนา และเราได้ให้พวกเขามีความเชื่อมั่นในศาสนามากยิ่งขึ้น

[3] เราได้ให้ความตั้งใจของพวกเขาเข้มแข็งยิ่งขึ้น และเราได้ดลใจให้พวกเขามีความอดทน จนกระทั่งจิตใจของพวกเขามั่นคงสงบสุขในความจริงและหยิ่งต่อการอีมาน

[4] ยืนขึ้นประกาศโดยไม่สะทกสะท้าน หรือเกรงกลัวอำนาจของกษัตริย์แต่ประการใด

[5] หากเราเคารพอิบาดะฮฺอื่นจากพระองค์แล้ว เราก็จะละเมิดความจริงและหันห่างออกจากความถูกต้องและเราก็จมอยู่ในความอธรรมและการหลงผิด

هَٰٓؤُلَآءِ قَوۡمُنَا ٱتَّخَذُواْ مِن دُونِهِۦٓ ءَالِهَةٗۖ لَّوۡلَا يَأۡتُونَ عَلَيۡهِم بِسُلۡطَٰنِۭ بَيِّنٖۖ فَمَنۡ أَظۡلَمُ مِمَّنِ ٱفۡتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبٗا ١٥

15. กลุ่มชนของเราเหล่านั้นได้ยึดเอาพระเจ้าต่าง ๆ อื่นจากพระองค์ ทำไมพวกเขาจึงไม่นำหลักฐานอันชัดแจ้งมายืนยันเล่า ดังนั้นจะมีผู้ใดอธรรมยิ่งไปกว่าผู้ที่กล่าวเท็จต่ออัลลอฮฺ[1]

وَإِذِ ٱعۡتَزَلۡتُمُوهُمۡ وَمَا يَعۡبُدُونَ إِلَّا ٱللَّهَ فَأۡوُۥٓاْ إِلَى ٱلۡكَهۡفِ يَنشُرۡ لَكُمۡ رَبُّكُم مِّن رَّحۡمَتِهِۦ وَيُهَيِّئۡ لَكُم مِّنۡ أَمۡرِكُم مِّرۡفَقٗا ١٦

16. และเมื่อพวกเจ้าปลีกตัวออกห่างจากพวกเขา และสิ่งที่พวกเขาเคารพบูชาอื่นจากอัลลอฮฺแล้ว ดังนั้นพวกเจ้าก็จงหลบเข้าไปในถ้ำ พระผู้เป็นเจ้าของพวกเจ้าจะทรงแผ่ความเมตตาของพระองค์แก่พวกเจ้า และจะทรงทำให้กิจการของพวกเจ้าดำเนินไปอย่างสะดวกสบาย[2]

۞وَتَرَى ٱلشَّمۡسَ إِذَا طَلَعَت تَّزَٰوَرُ عَن كَهۡفِهِمۡ ذَاتَ ٱلۡيَمِينِ وَإِذَا غَرَبَت تَّقۡرِضُهُمۡ ذَاتَ ٱلشِّمَالِ وَهُمۡ فِي فَجۡوَةٖ مِّنۡهُۚ ذَٰلِكَ مِنۡ ءَايَٰتِ ٱللَّهِۗ مَن يَهۡدِ ٱللَّهُ فَهُوَ ٱلۡمُهۡتَدِۖ وَمَن يُضۡلِلۡ فَلَن تَجِدَ لَهُۥ وَلِيّٗا مُّرۡشِدٗا ١٧

17. และเจ้าจะเห็นดวงอาทิตย์ เมื่อมันขึ้นมันจะคล้อยจากถ้ำของพวกเขาไปทางขวา และเมื่อมันตกมันจะเบนออกไปทางซ้าย[3] โดยที่พวกเขาอยู่ในที่โล่งกว้างของมัน นั่นคือส่วนหนึ่งจากสัญญาณทั้งหลายของอัลลอฮฺ[4] ผู้ใดที่อัลลอฮฺทรงแนะทางที่ถูกต้องแก่เขา เขาก็คือผู้อยู่ในแนวทางที่ถูกต้องและผู้ใดที่พระองค์ทรงให้เขาหลง เขาจะไม่พบผู้ช่วยเหลือผู้ชี้ทางแก่เขาเลย

---

[1] ไม่มีผู้ใดที่จะอธรรมยิ่งไปกว่าผู้ที่กล่าวเท็จต่ออัลลอฮฺ ด้วยการตั้งภาคีต่อพระองค์

[2] คือพระองค์จะทรงประทานริซกีและเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้แก่พวกเขา เมื่อเข้าไปอยู่ในถ้ำ

[3] หมายความว่าดวงอาทิตย์จะไม่ส่องไปถูกพวกเขา ขณะที่มันขึ้นและขณะที่มันตก เป็นการให้เกียรติแก่พวกเขาจากอัลลอฮฺ ตะอาลา

[4] คือสัญญาณแห่งเดชานุภาพอันชัดแจ้งของอัลลอฮฺ อิบนุอับบาสกล่าวว่า หากว่าดวงอาทิตย์ส่องมาโดนพวกเขา มันจะทำให้พวกเขาไหม้เกรียม และหากว่าพวกเขาไม่พลิกกลับไปกลับมา ดินก็จะกัดกินพวกเขา

وَتَحْسَبُهُمْ أَيْقَاظًا وَهُمْ رُقُودٌ ۚ وَنُقَلِّبُهُمْ ذَاتَ
الْيَمِينِ وَذَاتَ الشِّمَالِ ۖ وَكَلْبُهُم بَاسِطٌ ذِرَاعَيْهِ
بِالْوَصِيدِ ۚ لَوِ اطَّلَعْتَ عَلَيْهِمْ لَوَلَّيْتَ مِنْهُمْ
فِرَارًا وَلَمُلِئْتَ مِنْهُمْ رُعْبًا ﴿١٨﴾

18. และเจ้าคิดว่าพวกเขาตื่นทั้ง ๆ ที่พวกเขาหลับ[1] และเราพลิกพวกเขาไปทางขวาและทางซ้ายและสุนัขของพวกเขาเหยียดขาทั้งหน้าทั้งสองของมันไปทางปากถ้ำ หากเจ้าจ้องมองพวกเขา แน่นอนเจ้าจะหันหลังเตลิดหนีจากพวกเขา และเจ้าจะเต็มไปด้วยความตกใจเพราะพวกเขา[2]

وَكَذَٰلِكَ بَعَثْنَاهُمْ لِيَتَسَاءَلُوا بَيْنَهُمْ ۚ قَالَ
قَائِلٌ مِّنْهُمْ كَمْ لَبِثْتُمْ ۖ قَالُوا لَبِثْنَا يَوْمًا
أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ ۚ قَالُوا رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا لَبِثْتُمْ
فَابْعَثُوا أَحَدَكُم بِوَرِقِكُمْ
هَٰذِهِ إِلَى الْمَدِينَةِ فَلْيَنظُرْ أَيُّهَا أَزْكَىٰ
طَعَامًا فَلْيَأْتِكُم بِرِزْقٍ مِّنْهُ وَلْيَتَلَطَّفْ
وَلَا يُشْعِرَنَّ بِكُمْ أَحَدًا ﴿١٩﴾

19. และในทำนองนั้นเราได้ให้พวกเขาลุกขึ้นเพื่อพวกเขาจะถามซึ่งกันและกัน คนหนึ่งในพวกเขากล่าวว่า พวกท่านพำนักอยู่นานเท่าใด พวกเขากล่าวว่า เราพักอยู่วันหนึ่งหรือส่วนหนึ่งของวัน[3] พวกเขากล่าวว่า พระผู้เป็นเจ้าของท่านทรงทราบดีว่า พวกท่านพำนักอยู่นานเท่าใด ดังนั้นจงส่งคนหนึ่งในหมู่พวกท่านไปในเมืองพร้อมด้วยเหรียญเงินนี้ของพวกท่าน เพื่อ

---

[1] พวกก็อดยานีย์ อธิบายการหลับของพวกอะฮฺลุลกะฮฺฟิว่า เฉื่อยชา, ซบเซา ทั้งนี้เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจว่ามิใช่เป็นการนอนหลับ ซึ่งเป็นเจตนารมณ์ที่จะบิดเบือนความเข้าใจออกจากความหมายที่แท้จริง คือพวกเขานอนหลับ

[2] พวกก็อดยานีย์ ได้อธิบายบิดเบือนไปว่า เป็นการทำนายถึงพวกคริสต์ในยุโรปที่หลับไปพักหนึ่ง แล้วตื่นขึ้น เจริญ เดินทางไปทั่วโลก ล่าเมืองขึ้นและทรัพยากร และพวกนี้นิยมเลี้ยงสุนัขประจำบ้าน จากการตีความของพวกเขาเช่นนี้ แสดงให้เห็นถึงการมีเจตนารมณ์ที่จะบิดเบือนไปจากความหมายเดิม ซึ่งเป็นที่เข้าใจกันถึงมัวะญิซาตของอัลลอฮฺ ตะอาลา การที่พวกเขาตีความดังกล่าวข้างต้นก็เพื่อจะให้ตรงกับความเชื่อมั่นของพวกเขาในการปฏิเสธมัวะญิซาตนั่นเอง

[3] นักตัฟซีรอธิบายว่า พวกเขา (ชาวถ้ำ) ได้เข้าไปในถ้ำเวลาเช้า และอัลลอฮฺทรงให้พวกเขาตื่นขึ้นในเวลาเย็น พวกเขานึกว่าดวงอาทิตย์ตกแล้ว พวกเขาจึงกล่าวว่า เราพักอยู่ที่นี่วันหนึ่ง แต่บางคนเห็นว่าดวงอาทิตย์ยังไม่ตก พวกเขาจึงกล่าวว่า ส่วนหนึ่งของวัน พวกเขาหารู้ไม่ว่า แท้จริงพวกเขาได้นอนอยู่ในถ้ำเป็นเวลาถึง 309 ปี

เลือกดูอาหารที่ดียิ่ง และให้เขาซื้อมาให้แก่พวกท่าน และให้เขาประพฤติอย่างสุภาพ และอย่าให้ผู้ใดรู้เรื่องของพวกท่าน[1]

إِنَّهُمْ إِن يَظْهَرُوا۟ عَلَيْكُمْ يَرْجُمُوكُمْ
أَوْ يُعِيدُوكُمْ فِى مِلَّتِهِمْ
وَلَن تُفْلِحُوٓا۟ إِذًا أَبَدًا ٢٠

20. แท้จริงพวกเขานั้น หากพวกเขารู้เรื่องของพวกท่าน พวกเขาจะเอาก้อนหินขว้างพวกท่านหรือนำพวกท่านกลับไปนับถือศาสนาของพวกเขา และเมื่อนั้นพวกท่านจะไม่บรรลุความสำเร็จเลย[2]

وَكَذَٰلِكَ أَعْثَرْنَا عَلَيْهِمْ لِيَعْلَمُوٓا۟ أَنَّ وَعْدَ
ٱللَّهِ حَقٌّ وَأَنَّ ٱلسَّاعَةَ لَا رَيْبَ فِيهَآ إِذْ يَتَنَٰزَعُونَ
بَيْنَهُمْ أَمْرَهُمْ ۖ فَقَالُوا۟ ٱبْنُوا۟ عَلَيْهِم بُنْيَٰنًا ۖ رَّبُّهُمْ
أَعْلَمُ بِهِمْ ۚ قَالَ ٱلَّذِينَ غَلَبُوا۟ عَلَىٰٓ أَمْرِهِمْ
لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِم مَّسْجِدًا ٢١

21. และในทำนองนั้นเราได้เปิดเผย[3] แก่พวกเขาเพื่อพวกเขาจะได้รู้ว่าสัญญาของอัลลอฮฺนั้นเป็นจริง และแท้จริงวันสิ้นโลกนั้นมีจริง ไม่ต้องสงสัยเลย เมื่อพวกเขาโต้เถียงกันในหมู่พวกเขาถึงเรื่องของพวกเขา (ชาวถ้ำ) แล้ว[4] พวกเขากล่าวว่า จงสร้างอาคารที่ปากถ้ำให้แก่พวกเขา พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาทรงรู้ดียิ่งในเรื่องของพวกเขา ฝ่ายบรรดาผู้มีเสียงข้างมากในเรื่องของพวกเขากล่าวว่า แน่นอนเราจะสร้างมัสยิดที่ปากถ้ำให้แก่พวกเขา[5]

---

[1] คือเข้าไปในเมืองอย่างสุภาพและซื้ออาหาร โดยอย่าให้ผู้ใดรู้เรื่องของพวกเรา

[2] นี่คือการสนทนาระหว่างชายหนุ่มด้วยกัน เพื่อหาช่องทางมิให้เรื่องราวของพวกเขาล่วงรู้ไปถึงกษัตริย์ มิฉะนั้นแล้วพวกเขาจะไม่ปลอดภัย

[3] เช่นนั้นแหละอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงเปิดเผย ให้มนุษย์ได้เห็นเรื่องราวของชาวถ้ำ เพื่อจะได้เป็นหลักฐานอันชัดแจ้งและเป็นที่ประจักษ์ว่า การฟื้นคืนชีพนั้นจะมีขึ้นจริง เพราะผู้ที่สามารถให้ชาวถ้ำฟื้นคืนชีพจากการนอนของพวกเขาถึง 309 ปี แน่นอนพระองค์ย่อมสามารถให้ปวงบ่าวของพระองค์ทั้งหมดฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง หลักจากการตายของพวกเขา

[4] ขณะที่กลุ่มชนกำลังโต้เถียงกันในเรื่องของชาวถ้ำ หลังจากที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงเผยให้พวกเขาได้ทราบเรื่องของชาวถ้ำแล้วพระองค์ก็ได้เอาชีวิตของพวกเขาไป

[5] เพื่อพวกเราจะได้ทำละหมาดและทำอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺในมัสยิดนั้น

22. พวกเขาจะกล่าวกันว่า ชาวถ้ำนั้นมีสามคน ที่สี่ก็คือสุนัขของพวกเขา และอีกกลุ่มจะกล่าวว่า มีห้าคน ที่หกก็คือสุนัขของพวกเขา ทั้งนี้เป็นการเดาในสิ่งที่ไม่รู้ และอีกกลุ่มหนึ่งจะกล่าวว่า มีเจ็ดคน และที่แปดก็คือสุนัขของพวกเขา จงกล่าวเถิด พระผู้เป็นเจ้าของฉันทรงรู้ดียิ่งถึงจำนวนของพวกเขา ไม่มีผู้ใดรู้เรื่องของพวกเขาเว้นแต่ส่วนน้อย ดังนั้น เจ้าอย่าโต้เถียงกันในเรื่องของพวกเขา นอกจากการโต้เถียงที่ประจักษ์แจ้ง และอย่าสอบถามผู้ใดในเรื่องของพวกเขาเลย[1]

سَيَقُولُونَ ثَلَٰثَةٌ رَّابِعُهُمْ كَلْبُهُمْ وَيَقُولُونَ خَمْسَةٌ سَادِسُهُمْ كَلْبُهُمْ رَجْمًۢا بِٱلْغَيْبِ ۖ وَيَقُولُونَ سَبْعَةٌ وَثَامِنُهُمْ كَلْبُهُمْ ۚ قُل رَّبِّىٓ أَعْلَمُ بِعِدَّتِهِم مَّا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا قَلِيلٌ ۗ فَلَا تُمَارِ فِيهِمْ إِلَّا مِرَآءً ظَٰهِرًا وَلَا تَسْتَفْتِ فِيهِم مِّنْهُمْ أَحَدًا ﴿٢٢﴾

23. และเจ้าอย่ากล่าวเกี่ยวกับสิ่งใดว่า แท้จริงฉันจะเป็นผู้ทำสิ่งนั้นในวันพรุ่งนี้[2]

وَلَا تَقُولَنَّ لِشَا۟ىْءٍ إِنِّى فَاعِلٌ ذَٰلِكَ غَدًا ﴿٢٣﴾

24. เว้นแต่อัลลอฮฺทรงประสงค์ จงรำลึกถึงพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเมื่อเจ้าลืม และจงกล่าวว่า บางทีพระผู้เป็นเจ้าของฉันจะทรงชี้แนะทางที่ถูกต้องที่ใกล้กว่านี้แก่ฉัน[3]

إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ ۚ وَٱذْكُر رَّبَّكَ إِذَا نَسِيتَ وَقُلْ عَسَىٰٓ أَن يَهْدِيَنِ رَبِّى لِأَقْرَبَ مِنْ هَٰذَا رَشَدًا ﴿٢٤﴾

---

[1] การโต้เถียงกันเกี่ยวกับจำนวนของชายหนุ่มชาวถ้ำนั้นไม่มีที่สิ้นสุด ความจริงแล้วย่อมมีผลเท่ากัน ไม่ว่าจะเป็นสามหรือห้าหรือเจ็ดหรือมากกว่านั้น เรื่องของพวกเขาจะถูกมอบไว้แด่อัลลอฮฺ และความรู้เกี่ยวกับพวกเขาอยู่ที่อัลลอฮฺ เพราะบทเรียนในเรื่องของพวกเขาย่อมเกิดขึ้น จะด้วยจำนวนมากหรือน้อยก็ตาม ดังนั้นอัลกุรอานจึงได้ชี้แนะแก่ท่านร่อซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ให้ละทิ้งการโต้เถียงกันในเรื่องนี้

[2] อิบนุกะษีรกล่าวว่า สาเหตุของการประทานอายะฮฺนี้คือ เมื่อท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ถูกถามเกี่ยวกับเรื่องของชาวถ้ำ ท่านได้กล่าวว่า พรุ่งนี้ฉันจะตอบพวกท่าน ดังนั้นอัลวะฮฺยุจึงได้ล่าช้าออกไปจากท่านเป็นเวลาถึง 15 วัน

[3] คือหวังว่าอัลลอฮฺจะทรงประทานความสำเร็จให้แก่ฉัน และทรงชี้แนะแก่ฉันในสิ่งที่เป็นประโยชน์ยิ่งในเรื่องของศาสนาของฉันและดุนยาของฉัน

وَلَبِثُواْ فِي كَهْفِهِمْ ثَلَٰثَ مِاْئَةٍ سِنِينَ وَٱزْدَادُواْ تِسْعًا ﴿٢٥﴾

25. และพวกเขาพำนักอยู่ในถ้ำของพวกเขาสามร้อยปี และเพิ่มอีกเก้าปี[1]

قُلِ ٱللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا لَبِثُواْۖ لَهُۥ غَيْبُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِۖ أَبْصِرْ بِهِۦ وَأَسْمِعْۚ مَا لَهُم مِّن دُونِهِۦ مِن وَلِيٍّ وَلَا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِۦٓ أَحَدًا ﴿٢٦﴾

26. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) อัลลอฮฺทรงรู้ดียิ่งว่าพวกเขาพำนักอยู่นานเท่าใด สำหรับพระองค์นั้นทรงรู้สิ่งพ้นญาณวิสัย ในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินพระองค์ทรงเห็นชัดและทรงฟังชัดทุกสิ่งทุกอย่าง[2] ไม่มีผู้คุ้มครองใดสำหรับพวกเขาอื่นจากพระองค์ พระองค์ไม่ทรงรับรู้ผู้ใด เข้าร่วมภาคีในการปกครองของพระองค์

وَٱتْلُ مَآ أُوحِيَ إِلَيْكَ مِن كِتَابِ رَبِّكَۖ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَٰتِهِۦ وَلَن تَجِدَ مِن دُونِهِۦ مُلْتَحَدًا ﴿٢٧﴾

27. และจงอ่านสิ่งที่ถูกวะฮียฺแก่เจ้า จากคัมภีร์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ไม่มีผู้ใดเปลี่ยนแปลงคำกล่าวของพระองค์[3] และเจ้าจะไม่พบที่พึ่งใด ๆ เลยนอกจากพระองค์

وَٱصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ ٱلَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُم بِٱلْغَدَوٰةِ وَٱلْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُۥۖ وَلَا تَعْدُ عَيْنَاكَ عَنْهُمْ تُرِيدُ زِينَةَ ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَاۖ وَلَا تُطِعْ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُۥ عَن ذِكْرِنَا وَٱتَّبَعَ هَوَىٰهُ وَكَانَ أَمْرُهُۥ فُرُطًا ﴿٢٨﴾

28. และจงอดทนต่อตัวของเจ้า ร่วมกับบรรดาผู้วิงวอนต่อพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา ทั้งยามเช้าและยามเย็น[4] โดยปรารถนาความโปรดปรานของพระองค์ และอย่าให้สายตาของเจ้าหันเหออกจากพวกเขา[5] ขณะที่เจ้าประสงค์ความ

---

[1] อยู่ในสภาพนอนหลับ และนี่เป็นการชี้แจงในสิ่งที่ได้กล่าวไว้โดยย่อในพระดำรัสของพระองค์ที่ว่า เป็นจำนวนหลายปีในอายะฮฺที่ 11 ของซูเราะฮฺนี้

[2] พระองค์ทรงเห็นชัดในทุก ๆ สิ่งที่มีอยู่ และทรงฟังชัดในทุก ๆ สิ่งที่ถูกได้ยิน ทรงตระหนักดีในสิ่งเร้นลับเช่นเดียวกับที่ทรงตระหนักดีในสิ่งเปิดเผย

[3] ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงหรือบิดเบือนคำกล่าวของอัลลอฮฺได้เลย

[4] คือจงกักขังตัวของเจ้าไว้สำหรับบรรดาผู้อ่อนแอและยากจนในหมู่มุสลิมีน ผู้ซึ่งวิงวอนขอพรต่อพระเจ้าของพวกเขา ทั้งในยามเช้าและยามเย็น

[5] คืออย่าได้ให้ความสนใจใครอื่นจากพวกเขา เช่น พวกที่มั่งมีและมีเกียรติ

สวยงามแห่งชีวิตของโลกนี้[1] และเจ้าอย่าเชื่อฟังผู้ที่เราทำให้หัวใจของเขาละเลยจากการรำลึกถึงเรา[2] และปฏิบัติตามอารมณ์ต่ำของเขา และกิจการของเขาพินาศสูญหาย

وَقُلِ ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّكُمْ ۖ فَمَن شَآءَ فَلْيُؤْمِن وَمَن شَآءَ فَلْيَكْفُرْ ۚ إِنَّآ أَعْتَدْنَا لِلظَّٰلِمِينَ نَارًا أَحَاطَ بِهِمْ سُرَادِقُهَا ۚ وَإِن يَسْتَغِيثُوا۟ يُغَاثُوا۟ بِمَآءٍ كَٱلْمُهْلِ يَشْوِى ٱلْوُجُوهَ ۚ بِئْسَ ٱلشَّرَابُ وَسَآءَتْ مُرْتَفَقًا ﴿٢٩﴾

29. และจงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) สัจธรรมนั้นมาจากพระผู้เป็นเจ้าของพวกเจ้า ดังนั้น ผู้ใดประสงค์ก็จงศรัทธา และผู้ใดประสงค์ก็จงปฏิเสธ[3] แท้จริง เราได้เตรียมไฟนรกไว้สำหรับพวกอธรรมซึ่งกำแพงของมันล้อมกรอบพวกเขา และถ้าพวกเขาร้องขอความช่วยเหลือ ก็จะถูกช่วยเหลือด้วยน้ำเสมือนน้ำทองแดงเดือดลวกใบหน้า มันเป็นน้ำดื่มที่ชั่วช้าและเป็นที่พำนักที่เลวร้าย

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ مَنْ أَحْسَنَ عَمَلًا ﴿٣٠﴾

30. แท้จริงบรรดาผู้ศรัทธาและกระทำความดีทั้งหลาย เราจะไม่ให้การตอบแทนของผู้กระทำความดีสูญหายอย่างแน่นอน

---

[1] คืออย่าหวังเกียรติยศและความโอ้อวด ด้วยการเข้าสังคมกับพวกมุชริกีน

[2] คืออย่าเชื่อฟังคำพูดของผู้ที่ขอร้องเจ้าให้ขับไล่บรรดามุอฺมิน โดยที่จิตใจของพวกเขาละเลยต่อการรำลึกถึงอัลลอฮฺ นักตัฟซีรกล่าวว่า อายะฮฺนี้ถูกประทานลงมาเนื่องเพราะอุไยนะฮฺ อิบนุหุสฺน และสหายของเขาได้มาหาท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ขณะนั้นมีกลุ่มชนผู้ยากจนนั่งชุมนุมกันอยู่ เช่น ซัลมาน อัลฟารีซีย์ เขาได้สวมเสื้อขนสัตว์และมีเหงื่อไหลย้อย อุไยนะฮฺได้กล่าวแก่ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ว่า กลิ่นไอของพวกนี้ไม่เป็นที่รำคาญแก่ท่านบ้างหรือ พวกเราเป็นเจ้าขุนมูลนายแห่งตระกูลมุฎรฺ หากพวกเราได้เข้าอิสลามมหาชนก็จะเข้าด้วย ไม่มีสิ่งใดกีดกันพวกเราในการปฏิบัติตามท่านนอกจากพวกนี้ ดังนั้นจึงให้พวกเขาออกไปห่างจากท่านเสียก่อน แล้วเราจะปฏิบัติตามท่าน หรือจัดให้พวกเราชุมนุมกันโดยเฉพาะและให้พวกเขาชุมนุมกันอีกทีหนึ่ง ท่านร่อซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เกือบจะรับข้อเรียกร้องของพวกเขาอยู่แล้ว ดังนั้นเมื่ออายะฮฺนี้ถูกประทานลงมา ท่านจึงออกไปยังสาวกผู้ยากจนเหล่านั้น เมื่อท่านพบพวกเขาแล้วท่านก็นั่งร่วมกับพวกเขาแล้วกล่าวว่า การสรรเสริญเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ ผู้ซึ่งทำให้ในหมู่ประชาชาติของฉัน มีผู้ที่พระเจ้าของฉันใช้ฉันให้อดทนต่อตัวของฉันให้อยู่กับพวกเขา

[3] ประโยคนี้โดยเผิน ๆ แล้วเป็นคำสั่งใช้ แต่โดยความจริงแล้วเป็นการเตือนสำทับ

أُولَٰٓئِكَ لَهُمْ جَنَّٰتُ عَدْنٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهِمُ ٱلْأَنْهَٰرُ
يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِن ذَهَبٍ وَيَلْبَسُونَ ثِيَابًا
خُضْرًا مِّن سُندُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ مُّتَّكِـِٔينَ
فِيهَا عَلَى ٱلْأَرَآئِكِ ۚ نِعْمَ ٱلثَّوَابُ وَحَسُنَتْ مُرْتَفَقًا ﴿٣١﴾

31. ชนเหล่านั้นแหละ สำหรับพวกเขาจะได้รับสวนสวรรค์หลากหลายเป็นที่พำนัก มีลำน้ำหลายสายไหลผ่าน ณ เบื้องล่างของพวกเขา ในสวนสวรรค์พวกเขาจะได้ประดับกำไลทอง และสวมอาภรณ์สีเขียวทำด้วยผ้าไหมละเอียด และผ้าไหมหยาบ นอนเอกเขนกบนเตียงในสวรรค์ เป็นการตอบแทนที่ดียิ่งและเป็นที่พำนักที่ดีเยี่ยม[1]

۞ وَٱضْرِبْ لَهُم مَّثَلًا رَّجُلَيْنِ جَعَلْنَا لِأَحَدِهِمَا جَنَّتَيْنِ
مِنْ أَعْنَٰبٍ وَحَفَفْنَٰهُمَا بِنَخْلٍ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمَا زَرْعًا ﴿٣٢﴾

32. และจงเปรียบเทียบอุทาหรณ์หนึ่งแก่พวกเขา คือชายสองคน[2] เราได้ให้สวนองุ่นสองแห่งแก่คนหนึ่งในสองคน และเราได้ล้อมสวนทั้งสองไว้ด้วยต้นอินทผลัม และเราได้ทำให้มีพืชพันธุ์ระหว่างสวนทั้งสองด้วย

كِلْتَا ٱلْجَنَّتَيْنِ ءَاتَتْ أُكُلَهَا وَلَمْ تَظْلِم مِّنْهُ شَيْـًٔا ۚ
وَفَجَّرْنَا خِلَٰلَهُمَا نَهَرًا ﴿٣٣﴾

33. แต่ละสวนทั้งสองแห่งนี้ได้ออกผลิตผลของมันอย่างสมบูรณ์ ไม่เคยลดน้อยแต่อย่างใด และเราได้ให้ลำน้ำไหลท่ามกลางสวนทั้งสอง

وَكَانَ لَهُۥ ثَمَرٌ فَقَالَ لِصَٰحِبِهِۦ وَهُوَ يُحَاوِرُهُۥٓ
أَنَا۠ أَكْثَرُ مِنكَ مَالًا وَأَعَزُّ نَفَرًا ﴿٣٤﴾

34. และเขาได้รับผลิตผล ดังนั้นเขาจึงกล่าวแก่เพื่อของเขา ขณะที่กำลังโต้เถียงกันอยู่ว่า ฉันมีทรัพย์สินมากกว่าท่าน และมีข้าบริพารมากกว่า

---

[1] พวกก็อดยานีย์ตีความหมายของอายะฮฺนี้ว่า เป็นการพยากรณ์อีกโสดหนึ่งถึงชัยชนะของพวกอาหรับต่อพวกโรมันและเปอร์เซีย และจะได้ครองความมั่งคั่ง การอธิบายความหมายเช่นนี้เป็นการบิดเบือนถ้อยคำของอัลกุรอาน และขัดแย้งกับความเป็นจริงของสำนวนคำพูด ซึ่งคล้ายกับการตีความของพวกบาฏินียะฮฺที่ปฏิเสธเรื่องวันปรโลก และปฏิเสธเรื่องการตอบแทนแก่ผู้ทำดีและผู้ทำชั่วในวันปรโลก เป็นการตีความหมายตามอารมณ์ และเป็นการหลงผิด

[2] นักตัฟซีรกล่าวว่า ชายสองคนเป็นพี่น้องกันจากบะนีอิสรออีล ทั้งสองคนได้รับมรดกจากพ่อของเขา คนพี่เป็นกาฟิรซื้อสวนสองแปลงคนน้องเป็นมุอฺมินใช้จ่ายเงินไปเพื่อความโปรดปรานของอัลลอฮฺจนกระทั่งหมด คนพี่ได้กล่าวตำหนิคนน้องในความยากจนของเขา และพูดจาโอ้อวดแสดงความมั่งมี จนกระทั่งอัลลอฮฺทรงให้ทรัพย์สมบัติของเขาสูญสิ้นไป เพราะเขาลืมความโปรดปรานของอัลลอฮฺที่ดีให้แก่เขา

وَدَخَلَ جَنَّتَهُۥ وَهُوَ ظَالِمٞ لِّنَفۡسِهِۦ قَالَ مَآ أَظُنُّ
أَن تَبِيدَ هَٰذِهِۦٓ أَبَدٗا ٣٥

35. เขาได้เข้าไปในสวนของเขาโดยที่เขาเป็นผู้อธรรมแก่ตัวเขาเอง เขากล่าวว่า ฉันไม่คิดว่าสวนนี้จะพินาศไปได้เลย

وَمَآ أَظُنُّ ٱلسَّاعَةَ قَآئِمَةٗ وَلَئِن رُّدِدتُّ إِلَىٰ رَبِّي
لَأَجِدَنَّ خَيۡرٗا مِّنۡهَا مُنقَلَبٗا ٣٦

36. และฉันไม่คิดว่าวันอวสานของโลกจะมีขึ้น และหากว่าฉันจะถูกกลับไปยังพระผู้เป็นเจ้าของฉัน แน่นอน ฉันจะพบที่กลับที่ดียิ่งกว่านี้[1]

قَالَ لَهُۥ صَاحِبُهُۥ وَهُوَ يُحَاوِرُهُۥٓ أَكَفَرۡتَ بِٱلَّذِي
خَلَقَكَ مِن تُرَابٖ ثُمَّ مِن نُّطۡفَةٖ ثُمَّ سَوَّىٰكَ رَجُلٗا ٣٧

37. เพื่อนของเขากล่าวแก่เขาขณะที่กำลังโต้เถียงกันอยู่ว่า ท่านเนรคุณต่อพระผู้สร้างท่านจากดิน แล้วจากเชื้ออสุจิ แล้วพระองค์ทรงทำให้ท่านเป็นคนโดยสมบูรณ์ กระนั้นหรือ

لَّٰكِنَّا۠ هُوَ ٱللَّهُ رَبِّي وَلَآ أُشۡرِكُ بِرَبِّيٓ أَحَدٗا ٣٨

38. แต่ฉันเชื่อว่าพระองค์คืออัลลอฮฺ พระผู้เป็นเจ้าของฉัน[2] และฉันจะไม่ตั้งผู้ใดร่วมเป็นภาคีกับพระผู้เป็นเจ้าของฉันเลย[3]

وَلَوۡلَآ إِذۡ دَخَلۡتَ جَنَّتَكَ قُلۡتَ مَا شَآءَ ٱللَّهُ لَا قُوَّةَ
إِلَّا بِٱللَّهِۚ إِن تَرَنِ أَنَا۠ أَقَلَّ مِنكَ مَالٗا وَوَلَدٗا ٣٩

39. และทำไมเล่าเมื่อท่านเข้าไปในสวนของท่าน ท่านควรกล่าวว่า สิ่งที่อัลลอฮฺทรงประสงค์ (ย่อมเกิดขึ้น)[4] ไม่มีพลังใด ๆ (ที่จะช่วยเราได้) นอกจากที่อัลลอฮฺ หากท่านเห็นว่าฉันด้อยกว่าท่านทางด้านทรัพย์สมบัติและลูกหลาน

---

[1] เขามีความเชื่อมั่นว่าวันกิยามะฮฺจะไม่เกิดขึ้น และปฏิเสธว่าสวนของเขานี้จะไม่มีวันพินาศไปได้เลย นอกจากนี้ยังพูดจาโอหังอีกว่า สมมติว่า หากมีวันฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีก ตามคำกล่าวอ้างของน้องชายที่เป็นมุอฺมินแล้ว พระองค์ก็จะทรงให้เขาดีกว่าในโลกอาคิเราะฮฺเสมือนกับที่พระองค์ทรงให้เขามั่งมีในโลกนี้อย่างแน่นอน

[2] และผู้ให้บังเกิดฉัน

[3] ดังนั้นพระองค์คือผู้ที่สมควรแก่การเคารพบูชาแต่เพียงพระองค์เดียว ไม่มีภาคีใด ๆ ร่วมกับพระองค์

[4] ท่านควรจะกล่าวว่า นี่คือความโปรดปรานของอัลลอฮฺ สิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์ย่อมเกิดขึ้นและสิ่งที่พระองค์ไม่ทรงประสงค์ย่อมจะไม่เกิดขึ้น

40. ดังนั้น บางทีพระผู้เป็นเจ้าของฉันจะทรงประทานให้ฉันดีกว่าสวนของท่าน[1] และจะทรงส่งสายฟ้าฟาดลงที่สวนของท่าน แล้วมันจะกลายเป็นที่ดินโล่งเตียน

فَعَسَىٰ رَبِّيٓ أَن يُؤْتِيَنِ خَيْرًا مِّن جَنَّتِكَ وَيُرْسِلَ
عَلَيْهَا حُسْبَانًا مِّنَ ٱلسَّمَآءِ فَتُصْبِحَ صَعِيدًا
زَلَقًا ﴿٤٠﴾

41. หรือน้ำของมันกลายเป็นเหือดแห้งแล้ว ท่านไม่สามารถจะพบมันได้เลย

أَوْ يُصْبِحَ مَآؤُهَا غَوْرًا فَلَن تَسْتَطِيعَ لَهُۥ طَلَبًا ﴿٤١﴾

42. และผลิตผลของเขาถูกทำลายหมด แล้วเขาก็ประกบฝ่ามือทั้งสองด้วยความเสียใจต่อสิ่งที่เขาได้จับจ่ายไป และมันพังพาบลงมา และเขากล่าวว่า โอ้ หากฉันไม่เอาผู้ใดมาตั้งภาคีกับพระผู้เป็นเจ้าของฉัน

وَأُحِيطَ بِثَمَرِهِۦ فَأَصْبَحَ يُقَلِّبُ كَفَّيْهِ عَلَىٰ مَآ أَنفَقَ فِيهَا
وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا وَيَقُولُ يَٰلَيْتَنِي
لَمْ أُشْرِكْ بِرَبِّيٓ أَحَدًا ﴿٤٢﴾

43. และเขาไม่มีพรรคพวกจะช่วยเขาได้นอกจากอัลลอฮฺ และเขาก็มิได้เป็นผู้ช่วยเหลือ[2]

وَلَمْ تَكُن لَّهُۥ فِئَةٌ يَنصُرُونَهُۥ مِن دُونِ ٱللَّهِ
وَمَا كَانَ مُنتَصِرًا ﴿٤٣﴾

44. ด้วยเหตุนั้น การคุ้มครองช่วยเหลือเป็นของอัลลอฮฺผู้ทรงสัจจะ และพระองค์ทรงดียิ่งในการตอบแทน[3] และทรงดียิ่งในบั้นปลาย[4]

هُنَالِكَ ٱلْوَلَٰيَةُ لِلَّهِ ٱلْحَقِّ هُوَ خَيْرٌ ثَوَابًا وَخَيْرٌ عُقْبًا ﴿٤٤﴾

---

[1] คือฉันหวังว่า จากการกระทำของอัลลอฮฺ ตะอาลา และการทำดีของพระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงสิ่งที่มีอยู่กับฉันและสิ่งที่มีอยู่กับท่าน คือความจนและความมั่งมี แล้วพระองค์ก็ประทานริซกีแก่ฉันด้วยสวนดีกว่าสวนของท่านเนื่องเพราะการอีมานของฉันต่อพระองค์ และทรงถอดถอนความโปรดปรานของพระองค์จากท่าน เพราะการปฏิเสธศรัทธาของท่านต่อพระองค์ และทรงทำลายสวนของท่าน

[2] คือตัวของเขาเองก็ไม่สามารถจะยับยั้งการพยาบาทและการลงโทษของอัลลอฮฺ ตะอาลา ได้

[3] ทั้งในโลกนี้และโลกหน้าแก่ผู้ที่ศรัทธาต่อพระองค์

[4] แก่ผู้ที่ยึดพระองค์เป็นที่พึ่ง และหวังในการตอบแทนของพระองค์

وَاضْرِبْ لَهُم مَّثَلَ الْحَيَوٰةِ الدُّنْيَا كَمَآءٍ أَنزَلْنَـٰهُ
مِنَ السَّمَآءِ فَاخْتَلَطَ بِهِۦ نَبَاتُ الْأَرْضِ فَأَصْبَحَ
هَشِيمًا تَذْرُوهُ الرِّيَـٰحُ ۗ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ
مُّقْتَدِرًا ﴿٤٥﴾

45. และจงเปรียบอุทาหรณ์การดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้แก่พวกเขา ประหนึ่งน้ำที่เราหลั่งมันลงมาจากฟากฟ้า ดังนั้นพืชผลในแผ่นดินก็จะคลุกเคล้าไปกับน้ำ แล้วมันก็แห้งกรังเป็นเศษเป็นชิ้นซึ่งลมจะพัดมันให้ปลิวว่อน และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอานุภาพเหนือทุกสิ่ง[1]

الْمَالُ وَالْبَنُونَ زِينَةُ الْحَيَوٰةِ الدُّنْيَا ۖ وَالْبَـٰقِيَـٰتُ
الصَّـٰلِحَـٰتُ خَيْرٌ عِندَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ أَمَلًا ﴿٤٦﴾

46. ทรัพย์สมบัติและลูกหลานคือ เครื่องประดับแห่งการดำรงชีวิตในโลกนี้[2] และความดีทั้งหลายที่จีรังนั้น เป็นการตอบแทนที่ดียิ่ง ณ ที่พระเจ้าของเจ้า และเป็นความหวังที่ดียิ่ง[3]

وَيَوْمَ نُسَيِّرُ الْجِبَالَ وَتَرَى الْأَرْضَ بَارِزَةً
وَحَشَرْنَـٰهُمْ فَلَمْ نُغَادِرْ مِنْهُمْ أَحَدًا ﴿٤٧﴾

47. และ (จงรำลึก) วันที่เราให้เทือกเขาเคลื่อนย้ายไป และเจ้าจะเห็นแผ่นดินราบเรียบ และเราจะชุมนุมพวกเขา ดังนั้น เราจะไม่ให้ผู้ใดออกไปจากพวกเขาเลย[4]

وَعُرِضُوا عَلَىٰ رَبِّكَ صَفًّا لَّقَدْ جِئْتُمُونَا كَمَا
خَلَقْنَـٰكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍۭ ۚ بَلْ زَعَمْتُمْ أَلَّن نَّجْعَلَ لَكُم
مَّوْعِدًا ﴿٤٨﴾

48. และพวกเขาจะถูกนำมารวมเป็นแถวต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า โดยแน่นอน พวกเจ้าจะถูกนำมายังเราดั่งที่เราให้บังเกิดพวกเจ้าใน

---

[1] คือพระองค์ทรงอานุภาพในการทำลายให้พินาศ และทรงอานุภาพในการให้มีชีวิต ไม่มีสิ่งใดในชั้นฟ้าและแผ่นดินจะยับยั้งหรือบั่นทอนการกระทำของพระองค์ได้

[2] ทั้งหมดย่อมไปสู่ความสูญสลายและความพินาศ ไม่มีผู้ใดที่จะภาคภูมิใจและหลงใหลในมันนอกจากคนโง่อวิชา

[3] อิบนุอับบาสกล่าวว่า ความดีทั้งหลายที่จีรังนั้นคือการละหมาด 5 เวลา และว่าหมายถึงงานทุกอย่างที่ดี เช่น คำพูดและการปฏิบัติที่จะคงอยู่เพื่ออาคิเราะฮฺ และในหะดีษมีรายงานว่า "ซุบฮานัลลอฮฺ วัลฮัมดุลิลลาฮฺ วะลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ วัลลอฮุอักบัร คือ ความดีทั้งหลายที่จีรัง

[4] คือเราจะชุมนุมมนุษย์ในสมัยแรกและสมัยสุดท้าย ไว้ในสถานที่แห่งการชำระบัญชี เราจะไม่ปล่อยให้ผู้ใดหนีออกไปได้

ครั้งแรก[1] แต่พวกเจ้าอ้างว่าเราไม่ได้กำหนดเวลาสำหรับพวกเจ้า

وَوُضِعَ ٱلْكِتَٰبُ فَتَرَى ٱلْمُجْرِمِينَ مُشْفِقِينَ مِمَّا
فِيهِ وَيَقُولُونَ يَٰوَيْلَتَنَا مَالِ هَٰذَا ٱلْكِتَٰبِ
لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً إِلَّآ أَحْصَىٰهَا ۚ
وَوَجَدُوا۟ مَا عَمِلُوا۟ حَاضِرًا ۗ وَلَا يَظْلِمُ رَبُّكَ
أَحَدًا ﴿٤٩﴾

49. และบันทึกจะถูกวางไว้[2] ดังนั้น เจ้าจะเห็นผู้กระทำผิดทั้งหลายหวั่นกลัวสิ่งที่มีอยู่ในบันทึก และพวกเขาจะกล่าวว่า โอ้ ความวิบัติของเราเอ๋ย บันทึกอะไรกันนี่ มันมิได้ละเว้นสิ่งเล็กน้อยและสิ่งใหญ่โตเลย เว้นแต่ได้บันทึกไว้ครบถ้วน และพวกเขาได้พบสิ่งที่พวกเขาได้ปฏิบัติไว้ปรากฏอยู่ต่อหน้าและพระผู้เป็นเจ้าของเจ้ามิทรงอธรรมต่อผู้ใดเลย[3]

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَٰٓئِكَةِ ٱسْجُدُوا۟ لِءَادَمَ فَسَجَدُوٓا۟
إِلَّآ إِبْلِيسَ كَانَ مِنَ ٱلْجِنِّ فَفَسَقَ عَنْ أَمْرِ رَبِّهِۦٓ ۗ
أَفَتَتَّخِذُونَهُۥ وَذُرِّيَّتَهُۥٓ أَوْلِيَآءَ مِن دُونِى
وَهُمْ لَكُمْ عَدُوٌّۢ ۚ بِئْسَ لِلظَّٰلِمِينَ بَدَلًا ﴿٥٠﴾

50. และเมื่อเราได้กล่าวแก่มะลาอิกะฮฺว่า จงสุญูดคารวะต่ออาดัม[4] พวกเขาก็แสดงคารวะ เว้นแต่อิบลีส มันอยู่ในจำพวกญิน[5] ดังนั้น มันจึงฝ่าฝืนคำสั่งของพระผู้เป็นเจ้าของมัน แล้วพวกเจ้าจะยึดเอามันและวงศ์วานของมัน เป็นผู้คุ้มครองอื่นจากข้ากระนั้นหรือ ทั้ง ๆ ที่พวกมันเป็นศัตรูกับพวกเจ้า มันช่างชั่วช้าแท้ ๆ ในการแลกเปลี่ยนสำหรับพวกอธรรม[6]

---

1 คือจะมีเสียงกล่าวแก่พวกกุฟฟารเป็นการสั่งสอนว่า พวกเจ้าได้มาหาเราในสภาพเท้าเปล่าเปลือย ไม่มีอะไรติดตัวมาเลย เช่น ทรัพย์สมบัติและลูกหลานก็ดี เสมือนกับสภาพของพวกเจ้าเมื่อเราได้ให้บังเกิดเจ้าครั้งแรก

2 คือบันทึกการงานของมนุษย์จะถูกวางไว้ และถูกนำมาเสนอแก่พวกเขา

3 คือพระองค์จะไม่ลงโทษผู้ใดโดยปราศจากความคิด และจะไม่ลดหย่อนผลบุญของผู้ทำดี

4 เป็นการสุญูดคารวะและให้เกียรติ มิใช่สุญูดอิบาดะฮฺ

5 ในอายะฮฺแจ้งไว้อย่างชัดเจนว่า อิบลีสเป็นจำพวกญิน มิใช่มะลาอิกะฮฺ

6 คือชั่วช้าแท้ๆ ในการอิบาดะฮฺชัยฏอนแทนการอิบาดะฮฺอัรเราะหฺมาน

51. ข้ามิได้เอาพวกมันมาเป็นพยาน ในการสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน แม้ในการสร้างตัวพวกมันเอง[1] และข้ามิได้เอาพวกที่ทำให้ผู้อื่นหลงผิดมาให้ความช่วยเหลือ[2]

مَّآ أَشْهَدتُّهُمْ خَلْقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَلَا خَلْقَ أَنفُسِهِمْ وَمَا كُنتُ مُتَّخِذَ ٱلْمُضِلِّينَ عَضُدًا ﴿٥١﴾

52. และ (จงรำลึก) วันที่พระองค์ตรัสว่า พวกเจ้าจงเรียกคู่ภาคีของข้าที่พวกเจ้ากล่าวอ้างนั้น[3] แล้วพวกเขาก็ร้องขอให้พวกมันช่วยเหลือ แต่พวกมันจะไม่ตอบรับพวกเขา และเราได้กำหนดให้มีแหล่งพินาศระหว่างพวกมันกันเอง[4]

وَيَوْمَ يَقُولُ نَادُوا۟ شُرَكَآءِىَ ٱلَّذِينَ زَعَمْتُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا۟ لَهُمْ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُم مَّوْبِقًا ﴿٥٢﴾

53. และพวกกระทำผิดมองเห็นไฟนรก พวกเขาก็รู้ว่า แน่นอนพวกตนจะตกลงไปในนั้น และพวกเขาจะไม่พบทางรอดจากมันไปได้เลย

وَرَءَا ٱلْمُجْرِمُونَ ٱلنَّارَ فَظَنُّوٓا۟ أَنَّهُم مُّوَاقِعُوهَا وَلَمْ يَجِدُوا۟ عَنْهَا مَصْرِفًا ﴿٥٣﴾

54. และเราได้ชี้แจงแก่มนุษย์ในอัลกุรอานนี้แต่ละตัวอย่าง[5] แต่มนุษย์นั้นชอบโต้เถียงในเรื่องต่าง ๆ เป็นส่วนใหญ่

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِى هَٰذَا ٱلْقُرْءَانِ لِلنَّاسِ مِن كُلِّ مَثَلٍ ۚ وَكَانَ ٱلْإِنسَٰنُ أَكْثَرَ شَىْءٍ جَدَلًا ﴿٥٤﴾

55. และไม่มีสิ่งใดที่จะยับยั้งมนุษย์จากการศรัทธา เมื่อแนวทางที่ถูกต้องได้มายังพวกเขา และการขออภัยโทษต่อพระเจ้าของพวกเขา เว้นแต่จะให้แบบอย่างแต่เก่าก่อน (การลงโทษ)

وَمَا مَنَعَ ٱلنَّاسَ أَن يُؤْمِنُوٓا۟ إِذْ جَآءَهُمُ ٱلْهُدَىٰ وَيَسْتَغْفِرُوا۟ رَبَّهُمْ إِلَّآ أَن تَأْتِيَهُمْ سُنَّةُ ٱلْأَوَّلِينَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ ٱلْعَذَابُ قُبُلًا ﴿٥٥﴾

---

[1] เพราะพวกมันก็เป็นบ่าวเช่นเดียวกับพวกเจ้า มันไม่มีอำนาจใด ๆ ทั้งสิ้น

[2] คือข้ามิได้เอาพวกมันมาให้ความช่วยเหลือข้าในการสร้างแล้วทำไมพวกเจ้าจึงหลงเชื่อฟังพวกมันอื่นจากข้า

[3] คือให้พวกมันช่วยเหลือพวกเจ้าจากการลงโทษของข้า

[4] คือระหว่างพวกบูชากับพวกถูกบูชา ทั้งสองพวกจะไม่ผ่านนรกไปได้

[5] คือในอัลกุรอานนี้มีทั้งตัวอย่าง หลักฐาน และบทเรียนอย่างมากมาย

มายังพวกเขา หรือจะให้การลงโทษมายังพวกเขาต่อหน้าต่อตา[1]

وَمَا نُرۡسِلُ ٱلۡمُرۡسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَۚ
وَيُجَٰدِلُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِٱلۡبَٰطِلِ لِيُدۡحِضُواْ بِهِ
ٱلۡحَقَّۖ وَٱتَّخَذُوٓاْ ءَايَٰتِي وَمَآ أُنذِرُواْ هُزُوٗا ٥٦

56. และเรามิได้ส่งบรรดาร่อซูลมาเพื่ออื่นใด เว้นแต่เป็นผู้แจ้งข่าวดีและเป็นผู้ตักเตือน[2] และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจะโต้แย้งด้วยความเท็จเพื่อทำลายล้างสัจธรรมด้วยมัน (ความเท็จ)[3] และพวกเขายึดเอาโองการทั้งหลายของข้าและสิ่งที่ถูกตักเตือนเป็นการล้อเลียน

وَمَنۡ أَظۡلَمُ مِمَّن ذُكِّرَ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِۦ فَأَعۡرَضَ عَنۡهَا
وَنَسِيَ مَا قَدَّمَتۡ يَدَاهُۚ إِنَّا جَعَلۡنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمۡ
أَكِنَّةً أَن يَفۡقَهُوهُ وَفِيٓ ءَاذَانِهِمۡ وَقۡرٗاۖ
وَإِن تَدۡعُهُمۡ إِلَى ٱلۡهُدَىٰ
فَلَن يَهۡتَدُوٓاْ إِذًا أَبَدٗا ٥٧

57. และผู้ใดจะอธรรมยิ่งไปกว่าผู้ที่ถูกเตือนให้รำลึก ด้วยโองการทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าของเขา แล้วเขาก็หันหลังห่างออกไป แล้วลืมสิ่งที่มือทั้งสองของเขาประกอบไว้[4] แท้จริงเราได้ทำฝาปิดบนหัวใจของพวกเขา ในการที่พวกเขาจะเข้าใจมัน และในหูของพวกเขานั้นหนวก[5] และถ้าเจ้าเรียกร้องพวกเขาไปสู่แนวทางที่ถูกต้อง พวกเขาจะไม่อยู่ในแนวทางที่ถูกต้องนั้นเลย[6]

---

[1] ความหมายของอายะฮฺคือ ไม่มีสิ่งใดที่จะยับยั้งพวกเขาจากการอีมานและการขออภัยโทษ เว้นแต่การเรียกร้องของพวกเขาที่อยากจะเห็นการลงโทษที่ได้ถูกสัญญาไว้อย่างทันตาเห็น

[2] คือเพื่อแจ้งข่าวดีแก่บรรดาผู้ศรัทธา และตักเตือนแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา

[3] คือขณะที่พวกเขาเรียกร้องขอสิ่งปาฏิหาริย์ หรือสิ่งมหัศจรรย์ หรือเร่งเร้าให้มีการลงโทษนั้น พวกเขามิได้ประสงค์การศรัทธาดอก แต่ว่าพวกเขากระทำไปเพื่อเป็นการล้อเลียนและเหยียดหยามเท่านั้น

[4] คือลืมสิ่งที่เขาได้กระทำไว้ เช่น การทำบาปขั้นอุกฤษฏ์และการงานที่น่าเกลียดโดยไม่นึกถึงบั้นปลายของมัน

[5] คือเราทำให้หัวใจของเขามีฝาปิด เพื่อมิให้เข้าใจอัลกุรอานและตระหนักถึงเคล็ดลับต่าง ๆ และมิได้รับประโยชน์จากบทเรียนต่าง ๆ และข้อบัญญัติต่าง ๆ และในหูของพวกเขานั้นหนวก หมายถึงความหนวกของหูจะปิดกั้นพวกเขามิให้เข้าใจหรือได้รับประโยชน์

[6] เพราะพวกเขาไม่เข้าใจและไม่ได้ยิน ดังนั้นสภาพของพวกเขาจึงเปรียบเสมือนปศุสัตว์

وَرَبُّكَ ٱلْغَفُورُ ذُو ٱلرَّحْمَةِ لَوْ يُؤَاخِذُهُم بِمَا كَسَبُوا۟ لَعَجَّلَ لَهُمُ ٱلْعَذَابَ بَل لَّهُم مَّوْعِدٌ لَّن يَجِدُوا۟ مِن دُونِهِۦ مَوْئِلًا ﴿٥٨﴾

58. และพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าคือผู้ทรงอภัยผู้ทรงเมตตาเสมอ หากพระองค์จะทรงเอาโทษพวกเขา ตามที่พวกเขาได้สะสมเอาไว้ แน่นอนพระองค์จะทรงเร่งการลงโทษแก่พวกเขา[1] แต่สำหรับพวกเขามีกำหนดเวลา ซึ่งพวกเขาจะไม่พบที่พึ่งอื่นใดนอกจากพระองค์

وَتِلْكَ ٱلْقُرَىٰٓ أَهْلَكْنَٰهُمْ لَمَّا ظَلَمُوا۟ وَجَعَلْنَا لِمَهْلِكِهِم مَّوْعِدًا ﴿٥٩﴾

59. และเมืองเหล่านั้น เราได้ทำลายพวกเขาเมื่อพวกเขาอยุติธรรม และเราได้กำหนดเวลาสำหรับความพินาศของพวกเขาไว้แล้ว[2]

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِفَتَىٰهُ لَآ أَبْرَحُ حَتَّىٰٓ أَبْلُغَ مَجْمَعَ ٱلْبَحْرَيْنِ أَوْ أَمْضِىَ حُقُبًا ﴿٦٠﴾

60. และจงรำลึกเมื่อมูซาได้กล่าวแก่คนใช้หนุ่ม (ยูชะอฺ อิบนุนูน) ของเขาว่า ฉันจะยังคงเดินต่อไปจนกว่าจะบรรลุสู่ชุมทางแห่งสองทะเล หรือฉันจะคงเดินต่อไปอีกหลายปี[3]

---

[1] แต่พระองค์ทรงผ่อนผันและยืดเวลาการลงโทษแก่พวกเขา ทั้งนี้เพราะความเมตตาของพระองค์ คือทรงผ่อนผันแก่ผู้อธรรม แต่พระองค์จะไม่ทรงทอดทิ้งเขาเป็นแน่

[2] นั่นคือข่าวคราวของประชาชาติต่าง ๆ ในอดีต เช่น ชนชาติฮูด ศอและฮฺ ลูฏ และชุอัยบฺ เราได้ทำลายพวกเขาเมื่อพวกเขาอธรรม โดยได้กำหนดเวลาไว้อย่างแน่นอน ดังนั้นพวกปฏิเสธศรัทธาและพวกดื้อรั้นจะไม่ใคร่ครวญบ้างหรือ

[3] เรื่องราวของมูซา อะลัยฮิสสลาม มิได้นำมากล่าวไว้ในอัลกุรอาน นอกจากในซูเราะฮฺนี้ อัลกุรอานมิได้กำหนดสถานที่ นอกจากกล่าวว่า เป็นชุมทางแห่งสองทะเล และมิได้กำหนดเวลาว่าเป็นช่วงไหนในชีวิตของมูซา ไม่ว่าจะเป็นขณะที่อยู่ในอียิปต์ก่อนที่จะพาบะนีอิสรออีลออกไป หรือหลังจากพาออกไปแล้ว และหลังจากพาออกไปแล้วเมื่อใด ก่อนเดินทางไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์ หรือหลังจากเดินทางไปอยู่ที่นั่นแล้วมีรายงานมากมายจากอิบนุอับบาสและคนอื่น ๆ ในเรื่องนี้ แต่เราขอยุติเพียงตัวบทของเรื่องที่มีปรากฏอยู่ในอัลกุรอาน และเรามีความเชื่อมั่นว่า การที่อัลกุรอานได้นำมากล่าวไว้โดยมิได้เพิ่มเติม และมิได้กำหนดสถานที่ วัน เวลา และชื่อต่าง ๆ นั้น เป็นเคล็ดลับโดยเฉพาะ

فَلَمَّا بَلَغَا مَجْمَعَ بَيْنِهِمَا نَسِيَا حُوتَهُمَا فَٱتَّخَذَ سَبِيلَهُۥ فِى ٱلْبَحْرِ سَرَبًا ﴿٦١﴾

61. ดังนั้น เมื่อทั้งสองถึงชุมทางระหว่างสองทะเลแล้ว[1] ทั้งสองลืมปลาของเขา ดังนั้นมันจึงหาวิธีของมันลงทะเลไปตามทาง[2]

فَلَمَّا جَاوَزَا قَالَ لِفَتَىٰهُ ءَاتِنَا غَدَآءَنَا لَقَدْ لَقِينَا مِن سَفَرِنَا هَٰذَا نَصَبًا ﴿٦٢﴾

62. ครั้นเมื่อทั้งสองเดินเลยต่อไปอีก เขาได้กล่าวแก่คนใช้หนุ่มของเขาว่า จงนำอาหารกลางวันของเราออกมา โดยแน่นอน เราได้รับความลำบากจากการเดินทางของเรานี้

قَالَ أَرَءَيْتَ إِذْ أَوَيْنَآ إِلَى ٱلصَّخْرَةِ فَإِنِّى نَسِيتُ ٱلْحُوتَ وَمَآ أَنسَىٰنِيهُ إِلَّا ٱلشَّيْطَٰنُ أَنْ أَذْكُرَهُۥ وَٱتَّخَذَ سَبِيلَهُۥ فِى ٱلْبَحْرِ عَجَبًا ﴿٦٣﴾

63. เขากล่าวว่า ท่านมิเห็นดอกหรือเมื่อเราพักอยู่ที่ก้อนหิน แท้จริงฉันลืมที่จะพูดถึงเรื่องปลาและไม่มีผู้ใดที่ทำให้ฉันลืมกล่าวถึงมันนอกจากชัยฏอน และมันก็หาทางลงทะเลไปอย่างน่าประหลาดแท้ ๆ

قَالَ ذَٰلِكَ مَا كُنَّا نَبْغِ فَٱرْتَدَّا عَلَىٰٓ ءَاثَارِهِمَا قَصَصًا ﴿٦٤﴾

64. เขากล่าวว่า นั่นแหละคือสิ่งที่เราต้องการหา[3] ดังนั้น ทั้งสองจึงหวนกลับตามร่องรอยไปที่เดิม

فَوَجَدَا عَبْدًا مِّنْ عِبَادِنَآ ءَاتَيْنَٰهُ رَحْمَةً مِّنْ عِندِنَا وَعَلَّمْنَٰهُ مِن لَّدُنَّا عِلْمًا ﴿٦٥﴾

65. แล้วทั้งสองได้พบบ่าวคนหนึ่งจากปวงบ่าวของเรา[4] ที่เราได้ประทานความเมตตาจากเราให้แก่เขา และเราได้สอนความรู้จากเราให้แก่เขา

---

[1] ส่วนใหญ่ของนักตัฟซีรมีความเห็นว่า ชุมทางของทะเลเมดิเตอเรเนียนและทะเลแดง คือบริเวณทะเลสาบอัลมุรเราะฮฺกับทะเลสาบอัลติมซาหฺ หรือชุมทางของอ่าวอะเกาะบะฮฺและสุเอซในทะเลแดง เพราะอาณาบริเวณนี้เป็นสถานที่เกิดเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ของบะนีอิสรออีล เนื่องจากการเดินทางออกจากอียิปต์

[2] ส่วนใหญ่ของนักตัฟซีรมีความเห็นว่า ปลาในที่นี้เป็นปลาย่าง การให้มันมีชีวิตขึ้นมาและหาทางลงทะเลนั้น เป็นสัญญาณหนึ่งในบรรดาสัญญาณต่าง ๆ ของอัลลอฮฺแก่มูซา

[3] นั่นคือจุดมุ่งหมายของเรา คือการพบปะกับคนดี ศอและฮฺ

[4] ทั้งสองได้พบกับเคาะฎิร อะลัยฮิสสลาม ที่โขดหินแห่งหนึ่ง ซึ่งปลาได้หายตัวไป ตามรายงานซึ่งมีหลักฐานอัลกุรอาน และซุนนะฮฺยืนยันว่าเคาะฎิร อะลัยฮิสสลามเป็นนะบีคนหนึ่ง ซึ่งในอายะฮฺได้ใช้สำนวนว่าเป็นบ่าวคนหนึ่งในปวงบ่าวของพระองค์โดยสำนวนนี้อัลลอฮฺ ตะอาลา เคยใช้กับบรรดานะบี

قَالَ لَهُۥ مُوسَىٰ هَلْ أَتَّبِعُكَ عَلَىٰٓ أَن تُعَلِّمَنِ
مِمَّا عُلِّمْتَ رُشْدًا ٦٦

66. มูซาได้กล่าวแก่เขาว่า จะให้ฉันติดตามท่านไปได้ไหม โดยท่านจะต้องสอนฉันจากสิ่งที่ท่านได้เคยเรียนรู้มา ตามแนวทางที่เที่ยงตรง[1]

قَالَ إِنَّكَ لَن تَسْتَطِيعَ مَعِىَ صَبْرًا ٦٧

67. เขากล่าวว่า แท้จริง ท่านจะไม่สามารถมีความอดทนร่วมกับฉันได้[2]

وَكَيْفَ تَصْبِرُ عَلَىٰ مَا لَمْ تُحِطْ بِهِۦ خُبْرًا ٦٨

68. และท่านจะอดทนได้อย่างไร ในสิ่งที่ท่านไม่มีความรู้อย่างละเอียดละออ[3]

قَالَ سَتَجِدُنِىٓ إِن شَآءَ ٱللَّهُ صَابِرًا
وَلَآ أَعْصِى لَكَ أَمْرًا ٦٩

69. เขากล่าวว่า หากอัลลอฮฺทรงประสงค์ ท่านจะพบฉันเป็นผู้อดทน และฉันจะไม่ฝ่าฝืนคำสั่งของท่าน

قَالَ فَإِنِ ٱتَّبَعْتَنِى فَلَا تَسْـَٔلْنِى عَن شَىْءٍ
حَتَّىٰٓ أُحْدِثَ لَكَ مِنْهُ ذِكْرًا ٧٠

70. เขากล่าวว่า ดังนั้น ถ้าท่านติดตามฉัน ก็อย่าได้ถามฉันถึงสิ่งใด จนกว่าฉันจะเล่าเรื่องนั้นแก่ท่าน

فَٱنطَلَقَا حَتَّىٰٓ إِذَا رَكِبَا فِى ٱلسَّفِينَةِ خَرَقَهَا ۖ قَالَ
أَخَرَقْتَهَا لِتُغْرِقَ أَهْلَهَا لَقَدْ جِئْتَ شَيْـًٔا إِمْرًا ٧١

71. ดังนั้นทั้งสองจึงออกเดินทาง[4] จนกระทั่งเมื่อทั้งสองลงเรือ เขา (เคาะฎิร) จึงเจาะรูมัน เขา (มูซา) กล่าวว่า ท่านเจาะรูมันเพื่อให้ผู้ที่อยู่ในเรือจมน้ำกระนั้นหรือ โดยแน่นอนท่านได้นำมาซึ่งสิ่งที่อันตรายยิ่ง

---

[1] คือท่านจะอนุญาตให้ฉันติดตามท่านไป เพื่อที่ฉันจะได้เรียนรู้วิชาการจากท่าน โดยมันจะช่วยชี้แนะการดำรงชีวิตของฉันได้ไหม

[2] อิบนุอับบาสอธิบายว่า ท่านจะอดทนไม่ได้ต่อการกระทำของฉัน เพราะฉันรู้ในสิ่งเร้นลับบางอย่างของพระเจ้าของฉัน

[3] คือท่านจะอดทนได้อย่างไร ในสิ่งที่โดยเปิดเผยแล้วท่านยอมรับไม่ได้ และท่านก็ไม่รู้ในสิ่งที่ถูกปกปิดไว้

[4] เมื่อทั้งสองออกเดินทางมาตามชายทะเล จนกระทั่งเมื่อเรือผ่านมา บรรดาลูกเรือรู้จักเคาะฎิรจึงให้ทั้งสองลงเรือไปโดยไม่คิดค่าโดยสารแต่อย่างใด

قَالَ أَلَمۡ أَقُلۡ إِنَّكَ لَن تَسۡتَطِيعَ مَعِيَ صَبۡرٗا ٧٢

72. เขากล่าวว่า ฉันมิได้บอกหรือว่า แท้จริงท่านจะไม่สามารถมีความอดทนร่วมกับฉันได้

قَالَ لَا تُؤَاخِذۡنِي بِمَا نَسِيتُ وَلَا تُرۡهِقۡنِي
مِنۡ أَمۡرِي عُسۡرٗا ٧٣

73. เขา (มูซา) กล่าวว่า โปรดอย่าเอาโทษกับฉันเลยในสิ่งที่ฉันลืมและอย่าบังคับฉันให้ลำบากใจในเรื่องของฉันเลย

فَٱنطَلَقَا حَتَّىٰٓ إِذَا لَقِيَا غُلَٰمٗا فَقَتَلَهُۥ قَالَ أَقَتَلۡتَ
نَفۡسٗا زَكِيَّةَۢ بِغَيۡرِ نَفۡسٖ لَّقَدۡ جِئۡتَ شَيۡـٔٗا نُّكۡرٗا ٧٤

74. ดังนั้นเขาทั้งสองจึงออกเดินทางต่อไป จนกระทั่งเมื่อทั้งสองพบเด็กคนหนึ่ง เขา (เคาะฎิร) จึงฆ่าเด็กคนนั้น[1] เขา(มูซา) กล่าวว่า ท่านฆ่าชีวิตบริสุทธิ์โดยมิได้ทำผิดต่อชีวิตอื่นกระนั้นหรือ โดยแน่นอน ท่านทำสิ่งที่ร้ายแรงยิ่ง

۞ قَالَ أَلَمۡ أَقُل لَّكَ إِنَّكَ لَن تَسۡتَطِيعَ مَعِيَ
صَبۡرٗا ٧٥

75. เขากล่าวว่า ฉันมิได้บอกหรือว่า แท้จริงท่านจะไม่สามารถมีความอดทนร่วมกับฉันได้

قَالَ إِن سَأَلۡتُكَ عَن شَيۡءِۭ بَعۡدَهَا فَلَا تُصَٰحِبۡنِيۖ
قَدۡ بَلَغۡتَ مِن لَّدُنِّي عُذۡرٗا ٧٦

76. เขา (มูซา) กล่าวว่า หากฉันถามสิ่งใดจากท่านหลังจากนี้ ท่านอย่าคบฉันเป็นเพื่อนร่วมทางอีกเลย แน่นอน ท่านมีข้อแก้ตัวจากฉันพอแล้ว[2]

فَٱنطَلَقَا حَتَّىٰٓ إِذَآ أَتَيَآ أَهۡلَ قَرۡيَةٍ ٱسۡتَطۡعَمَآ أَهۡلَهَا
فَأَبَوۡاْ أَن يُضَيِّفُوهُمَا فَوَجَدَا فِيهَا جِدَارٗا يُرِيدُ
أَن يَنقَضَّ فَأَقَامَهُۥۖ قَالَ لَوۡ شِئۡتَ لَتَّخَذۡتَ
عَلَيۡهِ أَجۡرٗا ٧٧

77. ดังนั้นทั้งสองจึงออกเดินทางต่อไป จนกระทั่งเมื่อทั้งสองพบชาวเมืองหนึ่ง[3] ทั้งสองได้ขออาหารจากชาวเมืองนั้น แต่พวกเขาปฏิเสธ

---

[1] หลังจากลงเรือแล้ว ทั้งสองได้ออกเดินทางต่อไป

[2] คือท่านได้ยอมรับข้อแก้ตัวแก่ฉันแล้ว ในการเลิกคบฉันเป็นเพื่อนร่วมเดินทางถึง 2 ครั้ง ดังนั้น ท่านมีข้อแก้ตัวแก่ฉันแล้ว เพราะฉันผิดสัญญากับท่านถึงสามครั้ง

[3] อิบนุอับบาสกล่าวว่า เป็นชาวเมืองอันฏอกียะฮฺ ชาวเมืองนั้นเป็นคนตระหนี่ ไม่ต้อนรับแขกและไม่เผื่อแผ่เจือจุนแก่คนหิวโหย

ที่จะต้อนรับเขาทั้งสองต่อมาเขาทั้งสองได้พบกำแพงแห่งหนึ่งกำลังจะพังลงมาแล้วเขาก็ทำให้มันตรง เขา (มูซา) กล่าวว่า ถ้าท่านประสงค์แน่นอนท่านจะเอาค่าแรงตอบแทนสำหรับมันได้[1]

قَالَ هَٰذَا فِرَاقُ بَيْنِي وَبَيْنِكَ ۚ سَأُنَبِّئُكَ بِتَأْوِيلِ مَا لَمْ تَسْتَطِع عَّلَيْهِ صَبْرًا ﴿٧٨﴾

78. เขากล่าวว่า นี่คือการแยกกันระหว่างฉันกับท่าน[2] ฉันจะบอกท่านถึงความหมายที่ท่านไม่สามารถมีความอดทนในสิ่งนั้น ๆ ได้

أَمَّا السَّفِينَةُ فَكَانَتْ لِمَسَاكِينَ يَعْمَلُونَ فِي الْبَحْرِ فَأَرَدتُّ أَنْ أَعِيبَهَا وَكَانَ وَرَاءَهُم مَّلِكٌ يَأْخُذُ كُلَّ سَفِينَةٍ غَصْبًا ﴿٧٩﴾

79. ส่วนเรื่องของเรือเดินทะเลนั้น มันเป็นของพวกผู้ขัดสนทำงานอยู่ในทะเล ฉันตั้งใจจะทำให้มันมีตำหนิ เพราะเบื้องหลังพวกเขานั้นมีกษัตริย์องค์หนึ่งคอยยึดเรือดี ๆ ทุกลำโดยใช้อำนาจ[3]

وَأَمَّا الْغُلَامُ فَكَانَ أَبَوَاهُ مُؤْمِنَيْنِ فَخَشِينَا أَن يُرْهِقَهُمَا طُغْيَانًا وَكُفْرًا ﴿٨٠﴾

80. และส่วนเรื่องของเด็กนั้นก็คือ พ่อแม่ของเขาเป็นผู้ศรัทธา เรากลัวว่าเขาจะเคี่ยวเข็ญให้ทั้งสองตกอยู่ในการละเมิดและปฏิเสธศรัทธา[4]

فَأَرَدْنَا أَن يُبْدِلَهُمَا رَبُّهُمَا خَيْرًا مِّنْهُ زَكَاةً وَأَقْرَبَ رُحْمًا ﴿٨١﴾

81. ดังนั้นเราปรารถนา (ฆ่าเขาโดยหวัง) ว่าพระผู้เป็นเจ้าของทั้งสองจะทรงเปลี่ยนลูกที่ดีกว่าให้แก่ทั้งสอง มีความบริสุทธิ์กว่าและใกล้ชิดต่อความเมตตา (แก่ทั้งสอง)

---

[1] คือคิดเอาค่าแรงเป็นค่าจ้าง เพื่อไปซื้ออาหารมาได้

[2] ถึงเวลาแล้วที่เราจะแยกจากกัน ตามสัญญาที่ท่านได้ให้ไว้

[3] คือยึดเรือดี ๆ ทุกลำที่ไม่มีตำหนิ

[4] ส่วนเด็กที่ฉันฆ่านั้นเป็นกาฟิรและคนเลว

وَأَمَّا ٱلْجِدَارُ فَكَانَ لِغُلَٰمَيْنِ يَتِيمَيْنِ فِى ٱلْمَدِينَةِ
وَكَانَ تَحْتَهُۥ كَنزٌ لَّهُمَا وَكَانَ أَبُوهُمَا صَٰلِحًا
فَأَرَادَ رَبُّكَ أَن يَبْلُغَآ أَشُدَّهُمَا وَيَسْتَخْرِجَا
كَنزَهُمَا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ ۚ وَمَا فَعَلْتُهُۥ عَنْ أَمْرِى ۚ
ذَٰلِكَ تَأْوِيلُ مَا لَمْ تَسْطِع عَّلَيْهِ صَبْرًا ﴿٨٢﴾

82. และส่วนเรื่องของกำแพงนั้น มันเป็นของเด็กผู้ชายกำพร้าสองคนที่อยู่ในเมือง และใต้กำแพงนั้นมีขุมทรัพย์ของเขาทั้งสอง[1] และพ่อของเด็กทั้งสองก็เป็นคนดี ดังนั้น พระผู้เป็นเจ้าของท่านทรงประสงค์ที่จะให้เด็กทั้งสองบรรลุสู่ความเป็นผู้ใหญ่ และจะให้เด็กทั้งสองเอาขุมทรัพย์ของทั้งสองออกมาเอง[2] เป็นความเมตตาจากพระผู้เป็นเจ้าของท่าน และฉันมิได้ทำสิ่งนั้นตามความพอใจของฉัน นั่นคือความหมายที่ท่านไม่สามารถมีความอดทนในสิ่งนั้น ๆ ได้

وَيَسْـَٔلُونَكَ عَن ذِى ٱلْقَرْنَيْنِ ۖ قُلْ سَأَتْلُوا۟
عَلَيْكُم مِّنْهُ ذِكْرًا ﴿٨٣﴾

83. และพวกเขาถามเจ้าเกี่ยวกับซุลก็อรนัยนฺ[3] จงกล่าวเถิด ฉันจะเล่าเรื่องของเขาแก่พวกท่าน

إِنَّا مَكَّنَّا لَهُۥ فِى ٱلْأَرْضِ وَءَاتَيْنَٰهُ مِن كُلِّ شَىْءٍ
سَبَبًا ﴿٨٤﴾

84. แท้จริงเราได้ให้อำนาจแก่เขาในแผ่นดิน และเราได้ให้เขาทุกสิ่งที่เขาต้องการ[4]

فَأَتْبَعَ سَبَبًا ﴿٨٥﴾

85. ดังนั้น เขาจึงมุ่งไปทางหนึ่ง (ทางตะวันตก)

---

[1] ถ้าปล่อยให้กำแพงพังลงมา ขุมทรัพย์ก็จะประจักษ์ออกมา เด็กทั้งสองไม่สามารถป้องกันขุมทรัพย์ได้

[2] โดยที่เด็กทั้งสองสามารถคุ้มกันขุมทรัพย์นั้นได้ ณ ที่นี้ความลับได้ถูกเผยออกมา อันเนื่องมาจากเคล็ดลับแห่งการกระทำเช่นนั้นของบ่าวที่ศอลิหฺ เช่นเดียวกับที่มันได้ถูกเผยออกมา โดยที่พระองค์จะไม่ทรงเปิดเผยให้ผู้ใด นอกจากผู้ที่พระองค์ทรงพอพระทัยเท่านั้น นี่แหละคือเรื่องราวของมูซากับบ่าวที่ศอลิหฺ จึงมีความสัมพันธ์กับเรื่องชาวถ้ำตรงที่ว่า ปล่อยให้เรื่องของสิ่งพ้นญาณวิสัยเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺองค์เดียวซึ่งพระองค์ทรงจัดเตรียมเรื่องต่าง ๆ ด้วยฮิกมะฮฺของพระองค์

[3] กล่าวกันว่า เป็นกษัตริย์มุสลิมแห่งเยเมน ที่เรียกกันว่า ซุลก็อรนัยนฺ ก็เพราะเขามีอำนาจปกครองดินแดนจากตะวันออกจรดตะวันตก

[4] นักตัฟซีรกล่าวว่า ซุลก็อรนัยนฺมีอำนาจปกครองในสมัยระหว่างนะบีอีซากับนะบีมุฮัมมัด มีรายงานว่าบุคคลที่มีอำนาจปกครองแผ่นดินมีอยู่ 4 คน เป็นมุอฺมิน 2 คน กาฟิร 2 คน ที่เป็นมุอฺมินคือนะบีสุลัยมานกับซุลก็อรนัยนฺ ส่วนกาฟิร 2 คนคือ นัมรู้ดและบัคตันศิร

حَتَّىٰٓ إِذَا بَلَغَ مَغۡرِبَ ٱلشَّمۡسِ وَجَدَهَا تَغۡرُبُ فِي عَيۡنٍ
حَمِئَةٖ وَوَجَدَ عِندَهَا قَوۡمٗاۗ قُلۡنَا يَٰذَا ٱلۡقَرۡنَيۡنِ
إِمَّآ أَن تُعَذِّبَ وَإِمَّآ أَن تَتَّخِذَ فِيهِمۡ حُسۡنٗا ٨٦

86. จนกระทั่งเมื่อเขาไปถึงดินแดนที่ดวงอาทิตย์ตก เขาพบมันตกลงในน้ำขุ่นดำ[1] และพบ ณ ที่นั้นชนหมู่หนึ่ง เรากล่าวว่า (อัลลอฮฺทรงดลใจเขา) โอ้ ซุลก็อรนัยน฻ เจ้าจงลงโทษพวกเขา[2] หรือทำความดีต่อพวกเขา

قَالَ أَمَّا مَن ظَلَمَ فَسَوۡفَ نُعَذِّبُهُۥ ثُمَّ يُرَدُّ إِلَىٰ رَبِّهِۦ
فَيُعَذِّبُهُۥ عَذَابٗا نُّكۡرٗا ٨٧

87. เขากล่าวว่า ส่วนผู้ที่อธรรมนั้นเราจะลงโทษเขา แล้วเขาจะถูกนำกลับไปยังพระผู้เป็นเจ้าของเขา ดังนั้นพระองค์จะลงโทษเขาซึ่งการลงโทษอย่างรุนแรง

وَأَمَّا مَنۡ ءَامَنَ وَعَمِلَ صَٰلِحٗا فَلَهُۥ جَزَآءً
ٱلۡحُسۡنَىٰۖ وَسَنَقُولُ لَهُۥ مِنۡ أَمۡرِنَا يُسۡرٗا ٨٨

88. และส่วนผู้ศรัทธาและประกอบความดีนั้น สำหรับเขาคือการตอบแทนที่ดี และเราจะพูดกับเขาในกิจการงานของเราอย่างง่าย ๆ

ثُمَّ أَتۡبَعَ سَبَبًا ٨٩

89. แล้วเขาได้มุ่งไปอีกทางหนึ่ง(ทางตะวันออก)

حَتَّىٰٓ إِذَا بَلَغَ مَطۡلِعَ ٱلشَّمۡسِ وَجَدَهَا تَطۡلُعُ عَلَىٰ قَوۡمٖ
لَّمۡ نَجۡعَل لَّهُم مِّن دُونِهَا سِتۡرٗا ٩٠

90. จนกระทั่งเมื่อเขาไปถึงดินแดนที่ตะวันขึ้น[3] เขาพบมันขึ้นเหนือกลุ่มชนหนึ่ง เรามิได้ทำที่กำบังแดดให้แก่พวกเขา[4]

كَذَٰلِكَۖ وَقَدۡ أَحَطۡنَا بِمَا لَدَيۡهِ خُبۡرٗا ٩١

91. เช่นนั้นแหละ เราหยั่งรู้ ข่าวคราวที่เกี่ยวกับเขา

---

[1] คือดวงอาทิตย์ตก ณ สถานที่นั้น เพราะเขายืนอยู่ในบริเวณนั้น มิได้หมายความว่ามันตกลงไปในน้ำขุ่นดำจริง ๆ เพราะผู้ที่ยืนอยู่กลางทะเลทรายจะเห็นว่าดวงอาทิตย์ตกท่ามกลางทะเลทราย

[2] นักตัฟซีรอธิบายว่า ชนหมู่นั้นเป็นพวกปฏิเสธศรัทธา อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงให้เขาเลือกปฏิบัติเอาระหว่างให้ลงโทษพวกเขาด้วยการฆ่า หรือเรียกร้องเชิญชวนพวกเขาไปสู่อิสลาม แล้วทำดีกับพวกเขา

[3] ที่กล่าวไว้ว่า เมื่อเขาไปถึงดินแดนที่ตะวันตก ณ ที่นี้ก็เช่นเดียวกันคือ เมื่อเขาเดินทางไปถึงดินแดนที่ตะวันขึ้น จุดมุ่งหมายก็คือทางขึ้นของตะวันทางด้านตะวันออกในสายตาของผู้มอง อัลกุรอานมิได้กำหนดสถานที่ไว้อย่างแน่นอน

[4] คือเป็นดินแดนที่โล่งเตียน เปิดเผย ไม่มีตึกรามบ้านช่อง และไม่มีต้นไม้เป็นที่กำบัง

92. แล้วเขาได้มุ่งไปอีกทางหนึ่ง (ไปทางเหนือ)[1]

ثُمَّ أَتْبَعَ سَبَبًا ﴿٩٢﴾

93. จนกระทั่งเมื่อเขาไปถึงบริเวณระหว่างภูผาทั้งสอง[2] เขาได้พบชนกลุ่มหนึ่งที่เชิงภูผาทั้งสองนั้น ซึ่งพวกเขาเกือบจะไม่เข้าใจคำพูดกันเลย[3]

حَتَّىٰٓ إِذَا بَلَغَ بَيْنَ ٱلسَّدَّيْنِ وَجَدَ مِن دُونِهِمَا قَوْمًا
لَّا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ قَوْلًا ﴿٩٣﴾

94. พวกเขากล่าวว่า โอ้ซุลก็อรนัยนฺ แท้จริงยะอฺญูจและมะอฺญูจนั้นเป็นผู้บ่อนทำลายในแผ่นดินนี้ ดังนั้น เราขอมอบบรรณาการแก่ท่าน เพื่อท่านจะได้สร้างกำแพงกั้นระหว่างพวกเรากับพวกเขา[4]

قَالُوا۟ يَٰذَا ٱلْقَرْنَيْنِ إِنَّ يَأْجُوجَ وَمَأْجُوجَ
مُفْسِدُونَ فِى ٱلْأَرْضِ فَهَلْ نَجْعَلُ لَكَ خَرْجًا
عَلَىٰٓ أَن تَجْعَلَ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمْ سَدًّا ﴿٩٤﴾

95. เขากล่าวว่า สิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าของฉันได้ให้อำนาจแก่ฉันดียิ่งกว่า ดังนั้นพวกท่านจงช่วยฉันด้วยกำลัง ฉันจะสร้างกำแพงแน่นหนากั้นระหว่างพวกท่านกับพวกเขา

قَالَ مَا مَكَّنِّى فِيهِ رَبِّى خَيْرٌ فَأَعِينُونِى بِقُوَّةٍ أَجْعَلْ بَيْنَكُمْ
وَبَيْنَهُمْ رَدْمًا ﴿٩٥﴾

96. พวกท่านจงเอาเหล็กท่อนโต ๆ มาให้ฉัน จนกระทั่งเมื่อเขาทำให้บริเวณภูผาทั้งสองราบเรียบ เขาก็กล่าวว่า จงเป่ามันด้วยเครื่องเป่าลม จนกระทั่งเมื่อเขาทำให้มันร้อนเป็นไฟ เขากล่าวว่า ปล่อยให้ฉันเททองแดงหลอมลงไปบนมัน[5]

ءَاتُونِى زُبَرَ ٱلْحَدِيدِ حَتَّىٰٓ إِذَا سَاوَىٰ بَيْنَ ٱلصَّدَفَيْنِ
قَالَ ٱنفُخُوا۟ حَتَّىٰٓ إِذَا جَعَلَهُۥ نَارًا قَالَ ءَاتُونِىٓ أُفْرِغْ
عَلَيْهِ قِطْرًا ﴿٩٦﴾

---

[1] เขาออกเดินทางไปยังแหล่งที่สาม คือระหว่างตะวันออกกับตะวันตก คือมุ่งสู่ทางเหนือที่มีภูเขาสูง ๆ

[2] เมื่อไปถึงอาณาบริเวณที่มีภูเขาใหญ่ 2 ลูก

[3] ชนหมู่นั้นพูดหลายภาษา ทำความเข้าใจกันยาก

[4] ซุลก็อรนัยนฺมีความเห็นว่า วิธีที่ง่ายและดีที่สุดในการสร้างกำแพงนั้นคือ ปิดทางผ่านระหว่างภูเขาทั้งสองลูก

[5] เขาใช้ให้ชาวบ้านนำเหล็กท่อนโต ๆ มาวางเรียงเป็นกองพะเนินสูง แล้วจุดไฟเผาเหล็กจนร้อนแดง หลังจากนั้นให้เอาทองแดงหลอมเทราดลงบนเหล็ก แล้วมันจะแข็งกล้า ในสมัยปัจจุบันก็ได้ค้นพบว่า การผสมทองแดงส่วนหนึ่งเข้ากับธาตุเหล็ก จะทำให้เหล็กมีความแข็งกล้าและทนทาน

97. ดังนั้น พวกเขา (ยะอฺญูจและมะอฺญูจ) ไม่สามารถจะข้ามมันได้ และไม่สามารถจะขุดโพรงผ่านมันได้[1]

فَمَا ٱسْطَٰعُوٓا۟ أَن يَظْهَرُوهُ
وَمَا ٱسْتَطَٰعُوا۟ لَهُۥ نَقْبًا ﴿٩٧﴾

98. เขากล่าวว่า นี่คือความเมตตาจากพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ดังนั้น เมื่อสัญญาของพระผู้เป็นเจ้าของฉันมาถึง[2] พระองค์จะทรงทำให้มันพังทลาย และสัญญาของพระผู้เป็นเจ้าของฉันนั้นเป็นจริงเสมอ

قَالَ هَٰذَا رَحْمَةٌ مِّن رَّبِّى ۖ فَإِذَا جَآءَ وَعْدُ رَبِّى جَعَلَهُۥ دَكَّآءَ ۖ
وَكَانَ وَعْدُ رَبِّى حَقًّا ﴿٩٨﴾

99. และวันนั้นเราได้ปล่อยให้บางส่วนของพวกเขาปะทะกับอีกบางส่วน และสังข์จะถูกเป่าขึ้น[3] แล้วเราจะรวมพวกเขาทั้งหมด

۞ وَتَرَكْنَا بَعْضَهُمْ يَوْمَئِذٍ يَمُوجُ فِى بَعْضٍ ۖ وَنُفِخَ فِى ٱلصُّورِ
فَجَمَعْنَٰهُمْ جَمْعًا ﴿٩٩﴾

100. และวันนั้นเราจะนำนรกญะฮันนัม มาเปิดเผยแก่พวกปฏิเสธศรัทธา

وَعَرَضْنَا جَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ لِّلْكَٰفِرِينَ عَرْضًا ﴿١٠٠﴾

101. คือบรรดาผู้ที่ดวงตาของพวกเขาถูกปกปิดจากการรำลึกถึงข้า และพวกเขาไม่สามารถจะได้ยิน[4]

ٱلَّذِينَ كَانَتْ أَعْيُنُهُمْ فِى غِطَآءٍ عَن ذِكْرِى
وَكَانُوا۟ لَا يَسْتَطِيعُونَ سَمْعًا ﴿١٠١﴾

---

[1] ด้วยการทำประตูเหล็กดังกล่าว พวกบ่อนทำลายคือยะอฺญูจและมะอฺญูจจึงไม่สามารถจะปีนป่ายข้ามไปได้เพราะความสูงและความลื่นเป็นมันของเหล็ก ในเวลาเดียวกันก็ไม่สามารถจะขุดเจาะประตูเหล็กได้เพราะความแข็งกล้าของเหล็กนั่นเอง

[2] คือเมื่อยะอฺญูจและมะอฺญูจออกมา นั่นคือสัญญาณแห่งวันใกล้กิยามะฮฺจะเกิดขึ้น และประตูเหล็กที่ซุลก็อรนัยนฺได้ทำไว้นั้นก็จะพังราบเรียบ

[3] ในวันกิยามะฮฺมนุษย์จะเดินชนกัน เพราะความมากมายของพวกเขานั่นเอง แล้วสังข์จะถูกเป่าขึ้นเป็นครั้งที่สอง ในวันนั้นมนุษย์จะมารวมกันในสถานที่เดียวกัน เพื่อการสอบสวนและการตอบแทน

[4] คือบรรดาผู้ที่ (ในโลกดุนยา) ดวงตาของเขาบอด ไม่พิจารณาใคร่ครวญถึงหลักฐานต่าง ๆ แห่งเดชานุภาพของอัลลอฮฺ และความเป็นเอกภาพของพระองค์ และไม่สามารถจะรับฟังพจนารถของอัลลอฮฺตะอาลา เพราะความมืดของหัวใจของพวกเขา

أَفَحَسِبَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ أَن يَتَّخِذُواْ عِبَادِي مِن دُونِيٓ أَوْلِيَآءَۚ إِنَّآ أَعْتَدْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَٰفِرِينَ نُزُلٗا ١٠٢

102. บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาได้คิดแล้วหรือว่า พวกเขาจะยึดเอาปวงบ่าวของข้าอื่นจากข้าเป็นผู้คุ้มครองได้[1] แท้จริง เราได้เตรียมนรกญะฮันนัมไว้เป็นที่พำนัก สำหรับบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาแล้ว

قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُم بِٱلْأَخْسَرِينَ أَعْمَٰلًا ١٠٣

103. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) เราจะแจ้งแก่พวกท่านไหม ถึงบรรดาผู้ที่ขาดทุนยิ่งในการงาน

ٱلَّذِينَ ضَلَّ سَعْيُهُمْ فِي ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا وَهُمْ يَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ يُحْسِنُونَ صُنْعًا ١٠٤

104. คือบรรดาผู้ที่การขวนขวายของพวกเขาสูญสิ้นไป ในการมีชีวิตในโลกนี้[2] และพวกเขาคิดว่า แท้จริงพวกเขาปฏิบัติความดีแล้ว

أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِمْ وَلِقَآئِهِۦ فَحَبِطَتْ أَعْمَٰلُهُمْ فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ وَزْنٗا ١٠٥

105. เขาเหล่านั้นคือบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อโองการทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา[3] และการพบปะกับพระองค์ ดังนั้นการงานของพวกเขาจึงไร้ผล และในวันกิยามะฮฺเราจะไม่ให้มันมีค่าแก่พวกเขาเลย[4]

ذَٰلِكَ جَزَآؤُهُمْ جَهَنَّمُ بِمَا كَفَرُواْ وَٱتَّخَذُوٓاْ ءَايَٰتِي وَرُسُلِي هُزُوًا ١٠٦

106. นั่นแหละการตอบแทนของพวกเขาคือนรกญะฮันนัม เนื่องจากพวกเขาปฏิเสธศรัทธา และพวกเขายึดเอาโองการทั้งหลายของข้า และบรรดารอซูลของข้า เป็นที่ล้อเลียน

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ كَانَتْ لَهُمْ جَنَّٰتُ ٱلْفِرْدَوْسِ نُزُلًا ١٠٧

107. แท้จริง บรรดาผู้ศรัทธาและปฏิบัติความดี สำหรับพวกเขานั้นคือสวนสวรรค์ชั้นฟิรเดาสฺเป็นที่พำนัก[5]

---

[1] ปวงบ่าวของข้าอื่นจากข้า เช่น มะลาอิกะฮฺ อุไซรฺ และมะซีหฺอิบนุมัรยัม เป็นต้น

[2] คือการงานของพวกเขาเป็นโมฆะ และสูญหายในการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ เพราะการปฏิเสธศรัทธากับการจงรักภักดีจะอยู่ร่วมกันไม่ได้

[3] คือปฏิเสธศรัทธาต่ออัลกุรอาน ต่อวันฟื้นคืนชีพ

[4] พวกเขาจะไม่มีคุณค่าและน้ำหนักอย่างใดเลย ณ ที่อัลลอฮฺ

[5] คือสวรรค์ชั้นสูงสุดและยอดเยี่ยม

خَٰلِدِينَ فِيهَا لَا يَبۡغُونَ عَنۡهَا حِوَلٗا ١٠٨

108. พวกเขาพำนักอย่างถาวรอยู่ในนั้น พวกเขาไม่ประสงค์จะเปลี่ยนที่จากมัน

قُل لَّوۡ كَانَ ٱلۡبَحۡرُ مِدَادٗا لِّكَلِمَٰتِ رَبِّي لَنَفِدَ ٱلۡبَحۡرُ قَبۡلَ
أَن تَنفَدَ كَلِمَٰتُ رَبِّي وَلَوۡ جِئۡنَا بِمِثۡلِهِۦ مَدَدٗا ١٠٩

109. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) หากว่าทะเลเป็นน้ำหมึกสำหรับบันทึกพจนารถของพระผู้เป็นเจ้าของฉัน แน่นอน ทะเลจะเหือดแห้งก่อนที่คำกล่าวของพระผู้เป็นเจ้าของฉันหมดสิ้นไป และแม้ว่าเราจะนำมันเยี่ยงนั้นมาเป็นน้ำหมึกอีกก็ตาม[1]

قُلۡ إِنَّمَآ أَنَا۠ بَشَرٞ مِّثۡلُكُمۡ يُوحَىٰٓ إِلَيَّ أَنَّمَآ إِلَٰهُكُمۡ إِلَٰهٞ
وَٰحِدٞۖ فَمَن كَانَ يَرۡجُواْ لِقَآءَ رَبِّهِۦ فَلۡيَعۡمَلۡ عَمَلٗا صَٰلِحٗا
وَلَا يُشۡرِكۡ بِعِبَادَةِ رَبِّهِۦٓ أَحَدَۢا ١١٠

110. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แท้จริง ฉันเป็นเพียงสามัญชนคนหนึ่งเยี่ยงพวกท่าน มีวะฮียฺแก่ฉันว่า แท้จริง พระเจ้าของพวกท่านนั้นคือพระเจ้าองค์เดียว ดังนั้น ผู้ใดหวังที่จะพบพระผู้เป็นเจ้าของเขา[2] ก็ให้เขาประกอบการงานที่ดี[3] และอย่าตั้งผู้ใดเป็นภาคีในการเคารพภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้าของเขาเลย[4]

---

[1] ถึงแม้ว่าจะนำน้ำทะเลซึ่งเปรียบเทียบเป็นน้ำหมึกมาเพิ่มขึ้นอีกเท่านั้นก็ตาม ก็ไม่สามารถบันทึกคำกล่าวหรือพจนารถของพระองค์ให้หมดได้

[2] หวังที่จะได้รับผลบุญการตอบแทน และกลัวการลงโทษของพระองค์

[3] คือให้ความบริสุทธิ์ในการอิบาดะฮฺต่อพระองค์

[4] คืออย่าอวดอ้างผลงานของเขา และอย่าหวังในสิ่งที่เขาได้กระทำไปเพื่อใครอื่น นอกจากเพื่อพระพักตร์ของอัลลอฮฺ และเพื่อความโปรดปรานของพระองค์

(19) ซูเราะฮฺ มัรยัม

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 98 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ มัรยัม

ซูเราะฮฺมัรยัมเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ มีจุดมุ่งหมายยืนยันเน้นหนักเรื่องอัตเตาฮีด หรือการให้ความเป็นเอกภาพ การให้ความบริสุทธิ์แด่อัลลอฮฺ ตะอาลา ในสิ่งที่ไม่เหมาะสมและคู่ควรต่อพระองค์ เน้นหนักในเรื่องการศรัทธาอีมานต่อวันฟื้นคืนชีพและวันแห่งการตอบแทน สาระสำคัญของซูเราะฮฺนี้ กล่าวถึงเรื่องอัตเตาฮีด การศรัทธาอีมานต่อการมีอยู่ของอัลลอฮฺ และความเป็นเอกภาพของพระองค์ ตลอดจนชี้แจงวิถีทางของบรรดาผู้ที่อยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง และวิถีทางของผู้ที่หลงผิด

ซูเราะฮฺนี้ได้เล่าเรื่องของนะบีบางท่าน เริ่มด้วยเรื่องของนะบีซะกะรียา และบุตรของท่านคือ นะบี ยะหฺยา ซึ่งอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงประทานบุตรให้แก่ท่านเมื่อท่านเข้าสู่วัยชราแล้ว จากภรรยาของท่านซึ่งเป็นหมัน เพราะอัลลอฮฺ ตะอาลานั้นทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่ง ทรงได้ยินการวิงวอนขอของผู้ที่อยู่ในความทุกข์ยาก ทรงตอบรับการร้องเรียนของผู้เศร้าโศกเสียใจ ดังนั้น อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงทรงตอบรับการวิงวอนขอของท่าน และทรงประทานบุตรที่เฉลียวฉลาดแก่ท่าน

ซูเราะฮฺนี้ได้เล่าเรื่องที่น่าประหลาดยิ่ง นั่นก็คือเรื่องของนางมัรยัมผู้บริสุทธิ์ และการคลอดบุตรของนางโดยปราศจากบิดา ฮิกมะฮฺของพระเจ้าทรงประสงค์ที่จะให้สิ่งปาฏิหาริย์อันนี้ปรากฏขึ้น ด้วยการให้กำเนิดอีซาจากมารดาโดยปราศจากบิดา เพื่อว่าร่องรอยแห่งเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า จะเป็นภาพลักษณ์ให้เป็นที่ประจักษ์แจ้งแก่สายตา ถึงความยิ่งใหญ่และความเป็นเอกะของพระองค์

ซูเราะฮฺนี้ได้เล่าเรื่องของท่านนะบีอิบรอฮีมกับบิดาของท่าน แล้วได้กล่าวชมเชยยกย่องบรรดาร่อซูลของอัลลอฮฺ คือ อิสฮาก ยะอฺกูบ มูซา ฮารูน อิสมาอีล อิดรีส และนูหฺ การกล่าวถึงบรรดารอซูลเหล่านี้ ใช้เนื้อที่ถึงสองในสามของซูเราะฮฺ จุดมุ่งหมายเช่นนั้นเพื่อเน้นหนักถึงความเป็นเอกภาพแห่งสาสน์ของอัลลอฮฺ ทั้งนี้เพราะบรรดารอซูลทั้งมวลได้รับแต่งตั้งมา เพื่อเรียกร้องเชิญชวนมนุษย์ไปสู่ความเป็นเอกานุภาพของอัลลอฮฺ และขจัดการตั้งภาคีเป็นคู่เคียงกับพระองค์และการเคารพบูชาเจว็ด

ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงสภาพบางส่วนของวันกิยามะฮฺ และความน่าสะพรึงกลัวแห่งวันตอบแทน ในสภาพที่บรรดาผู้ฝ่าฝืนดื้อดึงปฏิเสธศรัทธาจะคุกเข่าเรียงรายรอบขุมนรก เพื่อจะถูกโยนใส่เป็นเชื้อเพลิงของนรก

ซูเราะฮฺนี้จบลงด้วยการให้ความบริสุทธิ์แด่อัลลอฮฺจากการมีพระบุตร การตั้งภาคี การเปรียบเทียบ และโต้ตอบความหลงใหลของพวกมุชริกีน ด้วยหลักฐานที่ชัดแจ้งและแข็งแรง

ชื่อของซูเราะฮฺ ซูเราะฮฺมัรยัมถูกตั้งชื่อนี้ เพื่อเป็นการรำลึกถึงสิ่งปาฏิหาริย์ที่น่าทึ่ง คือการให้กำเนิดมนุษย์โดยปราศจากบิดา การที่อัลลอฮฺทรงให้ทารกแบเบาะพูดได้ และปรากฏการณ์ที่น่าประหลาดเกิดขึ้นควบคู่ไปกับการกำเนิดของท่านนะบีอีซา อะลัยฮิสสลาม

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

كٓهيعٓصٓ ١

1. กาฟ ฮา ยา อัยนฺ ศอด[1]

ذِكۡرُ رَحۡمَتِ رَبِّكَ عَبۡدَهُۥ زَكَرِيَّآ ٢

2. (นี่คือ) การกล่าวถึงเมตตาธรรมแห่งพระเจ้าของเจ้า ที่มีต่อซะกะรียาบ่าวของพระองค์

إِذۡ نَادَىٰ رَبَّهُۥ نِدَآءً خَفِيّٗا ٣

3. เมื่อเขาวิงวอนต่อพระเจ้าของเขา ด้วยการวิงวอนอย่างแผ่วเบา

قَالَ رَبِّ إِنِّي وَهَنَ ٱلۡعَظۡمُ مِنِّي وَٱشۡتَعَلَ ٱلرَّأۡسُ
شَيۡبٗا وَلَمۡ أَكُنۢ بِدُعَآئِكَ رَبِّ شَقِيّٗا ٤

4. เขากล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ แท้จริงกระดูกของข้าพระองค์อ่อนแล้ว[2] และศีรษะก็มีประกายหงอกแล้ว และมิเคยปรากฏเลยว่าการวิงวอนของข้าพระองค์ต่อพระองค์นั้นไร้ผล[3] โอ้ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์

وَإِنِّي خِفۡتُ ٱلۡمَوَٰلِيَ مِن وَرَآءِي وَكَانَتِ
ٱمۡرَأَتِي عَاقِرٗا فَهَبۡ لِي مِن لَّدُنكَ وَلِيّٗا ٥

5. และแท้จริงข้าพระองค์กลัวลูกหลานของข้าพระองค์ ภายหลัง (การตายของ) ข้าพระองค์[4] และภริยาของข้าพระองค์ก็เป็นหมันด้วย ดังนั้นขอพระองค์ทรงโปรดประทานทายาทที่ดีจากพระองค์แก้ข้าพระองค์ด้วยเถิด

يَرِثُنِي وَيَرِثُ مِنۡ ءَالِ يَعۡقُوبَۖ
وَٱجۡعَلۡهُ رَبِّ رَضِيّٗا ٦

6. ผู้ซึ่งจะสืบทายาทแทนข้าพระองค์และสืบทายาทจากตระกูลของยะอฺกูบ[5] และขอพระองค์ทรงโปรดให้เขาเป็นที่โปรดปรานด้วยเถิด ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์

---

[1] โปรดดูคำอธิบายในเชิงอรรถของโองการที่หนึ่งซูเราะฮฺอัลบากอเราะฮฺ

[2] หมายถึงกำลังวังชาก็ไม่เหมือนแต่ก่อนแล้ว

[3] ขอพระองค์ทรงรับการวิงวอนของข้าพระองค์ด้วยเทอญ

[4] ข้าพระองค์กลัวว่าบรรดาลูกหลานของข้าพระองค์จะทำลายศาสนา หลังจากข้าพระองค์ได้ตายไปแล้ว

[5] คือสืบทายาททางด้านวิชาความรู้และการเป็นนะบี

7. โอ้ ซะกะรียาเอ๋ย แท้จริงเราจะแจ้งข่าวดีแก่เจ้าซึ่งลูกคนหนึ่ง ชื่อของเขาคือยะหฺยา[1] เรามิเคยตั้งชื่อผู้ใดมาก่อนเลย

يَٰزَكَرِيَّآ إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَٰمٍ ٱسْمُهُۥ يَحْيَىٰ لَمْ نَجْعَل لَّهُۥ مِن قَبْلُ سَمِيًّا ﴿٧﴾

8. เขากล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะมีลูกได้อย่างไร[2] ในเมื่อภริยาของข้าพระองค์ก็เป็นหมัน และข้าพระองค์ได้บรรลุสู่ความแก่ชราแล้ว[3]

قَالَ رَبِّ أَنَّىٰ يَكُونُ لِى غُلَٰمٌ وَكَانَتِ ٱمْرَأَتِى عَاقِرًا وَقَدْ بَلَغْتُ مِنَ ٱلْكِبَرِ عِتِيًّا ﴿٨﴾

9. เขา (มลัก)[4] กล่าวว่า กระนั้นก็ดี พระเจ้าของเจ้าได้ตรัสว่า มันง่ายสำคัญข้า และแน่นอนข้าได้บังเกิดเจ้ามาก่อน เมื่อเจ้ายังมิได้เป็นสิ่งใด[5]

قَالَ كَذَٰلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَىَّ هَيِّنٌ وَقَدْ خَلَقْتُكَ مِن قَبْلُ وَلَمْ تَكُ شَيْـًٔا ﴿٩﴾

10. เขากล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงโปรดทำให้มีสัญญาณ แก่ข้าพระองค์ด้วย พระองค์ตรัสว่า สัญญาณของเจ้า

قَالَ رَبِّ ٱجْعَل لِّىٓ ءَايَةً قَالَ ءَايَتُكَ أَلَّا تُكَلِّمَ ٱلنَّاسَ ثَلَٰثَ لَيَالٍ سَوِيًّا ﴿١٠﴾

---

[1] โดยผ่านทางมะลาอิกะฮฺ ดังเช่นในซูเราะฮฺอาลอิมรอน อายะฮฺ ที่ 39 กล่าวไว้มีความว่า และมะลาอิกะฮฺได้เรียกเขา ขณะที่เขากำลังยืนละหมาดอยู่ในอัลมิหฺรอบว่า แท้จริงอัลลอฮฺทรงแจ้งข่าวดีแก่สูเจ้าด้วยยะหฺยา

[2] เป็นคำถามที่ประหลาดใจและดีใจในเวลาเดียวกัน

[3] นักตัฟซีรกล่าวกันว่า ขณะนั้นเขามีอายุ 120 ปี และภริยาของเขามีอายุ 98 ปี

[4] มะลัก เป็นเอกพจน์ของคำว่า มะลาอิกะฮฺ

[5] นักตัฟซีรอธิบายว่า ในการให้บังเกิดมิใช่เป็นเรื่องง่ายหรือยากสำหรับอัลลอฮฺ เพราะสื่อแห่งการให้บังเกิด สำหรับคนหนุ่มหรือคนแก่ คนมีเกียรติหรือคนต่ำต้อย อยู่ในสภาพเดียวกันหมดคือ พระดำรัสของพระองค์ที่ว่า จงเป็น แล้วมันก็จะเป็นขึ้น

คืออย่าพูดกับผู้คนเป็นเวลาสามคืน ทั้ง ๆ ที่เจ้าอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์[1]

11. แล้วเขาได้ออกจากแท่นสวดมายังหมู่ชนของเขา และเขาได้ชี้ใบ้แก่พวกของเขาว่า[2] พวกท่านจงกล่าวสดุดีในยามเช้าและยามเย็น

فَخَرَجَ عَلَىٰ قَوْمِهِۦ مِنَ ٱلْمِحْرَابِ فَأَوْحَىٰٓ إِلَيْهِمْ أَن سَبِّحُوا۟ بُكْرَةً وَعَشِيًّا ﴿١١﴾

12. โอ้ ยะหฺยาเอ๋ย เจ้าจงยึดมั่นในคัมภีร์ (เตารอฮฺ) อย่างมั่นคง และเราได้ประทานความเฉลียวฉลาดให้เขา ตั้งแต่ยังเป็นเด็กอยู่

يَٰيَحْيَىٰ خُذِ ٱلْكِتَٰبَ بِقُوَّةٍ ۖ وَءَاتَيْنَٰهُ ٱلْحُكْمَ صَبِيًّا ﴿١٢﴾

13. และความน่าสงสารจากเรา และความบริสุทธิ์แก่เขา[3] และเขาเป็นผู้ยำเกรง

وَحَنَانًا مِّن لَّدُنَّا وَزَكَوٰةً ۖ وَكَانَ تَقِيًّا ﴿١٣﴾

14. และเป็นผู้กระทำความดีต่อบิดามารดาของเขา และเขามิได้เป็นผู้หยิ่งยโส ผู้ฝ่าฝืน

وَبَرًّۢا بِوَٰلِدَيْهِ وَلَمْ يَكُن جَبَّارًا عَصِيًّا ﴿١٤﴾

15. และความศานติจงมีแด่เขา วันที่เขาถูกคลอด และวันที่เขาตาย และวันที่เขาถูกฟื้นขึ้นให้มีชีวิตใหม่[4]

وَسَلَٰمٌ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا ﴿١٥﴾

---

[1] คือไม่ได้เป็นใบ้หรือเจ็บป่วยแต่อย่างใด โดยไม่พูดคุยกับผู้ใด แต่อ่านคัมภีร์อัตเตารอตและกล่าวสรรเสริญพระองค์ได้

[2] ดังเช่นในซูเราะฮฺอาลอิมรอน อายะฮฺ ที่ 41 กล่าวไว้มีใจความว่า พระองค์ตรัสว่า สัญญาณของเจ้านั้นคือ เจ้าจะไม่พูดกับผู้คนเป็นเวลา 3 วัน นอกจากการชี้ใบ้

[3] เราทำเช่นนั้นเป็นความเอ็นดูเมตตาจากเราต่อบิดามารดาของเขา และเป็นการเมตตาแก่เขาด้วย และให้เขาบริสุทธิ์จากการกระทำที่น่าเกลียด

[4] อิบนุอะฏิยะฮฺกล่าวว่า พระองค์ทรงให้เขาได้รับความศานติ ในขณะที่มนุษย์อยู่ในความอ่อนแอที่สุด มีความต้องการมากที่สุด ต้องพึ่งพาอาศัยต่อพระองค์มากที่สุด นั่นคือ ขณะที่เขาเกิด เขาตายและเขาฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่

وَٱذۡكُرۡ فِي ٱلۡكِتَٰبِ مَرۡيَمَ إِذِ ٱنتَبَذَتۡ مِنۡ أَهۡلِهَا مَكَانٗا شَرۡقِيّٗا ١٦

16. และจงกล่าวถึง (เรื่องของ) มัรยัมที่อยู่ในคัมภีร์[1] เมื่อนางได้ปลีกตัวออกจากหมู่ญาติของนาง ไปยังมุมหนึ่งทางตะวันออก (ของบัยตุลมักดิส)[2]

فَٱتَّخَذَتۡ مِن دُونِهِمۡ حِجَابٗا فَأَرۡسَلۡنَآ إِلَيۡهَا رُوحَنَا فَتَمَثَّلَ لَهَا بَشَرٗا سَوِيّٗا ١٧

17. แล้วนางได้ใช้ม่านกั้นให้ห่างพ้นจากพวกเขา แล้วเราได้ส่งวิญญาณของเรา (ญิบรีล) ไปยังนางแล้วเขาได้จำแลงตนแก่นาง ให้เห็นเป็นชายอย่างสมบูรณ์[3]

قَالَتۡ إِنِّيٓ أَعُوذُ بِٱلرَّحۡمَٰنِ مِنكَ إِن كُنتَ تَقِيّٗا ١٨

18. นางกล่าวว่า แท้จริง ฉันขอความคุ้มครองต่อพระผู้ทรงกรุณาปรานีให้พ้นจากท่าน หากท่านเป็นผู้ยำเกรง[4]

قَالَ إِنَّمَآ أَنَا۠ رَسُولُ رَبِّكِ لِأَهَبَ لَكِ غُلَٰمٗا زَكِيّٗا ١٩

19. เขา (ญิบรีล) กล่าวว่า แท้จริงฉันเป็นเพียงทูตแห่งพระเจ้าของเธอ เพื่อฉันจะให้ลูกชายผู้บริสุทธิ์แก่เธอ[5]

---

[1] นี่เป็นเรื่องที่สองของซูเราะฮฺนี้ เป็นเรื่องประหลาดกว่าเรื่องกำเนิดยะหฺยา เพราะเป็นเรื่องการคลอดบุตรของหญิงบริสุทธิ์ ปราศจากสามี ประหลาดกว่าการคลอดบุตรของหญิงที่เป็นหมันจากสามีที่แก่หง่อม

[2] นางได้ปลีกตัวออกจากหมู่ญาติของนาง เพื่อทำการอิบาดะฮฺ แต่พวกก็อดยานีย์ได้อธิบายความหมายของอายะฮฺนี้ว่า นางเป็นสาวแล้ว มีระดูและอยู่ในโบสถ์ไม่ได้ นางจึงปลีกตนเองไป ซุบฮานัลลอฮฺ พวกเขาตีความหมายขัดกับสภาพความเป็นจริงของสตรีเพศ เพราะมันจะเป็นไปได้อย่างไรในเมื่อนางมีระดู นางได้ปลีกตัวออกไปเพื่อตั้งครรภ์ ซึ่งในอายะฮฺต่อๆ ไปได้ระบุไว้ หรือว่าการตีความของพวกเขา ต้องการให้ตรงกับความเชื่อมั่นของพวกเขาที่ว่า นางมัรยัมมีสามีชื่อโยเซฟ ซึ่งเป็นบิดาของท่านนะบีอีซา

[3] อิบนุอับบาสอธิบายว่า ญิบรีลได้จำแลงตนมาในรูปของชายหนุ่ม หน้าตาขาว ผมหยิก มีร่างกายครบถ้วนสมบูรณ์

[4] เมื่อนางเห็นเขาก็รู้สึกตกใจ กลัวว่าเขาจะประสงค์ร้ายต่อนาง นางจึงขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮฺ

[5] เมื่อญิบรีลเห็นนางมีความกลัว จึงบอกความจริงแก่นาง

قَالَتۡ أَنَّىٰ يَكُونُ لِي غُلَٰمٞ وَلَمۡ يَمۡسَسۡنِي بَشَرٞ
وَلَمۡ أَكُ بَغِيّٗا ٢٠

20. นางกล่าวว่า ฉันจะมีลูกได้อย่างไร[1] ทั้ง ๆ ที่ไม่มีชายใดมาแตะต้องฉันเลย และฉันก็มิได้เป็นหญิงชั่ว

قَالَ كَذَٰلِكِ قَالَ رَبُّكِ هُوَ عَلَيَّ هَيِّنٞۖ
وَلِنَجۡعَلَهُۥٓ ءَايَةٗ لِّلنَّاسِ وَرَحۡمَةٗ
مِّنَّاۚ وَكَانَ أَمۡرٗا مَّقۡضِيّٗا ٢١

21. เขา (ญิบรีล) กล่าวว่า กระนั้นก็เถิด พระเจ้าของเธอตรัสว่า มันง่ายสำหรับข้า และเพื่อเราจะทำให้เขาเป็นสัญญาณหนึ่งสำหรับมนุษย์ และเป็นความเมตตาจากเรา และนั่นเป็นกิจการที่ถูกกำหนดไว้แล้ว[2]

۞فَحَمَلَتۡهُ فَٱنتَبَذَتۡ بِهِۦ مَكَانٗا
قَصِيّٗا ٢٢

22. แล้วนางได้ตั้งครรภ์ และนางได้ปลีกตัวออกไปพร้อมกับบุตรในครรภ์ ยังสถานที่ไกลแห่งหนึ่ง[3]

فَأَجَآءَهَا ٱلۡمَخَاضُ إِلَىٰ جِذۡعِ ٱلنَّخۡلَةِ قَالَتۡ يَٰلَيۡتَنِي
مِتُّ قَبۡلَ هَٰذَا وَكُنتُ نَسۡيٗا مَّنسِيّٗا ٢٣

23. ความเจ็บปวดใกล้คลอดทำให้นางหลบไปที่โคนต้นอินทผลัม[4] นางได้กล่าวว่า โอ้ หากฉันได้ตายไปเสียก่อนหน้านี้ และฉันเป็นคนไร้ค่าถูกลืมเสียก็จะดี

فَنَادَىٰهَا مِن تَحۡتِهَآ أَلَّا تَحۡزَنِي قَدۡ جَعَلَ رَبُّكِ
تَحۡتَكِ سَرِيّٗا ٢٤

24. ดังนั้น เขา (มะลัก) ได้เรียกนางทางเบื้องล่างต้นอินทผลัมว่า อย่าได้เศร้าเสียใจ แน่นอน

---

[1] คือลูกคนนี้จะเกิดจากฉันในสภาพอย่างไร

[2] คือเพื่อให้การมาของเขาเป็นหลักฐานแก่มวลมนุษย์ ถึงเดชานุภาพอันน่าประหลาดของเรา และเพื่อเป็นความเมตตาแก่พวกเขาด้วยการส่งเขาให้มาเป็นนะบี ชักชวนแนะนำสู่แนวทางที่ถูกต้อง

[3] โดยนางกลัวหมู่ญาติของนางจะประณามว่า นางได้ลูกมาโดยไม่มีสามี

[4] เพื่อใช้เป็นที่คลอด เพราะห่างไกลจากสายตาคน

พระเจ้าของเธอทรงจัดลำธารไว้เบื้องล่างเธอแล้ว[1]

وَهُزِّيٓ إِلَيۡكِ بِجِذۡعِ ٱلنَّخۡلَةِ تُسَٰقِطۡ عَلَيۡكِ
رُطَبٗا جَنِيّٗا ٢٥

25. และจงเขย่าต้นอินทผลัม ให้มันเอนมาทางตัวเธอ มันจะหล่นลงมาที่ตัวเธอเป็นอินทผลัมที่สุกน่ากิน

فَكُلِي وَٱشۡرَبِي وَقَرِّي عَيۡنٗاۖ فَإِمَّا تَرَيِنَّ
مِنَ ٱلۡبَشَرِ أَحَدٗا فَقُولِيٓ إِنِّي نَذَرۡتُ لِلرَّحۡمَٰنِ
صَوۡمٗا فَلَنۡ أُكَلِّمَ ٱلۡيَوۡمَ إِنسِيّٗا ٢٦

26. ฉะนั้น จงกิน จงดื่ม และจงทำจิตใจให้เบิกบานเถิด หากเธอเห็นมนุษย์คนใดก็จงกล่าวว่า ฉันได้บนการสงบนิ่งไว้ต่อพระผู้ทรงกรุณาปรานี ฉันจะไม่พูดกับผู้ใดเลยวันนี้

فَأَتَتۡ بِهِۦ قَوۡمَهَا تَحۡمِلُهُۥۖ قَالُواْ يَٰمَرۡيَمُ
لَقَدۡ جِئۡتِ شَيۡـٔٗا فَرِيّٗا ٢٧

27. แล้วนางได้พาเขามายังหมู่ญาติของนางโดยอุ้มเขามา[2] พวกเขากล่าวว่า โอ้ มัรยัมเอ๋ย แท้จริงเธอได้นำเรื่องประหลาดมาแล้ว

يَٰٓأُخۡتَ هَٰرُونَ مَا كَانَ أَبُوكِ ٱمۡرَأَ سَوۡءٖ
وَمَا كَانَتۡ أُمُّكِ بَغِيّٗا ٢٨

28. โอ้ น้องหญิงของฮารูน พ่อของเธอมิได้เป็นชายชั่ว และแม่ของเธอก็มิได้เป็นหญิงไม่บริสุทธิ์[3]

---

[1] อิบนุอับบาสอธิบายว่า ญิบรีลได้ใช้เท้ากระทืบบนดิน แล้วตาน้ำจืดก็ได้พวยพุ่งออกมาเป็นธารน้ำ

[2] ในเมื่อตัวบทของอายะฮฺระบุไว้แจ้งชัดอย่างนี้ว่า นางได้อุ้มเขา (อีซา) มาหาญาติพี่น้องของนาง แต่พวกก็อดยานีย์ก็ได้ตีความหมายไปว่า (เมื่ออีซาโตแล้ว) นางได้พาเขามาหาพวกพ้องของนาง (โดย) ให้เขาขี่ (พาหนะ) มา

[3] คือ โอ้ผู้ที่มีความคล้ายคลึงกับฮารูนในความดีและการทำอิบาดะฮฺ พ่อและแม่ของเธอมิได้เป็นคนชั่ว ทำไมจึงเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้นกับเธอ และเธอก็มาจากครอบครัวที่บริสุทธิ์ เป็นที่รู้จักกันดีถึงความดีและเคร่งในการอิบาดะฮฺ ก้อตาดะฮฺกล่าวว่า ฮารูนเป็นคนดีของบะนีอิสรออีล เป็นที่รู้จักกันดี หมู่ญาติของมัรยัมจึงเปรียบเปรยนางว่า มีความคล้ายคลึงกับเขา ซึ่งมิใช่ฮารูนพี่ชายของนะบีมูซา เพราะระยะเวลาระหว่างฮารูนทั้งสองคนนั้น เป็นเวลานานกว่าหนึ่งพันปี

فَأَشَارَتْ إِلَيْهِ قَالُوا كَيْفَ نُكَلِّمُ مَن كَانَ فِي الْمَهْدِ صَبِيًّا ﴿٢٩﴾

29. นางชี้ไปทางเขา พวกเขากล่าวว่า เราจะพูดกับผู้ที่อยู่ในเปลที่เป็นเด็กได้อย่างไร[1]

قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ آتَانِيَ الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا ﴿٣٠﴾

30. เขา (อีซา) กล่าวว่า แท้จริงฉันเป็นบ่าวของอัลลอฮฺ พระองค์ทรงประทานคัมภีร์แก่ฉัน และทรงให้ฉันเป็นนะบี

وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَ مَا كُنتُ وَأَوْصَانِي بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ مَا دُمْتُ حَيًّا ﴿٣١﴾

31. และพระองค์ทรงให้ฉันได้รับความจำเริญ ไม่ว่าฉันจะอยู่ ณ ที่ใด และทรงสั่งเสียให้ฉันทำการละหมาดและจ่ายซะกาตตราบที่ฉันมีชีวิตอยู่

وَبَرًّا بِوَالِدَتِي وَلَمْ يَجْعَلْنِي جَبَّارًا شَقِيًّا ﴿٣٢﴾

32. และทรงให้ฉันทำดีต่อมารดาของฉัน และจะไม่ทรงทำให้ฉันเป็นผู้หญิงยโส ผู้เลวทรามต่ำช้า

وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدتُّ وَيَوْمَ أَمُوتُ وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا ﴿٣٣﴾

33. และความศานติจงมีแต่ฉัน วันที่ฉันถูกคลอด และวันที่ฉันตาย และวันที่ฉันถูกฟื้นขึ้นให้มีชีวิตใหม่[2]

---

[1] พวกก็อดยานีย์มีทัศนะว่า อีซามิได้พูดขณะที่เป็นเด็กนอนอยู่ในเปล แต่บอกว่าอีซาขณะนั้นอายุได้ 12 ปี โดยนำเอาข้อความบางตอนจากไบเบิ้ล บทลูกา มายืนยัน อัลกุรอานได้กล่าวยืนยันไว้อย่างชัดเจนว่า อีซา อะลัยฮิสสลาม ได้พูดกับผู้คนขณะที่นอนอยู่ในเปล คนที่นอนอยู่ในเปลนั้นไม่กินกับปัญญาเลยที่จะมีอายุถึง 12 ปี ตามกฎธรรมชาติ อัลลอฮฺตรัสว่า และเขา (อีซา) จะพูดแก่ผู้คนขณะที่เขาอยู่ในเปลและขณะที่เขาอยู่ในวัยกลางคน แล้วถ้าหากว่าคำพูดของอีซาที่ได้โต้ตอบการกล่าวหาของพวกยิว เพื่อความบริสุทธิ์ของมารดา เกิดขึ้นเมื่ออีซามีอายุได้ 12 ปี คำพูดของอีซาก็จะไม่เกิดประโยชน์ในการเป็นเหตุผลหรือหลักฐาน ต่อการพ้นมลทินของมารดาแต่ประการใด เพราะเด็กที่มีอายุถึง 12 ปีนั้น ผู้ใหญ่สามารถจะเสี้ยมสอนให้ตอบ ตามความต้องการของตนได้ แต่เมื่อพวกเขาได้ปฏิเสธนางมัรยัมก็ได้ชี้ไปยังอีซาเพื่อให้ตอบพวกเขาแทนนาง ด้วยสิ่งที่จะทำให้นางบริสุทธิ์จากข้อกล่าวหา อัลลอฮฺได้ตรัสไว้ว่า และนางจึงชี้ไปยังเขา...จนกระทั่ง...และพระองค์ทรงทำให้ฉันเป็นผู้ได้รับความจำเริญ ไม่ว่าฉันจะอยู่ ณ ที่ใด

(โปรดดูคำถามคำตอบข้อ 2 ในหนังสือ ข้อชี้ขาดของนักปราชญ์อิสลามในการบิดเบือนอัลกุรอานของสมาคมนักเรียนเก่าอาหรับ)

[2] นี่คือสิ่งที่อีซา อะลัยฮิสสลาม ได้กล่าวขณะที่ยังเป็นเด็กนอนแบเบาะอยู่ในเปล และอีซาได้ประกาศการเป็นบ่าวของเขาต่ออัลลอฮฺ เขามิให้เป็นพระเจ้ามิได้เป็นพระบุตรของพระเจ้า

34. นั่นคืออีซาบุตรของมัรยัม มันเป็นคำบอกเล่าที่จริง ซึ่งพวกเขายังมีความสงสัยกันอยู่

ذَٰلِكَ عِيسَى ٱبْنُ مَرْيَمَ قَوْلَ ٱلْحَقِّ ٱلَّذِى فِيهِ يَمْتَرُونَ ﴿٣٤﴾

35. ไม่เป็นการบังควรสำหรับอัลลอฮฺ ที่พระองค์จะทรงตั้งผู้ใดเป็นพระบุตร มหาบริสุทธิ์แห่งพระองค์ท่าน เมื่อพระองค์ทรงกำหนดกิจการใด พระองค์จะตรัสแก่มันว่า จงเป็น แล้วมันก็จะเป็นขึ้นมา[1]

مَا كَانَ لِلَّهِ أَن يَتَّخِذَ مِن وَلَدٍ ۖ سُبْحَٰنَهُۥٓ ۚ إِذَا قَضَىٰٓ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُۥ كُن فَيَكُونُ ﴿٣٥﴾

36. และแท้จริงอัลลอฮฺคือพระเจ้าของฉัน และพระเจ้าของพวกท่าน ดังนั้น พวกท่านจงเคารพภักดีพระองค์เถิด นี่คือทางอันเที่ยงตรง

وَإِنَّ ٱللَّهَ رَبِّى وَرَبُّكُمْ فَٱعْبُدُوهُ ۚ هَٰذَا صِرَٰطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٣٦﴾

37. คณะต่าง ๆ ได้ขัดแย้งระหว่างกันเอง ดังนั้น ความหายนะจงประสบแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา เมื่อมีการชุมนุมแห่งวันอันยิ่งใหญ่เถิด[2]

فَٱخْتَلَفَ ٱلْأَحْزَابُ مِنۢ بَيْنِهِمْ ۖ فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِن مَّشْهَدِ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٣٧﴾

38. พวกเขาจะได้ฟังอย่างชัดและเห็นอย่างชัดอะไรอย่างนั้น วันที่พวกเขาจะมาหาเรา แต่วันนี้บรรดาผู้อธรรมอยู่ในการหลงผิดที่ชัดแจ้ง

أَسْمِعْ بِهِمْ وَأَبْصِرْ يَوْمَ يَأْتُونَنَا ۖ لَٰكِنِ ٱلظَّٰلِمُونَ ٱلْيَوْمَ فِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٣٨﴾

39. และเจ้าจงเตือนสำทับพวกเขาถึงวันแห่งความเสียใจ[3] เมื่อกิจการนั้นถูกตัดสิน และพวกเขาอยู่ในการหลงลืม และพวกเขาไม่ศรัทธา

وَأَنذِرْهُمْ يَوْمَ ٱلْحَسْرَةِ إِذْ قُضِىَ ٱلْأَمْرُ وَهُمْ فِى غَفْلَةٍ وَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٩﴾

---

[1] นักตัฟซีรอธิบายว่า การตั้งผู้ใดเป็นบุตร เป็นเรื่องของผู้หมดความสามารถ ผู้อ่อนแอ ผู้มีความต้องการซึ่งไม่สามารถจะกระทำสิ่งใดได้ ส่วนผู้ที่มีความสามารถมีความพอเพียงแล้ว เขาเพียงแต่กล่าวแก่สิ่งนั้นว่า จงเป็น แล้วมันก็จะเป็นขึ้นมา

[2] คณะต่าง ๆ จากพวกอะฮฺลุลกิตาบ ได้แตกแยกกันทางความคิดเห็น เกี่ยวกับเรื่องของอีซา อะลัยฮิสสลาม จนกลายเป็นกลุ่มนิกายที่ขัดแย้งกันเอง บางพวกมีความเห็นว่า อีซาเป็นพระบุตรของอัลลอฮฺ บางพวกมีความเห็นว่า เขาเป็นลูกผิดประเวณี

[3] คือวันกิยามะฮฺ

40. แท้จริง เราเป็นผู้ครองมรดกแผ่นดิน และที่อยู่บนแผ่นดิน และพวกเขาจะถูกนำกลับมายังเรา[1]

إِنَّا نَحۡنُ نَرِثُ ٱلۡأَرۡضَ وَمَنۡ عَلَيۡهَا وَإِلَيۡنَا يُرۡجَعُونَ ﴿٤٠﴾

41. และจงกล่าวถึง (เรื่องของ) อิบรอฮีมที่อยู่ในคัมภีร์ แท้จริงเขาเป็นผู้ซื่อสัตย์ เป็นนะบี

وَٱذۡكُرۡ فِي ٱلۡكِتَٰبِ إِبۡرَٰهِيمَۚ إِنَّهُۥ كَانَ صِدِّيقٗا نَّبِيًّا ﴿٤١﴾

42. และจงรำลึกถึงเมื่อเขากล่าวแก่บิดาของเขาว่า โอ้พ่อจ๋า ทำไมท่านจึงเคารพบูชาสิ่งที่ไม่ได้ยินและไม่เห็น และไม่ให้ประโยชน์อันใดแก่ท่านเลย[2]

إِذۡ قَالَ لِأَبِيهِ يَٰٓأَبَتِ لِمَ تَعۡبُدُ مَا لَا يَسۡمَعُ
وَلَا يُبۡصِرُ وَلَا يُغۡنِي عَنكَ شَيۡـٔٗا ﴿٤٢﴾

43. โอ้พ่อจ๋า แท้จริงความรู้ได้มีมายังฉันแล้ว ซึ่งมิได้มีมายังท่าน ดังนั้น จงเชื่อฟังปฏิบัติตามฉันเถิด ฉันจะชี้แนะท่านสู่ทางที่ราบรื่น[3]

يَٰٓأَبَتِ إِنِّي قَدۡ جَآءَنِي مِنَ ٱلۡعِلۡمِ مَا لَمۡ يَأۡتِكَ
فَٱتَّبِعۡنِيٓ أَهۡدِكَ صِرَٰطٗا سَوِيّٗا ﴿٤٣﴾

44. โอ้พ่อจ๋า อย่าเคารพบูชาชัยฏอนเป็นอันขาด แท้จริงชัยฏอนนั้นมันดื้อรั้นต่อพระผู้ทรงกรุณาปรานี[4]

يَٰٓأَبَتِ لَا تَعۡبُدِ ٱلشَّيۡطَٰنَۖ إِنَّ ٱلشَّيۡطَٰنَ كَانَ لِلرَّحۡمَٰنِ
عَصِيّٗا ﴿٤٤﴾

45. โอ้พ่อจ๋า แท้จริง ฉันกลัวว่าการลงโทษจากพระผู้ทรงกรุณาปรานีจะประสบแก่ท่าน แล้วท่านก็จะเป็นสหายของชัยฏอน[5]

يَٰٓأَبَتِ إِنِّيٓ أَخَافُ أَن يَمَسَّكَ عَذَابٞ مِّنَ ٱلرَّحۡمَٰنِ
فَتَكُونَ لِلشَّيۡطَٰنِ وَلِيّٗا ﴿٤٥﴾

---

[1] เพื่อการชำระบัญชีและการตอบแทน

[2] รูปปั้นที่เป็นหินปูน ที่ไม่ได้ให้คุณให้โทษแก่ท่านเลย

[3] โปรดรับคำแนะนำของฉันเถิด เพราะแนวทางที่ถูกต้องซึ่งฉันจะชี้แจงให้นั้น เป็นทางรอดจากความหายนะ นั่นคือศาสนาของอัลลอฮฺที่ไม่คดเคี้ยว

[4] อย่าเชื่อฟังคำสั่งของชัยฏอนที่มันให้ปฏิเสธศรัทธาและบูชารูปปั้น อัลกุรฏุบีย์กล่าวว่า ที่ใช้สำนวนเคารพบูชาแทนเชื่อฟัง ก็เพราะผู้ใดเชื่อฟังมันในทางที่เป็นการฝ่าฝืนต่ออัลลอฮฺ ก็เท่ากับว่าเขาเคารพบูชามัน

[5] ฉันกลัวว่าท่านจะตายในสภาพปฏิเสธศรัทธา แล้วการลงโทษอย่างเจ็บแสบจากอัลลอฮฺจะประสบแก่ท่าน และท่านจะเป็นสหายของชัยฏอนด้วยการอยู่ในนรกตลอดกาล

قَالَ أَرَاغِبٌ أَنتَ عَنْ ءَالِهَتِى يَـٰٓإِبْرَٰهِيمُ لَئِن لَّمْ
تَنتَهِ لَأَرْجُمَنَّكَ وَٱهْجُرْنِى مَلِيًّا ﴿٤٦﴾

46. เขา (บิดา) กล่าวว่า เจ้ารังเกียจพระเจ้าทั้งหลายของฉันกระนั้นหรือ โอ้อิบรอฮีมเอ๋ย หากเจ้าไม่หยุดยั้ง (จากการตำหนิ) แน่นอน ฉันจะขว้างเจ้า (ด้วยก้อนหิน) และเจ้าจงไปให้พ้นจากฉันตลอดไป

قَالَ سَلَـٰمٌ عَلَيْكَ سَأَسْتَغْفِرُ لَكَ
رَبِّىٓ إِنَّهُۥ كَانَ بِى حَفِيًّا ﴿٤٧﴾

47. เขา (อิบรอฮีม) กล่าวว่า ขอความศานติจงมีแด่ท่าน ฉันจะขออภัยโทษจากพระเจ้าของฉันให้แก่ท่าน แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงเมตตากรุณาแก่ฉันมาก[1]

وَأَعْتَزِلُكُمْ وَمَا تَدْعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ وَأَدْعُوا۟
رَبِّى عَسَىٰٓ أَلَّآ أَكُونَ بِدُعَآءِ رَبِّى شَقِيًّا ﴿٤٨﴾

48. และฉันจะปลีกตัวออกจากพวกท่านและสิ่งที่พวกท่านวิงวอนขออื่นจากอัลลอฮฺ และฉันจะวิงวอนขอพระเจ้าของฉัน[2] หวังว่าด้วยการวิงวอนขอต่อพระเจ้าของฉัน จะไม่ทำให้ฉันได้รับความทุกข์[3]

فَلَمَّا ٱعْتَزَلَهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ وَهَبْنَا لَهُۥٓ
إِسْحَـٰقَ وَيَعْقُوبَ ۖ وَكُلًّا جَعَلْنَا نَبِيًّا ﴿٤٩﴾

49. ครั้นเมื่อเขาปลีกตัวออกไปจากพวกเขาและสิ่งที่พวกเขาเคารพบูชาอื่นจากอัลลอฮฺแล้ว เราได้ให้แก่เขา อิสฮาก และยะอฺกูบ และแต่ละคนเราได้แต่งตั้งให้เป็นนะบี[4]

---

[1] อิบรอฮีมได้กล่าวตอบว่า สำหรับฉัน การทำร้ายหรือการกระทำที่น่าเกลียดจากฉันจะไม่ประสบแก่ท่าน ฉันจะไม่พูดในสิ่งที่ทำให้ท่านไม่พอใจอีกต่อไป และฉันจะวิงวอนขอต่ออัลลอฮฺให้ทรงชี้แนวทางที่ถูกต้องแก่ท่าน และทรงอภัยโทษแก่ท่าน

[2] ด้วยความบริสุทธิ์ใจต่อพระองค์ในการอิบาดะฮฺ

[3] เป็นการเปรียบเปรยว่า ด้วยการวิงวอนขอของพวกเขาต่อพระเจ้าของพวกเขา พวกเขาจะได้รับทุกข์ทรมาน

[4] เมื่ออิบรอฮีมได้อพยพไปยังเมืองชาม ปลีกตัวออกจากบิดาและหมู่ชนของพวกเขาไปในทางของอัลลอฮฺ พระองค์ทรงเปลี่ยนแปลงให้เขาได้พบผู้ที่ดีกว่า พระองค์ทรงประทานอิสฮากและยะอฺกูบแก่เขา ซึ่งทั้งสองเป็นต้นตระกูลของบรรดานะบีในวงศ์วานของอิสรออีล

50. และเราได้ให้ความเมตตาของเราแก่พวกเขา และเราได้ทำให้พวกเขาได้รับการกล่าวขวัญที่ดี (ในหมู่มวลมนุษย์)[1]

وَوَهَبْنَا لَهُم مِّن رَّحْمَتِنَا وَجَعَلْنَا لَهُمْ لِسَانَ صِدْقٍ
عَلِيًّا ﴿٥٠﴾

51. และจงกล่าวถึงเรื่องมูซาที่อยู่ในคัมภีร์[2] แท้จริงเขาเป็นผู้ได้รับคัดเลือก และเขาเป็นรอซูลเป็นนะบี

وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ مُوسَىٰٓ ۚ إِنَّهُۥ كَانَ مُخْلَصًا
وَكَانَ رَسُولًا نَّبِيًّا ﴿٥١﴾

52. และเราได้ร้องเรียกเขาจากทางด้านขวาของภูเขาฏูร และเราได้ให้เขาเข้ามาใกล้ชิดเพื่อบอกความลับ[3]

وَنَادَيْنَٰهُ مِن جَانِبِ الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَقَرَّبْنَٰهُ نَجِيًّا ﴿٥٢﴾

53. และเราได้ให้ความเมตตาของเราแก่เขาคือพี่ชายของเขา ฮารูน เป็นนะบี[4]

وَوَهَبْنَا لَهُۥ مِن رَّحْمَتِنَآ أَخَاهُ هَٰرُونَ نَبِيًّا ﴿٥٣﴾

54. และจงกล่าวถึงเรื่องของอิสมาอีลที่อยู่ในคัมภีร์ แท้จริงเขาเป็นผู้ซื่อสัตย์ต่อสัญญา[5] และเขาเป็นรอซูลเป็นนะบี

وَاذْكُرْ فِي الْكِتَٰبِ إِسْمَٰعِيلَ ۚ إِنَّهُۥ كَانَ
صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُولًا نَّبِيًّا ﴿٥٤﴾

55. และเขาใช้หมู่ญาติของเขาให้ปฏิบัติละหมาด และจ่ายซะกาต และเขาเป็นที่โปรดปราน ณ ที่พระเจ้าของเขา

وَكَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُۥ بِالصَّلَوٰةِ
وَالزَّكَوٰةِ وَكَانَ عِندَ رَبِّهِۦ مَرْضِيًّا ﴿٥٥﴾

---

[1] เพราะว่ามนุษย์ในยุคหลัง ๆ ได้กล่าวสรรเสริญยกย่องพวกเขา เนื่องจากพวกเขามีมารยาทที่ดีงาม นอกจากนี้บรรดาผู้ศรัทธายังได้ขอพรและความสิริมงคลให้แก่อิบรอฮีมและวงศ์วานของเขาอีกด้วยจนกระทั่งวันกิยามะฮฺ

[2] โอ้มุฮัมมัดจงกล่าวถึงเรื่องราวของมูซาที่มีอยู่ในอัลกุรอานแก่หมู่ชนของเจ้าเถิด

[3] กล่าวคืออัลลอฮฺ ตะอาลา ได้ตรัสกับนะบีมูซาโดยตรง ไม่ผ่านคนกลาง

[4] คือให้เขาเป็นผู้ช่วยเหลือผู้สนับสนุนแก่นะบีมูซา เพราะนะบีมูซาพูดไม่ชัด

[5] ปฏิบัติตามสัญญาอย่างซื่อสัตย์ นักตัฟซีรอธิบายว่า ที่กล่าวว่าเป็นผู้ซื่อสัตย์ต่อสัญญานั้น แม้ว่าลักษณะนี้จะปรากฏอยู่ในบรรดานะบีคนอื่น ๆ เป็นการยกย่องให้เกียรติ แต่สำหรับนะบีอิสมาอีลนั้นได้เผชิญต่อการรักษาคำมั่นสัญญาเป็นพิเศษ ซึ่งนะบีคนอื่น ๆ ไม่เคยเผชิญเช่นท่าน นั่นคือการอดทนและยอมถวายชีวิตเพื่อให้บิดาของท่านปฏิบัติตามคำบัญชาของอัลลอฮฺ ตะอาลา ที่มีในฝันของท่าน ดังนั้นอัลลอฮฺ ตะอาลา จึงตรัสชมเชยท่าน

56. และจงกล่าวถึงเรื่องของอิดรีสที่อยู่ในคัมภีร์ แท้จริงเขาเป็นผู้ซื่อสัตย์ เป็นนะบี[1]

وَٱذۡكُرۡ فِي ٱلۡكِتَٰبِ إِدۡرِيسَۚ إِنَّهُۥ كَانَ صِدِّيقٗا نَّبِيّٗا ﴿٥٦﴾

57. และเราได้เทิดเกียรติเขาซึ่งตำแหน่งอันสูงส่ง

وَرَفَعۡنَٰهُ مَكَانًا عَلِيًّا ﴿٥٧﴾

58. ชนเหล่านั้นคือบรรดาผู้ที่อัลลอฮฺทรงโปรดปรานพวกเขาให้เป็นนะบี[2] ที่มีเชื้อสายจากอาดัม[3] และจากเชื้อสายผู้ที่เราบรรทุกไว้ในเรือกับนูหฺ[4] และจากเชื้อสายของอิบรอฮีม[5] และอิสรออีล[6] และจากเชื้อสายผู้ที่เราได้ชี้แนะทางและเราได้คัดเลือกไว้[7] เมื่อบรรดาโองการของพระผู้ทรงกรุณาปรานีถูกอ่านแก่พวกเขา พวกเขาจะก้มลงสุญูดและร้องไห้

أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ أَنۡعَمَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِم مِّنَ ٱلنَّبِيِّـۧنَ مِن ذُرِّيَّةِ
ءَادَمَ وَمِمَّنۡ حَمَلۡنَا مَعَ نُوحٖ وَمِن ذُرِّيَّةِ إِبۡرَٰهِيمَ
وَإِسۡرَٰٓءِيلَ وَمِمَّنۡ هَدَيۡنَا وَٱجۡتَبَيۡنَآۚ إِذَا تُتۡلَىٰ عَلَيۡهِمۡ
ءَايَٰتُ ٱلرَّحۡمَٰنِ خَرُّواْۤ سُجَّدٗاۤ وَبُكِيّٗا۩ ﴿٥٨﴾

59. ภายหลังจากพวกเขา[8] ชนรุ่นชั่วก็ได้สืบต่อมา พวกเขาได้ทิ้งละหมาด และปฏิบัติตามความใคร่ ต่อมาพวกเขาก็จะประสบความหายนะ[9]

۞فَخَلَفَ مِنۢ بَعۡدِهِمۡ خَلۡفٌ أَضَاعُواْ ٱلصَّلَوٰةَ
وَٱتَّبَعُواْ ٱلشَّهَوَٰتِۖ فَسَوۡفَ يَلۡقَوۡنَ غَيًّا ﴿٥٩﴾

---

[1] นักตัฟซีรอธิบายว่า อิดรีสคือปู่ของนูหฺ ได้รับแต่งตั้งให้เป็นนะบีหลังจากอาดัม เป็นคนแรกที่ใช้ปากกาเขียนและสวมอาภรณ์ที่เย็บด้วยผ้า เพราะก่อนหน้านั้นพวกเขาใช้หนังสำหรับประดับกาย

[2] ซึ่งพระองค์ทรงเล่าเรื่องของพวกเขาแก่เจ้าในซูเราะฮฺนี้มีทั้งหมดสิบคน คนแรกคือซะการียา คนสุดท้ายคืออิดรีส

[3] คืออิดรีส

[4] คืออิบรอฮีม เพราะเขามีเชื้อสายมาจาก ซาม อิบนฺ นูหฺ

[5] คืออิสมาอีล อิสฮาก และยะอฺกูบ

[6] คือยะอฺกูบ เช่น มูซา ฮารูน ซะกะรียา ยะหฺยา และอีซา

[7] คือฮิดายะฮฺเพื่อการอีมาน และคัดเลือกพวกเขาไว้ เพื่อเผยแพร่สาสน์ของเรา

[8] คือภายหลังจากบรรดาผู้ยำเกรงเหล่านั้น

[9] คือความชั่ว การขาดทุน ความเสียหาย และความหายนะ อิบนุอับบาสกล่าวว่า ฆัยยุน เป็นทุ่งแห่งหนึ่งในนรก

إِلَّا مَن تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ صَٰلِحًا فَأُوْلَٰٓئِكَ
يَدْخُلُونَ ٱلْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ شَيْـًٔا ﴿٦٠﴾

60. เว้นแต่ผู้ขอลุแก่โทษและศรัทธา และกระทำความดี ชนเหล่านั้นจะได้เข้าสวนสวรรค์ และพวกเขาจะไม่ได้รับความอธรรมแต่อย่างใด

جَنَّٰتِ عَدْنٍ ٱلَّتِى وَعَدَ ٱلرَّحْمَٰنُ عِبَادَهُۥ
بِٱلْغَيْبِ ۚ إِنَّهُۥ كَانَ وَعْدُهُۥ مَأْتِيًّا ﴿٦١﴾

61. สวนสวรรค์หลากหลายอันสถาพร ซึ่งพระผู้ทรงกรุณาปรานีทรงสัญญาแก่ปวงบ่าวของพระองค์ด้วยความเร้นลับ[1] แท้จริง สัญญาของพระองค์นั้นจะมีมาอย่างแน่นอน

لَّا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا إِلَّا سَلَٰمًا ۖ وَلَهُمْ رِزْقُهُمْ
فِيهَا بُكْرَةً وَعَشِيًّا ﴿٦٢﴾

62. พวกเขาจะไม่ได้ยินสิ่งไร้สาระในนั้นนอกจากคำทักทายที่เป็นศานติ[2] และสำหรับพวกเขาจะได้รับเครื่องยังชีพของพวกเขาในนั้น[3] ทั้งในยามเช้าและยามเย็น

تِلْكَ ٱلْجَنَّةُ ٱلَّتِى نُورِثُ مِنْ عِبَادِنَا مَن كَانَ تَقِيًّا ﴿٦٣﴾

63. นั่นคือสวนสวรรค์ซึ่งเราให้เป็นมรดกแก่ปวงบ่าวของเรา ผู้ที่มีความยำเกรง

وَمَا نَتَنَزَّلُ إِلَّا بِأَمْرِ رَبِّكَ ۖ لَهُۥ مَا بَيْنَ أَيْدِينَا
وَمَا خَلْفَنَا وَمَا بَيْنَ ذَٰلِكَ ۚ
وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيًّا ﴿٦٤﴾

64. และเรา (ญิบรีล) มิได้ลงมา เว้นแต่ด้วยพระบัญชาของพระเจ้าของท่าน[4] สำหรับพระองค์นั้น สิ่งที่อยู่ระหว่างเบื้องหน้าของเรา และสิ่งที่อยู่เบื้องหลังของเรา และสิ่งที่อยู่ระหว่างทั้งสองและพระเจ้าของท่านนั้นมิทรงหลงลืมสิ่งใดเลย

---

[1] คือพวกเขาศรัทธาต่อสัญญาเร้นลับนั้นก่อนที่พวกเขาจะเห็นมัน อันเป็นการเชื่อมั่นต่อสัญญาของพระองค์

[2] คือการให้สลามของมะลาอิกะฮฺแก่พวกเขา เป็นการให้เกียรติและแสดงความเคารพ

[3] คือสิ่งที่พวกเขามีความอยากได้ เช่น อาหาร และเครื่องดื่ม

[4] เป็นถ้อยคำของญิบรีลแก่ท่านร่อซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ขณะที่วะฮียฺถูกยับยั้งเป็นระยะเวลาหนึ่ง

65. พระเจ้าแห่งบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดินและสิ่งที่อยู่ระหว่างทั้งสอง ดังนั้นจงเคารพภักดีต่อพระองค์ และจงอดทนต่อการเคารพภักดีพระองค์สูเจ้ารู้หรือว่ามีผู้ใดเสมอเหมือนพระองค์

رَّبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَٱعْبُدْهُ وَٱصْطَبِرْ لِعِبَٰدَتِهِۦ ۚ هَلْ تَعْلَمُ لَهُۥ سَمِيًّا ﴿٦٥﴾

66. และมนุษย์ (กาฟิร) กล่าวว่า เมื่อฉันตายไปแล้ว ฉันจะถูกให้ออกมา[1] ในสภาพมีชีวิตจริงหรือ

وَيَقُولُ ٱلْإِنسَٰنُ أَءِذَا مَا مِتُّ لَسَوْفَ أُخْرَجُ حَيًّا ﴿٦٦﴾

67. มนุษย์ไม่คิดบ้างหรือว่า แท้จริงเราได้บังเกิดเขามาแต่กาลก่อน โดยที่เขามิได้เป็นสิ่งใดมาก่อนเลย[2]

أَوَلَا يَذْكُرُ ٱلْإِنسَٰنُ أَنَّا خَلَقْنَٰهُ مِن قَبْلُ وَلَمْ يَكُ شَيْـًٔا ﴿٦٧﴾

68. ดังนั้นด้วยพระนามของพระเจ้าของเจ้า แน่นอนเราจะชุมนุมพวกเขาพร้อมด้วยบรรดาชัยฏอนแล้วเราจะนำพวกเขาให้มาคุกเข่าอยู่รอบ ๆ นรก[3]

فَوَرَبِّكَ لَنَحْشُرَنَّهُمْ وَٱلشَّيَٰطِينَ ثُمَّ لَنُحْضِرَنَّهُمْ حَوْلَ جَهَنَّمَ جِثِيًّا ﴿٦٨﴾

69. แล้วแน่นอนที่สุดเราจะดึงออกจากทุก ๆ คณะ ใครในหมู่พวกเขาที่ดื้อรั้นที่สุดต่อพระผู้ทรงกรุณาปรานี[4]

ثُمَّ لَنَنزِعَنَّ مِن كُلِّ شِيعَةٍ أَيُّهُمْ أَشَدُّ عَلَى ٱلرَّحْمَٰنِ عِتِيًّا ﴿٦٩﴾

70. แล้วแน่นอนที่สุด เรารู้ดียิ่งถึงบรรดาผู้ที่เหมาะสมยิ่งที่จะเข้าไปอยู่ในนรก

ثُمَّ لَنَحْنُ أَعْلَمُ بِٱلَّذِينَ هُمْ أَوْلَىٰ بِهَا صِلِيًّا ﴿٧٠﴾

---

[1] คือ ออกมาจากกุบูรอย่างมีชีวิตจริงหรือ

[2] ไม่ต้องสงสัยเลยว่า การให้กลับมาเกิดใหม่นั้น ย่อมง่ายกว่าการให้เกิดในครั้งแรก

[3] บรรดาผู้กระทำผิดและชัยฏอน จะมาชุมนุมพร้อมกันในสภาพคุกเข่ารอบ ๆ นรก พวกเขาไม่สามารถยืนขึ้นได้ เพราะความกลัวของพวกเขา

[4] คือในวันกิยามะฮฺ อัลลอฮฺ ตะอาลา จะทรงคัดเอาพวกหัวหน้าและพวกที่ดื้อรั้นไปลงนรก

وَإِن مِّنكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا ۚ كَانَ عَلَىٰ رَبِّكَ
حَتْمًا مَّقْضِيًّا ﴿٧١﴾

71. และไม่มีผู้ใดในหมู่พวกเจ้า นอกจากจะเป็นผู้ผ่านเข้าไปในมัน[1] มันเป็นสิ่งที่กำหนดไว้แน่นอนแล้วสำหรับพระเจ้าของเจ้า

ثُمَّ نُنَجِّي الَّذِينَ اتَّقَوا وَّنَذَرُ الظَّالِمِينَ
فِيهَا جِثِيًّا ﴿٧٢﴾

72. แล้วเราจะให้บรรดาผู้ยำเกรงรอดพ้น แล้วเราจะปล่อยให้บรรดาผู้อธรรมคุกเข่าอยู่ในนั้น

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ
آمَنُوا أَيُّ الْفَرِيقَيْنِ خَيْرٌ مَّقَامًا وَأَحْسَنُ نَدِيًّا ﴿٧٣﴾

73. และเมื่อโองการทั้งหลายอันแจ่มแจ้งของเรา ถูกอ่านขึ้นแก่พวกเขา บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธากล่าวแก่บรรดาผู้ศรัทธาว่า ฝ่ายใดในสองฝ่ายนี้จะมีฐานะดีกว่า และมีเกียรติทางสังคมมากกว่า[2]

وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُم مِّن قَرْنٍ هُمْ أَحْسَنُ
أَثَاثًا وَرِئْيًا ﴿٧٤﴾

74. และกี่มากน้อยแล้วประชาชาติก่อนพวกเขา เราได้ทำลายพวกเขา โดยที่พวกเขามีสิ่งของเครื่องใช้และรูปร่างลักษณะเลิศกว่า[3]

قُلْ مَن كَانَ فِي الضَّلَالَةِ فَلْيَمْدُدْ لَهُ الرَّحْمَٰنُ مَدًّا ۚ
حَتَّىٰ إِذَا رَأَوْا مَا يُوعَدُونَ إِمَّا الْعَذَابَ وَإِمَّا السَّاعَةَ
فَسَيَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ شَرٌّ مَّكَانًا
وَأَضْعَفُ جُندًا ﴿٧٥﴾

75. จงกล่าวเถิด ผู้ที่อยู่ในความหลงผิดนั้น พระผู้ทรงกรุณาปรานีจะทรงผ่อนผันให้เขาระยะหนึ่ง จนกระทั่งเมื่อพวกเขาได้เห็นสิ่งที่พวกเขาถูกสัญญาไว้ว่า จะเป็นการลงโทษในโลกนี้หรือจะเป็นการลงโทษในปรโลก[4] แล้วพวกเขาก็จะรู้ว่าใครจะมีฐานะชั่วร้ายกว่าและมีกำลังพลน้อยกว่า[5]

---

[1] คือทั้งคนดีและคนชั่วจะต้องผ่านนรก สำหรับคนมุอฺมินจะเดินผ่านไป ส่วนคนกาฟิรจะเข้าไปอยู่ในมัน ขออัลลอฮฺ ตะอาลาทรงให้พวกเรารอดพ้นจากนรกด้วยเทอญ

[2] คือพวกมุชริกีนได้กล่าวอวดอ้าง เปรียบเทียบสภาพของพวกเขากับบรรดามุอฺมิน

[3] อัลลอฮฺ ตะอาลา ตรัสตอบว่า ประชาชาติในอดีตที่ปฏิเสธโองการทั้งหลายของเรา เราได้ทำลายพวกเขา เพราะพวกเขาปฏิเสธศรัทธา ทั้ง ๆ ที่พวกเขามีตำแหน่งและสถานภาพดีกว่า

[4] คือการลงโทษในโลกนี้ด้วยการถูกฆ่าหรือถูกจับเป็นเชลย ส่วนการลงโทษในปรโลกนั้นพวกเขาจะประสบกับความหวาดกลัว ความโกลาหล ก่อนที่จะได้รับโทษเป็นการตอบแทนในผลงานของพวกเขา

[5] ในวันนั้นเมื่อข้อเท็จจริงได้ประจักษ์ขึ้นแล้ว พวกเขาก็จะรู้ว่าใครมีฐานะเลวกว่า และมีกำลังพลสนับสนุนน้อยกว่า จะเป็นพวกกุฟฟารหรือบรรดาผู้ศรัทธากันแน่

وَيَزِيدُ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ٱهْتَدَوْا۟ هُدًى ۗ وَٱلْبَٰقِيَٰتُ
ٱلصَّٰلِحَٰتُ خَيْرٌ عِندَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ مَّرَدًّا ﴿٧٦﴾

76. และอัลลอฮฺจะทรงเพิ่มแนวทางที่ถูกต้องให้แก่ผู้ที่อยู่ในแนวทางนั้น[1] และการงานที่ดีที่ยั่งยืนนั้นดียิ่ง ณ ที่พระเจ้าของเจ้า ในการตอบแทนรางวัล[2] และดียิ่งในการกลับ (ไปสู่พระองค์)

أَفَرَءَيْتَ ٱلَّذِى كَفَرَ بِـَٔايَٰتِنَا وَقَالَ لَأُوتَيَنَّ
مَالًا وَوَلَدًا ﴿٧٧﴾

77. เจ้าเห็นหรือไม่ว่า ผู้ที่ปฏิเสธโองการทั้งหลายของเรา แล้วเขากล่าวอ้างว่า ฉันจะได้รับทรัพย์สมบัติและลูกหลานนั้น[3]

أَطَّلَعَ ٱلْغَيْبَ أَمِ ٱتَّخَذَ عِندَ ٱلرَّحْمَٰنِ عَهْدًا ﴿٧٨﴾

78. เขาล่วงรู้ในสิ่งเร้นลับหรือว่าเขาได้รับคำมั่นสัญญา จากพระผู้ทรงกรุณาปรานี

كَلَّا ۚ سَنَكْتُبُ مَا يَقُولُ وَنَمُدُّ
لَهُۥ مِنَ ٱلْعَذَابِ مَدًّا ﴿٧٩﴾

79. เปล่าเลย เราจะบันทึกสิ่งที่เขากล่าวและเราจะเพิ่มการลงโทษแก่เขาอีกระยะหนึ่ง[4]

وَنَرِثُهُۥ مَا يَقُولُ وَيَأْتِينَا فَرْدًا ﴿٨٠﴾

80. และเราจะรับช่วงจากเขาสิ่งที่เขากล่าวไว้[5] และเขาจะมาหาเราอย่างโดดเดี่ยว

---

[1] คือให้บรรดามุอฺมิน ได้อยู่ในแนวทางที่ถูกต้องมากยิ่งขึ้น และได้รับการอีมานเพิ่มขึ้น

[2] ส่วนการงานที่ดีนั้นก็จะอยู่คู่กับเจ้าของของมัน เพื่อเป็นเสบียงในโลกอาคิเราะฮฺ แน่นอนมันจะดียิ่ง ณ ที่อัลลอฮฺ กว่าสิ่งที่ชาวโลกนำมาอวดอ้าง

[3] สาเหตุแห่งการประทานโองการนี้ก็คือ มีรายงานจากค็อบบ๊าบ อิบนิลอัรติ กล่าวว่า ฉันเป็นช่างเหล็ก อัลอาศอิบนุ วาอิลเป็นหนี้ฉัน ฉันได้มาหาเขาเพื่อทวงหนี้ อัลอาศกล่าวว่า ขอสาบานต่ออัลลอฮฺฉันจะไม่จ่ายหนี้ให้ท่านจนกว่าท่านจะกุฟุรต่อมุฮัมมัด จนกว่าท่านจะตายไปแล้วเกิดขึ้นมาใหม่ (คือท่านจะตายเดี๋ยวนี้ และเกิดใหม่ต่อหน้าฉัน ซึ่งมันเป็นไปไม่ได้) เขากล่าวว่า เมื่อฉันตายไปแล้วเกิดใหม่แล้วท่านมาหาฉัน ท่านจะเห็นฉันมีผู้สนับสนุนและทรัพย์สมบัติ แล้วฉันจะใช้หนี้แก่ท่าน อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงประทานอายะฮฺนี้ลงมา

[4] เราจะเพิ่มการลงโทษแก่เขาและผ่อนผันเวลาให้ และจะเพิ่มกำหนดเวลาลงโทษแทนการให้ทรัพย์สมบัติและลูกหลาน ตามคำกล่าวอ้างของเขา

[5] คือจะรับช่วงสิ่งที่เขาทิ้งเอาไว้ เช่น ทรัพย์สมบัติและลูกหลาน แล้วในวันกิยามะฮฺเขาจะมาหาเราอย่างโดดเดี่ยว

81. และพวกเขาได้ยึดเอารูปปั้นต่าง ๆ เป็นพระเจ้าอื่นจากอัลลอฮฺ เพื่อที่จะเป็นพลังอำนาจแก่พวกเขา

وَٱتَّخَذُواْ مِن دُونِ ٱللَّهِ ءَالِهَةً لِّيَكُونُواْ لَهُمْ عِزًّا ﴿٨١﴾

82. เปล่าเลย รูปปั้นเหล่านั้นจะปฏิเสธการเคารพบูชาของพวกเขา และพวกมันจะเป็นปฏิปักษ์ต่อพวกเขา

كَلَّاۚ سَيَكۡفُرُونَ بِعِبَادَتِهِمۡ وَيَكُونُونَ عَلَيۡهِمۡ ضِدًّا ﴿٨٢﴾

83. เจ้ามิเห็นดอกหรือว่า แท้จริงเราได้ปล่อยให้ชัยฏอนมีอำนาจเหนือพวกที่ปฏิเสธศรัทธา เพื่อมันจะได้ยุแหย่พวกเขาอย่างจริงจัง[1]

أَلَمۡ تَرَ أَنَّآ أَرۡسَلۡنَا ٱلشَّيَٰطِينَ عَلَى ٱلۡكَٰفِرِينَ تَؤُزُّهُمۡ أَزًّا ﴿٨٣﴾

84. ดังนั้น เจ้าอย่าได้เร่งร้อนต่อพวกเขา[2] แท้จริงเราได้นับวันที่เหลือสำหรับพวกเขาไว้แล้วด้วยการนับที่แน่นอน

فَلَا تَعۡجَلۡ عَلَيۡهِمۡۖ إِنَّمَا نَعُدُّ لَهُمۡ عَدًّا ﴿٨٤﴾

85. วันที่เราจะรวมบรรดาผู้ยำเกรง ให้มาชุมนุมต่อหน้าพระผู้ทรงกรุณาปรานีเป็นกลุ่ม ๆ[3]

يَوۡمَ نَحۡشُرُ ٱلۡمُتَّقِينَ إِلَى ٱلرَّحۡمَٰنِ وَفۡدًا ﴿٨٥﴾

86. และเราจะไล่ต้อนบรรดาผู้มีความผิดไปยังนรก อย่างสัตว์ที่กระหายน้ำเป็นฝูง ๆ[4]

وَنَسُوقُ ٱلۡمُجۡرِمِينَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ وِرۡدًا ﴿٨٦﴾

87. พวกเขาไม่มีอำนาจในการชะฟาอะฮฺ[5] นอกจากผู้ที่ได้ทำสัญญาไว้กับพระผู้ทรงกรุณาปรานี[6]

لَّا يَمۡلِكُونَ ٱلشَّفَٰعَةَ إِلَّا مَنِ ٱتَّخَذَ عِندَ ٱلرَّحۡمَٰنِ عَهۡدًا ﴿٨٧﴾

---

[1] เพื่อมันจะได้หลอกลวงให้เขาทำความชั่ว ด้วยวิธีการต่าง ๆ อย่างแยบยล

[2] อย่ารีบร้อนในการขอให้ทำลายหรือลงโทษพวกเขา เพราะเวลาที่เหลืออยู่นั้นมันน้อยจริง ๆ

[3] คือมาชุมนุมอย่างมีเกียรติ เหมือนคณะทูตที่จะเข้าเฝ้ากษัตริย์

[4] เสมือนกับการไล่ต้อนฝูงสัตว์กระหายน้ำไปยังบ่อน้ำ

[5] คือจะไม่เป็นผู้ช่วยเหลือและได้รับการช่วยเหลือ

[6] คือผู้มีอีมานและประกอบการงานที่ดี อิบนุอับบาสกล่าวว่า สัญญา นั้นก็คือ การกล่าวปฏิญาณตนว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ

88. และพวกเขากล่าวว่า[1] พระผู้ทรงกรุณาปรานี ทรงตั้งพระบุตรขึ้นเพื่อพระองค์	وَقَالُواْ ٱتَّخَذَ ٱلرَّحۡمَٰنُ وَلَدٗا ﴿٨٨﴾
89. แน่นอนที่สุด พวกเจ้าได้นำมาซึ่งสิ่งร้ายแรงยิ่งใหญ่[2]	لَّقَدۡ جِئۡتُمۡ شَيۡـًٔا إِدّٗا ﴿٨٩﴾
90. ชั้นฟ้าทั้งหลายแทบจะพังทลายลงมา และแผ่นดินก็แทบจะถล่มลึกลงไป และขุนเขาทั้งหลายก็แทบจะยุบทลายลงมาเป็นเสี่ยง ๆ[3]	تَكَادُ ٱلسَّمَٰوَٰتُ يَتَفَطَّرۡنَ مِنۡهُ وَتَنشَقُّ ٱلۡأَرۡضُ وَتَخِرُّ ٱلۡجِبَالُ هَدًّا ﴿٩٠﴾
91. ที่พวกเขาอ้างพระบุตรแก่พระผู้ทรงกรุณาปรานี	أَن دَعَوۡاْ لِلرَّحۡمَٰنِ وَلَدٗا ﴿٩١﴾
92. และไม่เป็นการบังควรแก่พระผู้ทรงกรุณาปรานี ที่พระองค์จะทรงตั้งพระบุตรขึ้น	وَمَا يَنۢبَغِي لِلرَّحۡمَٰنِ أَن يَتَّخِذَ وَلَدًا ﴿٩٢﴾
93. ไม่มีผู้ใดในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน เว้นแต่เขาจะมายังพระผู้ทรงกรุณาปรานีในฐานะบ่าวคนหนึ่ง[4]	إِن كُلُّ مَن فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ إِلَّآ ءَاتِي ٱلرَّحۡمَٰنِ عَبۡدٗا ﴿٩٣﴾
94. แน่นอนที่สุด พระองค์ทรงรอบรู้ถึงพวกเขา และทรงนับพวกเขาอย่างถี่ถ้วนไว้แล้ว[5]	لَّقَدۡ أَحۡصَىٰهُمۡ وَعَدَّهُمۡ عَدّٗا ﴿٩٤﴾
95. และทุกคนในพวกเขาจะมายังพระองค์ในวันกิยามะฮฺอย่างโดดเดี่ยว	وَكُلُّهُمۡ ءَاتِيهِ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ فَرۡدًا ﴿٩٥﴾

---

[1] คือพวกยะฮูดและนะศอรอ

[2] มันเป็นคำพูดที่น่าเกลียดและเป็นบาปใหญ่

[3] จากคำพูดดังกล่าวนั้น แม้กระทั่งจักรวาลก็ไม่สามารถจะรับฟังได้

[4] คือจะเข้าหาพระองค์ในฐานะบ่าวที่ต่ำต้อย เชื่อฟังทุกสิ่งทุกอย่าง

[5] พระองค์ทรงรู้จำนวนบ่าวของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดในกิจการของพวกเขาจะซ่อนเร้นจากพระองค์ได้

96. แท้จริง บรรดาผู้ศรัทธาและประกอบคุณงามความดีทั้งหลายนั้น พระผู้ทรงกรุณาปรานีจะทรงโปรดปรานความรักใคร่แก่พวกเขา[1]

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ ٱلرَّحْمَٰنُ وُدًّا ٩٦

97. แท้จริง เราได้ทำให้อัลกุรอานเป็นภาษาที่ง่ายแก่เจ้า[2] เพื่อว่าเจ้าจะได้นำมันไปแจ้งเป็นข่าวดีแก่บรรดาผู้ยำเกรง และเจ้าจะได้นำมันไปตักเตือนหมู่ชนที่ดื้อรั้น

فَإِنَّمَا يَسَّرْنَٰهُ بِلِسَانِكَ لِتُبَشِّرَ بِهِ ٱلْمُتَّقِينَ وَتُنذِرَ بِهِۦ قَوْمًا لُّدًّا ٩٧

98. และกี่มากน้อยแล้วจากประชาชาติในอดีตเราได้ทำลายพวกเขา เจ้าได้เห็นผู้ใดในหมู่พวกเขาหรือได้ยินเสียงกระซิบของพวกเขาบ้างไหม[3]

وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُم مِّن قَرْنٍ هَلْ تُحِسُّ مِنْهُم مِّنْ أَحَدٍ أَوْ تَسْمَعُ لَهُمْ رِكْزًۢا ٩٨

---

[1] คือจะให้มีความรักขึ้นในจิตใจของปวงบ่าวที่ดีของพระองค์ อัรร่อเบียะอฺกล่าวว่า พระองค์จะรักพวกเขา และให้พวกเขาเป็นที่รักใคร่ในหมู่มวลมนุษย์

[2] คือภาษาอาหรับ และทำให้มันง่ายแก่ผู้ที่ใคร่ครวญตรึกตรอง

[3] ความหมายก็คือ ประชาชาติในอดีตก่อนหน้าพวกเขาได้สูญสิ้นไปแล้ว ถูกทำลายไปแล้ว ตึกรามบ้านช่องก็ถูกทำลายจนหมดสิ้นไปแล้ว เพราะพวกเขาปฏิเสธบรรดารอซูล ท่านเห็นใครบ้างในหมู่พวกเขาที่เหลืออยู่ เช่นเดียวกับที่เราได้ทำลายพวกเขาเหล่านั้น เราก็จะทำลายพวกเขาเหล่านี้

(20) ซูเราะฮฺ ฏอฮา | سورة طه

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 135 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ ฏอฮา

ซูเราะฮฺฏอฮาเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ ที่มีจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกับซูเราะฮฺมักกียะฮฺอื่นๆ โดยเน้นหนักถึงหลักการอัตเตาฮีด การให้เอกภาพ การแต่งตั้งนะบี การฟื้นคืนชีพ การชุมนุมในวันกิยามะฮฺเพื่อรับการตอบแทน

ในซูเราะฮฺนี้ บุคลิกภาพของท่านร่อซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จะปรากฏขึ้นอย่างขยันขันแข็งและการมีจิตใจที่เข้มแข็ง เพื่อที่จะไม่เป็นการกระทบกระเทือนต่อสิ่งที่ท่านจะเผชิญอย่างมากหลาย เป็นต้นว่า การวางแผนต่อต้านการดื้อรั้น การเยาะเย้ย การปฏิเสธไม่รับฟัง และเพื่อเป็นการชี้แนะให้ท่านระลึกถึงหน้าที่หลักของท่าน คือ การเผยแพร่เชิญชวน การตักเตือน การแจ้งข่าวดี การเตือนสำทับ และมิใช่หน้าที่ของท่านที่จะบังคับผู้อื่นให้มีการศรัทธา

ซูเราะฮฺนี้ได้เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ของบรรดานะบี เพื่อเป็นการปลอบใจท่านร่อซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม โดยกล่าวอย่างละเอียดถึงเรื่องของท่านนะบีมูซาและฮารูน ที่เกิดขึ้นกับฟิรเอานฺ (ฟาโรห์) ผู้หยิ่งยโส ผู้โอหัง ส่วนใหญ่ของซูเราะฮฺกล่าวถึงเรื่องนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหตุการณ์การเสวนาระหว่างมูซากับพระเจ้าของเขา เหตุการณ์การใช้มูซาให้เผยแพร่สาสน์ เหตุการณ์การโต้แย้งระหว่างมูซากับฟิรเอานฺ เหตุการณ์การท้าทายต่อสู้ระหว่างมูซากับนักเล่นกล ระหว่างเหตุการณ์ดังกล่าวข้างต้นจะเป็นที่ประจักษ์อย่างชัดแจ้งถึงความคุ้มครองของอัลลอฮฺ ตะอาลา ที่มีต่อมูซานะบีของพระองค์และผู้ที่พระองค์ทรงสนทนากับเขา ตลอดจนการที่พระองค์ทรงสังหารทำลายเหล่าศัตรูของพระองค์ที่ดื้อรั้นและเป็นอาชญากร

ซูเราะฮฺได้เล่าเรื่องของนะบีอาดัมอะลัยฮิสสลามโดยย่อ คือกล่าวถึงความเมตตาของอัลลอฮฺ ตะอาลา ที่มีต่ออาดัมภายหลังการสารภาพผิด และชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องให้แก่ลูกหลานของเขาด้วยการแต่งตั้งบรรดาร่อซูลเพื่อมาแจ้งข่าวดีและกล่าวเตือนประชาชาติของเขา แล้วปล่อยให้พวกเขาเลือกทางเดินซึ่งมีทั้งดีและชั่ว

ในซูเราะฮฺได้เผยให้เห็นถึงปรากฏการณ์ในวันกิยามะฮฺ ด้วยสำนวนที่ทำให้

จักรวาลสั่นสะเทือนและทำให้จิตใจสั่นสะท้านและขวัญกระเจิง ซูเราะฮฺได้เผยให้เห็นถึงสภาพของวันฟื้นคืนชีพที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งการชำระบาปบุญคุณโทษจะมีขึ้นด้วยความเป็นธรรม บรรดาผู้จงรักภักดีจะเดินเข้าสู่สวนสวรรค์และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจะถูกนำไปสู่นรกญะฮันนัม ทั้งนี้เป็นการยืนยันถึงคำมั่นสัญญาของอัลลอฮฺ ตะอาลา ที่จะตอบแทนรางวัลให้แก่บรรดามุอฺมินและลงโทษแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา

ซูเราะฮฺจบลงด้วยการชี้แนะจากพระผู้เป็นเจ้าแก่ท่านร่อซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ให้มีการอดทนต่อการทำร้ายของพวกมุชริกีน ทั้งนี้เพื่อจะได้ปฏิบัติหน้าที่ของท่านให้สมบูรณ์ในทางของอัลลอฮฺจนกว่าความช่วยเหลือของพระองค์จะมาถึง

ชื่อของซูเราะฮฺ

ฏอฮาเป็นชื่อหนึ่งของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ทั้งนี้เพื่อเป็นการประสานจิตใจและเอาใจท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เนื่องเพราะท่านได้รับการต่อต้านและการทำร้ายจากพวกมุชริกีน ดังนั้นซูเราะฮฺจึงเริ่มด้วยความเมตตาจากพระองค์ โดยเรียกชื่อของท่านว่า ฏอฮา เรามิได้ให้อัลกุรอานลงมาแก่เจ้าเพื่อให้เจ้าลำบาก

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

طه ﴿١﴾

1. ฏอฮา

مَآ أَنزَلۡنَا عَلَيۡكَ ٱلۡقُرۡءَانَ لِتَشۡقَىٰٓ ﴿٢﴾

2. เรามิได้ให้อัลกุรอานลงมาแก่เจ้า เพื่อให้เจ้าลำบาก[1]

إِلَّا تَذۡكِرَةٗ لِّمَن يَخۡشَىٰ ﴿٣﴾

3. เว้นแต่เป็นการตักเตือนแก่ผู้ที่ยำเกรง[2]

تَنزِيلٗا مِّمَّنۡ خَلَقَ ٱلۡأَرۡضَ وَٱلسَّمَٰوَٰتِ ٱلۡعُلَى ﴿٤﴾

4. เป็นการประทานลงมาจากพระผู้สร้างแผ่นดินและชั้นฟ้าทั้งหลายอันสูงส่ง

ٱلرَّحۡمَٰنُ عَلَى ٱلۡعَرۡشِ ٱسۡتَوَىٰ ﴿٥﴾

5. ผู้ทรงกรุณาปรานี ทรงสถิตย์อยู่บนบัลลังก์[3]

لَهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِ
وَمَا بَيۡنَهُمَا وَمَا تَحۡتَ ٱلثَّرَىٰ ﴿٦﴾

6. กรรมสิทธิ์ของพระองค์นั้นคือ สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและสิ่งที่อยู่ในแผ่นดิน และสิ่งที่อยู่ในระหว่างทั้งสอง และสิ่งที่อยู่ใต้พื้นดิน

وَإِن تَجۡهَرۡ بِٱلۡقَوۡلِ فَإِنَّهُۥ يَعۡلَمُ ٱلسِّرَّ وَأَخۡفَى ﴿٧﴾

7. และหากว่าเจ้ากล่าวเสียงดัง เพราะแท้จริงพระองค์ทรงรอบรู้สิ่งเร้นลับ และสิ่งซ่อนเร้น[4]

ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۖ لَهُ ٱلۡأَسۡمَآءُ ٱلۡحُسۡنَىٰ ﴿٨﴾

8. อัลลอฮฺ ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่เที่ยงแท้นอกจากพระองค์ สำหรับพระองค์นั้นทรงพระนามอันสวยงาม

وَهَلۡ أَتَىٰكَ حَدِيثُ مُوسَىٰٓ ﴿٩﴾

9. และเรื่องราวของมูซาได้มีมาถึงเจ้าบ้างไหม

---

[1] แต่เราให้มันลงมาเพื่อเป็นความเมตตาและความสุขแก่เจ้า มีรายงานกล่าวว่า เมื่ออัลกุรอานถูกประทานลงมาแก่ท่านร่อซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ท่านได้ละหมาดพร้อมกับบรรดาสาวกของท่าน แล้วท่านได้ทำละหมาดให้นาน เมื่อพวกกุเรชเห็นเข้าก็กล่าวว่าอัลลอฮฺมิได้ประทานอัลกุรอานนี้ลงมาแก่มุฮัมมัด เว้นแต่เพื่อให้เขาลำบาก ดังนั้นอายะฮฺนี้จึงถูกประทานลงมา

[2] คือมุอฺมินที่ได้รับแสงสว่างจากอัลกุรอาน

[3] โปรดดูคำอธิบายเกี่ยวกับเรื่องนี้ในซูเราะฮฺอัลอะอฺร็อฟ (หน้า 362) และซูเราะฮฺอัรเราะอฺดุ (หน้า 583)

[4] จุดมุ่งหมายของอายะฮฺนี้คือ ให้ความมอบอุ่นใจแก่ท่านร่อซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ว่าพระเจ้าของเขานั้นทรงได้ยินเขาเสมอ พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้เขาอยู่อย่างเดียวดาย ในการเผชิญหน้ากับพวกกุฟฟารอย่างแน่นอน

إِذْ رَءَا نَارًا فَقَالَ لِأَهْلِهِ ٱمْكُثُوٓا۟ إِنِّىٓ ءَانَسْتُ نَارًا
لَّعَلِّىٓ ءَاتِيكُم مِّنْهَا بِقَبَسٍ أَوْ أَجِدُ عَلَى ٱلنَّارِ هُدًى ﴿١٠﴾

10. เมื่อเขาเห็นไฟ เขาจึงกล่าวแก่ครอบครัวของเขาว่า พวกท่านจงหยุดอยู่ที่นี่ เพราะฉันเห็นไฟ[1] บางทีฉันจะนำคบเพลิงจากที่นั่นมาให้พวกท่าน หรือฉันอาจจะพบผู้นำทางที่กองไฟนั้น

فَلَمَّآ أَتَىٰهَا نُودِىَ يَٰمُوسَىٰٓ ﴿١١﴾

11. ครั้นเมื่อเขามาถึงกองไฟนั้น มีเสียงเรียกขึ้นว่า โอ้ มูซาเอ๋ย

إِنِّىٓ أَنَا۠ رَبُّكَ فَٱخْلَعْ نَعْلَيْكَ ۖ إِنَّكَ بِٱلْوَادِ ٱلْمُقَدَّسِ
طُوًى ﴿١٢﴾

12. แท้จริงข้าคือพระเจ้าของเจ้า จงถอดรองเท้าทั้งสองข้างของเจ้าออก แท้จริงเจ้ากำลังอยู่ ณ หุบเขาอันศักดิ์สิทธิ์ (มีชื่อว่า) ฏุวา

وَأَنَا ٱخْتَرْتُكَ فَٱسْتَمِعْ لِمَا يُوحَىٰٓ ﴿١٣﴾

13. และข้าได้เลือกเจ้า[2] ฉะนั้น จงตั้งใจฟังสิ่งที่จะถูกวะฮียฺ

إِنَّنِىٓ أَنَا ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّآ أَنَا۠
فَٱعْبُدْنِى وَأَقِمِ ٱلصَّلَوٰةَ لِذِكْرِىٓ ﴿١٤﴾

14. แท้จริงข้าคืออัลลอฮฺ ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่เที่ยงแท้นอกจากข้า ดังนั้นเจ้าจงเคารพภักดีต่อข้าและจงดำรงไว้ซึ่งการละหมาด เพื่อรำลึกถึงข้า

إِنَّ ٱلسَّاعَةَ ءَاتِيَةٌ أَكَادُ أُخْفِيهَا
لِتُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍۭ بِمَا تَسْعَىٰ ﴿١٥﴾

15. แท้จริงวันอวสานของโลกนั้นกำลังมาถึง ข้าปกปิดมันไว้เพื่อทุกชีวิตจะถูกตอบแทนตามที่มันได้แสวงหาไว้[3]

---

[1] อิบนุอับบาสกล่าวว่า เมื่อมูซาเสร็จสิ้นจากกำหนดเวลาตามสัญญาแล้ว เขาได้ออกเดินทางพร้อมด้วยครอบครัวของเขา จากเมืองมัดยันเพื่อไปอียิปต์ เขาหลงทางและคืนวันนั้นเป็นคืนที่มืดและหนาว เขาพยายามจุดไฟแต่ก็ไม่ติด ขณะนั้นเขาเหลือบไปเห็นแสงไฟ แต่ไกลอยู่ทางซ้ายมือของเขา เขานึกว่ามันเป็นไฟ แต่ความจริงนั้นมันเป็นดวงประทีปของอัลลอฮฺ

[2] เพื่อทำหน้าที่เป็นนะบี

[3] บรรดานักตัฟซีรให้ความหมายของอายะฮฺนี้ว่า เคล็ดลับในการปกปิดวันอวสานของโลก และปกปิดเวลาตายของมนุษย์แต่ละคนไว้ก็คือ อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงบัญญัติไว้โดยไม่รับการเตาบะฮฺ เมื่อวันอวสานและการตายของมนุษย์มาถึง เพราะหากมนุษย์รู้กำหนดวันอวสานและกำหนดวันตายของเขาแล้ว เขาจะมั่วสุมอยู่กับการทำบาปแล้วขอเตาบะฮฺก่อนถึงเวลา เขาก็จะรอดพ้นจากการลงโทษ แต่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงปกปิดไว้เป็นความลับ เพื่อให้มนุษย์อยู่ในสภาพระวังตัวและเตรียมพร้อมอยู่เสมอ แทนที่จะให้วันอวสานและความตายจู่โจมเขาโดยไม่รู้ตัว

فَلَا يَصُدَّنَّكَ عَنْهَا مَن لَّا يُؤْمِنُ بِهَا
وَٱتَّبَعَ هَوَىٰهُ فَتَرْدَىٰ ﴿١٦﴾

16. ดังนั้น ผู้ที่ไม่ศรัทธาต่อมันจะต้องไม่ทำให้เจ้าเหินห่างจากมัน และปฏิบัติตามอารมณ์ต่ำของเขา แล้วเจ้าจะพินาศ[1]

وَمَا تِلْكَ بِيَمِينِكَ يَٰمُوسَىٰ ﴿١٧﴾

17. และอะไรที่อยู่ในมือขวาของเจ้าเล่าโอ้มูซาเอ๋ย[2]

قَالَ هِيَ عَصَايَ أَتَوَكَّؤُا۟ عَلَيْهَا
وَأَهُشُّ بِهَا عَلَىٰ غَنَمِى وَلِىَ فِيهَا مَـَٔارِبُ أُخْرَىٰ ﴿١٨﴾

18. เขากล่าวว่า มันคือไม้เท้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ใช้มันสำหรับยัน และข้าพระองค์ใช้มันตีบนพุ่มไม้เพื่อเป็นอาหารสำหรับแกะของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ใช้มันในประโยชน์อื่นๆ อีก

قَالَ أَلْقِهَا يَٰمُوسَىٰ ﴿١٩﴾

19. พระองค์ตรัสว่า จงโยนมันไปซิ โอ้มูซาเอ๋ย

فَأَلْقَىٰهَا فَإِذَا هِىَ حَيَّةٌ تَسْعَىٰ ﴿٢٠﴾

20. เขาจึงโยนมันลงไป แล้วมันก็ได้กลายเป็นงูเลื้อย[3]

قَالَ خُذْهَا وَلَا تَخَفْ سَنُعِيدُهَا
سِيرَتَهَا ٱلْأُولَىٰ ﴿٢١﴾

21. พระองค์ตรัสว่า จงจับมันขึ้นมาและอย่ากลัว เราจะให้มันกลับมาเป็นไม้เท้าตามสภาพก่อนของมัน

---

[1] เพราะผู้ที่ไม่ให้ความสนใจหรือหลงลืมต่อวันนั้น ย่อมจะต้องประสบกับความพินาศหายนะอย่างแน่นอน

[2] จุดมุ่งหมายของคำถามก็เพื่อเป็นการยืนยันเป็นการเตือนให้รู้สึกตัวว่า สิ่งที่อยู่ในมือมูซานั้นคือไม้เท้าและไม้เท้าธรรมดานี่แหละจะกลายเป็นสิ่งปาฏิหาริย์ในเวลาต่อมา

[3] นักตัฟซีรอธิบายว่า เมื่อมูซาได้เห็นสิ่งประหลาดน่ากลัวเช่นนี้ ก็รู้สึกกลัวโดยเฉพาะในเหตุการณ์นี้ ปรากฏการณ์ที่ได้เกิดขึ้นในขณะที่กำลังสนทนากัน ก็เพื่อเป็นการปลอบใจมิให้ตื่นเต้นต่อปาฏิหาริย์อันยิ่งใหญ่ครั้งนี้ และอีกประการหนึ่งก็เพื่อเป็นการฝึกซ้อมให้มีความเคยชินต่อเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้นี้

وَٱضۡمُمۡ يَدَكَ إِلَىٰ جَنَاحِكَ تَخۡرُجۡ بَيۡضَآءَ مِنۡ غَيۡرِ سُوٓءٍ ءَايَةً أُخۡرَىٰ ﴿٢٢﴾

22. และจงเอามือของเจ้าซุกเข้าไปใต้รักแร้ แล้วเอามันออกมามันจะมีสภาพขาวประกาย ปราศจากอันตรายใด ๆ[1] มันเป็นอีกสัญญาณหนึ่ง

لِنُرِيَكَ مِنۡ ءَايَٰتِنَا ٱلۡكُبۡرَى ﴿٢٣﴾

23. เพื่อเราจะให้เจ้าได้เห็นบางส่วนจากสัญญาณทั้งหลายอันยิ่งใหญ่ของเรา

ٱذۡهَبۡ إِلَىٰ فِرۡعَوۡنَ إِنَّهُۥ طَغَىٰ ﴿٢٤﴾

24. จงไปหาฟิรเอาน เพราะเขาได้ละเมิดฝ่าฝืน[2]

قَالَ رَبِّ ٱشۡرَحۡ لِي صَدۡرِي ﴿٢٥﴾

25. เขากล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงโปรดเปิดอกของข้าพระองค์ให้แก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด

وَيَسِّرۡ لِيٓ أَمۡرِي ﴿٢٦﴾

26. และทรงโปรดทำให้การงานของข้าพระ-องค์[3] ง่ายดายแก่ข้าพระองค์ด้วย

وَٱحۡلُلۡ عُقۡدَةً مِّن لِّسَانِي ﴿٢٧﴾

27. และทรงโปรดแก้ปม จากลิ้นของข้าพระองค์ด้วย[4]

يَفۡقَهُواْ قَوۡلِي ﴿٢٨﴾

28. เพื่อให้พวกเขาเข้าใจคำพูดของข้าพระองค์

---

[1] คือเมื่อเอามือเข้าไปซุกในรักแร้แล้วดึงออกมา มือนั้นจะมีประกายแสงขาว ไม่ใช่สภาพของคนเป็นโรคที่น่าเกลียดน่ากลัวอันนี้ก็เป็นอีกสัญญาณหนึ่ง นอกจากเรื่องของไม้เท้า

[2] คือจงนำเอาสัญญาณต่าง ๆ ของเราไปแสดงต่อฟิรเอาน เพราะเขาหยิ่งยโสและละเมิดฝ่าฝืนถึงกับอ้างตัวเขาเองว่าเป็นพระเจ้า

[3] หมายถึงสิ่งที่พระองค์ทรงมอบหมายให้ปฏิบัติ คือการเผยแพร่สาสน์ของพระองค์

[4] นักตัฟซีรอธิบายว่า เมื่อครั้งมูซาใช้ชีวิตอยู่ในวังของฟิรเอาน ครั้งหนึ่งฟิรเอานได้อุ้มมูซาไว้บนตักของเขาขณะที่เขายังเล็ก ๆ อยู่ มูซาได้ดึงเคราของฟิรเอาน ฟิรเอานก็โกรธถึงกับจะฆ่าเขา อาซิยะฮฺภริยาของเขากล่าวแก่เขาว่า มันเป็นเด็กยังไม่ประสาอะไรฉันจะพิสูจน์ให้เห็นก็ได้ เอ้า เอาถ่านไฟมาสองก้อนและไข่มุกมาสองเม็ด ถ้าหากเขาหยิบเอาไข่มุกก็จะรู้ว่าเขารู้เรื่อง หากเขาหยิบเอาถ่านไฟก็จะรู้ว่าเขาเป็นเด็กไม่ประสาอะไร แล้วก็ยื่นให้มูซา เขาก็หยิบเอาถ่านไฟไปเข้าปาก ดังนั้นลิ้นของเขาจึงเป็นแผล ทำให้พูดไม่ชัด

وَٱجۡعَل لِّي وَزِيرٗا مِّنۡ أَهۡلِي ٢٩

29. และทรงโปรดให้คนในครอบครัวของข้าพระองค์ เป็นผู้ช่วยแก่ข้าพระองค์ด้วย

هَٰرُونَ أَخِي ٣٠

30. ฮารูนพี่ชายของข้าพระองค์

ٱشۡدُدۡ بِهِۦٓ أَزۡرِي ٣١

31. ได้โปรดให้เขาเพิ่มความเข้มแข็งแก่ข้าพระองค์ด้วย[1]

وَأَشۡرِكۡهُ فِيٓ أَمۡرِي ٣٢

32. และให้เขามีส่วนร่วมในกิจการของข้าพระองค์ด้วย[2]

كَيۡ نُسَبِّحَكَ كَثِيرٗا ٣٣

33. เพื่อเราจักได้ถวายการแซ่ซร้องสดุดีต่อพระองค์ท่านอย่างมากมาย[3]

وَنَذۡكُرَكَ كَثِيرًا ٣٤

34. และเราจักได้รำลึกถึงพระองค์ท่านอย่างมากมาย

إِنَّكَ كُنتَ بِنَا بَصِيرٗا ٣٥

35. แท้จริงพระองค์ท่านเป็นผู้ทรงเห็นเรา

قَالَ قَدۡ أُوتِيتَ سُؤۡلَكَ يَٰمُوسَىٰ ٣٦

36. พระองค์ตรัสว่า แน่นอน เราได้ให้ตามคำขอของเจ้าแล้ว โอ้ มูซาเอ๋ย

وَلَقَدۡ مَنَنَّا عَلَيۡكَ مَرَّةً أُخۡرَىٰٓ ٣٧

37. และโดยแน่นอน เราได้ให้ความโปรดปรานแก่เจ้ามาครั้งหนึ่งก่อนนี้แล้ว

إِذۡ أَوۡحَيۡنَآ إِلَىٰٓ أُمِّكَ مَا يُوحَىٰٓ ٣٨

38. โดยที่เราได้ดลใจให้มารดาของเจ้าถึงสิ่งที่ถูกดลใจ[4]

---

[1] คือให้เป็นกำลังสำคัญในการปฏิบัติหน้าที่

[2] คือให้เขามีหุ้นส่วนกับข้าพระองค์ ในการเป็นนะบีและการเผยแพร่สาสน์

[3] เพื่อเราจะได้ร่วมมือกันในการให้ความบริสุทธิ์ต่อพระองค์ ในสิ่งที่ไม่คู่ควรแก่พระองค์ และรำลึกถึงพระองค์ด้วยการวิงวอนและการแซ่ซร้องสดุดี

[4] ซึ่งเป็นสาเหตุให้เจ้ารอดพ้นจากการถูกฆ่า

أَنِ ٱقۡذِفِيهِ فِي ٱلتَّابُوتِ فَٱقۡذِفِيهِ فِي ٱلۡيَمِّ فَلۡيُلۡقِهِ ٱلۡيَمُّ بِٱلسَّاحِلِ يَأۡخُذۡهُ عَدُوّٞ لِّي وَعَدُوّٞ لَّهُۥۚ وَأَلۡقَيۡتُ عَلَيۡكَ مَحَبَّةٗ مِّنِّي وَلِتُصۡنَعَ عَلَىٰ عَيۡنِيٓ ٣٩

39. โดยให้นางวางเขาลงในหีบ แล้วเอาไปปล่อยในแม่น้ำ (ไนล์) แล้วแม่น้ำก็ซัดเขาไปติดที่ชายฝั่ง (จากนั้น) ศัตรูของข้าและศัตรูของเขาก็จะเก็บเอาเขาไป และข้าก็ได้ให้ความรักจากข้าแก่เจ้า[1] เพื่อเจ้าจะได้รับการเลี้ยงดูภายใต้สายตาของข้า

إِذۡ تَمۡشِيٓ أُخۡتُكَ فَتَقُولُ هَلۡ أَدُلُّكُمۡ عَلَىٰ مَن يَكۡفُلُهُۥۖ فَرَجَعۡنَٰكَ إِلَىٰٓ أُمِّكَ كَيۡ تَقَرَّ عَيۡنُهَا وَلَا تَحۡزَنَۚ وَقَتَلۡتَ نَفۡسٗا فَنَجَّيۡنَٰكَ مِنَ ٱلۡغَمِّ وَفَتَنَّٰكَ فُتُونٗاۚ فَلَبِثۡتَ سِنِينَ فِيٓ أَهۡلِ مَدۡيَنَ ثُمَّ جِئۡتَ عَلَىٰ قَدَرٖ يَٰمُوسَىٰ ٤٠

40. เมื่อพี่สาวของเจ้าเดินไป เธอได้พูด (กับพวกนั้น) ว่า ฉันจะชี้แนะผู้ที่จะเลี้ยงดูเขาแก่พวกท่านไหม[2] แล้วเราให้เจ้ากลับไปหามารดาของเจ้า เพื่อที่จะได้เป็นที่รื่นรมณ์แก่สายตาของนางและไม่เศร้าโศกและเจ้าได้ฆ่าชายคนหนึ่ง[3] แล้วเราได้ช่วยเจ้าให้พ้นจากความหนักใจและเราได้ทดสอบเจ้าด้วยการทดสอบนานาชนิด แล้วเจ้าได้พำนักอยู่กับชาวมัดยันเป็นเวลาหลายปี[4] ภายหลังเจ้าได้กลับมาตามกำหนด[5] โอ้ มูซาเอ๋ย

---

[1] อิบนุอับบาสกล่าวว่า อัลลอฮฺทรงรักเขา แล้วพระองค์ก็ให้เขาเป็นที่รักในหมู่บ่าวของพระองค์

[2] นักตัฟซีรอธิบายว่า เมื่อวงศ์วานของฟิรเอานฺได้เก็บเขาขึ้นไปแล้ว เขาจะไม่ยอมดูดนมจากหญิงอื่นเพราะอัลลอฮฺทรงห้ามแม่นมอื่น ๆ แก่เขา แม่ของเขารู้สึกเศร้าโศกเสียใจ หลังจากที่นางได้เอาเขาไปปล่อยในแม่น้ำไนล์ นางจึงใช้ให้พี่สาวของเขาติดตามข่าวของมูซา เมื่อนางไปถึงวังของฟิรเอานฺและมองเห็นมูซาแล้ว นางได้กล่าวกับกลุ่มชนที่นั่นว่า ฉันจะชี้แนะแก่พวกท่านถึงสตรีที่ซื่อสัตย์ เป็นคนดีเพื่อที่นางจะทำสัญญากับพวกท่าน ในการให้นมแก่หนูน้อยคนนี้เอาไหม พวกเขาก็ขอร้องนางให้นำแม่นมมา นางก็ได้นำเอามารดาของมูซามา เมื่อนางได้เอาเต้านมออกมามูซาก็จับมาดูดทันที ภริยาของฟิรเอานฺดีใจมาก และกล่าวขึ้นว่า ขอให้เธออยู่กับฉันในวังนี้ได้ไหม นางกล่าวว่า ฉันไม่สามารถทิ้งบ้านและลูก ๆ ของฉันได้ แต่ฉันจะเอาเขาไปอยู่กับฉัน แล้วฉันจะนำเขามาหาท่านบ่อย ๆ นางกล่าวว่า ดีแล้วแล้วนางก็ทำดีกับแม่ของมูซาอย่างที่สุด นั่นก็คือพระดำรัสของพระองค์ที่ว่า แล้วเราได้กลับคืนเจ้า

[3] เจ้าได้ฆ่าชาวอียิปต์คริสเตียนคนหนึ่ง

[4] พำนักอยู่กับนะบีชุอัยบฺที่เมืองมัดยัน

[5] เจ้าได้มาตามนัด เพื่อทำหน้าที่เผยแพร่สาสน์และเป็นนะบี

وَٱصۡطَنَعۡتُكَ لِنَفۡسِي ﴿٤١﴾

41. และข้าได้คัดเลือกเจ้าไว้ (เป็นศาสนทูต) สำหรับตัวข้า

ٱذۡهَبۡ أَنتَ وَأَخُوكَ بِـَٔايَٰتِي وَلَا تَنِيَا فِي ذِكۡرِي ﴿٤٢﴾

42. เจ้าจงไปพร้อมกับพี่ชายของเจ้า พร้อมด้วยสัญญาณทั้งหลายของข้า และเจ้าทั้งสองอย่าเฉื่อยชาในการรำลึกถึงข้า[1]

ٱذۡهَبَآ إِلَىٰ فِرۡعَوۡنَ إِنَّهُۥ طَغَىٰ ﴿٤٣﴾

43. เจ้าทั้งสองจงไปหาฟิรเอาน์ แท้จริงเขายโสโอหังมาก

فَقُولَا لَهُۥ قَوۡلٗا لَّيِّنٗا لَّعَلَّهُۥ يَتَذَكَّرُ أَوۡ يَخۡشَىٰ ﴿٤٤﴾

44. แล้วเจ้าทั้งสองจงพูดกับเขาด้วยคำพูดที่อ่อนโยน เพื่อว่าเขาอาจจะรำลึกขึ้นมา[2] หรือเกิดความยำเกรงขึ้น

قَالَا رَبَّنَآ إِنَّنَا نَخَافُ أَن يَفۡرُطَ عَلَيۡنَآ أَوۡ أَن يَطۡغَىٰ ﴿٤٥﴾

45. เขาทั้งสองได้กล่าวว่า ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของเรา แท้จริงเรากลัวว่า[3] เขาจะล่วงเกินเรา หรือเขาจะแสดงโอหังแก่เรา (มากยิ่งขึ้น)

قَالَ لَا تَخَافَآۖ إِنَّنِي مَعَكُمَآ أَسۡمَعُ وَأَرَىٰ ﴿٤٦﴾

46. พระองค์ตรัสว่า เจ้าทั้งสองอย่ากลัว แท้จริงข้าอยู่กับเจ้าทั้งสอง ข้าได้ยินและได้เห็น (ทุกสิ่งทุกอย่าง)

فَأۡتِيَاهُ فَقُولَآ إِنَّا رَسُولَا رَبِّكَ فَأَرۡسِلۡ مَعَنَا
بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ وَلَا تُعَذِّبۡهُمۡۖ قَدۡ جِئۡنَٰكَ بِـَٔايَةٖ

47. ดังนั้น เจ้าทั้งสองจงไปหาเขาแล้วกล่าวว่า แท้จริงเราเป็นรอซูลของพระเจ้าของท่าน[4] ฉะนั้น

---

[1] คือเขาทั้งสองอย่าเฉื่อยชาในการรำลึกถึงอัลลอฮฺ จงรำลึกถึงพระองค์ในขณะที่เผชิญหน้ากับฟิรเอาน์ เพราะการรำลึกถึงพระองค์เป็นการช่วยเหลือ และเป็นพลังแก่เขาทั้งสอง

[2] คือรำลึกถึงความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺ หรือกลัวการลงโทษของพระองค์ แล้วเขาจะเข็ดหลาบจากการยโสของเขา

[3] คือกลัวว่า ถ้าเราเรียกร้องเชิญชวนเขาไปสู่การอีมาน แล้วเขาจะรีบเร่งลงโทษเรา

[4] การเจาะจงกล่าวคำว่า พระเจ้าของท่านนั้น ก็เพื่อแจ้งให้เขาทราบว่า เขานั้นเป็นบ่าวเป็นทาสของอัลลอฮฺ เพราะเขาอ้างว่าเขาเป็นพระเจ้า

مِن رَّبِّكَ وَٱلسَّلَٰمُ عَلَىٰ مَنِ ٱتَّبَعَ ٱلْهُدَىٰٓ ﴿٤٧﴾

ท่านจงปล่อยวงศ์วานของอิสรออีลมากับเราเถิดและอย่าได้ทรมานพวกเขาเลย[1] แน่นอนเราได้นำสัญญาณ[2] จากพระเจ้าของท่านมายังท่านแล้ว และความปลอดภัย (จากการลงโทษของอัลลอฮฺ) จงมีแด่ผู้ปฏิบัติตามแนวทางที่ถูกต้อง[3]

إِنَّا قَدْ أُوحِىَ إِلَيْنَآ أَنَّ ٱلْعَذَابَ عَلَىٰ مَن كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿٤٨﴾

48. แท้จริงได้มีวะฮียฺมายังเราว่า แท้จริงการลงโทษจะประสบแก่ผู้ที่ปฏิเสธ (บรรดานะบีของอัลลอฮฺ) และหันหลัง (ให้กับการอีมาน)

قَالَ فَمَن رَّبُّكُمَا يَٰمُوسَىٰ ﴿٤٩﴾

49. เขากล่าวว่า ดังนั้น ใครเล่าคือพระเจ้าของท่านทั้งสอง โอ้มูซาเอ๋ย

قَالَ رَبُّنَا ٱلَّذِىٓ أَعْطَىٰ كُلَّ شَىْءٍ خَلْقَهُۥ ثُمَّ هَدَىٰ ﴿٥٠﴾

50. มูซากล่าวว่า พระเจ้าของเราคือ ผู้ทรงประทานทุกอย่างแก่สิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง แล้วพระองค์ก็ทรงชี้แนะแนวทางให้[4]

قَالَ فَمَا بَالُ ٱلْقُرُونِ ٱلْأُولَىٰ ﴿٥١﴾

51. เขากล่าวว่า แล้วสภาพของคนรุ่นก่อนๆ นั้น เป็นเช่นไร

---

[1] คือการทรมานด้วยการใช้งานหนัก

[2] คือสิ่งมหัศจรรย์หรือสิ่งปาฏิหาริย์

[3] คือความปลอดภัยจากการลงโทษของอัลลอฮฺ แก่ผู้ที่ดำเนินตามแนวทางที่ถูกต้อง และผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ นักตัฟซีรกล่าวว่า คำว่า อัสสลาม ในที่นี้มิได้หมายความว่า การแสดงคารวะ เพราะมิใช่เป็นการเริ่มประโยค แต่ความมุ่งหมายคือ ความปลอดภัยจากการลงโทษและความกริ้วของอัลลอฮฺ

[4] คือพระเจ้าของเราผู้ซึ่งให้อย่างสมบูรณ์แก่ทุกสิ่งที่ถูกกำเนิด แล้วพระองค์ก็ทรงฮิดายะฮฺให้เขา พร้อมด้วยประโยชน์ของเขา นี่คือคำตอบที่มีสำนวนลึกซึ้งและชัดแจ้ง เป็นการรวมและชี้บ่งถึงทุกสิ่งที่มีอยู่ในโลกนี้

52. มูซากล่าวว่า ความรู้ในเรื่องนั้น[1] อยู่ที่พระเจ้าของฉัน ในบันทึกของพระองค์ พระเจ้าของฉันจะไม่ทรงผิดพลาด และไม่ทรงหลงลืม

قَالَ عِلْمُهَا عِندَ رَبِّي فِي كِتَٰبٖۖ لَّا يَضِلُّ رَبِّي وَلَا يَنسَى ﴿٥٢﴾

53. พระผู้ทรงทำให้แผ่นดินเป็นพื้นราบเรียบสำหรับพวกท่าน และทรงทำให้เป็นถนนหนทางสำหรับพวกท่าน และทรงหลั่งน้ำฝนมาจากฟากฟ้าและเราได้ให้พืชผลนานาชนิดออกมาเป็นคู่ ๆ[2]

ٱلَّذِي جَعَلَ لَكُمُ ٱلۡأَرۡضَ مَهۡدٗا وَسَلَكَ لَكُمۡ فِيهَا سُبُلٗا وَأَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ فَأَخۡرَجۡنَا بِهِۦٓ أَزۡوَٰجٗا مِّن نَّبَاتٖ شَتَّىٰ ﴿٥٣﴾

54. พวกเจ้าจงกิน และจงเลี้ยงปศุสัตว์ของพวกเจ้า แท้จริงในการนั้น แน่นอน ย่อมเป็นสัญญาณมากหลายสำหรับปัญญาชน[3]

كُلُواْ وَٱرۡعَوۡاْ أَنۡعَٰمَكُمۡۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّأُوْلِي ٱلنُّهَىٰ ﴿٥٤﴾

55. จากแผ่นดินเราได้บังเกิดพวกเจ้า และ ณ แผ่นดินนั้นเราจะให้พวกเจ้ากลับคืนไป และจากแผ่นดินนั้น เราจะให้พวกเจ้ากลับออกมาอีกครั้งหนึ่ง

۞مِنۡهَا خَلَقۡنَٰكُمۡ وَفِيهَا نُعِيدُكُمۡ وَمِنۡهَا نُخۡرِجُكُمۡ تَارَةً أُخۡرَىٰ ﴿٥٥﴾

56. และแน่นอน เราได้ให้เขาเห็นสัญญาณทั้งหมดของเรา[4] แต่เขาได้ปฏิเสธและดื้อดึง

وَلَقَدۡ أَرَيۡنَٰهُ ءَايَٰتِنَا كُلَّهَا فَكَذَّبَ وَأَبَىٰ ﴿٥٦﴾

---

[1] คือความรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ และการปฏิบัติของชนชาติเหล่านั้นอยู่ที่พระเจ้าของฉัน พระองค์ทรงบันทึกไว้แล้วในเลาฮุลมะฮฺฟูซ

[2] คือทรงทำแผ่นดินให้เป็นพื้นราบเรียบ เป็นถนนหนทาง ทรงหลั่งน้ำฝนลงมา และทรงให้พืชผลหลากชนิด หลากรส หลากรูปร่าง และกลิ่นทุกชนิดออกมาเป็นคู่ ๆ ทั้งนี้ก็เพราะความเมตตาของพระองค์เพื่อให้พวกท่านได้แสวงหาผลประโยชน์จากมัน

[3] คำสั่งใช้ให้กินและเลี้ยงปศุสัตว์จากพืชผลต่าง ๆ เหล่านั้น เป็นคำสั่งใช้เพื่ออนุมัติมิใช่เป็นวายิบ ทั้งนี้เพื่อเป็นการเตือนพวกเขาให้รำลึกถึงนิอฺมะฮฺของพระองค์

[4] คือเราได้ให้ฟิรเอานฺได้เห็นปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ที่ชี้แนะถึงการเป็นนะบีของมูซา เช่น ไม้เท้า มือ น้ำท่วม ตั๊กแตน และอื่น ๆ อีก รวม 9 อย่าง

57. เขากล่าวว่า เจ้ามาหาเราเพื่อที่จะเอาเราออกจากแผ่นดินของเรา ด้วยเล่ห์กลของเจ้ากระนั้นหรือ โอ้ มูซาเอ๋ย

قَالَ أَجِئْتَنَا لِتُخْرِجَنَا مِنْ أَرْضِنَا بِسِحْرِكَ يَٰمُوسَىٰ ﴿٥٧﴾

58. ดังนั้น เราก็จะนำมาซึ่งเล่ห์กลนั้นแก่เจ้าเช่นเดียวกัน[1] ฉะนั้น เจ้าจงกำหนดวันขึ้นระหว่างเรากับท่าน ณ สถานที่ที่แน่นอน โดยที่เราจะไม่ผิดสัญญาและตัวท่านด้วย

فَلَنَأْتِيَنَّكَ بِسِحْرٍ مِّثْلِهِۦ فَٱجْعَلْ بَيْنَنَا وَبَيْنَكَ مَوْعِدًا لَّا نُخْلِفُهُۥ نَحْنُ وَلَآ أَنتَ مَكَانًا سُوًى ﴿٥٨﴾

59. มูซากล่าวว่า กำหนดวันของพวกท่านคือวันอีดวันรื่นเริง โดยให้ประชาชนมาร่วมชุมนุมกันในตอนสาย[2]

قَالَ مَوْعِدُكُمْ يَوْمُ ٱلزِّينَةِ وَأَن يُحْشَرَ ٱلنَّاسُ ضُحًى ﴿٥٩﴾

60. ฟิรเอานฺได้กลับออกไป เพื่อไปร่วมมือกันวางแผนการของเขา แล้วได้มายังที่นัดหมาย[3]

فَتَوَلَّىٰ فِرْعَوْنُ فَجَمَعَ كَيْدَهُۥ ثُمَّ أَتَىٰ ﴿٦٠﴾

61. มูซาได้กล่าวแก่พวกเขาว่า ความหายนะจงประสบแก่พวกท่าน พวกท่านอย่าได้เสกสรรปั้นแต่งการมุสาต่ออัลลอฮฺ มิฉะนั้น พระองค์จะทรงทำลายพวกท่านด้วยการลงโทษ และแน่นอนผู้ปั้นแต่งการมุสานั้น ได้ประสบความผิดหวังมาแล้ว[4]

قَالَ لَهُم مُّوسَىٰ وَيْلَكُمْ لَا تَفْتَرُوا۟ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا فَيُسْحِتَكُم بِعَذَابٍ ۖ وَقَدْ خَابَ مَنِ ٱفْتَرَىٰ ﴿٦١﴾

---

[1] คือเราจะนำการแสดงเล่ห์กลนั้นมาตอบโต้กับเจ้าเช่นเดียวกัน เพื่อให้เป็นที่ประจักษ์ชัดแก่มหาชนว่าเจ้านั้นเป็นนักเล่นกลมิใช่เป็นรอซูล

[2] นักตัฟซีรกล่าวว่า การที่มูซากำหนดวันนั้นเพื่อแสดงฝีมือ และเพื่อให้ความจริงเป็นที่ประจักษ์ และเพื่อให้ความเท็จมลายไปต่อหน้าประจักษ์พยาน และเพื่อให้แพร่หลายทุกหัวมุมเมืองถึงปรากฏการณ์แห่งความมหัศจรรย์ของเขา

[3] อิบนุอับบาสกล่าวว่า นักเล่นกลของฝ่ายฟิรเอานฺมี 72 คน แต่ละคนมีเชือกและไม้เท้าติดมือมาด้วย

[4] มูซาได้สั่งสอนและตักเตือนพวกเขา หวังว่าพวกเขาคงจะรู้สึกตัวแล้วกลับไปสู่การเชื่อถือที่ถูกต้อง

فَتَنَٰزَعُوٓاْ أَمۡرَهُم بَيۡنَهُمۡ وَأَسَرُّواْ ٱلنَّجۡوَىٰ ٦٢

62. พวกเขาได้โต้แย้งกันเองในเรื่องของพวกเขา และได้มีการพูดกันอย่างลับ ๆ[1]

قَالُوٓاْ إِنۡ هَٰذَٰنِ لَسَٰحِرَٰنِ يُرِيدَانِ أَن يُخۡرِجَاكُم مِّنۡ أَرۡضِكُم بِسِحۡرِهِمَا وَيَذۡهَبَا بِطَرِيقَتِكُمُ ٱلۡمُثۡلَىٰ ٦٣

63. พวกเขากล่าวว่า สองคนนี้มิได้เป็นอื่นใด นอกจากเป็นนักมายากลอย่างแน่นอน ต้องการที่จะเอาพวกท่านออกจากแผ่นดินของพวกท่าน ด้วยเล่ห์กลของเขาทั้งสอง และต้องการจะลบล้างขนบธรรมเนียมอันดีงามของพวกท่าน[2]

فَأَجۡمِعُواْ كَيۡدَكُمۡ ثُمَّ ٱئۡتُواْ صَفّٗاۚ وَقَدۡ أَفۡلَحَ ٱلۡيَوۡمَ مَنِ ٱسۡتَعۡلَىٰ ٦٤

64. ดังนั้น พวกท่านจงรวบรวมแผนการของพวกท่าน แล้วเดินออกมาเป็นแถว[3] และวันนี้ผู้ใดเหนือกว่า ก็จะได้รับชัยชนะอย่างแน่นอน[4]

قَالُواْ يَٰمُوسَىٰٓ إِمَّآ أَن تُلۡقِيَ وَإِمَّآ أَن نَّكُونَ أَوَّلَ مَنۡ أَلۡقَىٰ ٦٥

65. พวกเขากล่าวว่า โอ้ มูซาเอ๋ย ท่านจะเป็นผู้โยนหรือว่าพวกเราจะเป็นผู้โยนก่อน

قَالَ بَلۡ أَلۡقُواْۖ فَإِذَا حِبَالُهُمۡ وَعِصِيُّهُمۡ يُخَيَّلُ إِلَيۡهِ مِن سِحۡرِهِمۡ أَنَّهَا تَسۡعَىٰ ٦٦

66. มูซากล่าวว่า หามิได้ พวกท่านจงโยนก่อนซิ ณ บัดนั้น เชือกและไม้เท้าของพวกเขาดูประหนึ่งว่ามันเลื้อยคลานไปมาเพราะเล่ห์กลของพวกเขา

فَأَوۡجَسَ فِي نَفۡسِهِۦ خِيفَةٗ مُّوسَىٰ ٦٧

67. มูซาจึงรู้สึกกลัวขึ้นในตัวของเขา[5]

---

[1] คือสงสัยในเรื่องของมูซา บางคนในหมู่พวกเขากล่าวว่า นี่มันมิใช่คำพูดของนักเล่นกล และพวกเขาก็ปกปิดความรู้สึกของพวกเขา แล้วก็พูดจาซุบซิบกันเป็นความลับ

[2] จุดมุ่งหมายของทั้งสองคือ ทำลายล้างศาสนาของพวกท่านซึ่งพวกท่านกำลังยึดถืออยู่ อันเป็นการพูดแก้เขิน เพราะพวกเขากลัวว่ามูซาและฮารูนจะชนะพวกเขา และมหาชนจะเชื่อฟังเขาทั้งสอง

[3] พวกเขาจึงตัดสินใจและแข็งใจออกเดินไปยังสถานที่ที่ได้จัดไว้เป็นริ้วขบวน

[4] นักตัฟซีรอธิบายว่า พวกเขาหวังที่จะเอาชนะให้ได้ เพราะฟิรเอาน์ได้สัญญากับเขาว่าจะได้รับสิ่งตอบแทนอย่างมากมายและจะเป็นผู้ใกล้ชิดพร้อมกับได้รับเกียรติอีกด้วย ซึ่งอัลลอฮฺ ตะอาลา ตรัสไว้ในซูเราะฮฺอัลอะอฺร็อฟ อายะฮฺที่ 113 และในซูเราะฮฺอัชชุอะรออฺ อายะฮฺที่ 41

[5] โดยธรรมชาติของมนุษย์ที่ได้เห็นสิ่งแปลกประหลาดย่อมมีความรู้สึกเช่นนั้น

قُلْنَا لَا تَخَفْ إِنَّكَ أَنتَ ٱلْأَعْلَىٰ ﴿٦٨﴾

68. เรากล่าวว่า เจ้าอย่ากลัว แท้จริง เจ้าอยู่ในสภาพที่เหนือกว่า[1]

وَأَلْقِ مَا فِى يَمِينِكَ تَلْقَفْ مَا صَنَعُوٓا۟ ۖ إِنَّمَا صَنَعُوا۟ كَيْدُ سَـٰحِرٍ ۖ وَلَا يُفْلِحُ ٱلسَّاحِرُ حَيْثُ أَتَىٰ ﴿٦٩﴾

69. และเจ้าจงโยนสิ่งที่อยู่ในมือขวาของเจ้า มันจะกลืนสิ่งที่พวกเขาทำขึ้น แท้จริงสิ่งที่พวกเขาทำขึ้นนั้นเป็นแผนของนักมายากล และนักมายากลนั้นจะไม่ประสบความสำเร็จไม่ว่าเขาจะมาจากทางไหนก็ตาม[2]

فَأُلْقِىَ ٱلسَّحَرَةُ سُجَّدًا قَالُوٓا۟ ءَامَنَّا بِرَبِّ هَـٰرُونَ وَمُوسَىٰ ﴿٧٠﴾

70. ดังนั้น พวกมายากลได้ก้มลงสุญูด โดยกล่าวว่า เราขอศรัทธาต่อพระเจ้าของฮารูนและมูซา[3]

قَالَ ءَامَنتُمْ لَهُۥ قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ لَكُمْ ۖ إِنَّهُۥ لَكَبِيرُكُمُ ٱلَّذِى عَلَّمَكُمُ ٱلسِّحْرَ ۖ فَلَأُقَطِّعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُم مِّنْ خِلَـٰفٍ وَلَأُصَلِّبَنَّكُمْ فِى جُذُوعِ ٱلنَّخْلِ وَلَتَعْلَمُنَّ أَيُّنَآ أَشَدُّ عَذَابًا وَأَبْقَىٰ ﴿٧١﴾

71. เขา (ฟิรเอานฺ) กล่าวว่า พวกท่านศรัทธาต่อเขา ก่อนที่ฉันจะอนุญาตให้แก่พวกท่านกระนั้นหรือ แท้จริงเขาต้องเป็นหัวหน้าของพวกท่าน ซึ่งได้สอนวิชามายากลแก่พวกท่าน[4] ฉะนั้นฉันจะตัดมือและเท้าของพวกท่านสลับข้างกัน[5] และฉันจะเอาพวกท่านไปตรึงไว้ที่ต้นอินทผลัม และพวกท่านก็จะรู้อย่างแน่ชัดว่า ผู้ใดในหมู่พวกเราที่จะให้การลงโทษที่สาหัสกว่าและยาวนานยิ่งกว่า

---

[1] คือจะเป็นผู้ชนะอย่างแน่นอน

[2] เพราะมันเป็นการโกหก หลอกลวง ทำให้หลงใหล

[3] โดยที่พวกเขาได้เห็นสัญญาณอันชัดแจ้ง

[4] อัลกุรฏุบีย์กล่าวว่า ฟิรเอานฺกล่าวเช่นนี้ก็เพื่อให้มหาชนสับสน และเพื่อมิให้มหาชนปฏิบัติตามและศรัทธา เช่นเดียวกับที่พวกเขาศรัทธา

[5] ในโองการต่อ ๆ มามิได้ระบุว่าฟิรเอานฺได้ปฏิบัติตามที่ได้กล่าวขู่ขวัญไว้ แต่บรรดานักตัฟซีรกล่าวว่าฟิรเอานฺปฏิบัติตามที่ได้ให้สัญญาไว้โดยตัดแขนและขาของพวกเล่ห์กลเหล่านั้น พวกเขาจึงตายในสภาพของผู้ศรัทธาด้วยเหตุนี้อิบนุอับบาสจึงให้คำอรรถาธิบายไว้ว่าในตอนเช้าพวกเขาเป็นนักเล่ห์กล ตกเย็นพวกเขากลายเป็นชุฮะดาอฺ (ตายในสภาพของผู้เป็นชะฮีด)

قَالُواْ لَن نُّؤْثِرَكَ عَلَىٰ مَا جَآءَنَا مِنَ ٱلْبَيِّنَٰتِ وَٱلَّذِى
فَطَرَنَا فَٱقْضِ مَآ أَنتَ قَاضٍ إِنَّمَا تَقْضِى
هَٰذِهِ ٱلْحَيَوٰةَ ٱلدُّنْيَآ ﴿٧٢﴾

72. พวกเขากล่าวว่า เราจะไม่ฝักใฝ่ท่านมากกว่าหลักฐานที่ชัดแจ้งที่ได้มายังเรา[1] ขอสาบานต่อพระผู้ให้บังเกิดเรา ท่านจงกระทำตามสิ่งที่ท่านต้องการจะกระทำเถิด แท้จริงท่านจะกระทำได้ในชีวิตแห่งโลกนี้เท่านั้น[2]

إِنَّآ ءَامَنَّا بِرَبِّنَا لِيَغْفِرَ لَنَا خَطَٰيَٰنَا وَمَآ أَكْرَهْتَنَا
عَلَيْهِ مِنَ ٱلسِّحْرِ وَٱللَّهُ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰٓ ﴿٧٣﴾

73. แท้จริง เราได้ศรัทธาต่อพระเจ้าของเรา เพื่อพระองค์จะทรงอภัยความผิดต่าง ๆ ของเราให้แก่เรา และทรงอภัยสิ่งที่ท่านได้บังคับให้เรากระทำเกี่ยวกับเรื่องมายากล[3] และอัลลอฮฺนั้นทรงเป็นผู้ดีเลิศยิ่งและทรงยั่งยืนตลอดไป

إِنَّهُۥ مَن يَأْتِ رَبَّهُۥ مُجْرِمًا
فَإِنَّ لَهُۥ جَهَنَّمَ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَىٰ ﴿٧٤﴾

74. ความจริงนั้น ผู้ใดมาหาพระเจ้าของเขาในสภาพของผู้กระทำความผิด แน่นอน เขาจะได้รับนรกเป็นการตอบแทน โดยที่เขาจะไม่ตายและไม่เป็นในนั้น[4]

وَمَن يَأْتِهِۦ مُؤْمِنًا قَدْ عَمِلَ ٱلصَّٰلِحَٰتِ
فَأُوْلَٰٓئِكَ لَهُمُ ٱلدَّرَجَٰتُ ٱلْعُلَىٰ ﴿٧٥﴾

75. และผู้ใดมาหาพระองค์โดยเป็นผู้ศรัทธา เขาได้กระทำความดีต่าง ๆ ไว้ ชนเหล่านี้แหละสำหรับพวกเขานั้นจะมีสถานะอันสูงส่ง[5]

---

[1] คือพวกนักเล่ห์กลกล่าวว่า เราจะไม่นับถือท่านและเทิดทูนท่าน เหนือกว่าทางนำที่ถูกต้องและการอีมานซึ่งอัลลอฮฺทรงประทานให้เราผ่านทางมูซา ถึงแม้ว่าในการนั้นจะทำให้เราประสบกับความหายนะก็ตาม

[2] อิกร่อมะฮฺกล่าวว่า ขณะที่พวกเขาสุญูด อัลลอฮฺทรงให้พวกเขาเห็นที่พำนักของพวกเขาในสวนสวรรค์ ดังนั้น พวกเขาจึงกล่าวดังที่พวกเขากล่าว

[3] เพื่อดับดวงประทีปของอัลลอฮฺ

[4] นี่คือคำกล่าวของพวกนักเล่ห์กล เป็นการสั่งสอนแก่ฟิรเอาน

[5] คือผู้ใดเข้าพบพระองค์โดยเขาเป็นมุอฺมิน ให้เอกภาพต่อพระองค์ ปฏิบัติการงานด้วยความจงรักภักดีและไม่ปฏิบัติสิ่งที่เป็นข้อห้าม เขาเหล่านั้นคือผู้ศรัทธา โดยจะมีตำแหน่งฐานะอันสูงส่ง

76. สวนสวรรค์หลากหลายอันสถาพร[1] ณ เบื้องล่างของมันมีลำน้ำหลายสายไหลผ่าน พวกเขาเป็นผู้พำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล และนั่นคือการตอบแทนสำหรับผู้ขัดเกลาตนเอง (ให้พ้นจากความชั่ว)

جَنَّٰتُ عَدۡنٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَاۚ
وَذَٰلِكَ جَزَآءُ مَن تَزَكَّىٰ ٧٦

77. และโดยแน่นอน เราได้วะฮียฺแก่มูซาว่า จงเดินทางในเวลากลางคืนพร้อมด้วยปวงบ่าวของข้าแล้วจงฟาดลงในทะเล[2] ให้เป็นทางเดินแห้งแก่พวกเขา เจ้าอย่าได้กลัวว่าจะถูกตามทัน[3] และเจ้าอย่าได้กลัวจมน้ำ

وَلَقَدۡ أَوۡحَيۡنَآ إِلَىٰ مُوسَىٰٓ أَنۡ أَسۡرِ بِعِبَادِي فَٱضۡرِبۡ
لَهُمۡ طَرِيقٗا فِي ٱلۡبَحۡرِ يَبَسٗا لَّا تَخَٰفُ دَرَكٗا
وَلَا تَخۡشَىٰ ٧٧

78. ฟิรเอานฺพร้อมด้วยไพร่พลของเขา ได้ตามมาทันพวกเขา แล้วน้ำจากทะเลได้ท่วม ทำให้พวกเขาจมน้ำ[4]

فَأَتۡبَعَهُمۡ فِرۡعَوۡنُ بِجُنُودِهِۦ
فَغَشِيَهُم مِّنَ ٱلۡيَمِّ مَا غَشِيَهُمۡ ٧٨

79. และฟิรเอานฺได้ทำให้กลุ่มชนของเขาหลงผิด และมิได้แนะทางที่ถูกต้องให้

وَأَضَلَّ فِرۡعَوۡنُ قَوۡمَهُۥ وَمَا هَدَىٰ ٧٩

80. โอ้วงศ์วานของอิสรออีลเอ๋ย[5] แน่นอน เราได้ช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากศัตรูของพวกเจ้า[6]

يَٰبَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ قَدۡ أَنجَيۡنَٰكُم مِّنۡ عَدُوِّكُمۡ وَوَٰعَدۡنَٰكُمۡ جَانِبَ

---

[1] มีรายงานหะดีษกล่าวว่า : สวนสวรรค์นั้นมีหนึ่งร้อยชั้น ระหว่างทุกสองชั้นเสมือนกับระหว่างชั้นฟ้ากับแผ่นดิน สวนสวรรค์ที่มีชื่อว่า อัลฟิรเดาสฺ นั้นเป็นชั้นสูงสุด เมื่อพวกท่านขอพรต่ออัลลอฮฺ จงขอสวนสวรรค์ชั้นฟิรเดาสฺต่อพระองค์

[2] คือจงใช้ไม้เท้าฟาดลงไปบนทะเล เพื่อมันจะกลายเป็นทางเดินที่แห้ง ใช้เดินทางข้ามไปอีกฟากหนึ่ง

[3] คือกลัวว่าฟิรเอานฺและพลพรรคของเขาจะตามมาทัน

[4] คือสภาพของน้ำทะเลได้ทำให้พวกเขาหวาดกลัว ไม่มีใครรู้ความน่ากลัวของมันนอกจากอัลลอฮฺ

[5] เป็นการสนทนากับวงศ์วานอิสรออีล หลังจากที่รอดพ้นจากการข้ามทะเล และฟิรเอานฺพร้อมด้วยไพร่พลได้จมน้ำตายไปหมดแล้ว

[6] คือพวกท่านจงรำลึกถึงความโปรดปรานอันยิ่งใหญ่ของเราที่ให้แก่พวกเจ้า โดยเราได้ช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากฟิรเอานฺและไพร่พลของเขา ซึ่งพวกเขาได้ทรมานพวกเจ้าด้วยการลงโทษอย่างหนัก

และเราได้สัญญาพวกเจ้าทางด้านขวาของภูเขาฏูร[1] และเราได้ให้อาหารหวานและนกคุ่มแก่พวกเจ้า[2]

ٱلطُّورِ ٱلْأَيْمَنَ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكُمُ ٱلْمَنَّ وَٱلسَّلْوَىٰ ﴿٨٠﴾

81. พวกเจ้าจงกินจากสิ่งที่ดีทั้งหลาย ที่เราได้ให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า และพวกเจ้าอย่าได้ฝ่าฝืน มิฉะนั้น ความกริ้วของข้าจะเกิดขึ้นแก่พวกเจ้า[3] และผู้ใดที่ความกริ้วของข้าเกิดขึ้นแก่เขาแน่นอนเขาจะประสบความพินาศ

كُلُوا۟ مِن طَيِّبَٰتِ مَا رَزَقْنَٰكُمْ وَلَا تَطْغَوْا۟ فِيهِ فَيَحِلَّ
عَلَيْكُمْ غَضَبِى ۖ وَمَن يَحْلِلْ عَلَيْهِ غَضَبِى
فَقَدْ هَوَىٰ ﴿٨١﴾

82. และแท้จริง ข้าเป็นผู้อภัยอย่างมากหลายแก่ผู้ลุแก่โทษ และศรัทธา และประกอบความดีแล้วยึดมั่นอยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง[4]

وَإِنِّى لَغَفَّارٌ لِّمَن تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ صَٰلِحًا
ثُمَّ ٱهْتَدَىٰ ﴿٨٢﴾

83. และอะไรเล่าที่ทำให้เจ้ารีบเร่งออกจากกลุ่มชนของเจ้า โอ้ มูซาเอ๋ย[5]

۞ وَمَآ أَعْجَلَكَ عَن قَوْمِكَ يَٰمُوسَىٰ ﴿٨٣﴾

84. เขากล่าวว่า พวกเขาเหล่านั้นตามหลังข้าพระองค์มาอยู่แล้ว และข้าพระองค์ได้รีบเร่งมามายังพระองค์ท่านนั้น โอ้พระเจ้าของข้าพระองค์ก็เพื่อให้พระองค์ทรงพอพระทัยเท่านั้น

قَالَ هُمْ أُو۟لَآءِ عَلَىٰٓ أَثَرِى وَعَجِلْتُ إِلَيْكَ
رَبِّ لِتَرْضَىٰ ﴿٨٤﴾

---

[1] คือเราได้สัญญากับมูซาเพื่อสนทนาและให้คัมภีร์เตารอตแก่เขา ทางด้านขวาของภูเขาฏูร

[2] เราได้ให้ริสกีแก่พวกท่านในดินแดนที่พวกท่านหลงทาง ด้วยอาหารหวานคล้ายน้ำผึ้ง และนกคุ่มซึ่งเป็นนกที่เนื้อของมันอร่อยที่สุด ในการลำดับความโปรดปรานของพระองค์ที่มีต่อบะนีอิสรออีล ได้ดำเนินไปอย่างดีที่สุดคือ เริ่มด้วยความโปรดปรานให้พ้นจากศัตรู ต่อมาก็ด้วยความโปรดปรานทางศาสนาคือทรงประทานคัมภีร์เตารอต และด้วยความโปรดปรานทางโลกดุนยา

[3] คือในยามที่ได้รับริซกีกว้างขวางและยามสุขสบาย พวกท่านอย่าทรยศด้วยการฝ่าฝืนบทบัญญัติของเรา มิฉะนั้นแล้ว การลงโทษของเราจะประสบแก่พวกท่าน

[4] ในอายะฮฺนี้เป็นการสนับสนุนและเปิดโอกาสให้แก่ผู้ที่ตกอยู่ในห้วงแห่งการหลงผิดและการฝ่าฝืน ด้วยการชี้แจงถึงทางออกและอย่าหมดหวัง

[5] อัลซะมัคชะรีย์กล่าวว่า มูซาได้อยู่กับบรรดาหัวหน้าที่เขาคัดเลือกมาจากพวกของเขา ที่ภูเขาฏูร ตามสัญญาที่ถูกกำหนดไว้แล้วเขาก็รีบล่วงหน้าไปก่อน เพราะใคร่ที่จะรับฟังพระดำรัสของพระเจ้าของเขา

قَالَ فَإِنَّا قَدْ فَتَنَّا قَوْمَكَ مِنۢ بَعْدِكَ وَأَضَلَّهُمُ
ٱلسَّامِرِيُّ ﴿٨٥﴾

85. พระองค์ตรัสว่า แท้จริงเราได้ทดสอบกลุ่มชนของเจ้า[1] หลังจากที่เจ้าได้จากมา และซามิรีย์ก็ได้ทำให้พวกเขาหลงทาง[2]

فَرَجَعَ مُوسَىٰٓ إِلَىٰ قَوْمِهِۦ غَضْبَٰنَ أَسِفًا ۚ قَالَ
يَٰقَوْمِ أَلَمْ يَعِدْكُمْ رَبُّكُمْ وَعْدًا حَسَنًا ۚ أَفَطَالَ
عَلَيْكُمُ ٱلْعَهْدُ أَمْ أَرَدتُّمْ أَن يَحِلَّ عَلَيْكُمْ
غَضَبٌ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَخْلَفْتُم مَّوْعِدِى ﴿٨٦﴾

86. มูซาได้กลับมายังกลุ่มชนของเขาด้วยความกริ้วโกรธเสียใจ[3] เขากล่าวว่า โอ้กลุ่มชนของฉันเอ๋ย พระเจ้าของพวกท่านมิได้ทรงสัญญากับพวกท่านด้วยสัญญาที่ดีดอกหรือ คำมั่นสัญญานั้นนานเกินไปสำหรับพวกท่านกระนั้นหรือ หรือว่าพวกท่านประสงค์ที่จะให้ความกริ้วจากพระเจ้าของพวกท่าน เกิดขึ้นแก่พวกท่าน พวกท่านจึงได้บิดพริ้วสัญญาของฉัน

قَالُوا۟ مَآ أَخْلَفْنَا مَوْعِدَكَ بِمَلْكِنَا وَلَٰكِنَّا حُمِّلْنَآ
أَوْزَارًا مِّن زِينَةِ ٱلْقَوْمِ فَقَذَفْنَٰهَا فَكَذَٰلِكَ
أَلْقَى ٱلسَّامِرِيُّ ﴿٨٧﴾

87. พวกเขากล่าวว่า เรามิได้บิดพริ้วสัญญาของท่าน ตามความสมัครใจของเราดอก แต่ว่าเราต้องแบกน้ำหนักเครื่องประดับของพรรคพวกอย่างมากมาย[4] เราจึงโยนมันลงไป[5] เช่นเดียวกัน ซามิรีย์ก็ได้โยนมันลงไปด้วย

---

[1] คือทดสอบพวกเขาด้วยการบูชาลูกวัว หลังจากมูซาได้ออกจากพวกเขาไปยังภูเขาฏูร

[2] นักตัฟซีรกล่าวว่า ขณะที่มูซากำลังสนทนาอยู่กับพระเจ้าของเขานั้น เขาได้มอบให้ฮารูนพี่ชายของเขาอยู่ร่วมกับบะนีอิสรออีลและใช้ให้เขาทำสัญญากับพวกเขา ให้พำนักอยู่ด้วยความจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ ในขณะนั้นซามิรีย์ได้รวบรวมเครื่องประดับเอามาประกอบเป็นลูกวัว แล้วได้เชิญชวนพวกเขาให้ไปบูชา พวกเขาจึงเฝ้าบูชาอยู่ เหตุการณ์ครั้งนี้เกิดขึ้นหลังจากมูซาได้จากพวกเขาไปเป็นเวลา 20 วัน

[3] คือมูซาได้กลับมาจากภูเขาฏูร หลังจากที่ได้พำนักอยู่ที่นั่นเป็นเวลา 40 วัน ซึ่งเป็นระยะเวลาที่เขาได้รับวะฮียฺคัมภีร์เตารอต

[4] คือเราถูกบังคับให้กระทำเช่นนั้น

[5] คือโยนเครื่องประดับที่แบกกันมานั้นลงในกองไฟ โดยคำสั่งของซามิรีย์

فَأَخْرَجَ لَهُمْ عِجْلًا جَسَدًا لَّهُۥ خُوَارٌ
فَقَالُوا۟ هَٰذَآ إِلَٰهُكُمْ وَإِلَٰهُ مُوسَىٰ فَنَسِىَ ٨٨

88. แล้วซามิรีย์ก็ได้ทำลูกวัวออกมาเป็นรูปร่าง มีเสียงร้อง[1] พวกเขาจึงกล่าวว่า นี่คือพระเจ้าของพวกท่าน และพระเจ้าของมูซา แต่เขาลืมเสีย[2]

أَفَلَا يَرَوْنَ أَلَّا يَرْجِعُ إِلَيْهِمْ قَوْلًا
وَلَا يَمْلِكُ لَهُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا ٨٩

89. พวกเขาไม่รู้ดอกหรือว่า มันไม่อาจจะให้คำตอบแก่พวกเขา และมันไม่สามารถจะให้โทษและให้คุณแก่พวกเขาเลย[3]

وَلَقَدْ قَالَ لَهُمْ هَٰرُونُ مِن قَبْلُ يَٰقَوْمِ إِنَّمَا فُتِنتُم
بِهِۦ ۖ وَإِنَّ رَبَّكُمُ ٱلرَّحْمَٰنُ فَٱتَّبِعُونِى وَأَطِيعُوٓا۟ أَمْرِى ٩٠

90. และโดยแน่นอน ฮารูนได้กล่าวกับพวกเขาก่อนว่า[4] โอ้กลุ่มชนของฉันเอ๋ย แท้จริงพวกท่านถูกทดสอบให้หลงเสียแล้ว และแท้จริงพระเจ้าของพวกท่านนั้นคือพระผู้ทรงกรุณาปรานี ดังนั้น พวกท่านจงปฏิบัติตามฉัน[5] และจงเชื่อฟังคำสั่งของฉัน[6]

قَالُوا۟ لَن نَّبْرَحَ عَلَيْهِ عَٰكِفِينَ
حَتَّىٰ يَرْجِعَ إِلَيْنَا مُوسَىٰ ٩١

91. พวกเขากล่าวว่า เรายังคงจะบูชามันโดยจะจงรักภักดี (ต่อมัน) จนกว่ามูซาจะกลับมาหาพวกเรา

قَالَ يَٰهَٰرُونُ مَا مَنَعَكَ إِذْ رَأَيْتَهُمْ ضَلُّوٓا۟ ٩٢

92. (เมื่อมูซากลับมาแล้ว)[7] เขากล่าวว่า โอ้ฮารูนเอ๋ย อันใดเล่าที่ยับยั้งท่าน เมื่อท่านเห็นพวกเขาหลงผิด

---

[1] คือจากเครื่องประดับเหล่านั้นเขาหลอมเป็นลูกวัว มันไม่มีวิญญาณ แต่มีเสียงร้องคล้ายลูกวัว

[2] คือมูซาได้ลืมพระเจ้าของเขาไว้ที่นี่ และไปขอพระเจ้าที่ภูเขาฏูร

[3] แล้วมันจะเป็นพระเจ้าได้อย่างไร

[4] คือก่อนที่มูซาจะกลับมายังพวกเขา

[5] ด้วยการเคารพอิบาดะฮฺอัลลอฮฺ ตะอาลา องค์เดียว

[6] คือเชื่อฟังคำสั่งของฉันด้วยการเลิกบูชาลูกวัว

[7] คือเมื่อมูซากลับมาแล้ว และได้เห็นพวกเขาเฝ้าบูชาลูกวัวอยู่ เขาโกรธมาก ตรงรี่เข้าไปหาฮารูนพี่ชาย มือหนึ่งดึงผมอีกมือหนึ่งดึงเคราแล้วกล่าวว่า มีอะไรมาห้ามท่านหรือ เมื่อท่านเห็นพวกเขากุฟุรต่ออัลลอฮฺ แล้วไม่ห้ามปรามพวกเขา

93. ทำไมท่านจึงไม่ปฏิบัติตามฉัน ท่านฝ่าฝืนคำสั่งของฉันกระนั้นหรือ	أَلَّا تَتَّبِعَنِۖ أَفَعَصَيْتَ أَمْرِي ﴿٩٣﴾
94. ฮารูนกล่าวว่า โอ้ลูกของแม่ฉันเอ๋ยอย่าดึงเคราและศีรษะของฉันซิ แท้จริงฉันกลัวว่าท่านจะกล่าว (แก่ฉัน) ว่า ท่านได้ก่อการแตกแยกขึ้นในหมู่วงศ์วานอิสรออีล[1] และท่านไม่คอยฟังคำสั่งของฉัน[2]	قَالَ يَبْنَؤُمَّ لَا تَأْخُذْ بِلِحْيَتِي وَلَا بِرَأْسِيٓۖ إِنِّي خَشِيتُ أَن تَقُولَ فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِيٓ إِسْرَٰٓءِيلَ وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِي ﴿٩٤﴾
95. มูซากล่าวว่า เจ้าต้องการอะไร โอ้ ซามิรีย์เอ๋ย	قَالَ فَمَا خَطْبُكَ يَٰسَٰمِرِيُّ ﴿٩٥﴾
96. เขากล่าวว่า ฉันเห็นในสิ่งที่พวกเขามองไม่เห็น ดังนั้น ฉันจึงกำเอากอบหนึ่งจากรอยของรอซูล (หมายถึงญิบรีล)[3] แล้วฉันได้โยนมันลงไปและเช่นนั้นแหละจิตใจของฉันได้เห็นดีงาม	قَالَ بَصُرْتُ بِمَا لَمْ يَبْصُرُواْ بِهِۦ فَقَبَضْتُ قَبْضَةً مِّنْ أَثَرِ ٱلرَّسُولِ فَنَبَذْتُهَا وَكَذَٰلِكَ سَوَّلَتْ لِي نَفْسِي ﴿٩٦﴾
97. มูซากล่าวว่า ท่านจงออกไป แท้จริงสำหรับท่านในชีวิตนี้จะได้รับการลงโทษโดยท่านกล่าวว่า อย่ามาแตะต้องฉัน[4] และแท้จริง	قَالَ فَٱذْهَبْ فَإِنَّ لَكَ فِي ٱلْحَيَوٰةِ أَن تَقُولَ لَا مِسَاسَۖ وَإِنَّ لَكَ مَوْعِدًا لَّن تُخْلَفَهُۥۖ وَٱنظُرْ إِلَىٰٓ إِلَٰهِكَ ٱلَّذِي ظَلْتَ عَلَيْهِ عَاكِفًاۖ

[1] ฉันกลัวว่า หากฉันห้ามพวกเขาด้วยกำลัง ก็จะเกิดการฆ่ากันขึ้น แล้วท่านก็จะมาว่าฉันว่า ท่านได้ก่อให้เกิดฟิตนะฮฺขึ้นในระหว่างพวกเขา

[2] ด้วยเหตุนี้ฉันจึงเห็นว่า ฉันจะไม่ทำอะไรจนกว่าท่านจะกลับมาหาพวกเขา เพื่อท่านจะได้รู้เห็นเหตุการณ์ด้วยตัวของท่านเอง

[3] มีรายงานหลายกระแสกล่าวถึงเรื่องนี้ว่า เขา (ซามิรีย์) ได้เห็นญิบรีล อะลัยฮิสสลาม ในสภาพที่ท่านแปลงร่างลงมาในแผ่นดินนี้ แล้วเขาก็ได้กำเอาฝุ่นมากอบหนึ่งจากรอยเท้าของญิบรีล หรือจากรอยเท้าของพาหนะที่ญิบรีลขี่ลงมา แล้วเอาโยนลงไปที่ลูกวัวที่ทำขึ้นมาด้วยทองแท้ ลูกวัวจึงมีเสียงร้องออกมา จากตัฟซีร ฟิซิลาลิลกุรอาน ของ ซัยยิด กุฏุบ

[4] มูซากล่าวแก่ซามิรีย์ว่า การลงโทษแก่ท่านในโลกนี้คือ ท่านอย่าไปแตะต้องหรืออย่าไปยุ่งกับผู้ใดและก็ไม่มีผู้ใดมาแตะต้องหรือยุ่งเกี่ยวกับท่าน ทั้งในทางดีหรือทางชั่ว นี่คือวิธีหนึ่งของการลงโทษในศาสนาของนะบีมูซา คือการลงโทษให้อยู่อย่างโดดเดี่ยว

สำหรับท่านนั้นมีสัญญาหนึ่ง[1] ท่านจะไม่ถูกทำให้ผิดสัญญาและจงดูพระเจ้าของท่านซึ่งท่านยึดถือบูชามัน แน่นอนเราจะเผามัน แล้วเราจะโปรยมันลงในทะเลให้กระจาย

لَنُحَرِّقَنَّهُۥ ثُمَّ لَنَنسِفَنَّهُۥ فِي ٱلۡيَمِّ نَسۡفًا ﴿٩٧﴾

98. แท้จริง พระเจ้าของพวกท่านนั้นคือ อัลลอฮฺ ซึ่งไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่เที่ยงแท้นอกจากพระองค์ พระองค์ทรงแผ่ความรอบรู้ไปยังทุกสิ่ง

إِنَّمَآ إِلَٰهُكُمُ ٱللَّهُ ٱلَّذِي لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۚ وَسِعَ
كُلَّ شَيۡءٍ عِلۡمٗا ﴿٩٨﴾

99. เช่นนี้แหละ เราได้บอกเล่าข่าวคราวที่ได้เกิดขึ้นแต่กาลก่อนแก่เจ้า[2] และแน่นอน เราได้ให้ข้อเตือนสติ[3] จากเราแก่เจ้า

كَذَٰلِكَ نَقُصُّ عَلَيۡكَ مِنۡ أَنۢبَآءِ مَا قَدۡ سَبَقَۚ
وَقَدۡ ءَاتَيۡنَٰكَ مِن لَّدُنَّا ذِكۡرٗا ﴿٩٩﴾

100. ผู้ใดหันหลังให้อัลกุรอาน[4] แท้จริงเขาจะแบกโทษหนักในวันกิยามะฮฺ (อยู่ในนรก)

مَّنۡ أَعۡرَضَ عَنۡهُ فَإِنَّهُۥ يَحۡمِلُ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ وِزۡرًا ﴿١٠٠﴾

101. พวกเขาจะพำนักอย่างถาวรอยู่ในนั้น[5] และโทษหนักนั้นเป็นความชั่วช้าสำหรับพวกเขาในวันกิยามะฮฺเสียนี่กระไร

خَٰلِدِينَ فِيهِۖ وَسَآءَ لَهُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ حِمۡلٗا ﴿١٠١﴾

102. วันซึ่งสังข์จะถูกเป่า และในวันนั้นเราจะรวมนักโทษทั้งหลายที่มีตาสีฟ้าไว้ด้วยกัน[6]

يَوۡمَ يُنفَخُ فِي ٱلصُّورِۚ وَنَحۡشُرُ
ٱلۡمُجۡرِمِينَ يَوۡمَئِذٖ زُرۡقٗا ﴿١٠٢﴾

---

[1] การลงโทษในโลกอาคิเราะฮฺนั้นคือการตอบแทนจากอัลลอฮฺ ท่านจะผิดสัญญาไม่ได้ หมายถึงท่านจะได้รับการตอบแทนอย่างแน่นอน

[2] เราได้บอกเล่าข่าวคราวของมูซากับฟิรเอานฺและเรื่องราวแปลก ๆ และเรายังได้บอกเล่าข่าวคราวของประชาชาติในสมัยก่อน ๆ

[3] คืออัลกุรอาน

[4] คือไม่ศรัทธาและไม่ปฏิบัติตามสิ่งที่มีอยู่ในมัน

[5] ในการทรมานนั้นด้วยโทษหนักของพวกเขา

[6] คือนักโทษเหล่านั้นจะมีสภาพนัยน์ตาสีฟ้า หน้าดำ

يَتَخَٰفَتُونَ بَيْنَهُمْ إِن لَّبِثْتُمْ إِلَّا عَشْرًا ١٠٣

103. พวกเขาจะกระซิบกระซาบระหว่างกันว่า พวกท่านมิได้พักในโลกนี้นอกจากเพียง 10 วันเท่านั้น[1]

نَّحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ إِذْ يَقُولُ أَمْثَلُهُمْ طَرِيقَةً إِن لَّبِثْتُمْ إِلَّا يَوْمًا ١٠٤

104. เรารู้ดียิ่งในสิ่งที่พวกเขากล่าวกัน เมื่อผู้มีความคิดที่ดียิ่งกล่าวว่า พวกท่านมิได้พักอยู่นอกจากเพียงวันเดียวเท่านั้น

وَيَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلْجِبَالِ فَقُلْ يَنسِفُهَا رَبِّى نَسْفًا ١٠٥

105. และพวกเขาจะถามเจ้าเกี่ยวกับภูเขา จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พระเจ้าของฉันจะทรงทำให้มันแตกออกเป็นผุยผง[2]

فَيَذَرُهَا قَاعًا صَفْصَفًا ١٠٦

106. แล้วจะทรงปล่อยให้มันเป็นที่ราบโล่งเตียน (ไม่มีต้นไม้และสิ่งก่อสร้าง)

لَّا تَرَىٰ فِيهَا عِوَجًا وَلَآ أَمْتًا ١٠٧

107. สูเจ้าจะไม่เห็น ณ ที่นั้น ที่ลุ่มและที่ดอน

يَوْمَئِذٍ يَتَّبِعُونَ ٱلدَّاعِىَ لَا عِوَجَ لَهُۥ ۖ وَخَشَعَتِ ٱلْأَصْوَاتُ لِلرَّحْمَٰنِ فَلَا تَسْمَعُ إِلَّا هَمْسًا ١٠٨

108. วันนั้นพวกเขาจะติดตามผู้ร้องเรียกไปโดยไม่มีการอิดเอื้อนแต่ประการใด[3] เสียงทั้งหลายก็จะลดค่อยลงต่อพระผู้ทรงกรุณาปรานี เจ้าจะไม่ได้ยินเสียงใด นอกจากเสียงแผ่วเบา

يَوْمَئِذٍ لَّا تَنفَعُ ٱلشَّفَٰعَةُ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ ٱلرَّحْمَٰنُ وَرَضِىَ لَهُۥ قَوْلًا ١٠٩

109. วันนั้น การชะฟาอะฮฺ[4] จะไม่เกิดประโยชน์อันใด นอกจากผู้ที่พระผู้ทรงกรุณาปรานีทรงอนุญาตแก่เขา และพระองค์ทรงพอพระทัยในคำพูดของเขาเท่านั้น

---

[1] ที่พวกเขากล่าวเช่นนั้นเนื่องเพราะความกลัวและตกใจ

[2] คือพระเจ้าของฉันจะทำให้มันละเอียดคล้ายทราย แล้วลมก็พัดพามันปลิวว่อนกระจัดกระจายไป

[3] คือจะรีบเดินไปยังทุ่งมะฮฺชัรอย่างเร็ว ไม่ชักช้า

[4] การชะฟาอะฮฺคือการขอความช่วยเหลือจากผู้มีอำนาจ เพื่อให้ปลดเปลื้องทุกข์ร้อน นี่คือความหมายโดยทั่วไป ส่วนการชะฟาอะฮฺในวันอาคิเราะฮฺนั้น เป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺ ตะอาลา องค์เดียว และพระองค์จะทรงให้สิทธิ์นั้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงพอพระทัยเท่านั้น อาทิเช่น ท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม บรรดานะบี บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงรักใคร่ (เอาลิยาอฺ) และบรรดาคนศอและฮฺ อิบนุอับบาส กล่าวว่า คือผู้ที่อยู่ในโลกดุนยา เป็นผู้ที่กล่าว ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ

يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِهِۦ
عِلْمًا ﴿١١٠﴾

110. พระองค์ทรงรอบรู้สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ข้างหน้าพวกเขา และสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ลับหลังพวกเขาและความรู้ของพวกเขาไม่อาจจะเท่าเทียมความรู้ของพระองค์ได้

۞ وَعَنَتِ ٱلْوُجُوهُ لِلْحَىِّ ٱلْقَيُّومِ ۖ وَقَدْ خَابَ
مَنْ حَمَلَ ظُلْمًا ﴿١١١﴾

111. และใบหน้าทั้งหลาย[1] ได้สยบลงต่อพระผู้ทรงเป็นอยู่เสมอ พระผู้ทรงอมตะ และแน่นอนผู้ที่แบกเอาความอธรรมไว้ (ชิริก) ต้องประสบกับการขาดทุนอย่างแน่นอน

وَمَن يَعْمَلْ مِنَ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا يَخَافُ
ظُلْمًا وَلَا هَضْمًا ﴿١١٢﴾

112. และผู้ใดปฏิบัติคุณงามความดีทั้งหลาย โดยที่เขาเป็นผู้ศรัทธา เขาจะไม่กลัวความอธรรมและการบั่นทอนใด ๆ[2]

وَكَذَٰلِكَ أَنزَلْنَٰهُ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا وَصَرَّفْنَا فِيهِ
مِنَ ٱلْوَعِيدِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ أَوْ يُحْدِثُ لَهُمْ ذِكْرًا ﴿١١٣﴾

113. และเช่นนั้นแหละ เราได้ให้กุรอานเป็นภาษาอาหรับลงมาแก่เขา และเราได้กล่าวซ้ำในนั้นซึ่งข้อตักเตือน เพื่อว่าพวกเขาจะมีความยำเกรงหรือเกิดข้อเตือนใจแก่พวกเขา[3]

فَتَعَٰلَى ٱللَّهُ ٱلْمَلِكُ ٱلْحَقُّ ۗ وَلَا تَعْجَلْ بِٱلْقُرْءَانِ
مِن قَبْلِ أَن يُقْضَىٰٓ إِلَيْكَ وَحْيُهُۥ ۖ وَقُل رَّبِّ
زِدْنِى عِلْمًا ﴿١١٤﴾

114. ดังนั้น อัลลอฮฺคือพระผู้ทรงสูงส่งยิ่ง พระผู้ทรงอำนาจอันแท้จริง และเจ้าอย่ารีบเร่งในการอ่านอัลกุรอาน ก่อนที่วะฮียฺของพระองค์จะจบลง[4] และจงกล่าวเถิด ข้าแต่พระเจ้าของข้า

---

[1] อัลซะมัคชะรีย์กล่าวว่า ใบหน้าทั้งหลายในที่นี้หมายถึงใบหน้าของผู้ฝ่าฝืน เพราะในวันกิยามะฮฺ เมื่อพวกเขาพบเห็นความผิดหวัง ความทุกข์ และการสอบสวน ใบหน้าของพวกเขาก็เปลี่ยนไปอยู่ในสภาพที่ต่ำต้อยท้อแท้

[2] คือเขาจะไม่กลัวความอธรรม โดยการเพิ่มความชั่วให้แก่เขา หรือถูกริดรอนความดีของเขาให้ลดน้อยลง

[3] คือเพื่อป้องกันการกุฟุรและการฝ่าฝืน หรือเกิดข้อเตือนใจขึ้นในจิตใจของพวกเขา แล้วพวกเขาก็จะปฏิบัติตามข้อใช้ และปลีกตัวให้ห่างจากข้อห้าม

[4] คือเมื่อญิบรีลได้อ่านอัลกุรอานแก่สูเจ้า สูเจ้าอย่ารีบเร่งอ่านพร้อมกับเขา จงฟังเขาและอดทนรอจนกระทั่งเขาอ่านเสร็จ แล้วสูเจ้าก็อ่านมัน

พระองค์ขอพระองค์ทรงโปรดเพิ่มพูนความรู้แก่ข้าพระองค์ด้วย[1]

وَلَقَدْ عَهِدْنَآ إِلَىٰٓ ءَادَمَ مِن قَبْلُ
فَنَسِىَ وَلَمْ نَجِدْ لَهُۥ عَزْمًا ﴿١١٥﴾

115. และโดยแน่นอน เราได้ให้คำมั่นสัญญาแก่อาดัมแต่กาลก่อน[2] แต่เขาได้ลืม และเราไม่พบความมั่นใจอดทนในตัวเขา

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَٰٓئِكَةِ ٱسْجُدُوا۟ لِءَادَمَ
فَسَجَدُوٓا۟ إِلَّآ إِبْلِيسَ أَبَىٰ ﴿١١٦﴾

116. และเมื่อเรากล่าวแก่บรรดามะลาอิกะฮฺว่า จงสุญูดคารวะแก่อาดัม และพวกเขาได้สุญูด นอกจากอิบลีส มันได้ดื้อดึง[3]

فَقُلْنَا يَٰٓـَٔادَمُ إِنَّ هَٰذَا عَدُوٌّ لَّكَ وَلِزَوْجِكَ
فَلَا يُخْرِجَنَّكُمَا مِنَ ٱلْجَنَّةِ فَتَشْقَىٰٓ ﴿١١٧﴾

117. แล้วเราได้กล่าวว่า โอ้อาดัมเอ๋ย แท้จริงนี่คือศัตรูของเจ้าและของภริยาของเจ้า ดังนั้นอย่าให้มันทำให้เจ้าทั้งสองออกจากสวนสวรรค์[4] แล้วเจ้าจะได้รับความลำบาก

إِنَّ لَكَ أَلَّا تَجُوعَ فِيهَا وَلَا تَعْرَىٰ ﴿١١٨﴾

118. แท้จริงในสวนสวรรค์นั้น เจ้าจะไม่หิว และจะไม่ต้องเปลือยกาย

وَأَنَّكَ لَا تَظْمَؤُا۟ فِيهَا وَلَا تَضْحَىٰ ﴿١١٩﴾

119. และแท้จริงในสวนสวรรค์นั้น เจ้าจะไม่กระหายน้ำ และจะไม่ตากแดด

فَوَسْوَسَ إِلَيْهِ ٱلشَّيْطَٰنُ قَالَ يَٰٓـَٔادَمُ
هَلْ أَدُلُّكَ عَلَىٰ شَجَرَةِ ٱلْخُلْدِ وَمُلْكٍ لَّا يَبْلَىٰ ﴿١٢٠﴾

120. ต่อมาชัยฏอนมารร้ายได้กระซิบกระซาบเขา มันกล่าวว่า อาดัมเอ๋ย ฉันจะชี้แนะแก่ท่านไปยังต้นไม้ที่อยู่เป็นนิจตลอดกาล และการมีอำนาจที่ไม่สูญสลายเอาไหม[5]

---

[1] คือให้เพิ่มความรู้ที่เป็นประโยชน์

[2] คือไม่ให้กินผลไม้จากต้นไม้

[3] อัศศอวีย์กล่าวว่า เรื่องนี้ได้กล่าวซ้ำใน 7 ซูเราะฮฺในอัลกุรอาน เป็นการเตือนปวงบ่าวให้ปฏิบัติตามข้อใช้ และละเว้นจากข้อห้าม และเป็นการเตือนให้รำลึกถึงการเป็นศัตรูของอิบลีสต่อบิดาคนแรกของพวกเขา คืออาดัม

[4] คือเจ้าทั้งสองอย่าเชื่อฟังคำล่อลวงของมัน

[5] คือผู้ใดกินเข้าไปแล้ว เขาจะมีชีวิตอยู่ยืนนาน ไม่ตาย และมีอำนาจอยู่ตลอดไป นี่คือแผนการล่อลวงของมัน โดยทั่วไปแล้วเสมือนเป็นการสั่งสอน แต่เมื่อใดเล่าเจ้าตัวถูกสาปแช่งจะเป็นผู้สั่งสอน

121. ดังนั้น เขาทั้งสองจึงกินจากต้นไม้นั้นสิ่งพึงสงวนของทั้งสองจึงถูกเผยแก่เขาทั้งสอง เขาทั้งสองจึงเริ่มเอาใบไม้ของสวนนั้นปกปิดบนตัวของเขาทั้งสอง และอาดัมได้ฝ่าฝืนพระเจ้าของเขา เขาจึงหลงผิด[1]

فَأَكَلَا مِنْهَا فَبَدَتْ لَهُمَا سَوْءَٰتُهُمَا وَطَفِقَا
يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِن وَرَقِ ٱلْجَنَّةِ ۚ
وَعَصَىٰٓ ءَادَمُ رَبَّهُۥ فَغَوَىٰ ﴿١٢١﴾

122. ภายหลัง พระเจ้าของเขาทรงคัดเลือกเขา แล้วทรงอภัยโทษให้แก่เขา และทรงแนะทางที่ถูกต้องให้เขา

ثُمَّ ٱجْتَبَٰهُ رَبُّهُۥ فَتَابَ عَلَيْهِ وَهَدَىٰ ﴿١٢٢﴾

123. พระองค์ตรัสว่า เจ้าทั้งสองจงออกไปจากสวนสวรรค์ทั้งหมด โดยบางคน (ลูกหลาน) ในหมู่พวกเจ้าเป็นศัตรูกับอีกบางคน[2] บางทีเมื่อมีคำแนะนำ (ฮิดายะฮฺ) จากข้ามายังพวกเจ้า แล้วผู้ใดปฏิบัติตามคำแนะนำ (ฮิดายะฮฺ) ของข้า เขาก็จะไม่หลงผิด และจะไม่ได้รับความลำบาก[3]

قَالَ ٱهْبِطَا مِنْهَا جَمِيعًۢا ۖ بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ ۖ
فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُم مِّنِّى هُدًى
فَمَنِ ٱتَّبَعَ هُدَاىَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشْقَىٰ ﴿١٢٣﴾

124. และผู้ใดผินหลังจากการรำลึกถึงข้า แท้จริงสำหรับเขาคือ การมีชีวิตอยู่อย่างคับแค้น[4] และเราจะให้เขาฟื้นคืนชีพในวันกิยามะฮฺในสภาพของคนตาบอด

وَمَنْ أَعْرَضَ عَن ذِكْرِى فَإِنَّ لَهُۥ مَعِيشَةً ضَنكًا
وَنَحْشُرُهُۥ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ أَعْمَىٰ ﴿١٢٤﴾

---

[1] คือเขาได้ฝ่าฝืนข้อใช้ของพระเจ้าของเขา ด้วยการกินจากต้นไม้ เขาจึงหลงจากสิ่งที่เขาต้องการคือการอยู่ในสวนสวรรค์ตลอดกาล โดยที่เขาหลงเชื่อคำล่อลวงของศัตรู

[2] คืออัลลอฮฺตรัสแก่อาดัมและเฮาวาว่า เจ้าทั้งสองจงออกไปจากสวนสวรรค์ไปยังแผ่นดิน โดยไปอยู่รวมกัน บางคนในหมู่ลูกหลานของเจ้าทั้งสองก็จะเป็นศัตรูต่อกัน เพราะการแสวงหาอาชีพ การมีสภาพแวดล้อมแตกต่างกัน และความต้องการที่แตกต่างกัน

[3] คือเมื่อมีคัมภีร์และรอซูลจากข้ามายังพวกเจ้า เพื่อชี้แนะพวกเจ้าไปสู่แนวทางที่ถูกต้องแล้ว ผู้ใดยึดมั่นต่อบทบัญญัติของข้าและปฏิบัติตามรอซูลของข้าแล้ว เขาจะไม่หลงทางในโลกดุนยา และจะไม่ได้รับความลำบากในโลกอาคิเราะฮฺ

[4] คือไม่ปฏิบัติตามบัญญัติของข้าแล้ว เขาจะมีชีวิตอยู่อย่างยากแค้น ถึงแม้ชีวิตที่เห็นจากภายนอกจะสุขสบายดีก็ตาม

قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِيٓ أَعْمَىٰ وَقَدْ كُنتُ بَصِيرًا ﴿١٢٥﴾

125. เขากล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์จึงทรงให้ข้าพระองค์ฟื้นคืนชีพขึ้นมาในสภาพของคนตาบอดเล่า ทั้ง ๆ ที่ข้าพระองค์เคยเป็นคนตาดี มองเห็น[1]

قَالَ كَذَٰلِكَ أَتَتْكَ ءَايَٰتُنَا فَنَسِيتَهَا ۖ وَكَذَٰلِكَ
ٱلْيَوْمَ تُنسَىٰ ﴿١٢٦﴾

126. พระองค์ตรัสว่า เช่นนั้นแหละ เมื่อโองการทั้งหลายของเราได้มีมายังเจ้า เจ้าก็ทำเป็นลืมมัน และในทำนองเดียวกัน วันนี้เจ้าก็จะถูกลืม[2]

وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي مَنْ أَسْرَفَ وَلَمْ يُؤْمِنۢ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِۦ ۚ
وَلَعَذَابُ ٱلْءَاخِرَةِ أَشَدُّ وَأَبْقَىٰٓ ﴿١٢٧﴾

127. และเช่นเดียวกัน เราจะตอบแทนผู้ที่ล่วงละเมิดขอบเขต[3] และไม่ศรัทธาต่อโองการทั้งหลายของพระเจ้าของเขา และแน่นอน การลงโทษในปรโลกนั้นสาหัสยิ่ง และยาวนานยิ่ง

أَفَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُم مِّنَ ٱلْقُرُونِ يَمْشُونَ
فِي مَسَٰكِنِهِمْ ۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّأُو۟لِى ٱلنُّهَىٰ ﴿١٢٨﴾

128. ยังมิเป็นที่ประจักษ์ชัดแก่พวกเขาดอกหรือว่า กี่มากน้อยแล้ว เราได้ทำลายประชาชาติก่อนหน้าพวกเขาหลายชั่วศตวรรษ โดยที่พวกเขา (กุฟฟารมักกะฮฺ) ได้ไปพบเห็นมาในที่พำนักอาศัยของพวกเขา[4] แท้จริง ในการลงโทษเช่นนั้นแหละเป็นนิทัศน์อุทาหรณ์สำหรับบรรดาผู้มีสติปัญญา

---

[1] คือเขาจะกล่าวว่า โอ้พระเจ้าของข้าพระองค์ ด้วยบาปอันใดพระองค์จึงลงโทษข้าพระองค์ ให้อยู่ในสภาพของคนตาบอดทั้ง ๆ ที่ในโลกดุนยาข้าพระองค์ก็เป็นคนตาดี

[2] คือเจ้าทำเป็นไม่เห็นเสีย และละเลยมัน เช่นเดียวกัน วันนี้เจ้าจะถูกละเลย และได้รับโทษเป็นการตอบแทนอย่างสาสม

[3] คือเราจะลงโทษผู้ที่มั่วสุมอยู่ในเรื่องของตัณหา

[4] คือพวกเขาได้ไปพบเห็นบ้านเรือนของพวกอ๊าด ษะมูด และได้ไปเห็นมากับตาของพวกเขาเองถึงร่องรอยแห่งความหายนะของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจะไม่ใคร่ครวญพินิจพิจารณาดูบ้างหรือ

وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ لَكَانَ لِزَامًا وَأَجَلٌ مُّسَمًّى ﴿١٢٩﴾

129. และหากมิใช่ลิขิตจากพระเจ้าของเจ้าถูกบันทึกไว้ล่วงหน้าก่อนแล้ว[1] แน่นอน การลงโทษจะเกิดขึ้นทันทีอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

فَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ غُرُوبِهَا ۖ وَمِنْ آنَاءِ اللَّيْلِ فَسَبِّحْ وَأَطْرَافَ النَّهَارِ لَعَلَّكَ تَرْضَىٰ ﴿١٣٠﴾

130. ดังนั้น เจ้าจงอดทนต่อสิ่งที่พวกเขากล่าวร้าย และจงแซ่ซร้องสดุดีด้วยการสรรเสริญพระเจ้าของเจ้า ก่อนตะวันขึ้นและก่อนตะวันลับลงไป และส่วนหนึ่งจากเวลากลางคืน ก็จงแซ่ซร้องสดุดีและปลายช่วงของเวลากลางวัน เพื่อเจ้าจะได้พออกพอใจ[2]

وَلَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِّنْهُمْ زَهْرَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا لِنَفْتِنَهُمْ فِيهِ ۚ وَرِزْقُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ ﴿١٣١﴾

131. และเจ้าจงอย่าทอดสายตาของเจ้าไปยังสิ่งที่เราได้ให้ความเพลิดเพลินแก่บุคคลประเภทต่าง ๆ ของพวกกุฟฟาร ซึ่งความสุขสำราญในโลกดุนยา เพื่อเราจะได้ทดสอบพวกเขาในการนี้ และการตอบแทนของพระเจ้าของเจ้านั้นดียิ่งกว่าและจีรังยิ่งกว่า[3]

وَأْمُرْ أَهْلَكَ بِالصَّلَاةِ وَاصْطَبِرْ عَلَيْهَا ۖ لَا نَسْأَلُكَ رِزْقًا ۖ نَّحْنُ نَرْزُقُكَ ۗ وَالْعَاقِبَةُ لِلتَّقْوَىٰ ﴿١٣٢﴾

132. และเจ้าจงใช้ครอบครัวของเจ้า[4] ให้ทำละหมาด และจงอดทนในการปฏิบัติ เรามิได้ขอเครื่องยังชีพจากเจ้า เราต่างหากเป็นผู้ให้

---

[1] คือหากมิใช่ลิขิตของอัลลอฮฺให้ประวิงการลงโทษแก่พวกเขาไว้ก่อนแล้ว การลงโทษก็จะเกิดแก่พวกเขาอย่างแน่นอน

[2] ส่วนใหญ่ของนักตัฟซีรมีความเห็นพ้องกันว่า อายะฮฺนี้บ่งถึงเวลาละหมาดทั้งห้า ก่อนตะวันขึ้น หมายถึงละหมาดศุบหฺ ก่อนการลับของมัน หมายถึงละหมาดอัศรฺ เวลากลางคืน หมายถึงละหมาดอิชาอฺ ปลายช่วงเวลากลางวัน หมายถึงละหลาดมักริบและดุฮฺร เพราะเวลาดุฮฺรคือปลายช่วงแรกของเวลากลางวัน และมักริบคือปลายช่วงหลังของเวลากลางวัน

[3] คืออย่าไปมองดูสิ่งที่เราได้ให้ความรื่นรมย์แก่พวกกุฟฟาร อันเป็นความสุขสบายประเภทต่าง ๆ ของโลกดุนยา และความเพริศแพร้วที่จอมปลอม

[4] คือจงใช้ครอบครัวและประชาชาติของสูเจ้า

เครื่องยังชีพแก่เจ้า[1] และบั้นปลายนั้นสำหรับผู้ที่มีความยำเกรง[2]

133. และพวกเขากล่าวว่า ทำไมเขาจึงไม่นำสัญญาณหนึ่งจากพระเจ้าของเขามาให้เรา[3] หรือว่าหลักฐานอันชัดแจ้งที่ปรากฏอยู่ในคัมภีร์ต่าง ๆ สมัยก่อนนั้น มิได้มีมายังพวกเขาดอกหรือ[4]

وَقَالُوا۟ لَوْلَا يَأْتِينَا بِـَٔايَةٍ مِّن رَّبِّهِۦٓ ۚ
أَوَلَمْ تَأْتِهِم بَيِّنَةُ مَا فِى ٱلصُّحُفِ ٱلْأُولَىٰ ﴿١٣٣﴾

134. และหากเราทำลายพวกเขาด้วยการลงโทษก่อนการให้อัลกุรอานลงมา[5] แน่นอนพวกเขาก็กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของเรา ทำไมพระองค์ท่านจึงไม่ส่งรอซูลมายังพวกเรา เพื่อเราจะได้ปฏิบัติตามโองการของพระองค์ท่าน ก่อนที่เราจะได้รับความต่ำต้อยและความอัปยศ[6]

وَلَوْ أَنَّآ أَهْلَكْنَٰهُم بِعَذَابٍ مِّن قَبْلِهِۦ
لَقَالُوا۟ رَبَّنَا لَوْلَآ أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا
فَنَتَّبِعَ ءَايَٰتِكَ مِن قَبْلِ أَن نَّذِلَّ وَنَخْزَىٰ ﴿١٣٤﴾

135. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ทุกคนเป็นผู้คอย[7] ดังนั้น พวกท่านจงคอยเถิด แล้วพวกท่านจะได้รู้ว่าใครคือ พวกที่อยู่ในแนวทางอันเที่ยงตรง และใครคือผู้ที่อยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง

قُلْ كُلٌّ مُّتَرَبِّصٌ فَتَرَبَّصُوا۟ ۖ فَسَتَعْلَمُونَ
مَنْ أَصْحَٰبُ ٱلصِّرَٰطِ ٱلسَّوِىِّ وَمَنِ ٱهْتَدَىٰ ﴿١٣٥﴾

---

[1] คือเรามิได้บังคับเจ้าให้หาเครื่องยังชีพแก่ตัวเจ้า และครอบครัวของเจ้า แต่เราต่างหากที่จะคุ้มครองให้เครื่องยังชีพแก่เจ้าและครอบครัวของเจ้า

[2] อิบนุกะษีรกล่าวว่า บั้นปลายที่ดีนั้นคือสวนสวรรค์ สำหรับผู้ที่มีความยำเกรงอัลลอฮฺ

[3] พวกมุชริกูนกล่าวว่า ทำไมจึงไม่นำสิ่งมหัศจรรย์ที่ชี้แนะถึงสัจจะของเขามาให้เรา

[4] ไม่เป็นการพอเพียงแก่พวกเขาดอกหรือ ที่อัลกุรอานสิ่งมหัศจรรย์ได้ถูกประทานแก่มุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ซึ่งประมวลไว้ด้วยข่าวคราวของประชาชาติในอดีต

[5] และการส่งร่อซูลมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม มายังพวกเขา

[6] นักตัฟซีรกล่าวว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงประสงค์ที่จะชี้แจงว่า ไม่มีข้ออ้างแก่ผู้ใดต่ออัลลอฮฺอีกแล้ว หลังจากการส่งบรรดาร่อซูล และประทานคัมภีร์ต่าง ๆ มายังมวลมนุษย์

[7] คือคอยการหมุนเวียนของกาลเวลา

(21) ซูเราะฮฺ อัลอัมบิยาอฺ

سورة الأنبياء

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 112 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลอัมบิยาอฺ

ซูเราะฮฺนี้เป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ ที่ขบปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับการศรัทธาในอิสลามในขอบเขตจำกัดที่สำคัญ เช่น สาสน์ความเป็นเอกภาพ การฟื้นคืนชีพ และการตอบแทน ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงวันอวสานและความโกลาหลของมัน วันกิยามะฮฺและความน่าสะพรึงกลัวของวันนั้น และได้กล่าวถึงเรื่องราวความเป็นมาของบรรดานะบีที่ถูกส่งมา

ซูเราะฮฺนี้เริ่มกล่าวถึงการหลงลืมของมนุษย์ต่อวันอาคิเราะฮฺ การสอบสวนและการตอบแทน ทั้ง ๆ ที่วันกิยามะฮฺเป็นที่ประจักษ์แจ้งแก่พวกเขา แต่มนุษย์ก็ยังอยู่ในสภาพที่ไม่นำพาต่อวันนั้น ทั้งนี้เพราะความยั่วยวนของการดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้ทำให้เขาหลงลืมวันแห่งการสอบสวนที่กำลังรอคอยเขาอยู่

ต่อมาได้กล่าวถึงพวกปฏิเสธศรัทธา ทั้ง ๆ ที่พวกเขาได้พบเห็นการจบชีวิตของประชาชาติในอดีต แต่พวกเขาก็ไม่ได้ยึดถือเป็นบทเรียนเพื่อใคร่ครวญ จนกระทั่งเมื่อการลงโทษมาถึงตัวอย่างกะทันหัน พวกเขาก็กู่ก้องร้องตะโกนขอความช่วยเหลือแต่ทว่ามันสายไปเสียแล้ว

ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงหลักฐานต่าง ๆ แห่งเดชานุภาพของชีวิตและขอบเขตเพื่อเตือนให้ระลึกถึงความยิ่งใหญ่ของพระผู้สร้าง พระผู้ทรงจัดเตรียม พระผู้ทรงปรีชาญาณในการให้บังเกิดและประดิษฐ์ขึ้นอย่างยอดเยี่ยมและเพื่อให้มีความสัมพันธ์กันระหว่างความเป็นเอกภาพของจักรวาล และความเป็นเอกภาพของพระเจ้าอันยิ่งใหญ่

หลังจากได้กล่าวถึงหลักฐานและข้อพิสูจน์ต่าง ๆ ที่ยืนยันถึงความเป็นเอกภาพของพระเจ้าแห่งสากลโลกแล้ว ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงสภาพของพวกมุชริกีน เมื่อพวกเขาพบกับท่านร่อซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ด้วยการเย้ยหยันเหยียดหยามและปฏิเสธศรัทธา หลังจากนั้นได้กล่าวถึงกฎเกณฑ์ของอัลลอฮฺ ตะอาลา ในการลงโทษด้วยการทำลายผู้ฝ่าฝืน ผู้ดื้อรั้น

ในอันดับต่อมาซูเราะฮฺได้เล่าถึงเรื่องราวความเป็นมาของบรรดาร่อซูลบางท่าน

โดยกล่าวถึงเรื่องของท่านนะบีอิบรอฮีม อะลัยฮิสสลาม กับท่าทีของประชาชาติของท่านอย่างยืดยาวพอสมควรด้วยสำนวนที่ตื่นเต้น เพียบพร้อมด้วยหลักฐานที่ชัดแจ้งแข็งแรง ทำให้ฝ่ายตรงข้ามยอมสารภาพด้วยความพ่ายแพ้และยอมจำนน เรื่องราวของท่านนะบีอิบรอฮีมเป็นข้อควรคิดและเป็นนิทัศน์อุทาหรณ์ได้อย่างดี

ซูเราะฮฺได้เล่าถึงเรื่องราวของบรรดารอซูล เช่น อิสฮาก ยะอฺกูบ ลูฏ นูหฺ ดาวูด สุลัยมาน อัยยูบ อิสมาอีล อิดรีส ซุลกิฟลฺ ซุนนูน ซะกะรียา และอีซา โดยสังเขป พร้อมกับได้แจกแจงเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้นหวาดกลัวที่เกิดขึ้นกับบรรดารอซูล ซูเราะฮฺนี้ได้จบลงด้วยการแจ้งถึงการส่งรอซูลท่านสุดท้าย ก็เพื่อความเอ็นดูเมตตาแก่มนุษยชาติ

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺอัลอัมบิยาอฺ ถูกเรียกชื่อนี้ เพราะอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวถึงบรรดานะบีจำนวนหนึ่ง บางครั้งกล่าวถึงโดยสังเขป และบางครั้งกล่าวโดยละเอียดพอสมควรพร้อมกับกล่าวถึงการเสียสละ การอดทน และการต่อสู้ในทางของอัลลอฮฺของบรรดานะบีเหล่านั้น อีกทั้งการเสียสละของพวกเขาในการเผยแพร่ศาสนาเพื่อความสันติสุขของมนุษยชาติ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

ٱقۡتَرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمۡ وَهُمۡ فِي غَفۡلَةٖ مُّعۡرِضُونَ ١

1. เวลาแห่งการคิดบัญชีของมนุษย์ได้ใกล้เข้ามาแล้ว โดยที่พวกเขาอยู่ในสภาพหลงลืม[1] เป็นผู้ผินหลังให้

مَا يَأۡتِيهِم مِّن ذِكۡرٖ مِّن رَّبِّهِم مُّحۡدَثٍ إِلَّا ٱسۡتَمَعُوهُ وَهُمۡ يَلۡعَبُونَ ٢

2. ไม่มีข้อตักเตือนใหม่ ๆ จากพระเจ้าของเขามายังพวกเขา เว้นแต่ว่าพวกเขารับฟังมันและพวกเขาล้อเล่นไปด้วย[2]

لَاهِيَةٗ قُلُوبُهُمۡۗ وَأَسَرُّواْ ٱلنَّجۡوَى ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ هَلۡ هَٰذَآ إِلَّا بَشَرٞ مِّثۡلُكُمۡۖ أَفَتَأۡتُونَ ٱلسِّحۡرَ وَأَنتُمۡ تُبۡصِرُونَ ٣

3. จิตใจของพวกเขาเผลอเรอ[3] และบรรดาผู้อธรรมต่างกระซิบกระซาบระหว่างกันว่า เขา (มุฮัมมัด) นี้มิใช่ใครอื่น นอกจากเป็นสามัญชนเยี่ยงพวกท่าน[4] พวกท่านจะยอมรับมายากลทั้ง ๆ ที่พวกท่านรู้เห็นอยู่ว่ามันเป็นมายากลกระนั้นหรือ[5]

قَالَ رَبِّي يَعۡلَمُ ٱلۡقَوۡلَ فِي ٱلسَّمَآءِ وَٱلۡأَرۡضِۖ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ ٤

4. เขา (มุฮัมมัด) กล่าวว่า พระเจ้าของฉันทรงรอบรู้ทุกคำพูด ทั้งในชั้นฟ้าและแผ่นดิน และพระองค์เป็นผู้ทรงได้ยิน เป็นผู้ทรงรอบรู้[6]

بَلۡ قَالُوٓاْ أَضۡغَٰثُ أَحۡلَٰمِۭ بَلِ ٱفۡتَرَىٰهُ بَلۡ هُوَ شَاعِرٞ فَلۡيَأۡتِنَا بِـَٔايَةٖ كَمَآ أُرۡسِلَ ٱلۡأَوَّلُونَ ٥

5. แต่ทว่าพวกเขากล่าวว่า มันเป็นความฝันที่สับสน หากแต่ว่าเขาได้เสกสรรปั้นแต่งมันขึ้น หากแต่ว่าเขาเป็นกวี[7] ถ้าเช่นนั้น ให้เขานำ

---

[1] คือมัวเมาอยู่ในเรื่องตัณหา เฉยเมยต่อวันที่น่าสะพรึงกลัว โดยพวกเขาไม่ได้ตระเตรียมการงานเพื่อวันนั้นเลย

[2] คือรับฟังพร้อมกับเหยียดหยามไปด้วย

[3] คือเผลอเรอจากการคำนึงถึงความหมายของมัน

[4] คือกินอาหารธรรมดาอย่างพวกเรา และออกเดินไปในตลาด

[5] มายากลในที่นี้ในทัศนะของพวกเขาหมายถึงอัลกุรอาน

[6] ในการนี้เป็นการขู่และเตือนสำทับแก่พวกเขา

[7] คำกล่าวต่าง ๆ เหล่านี้เป็นคำกล่าวที่เลื่อนลอย อันเป็นการแสดงถึงความสับสนไม่แน่นอน

หลักฐาน หนึ่งมาแสดงแก่เรา เช่นเดียวกับบุคคลในยุคก่อน ๆ ได้ถูกส่งมา[1]

مَآءَامَنَتْ قَبْلَهُم مِّن قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَٰهَآ أَفَهُمْ يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾

6. ไม่มีชาวเมืองใดก่อนหน้าพวกเขา (มุชริกีนมักกะฮฺ) ซึ่งเราได้ทำลายมัน (ชาวเมืองนั้น) ได้ศรัทธา แล้วพวกเขา (มุชริกีนมักกะฮฺ) จะศรัทธากระนั้นหรือ[2]

وَمَآ أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ إِلَّا رِجَالًا نُّوحِىٓ إِلَيْهِمْ فَسْـَٔلُوٓا۟ أَهْلَ ٱلذِّكْرِ إِن كُنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٧﴾

7. และเรามิได้ส่งผู้ใดก่อนหน้าเจ้า นอกจากมนุษย์เพศซึ่งเราวะฮียฺแก่พวกเขา ดังนั้นพวกเจ้า (ชาวมักกะฮฺ) จงถามบรรดาผู้รู้เถิด หากพวกเจ้าไม่รู้[3]

وَمَا جَعَلْنَٰهُمْ جَسَدًا لَّا يَأْكُلُونَ ٱلطَّعَامَ وَمَا كَانُوا۟ خَٰلِدِينَ ﴿٨﴾

8. และเรามิได้ทำให้พวกเขา (บรรดานะบี) มีร่างกายที่ไม่ต้องการอาหาร (เช่นมะลาอิกะฮฺ) และพวกเขามิได้เป็นผู้มีชีวิตยั่งยืน[4]

ثُمَّ صَدَقْنَٰهُمُ ٱلْوَعْدَ فَأَنجَيْنَٰهُمْ وَمَن نَّشَآءُ وَأَهْلَكْنَا ٱلْمُسْرِفِينَ ﴿٩﴾

9. แล้วเราได้ทำให้สัญญาเป็นที่ประจักษ์จริงแก่พวกเขา และเราได้ให้พวกเขารอดพ้นและผู้ที่เราประสงค์[5] และเราได้ทำลายผู้ปฏิเสธละเมิด ฝ่าฝืน

---

[1] คือให้มุฮัมมัดนำสิ่งปาฏิหาริย์มาแสดงให้เห็นถึงความสัจจริงของเขา เช่นเดียวกับที่มูซาได้นำเอาไม้เท้ามาแสดง และศอและหฺได้นำอูฐมาแสดงถึงความสัจจริงในการเป็นนะบีของพวกเขา

[2] ก่อนหน้าพวกมุชริกีนมักกะฮฺนั้น ได้มีชาวเมืองต่าง ๆ เสนอแนะต่อบรรดานะบีของพวกเขาได้นำหลักฐานมาแสดง แต่แล้วพวกเขาก็ปฏิเสธศรัทธา อัลลอฮฺจึงทำลายล้างพวกเขาด้วยการลงโทษอย่างสาสม แล้วพวกมุชริกีนมักกะฮฺจะศรัทธาต่อหลักฐานนั้นหรือถ้าพวกเขาได้เห็นมัน

[3] คือหากพวกท่านไม่รู้ว่าบรรดาร่อซูลที่ถูกส่งมาเหล่านั้น เป็นมนุษย์หรือมะลาอิกะฮฺ

[4] คือบรรดานะบีนั้นกินและดื่ม นอนและตาย มิได้อยู่ยงคงกะพัน

[5] คือเราได้ให้บรรดานะบีพร้อมด้วยบรรดาผู้ศรัทธา รอดพ้นจากการลงโทษ

لَقَدْ أَنزَلْنَا إِلَيْكُمْ كِتَابًا فِيهِ ذِكْرُكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٠﴾

10. เราขอสาบานว่า[1] แท้จริงเราได้ให้คัมภีร์อัลกุรอานมายังพวกเจ้า ในนั้นมีข้อเตือนสติแก่พวกเจ้า[2] พวกเจ้าไม่ใช้สติปัญญาคิดบ้างดอกหรือ

وَكَمْ قَصَمْنَا مِن قَرْيَةٍ كَانَتْ ظَالِمَةً وَأَنشَأْنَا بَعْدَهَا قَوْمًا آخَرِينَ ﴿١١﴾

11. และกี่มากน้อยแล้วที่เราได้ทำลายหมู่บ้านที่อธรรม (ปฏิเสธการศรัทธา) และเราได้ให้หมู่ชนอื่นเกิดขึ้นมาแทนที่หลังจากนั้น

فَلَمَّا أَحَسُّوا بَأْسَنَا إِذَا هُم مِّنْهَا يَرْكُضُونَ ﴿١٢﴾

12. เมื่อพวกเขารู้สึกว่า การลงโทษของเราเกิดขึ้นแล้ว พวกเขาจึงวิ่งหนีออกไป

لَا تَرْكُضُوا وَارْجِعُوا إِلَىٰ مَا أُتْرِفْتُمْ فِيهِ وَمَسَاكِنِكُمْ لَعَلَّكُمْ تُسْأَلُونَ ﴿١٣﴾

13. (มะลาอิกะฮฺพูดกับพวกนั้นว่า) พวกท่านอย่าวิ่งหนีซิ และจงกลับไปยังสิ่งที่พวกท่านได้รับความสำราญ และยังที่พักของพวกท่านเพื่อว่าพวกท่านจะได้ถูกสอบถามสิ่งที่เกิดขึ้นแก่พวกท่าน[3]

قَالُوا يَا وَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿١٤﴾

14. พวกเขากล่าวว่า โอ้ ความหายนะที่เกิดขึ้นแก่เรา แท้จริงเรานั้นเป็นผู้อธรรม[4]

فَمَا زَالَت تِّلْكَ دَعْوَاهُمْ حَتَّىٰ جَعَلْنَاهُمْ حَصِيدًا خَامِدِينَ ﴿١٥﴾

15. ไม่ทันที่คำพูดของพวกเขาจะสิ้นสุดลง เราก็ได้ทำลายพวกเขา เสมือนพืชที่ถูกเก็บเกี่ยวมอดไหม้ไป

---

[1] อักษร ลาม ใช้สำหรับสาบาน คือ “วัลลอฮิ”

[2] คือเป็นคัมภีร์ที่ไม่มีคัมภีร์อื่นใดเสมอเหมือน นับได้ว่าเป็นเกียรติแก่พวกท่าน เพราะมันเป็นภาษาของพวกท่าน

[3] ทั้งหมดนี้เป็นการเย้ยหยัน และเป็นการตำหนิในสิ่งที่พวกเขาไม่ใยดี ต่อการเรียกร้องเชิญชวนไปสู่สัจธรรม

[4] คือพวกเขายอมสารภาพและเสียใจ ในขณะที่การเสียใจนั้นไม่อำนวยประโยชน์อันใดแก่พวกเขาเลย

وَمَا خَلَقْنَا ٱلسَّمَآءَ وَٱلْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لَٰعِبِينَ ﴿١٦﴾

16. และเรามิได้สร้างชั้นฟ้าและแผ่นดิน และสิ่งที่อยู่ในระหว่างทั้งสอง เพื่อการสนุกสนานอย่างไร้ประโยชน์[1]

لَوْ أَرَدْنَآ أَن نَّتَّخِذَ لَهْوًا لَّٱتَّخَذْنَٰهُ مِن لَّدُنَّآ إِن كُنَّا فَٰعِلِينَ ﴿١٧﴾

17. หากเราปรารถนาที่จะเอาเป็นเครื่องเล่นสนุกสนาน เราก็จะเอามันจากที่มีอยู่ที่เรา หากเราปรารถนาจะกระทำเช่นนั้น[2]

بَلْ نَقْذِفُ بِٱلْحَقِّ عَلَى ٱلْبَٰطِلِ فَيَدْمَغُهُۥ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ ۚ وَلَكُمُ ٱلْوَيْلُ مِمَّا تَصِفُونَ ﴿١٨﴾

18. แต่ว่าเราได้ให้ความจริงทำลายความเท็จ แล้วเราก็ให้มันเสียหายไป แล้วมันก็จะมลายสิ้นไป และความหายนะจะประสบแก่พวกเจ้าในสิ่งที่พวกเจ้ากล่าวเสกสรรปั้นแต่งต่ออัลลอฮฺ[3]

وَلَهُۥ مَن فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ وَمَنْ عِندَهُۥ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِۦ وَلَا يَسْتَحْسِرُونَ ﴿١٩﴾

19. และเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ผู้ที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และผู้ที่อยู่ ณ ที่พระองค์ (มะลาอิกะฮฺ) พวกเขาจะไม่ลำพองตนในการเคารพภักดีพระองค์ และพวกเขาจะไม่เหนื่อยหน่าย

يُسَبِّحُونَ ٱلَّيْلَ وَٱلنَّهَارَ لَا يَفْتُرُونَ ﴿٢٠﴾

20. พวกเขาจะแซ่ซร้องสดุดีพระองค์ ในเวลากลางคืนและกลางวัน โดยไม่ขาดระยะ

أَمِ ٱتَّخَذُوٓا۟ ءَالِهَةً مِّنَ ٱلْأَرْضِ هُمْ يُنشِرُونَ ﴿٢١﴾

21. แต่ทว่าพวกเขา (มุชริกีน) ได้ยึดถือบรรดาพระเจ้าจากพื้นดิน โดยคิดว่าสิ่งเหล่านั้นสามารถจะให้คนตาย ฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้กระนั้นหรือ[4]

---

[1] แต่เราสร้างมันขึ้นมาเพื่อแสดงถึงเดชานุภาพของเรา และความเป็นเอกภาพของเรา เพื่อมนุษย์จะได้ถือเป็นบทเรียนและใคร่ครวญ และใช้เป็นหลักฐานด้วยการสร้างนั้น ต่อการมีปรากฏอยู่ของพระผู้สร้างผู้ทรงจัดเตรียม ผู้ทรงปรีชาญาณ

[2] หากเราทำเช่นนั้นก็เป็นการขัดกับฮิกมะฮฺของเรา ดังนั้นเราจึงไม่ทำมัน

[3] เช่น การให้พระองค์มีภริยาและบุตร

[4] เปล่าเลย ความจริงพระเจ้าเหล่านั้นมิได้มีคุณลักษณะเป็นพระเจ้าเลย เพราะคุณลักษณะของพระเจ้านั้นคือ สามารถจะให้เป็นให้ตายได้

لَوْ كَانَ فِيهِمَآ ءَالِهَةٌ إِلَّا ٱللَّهُ لَفَسَدَتَا ۚ
فَسُبْحَـٰنَ ٱللَّهِ رَبِّ ٱلْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٢٢﴾

22. หากในชั้นฟ้าและแผ่นดินมีพระเจ้าหลายองค์ นอกจากอัลลอฮฺแล้ว ก็จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างแน่นอน[1] อัลลอฮฺพระเจ้าแห่งบัลลังก์ทรงบริสุทธิ์จากสิ่งที่พวกเขาเสกสรรปั้นแต่งขึ้น

لَا يُسْـَٔلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْـَٔلُونَ ﴿٢٣﴾

23. พระองค์จะไม่ทรงถูกสอบถามในสิ่งที่พระองค์ทรงปฏิบัติ[2] และพวกเขาต่างหากที่จะถูกสอบถาม[3]

أَمِ ٱتَّخَذُوا۟ مِن دُونِهِۦٓ ءَالِهَةً ۖ قُلْ هَاتُوا۟ بُرْهَـٰنَكُمْ ۖ
هَـٰذَا ذِكْرُ مَن مَّعِىَ وَذِكْرُ مَن قَبْلِى ۗ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ
ٱلْحَقَّ ۖ فَهُم مُّعْرِضُونَ ﴿٢٤﴾

24. พวกเขาได้ยึดถือบรรดาพระเจ้า นอกจากพระองค์กระนั้นหรือ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ขอให้พวกท่านนำหลักฐานของพวกท่านมา[4] นี่คือคัมภีร์ที่อยู่กับฉัน (อัลกุรอาน) และคัมภีร์ที่มีอยู่ก่อนหน้าฉัน (เตารอตและอินญีล)[5] แต่ว่าส่วนใหญ่ของพวกเขาไม่รู้ความจริง พวกเขาจึงผินหลังเมินห่าง

وَمَآ أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ مِن رَّسُولٍ إِلَّا نُوحِىٓ إِلَيْهِ
أَنَّهُۥ لَآ إِلَـٰهَ إِلَّآ أَنَا۠ فَٱعْبُدُونِ ﴿٢٥﴾

25. และเรามิได้ส่งรอซูลคนใดก่อนหน้าเจ้า นอกจากเราได้วะฮียฺแก่เขาว่า แท้จริงไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่เที่ยงแท้นอกจากข้า ดังนั้นพวกเจ้าจงเคารพภักดีต่อข้า

---

[1] หากในจักรวาลนี้มีพระเจ้าหลายองค์ นอกจากอัลลอฮฺแล้ว ระบบการบริหารจักรวาลก็จะปั่นป่วน เพราะจะเกิดการแตกแยก การขัดแย้งกันในการสร้าง การจัดระบบ และการมุ่งเอาชนะซึ่งกันและกัน เป็นที่ประจักษ์แล้วมิใช่หรือว่า ไม่มีกษัตริย์สององค์อยู่ในเมือง ๆ เดียวกัน

[2] เพราะพระองค์เป็นผู้ทรงสิทธิในทุกอย่าง พระผู้ทรงสิทธิ์ย่อมปฏิบัติในสิ่งที่อยู่ภายใต้สิทธิ์ของพระองค์ตามความปรารถนาเพราะพระองค์ทรงปรีชาญาณ

[3] คือถูกสอบสวนในการงานของพวกเขา เพราะพวกเขาเป็นบ่าว

[4] เพื่อยืนยันถึงสิ่งที่พวกท่านกล่าวอ้าง

[5] ในคัมภีร์เหล่านั้นมิได้มีสิ่งที่เรียกร้องให้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ ในคัมภีร์เล่มไหนบ้างที่ระบุไว้เช่นนั้นในอัลกุรอานหรือในคัมภีร์ต่าง ๆ ที่พระองค์ได้ประทานมาให้แก่บรรดานะบี

وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَٰنُ وَلَدًا ۗ سُبْحَانَهُ ۚ
بَلْ عِبَادٌ مُّكْرَمُونَ ﴿٢٦﴾

26. และพวกเขา (มุชริกูน) กล่าวว่า พระผู้ทรงกรุณาปรานีทรงยึดมะลาอิกะฮฺเป็นพระบุตร[1] มหาบริสุทธิ์แห่งพระองค์ แต่ว่าพวกเขา (มะลาอิกะฮฺ) เป็นบ่าวผู้มีเกียรติ[2]

لَا يَسْبِقُونَهُ بِالْقَوْلِ وَهُم
بِأَمْرِهِ يَعْمَلُونَ ﴿٢٧﴾

27. พวกเขาจะไม่ชิงกล่าวคำพูดก่อนพระองค์ และพวกเขาปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์[3]

يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يَشْفَعُونَ
إِلَّا لِمَنِ ارْتَضَىٰ وَهُم مِّنْ خَشْيَتِهِ مُشْفِقُونَ ﴿٢٨﴾

28. พระองค์ทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่เบื้องหน้าพวกเขา และสิ่งที่อยู่เบื้องหลังพวกเขา และพวกเขาจะไม่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ใด นอกจากผู้ที่พระองค์ทรงพอพระทัย และเนื่องจากความกลัว พวกเขาจึงเนื้อตัวสั่น

۞ وَمَن يَقُلْ مِنْهُمْ إِنِّي إِلَٰهٌ مِّن دُونِهِ فَذَٰلِكَ
نَجْزِيهِ جَهَنَّمَ ۚ كَذَٰلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٢٩﴾

29. และผู้ใดในหมู่พวกเขาที่กล่าวว่า[4] แท้จริงฉันคือพระเจ้าอื่นจากพระองค์ เขาผู้นั้นเราจะตอบแทน ลงโทษเขาด้วยนรก เช่นนั้นแหละเราตอบแทนบรรดาผู้อธรรม

أَوَلَمْ يَرَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ
كَانَتَا رَتْقًا فَفَتَقْنَاهُمَا ۖ وَجَعَلْنَا
مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ ۖ أَفَلَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٠﴾

30. และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเหล่านั้นไม่เห็นดอกหรือว่า แท้จริงชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินนั้นแต่ก่อนนี้รวมติดเป็นอันเดียวกัน แล้วเรา

---

[1] พวกมุชริกีนกล่าวว่า อัลลอฮฺทรงยึดเอามะลาอิกะฮฺเป็นพระบุตร ส่วนตระกูลคุซาอะฮฺกล่าวว่า มะลาอิกะฮฺเป็นบุตรีของอัลลอฮฺ

[2] มะลาอิกะฮฺเป็นบ่าวผู้มีเกียรติของอัลลอฮฺ พระองค์ทรงคัดเลือกพวกเขาให้อยู่ในตำแหน่งอันสูง และพวกเขาเป็นบ่าวผู้จงรักภักดีและถ่อมตัวยิ่ง

[3] พวกเขาเป็นบ่าวที่สงบเสงี่ยมเจียมตัว มีมารยาทดียิ่ง ปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ และจะไม่ขัดขืนหรือฝ่าฝืนคำสั่งใด ๆ ของพระองค์เลย

[4] คือในหมู่มะลาอิกะฮฺ

ได้แยกมันทั้งสองออกจากกัน[1] และเราได้ทำให้ทุกสิ่งมีชีวิตมาจากน้ำ[2] ดังนั้นพวกเขาจะยังไม่ศรัทธาอีกหรือ

وَجَعَلْنَا فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ أَنْ تَمِيدَ بِهِمْ وَجَعَلْنَا
فِيهَا فِجَاجًا سُبُلًا لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٣١﴾

31. และเราได้ทำให้เทือกเขามั่นคงในแผ่นดิน เพื่อมันจะมิได้หวั่นไหวไปกับพวกเขา และเราได้ทำให้หุบเขาเป็นทางกว้างในแผ่นดินนั้น เพื่อว่าพวกเขาได้ใช้เป็นทางเดินอย่างถูกต้อง[3]

وَجَعَلْنَا السَّمَاءَ سَقْفًا مَحْفُوظًا
وَهُمْ عَنْ آيَاتِهَا مُعْرِضُونَ ﴿٣٢﴾

32. และเราได้ทำให้ชั้นฟ้าเป็นหลังคา ถูกรักษาไว้ไม่ให้หล่นลงมา และพวกเขาก็ยังผินหลังให้สัญญาณต่าง ๆ ของมัน[4]

وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ
وَالْقَمَرَ كُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿٣٣﴾

33. และพระองค์ผู้ทรงสร้างกลางคืนและกลางวัน และดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ แต่ละหน่วยโคจรตามจักรราศี[5]

وَمَا جَعَلْنَا لِبَشَرٍ مِنْ قَبْلِكَ الْخُلْدَ أَفَإِنْ مِتَّ
فَهُمُ الْخَالِدُونَ ﴿٣٤﴾

34. และเรามิได้ทำให้บุคคลใดก่อนหน้าเจ้าอยู่ยั่งยืนนาน หากเจ้าตายไปพวกเขาจะมีชีวิตอยู่ยงคงต่อไปกระนั้นหรือ

---

[1] คือพวกเหล่านั้นไม่ทราบดอกหรือว่า ชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน แต่ก่อนนั้นเป็นสิ่งเดียวกันคือติดกัน แล้วอัลลอฮฺทรงแยกออกจากกัน

[2] คือเราได้ทำให้น้ำเป็นแหล่งที่มาของทุกสิ่งที่มีชีวิต และเป็นสาเหตุของการมีชีวิต มนุษย์ สัตว์ และพืชพันธุ์จะมีชีวิตอยู่ไม่ได้ถ้าปราศจากน้ำ

[3] คือทำให้หุบเขาเหล่านี้เป็นช่องทาง เพื่อใช้เป็นทางสัญจรไปมาระหว่างแคว้นหนึ่งกับอีกแคว้นหนึ่งหรือระหว่างประเทศหนึ่งกับอีกประเทศหนึ่ง

[4] คือพวกกุฟฟารผินหลังให้สัญญาณต่างๆ ที่ชี้บ่งถึงการมีพระผู้สร้าง พระผู้ทรงเดชานุภาพ เช่น ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวทั้งหลาย ตลอดจนสัญญาณอื่น ๆ อีกมากมาย

[5] คืออัลลอฮฺ ตะอาลา ด้วยเดชานุภาพของพระองค์ ทรงให้การดำรงชีวิตแตกต่างกันไปตามการหมุนเวียนของโลก คือให้กลางคืนมีความมืดและสงบเงียบ กลางวันมีแสงสว่าง และให้กลางวันสั้นกลางคืนยาวในบางครั้ง และให้กลางวันยาวกลางคืนสั้นในบางครั้ง และทรงให้ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์เป็นสัญญาณอันยิ่งใหญ่ที่บ่งชี้ถึงความเป็นเอกภาพของพระองค์

كُلُّ نَفْسٍ ذَآئِقَةُ ٱلْمَوْتِۗ وَنَبْلُوكُم بِٱلشَّرِّ وَٱلْخَيْرِ فِتْنَةًۖ وَإِلَيْنَا تُرْجَعُونَ ﴿٣٥﴾

35. ทุกชีวิตย่อมลิ้มรสความตาย และเราจะทดสอบพวกเจ้าด้วยความชั่วและความดี[1] และพวกเจ้าจะต้องกลับไปหาเราอย่างแน่นอน

وَإِذَا رَءَاكَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ إِن يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا هُزُوًا أَهَٰذَا ٱلَّذِي يَذْكُرُ ءَالِهَتَكُمْ وَهُم بِذِكْرِ ٱلرَّحْمَٰنِ هُمْ كَٰفِرُونَ ﴿٣٦﴾

36. และเมื่อบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา (กุฟฟารมักกะฮฺ) พบเห็นเจ้า พวกเขาก็ถือเอาเจ้าเป็นที่ล้อเลียน[2] คนนี้น่ะหรือที่กล่าวตำหนิพระเจ้าของพวกท่าน ทั้ง ๆ ที่พวกเขาก็กล่าวตำหนิพระผู้ทรงกรุณาปรานี โดยพวกเขาเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา

خُلِقَ ٱلْإِنسَٰنُ مِنْ عَجَلٍۚ سَأُوْرِيكُمْ ءَايَٰتِي فَلَا تَسْتَعْجِلُونِ ﴿٣٧﴾

37. มนุษย์ถูกสร้างขึ้นมาด้วยความรีบร้อน ข้าจะแสดงสัญญาณต่าง ๆ ของข้าให้พวกเจ้าเห็น ฉะนั้นพวกเจ้าอย่าได้เร่งข้าเลย[3]

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا ٱلْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٣٨﴾

38. และพวกเขากล่าวว่า เมื่อใดเล่าสัญญานี้จะเกิดขึ้น หากพวกท่าน[4] เป็นผู้สัตย์จริง

---

[1] คือจะทดสอบด้วยเคราะห์กรรมและความโปรดปราน เพื่อเราจะได้เห็นผู้ขอบคุณ ผู้เนรคุณ ผู้อดทน และผู้หมดหวัง

[2] สาเหตุของการประทานอายะฮฺนี้คือ เมื่อท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม เดินผ่านไปขณะที่อะบูซุฟยานและอะบูญะฮฺลฺ กำลังสนทนากันอยู่ เมื่ออะบูญะฮฺลฺมองเห็นท่านนะบีเขาก็หัวเราะและกล่าวกับอะบูซุฟยานว่า นี่คือนะบีของบะนีอับดิมะนาฟ อะบูซุฟยานโกรธเมื่อได้ยินเช่นนั้นและกล่าวว่า ท่านปฏิเสธที่จะให้บะนีอับดิมะนาฟมีนะบีกระนั้นหรือ ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม ได้หวนกลับมาหาอะบูญะฮฺลฺแล้วกล่าวกับเขาว่า ฉันยังไม่เห็นท่านสิ้นสุดกันเสียที จนกว่าจะโดนกับท่านเหมือนที่อาของท่าน อัลวะลีด อิบนุลมุฆิเราะฮฺ ได้โดนมาแล้ว ดังนั้นอายะฮฺนี้จึงถูกประทานลงมา

[3] อิบนุกะษีรกล่าวว่า เคล็ดลับในการกล่าวถึงความรีบร้อนของมนุษย์ในที่นี้คือ เมื่อกล่าวถึงผู้ล้อเลียนท่านร่อซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม ทำให้เกิดความรีบร้อนที่จะผูกพยาบาทขึ้นในจิตใจของพวกเขา พวกเขาจึงเร่งถามเช่นนั้น ดังนั้นอัลลอฮฺ ตะอาลา จึงตรัสว่า ข้าจะแสดงให้พวกเจ้าเห็นถึงความพยาบาทและความสามารถของข้า ต่อผู้ฝ่าฝืน พวกเจ้าอย่าได้รีบเร่งก่อนเวลาเลย

[4] หมายถึงบรรดามุอฺมิน

لَوْ يَعْلَمُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ حِينَ لَا يَكُفُّونَ عَن وُجُوهِهِمُ ٱلنَّارَ وَلَا عَن ظُهُورِهِمْ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٣٩﴾

39. หากบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธารู้ว่า พวกเขาไม่สามารถที่จะป้องกันไฟจากทางด้านหน้าของพวกเขาและทางด้านหลังของพวกเขา[1] และพวกเขาจะไม่ได้รับความช่วยเหลือ

بَلْ تَأْتِيهِم بَغْتَةً فَتَبْهَتُهُمْ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ رَدَّهَا وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٤٠﴾

40. แต่ว่ามันจะมาถึงพวกเขาโดยฉับพลันไม่รู้ตัว แล้วจะทำให้พวกเขาตกใจ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถที่จะผลักดันให้พ้นไปได้ และพวกเขาก็ไม่อาจจะประวิงเวลาต่อไปได้[2]

وَلَقَدِ ٱسْتُهْزِئَ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ بِٱلَّذِينَ سَخِرُوا۟ مِنْهُم مَّا كَانُوا۟ بِهِۦ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٤١﴾

41. และโดยแน่นอน บรรดารอซูลก่อนหน้าเจ้าได้ถูกเย้ยหยันมาแล้ว แล้วการลงโทษได้ประสบแก่บรรดาผู้ที่เย้ยหยันต่อบรรดารอซูลในสิ่งที่พวกเขาได้เย้ยหยัน[3]

قُلْ مَن يَكْلَؤُكُم بِٱلَّيْلِ وَٱلنَّهَارِ مِنَ ٱلرَّحْمَٰنِ ۗ بَلْ هُمْ عَن ذِكْرِ رَبِّهِم مُّعْرِضُونَ ﴿٤٢﴾

42. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ใครเล่าจะคุ้มกันรักษาพวกท่าน ในเวลากลางคืนและกลางวันจากพระผู้ทรงกรุณาปรานี[4] แต่ทว่าพวกเขาเป็นผู้ผินหลังให้การรำลึกถึงพระเจ้าของพวกเขา

أَمْ لَهُمْ ءَالِهَةٌ تَمْنَعُهُم مِّن دُونِنَا ۚ لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَ أَنفُسِهِمْ وَلَا هُم مِّنَّا يُصْحَبُونَ ﴿٤٣﴾

43. หรือว่าพวกเขามีพระเจ้าหลายองค์ นอกไปจากเราคอยป้องกันพวกเขา[5] ทั้ง ๆ ที่พระเจ้าเหล่านั้นไม่สามารถที่จะช่วยเหลือตัวเอง และไม่สามารถป้องกันตัวเองให้พ้นจากการลงโทษของเราได้[6]

---

[1] หากพวกเขารู้ถึงความยิ่งใหญ่ของการลงโทษ ขณะที่พวกเขาไม่สามารถที่จะปกป้องมันได้ เพราะมันเกิดขึ้นรอบด้าน พวกเขาก็จะไม่รีบเร่งให้สัญญาณเกิดขึ้น

[2] หรือขอผ่อนผันเพื่อที่จะขออภัยโทษและขอแก้ตัว

[3] อะบูหัยยานกล่าวว่า อายะฮฺนี้เป็นการปลอบโยนท่านร่อซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[4] คือใครเล่าจะเป็นผู้คุ้มกันรักษาพวกท่านจากการลงโทษของพระเจ้า ทั้งในยามกลางวันและกลางคืน

[5] ให้พ้นจากการลงโทษของเรา

[6] ในกรณีเช่นนี้แล้วพวกเขาจะช่วยเหลือคนอื่นได้อย่างไร

44. แต่ทว่า เราได้ให้ความสุขสำราญแก่พวกเขาและบรรพบุรุษของพวกเขา จนกระทั่งพวกเขามีอายุยั่งยืน พวกเขาไม่เห็นดอกหรือว่า แท้จริงเราได้มายังแผ่นดินเพื่อทำให้มันคับแคบลงจากขอบเขตของมัน[1] แล้วพวกเขาจะเป็นผู้ชนะอีกหรือ[2]

بَلْ مَتَّعْنَا هَٰٓؤُلَآءِ وَءَابَآءَهُمْ حَتَّىٰ طَالَ عَلَيْهِمُ
ٱلْعُمُرُ ۗ أَفَلَا يَرَوْنَ أَنَّا نَأْتِى ٱلْأَرْضَ نَنقُصُهَا
مِنْ أَطْرَافِهَآ ۚ أَفَهُمُ ٱلْغَٰلِبُونَ ﴿٤٤﴾

45. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แท้จริงฉันเพียงตักเตือนพวกท่านด้วยวะฮียฺเท่านั้น[3] แต่คนหูหนวกไม่ได้ยินเสียงเรียกร้อง เมื่อพวกเขาถูกตักเตือน[4]

قُلْ إِنَّمَآ أُنذِرُكُم بِٱلْوَحْىِ ۚ وَلَا يَسْمَعُ ٱلصُّمُّ
ٱلدُّعَآءَ إِذَا مَا يُنذَرُونَ ﴿٤٥﴾

46. และหากการลงโทษเพียงเล็กน้อยจากพระเจ้าของเจ้าประสบกับพวกเขา แน่นอนพวกเขาก็จะกล่าวว่า โอ้ความหายนะแก่เราแท้จริงเราเป็นผู้อธรรม[5]

وَلَئِن مَّسَّتْهُمْ نَفْحَةٌ مِّنْ عَذَابِ رَبِّكَ
لَيَقُولُنَّ يَٰوَيْلَنَآ إِنَّا كُنَّا ظَٰلِمِينَ ﴿٤٦﴾

47. และเราจะตั้งตราชูที่เที่ยงธรรมสำหรับวันกิยามะฮฺ[6] ดังนั้นจะไม่มีชีวิตใดถูกอธรรมแต่อย่างใดเลย[7] และแม้ว่ามันเป็นเพียงน้ำหนักเท่าเมล็ดพืชเล็ก เราก็จะนำมันมาแสดง และเป็นการพอเพียงแล้วสำหรับเราที่เป็นผู้ชำระสอบสวน

وَنَضَعُ ٱلْمَوَٰزِينَ ٱلْقِسْطَ لِيَوْمِ ٱلْقِيَٰمَةِ فَلَا تُظْلَمُ
نَفْسٌ شَيْـًٔا ۖ وَإِن كَانَ مِثْقَالَ حَبَّةٍ
مِّنْ خَرْدَلٍ أَتَيْنَا بِهَا ۗ وَكَفَىٰ بِنَا حَٰسِبِينَ ﴿٤٧﴾

---

[1] ด้วยการให้บรรดามุสลิมีนพิชิตและเข้าไปครอบครองพื้นที่ และขยายขอบเขต และทำให้พื้นที่ของพวกกุฟฟารแคบลง

[2] คือใครจะเป็นผู้ชนะกันแน่ มุสลิมีนหรือกุฟฟาร

[3] คือเป็นวะฮียฺมาจากพระเจ้า ฉันมิได้คิดขึ้นมาเอง

[4] เพราะความงี่เง่าและการดื้อดันของพวกเขา จึงเปรียบเสมือนคนหูหนวก

[5] คือยอมสารภาพในการทำผิดของพวกเขา

[6] เพื่อตรวจสอบการงานของแต่ละคน

[7] คือกรรมดีจะไม่ถูกลด กรรมชั่วจะไม่ถูกเพิ่ม

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَىٰ وَهَٰرُونَ ٱلْفُرْقَانَ وَضِيَآءً
وَذِكْرًا لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٨﴾

48. และแท้จริง เราได้ให้แก่มูซาและฮารูน (ซึ่งคัมภีร์เตารอฮฺ) ที่แยกระหว่างความจริงกับความเท็จ และเป็นแสงสว่างแห่งดวงประทีป และข้อตักเตือนสำหรับบรรดาผู้ยำเกรง

ٱلَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِٱلْغَيْبِ
وَهُم مِّنَ ٱلسَّاعَةِ مُشْفِقُونَ ﴿٤٩﴾

49. บรรดาผู้เกรงกลัวพระเจ้าของพวกเขา โดยที่พวกเขาไม่เห็น[1] และพวกเขายังหวั่นกลัวต่อวันอวสานด้วย

وَهَٰذَا ذِكْرٌ مُّبَارَكٌ أَنزَلْنَٰهُ أَفَأَنتُمْ لَهُۥ مُنكِرُونَ ﴿٥٠﴾

50. และนี่คืออัลกุรอาน เป็นการตักเตือนที่จำเริญซึ่งเราได้ให้มันลงมา[2] แล้วพวกเจ้ายังจะปฏิเสธมันอีกหรือ

۞ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَآ إِبْرَٰهِيمَ رُشْدَهُۥ مِن قَبْلُ وَكُنَّا
بِهِۦ عَٰلِمِينَ ﴿٥١﴾

51. และโดยแน่นอน เราได้ให้ความเฉลียวฉลาดแก่อิบรออีม[3] แต่ครั้งก่อน[4] โดยที่เรารู้จักเขาดี

إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِۦ مَا هَٰذِهِ ٱلتَّمَاثِيلُ ٱلَّتِىٓ
أَنتُمْ لَهَا عَٰكِفُونَ ﴿٥٢﴾

52. ขณะที่เขากล่าวแก่บิดาของเขาและกลุ่มชนของเขาว่า รูปปั้นอะไรกันนี่ที่พวกท่านเฝ้าบูชากัน[5]

قَالُوا۟ وَجَدْنَآ ءَابَآءَنَا لَهَا عَٰبِدِينَ ﴿٥٣﴾

53. พวกเขากล่าวว่า เราได้พบเห็นบรรพบุรุษของเรา เป็นผู้สักการะบูชามันมาก่อน

---

[1] เพราะพวกเขารู้ด้วยการพิจารณา และด้วยพิสูจน์หลักฐานว่า พวกเขามีพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ทรงเดชานุภาพ ทรงตอบแทนผลงานต่าง ๆ พวกเขาจึงยำเกรงพระองค์โดยดี พวกเขาไม่เห็นพระองค์

[2] แก่ผู้ที่รำลึก และเป็นบทเรียนแก่ผู้ที่พินิจพิจารณามีความดีมากมายมหาศาล เราได้ประทานมันลงมาด้วยภาษาของพวกท่าน

[3] หมายถึงฮิดายะฮฺ และความดี

[4] คือตั้งแต่สมัยเขาเป็นเด็ก ๆ

[5] ข้อความดังกล่าวนี้แสดงถึงความเฉลียวฉลาดที่อิบรอฮีมได้รับตั้งแต่เขาเป็นเด็กอยู่

قَالَ لَقَدْ كُنتُمْ أَنتُمْ وَءَابَآؤُكُمْ فِي ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ٥٤

54. เขากล่าวว่า โดยแน่นอน พวกท่านและบรรพบุรุษของพวกท่าน อยู่ในการหลงผิดอย่างชัดแจ้ง

قَالُوٓاْ أَجِئْتَنَا بِٱلْحَقِّ أَمْ أَنتَ مِنَ ٱللَّٰعِبِينَ ٥٥

55. พวกเขากล่าวว่า ท่านได้นำความจริงมาเสนอแก่เรา หรือท่านเป็นแต่เพียงคนหนึ่งในพวกล้อเล่น[1]

قَالَ بَل رَّبُّكُمْ رَبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ٱلَّذِي فَطَرَهُنَّ وَأَنَا۠ عَلَىٰ ذَٰلِكُم مِّنَ ٱلشَّٰهِدِينَ ٥٦

56. เขากล่าวว่า แต่ที่แท้จริงพระเจ้าของพวกท่าน[2] คือพระเจ้าแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ทรงเนรมิตมัน[3] และฉันเป็นผู้หนึ่งในหมู่ผู้เป็นพยานต่อการณ์นี้

وَتَٱللَّهِ لَأَكِيدَنَّ أَصْنَٰمَكُم بَعْدَ أَن تُوَلُّواْ مُدْبِرِينَ ٥٧

57. และขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺ แท้จริง ฉันจะวางแผนต่อต้านรูปปั้นทั้งหลายของพวกท่าน หลังจากที่พวกท่านผินหลังกลับออกไป[4]

فَجَعَلَهُمْ جُذَٰذًا إِلَّا كَبِيرًا لَّهُمْ لَعَلَّهُمْ إِلَيْهِ يَرْجِعُونَ ٥٨

58. ดังนั้น เขาได้ทำให้มันแหลกลาญ เหลือไว้เพียงรูปปั้นตัวใหญ่สำหรับพวกเขา[5] หวังว่าพวกเขาจะได้กลับไปสอบถามมัน

---

[1] คือท่านพูดจริงหรือพูดเล่น

[2] ที่สมควรแก่การเคารพอิบาดะฮฺ

[3] มิใช่รูปปั้นหรือเจว็ดเหล่านี้

[4] นักตัฟซีรอธิบายว่า ทุก ๆ ปีพวกเขามีงานฉลอง มีประชาชนไปร่วมงานกันอย่างคับคั่ง อะซัรบิดาของอิบรอฮีมกล่าวกับเขาว่า หากเจ้าออกไปร่วมงานกับเรา เจ้าจะพอใจในศาสนาของเรา ดังนั้นอิบรอฮีมได้ออกเดินทางไปกับพวกเขา ขณะที่เดินทางอยู่นั้นเขาแกล้งทำล้มลง และบอกว่าเจ็บเท้า พวกเขาจึงปล่อยเขาไว้ แล้วเดินทางต่อไป อิบรอฮีมได้ตะโกนขึ้นว่า ฉันจะวางแผนต่อต้านรูปปั้นทั้งหลายของพวกท่าน

[5] คือเขาได้ทุบรูปปั้นตัวเล็กจนแหลกลาญ เหลือไว้แต่รูปปั้นตัวใหญ่ มุญาฮิดกล่าวว่า เขาเหลือรูปปั้นตัวใหญ่ไว้ แล้วเอาขวานแขวนไว้ที่คอ เพื่อจะให้เป็นหลักฐานยืนยันแก่พวกเขา

59. พวกเขากล่าวว่า ใครกระทำเช่นนี้กับพระเจ้าของเรา แท้จริง เขาผู้นั้นอยู่ในหมู่ผู้อธรรมอย่างแน่นอน[1]

قَالُوا مَن فَعَلَ هَٰذَا بِآلِهَتِنَا
إِنَّهُ لَمِنَ الظَّالِمِينَ ٥٩

60. พวกเขากล่าวว่า เราได้ยินเด็กหนุ่มคนหนึ่งกล่าวตำหนิรูปปั้นเหล่านี้ เขามีชื่อว่า อิบรอฮีม[2]

قَالُوا سَمِعْنَا فَتًى يَذْكُرُهُمْ يُقَالُ لَهُ إِبْرَاهِيمُ ٦٠

61. พวกเขากล่าวว่า พวกท่านจงนำเขามาท่ามกลางสายตาของประชาชน หวังว่าเขาทั้งหลายจะได้เป็นพยาน[3]

قَالُوا فَأْتُوا بِهِ عَلَىٰ أَعْيُنِ النَّاسِ
لَعَلَّهُمْ يَشْهَدُونَ ٦١

62. พวกเขากล่าวว่า เจ้าเป็นผู้กระทำเช่นนี้ต่อพระเจ้าเหล่านั้นของเรากระนั้นหรือ อิบรอฮีมเอ๋ย

قَالُوا أَأَنتَ فَعَلْتَ هَٰذَا بِآلِهَتِنَا يَا إِبْرَاهِيمُ ٦٢

63. เขากล่าวว่า แต่ว่าพระเจ้าตัวใหญ่ของพวกมันนี้ต่างหากเป็นผู้กระทำมัน[4] พวกท่านจงถามพระเจ้าเหล่านั้นซิ หากพวกมันพูดได้

قَالَ بَلْ فَعَلَهُ كَبِيرُهُمْ
هَٰذَا فَاسْأَلُوهُمْ إِن كَانُوا يَنطِقُونَ ٦٣

64. ดังนั้น พวกเขาก็กลับมาคิดถึงตัวของพวกเขาเอง[5] แล้วกล่าวขึ้นว่า แท้จริงพวกท่านนั่นแหละเป็นผู้อธรรม

فَرَجَعُوا إِلَىٰ أَنفُسِهِمْ فَقَالُوا إِنَّكُمْ
أَنتُمُ الظَّالِمُونَ ٦٤

65. ครั้นแล้วศีรษะของพวกเขาก็ก้มลงมา (อยู่ในสภาพคอตก) แล้วกล่าวว่า ท่าน[6] ก็รู้ดีอยู่แล้วว่า รูปปั้นเหล่านั้นพูดไม่ได้

ثُمَّ نُكِسُوا عَلَىٰ رُءُوسِهِمْ لَقَدْ عَلِمْتَ
مَا هَٰؤُلَاءِ يَنطِقُونَ ٦٥

---

[1] คือบาปหนัก โดยที่เขาอาจหาญกระทำต่อพระเจ้าผู้สมควรแก่การยกย่องเทิดทูน

[2] หวังว่าเขาคงเป็นผู้ทำลายรูปปั้นเหล่านี้

[3] จุดมุ่งหมายก็คือ เพื่อพิจารณาลงโทษเขาต่อหน้าธารกำนัล และเพื่อเป็นบทเรียนแก่ผู้อื่นด้วย

[4] เพราะมันโกรธที่พวกท่านเคารพบูชารูปปั้นตัวเล็กอื่น ๆ พร้อมกับมัน มันจึงทำลายรูปปั้นเหล่านั้นเสีย

[5] คือใช้สติปัญญาพินิจพิจารณาถึงเหตุผล

[6] หมายถึงอิบรอฮีม

قَالَ أَفَتَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنفَعُكُمْ شَيْئًا وَلَا يَضُرُّكُمْ ﴿٦٦﴾

66. เขากล่าวว่า พวกท่านเคารพภักดีสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺ ที่มันไม่ให้คุณแก่พวกท่านและไม่ให้โทษแก่พวกท่านแต่อย่างใดเลยกระนั้นหรือ

أُفٍّ لَّكُمْ وَلِمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾

67. เป็นที่น่ารังเกียจแก่พวกท่าน และสิ่งที่พวกท่านเคารพบูชาอื่นจากอัลลอฮฺ[1] พวกท่านไม่มีสติปัญญาหรือ[2]

قَالُوا حَرِّقُوهُ وَانصُرُوا آلِهَتَكُمْ إِن كُنتُمْ فَاعِلِينَ ﴿٦٨﴾

68. พวกเขากล่าวว่า จงเผาเขาเสีย[3] และจงช่วยเหลือพระเจ้าทั้งหลายของพวกท่าน[4] หากพวกท่านจะกระทำเช่นนั้น

قُلْنَا يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿٦٩﴾

69. เรา (อัลลอฮฺ) กล่าวว่า ไฟเอ๋ย จงเย็นลงและให้ความปลอดภัยแก่อิบรอฮีมเถิด[5]

---

[1] หมายถึงรูปปั้นต่าง ๆ ที่พวกท่านเคารพบูชาอื่นจากอัลลอฮฺ

[2] คือการกระทำเช่นนั้นเป็นที่น่ารังเกียจอย่างยิ่ง

[3] เมื่อหลักฐานเป็นที่แจ้งชัด และไม่สามารถจะหาคำตอบมายืนยันแก่อิบรอฮีมได้ พวกเขาจึงหันไปใช้กำลังและบังคับ

[4] คือพวกท่านจงแก้แค้นแทนพระองค์ของพวกท่าน

[5] บรรดานักตัฟซีรกล่าวว่า เมื่อพวกเขาตกลงกันที่จะเผาอิบรอฮีมแล้ว ก็ได้รวบรวมเก็บฟืนเป็นเวลาหนึ่งเดือน ข่าวนี้เป็นที่เลื่องลือจนกระทั่งสตรีคนหนึ่งล้มป่วยลง นางได้บนไว้ว่า หากหายป่วยแล้วจะไปช่วยแบกฟืนมาเผาอิบรอฮีม แล้วพวกเขาได้ขุดหลุมใส่ฟืนแล้วจุดไฟ เป็นที่ทราบกันดีว่าเปลวไฟได้กระพือสูงขึ้นจนกระทั่งเมื่อนกบินผ่านไปจะไหม้ตกลงมาเพราะความร้อน หลังจากนั้นพวกเขาก็มัดอิบรอฮีมไว้กับเครื่องยิงเข้าสู่กองไฟ ขณะนั้นญิบรีลได้มาหาเขาแล้วกล่าวว่า ท่านต้องการอะไรบ้าง เขาตอบว่ากับตัวท่านนั้นไม่มี ญิบรีลกล่าวต่อไปอีกว่า จงขอต่อพระเจ้าของท่าน อิบรอฮีมกล่าวว่า เป็นการพอเพียงแก่ฉันจากการขอของฉัน คือ ความรู้ของพระองค์ต่อสถานะของฉัน อัลลอฮฺตรัสว่า โอ้ไฟเอ๋ย จงให้ความเย็น ความปลอดภัยแก่อิบรอฮีม ไฟมิได้เผาอิบรอฮีม นอกจากเชือกที่มัดเขาอยู่เท่านั้น อิบนุอับบาสกล่าวว่า หากอัลลอฮฺมิได้ตรัสว่าปลอดภัยแล้ว แน่นอนมันจะเป็นภัยต่ออิบรอฮีมด้วยความเย็นของมันอย่างไรก็ตามพวกก็อดยานีย์ได้ปฏิเสธเรื่องการโยนนะบีอิบรอฮีมอะลัยฮิสสลามลงในไฟและปฏิเสธมัวะอฺยิซาตของท่านในครั้งนี้โดยกล่าวว่าศัตรูของท่านได้เตรียมแผนการเพื่อการนั้นแต่อัลลอฮฺทรงเปิดเผยแผนการนั้นเสียก่อน (ดูกุรอานมาญีด เล่ม 2 หน้า 786)

وَأَرَادُوا۟ بِهِۦ كَيْدًا فَجَعَلْنَـٰهُمُ ٱلْأَخْسَرِينَ ﴿٧٠﴾

70. และพวกเขาปรารถนาที่จะวางแผนร้ายแก่เขา[1] แต่เราได้ทำให้พวกเขาประสบกับความสูญเสียมากยิ่งกว่า[2]

وَنَجَّيْنَـٰهُ وَلُوطًا إِلَى ٱلْأَرْضِ ٱلَّتِى بَـٰرَكْنَا فِيهَا لِلْعَـٰلَمِينَ ﴿٧١﴾

71. และเราได้ให้เขา (อิบรอฮีม) และลูฏ (หลานชาย-ลูกของพี่ชาย) รอดพ้นไปสู่แผ่นดินซึ่งเราได้ให้มีความจำเริญอุดมสมบูรณ์ในแผ่นดินนั้นแก่บรรดาชาติต่าง ๆ[3]

وَوَهَبْنَا لَهُۥٓ إِسْحَـٰقَ وَيَعْقُوبَ نَافِلَةً ۖ وَكُلًّا جَعَلْنَا صَـٰلِحِينَ ﴿٧٢﴾

72. และเราได้ให้บุตรชื่ออิสฮากแก่เขา และยะอฺกูบ (หลาน) เป็นการเพิ่มพูน และทั้งหมดนั้นเราได้ให้เป็นคนดีมีคุณธรรม

وَجَعَلْنَـٰهُمْ أَئِمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا وَأَوْحَيْنَآ إِلَيْهِمْ فِعْلَ ٱلْخَيْرَٰتِ وَإِقَامَ ٱلصَّلَوٰةِ وَإِيتَآءَ ٱلزَّكَوٰةِ ۖ وَكَانُوا۟ لَنَا عَـٰبِدِينَ ﴿٧٣﴾

73. และเราได้แต่งตั้งพวกเขาให้เป็นผู้นำเพื่อชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องโดยคำสั่งของเรา และเราได้วะฮียฺแก่พวกเขาให้ปฏิบัติความดี และธำรงการละหมาด แล้วบริจาคทานซะกาต[4] และพวกเขาก็เป็นผู้เคารพภักดีต่อเราเท่านั้น

وَلُوطًا ءَاتَيْنَـٰهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَنَجَّيْنَـٰهُ مِنَ ٱلْقَرْيَةِ ٱلَّتِى كَانَت تَّعْمَلُ

74. และลูฏนั้นเราได้ให้การเป็นนะบี และวิชาความรู้แก่เขา และเราได้ให้เขารอดพ้นจาก

---

[1] คือต้องการจะเผาเขาด้วยไฟ

[2] คือประสบกับการขาดทุนอย่างย่อยยับ โดยที่พวกเขาวางแผนร้ายต่อนะบีของอัลลอฮฺ แล้วอัลลอฮฺ ก็ทรงวางแผนซ้อนเหนือพวกเขา จนกระทั่งพวกเขาประสบกับความสูญเสียอย่างร้อยแรงยิ่ง

[3] ทั้งสองอพยพออกจากอิรักไปสู่ดินแดนแห่งประเทศชาม ซึ่งมีความจำเริญ และอุดมสมบูรณ์ มีแม่น้ำหลายสาย และมีต้นไม้มากมาย

[4] ที่เจาะจงกล่าวถึงโดยเฉพาะ ก็เพราะว่าการละหมาดนั้นเป็นการอิบาดะฮฺทางร่างกายที่ประเสริญยิ่ง และซะกาตเป็นอิบาดะฮฺทางทรัพย์สมบัติที่ประเสริฐยิ่ง

ٱلْخَبَٰٓئِثَ ۗ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ قَوْمَ سَوْءٍ فَٰسِقِينَ ﴿٧٤﴾

หมู่บ้านนั้น[1] ซึ่งชาวบ้านได้กระทำความชั่ว[2] แท้จริงพวกเขาเป็นหมู่ชนที่ชั่วช้าและฝ่าฝืน

وَأَدْخَلْنَٰهُ فِى رَحْمَتِنَآ ۖ إِنَّهُۥ مِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٧٥﴾

75. และเราได้ให้เขาเข้าอยู่ในความเมตตาของเรา แท้จริงเขาเป็นคนหนึ่งในหมู่คนดี

وَنُوحًا إِذْ نَادَىٰ مِن قَبْلُ فَٱسْتَجَبْنَا لَهُۥ فَنَجَّيْنَٰهُ وَأَهْلَهُۥ مِنَ ٱلْكَرْبِ ٱلْعَظِيمِ ﴿٧٦﴾

76. และจงรำลึกถึงเรื่องราวของนูหฺ เมื่อเขาได้ร้องเรียน (ต่ออัลลอฮฺ) ก่อนหน้านั้น[3] แล้วเราได้ตอบรับการร้องเรียกแก่เขา และเราได้ช่วยให้เขาและพรรคพวกของเขา รอดพ้นจากความทุกข์ระทมอันใหญ่หลวง

وَنَصَرْنَٰهُ مِنَ ٱلْقَوْمِ ٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَآ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ قَوْمَ سَوْءٍ فَأَغْرَقْنَٰهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٧٧﴾

77. และเราได้ช่วยเหลือเขาให้รอดพ้นจากหมู่ชนที่ปฏิเสธต่อโองการของเรา แท้จริงพวกเขาเป็นหมู่ชนที่ชั่วช้า แล้วเราได้ให้พวกเขาทั้งหมดจมน้ำตาย

وَدَاوُۥدَ وَسُلَيْمَٰنَ إِذْ يَحْكُمَانِ فِى ٱلْحَرْثِ إِذْ نَفَشَتْ فِيهِ غَنَمُ ٱلْقَوْمِ وَكُنَّا لِحُكْمِهِمْ شَٰهِدِينَ ﴿٧٨﴾

78. และจงรำลึกถึงเรื่องราวของดาวูดและสุลัยมาน เมื่อเขาทั้งสองได้ตัดสินในเรื่องไร่นา เมื่อฝูงแกะของชนหมู่หนึ่งได้หลบเข้าไปกินพืชในเวลากลางคืน และเราเป็นพยานต่อการตัดสินของพวกเขา

---

[1] หมู่บ้านนั้นเรียกว่า ซะดูม

[2] ความประพฤติที่เลวทรามต่ำช้าของชาวบ้านนั้นก็คือ การเสพสังวาสกับเพศเดียวกันทางทวาร และการปล้นสะดมภ์

[3] คือก่อนหน้าบรรดานะบีเหล่านั้น เขาได้ขอพรให้พระองค์ทรงลงโทษพวกเหล่านี้ ที่ปฏิเสธไม่ยอมศรัทธาต่อเขา ด้วยคำขอพรที่ว่า ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์อย่าทรงปล่อยผู้ใดในหมู่ผู้ปฏิเสธ ให้เหลืออยู่บนแผ่นดินอีกเลย 71 : 26

فَفَهَّمْنَٰهَا سُلَيْمَٰنَ ۚ وَكُلًّا ءَاتَيْنَا حُكْمًا وَعِلْمًا ۚ
وَسَخَّرْنَا مَعَ دَاوُۥدَ ٱلْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ وَٱلطَّيْرَ ۚ
وَكُنَّا فَٰعِلِينَ ﴿٧٩﴾

79. ดังนั้น เราได้ดลใจให้สุลัยมานเข้าใจการตัดสินนั้น และเราได้ให้ความเฉลียวฉลาดและวิชาความรู้ที่หลักแหลมแก่แต่ละคน[1] และเราได้ทำให้ภูเขาและนกแซ่ซร้องสดุดีร่วมกับดาวูด และเราเป็นผู้กระทำสิ่งเหล่านี้[2]

وَعَلَّمْنَٰهُ صَنْعَةَ لَبُوسٍ لَّكُمْ لِتُحْصِنَكُم
مِّنۢ بَأْسِكُمْ ۖ فَهَلْ أَنتُمْ شَٰكِرُونَ ﴿٨٠﴾

80. และเราได้สอนเขาให้รู้ การทำเสื้อเกราะแก่พวกเจ้า เพื่อป้องกันเจ้าจากการรบพุ่งกัน แล้วพวกเจ้าจะเป็นผู้กตัญญูขอบคุณบ้างไหม

وَلِسُلَيْمَٰنَ ٱلرِّيحَ عَاصِفَةً تَجْرِى بِأَمْرِهِۦٓ إِلَى ٱلْأَرْضِ
ٱلَّتِى بَٰرَكْنَا فِيهَا ۚ وَكُنَّا بِكُلِّ شَىْءٍ عَٰلِمِينَ ﴿٨١﴾

81. และสำหรับสุลัยมาน เราได้ทำให้ลมกลายเป็นพายุ ตามคำบัญชาของเขา ไปยังดินแดนซึ่งเราได้ให้ความจำเริญ ณ ที่นั้น และเราเป็นผู้รอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง

---

[1] คือทั้งดาวูดและสุลัยมาน เราได้ให้ความเฉลียวฉลาดและความรู้อันกว้างขวาง พร้อมกับการเป็นนะบี บรรดานักตัฟซีรกล่าวว่าชายสองคนเกิดเรื่องพิพาทกัน แล้วได้เข้าไปหานะบีดาวูดเพื่อให้ทำการตัดสิน เรื่องก็คือฝูงแกะของชายคนหนึ่งได้เข้าไปในไร่ของชายอีกคนหนึ่งในเวลากลางคืน และได้กัดกินพืชจนหมด นะบีดาวูดได้ตัดสินให้ชายเจ้าของไร่ริบแกะเอาไว้ ชายคนที่สองก็ได้ออกไปหาสุลัยมานเผอิญไปพบสุลัยมานที่ประตูบ้าน เขาจึงเล่าเรื่องการตัดสินของนะบีดาวูดให้สุลัยมานฟัง สุลัยมานจึงได้ไปหานะบีดาวูดแล้วกล่าวว่า โอ้ท่านนะบีของอัลลอฮฺ หากท่านตัดสินเป็นอย่างอื่นจากที่ท่านได้ตัดสินไป ก็จะเป็นที่พอใจแก่คนทั้งสอง นะบีดาวูดถามว่า แล้วอะไรเล่าคือการตัดสินที่ดีกว่า สุลัยมานตอบว่า ให้เจ้าของฝูงแกะเข้าไปทำไร่ จนกระทั่งพืชผลงอกเงยออกมาอย่างในสภาพเดิม ส่วนเจ้าของไร่ก็เอาฝูงแกะไปเลี้ยงและเอาประโยชน์จากนม ขน และลูกของมัน เมื่อพืชผลออกมางอกงามอยู่ในสภาพเดิมแล้วก็ให้คืนฝูงแกะแก่เจ้าของไป และคืนไร่ให้แก่เจ้าของเดิม นะบีดาวูดได้ฟังแล้วก็กล่าวว่า เป็นความคิดที่ถูกต้อง แล้วนะบีดาวูดก็ได้ตัดสินแก่ชายทั้งสองตามนั้น นั่นคือความหมายของโองการของอัลลอฮฺ ตะอาลา ที่ว่า และเราได้ดลใจให้สุลัยมานเข้าใจการตัดสินนั้น...

[2] คือเราได้ให้ภูเขาและนกแซ่ซร้องสดุดีพร้อมกับดาวูด เมื่อเวลาตัสบีหฺ อิบนุกะษีรกล่าวว่า ทั้งนี้ก็เพราะเสียงอันไพเราะของนะบีดาวูด เมื่อยามที่เขาอ่านคัมภีร์ซะบูร ขณะที่เขาอ่านครวญ นกจะหยุดอยู่กลางอากาศและตอบรับการอ่านของเขา และภูเขาก็ส่งเสียงสะท้อนกังวานเป็นการตอบรับด้วย ที่อายะฮฺนี้กล่าวถึงภูเขาก่อนนกก็เพราะว่า การทำให้ภูเขาส่งเสียงสะท้อนเป็นเรื่องแปลกประหลาดกว่าและถือว่าเป็นปาฏิหาริย์ เพราะมันเป็นของแข็ง

82. และเราได้ให้ชัยฏอน[1] บางตัวดำน้ำให้สุลัยมาน[2] และพวกเขาทำงานอื่นจากนั้น[3] และเราเป็นผู้คุ้มกันรักษาพวกเขาเหล่านั้น

وَمِنَ ٱلشَّيَٰطِينِ مَن يَغُوصُونَ لَهُۥ وَيَعۡمَلُونَ عَمَلٗا دُونَ ذَٰلِكَۖ وَكُنَّا لَهُمۡ حَٰفِظِينَ ﴿٨٢﴾

83. และจงรำลึกถึงเรื่องราวของอัยยูบ[4] เมื่อเขาได้ร้องเรียนพระเจ้าของเขาว่า แท้จริงข้าพระองค์นั้น ความทุกข์ยากได้ประสบแก่ข้าพระองค์และพระองค์เท่านั้นเป็นผู้ทรงเมตตายิ่งในหมู่ผู้เมตตาทั้งหลาย

۞وَأَيُّوبَ إِذۡ نَادَىٰ رَبَّهُۥٓ أَنِّي مَسَّنِيَ ٱلضُّرُّ وَأَنتَ أَرۡحَمُ ٱلرَّٰحِمِينَ ﴿٨٣﴾

84. ดังนั้น เราได้ตอบรับการร้องเรียนของเขา แล้วเราได้ปลดเปลื้องสิ่งที่เป็นความทุกข์ยากแก่เขาและเราได้ให้ครอบครัวของเขาแก่เขา[5]

فَٱسۡتَجَبۡنَا لَهُۥ فَكَشَفۡنَا مَا بِهِۦ مِن ضُرّٖۖ وَءَاتَيۡنَٰهُ أَهۡلَهُۥ وَمِثۡلَهُم مَّعَهُمۡ رَحۡمَةٗ مِّنۡ عِندِنَا وَذِكۡرَىٰ لِلۡعَٰبِدِينَ ﴿٨٤﴾

---

[1] พวกก็อดยานีย์ได้ตีความคำว่า อัชชะยาฏีนว่า หมายถึงหัวโจกอันธพาลหรือคนต่างถิ่น (ดูกุรอานมาญีด เล่ม 2 หน้า 778 และหน้าแก้) การตีความดังกล่าวเท่ากับเป็นการปฏิเสธว่ามีชัยฏอนหรือยินซึ่งเป็นหลักความเชื่อที่ทราบกันดีในอิสลาม

[2] ดำน้ำลงไปในทะเลลึก เพื่อนำเอาเพชรพลอยและไข่มุกมาให้สุลัยมาน

[3] เช่น สร้างเมือง สร้างอาคารสูง ๆ และงานอื่น ๆ ที่มนุษย์ธรรมดาทำไม่ได้

[4] บรรดานักตัฟซีรกล่าวว่า อัยยูบเป็นนะบีจากประเทศโรมัน เขามีบุตรหลานและทรัพย์สมบัติมากมาย อัลลอฮฺ ตะอาลาทรงให้ทรัพย์สมบัติของเขาสูญสิ้นไป เขาก็อดทนขันติ แล้วพระองค์ก็ทรงให้บุตรหลานของเขาตายไป เขาก็อดทนขันติ แล้วพระองค์ก็ทรงให้เขาได้รับการทดสอบอื่น ๆ และการเจ็บป่วย เขาก็อดทนขันติ ชนกลุ่มหนึ่งในหมู่พวกเขาผ่านมาได้กล่าวว่า สิ่งที่ประสบกับเขาเช่นนี้มิใช่อื่นใดเลยนอกจากเป็นบาปอันยิ่งใหญ่ ดังนั้นเขาจึงร้องเรียนขอพรต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา พระองค์จึงทรงปลดเปลื้องความทุกข์ของเขา

[5] อับดุลลอฮฺ อิบนุมัสอูด กล่าวว่า ลูกของเขา 14 คนตายหมด เป็นบุตรชาย 7 คน และบุตรหญิง 7 คน เมื่ออัยยูบฟื้นจากการเจ็บป่วย อยู่ในสภาพที่แข็งแรงแล้ว ภรรยาของเขาได้คลอดบุตรซึ่งเกิดจากเขาอีก 14 คน อันเป็นบุตรชาย 7 คน และอีก 7 คนเป็นบุตรหญิง มีรายงานกล่าวว่า อัยยูบได้รับเคราะห์กรรมเป็นเวลาถึง 18 ปี วันหนึ่งภรรยาของเขากล่าวกับเขาว่า ถ้าท่านจะขอดุอาอฺต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา เพื่อปลดเปลื้องความทุกข์ร้อนของเราให้หมดสิ้นไปได้ไหม เขากล่าวกับนางว่า เรามีชีวิตอยู่ในความเป็นสุขกี่ปี นางตอบว่า 80 ปี เขากล่าวว่า ฉันละอายต่ออัลลอฮฺที่จะขอพรต่อพระองค์ เพราะฉันมีชีวิตอยู่ในความทุกข์ไม่เท่ากับการมีชีวิตอยู่ในความสุข

และเช่นเดียวกับที่เขาได้เคยมีมาก่อน (เช่นบุตรหลานและพวกพ้อง) เป็นความเมตตาจากเรา และเป็นข้อตักเตือนแก่บรรดาผู้ที่เคารพภักดี

وَإِسْمَٰعِيلَ وَإِدْرِيسَ وَذَا ٱلْكِفْلِ ۖ كُلٌّ
مِّنَ ٱلصَّٰبِرِينَ ﴿٨٥﴾

85. และจงรำลึกถึงเรื่องราวของอิสมาอีลและอิดรีส และซุลกิฟลิ แต่ละคนอยู่ในหมู่ผู้อดทนขันติ

وَأَدْخَلْنَٰهُمْ فِى رَحْمَتِنَآ ۖ إِنَّهُم
مِّنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٨٦﴾

86. และเราได้ให้พวกเขาเข้าอยู่ในความเมตตาของเรา แท้จริงพวกเขาอยู่ในหมู่คนดีมีคุณธรรม

وَذَا ٱلنُّونِ إِذ ذَّهَبَ مُغَٰضِبًا فَظَنَّ أَن لَّن نَّقْدِرَ
عَلَيْهِ فَنَادَىٰ فِى ٱلظُّلُمَٰتِ أَن لَّآ إِلَٰهَ إِلَّآ أَنتَ
سُبْحَٰنَكَ إِنِّى كُنتُ مِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٨٧﴾

87. และจงรำลึกถึงเรื่องราวของซันนูน[1] (นะบียูนุส) เมื่อเขาจากไปด้วยความโกรธพรรคพวกของเขา แล้วเขาคิดว่าเราจะไม่ทำให้เขาได้รับความลำบาก แล้วเขาก็ร้องเรียนท่ามกลางความมืดทึบทะมึนว่า[2] ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่เที่ยงแท้นอกจากพระองค์ท่าน มหาบริสุทธิ์แห่งพระองค์ท่าน แท้จริงข้าพระองค์เป็นผู้หนึ่งในหมู่ผู้อธรรมทั้งหลาย

فَٱسْتَجَبْنَا لَهُۥ وَنَجَّيْنَٰهُ مِنَ ٱلْغَمِّ ۚ
وَكَذَٰلِكَ نُۨجِى ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٨﴾

88. ดังนั้นเราได้ตอบรับการร้องเรียนของเขา และเราได้ช่วยให้เขารอดพ้นจากความทุกข์ระทม และเช่นเดียวกันนี้ เราช่วยบรรดาผู้ศรัทธา

[1] ซันนูนหมายถึงนะบียูนุส นูน หมายถึงปลาวาฬ และ ซา หมายถึงเจ้าของ

[2] อัลซุลุมาต คำนี้เป็นพหูพจน์ของคำว่า ซุลมะฮฺ คือ ความมืด อัลซุลุมาต หมายถึงความมืดถึง 3 ชั้น คือความมืดในเวลากลางคืน ความมืดในท้องทะเล และความมืดในท้องปลาวาฬ นี่คือทัศนะของอิบนุอับบาส

وَزَكَرِيَّآ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُۥ رَبِّ لَا تَذَرْنِى فَرْدًا وَأَنتَ خَيْرُ ٱلْوَٰرِثِينَ ﴿٨٩﴾

89. และจงรำลึกถึงเรื่องราวของซะกะรียาเมื่อเขาได้ร้องเรียนพระเจ้าของเขาว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ขอพระองค์ทรงอย่าปล่อยให้ข้าพระองค์อยู่อย่างเดียวดาย[1] และพระองค์ท่านเท่านั้นเป็นผู้สืบมรดกอันดียิ่ง

فَٱسْتَجَبْنَا لَهُۥ وَوَهَبْنَا لَهُۥ يَحْيَىٰ وَأَصْلَحْنَا لَهُۥ زَوْجَهُۥٓ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ يُسَٰرِعُونَ فِى ٱلْخَيْرَٰتِ وَيَدْعُونَنَا رَغَبًا وَرَهَبًا ۖ وَكَانُوا۟ لَنَا خَٰشِعِينَ ﴿٩٠﴾

90. ดังนั้นเราได้ตอบรับการร้องเรียนแก่เขา และเราได้ประทานบุตรแก่เขาคือยะหฺยา และเราได้ปรับปรุงแก้ไขภริยาของเขาให้เป็นปกติแก่เขา แท้จริงพวกเขา[2] แข่งขันกันในการทำความดีและพวกเขาวิงวอนเราด้วยความหวังในความเมตตาของเรา และด้วยความกลัวต่อการลงโทษของเรา และพวกเขาเป็นผู้ถ่อมตัวเกรงกลัวต่อเรา

وَٱلَّتِىٓ أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهَا مِن رُّوحِنَا وَجَعَلْنَٰهَا وَٱبْنَهَآ ءَايَةً لِّلْعَٰلَمِينَ ﴿٩١﴾

91. และจงรำลึกถึงสตรีที่รักษาความบริสุทธิ์ของนางเอาไว้[3] แล้วเราได้เป่าวิญญาณของเราเข้าไปในนาง[4] และเราได้ทำให้นางและบุตรของนางเป็นสัญญาณหนึ่งแก่มวลมนุษย์

---

[1] คือปราศจากลูกหลานและผู้รับมรดก อิบนุอับบาสกล่าวว่า ขณะนั้นเขามีอายุครบ 100 ปี ภรรยาของเขามีอายุ 99 ปี

[2] บรรดานะบีที่ได้กล่าวนามข้างต้น

[3] อิบนุกะซีร กล่าวว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวถึงเรื่องของมัรยัมและบุตรของนางคืออีซา พร้อมกับเรื่องของซะกะรียาและบุตรของเขา ยะหฺยา ก็เพราะทั้งสองเรื่องมีความเกี่ยวข้องกัน คือเรื่องของซะกะรียาเป็นการให้กำเนิดบุตรจากชายชราและหญิงชรา ซึ่งไม่เคยมีบุตรมาก่อนในวัยหนุ่มสาว และเรื่องของมัรยัมเป็นการให้กำเนิดบุตรโดยปราศจากสามี ดังนั้นจึงล่าวถึงเรื่องของมัรยัมหลังจากเรื่องของซะกะรียา

[4] คือเราได้ใช้ให้ญิบรีลเป่าวิญญาณเข้าไปในทางแขนเสื้อของนาง และวิญญาณได้เข้าไปในท้องของนางแล้วนางก็ตั้งครรภ์

92. แท้จริง นี่คือประชาชาติของพวกเจ้าซึ่งเป็นประชาชาติเดียวกัน[1] และข้าเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า ดังนั้นพวกเจ้าจงเคารพภักดีข้าเถิด

إِنَّ هَٰذِهِۦٓ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَٰحِدَةً
وَأَنَا۠ رَبُّكُمْ فَٱعْبُدُونِ ﴿٩٢﴾

93. และพวกเขาได้แตกแยกกันในเรื่องของศาสนาระหว่างพวกเขากันเอง[2] ทั้งหมดนี้พวกเขาจะเป็นผู้กลับไปหาเรา

وَتَقَطَّعُوٓا۟ أَمْرَهُم بَيْنَهُمْ ۖ كُلٌّ إِلَيْنَا
رَٰجِعُونَ ﴿٩٣﴾

94. ดังนั้นผู้ใดประกอบกรรมดีทั้งหลาย โดยที่เขาเป็นผู้ศรัทธา สำหรับการอุตสาหะวิริยะของเขาจะไม่ถูกปฏิเสธ[3] และแท้จริงเราเป็นผู้บันทึกความดีสำหรับเขา

فَمَن يَعْمَلْ مِنَ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا
كُفْرَانَ لِسَعْيِهِۦ وَإِنَّا لَهُۥ كَٰتِبُونَ ﴿٩٤﴾

95. และเป็นที่ห้ามแก่ชาวเมือง ที่เราได้ทำลายเมืองนั้นแล้วว่า แน่นอนพวกเขาจะไม่กลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีก[4]

وَحَرَٰمٌ عَلَىٰ قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَٰهَآ أَنَّهُمْ
لَا يَرْجِعُونَ ﴿٩٥﴾

96. จนกระทั่งเมื่อ ยะอฺญูจญ์ และมะอฺญูจญ์ ถูกปล่อยออกมาจากกำแพง และพวกเขาจะหลั่งไหลกันลงมาจากทุกทิศทาง[5]

حَتَّىٰٓ إِذَا فُتِحَتْ يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ
وَهُم مِّن كُلِّ حَدَبٍ يَنسِلُونَ ﴿٩٦﴾

---

[1] นี่คือศาสนาของพวกเจ้า จะต้องเป็นหมู่คณะเดียวกัน ไม่แตกแยกกัน นั่นคืออิสลาม บรรดานะบีทั้งหมดได้นำเอาสาส์นแห่งการเตาฮีดมายังพวกเจ้า อิบนุอับบาสกล่าวว่า ศาสนาของพวกท่านคือศาสนาเดียวกัน

[2] คือได้แตกแยกออกจากกันเป็นหมู่คณะนิกายและลัทธิ เช่น แยกออกมาเป็นผู้ให้ความเป็นเอกภาพ (มุวะฮฺฮิด) และเป็นยะฮูดี นัสรอนีย์ และมะญูซีย์

[3] คือผลงานของเขาจะไม่สูญสลาย

[4] พวกก็อดยานีย์ถือว่าอายะฮฺนี้เป็นกฎว่า : คนใดตายแล้วไม่ฟื้นขึ้นจนถึงวันฟื้นคืนชีพในปรโลก (ดูกุรอานมาญีดเล่ม 2 หน้า 781) นี้ เพื่อปฏิเสธมัวะอฺยิซาตต่าง ๆ ที่อัลลอฮฺทรงให้มีขึ้นดังปรากฏใน (2 : 56, 2 : 72, 2 : 73, 2 : 243, 2 : 259 และ 2 : 260)

[5] เพราะความมากมายของพวกนี้ได้หลั่งไหลกันมาเพื่อบ่อนทำลายในแผ่นดิน

وَٱقۡتَرَبَ ٱلۡوَعۡدُ ٱلۡحَقُّ فَإِذَا هِيَ شَٰخِصَةٌ أَبۡصَٰرُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ يَٰوَيۡلَنَا قَدۡ كُنَّا فِي غَفۡلَةٖ مِّنۡ هَٰذَا بَلۡ كُنَّا ظَٰلِمِينَ ﴿٩٧﴾

97. และเมื่อสัญญาแห่งความจริงได้ใกล้เข้ามา[1] ขณะนั้นเรื่องของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา คือ สายตาของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจะจ้องเขม็งแล้วกล่าวว่า โอ้ความหายนะของเรา แน่นอนยิ่งเราอยู่ในความหลงลืม (จากทางกลับที่น่ากลัวนี้) ยิ่งกว่านั้นเรายังเป็นผู้อธรรมอีกด้วย

إِنَّكُمۡ وَمَا تَعۡبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ حَصَبُ جَهَنَّمَ أَنتُمۡ لَهَا وَٰرِدُونَ ﴿٩٨﴾

98. แท้จริงพวกเจ้า (มุชริกีน) และสิ่งที่พวกเจ้าเคารพบูชาอื่นจากอัลลอฮฺนั้น ทั้งหมดนั้นเป็นเชื้อเพลิงของนรก โดยพวกเจ้าจะเข้าไปอยู่ในนั้น[2]

لَوۡ كَانَ هَٰٓؤُلَآءِ ءَالِهَةٗ مَّا وَرَدُوهَاۖ وَكُلّٞ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٩٩﴾

99. หากมันเหล่านั้นเป็นพระเจ้าจริงแล้ว มันจะไม่เข้าไปอยู่ในนั้น และทั้งหมดจะเข้าอยู่ในนั้นอย่างถาวร[3]

---

[1] คือเวลาแห่งวันกิยามะฮฺใกล้เข้ามาแล้ว นักตัฟซีรกล่าวว่า อัลลอฮฺทรงให้การออกมาของยะอฺญูจญ์และมะอฺญูจญ์เป็นเครื่องหมายของการใกล้วันอวสาน

[2] สาเหตุแห่งการประทานโองการเหล่านี้รายงานจากอิบนุอับบาสกล่าวว่า เมื่อโองการนี้ถูกประทานลงมาได้ทำความลำบากใจให้แก่พวกกุฟฟารกุเรช พวกเขาจึงกล่าวว่ามันเป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้าของพวกเขา พวกเขาจึงไปหาอิบนุลซะอฺบะรีย์ และได้เล่าเรื่องราวให้เขาฟัง เขาจึงกล่าวขึ้นว่า หากฉันร่วมอยู่ด้วยฉันจะได้ตอบเขาทันที พวกเขาถามว่า ท่านจะพูดอะไรกับมุฮัมมัด เขากล่าวว่า ฉันจะตอบเขาว่าอัลมะซีฮฺนี้พวกนะซอรอเคารพบูชา อุไซรฺนี้ พวกยะฮูดีเคารพบูชา ถ้าเช่นนั้นทั้งสองนี้ก็เป็นเชื้อเพลิงของนรกกระนั้นหรือ พวกกุเรชพอใจในคำกล่าวของเขา และมองเห็นว่ามุฮัมมัดคงพ่ายแพ้ต่อข้อโต้แย้งนี้ อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงประทานโองการนี้ลงมาเป็นการตอบโต้ข้อแคลงใจของพวกกุฟฟารคือ แท้จริงบรรดาผู้ที่คุณความดีจากเราประสบแก่พวกเขาล่วงหน้าแล้วนั้น ชนเหล่านั้นเป็นผู้ที่อยู่ห่างไกลจากมัน

[3] คือทั้งผู้ที่กราบไหว้บูชาและผู้ถูกบูชาทั้งหมดจะอยู่ในนรกอย่างถาวร

لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَهُمْ فِيهَا لَا يَسْمَعُونَ ١٠٠

100. สำหรับพวกเขาในนรกนั้นมีแต่เสียงครวญครางและพวกเขาในนรกนั้นจะไม่ได้ยินมันเลย

إِنَّ الَّذِينَ سَبَقَتْ لَهُم مِّنَّا الْحُسْنَىٰٓ أُولَٰٓئِكَ
عَنْهَا مُبْعَدُونَ ١٠١

101. แท้จริงบรรดาผู้ที่ความดีจากเราได้ประสบแก่พวกเขามาก่อนนั้น ชนเหล่านั้นเป็นผู้ที่อยู่ห่างไกลจากมัน

لَا يَسْمَعُونَ حَسِيسَهَا ۖ وَهُمْ فِي مَا اشْتَهَتْ
أَنفُسُهُمْ خَالِدُونَ ١٠٢

102. พวกเขาจะไม่ได้ยินแม้แต่เสียงแผ่วเบาของมันและพวกเขาจะอยู่ในสวนสวรรค์อย่างถาวรตามที่จิตใจของพวกเขาปรารถนา

لَا يَحْزُنُهُمُ الْفَزَعُ الْأَكْبَرُ وَتَتَلَقَّاهُمُ
الْمَلَٰٓئِكَةُ هَٰذَا يَوْمُكُمُ الَّذِي
كُنتُمْ تُوعَدُونَ ١٠٣

103. ความตื่นตระหนกอันยิ่งใหญ่จะไม่ทำให้พวกเขาเศร้าโศก[1] และมะลาอิกะฮฺจะพบพวกเขา[2] แล้วกล่าวว่า นี่คือวันของพวกท่านซึ่งพวกท่านได้ถูกสัญญาไว้

يَوْمَ نَطْوِي السَّمَآءَ كَطَيِّ السِّجِلِّ لِلْكُتُبِ ۚ
كَمَا بَدَأْنَآ أَوَّلَ خَلْقٍ نُّعِيدُهُۥ ۚ وَعْدًا عَلَيْنَآ ۚ
إِنَّا كُنَّا فَٰعِلِينَ ١٠٤

104. วันซึ่งเราจะม้วนชั้นฟ้า ประหนึ่งการม้วนแผ่นกระดาษสำหรับการบันทึก ดังเช่นที่เราได้เริ่มให้มีการบังเกิดครั้งแรก เราจะให้มันกลับเป็นขึ้นมาอีก[3] เป็นสัญญาผูกพันกับเรา แท้จริงเราเป็นผู้กระทำอย่างแน่นอน

---

[1] เพราะพวกเขาอยู่ในความปลอดภัย

[2] คือจะมาคอยให้การต้อนรับที่ประตูสวรรค์ พร้อมกับกล่าวอวยพรให้แก่พวกเขา

[3] คือพระองค์จะให้พวกเขาฟื้นคืนชีพมาอีกครั้งหนึ่งในสภาพของผู้เปลือยกายคล้ายเมื่อวันที่เขาเกิดมา

وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ ﴿١٠٥﴾

105. และที่แท้จริงนั้นเราได้บันทึกไว้ในคัมภีร์อัซซะบูร[1] หลังจากที่เราได้บันทึกไว้ในลูหฺมะหฺฟูซว่า แผ่นดินนั้นปวงบ่าวของเราที่ดีมีคุณธรรมจะเป็นผู้สืบมรดกมัน[2]

إِنَّ فِي هَٰذَا لَبَلَاغًا لِّقَوْمٍ عَابِدِينَ ﴿١٠٦﴾

106. แท้จริงในการกล่าวไว้เช่นนี้[3] เป็นการเพียงพอสำหรับหมู่ชนที่เคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ ﴿١٠٧﴾

107. และเรามิได้ส่งเจ้ามาเพื่ออื่นใดนอกจากเพื่อเป็นความเมตตาแก่ประชาชาติทั้งหลาย[4]

قُلْ إِنَّمَا يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَاحِدٌ ۖ فَهَلْ أَنتُم مُّسْلِمُونَ ﴿١٠٨﴾

108. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แท้จริงฉันได้รับวะฮียฺมา ให้ประกาศว่า แท้จริงพระเจ้าของพวกท่านนั้นคือพระเจ้าองค์เดียว ดังนั้นพวกท่านยังมิยอมนอบน้อมอีกหรือ

فَإِن تَوَلَّوْا فَقُلْ آذَنتُكُمْ عَلَىٰ سَوَاءٍ ۖ وَإِنْ أَدْرِي أَقَرِيبٌ أَم بَعِيدٌ مَّا تُوعَدُونَ ﴿١٠٩﴾

109. หากพวกเขาผินหลังให้ ก็จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ฉันได้ประกาศแจ้งให้พวกท่านทราบแล้วโดยถ้วนหน้า และฉันไม่รู้ว่าสิ่งที่พวกท่านถูกสัญญาไว้นั้น[5] จะอยู่ใกล้หรือไกล

---

[1] คือคัมภีร์ที่ประทานให้แก่นะบี ดาวูด

[2] อิบนุกะษีรกล่าวว่า อัลลอฮฺ ตะอาลาได้กล่าวไว้ในคัมภีร์ เตารอต ซะบูร และ ลูหฺมะหฺฟูซก่อน ที่จะมีบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดินว่า ประชาชาติมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จะสืบมรดกแผ่นดินและทรงให้พวกเขาเข้าสวนสวรรค์ และพวกเขาเป็นผู้ศอและฮฺ

[3] คือการกล่าวถึงข่าวคราวในอดีต สัญญา ข้อตักเตือน และบทเรียนต่าง ๆ เหล่านี้

[4] ในหะดีษ กล่าวว่า แท้จริงฉันคือความเมตตาที่ถูกประทานลงมา ดังนั้นผู้ใดรับเอาความเมตตานี้ไว้และขอบคุณต่อความโปรดปรานนี้ เขาจะมีความสุขทั้งในดุนยา และอาคิเราะฮฺ

[5] คือฉันไม่รู้ว่าเมื่อใดการลงโทษนั้นจะเกิดขึ้น และเมื่อใดกำหนดเวลาอวสานจะเกิดขึ้น มันจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน แต่ฉันไม่รู้ว่าในเวลาอันใกล้หรือไกล

إِنَّهُۥ يَعْلَمُ ٱلْجَهْرَ مِنَ ٱلْقَوْلِ وَيَعْلَمُ مَا تَكْتُمُونَ ﴿١١٠﴾

110. แท้จริงพระองค์ทรงรอบรู้คำพูดที่เปิดเผย และทรงรอบรู้สิ่งที่พวกท่านปิดบังไว้

وَإِنْ أَدْرِى لَعَلَّهُۥ فِتْنَةٌ لَّكُمْ وَمَتَٰعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿١١١﴾

111. และฉันก็ไม่รู้ หวังว่าการประวิงเวลาอาจจะเป็นการทดสอบแก่พวกท่าน[1] และอาจจะเป็นการร่าเริงชั่วขณะหนึ่ง[2]

قَٰلَ رَبِّ ٱحْكُم بِٱلْحَقِّ وَرَبُّنَا ٱلرَّحْمَٰنُ ٱلْمُسْتَعَانُ عَلَىٰ مَا تَصِفُونَ ﴿١١٢﴾

112. เขา (มุฮัมมัด) กล่าวว่า ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงชี้ขาดตัดสินแก่เราด้วย ความจริง และพระเจ้าของเรา คือ พระผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงถูกขอความช่วยเหลือต่อสิ่งที่พวกท่านกล่าวหา[3]

---

[1] คือฉันไม่รู้ว่าการประวิงเวลาการลงโทษของพวกท่านนั้น หวังว่ามันคงเป็นการทดสอบแก่พวกท่าน เพื่อจะดูว่าการงานของพวกท่านจะเป็นอย่างไร

[2] หรือว่าการประวิงเวลานี้ เพื่อให้พวกท่านสนุกสนานร่าเริงระยะหนึ่ง แล้วการลงโทษอย่างเจ็บแสบของอัลลอฮฺก็จะมายังพวกท่าน

[3] คือฉันขอความช่วยเหลือต่ออัลลอฮฺ ให้มีความอดทนต่อสิ่งที่พวกท่านกล่าวหา เช่นการปฏิเสธศรัทธา และการกล่าวเท็จ

(22) ซูเราะฮฺ อัลฮัจญ์

เป็นบัญญัติมะดะนียะฮฺ มี 78 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลฮัจญ์

ซูเราะฮฺอัลฮัจญเป็นซูเราะฮฺมะดะนียะฮฺที่กล่าวถึงด้านต่าง ๆ ของการตราพระบัญญัติ เช่นเดียวกับซูเราะฮฺมะดะนียะฮฺอื่น ๆ ซึ่งให้ความสนใจทางด้านนี้ ทั้ง ๆ ที่ซูเราะฮฺนี้เป็นซูเราะฮฺมะดะนียะฮฺ แต่ทว่าบรรยากาศของซูเราะฮฺมักกียะฮฺได้เข้าครอบคลุมอยู่ไม่น้อย เช่น เรื่องการศรัทธา การให้ความเป็นเอกภาพ การตักเตือน การเตือนสำทับ การฟื้นคืนชีพ การตอบแทน และสภาพของวันกิยามะฮฺ ตลอดจนเหตุการณ์ที่น่ากลัวของวันนั้น ซึ่งเป็นภาพที่เด่นชัดในซูเราะฮฺนี้ จนกระทั่งผู้อ่านเกือบจะวาดมโนภาพว่าเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ นอกเหนือไปจากนั้นก็เป็นเรื่องของการตราพระบัญญัติต่าง ๆ เช่น อนุญาตให้มีการสู้รบ กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของการทำฮัจญ์ และการทำฮัดยฺ (การเชือดสัตว์พลี) และใช้ให้ทำการต่อสู้ในทางของอัลลอฮฺ ตลอดจนเรื่องอื่น ๆ อีกหลายเรื่อง ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของซูเราะฮฺมะดะนียะฮฺ จนกระทั่งอุละมาอฺบางท่านถือว่าเป็นซูเราะฮฺทั้งสองประเภท คือ เป็นทั้งมะดะนียะฮฺและมักกียะฮฺ

ซูเราะฮฺนี้ได้เริ่มอารัมภบทด้วยเหตุการณ์ที่รุนแรงและน่าสะพรึงกลัว ทำให้จิตใจสั่นสะเทือน อกสั่นขวัญหาย นั่นก็คือสภาพของแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง ซึ่งจะเกิดขึ้นในวันอวสานของโลก ความหวาดกลัวจะทวียิ่งขึ้น ในความนึกคิดของมนุษย์มันมิใช่เป็นแต่เพียงการถล่มทลายของตึกรามบ้านช่องเท่านั้น หากแต่ความโกลาหลในวันนั้นยังทำให้แม่ตกตะลึงลืมให้นมแก่ลูกของนาง หญิงที่ตั้งครรภ์ก็จะคลอดลูกออกมาก่อนกำหนด มนุษย์ไม่สามารถทรงตัวอยู่ได้ โดยมีสภาพเหมือนคนเมาเหล้า ทั้ง ๆ ที่เขามิได้ดื่มเหล้าหรือของมึนเมาใด ๆ เลย แต่ทว่ามันเป็นสภาพที่น่าสะพรึงกลัว ทำให้จิตใจสั่นสะเทือนเป็นอย่างยิ่ง

จากสภาพความน่ากลัวของวันอวสานไปจนกระทั่งถึงวันฟื้นคืนชีพ ซูเราะฮฺนี้ได้นำหลักฐานมายืนยันให้ประจักษ์ถึงวันฟื้นคืนชีพ หลังจากวันอวสานแล้วก็นำไปสู่วันแห่งการตอบแทน เพื่อมนุษย์จะได้รับการตอบแทนของเขา ถ้าการงานของเขาดีก็จะพบความดี ถ้าการงานของเขาชั่วก็จะพบความชั่ว

ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงสภาพของวันกิยามะฮฺบางตอน โดยที่คนดีทั้งหลายจะอยู่ในคฤหาสน์ที่มีแต่ความสุขกายสบายใจ ส่วนคนชั่วทั้งหลายจะอยู่ในอเวจีที่มีไฟลุกโชน

ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงเคล็ดลับในการอนุญาตให้มีการสู้รบกับพวกกุฟฟาร และยังได้กล่าวถึงหมู่บ้านที่ถูกทำลาย สาเหตุเพราะความอธรรมและความโอหัง ทั้งเป็นการชี้แจงถึงแนวทางของอัลลอฮฺ ตะอาลา ในการประกาศเผยแพร่ และให้ความอบอุ่นใจแก่บรรดามุสลิมีนถึงบั้นปลายที่ผู้อดทนทั้งหลายจะได้รับ

ในตอนสุดท้ายของซูเราะฮฺ ได้ยกอุทาหรณ์ในการเคารพสักการะรูปปั้นเจว็ดของพวกมุชริกีน โดยชี้แจงว่า สิ่งที่ถูกสักการะหรือพวกเจว็ดเหล่านั้นไม่มีความสามารถและต่ำต้อย ในการที่จะให้บังเกิดแม้กระทั่งแมลงวันสักตัวหนึ่ง อะไรเสียอีกเล่าที่จะให้บังเกิดมนุษย์ซึ่งเป็นผู้ได้ยิน ได้ฟัง ได้เห็น และได้เรียกร้องให้ดำเนินตามแนวทางของท่านนะบีอิบรอฮีม อะลัยฮิสสลาม ซึ่งเป็นต้นตระกูลของการอีมานศรัทธาและแกนสำคัญของการเตาฮีด

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺอัลฮัจญ์ถูกเรียกชื่อนี้ ก็เพื่อเป็นการรำลึกถึงการเรียกร้อง ของท่านนะบีอิบรอฮีม อะลัยฮิสสลามขณะที่เสร็จสิ้นจากการสร้างบัยตุลอะตีก หรืออัลกะอฺบะฮฺ และได้เรียกมหาชนให้ไปทำฮัจญ์ ณ บัยตุลลอฮฺ อัลหะรอม บรรดาขุนเขาก็ยอมนอบน้อมจนกระทั่งเสียงเรียกร้องของท่านได้ยินไปทั่วทุกสารทิศ แม้กระทั่งผู้ที่อยู่ในกระดูกสันหลังของชาย และในมดลูกของหญิง ก็ยังตอบรับเสียงเรียกร้องของท่านว่าลับบัยกะอัลลอฮุมมะ ลับบัยกะ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

1. โอ้ มนุษย์เอ๋ย[1] พวกเจ้าจงยำเกรงพระเจ้าของพวกเจ้าเถิด เพราะแท้จริง[2] การสั่นสะเทือนของวันอวสานนั้น เป็นสิ่งที่ร้ายแรงยิ่งนัก

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ٱتَّقُواْ رَبَّكُمۡۚ إِنَّ زَلۡزَلَةَ
ٱلسَّاعَةِ شَيۡءٌ عَظِيمٞ ١

2. วันที่พวกเจ้าจะเห็นมันคือ แม่นมทุกคนจะตกตะลึงลืมสิ่งที่นางกำลังให้นมแก่ลูกอ่อน[3] และหญิงตั้งครรภ์ทุกคนจะคลอดลูกที่อยู่ในครรภ์ของนางออกมา และเจ้าจะเห็นมนุษย์อยู่ในสภาพมึนเมา ทั้ง ๆ ที่พวกเขามิได้เมา[4] และแต่ว่าการลงโทษของอัลลอฮฺนั้นรุนแรงยิ่งนัก

يَوۡمَ تَرَوۡنَهَا تَذۡهَلُ كُلُّ مُرۡضِعَةٍ عَمَّآ
أَرۡضَعَتۡ وَتَضَعُ كُلُّ ذَاتِ حَمۡلٍ حَمۡلَهَا
وَتَرَى ٱلنَّاسَ سُكَٰرَىٰ وَمَا هُم بِسُكَٰرَىٰ
وَلَٰكِنَّ عَذَابَ ٱللَّهِ شَدِيدٞ ٢

3. และในหมู่มนุษย์บางคนมีผู้โต้เถียงในเรื่องของอัลลอฮฺโดยปราศจากความรู้ และเขาจะปฏิบัติตามชัยฏอนทุกตัวที่ดื้อรั้น[5]

وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يُجَٰدِلُ فِي ٱللَّهِ بِغَيۡرِ عِلۡمٖ
وَيَتَّبِعُ كُلَّ شَيۡطَٰنٖ مَّرِيدٖ ٣

---

[1] เป็นการสนทนากับมวลมนุษย์ทั้งปวง

[2] เป็นมูลเหตุแห่งการใช้ให้มีความยำเกรง

[3] เพราะความสั่นสะเทือนและความโกลาหลอลหม่านในวันนั้น แม่นมจะดึงหัวนมของนางออกจากปากของเด็กที่กำลังกินนม นางจะตกตะลึงและลืมนึกถึงแม้กระทั่งลูกรักของนาง

[4] อันเนื่องมาจากความกลัวและตกตะลึงนั่นเอง หญิงที่กำลังตั้งครรภ์ยังไม่ครบกำหนดก็จะคลอดลูกออกมา ส่วนมนุษย์โดยทั่วไปก็จะอยู่ในสภาพของคนเมา ทั้ง ๆ ที่เขาไม่ได้ดื่มเหล้าหรือของมึนเมาเข้าไปเลย แต่ความน่ากลัวและความร้ายแรงของวันนั้น ทำให้สติปัญญาและความนึกคิดเลื่อนลอย

[5] นักตัฟซีรหลายท่านกล่าวว่า อายะฮฺนี้ถูกประทานลงมาเนื่องจาก อันนัฎรฺ อิบนุอัลฮาริษ ซึ่งเป็นนักโต้เถียง เขากล่าวว่ามะลาอิกะฮฺเป็นบุตรีของอัลลอฮฺ อัลกุรอานเป็นเทพนิยายในสมัยโบราณ และไม่มีการฟื้นคืนชีพอีกหลังจากที่ได้ตายไปแล้ว อะบุสสะอูดกล่าวว่า อายะฮฺนี้มีความหมายโดยทั่วไปเพื่อเป็นการเตือนเขา (อันนัฎรฺ) และบุคคลประเภทเดียวกัน ที่ดื้อรั้นและชอบโต้เถียงในสิ่งที่ตนไม่มีความรู้

4. ได้มีกำหนดไว้กับมันว่า[1] แท้จริงผู้ใดยึดมันเป็นมิตรสหายแล้ว แน่นอนมันจะทำให้เขาหลงทางและจะนำเขาไปสู่การลงโทษที่มีเปลวไฟลุกโชน

كُتِبَ عَلَيۡهِ أَنَّهُۥ مَن تَوَلَّاهُ فَأَنَّهُۥ يُضِلُّهُۥ
وَيَهۡدِيهِ إِلَىٰ عَذَابِ ٱلسَّعِيرِ ٤

5. โอ้ มนุษย์เอ๋ย หากพวกเจ้ายังอยู่ในการสงสัยแคลงใจ เกี่ยวกับการฟื้นคืนชีพแล้วไซร้ แท้จริงเราได้บังเกิดพวกเจ้าจากดิน[2] แล้วจากเชื้ออสุจิ แล้วจากก้อนเลือด แล้วจากก้อนเนื้อทั้งที่เป็นรูปร่างที่สมบูรณ์ และไม่เป็นรูปร่างที่สมบูรณ์เพื่อเราจะได้ชี้แจงเคล็ดลับแห่งเดชานุภาพแก่พวกเจ้า[3] และเราให้การตั้งครรภ์เป็นที่แน่นอนอยู่ในมดลูกตามที่เราประสงค์ จนถึงเวลาที่กำหนดไว้ แล้วเราให้พวกเจ้าคลอดออกมาเป็นทารก แล้วเพื่อพวกเจ้าจะได้บรรลุสู่วัยฉกรรจ์ของพวกเจ้า และในหมู่พวกเจ้ามีผู้เสียชีวิตในวัยหนุ่ม และในหมู่พวกเจ้ามีผู้ถูกนำกลับสู่วัยต่ำต้อย วัยชรา เพื่อเขาจะไม่รู้อะไรเลยหลังจากการมีความรู้[4] และเจ้าจะเห็นแผ่นดิน

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِن كُنتُمۡ فِي رَيۡبٖ مِّنَ ٱلۡبَعۡثِ فَإِنَّا
خَلَقۡنَٰكُم مِّن تُرَابٖ ثُمَّ مِن نُّطۡفَةٖ ثُمَّ مِنۡ عَلَقَةٖ
ثُمَّ مِن مُّضۡغَةٖ مُّخَلَّقَةٖ وَغَيۡرِ مُخَلَّقَةٖ لِّنُبَيِّنَ لَكُمۡۚ
وَنُقِرُّ فِي ٱلۡأَرۡحَامِ مَا نَشَآءُ إِلَىٰٓ أَجَلٖ مُّسَمّٗى
ثُمَّ نُخۡرِجُكُمۡ طِفۡلٗا ثُمَّ لِتَبۡلُغُوٓاْ أَشُدَّكُمۡۖ
وَمِنكُم مَّن يُتَوَفَّىٰ وَمِنكُم مَّن يُرَدُّ
إِلَىٰٓ أَرۡذَلِ ٱلۡعُمُرِ لِكَيۡلَا يَعۡلَمَ مِنۢ بَعۡدِ عِلۡمٖ
شَيۡـٔٗاۚ وَتَرَى ٱلۡأَرۡضَ هَامِدَةٗ فَإِذَآ أَنزَلۡنَا عَلَيۡهَا
ٱلۡمَآءَ ٱهۡتَزَّتۡ وَرَبَتۡ وَأَنۢبَتَتۡ
مِن كُلِّ زَوۡجِۭ بَهِيجٖ ٥

---

[1] คืออัลลอฮฺทรงกำหนดไว้

[2] คือหากพวกเจ้ายังแคลงใจในเดชานุภาพของเรา ที่จะให้มีชีวิตขึ้นหลังจากตายไปแล้ว ก็จงพิจารณาดูแหล่งที่มาแห่งการบังเกิดของพวกเจ้า แล้วพวกเจ้าจะหมดความสงสัย เราได้ให้บังเกิดอาดัมมาจากดิน และผู้ใดสามารถที่จะให้บังเกิดพวกเจ้ามาในครั้งแรกเขาย่อมสามารถที่จะให้พวกเจ้าเกิดมาอีกเป็นครั้งที่สอง และผู้ใดที่สามารถให้พืชพันธุ์งอกเงยออกมาจากแผ่นดินหลังจากที่มันได้ตายไปแล้ว เขาก็ย่อมสามารถเอาพวกเจ้าออกมาจากกุบูรของพวกเจ้า

[3] คือเราได้ให้พวกเจ้าบังเกิดขึ้นมาตามรูปแบบที่สวยงามเช่นนี้ เพื่อเราจะได้ชี้แจงเคล็ดลับแห่งเดชานุภาพและฮิกมะฮฺของเรา

[4] เพื่อที่จะให้กลับไปสู่สภาพที่ยังเป็นเด็กอยู่คือ รูปร่างผอมบาง สติฟั่นเฟือน มีความเข้าใจน้อย ลืมสิ่งที่เคยรู้มาก่อน และไม่มีกำลังวังชา

แห้งแล้ง ครั้นเมื่อเราได้หลั่งน้ำฝนลงมาบนมัน มันก็จะเคลื่อนไหวขยายตัวและพองตัวและงอกเงยออกมาเป็นพืช ทุกอย่างเป็นคู่ๆ ดูสวยงาม

ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلْحَقُّ وَأَنَّهُۥ يُحْىِ ٱلْمَوْتَىٰ وَأَنَّهُۥ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ٦

6. นั่นก็เพราะว่า แท้จริง อัลลอฮฺนั้นพระองค์คือผู้ทรงสัจจะ และแท้จริงพระองค์ทรงให้ผู้ตายมีชีวิตขึ้น และแท้จริงพระองค์ทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่ง[1]

وَأَنَّ ٱلسَّاعَةَ ءَاتِيَةٌ لَّا رَيْبَ فِيهَا وَأَنَّ ٱللَّهَ يَبْعَثُ مَن فِى ٱلْقُبُورِ ٧

7. และแท้จริงวันอวสานจะมาถึงอย่างแน่นอน ปราศจากข้อสงสัยในมัน และแท้จริงอัลลอฮฺจะทรงให้ผู้ที่อยู่ในสุสานฟื้นคืนชีพขึ้นมา[2]

وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يُجَٰدِلُ فِى ٱللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَٰبٍ مُّنِيرٍ ٨

8. และในหมู่มนุษย์บางคนมีผู้โต้เถียงในเรื่องของอัลลอฮฺ โดยปราศจากความรู้และโดยปราศจากแนวทางที่ถูกต้อง และปราศจากคัมภีร์ที่มีหลักฐานชัดแจ้ง

ثَانِىَ عِطْفِهِۦ لِيُضِلَّ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ لَهُۥ فِى ٱلدُّنْيَا خِزْىٌ وَنُذِيقُهُۥ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ عَذَابَ ٱلْحَرِيقِ ٩

9. เขาจะเอี้ยวตัวของเขาไปอย่างหยิ่งยโส เพื่อให้ผู้คนหลงจากทางของอัลลอฮฺ[3] สำหรับเขาจะได้รับความอัปยศในโลกนี้ และเราจะให้เขาลิ้มรสการลงโทษที่มีไฟลุกไหม้ในวันกิยามะฮฺ

---

[1] ดังกล่าวมาแล้ว คือในการให้บังเกิดมนุษย์และพืชพันธุ์ต่าง ๆ เพื่อพวกเจ้าจะได้รู้ว่าแท้จริงอัลลอฮฺนั้นคือ พระผู้ทรงให้บังเกิด ผู้ทรงจัดเตรียม และทุกๆ สิ่งในจักรวาลนี้มีผลเนื่องมาจากเดชานุภาพของพระองค์และเป็นพยานว่าแท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงสัจจะ

[2] คือทรงให้คนตายมีชีวิตขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง และทรงให้เขาฟื้นขึ้นมาหลังจากที่เขาได้เน่าเปื่อยไปแล้ว และทรงให้เขามีชีวิตเพื่อส่งไปยังสถานที่สอบสวน

[3] คือผินหลังออกจากความจริง

ذَٰلِكَ بِمَا قَدَّمَتْ يَدَاكَ
وَأَنَّ ٱللَّهَ لَيْسَ بِظَلَّٰمٍ لِّلْعَبِيدِ ١٠

10. นั่นเพราะว่า มือทั้งสองของเจ้าได้ก่อกรรมทำไว้[1] และแท้จริงอัลลอฮฺนั้นจะไม่ทรงอธรรมต่อปวงบ่าว

وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يَعْبُدُ ٱللَّهَ عَلَىٰ حَرْفٍ فَإِنْ أَصَابَهُۥ خَيْرٌ
ٱطْمَأَنَّ بِهِۦ وَإِنْ أَصَابَتْهُ فِتْنَةٌ ٱنقَلَبَ عَلَىٰ وَجْهِهِۦ
خَسِرَ ٱلدُّنْيَا وَٱلْءَاخِرَةَ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلْخُسْرَانُ
ٱلْمُبِينُ ١١

11. และในหมู่มนุษย์บางคน มีผู้เคารพภักดีต่ออัลลอฮฺบนขอบทางของศาสนา[2] หากความดีประสบแก่เขา เขาก็พออกพอใจต่อสิ่งนั้น หากความทุกข์ยากประสบแก่เขา เขาก็จะผินหน้าของเขากลับสู่การปฏิเสธ เขาขาดทุนทั้งในโลกนี้และในโลกหน้า นั่นคือการขาดทุนอย่างชัดแจ้ง

يَدْعُوا۟ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُۥ
وَمَا لَا يَنفَعُهُۥ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلضَّلَٰلُ ٱلْبَعِيدُ ١٢

12. เขาวิงวอนสิ่งอื่นจากอัลลอฮฺ ซึ่งมันไม่ให้โทษแก่เขาและมันก็ไม่ให้คุณแก่เขา นั่นคือการหลงผิดที่ไกลลิบ

يَدْعُوا۟ لَمَن ضَرُّهُۥٓ أَقْرَبُ مِن نَّفْعِهِۦ لَبِئْسَ ٱلْمَوْلَىٰ
وَلَبِئْسَ ٱلْعَشِيرُ ١٣

13. เขาวิงวอนต่อผู้ที่โทษของมันจะมีขึ้นเร็วกว่าคุณประโยชน์ของมัน[3] แน่นอนมันเป็นผู้คุ้มครองที่ชั่วช้าแท้ ๆ และมันเป็นสหายที่ชั่วช้าจริง ๆ

إِنَّ ٱللَّهَ يُدْخِلُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ
جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ إِنَّ ٱللَّهَ
يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ١٤

14. แท้จริงอัลลอฮฺทรงให้บรรดาผู้ศรัทธาและผู้กระทำความดีทั้งหลาย เข้าสวนสวรรค์หลากหลาย ณ เบื้องล่างของมันมีลำน้ำหลายสายไหล

---

[1] ความอัปยศและการลงโทษนั้น เนื่องมาจากสิ่งที่เขาได้กระทำไว้คือการปฏิเสธศรัทธาและการหลงผิด

[2] เป็นการเปรียบเทียบสำหรับผู้ที่ไม่มีความแน่นอน ไม่เคารพภักดีอัลลอฮฺด้วยความมั่นใจ แต่ทำด้วยความกังวลและปั่นป่วนไม่แน่นอน เสมือนกับกองทหารที่อยู่ริมทาง ถ้าเขามีความรู้สึกว่าจะชนะหรือจะได้ทรัพย์สมบัติของฝ่ายตรงข้าม เขาก็จะรีบเข้าไป มิฉะนั้นแล้วก็จะเปิดหนีไป อัลหะซันกล่าวว่า บุคคลประเภทนี้คือมุนาฟิกหรือคนสับปลับ ที่เคารพอิบาดะฮฺพระองค์ด้วยลิ้นของเขา มิใช่ด้วยจิตใจของเขา

[3] เขาบูชารูปปั้นหรือเจว็ดซึ่งโทษของมันในโลกนี้คือความอัปยศ และความต่ำต้อยจะเกิดขึ้นเร็วกว่าคุณประโยชน์ของมัน ซึ่งเขาคาดคิดว่าด้วยการบูชาของเขา มันจะให้ความช่วยเหลือเขาในวันกิยามะฮฺ

ผ่าน แท้จริงอัลลอฮฺทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์[1]

15. ผู้ใดคิดว่าอัลลอฮฺจะไม่ทรงช่วยเหลือเขา (มุฮัมมัด) ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า ก็จงให้เขาผู้นั้นต่อเชือกขึ้นสู่ท้องฟ้า แล้วให้เขาตัดมันออก (ผูกคอตาย) แล้วให้เขาเฝ้าดูว่าแผนการของเขาจะทำให้สิ่งที่เขาเคียดแค้นหมดสิ้นไปไหม[2]

مَن كَانَ يَظُنُّ أَن لَّن يَنصُرَهُ ٱللَّهُ فِى ٱلدُّنْيَا وَٱلْءَاخِرَةِ
فَلْيَمْدُدْ بِسَبَبٍ إِلَى ٱلسَّمَآءِ ثُمَّ لْيَقْطَعْ فَلْيَنظُرْ
هَلْ يُذْهِبَنَّ كَيْدُهُۥ مَا يَغِيظُ ﴿١٥﴾

16. และเช่นนั้นแหละ เราได้ให้อัลกุรอานลงมาเป็นโองการทั้งหลายที่ชัดแจ้ง และอัลลอฮฺนั้นทรงชี้แนะทางให้แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์

وَكَذَٰلِكَ أَنزَلْنَٰهُ ءَايَٰتٍۭ بَيِّنَٰتٍ
وَأَنَّ ٱللَّهَ يَهْدِى مَن يُرِيدُ ﴿١٦﴾

17. แท้จริงบรรดาผู้ศรัทธา และบรรดาชาวยิว[3] และพวกศอบิอีน[4] และพวกนะศอรอ[5] และพวกบูชาไฟ และบรรดาผู้ตั้งภาคี แท้จริงอัลลอฮฺจะทรงตัดสินในระหว่างพวกเขาในวันกิยามะฮฺ แท้จริงอัลลอฮฺทรงเป็นพยานต่อทุกสิ่ง

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَٱلَّذِينَ هَادُوا۟ وَٱلصَّٰبِـِٔينَ
وَٱلنَّصَٰرَىٰ وَٱلْمَجُوسَ وَٱلَّذِينَ أَشْرَكُوٓا۟
إِنَّ ٱللَّهَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ إِنَّ ٱللَّهَ
عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ شَهِيدٌ ﴿١٧﴾

18. เจ้ามิได้เห็นหรือว่า แท้จริงอัลลอฮฺเท่านั้น ผู้ที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และผู้ที่อยู่ในแผ่นดิน[6]

أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ يَسْجُدُ لَهُۥ مَن فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَمَن فِى ٱلْأَرْضِ وَٱلشَّمْسُ وَٱلْقَمَرُ وَٱلنُّجُومُ وَٱلْجِبَالُ

---

[1] คือพระองค์จะทรงตอบแทนความดีแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และจะทรงลงโทษแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ ไม่มีผู้ใดจะวิจารณ์การตัดสินของพระองค์ นั่นก็คือ สำหรับบรรดามุอฺมินจะได้รับสวนสวรรค์ด้วยความโปรดปรานของพระองค์ และสำหรับผู้ปฏิเสธศรัทธาจะได้เข้านรก ด้วยความยุติธรรมของพระองค์

[2] ผู้ใดที่คิดว่า แท้จริงอัลลอฮฺไม่ทรงเป็นผู้ช่วยเหลือมุฮัมมัด และคัมภีร์ของพระองค์ และศาสนาของพระองค์ ก็จงออกไปเถิดออกไปฆ่าตัวเองให้ตาย หากว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นการเคียดแค้นของเขา เพราะแน่นอนอัลลอฮฺทรงเป็นผู้ช่วยเหลือเขาอย่างไม่ต้องสงสัย

[3] คือผู้ที่เกี่ยวพันกับมูซา อะลัยฮิสสลาม

[4] คือผู้ที่บูชาดวงดาว

[5] คือผู้ที่เกี่ยวพันกับอีซา อะลัยฮิสสลาม

[6] คือมะลาอิกะฮฺที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย มนุษย์ ญิน และสิ่งที่ถูกบังเกิดมาในหน้าแผ่นดินนี้ ต่างก็สุญูดนบนอบด้วยความจงรักภักดีและด้วยความยอมรับ ในความยิ่งใหญ่ของพระองค์

وَٱلشَّجَرُ وَٱلدَّوَآبُّ وَكَثِيرٌ مِّنَ ٱلنَّاسِ وَكَثِيرٌ حَقَّ عَلَيْهِ ٱلْعَذَابُ وَمَن يُهِنِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِن مُّكْرِمٍ إِنَّ ٱللَّهَ يَفْعَلُ مَا يَشَآءُ ۩ ﴿١٨﴾

และดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ และดวงดาวทั้งหลาย และภูเขาทั้งหลาย และต้นไม้ และสัตว์ทั้งหลาย และส่วนมากของมนุษย์ ต่างก็สุญูดนอบน้อมต่อพระองค์[1] แต่ส่วนมากการลงโทษจะเหมาะสมคู่ควรแก่เขา และผู้ใดที่อัลลอฮฺทรงทำให้อัปยศก็จะไม่มีผู้ใดให้เกียรติเขา แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์[2]

۞ هَٰذَانِ خَصْمَانِ ٱخْتَصَمُوا۟ فِى رَبِّهِمْ ۖ فَٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ قُطِّعَتْ لَهُمْ ثِيَابٌ مِّن نَّارٍ يُصَبُّ مِن فَوْقِ رُءُوسِهِمُ ٱلْحَمِيمُ ﴿١٩﴾

19. ผู้โต้เถียงทั้งสองฝ่ายนี้ต่างก็โต้เถียงกันเกี่ยวกับพระเจ้าของพวกเขา[3] สำหรับบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น มีอาภรณ์ที่ทำด้วยไฟถูกตัดไว้สำหรับพวกเขา น้ำร้อนเดือดจะถูกเทราดลงบนศีรษะของพวกเขา

يُصْهَرُ بِهِۦ مَا فِى بُطُونِهِمْ وَٱلْجُلُودُ ﴿٢٠﴾

20. สิ่งที่อยู่ในท้องของพวกเขาและหนังจะถูกละลายด้วยน้ำร้อนเดือดนั้น

وَلَهُم مَّقَٰمِعُ مِنْ حَدِيدٍ ﴿٢١﴾

21. และสำหรับพวกเขา จะถูกทุบด้วยฆ้อนเหล็ก

كُلَّمَآ أَرَادُوٓا۟ أَن يَخْرُجُوا۟ مِنْهَا مِنْ غَمٍّ أُعِيدُوا۟ فِيهَا وَذُوقُوا۟ عَذَابَ ٱلْحَرِيقِ ﴿٢٢﴾

22. ทุกครั้งที่พวกเขาต้องการจะออกไปจากนรกเนื่องจากความทุกข์ยาก พวกเขาก็ถูกให้กลับไปในนั้นอีก[4] (มีเสียงกล่าวแก่พวกเขาว่า) พวกเจ้าจงลิ้มรสการลงโทษที่มีไฟคุไหม้

---

[1] จุดมุ่งหมายของโองการนี้เป็นการชี้แจงถึงความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺ ตะอาลา และเฉพาะพระองค์องค์เดียวเท่านั้นที่สมควรแก่การเป็นพระเจ้าและพระผู้อภิบาล ทั้งนี้ด้วยการยอมจำนนของจักรวาลน้อยใหญ่ต่อพระองค์ โดยทำหน้าที่ของมันให้สอดคล้องกับการบัญชาและการจัดระบบของพระองค์

[2] คือจะทรงลงโทษและทรงเมตตา จะทรงให้เกียรติ จะทรงให้ต่ำต้อย จะทรงให้มี จะทรงให้จน ไม่มีผู้ใดคัดค้านการกระทำของพระองค์

[3] คือฝ่ายบรรดาผู้ศรัทธาผู้ยำเกรง และฝ่ายบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาหรืออีกนัยหนึ่งอาชญากร

[4] อัลหะซันกล่าวว่า เมื่อไฟได้เผาไหม้พวกเขาด้วยเปลวของมัน พวกเขาจะถูกยกให้สูงขึ้น สูงขึ้น แล้วพวกเขาจะถูกทุบด้วยฆ้อนเหล็กแล้วตกลงไปอีก

23. แท้จริง อัลลอฮฺจะทรงให้บรรดาผู้ศรัทธาและทำความดีทั้งหลายเข้า สวนสวรรค์หลากหลาย ณ เบื้องล่างของมันมีลำน้ำหลายสายไหลผ่านในนั้น พวกเขาจะถูกสวมใส่กำไลมือที่ทำจากทองคำและไข่มุก และเสื้อผ้าของพวกเขาที่สวมใส่ในนั้นก็เป็นผ้าไหม

إِنَّ ٱللَّهَ يُدۡخِلُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ
ٱلصَّٰلِحَٰتِ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ
يُحَلَّوۡنَ فِيهَا مِنۡ أَسَاوِرَ مِن ذَهَبٖ وَلُؤۡلُؤٗاۖ
وَلِبَاسُهُمۡ فِيهَا حَرِيرٞ ٢٣

24. และพวกเขาจะถูกนำสู่คำพูดที่ดีมีประโยชน์[1] และจะถูกนำสู่ทางที่ได้รับการสรรเสริญ คือ สวนสวรรค์[2]

وَهُدُوٓاْ إِلَى ٱلطَّيِّبِ مِنَ ٱلۡقَوۡلِ وَهُدُوٓاْ
إِلَىٰ صِرَٰطِ ٱلۡحَمِيدِ ٢٤

25. แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา และขัดขวางทางของอัลลอฮฺ และมัสยิดอัลหะรอม[3] ซึ่งเราได้ทำมันไว้[4] สำหรับมนุษย์อย่างเท่าเทียมกันทั้งผู้ที่พำนักอยู่ในนั้นและที่มาจากภายนอก และถ้าผู้ใดปรารถนาที่จะกระทำฝ่าฝืนด้วยทุจริตใด ๆ ในนั้น[5] เราก็จะให้เขาลิ้มรสการลงโทษอย่างเจ็บปวด

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ
وَٱلۡمَسۡجِدِ ٱلۡحَرَامِ ٱلَّذِي جَعَلۡنَٰهُ لِلنَّاسِ سَوَآءً
ٱلۡعَٰكِفُ فِيهِ وَٱلۡبَادِۚ وَمَن يُرِدۡ فِيهِ
بِإِلۡحَادِۭ بِظُلۡمٖ نُّذِقۡهُ مِنۡ عَذَابٍ أَلِيمٖ ٢٥

---

[1] ทั้งนี้เพราะในสวนสวรรค์นั้น จะไม่ได้ยินคำพูดที่ไร้สาระ และการโกหก

[2] ซึ่งเป็นที่พำนักของบรรดาผู้ยำเกรง

[3] คือพวกเขาฝ่าฝืน ไม่ยอมเชื่อฟังสิ่งที่ท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม นำมา และขัดขวางบรรดามุอฺมินมิให้เดินทางเข้ามัสยิดหะรอม เพื่อทำการอิบาดะฮฺ อัลกุรฏุบีย์กล่าวว่า คือเมื่อพวกเขาขัดขวางท่านร่อซูลลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมมิให้เข้ามัสยิดหะรอม เมื่อปีอัลหุดัยบียะฮฺ

[4] เพื่อใช้เป็นสถานที่ทำการอิบาดะฮฺ

[5] คือผู้ใดประสงค์จะทำความชั่ว หรือออกจากแนวทางที่วางไว้ หรือนึกคิดที่จะทำการฝ่าฝืนบทบัญญัติในมัสยิดหะรอม เราก็จะให้เขาได้ลิ้มรสการลงโทษชนิดต่าง ๆ อิบนุมัสอูดกล่าวว่า หากว่าชายคนหนึ่งซึ่งอยู่ที่เมืองเอเดนนึกคิดที่จะทำความชั่วที่บัยตุลหะรอม อัลลอฮฺก็จะทรงให้เขาได้ลิ้มรสการลงโทษอย่างเจ็บปวด

وَإِذۡ بَوَّأۡنَا لِإِبۡرَٰهِيمَ مَكَانَ ٱلۡبَيۡتِ أَن
لَّا تُشۡرِكۡ بِي شَيۡـٔٗا وَطَهِّرۡ بَيۡتِيَ لِلطَّآئِفِينَ
وَٱلۡقَآئِمِينَ وَٱلرُّكَّعِ ٱلسُّجُودِ ٢٦

26. และจงรำลึกเมื่อเราได้ชี้แนะสถานอัลบัยตฺ[1] แก่อิบรอฮีมว่า เจ้าอย่าตั้งภาคีต่อข้าแต่อย่างใด[2] และจงทำบ้านของข้าให้สะอาด[3] สำหรับผู้มาเวียนรอบ ผู้ยืนละหมาด ผู้รุกัวะ และผู้สุญูด

وَأَذِّن فِي ٱلنَّاسِ بِٱلۡحَجِّ يَأۡتُوكَ رِجَالٗا وَعَلَىٰ
كُلِّ ضَامِرٖ يَأۡتِينَ مِن كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٖ ٢٧

27. และจงประกาศแก่มนุษย์ทั่วไปเพื่อการทำฮัจญ์ พวกเขาจะมาหาเจ้าโดยทางเท้า และโดยทางอูฐเพรียวทุกตัว จะมาจากทางไกลทุกทิศทาง[4]

لِّيَشۡهَدُواْ مَنَٰفِعَ لَهُمۡ وَيَذۡكُرُواْ ٱسۡمَ ٱللَّهِ
فِيٓ أَيَّامٖ مَّعۡلُومَٰتٍ عَلَىٰ مَا رَزَقَهُم مِّنۢ بَهِيمَةِ
ٱلۡأَنۡعَٰمِۖ فَكُلُواْ مِنۡهَا وَأَطۡعِمُواْ
ٱلۡبَآئِسَ ٱلۡفَقِيرَ ٢٨

28. เพื่อพวกเขาจะได้มาร่วม เป็นพยานในผลประโยชน์ของพวกเขา[5] และกล่าวพระนามอัลลอฮฺในวันที่รู้กันอยู่แล้ว คือวันเชือด[6] ตามที่พระองค์ทรงประทานปัจจัยยังชีพแก่พวกเขาจากสัตว์สี่เท้า ดังนั้นพวกเจ้าจงกินเนื้อของมัน และจงให้อาหารแก่ผู้ยากจนขัดสน

---

[1] หมายถึงอัลกะอฺบะฮฺ

[2] คือเราใช้ให้เขาสร้างบัยตุลอะตีก (อัลกะอฺบะฮฺ) ด้วยความบริสุทธิ์ใจต่ออัลลอฮฺ

[3] คือทำบ้านของข้าให้สะอาดจากบรรดารูปปั้น เจว็ด และสิ่งสกปรกทั้งหลาย สำหรับผู้ที่จะเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ สถานที่นั้นด้วยการฏ๊อวาฟ และการละหมาด

[4] อิบนุอับบาสกล่าวว่า เมื่ออิบรอฮีมได้เสร็จสิ้นการสร้างบัยตุลลอฮฺแล้ว มีเสียงกล่าวแก่เขาว่า จงประกาศแก่มนุษย์เพื่อทำฮัจญ์ เขากล่าวว่า ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ เสียงของข้าพระองค์จะไม่ได้ยินไปทั่วทุกสารทิศดอก พระองค์ตรัสว่า จงประกาศเถิดและเป็นหน้าที่ของข้าเองที่จะให้ได้ยินไปทั่วทุกหนแห่ง อิบรอฮีมจึงขึ้นไปที่ภูเขาอะบีกุไบสฺแล้วตะโกนขึ้นว่า โอ้มนุษย์ทั้งหลายเอ๋ย แท้จริงอัลลอฮฺทรงใช้ให้พวกท่านทำฮัจญ ณ ที่บ้านหลังนี้ เพื่อพวกท่านจะได้รับการตอบแทนด้วยสวนสวรรค์จากการทำฮัจญ์ และให้พวกท่านพ้นจากการลงโทษในนรก ท่านทั้งหลายจงไปทำฮัจญ์เถิด ดังนั้นผู้ที่อยู่ในกระดูกสันหลังของชายและมดลูกของหญิงก็ได้ตอบรับว่า ลับบัยกะ อัลลอฮุมมะ ลับบัยกะ

[5] คือพวกเขาจะได้รับผลประโยชน์มากมาย ทั้งทางด้านศาสนาและทางโลก

[6] คือกล่าวพระนามของอัลลอฮฺขณะเชือดทำฮัดยุและอัลกุรบานในวันเชือด เป็นการขอบคุณต่ออัลลอฮฺในความโปรดปรานของพระองค์ และในการที่พระองค์ทรงประทานริซกีให้เรา

ثُمَّ لْيَقْضُوا۟ تَفَثَهُمْ وَلْيُوفُوا۟
نُذُورَهُمْ وَلْيَطَّوَّفُوا۟ بِٱلْبَيْتِ ٱلْعَتِيقِ ﴿٢٩﴾

29. แล้วให้พวกเขาชำระทำความสะอาดด้วยการโกนหรือตัด และให้พวกเขาทำให้ครบถ้วนในเรื่องบนบานทั้งหลายของพวกเขา (เป็นการจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ) และจงให้พวกเขาฏอวาฟ (เดินเวียน) รอบบ้านอันเก่าแก่[1]

ذَٰلِكَ وَمَن يُعَظِّمْ حُرُمَٰتِ ٱللَّهِ فَهُوَ خَيْرٌ لَّهُۥ
عِندَ رَبِّهِۦ ۗ وَأُحِلَّتْ لَكُمُ ٱلْأَنْعَٰمُ إِلَّا
مَا يُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ ۖ فَٱجْتَنِبُوا۟ ٱلرِّجْسَ
مِنَ ٱلْأَوْثَٰنِ وَٱجْتَنِبُوا۟ قَوْلَ ٱلزُّورِ ﴿٣٠﴾

30. เช่นนั้นแหละ และผู้ใดให้เกียรติต่อข้อห้ามทั้งหลายของอัลลอฮฺ[2] มันก็เป็นการดีแก่เขา ณ ที่พระเจ้าของเขา และปศุสัตว์ทั้งหลายได้เป็นที่อนุมัติแก่พวกเจ้า เว้นแต่บางสิ่งที่ถูกบอกกล่าวไว้แก่พวกเจ้า ดังนั้น พวกเจ้าจงปลีกตัวให้พ้นจากความโสมม[3] ซึ่งหมายถึงเจว็ดทั้งหลาย และจงออกห่างจากการกล่าวคำเท็จ[4]

حُنَفَآءَ لِلَّهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ بِهِۦ ۚ وَمَن يُشْرِكْ بِٱللَّهِ فَكَأَنَّمَا
خَرَّ مِنَ ٱلسَّمَآءِ فَتَخْطَفُهُ ٱلطَّيْرُ أَوْ تَهْوِى بِهِ
ٱلرِّيحُ فِى مَكَانٍ سَحِيقٍ ﴿٣١﴾

31. โดยเป็นผู้ยึดมั่นความจริง เพื่ออัลลอฮฺ ไม่เป็นผู้ตั้งภาคีใด ๆ ต่อพระองค์ และผู้ใดตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ เสมือนว่าเขาร่วงลงมาจากชั้นฟ้า แล้วนกก็บินเฉี่ยวเอาเขาไป หรือลมได้พัดพาเขาไปไปยังดินแดนอันไกลโพ้น

---

[1] คือฏ็อวาฟุลอิฟาเฎาะฮฺหรือฏ็อวาฟุซซิยาเราะฮฺ ซึ่งเป็นการสมบูรณ์ของการตะฮัลลุล (อนุญาตให้กระทำสิ่งที่ห้ามปฏิบัติในขณะครองอิหฺรอม)

[2] คือผู้ใดให้เกียรติต่อสิ่งที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงบัญญัติไว้ในเรื่องของศาสนา และปลีกตัวออกจากสิ่งที่เป็นมะอฺศิยัตและข้อห้ามต่าง ๆ การให้เกียรติของเขานั้นก็เป็นการดีแก่เขา คือเขาจะได้รับการตอบแทนที่ดีในวันอาคิเราะฮฺ

[3] คือจงปลีกตัวให้ห่างไกลจากความโสมม อันหมายถึงสิ่งที่เป็นเจว็ด เช่นเดียวกับที่ท่านปลีกตัวห่างไกลจากสิ่งสกปรกทั้งหลาย

[4] คือการเป็นพยานเท็จ

32. ฉะนั้น ผู้ใดที่ให้เกียรติแก่พระบัญญัติของอัลลอฮฺ[1] แท้จริงมันเป็นส่วนหนึ่งแห่งการยำเกรงของจิตใจ

ذَٰلِكَ وَمَن يُعَظِّمْ شَعَٰٓئِرَ ٱللَّهِ فَإِنَّهَا
مِن تَقْوَى ٱلْقُلُوبِ ﴿٣٢﴾

33. ในปศุสัตว์เหล่านั้นมีคุณประโยชน์มากหลายสำหรับพวกเจ้า จนถึงเวลาที่ถูกกำหนดไว้[2] และสถานที่เชือดของมันคือ บริเวณบ้านอันเก่าแก่[3]

لَكُمْ فِيهَا مَنَٰفِعُ إِلَىٰٓ أَجَلٍ مُّسَمًّى
ثُمَّ مَحِلُّهَآ إِلَى ٱلْبَيْتِ ٱلْعَتِيقِ ﴿٣٣﴾

34. และสำหรับทุก ๆ ประชาชาติเราได้กำหนดสถานที่ทำพิธีกรรม[4] เพื่อพวกเขาจักได้กล่าวพระนามของอัลลอฮฺ ต่อสิ่งที่พระองค์ทรงประทานให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเขา คือ สัตว์สี่เท้า (เช่น อูฐ วัว แพะ แกะ) ฉะนั้นพระเจ้าของพวกเจ้าคือพระเจ้าองค์เดียว ดังนั้นสำหรับพระองค์เท่านั้นพวกเจ้าจงนอบน้อมและจงแจ้งข่าวดีแก่บรรดาผู้จงรักภักดีนอบน้อมถ่อมตนเถิด[5]

وَلِكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنسَكًا لِّيَذْكُرُوا۟ ٱسْمَ ٱللَّهِ
عَلَىٰ مَا رَزَقَهُم مِّنۢ بَهِيمَةِ ٱلْأَنْعَٰمِ ۗ فَإِلَٰهُكُمْ
إِلَٰهٌ وَٰحِدٌ فَلَهُۥٓ أَسْلِمُوا۟ ۗ وَبَشِّرِ ٱلْمُخْبِتِينَ ﴿٣٤﴾

35. คือบรรดาผู้ที่เมื่อพระนามของอัลลอฮฺถูกกล่าวขึ้น หัวใจของพวกเขาก็หวั่นเกรง และบรรดาผู้อดทนต่อสิ่งที่ประสบกับพวกเขา และ

ٱلَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ ٱللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَٱلصَّٰبِرِينَ
عَلَىٰ مَآ أَصَابَهُمْ وَٱلْمُقِيمِى ٱلصَّلَوٰةِ وَمِمَّا
رَزَقْنَٰهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٣٥﴾

---

[1] คือปฏิบัติตามบัญญัติศาสนาของอัลลอฮฺ เช่นการทำฮัจญ์ การเชือดกุรบาน และการเชือดฮัดยุ

[2] ประโยชน์อันมากหลายของมันก็คือ นม การขยายพันธุ์ การใช้เป็นพาหนะ จนถึงเวลาเชือดมันเป็นอาหาร

[3] คือสถานที่เชือดมันก็คือในแผ่นดินอัลหะรอมที่มักกะฮฺ หรือมีนา

[4] เราได้บัญญัติสถานที่สำหรับเชือดเพื่อแสดงออกซึ่งความใกล้ชิดต่ออัลลอฮฺให้แก่ทุกประชาชาติตั้งแต่สมัยนะบีอิบรอฮีม อิบนุกะซีรกล่าวว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงแจ้งให้ทราบว่าพิธีกรรมเชือด และการหลั่งเลือดของสัตว์จะต้องกระทำในนามของ อัลลอฮฺ โดยถูกบัญญัติไว้ในทุก ๆ ศาสนา

[5] คือจงแจ้งข่าวดีแก่เขาเหล่านั้นถึงการตอบแทนด้วยสวนสวรรค์มากหลายที่ร่มเย็น

บรรดาผู้ดำรงการละหมาด และจากสิ่งที่เราได้ให้เป็นเครื่องยังชีพแก่พวกเขา พวกเขาก็บริจาค[1]

وَٱلْبُدْنَ جَعَلْنَٰهَا لَكُم مِّن شَعَٰٓئِرِ ٱللَّهِ لَكُمْ
فِيهَا خَيْرٌ ۖ فَٱذْكُرُوا۟ ٱسْمَ ٱللَّهِ عَلَيْهَا صَوَآفَّ ۖ فَإِذَا
وَجَبَتْ جُنُوبُهَا فَكُلُوا۟ مِنْهَا وَأَطْعِمُوا۟ ٱلْقَانِعَ
وَٱلْمُعْتَرَّ ۚ كَذَٰلِكَ سَخَّرْنَٰهَا لَكُمْ لَعَلَّكُمْ
تَشْكُرُونَ ﴿٣٦﴾

36. และอูฐที่อ้วนพีเราได้กำหนดมันให้มีขึ้นสำหรับพวกเจ้า ถือเป็นส่วนหนึ่งจากบรรดาเครื่องหมายของอัลลอฮฺ เพราะในตัวมันมีของดีสำหรับพวกเจ้า[2] ดังนั้นพวกเจ้าจงกล่าวพระนามของอัลลอฮฺ (เมื่อเวลาเชือด) ขณะที่มันยืน ฉะนั้นเมื่อมันล้มลงนอนตะแคงแล้ว[3] พวกท่านก็จงบริโภคมัน และจงแจกจ่ายเป็นอาหารแก่คนที่ไม่เอ่ยขอ[4] และคนที่เอ่ยขอ เช่นนั้นแหละเราได้ทำให้มันยอมจำนน[5] แก่พวกเจ้า เพื่อพวกเจ้าจักได้ขอบคุณอัลลอฮฺ

لَن يَنَالَ ٱللَّهَ لُحُومُهَا وَلَا دِمَآؤُهَا وَلَٰكِن يَنَالُهُ
ٱلتَّقْوَىٰ مِنكُمْ ۚ كَذَٰلِكَ سَخَّرَهَا لَكُمْ لِتُكَبِّرُوا۟
ٱللَّهَ عَلَىٰ مَا هَدَىٰكُمْ ۗ وَبَشِّرِ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٣٧﴾

37. เนื้อของมันและเลือดของมันจะไม่ถึงอัลลอฮฺแต่อย่างใด แต่การยำเกรงของพวกเจ้าจะถึงพระองค์[6] เช่นนั้นแหละเราได้ทำให้มันยอมจำนนต่อพวกเจ้า[7] เพื่อพวกเจ้าจักได้แซ่ซร้อง

---

[1] ลักษณะของบุคคล 4 ประเภทในอายะฮนี้ คือผู้ที่พระองค์ได้กล่าวไว้ในท้ายอายะฮฺก่อนนี้ว่า จงแจ้งข่าวดี (22 : 34)

[2] อิบนุอับบาส กล่าวว่า มีประโยชน์ในโลกนี้ และมีผลบุญในโลกหน้าเนื่องจากใช้เป็นสัตว์พลีได้เช่น ทำกุรบาน เป็นต้น

[3] คือเมื่อมันล้มลงหลังจากเชือดแล้ว หมายถึงเมื่อมันตายแล้ว

[4] คือผู้ที่สงวนท่าทีไม่แสดงตัวว่ามีความต้องการ

[5] คือเราได้ทำให้มันยินยอมแก่พวกเจ้า ทั้ง ๆ ที่มันร่างใหญ่โตน่ายำเกรง

[6] คือด้วยการปฏิบัติตามข้อใช้ ข้อห้ามและการวิงวอนขอความโปรดปรานของพวกเจ้าต่อพระองค์

[7] คือโดยที่อูฐเป็นสัตว์รูปร่างใหญ่โต พระองค์ก็ทรงทำให้มันยอมจำนนราบคาบต่อพวกเจ้า เพื่อพวกเจ้าจักได้ขอบคุณต่อพระองค์

อัลลอฮฺอย่างเกรียงไกรต่อการที่พระองค์ทรงชี้แนะแก่พวกเจ้า และจงแจ้งข่าวดีแก่บรรดาผู้ทำความดีเถิด

۞إِنَّ ٱللَّهَ يُدَٰفِعُ عَنِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ خَوَّانٖ كَفُورٍ ٣٨

38. แท้จริงอัลลอฮฺทรงปกป้องบรรดาผู้ศรัทธาให้พ้นจากศัตรู[1] แท้จริงอัลลอฮฺไม่ทรงโปรดทุกคนที่ทรยศเนรคุณ

أُذِنَ لِلَّذِينَ يُقَٰتَلُونَ بِأَنَّهُمۡ ظُلِمُواْۚ وَإِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ نَصۡرِهِمۡ لَقَدِيرٌ ٣٩

39. สำหรับบรรดาผู้ (ที่ถูกโจมตีนั้น) ได้รับอนุญาตให้ต่อสู้ได้ เพราะพวกเขาถูกข่มเหง[2] และแท้จริงอัลลอฮฺทรงสามารถที่จะช่วยเหลือพวกเขาได้อย่างแน่นอน[3]

ٱلَّذِينَ أُخۡرِجُواْ مِن دِيَٰرِهِم بِغَيۡرِ حَقٍّ إِلَّآ أَن يَقُولُواْ رَبُّنَا ٱللَّهُۗ وَلَوۡلَا دَفۡعُ ٱللَّهِ ٱلنَّاسَ بَعۡضَهُم بِبَعۡضٖ لَّهُدِّمَتۡ صَوَٰمِعُ وَبِيَعٞ وَصَلَوَٰتٞ

40. บรรดาผู้ที่ถูกขับไล่ออกจากบ้านเรือนของพวกเขา โดยปราศจากความยุติธรรม[4] นอกจากพวกเขากล่าวว่า อัลลอฮฺคือพระเจ้าของเราเท่านั้น และหากว่าอัลลอฮฺทรงขัดขวางมิให้

---

[1] อันนี้เป็นการแจ้งข่าวดีแก่บรรดามุอฺมินถึงการช่วยเหลือของพระองค์ต่อพวกเขา

[2] คือเป็นที่อนุญาตให้แก่ผู้ที่ถูกโจมตีในการต่อสู้เพื่อป้องกันตัว เนื่องเพราะพวกเขาถูกกดขี่ข่มเหง อิบนุอับบาสกล่าวว่า นี่คืออายะฮฺแรกที่ถูกประทานลงมาในเรื่องของญิฮาด บรรดานักตัฟซีร กล่าวว่า ผู้ที่ได้รับอนุญาตในอายะฮฺนี้ หมายถึง บรรดาศ่อฮาบะฮฺของท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เพราะว่าพวกมุชริกีนมักกะฮฺได้ทำร้ายบรรดาศ่อฮาบะฮฺเหล่านั้น จนกระทั่งพวกเขาพากันไปหาท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ในสภาพของผู้ที่ถูกทุบตีและมีบาดแผลเพื่อขอความเป็นธรรม ท่านรอซูลให้กล่าวแก่พวกเขาว่า พวกท่านจงอดทนต่อไป เพราะฉันยังมิได้ถูกใช้ให้สู้รบกับพวกนั้น จนกระทั่งพวกเขาได้อพยพไป อายะฮฺนี้จึงถูกประทานลงมาซึ่งเป็นอายะฮฺแรกที่อนุญาตให้ทำการต่อสู้กับพวกมุชริกีน หลังจากที่ได้ถูกห้ามมามากกว่า 70 อายะฮฺ

[3] คืออัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงสามารถที่จะช่วยเหลือบ่าวของพระองค์ให้ได้รับชัยชนะโดยปราศจากการสู้รบก็ได้ แต่พระองค์ทรงประสงค์ที่จะให้พวกเขาได้แสดงพลังในการเสียสละ เพื่อจงรักภักดีต่อพระองค์ และให้ได้มาซึ่งผลบุญแห่งการตายในลักษณะของชะฮีด

[4] คือถูกขับไล่ออกมาด้วยการกดขี่ข่มเหงและถูกทำร้ายโดยปราศจากสาเหตุที่จำเป็นหรือน่ารับฟังได้ อิบนุอับบาส กล่าวว่าหมายถึงท่านนะบีมุฮัมมัด และบรรดาสาวกของท่านถูกขับไล่ออกจากมักกะฮฺไปยังมะดีนะฮฺโดยปราศจากความยุติธรรม

وَمَسَٰجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا ٱسْمُ ٱللَّهِ كَثِيرًا ۗ وَلَيَنصُرَنَّ ٱللَّهُ مَن يَنصُرُهُۥٓ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَقَوِىٌّ عَزِيزٌ ﴿٤٠﴾

มนุษย์ต่อสู้ซึ่งกันและกันแล้ว บรรดาหอสวดและโบสถ์ (ของพวกคริสต์) และสถานที่สวด (ของพวกยิว) และมัสยิดทั้งหลายที่พระนามของอัลลอฮฺ ถูกกล่าวรำลึกอย่างมากมาย ต้องถูกทำลายอย่างแน่นอน[1] และแน่นอนอัลลอฮฺ จะทรงช่วยเหลือผู้ที่สนับสนุนศาสนาของพระองค์ แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงพลัง ผู้ทรงเดชานุภาพอย่างแท้จริง

ٱلَّذِينَ إِن مَّكَّنَّٰهُمْ فِى ٱلْأَرْضِ أَقَامُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَوُا۟ ٱلزَّكَوٰةَ وَأَمَرُوا۟ بِٱلْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا۟ عَنِ ٱلْمُنكَرِ ۗ وَلِلَّهِ عَٰقِبَةُ ٱلْأُمُورِ ﴿٤١﴾

41. บรรดาผู้ที่เราให้พวกเขามีอำนาจในแผ่นดิน[2] คือบรรดาผู้ที่ดำรงการละหมาด และบริจาคซะกาตและใช้กันให้กระทำความดี และห้ามปรามกันให้ละเว้นความชั่ว และบั้นปลายของกิจการทั้งหลายย่อมกลับไปหาอัลลอฮฺ

وَإِن يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٌ وَثَمُودُ ﴿٤٢﴾

42. และหากพวกเขา (มุชริกีนมักกะฮฺ) ปฏิเสธไม่ยอมเชื่อฟังเจ้า แท้จริงชนชาติของนูหฺและอ๊าดและษะมูด ได้ปฏิเสธไม่เชื่อฟังนะบีของพวกเขามาก่อนหน้าพวกเขาแล้ว[3]

وَقَوْمُ إِبْرَٰهِيمَ وَقَوْمُ لُوطٍ ﴿٤٣﴾

43. และชนชาติของอิบรอฮีม และชนชาติของลูฏ

---

[1] คือ หากอัลลอฮฺ มิทรงบัญญัติให้มีการต่อสู้กับศัตรูแล้ว พวกมุชริกีน ก็จะครอบครอง และมีอำนาจเหนือบรรดาศาสนาต่าง ๆ ในสมัยนั้น และบรรดาสถานที่ทำการสวด หรือทำการอิบาดะฮฺ จะถูกทำลายหมดอย่างแน่นอน แต่อัลลอฮฺ ตะอาลา ได้ทรงคุ้มกันความชั่วของพวกเหล่านั้นด้วยการบัญญัติใช้ให้มีการสู้รบกับฝ่ายศัตรู

[2] อิบนุอับบาส กล่าวว่า หมายถึงพวกมุฮาญิรีน พวกอันศอร และพวกที่ดำเนินตามแบบฉบับที่ดี

[3] เป็นการปลอบใจแก่ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และเป็นการเตือนแก่พวกมุชริกีน

وَأَصْحَٰبُ مَدْيَنَ ۖ وَكُذِّبَ مُوسَىٰ فَأَمْلَيْتُ لِلْكَٰفِرِينَ ثُمَّ أَخَذْتُهُمْ ۖ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٤٤﴾

44. และชาวมัดยัน และมูซา ก็ได้ถูกปฏิเสธไม่ยอมเชื่อฟังเช่นกัน แต่เราได้ประวิงเวลาให้แก่พวกปฏิเสธศรัทธา แล้วเราก็ได้ลงโทษพวกเขา ดังนั้นเป็นเช่นใดเล่าการลงโทษของเรา[1]

فَكَأَيِّن مِّن قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَٰهَا وَهِىَ ظَالِمَةٌ فَهِىَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا وَبِئْرٍ مُّعَطَّلَةٍ وَقَصْرٍ مَّشِيدٍ ﴿٤٥﴾

45. ฉะนั้นกี่เมืองมาแล้ว เราได้ทำลายมันโดยที่ชาวเมืองนั้นอธรรม[2] และมันได้พังพาบลงมา และกี่บ่อน้ำที่ถูกทอดทิ้ง[3] และกี่ปราสาทสูงที่มั่นคง[4]

أَفَلَمْ يَسِيرُوا۟ فِى ٱلْأَرْضِ فَتَكُونَ لَهُمْ قُلُوبٌ يَعْقِلُونَ بِهَآ أَوْ ءَاذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا ۖ فَإِنَّهَا لَا تَعْمَى ٱلْأَبْصَٰرُ وَلَٰكِن تَعْمَى ٱلْقُلُوبُ ٱلَّتِى فِى ٱلصُّدُورِ ﴿٤٦﴾

46. พวกเขามิได้ออกเดินทางไปในแผ่นดินดอกหรือ เพื่อหัวใจจะได้พิจารณาเพื่อพวกเขาเอง[5] หรือมีหูเพื่อสดับฟังมัน[6] เพราะแท้จริงการมองของนัยน์ตานั้นมิได้บอดดอก แต่ว่าหัวใจที่อยู่ในทรวงอกต่างหากที่บอด

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِٱلْعَذَابِ وَلَن يُخْلِفَ ٱللَّهُ وَعْدَهُۥ ۚ وَإِنَّ يَوْمًا عِندَ رَبِّكَ كَأَلْفِ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّونَ ﴿٤٧﴾

47. และพวกเขาเร่งเร้าเจ้า ให้มีการลงโทษแต่ว่าอัลลอฮฺ นั้นจะไม่ทรงผิดสัญญาของพระองค์เป็นอันขาด[7] และแท้จริงวันหนึ่ง ณ ที่พระเจ้าของเจ้านั้นเท่ากับหนึ่งพันปี ตามที่พวกเจ้าคำนวณนับ

---

[1] คือการลงโทษของเราเจ็บปวดสาสมหรือไม่ คือการเปลี่ยนความโปรดปรานเป็นความกริ้ว การมีจำนวนมากมายเป็นการลดจำนวนให้น้อยลง และการมีตึกรามบ้านช่องสวยงามมาเป็นสถานที่ปรักหักพัง ดังนั้นเช่นเดียวกันเราจะกระทำต่อผู้ปฏิเสธทั้งหลายที่เป็นชาวมักกะฮฺ

[2] คือเราได้ทำลายมันด้วยการลงโทษอย่างทั่วถึงโดยที่ชาวเมืองนั้นเป็นมุชริก กาฟิร

[3] คือใช้การไม่ได้

[4] กลายเป็นวังที่ไม่มีผู้คนอาศัยอยู่

[5] คือถือเป็นบทเรียนในสิ่งที่ได้ประสบพบเห็นมาจากการถูกลงโทษของประชาชาติในสมัยก่อน ๆ เพื่อพวกเขาจะได้เกิดศรัทธาและให้ความเป็นเอกภาพแด่อัลลอฮฺ ตะอาลา

[6] คือเพื่อสดับฟังคำสั่งสอนในเรื่องของข้อใช้ และข้อห้ามต่าง ๆ

[7] การกระทำเช่นนั้นก็เพื่อเป็นการล้อเลียนและดูถูก แต่พวกเขาหารู้ไม่ว่าการลงโทษนั้นจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน เพราะพระองค์ไม่เคยผิดสัญญาเลย

48. และกี่เมืองมาแล้ว เราได้ประวิงเวลาการลงโทษมัน[1] โดยที่ชาวเมืองนั้นอธรรม แล้วเราได้ลงโทษทำลายมัน และยังเรานั้นคือทางกลับ

وَكَأَيِّن مِّن قَرْيَةٍ أَمْلَيْتُ لَهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ
ثُمَّ أَخَذْتُهَا وَإِلَيَّ الْمَصِيرُ ﴿٤٨﴾

49. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) โอ้มนุษย์เอ๋ย แท้จริงฉันนั้นคือผู้ตักเตือนอันชัดแจ้งแก่พวกท่านเท่านั้น[2]

قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّمَا أَنَا لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٤٩﴾

50. ดังนั้นบรรดาผู้ศรัทธาและทำความดีทั้งหลาย สำหรับพวกเขานั้นจะได้รับการอภัยโทษและปัจจัยยังชีพอันมีเกียรติ คือสวนสวรรค์[3]

فَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُم مَّغْفِرَةٌ
وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٥٠﴾

51. และบรรดาผู้ที่เพียรพยายามอย่างผู้ไร้ความสามารถเพื่อลบล้างโองการทั้งหลายของเรานั้น[4] ชนเหล่านั้นคือชาวนรก

وَالَّذِينَ سَعَوْا فِي آيَاتِنَا مُعَاجِزِينَ أُولَٰئِكَ
أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿٥١﴾

52. และเรามิได้ส่งร่อซูลคนใด และนะบีคนใดก่อนหน้าเจ้า เว้นแต่ว่าเมื่อเขาหวังตั้งใจ [5] ชัยฏอนก็จะเข้ามายุแหย่ให้หันเหออกจากความหวังตั้งใจของเขา[6] แต่อัลลอฮฺก็ทรงทำลาย

وَمَا أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ مِن رَّسُولٍ وَلَا نَبِيٍّ إِلَّا
إِذَا تَمَنَّىٰ أَلْقَى الشَّيْطَانُ فِي أُمْنِيَّتِهِ فَيَنسَخُ اللَّهُ
مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ ثُمَّ يُحْكِمُ اللَّهُ آيَاتِهِ
وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٢﴾

---

[1] คือเราได้ประวิงการลงโทษพวกเขาทั้ง ๆ ที่พวกเขายังคงดื้อรั้นไม่ยอมศรัทธา และพวกเขาก็หลงผิดต่อการประวิงเวลาของพระองค์

[2] คือฉันเป็นเพียงผู้ตักเตือนถึงการลงโทษของอัลลอฮฺ ตะอาลา โดยที่ฉันไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเร่งเร้าของพวกท่าน หรือการประวิงเวลาของพระองค์

[3] คือผู้ที่มีคุณลักษณะ 2 ประการ หมายถึงเป็นผู้ศรัทธาและกระทำความดี อัลลอฮฺ ตะอาลา ก็จะทรงตอบแทนแก่เขา 2 ประการ คือ ทรงอภัยโทษ และสวนสวรรค์

[4] คือบรรดาผู้ปฏิเสธโองการทั้งหลายประสงค์ที่จะดับดวงประทีปของอัลลอฮฺ

[5] คือชัยฏอนจะมายุแหย่ให้เกิดการสงสัย หรือหาทางขัดขวางให้มีการปฏิเสธศรัทธาแก่ชนชาติของเขา และยุแหย่ให้ชนชาติของเขาต่อต้านข้อใช้ข้อห้ามของร่อซูล

[6] อัลลอฮฺ ทรงลบล้างสิ่งที่ชัยฏอนมายุแหย่เป็นต้นว่า การสงสัยก็ดี การลังเลก็ดี

ล้างสิ่งที่ชัยฏอนยุแหย่[1] แล้วอัลลอฮฺ ก็ทรงทำให้โองการทั้งหลายของพระองค์มั่นคง[2] และอัลลอฮฺทรงรอบรู้ทรงปรีชาญาณ

لِّيَجْعَلَ مَا يُلْقِى ٱلشَّيْطَـٰنُ فِتْنَةً لِّلَّذِينَ فِى قُلُوبِهِم مَّرَضٌ وَٱلْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ ۗ وَإِنَّ ٱلظَّـٰلِمِينَ لَفِى شِقَاقٍۭ بَعِيدٍ ﴿٥٣﴾

53. เพื่อพระองค์จะทรงทำให้สิ่งที่ชัยฏอนยุแหย่นั้น เป็นการทดสอบสำหรับบรรดาผู้ที่ในจิตใจของพวกเขามีโรค[3] และจิตใจของพวกเขาแข็งกระด้าง[4] และแท้จริงบรรดาผู้อธรรมนั้นอยู่ในการแตกแยกที่ห่างไกล[5]

وَلِيَعْلَمَ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْعِلْمَ أَنَّهُ ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَيُؤْمِنُوا۟ بِهِۦ فَتُخْبِتَ لَهُۥ قُلُوبُهُمْ ۗ وَإِنَّ ٱللَّهَ لَهَادِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٥٤﴾

54. และเพื่อบรรดาผู้รู้จะตระหนักว่า แท้จริงอัลกุรอาน นั้นคือสัจธรรมจากพระเจ้าของเจ้า เพื่อพวกเขาจะได้ศรัทธาต่อมัน (อัลกุรอาน) แล้วจิตใจของพวกเขาจะได้นอบน้อมต่อมัน (อัลกุรอาน) และแท้จริงอัลลอฮฺทรงเป็นผู้ชี้แนะบรรดาผู้ศรัทธาสู่แนวทางอันเที่ยงตรง[6]

وَلَا يَزَالُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ فِى مِرْيَةٍ مِّنْهُ حَتَّىٰ تَأْتِيَهُمُ ٱلسَّاعَةُ بَغْتَةً أَوْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابُ يَوْمٍ عَقِيمٍ ﴿٥٥﴾

55. และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นยังคงอยู่ในการสงสัยต่ออัลกุรอานจนกระทั่งวันอวสานเกิดขึ้นแก่พวกเขาโดยฉับพลัน หรือการลงโทษแห่งวันกิยามะฮฺ[7] จะเกิดขึ้นแก่พวกเขา

---

[1] คือพระองค์ทรงทำให้โองการทั้งหลายที่แสดงถึงความเป็นเอกภาพก็ดี และการเป็นรอซูลของพระองค์ก็ดี อยู่ในสภาพที่มั่นคงปราศจากการเคลือบแฝงสงสัย

[2] คือเป็นการทดสอบสำหรับพวกมุนาฟิกีน

[3] เป็นการทดสอบแก่พวกกุฟฟารที่หัวใจของพวกเขาไม่หวั่นไหวเพื่อรำลึกถึงอัลลอฮฺ เช่น อะบูญะฮฺลฺ อันนัฎรฺ และอุ๊ดบะฮฺ

[4] คือพวกที่หลงผิด และห่างไกลจากความดี

[5] คือทรงชี้แนะบรรดามุอฺมิน สู่ทางอันเที่ยงธรรมและทรงให้พวกเขารอดพ้นจากการหลงผิดและการถูกกริ้ว

[6] โดยที่พวกเขาไม่รู้สึกตัว

[7] คำว่า อะกีม หมายถึงการเป็นหมัน ที่อัลกุรอานนำมาใช้ก็เพราะว่าหลังจากวันนั้น (คือวันกิยามะฮฺ) ก็ไม่มีวันอื่นตามมาอีกแล้ว อิบนุ มัสอู๊ด กล่าวว่า คล้ายกับว่าทุก ๆ วันนั้นจะมีวันอื่น ๆ ติดตามมาอีก ดังนั้นวันที่ไม่มีวันอื่นหลังจากมันอีกก็จะต้องเป็นอะกีม ความมุ่งหมายก็คือ วันกิยามะฮฺนั่นเอง

ٱلْمُلْكُ يَوْمَئِذٍ لِّلَّهِ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ ۚ
فَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ
فِى جَنَّٰتِ ٱلنَّعِيمِ ٥٦

56. อำนาจในวันนั้นเป็นของอัลลอฮฺ พระองค์ทรงตัดสินระหว่างพวกเขา[1] ดังนั้นบรรดาผู้ศรัทธาและกระทำความดีทั้งหลายจะอยู่ในสวนสวรรค์หลากหลายแห่งความโปรดปราน

وَٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَكَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا فَأُو۟لَٰٓئِكَ
لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ٥٧

57. ส่วนบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา และไม่เชื่อฟังโองการทั้งหลายของเรานั้น ชนเหล่านั้นพวกเขาจะได้รับการลงโทษอย่างอัปยศ

وَٱلَّذِينَ هَاجَرُوا۟ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ ثُمَّ قُتِلُوٓا۟
أَوْ مَاتُوا۟ لَيَرْزُقَنَّهُمُ ٱللَّهُ رِزْقًا حَسَنًا ۚ
وَإِنَّ ٱللَّهَ لَهُوَ خَيْرُ ٱلرَّٰزِقِينَ ٥٨

58. และบรรดาผู้อพยพในทางของอัลลอฮฺแล้วพวกเขาถูกฆ่าหรือตาย[2] แน่นอนอัลลอฮฺจะทรงประทานปัจจัยยังชีพที่ดี และแท้จริงอัลลอฮฺนั้นพระองค์ทรงเป็นผู้ดีเลิศแห่งบรรดาผู้ประทานปัจจัยยังชีพ[3]

لَيُدْخِلَنَّهُم مُّدْخَلًا يَرْضَوْنَهُۥ ۗ وَإِنَّ ٱللَّهَ
لَعَلِيمٌ حَلِيمٌ ٥٩

59. พระองค์จะทรงให้พวกเขาเข้าไปในสถานที่ที่พวกเขาพอใจ คือสวนสวรรค์ และแท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงขันติ

۞ ذَٰلِكَ وَمَنْ عَاقَبَ بِمِثْلِ مَا عُوقِبَ بِهِۦ
ثُمَّ بُغِىَ عَلَيْهِ لَيَنصُرَنَّهُ ٱللَّهُ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ
لَعَفُوٌّ غَفُورٌ ٦٠

60. เช่นนั้นแหละ และผู้ใดตอบโต้เยี่ยงที่เขาถูกรังแก[4] แล้วเขาก็ยังถูกข่มเหงอีก อัลลอฮฺจะทรงช่วยเหลือเขาอย่างแน่นอน แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอภัยยิ่ง ผู้ทรงยกโทษ

---

[1] คือพระองค์ทรงตัดสินระหว่างบ่าวของพระองค์ด้วยความยุติธรรม ทรงให้บรรดามุอฺมินเข้าสวนสวรรค์ และให้พวกกุฟฟารเข้านรก

[2] คือบรรดาผู้ที่สละทิ้งบ้านเกิดเมืองนอนโดยหวังความโปรดปรานของอัลลอฮฺ และต่อสู้เพื่อเชิดชูคำกล่าวของอัลลอฮฺ จนกระทั่งถูกฆ่าตายเป็นชะฮีด หรือตายที่บ้านของพวกเขา

[3] คือจะได้รับการตอบแทนด้วยสวนสวรรค์

[4] คือตอบแทนผู้ข่มเหง ตามเยี่ยงที่เขาถูกกดขี่ข่มเหง

ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ يُولِجُ ٱلَّيۡلَ فِي ٱلنَّهَارِ
وَيُولِجُ ٱلنَّهَارَ فِي ٱلَّيۡلِ وَأَنَّ ٱللَّهَ سَمِيعُۢ
بَصِيرٞ ٦١

61. เช่นนั้นแหละ[1] เพราะว่าอัลลอฮฺ ทรงให้กลางคืนคาบเกี่ยวเข้าไปในกลางวัน และพระองค์ทรงให้กลางวันคาบเกี่ยวเข้าไปในกลางคืน[2] และแท้จริงอัลลอฮฺ เป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงเห็น

ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلۡحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدۡعُونَ
مِن دُونِهِۦ هُوَ ٱلۡبَٰطِلُ وَأَنَّ ٱللَّهَ
هُوَ ٱلۡعَلِيُّ ٱلۡكَبِيرُ ٦٢

62. เช่นนั้นแหละ เพราะว่าอัลลอฮฺ คือผู้ทรงสัจจะ[3] และแท้จริงสิ่งที่พวกเขาวิงวอนขออื่นจากพระองค์นั้นมันเป็นเท็จ และแท้จริงอัลลอฮฺ พระองค์เป็นผู้ทรงสูงส่ง ผู้ทรงยิ่งใหญ่

أَلَمۡ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ أَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ فَتُصۡبِحُ
ٱلۡأَرۡضُ مُخۡضَرَّةًۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٞ ٦٣

63. เจ้ามิได้พิจารณาดอกหรือว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงให้น้ำหลั่งลงมาจากฟากฟ้า แล้วแผ่นดินก็กลายเป็นเขียวสดชื่น แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงรอบรู้ยิ่ง[4]

لَّهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۗ
وَإِنَّ ٱللَّهَ لَهُوَ ٱلۡغَنِيُّ ٱلۡحَمِيدُ ٦٤

64. สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดินเป็นสิทธิของพระองค์[5] และแท้จริงอัลลอฮฺนั้นคือผู้ทรงพอเพียงจากสิ่งทั้งหลาย ผู้ทรงได้รับการสรรเสริญ

---

[1] คือด้วยการช่วยเหลือเช่นนั้นแหละ เนื่องเพราะอัลลอฮฺทรงเดชานุภาพ

[2] และส่วนหนึ่งจากเดชานุภาพของพระองค์ก็คือการให้กลางคืนและกลางวันคาบเกี่ยวซึ่งกันและกัน คือให้กลางคืนสั้นและกลางวันยาว และในทางตรงกันข้าม ปรากฏการณ์นี้จะสังเกตเห็นได้อย่างชัดเจนในฤดูร้อน

[3] คือพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าอย่างแท้จริง

[4] ในอายะฮฺนี้เป็นหลักฐานยืนยันถึงเดชานุภาพอย่างสมบูรณ์ของพระองค์ในการให้มีการฟื้นคืนชีพ เพราะผู้ใดมีความสามารถในการนี้ได้ย่อมสามารถจะให้กลับมีชีวิตขึ้นอีกได้หลังจากตายไปแล้ว

[5] คือทุกสิ่งในจักรวาลเป็นสิทธิของพระองค์

65. เจ้ามิได้พิจารณาดอกหรือว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงอำนวยความสะดวกให้แก่พวกเจ้าสิ่งที่มีอยู่ในแผ่นดิน[1] และเรือแล่นไปตามท้องทะเล โดยบัญชาของพระองค์ และทรงยึดชั้นฟ้ามิให้มันตกลงมาบนแผ่นดิน เว้นแต่โดยอนุมัติของพระองค์[2] แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอ่อนโยน ผู้ทรงเมตตาเสมอต่อมนุษย์

أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ سَخَّرَ لَكُم مَّا فِى ٱلْأَرْضِ وَٱلْفُلْكَ تَجْرِى
فِى ٱلْبَحْرِ بِأَمْرِهِۦ وَيُمْسِكُ ٱلسَّمَآءَ أَن تَقَعَ
عَلَى ٱلْأَرْضِ إِلَّا بِإِذْنِهِۦٓ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ بِٱلنَّاسِ
لَرَءُوفٌ رَّحِيمٌ ٦٥

66. และพระองค์คือผู้ทรงให้พวกเจ้าเป็น[3] แล้วทรงให้พวกเจ้าตาย[4] หลังจากนั้นก็ทรงให้พวกเจ้าเป็นอีก[5] แท้จริงมนุษย์นั้นช่างเนรคุณยิ่ง

وَهُوَ ٱلَّذِىٓ أَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ
ثُمَّ يُحْيِيكُمْ ۗ إِنَّ ٱلْإِنسَٰنَ لَكَفُورٌ ٦٦

67. สำหรับทุก ๆ ประชาชาติเราได้กำหนดพิธีทางศาสนาขึ้นโดยที่พวกเขาปฏิบัติพิธีนั้น[6] ดังนั้นคนหนึ่งคนใดอย่าได้โต้แย้งเจ้าในกิจการนั้น และจงเรียกร้องเชิญชวนไปสู่พระเจ้าของเจ้า[7] แท้จริงเจ้านั้นอยู่บนแนวทางที่เที่ยงธรรม

لِّكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنسَكًا هُمْ نَاسِكُوهُ ۖ
فَلَا يُنَٰزِعُنَّكَ فِى ٱلْأَمْرِ ۚ وَٱدْعُ إِلَىٰ رَبِّكَ ۖ إِنَّكَ لَعَلَىٰ
هُدًى مُّسْتَقِيمٍ ٦٧

---

[1] นี่คืออีกนิอฺมะฮฺหนึ่ง คือทุกสิ่งที่พวกท่านมีความต้องการ เช่น สัตว์ต่าง ๆ ต้นไม้ แม่น้ำลำคลอง แร่ธาตุ แม้กระทั่งเรือเดินสมุทร ทั้งหมดนี้ก็เพื่อผลประโยชน์ของพวกท่าน ทั้งนี้ด้วยเดชานุภาพและความประสงค์ของพระองค์

[2] คือเว้นแต่เมื่อพระองค์ทรงประสงค์ ทั้งนี้เมื่อถึงวันอวสาน

[3] คือทรงให้มีชีวิตขึ้นจากการเกิดครั้งแรก

[4] คือการให้ตายเมื่อถึงกำหนดเวลาตาย

[5] คือหลังจากตายไปแล้ว ทรงให้มีชีวิตขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งเพื่อทำการสอบสวน และการตอบแทนและการลงโทษ

[6] หมายถึงบัญญัติต่าง ๆ หรือแนวทางแห่งการปฏิบัติศาสนาโดยที่พวกเขาจะต้องปฏิบัติไปตามบัญญัติของตน

[7] คือเรียกร้องมหาชนไปสู่การอิบาดะฮฺต่อพระเจ้าของเจ้า และบัญญัติศาสนาของพระองค์ที่ง่ายดายและบริสุทธิ์

وَإِن جَٰدَلُوكَ فَقُلِ ٱللَّهُ أَعۡلَمُ بِمَا تَعۡمَلُونَ ٦٨

68. และหากพวกเขาโต้แย้งเจ้า[1] ก็จงกล่าวเถิดว่า อัลลอฮฺทรงรอบรู้ยิ่งในสิ่งที่พวกท่านกระทำอยู่

ٱللَّهُ يَحۡكُمُ بَيۡنَكُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ
فِيمَا كُنتُمۡ فِيهِ تَخۡتَلِفُونَ ٦٩

69. อัลลอฮฺจะทรงตัดสินระหว่างพวกท่านในวันกิยามะฮฺ ในสิ่งที่พวกท่านได้ขัดแย้งกันในเรื่องนั้น[2]

أَلَمۡ تَعۡلَمۡ أَنَّ ٱللَّهَ يَعۡلَمُ مَا فِي ٱلسَّمَآءِ وَٱلۡأَرۡضِۚ
إِنَّ ذَٰلِكَ فِي كِتَٰبٍۚ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٞ ٧٠

70. เจ้ามิรู้ดอกหรือว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าและแผ่นดิน แท้จริงสิ่งนั้นอยู่ในบันทึกแล้ว[3] แท้จริงในการนั้นเป็นการง่ายดายสำหรับอัลลอฮฺ

وَيَعۡبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَمۡ يُنَزِّلۡ بِهِۦ سُلۡطَٰنٗا
وَمَا لَيۡسَ لَهُم بِهِۦ عِلۡمٞۗ وَمَا لِلظَّٰلِمِينَ مِن نَّصِيرٖ ٧١

71. และพวกเขาสักการะบูชาสิ่งอื่นจากอัลลอฮฺ[4] ซึ่งพระองค์มิได้ประทานลงมาให้เป็นหลักฐาน[5] และสำหรับพวกเขาไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้[6] และสำหรับพวกอธรรมนั้นไม่มีผู้ช่วยเหลือใด ๆ

وَإِذَا تُتۡلَىٰ عَلَيۡهِمۡ ءَايَٰتُنَا بَيِّنَٰتٖ تَعۡرِفُ فِي وُجُوهِ
ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ ٱلۡمُنكَرَۖ يَكَادُونَ
يَسۡطُونَ بِٱلَّذِينَ يَتۡلُونَ عَلَيۡهِمۡ ءَايَٰتِنَاۗ

72. และเมื่อโองการทั้งหลายอันชัดแจ้งของเราได้ถูกนำมาอ่านแก่พวกเขา[7] เจ้าจะสังเกตเห็นอาการบอกปัดไม่ยอมรับบนใบหน้าของบรรดา

---

[1] คือหลังจากที่ความจริงได้ประจักษ์ขึ้นแล้ว และได้นำหลักฐานมาแสดงแก่พวกเขาแล้ว

[2] คือพระองค์จะทรงตัดสินระหว่างบรรดามุอฺมินกับพวกกุฟฟารในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกันในเรื่องของศาสนา แล้วพวกเขาจะรู้ว่าอะไรคือของจริง อะไรคือของเท็จ

[3] กล่าวคือสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นบันทึกอยู่ในลูหฺมะหฺฟูซ

[4] คือพวกกุฟฟารกุไรชฺ สักการะบูชารูปปั้นต่าง ๆ ที่ไม่ให้คุณให้โทษ และไม่ได้ยิน

[5] คือมิได้ปรากฏเป็นหลักฐานที่มาจากวะฮียฺ หรือบัญญัติศาสนาเลย

[6] คือที่มาจากสติปัญญา แต่ทว่ามันเป็นเพียงการเลียนแบบคนตาบอดที่มาจากปู่ ย่า ตา ยาย

[7] คือมีหลักฐานอันชัดแจ้งถึงความเป็นเอกภาพของอัลลอฮฺ

قُلْ أَفَأُنَبِّئُكُم بِشَرٍّ مِّن ذَٰلِكُمُ ۗ النَّارُ وَعَدَهَا
اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا ۖ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿٧٢﴾

ผู้ปฏิเสธศรัทธา[1] พวกเขาเกือบจะเข้าไปทำร้ายบรรดาผู้อ่านโองการทั้งหลายของเราให้พวกเขาฟัง จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ฉันจะแจ้งให้พวกท่านทราบถึงสิ่งที่เลวร้ายยิ่งกว่านี้ไหม[2] มันคือไฟนรกไงเล่า อัลลอฮฺทรงสัญญามันไว้แก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา และมันเป็นทางกลับที่ชั่วร้ายยิ่ง

يَا أَيُّهَا النَّاسُ ضُرِبَ مَثَلٌ فَاسْتَمِعُوا لَهُ ۚ
إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ لَن يَخْلُقُوا
ذُبَابًا وَلَوِ اجْتَمَعُوا لَهُ ۖ وَإِن يَسْلُبْهُمُ الذُّبَابُ
شَيْئًا لَّا يَسْتَنقِذُوهُ مِنْهُ ۚ ضَعُفَ
الطَّالِبُ وَالْمَطْلُوبُ ﴿٧٣﴾

73. โอ้มนุษย์เอ๋ย[3] อุทาหรณ์หนึ่งถูกยกมากล่าวไว้แล้ว ดังนั้นพวกเจ้าจงฟังมันให้ดี[4] แท้จริงบรรดาที่พวกเจ้าวิงวอนขอความช่วยเหลืออื่นจากอัลลอฮฺนั้น พวกมันไม่สามารถจะให้บังเกิดแม้แต่แมลงวันสักตัวหนึ่ง หากว่าพวกมันจะรวมหัวกันเพื่อการนั้นก็ตาม[5] และถ้าแมลงวันพาสิ่งใดหนีไปจากพวกมัน พวกมันก็ไม่สามารถจะเอามันกลับคืนมาได้จากแมลงวัน ทั้งผู้ขอและผู้ถูกขอ[6]อ่อนแอแท้ ๆ

---

[1] คือจะเห็นบนใบหน้าของพวกกุฟฟารเหล่านั้น อาการบอกปัดปฏิเสธ คือใบหน้าที่บูดบึ้งและจงเกลียดจงชัง

[2] คือสิ่งที่เลวร้ายยิ่งกว่าการขู่บังคับ และการทำร้ายของพวกท่านต่อบรรดามุอฺมิน

[3] หมายถึงพวกมุชริกีน

[4] คืออัลลอฮฺ ทรงยกอุทาหรณ์แก่ผู้ที่สักการะบูชาอื่นจากอัลลอฮฺเป็นต้นว่า รูปปั้นต่าง ๆ หรือเจว็ด พวกเจ้าจงพิจารณาให้ดีและใช้สติปัญญารับฟังสิ่งที่จะนำมากล่าวแก่พวกเจ้า

[5] คือรูปปั้นเหล่านั้นที่พวกเจ้าเคารพสักการะมันอื่นจากอัลลอฮฺนั้น มันไม่สามารถที่ให้บังเกิดแม้แต่แมลงวันสักตัวหนึ่งถึงแม้ว่าพวกมันจะรวมกันเพื่อการให้บังเกิดนั้น ฉะนั้นจะเป็นการสมควรละหรือสำหรับผู้มีสติปัญญาจะทำให้พวกมันเป็นพระเจ้าแล้วเคารพบูชามันอื่นจากอัลลอฮฺ อัลกุรฏุบีย์ กล่าวว่าที่พระองค์กล่าวถึงแมลงวันโดยเฉพาะนั้นก็ด้วยเหตุผลสี่ประการ คือเพราะความน่าเกลียดของมัน ความอ่อนแอของมัน ความสกปรกของมัน และการมีจำนวนมากของมัน

[6] คืออ่อนแอทั้งผู้เคารพบูชาที่วิงวอนขอความดีจากรูปปั้น และผู้ถูกขอคือรูปปั้น ทั้งคู่นั้นต่ำต้อยและอ่อนแอ

74. พวกเขามิได้ให้เกียรติอัลลอฮฺ ตามที่ควรจะให้เกียรติต่อพระองค์[1] แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงพลัง ผู้ทรงเดชานุภาพโดยแท้จริง

مَا قَدَرُوا۟ ٱللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِۦٓ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَقَوِىٌّ عَزِيزٌ ﴿٧٤﴾

75. อัลลอฮฺทรงคัดเลือกบรรดาทูตจากหมู่มะลาอิกะฮฺและจากหมู่มนุษย์[2] แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงเห็น

ٱللَّهُ يَصْطَفِى مِنَ ٱلْمَلَٰٓئِكَةِ رُسُلًا وَمِنَ ٱلنَّاسِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌۢ بَصِيرٌ ﴿٧٥﴾

76. พระองค์ทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่เบื้องหน้าพวกเขา และสิ่งที่อยู่เบื้องหลังพวกเขา และกิจการทั้งหลายจะถูกนำกลับไปยังอัลลอฮฺ

يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ ۗ وَإِلَى ٱللَّهِ تُرْجَعُ ٱلْأُمُورُ ﴿٧٦﴾

77. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย พวกเจ้าจงรูกั๊วะจงสุญูด[3] และจงเคารพภักดีต่อพระเจ้าของพวกเจ้าเถิด และจงประกอบความดี[4] เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับชัยชนะ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱرْكَعُوا۟ وَٱسْجُدُوا۟ وَٱعْبُدُوا۟ رَبَّكُمْ وَٱفْعَلُوا۟ ٱلْخَيْرَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ۩ ﴿٧٧﴾

78. และจงต่อสู้เพื่ออัลลอฮฺ ซึ่งเป็นการต่อสู้ที่แท้จริงเพื่อพระองค์[5] พระองค์ทรงคัดเลือกพวกเจ้า และพระองค์มิได้ทรงทำให้เป็นการ

وَجَٰهِدُوا۟ فِى ٱللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِۦ ۚ هُوَ ٱجْتَبَىٰكُمْ وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِى ٱلدِّينِ مِنْ حَرَجٍ ۚ مِّلَّةَ أَبِيكُمْ إِبْرَٰهِيمَ ۚ هُوَ سَمَّىٰكُمُ ٱلْمُسْلِمِينَ مِن قَبْلُ

---

[1] คือมิให้ความยิ่งใหญ่แก่พระองค์อย่างแท้จริง โดยให้รูปปั้นต่าง ๆ มีส่วนคู่เคียงกับพระองค์

[2] คือให้ทูตจากมะลาอิกะฮฺเป็นสื่อกลางในการแจ้งวะฮียฺแก่บรรดานะบี และให้ร่อซูลจากมนุษย์เป็นผู้เผยแพร่บัญญัติศาสนาแก่ปวงบ่าวของพระองค์

[3] คือจงละหมาดเพื่อพระเจ้าของเจ้าโดยการสำรวม และเกรงกลัว การกล่าวถึงรูกั๊วะและสุญูด ก็เพราะว่าอิริยาบถทั้งสองสิ่งประเสริฐยิ่งในรุกุนของการละหมาด

[4] จงกระทำกิจกรรมที่ทำให้เจ้ามีความใกล้ชิดกับอัลลอฮฺ ในความดีต่าง ๆ เช่น การติดต่อญาติ การทำดีต่อเด็กกำพร้า

[5] คือต่อสู้ดิ้นรนด้วยทรัพย์สมบัติของเจ้าและชีวิตของเจ้าเพื่อเชิดชูศาสนาของอัลลอฮฺอย่างแท้จริงและสุดความสามารถ

وَفِي هَٰذَا لِيَكُونَ ٱلرَّسُولُ شَهِيدًا عَلَيْكُمْ
وَتَكُونُوا۟ شُهَدَآءَ عَلَى ٱلنَّاسِ ۚ فَأَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ
وَءَاتُوا۟ ٱلزَّكَوٰةَ وَٱعْتَصِمُوا۟ بِٱللَّهِ هُوَ مَوْلَىٰكُمْ ۖ
فَنِعْمَ ٱلْمَوْلَىٰ وَنِعْمَ ٱلنَّصِيرُ ﴿٧٨﴾

ลำบากแก่พวกเจ้าในเรื่องของศาสนา[1] ศาสนา (ที่ไม่ลำบาก) คือศาสนาของอิบรอฮีม บรรพบุรุษของพวกเจ้า[2] พระองค์ทรงเรียกชื่อพวกเจ้าว่ามุสลิมีน ในคัมภีร์ก่อน ๆ และในอัลกุรอาน เพื่อรอซูลจะได้เป็นพยานต่อพวกเจ้า และพวกเจ้าจะได้เป็นพยานต่อมนุษย์ทั่วไป[3] ดังนั้นพวกเจ้าจงดำรงการละหมาด และบริจาคซะกาต และจงยึดมั่นต่ออัลลอฮฺ พระองค์เป็นผู้คุ้มครองพวกเจ้า เพราะพระองค์คือผู้คุ้มครองที่ดีเลิศ และผู้ทรงช่วยเหลือที่ดีเยี่ยม

---

[1] คือพระองค์มิได้บังคับพวกเจ้าในสิ่งที่พวกเจ้าไม่มีความสามารถ แต่ทว่ามันเป็นศาสนาที่สะดวกง่ายดาย

[2] ศาสนาของพวกเจ้าซึ่งไม่มีความลำบากคือศาสนาของอิบรอฮีม ดังนั้นพวกเจ้าจงยึดมั่นมันเถิดเพราะเป็นศาสนาที่เที่ยงแท้

[3] คือเพื่อร่อซูลจะได้เป็นพยานต่อพวกเจ้าในการเผยแพร่สาสน์แก่พวกเจ้าแล้ว และพวกเจ้าก็จะได้เป็นพยานต่อมหาชนทั้งหลายว่า บรรดารอซูลได้เผยแพร่สาสน์แก่พวกเขาแล้ว

(23) ซูเราะฮฺ อัลมุอฺมินูน

سورة المؤمنون

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 118 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลมุอฺมินูน

ซูเราะฮฺ อัลมุอฺมินูน เป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺที่กล่าวถึงหลักฐานของศาสนา เช่นเรื่องเกี่ยวกับการให้ความเป็นเอกภาพ สาสน์ และการฟื้นคืนชีพ ซูเราะฮฺนี้ถูกขนานนามด้วยชื่ออันทรงเกียรติว่า อัลมุอฺมินูน เพื่อเป็นอนุสรณ์และเชิดชูความดีงามของพวกเขา ซึ่งสมควรจะได้รับการตอบแทนด้วยสวนสวรรค์ชั้นฟิรเดาสฺอันสูงส่ง

ซูเราะฮฺนี้ได้เปิดเผยถึงหลักการต่าง ๆ แห่งเดชานุภาพ และความเป็นเอกะซึ่งเป็นภาพลักษณ์ที่ปรากฏอยู่ในจักรวาลอันน่าประหลาดนี้ เช่นในตัวมนุษย์ สัตว์และพืชพันธุ์ต่าง ๆ แล้วก็ในการสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายอันงดงาม ในเครื่องหมายทั้งหลายแห่งจักรวาลที่เรียงราย ซึ่งมนุษย์ได้พบเห็นมันในโลกที่มองเห็นอยู่ในชนิดต่าง ๆ ของต้นอินทผลัม องุ่น มะกอก ทับทิม ตลอดจนผลไม้และพืชผลต่าง ๆ อีกทั้งในเรือเดินสมุทรที่แล่นฝ่ากระแสน้ำในท้องทะเล และอื่นจากนี้ในเครื่องหมายทั้งหลายแห่งจักรวาลที่ชี้บ่งถึงการมีอัลลอฮฺ ญัลละ วะอะลา

ซูเราะฮฺนี้ได้เปิดเผยถึงเรื่องราวของบรรดานะบีบางท่าน เพื่อเป็นการปลอบโยนท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จากการที่ท่านได้ประสบกับการทำร้ายของพวกมุชริกีน โดยกล่าวถึงเรื่องราวของนะบีนูหฺ นะบีฮูด นะบีมูซาและเรื่องราวของมัรยัมผู้บริสุทธิ์ และบุตรของนาง คือ นะบีอีซา แล้วได้เปิดเผยถึงพวกกุฟฟารมักกะฮฺในความดื้อรั้น และความเย่อหยิ่งของพวกเขาที่มีปฏิกิริยาต่อสัจธรรมหลังจากเป็นที่ประจักษ์แจ้งแก่พวกเขาแล้ว นอกจากนั้นยังได้นำหลักฐานและสิ่งพิสูจน์ต่าง ๆ มายืนยันถึงเรื่องการฟื้นคืนชีพในวันกิยามะฮฺ ซึ่งเป็นแกนสำคัญของซูเราะฮฺนี้

ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงเหตุการณ์อันน่ากลัวและความคับขันที่พวกกุฟฟารจะประสบคือความตายโดยที่พวกเขาจะได้รับความทุกข์ทรมานอย่างลำบากยิ่ง พวกเขาจะภาวนาขอกลับไปใช้ชีวิตในโลกดุนยาอีกครั้งหนึ่ง เพื่อชดใช้สิ่งที่พวกเขาได้ละเลยในการทำความดี แต่มันเป็นความหวังที่เลื่อนลอยและห่างไกลเพราะกาลเวลาได้ล่วงเลยมาแล้ว ซูเราะฮฺนี้ได้จบลงด้วยการกล่าวถึงวันกิยามะฮฺ โดยที่มนุษย์จะถูกแยกออกเป็นสอง

จำพวก คือ พวกที่ได้รับความสุข และพวกที่ได้รับความทุกข์ ทรัพย์สมบัติก็ดี วงศ์ตระกูลก็ดีจะถูกตัดขาดไม่อำนวยประโยชน์ให้แก่ใครเลย นอกจากการอีมาน และงานที่ดี และการสนทนาได้ถูกบันทึกไว้ระหว่างพระผู้ทรงอภิสิทธิ์ และชาวนรก โดยที่พวกเขาได้ร้องตะโกนอยู่ในนั้น แล้วพวกเขาจะไม่ได้รับความช่วยเหลือ และไม่ได้รับการตอบรับแต่ประการใด

ซูเราะฮฺนี้ถูกขนานนามด้วยชื่ออันทรงเกียรติว่า อัลมุอฺมินูน เป็นการรำลึกและเชิดชูความดีงามของบรรดามุอฺมิน ซึ่งสมควรจะได้รับการตอบแทนด้วยสวนสวรรค์ชั้นฟิรเดาสฺ อันสูงส่งในบรรดาสวนสวรรค์อันหลากหลาย

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١﴾

1. แน่นอนบรรดาผู้ศรัทธาได้ประสบความสำเร็จแล้ว[1]

الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ ﴿٢﴾

2. บรรดาผู้ที่พวกเขาเป็นผู้นอบน้อมถ่อมตนในเวลาละหมาดของพวกเขา

وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ ﴿٣﴾

3. และบรรดาผู้ที่พวกเขาเป็นผู้ผินหลังให้จากเรื่องไร้สาระต่าง ๆ[2]

وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ ﴿٤﴾

4. และบรรดาผู้ที่พวกเขาเป็นผู้บริจาคซะกาต[3]

وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ ﴿٥﴾

5. และบรรดาผู้ที่พวกเขาเป็นผู้รักษา (ไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ของ) ทวารของพวกเขา[4]

إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ﴿٦﴾

6. เว้นแต่แก่บรรดาภรรยาของพวกเขา หรือที่มือขวาของพวกเขาครอบครอง (คือทาสี) ในกรณีเช่นนั้นพวกเขาจะไม่ถูกตำหนิ[5]

فَمَنِ ابْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَٰلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ ﴿٧﴾

7. ฉะนั้นผู้ใดแสวงหาอื่นจากนั้น ชนเหล่านั้นพวกเขาก็เป็นผู้ละเมิด

---

[1] คือบรรลุสู่เป้าหมายแล้วหรือมีความหมายว่า ความสำเร็จหรือชัยชนะได้บรรลุสู่เป้าหมายของพวกเขาแล้ว เนื่องเพราะการศรัทธาและการประกอบความดี แล้วพระองค์ทรงสาธยายความดีงามของพวกเขา คือ ผู้ที่กล่าวถึงในอายะฮฺ ต่อไป

[2] เช่นการโกหก การด่าทอ และการหยอกล้อ หรือหมายถึงเรื่องไร้สาระต่าง ๆ ทั้งที่เป็นคำพูดและการกระทำ

[3] คือบริจาคแก่คนยากจน อนาถา เพื่อเป็นการรักษาน้ำใจโดยหวังความโปรดปรานจากอัลลอฮฺ

[4] คือรักษาความบริสุทธิ์ไว้จากสิ่งที่เป็นหะรอม หมายถึงสิ่งไม่อนุญาตให้กระทำ เช่น การซินา การเสพกามทางทวารหนัก (ที่เรียกกันว่า อัลลิวาฏ) และการเปิดเผยอวัยวะที่พึงสงวน

[5] คือจะไม่ได้รับโทษ

8. และบรรดาผู้ที่พวกเขาเป็นผู้เอาใจใส่ต่อสิ่งที่ได้รับมอบหมายของพวกเขา และสัญญาของพวกเขา[1]	وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمَانَاتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ ﴿٨﴾
9. และบรรดาผู้ที่พวกเขาเป็นผูรักษาการละหมาดของพวกเขา	وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَوَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ﴿٩﴾
10. ชนเหล่านี้แหละพวกเขาเป็นทายาท[2]	أُولَٰئِكَ هُمُ الْوَارِثُونَ ﴿١٠﴾
11. ซึ่งพวกเขา จะได้รับมรดกสวนสวรรค์ชั้นฟิรเดาสฺ พวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล[3]	الَّذِينَ يَرِثُونَ الْفِرْدَوْسَ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١١﴾
12. และขอสาบานว่า แน่นอนเราได้สร้างมนุษย์มาจากธาตุแท้ของดิน[4]	وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ سُلَالَةٍ مِنْ طِينٍ ﴿١٢﴾
13. แล้วเราทำให้เขาเป็นเชื้ออสุจิ[5] อยู่ในที่พักอันมั่นคง (คือมดลูก)	ثُمَّ جَعَلْنَاهُ نُطْفَةً فِي قَرَارٍ مَكِينٍ ﴿١٣﴾

---

[1] คือไม่บิดพริ้ว และผิดสัญญา

[2] คือบรรดาผู้ที่มีคุณลักษณะดังกล่าวข้างต้นนั่นแหละ เป็นผู้สมควรที่จะเป็นทายาท คือ พำนักอยู่ในสวนสวรรค์อย่างสุขสบาย

[3] ท่านอิมามอะหฺมัด ได้รายงานจากอุมัรอิบนุอัลค็อฏฏอบ ร่อฎิยัลลอฮุอันฮุว่า เมื่ออัลวะฮีถูกประทานแก่ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จะได้ยินเสียงจากใบหน้าของท่านคล้ายกับเสียงหึ่งของตัวผึ้ง แล้วท่านนบี ศ็อลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จะผินหน้าไปทางกิบละฮฺ ยกมือทั้งสองขึ้น แล้วท่านกล่าวขึ้นว่า « اللهم زدنا ولا تنقصنا وأكرمنا ولا تهنا وأعطنا ولا تحرمنا وآثرنا ولا تؤثر علينا وارض عنا وأرضنا » แล้วท่านก็กล่าวว่าแท้จริงถูกประทานลงมาให้ฉันสิบอายะฮฺ ผู้ใดธำรงรักษามันไว้จะได้เข้าสวนสวรรค์แล้วท่านก็อ่านอายะฮฺที่หนึ่งจนกระทั่งจบอายะฮฺที่ 10

ฮะดีสนี้บันทึกโดยอะหฺมัด อัตติรมิซีย์ และอันนะซาอีย์

[4] อิบนุอับบาส หมายถึง อาดัม

[5] คือให้ลูกหลานอาดัมบังเกิดมาจากเชื้ออสุจิ ที่มาจากกระดูกสันหลังของผู้ชาย

ثُمَّ خَلَقْنَا ٱلنُّطْفَةَ عَلَقَةً فَخَلَقْنَا ٱلْعَلَقَةَ مُضْغَةً
فَخَلَقْنَا ٱلْمُضْغَةَ عِظَٰمًا فَكَسَوْنَا ٱلْعِظَٰمَ
لَحْمًا ثُمَّ أَنشَأْنَٰهُ خَلْقًا ءَاخَرَ فَتَبَارَكَ ٱللَّهُ
أَحْسَنُ ٱلْخَٰلِقِينَ ﴿١٤﴾

14. แล้วเราได้ทำให้เชื้ออสุจิกลายเป็นก้อนเลือด แล้วเราได้ทำให้ก้อนเลือดกลายเป็นก้อนเนื้อ แล้วเราได้ทำก้อนเนื้อกลายเป็นกระดูก แล้วเราหุ้มกระดูกนั้นด้วยเนื้อ แล้วเราได้เป่าวิญญาณให้เขากลายเป็นอีกรูปร่างหนึ่ง ดังนั้นอัลลอฮฺทรงจำเริญยิ่ง ผู้ทรงเลิศแห่งปวงผู้สร้าง

ثُمَّ إِنَّكُم بَعْدَ ذَٰلِكَ لَمَيِّتُونَ ﴿١٥﴾

15. หลังจากนั้น แท้จริงพวกเจ้าต้องตายอย่างแน่นอน

ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ تُبْعَثُونَ ﴿١٦﴾

16. แล้ว แท้จริงพวกเจ้าจะถูกให้ฟื้นคืนชีพขึ้น[1] ในวันกิยามะฮฺ

وَلَقَدْ خَلَقْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعَ طَرَآئِقَ
وَمَا كُنَّا عَنِ ٱلْخَلْقِ غَٰفِلِينَ ﴿١٧﴾

17. และแน่นอนยิ่งเราได้สร้างชั้นฟ้าทั้งเจ็ดไว้เบื้องบนพวกเจ้า และเรามิได้เพิกเฉย[2] ทอดทิ้งระบบการสร้าง

وَأَنزَلْنَا مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءًۢ بِقَدَرٍ فَأَسْكَنَّٰهُ
فِى ٱلْأَرْضِ وَإِنَّا عَلَىٰ ذَهَابٍۭ بِهِۦ لَقَٰدِرُونَ ﴿١٨﴾

18. และเราได้หลั่งน้ำให้ลงมาจากฟากฟ้าตามปริมาณ แล้วเราได้ให้มันขังอยู่ในแผ่นดิน[3] และแท้จริงเราเป็นผู้สามารถอย่างแน่นอนที่จะให้มันเหือดหายไป[4]

---

[1] จากกุบูร (สุสาน) ของพวกเขาเพื่อชำระบัญชีและตอบแทนผลงานของแต่ละคน หลังจากอัลลอฮฺ ตะอาลาทรงกล่าวถึงขั้นตอนในการสร้างมนุษย์ตั้งแต่ต้นจนจบ แล้วพระองค์ทรงกล่าวถึงการสร้างชั้นฟ้าทั้งเจ็ดและแผ่นดินทั้งหมดนี้เป็นหลักฐานอันชัดแจ้งที่ยืนยันถึงการมีของอัลลอฮฺ

[2] คือพระองค์จะทรงปกปักษ์รักษามันไว้และจะทรงจัดระบบในเรื่องของมันอย่างถูกต้อง

[3] ตามความต้องการไม่มากจนเกินไปจนกระทั่งเกิดความเสียหาย และไม่น้อยจนเกินไปจนกระทั่งไม่เพียงพอแก่พืชพันธุ์ต่าง ๆ

[4] จนกระทั่งพวกเจ้า และสัตว์เลี้ยงของพวกเจ้ากระหายน้ำตาย

فَأَنشَأْنَا لَكُم بِهِۦ جَنَّٰتٍ مِّن نَّخِيلٍ وَأَعْنَٰبٍ لَّكُمْ فِيهَا فَوَٰكِهُ كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿١٩﴾

19. และด้วยน้ำนั้นเราทำให้มันเป็นสวนหลากหลายแก่พวกเจ้ามีต้นอินทผลัม และต้นองุ่น สำหรับพวกเจ้าในสวนนั้นมีผลไม้มากมาย และส่วนหนึ่งพวกเจ้าก็บริโภคมัน[1]

وَشَجَرَةً تَخْرُجُ مِن طُورِ سَيْنَآءَ تَنۢبُتُ بِٱلدُّهْنِ وَصِبْغٍ لِّلْءَاكِلِينَ ﴿٢٠﴾

20. และเราได้ทำให้มันเป็นต้นไม้ (ไซตูน) ที่ภูเขาซีนาย[2] ซึ่งมันได้ผลิตออกมาเป็นน้ำมัน และน้ำแกง สำหรับผู้บริโภค[3]

وَإِنَّ لَكُمْ فِى ٱلْأَنْعَٰمِ لَعِبْرَةً ۖ نُّسْقِيكُم مِّمَّا فِى بُطُونِهَا وَلَكُمْ فِيهَا مَنَٰفِعُ كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٢١﴾

21. และแท้จริงในเรื่องปศุสัตว์ (อูฐ, วัว, แพะ, แกะ) นั้นเป็นบทเรียนสำหรับพวกเจ้า เราให้พวกเจ้าดื่ม สิ่งที่อยู่ในท้องของมัน[4] (น้ำนม) และในตัวมันมีประโยชน์มากมาย[5] สำหรับพวกเจ้า และบางชนิดพวกเจ้าก็บริโภคมัน

وَعَلَيْهَا وَعَلَى ٱلْفُلْكِ تُحْمَلُونَ ﴿٢٢﴾

22. และพวกเจ้าได้บรรทุกบนหลังมัน[6] เช่นเดียวกับใช้บรรทุกบนเรือ

---

[1] ส่วนหนึ่งจากผลไม้นานาชนิดในสวนนั้น ซึ่งพวกเจ้าใช้บริโภคมันทั้งในฤดูร้อนและฤดูหนาว ก็คือ อินทผลัม สด องุ่น อินทผลัมแห้ง และลูกเกด ซึ่งผลไม้เหล่านี้ใช้กินเป็นอาหารหลักก็ได้

[2] คือภูเขาฎูริซีนาอฺที่ท่านนะบีมูซาอะลัยฮิสสลามได้รับคำสั่งให้ไปเข้าเฝ้าอัลลอฮฺ

[3] คือจากน้ำมันไซตูนนั้นมาปรุงแกงก็ได้ หรือใช้รับประทานกับขนมปังก็ได้ มีหะดีษกล่าวว่า ท่านทั้งหลายจงกินน้ำมัน (ไซตูน) และจงใช้ทาด้วยน้ำมัน (ทาร่างกาย) เพราะมันมาจากต้นไม้ที่มีสิริมงคล หมายถึงว่าจะเกิดประโยชน์

[4] น้ำนมที่อยู่ในท้องของมันกลั่นออกมาระหว่างอุจจาระ และเลือดของมัน จนเป็นนมบริสุทธิ์เป็นที่พอใจแก่ผู้ดื่ม

[5] เช่นน้ำนมใช้สำหรับดื่ม ขนของมันใช้ทำเครื่องนุ่งห่ม ใช้ขี่เป็นพาหนะ และใช้บรรทุกสัมภาระต่าง ๆ

[6] ใช้อูฐขนสัมภาระต่าง ๆ ทางบกเหมือนกับใช้เรือขนสัมภาระทางน้ำ

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِۦ فَقَالَ يَٰقَوْمِ
ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُۥٓ ۖ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٢٣﴾

23. และเป็นที่แน่นอนยิ่ง เราได้ส่งนูหฺ ไปยังหมู่ชนของเขา[1] ดังนั้นเขาได้กล่าวว่า โอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย พวกท่านจงเคารพภักดี อัลลอฮฺเถิด สำหรับพวกท่านนั้นไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ ดังนั้นพวกท่านจะไม่ยำเกรง (การลงโทษของพระองค์) หรือ

فَقَالَ ٱلْمَلَؤُا۟ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِن قَوْمِهِۦ مَا هَٰذَآ
إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُرِيدُ أَن يَتَفَضَّلَ عَلَيْكُمْ
وَلَوْ شَآءَ ٱللَّهُ لَأَنزَلَ مَلَٰٓئِكَةً مَّا سَمِعْنَا
بِهَٰذَا فِىٓ ءَابَآئِنَا ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٢٤﴾

24. แล้วหัวหน้าของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในหมู่ชนของเขาได้กล่าวขึ้นว่า เขาผู้นี้มิใช่ใครอื่นนอกจากเป็นปุถุชนคนธรรมดาเช่นเดียวกับพวกท่าน เพียงแต่เขาต้องการที่จะทำตัวให้ดีเด่นเหนือพวกท่าน[2] และหากอัลลอฮฺ ทรงประสงค์แล้ว แน่นอนพระองค์จะทรงส่งมะลาอิกะฮฺลงมา เราไม่เคยได้ยินคำพูดเช่นนี้ในสมัยบรรพบุรุษของเราแต่กาลก่อนเลย

إِنْ هُوَ إِلَّا رَجُلٌۢ بِهِۦ جِنَّةٌ فَتَرَبَّصُوا۟ بِهِۦ
حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٢٥﴾

25. เขามิได้เป็นอะไรนอกจากเป็นคนบ้า ดังนั้นพวกท่านจงอดทนคอยเขาสักระยะเวลาหนึ่ง

قَالَ رَبِّ ٱنصُرْنِى بِمَا كَذَّبُونِ ﴿٢٦﴾

26. นูหฺ ได้กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยเหลือข้าพระองค์ด้วย[3] เพราะพวกเขาปฏิเสธไม่ยอมเชื่อข้าพระองค์

---

[1] เป็นการปลอบใจแก่ท่านร่อซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ที่กล่าวถึงร่อซูลคนนี้เพื่อให้ยึดถือเป็นแบบอย่างในความอดทนของเขา และเพื่อให้เป็นที่ทราบกันว่า บรรดาร่อซูลก่อนจากเขานั้นได้ถูกปฏิเสธมาก่อนแล้ว

[2] เขาต้องการจะเป็นหัวหน้า และมีเกียรติเหนือพวกท่าน โดยอ้างการเป็นนะบีเพื่อให้พวกท่านเป็นผู้ตามเขา เป็นที่น่าประหลาดยิ่งในการหลงทางของพวกเหล่านั้น พวกเขาไม่ยอมเชื่อที่จะให้มนุษย์เป็นนะบี แต่พวกเขายืนยันที่จะให้พระเจ้ามาจากหินปูน

[3] คือทรงให้พวกเขาประสบกับความหายนะ เนื่องเพราะพวกเขาปฏิเสธไม่ยอมศรัทธาต่อฉัน

فَأَوْحَيْنَآ إِلَيْهِ أَنِ ٱصْنَعِ ٱلْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا وَوَحْيِنَا فَإِذَا جَآءَ أَمْرُنَا وَفَارَ ٱلتَّنُّورُ فَٱسْلُكْ فِيهَا مِن كُلٍّ زَوْجَيْنِ ٱثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَن سَبَقَ عَلَيْهِ ٱلْقَوْلُ مِنْهُمْ وَلَا تُخَٰطِبْنِى فِى ٱلَّذِينَ ظَلَمُوٓا۟ إِنَّهُم مُّغْرَقُونَ ﴿٢٧﴾

27. ดังนั้น เราจึงวะฮีย฿ แก่เขาให้ต่อเรือภายใต้สายตาของเราและคำสั่งของเรา และเมื่อคำบัญชาของเราได้มาถึง[1] น้ำในเตาก็จะเดือดพุ่ง[2] เจ้าจงบรรทุกทุกชนิดของสัตว์เป็นคู่ ๆ[3] และครอบครัวของเจ้าด้วย นอกจากผู้ที่คำดำรัสได้บันทึกไว้ก่อนแล้ว (ให้หายนะ) ในหมู่พวกเขา[4] (ที่ไม่ยอมศรัทธา) และเจ้าอย่าได้ขอช่วยเหลือข้า ในบรรดาผู้ที่อธรรม[5] แท้จริงพวกเขาจะถูกให้จมน้ำตาย

فَإِذَا ٱسْتَوَيْتَ أَنتَ وَمَن مَّعَكَ عَلَى ٱلْفُلْكِ فَقُلِ ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ٱلَّذِى نَجَّىٰنَا مِنَ ٱلْقَوْمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٢٨﴾

28. ครั้นเมื่อเจ้า และผู้ที่อยู่ร่วมกับเจ้าได้ขึ้นไปอยู่บนเรือแล้ว ก็จงกล่าวเถิดว่า บรรดาการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮฺ ผู้ซึ่งทรงให้เรารอดพ้นจากหมู่ชนผู้อธรรม[6]

وَقُل رَّبِّ أَنزِلْنِى مُنزَلًا مُّبَارَكًا وَأَنتَ خَيْرُ ٱلْمُنزِلِينَ ﴿٢٩﴾

29. และจงกล่าวเถิดว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ลงจากเรือด้วยการลงที่มีความจำเริญ[7] และพระองค์เท่านั้นเป็นผู้เลิศยิ่งแห่งบรรดาผู้ให้ลงจากเรือ

---

[1] คือคำบัญชาให้ลงโทษ

[2] นักตัฟซีรกล่าวว่า อัลลอฮฺทรงทำเช่นนั้น เพื่อเป็นสัญญาณแก่นูหฺ ถึงความหายนะของชนชาติของเขา

[3] คือบรรทุกลงในเรือสัตว์ทุกชนิดเป็นคู่ ๆ คือตัวผู้และตัวเมีย เพื่ออนุรักษ์ไว้ซึ่งพันธุ์ของมัน

[4] คือผู้ที่ถูกบันทึกไว้แน่นอนแล้วว่าจะประสบความหายนะ หมายถึงผู้ที่ไม่ศรัทธา เช่น ภรรยาของเขาและลูกของเขา

[5] คือขณะที่เจ้าเห็นความหายนะของพวกเขา

[6] คือให้พ้นจากการจมน้ำตาย

[7] ปกปักษ์รักษาให้พ้นจากความชั่วทุกชนิด

30. แท้จริงในการนั้นย่อมเป็นสัญญาณข้อเตือนสติมากหลาย[1] และถึงแม้ว่าเราเป็นผู้ทดสอบปวงบ่าวของเรา

إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَٰتٍ وَإِن كُنَّا لَمُبْتَلِينَ ٣٠

31. แล้วหลังจากพวกเขา เราได้บังเกิดชนอีกกลุ่มหนึ่ง (พวกอ๊าด)

ثُمَّ أَنشَأْنَا مِنۢ بَعْدِهِمْ قَرْنًا ءَاخَرِينَ ٣١

32. ดังนั้นเราได้ส่งรอซูลคนหนึ่ง (ฮูด) ของพวกเขาไปยังพวกเขา โดยกล่าวว่า พวกท่านจงเคารพภักดีอัลลอฮฺเถิด สำหรับพวกท่านนั้นไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ ดังนั้นพวกท่านจะไม่ยำเกรง (การลงโทษของ) พระองค์หรือ

فَأَرْسَلْنَا فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْهُمْ أَنِ ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ
مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُۥٓ ۖ أَفَلَا تَتَّقُونَ ٣٢

33. และหัวหน้าหมู่ชนของเขา คือบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา และปฏิเสธไม่ยอมเชื่อการมีวันปรโลก และเราได้ให้ความสำราญแก่พวกเขาในโลกนี้ กล่าวว่า เขาผู้นี้มิใช่ใครอื่น[2] นอกจากเป็นปุถุชนคนธรรมดาเช่นเดียวกับพวกท่าน เขากินอาหารเช่นเดียวกับที่พวกท่านกิน และเขาดื่มเช่นเดียวกับพวกท่านดื่ม[3]

وَقَالَ ٱلْمَلَأُ مِن قَوْمِهِ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَكَذَّبُوا۟ بِلِقَآءِ
ٱلْءَاخِرَةِ وَأَتْرَفْنَٰهُمْ فِى ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا
مَا هَٰذَآ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يَأْكُلُ مِمَّا تَأْكُلُونَ مِنْهُ
وَيَشْرَبُ مِمَّا تَشْرَبُونَ ٣٣

34. และหากพวกท่านเชื่อฟังปฏิบัติตามมนุษย์ธรรมดาเช่นเดียวกับพวกท่าน ดังนั้นแน่นอนพวกท่านเป็นผู้ขาดทุน[4]

وَلَئِنْ أَطَعْتُم بَشَرًا مِّثْلَكُمْ إِنَّكُمْ إِذًا لَّخَٰسِرُونَ ٣٤

---

[1] สิ่งที่ได้เกิดขึ้นแก่หมู่ชนของนูหฺย่อมเป็นหลักฐาน และบทเรียนแก่บรรดาผู้มีสติปัญญาเพื่อใคร่ครวญ

[2] เขาผู้นี้ที่อ้างว่าเป็นร่อซูลนั้น เขาเป็นเพียงคนธรรมดาคนหนึ่งเช่นเดียวกับพวกท่าน

[3] เขามีความต้องการอาหารและเครื่องดื่มเหมือนกัน

[4] พวกท่านจะเป็นผู้ขาดทุนอย่างแท้จริง โดยที่พวกท่านยอมถ่อมตนไปตามเขา

أَيَعِدُكُمْ أَنَّكُمْ إِذَا مِتُّمْ وَكُنتُمْ تُرَابًا وَعِظَامًا أَنَّكُم مُّخْرَجُونَ ﴿٣٥﴾

35. เขาสัญญากับพวกท่านกระนั้นหรือว่า แท้จริงเมื่อพวกท่านได้ตายไปแล้ว และพวกท่านกลายเป็นดิน และกระดูกแล้ว[1] แน่นอนพวกท่านจะถูกนำให้ออกมาฟื้นขึ้นอีก

۞ هَيْهَاتَ هَيْهَاتَ لِمَا تُوعَدُونَ ﴿٣٦﴾

36. ไกลเสียจริง ไกลเสียจริงในสิ่งที่พวกท่านถูกสัญญาไว้[2]

إِنْ هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ ﴿٣٧﴾

37. ไม่มีชีวิต นอกจากการดำรงชีวิตของเราในโลกนี้[3] เราจะตายไป และ (บางคนในพวกเรา) ก็จะมีชีวิตอยู่ และพวกเราจะไม่ถูกให้ฟื้นคืนชีพมาอีก

إِنْ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا وَمَا نَحْنُ لَهُ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٣٨﴾

38. เขามิใช่ใครอื่น นอกจากเป็นคนธรรมดาที่กล่าวเท็จต่ออัลลอฮฺ[4] และเราไม่ยอมศรัทธาต่อเขาเป็นอันขาด

قَالَ رَبِّ انصُرْنِي بِمَا كَذَّبُونِ ﴿٣٩﴾

39. เขา (ฮูด) กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยเหลือข้าพระองค์ด้วย[5] เพราะพวกเขาปฏิเสธไม่ยอมเชื่อข้าพระองค์

قَالَ عَمَّا قَلِيلٍ لَّيُصْبِحُنَّ نَادِمِينَ ﴿٤٠﴾

40. พระองค์ ตรัสว่า หลังจากชั่วเวลาอีกเล็กน้อยพวกเขาจะกลายเป็นผู้เศร้าโศกเสียใจอย่างแน่นอน

---

[1] เป็นคำถามเชิงเย้ยหยัน

[2] คือที่ถูกสัญญาไว้ว่าจะถูกนำออกจากกุบูร (สุสาน) ความมุ่งหมายของพวกเขาในการกล่าวเช่นนี้คือเหตุการณ์เช่นนี้จะไม่เกิดขึ้นอย่างแน่นอน

[3] ไม่มีชีวิตอื่นจากนี้ นอกจากการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้เท่านั้น เกิดแล้วก็ตายไป

[4] ในสิ่งที่เขาได้นำมาบอกพวกท่านเช่นสาสน์และข่าวคราวต่าง ๆ

[5] เมื่อนะบีฮูด เบื่อหน่ายต่อการเรียกร้องไปสู่การศรัทธาของพวกเขา และเห็นว่าพวกเขายังคงดื้อรั้นต่อการศรัทธา จึงขอพรให้พวกเขาประสบกับความหายนะ

فَأَخَذَتْهُمُ ٱلصَّيْحَةُ بِٱلْحَقِّ فَجَعَلْنَٰهُمْ غُثَآءً ۚ
فَبُعْدًا لِّلْقَوْمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٤١﴾

41. ดังนั้นเสียงกัมปนาทได้ผลาญชีวิตพวกเขาอย่างยุติธรรม แล้วเราได้ทำให้พวกเขากลายเป็นเศษขยะ[1] ฉะนั้น (ความหายนะ) ความห่างไกล (จากเมตตาของอัลลอฮฺ) จึงประสบแก่หมู่ชนผู้อธรรม

ثُمَّ أَنشَأْنَا مِنۢ بَعْدِهِمْ قُرُونًا ءَاخَرِينَ ﴿٤٢﴾

42. แล้วหลังจากพวกเขา เราได้บังเกิดหมู่ชนอีกหลายกลุ่ม[2]

مَا تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا يَسْتَـْٔخِرُونَ ﴿٤٣﴾

43. ไม่มีประชาชาติใดที่จะได้รับการลงโทษก่อนกำหนดของมัน และก็จะไม่ล่าช้ากว่ากำหนดเช่นกัน

ثُمَّ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا تَتْرَا ۖ كُلَّ مَا جَآءَ أُمَّةً رَّسُولُهَا كَذَّبُوهُ ۚ
فَأَتْبَعْنَا بَعْضَهُم بَعْضًا وَجَعَلْنَٰهُمْ
أَحَادِيثَ ۚ فَبُعْدًا لِّقَوْمٍ لَّا يُؤْمِنُونَ ﴿٤٤﴾

44. แล้วเราได้ส่งบรรดารอซูลของเรามาอย่างต่อเนื่องกัน ทุกครั้งที่รอซูลของพวกเขาได้มายังชนชาติหนึ่งพวกเขาก็ปฏิเสธไม่ยอมเชื่อถือเขา ดังนั้นเราจึงให้บางกลุ่มของพวกเขาติดตามอีกบางกลุ่ม (ด้วยความหายนะพินาศ) แล้วเราได้ทำให้พวกเขาเป็นเรื่องบอกเล่าต่อกันมา[3] ฉะนั้น (ความหายนะ) ความห่างไกล (จากเมตตาของอัลลอฮฺ) จึงประสบแก่บรรดาผู้ไม่ยอมศรัทธา

ثُمَّ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ وَأَخَاهُ هَٰرُونَ بِـَٔايَٰتِنَا
وَسُلْطَٰنٍ مُّبِينٍ ﴿٤٥﴾

45. แล้วเราได้ส่งมูซา และพี่ชายของเขาคือฮารูน พร้อมด้วยสัญญาณทั้งหลาย[4] ของเราและหลักฐานอันชัดแจ้ง

---

[1] นักตัฟซีรกล่าวว่า ญิบรีลได้ส่งเสียงกัมปนาทไปยังพวกเขา แผ่นดินให้สั่นสะเทือนภายใต้พวกเขา แล้วพวกเขาก็ได้กลายเป็นเศษขยะ

[2] เช่นหมู่ชนของศอและฮฺ อิบรอฮีม ลูฏ และชุอัยบฺ อิบนุอับบาส กล่าวว่า พวกเขาคือบนีอิสรออีล

[3] เป็นข่าวคราวที่เล่าต่อกันมา หรือเป็นเรื่องราวที่กล่าวถึง รำลึกถึง โดยประชาชนจะพูดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละสมัย ด้วยความประหลาดใจ หรือเป็นการปลอบใจ

[4] อิบนุอับบาส กล่าวว่า คือ สัญญาณ ทั้ง 9 เช่น ไม้เท้า มือ ตั๊กแตน ฯลฯ

إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَإِيْهِۦ
فَٱسْتَكْبَرُوا۟ وَكَانُوا۟ قَوْمًا عَالِينَ ﴿٤٦﴾

46. ไปยังฟีรเอานฺ และบุคคลชั้นหัวหน้าของเขา แต่พวกเขาก็อวดใหญ่อวดโต[1] และพวกเขาเป็นหมู่ชนที่เย่อหยิ่งจองหอง[2]

فَقَالُوٓا۟ أَنُؤْمِنُ لِبَشَرَيْنِ مِثْلِنَا
وَقَوْمُهُمَا لَنَا عَٰبِدُونَ ﴿٤٧﴾

47. พวกเขากล่าวว่า จะให้พวกเราศรัทธาต่อบุคคลทั้งสองที่มีสภาพเช่นเดียวกับเราและทั้ง ๆ ที่พวกพ้องของเขาทั้งสองก็เป็นทาสรับใช้เรา

فَكَذَّبُوهُمَا فَكَانُوا۟ مِنَ ٱلْمُهْلَكِينَ ﴿٤٨﴾

48. ฉะนั้นพวกเขาจึงปฏิเสธไม่ยอมเชื่อฟังเขาทั้งสอง พวกเขาจึงอยู่ในหมู่ผู้ถูกทำลายจมน้ำตาย

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى ٱلْكِتَٰبَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٤٩﴾

49. และแท้จริงเราได้ให้คัมภีร์ (เตารอต) แก่มูซา[3] เพื่อพวกเขาจะได้อยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง

وَجَعَلْنَا ٱبْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُۥٓ ءَايَةً وَءَاوَيْنَٰهُمَآ
إِلَىٰ رَبْوَةٍ ذَاتِ قَرَارٍ وَمَعِينٍ ﴿٥٠﴾

50. และเราได้ทำให้อีซาบุตรของมัรยัม และแม่ของเขาเป็นสัญญาณหนึ่ง[4] (คือปาฏิหาริย์อันยิ่งใหญ่) และเราได้ให้ที่พักพิงแก่เขาทั้งสอง ณ ที่ราบสูงแห่งหนึ่ง (บัยตุลมักดิส) เป็นที่พักอย่างสะดวกสบาย และมีธารน้ำไหล

يَٰٓأَيُّهَا ٱلرُّسُلُ كُلُوا۟ مِنَ ٱلطَّيِّبَٰتِ وَٱعْمَلُوا۟ صَٰلِحًا ۖ
إِنِّى بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٥١﴾

51. โอ้ บรรดารอซูลเอ๋ย พวกเจ้าจงบริโภคส่วนที่ดี (ฮะล้าล) และจงกระทำความดีเถิด เพราะแท้จริง ข้ารอบรู้สิ่งพวกเจ้ากระทำ[5]

---

[1] ไม่ยอมศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และเคารพภักดีต่อพระองค์

[2] แสดงอำนาจบาทใหญ่ต่อผู้อื่นโดยอธรรม

[3] หลังจากการจมน้ำตายของฟีรเอานฺ และพรรคพวกของเขา เพื่อที่บนีอิสรออีล จะได้ใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต

[4] เป็นการแสดงถึงอานุภาพอันสมบูรณ์ของเรา

[5] อัลกุรฏุบีย์ กล่าวว่า เป็นการเตือนโดยทั่วไป หากว่าการเตือนนี้มีต่อบรรดารอซูล และนะบีแล้ว แน่นอนการเตือนนี้ก็จะต้องครอบคลุมไปถึงมหาชนโดยทั่วไป

وَإِنَّ هَٰذِهِۦٓ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَٰحِدَةً وَأَنَا۠ رَبُّكُمْ فَٱتَّقُونِ ٥٢

52. แท้จริงนี่คือประชาชาติของพวกเจ้า เป็นประชาชาติเดียวกัน และข้าคือพระเจ้าของพวกเจ้า ฉะนั้นพวกเจ้าจงยำเกรงต่อข้า

فَتَقَطَّعُوٓا۟ أَمْرَهُم بَيْنَهُمْ زُبُرًا ۖ كُلُّ حِزْبٍۭ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ٥٣

53. พวกเขาได้แตกแยกกันในเรื่องของพวกเขา[1] ระหว่างพวกเขากันเอง แต่ละฝ่ายก็พอใจในสิ่งที่ตนเองยึดถือ[2]

فَذَرْهُمْ فِى غَمْرَتِهِمْ حَتَّىٰ حِينٍ ٥٤

54. ดังนั้นเจ้า (มุฮัมมัด) จงปล่อยพวกเขาให้อยู่ในความงมงายของพวกเขา สักระยะเวลาหนึ่ง[3]

أَيَحْسَبُونَ أَنَّمَا نُمِدُّهُم بِهِۦ مِن مَّالٍ وَبَنِينَ ٥٥

55. พวกเขาคิดหรือว่า แท้จริงสิ่งที่เราได้ให้แก่พวกเขา เช่น ทรัพย์สมบัติ และลูกหลานนั้น

نُسَارِعُ لَهُمْ فِى ٱلْخَيْرَٰتِ ۚ بَل لَّا يَشْعُرُونَ ٥٦

56. เราได้รีบเร่งให้ความดีต่าง ๆ แก่พวกเขากระนั้นหรือ เปล่าเลย แต่ทว่าพวกเขาไม่มีความรู้สึกหรอก[4]

إِنَّ ٱلَّذِينَ هُم مِّنْ خَشْيَةِ رَبِّهِم مُّشْفِقُونَ ٥٧

57. แท้จริงบรรดาผู้ที่พวกเขาเป็นผู้มีจิตใจยำเกรงเนื่องจากความกลัวต่อพระเจ้าของพวกเขา[5]

---

[1] คือประชาชาติในยุคต่อมาได้แตกแยกออกเป็นพวก ๆ หรือลัทธิต่าง ๆ เช่น มะญูซีย์ ยะฮูดี และนัศรอนีย์

[2] แต่ละฝ่ายแต่ละพวกก็ดีใจ และพอใจในศาสนาของตน และเห็นว่าเป็นศาสนาที่ถูกต้อง ส่วนศาสนาของผู้อื่นไม่ถูกต้อง

[3] คือปล่อยให้พวกมุชรีกีน เหล่านั้นอยู่ในความงมงายหลงผิดจนกระทั่งพวกเขาจะตายไป และนี่ก็เป็นการปลอบใจท่านร่อซูลลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และเป็นสัญญาณร้ายแก่พวกมุชรีกีน

[4] คือพวกมุชรีกีนไม่มีสติปัญญา และไม่มีความรู้สึกเลยที่จะคิดว่า ทรัพย์สมบัติก็ดี ลูกหลานก็ดี ที่อัลลอฮฺตะอาลา ประทานให้แก่พวกเขานั้นเป็นการทดสอบมิใช่เป็นการโปรดปรานแต่ประการใดเลย

[5] คือพวกเขาเป็นผู้ยำเกรงอันเนื่องมาจากความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และมีความระมัดระวังอันเนื่องมาจากความกลัวต่อการลงโทษของพระองค์

وَٱلَّذِينَ هُم بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٨﴾

58. และบรรดาผู้ที่พวกเขาศรัทธาต่อสัญญาณต่าง ๆ[1] แห่งพระเจ้าของพวกเขา

وَٱلَّذِينَ هُم بِرَبِّهِمْ لَا يُشْرِكُونَ ﴿٥٩﴾

59. และบรรดาผู้ที่พวกเขาไม่ตั้งภาคีต่อพระเจ้าของพวกเขา

وَٱلَّذِينَ يُؤْتُونَ مَآ ءَاتَوا۟ وَّقُلُوبُهُمْ وَجِلَةٌ أَنَّهُمْ إِلَىٰ رَبِّهِمْ رَٰجِعُونَ ﴿٦٠﴾

60. และบรรดาผู้ที่บริจาคสิ่งที่พวกเขาได้มา[2] โดยที่จิตใจของเขาเปี่ยมได้ด้วยความหวั่นเกรงว่า แท้จริงพวกเขาต้องกลับไปหาพระเจ้าของพวกเขา

أُو۟لَـٰٓئِكَ يُسَـٰرِعُونَ فِى ٱلْخَيْرَٰتِ وَهُمْ لَهَا سَـٰبِقُونَ ﴿٦١﴾

61. ชนเหล่านั้น พวกเขารีบเร่งในการประกอบความดีทั้งหลาย และพวกเขาเป็นผู้เหมาะสมสมควรเป็นผู้รุดหน้าไปก่อน[3]

وَلَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا ۖ وَلَدَيْنَا كِتَـٰبٌ يَنطِقُ بِٱلْحَقِّ ۚ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٦٢﴾

62. และเรามิได้บังคับผู้ใด เว้นแต่ความสามารถของเขา[4] และ ณ ที่เรานั้นมีบันทึก ที่บันทึกแต่ความจริง โดยที่พวกเขาจะไม่ถูกอยุติธรรม[5]

---

[1] คือมีความเชื่อถือต่อโองการต่าง ๆ ในอัลกุรอาน และสัญญาณต่าง ๆ ในจักรวาล ที่เป็นหลักฐานพยานชี้บ่งถึงการมีของพระองค์

[2] คือได้บริจาคซะกาต และศอดะเกาะฮฺ และปฏิบัติกิจกรรมอื่น ๆ ที่ดีงาม เพื่อแสวงหาความใกล้ชิดต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา และพวกเขาเกรงว่าการงานของพวกเขาจะไม่ถูกรับ

[3] บรรดาผู้ที่มีคุณลักษณะดังกล่าวทั้ง 4 คือผู้ที่รีบเร่งในการทำความภักดี เพื่อให้ได้มาซึ่งตำแหน่งอันสูงส่ง และพวกเขาสมควรที่จะกระทำเช่นนั้น

[4] เรามิได้บังคับผู้ใดในปวงบ่าวของเราในสิ่งที่เขาไม่มีความสามารถ เป็นความพอใจและเมตตาจากเรา

[5] คือจากการกระทำของพวกเขาแต่อย่างใด โดยการตัดทอนผลบุญ หรือเพิ่มการลงโทษ

بَلْ قُلُوبُهُمْ فِي غَمْرَةٍ مِّنْ هَٰذَا وَلَهُمْ أَعْمَالٌ مِّن دُونِ ذَٰلِكَ هُمْ لَهَا عَامِلُونَ ﴿٦٣﴾

63. แต่ว่าจิตใจของพวกเขาอยู่ในปลักแห่งความงมงายจากอัลกุรอาน[1] และสำหรับพวกเขามีการงานอื่นอีกจากนั้น[2] โดยที่พวกเขาต้องปฏิบัติมัน[3]

حَتَّىٰ إِذَا أَخَذْنَا مُتْرَفِيهِم بِالْعَذَابِ إِذَا هُمْ يَجْأَرُونَ ﴿٦٤﴾

64. จนกระทั่งเมื่อเราได้คร่าเอาชีวิตพวกที่อยู่ในความสุขสำราญของพวกเขาด้วยการลงโทษ[4] เมื่อนั้นพวกเขาก็ตะโกนร้องขอความช่วยเหลือ

لَا تَجْأَرُوا الْيَوْمَ إِنَّكُم مِّنَّا لَا تُنصَرُونَ ﴿٦٥﴾

65. พวกเจ้าอย่าได้ตะโกนร้องขอความช่วยเหลือเลยในวันนี้ แท้จริงพวกเจ้าจะไม่ได้รับความช่วยเหลือจากเราดอก[5]

قَدْ كَانَتْ آيَاتِي تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَكُنتُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ تَنكِصُونَ ﴿٦٦﴾

66. แน่นอนโองการทั้งหลายของเราถูกนำมาอ่านแก่พวกเจ้า แล้วพวกเจ้าก็หันส้นเท้าของพวกเจ้ากลับ[6]

مُسْتَكْبِرِينَ بِهِ سَامِرًا تَهْجُرُونَ ﴿٦٧﴾

67. พวกเขาหยิ่งจองหองต่ออัลกุรอาน พวกเขาจับกลุ่มสนทนากันในเวลากลางคืน[7]

---

[1] จิตใจที่ปฏิเสธศรัทธา และกระทำความชั่วต่าง ๆ โดยอยู่ในสภาพที่ถูกหุ้มห่อ หลงลืม และมืดมนจากการเข้าใจในอัลกุรอาน

[2] คือการงานอื่น ๆ ที่ชั่วช้าอีกมากมาย นอกจากกุฟุร และชิริก

[3] คือพวกเขาจะต้องปฏิบัติอีกในอนาคตเพื่อความทุกข์ยากจะประสบแก่พวกเขา

[4] คือพวกที่ร่ำรวย และบรรดาหัวหน้าเจ้าสำราญของพวกเขา โดยการลงโทษอย่างปัจจุบันทันด่วน เช่น ความหิวโหย การฆ่าฟันกัน และการถูกจับเป็นเชลย อับนุอับบาส กล่าวว่า หมายถึงความหิวโหย ซึ่งพวกเขาถูกลงโทษเป็นเวลาถึง 7 ปี

[5] คือพวกเจ้าจะไม่ถูกขัดขวางจากการลงโทษของเรา การตะโกนร้อง และการขอความช่วยเหลือจะไม่อำนวยประโยชน์แก่พวกเจ้าเลย

[6] คือผินหลังให้โดยไม่ยอมฟังโองการของเรา

[7] คือจับกลุ่มกันสนทนาในเรื่องของอัลกุรอาน โดยกล่าวว่า เป็นเวทมนตร์บ้าง เป็นบทกวีบ้างและอื่น ๆ ซึ่งเป็นคำกล่าวที่เหลวไหล และได้กล่าวประณามท่านนะบี ศ็อลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมด้วย

أَفَلَمْ يَدَّبَّرُوا۟ ٱلْقَوْلَ أَمْ جَآءَهُم مَّا لَمْ يَأْتِ ءَابَآءَهُمُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٦٨﴾

68. พวกเขามิได้พิจารณา พระดำรัสดอกหรือ[1] หรือว่าได้มีมายังพวกเขา สิ่งที่มิได้มีมายังบรรพบุรุษของพวกเขารุ่นก่อน ๆ[2]

أَمْ لَمْ يَعْرِفُوا۟ رَسُولَهُمْ فَهُمْ لَهُۥ مُنكِرُونَ ﴿٦٩﴾

69. หรือว่าพวกเขาไม่รู้จักรอซูลของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงปฏิเสธต่อต้านเขา[3]

أَمْ يَقُولُونَ بِهِۦ جِنَّةٌۢ ۚ بَلْ جَآءَهُم بِٱلْحَقِّ وَأَكْثَرُهُمْ لِلْحَقِّ كَٰرِهُونَ ﴿٧٠﴾

70. หรือพวกเขากล่าวหาเขาว่าเป็นบ้า มิใช่เช่นนั้นดอก เขาได้นำความจริงมาให้พวกเขาแล้ว แต่ส่วนมากของพวกเขา เป็นผู้เกลียดชังความจริง[4]

وَلَوِ ٱتَّبَعَ ٱلْحَقُّ أَهْوَآءَهُمْ لَفَسَدَتِ ٱلسَّمَٰوَٰتُ وَٱلْأَرْضُ وَمَن فِيهِنَّ ۚ بَلْ أَتَيْنَٰهُم بِذِكْرِهِمْ فَهُمْ عَن ذِكْرِهِم مُّعْرِضُونَ ﴿٧١﴾

71. และหากว่าความจริงนั้นสอดคล้องอารมณ์ใฝ่ต่ำของพวกเขาแล้ว ชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดิน และสิ่งที่อยู่ในนั้นต้องเสียหายอย่างแน่นอน[5] แต่ทว่าเราได้นำข้อเตือนสติของพวกเขา (คืออัลกุรอาน) มาให้พวกเขาแล้ว แต่พวกเขาเป็นผู้หันหลังให้กับข้อเตือนสติของพวกเขา

---

[1] คืออัลกุรอานเพื่อพวกเขาจะได้รู้ว่าในนั้นมีการเรียบเรียงที่มหัศจรรย์ คือเป็นพระดำรัสของอัลลอฮฺ

[2] อะบุสสอูด กล่าวว่า การมาของบรรดาคัมภีร์จากอัลลอฮฺ ตะอาลา ยังบรรดาร่อซูลนั้นเป็นธรรมเนียมอันเก่าแก่ที่ไม่มีใครกล้าปฏิเสธ แต่การมาของอัลกุรอานในแนวทางเดียวกัน ทำไมพวกเขาจึงปฏิเสธเล่า

[3] คือพวกเขาไม่รู้จักมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ถึงการมีอะมานะฮฺ การพูดจริง และมีมรรยาทสวยงามดอกหรือ

[4] ทั้ง ๆ ที่มีความกระจ่างแจ้งในการเผยแพร่ แต่ส่วนใหญ่ของพวกมุชรีกีน เกลียดชังสัจธรรมเพราะในจิตใจของพวกเขาหันเหออกจากความจริง

[5] คือระบบของโลกทั้งมวล ทั้งเบื้องสูงเบื้องล่างจะเสียหาย รวมทั้งมัคลูคทั้งหลายก็จะเสียหายไปด้วย เพราะความเสียหายของอารมณ์ใฝ่ต่ำของพวกเขา และการขัดแย้งของพวกเขา อิบนุกะซีร กล่าวว่า เกี่ยวกับเรื่องนี้ทั้งหมด เป็นที่ประจักษ์ถึงการไร้ความสามารถของปวงบ่าว และการแตกแยกกันทางความคิดเห็นและอารมณ์ของพวกเขา และเป็นที่แน่นอนอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงเป็นผู้สมบูรณ์ในคุณลักษณะของพระองค์ และการกระทำของพระองค์ทั้งมวล

72. หรือเจ้าขอค่าจ้าง (ในการเผยแพร่ศาสนา) จากพวกเขากระนั้นหรือ[1] แต่การให้ค่าจ้างของพระเจ้าของเจ้านั้นเลิศยิ่งกว่า และพระองค์เท่านั้น ทรงเป็นเลิศยิ่งในหมู่ผู้ประทานปัจจัยยังชีพ[2]

أَمْ تَسْأَلُهُمْ خَرْجًا فَخَرَاجُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿٧٢﴾

73. และแท้จริงเจ้านั้นเป็นผู้ชักชวนพวกเขาอย่างแน่นอนไปสู่แนวทางอันเที่ยงธรรม[3]

وَإِنَّكَ لَتَدْعُوهُمْ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٧٣﴾

74. และแท้จริงบรรดาผู้ไม่ศรัทธาต่อวันปรโลกนั้น พวกเขาเป็นผู้หันห่างจากแนวทางอันเที่ยงธรรม

وَإِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ عَنِ الصِّرَاطِ لَنَاكِبُونَ ﴿٧٤﴾

75. และหากเราเมตตาต่อพวกเขา และเราได้ปลดเปลื้องความทุกข์ยากออกจากพวกเขาแล้ว[4] แน่นอนพวกเขาก็ยังคงมั่วสุมอยู่ในความผยองของพวกเขาเช่นเดียวกับคนตาบอด[5]

۞ وَلَوْ رَحِمْنَاهُمْ وَكَشَفْنَا مَا بِهِم مِّن ضُرٍّ لَّلَجُّوا فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿٧٥﴾

76. และโดยแน่แท้เราได้ทดสอบพวกเขาด้วยการลงโทษ[6] แต่พวกเขาก็หาได้นอบน้อมต่อพระเจ้าของพวกเขาไม่ และพวกเขาก็ไม่ยอมถ่อมตน[7]

وَلَقَدْ أَخَذْنَاهُم بِالْعَذَابِ فَمَا اسْتَكَانُوا لِرَبِّهِمْ وَمَا يَتَضَرَّعُونَ ﴿٧٦﴾

---

[1] เพราะเหตุนี้พวกเขาจึงไม่ยอมศรัทธา และนี่ก็เป็นการประณามอย่างรุนแรงแก่พวกเขาที่ไม่ยอมศรัทธาเพราะมุฮัมมัดไม่ได้เรียกร้องค่าจ้างจากพวกเขา ดังนั้นทำไมพวกเขาจึงปฏิเสธ ต่อต้าน และทำร้ายเขา

[2] คืออัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงเป็นผู้ประทานริซกีที่เลิศยิ่ง เพราะพระองค์ทรงประทานให้โดยมิได้หวังสิ่งตอบแทน และคนอื่นให้โดยจุดมุ่งหมายเพื่อหวังการตอบแทน

[3] คือชักชวนแนะนำไปสู่ศาสนาอิสลามที่จะนำไปสู่ความสงบสุขในสวนสวรรค์

[4] คือได้ปลดเปลื้องเคราะห์กรรมที่ประสบกับพวกเขา เช่น ความแห้งแล้ง ความหิวโหย

[5] คือพวกเขาจะคงอยู่ในสภาพของการหลงผิด และล่วงละเมิดขอบเขตเช่นเดียวกับคนตาบอด

[6] คือเราจะทดสอบพวกเขาด้วยเคราะห์กรรมต่าง ๆ เช่น ความแห้งแล้ง และความหิวโหย

[7] คือพวกเขาไม่ยอมวิงวอนขอต่อพระเจ้าของพวกให้ปลดเปลื้องความทุกข์ยาก แต่พวกเขายังคงดื้อรั้นและหยิ่งผยอง

حَتَّىٰٓ إِذَا فَتَحۡنَا عَلَيۡهِم بَابٗا ذَا عَذَابٖ شَدِيدٍ
إِذَا هُمۡ فِيهِ مُبۡلِسُونَ ٧٧

77. จนกระทั่งเมื่อเราเปิดประตูแห่งการลงโทษอันสาหัสแก่พวกเขา เมื่อนั้นแหละพวกเขาก็เป็นผู้ท้อถอยหมดหวังเสียแล้ว[1]

وَهُوَ ٱلَّذِيٓ أَنشَأَ لَكُمُ ٱلسَّمۡعَ وَٱلۡأَبۡصَٰرَ
وَٱلۡأَفۡـِٔدَةَۚ قَلِيلٗا مَّا تَشۡكُرُونَ ٧٨

78. และพระองค์เป็นผู้สร้างสัมผัสการฟังและการเห็น และหัวใจเพื่อเข้าใจแก่พวกเจ้า[2] แต่เพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่พวกเจ้าขอบคุณ

وَهُوَ ٱلَّذِي ذَرَأَكُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَإِلَيۡهِ تُحۡشَرُونَ ٧٩

79. และพระองค์เป็นผู้ทรงแพร่เผ่าพันธุ์ของพวกเจ้าในแผ่นดิน[3] และพวกเจ้าจะถูกรวบรวมให้กลับไปหาพระองค์[4]

وَهُوَ ٱلَّذِي يُحۡيِۦ وَيُمِيتُ وَلَهُ ٱخۡتِلَٰفُ
ٱلَّيۡلِ وَٱلنَّهَارِۚ أَفَلَا تَعۡقِلُونَ ٨٠

80. และพระองค์เป็นผู้ทรงให้เป็นและทรงให้ตาย และพระองค์ทรงสิทธิในการสับเปลี่ยนหมุนเวียนกลางคืนและกลางวัน[5] พวกเจ้ามิได้ใช้สติปัญญาพิจารณาดอกหรือ[6]

بَلۡ قَالُواْ مِثۡلَ مَا قَالَ ٱلۡأَوَّلُونَ ٨١

81. แต่ทว่าพวกเขาได้กล่าวเช่นเดียวกับชนชาติสมัยก่อน ๆ ได้กล่าวไว้

قَالُوٓاْ أَءِذَا مِتۡنَا وَكُنَّا تُرَابٗا وَعِظَٰمًا أَءِنَّا
لَمَبۡعُوثُونَ ٨٢

82. พวกเขาได้กล่าวว่า เมื่อเราได้ตายไปแล้ว และเราได้กลายเป็นฝุ่นดินและกระดูกป่นเราจะถูกให้ฟื้นคืนชีพอีกครั้งหนึ่งหรือ[7]

---

[1] จนกระทั่งเมื่อความน่ากลัว ความสยดสยองของวันอาคิเราะฮฺ และการลงโทษของพระองค์ได้มายังพวกเขาแล้ว โดยที่พวกเขามิได้นึกคิดมาก่อนเลย เมื่อนั้นแหละพวกเขาหมดอาลัยตายอยาก

[2] ในการที่พระองค์ทรงประทานสัมผัสดังกล่าวแก่พวกเขานั้น พวกเขามิได้ใช้มันให้เป็นประโยชน์แก่พวกเขาเลย

[3] คือทรงบังเกิดพวกเจ้า และทรงให้แพร่เผ่าพันธุ์ในแผ่นดินโดยสืบพันธุ์ต่อเนื่องกันมา

[4] เพื่อตอบแทน และชำระบัญชี

[5] โดยให้กลางคืน และกลางวันยาวและสั้นตามฤดูกาล **เพื่อเป็นหลักฐานชี้แนะถึงการมีของพระองค์** และเดชานุภาพของพระองค์

[6] เพื่อพวกเจ้าจะได้รู้ว่าผู้ที่สามารถให้บังเกิดแต่เริ่มแรก ย่อมสามารถจะให้เกิดขึ้นใหม่อีกครั้งหนึ่งหลังจากตายไปแล้ว

[7] พวกเขามั่นใจว่ามันจะเป็นเช่นนั้นไม่ได้

83. แท้จริงเราและบรรพบุรุษของเราได้ถูกสัญญามาก่อนแล้วในเรื่องนี้[1] มันมิใช่อะไรอื่นนอกจากเป็นนิยายเหลวไหล[2] สมัยก่อนเท่านั้น

لَقَدۡ وُعِدۡنَا نَحۡنُ وَءَابَآؤُنَا هَٰذَا مِن قَبۡلُ إِنۡ هَٰذَآ
إِلَّآ أَسَٰطِيرُ ٱلۡأَوَّلِينَ ٨٣

84. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แผ่นดินนี้ และผู้ที่อยู่ในนั้นเป็นของใคร หากพวกท่านรู้

قُل لِّمَنِ ٱلۡأَرۡضُ وَمَن فِيهَآ إِن كُنتُمۡ
تَعۡلَمُونَ ٨٤

85. พวกเขาจะกล่าวว่า มันเป็นของอัลลอฮฺ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ถ้าเช่นนั้น พวกท่านจะไม่พิจารณาใคร่ครวญหรือ

سَيَقُولُونَ لِلَّهِۚ قُلۡ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ٨٥

86. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ใครเป็นเจ้าของชั้นฟ้าทั้งเจ็ด[3] และเป็นผู้สร้างบัลลังก์อันยิ่งใหญ่

قُلۡ مَن رَّبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ ٱلسَّبۡعِ وَرَبُّ ٱلۡعَرۡشِ
ٱلۡعَظِيمِ ٨٦

87. พวกเขาจะกล่าวว่า มันเป็นของอัลลอฮฺ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ถ้าเช่นนั้นพวกท่านจะไม่ยำเกรง (การลงโทษของ) พระองค์หรือ[4]

سَيَقُولُونَ لِلَّهِۚ قُلۡ أَفَلَا تَتَّقُونَ ٨٧

88. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) อำนาจอันกว้างใหญ่ไพศาลของทุกสิ่งทุกอย่างนี้อยู่ในพระหัตถ์ของผู้ใด[5] และพระองค์เป็นผู้ทรงปกป้องคุ้มครอง และจะไม่มีใครปกป้องคุ้มครองพระองค์ หากพวกท่านรู้[6]

قُلۡ مَنۢ بِيَدِهِۦ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيۡءٖ وَهُوَ يُجِيرُ
وَلَا يُجَارُ عَلَيۡهِ إِن كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ٨٨

---

[1] เราไม่เคยเห็นเป็นจริงเป็นจังมาก่อนเลย

[2] คือเป็นเรื่องเหลวไหลโกหกทั้งสิ้น

[3] ที่มีดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว

[4] เพื่อพวกท่านจะให้ความเป็นเอกภาพแด่พระองค์ และเลิกการเคารพบูชารูปปั้น และเจว็ดต่าง ๆ เสีย

[5] คำว่า มะละกูต นี่เป็นคุณลักษณะอันยิ่งใหญ่ หมายถึงอำนาจอันกว้างใหญ่ไพศาล และสมบูรณ์ของพระองค์

[6] คือพระองค์จะทรงคุ้มครองผู้ที่หันหน้าเข้าหาพระองค์เพื่อขอความช่วยเหลือ

سَيَقُولُونَ لِلَّهِ ۚ قُلْ فَأَنَّىٰ تُسْحَرُونَ ﴿٨٩﴾

89. พวกเขาจะกล่าวว่า มันเป็นของอัลลอฮฺ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ดังนั้นพวกท่านถูกหลอกลวงได้อย่างไร[1]

بَلْ أَتَيْنَاهُم بِالْحَقِّ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٩٠﴾

90. แต่ทว่า เราได้นำเอาสัจธรรมมาให้แก่พวกเขาแล้ว และแท้จริงพวกเขาเป็นผู้กล่าวเท็จอย่างแน่นอน[2]

مَا اتَّخَذَ اللَّهُ مِن وَلَدٍ وَمَا كَانَ مَعَهُ مِنْ إِلَٰهٍ ۚ
إِذًا لَّذَهَبَ كُلُّ إِلَٰهٍ بِمَا خَلَقَ وَلَعَلَا بَعْضُهُمْ
عَلَىٰ بَعْضٍ ۚ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٩١﴾

91. อัลลอฮฺมิได้ทรงตั้งผู้ใดเป็นพระบุตร[3] และไม่มีพระเจ้าอื่นใดคู่เคียงกับพระองค์ ถ้าเช่นนั้นพระเจ้าแต่ละองค์ก็จะเอาสิ่งที่ตนสร้างไปเสียหมด[4] และแน่นอนพระเจ้าบางองค์ในหมู่พวกเขาก็จะมีอำนาจเหนือกว่าอีกบางองค์[5] มหาบริสุทธิ์ยิ่งแห่งอัลลอฮฺ ให้พ้นจากที่พวกเขากล่าวหา

عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَتَعَالَىٰ
عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٩٢﴾

92. พระผู้ทรงรอบรู้ในสิ่งพ้นญาณวิสัยและสิ่งที่มองเห็นได้[6] พระองค์ทรงสูงส่งยิ่งจากสิ่งที่พวกเขาตั้งเป็นภาคี

---

[1] คือพวกท่านถูกหลอกลวงให้หันห่างจากการภักดีต่อพระองค์ และการให้ความเป็นเอกภาพแก่พระองค์ได้อย่างไร ทั้ง ๆ ที่พวกท่านก็ยอมรับและรู้ดีอยู่แล้วว่าพระองค์ ๆ เดียวเท่านั้นที่ทรงเป็นผู้จัดระบบบริหารผู้ทรงอำนาจ

[2] คือเราได้นำเอาคำพูดที่แท้จริงในเรื่องของการเตาฮีด การฟื้นคืนชีพ และการตอบแทนมาให้พวกเขาแล้ว แต่พวกเขาได้กล่าวเท็จแก่อัลลอฮฺ ด้วยการตั้งภาคีและการให้พระองค์มีพระบุตร

[3] ไม่ว่าจากมะลาอิกะฮฺ หรือจากมนุษย์

[4] คือพระเจ้าแต่ละองค์ก็จะยึดเอาสิ่งที่ตนสร้างไว้ไปครอบครอง และอำนาจของแต่ละองค์ก็จะแตกต่างกัน

[5] เช่นเดียวกันกับสภาพของบรรดากษัตริย์ในโลกดุนยานี้

[6] ไม่มีสิ่งซ่อนเร้นใด ๆ ในกิจการของมนุษย์ และสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างมา จะปิดบังหรือรอดพ้นจากการรอบรู้ของพระองค์ไปได้

قُل رَّبِّ إِمَّا تُرِيَنِّي مَا يُوعَدُونَ ﴿٩٣﴾

93. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ หากพระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์ได้เห็นสิ่งที่พวกเขาถูกกล่าวเตือนสำทับไว้แล้ว

رَبِّ فَلَا تَجْعَلْنِي فِي الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٩٤﴾

94. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงอย่าให้ข้าพระองค์อยู่ในหมู่พวกอธรรมเลย[1]

وَإِنَّا عَلَىٰ أَن نُّرِيَكَ مَا نَعِدُهُمْ لَقَادِرُونَ ﴿٩٥﴾

95. และแท้จริงเราเป็นผู้มีอานุภาพอย่างแน่นอนที่จะให้เจ้าได้เห็นสิ่งที่เราได้สัญญาพวกเขาไว้[2]

ادْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ السَّيِّئَةَ ۚ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَصِفُونَ ﴿٩٦﴾

96. เจ้าจงปราบความชั่ว ด้วยสิ่งที่ดียิ่ง[3] เรารู้ดียิ่งในสิ่งที่พวกเขากล่าวหา[4]

وَقُل رَّبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنْ هَمَزَاتِ الشَّيَاطِينِ ﴿٩٧﴾

97. และจงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอความคุ้มครองต่อพระองค์ ให้พ้นจากเสียงกระซิบกระซาบของชัยฏอน[5]

وَأَعُوذُ بِكَ رَبِّ أَن يَحْضُرُونِ ﴿٩٨﴾

98. และข้าพระองค์ขอความคุ้มครองต่อพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ให้พ้นจากการที่พวกมันจะนำความชั่วร้ายมาสู่ข้าพระองค์[6]

---

[1] เพื่อที่ข้าพระองค์จะไม่ประสบความหายนะพร้อมกับความหายนะของพวกเขา อะบูฮัยยานกล่าวว่า เป็นที่ทราบกันดีว่าท่านร่อซูล อะลัยฮิสสลาม เป็นผู้ถูกคุ้มครอง (มะอฺศูม) ที่จะให้ไปอยู่ร่วมกับพวกอธรรม แต่ท่านถูกบัญชาให้วิงวอนขอพรเช่นนั้นเพื่อเป็นการแสดงออกซึ่งความเป็นบ่าวและเป็นการนอบน้อมถ่อมตนแก่อัลลอฮฺ ตะอาลา

[2] คือเราจะให้เจ้าได้เห็นการลงโทษที่เราได้สัญญากับพวกเขาไว้ แต่เราได้ประวิงไว้เพื่อเป็นฮิกมะฮฺ

[3] คือด้วยการอภัย และทำตัวเป็นผู้มีมรรยาทดี เพื่อดึงดูดจิตใจ ทำให้เป็นการศัตรูกลายเป็นมิตร และความโกรธแค้นกลายเป็นความรักใคร่

[4] เรารู้ดียิ่งถึงสภาพของพวกเขาคือการกล่าวเท็จ และการเย้ยหยัน แล้วเราจะตอบแทนพวกเขาด้วยการลงโทษ

[5] ที่ล่อลวงให้กระทำความผิดและการฝ่าฝืน

[6] หรือให้พวกมันมาอยู่ร่วมกับข้าพระองค์ ในกิจการงานต่าง ๆ ของข้าพระองค์

حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَ أَحَدَهُمُ ٱلْمَوْتُ قَالَ رَبِّ ٱرْجِعُونِ ﴿٩٩﴾

99. จนกระทั่งเมื่อความตายได้มาหาคนใดในพวกเขา[1] เขาก็จะกล่าวขึ้นว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กลับไปมีชีวิตอีกครั้งหนึ่งเถิด

لَعَلِّىٓ أَعْمَلُ صَٰلِحًا فِيمَا تَرَكْتُ ۚ كَلَّآ ۚ إِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ قَآئِلُهَا ۖ وَمِن وَرَآئِهِم بَرْزَخٌ إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٠٠﴾

100. เพื่อข้าพระองค์จะได้กระทำความดีในสิ่งที่ข้าพระองค์ปล่อยทิ้งไว้ เปล่าเลย[2] มันเป็นเพียงถ้อยคำที่เขากล่าวมันไว้เท่านั้น และเบื้องหน้าของพวกเขานั้นมีโลกบัรซัค จนกระทั่งถึงวันที่พวกเขาจะถูกฟื้นคืนชีพขึ้นมา[3]

فَإِذَا نُفِخَ فِى ٱلصُّورِ فَلَآ أَنسَابَ بَيْنَهُمْ يَوْمَئِذٍ وَلَا يَتَسَآءَلُونَ ﴿١٠١﴾

101. ดังนั้นเมื่อสังข์ได้ถูกเป่าขึ้น[4] ดังนั้นจะไม่มีความสัมพันธ์ทางเครือญาติระหว่างพวกเขาในวันนั้น[5] และพวกเขาจะไม่ไต่ถามซึ่งกันและกัน

فَمَن ثَقُلَتْ مَوَٰزِينُهُۥ فَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ ﴿١٠٢﴾

102. ดังนั้นผู้ใดตราชูของเขาหนัก[6] ชนเหล่านั้นพวกเขาเป็นผู้ประสบชัยชนะ[7]

---

[1] คือเมื่อพวกเขาได้เห็นความน่ากลัว และความร้ายแรงเมื่อความตายมาประสบแก่พวกเขา

[2] คำว่า กัลลา เปล่าเลย เป็นคำปฏิเสธอย่างเด็ดขาด เพราะการขอของเขาเพื่อกลับไปมีชีวิตอีกครั้งหนึ่งนั้นเป็นคำพูดที่ไร้ประโยชน์และเป็นไปไม่ได้

[3] คือโลกบัรซัคที่คั่นอยู่ระหว่างพวกเขากับการกลับไปยังโลกดุนยา ซึ่งพวกเขาจะต้องพำนักอยู่ที่นั่นจนกระทั่งถึงวันกิยามะฮฺ

[4] เป็นการเป่าสังข์ครั้งที่สองเพื่อการฟื้นคืนชีพในวันกิยามะฮฺ

[5] ที่จะยังประโยชน์ พวกเขาในวันกิยามะฮฺ เพราะความเมตตาก็ดี ความอุดหนุนเกื้อกูลกันก็ดีจะสูญสิ้นไป เนื่องจากความหวาดกลัว ความตกใจ โดยที่ต่างคนก็จะหนีเอาตัวรอด

[6] คือความดีของเขาหนักกว่าความชั่ว

[7] คือเป็นผู้ที่มีความสุขที่ประสบชัยชนะ รอดพ้นจากไฟนรก และได้เข้าสวรรค์

103. และผู้ใดตราชูของเขาเบา[1] ชนเหล่านั้นคือบรรดาผู้ที่ทำให้ตัวของพวกเขาขาดทุน[2] พวกเขาจะพำนักอยู่ในนรกตลอดกาล

وَمَنْ خَفَّتْ مَوَٰزِينُهُۥ فَأُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ خَسِرُوٓا۟
أَنفُسَهُمْ فِى جَهَنَّمَ خَٰلِدُونَ ١٠٣

104. ไฟนรกจะเผาไหม้ใบหน้าของพวกเขา[3] และพวกเขาจะมีใบหน้าที่บูดเบี้ยวในนรกนั้น

تَلْفَحُ وُجُوهَهُمُ ٱلنَّارُ وَهُمْ فِيهَا كَٰلِحُونَ ١٠٤

105. โองการทั้งหลายของเรามิได้ถูกนำมาอ่านแก่พวกเจ้าดอกหรือ แล้วพวกเจ้าก็ปฏิเสธไม่ยอมเชื่อมัน[4]

أَلَمْ تَكُنْ ءَايَٰتِى تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ
فَكُنتُم بِهَا تُكَذِّبُونَ ١٠٥

106. พวกเขากล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของเรา ความชั่วช้าเลวทรามของพวกเราได้เข้ามาครอบงำพวกเรา และพวกเราเป็นหมู่ชนหลงทาง[5]

قَالُوا۟ رَبَّنَا غَلَبَتْ عَلَيْنَا شِقْوَتُنَا
وَكُنَّا قَوْمًا ضَآلِّينَ ١٠٦

107. ข้าแต่พระเจ้าของเรา ขอพระองค์ทรงโปรดเอาพวกเราออกจากนรกด้วยเถิด ถ้าหากเรากลับไปทำความชั่วช้าอีก แน่นอนเราก็เป็นพวกอธรรม[6]

رَبَّنَآ أَخْرِجْنَا مِنْهَا فَإِنْ عُدْنَا فَإِنَّا ظَٰلِمُونَ ١٠٧

108. พระองค์ ตรัสว่า พวกเจ้าจงตะเพิดไปจมอยู่ในนั้นเถิด และพวกเจ้าอย่าได้มาพูดกับข้าเลย[7]

قَالَ ٱخْسَـُٔوا۟ فِيهَا وَلَا تُكَلِّمُونِ ١٠٨

---

[1] คือความชั่วมากกว่าความดี

[2] คือเป็นผู้ที่มีความทุกข์ ซึ่งจะสูญเสียความสุขสำราญของพวกเขาตลอดไป

[3] ได้กล่าวถึงใบหน้าโดยเฉพาะ ก็เพราะว่ามันเป็นอวัยวะที่มีเกียรติที่สุด

[4] คือโองการที่ชัดแจ้งของอัลกุรอานให้แก่พวกเจ้าแล้วในโลกดุนยา เจ้าไม่ยอมศรัทธามันทั้ง ๆ ที่เป็นที่กระจ่างแจ้งอยู่แล้ว

[5] คือหลงทางจากแนวทางที่เที่ยงธรรม เพราะเราปฏิบัติตามความใคร่และกิเลส

[6] หากเรากลับไปสู่การปฏิเสธและความชั่วช้าอีก หลังจากนั้นเราก็อยู่ในจำพวกที่ล่วงละเมิดขอบเขต

[7] คำว่า อิคซะอู เป็นคำกล่าวตะเพิดเพื่อไล่ไปให้พ้นเหมือนกับการไล่สุนัขให้ออกไปให้พ้นและพวกเจ้าอย่ามาพูดกับข้าเพื่อขอยกเว้นการลงโทษเลย

إِنَّهُۥ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْ عِبَادِى يَقُولُونَ رَبَّنَآ
ءَامَنَّا فَٱغْفِرْ لَنَا وَٱرْحَمْنَا وَأَنتَ خَيْرُ ٱلرَّٰحِمِينَ ١٠٩

109. แท้จริงมีหมู่ชนกลุ่มหนึ่งจากปวงบ่าวของเรา พวกเขากล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของเรา พวกเราได้ศรัทธาต่อพระองค์ ขอพระองค์ทรงโปรดอภัยโทษให้แก่เรา และทรงเมตตาต่อเราด้วย และพระองค์ท่านเท่านั้น ทรงเป็นผู้เมตตาที่ดียิ่ง[1]

فَٱتَّخَذْتُمُوهُمْ سِخْرِيًّا حَتَّىٰٓ أَنسَوْكُمْ ذِكْرِى
وَكُنتُم مِّنْهُمْ تَضْحَكُونَ ١١٠

110. พวกเจ้าได้ถูกเหยียดหยามพวกเขา จนกระทั่ง (การกระทำเช่นนั้นแก่พวกเขา) ทำให้พวกเจ้าลืมนึกถึงข้า[2] และพวกเจ้าก็หัวเราะเยาะเย้ยพวกเขา

إِنِّى جَزَيْتُهُمُ ٱلْيَوْمَ بِمَا صَبَرُوٓا۟ أَنَّهُمْ
هُمُ ٱلْفَآئِزُونَ ١١١

111. แท้จริงข้าได้ตอบแทนรางวัลให้แก่พวกเขาแล้วในวันนี้ เพราะพวกเขาอดทน[3] แท้จริงพวกเขาเท่านั้นเป็นผู้ได้รับชัยชนะ

قَٰلَ كَمْ لَبِثْتُمْ فِى ٱلْأَرْضِ عَدَدَ سِنِينَ ١١٢

112. พระองค์ตรัสว่า พวกเจ้าพำนักอยู่ในแผ่นดินเป็นจำนวนกี่ปี

قَالُوا۟ لَبِثْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ فَسْـَٔلِ ٱلْعَآدِّينَ ١١٣

113. พวกเขากล่าวตอบว่า เราพำนักอยู่วันหนึ่งหรือส่วนหนึ่งของวัน ขอพระองค์โปรดถามนักคำนวณที่เชี่ยวชาญเถิด[4]

قَٰلَ إِن لَّبِثْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا ۖ لَّوْ أَنَّكُمْ
كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ١١٤

114. พระองค์ตรัสว่า พวกเจ้ามิได้พำนักอยู่เว้นแต่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น หากพวกเจ้ารู้

---

[1] มุญาฮิด กล่าวว่า ชนกลุ่มนั้น หมายถึง บิลาล ค็อบบาบ ศุไฮบฺ และคนอื่นๆ ในหมู่มุสลีมีน ที่อ่อนแอยากจน ซึ่งอะบูญะฮฺลฺ และพวกของเขาได้กล่าวเย้ยหยันดูถูก

[2] จนกระทั่งพวกเจ้าลืม เพราะการเอาเป็นธุระของพวกเจ้าต่อพวกมุสลิมีนที่อ่อนแอเหล่านั้น และการดูถูกเย้ยหยันของพวกเจ้าต่อพวกเขา จึงทำให้พวกเจ้าลืมไม่จงรักภักดีต่อข้า และไม่อิบาดะฮฺต่อข้า

[3] ต่อการกระทำของพวกเจ้า

[4] อิบนุอับบาส กล่าวว่า การทรมานของพวกเขา ทำให้พวกเขาลืมกำหนดเวลาที่พวกเขาพำนักอยู่ในโลกดุนยา

أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ
إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ ﴿١١٥﴾

115. พวกเจ้าคิดว่า แท้จริงเราได้ให้พวกเจ้าบังเกิดมาโดยไร้ประโยชน์[1] และแท้จริงพวกเจ้าจะไม่กลับไปหาเรากระนั้นหรือ[2]

فَتَعَالَى اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ لَا إِلَٰهَ
إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ ﴿١١٦﴾

116. อัลลอฮฺผู้ทรงสูงส่ง ผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงสัจจะ[3] ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ พระเจ้าแห่งบัลลังก์อันทรงเกียรติ[4]

وَمَن يَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَٰهًا آخَرَ لَا بُرْهَانَ لَهُ بِهِ فَإِنَّمَا
حِسَابُهُ عِندَ رَبِّهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ ﴿١١٧﴾

117. และผู้ใดวิงวอนขอพระเจ้าอื่นคู่เคียงกับอัลลอฮฺ โดยไม่มีหลักฐานพิสูจน์แก่เขาในการนี้ แท้จริงการคิดบัญชีของเขาอยู่ที่พระเจ้าของเขา[5] แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจะไม่ประสบความสำเร็จ[6]

وَقُل رَّبِّ اغْفِرْ وَارْحَمْ وَأَنتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ ﴿١١٨﴾

118. และจงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงโปรดอภัยและเมตตา และพระองค์ท่านเท่านั้นทรงเป็นผู้เมตตาที่ดียิ่ง[7]

---

[1] และจะถูกทอดทิ้งโดยไม่มีการตอบแทน และการลงโทษ เช่นเดียวกับที่เราได้ให้ปศุสัตว์บังเกิดมากระนั้นหรือ

[2] เปล่าเลย หาเป็นเช่นนั้นไม่ แท้จริงเราได้ให้พวกเจ้าบังเกิดมาเพื่อปฏิบัติตามข้อใช้ ข้อห้าม และเพื่ออิบาดะฮฺต่อเรา แล้วทุกคนจะต้องกลับไปยังเรา เพื่อการตอบแทน

[3] พระองค์ทรงบริสุทธิ์จากการเหลวไหล หรือการไร้สมรรถภาพที่จะทรงให้บังเกิดสิ่งใดโดยเปล่าประโยชน์ เพราะพระองค์ทรงรอบรู้ทรงปรีชาญาณ

[4] พระองค์ทรงกล่าวถึงบัลลังก์ว่าเป็นบัลลังก์อันทรงเกียรติ ก็เพราะว่า ความเมตตาก็ดี ความดีก็ดี และความสิริมงคลก็ดีถูกประทานมาจากบัลลังก์อันทรงเกียรตินั้น

[5] คือการตอบแทนของเขาและการลงโทษของเขาอยู่ที่อัลลอฮฺ คือเป็นหน้าที่ของพระองค์

[6] ซูเราะฮฺได้เริ่มด้วยคำกล่าวที่ว่า แน่นอนบรรดาผู้ศรัทธาได้ประสบความสำเร็จแล้ว และจบลงด้วยคำกล่าวที่ว่า แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจะไม่ประสบความสำเร็จ เพื่อให้เป็นที่ประจักษ์ถึงความแตกต่างระหว่างสองฝ่าย ดังนั้นความแตกต่างย่อมมีระหว่างตอนเริ่มและตอนจบ

[7] พระองค์ทรงใช้ให้ร่อซูลของพระองค์ขออภัย และขอความเมตตา ทั้งนี้เป็นการสอนประชาชาติให้รู้จักแนวทางแห่งการสรรเสริญ และการวิงวอนขอพร

(24) ซูเราะฮฺ อันนูร

سورة النور

เป็นบัญญัติมะดะนียะฮฺ มี 64 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อันนูร

ซูเราะฮฺอันนูรเป็นซูเราะฮฺมะดะนียะฮฺ ที่กล่าวถึงกฎข้อบังคับ หรือระเบียบต่างๆ ที่มีความหมายทางด้านนิติบัญญัติ การชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องทางด้านมารยาทโดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้ความสนใจเกี่ยวกับปัญหาโดยทั่วไปและโดยเฉพาะ ซึ่งสมควรแก่บรรดามุสลิมจะต้องได้รับการอบรมเป็นรายตัว และเป็นหมู่คณะ ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงบัญญัติต่าง ๆ ที่สำคัญ และข้อชี้แนะโดยทั่วไปที่เกี่ยวกับครอบครัว ซึ่งเป็นสาระสำคัญในการเสริมสร้างสังคมที่ยิ่งใหญ่

ซูเราะฮฺนี้ได้อธิบายถึงมารยาทของสังคม ซึ่งจำเป็นแก่บรรดามุอฺมินจะต้องยึดมั่น เพื่อใช้ในการดำเนินชีวิตส่วนตัวและโดยทั่วไป เช่น การขออนุญาตก่อนจะเข้าบ้านผู้อื่น การลดสายตาลง การรักษาอวัยวะเพศ ข้อห้ามในการเข้าสังคมปะปนกันระหว่างชายกับหญิงแปลกหน้า ทั้งนี้เพื่อเป็นการรักษาครอบครัวมุสลิมและบ้านมุสลิม ให้อยู่ในสภาพที่บริสุทธิ์และปกปิด และปฏิบัติตามบัญญัติของอัลลอฮฺอย่างเคร่งครัด เพื่อเป็นการป้องกันมิให้ถูกล่วงเกิน มิให้เกิดความระส่ำระสายภายในครอบครัวตลอดจนความเสื่อมโทรมทางมารยาท อันจะนำมาซึ่งการบ่อนทำลายประชาชาติในขั้นสุดท้าย

ในซูเราะฮฺนี้กล่าวถึงบทลงโทษทางศาสนาบางประการ เช่น บทลงโทษของการลอบร่วมประเวณี บทลงโทษของการสบประมาทหรือการใส่ร้าย และบทลงโทษของการสาปแช่ง บทลงโทษต่างๆ เหล่านี้ได้ถูกบัญญัติขึ้น ก็เพื่อจรรโลงสังคมให้บริสุทธิ์จากความเสื่อมโทรมความไม่เป็นระเบียบ ความสับสนแห่งการสืบตระกูลและความเสื่อมโทรมทางมารยาท ในเวลาเดียวกันก็เพื่อที่จะรักษาประชาชาติทั้งมวลให้พ้นจากความปั่นป่วน ซึ่งเป็นจุดรวมแห่งความเสื่อมโทรม และการเรียกร้องอิสรภาพโดยปราศจากขอบเขต ซึ่งเป็นสาเหตุแห่งการสูญสิ้นวงศ์ตระกูล และสูญเสียเกียรติยศและศักดิ์ศรี

โดยสรุปแล้ว ในซูเราะฮฺนี้ได้แก้ปัญหาสำคัญหนึ่งของสังคม นั่นก็คือปัญหา

ครอบครัว และสิ่งแวดล้อมที่เป็นอันตราย ตลอดจนสิ่งกีดขวางทางและปัญหาต่าง ๆ ที่จะไปสู่ความเสื่อมโทรม และความหายนะในที่สุด นอกจากนี้ในซูเราะฮฺยังประมวลไว้ด้วยการมีมารยาทอันสูงส่งข้อแนะนำที่มีคุณค่าสูง ตลอดจนหลักการแห่งการดำรงชีวิตที่ดีเด่น เพราะความสำคัญและความประเสริฐของซูเราะฮฺนี้ ท่านอุมัร อิบนุอัลค็อฏฏอบ ค่อลีฟะฮฺคนที่สอง จึงได้มีสาสน์ถึงชาวเมืองกูฟะฮฺในประเทศอิรัก กล่าวว่าพวกท่านจงอบรมสั่งสอนบรรดาสตรีของพวกท่านด้วยซูเราะฮฺอันนูร

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺนี้มีชื่อว่า ซูเราะฮฺอันนูร เพราะในซูเราะฮฺนี้มีรัศมีแห่งดวงประทีปของอัลลอฮฺ ทั้งนี้ด้วยการตราบัญญัติต่าง ๆ เกี่ยวกับข้อบังคับ และระเบียบปฏิบัติทางด้านมารยาท ตลอดจนความดีงามของมนุษย์ ซึ่งนับได้ว่า เป็นบ่อเกิดแห่งดวงประทีปของอัลลอฮฺที่มีต่อปวงบ่าวของพระองค์ และเป็นความเมตตาปรานีอย่างเปี่ยมล้นของพระองค์ อัลลอฮฺทรงเป็นดวงประทีปแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน

ขอพระองค์ทรงประทานแสงสว่างแก่ดวงใจของเรา ด้วยดวงประทีปแห่งคัมภีร์ของพระองค์ท่านด้วยเทอญ โอ้ พระเจ้าแห่งสากลโลก

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

سُورَةٌ أَنزَلْنَٰهَا وَفَرَضْنَٰهَا وَأَنزَلْنَا فِيهَآ ءَايَٰتٍۭ بَيِّنَٰتٍ لَّعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿١﴾

1. นี่คือซูเราะฮฺหนึ่งที่เราได้ประทานมันลงมา และเราได้กำหนดเป็นข้อบังคับสิ่งที่มีอยู่ในมัน[1] และเราได้ประทานโองการต่าง ๆ[2] ที่มีอยู่ในนั้นให้เป็นบทบัญญัติอันชัดแจ้ง เพื่อพวกเจ้าจักได้รำลึกใคร่ครวญ

ٱلزَّانِيَةُ وَٱلزَّانِى فَٱجْلِدُوا۟ كُلَّ وَٰحِدٍ مِّنْهُمَا مِا۟ئَةَ جَلْدَةٍ ۖ وَلَا تَأْخُذْكُم بِهِمَا رَأْفَةٌ فِى دِينِ ٱللَّهِ إِن كُنتُمْ تُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ ۖ وَلْيَشْهَدْ عَذَابَهُمَا طَآئِفَةٌ مِّنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٢﴾

2. หญิงมีชู้และชายมีชู้ พวกเจ้าจงโบยแต่ละคนในสองคนนั้นคนละหนึ่งร้อยที[3] และอย่าให้ความสงสารยับยั้งการกระทำของพวกเจ้าต่อคนทั้งสองนั้น ในบัญญัติของอัลลอฮฺเป็นอันขาด[4] หากพวกเจ้าศรัทธาต่ออัลลอฮฺและวันปรโลก และจงให้กลุ่มหนึ่งบรรดาผู้ศรัทธาเป็นพยานในการลงโทษเขาทั้งสอง[5]

---

[1] นี่คือซูเราะฮฺที่มีความสำคัญยิ่งในบรรดาซูเราะฮฺต่าง ๆ ของอัลกุรอาน เราได้ประทานมันลงมาแก่เจ้าแล้ว และเราได้กำหนดสิ่งที่มีอยู่ในนั้นเป็นข้อบังคับอย่างเด็ดขาด

[2] อายะฮฺนี้กล่าวถึง การประทานลงมา ซ้ำถึงสองครั้ง อันแสดงถึงการให้ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องนี้ เสมือนกับจะกล่าวว่าเราได้ประทานมันลงมาแก่เจ้ามิใช่เพียงเพื่อการอ่านเท่านั้น แต่เราได้ประทานมันลงมาเพื่อการปฏิบัติให้เป็นไปตามเป้าหมาย

[3] สิ่งที่เราบัญญัติแก่พวกเจ้าคือ ให้โบยพวกทำชู้ (ทำซินา) ที่ยังมิได้แต่งงาน (คือชายโสด หญิงโสด) คนละหนึ่งร้อยที เป็นการลงโทษแก่เขาทั้งสองที่กระทำอาชญากรรมที่น่ารังเกียจ สำหรับผู้มีคู่ครองแล้วให้ขว้างจนกระทั่งตายดังหลักฐานจากอัสซุนนะฮฺและการกระทำของศอหาบะฮฺ

[4] คืออย่าให้ความสงสารและความเมตตาระงับการกระทำของพวกเจ้าในบัญญัติของอัลลอฮฺ คือโบยแต่เพียงเบา ๆ หรือลดจำนวนโบย พวกเจ้าจงโบยให้เจ็บจริง ๆ

[5] การเป็นพยานในการลงโทษนั้นนับได้ว่าเป็นการประจาน เพื่อให้เป็นแบบฉบับและเป็นที่เข็ดหลาบ สาเหตุของการประทานโองการนี้คือ มีรายงานว่า สตรีผู้หนึ่งชื่ออุมมุมะฮฺซูลซึ่งเป็นโสเภณี เธอจะร่วมประเวณีกับผู้ชายโดยตั้งเงื่อนไขว่า เธอจะเป็นผู้จ่ายเงินให้เขา ชายมุสลิมคนหนึ่งประสงค์จะแต่งงานกับเธอ เขาจึงได้ไปแจ้งต่อท่านร่อซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม อัลลอฮฺจึงได้ประทานโองการนี้ลงมา

ٱلزَّانِي لَا يَنكِحُ إِلَّا زَانِيَةً أَوْ مُشْرِكَةً وَٱلزَّانِيَةُ
لَا يَنكِحُهَآ إِلَّا زَانٍ أَوْ مُشْرِكٌۚ
وَحُرِّمَ ذَٰلِكَ عَلَى ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٣﴾

3. ชายมีชู้จะไม่สมรสกับใคร นอกจากกับหญิงมีชู้หรือหญิงมุชริกะฮฺ และหญิงมีชู้จะไม่มีใครสมรสกับเธอ นอกจากกับชายมีชู้หรือชายมุชริก[1] และ (การมีชู้) เช่นนั้นเป็นที่ต้องห้ามแก่บรรดาผู้ศรัทธา

وَٱلَّذِينَ يَرْمُونَ ٱلْمُحْصَنَٰتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا۟ بِأَرْبَعَةِ شُهَدَآءَ
فَٱجْلِدُوهُمْ ثَمَٰنِينَ جَلْدَةً وَلَا تَقْبَلُوا۟ لَهُمْ شَهَٰدَةً أَبَدًاۚ
وَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْفَٰسِقُونَ ﴿٤﴾

4. และบรรดาผู้กล่าวโทษบรรดาหญิงบริสุทธิ์[2] แล้วพวกเขามิได้นำพยานสี่คนมา[3] พวกเจ้าจงโบยพวกเขาแปดสิบที และพวกเจ้าอย่ารับการเป็นพยานของพวกเขาเป็นอันขาด[4] ชนเหล่านั้นพวกเขาเป็นผู้ฝ่าฝืน[5]

إِلَّا ٱلَّذِينَ تَابُوا۟ مِنۢ بَعْدِ ذَٰلِكَ وَأَصْلَحُوا۟ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ
رَّحِيمٌ ﴿٥﴾

5. นอกจากบรรดาผู้ลุแก่โทษหลังจากนั้น[6] และพวกเขาปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น[7] แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ

وَٱلَّذِينَ يَرْمُونَ أَزْوَٰجَهُمْ وَلَمْ يَكُن لَّهُمْ شُهَدَآءُ إِلَّآ أَنفُسُهُمْ
فَشَهَٰدَةُ أَحَدِهِمْ أَرْبَعُ شَهَٰدَٰتٍۭ بِٱللَّهِ ۙ إِنَّهُۥ
لَمِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٦﴾

6. และบรรดาผู้กล่าวโทษภรรยาของพวกเขา[8] และสำหรับพวกเขาไม่มีพยานนอกจากตัวของพวกเขาเอง ก็ให้การเป็นพยานของคนหนึ่งใน

---

[1] ชายมีชู้และหญิงมีชู้ ไม่เหมาะสมที่จะสมรสกับหญิงบริสุทธิ์ที่มีเกียรติหรือชายบริสุทธิ์ที่มีเกียรติ แต่จะสมรสกับผู้ที่มีสภาพเดียวกันหรือเลวกว่า หรือมุชริกะฮฺหรือมุชริก คือผู้ที่ตั้งภาคีหรือคนกาฟิรนั่นเอง

[2] กล่าวหาว่าเธอมีชู้หรือทำซินา

[3] คือมิได้นำพยานที่ยุติธรรมมาสี่คน เพื่อเป็นพยานต่อข้อกล่าวหาของพวกเขาดังกล่าว

[4] เพราะพวกเขากล่าวเท็จ ใส่ร้ายหญิงบริสุทธิ์ และเข้าไปยุ่งเกี่ยวทำลายเกียรติยศของผู้อื่น นอกจากนั้นพวกเจ้าอย่าได้รับการเป็นพยานของพวกเขาเป็นอันขาด ในเมื่อยังคงประพฤติปฏิบัติเช่นนั้น

[5] อิบนุกะษีรกล่าวว่า อัลลอฮฺทรงบัญญัติโทษแก่ผู้กล่าวโทษ หากเขามิได้นำหลักฐานมายืนยันในสิ่งที่เขาได้กล่าวหา มี 3 ประการด้วยกันคือ หนึ่ง : โบยแปดสิบที สอง : ไม่รับการเป็นพยานของเขา สาม : เป็นผู้ฝ่าฝืนปราศจากความยุติธรรม ณ ที่อัลลอฮฺและมหาชน

[6] คือกลับเนื้อกลับตัวและเสียใจในการกระทำของเขา หลังจากที่ได้ทำบาปอันยิ่งใหญ่

[7] คือไม่กลับไปทำสิ่งชั่วช้าดังกล่าวอีกและต้องแสดงออกซึ่งการกลับเนื้อกลับตัว

[8] ว่าเธอมีชู้หรือทำซินา

พวกเขาให้กล่าวสาบานสี่ครั้ง ด้วยพระนามของอัลลอฮฺแท้จริงเขาเป็นหนึ่งในหมู่ผู้พูดจริง[1]

وَٱلۡخَٰمِسَةُ أَنَّ لَعۡنَتَ ٱللَّهِ عَلَيۡهِ إِن كَانَ مِنَ ٱلۡكَٰذِبِينَ ٧

7. และครั้งที่ห้าให้เขากล่าวว่า[2] แท้จริงการสาปแช่งของอัลลอฮฺจงมีแด่เขา หากเขาเป็นผู้ที่กล่าวเท็จ

وَيَدۡرَؤُاْ عَنۡهَا ٱلۡعَذَابَ أَن تَشۡهَدَ أَرۡبَعَ شَهَٰدَٰتِۭ بِٱللَّهِ إِنَّهُۥ لَمِنَ ٱلۡكَٰذِبِينَ ٨

8. และพวกเขาจะทำให้นางพ้นจากการลงโทษต่อเมื่อนางกล่าวสาบานสี่ครั้งด้วยพระนามอัลลอฮฺว่าเขาเป็นหนึ่งในหมู่ผู้กล่าวเท็จ

وَٱلۡخَٰمِسَةَ أَنَّ غَضَبَ ٱللَّهِ عَلَيۡهَآ إِن كَانَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ٩

9. และครั้งที่ห้าให้นางกล่าวว่า แท้จริงความกริ้วของอัลลอฮฺจงมีแด่นาง หากเขาเป็นหนึ่งในหมู่ผู้พูดจริง[3]

وَلَوۡلَا فَضۡلُ ٱللَّهِ عَلَيۡكُمۡ وَرَحۡمَتُهُۥ وَأَنَّ ٱللَّهَ تَوَّابٌ حَكِيمٌ ١٠

10. และหากมิใช่ความโปรดปรานของอัลลอฮฺแก่พวกเจ้า และความเมตตาของพระองค์แล้ว และแท้จริง อัลลอฮฺทรงเป็นผู้ทรงนิรโทษ ผู้ทรงปรีชาญาณ[4]

---

[1] การเป็นพยานของเขาจะลบล้างบทลงโทษการสบประมาท ด้วยการกล่าวสาบานสี่ครั้งด้วยพระนามของอัลลอฮฺ เพื่อเป็นการทดแทนพยานสี่คน สาเหตุของการประทานอายะฮฺนี้ มีรายงานจากอิบนุอับบาสว่า ฮิลาล อิบนุอุมัยยะฮฺ ได้กล่าวโทษภรรยาของเขาว่าทำชู้กับชะรีก อิบนุซะฮฺมาอฺ ต่อหน้าท่านนะบีศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ท่านนะบีจึงกล่าวว่า พยานหลักฐานหรือการโบยบนหลังของท่าน ฮิลาลได้กล่าวว่า โอ้ท่านร่อซูลุลลอฮฺ เมื่อคนหนึ่งในพวกเขาเห็นชายคนหนึ่งทำชู้กับภรรยาของเขา จะให้เขานำพยานหลักฐานมาด้วยหรือ ฉันขอสาบานด้วยพระผู้ทรงส่งท่านมาด้วยความจริง และขอให้อัลลอฮฺทรงประทานลงมาซึ่งสิ่งที่ทำให้หลังของฉันพ้นจากการลงโทษโดยการโบย อายะฮฺนี้จึงถูกประทานลงมา

[2] คือกล่าวสาบานเป็นครั้งที่ห้า

[3] คือนางจะพ้นจากการลงโทษของโทษการทำซินา เมื่อนางกล่าวสาบานรวมทั้งหมดห้าครั้ง ตามข้อความดังกล่าว

[4] คือหากมิใช่ความโปรดปรานและความเมตตาของพระองค์ในเรื่องนี้แล้วพวกเจ้าจะประสบกับความหายนะ หรือได้รับความอับอาย หรือได้รับการลงโทษอย่างฉับพลัน

إِنَّ ٱلَّذِينَ جَآءُو بِٱلْإِفْكِ عُصْبَةٌ مِّنكُمْ لَا تَحْسَبُوهُ شَرًّا لَّكُم بَلْ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ لِكُلِّ ٱمْرِئٍ مِّنْهُم مَّا ٱكْتَسَبَ مِنَ ٱلْإِثْمِ وَٱلَّذِى تَوَلَّىٰ كِبْرَهُۥ مِنْهُمْ لَهُۥ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١١﴾

11. แท้จริงบรรดาผู้นำข่าวเท็จมานั้น[1] เป็นบุคคลกลุ่มหนึ่งจากพวกเจ้า[2] พวกเจ้าอย่าได้คิดว่ามันเป็นการชั่วแก่พวกเจ้า แต่ว่ามันเป็นการดีแก่พวกเจ้า[3] สำหรับทุกคนในพวกเขานั้นคือสิ่งที่เขาได้ขวนขวายไว้จากการทำบาป ส่วนผู้ที่มีบทบาทมากในเรื่องนี้ในหมู่พวกเขานั้น[4] เขาผู้นั้นจะได้รับการลงโทษอย่างมหันต์

لَّوْلَآ إِذْ سَمِعْتُمُوهُ ظَنَّ ٱلْمُؤْمِنُونَ وَٱلْمُؤْمِنَٰتُ بِأَنفُسِهِمْ خَيْرًا وَقَالُوا۟ هَٰذَآ إِفْكٌ مُّبِينٌ ﴿١٢﴾

12. เมื่อพวกเจ้าได้ยินข่าวเท็จนี้[5] ทำไมบรรดามุอฺมินและบรรดามุอฺมินะฮฺ จึงไม่คิดเปรียบเทียบกับตัวของพวกเขาเองในทางที่ดี[6] และกล่าวว่านี่เป็นเรื่องโกหกอย่างชัดแจ้ง

---

[1] ในที่นี้หมายถึงการกล่าวหาหรือปรักปรำท่านหญิงอาอิชะฮฺ ร่อฎิยัลลอฮุอันฮา

[2] หัวหน้าของบุคคลกลุ่มนี้คือ อับดุลลอฮฺ อิบนุสะลูล ผู้นำของพวกมุนาฟิกีน

[3] นักตัฟซีรกล่าวว่า ความดีในการนี้มีอยู่ 5 ประการคือ การพ้นจากข้อกล่าวหาของอุมมุลมุอฺมินีน (คือท่านหญิงอาอิชะฮฺ ร่อฎิยัลลอฮุอันฮา) หนึ่ง การให้เกียรติของอัลลอฮฺแก่นางด้วยการประทานวะฮียฺในเรื่องของนาง หนึ่ง การได้รับผลบุญอันใหญ่หลวงในขบวนการกล่าวเท็จแก่นาง หนึ่ง เป็นข้อดักเตือนแก่บรรดามุอฺมิน หนึ่ง และเป็นการแก้แค้นตอบแทนบรรดานักปั้นข่าวเท็จ อีกหนึ่ง

[4] ผู้ที่ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าในการเผยแพร่ข่าวเท็จนี้คือ อับดุลลอฮฺ อิบนุสะลูล

[5] คือการกล่าวโทษท่านหญิงอาอิชะฮฺ

[6] ทำไมพวกเขาจึงไม่คิดไปในทางดี และอย่าได้รีบร้อนตัดสินใจการกล่าวหา โดยเฉพาะแก่ผู้ที่พวกเขารู้ดีว่านางเป็นผู้บริสุทธิ์ปราศจากมลทิน เพราะเรื่องของการศรัทธานั้นมุอฺมินจะต้องไม่เชื่อการกล่าวร้ายหรือการนินทาพี่น้องของเขา มีรายงานว่า ภริยาของอะบีอัยยูบกล่าวกับเขาว่า ท่านไม่ได้ยินสิ่งที่มหาชนกล่าวในเรื่องอาอิชะฮฺบ้างหรือ เขากล่าวว่า ฉันได้ยินแล้ว และนั่นเป็นเรื่องโกหกทั้งสิ้นเธอจะปฏิบัติเช่นนั้นหรือ โอ้ อุมมิอัยยูบ นางกล่าวว่า ไม่หรอก ฉันขอสาบานต่ออัลลอฮฺ เขากล่าวว่า ท่านหญิงอาอิชะฮฺนั้น วัลลอฮิดีกว่าเธอเสียอีก

لَّوْلَا جَآءُو عَلَيْهِ بِأَرْبَعَةِ شُهَدَآءَ فَإِذْ لَمْ يَأْتُوا۟
بِٱلشُّهَدَآءِ فَأُو۟لَٰٓئِكَ عِندَ ٱللَّهِ هُمُ ٱلْكَٰذِبُونَ ﴿١٣﴾

13. ทำไมพวกเขาจึงไม่นำพยานสี่คนมาเพื่อมัน[1] หากพวกเขาไม่นำพยานเหล่านั้นมาแล้ว[2] ดังนั้นชนเหล่านั้น ณ ที่อัลลอฮฺพวกเขาเป็นผู้กล่าวเท็จ

وَلَوْلَا فَضْلُ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُۥ فِى ٱلدُّنْيَا وَٱلْءَاخِرَةِ
لَمَسَّكُمْ فِى مَآ أَفَضْتُمْ فِيهِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٤﴾

14. และหากมิใช่ความโปรดปรานของอัลลอฮฺแก่พวกเจ้า และความเมตตาของพระองค์ทั้งในโลกนี้และโลกหน้าแล้ว[3] แน่นอนการลงโทษอย่างมหันต์ก็จะประสบแก่พวกเจ้า ในสิ่งที่พวกเจ้ากำลังง่วนกันอยู่

إِذْ تَلَقَّوْنَهُۥ بِأَلْسِنَتِكُمْ وَتَقُولُونَ بِأَفْوَاهِكُم مَّا لَيْسَ
لَكُم بِهِۦ عِلْمٌ وَتَحْسَبُونَهُۥ هَيِّنًا
وَهُوَ عِندَ ٱللَّهِ عَظِيمٌ ﴿١٥﴾

15. ขณะที่พวกเจ้าได้รับข่าวนั้น ด้วยการพูดกันระหว่างพวกเจ้า และพวกเจ้าพูดกันในสิ่งที่พวกเจ้าไม่มีความรู้[4] และพวกเจ้าคิดว่ามันเป็นเรื่องเล็ก แต่ ณ ที่อัลลอฮฺนั้นมันเป็นเรื่องใหญ่

وَلَوْلَآ إِذْ سَمِعْتُمُوهُ قُلْتُم مَّا يَكُونُ لَنَآ أَن نَّتَكَلَّمَ
بِهَٰذَا سُبْحَٰنَكَ هَٰذَا بُهْتَٰنٌ عَظِيمٌ ﴿١٦﴾

16. เมื่อพวกเจ้าได้ยินมัน ทำไมพวกเจ้าจึงไม่กล่าวว่า ไม่บังควรที่เราจะพูดถึงเรื่องนี้[5] มหาบริสุทธิ์แห่งพระองค์ท่าน นี่มันเป็นการกล่าวร้ายอย่างมหันต์

يَعِظُكُمُ ٱللَّهُ أَن تَعُودُوا۟ لِمِثْلِهِۦٓ أَبَدًا
إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٧﴾

17. อัลลอฮฺทรงตักเตือนพวกเจ้า เพื่อมิให้กลับไปประพฤติเช่นนี้อีกเป็นอันขาด หากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธา[6]

---

[1] เพื่อเป็นพยานยืนยันสิ่งที่พวกเขากล่าว

[2] คือไม่สามารถนำพยานหลักฐานในข้อกล่าวอ้างของพวกเขาได้แล้ว

[3] โดยที่พระองค์ทรงผ่อนผันและไม่ด่วนฉับพลันในการลงโทษแก่พวกเจ้า

[4] คือพวกเจ้าพูดกันในสิ่งที่ไม่เป็นความจริง มันเป็นความเท็จและการกุข่าวขึ้นเท่านั้น

[5] คือสมควรแก่พวกท่านที่จะปฏิเสธไม่ยอมรับ เมื่อแรกได้ยินเรื่องนี้ และกล่าวว่า ไม่สมควรที่เราจะพูดเรื่องนี้

[6] เป็นการส่งเสริมให้ยึดถือเป็นข้อเตือนใจ

وَيُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمُ ٱلْءَايَٰتِ ۚ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٨﴾

18. และอัลลอฮฺทรงชี้แจงโองการทั้งหลายอย่างชัดเจนแก่พวกเจ้า[1] และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ

إِنَّ ٱلَّذِينَ يُحِبُّونَ أَن تَشِيعَ ٱلْفَٰحِشَةُ فِى ٱلَّذِينَ
ءَامَنُوا۟ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ فِى ٱلدُّنْيَا وَٱلْءَاخِرَةِ ۚ
وَٱللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿١٩﴾

19. แท้จริงบรรดาผู้ชอบที่จะให้เรื่องบัดสีแพร่หลายไปในหมู่ผู้ศรัทธานั้น พวกเขาจะได้รับการลงโทษอย่างเจ็บปวด ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า[2] และอัลลอฮฺทรงรอบรู้และพวกเจ้าไม่รู้

وَلَوْلَا فَضْلُ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُۥ وَأَنَّ ٱللَّهَ
رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٠﴾

20. และหากมิใช่ความโปรดปรานของอัลลอฮฺแก่พวกเจ้า และความเมตตาของพระองค์แล้ว และแท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงเอ็นดู ผู้ทรงเมตตาเสมอ

۞ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَتَّبِعُوا۟ خُطُوَٰتِ ٱلشَّيْطَٰنِ ۚ
وَمَن يَتَّبِعْ خُطُوَٰتِ ٱلشَّيْطَٰنِ فَإِنَّهُۥ يَأْمُرُ بِٱلْفَحْشَآءِ
وَٱلْمُنكَرِ ۚ وَلَوْلَا فَضْلُ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُۥ مَا زَكَىٰ
مِنكُم مِّنْ أَحَدٍ أَبَدًا وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ يُزَكِّى
مَن يَشَآءُ ۗ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢١﴾

21. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย พวกเจ้าอย่าติดตามทางเดินของชัยฏอน[3] และผู้ใดติดตามทางเดินของชัยฏอน แท้จริงมันจะใช้ให้ทำการลามกและความชั่ว และหากมิใช่ความโปรดปรานของอัลลอฮฺแก่พวกเจ้า และความเมตตาของพระองค์แล้ว[4] ก็จะไม่มีผู้ใดเลยในหมู่พวกเจ้าบริสุทธิ์ แต่อัลลอฮฺทรงให้ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์บริสุทธิ์[5] และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงได้ยินผู้ทรงรอบรู้

---

[1] คือโองการทั้งหลายที่บ่งถึงบทบัญญัติและการมีมารยาทที่ดีงาม เพื่อที่จะได้ยึดถือเป็นบทเรียนและแบบอย่างที่ดี

[2] การลงโทษอย่างเจ็บปวดในโลกนี้คือ การลงโทษของผู้แพร่ข่าวเท็จ ส่วนในโลกหน้าคือการลงโทษด้วยไฟนรก

[3] โดยการแพร่ข่าวเท็จและเงี่ยหูฟังเรื่องเท็จ

[4] ด้วยการให้มีการขออภัยโทษกลับเนื้อกลับตัว และการให้มีบทลงโทษเพื่อลบล้างความผิด

[5] ด้วยการให้เขาสำนึกขออภัยโทษต่อความผิดที่ได้กระทำไป และทรงรับการขออภัยโทษของเขา

22. และผู้มีเกียรติและผู้มั่นคั่งในหมู่พวกเจ้าอย่าได้สาบานที่จะไม่ให้ (ความช่วยเหลือ) แก่ญาติมิตร และคนยากจน และผู้อพยพในหนทาง ของอัลลอฮฺ[1] และพวกเขาจงอภัย และยกโทษ[2] (ให้แก่พวกเขาเถิด) พวกเจ้าจะไม่ชอบหรือที่อัลลอฮฺจะทรงอภัยให้แก่พวกเจ้า และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ

وَلَا يَأْتَلِ أُولُوا الْفَضْلِ مِنكُمْ وَالسَّعَةِ أَن يُؤْتُوا أُولِي الْقُرْبَىٰ وَالْمَسَاكِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ۖ وَلْيَعْفُوا وَلْيَصْفَحُوا ۗ أَلَا تُحِبُّونَ أَن يَغْفِرَ اللَّهُ لَكُمْ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٢﴾

23. แท้จริงบรรดาผู้กล่าวโทษบรรดาหญิงบริสุทธิ์หญิงไม่รู้เรื่องอะไร หญิงผู้ศรัทธา[3] พวกเขาถูกสาปแช่งทั้งในโลกนี้และโลกหน้า[4] และสำหรับพวกเขาจะได้รับการลงโทษอย่างมหันต์

إِنَّ الَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ الْغَافِلَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ لُعِنُوا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٢٣﴾

---

[1] คือสาบานที่จะไม่ให้ความช่วยเหลือแก่บุคคลดังกล่าวเพราะการทำบาปของเขา มีรายงานเกี่ยวกับสาเหตุของการประทานโองการนี้ว่า อะบูบักรฺ อัศศิกดีก เคยให้ค่าใช้จ่ายแก่มัสเฏาะฮฺ อิบนุอุซาซะฮฺ เพราะความยากจนและความเป็นญาติกัน เมื่อเกิดเหตุการณ์แพร่ข่าวเท็จเกี่ยวกับท่านหญิงอาอิชะฮฺ และมัสเฏาะฮฺได้ร่วมอยู่ในวงการนี้ด้วย อะบูบักรฺได้สาบานว่าจะไม่ให้ค่าใช้จ่ายแก่เขา และจะไม่อำนวยประโยชน์ให้เขาอีกต่อไป อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงประทานอายะฮฺนี้ลงมา แล้วอะบูบักรฺได้กล่าวว่า วัลลอฮิ แท้จริงฉันใคร่ที่จะให้อัลลอฮฺทรงยกโทษให้ฉัน แล้วเขาก็ได้ให้ค่าใช้จ่ายแก่มัสเฏาะฮฺตามที่ได้เคยให้มาแต่ก่อน และกล่าวว่า วัลลอฮิ ฉันจะไม่ยับยั้งการให้ค่าใช้จ่ายแก่เขาเป็นอันขาด

[2] และจงกลับไปทำความดีและความโปรดปราน เหมือนกับที่ได้ทำมาก่อน นักตัฟซีรกล่าวว่า ในอายะฮฺนี้บ่งถึงคุณค่าของอะบูบักรฺ เพราะอัลลอฮฺทรงกล่าวชมเชยเขา โดยกล่าวว่า และผู้มีเกียรติอย่าได้สาบาน (24 : 22)

[3] คือกล่าวโทษว่าพวกเธอทำซินา

[4] คือถูกขับไล่ให้ห่างไกลจากความเมตตาของอัลลอฮฺ ทั้งในดุนยาและอาคิเราะฮฺ อิบนุอับบาสกล่าวว่า การสาปแช่งนี้สำหรับผู้กล่าวโทษบรรดาภริยาของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เพราะเขาจะไม่ได้รับการเตาบะฮฺ ส่วนผู้ที่กล่าวโทษมุอฺมินะฮฺคนอื่นๆ อัลลอฮฺจะทรงให้เขาได้รับการเตาบะฮฺ อะบูฮัมซะฮฺกล่าวว่า อายะฮฺนี้ถูกประทานลงมาสำหรับมุชริกีนชาวมักกะฮฺ โดยกล่าวหาสตรีที่ออกเดินทางอพยพไปนครมะดีนะฮฺว่า พวกเธอออกเดินทางไปเพื่อจะไปทำความชั่ว

24. วัน[1] ที่ลิ้นของพวกเขา และมือของพวกเขา และเท้าของพวกเขา จะเป็นพยานยืนยันต่อพวกเขา ตามที่พวกเขาได้กระทำไว้[2]

يَوْمَ تَشْهَدُ عَلَيْهِمْ أَلْسِنَتُهُمْ وَأَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُم بِمَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٢٤﴾

25. วันนั้นอัลลอฮฺจะทรงตอบแทนแก่พวกเขาอย่างครบถ้วน ตามส่วนแห่งการตอบแทนของพวกเขาอย่างแท้จริง[3] และพวกเขาจะรู้ว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้น พระองค์คือผู้ทรงสัจจะ ผู้ทรงเปิดเผย

يَوْمَئِذٍ يُوَفِّيهِمُ ٱللَّهُ دِينَهُمُ ٱلْحَقَّ وَيَعْلَمُونَ أَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلْحَقُّ ٱلْمُبِينُ ﴿٢٥﴾

26. หญิงชั่วย่อมคู่ควรกับชายชั่ว และชายชั่วย่อมคู่ควรกับหญิงชั่ว และหญิงดีย่อมคู่ควรกับชายดีและชายดีย่อมคู่ควรกับหญิงดี ชนเหล่านั้นเป็นผู้บริสุทธิ์จากสิ่งที่พวกเขากล่าวร้าย[4] สำหรับพวกเขา (ผู้ถูกกล่าวร้าย) จะได้รับการอภัยโทษและเครื่องยังชีพอันมีเกียรติ[5]

ٱلْخَبِيثَٰتُ لِلْخَبِيثِينَ وَٱلْخَبِيثُونَ لِلْخَبِيثَٰتِ ۖ وَٱلطَّيِّبَٰتُ لِلطَّيِّبِينَ وَٱلطَّيِّبُونَ لِلطَّيِّبَٰتِ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ مُبَرَّءُونَ مِمَّا يَقُولُونَ ۖ لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٢٦﴾

27. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย พวกเจ้าอย่าเข้าไปในบ้านใด อื่นจากบ้านของพวกเจ้า จนกว่าจะขออนุญาตและให้สลามแก่เจ้าของบ้าน

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَدْخُلُوا۟ بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ حَتَّىٰ تَسْتَأْنِسُوا۟ وَتُسَلِّمُوا۟ عَلَىٰٓ أَهْلِهَا ۚ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾

---

[1] คือวันกิยามะฮฺ

[2] คือลิ้น มือ และเท้า จะพูดถึงสิ่งที่เขาได้กระทำไว้

[3] การตอบแทนของพวกเขาจะเป็นไปอย่างยุติธรรม จากผู้ตัดสินผู้ตอบแทนที่เที่ยงธรรมที่สุด

[4] บรรดาผู้ประเสริฐเหล่านั้นเป็นผู้บริสุทธิ์จากข้อกล่าวหาของนักปั้นข่าวเท็จ

[5] อิบนุกะษีรกล่าวว่า เป็นการสัญญาว่า ภริยาของท่านร่อซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม อยู่ในสวนสวรรค์

เสียก่อน เช่นนั้นแหละเป็นการดีสำหรับพวกเจ้า เพื่อว่าพวกเจ้าจะใคร่ครวญ[1]

فَإِن لَّمْ تَجِدُوا فِيهَا أَحَدًا فَلَا تَدْخُلُوهَا حَتَّىٰ يُؤْذَنَ لَكُمْ ۖ وَإِن قِيلَ لَكُمُ ارْجِعُوا فَارْجِعُوا ۖ هُوَ أَزْكَىٰ لَكُمْ ۚ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٢٨﴾

28. เมื่อพวกเจ้าไม่พบผู้ใดในบ้านนั้นก็อย่าเข้าไป จนกว่าจะได้รับอนุญาตแก่พวกเจ้า[2] และเมื่อมีการกล่าวแก่พวกเจ้าว่า จงกลับไป ก็จงกลับไปมันเป็นการเหมาะสมยิ่งแก่พวกเจ้า[3] และอัลลอฮฺทรงรอบรู้สิ่งที่พวกเจ้ากระทำ[4]

لَّيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَن تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ مَسْكُونَةٍ فِيهَا مَتَاعٌ لَّكُمْ ۚ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿٢٩﴾

29. ไม่ถือเป็นความผิดแก่พวกเจ้าที่จะเข้าไปในสถานที่ใด ที่มิใช่เป็นที่พักอาศัย[5] ซึ่ง ณ ที่นั้นมีสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่พวกเจ้า[6] และอัลลอฮฺทรงรู้ดีสิ่งที่พวกเจ้าเปิดเผยและสิ่งที่พวกเจ้าปกปิด

---

[1] เพื่อยึดถือเป็นข้อเตือนใจและปฏิบัติตามมารยาทอันประเสริฐนี้ อัลกุรฏุบีย์กล่าวว่าการขออนุญาตและการให้สลามเป็นการดียิ่งสำหรับพวกเจ้า ดีกว่าการบุกเข้าไปโดยไม่ขออนุญาตหรือการกล่าวทักทายในสมัยญาฮิลียะฮฺ เช่น ชายคนหนึ่งจะเข้าไปในบ้านของผู้อื่นเขาจะกล่าวทักทายว่า อรุณสวัสดิ์ หรือสวัสดีแล้วก็เข้าไป บางครั้งก็เข้าไปพบเจ้าของบ้านนอนอยู่กับภรรยาของเขา มีรายงานว่าชายคนหนึ่งได้กล่าวแก่ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ว่า ฉันจะต้องขออนุญาตต่อมารดาของฉันด้วยหรือ ท่านนะบีตอบว่า ใช่จะต้องขออนุญาตเสียก่อน เขากล่าวว่า นางไม่มีคนใช้นอกจากฉัน ว่า ฉันจะต้องขออนุญาตต่อนางทุกครั้งที่ฉันจะเข้าไปหานางด้วยหรือ ท่านนะบีถามเขาว่า ท่านพอใจหรือที่จะเห็นนางปราศจากเสื้อผ้า เขาตอบว่า ไม่ครับ ท่านนะบีกล่าวว่า ดังนั้น จงขออนุญาตต่อนางเสียก่อน

[2] เพราะบ้านเป็นสถานที่หวงห้าม จะต้องได้รับอนุญาดจากเจ้าของบ้านเสียก่อนจึงจะเข้าไปได้

[3] เมื่อเจ้าของบ้านไม่อนุญาตและขอให้กลับไปก่อน พวกเจ้าก็จงกลับไป อย่าได้เซ้าซี้ต่อไปอีก เพราะการกลับไปนั้นเป็นการมีเกียรติและเป็นการดียิ่งสำหรับเจ้า

[4] อัลกุรฏุบีย์กล่าวว่า เป็นสัญญาร้ายแก่ผู้ที่สอดแนมตามบ้าน

[5] คือเข้าไปโดยไม่ต้องขออนุญาต เช่น สถานที่พักร้อน โรงแรม หรือร้านค้า

[6] คือเข้าไปพักร้อนชั่วคราว หรือไปเช่าพักแรม หรือซื้อสินค้า

قُل لِّلۡمُؤۡمِنِينَ يَغُضُّواْ مِنۡ أَبۡصَٰرِهِمۡ
وَيَحۡفَظُواْ فُرُوجَهُمۡۚ ذَٰلِكَ أَزۡكَىٰ لَهُمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ
خَبِيرُۢ بِمَا يَصۡنَعُونَ ٣٠

30. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แก่บรรดามุอฺมิน ให้พวกเขาลดสายตาของพวกเขาลงต่ำ[1] และให้พวกเขารักษาทวารของพวกเขา[2] นั่นเป็นการบริสุทธิ์ยิ่งแก่พวกเขา[3] แท้จริงอัลลอฮฺทรงรอบรู้สิ่งที่พวกเขากระทำ

وَقُل لِّلۡمُؤۡمِنَٰتِ يَغۡضُضۡنَ مِنۡ أَبۡصَٰرِهِنَّ وَيَحۡفَظۡنَ
فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبۡدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ
مِنۡهَاۖ وَلۡيَضۡرِبۡنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَىٰ جُيُوبِهِنَّۖ وَلَا يُبۡدِينَ
زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ أَوۡ ءَابَآئِهِنَّ
أَوۡ ءَابَآءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوۡ أَبۡنَآئِهِنَّ
أَوۡ أَبۡنَآءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوۡ إِخۡوَٰنِهِنَّ
أَوۡ بَنِيٓ إِخۡوَٰنِهِنَّ أَوۡ بَنِيٓ أَخَوَٰتِهِنَّ أَوۡ نِسَآئِهِنَّ
أَوۡ مَا مَلَكَتۡ أَيۡمَٰنُهُنَّ أَوِ ٱلتَّٰبِعِينَ غَيۡرِ أُوْلِي
ٱلۡإِرۡبَةِ مِنَ ٱلرِّجَالِ أَوِ ٱلطِّفۡلِ ٱلَّذِينَ لَمۡ يَظۡهَرُواْ
عَلَىٰ عَوۡرَٰتِ ٱلنِّسَآءِۖ وَلَا يَضۡرِبۡنَ بِأَرۡجُلِهِنَّ لِيُعۡلَمَ
مَا يُخۡفِينَ مِن زِينَتِهِنَّۚ وَتُوبُوٓاْ إِلَى ٱللَّهِ جَمِيعًا

31. และจงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แก่บรรดามุอฺมินะฮฺให้พวกเธอลดสายตาของพวกเธอลงต่ำ และให้พวกเธอรักษาทวารของพวกเธอ และอย่าเปิดเผยเครื่องประดับของพวกเธอ เว้นแต่สิ่งที่พึงเปิดเผยได้[4] และให้เธอปิดด้วยผ้าคลุมศีรษะของเธอลงมาถึงหน้าอกของเธอ และอย่าให้เธอเปิดเผยเครื่องประดับของพวกเธอ เว้นแต่แก่สามีของพวกเธอหรือบิดาของพวกเธอ หรือบิดาของสามีของพวกเธอ หรือลูกชายของพวกเธอ หรือลูกชายของสามีของพวกเธอ หรือพี่ชายน้องชายของพวกเธอ หรือลูกชาย

---

[1] คือให้ระงับการมองหญิงแปลกหน้าที่ไม่เป็นมะหฺรอม

[2] คือรักษาทวารของพวกเขาให้พ้นจากการทำซินา และเปิดเผยสิ่งที่ไม่ควรเปิดเผย

[3] การลดสายตาลงและการรักษาทวารนั้น เป็นการทำให้จิตใจบริสุทธิ์ยิ่ง เป็นการยำเกรง และเป็นการป้องกันมิให้ตกเป็นเหยื่อของการทำลามก

[4] พระองค์ทรงใช้ให้บรรดามุอฺมินะฮฺลดสายตาและรักษาทวารของนาง และทรงใช้มิให้พวกเธอเปิดเผยเครื่องประดับแก่คนแปลกหน้า เว้นแต่สิ่งที่พึงเปิดเผยได้ โดยไม่มีเจตนาหรือความตั้งใจที่ไม่ดี อิบนุมัสอูดกล่าวว่า เครื่องประดับมีสองชนิด เครื่องประดับชนิดที่หนึ่ง คนอื่นจะมองมันไม่ได้นอกจากสามี เช่น แหวนและกำไล เครื่องประดับชนิดที่สองคือเครื่องประดับที่คนแปลกหน้ามองได้คือส่วนภายนอกของเสื้อผ้า กล่าวกันว่าความมุ่งหมายคือ ใบหน้าและมือทั้งสองข้าง เพราะทั้งสองสิ่งนั้นมิใช่เป็นสิ่งพึงสงวน อัลบัยฎอวีย์กล่าวว่า ความจริงแล้วทั้งสองสิ่งนั้นอนุญาตให้เปิดเผยได้ในเวลาละหมาดเท่านั้น มิใช่เพื่อการมอง เพราะร่างกายทุกส่วนของสตรีอิสระนั้นไม่อนุญาตให้ผู้อื่นมองเธอ นอกจากสามีและผู้ที่แต่งงานกับเธอไม่ได้ (อัลมะหฺรอม) เว้นแต่ในกรณีที่จำเป็น เช่น เพื่อการรักษาพยาบาลและการเป็นพยาน

أَيُّهَ ٱلْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٣١﴾

ของพี่ชายน้องชายของพวกเธอหรือลูกชายของพี่สาวน้องสาวของพวกเธอ หรือพวกผู้หญิงของพวกเธอ[1] หรือที่มือขวาของพวกเธอครอบครอง (ทาสและทาสี)[2] หรือคนใช้ผู้ชายที่ไม่มีความรู้สึกทางเพศ[3] หรือเด็กที่ยังไม่รู้เรื่องเพศสงวนของผู้หญิง และอย่าให้เธอกระทืบเท้าของพวกเธอเพื่อให้ผู้อื่นรู้สิ่งที่พวกเธอควรปกปิดในเครื่องประดับของพวกเธอ[4] และพวกเจ้าทั้งหลายจงขอลุแก่โทษต่ออัลลอฮฺเถิด โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับชัยชนะ

وَأَنكِحُوا۟ ٱلْأَيَـٰمَىٰ مِنكُمْ وَٱلصَّـٰلِحِينَ مِنْ عِبَادِكُمْ وَإِمَآئِكُمْ ۚ إِن يَكُونُوا۟ فُقَرَآءَ يُغْنِهِمُ ٱللَّهُ مِن فَضْلِهِۦ ۗ وَٱللَّهُ وَٰسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٢﴾

32. และจงให้พวกเจ้าแต่งงานกับผู้เป็นโสดในหมู่พวกเจ้า[5] และกับคนดี ๆ[6] จากปวงบ่าวผู้ชายของพวกเจ้า และบ่าวผู้หญิงของพวกเจ้า หากพวกเขายากจน อัลลอฮฺจะทรงให้พวกเขาร่ำรวยขึ้นจากความโปรดปรานของพระองค์[7] และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงไพบูลย์ ผู้ทรงรอบรู้

---

[1] คือพวกผู้หญิงที่เป็นมุสลิมะฮฺ

[2] คือทาสีมุชริกะฮฺ

[3] เช่น ผู้มีสติฟั่นเฟือนหรือเป็นโรคประสาท โดยไม่สนใจเรื่องเพศ

[4] อิบนุอับบาสกล่าวว่า สตรีในสมัยญาฮิลียะฮฺเมื่อเดินผ่านฝูงชนเธอจะกระทืบเท้า เพื่อให้ผู้คนได้ยินเสียงกำไลเท้าของนาง ดังนั้นอัลลอฮฺ ตะอาลา จึงทรงห้ามมิให้กระทำเช่นนั้น เพราะมันเป็นการกระทำของชัยฏอน

[5] คือจงให้ผู้ที่ไม่มีภรรยาหรือสามี แต่งงานกับผู้ที่เป็นโสดในหมู่พวกเจ้าที่เป็นชายอิสระหรือหญิงอิสระ

[6] หมายถึงผู้ที่ตักวาและมีความยำเกรงอัลลอฮฺ ในการนี้เป็นการชี้บ่งถึงตำแหน่งของผู้ที่มีความตักวา

[7] เป็นการแสดงให้เห็น ความโปรดปรานของพระองค์นั้นจะทำให้เขาพอเพียง

33. และบรรดาผู้ที่ยังไม่มีโอกาสแต่งงานก็จงให้เขาข่มความใคร่ จนกว่าอัลลอฮฺจะทรงให้พวกเขาร่ำรวยขึ้นจากความโปรดปรานของพระองค์[1] และบรรดาผู้ที่ต้องการจะไถ่ตัวให้เป็นอิสระจากผู้ที่มือขวาของพวกเจ้าครอบครองพวกเจ้าจงทำสัญญากับพวกเขา[2] หากพวกเจ้ารู้ว่าเป็นการดีกับพวกเขา และจงบริจาคแก่พวกเขาซึ่งทรัพย์สมบัติของอัลลอฮฺ ที่พระองค์ทรงประทานแก่พวกเจ้า[3] และพวกเจ้าอย่าบังคับบรรดาทาสีของพวกเจ้าให้ผิดประเวณี หากนางประสงค์จะอยู่อย่างบริสุทธิ์[4] แต่พวกเจ้าต้องการผลประโยชน์แห่งการดำรงชีวิตในโลกนี้ และผู้ใดบังคับพวกนางเช่นนั้น ดังนั้น หลังจากการบังคับพวกนาง แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอภัยผู้ทรงเมตตาเสมอ

وَلۡيَسۡتَعۡفِفِ ٱلَّذِينَ لَا يَجِدُونَ نِكَاحًا حَتَّىٰ يُغۡنِيَهُمُ ٱللَّهُ
مِن فَضۡلِهِۦۗ وَٱلَّذِينَ يَبۡتَغُونَ ٱلۡكِتَٰبَ مِمَّا مَلَكَتۡ
أَيۡمَٰنُكُمۡ فَكَاتِبُوهُمۡ إِنۡ عَلِمۡتُمۡ فِيهِمۡ خَيۡرٗاۖ وَءَاتُوهُم
مِّن مَّالِ ٱللَّهِ ٱلَّذِيٓ ءَاتَىٰكُمۡۚ وَلَا تُكۡرِهُواْ فَتَيَٰتِكُمۡ
عَلَى ٱلۡبِغَآءِ إِنۡ أَرَدۡنَ تَحَصُّنٗا لِّتَبۡتَغُواْ عَرَضَ ٱلۡحَيَوٰةِ
ٱلدُّنۡيَاۚ وَمَن يُكۡرِههُّنَّ فَإِنَّ ٱللَّهَ مِنۢ بَعۡدِ إِكۡرَٰهِهِنَّ
غَفُورٞ رَّحِيمٞ ٣٣

34. และโดยแน่นอน เราได้ประทานโองการต่าง ๆ อันชัดแจ้งแก่พวกเจ้าแล้ว และอุทาหรณ์

وَلَقَدۡ أَنزَلۡنَآ إِلَيۡكُمۡ ءَايَٰتٖ مُّبَيِّنَٰتٖ وَمَثَلٗا مِّنَ ٱلَّذِينَ
خَلَوۡاْ مِن قَبۡلِكُمۡ وَمَوۡعِظَةٗ لِّلۡمُتَّقِينَ ٣٤

---

[1] เพราะบ่าวที่ดีนั้นเมื่อเขายำเกรงอัลลอฮฺ พระองค์ก็จะทรงเปิดช่องทางหรือทางออกให้เขา

[2] คือผู้ที่ประสงค์จะได้รับอิสระจากการเป็นทาสกับนายของเขา พวกเจ้าจงทำสัญญาตามจำนวนเงินที่เหมาะสม หากพวกเจ้ารู้ถึงความดี ความไว้วางใจของพวกเขา เพื่อให้พวกเขาได้เป็นอิสระ

[3] คือช่วยเหลือเขาในการปลดเปลื้องตัวให้พ้นจากการเป็นทาส

[4] โดยแท้จริงแล้วผู้ที่เป็นทาสี นายของนางจะต้องคุ้มกันให้พ้นจากการทำชั่ว ส่วนการที่นายจะใช้นางให้ทำผิดประเวณีหรือทำซินา โดยที่นางปฏิเสธและต้องการอยู่อย่างบริสุทธิ์ พฤติการณ์เช่นนี้นับได้ว่าเป็นสิ่งเลวทรามต่ำช้าที่สุด นักตัฟซีรกล่าวว่า อายะฮฺนี้ถูกประทานลงมาเพราะ อับดุลลอฮฺ อิบนสะลูล มุนาฟิก มีทาสี 2 คน คนหนึ่งชื่อ มุลัยกะฮฺ อีกคนหนึ่งชื่อ อุมัยมะฮฺ เขาใช้ให้ทั้งสองคนทำผิดประเวณีเพื่อหารายได้ให้แก่เขา และเขาได้ทุบตีเธอทั้งสองด้วย นางจึงไปร้องทุกข์ต่อท่านร่อซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม อายะฮฺนี้จึงถูประทานลงมา

จากบรรดาผู้ได้ล่วงลับไปก่อนพวกเจ้า และข้อตักเตือนแก่บรรดาผู้ยำเกรง

۞ ٱللَّهُ نُورُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ مَثَلُ نُورِهِۦ كَمِشْكَوٰةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ ۖ ٱلْمِصْبَاحُ فِى زُجَاجَةٍ ۖ ٱلزُّجَاجَةُ كَأَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّىٌّ يُوقَدُ مِن شَجَرَةٍ مُّبَٰرَكَةٍ زَيْتُونَةٍ لَّا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِىٓءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ ۚ نُّورٌ عَلَىٰ نُورٍ ۗ يَهْدِى ٱللَّهُ لِنُورِهِۦ مَن يَشَآءُ ۚ وَيَضْرِبُ ٱللَّهُ ٱلْأَمْثَٰلَ لِلنَّاسِ ۗ وَٱللَّهُ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌ ﴿٣٥﴾

35. อัลลอฮฺทรงเป็นดวงประทีปแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน[1] อุปมาดวงประทีปของพระองค์เสมือนดังช่องตามผนังที่มีตะเกียง[2] ตะเกียงนั้นอยู่ในโคมแก้ว โคมแก้วเป็นเสมือนดวงดาวที่ประกายแสง ถูกจุดจากน้ำมันของต้นไม้ที่มีความจำเริญคือต้นมะกอก[3] มันมิได้อยู่ทางตะวันออก และมิได้อยู่ทางตะวันตก[4] น้ำมันของมันแทบประกายแสงออกมา แม้นว่าไฟมิได้ไปกระทบมัน[5] ดวงประทีป ซ้อนดวงประทีป อัลลอฮฺทรงนำทางด้วยดวงประทีปของพระองค์แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และอัลลอฮฺทรงยกอุทาหรณ์ทั้งหลายนี้เพื่อมนุษย-ชาติและอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรอบรู้ทุกสิ่ง

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงให้ชั้นฟ้าทั้งหลายมีแสงสว่างด้วยดวงดาวมากหลายที่มีรัศมี และทรงให้แผ่นดินมีแสงสว่างด้วยบทบัญญัติต่าง ๆ และการส่งบรรดารอซูลมา

[2] อุปมาแสงสว่างของอัลลอฮฺ ตะอาลา ในหัวใจบ่าวของพระองค์ที่เป็นมุอฺมินนั้น ประดุจดังช่องลึกเข้าไปในฝาผนังที่มีตะเกียงไม่มีช่องโหว่ที่จะให้แสงสว่างเล็ดลอดออกไปได้ ในหนังสือ อัตตัสฮีล กล่าวว่าความหมายในที่นี้คือ ลักษณะแห่งแสงสว่างของอัลลอฮฺในความเจิดจ้าเปรียบเสมือนลักษณะของช่องลึกในฝาผนังที่มีตะเกียงวางอยู่ ซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์จะวาดมโนภาพถึงความเจิดจ้าของแสงสว่าง การที่เปรียบเทียบเช่นนี้ก็เพราะเป็นสิ่งที่มนุษย์ประสบพบเห็นได้ แม้ว่าแสงสว่างของอัลลอฮฺเจิดจ้ากว่าก็ตามที

[3] ซึ่งอัลลอฮฺทรงเจาะจงกล่าวเป็นพิเศษถึงผลประโยชน์อันมากหลายของมัน

[4] แต่มันอยู่ท่ามกลางทะเลทรายถูกแดดเผาอยู่ตลอดวัน เพื่อให้ผลของมันสุกงอมและน้ำมันของมันใสสะอาด

[5] คือน้ำมันของต้นซัยตูนเกือบจะประกายแสงออกมา เพราะความใสสะอาดของมัน แม้ว่าจะไม่ได้เอาไฟไปจุดให้มันลุกโพลงหมายถึงว่าหลักฐานต่าง ๆ ของอัลลอฮฺที่มีต่อปวงบ่าวของพระองค์นั้น เพราะความชัดแจ้งของมันจะประกายแสงออกมาแก่ผู้ที่มีวิจารณญาณหากว่าพระองค์จะไม่ทรงเพิ่มมันให้ชัดแจ้งด้วยการประทานอัลกุรอานลงมา แล้วอะไรเสียอีกเล่า ในเมื่อพระองค์ทรงกล่าวตักเตือนพวกเขาด้วยโองการต่าง ๆ ของพระองค์ มันก็ยิ่งทำให้หลักฐานชัดแจ้งยิ่งขึ้นแก่พวกเขา

فِي بُيُوتٍ أَذِنَ ٱللَّهُ أَن تُرْفَعَ وَيُذْكَرَ فِيهَا
ٱسْمُهُۥ يُسَبِّحُ لَهُۥ فِيهَا بِٱلْغُدُوِّ وَٱلْآصَالِ ﴿٣٦﴾

36. ในบรรดาบ้าน (หมายถึงมัสยิด) อัลลอฮฺทรงอนุญาตให้เทิดพระเกียรติ และให้พระนามของพระองค์ถูกรำลึกอยู่เสมอ[1] เพื่อที่จะแซ่ซร้องสดุดีแด่พระองค์ในนั้น ทั้งในยามเช้าและยามพลบค่ำ

رِجَالٌ لَّا تُلْهِيهِمْ تِجَٰرَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَن ذِكْرِ ٱللَّهِ وَإِقَامِ
ٱلصَّلَوٰةِ وَإِيتَآءِ ٱلزَّكَوٰةِ يَخَافُونَ يَوْمًا تَتَقَلَّبُ فِيهِ
ٱلْقُلُوبُ وَٱلْأَبْصَٰرُ ﴿٣٧﴾

37. บรรดาชายผู้ที่การค้าและการขายมิได้ทำให้พวกเขาหันห่างออกจากการรำลึกถึงอัลลอฮฺ และการดำรงละหมาด และการจ่ายซะกาต เพราะพวกเขากลัววันที่หัวใจและสายตาจะเหลือกลานในวันนั้น[2]

لِيَجْزِيَهُمُ ٱللَّهُ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا۟ وَيَزِيدَهُم مِّن فَضْلِهِۦ
وَٱللَّهُ يَرْزُقُ مَن يَشَآءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٨﴾

38. เพื่ออัลลอฮฺจะทรงตอบแทนพวกเขาอย่างดีเยี่ยม ตามที่พวกเขาได้กระทำไว้ และพระองค์จะทรงเพิ่มให้พวกเขาอีกจากความโปรดปรานของพระองค์ และอัลลอฮฺทรงประทานปัจจัยยังชีพแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ โดยปราศจากการคำนวณ[3]

وَٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ أَعْمَٰلُهُمْ كَسَرَابٍۭ بِقِيعَةٍ يَحْسَبُهُ
ٱلظَّمْـَٔانُ مَآءً حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَهُۥ لَمْ يَجِدْهُ شَيْـًٔا

39. และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น การงานของพวกเขาเปรียบเสมือนภาพลวงตาในที่ราบ

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงอนุญาตให้มีการเทิดพระเกียรติและรำลึกถึงพระองค์ในสมัยยิดหรือบ้านของอัลลอฮฺ เพื่อที่จะให้เป็นศูนย์กลางแห่งการอิดาบะฮฺหรือการขัดเกลาจิตใจ

[2] มีบุคคลจำพวกหนึ่งซึ่งความเพริศแพร้ว ความเพลิดเพลินของโลกดุนยานี้ มิได้ทำให้พวกเขาหลงลืมหรือเหินห่างจากการรำลึกถึงพระเจ้าของพวกเขา แม้กระทั่งการค้าการขายก็มิได้ทำให้พวกเขาห่วงใยจนกระทั่งทำให้พวกเขาหันเหออกจากการจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา พระเจ้าของพวกเขา

[3] พระองค์จะทรงตอบแทนต่อการงานของพวกเขาที่ได้กระทำไว้ในโลกดุนยา ด้วยการตอบแทนที่ดียิ่ง นอกจากนั้นแล้วพระองค์จะทรงเพิ่มพูนความโปรดปรานของพระองค์แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์อย่างกว้างขวาง ไม่มีขอบเขต

وَوَجَدَ ٱللَّهَ عِندَهُۥ فَوَفَّىٰهُ حِسَابَهُۥۗ وَٱللَّهُ سَرِيعُ ٱلْحِسَابِ ﴿٣٩﴾

โล่งเตียน คนกระหายน้ำคิดว่ามันเป็นแอ่งน้ำ[1] เมื่อเขามาถึงมันเขาจะไม่พบสิ่งใดเลย แต่เขาได้พบอัลลอฮฺทรงอยู่ประจันหน้าเขา แล้วพระองค์ทรงตอบแทนบัญชีการงานของเขาอย่างครบครัน[2] และอัลลอฮฺนั้นทรงเป็นผู้รีบเร่งในการตอบแทน

أَوْ كَظُلُمَٰتٍ فِى بَحْرٍ لُّجِّىٍّ يَغْشَىٰهُ مَوْجٌ مِّن فَوْقِهِۦ مَوْجٌ مِّن فَوْقِهِۦ سَحَابٌۚ ظُلُمَٰتٌۢ بَعْضُهَا فَوْقَ بَعْضٍ إِذَآ أَخْرَجَ يَدَهُۥ لَمْ يَكَدْ يَرَىٰهَاۗ وَمَن لَّمْ يَجْعَلِ ٱللَّهُ لَهُۥ نُورًا فَمَا لَهُۥ مِن نُّورٍ ﴿٤٠﴾

40. หรือเปรียบเสมือนความมืดมนทั้งหลายในท้องทะเลลึก[3] มีคลื่นซ้อนคลื่นท่วมมิดตัวเขาและเบื้องบนของมันก็มีเมฆหนาทึบซ้อนกันชั้นแล้วชั้นเล่า เมื่อเขาเอามือของเขาออกมาเขาแทบจะมองไม่เห็นมัน[4] และผู้ใดที่อัลลอฮฺไม่ทรงทำให้เขาได้รับแสงสว่าง เขาก็จะไม่ได้รับแสงสว่างเลย[5]

---

[1] ส่วนการงานของพวกกุฟฟารที่ได้ปฏิบัติไว้ในโลกดุนยา และพวกเขาคิดว่ามันเป็นการงานที่ดีมีประโยชน์แก่พวกเขาในโลกอาคิเราะฮฺนั้น มันเปรียบเสมือนภาพลวงตาที่เห็นในที่โล่งเตียนหรือท่ามกลางทะเลทรายที่ได้รับแสงสะท้อนจากดวงอาทิตย์ ซึ่งเขาเห็นคล้ายกับเป็นแอ่งน้ำ คนกระหายน้ำคิดว่าเป็นที่น้ำไหล

[2] เช่นเดียวกับคนกาฟิรคิดว่า การงานของเขาจะยังประโยชน์ให้แก่เขา จนกระทั่งเมื่อเขาตายลงและมาหาพระองค์ เขาจะไม่พบการงานของเขาแต่อย่างใด เพราะมันได้สูญสิ้นไปแล้ว

[3] นี่คือการเปรียบเทียบในอีกรูปแบบหนึ่งของการหลงทางของพวกปฏิเสธศรัทธา อิบนุก้อดาดะฮฺกล่าวว่าผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นจะเวียนวนอยู่ในความมืด 5 ประการด้วยกันคือ คำพูดของเขามืดมน การงานของเขามืดมน ทางเข้าของเขามืดมน ทางออกของเขามืดมนและชะตากรรมของเขาไปสู่ความมืดมนในวันกิยามะฮฺคือนรกญะฮันนัม

[4] และนี่เป็นการเปรียบเทียบอย่างสมบูรณ์แบบ คือเมื่อมนุษย์คนนั้นตกอยู่ในความมืดมนทั้งหลาย เมื่อเขาเอามือของเขาออกมาจะมองไม่เห็นมันเลย เพราะความมืดของท้องทะเล ความมืดของคลื่น และความมืดของเมฆ ได้ปกคลุมและซ้อนกัน จนกระทั่งปิดกั้นมองไม่เห็นสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวที่สุด เปรียบเสมือนสภาพของผู้ปฏิเสธศรัทธา ที่ดะเกียกตะกายอยู่ในความมืดของการปฏิเสธศรัทธาและการหลงทาง

[5] ผู้ใดที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ไม่ทรงชี้แนะทางสู่การอีมาน และไม่ให้หัวใจของเขาได้รับแสงสว่างแห่งอิสลามเขาก็จะไม่ได้รับฮิดายะฮฺตลอดกาล

أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ يُسَبِّحُ لَهُۥ مَن فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ
وَٱلطَّيْرُ صَٰٓفَّٰتٍ ۖ كُلٌّ قَدْ عَلِمَ صَلَاتَهُۥ وَتَسْبِيحَهُۥ ۗ وَٱللَّهُ
عَلِيمٌۢ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٤١﴾

41. เจ้ามิเห็นดอกหรือว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้น ผู้ที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน[1] และนกที่กางปีกอยู่ ต่างก็แซ่ซ้องสดุดีพระองค์[2] ทั้งหมดนั้นต่างก็รู้การสวดขอพรของเขาและการแซ่ซ้องสดุดีของเขา[3] และอัลลอฮฺทรงรอบรู้ในสิ่งที่พวกเขากระทำ

وَلِلَّهِ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ وَإِلَى ٱللَّهِ ٱلْمَصِيرُ ﴿٤٢﴾

42. และอำนาจอันเด็ดขาดแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินนั้น เป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺ และยังอัลลอฮฺคือจุดหมายปลายทาง

أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ يُزْجِى سَحَابًا ثُمَّ يُؤَلِّفُ بَيْنَهُۥ ثُمَّ يَجْعَلُهُۥ
رُكَامًا فَتَرَى ٱلْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلَٰلِهِۦ وَيُنَزِّلُ
مِنَ ٱلسَّمَآءِ مِن جِبَالٍ فِيهَا مِنۢ بَرَدٍ فَيُصِيبُ بِهِۦ مَن يَشَآءُ
وَيَصْرِفُهُۥ عَن مَّن يَشَآءُ ۖ يَكَادُ سَنَا بَرْقِهِۦ يَذْهَبُ
بِٱلْأَبْصَٰرِ ﴿٤٣﴾

43. เจ้ามิได้เห็นดอกหรือว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงให้เมฆลอย[4] แล้วทรงทำให้ประสานตัวกันแล้วทรงทำให้รวมกันเป็นกลุ่มก้อน แล้วเจ้าก็จะเห็นฝนโปรยลงมาจากกลุ่มเมฆนั้น และพระองค์ทรงให้มันตกลงมาจากฟากฟ้า มีขนาดเท่าภูเขา ในนั้นมีลูกเห็บ แล้วพระองค์จะทรงให้มันหล่นลงมาโดนผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์[5] และพระองค์จะทรงให้มันผ่านพ้นไปจากผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ แสงประกายของสายฟ้าแลบเกือบจะเฉี่ยวสายตาผู้มอง

---

[1] หมายถึงมะลาอิกะฮฺ มนุษย์ ญินและบรรดาสรรพสิ่งทั้งหลาย

[2] ขณะที่มันบินอยู่ในอากาศ

[3] ทั้งมะลาอิกะฮฺ มนุษย์ ญิน และนก และสิ่งอื่น ๆ ต่างก็ได้รับการชี้แนะถึงวิธีการอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺตลอดจนการแซ่ซร้องสดุดีพระองค์

[4] คือทรงให้มันลอยไปตามที่พระองค์ทรงประสงค์

[5] ลูกเห็บนั้นจะหล่นมาโดนบ่าวของพระองค์ที่พระองค์ทรงประสงค์ แล้วมันก็จะเป็นภัยแก่พืชพันธุ์หรือสัตว์เลี้ยงของเขา

44. อัลลอฮฺทรงให้กลางคืนและกลางวันหมุนเวียนกลับไปกลับมา[1] แท้จริงในลักษณะเช่นนั้น แน่นอนมันเป็นข้อเตือนสติแก่ผู้มีสายตาพิจารณา[2]

يُقَلِّبُ ٱللَّهُ ٱلَّيۡلَ وَٱلنَّهَارَۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَعِبۡرَةٗ لِّأُوْلِي
ٱلۡأَبۡصَٰرِ ٤٤

45. และอัลลอฮฺทรงให้บังเกิดสิ่งมีชีวิตทุกชนิดจากน้ำ[3] ดังนั้นในหมู่พวกมัน มันจะเคลื่อนย้ายด้วยท้องของมัน[4] และในหมู่พวกมัน มันจะเดินด้วยเท้าทั้งสอง[5] และในหมู่พวกมัน มันจะเดินด้วยเท้าทั้งสี่[6] อัลลอฮฺทรงบังเกิดสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์ แท้จริง อัลลอฮฺนั้นทรงอานุภาพเหนือทุกสิ่ง

وَٱللَّهُ خَلَقَ كُلَّ دَآبَّةٖ مِّن مَّآءٖۖ فَمِنۡهُم مَّن يَمۡشِي عَلَىٰ بَطۡنِهِۦ
وَمِنۡهُم مَّن يَمۡشِي عَلَىٰ رِجۡلَيۡنِ وَمِنۡهُم مَّن يَمۡشِي عَلَىٰٓ أَرۡبَعٖۚ
يَخۡلُقُ ٱللَّهُ مَا يَشَآءُۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ٤٥

46. โดยแน่นอน เราได้ประทานโองการต่าง ๆ อันชัดแจ้ง[7] และอัลลอฮฺทรงชี้แนะทางแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ ยังทางที่เที่ยงตรง[8]

لَّقَدۡ أَنزَلۡنَآ ءَايَٰتٖ مُّبَيِّنَٰتٖۚ وَٱللَّهُ يَهۡدِي مَن يَشَآءُ
إِلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ ٤٦

47. และพวกเขากล่าวกันว่า[9] เราศรัทธาต่ออัลลอฮฺและอัรรอซูล และเราเชื่อฟังปฏิบัติตาม แล้วส่วนหนึ่งจากพวกเขาก็หันหลังกลับไปหลัง

وَيَقُولُونَ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ وَبِٱلرَّسُولِ وَأَطَعۡنَا ثُمَّ يَتَوَلَّىٰ
فَرِيقٞ مِّنۡهُم مِّنۢ بَعۡدِ ذَٰلِكَۚ وَمَآ أُوْلَٰٓئِكَ
بِٱلۡمُؤۡمِنِينَ ٤٧

---

[1] คือทรงให้กลางคืนและกลางวันสั้นและยาว มืดและสว่าง ร้อนและหนาว

[2] คือเป็นหลักฐานอันชัดแจ้งและบทเรียนอันล้ำลึกของการมีผู้ให้บังเกิดและผู้สร้าง

[3] อิบนุกะษีรกล่าวว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวถึงเดชานุภาพอันสมบูรณ์ และอำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ในการสร้างมัคลูกชนิดต่าง ๆ โดยมีรูปร่าง สี การเคลื่อนไหว และการดำรงอยู่ของมัน จากน้ำชนิดเดียวกัน

[4] เช่น งู และสัตว์เลื้อนคลาน

[5] เช่น มนุษย์ และนก

[6] เช่น ปศุสัตว์ และสัตว์เดินดินชนิดอื่น ๆ

[7] เป็นการชี้บ่งถึงแนวทางแห่งความจริงและถูกต้อง

[8] คือศาสนาแห่งความจริง นั่นก็คือ อิสลาม

[9] พวกมุนาฟิกีน

จากนั้น[1] และพวกเหล่านั้นมิใช่ผู้ศรัทธาอย่างแท้จริง

وَإِذَا دُعُوٓا۟ إِلَى ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ إِذَا فَرِيقٌ
مِّنْهُم مُّعْرِضُونَ ﴿٤٨﴾

48. และเมื่อพวกเขาถูกเรียกร้องไปสู่อัลลอฮฺและร่อซูลของพระองค์ เพื่อให้ตัดสินระหว่างพวกเขา เมื่อนั้นฝ่ายหนึ่งจากพวกเขาพากันผินหลังให้

وَإِن يَكُن لَّهُمُ ٱلْحَقُّ يَأْتُوٓا۟ إِلَيْهِ مُذْعِنِينَ ﴿٤٩﴾

49. และหากว่าความจริงอยู่ข้างพวกเขาแล้ว พวกเขาจะรีบมาหาเขา (มุฮัมมัด) อย่างนอบน้อม[2]

أَفِى قُلُوبِهِم مَّرَضٌ أَمِ ٱرْتَابُوٓا۟ أَمْ يَخَافُونَ أَن يَحِيفَ ٱللَّهُ
عَلَيْهِمْ وَرَسُولُهُۥ ۚ بَلْ أُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٥٠﴾

50. ในหัวใจของพวกเขามีโรคกระนั้นหรือ[3] หรือว่าพวกเขาสงสัย[4] หรือว่าพวกเขากลัวว่าอัลลอฮฺและร่อซูลของพระองค์จะลำเลียงออกจากพวกเขา[5] หามิได้ พวกเขาเหล่านี้เป็นผู้อธรรมต่างหาก

إِنَّمَا كَانَ قَوْلَ ٱلْمُؤْمِنِينَ إِذَا دُعُوٓا۟ إِلَى ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ
لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ أَن يَقُولُوا۟ سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا ۚ وَأُو۟لَٰٓئِكَ
هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ ﴿٥١﴾

51. แท้จริงคำกล่าวของบรรดาผู้ศรัทธา เมื่อพวกเขาถูกเรียกร้องไปสู่อัลลอฮฺและร่อซูลของพระองค์เพื่อให้ตัดสินระหว่างพวกเขา พวกเขาจะกล่าวว่า เราได้ยินแล้ว และเราเชื่อฟังปฏิบัติตาม[6] และชนเหล่านี้พวกเขาเป็นผู้ประสบความสำเร็จ[7]

---

[1] คือไม่ยอมรับข้อตัดสินชี้ขาด

[2] เพราะพวกเขารู้ดีว่า ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ตัดสินด้วยความเป็นธรรม

[3] คือเป็นโรคสับปลับ

[4] คือสงสัยในการเป็นนะบีของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[5] คืออธรรมในการชี้ขาดตัดสิน

[6] หากชนเหล่านั้นเป็นผู้ศรัทธาอย่างแท้จริงแล้ว พวกเขาจะปฏิบัติเช่นนั้นอย่างรีบเร่ง

[7] คือชนเหล่านั้นที่รีบเร่งไปสู่ความโปรดปรานของอัลลอฮฺ เป็นผู้ที่ประสบชัยชนะ คือได้รับความสุขทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

وَمَن يُطِعِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَيَخۡشَ ٱللَّهَ وَيَتَّقۡهِ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡفَآئِزُونَ ٥٢

52. และผู้ใดเชื่อฟังปฏิบัติตามอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์[1] และเกรงกลัวอัลลอฮฺและยำเกรงพระองค์แล้ว[2] ดังนั้น ชนเหล่านั้นพวกเขาเป็นผู้ได้รับชัยชนะ

۞ وَأَقۡسَمُواْ بِٱللَّهِ جَهۡدَ أَيۡمَٰنِهِمۡ لَئِنۡ أَمَرۡتَهُمۡ لَيَخۡرُجُنَّۖ قُل لَّا تُقۡسِمُواْۖ طَاعَةٞ مَّعۡرُوفَةٌۚ إِنَّ ٱللَّهَ خَبِيرُۢ بِمَا تَعۡمَلُونَ ٥٣

53. และพวกเขาได้สาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺ โดยการสาบานอย่างแข็งขันของพวกเขาว่า หากเจ้ามีคำสั่งแก่พวกเขา แน่นอนพวกเขาก็จะออกไป[3] จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกเจ้าอย่าสาบานเลย การเชื่อฟัง (ของพวกเจ้านั้น) เป็นที่รู้กันดี[4] แท้จริง อัลลอฮฺนั้นทรงรู้ดียิ่งในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ

قُلۡ أَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُواْ ٱلرَّسُولَۖ فَإِن تَوَلَّوۡاْ فَإِنَّمَا عَلَيۡهِ مَا حُمِّلَ وَعَلَيۡكُم مَّا حُمِّلۡتُمۡۖ وَإِن تُطِيعُوهُ تَهۡتَدُواْۚ وَمَا عَلَى ٱلرَّسُولِ إِلَّا ٱلۡبَلَٰغُ ٱلۡمُبِينُ ٥٤

54. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกเจ้าจงเชื่อฟังปฏิบัติตามอัลลอฮฺ และจงเชื่อฟังปฏิบัติตามอัรรอซูล[5] หากพวกเขาผินหลังให้[6] แท้จริงหน้าที่ของเขา (รอซูล) คือสิ่งที่ได้ถูกมอบหมาย[7] และหน้าที่ของพวกเจ้าคือสิ่งที่ได้ถูกมอบหมายเช่น

---

[1] ในทุกการปฏิบัติและการกระทำ

[2] คือปฏิบัติตามข้อใช้ต่าง ๆ และปลีกตัวออกห่างจากข้อห้ามต่าง ๆ

[3] มุกอติลกล่าวว่า เมื่ออัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงชี้แจงถึงการผินหลังให้และการไม่ยอมรับข้อตัดสินชี้ขาดของพวกมุนาฟิกีนต่อท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมแล้ว พวกเขาก็มาหาท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม แล้วกล่าวว่า หากท่านใช้ให้เราออกจากบ้านของเราโดยให้เราทอดทิ้งทรัพย์สมบัติและครอบครัวของเรา เราก็จะออกไป และหากใช้ให้เราต่อสู้ทำสงครามเราก็จะทำ อายะฮฺนี้จึงถูกประทานลงมา

[4] คือมันเป็นเพียงลิ้นมิใช่ด้วยหัวใจ และเป็นเพียงคำพูดมิใช่การกระทำ

[5] คือจงเชื่อฟังปฏิบัติตามอัลลอฮฺด้วยเจตนาที่บริสุทธิ์ และละทิ้งการสับปลับ และจงเชื่อฟังปฏิบัติตามรอซูลด้วยการตอบรับข้อใช้ของท่าน และยึดมั่นต่อแนวทางที่ถูกต้องของท่าน

[6] คือไม่ปฏิบัติตามข้อใช้ข้อห้ามของท่าน

[7] คือสิ่งที่ได้ถูกมอบหมายในการเผยแพร่สาสน์ของพระองค์

กัน[1] และหากพวกเจ้าเชื่อฟังปฏิบัติตามเขาแล้ว พวกเจ้าก็จะอยู่ในทางที่ถูกต้อง (ฮิดายะฮฺ) และหน้าที่ของอัรรอซูลไม่มีอื่นใด นอกจากการเผยแพร่อันชัดแจ้ง[2]

وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مِنكُمْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ
لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي ٱلْأَرْضِ كَمَا ٱسْتَخْلَفَ
ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ ٱلَّذِي
ٱرْتَضَىٰ لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُم مِّنۢ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًاۚ
يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْـًٔاۚ وَمَن كَفَرَ
بَعْدَ ذَٰلِكَ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْفَٰسِقُونَ ﴿٥٥﴾

55. อัลลอฮฺทรงสัญญากับบรรดาผู้ศรัทธาในหมู่พวกเจ้า และบรรดาผู้กระทำความดีทั้งหลายว่า[3] แน่นอนพระองค์จะทรงให้พวกเขาเป็นตัวแทนสืบช่วงในแผ่นดิน เสมือนดังที่พระองค์ทรงให้บรรดาชนก่อนพวกเขา เป็นตัวแทนสืบช่วงมาก่อนแล้ว[4] และพระองค์จะทรงทำให้ศาสนาของพวกเขาซึ่งพระองค์ทรงโปรดปรานเป็นที่มั่นคงเป็นเกียรติแก่พวกเขา และแน่นอนพระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงให้พวกเขาได้รับความปลอดภัย หลังจากความกลัวของพวกเขา โดยที่พวกเขาจะต้องเคารพภักดีข้าไม่ตั้งภาคีอื่นใดต่อข้า และผู้ใดปฏิเสธศรัทธาหลังจากนั้น[5] ชนเหล่านั้นพวกเขาคือผู้ฝ่าฝืน[6]

---

[1] คือการเชื่อฟังและปฏิบัติตาม

[2] คือจะไม่เกิดโทษแก่เขา หากพวกท่านมีความคิดเห็นขัดแย้งหรือไม่ยอมปฏิบัติตาม เพราะเขา (มุฮัมมัด) ได้ประกาศสาสน์และได้ปฏิบัติอะมานะฮฺแล้ว

[3] คือผู้ที่มีความบริสุทธิ์ใจ มีอีมาน และปฏิบัติความดี

[4] คือมีอำนาจเข้าไปยึดครองดินแดนของพวกกุฟฟาร นักตัฟซีรอธิบายว่า เมื่อท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้อพยพสู่นครมะดีนะฮฺ พวกอาหรับเกิดความหวาดระแวง กระวนกระวายพวกเขาจะถืออาวุธอยู่เป็นประจำทั้งเช้าเย็น บรรดาศ่อฮาบะฮฺจึงกล่าวว่า พวกท่านไม่เห็นหรือว่าพวกเรานอนตาหลับด้วยความปลอดภัยอบอุ่นใจ เราไม่เกรงกลัวผู้ใดนอกจากอัลลอฮฺ ตะอาลา องค์เดียวเท่านั้นอายะฮฺนี้จึงถูกประทานลงมา และนี่คือสัญญาที่เป็นจริง ทั้งนี้ด้วยการพิชิตเมืองต่างๆ ทั้งทางตะวันออกและตะวันตกของประชาชาตินี้

[5] คือปฏิเสธการขอบคุณนิอฺมะฮฺอันนี้

[6] คือเป็นผู้ที่ออกจากการจงรักภักดีอัลลอฮฺ เป็นผู้ฝ่าฝืนข้อใช้ของอัลลอฮฺ

وَأَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُوا۟ ٱلزَّكَوٰةَ وَأَطِيعُوا۟ ٱلرَّسُولَ
لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ٥٦

56. และพวกเจ้าจงดำรงการละหมาด และจงบริจาคซะกาต และจงเชื่อฟังปฏิบัติตามเพื่อพวกเจ้าจะได้รับความเมตตา

لَا تَحْسَبَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مُعْجِزِينَ فِى ٱلْأَرْضِ ۚ
وَمَأْوَىٰهُمُ ٱلنَّارُ ۖ وَلَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ ٥٧

57. และเจ้า (มุฮัมมัด) อย่าคิดว่า บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นพวกเขาจะรอดพ้นไปในแผ่นดินนี้[1] และที่พำนักของพวกเขาคือไฟนรก และมันเป็นทางกลับที่ชั่วช้า

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لِيَسْتَـْٔذِنكُمُ ٱلَّذِينَ مَلَكَتْ
أَيْمَٰنُكُمْ وَٱلَّذِينَ لَمْ يَبْلُغُوا۟ ٱلْحُلُمَ مِنكُمْ ثَلَٰثَ مَرَّٰتٍ ۚ
مِّن قَبْلِ صَلَوٰةِ ٱلْفَجْرِ وَحِينَ تَضَعُونَ ثِيَابَكُم مِّنَ ٱلظَّهِيرَةِ
وَمِنۢ بَعْدِ صَلَوٰةِ ٱلْعِشَآءِ ۚ ثَلَٰثُ عَوْرَٰتٍ لَّكُمْ ۚ
لَيْسَ عَلَيْكُمْ وَلَا عَلَيْهِمْ جُنَاحٌۢ بَعْدَهُنَّ ۚ
طَوَّٰفُونَ عَلَيْكُم بَعْضُكُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ ۚ كَذَٰلِكَ
يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمُ ٱلْءَايَٰتِ ۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ٥٨

58. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย จงให้บรรดาผู้ที่มือขวาของพวกเจ้าครอบครอง[2] และบรรดาผู้ที่ยังไม่บรรลุศาสนภาวะในหมู่พวกเจ้า ขออนุญาตพวกเจ้าสามเวลาคือ ก่อนเวลาละหมาดฟัจญริ และเวลาพวกเจ้าเปลื้องเสื้อผ้าในเวลากลางวัน[3] และหลังจากเวลาละหมาดอิชาอฺ[4] ทั้งสามนี้เป็นเวลาส่วนตัวสำหรับพวกเจ้า[5] หลังจากนี้แล้วไม่เป็นที่น่าตำหนิแก่พวกเจ้าและแก่พวกเขา เพราะพวกเขาวนเวียนรับใช้บางคนในหมู่พวกเจ้า เช่นนั้นแหละอัลลอฮฺทรงชี้แจงโองการทั้งหลายให้เป็นที่ชัดแจ้งแก่พวกเจ้า และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ

---

[1] เป็นการปลอบใจท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และเป็นการสัญญาจะให้ความช่วยเหลือแก่ท่านว่า โอ้มุฮัมมัดเจ้าอย่าได้คิดว่าพวกปฏิเสธที่ต่อต้านเจ้านั้น จะรอดพ้นไปจากอัลลอฮฺได้ในชีวิตนี้ หากแต่ว่าอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอานุภาพเหนือพวกเขาทุกกาลเวลา

[2] คือให้บรรดาทาสและทาสีขออนุญาต เมื่อเวลาจะเข้าห้องส่วนตัว

[3] คือเวลาพักผ่อนตอนกลางวัน

[4] คือเวลาก่อนจะเข้านอน

[5] จงสั่งสอนทาส คนใช้ และเด็ก ที่เป็นลูกหลานของพวกเจ้า อย่าให้เข้าไปในห้องของพวกเจ้าในเวลาดังกล่าวนี้ เว้นแต่จะต้องขออนุญาตเสียก่อน

وَإِذَا بَلَغَ ٱلۡأَطۡفَٰلُ مِنكُمُ ٱلۡحُلُمَ فَلۡيَسۡتَـٔۡذِنُواْ
كَمَا ٱسۡتَـٔۡذَنَ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡۚ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ
ٱللَّهُ لَكُمۡ ءَايَٰتِهِۦۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٞ ﴿٥٩﴾

59. และเมื่อเด็ก ๆ ในหมู่พวกเจ้าบรรลุศาสนภาวะ ก็จงให้พวกเขาขออนุญาตเช่นเดียวกับบรรดาชนก่อนหน้าพวกเขาได้ขออนุญาต[1] เช่นนั้นแหละ อัลลอฮฺทรงชี้แจงโองการทั้งหลายของพระองค์ให้เป็นที่ชัดแจ้งแก่พวกเจ้า และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ

وَٱلۡقَوَٰعِدُ مِنَ ٱلنِّسَآءِ ٱلَّٰتِي لَا يَرۡجُونَ نِكَاحٗا
فَلَيۡسَ عَلَيۡهِنَّ جُنَاحٌ أَن يَضَعۡنَ
ثِيَابَهُنَّ غَيۡرَ مُتَبَرِّجَٰتِۭ بِزِينَةٖۖ
وَأَن يَسۡتَعۡفِفۡنَ خَيۡرٞ لَّهُنَّۗ وَٱللَّهُ
سَمِيعٌ عَلِيمٞ ﴿٦٠﴾

60. และบรรดาหญิงวัยชราซึ่งพวกนางไม่ปรารถนาที่จะสมรสแล้ว ไม่เป็นที่น่าตำหนิแก่พวกนางที่จะเปลื้องเสื้อผ้าของนางออก[2] โดยไม่เปิดเผยส่วนงดงาม และหากพวกนางงดเว้นเสียก็จะเป็นการดีแก่พวกนาง[3] และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้

لَّيۡسَ عَلَى ٱلۡأَعۡمَىٰ حَرَجٞ وَلَا عَلَى ٱلۡأَعۡرَجِ حَرَجٞ
وَلَا عَلَى ٱلۡمَرِيضِ حَرَجٞ وَلَا عَلَىٰٓ أَنفُسِكُمۡ
أَن تَأۡكُلُواْ مِنۢ بُيُوتِكُمۡ أَوۡ بُيُوتِ ءَابَآئِكُمۡ
أَوۡ بُيُوتِ أُمَّهَٰتِكُمۡ أَوۡ بُيُوتِ إِخۡوَٰنِكُمۡ
أَوۡ بُيُوتِ أَخَوَٰتِكُمۡ أَوۡ بُيُوتِ أَعۡمَٰمِكُمۡ
أَوۡ بُيُوتِ عَمَّٰتِكُمۡ أَوۡ بُيُوتِ أَخۡوَٰلِكُمۡ
أَوۡ بُيُوتِ خَٰلَٰتِكُمۡ أَوۡ مَا مَلَكۡتُم
مَّفَاتِحَهُۥٓ أَوۡ صَدِيقِكُمۡۚ لَيۡسَ عَلَيۡكُمۡ
جُنَاحٌ أَن تَأۡكُلُواْ جَمِيعًا أَوۡ أَشۡتَاتٗاۚ فَإِذَا

61. ไม่เป็นการลำบากใจอันใด[4] แก่คนตาบอด และไม่เป็นการลำบากใจอันใดแก่คนพิการ และไม่เป็นการลำบากใจอันใดแก่คนป่วย และไม่เช่นกันแก่ตัวของพวกเจ้า ที่จะรับประทานที่บ้านของพวกเจ้า[5] หรือบ้านของพ่อ ๆ ของพวกเจ้า หรือบ้านของแม่ ๆ ของพวกเจ้า หรือบ้านของพี่ชายน้องชายของพวกเจ้า หรือบ้านของพี่สาวน้องสาวของพวกเจ้าหรือบ้านของลุง อา ของพวกเจ้า หรือบ้านของป้า อาสาวของพวกเจ้า

---

[1] คือจงสั่งสอนพวกเขาให้รู้จักมารยาทอันสูงส่ง คือการขออนุญาตก่อนเข้าห้อง

[2] เช่น เสื้อคลุม และเปิดเผยเสื้อผ้าชุดธรรมดาที่ไม่ก่อให้เกิดความใคร่แก่ผู้พบเห็น

[3] คือปกปิดด้วยการสวมใส่เสื้อคลุม และสวมเสื้ออย่างมิดชิดเรียบร้อย

[4] คือไม่เป็นโทษ

[5] รวมทั้งบ้านของบรรดาลูก ๆ ของพวกเจ้า

دَخَلْتُم بُيُوتًا فَسَلِّمُوا۟ عَلَىٰٓ أَنفُسِكُمْ تَحِيَّةً
مِّنْ عِندِ ٱللَّهِ مُبَٰرَكَةً طَيِّبَةً ۚ
كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمُ ٱلْءَايَٰتِ
لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٦١﴾

หรือบ้านของลุง น้า ของพวกเจ้า หรือบ้านของป้า น้าสาวของพวกเจ้า[1] หรือบ้านที่พวกเจ้าครอบครองกุญแจของมัน[2] หรือบ้านของเพื่อนๆ ของพวกเจ้า ไม่เป็นการลำบากใจอันใดแก่พวกเจ้า ที่จะร่วมรับประทานกันเป็นหมู่หรือแยกกัน เมื่อพวกเจ้าเข้าไปในบ้านก็จงกล่าวสลามให้แก่ตัวของพวกเจ้าเอง เป็นการคำนับอันจำเริญยิ่งจากอัลลอฮฺ[3] เช่นนั้นแหละ อัลลอฮฺทรงชี้แจงโองการทั้งหลายให้เป็นที่ชัดแจ้งแก่พวกเจ้าเพื่อพวกเจ้าจะได้ใช้สติปัญญาพิจารณา

إِنَّمَا ٱلْمُؤْمِنُونَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ
وَإِذَا كَانُوا۟ مَعَهُۥ عَلَىٰٓ أَمْرٍ جَامِعٍ لَّمْ يَذْهَبُوا۟
حَتَّىٰ يَسْتَـْٔذِنُوهُ ۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَسْتَـْٔذِنُونَكَ أُو۟لَٰٓئِكَ
ٱلَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ ۚ فَإِذَا ٱسْتَـْٔذَنُوكَ
لِبَعْضِ شَأْنِهِمْ فَأْذَن لِّمَن شِئْتَ مِنْهُمْ
وَٱسْتَغْفِرْ لَهُمُ ٱللَّهَ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٦٢﴾

62. แท้จริงบรรดาผู้ศรัทธา (ที่แท้จริง) นั้น[4] คือบรรดาผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและร่อซูลของพระองค์และเมื่อพวกเขามารวมกันอยู่กับเขา (มุฮัมมัด) ในกิจการที่สำคัญ[5] พวกเขาจะไม่ผละออกไป จนกว่าพวกเขาจะขออนุญาตจากเขา (มุฮัมมัด) เสียก่อน แท้จริงบรรดาผู้ที่ขออนุญาตต่อเจ้านั้น เขาเหล่านั้นคือบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและร่อซูลของพระองค์ ดังนั้น เมื่อพวกเขาขออนุญาตต่อเจ้าเพื่อกิจการบางอย่างของพวกเขาแล้ว ก็จงอนุญาตแก่ผู้ที่เจ้าพึงประสงค์ในหมู่พวกเขาเถิด[6] และจงขออภัยต่อ

[1] คือไม่เป็นโทษแก่พวกเจ้าที่จะรับประทานในบรรดาบ้านของญาติใกล้ชิดดังกล่าว

[2] คือเมื่อเวลาเจ้าของบ้านไม่อยู่และเขามอบกุญแจไว้ เพื่อให้ช่วยดูแลรักษา

[3] คือกล่าวคำว่า อัสสะลามุอะลัยกุม

[4] คือบรรดามุอฺมินที่มีการศรัทธาอย่างสมบูรณ์

[5] คือกิจการที่มีผลประโยชน์แก่บรรดามุสลิมีน

[6] หากในการนั้นเป็นผลประโยชน์และเป็นการดี

อัลลอฮฺให้แก่พวกเขา[1] แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงเป็นผู้อภัย ผู้เมตตาเสมอ

لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ
بَعْضِكُم بَعْضًا ۚ قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الَّذِينَ
يَتَسَلَّلُونَ مِنكُمْ لِوَاذًا ۚ فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ
عَنْ أَمْرِهِ أَن تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ
عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦٣﴾

63. พวกเจ้าอย่าทำให้การร้องเรียกของร่อซูลในหมู่พวกเจ้า เป็นเช่นเดียวกับการร้องเรียกในระหว่างพวกเจ้าด้วยกันเอง[2] แน่นอน อัลลอฮฺทรงรู้บรรดาผู้ที่แอบหลีกออกไปในหมู่พวกเจ้า[3] ดังนั้นบรรดาผู้ที่ฝ่าฝืนคำสั่งของเขา (มุฮัมมัด) จงระวังตัวเถิดว่า เคราะห์กรรมจะเกิดขึ้นแก่พวกเขา หรือว่าการลงโทษอันเจ็บปวดจะเกิดขึ้นแก่พวกเขาเช่นกัน[4]

أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ قَدْ يَعْلَمُ
مَا أَنتُمْ عَلَيْهِ وَيَوْمَ يُرْجَعُونَ إِلَيْهِ فَيُنَبِّئُهُم
بِمَا عَمِلُوا ۗ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٦٤﴾

64. พึงรู้เถิดว่า แท้จริงสิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินนั้น เป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺ[5] แน่นอน อัลลอฮฺทรงรอบรู้สิ่งที่พวกเจ้ามีสภาพเป็นอยู่[6] และวันที่พวกเขาจะถูกนำกลับไปสู่พระองค์[7] ดังนั้น พระองค์จะทรงแจ้งแก่พวกเขาในสิ่งที่พวกเขาได้กระทำไว้[8] และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรอบรู้ทุกสิ่ง

---

[1] คือขออภัยและขอลุแก่โทษต่ออัลลอฮฺให้แก่พวกเขา เพราะการขออนุญาตถึงแม้จะด้วยเหตุขัดข้องก็นับได้ว่าเป็นการบกพร่อง เนื่องเพราะเขาถือเอาเรื่องของโลกดุนยาเหนือกว่าเรื่องศาสนา

[2] คืออย่าเรียกท่านด้วยชื่อของท่าน เช่นเดียวกับที่พวกเจ้าเรียกกันในหมู่พวกเจ้า แต่จงเรียกว่า โอ้ท่านนะบีของอัลลอฮฺ โอ้ท่านร่อซูลของอัลลอฮฺ เป็นการให้เกียรติแก่ท่านและยกย่องท่าน

[3] คือเลี่ยงหนีออกไปอย่างลับ ๆ

[4] คือพวกเขาจะได้รับเคราะห์กรรมในโลกนี้ หรือจะได้รับการลงโทษอย่างหนักในโลกอาคิเราะฮฺ

[5] คือทุกสิ่งในจักรวาลนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ทั้งโดยทางอำนาจ ทางการสร้าง และการเป็นบ่าวของปวงมนุษย์

[6] คือพระองค์ทรงรอบรู้สิ่งที่มีอยู่ในจิตใจของพวกเจ้า เป็นต้นว่า การอีมาน หรือการนิฟาก (สับปลับ) การอิคลาศ (บริสุทธิ์ใจ) หรือการอวดอ้าง

[7] คือวันกิยามะฮฺ

[8] คือสิ่งที่กระทำไว้ในโลกดุนยา จะเล็กน้อยหรือใหญ่โตสักปานใดก็ตาม ก็จะได้รับการตอบแทนตามผลงานของเขา

(25) ซูเราะฮฺ อัลฟุรกอน

سورة الفرقان

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 77 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลฟุรกอน

ซูเราะฮฺอัลฟุรกอนเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ ที่ให้ความสนใจเกี่ยวกับเรื่องหลักการศรัทธา อัลอะกีดะฮฺ แก้ข้อสงสัยของพวกมุชริกีนเกี่ยวกับสาสน์การเผยแพร่ของท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และเกี่ยวกับอัลกุรอานุลกะรีม ความมุ่งหมายหลักของซูเราะฮฺดำเนินไปเกี่ยวกับการยืนยันถึงข้อเท็จจริงของอัลกุรอาน ความถูกต้องของสาสน์การเผยแพร่ของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม หลักอะกีดะฮฺแห่งการศรัทธาต่อการฟื้นคืนชีพและการตอบแทน และเรื่องบางเรื่องของประชาชาติสมัยก่อน ๆ เพื่อเป็นข้อตักเตือน

ซูเราะฮฺนี้เริ่มด้วยการกล่าวถึงอัลกุรอาน ซึ่งพวกมุชริกีนได้ใช้วิธีการต่าง ๆ นานาในการใส่ไคล้และปฏิเสธว่ามิใช่เป็นวะฮียฺ บางครั้งก็กล่าวอ้างว่าเป็นนิทานเกี่ยวกับอภินิหารของผู้วิเศษ บางครั้งก็กล่าวว่าเป็นการอุปโลกน์ของมุฮัมมัด ด้วยความร่วมมือของพวกอะฮฺลุลกิตาบ และอีกบางครั้งก็อ้างว่าเป็นมายากลอันชัดแจ้ง อัลลอฮฺ ตะอาลาจึงตอบโต้พวกเหล่านั้น ในการกล่าวอ้างอย่างมดเท็จและจินตนาการที่เหลวไหล พร้อมกับนำหลักฐานและข้อพิสูจน์มาแสดงว่า อัลกุรอานนั้นถูกประทานลงมาจากพระเจ้าแห่งสากลโลก หลังจากนั้นได้กล่าวถึงสาสน์การเผยแพร่ซึ่งพวกมุชริกีนที่ดื้อรั้นเข้ามาทำเป็นเจ้ากี้เจ้าการเสนอแนะว่า ผู้ที่จะเป็นรอซูลเผยแพร่สาสน์ของอัลลอฮฺนั้นจะต้องเป็นมะลักมิใช่บุคคลธรรมดา และว่าสาสน์นั้นจะต้องมีมาเฉพาะสำหรับผู้มีเกียรติและผู้มั่งมีเท่านั้น ส่วนในกรณีที่รอซูลมาจากบุคคลธรรมดาผู้ที่จะทำหน้าที่นี้ก็จะต้องเป็นผู้ที่มั่งคั่งและมีหน้ามีตา มิใช่คนยากจนอนาถา กำพร้าบิดามารดา ในกรณีนี้อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงตอบโต้ข้อกังขาของพวกเหล่านั้นด้วยหลักฐานอันชัดแจ้ง

ในหลายโองการได้กล่าวถึงพวกมุชริกีนที่ตระหนักถึงความจริง และยอมรับในข้อเท็จจริงแล้ว แต่พวกเขาได้กลับไปสู่ความเลวทรามอย่างเดิม เช่น อุกบะฮฺ อิบนุ อะบีมุอีฏ ชายผู้นี้ได้เข้ารับนับถืออิสลามแล้วเขาได้กลับไปสู่ศาสนาเดิมของเขา โดย

การชักชวนของเพื่อนคือ อุบัย อิบนุ ค่อลัฟ อัลกุรอานได้กล่าวถึงชายผู้นี้ว่าเป็นผู้อธรรมโดยกล่าวไว้ในอายะฮฺที่ว่า และวันที่ผู้อธรรมจะกัดมือของเขา และกล่าวถึงเพื่อนของเขาว่า เป็นชัยฏอนมารร้าย

การดำเนินเรื่องของซูเราะฮฺนี้ ได้กล่าวถึงนะบีบางท่านโดยสังเขป และได้กล่าวถึงประชาชาติที่ปฏิเสธการศรัทธาต่อบรรดานะบีเหล่านั้น ตลอดจนการลงโทษและความหายนะที่ประสบกับชนเหล่านั้น เนื่องจากการดื้อรั้นและการปฏิเสธไม่ยอมศรัทธาต่อบรรดาร่อซูลของอัลลอฮฺ เช่น ชนชาติของนะบีนูหฺ อ๊าด ษะมูด ชาวอัรร๊อส พวกลูฏ และ ฯลฯ ซูเราะฮฺนี้ยังได้กล่าวถึงหลักฐานต่าง ๆ ที่แสดงถึงอานุภาพและความเป็นเอกภาพของอัลลอฮฺ ตะอาลา รวมทั้งความประหลาด และสิ่งแสดงถึงความมหัศจรรย์ในการสร้างจักรวาลของพระองค์ ซึ่งเป็นการบ่งชี้ถึงอานุภาพของอัลลอฮฺ ตะอาลา และเป็นพยานที่บ่งถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์

ซูเราะฮฺนี้จบลงด้วยคุณลักษณะของอิบาดุรเราะหฺมาน และสิ่งที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงยกย่องให้เกียรติแก่พวกเขา อันเนื่องมาจากการมีมารยาทที่น่าสรรเสริญ สมควรได้รับการตอบแทนที่ยิ่งใหญ่ในสวนสวรรค์

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺนี้ถูกขนานนามว่า ซูร่อตุลฟุรกอน ทั้งนี้เพราะอัลลอฮฺ ตะอาลาทรงกล่าวไว้ในซูเราะฮฺถึงคัมภีร์นี้ ซึ่งพระองค์ทรงประทานลงมาให้แก่บ่าวของพระองค์คือ มุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม นับได้ว่าเป็นนิอฺมะฮฺอันยิ่งใหญ่แก่มนุษยชาติทั้งปวง เพราะมันเป็นดวงประทีปอันจรัส และแสงสว่างอันชัดแจ้ง ซึ่งอัลลอฮฺ ตะอาลาทรงแยกแยะให้เห็นอย่างชัดแจ้ง ระหว่างความจริงกับความเท็จ แสงสว่างกับความมืดและการกุฟรฺกับการอีมาน ดังนั้น จึงเป็นการเหมาะสมอย่างยิ่งที่จะถูกขนานนามว่าอัลฟุรกอน

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَىٰ عَبْدِهِ لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا ﴿١﴾

1. ความจำเริญยิ่งแด่พระองค์ ผู้ทรงประทานอัลฟุรกอน[1] แก่บ่าวของพระองค์ (มุฮัมมัด) เพื่อเขาจะได้เป็นผู้ตักเตือนแก่ปวงบ่าวทั้งมวล[2]

الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَّرَهُ تَقْدِيرًا ﴿٢﴾

2. สำหรับพระองค์ เป็นผู้ครอบครองบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดิน และพระองค์จะไม่ตั้งผู้ใดเป็นพระบุตร และสำหรับพระองค์นั้น ไม่มีหุ้นส่วนร่วมกับพระองค์ในการครองอำนาจ[3] และพระองค์ทรงให้บังเกิดทุกสิ่ง แล้วทรงกำหนดมันให้เป็นไปตามกฎสภาวะ[4]

وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ آلِهَةً لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ وَلَا يَمْلِكُونَ لِأَنْفُسِهِمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتًا وَلَا حَيَاةً وَلَا نُشُورًا ﴿٣﴾

3. พวกเขาได้เคารพบูชาพระเจ้าอื่น ๆ จากพระองค์[5] โดยที่พระเจ้าเหล่านั้นมิได้สร้างสิ่งใดทั้ง ๆ ที่พวกเขาถูกสร้างขึ้นมา และพวกเขาไม่มีอำนาจที่จะให้โทษและให้คุณแก่ตัวเองได้ และพวกเขาไม่มีอำนาจควบคุมความตายและความเป็นและการฟื้นคืนชีพ[6]

---

[1] คืออัลกุรอานุลกะรีม ที่แยกระหว่างความจริงกับความเท็จ

[2] คือเป็นนะบีของมนุษยชาติทั้งมวล และเตือนสำทับพวกเขาถึงการลงโทษของอัลลอฮฺ

[3] ไม่มีพระเจ้าอื่นใดเป็นภาคีร่วมกับพระองค์

[4] คือให้บังเกิดทุกสิ่งด้วยอานุภาพของพระองค์

[5] คือพวกมุชริกีนได้เคารพบูชารูปปั้นต่าง ๆ อื่นจากพระองค์

[6] คือไม่สามารถที่จะให้ผู้ใดมีชีวิตขึ้นมา หรือให้ผู้ใดฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีก

4. และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธากล่าวว่า แท้จริงอัลกุรอานนี้มิใช่อันใด นอกจากการโกหกที่มุฮัมมัดได้กุขึ้นเอง และหมู่ชนอื่นๆ ได้ช่วยเขาในเรื่องนี้[1] ดังนั้น แน่นอนพวกเขาได้นำมาซึ่งความอยุติธรรมและการโกหก

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَٰذَا إِلَّا إِفْكٌ افْتَرَاهُ وَأَعَانَهُ
عَلَيْهِ قَوْمٌ آخَرُونَ ۖ فَقَدْ جَاءُو ظُلْمًا وَزُورًا ﴿٤﴾

5. และพวกเขา[2] กล่าวว่า อัลกุรอานเป็นนิยายของประชาชาติสมัยก่อน ๆ ที่เขียนกันขึ้น แล้วถูกนำมาอ่านให้ขึ้นใจ ทั้งเวลาเช้าและเวลาเย็น

وَقَالُوا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ اكْتَتَبَهَا
فَهِيَ تُمْلَىٰ عَلَيْهِ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٥﴾

6. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด)[3] ผู้ทรงรอบรู้ความลับในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินเป็นผู้ประทานมันลงมา แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ

قُلْ أَنْزَلَهُ الَّذِي يَعْلَمُ السِّرَّ فِي السَّمَاوَاتِ
وَالْأَرْضِ ۚ إِنَّهُ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٦﴾

7. และพวกเขากล่าวว่า อะไรกันกับรอซูลคนนี้ เขากินอาหารและเดินในตลาด[4] ทำไมจึงไม่มีมะลักถูกส่งมากับเขา เพื่อจะได้เป็นผู้ตักเตือนร่วมกับเขา[5]

وَقَالُوا مَالِ هَٰذَا الرَّسُولِ يَأْكُلُ الطَّعَامَ
وَيَمْشِي فِي الْأَسْوَاقِ ۙ لَوْلَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مَلَكٌ
فَيَكُونَ مَعَهُ نَذِيرًا ﴿٧﴾

8. หรือมีคลังสมบัติถูกโยนลงมาให้เขา[6] หรือให้เขามีสวนแห่งหนึ่ง เพื่อเขาจะได้กินสิ่งที่มีอยู่ในนั้นจากมันและบรรดาผู้อธรรมกล่าวขึ้นว่า พวกท่านมิได้ปฏิบัติตามผู้ใด นอกจากชายผู้ถูกอาคมเท่านั้น[7]

أَوْ يُلْقَىٰ إِلَيْهِ كَنْزٌ أَوْ تَكُونُ لَهُ جَنَّةٌ
يَأْكُلُ مِنْهَا ۚ وَقَالَ الظَّالِمُونَ
إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلًا مَسْحُورًا ﴿٨﴾

---

[1] หมู่ชนอื่น ๆ หมายถึงพวกอะฮฺลุลกิตาบ

[2] อิบนุอับบาสกล่าวว่า ผู้ที่กล่าวนั้นหมายถึง อันนัฎรฺ อิบนุลฮาริษ และพวกของเขา

[3] เป็นการตอบโต้การกล่าวอ้างของพวกเขา

[4] คือรอซูลคนนี้กินอาหารเหมือนเรากิน และออกเดินในตลาดเพื่อหาเลี้ยงชีพเหมือนพวกเรา

[5] เพื่อจะได้เป็นพยานแห่งความจริง ตามที่เขากล่าวอ้าง

[6] เพื่อที่จะช่วยให้เขาไม่ต้องทำมาหาเลี้ยงชีพเช่นสามัญชน

[7] หมายถึงมุฮัมมัดถูกเวทมนตร์คาถา ทำให้สติฟั่นเฟือน แล้วอ้างว่าเป็นรอซูล

انظُرْ كَيْفَ ضَرَبُوا لَكَ الْأَمْثَالَ فَضَلُّوا فَلَا يَسْتَطِيعُونَ سَبِيلًا ﴿٩﴾

9. จงดูเถิด พวกเขาได้เปรียบเปรยตัวอย่างต่าง ๆ แก่เจ้า (มุฮัมมัด) อย่างไร พวกเขาจึงหลงทางแล้วพวกเขาก็ไม่สามารถจะพบทางแห่งความจริงได้[1]

تَبَارَكَ الَّذِي إِن شَاءَ جَعَلَ لَكَ خَيْرًا مِّن ذَٰلِكَ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَيَجْعَل لَّكَ قُصُورًا ﴿١٠﴾

10. ความจำเริญยิ่งแด่พระองค์ ผู้ซึ่งหากพระองค์ทรงประสงค์จะให้เจ้ามีดียิ่งกว่านั้น คือมีสวนหลากหลาย ณ เบื้องล่างมีลำน้ำหลายสายไหลผ่าน และทรงให้เจ้ามีวังหลายหลัง[2]

بَلْ كَذَّبُوا بِالسَّاعَةِ ۖ وَأَعْتَدْنَا لِمَن كَذَّبَ بِالسَّاعَةِ سَعِيرًا ﴿١١﴾

11. แต่ว่าพวกเขาปฏิเสธวันอวสาน และเราได้เตรียมไฟอันร้อนแรงไว้สำหรับผู้ปฏิเสธวันอวสาน

إِذَا رَأَتْهُم مِّن مَّكَانٍ بَعِيدٍ سَمِعُوا لَهَا تَغَيُّظًا وَزَفِيرًا ﴿١٢﴾

12. เมื่อนรกญะฮันนัมเห็นพวกเขาจากที่ไกล ๆ[3] พวกเขาจะได้ยินเสียงคุไหม้และเสียงเดือดพล่านของมัน

وَإِذَا أُلْقُوا مِنْهَا مَكَانًا ضَيِّقًا مُّقَرَّنِينَ دَعَوْا هُنَالِكَ ثُبُورًا ﴿١٣﴾

13. และเมื่อพวกเขาถูกโยนลงไปในสถานที่แคบ ในสภาพที่ถูกมัดมือติดกับลำคอ ณ ที่นั้นพวกเขาจะวิงวอนขอความพินาศให้แก่ตัวเขา

لَّا تَدْعُوا الْيَوْمَ ثُبُورًا وَاحِدًا وَادْعُوا ثُبُورًا كَثِيرًا ﴿١٤﴾

14. ในวันนี้เจ้าอย่าได้วิงวอนขอความพินาศเพียงครั้งเดียว แต่จงวิงวอนขอความพินาศหลาย ๆ ครั้ง[4]

---

[1] คือหลงทางด้วยการปฏิเสธไม่ยอมศรัทธาและปฏิเสธการเป็นรอซูลของมุฮัมมัดด้วย การเปรียบเปรยของพวกเขาก็เป็นการขัดกัน เพราะบางครั้งพวกเขากล่าวหาว่า มุฮัมมัดเป็นกวี บางครั้งก็ว่าเป็นนักมายากล และบางครั้งก็ว่าเป็นคนบ้า

[2] ข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่พวกมุชริกีนได้เสนอไว้ในอายะฮฺก่อน ๆ นั้น หากอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงประสงค์จะประทานให้แก่นะบีของพระองค์แล้ว พระองค์ก็จะประทานให้ดียิ่งกว่าที่พวกเขาวาดภาพไว้เสียอีก ดังที่พระองค์ทรงกล่าวไว้ในอายะฮฺนี้

[3] กล่าวว่าเป็นระยะทางไกลถึง 500 ปี

[4] มีเสียงกล่าวแก่พวกเขาเช่นนั้น

قُلْ أَذَٰلِكَ خَيْرٌ أَمْ جَنَّةُ ٱلْخُلْدِ ٱلَّتِى وُعِدَ
ٱلْمُتَّقُونَ ۚ كَانَتْ لَهُمْ جَزَآءً وَمَصِيرًا ﴿١٥﴾

15. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) สิ่งนั้น[1] ดีกว่า หรือว่าสวนสวรรค์ชั่วนิรันดร์ที่บรรดาผู้ยำเกรงถูกสัญญาไว้ว่า สำหรับพวกเขาจะได้รับการตอบแทนและทางกลับที่ดี

لَّهُمْ فِيهَا مَا يَشَآءُونَ خَٰلِدِينَ ۚ
كَانَ عَلَىٰ رَبِّكَ وَعْدًا مَّسْـُٔولًا ﴿١٦﴾

16. สำหรับพวกเขาในสวนสวรรค์นั้น จะได้รับสิ่งที่พวกเขาประสงค์ โดยพำนักอยู่ตลอดกาล มันเป็นสัญญาที่ถูกวอนขอต่อพระเจ้าของเจ้า[2]

وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ
فَيَقُولُ ءَأَنتُمْ أَضْلَلْتُمْ عِبَادِى هَٰٓؤُلَآءِ
أَمْ هُمْ ضَلُّوا۟ ٱلسَّبِيلَ ﴿١٧﴾

17. และวันที่พระองค์ทรงรวบรวมพวกเขาและบรรดาผู้ที่พวกเขาเคารพภักดีอื่นจากอัลลอฮฺ[3] แล้วพระองค์ตรัสขึ้นว่า พวกเจ้าทำให้บรรดาบ่าวของข้าเหล่านั้นหลงทางกระนั้นหรือ หรือว่าพวกเขาหลงทางกันเอง

قَالُوا۟ سُبْحَٰنَكَ مَا كَانَ يَنۢبَغِى لَنَآ أَن نَّتَّخِذَ
مِن دُونِكَ مِنْ أَوْلِيَآءَ وَلَٰكِن مَّتَّعْتَهُمْ
وَءَابَآءَهُمْ حَتَّىٰ نَسُوا۟ ٱلذِّكْرَ
وَكَانُوا۟ قَوْمًۢا بُورًا ﴿١٨﴾

18. พวกเขากล่าวว่า มหาบริสุทธิ์พระองค์ท่าน ไม่เป็นการบังควรแก่พวกเรา ที่พวกเราจะยึดถือผู้คุ้มครองอื่น ๆ นอกจากพระองค์ แต่ทว่าพระองค์ได้ทรงประทานปัจจัยให้แก่พวกเขาและบรรพบุรุษของพวกเขา จนกระทั่งพวกเขาได้ลืมต่อการรำลึก และพวกเขาได้เป็นหมู่ชนที่วิบัติ

---

[1] คือไฟอันร้อนแรง

[2] เป็นสัญญาอันแท้จริงต่อพระเจ้าของเจ้า

[3] คือในวันกิยามะฮฺ ซึ่งพระองค์จะทรงรวมพวกกุฟฟาร บรรดาเจว็ด และสิ่งที่ถูกบูชาทั้งหลายอื่นจากอัลลอฮฺ เช่น มะลาอิกะฮฺ อีซา และอุไซรฺ

فَقَدۡ كَذَّبُوكُم بِمَا تَقُولُونَ
فَمَا تَسۡتَطِيعُونَ صَرۡفٗا وَلَا نَصۡرٗاۚ وَمَن يَظۡلِم
مِّنكُمۡ نُذِقۡهُ عَذَابٗا كَبِيرٗا ١٩

19. แน่นอน พวกเขาได้ปฏิเสธพวกเจ้าในสิ่งที่พวกเจ้ากล่าว[1] ดังนั้น พวกเจ้าจึงไม่สามารถเลี่ยงมิให้มีการลงโทษ และไม่สามารถจะให้ความช่วยเหลือได้[2] และผู้ใดในหมู่พวกเจ้ากระทำผิด เราจะให้เขาลิ้มรสการลงโทษอันมหันต์

وَمَآ أَرۡسَلۡنَا قَبۡلَكَ مِنَ ٱلۡمُرۡسَلِينَ إِلَّآ إِنَّهُمۡ
لَيَأۡكُلُونَ ٱلطَّعَامَ وَيَمۡشُونَ فِي ٱلۡأَسۡوَاقِۗ
وَجَعَلۡنَا بَعۡضَكُمۡ لِبَعۡضٖ فِتۡنَةً
أَتَصۡبِرُونَۗ وَكَانَ رَبُّكَ بَصِيرٗا ٢٠

20. และเรามิได้ส่งคนใดจากบรรดารอซูลก่อนหน้าเจ้า นอกจากพวกเขาจะรับประทานอาหารอย่างสามัญชน และเดินท่องไปในตลาด[3] และเราได้ทำให้บางคนในพวกเจ้าเป็นการทดสอบแก่อีกบางคน[4] เพื่อดูว่าพวกเจ้าจะอดทนไหม และพระเจ้าของเจ้านั้นทรงเห็นทุกอย่าง

۞ وَقَالَ ٱلَّذِينَ لَا يَرۡجُونَ لِقَآءَنَا لَوۡلَآ أُنزِلَ عَلَيۡنَا
ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ أَوۡ نَرَىٰ رَبَّنَاۗ لَقَدِ ٱسۡتَكۡبَرُواْ
فِيٓ أَنفُسِهِمۡ وَعَتَوۡ عُتُوّٗا كَبِيرٗا ٢١

21. และบรรดาผู้ที่ไม่หวังจะพบเรากล่าวว่า ไฉนเล่ามะลาอิกะฮฺจึงไม่ถูกส่งลงมายังพวกเรา หรือเราไม่เห็นพระเจ้าของเรา[5] แน่นอน พวกเขาหยิ่งยโสในตัวของพวกเขามาก และพวกเขาได้ละเมิดขอบเขตอย่างมาก

يَوۡمَ يَرَوۡنَ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةَ لَا بُشۡرَىٰ يَوۡمَئِذٖ لِّلۡمُجۡرِمِينَ
وَيَقُولُونَ حِجۡرٗا مَّحۡجُورٗا ٢٢

22. วันที่พวกเขาเห็นมะลาอิกะฮฺ ในวันนั้นจะไม่มีข่าวดีสำหรับบรรดาผู้กระทำความผิด และมะลาอิกะฮฺจะกล่าวว่า สวรรค์จะถูกห้ามอย่างเด็ดขาดสำหรับพวกเขา[6]

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงสั่งสอนพวกกุฟฟารว่า พวกที่ถูกเคารพบูชาได้ปฏิเสธพวกเจ้าต่อคำกล่าวของพวกเจ้าที่ว่า พวกเขาเป็นพระเจ้า

[2] ไม่สามารถปกป้องจากการลงโทษ หรือช่วยตัวเองให้พ้นจากการลงโทษได้

[3] เดินท่องไปในตลาดเพื่อแสวงหาปัจจัยและการค้า และนี่คือแนวทางของบรรดารอซูลก่อนหน้าเจ้า

[4] คืออัลลอฮฺทรงทดสอบคนรวยให้จนลง คนมีเกียรติให้ตกต่ำลง และคนมีสุขภาพดีให้เจ็บป่วย สิ่งเหล่านี้เพื่อเป็นการทดสอบความอดทนของพวกเจ้า และการอีมานของพวกเจ้า ว่า พวกเจ้าจะขอบคุณหรือเนรคุณ

[5] เพื่อบอกพวกเราถึงการเป็นร่อซูลของมุฮัมมัดว่าเป็นจริง

[6] วันที่มะลาอิกะฮฺลงมาเพื่อปลิดชีวิตพวกเขา ในวันนั้นพวกมุชริกีนจะไม่ได้รับข่าวดี แต่กลับจะมีแต่ความผิดหวังและขาดทุน

وَقَدِمْنَآ إِلَىٰ مَا عَمِلُوا۟ مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَٰهُ
هَبَآءً مَّنثُورًا ﴿٢٣﴾

23. และเรามุ่งสู่ส่วนหนึ่งของการงานที่พวกเขาได้ปฏิบัติไป[1] แล้วเราจะทำให้มันไร้คุณค่ากลายเป็นละอองฝุ่นที่ปลิวว่อน[2]

أَصْحَٰبُ ٱلْجَنَّةِ يَوْمَئِذٍ خَيْرٌ مُّسْتَقَرًّا
وَأَحْسَنُ مَقِيلًا ﴿٢٤﴾

24. ชาวสวนสวรรค์ในวันนั้นจะอยู่ในที่พำนักอันดี และที่พักผ่อนอันสบายยิ่ง

وَيَوْمَ تَشَقَّقُ ٱلسَّمَآءُ بِٱلْغَمَٰمِ وَنُزِّلَ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ تَنزِيلًا ﴿٢٥﴾

25. และวันที่ท้องฟ้าจะแตกออกจากก้อนเมฆ[3] และมะลาอิกะฮฺจะถูกส่งทยอยลงมา

ٱلْمُلْكُ يَوْمَئِذٍ ٱلْحَقُّ لِلرَّحْمَٰنِ ۚ
وَكَانَ يَوْمًا عَلَى ٱلْكَٰفِرِينَ عَسِيرًا ﴿٢٦﴾

26. ในวันนั้น อำนาจอันแท้จริงเป็นสิทธิ์ของพระผู้ทรงกรุณาปรานี และมันเป็นวันที่ลำบากแก่ผู้ปฏิเสธศรัทธา

وَيَوْمَ يَعَضُّ ٱلظَّالِمُ عَلَىٰ يَدَيْهِ يَقُولُ
يَٰلَيْتَنِى ٱتَّخَذْتُ مَعَ ٱلرَّسُولِ سَبِيلًا ﴿٢٧﴾

27. และวันที่ผู้อธรรมจะกัดมือของเขาแล้วจะกล่าวว่า โอ้ ถ้าฉันได้ยึดแนวทางร่วมกับอัรรอซูลก็จะเป็นการดี[4]

يَٰوَيْلَتَىٰ لَيْتَنِى لَمْ أَتَّخِذْ فُلَانًا خَلِيلًا ﴿٢٨﴾

28. โอ้ความวิบัติแก่ฉัน หากฉันไม่คบคนนั้นเป็นเพื่อน

---

[1] คือการงานที่พวกเขาเชื่อมั่นว่าเป็นการงานที่ดี เช่น การให้อาหารแก่คนยากจนขัดสน และการต่อญาติ

[2] เพราะการงานเหล่านั้นมิได้ตั้งอยู่บนมูลฐาน และมิได้เกิดจากการศรัทธา

[3] คือบรรยากาศเต็มไปด้วยความมืดมน

[4] สาเหตุของการประทานอายะฮฺนี้ มีรายงานว่า อุกบะฮฺ อิบนฺ อะบีมุอีฏ เพื่อนสนิทของอุบัย อิบนฺ ค่อลัฟ ได้จัดงานวะลีมะฮฺขึ้นโดยเชิญชาวกุเรชหลายคนไปร่วมงาน และได้เชิญท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ไปร่วมด้วย เมื่ออาหารถูกนำมาเลี้ยงท่านร่อซูลุลลอฮฺได้กล่าวขึ้นว่า ฉันจะไม่รับประทานอาหารของท่าน จนกว่าท่านจะยืนยันปฏิญาณตนว่า ฉันนั้นเป็นรอซูลของอัลลอฮฺ อุกบะฮฺก็ได้ปฏิบัติตามนั้น ท่านร่อซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จึงได้รับประทานอาหารที่ได้ถูกจัดมา ถึงแม้ว่าสาเหตุของการประทานอายะฮฺนี้ลงมา เพราะอุกบะฮฺหรือใครก็ตามที่เป็นผู้อธรรม แต่มันก็คลุมไปถึงทุกคนที่เป็นผู้อธรรม

29. แน่นอน เขาได้ทำให้ฉันหลงผิดจากการตักเตือน[1] หลังจากที่มันได้มีมายังฉัน และชัยฏอนมารร้ายนั้น มันเป็นผู้เหยียดหยามมนุษย์เสมอ[2]

لَّقَدۡ أَضَلَّنِي عَنِ ٱلذِّكۡرِ بَعۡدَ إِذۡ جَآءَنِيۗ وَكَانَ ٱلشَّيۡطَٰنُ لِلۡإِنسَٰنِ خَذُولٗا ﴿٢٩﴾

30. และร่อซูลได้กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ แท้จริงชนชาติของข้าพระองค์ได้ยึดเอาอัลกุรอานนี้เป็นที่ทอดทิ้งเสียแล้ว[3]

وَقَالَ ٱلرَّسُولُ يَٰرَبِّ إِنَّ قَوۡمِي ٱتَّخَذُواْ هَٰذَا ٱلۡقُرۡءَانَ مَهۡجُورٗا ﴿٣٠﴾

31. และเช่นนั้นแหละ เราได้ทำให้มีศัตรูผู้กระทำผิดแก่นะบีทุกคน[4] และพอเพียงแล้วที่พระเจ้าของเจ้าเป็นผู้แนะทางฮิดายะฮฺ และทรงเป็นผู้ช่วยเหลือ

وَكَذَٰلِكَ جَعَلۡنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوّٗا مِّنَ ٱلۡمُجۡرِمِينَۗ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ هَادِيٗا وَنَصِيرٗا ﴿٣١﴾

32. และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา กล่าวว่าทำไมอัลกุรอานจึงไม่ถูกประทานลงมาแก่เขาครั้งเดียวกันทั้งหมด เช่นนั้นแหละ เพื่อเราจะทำให้หัวใจของเจ้ามั่นคงหนักแน่น[5] และเราได้จัดให้มันเป็นระเบียบเรียบร้อย

وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَوۡلَا نُزِّلَ عَلَيۡهِ ٱلۡقُرۡءَانُ جُمۡلَةٗ وَٰحِدَةٗۚ كَذَٰلِكَ لِنُثَبِّتَ بِهِۦ فُؤَادَكَۖ وَرَتَّلۡنَٰهُ تَرۡتِيلٗا ﴿٣٢﴾

33. และพวกเขาจะไม่นำข้อเปรียบเทียบ (ข้อสงสัย) ใด ๆ มายังเจ้า[6] เว้นแต่เราจะได้นำความจริงมาให้เจ้า และการอธิบายอย่างดียิ่ง

وَلَا يَأۡتُونَكَ بِمَثَلٍ إِلَّا جِئۡنَٰكَ بِٱلۡحَقِّ وَأَحۡسَنَ تَفۡسِيرًا ﴿٣٣﴾

---

[1] หลังจากการฮิดายะฮฺและการอีมาน

[2] คือหลังจากที่มันได้ล่อลวงให้เขาหลงทางแล้ว มันก็จะปลีกตัวออกไปในขณะที่เขาอยู่ในภาวะคับขัน

[3] เป็นการร้องเรียนประชาชาติของท่านต่ออัลลอฮฺ เพื่อจะปรามหรือขู่ประชาชาติของท่าน

[4] จุดมุ่งหมายก็เพื่อเป็นการปลอบใจท่านนะบี ให้ยึดถือแบบอย่างของบรรดานะบีท่านก่อน ๆ

[5] ต่อการแบกภาระ เพื่อเจ้าจะได้ท่องจำแล้วปฏิบัติให้เป็นไปตามสิ่งที่มีอยู่ในนั้น

[6] คือจะนำเอาข้อสงสัยหรือหลักฐานใด ๆ มา เพื่อประณามและติเตียน

الَّذِينَ يُحْشَرُونَ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ إِلَىٰ جَهَنَّمَ
أُولَٰئِكَ شَرٌّ مَكَانًا وَأَضَلُّ سَبِيلًا ٣٤

34. บรรดาผู้ที่ถูกลากให้มาชุมนุมกัน จะใช้ใบหน้าของพวกเขาเดินไปยังนรกญะฮันนัม ชนเหล่านั้นจะอยู่ในสถานที่ที่เลว และหลงทางยิ่ง[1]

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ
وَجَعَلْنَا مَعَهُ أَخَاهُ هَارُونَ وَزِيرًا ٣٥

35. และแน่นอน เราได้ประทานคัมภีร์ (เตา-รอต) แก่มูซา และเราได้ให้พี่ชายของเขาคือฮารูนเป็นผู้ช่วยเหลือ

فَقُلْنَا اذْهَبَا إِلَى الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا
فَدَمَّرْنَاهُمْ تَدْمِيرًا ٣٦

36. แล้วเราได้กล่าวว่า เจ้าทั้งสองจงออกไปยังหมู่ชนที่ปฏิเสธ ไม่เชื่อโองการทั้งหลายของเรา[2] และเราได้ทำลายพวกเขาอย่างพินาศย่อยยับ[3]

وَقَوْمَ نُوحٍ لَمَّا كَذَّبُوا الرُّسُلَ أَغْرَقْنَاهُمْ
وَجَعَلْنَاهُمْ لِلنَّاسِ آيَةً وَأَعْتَدْنَا
لِلظَّالِمِينَ عَذَابًا أَلِيمًا ٣٧

37. และหมู่ชนของนูหฺ เมื่อพวกเขาปฏิเสธไม่เชื่อฟังบรรดารอซูล เราได้ให้พวกเขาจมน้ำตาย และเราได้ทำให้พวกเขาเป็นสัญญาณหนึ่งแก่มนุษยชาติ[4] และเราได้เตรียมการลงโทษอย่างเจ็บปวดไว้สำหรับบรรดาผู้อธรรม[5]

وَعَادًا وَثَمُودَ وَأَصْحَابَ الرَّسِّ وَقُرُونًا
بَيْنَ ذَٰلِكَ كَثِيرًا ٣٨

38. และเราได้ทำลายพวกอ๊าด และพวกษะมูด และชาวบ่อน้ำ และชนชาติอีกมากมายระหว่างนั้น

وَكُلًّا ضَرَبْنَا لَهُ الْأَمْثَالَ وَكُلًّا تَبَّرْنَا
تَتْبِيرًا ٣٩

39. และชนชาติแต่ละสมัยเราได้นำหลักฐานมาชี้แจงแก่เขา และชนชาติแต่ละสมัยนั้นเราก็ได้ทำลายอย่างสิ้นซาก[6]

---

[1] มีรายงานหะดีษกล่าวว่า มีผู้กล่าวขึ้นว่า โอ้ท่านรอซูลุลลอฮฺ ทำไมพวกกาฟิรจึงถูกนำมาชุมนุมด้วยการใช้ใบหน้าของเขาเดินในวันกิยามะฮฺเล่า ท่านกล่าวว่า แท้จริงผู้ที่ให้เขาเดินบนเท้าทั้งสองของเขาย่อมเป็นผู้สามารถที่จะให้เขาเดินบนใบหน้าของเขาในวันกิยามะฮฺ

[2] คือฟิรเอานฺและพรรคพวกของเขา

[3] เพราะพวกเขาปฏิเสธบรรดารอซูลของเรา

[4] เพราะพวกเขาปฏิเสธไม่เชื่อฟังรอซูลของพวกเขา คือนูหฺ

[5] การลงโทษดังกล่าวนั้นสำหรับโลกอาคิเราะฮฺ นอกเหนือไปจากที่พวกเขาได้ประสบมาแล้วในโลกดุนยา

[6] โดยที่ข้อตักเตือนและคำสั่งสอนไม่เกิดประโยชน์แก่พวกเขา

وَلَقَدْ أَتَوْا عَلَى الْقَرْيَةِ الَّتِي أُمْطِرَتْ مَطَرَ السَّوْءِ ۚ
أَفَلَمْ يَكُونُوا يَرَوْنَهَا ۚ بَلْ كَانُوا
لَا يَرْجُونَ نُشُورًا ﴿٤٠﴾

40. และแน่นอน พวกเขาได้ผ่านมายังหมู่บ้าน ซึ่งถูกทำลายโดยก้อนหินจากฟากฟ้า แล้วพวกเขาไม่เห็นมันดอกหรือ[1] เปล่าหรอก พวกเขาไม่หวังที่จะกลับคืนชีพอีกต่างหาก

وَإِذَا رَأَوْكَ إِنْ يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا هُزُوًا
أَهَٰذَا الَّذِي بَعَثَ اللَّهُ رَسُولًا ﴿٤١﴾

41. และเมื่อพวกเขาเห็นเจ้า (มุฮัมมัด) พวกเขาก็จะไม่ถือเอาเจ้าเป็นอย่างอื่น นอกจากเพื่อเป็นที่ล้อเลียน นี่หรือที่อัลลอฮฺทรงส่งมาให้เป็นรอซูล

إِنْ كَادَ لَيُضِلُّنَا عَنْ آلِهَتِنَا
لَوْلَا أَنْ صَبَرْنَا عَلَيْهَا ۚ وَسَوْفَ يَعْلَمُونَ
حِينَ يَرَوْنَ الْعَذَابَ مَنْ أَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٤٢﴾

42. เขาเกือบจะทำให้พวกเราหลงทางไปจาก (การสักการะบูชา) บรรดาพระเจ้าของเรา หากว่าเราไม่อดทนยึดมั่นต่อพระเจ้าเหล่านั้น และพวกเขาจะรู้เมื่อพวกเขาได้พบเห็นการลงโทษ ว่าผู้ใดจะหลงทางกันแน่[2]

أَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَٰهَهُ هَوَاهُ أَفَأَنْتَ تَكُونُ
عَلَيْهِ وَكِيلًا ﴿٤٣﴾

43. เจ้าไม่เห็นดอกหรือ ผู้ที่ยึดเอาอารมณ์ต่ำของเขาเป็นพระเจ้าของเขา[3] แล้วเจ้าจะเป็นผู้คุ้มครองเขากระนั้นหรือ

أَمْ تَحْسَبُ أَنَّ أَكْثَرَهُمْ يَسْمَعُونَ أَوْ يَعْقِلُونَ ۚ
إِنْ هُمْ إِلَّا كَالْأَنْعَامِ ۖ بَلْ هُمْ أَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٤٤﴾

44. หรือเจ้าจะคิดว่า ส่วนใหญ่ของพวกเขาจะได้ยินหรือ หรือใช้สติปัญญา[4] พวกเขามิใช่อื่นใดดอก นอกจากเป็นเช่นปศุสัตว์[5] ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขายังจะหลงทางเสียอีก

---

[1] พวกกุเรชได้เดินทางผ่านบ่อยครั้ง ในการค้าขายของพวกเขาไปยังเมืองชาม คือผ่านไปยังหมู่บ้านที่ถูกทำลายโดยก้อนหินจากฟากฟ้า คือหมู่บ้าน (ซะดูม) ซึ่งเป็นหมู่บ้านใหญ่แห่งหนึ่งของชนชาติลูฏ

[2] เป็นการเตือนสำทับว่า ในวันอาคิเราะฮฺใครจะหลงทางกันแน่ พวกเขาหรือมุฮัมมัด

[3] อิบนุอับบาสกล่าวว่า ชายบางคนในหมู่พวกมุชริกีนบูชาก้อนหิน เมื่อเขาเห็นก้อนหินที่ดีกว่าเขาก็จะทิ้งก้อนเก่า แล้วเอาก้อนใหม่มาเคารพบูชา

[4] คือพวกเขาจะรับฟังสิ่งที่เจ้ากล่าวแก่พวกเขา หรือใช้สติปัญญาใคร่ครวญสิ่งที่เจ้านำมาชี้แจง

[5] แต่ทว่ายิ่งร้ายไปกว่าปศุสัตว์เสียอีก เพราะสัตว์เหล่านั้นยังรู้จักเจ้าของและรู้ว่าใครทำดีกับมัน ส่วนพวกเหล่านั้นไม่ยอมเชื่อฟังพระเจ้าของพวกเขา ไม่รู้จักการทำความดีและบุญคุณของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา

45. เจ้ามิได้พิจารณายัง (อานุภาพแห่ง) พระเจ้าของเจ้าดอกหรือว่า พระองค์ทรงแผ่เงาออกอย่างไร[1] และหากพระองค์ทรงประสงค์ แน่นอนพระองค์จะทรงทำให้มันหยุดนิ่ง[2] แล้วเราได้ทำให้ดวงอาทิตย์เป็นสัญญาณหนึ่งในการนี้[3]

أَلَمْ تَرَ إِلَىٰ رَبِّكَ كَيْفَ مَدَّ ٱلظِّلَّ وَلَوْ شَآءَ لَجَعَلَهُۥ سَاكِنًا ثُمَّ جَعَلْنَا ٱلشَّمْسَ عَلَيْهِ دَلِيلًا ﴿٤٥﴾

46. แล้วเราได้ให้เงาสูญสิ้นไปยังเราทีละน้อย ๆ[4]

ثُمَّ قَبَضْنَٰهُ إِلَيْنَا قَبْضًا يَسِيرًا ﴿٤٦﴾

47. และพระองค์คือผู้ทรงทำให้กลางคืนเป็นอาภรณ์สำหรับพวกเจ้า[5] และให้การนอนเป็นการพักผ่อน และทำให้กลางวันเป็นการเคลื่อนไหว[6]

وَهُوَ ٱلَّذِى جَعَلَ لَكُمُ ٱلَّيْلَ لِبَاسًا وَٱلنَّوْمَ سُبَاتًا وَجَعَلَ ٱلنَّهَارَ نُشُورًا ﴿٤٧﴾

48. และพระองค์คือผู้ส่งลม เป็นการนำข่าวดีล่วงหน้า ท่ามกลางความเมตตาของพระองค์[7] และเราได้ประทานน้ำบริสุทธิ์ลงมาจากฟากฟ้า

وَهُوَ ٱلَّذِىٓ أَرْسَلَ ٱلرِّيَٰحَ بُشْرًۢا بَيْنَ يَدَىْ رَحْمَتِهِۦ ۚ وَأَنزَلْنَا مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً طَهُورًا ﴿٤٨﴾

---

[1] คือความมหัศจรรย์และอานุภาพของพระองค์ ในการแผ่เงาให้ทอดออกไปในเวลากลางวัน เพื่อมนุษย์จะได้พักผ่อนภายใต้ร่มเงาต่าง ๆ จากความร้อนระอุของดวงอาทิตย์

[2] คืออยู่กับที่ไม่เปลี่ยนแปลง แต่ด้วยอานุภาพของพระองค์ ทรงทำให้มันโยกย้ายจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง จากด้านหนึ่งไปยังอีกด้านหนึ่ง บางครั้งก็อยู่ทางด้านตะวันออก บางครั้งก็อยู่ทางด้านตะวันตก และอีกบางครั้งก็อยู่ทางด้านหน้า หรือด้านหลัง

[3] คือเราทำให้การขึ้นของดวงอาทิตย์เป็นสัญญาณแห่งการปรากฏเงา

[4] คือเราได้ให้เงานี้สูญสิ้นไปทีละน้อย มิใช่ให้หมดไปอย่างกะทันหัน เพื่อมิให้ผลประโยชน์ของมัคลูกยุ่งเหยิงโกลาหลอลหม่าน อิบนุอับบาสกล่าวว่า เงาเริ่มตั้งแต่เวลาแสงเงินแสงทอง จนกระทั่งถึงเวลาดวงอาทิตย์ขึ้น

[5] คือทำให้กลางคืนเสมือนเครื่องนุ่งห่ม ที่ปกปิดพวกเจ้าด้วยความมืดของมัน

[6] คือกลางวันเป็นเวลาที่มนุษย์ออกไปทำมาหากิน

[7] คือส่งลมเป็นการแจ้งข่าวดีถึงการที่ฝนจะตก

49. เพื่อเราจะให้มีชีวิตด้วยมัน (น้ำ) แก่แผ่นดินที่แห้งแล้ง[1] และเราจะให้สิ่งที่เราสร้างมันขึ้นมา เช่น ปศุสัตว์และมนุษย์มากมาย ดื่มมัน[2]

لِّنُحْـِۧيَ بِهِۦ بَلْدَةً مَّيْتًا وَنُسْقِيَهُۥ مِمَّا خَلَقْنَآ
أَنْعَٰمًا وَأَنَاسِيَّ كَثِيرًا ﴿٤٩﴾

50. และโดยแน่นอน เราได้ชี้แจงมัน (อัลกุรอาน) ระหว่างพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้พิจารณา[3] แต่ส่วนมากของมนุษย์ไม่ยอมรับนอกจากการดื้อดึงและปฏิเสธ

وَلَقَدْ صَرَّفْنَٰهُ بَيْنَهُمْ لِيَذَّكَّرُوا۟
فَأَبَىٰٓ أَكْثَرُ ٱلنَّاسِ إِلَّا كُفُورًا ﴿٥٠﴾

51. และหากเราประสงค์ แน่นอนเราก็จะส่งผู้ตักเตือนไปยังทุก ๆ เมือง[4]

وَلَوْ شِئْنَا لَبَعَثْنَا فِى كُلِّ قَرْيَةٍ نَّذِيرًا ﴿٥١﴾

52. ดังนั้น เจ้าอย่าเชื่อฟังพวกปฏิเสธศรัทธา และจงต่อสู้ดิ้นรนกับพวกเขาด้วยมัน (อัลกุรอาน) โดยการต่อสู้ดิ้นรนอันยิ่งใหญ่[5]

فَلَا تُطِعِ ٱلْكَٰفِرِينَ
وَجَٰهِدْهُم بِهِۦ جِهَادًا كَبِيرًا ﴿٥٢﴾

53. และพระองค์คือผู้ทรงทำให้ทะเลทั้งสองบรรจบติดกัน อันนี้จืดสนิทและอันนี้เค็มจัด และทรงทำที่คั่นระหว่างมันทั้งสอง และที่กั้นขวางอันแน่นหนา[6]

۞ وَهُوَ ٱلَّذِى مَرَجَ ٱلْبَحْرَيْنِ هَٰذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ
وَهَٰذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَجَعَلَ بَيْنَهُمَا بَرْزَخًا
وَحِجْرًا مَّحْجُورًا ﴿٥٣﴾

---

[1] คือเราจะให้แผ่นดินที่แห้งแล้งไม่มีพืชพรรณธัญญาหาร มีชีวิตชีวาขึ้นด้วยน้ำ

[2] เพื่อให้ปศุสัตว์และมนุษย์ได้ดื่มจากมัน เพราะน้ำเป็นชีวิตของทุกสิ่งที่มีชีวิต

[3] คือเราได้ยกอุทาหรณ์ในอัลกุรอานนี้แก่มนุษย์แล้ว และเราได้ชี้แจงหลักฐานและข้อพิสูจน์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ในนั้น เพื่อพวกเขาจะได้ใคร่ครวญพิจารณา

[4] หากเราต้องการ เราก็จะช่วยผ่อนคลายความยากลำบากของการเป็นนะบีจากเจ้า ด้วยการส่งนะบีเป็นผู้ตักเตือนสั่งสอนในทุก ๆ หัวเมือง แต่เราเจาะจงเจ้าให้เป็นนะบีเผยแพร่ไปยังชาวโลกทั้งมวล อันเป็นการให้เกียรติแก่เจ้า

[5] คืออย่าเชื่อฟังพวกเขาที่ขอร้องเจ้าให้ระงับการกล่าวถึงบรรดาพระเจ้าของพวกเขา และจงต่อสู้ดิ้นรนหรือต่อต้านพวกเขาด้วยหลักฐานจากอัลกุรอานจนถึงที่สุด อย่าได้ท้อถอย

[6] คือทำให้ทะเลทั้งสองมาบรรจบติดเคียงข้างกัน โดยที่น้ำจืดกับน้ำเค็มจะไม่ปะปนกัน คือมีที่กั้นระหว่างน้ำทั้งสองโดยอานุภาพของพระองค์

54. และพระองค์คือผู้ทรงบังเกิดมนุษย์จากน้ำ (อสุจิ) และทรงทำให้มีเชื้อสายและเครือญาติ[1] และพระเจ้าของเจ้านั้นเป็นผู้ทรงอานุภาพ

وَهُوَ ٱلَّذِى خَلَقَ مِنَ ٱلْمَآءِ بَشَرًا فَجَعَلَهُۥ
نَسَبًا وَصِهْرًا ۗ وَكَانَ رَبُّكَ قَدِيرًا ﴿٥٤﴾

55. และพวกเขาเคารพอิบาดะฮฺอื่นจากอัลลอฮฺ ซึ่งมันไม่ให้คุณแก่พวกเขาและไม่ให้โทษแก่พวกเขา[2] และผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นเป็นผู้ช่วยเหลือ (ชัยฏอน) ให้ฝ่าฝืนพระเจ้าของเขา[3]

وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَنفَعُهُمْ وَلَا يَضُرُّهُمْ ۗ
وَكَانَ ٱلْكَافِرُ عَلَىٰ رَبِّهِۦ ظَهِيرًا ﴿٥٥﴾

56. และเรามิได้ส่งเจ้ามาเพื่ออื่นใด นอกจากเป็นผู้แจ้งข่าวดีและผู้ตักเตือน[4]

وَمَآ أَرْسَلْنَٰكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٥٦﴾

57. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ฉันมิได้ขอค่าจ้างจากพวกท่านในการเผยแพร่ เว้นแต่ว่าผู้ใดประสงค์ก็ให้เขายึดเป็นแนวทางไปสู่พระเจ้าของเขา[5]

قُلْ مَآ أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِلَّا مَن شَآءَ
أَن يَتَّخِذَ إِلَىٰ رَبِّهِۦ سَبِيلًا ﴿٥٧﴾

58. และเจ้าจงมอบหมายต่อพระผู้ทรงดำรงชีวิตตลอดกาล ไม่ตาย[6] และจงแซ่ซ้องสดุดี

وَتَوَكَّلْ عَلَى ٱلْحَىِّ ٱلَّذِى لَا يَمُوتُ وَسَبِّحْ
بِحَمْدِهِۦ ۚ وَكَفَىٰ بِهِۦ بِذُنُوبِ عِبَادِهِۦ خَبِيرًا ﴿٥٨﴾

---

[1] ทางเชื้อสายคือการทำความรู้จักและติดต่อกันอยู่เสมอ ส่วนทางเครือญาติคือการทำให้เกิดความรักใคร่และการรวมกันระหว่างคนแปลกหน้ากับคนใกล้ชิด

[2] คือเคารพรูปปั้น เจว็ด ที่ไม่ให้คุณให้โทษแก่พวกเขาเลย เพราะมันเป็นสิ่งไม่มีชีวิต ไม่มีความรู้สึก ไม่เห็น และไม่มีสติปัญญา

[3] เพราะการบูชาของเขาต่อรูปปั้น เป็นการช่วยเหลือชัยฏอน

[4] เป็นผู้แจ้งข่าวดีแก่บรรดามุอฺมินถึงสวนสวรรค์อันบรมสุข และตักเตือนบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาถึงการลงโทษด้วยไฟนรก

[5] คือผู้ใดประสงค์จะถือเป็นแนวทางเพื่อความใกล้ชิดกับอัลลอฮฺ ด้วยการศรัทธาและปฏิบัติความดี ก็จงกระทำเถิด

[6] คือจงยึดมั่นและมอบหมายการงานทั้งหลายของเจ้าต่อพระผู้ทรงเอกะ ผู้ทรงดำรงชีวิตอยู่ตลอดเวลา

ด้วยการสรรเสริญพระองค์ และพอเพียงแล้วสำหรับพระองค์ ผู้ทรงรอบรู้ในความผิดทั้งหลายของปวงบ่าวของพระองค์[1]

59. พระผู้ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินและสิ่งที่มีอยู่ในระหว่างทั้งสองนั้น ในระยะ 6 วัน[2] แล้วพระองค์ทรงสถิตย์อยู่บนบัลลังก์[3] พระผู้ทรงกรุณาปรานี ดังนั้นจงถามผู้รู้เกี่ยวกับพระองค์

ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا
فِى سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ ٱسْتَوَىٰ عَلَى ٱلْعَرْشِ ۚ ٱلرَّحْمَٰنُ
فَسْـَٔلْ بِهِۦ خَبِيرًا ﴿٥٩﴾

60. และเมื่อได้ถูกกล่าวแก่พวกเขาว่า จงสุญูดต่อพระผู้ทรงกรุณาปรานี พวกเขาได้กล่าวว่า ใครคือพระผู้ทรงกรุณาปรานี จะให้เราสุญูดตามที่ท่านสั่งเรากระนั้นหรือ[4] และมันได้เพิ่มการหันห่างออกไปแก่พวกเขา[5]

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ ٱسْجُدُوا۟ لِلرَّحْمَٰنِ قَالُوا۟ وَمَا ٱلرَّحْمَٰنُ
أَنَسْجُدُ لِمَا تَأْمُرُنَا وَزَادَهُمْ نُفُورًا ۩ ﴿٦٠﴾

61. ความจำเริญยิ่งแด่พระผู้ทรงทำให้ชั้นฟ้ามีหมู่ดวงดาว[6] และได้ทรงทำให้มีตะเกียง[7] ในนั้นและดวงจันทร์มีแสงนวล

تَبَارَكَ ٱلَّذِى جَعَلَ فِى ٱلسَّمَآءِ بُرُوجًا وَجَعَلَ فِيهَا
سِرَٰجًا وَقَمَرًا مُّنِيرًا ﴿٦١﴾

---

[1] คือเป็นการพอเพียงสำหรับเจ้าแล้วที่อัลลอฮฺทรงสอดส่องดูการงานของปวงบ่าว ไม่มีสิ่งใดที่จะปิดบังพระองค์ได้

[2] อิบนุญุไบรฺกล่าวว่า อัลลอฮฺทรงสามารถที่จะสร้างมันได้ในชั่วขณะหนึ่ง แต่พระองค์ทรงสอนบ่าวของพระองค์ให้รู้ถึงความเรียบร้อย และความหนักแน่นมั่นคง

[3] เป็นการสถิตย์ที่เหมาะสมกับความยิ่งใหญ่ของพระองค์โดยปราศจากการเปรียบเทียบ

[4] คือจะให้เราสุญูดตามที่ท่านสั่งให้เราสุญูดต่อพระองค์ โดยที่เราไม่รู้จักพระองค์กระนั้นหรือ

[5] คำพูดเช่นนี้ได้ทำให้พวกเขาเพิ่มความห่างไกลจากศาสนา และเตลิดหนีออกไป

[6] หมายถึงดวงดาวน้อยใหญ่และมากหลาย

[7] หมายถึงดวงอาทิตย์ที่ส่องแสงจ้าในเวลากลางวัน

وَهُوَ ٱلَّذِى جَعَلَ ٱلَّيْلَ وَٱلنَّهَارَ خِلْفَةً لِّمَنْ أَرَادَ أَن يَذَّكَّرَ أَوْ أَرَادَ شُكُورًا ﴿٦٢﴾

62. และพระองค์คือผู้ทรงบันดาลให้มีกลางคืนและกลางวัน หมุนเวียนแทนที่กัน[1] สำหรับผู้ที่ปรารถนาจะใคร่ครวญ[2] หรือปรารถนาจะขอบคุณ

وَعِبَادُ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى ٱلْأَرْضِ هَوْنًا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ ٱلْجَٰهِلُونَ قَالُوا۟ سَلَٰمًا ﴿٦٣﴾

63. และปวงบ่าวของพระผู้ทรงกรุณาปรานีคือ[3] บรรดาผู้ที่เดินบนแผ่นดินด้วยความสงบเสงี่ยม[4] และเมื่อพวกโง่เขลากล่าวทักทายพวกเขา พวกเขา จะกล่าวว่า ศานติ หรือสลาม

وَٱلَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَٰمًا ﴿٦٤﴾

64. และบรรดาผู้ใช้เวลากลางคืนทำการสุญูดและยืน (ละหมาด) เพื่อพระเจ้าของพวกเขา[5]

وَٱلَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا ٱصْرِفْ عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَ إِنَّ عَذَابَهَا كَانَ غَرَامًا ﴿٦٥﴾

65. และบรรดาผู้ที่กล่าวว่า ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของเรา ขอพระองค์ทรงปัดเป่าการลงโทษของนรกให้พ้นไปจากเรา[6] แท้จริงการลงโทษของมันนั้นมั่นคงอยู่ตลอดกาล

إِنَّهَا سَآءَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا ﴿٦٦﴾

66. แท้จริงมันเป็นที่อยู่และที่พำนักอันเลวร้ายยิ่ง[7]

---

[1] คือให้ทั้งสองโคจรแทนที่กัน กลางวันจะมาพร้อมกับแสงของมัน แล้วกลางคืนก็ติดตามมาพร้อมกับความมืดของมัน

[2] คือจะใคร่ครวญถึงสัญญาณต่าง ๆ ของอัลลอฮฺ และความมหัศจรรย์ในการสร้างของพระองค์

[3] คือปวงบ่าวซึ่งอัลลอฮฺทรงรักพวกเขา

[4] ไม่ใช่เดินอย่างสะเปะสะปะ เย่อหยิ่งจองหอง หรือเดินแกว่งไปแกว่งมา หรือเดินอวดโก้

[5] คือผู้ที่ตื่นขึ้นในเวลากลางคืนดึกสงัดเพื่อทำละหมาด อ่านอัลกุรอาน ซิกรุลลอฮฺ และขอลุแก่โทษต่อพระองค์

[6] คือวิงวอนขอต่อพระองค์ให้พวกเขารอดพ้นจากการลงโทษของไฟนรก

[7] คือทั้ง ๆ ที่พวกเขาเป็นผู้จงรักภักดีต่อพระองค์ พวกเขาก็ยังมีความกลัวต่อการลงโทษของอัลลอฮฺ

67. และบรรดาผู้ที่เมื่อพวกเขาใช้จ่าย พวกเขาก็ไม่สุรุ่ยสุร่าย และไม่ตระหนี่[1] และระหว่างทั้งสองสภาพนั้น พวกเขาอยู่สายกลาง

وَٱلَّذِينَ إِذَآ أَنفَقُوا۟ لَمْ يُسْرِفُوا۟ وَلَمْ يَقْتُرُوا۟
وَكَانَ بَيْنَ ذَٰلِكَ قَوَامًا ﴿٦٧﴾

68. และบรรดาผู้ที่ไม่วิงวอนขอพระเจ้าอื่นใดคู่เคียงกับอัลลอฮฺ และพวกเขาไม่ฆ่าชีวิตซึ่งอัลลอฮฺทรงห้ามไว้ เว้นแต่เพื่อความยุติธรรม[2] และพวกเขาไม่ผิดประเวณี และผู้ใดกระทำเช่นนั้น เขาจะได้พบกับความผิดอันมหันต์[3]

وَٱلَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ ٱللَّهِ إِلَـٰهًا ءَاخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ
ٱلنَّفْسَ ٱلَّتِى حَرَّمَ ٱللَّهُ إِلَّا بِٱلْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ ۚ
وَمَن يَفْعَلْ ذَٰلِكَ يَلْقَ أَثَامًا ﴿٦٨﴾

69. การลงโทษในวันกิยามะฮฺจะถูกเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าสำหรับเขา และเขาจะอยู่ในนั้นอย่างอัปยศ

يُضَـٰعَفْ لَهُ ٱلْعَذَابُ يَوْمَ ٱلْقِيَـٰمَةِ وَيَخْلُدْ فِيهِۦ
مُهَانًا ﴿٦٩﴾

70. เว้นแต่ผู้ที่กลับเนื้อกลับตัว และศรัทธา และประกอบการงานที่ดี[4] เขาเหล่านั้นแหละ อัลลอฮฺจะทรงเปลี่ยนความชั่วของพวกเขาเป็นความดี และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ

إِلَّا مَن تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَـٰلِحًا
فَأُو۟لَـٰٓئِكَ يُبَدِّلُ ٱللَّهُ سَيِّـَٔاتِهِمْ حَسَنَـٰتٍ ۗ
وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٧٠﴾

---

[1] คือพวกเขามิได้เป็นคนสุรุ่ยสุร่ายในการใช้จ่าย เพื่อการกินการดื่มและการแต่งกาย และมิได้เป็นคนบกพร่องและหวงแหนจนกระทั่งกลายเป็นคนตระหนี่

[2] เว้นแต่สิ่งสมควรฆ่า เช่น การกุฟรฺหลังจากศรัทธาแล้ว หรือการผิดประเวณีหลังจากแต่งงานแล้วหรือการฆ่าที่เป็นการลงโทษตอบแทน

[3] คือผู้ใดปฏิบัติสิ่งที่เป็นความผิดอันมหันต์ เช่น การตั้งภาคีกับอัลลอฮฺ การฆ่าชีวิต และการผิดประเวณีในวันกิยามะฮฺเขาจะได้รับการตอบแทนและการลงโทษเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่า

[4] แต่ถ้าผู้ใดขอลุแก่โทษกลับเนื้อกลับตัว เสียใจในการกระทำที่ล่วงมาแล้ว และจะไม่กลับไปประพฤติปฏิบัติอีก และประกอบการงานที่ดี อัลลอฮฺ ตะอาลา ก็จะทรงยกโทษให้เขา เพราะพระองค์เป็นผู้ทรงอภัยและทรงเมตตาเสมอ

وَمَن تَابَ وَعَمِلَ صَٰلِحًا فَإِنَّهُۥ يَتُوبُ إِلَى ٱللَّهِ مَتَابًا ﴿٧١﴾

71. และผู้ใดกลับเนื้อกลับตัวและกระทำความดี แท้จริงเขากลับเนื้อกลับตัวเข้าหาอัลลอฮฺอย่างจริงจัง[1]

وَٱلَّذِينَ لَا يَشْهَدُونَ ٱلزُّورَ وَإِذَا مَرُّوا۟ بِٱللَّغْوِ مَرُّوا۟ كِرَامًا ﴿٧٢﴾

72. และบรรดาผู้ไม่เป็นพยานในการเท็จ[2] และเมื่อพวกเขาผ่านเรื่องไร้สาระ พวกเขาผ่านไปอย่างมีเกียรติ[3]

وَٱلَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا۟ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِمْ لَمْ يَخِرُّوا۟ عَلَيْهَا صُمًّا وَعُمْيَانًا ﴿٧٣﴾

73. และบรรดาผู้ที่เมื่อถูกกล่าวเตือนให้รำลึกถึงโองการทั้งหลายของพระเจ้าของพวกเขา พวกเขาจะไม่ผินหลังให้เป็นสภาพเช่นคนหูหนวกตาบอด[4]

وَٱلَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ أَزْوَٰجِنَا وَذُرِّيَّٰتِنَا قُرَّةَ أَعْيُنٍ وَٱجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا ﴿٧٤﴾

74. และบรรดาผู้ที่กล่าวว่า ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของเรา ขอพระองค์โปรดประทานแก่เรา ซึ่งคู่ครองของเราและลูกหลานของเรา ให้เป็นที่รื่นรมย์แก่สายตาของเรา[5] และทรงทำให้เราเป็นแบบอย่างแก่บรรดาผู้ยำเกรง

أُو۟لَٰٓئِكَ يُجْزَوْنَ ٱلْغُرْفَةَ بِمَا صَبَرُوا۟ وَيُلَقَّوْنَ فِيهَا تَحِيَّةً وَسَلَٰمًا ﴿٧٥﴾

75. เขาเหล่านั้นจะได้รับการตอบแทน ในการที่พวกเขาอดทน[6] และพวกเขาจะได้พบการกล่าวคำต้อนรับและสลาม[7]

---

[1] ผู้ใดขอลุแก่โทษจากการกระทำที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติ และเขาปรับปรุงแก้ไขตัวเอง อัลลอฮฺ ตะอาลา จะทรงรับการขออภัยโทษของเขา และเขาจะได้รับความโปรดปราน ณ ที่พระองค์

[2] คือการเป็นพยานเท็จที่ทำให้สูญเสียสิทธิของมนุษย์

[3] คือเมื่อผ่านไปยังสถานที่ที่มีการชุมนุมกันในเรื่องไร้สาระ และทำให้เพลิดเพลิน เช่น โรงหนัง โรงละคร การเล่นการพนันการร้องเพลงต้องห้าม

[4] คือหันหน้าเข้ารับฟังด้วยความตั้งใจและมีจิตใจที่ยำเกรง

[5] ด้วยการยึดมั่นในการจงรักภักดีต่อพระองค์ และกระทำความดี เพื่อความโปรดปรานต่อพระองค์

[6] ต่อข้อใช้ข้อห้ามของอัลลอฮฺ และปฏิบัติตามด้วยความจงรักภักดี

[7] ได้รับการกล่าวต้อนรับและการกล่าวสลามจากมะลาอิกะฮฺ

خَـٰلِدِينَ فِيهَا ۚ حَسُنَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا ﴿٧٦﴾

76. โดยพำนักอยู่ในนั้นอย่างถาวร เป็นที่พำนักและที่อาศัยที่น่าอภิรมย์แท้ ๆ

قُلْ مَا يَعْبَؤُا۟ بِكُمْ رَبِّى لَوْلَا دُعَآؤُكُمْ ۖ فَقَدْ كَذَّبْتُمْ فَسَوْفَ يَكُونُ لِزَامًۢا ﴿٧٧﴾

77. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พระผู้เป็นเจ้าของฉันจะไม่ใยดีต่อพวกท่าน หากไม่มีการวิงวอนภักดีของพวกท่าน[1] เพราะแน่นอน พวกท่านได้ปฏิเสธไม่รับฟัง[2] ดังนั้นการลงโทษจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

---

[1] พระเจ้าของฉันจะไม่ใยดีต่อพวกท่านดอก ถึงหากจะไม่มีการวิงวอนนอบน้อมของพวกท่านต่อพระองค์และการวิงวอนขอความช่วยเหลือของพวกท่านต่อพระองค์ในยามทุกข์ยาก

[2] เพราะแน่นอนพวกท่านได้ปฏิเสธศรัทธาต่อร่อซูลและอัลกุรอาน ดังนั้น การลงโทษจะเป็นสิ่งคู่ควรกับพวกท่านในวันอาคิเราะฮฺ

(26) ซูเราะฮฺ อัชชุอะรออฺ

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 227 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัชชุอะรออฺ

ซูเราะฮฺอัชชุอะรออฺเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ ที่ให้ความสนใจในหลักการของศาสนา เช่น การให้ความเป็นเอกภาพ สาสน์ และการฟื้นคืนชีพ เช่นเดียวกับซูเราะฮฺมักกียะฮฺอื่นๆ ที่ให้ความสนใจทางด้านหลักอะกีดะฮฺ และหลักการศรัทธา

ซูเราะฮฺนี้เริ่มด้วยเรื่องของอัลกุรอานุลกะรีม ที่อัลลอฮฺทรงประทานลงมาเพื่อเป็นทางนำแก่มนุษย์ทั้งมวล และเป็นโอสถขนานวิเศษที่จะบำบัดโรคต่าง ๆ ของมนุษยชาติ และกล่าวถึงท่าทีของพวกมุชริกีนที่มีต่ออัลกุรอาน พวกเขาปฏิเสธทั้งๆ ที่เป็นโองการที่ชัดแจ้ง มีหลักฐานอย่างชัดเจน โดยที่พวกเขาได้ขอสิ่งปาฏิหาริย์อื่นจากอัลกุรอานุลกะรีม เนื่องจากการดื้อดันและโอหัง

ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงบรรดารอซูลที่อัลลอฮฺทรงส่งเขาเหล่านั้นมา เพื่อชี้แนะทางที่ถูกต้องแก่มวลมนุษย์ เริ่มด้วยเรื่องของนะบีมูซา อะลัยฮิสสลาม กับฟิรเอานฺกษัตริย์ผู้เกรี้ยวกราดโอหัง และการโต้ตอบระหว่างบุคคลทั้งสองในเรื่องของพระเจ้าตลอดจนการที่อัลลอฮฺ ตะอาลาทรงสนับสนุนนะบีมูซาด้วยหลักฐานอันชัดแจ้ง ซึ่งได้ลบล้างความเท็จให้สูญสิ้นไป โดยได้นำมากล่าวไว้หลายตอนในเรื่องนี้ และได้จบลงด้วยการกล่าวถึงบทเรียนและข้อเตือนสติถึงความแตกต่างอย่างมากมาย ระหว่างการอีมานกับการกดขี่ข่มเหง

หลังจากนั้นได้กล่าวถึงเรื่องของอัลค่อลีล อิบรอฮีม อะลัยฮิสสลาม และท่าทีของเขาที่มีต่อชนชาติและบิดาของเขา ในการเคารพสักการะรูปปั้นและเจว็ด ท่านได้แสดงออกซึ่งหลักฐานอันแข็งแรง และข้อชี้แจงอันชัดแจ้ง ถึงความไม่ถูกต้องในสิ่งที่พวกเขาเคารพสักการะสิ่งซึ่งไม่ได้ยินและไม่ยังประโยชน์ให้ พร้อมกับได้พิสูจน์ให้พวกเขาประจักษ์ถึงหลักฐานอันหนักแน่นต่อความเป็นเอกะของพระเจ้าแห่งสากลโลกซึ่งการให้คุณให้โทษนั้นอยู่ในเงื้อมพระหัตถ์ของพระองค์ รวมทั้งการให้เป็นและการให้ตายด้วย

หลังจากที่ได้กล่าวถึงเรื่องต่าง ๆ ของบรรดานะบี เช่น นูหฺ ฮูด ศอและฮฺ ลูฏ

และชุอัยบฺ อะลัยฮิมุศศ่อลาตุวัสสลาม และการปฏิบัติของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาที่มีต่อบรรดารอซูลแล้ว ซูเราะฮฺนี้ได้หวนกลับมากล่าวถึงเรื่องของคัมภีร์อันมีเกียรติ เป็นการให้ความสำคัญของคัมภีร์และกล่าวถึงที่มาของคัมภีร์ว่า และแท้จริง มันเป็นการประทานลงมาจากพระเจ้าแห่งสากลโลก อัรรูหฺผู้ซื่อสัตย์ (ญิบรีล) ได้นำมันลงมายังหัวใจของเจ้า เพื่อเจ้าจักได้เป็นผู้ตักเตือนคนหนึ่ง เป็นภาษาอาหรับอันชัดแจ้ง

แล้วซูเราะฮฺนี้ได้จบลงด้วยการโต้ตอบการกล่าวเท็จของพวกมุชริกีน ในการอ้างของพวกเขาที่ว่า อัลกุรอานนั้นชัยฏอน มารร้ายเป็นผู้นำลงมา เพื่อให้ตอนเริ่มกับตอนจบสอดคล้องกันอย่างสวยงามที่สุด

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

طسٓمٓ ﴿١﴾

1. ฏอ ซีน มีม

تِلْكَ ءَايَٰتُ ٱلْكِتَٰبِ ٱلْمُبِينِ ﴿٢﴾

2. เหล่านี้คือโองการทั้งหลายอันชัดแจ้ง[1]

لَعَلَّكَ بَٰخِعٌ نَّفْسَكَ أَلَّا يَكُونُوا۟ مُؤْمِنِينَ ﴿٣﴾

3. บางทีเจ้า (มุฮัมมัด) เป็นผู้ทำลายชีวิตของเจ้า เพราะพวกเขาไม่เป็นผู้ศรัทธา[2]

إِن نَّشَأْ نُنَزِّلْ عَلَيْهِم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ ءَايَةً فَظَلَّتْ أَعْنَٰقُهُمْ لَهَا خَٰضِعِينَ ﴿٤﴾

4. หากเราประสงค์ เราจะให้มีสัญญาณหนึ่งจากฟากฟ้ามายังพวกเขา[3] แล้วคอของพวกเขาก็ยอมก้มลงต่อมัน[4]

وَمَا يَأْتِيهِم مِّن ذِكْرٍ مِّنَ ٱلرَّحْمَٰنِ مُحْدَثٍ إِلَّا كَانُوا۟ عَنْهُ مُعْرِضِينَ ﴿٥﴾

5. และไม่มีข้อตักเตือนใหม่[5] อันใดจากพระผู้ทรงกรุณาปรานี เว้นแต่พวกเขาจะผินหลังให้กับมัน

فَقَدْ كَذَّبُوا۟ فَسَيَأْتِيهِمْ أَنۢبَٰٓؤُا۟ مَا كَانُوا۟ بِهِۦ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٦﴾

6. แล้วแน่นอนพวกเขาได้ปฏิเสธ ดังนั้นข่าวคราวที่พวกเขาเคยเยาะเย้ยมันนั้นก็จะมายังพวกเขา[6]

أَوَلَمْ يَرَوْا۟ إِلَى ٱلْأَرْضِ كَمْ أَنۢبَتْنَا فِيهَا مِن كُلِّ زَوْجٍ كَرِيمٍ ﴿٧﴾

7. พวกเขามิได้มองไปยังแผ่นดินดอกหรือว่ากี่มากน้อยแล้วที่เราได้ให้มันงอกเงยออกมาจากทุกชนิดที่ดีมีประโยชน์[7]

---

[1] คือชัดแจ้งและเป็นปาฏิหาริย์แก่ผู้พิจารณาใคร่ครวญ

[2] เป็นการปลอบใจแก่ท่านร่อซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม มิให้เสียใจต่อการไม่ศรัทธาของพวกกุฟฟาร

[3] ทำให้พวกเขาต้องจำยอมศรัทธา

[4] คือยอมศรัทธาอย่างศิโรราบ แต่เราไม่ทำเพราะเราต้องการที่จะให้การศรัทธาโดยความสมัครใจมิใช่การบังคับ

[5] หมายถึงอัลกุรอาน หรืออัลวะฮฺยุ ที่ใหม่ในการประทานลงมาเป็นระยะ ๆ

[6] คือผลตอบแทนแห่งการกระทำของพวกเขาเอง

[7] คำถามในประโยคนี้เป็นการปรามต่อพวกปฏิเสธที่ไม่ยอมพิจารณาใคร่ครวญ

إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٨﴾

8. แท้จริงในการนี้ย่อมเป็นสัญญาณหนึ่งอย่างแน่นอน[1] แต่ส่วนมากของพวกเขาไม่เป็นผู้ศรัทธา

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٩﴾

9. และแท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้น แน่นอน พระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจ[2] ผู้ทรงเมตตาเสมอ[3]

وَإِذْ نَادَىٰ رَبُّكَ مُوسَىٰ أَنِ ائْتِ الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠﴾

10. และจงรำลึก เมื่อพระเจ้าของเจ้าทรงเรียกมูซาว่า จงไปยังหมู่ชนผู้อธรรม[4]

قَوْمَ فِرْعَوْنَ ۚ أَلَا يَتَّقُونَ ﴿١١﴾

11. คือหมู่ชนของฟิรเอานฺ พวกเขาไม่ยำเกรงดอกหรือ

قَالَ رَبِّ إِنِّي أَخَافُ أَن يُكَذِّبُونِ ﴿١٢﴾

12. เขา (มูซา) กล่าวว่า โอ้พระเจ้าของฉัน แท้จริงฉันกลัวว่า พวกเขาจะปฏิเสธไม่ยอมเชื่อฉัน

وَيَضِيقُ صَدْرِي وَلَا يَنطَلِقُ لِسَانِي فَأَرْسِلْ إِلَىٰ هَارُونَ ﴿١٣﴾

13. และหัวอกของฉันจะอึดอัด[5] และลิ้นของฉันจะไม่คล่อง[6] ดังนั้นพระองค์ทรงโปรดส่งฮารูนมาช่วยฉันด้วยเถิด[7]

---

[1] เป็นสัญญาณที่ชี้บ่งถึงความเป็นเอกะของอัลลอฮฺ และเดชานุภาพของพระองค์

[2] ผู้ทรงอำนาจในการตอบสนองผู้ที่ไม่ยอมปฏิบัติตามข้อใช้ของพระองค์และเคารพภักดีอื่นจากพระองค์

[3] ผู้ทรงเมตตาเสมอต่อผู้กลับเข้าหาพระองค์เพื่อขออภัยโทษ

[4] พระองค์ทรงเรียกมูซาจากภูเขาฏูรทางด้านขวา ใช้ให้มูซาไปหาฟิรเอานฺ และพวกพ้องของเขา ผู้อธรรมด้วยการปฏิเสธศรัทธา และประกอบกรรมทำชั่ว

[5] คืออึดอัดใจจากการปฏิเสธของพวกเขา

[6] คือพูดไม่คล่องเมื่อปฏิบัติหน้าที่เผยแพร่

[7] นักตัฟซีรกล่าวว่า มูซาได้กล่าวถึงข้อขัดข้อง 3 ประการ โดยที่ข้อขัดข้องดังกล่าวนี้ได้เรียบเรียงตามลำดับ คือ กลัวการปฏิเสธ การอึดอัดใจ และการพูดไม่คล่อง กล่าวถึง การปฏิเสธเป็นเหตุให้เกิดการอึดอัดใจ และการอึดอัดใจเป็นเหตุทำให้พูดไม่คล่อง

14. และพวกเขามีข้อกล่าวหาต่อฉัน[1] ดังนั้น ฉันกลัวว่าพวกเขาจะฆ่าฉัน

وَلَهُمْ عَلَيَّ ذَنبٌ فَأَخَافُ أَن يَقْتُلُونِ ﴿١٤﴾

15. พระองค์ตรัสว่า ไม่ดอก ดังนั้นเจ้าทั้งสองจงไปเถิดพร้อมด้วยสัญญาณทั้งหลาย[2] ของเรา แท้จริงเราอยู่กับพวกเจ้า[3] เป็นผู้ฟัง

قَالَ كَلَّا فَاذْهَبَا بِآيَاتِنَا إِنَّا مَعَكُم مُّسْتَمِعُونَ ﴿١٥﴾

16. ดังนั้นเจ้าทั้งสองจงไปหาฟิรเอานฺ แล้วจงกล่าวว่าเราเป็นทูตของพระเจ้าแห่งสากลโลก

فَأْتِيَا فِرْعَوْنَ فَقُولَا إِنَّا رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦﴾

17. แล้วขอให้ส่งวงศ์วานของอิสรออีลไปพร้อมกับเราเถิด[4]

أَنْ أَرْسِلْ مَعَنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٧﴾

18. เขา (ฟิรเอานฺ) กล่าวว่า เรามิได้เลี้ยงดูเจ้าเมื่อขณะเป็นเด็กอยู่กับพวกเราดอกหรือ และเจ้าได้อยู่กับเราหลายปี[5] ในช่วงชีวิตของเจ้า

قَالَ أَلَمْ نُرَبِّكَ فِينَا وَلِيدًا وَلَبِثْتَ فِينَا مِنْ عُمُرِكَ سِنِينَ ﴿١٨﴾

19. และเจ้าได้ทำการกระทำของเจ้าซึ่งเจ้าได้กระทำไปแล้ว และเจ้าเป็นผู้หนึ่งในหมู่ผู้เนรคุณ[6]

وَفَعَلْتَ فَعْلَتَكَ الَّتِي فَعَلْتَ وَأَنتَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿١٩﴾

20. เขา (มูซา) กล่าวว่า ฉันได้กระทำมันโดยที่ฉันไม่รู้[7]

قَالَ فَعَلْتُهَا إِذًا وَأَنَا مِنَ الضَّالِّينَ ﴿٢٠﴾

---

[1] คือฟิรเอานฺ และพวกพ้องของเขา ได้กล่าวโทษฉัน คือฉันฆ่าชาวคิอฟฺฑ์ ฉันจึงกล่าวว่าพวกเขาจะตามมาฆ่าฉัน

[2] คือหลักฐาน และมั๊วะญิซาตของเรา

[3] คือเราอยู่กับท่านทั้งสองด้วยการช่วยเหลือและสนับสนุน เราจะได้ยินสิ่งที่ท่านทั้งสองพูดและสิ่งที่เขาตอบแก่ทั้งสอง

[4] คือจงปล่อยวงศ์วานอิสรออีลออกจากการเป็นทาสของท่านแล้วปล่อยพวกเขาให้ออกเดินทางไปยังเมืองชามพร้อมกับเรา

[5] มุกอติลกล่าวว่า ประมาณ 30 ปี

[6] คือแล้วเจ้าได้ตอบแทนเราโดยที่เราได้เลี้ยงดูเจ้าเพื่อให้เจ้าได้เนรคุณต่อความดีของเราแล้วเจ้าได้ฆ่าคนของเรา การใช้สำนวนว่า การกระทำ เพื่อแสดงถึงการกระทำที่ยิ่งใหญ่

[7] ฉันกระทำมัน ฉันจึงผิด เพราะฉันมิได้มีเจตนาจะฆ่าเขา แต่ฉันต้องการที่จะสั่งสอนเขา

21. ดังนั้น ฉันได้หนีไปจากพวกท่าน เมื่อฉันกลัวพวกท่านแล้วพระเจ้าของฉันได้ทรงประทานฮิกมะฮฺแก่ฉัน[1] และทรงแต่งตั้งฉันให้เป็นร่อซูลคนหนึ่ง[2]

فَفَرَرۡتُ مِنكُمۡ لَمَّا خِفۡتُكُمۡ فَوَهَبَ لِي رَبِّي حُكۡمٗا وَجَعَلَنِي مِنَ ٱلۡمُرۡسَلِينَ ٢١

22. และนี่คือบุญคุณที่ท่านลำเลิกมันต่อฉันโดยท่านทำให้วงศ์วานอิสรออีลเป็นทาส[3]

وَتِلۡكَ نِعۡمَةٞ تَمُنُّهَا عَلَيَّ أَنۡ عَبَّدتَّ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ ٢٢

23. ฟิรเอานฺได้กล่าวว่า และใครคือพระเจ้าแห่งสากลโลก[4]

قَالَ فِرۡعَوۡنُ وَمَا رَبُّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ٢٣

24. เขา (มูซา) กล่าวว่า พระเจ้าแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และสิ่งที่อยู่ในระหว่างทั้งสอง[5] หากพวกท่านเป็นผู้ศรัทธาเชื่อมั่น[6]

قَالَ رَبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَمَا بَيۡنَهُمَآۖ إِن كُنتُم مُّوقِنِينَ ٢٤

25. เขาได้กล่าวแก่ผู้อยู่รอบ ๆ เขาว่า พวกท่านได้ยินไหม[7]

قَالَ لِمَنۡ حَوۡلَهُۥٓ أَلَا تَسۡتَمِعُونَ ٢٥

---

[1] คือการเป็นนะบี

[2] คือทรงเลือกฉันเป็นรอซูลมาเรียกร้องเชิญชวนท่าน หากท่านศรัทธา ท่านจะปลอดภัย หากท่านขัดขืนท่านจะประสบความหายนะ

[3] ทำไมท่านจึงลำเลิกการทำความดีของท่านต่อฉัน และท่านก็ได้ทำให้ชนชาติของฉันเป็นทาส สิ่งที่ท่านนับมันว่าเป็นนิอฺมะฮฺความจริงมันก็คือ นิกมะฮฺนั่นเอง

[4] ฟิรเอานฺกล่าวด้วยความโอหังของเขาว่า ใครคือผู้ที่ท่านกล่าวอ้างว่าเป็นพระเจ้าแห่งสากลโลก มีพระเจ้าอื่นจากฉันอีกหรือ

[5] และทรงเป็นผู้จัดการในเรื่องเกี่ยวกับความเป็นความตาย และทรงเป็นผู้ให้บังเกิดทุกสิ่งทุกอย่างในท้องทะเล บนบก ภูเขา ต้นไม้ พืชผัก พันธุ์ไม้และอื่นจากนี้

[6] คือมีชีวิตที่เชื่อมั่น และสายตาที่พิจารณาใคร่ครวญนี่คือสิ่งที่ชัดแจ้ง

[7] เขากล่าวแก่ข้าราชบริพารชั้นผู้ใหญ่เป็นเชิงล้อเลียนว่า พวกท่านได้ยินคำตอบของเขาไหม ฉันถามเขาถึงข้อเท็จจริงของอัลลอฮฺ เขาตอบฉันถึงคุณลักษณะของพระองค์ มูซาจึงตอบอย่างชัดแจ้งพร้อมหลักฐานคือพระเจ้าของพวกท่าน

قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ ءَابَآئِكُمُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٢٦﴾

26. เขา (มูซา) กล่าวอีกว่า พระเจ้าของพวกท่าน และของบรรพบุรุษสมัยก่อน ๆ นั้นด้วย[1]

قَالَ إِنَّ رَسُولَكُمُ ٱلَّذِىٓ أُرْسِلَ إِلَيْكُمْ لَمَجْنُونٌ ﴿٢٧﴾

27. เขา (ฟิรเอานฺ) กล่าวว่า แท้จริงรอซูลของพวกท่านซึ่งได้ถูกส่งมายังพวกท่านนั้นเป็นคนบ้าอย่างแน่นอน[2]

قَالَ رَبُّ ٱلْمَشْرِقِ وَٱلْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَآ ۖ
إِن كُنتُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢٨﴾

28. เขา (มูซา) กล่าวว่า พระเจ้าแห่งทิศตะวันออกและทิศตะวันตก และสิ่งที่อยู่ในระหว่างทั้งสอง หากพวกท่านใช้สติปัญญาพิจารณา[3]

قَالَ لَئِنِ ٱتَّخَذْتَ إِلَٰهًا غَيْرِى لَأَجْعَلَنَّكَ
مِنَ ٱلْمَسْجُونِينَ ﴿٢٩﴾

29. เขากล่าวว่า หากเจ้ายึดถือพระเจ้าอื่นจากฉัน ฉันจะให้เจ้าอยู่ในหมู่ผู้ต้องขัง

قَالَ أَوَلَوْ جِئْتُكَ بِشَىْءٍ مُّبِينٍ ﴿٣٠﴾

30. เขา (มูซา) กล่าวว่า แม้ว่าฉันจะนำสิ่งที่ชัดแจ้งมายังท่านกระนั้นหรือ[4]

قَالَ فَأْتِ بِهِۦٓ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٣١﴾

31. เขากล่าวว่า ก็จงนำมันมาซิ หากเจ้าเป็นคนจริง[5]

فَأَلْقَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِىَ ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ ﴿٣٢﴾

32. ดังนั้น เขาได้โยนไม้เท้าของเขา แล้วมันคือ งูอย่างชัดแจ้ง[6]

وَنَزَعَ يَدَهُۥ فَإِذَا هِىَ بَيْضَآءُ لِلنَّٰظِرِينَ ﴿٣٣﴾

33. และได้ดึงมือของเขาออกมา แล้วมันก็เป็นสีขาวแก่บรรดาผู้มองดู[7]

---

[1] เพราะการมีของพวกท่านเป็นหลักฐานยืนยันถึงการมีของพระผู้ทรงเดชานุภาพ พระผู้ทรงปรีชาญาณ

[2] โดยกล่าวหามูซาว่า ถามอย่างหนึ่งตอบอีกอย่างหนึ่ง

[3] คือพระองค์ก็ทรงให้ตวงอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันออก และทรงให้มันตกทางทิศตะวันตก นี่คือภาพลักษณ์ซึ่งคนฉลาดและคนโง่จะประสบพบเห็นอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

[4] มูซากล่าวว่า ท่านจะขังฉันหรือ ถึงแม้ว่าฉันจะนำหลักฐานอันชัดแจ้งมาแสดงต่อท่าน

[5] คือเป็นคนจริงในข้ออ้างของเจ้า

[6] เป็นงูตัวใหญ่ ปากใหญ่ รูปร่างน่ากลัว

[7] เป็นสีขาวมีประกายแสงอันเจิดจ้า

قَالَ لِلۡمَلَإِ حَوۡلَهُۥٓ إِنَّ هَٰذَا لَسَٰحِرٌ عَلِيمٞ ٣٤

34. เขาได้กล่าวแก่ขุนนางชั้นผู้ใหญ่รอบ ๆ เขาว่า แท้จริงเขาคนนี้คือนักเล่นกลอย่างช่ำชอง

يُرِيدُ أَن يُخۡرِجَكُم مِّنۡ أَرۡضِكُم بِسِحۡرِهِۦ فَمَاذَا تَأۡمُرُونَ ٣٥

35. เขาต้องการที่ให้พวกท่านออกจากดินแดนของพวกท่านด้วยเล่ห์กลของเขา[1] ดังนั้นพวกท่านจะชี้แนะประการใด[2]

قَالُوٓاْ أَرۡجِهۡ وَأَخَاهُ وَٱبۡعَثۡ فِي ٱلۡمَدَآئِنِ حَٰشِرِينَ ٣٦

36. พวกเขากล่าวว่า จงหน่วงเหนี่ยวเขาและพี่ชายของเขาไว้ก่อน และจงส่งคนไปตามหัวเมืองให้มาชุมนุมกัน[3]

يَأۡتُوكَ بِكُلِّ سَحَّارٍ عَلِيمٖ ٣٧

37. เพื่อที่นักเล่นกลผู้ช่ำชองทุกคนจะได้มาหาท่าน

فَجُمِعَ ٱلسَّحَرَةُ لِمِيقَٰتِ يَوۡمٖ مَّعۡلُومٖ ٣٨

38. แล้วบรรดานักเล่นกลได้มาชุมนุมกันตามวันเวลาที่กำหนดไว้[4]

وَقِيلَ لِلنَّاسِ هَلۡ أَنتُم مُّجۡتَمِعُونَ ٣٩

39. และได้มีประกาศแก่มหาชน พวกท่านจะไปร่วมชุมนุมด้วยไหม[5]

لَعَلَّنَا نَتَّبِعُ ٱلسَّحَرَةَ إِن كَانُواْ هُمُ ٱلۡغَٰلِبِينَ ٤٠

40. เพื่อพวกเราจะได้ตามบรรดานักเล่นกลหากพวกเขาเป็นผู้ชนะ

فَلَمَّا جَآءَ ٱلسَّحَرَةُ قَالُواْ لِفِرۡعَوۡنَ أَئِنَّ لَنَا لَأَجۡرًا إِن كُنَّا نَحۡنُ ٱلۡغَٰلِبِينَ ٤١

41. เมื่อพวกนักเล่นกลมาถึง พวกเขากล่าวแก่ฟิรเอานฺว่า พวกเราจะมีรางวัลแน่นอนหรือถ้าพวกเราเป็นผู้ชนะ[6]

---

[1] คือเขาต้องการที่เข้ามาครอบครองดินแดนของพวกท่านด้วยเล่ห์กลอันยิ่งใหญ่ของเขา

[2] คือจะให้ฉันจัดการอย่างไรกับเขา

[3] เพื่อรวบรวมนักเล่นกลทุกหนแห่งให้มาแสดงกล

[4] คือในตอนสายของวันที่มูซาได้กำหนดไว้ กล่าวคือวันที่มีการตบแต่ง

[5] คือได้มีการประกาศเรียกร้องเชิญชวนให้ประชาชนให้ไปร่วมการชุมนุมเพื่อเป็นสักขีพยานในการพ่ายแพ้ของมูซา

[6] คือหากพวกเราเป็นฝ่ายชนะ ท่านจะจ่ายเงิน หรือค่าตอบแทนแก่พวกเราจริงหรือ

قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ إِذًا لَّمِنَ ٱلْمُقَرَّبِينَ ﴿٤٢﴾

42. เขากล่าวว่า ถูกแล้ว และพวกท่านขณะนั้นจะอยู่ในหมู่ผู้ใกล้ชิดอย่างแน่นอน[1]

قَالَ لَهُم مُّوسَىٰٓ أَلْقُوا۟ مَآ أَنتُم مُّلْقُونَ ﴿٤٣﴾

43. มูซาได้กล่าวแก่พวกเขาว่า จงโยนซิสิ่งที่พวกท่านจะต้องโยน[2]

فَأَلْقَوْا۟ حِبَالَهُمْ وَعِصِيَّهُمْ وَقَالُوا۟ بِعِزَّةِ فِرْعَوْنَ
إِنَّا لَنَحْنُ ٱلْغَٰلِبُونَ ﴿٤٤﴾

44. แล้วพวกเขาก็ได้โยนเชือกหลายเส้นของพวกเขาและไม้เท้าหลายอันของพวกเขา และพวกเขากล่าวว่า ด้วยเกียรติยศของฟิรเอานฺ แท้จริงเราเป็นผู้ชนะอย่างแน่นอน

فَأَلْقَىٰ مُوسَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِىَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿٤٥﴾

45. ครั้นแล้วมูซาก็ได้โยนไม้เท้าของเขา ณ บัดนั้นมันได้กลืนสิ่งที่พวกเขาได้ลองมันขึ้น[3]

فَأُلْقِىَ ٱلسَّحَرَةُ سَٰجِدِينَ ﴿٤٦﴾

46. พวกนักเล่นกลจึงก้มหัวลงกราบสุญูด[4]

قَالُوٓا۟ ءَامَنَّا بِرَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٤٧﴾

47. พวกเขากล่าวว่า เราศรัทธาต่อพระเจ้าแห่งสากลโลก

رَبِّ مُوسَىٰ وَهَٰرُونَ ﴿٤٨﴾

48. พระเจ้าของมูซา และฮารูน[5]

قَالَ ءَامَنتُمْ لَهُۥ قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ لَكُمْ إِنَّهُۥ لَكَبِيرُكُمُ
ٱلَّذِى عَلَّمَكُمُ ٱلسِّحْرَ فَلَسَوْفَ تَعْلَمُونَ لَأُقَطِّعَنَّ أَيْدِيَكُمْ
وَأَرْجُلَكُم مِّنْ خِلَٰفٍ وَلَأُصَلِّبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤٩﴾

49. เขากล่าวว่า พวกท่านศรัทธาต่อเขาก่อนที่ฉันจะอนุญาตแก่พวกท่านกระนั้นหรือ แน่นอนเขาต้องเป็นหัวหน้าของพวกท่านซึ่งได้สอนการ

---

[1] ฟิรเอานฺตอบว่า แน่นอนที่สุดเราจะตอบแทนพวกท่านตามที่พวกท่านต้องการและจะแต่งตั้งให้เป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ด้วย

[2] ขอให้พวกท่านเริ่มโยนตามที่พวกท่านต้องการ ฉันจะไม่กลัว มูซาพูดเช่นนั้นด้วยความมั่นใจต่อการช่วยเหลือสนับสนุนของอัลลอฮฺที่มีต่อเขา และด้วยความเชื่อมั่นที่จะแสดงออกซึ่งสัจธรรม

[3] เมื่อมูซาโยนไม้เท้าของเขาแล้ว มันได้กลายเป็นงูตัวใหญ่ แล้วมันก็ได้กลืนสิ่งที่นักเล่นกลของฟิรเอานฺคิดกันว่ามันเป็นเล่ห์กลชั้นยอดของพวกเขา

[4] คือสุญูดต่ออัลลอฮฺ พระเจ้าแห่งสากลโลก หลังจากที่พวกเขาได้พบเห็นหลักฐานอันชัดแจ้งและปาฏิหาริย์อันมหัศจรรย์

[5] พวกเขากล่าวขณะที่ก้มลงสุญูดว่า เราศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ผู้ทรงอำนาจ ผู้ยิ่งใหญ่ ซึ่งมูซา และฮารูนได้เรียกร้องเราไปสู่พระองค์

เล่นกลแก่พวกท่าน[1] แล้วพวกท่านจะรู้[2] แน่นอนฉันจะตัดมือของพวกท่านและเท้าของพวกท่านสลับข้างกัน[3] และแน่นอนฉันจะแขวนตรึงไว้ทั้งหมด[4]

قَالُوا لَا ضَيْرَ ۖ إِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا مُنقَلِبُونَ ٥٠

50. พวกเขากล่าวว่า ไม่เป็นไรหรอก แท้จริงเรานั้นต้องเป็นผู้กลับไปยังพระเจ้าของเรา

إِنَّا نَطْمَعُ أَن يَغْفِرَ لَنَا رَبُّنَا خَطَايَانَا أَن كُنَّا أَوَّلَ الْمُؤْمِنِينَ ٥١

51. แท้จริงเราปรารถนาที่จะให้ พระเจ้าของเราทรงยกโทษให้แก่เรา เพราะเราเป็นกลุ่มแรกที่เป็นผู้ศรัทธา[5]

۞ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي إِنَّكُم مُّتَّبَعُونَ ٥٢

52. และเราได้ดลใจให้มูซาออกเดินทาง ในเวลากลางคืนพร้อมกับปวงบ่าวของข้า[6] แท้จริงพวกเจ้ากำลังถูกติดตาม[7]

فَأَرْسَلَ فِرْعَوْنُ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ٥٣

53. แล้วฟิรเอานฺได้ส่งคนไปตามหัวเมืองต่าง ๆ ให้มาร่วมชุมนุม

إِنَّ هَٰؤُلَاءِ لَشِرْذِمَةٌ قَلِيلُونَ ٥٤

54. (และว่า) แท้จริงเขาเหล่านั้นเป็นหมู่ชนส่วนน้อย[8]

---

[1] และพวกท่านได้ให้รวมหัวกันกับเขาเพื่อให้งานของเขาประจักษ์ออกมา ฟิรเอานฺ พูดออกมาเช่นนี้เพื่อให้เกิดการสับสนแก่ประชาชนของเขา เพื่อมิให้พวกเขาเข้าใจว่านักเล่นกลเหล่านั้นศรัทธาด้วยการประจักษ์ข้อเท็จจริง ทั้ง ๆ ที่เขารู้ดีว่าพวกเขามิได้ไปพบมูซาก่อนหน้านั้นเลย

[2] ถึงการลงโทษของฉันอันเนื่องมาจากการกระทำของพวกท่านด้วยการศรัทธาต่อเขา

[3] คือจะตัดมือขวาและเท้าซ้ายของพวกท่านทุกคน

[4] จะแขวนตรึงไว้ที่ต้นอินทผลัมจนกระทั่งตาย

[5] โดยพวกเขาหวังการอภัยโทษและความโปรดปรานจากพระองค์เพราะเป็นกลุ่มชนแรกที่ศรัทธาต่อมูซา

[6] คือวงศ์วานอิสรออีล มุ่งไปทางทะเล

[7] คือฟิรเอานฺและพวกพ้องของเขาได้ติดตามพวกท่านมาเพื่อจะเอาพวกท่านกลับไปยังดินแดนอียิปต์และฆ่าพวกท่าน

[8] อัฏฏ็อบรีย์ กล่าวว่า วงศ์วานอิสรออีลที่ร่วมเดินทางไปกับมูซามีอยู่ประมาณ 70,600 คน เมื่อเทียบกับทหารของฟิรเอานฺแล้วก็นับว่าน้อย

وَإِنَّهُمْ لَنَا لَغَآئِظُونَ ﴿٥٥﴾
55. และแท้จริงพวกเขาทำให้เราเกิดโทสะ

وَإِنَّا لَجَمِيعٌ حَٰذِرُونَ ﴿٥٦﴾
56. และแท้จริงพวกเราทั้งหมดอยู่ในสภาพเตรียมพร้อม[1]

فَأَخْرَجْنَٰهُم مِّن جَنَّٰتٍ وَعُيُونٍ ﴿٥٧﴾
57. ดังนั้น เราได้ให้พวกเขา[2] ออกจากเรือกสวนและลำธารน้ำ

وَكُنُوزٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ﴿٥٨﴾
58. และทรัพย์สินอันมากหลาย[3] และที่พำนักอันโอ่อ่า

كَذَٰلِكَ وَأَوْرَثْنَٰهَا بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ﴿٥٩﴾
59. เช่นนั้นแหละ และเราได้ให้วงศ์วานอิสรออีล ได้รับมรดกครอบครองมัน[4]

فَأَتْبَعُوهُم مُّشْرِقِينَ ﴿٦٠﴾
60. แล้วพวกเขา (ฟิรเอานฺ) ได้ติดตามพวกเขา (วงศ์วานอิสรออีล) เมื่อเวลาตะวันขึ้น[5]

فَلَمَّا تَرَٰٓءَا ٱلْجَمْعَانِ قَالَ أَصْحَٰبُ مُوسَىٰٓ إِنَّا لَمُدْرَكُونَ ﴿٦١﴾
61. ครั้นเมื่อแต่ละฝ่ายได้มองเห็นกัน พวกพ้องของมูซาได้กล่าวว่า แท้จริงเราถูกตามทันแล้ว[6]

قَالَ كَلَّآ ۖ إِنَّ مَعِىَ رَبِّى سَيَهْدِينِ ﴿٦٢﴾
62. เขา (มูซา) ได้กล่าวว่า ไม่หรอก แท้จริงพระเจ้าของฉันทรงอยู่กับฉัน[7] พระองค์จะทรงชี้แนะทางแก่ฉัน[8]

---

[1] และเราจะใช้ความเด็ดขาด

[2] คือฟิรเอานฺ และพวกพ้องของเขา

[3] คือทรัพย์สินที่พวกเขาสะสมไว้มากมาย เช่น ทองและเงิน และบ้านช่องอันสวยงาม

[4] ในการออกไปติดตามเช่นนั้นแหละ เราได้ให้วงศ์วานอิสรออีลได้ครอบครองบ้านช่องและทรัพย์สินของพวกเขา หลังจากที่ฟิรเอานฺและพวกพ้องของเขาได้จมน้ำตาย

[5] คือตามไปทันกันในเวลาเช้าตรู่

[6] พวกเขาได้กล่าวเช่นนั้น เมื่อมองเห็นพวกฟิรเอานฺตามมาอย่างใกล้ชิด และข้างหน้าพวกเขาคือทะเล

[7] ด้วยการคุ้มกันรักษา และการช่วยเหลือ

[8] คือทางแห่งการรอดพ้น

فَأَوْحَيْنَآ إِلَىٰ مُوسَىٰٓ أَنِ ٱضْرِب بِّعَصَاكَ ٱلْبَحْرَ ۖ فَٱنفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَٱلطَّوْدِ ٱلْعَظِيمِ ﴿٦٣﴾

63. ดังนั้นเราได้ดลใจมูซาว่า จงฟาดทะเลด้วยไม้เท้าของเจ้า แล้วมันก็ได้แยกออก แต่ละข้างมีสภาพเหมือนภูเขาใหญ่[1]

وَأَزْلَفْنَا ثَمَّ ٱلْءَاخَرِينَ ﴿٦٤﴾

64. และเราได้ให้พวกอื่น[2] ให้เข้ามาใกล้ ณ ที่นั้น

وَأَنجَيْنَا مُوسَىٰ وَمَن مَّعَهُۥٓ أَجْمَعِينَ ﴿٦٥﴾

65. และเราได้ให้มูซาและผู้ที่อยู่ร่วมกับเขาทั้งหมดรอดพ้นไป[3]

ثُمَّ أَغْرَقْنَا ٱلْءَاخَرِينَ ﴿٦٦﴾

66. และเราได้ให้พวกอื่น[4] จมน้ำตาย

إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٦٧﴾

67. แท้จริงในการนั้นเป็นสัญญาณอย่างแน่นอน[5] แต่ส่วนมากของพวกเขาไม่เป็นผู้ศรัทธา

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٦٨﴾

68. และแท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้น แน่นอนพระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจ[6] ผู้ทรงเมตตาเสมอ[7]

وَٱتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ إِبْرَٰهِيمَ ﴿٦٩﴾

69. และจงเล่า[8] เรื่องราวของอิบรอฮีม ให้แก่พวกเขา

---

[1] อิบนุอับบาส กล่าวว่า ในการเอาไม้เท้าฟาดลงไปในทะเลนั้นมันได้กลายเป็น 12 ทางเดินซึ่งเป็นทางเดินของแต่ละตระกูลของวงศ์วานอิสรออีล

[2] และเราได้ให้ฟิรเอานฺและพรรคพวกของเขาเข้ามาใกล้จนกระทั่งเดินเข้าไปในทะเล ตามหลังวงศ์วานอิสรออีล

[3] คือบรรดาผู้ศรัทธาต่อเขา

[4] คือฟิรเอานฺและพรรคพวกของเขา นักตัฟซีรกล่าวว่า เมื่อทะเลได้แยกออก อัลลอฮฺ ทรงทำให้มันแข็งตัวแก่มูซา และพรรคพวกของเขาจนกระทั่งกลายเป็น 12 ทางเดิน เมื่อพรรคพวกของมูซาได้เดินผ่านพ้นไป และพรรคพวกของฟิรเอานฺได้เดินเข้าไปในทะเล อัลลอฮฺทรงบัญชาให้ทะเลกลบพวกเขาจนกระทั่งจมน้ำตายหมด

[5] ในการจมน้ำของฟิรเอานฺ และพรรคพวกของเขานั้นเป็นสัญญาณอันยิ่งใหญ่ในการที่อัลลอฮฺทรงให้บรรดาผู้ใกล้ชิดของพระองค์รอดพ้น และให้บรรดาศัตรูของพระองค์ประสบความหายนะ

[6] ทรงแก้แค้นต่อบรรดาศัตรูของพระองค์

[7] ทรงเมตตาต่อบรรดาบ่าวผู้ใกล้ชิดต่อพระองค์

[8] มุฮัมมัดจงเล่าเรื่องราวสำคัญของอิบรอฮีมแก่พวกเขา

إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِۦ مَا تَعْبُدُونَ ﴿٧٠﴾

70. ขณะที่เขากล่าวแก่บิดาของเขา และพวกพ้องของเขาว่า พวกท่านเคารพภักดีอะไร[1]

قَالُوا۟ نَعْبُدُ أَصْنَامًا فَنَظَلُّ لَهَا عَٰكِفِينَ ﴿٧١﴾

71. พวกเขากล่าวว่า เราเคารพภักดีรูปปั้นแล้ว เราจะคงเป็นผู้ยึดมั่นต่อมันตลอดไป[2]

قَالَ هَلْ يَسْمَعُونَكُمْ إِذْ تَدْعُونَ ﴿٧٢﴾

72. เขา (อิบรอฮีม) กล่าวว่า เมื่อพวกท่านวิงวอนขอ พวกมันได้ยินพวกท่านหรือ[3]

أَوْ يَنفَعُونَكُمْ أَوْ يَضُرُّونَ ﴿٧٣﴾

73. หรือมันให้คุณให้โทษแก่พวกท่านไหม[4]

قَالُوا۟ بَلْ وَجَدْنَآ ءَابَآءَنَا كَذَٰلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿٧٤﴾

74. พวกเขากล่าวว่า แต่เราได้พบบรรพบุรุษของเราปฏิบัติกันมาเช่นนั้น[5]

قَالَ أَفَرَءَيْتُم مَّا كُنتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿٧٥﴾

75. เขากล่าวว่า พวกท่านไม่เห็นดอกหรือสิ่งที่พวกท่านเคารพภักดีอยู่

أَنتُمْ وَءَابَآؤُكُمُ ٱلْأَقْدَمُونَ ﴿٧٦﴾

76. ด้วยตัวของพวกท่านเอง และบรรพบุรุษของพวกท่านแต่กาลก่อน

فَإِنَّهُمْ عَدُوٌّ لِّىٓ إِلَّا رَبَّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٧٧﴾

77. แท้จริงพวกเขาคือศัตรูของฉัน นอกจากพระเจ้าแห่งสากลโลก[6]

ٱلَّذِى خَلَقَنِى فَهُوَ يَهْدِينِ ﴿٧٨﴾

78. ซึ่งพระองค์ทรงสร้างฉัน แล้วพระองค์ทรงชี้แนะทางแก่ฉัน

---

[1] อิบรอฮีมได้ถามพวกเขาทั้งที่รู้ว่าพวกเขาเคารพสักการะรูปปั้น เพื่อชี้แจงให้พวกเขาได้ทราบถึงการใช้สติปัญญาไปในทางที่ผิดในการสักการะบูชาสิ่งที่ไม่อำนวยประโยชน์ให้แก่พวกเขาเลย

[2] ที่พวกเขากล่าวเช่นนั้นเป็นการดีใจ และอวดอ้าง

[3] อิบรอฮีมกล่าวเช่นนั้นเป็นการปราม

[4] คือมันทำประโยชน์ให้แก่พวกท่านหรือปกป้องภยันตรายและความชั่วร้ายให้แก่พวกท่านได้ไหม

[5] แล้วเราก็ปฏิบัติไปเช่นนั้น โดยพวกเขาจำต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงนั่นก็คือการเลียนแบบ

[6] อิบรอฮีมกล่าวว่า พระเจ้าเหล่านี้เป็นศัตรูของฉัน ฉันจะไม่เคารพสักการะมัน แต่ฉันจะเคารพสักการะอัลลอฮฺ พระเจ้าแห่งสากลโลก เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้สนับสนุนฉันทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

79. และพระองค์ทรงประทานอาหารให้ฉัน และทรงให้น้ำดื่มแก่ฉัน[1]

وَٱلَّذِي هُوَ يُطۡعِمُنِي وَيَسۡقِينِ ٧٩

80. และเมื่อฉันป่วย[2] ดังนั้นพระองค์ทรงให้ฉันหายป่วย

وَإِذَا مَرِضۡتُ فَهُوَ يَشۡفِينِ ٨٠

81. และผู้ทรงให้ฉันตายแล้วทรงให้ฉันมีชีวิต[3]

وَٱلَّذِي يُمِيتُنِي ثُمَّ يُحۡيِينِ ٨١

82. และผู้ที่ฉันหวังว่า จะทรงอภัยแก่ฉันซึ่งความผิดพลาดในวันแห่งการตอบแทน[4]

وَٱلَّذِيٓ أَطۡمَعُ أَن يَغۡفِرَ لِي خَطِيٓـَٔتِي يَوۡمَ ٱلدِّينِ ٨٢

83. ข้าแต่พระเจ้าของฉัน ขอพระองค์ทรงประทานความรู้และทรงให้ฉันอยู่รวมกับหมู่คนดีทั้งหลาย

رَبِّ هَبۡ لِي حُكۡمٗا
وَأَلۡحِقۡنِي بِٱلصَّٰلِحِينَ ٨٣

84. และทรงทำให้ฉันได้รับการรำลึกอย่างดีในหมู่ชนรุ่นต่อ ๆ ไป[5]

وَٱجۡعَل لِّي لِسَانَ صِدۡقٖ فِي ٱلۡأٓخِرِينَ ٨٤

85. และทรงทำให้ฉันอยู่ในหมู่ผู้รับมรดกแห่งสวนสวรรค์[6] อันร่มรื่น

وَٱجۡعَلۡنِي مِن وَرَثَةِ جَنَّةِ ٱلنَّعِيمِ ٨٥

86. และทรงประทานอภัยให้แก่บิดาของฉันด้วย แท้จริงเขาอยู่ในหมู่ผู้หลงผิด[7]

وَٱغۡفِرۡ لِأَبِيٓ إِنَّهُۥ كَانَ مِنَ ٱلضَّآلِّينَ ٨٦

---

[1] พระองค์คือผู้สร้าง ผู้ประทานปัจจัยยังชีพซึ่งได้ให้เมฆรวมตัวกันแล้วให้ฝนตกลงมา

[2] ไม่มีใครที่จะทำให้ฉันหายป่วยได้นอกจากพระองค์

[3] พระองค์เป็นผู้ทรงให้เป็นและให้ตาย ไม่มีผู้ใดกระทำได้นอกจากพระองค์

[4] ฉันหวังจากความเมตตาอันไพศาลของพระองค์ ที่จะทรงอภัยต่อความผิดพลาดของฉันในวันแห่งการชำระและการตอบแทนโดยพระองค์จะทรงตอบแทนบ่าวของพระองค์ด้วยการงานของพวกเขา

[5] อิบนุอับบาสกล่าวว่า คือการรวมประชาชาติทั้งหลายกับเขา หมายถึงทุก ๆ ประชาชาติจะยึดมั่นอยู่ในแนวทางของเขา และให้เกียรติแก่เขา

[6] คืออยู่ในหมู่ผู้ได้รับความสุขในโลกหน้าซึ่งสมควรจะได้รับมรดกแห่งสวนสวรรค์อันร่มรื่นและจีรัง

[7] คือมิได้อยู่ในแนวทางที่ถูกต้องหรือไม่ได้รับฮิดายะฮฺนั่นเอง

وَلَا تُخْزِنِي يَوْمَ يُبْعَثُونَ ﴿٨٧﴾

87. และทรงอย่าให้ฉันได้รับความอัปยศในวันที่พวกเขาถูกให้ฟื้นคืนชีพ[1]

يَوْمَ لَا يَنفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ ﴿٨٨﴾

88. วันที่ทรัพย์สมบัติและลูกหลานจะไม่อำนวยประโยชน์ได้เลย

إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٩﴾

89. เว้นแต่ผู้มาหาอัลลอฮฺด้วยหัวใจที่บริสุทธิ์ผ่องใส[2]

وَأُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٩٠﴾

90. และสวนสวรรค์จะถูกนำให้มาใกล้แก่บรรดาผู้ยำเกรง[3]

وَبُرِّزَتِ الْجَحِيمُ لِلْغَاوِينَ ﴿٩١﴾

91. และนรกจะถูกเผยให้เห็นแก่บรรดาผู้หลงผิดคิดชั่ว[4]

وَقِيلَ لَهُمْ أَيْنَ مَا كُنتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿٩٢﴾

92. และมีเสียงกล่าวแก่พวกเขาว่า ไหนเล่าที่[5] พวกท่านเคารพภักดี

مِن دُونِ اللَّهِ هَلْ يَنصُرُونَكُمْ أَوْ يَنتَصِرُونَ ﴿٩٣﴾

93. อื่นจากอัลลอฮฺ พวกมันจะช่วยเหลือพวกท่าน[6] หรือจะช่วยตัวมันเองได้ไหม

فَكُبْكِبُوا فِيهَا هُمْ وَالْغَاوُونَ ﴿٩٤﴾

94. แล้วพวกมันจะถูกโยนทิ่มหัวลงในนรก พวกมันและพวก[7] หลงผิด

---

[1] คำวิงวอนนี้เป็นการถ่อมตนของเขาต่อหน้าพระพักตร์อัลลอฮฺ ดังนั้นอัลลอฮฺ ตะอาลา จึงกล่าวชมเชยเขาไว้ในอายะฮฺที่ว่า แท้จริงอิบรอฮีมนั้นเป็นประชาชาติ

[2] คือหัวใจที่ปราศจากการตั้งภาคี การสับปลับ การอิจฉา และการแค้นเคือง

[3] คือผู้ที่ยำเกรงต่อพระเจ้าของพวกเขา เพื่อจะให้เข้าไปพำนักอยู่นั้น

[4] เพื่อที่พวกเขาจะได้เห็นด้วยตาของพวกเขาเองอย่างชัดแจ้ง บรรดาผู้ศรัทธาจะมองเห็นสวรรค์พวกเขาจะได้รับความสุขและดีใจ ส่วนบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจะเห็นนรกแล้ว พวกเขาจะได้รับความเศร้าโศกเสียใจ

[5] คือไหนเล่า บรรดาพระเจ้าของพวกท่านที่พวกท่านเคารพภักดี

[6] ให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺ หรือสามารถที่จะปกป้องตัวของพวกเขาให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺได้ไหม

[7] คือถูกโยนลงไปในนรกทั้งพวกเจว็ดรูปปั้น และผู้บูชามัน

95. และไพร่พล[1] ของอิบลีสทั้งหมด

وَجُنُودُ إِبْلِيسَ أَجْمَعُونَ ﴿٩٥﴾

96. พวกเขากล่าวขณะที่พวกเขาโต้เถียงกันอยู่ในนั้น[2]

قَالُوا۟ وَهُمْ فِيهَا يَخْتَصِمُونَ ﴿٩٦﴾

97. ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ แท้จริงพวกเราอยู่ในการหลงผิดอย่างชัดแจ้ง

تَٱللَّهِ إِن كُنَّا لَفِى ضَلَـٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٩٧﴾

98. ขณะที่พวกเราทำให้พวกเจ้าเท่าเทียมกับพระเจ้าแห่งสากลโลก[3]

إِذْ نُسَوِّيكُم بِرَبِّ ٱلْعَـٰلَمِينَ ﴿٩٨﴾

99. และไม่มีผู้ใดทำให้พวกเขาหลงผิด นอกจากพวกอาชญากร[4] เท่านั้น

وَمَآ أَضَلَّنَآ إِلَّا ٱلْمُجْرِمُونَ ﴿٩٩﴾

100. ดังนั้นจึงไม่มีผู้ไถ่โทษแก่เรา[5]

فَمَا لَنَا مِن شَـٰفِعِينَ ﴿١٠٠﴾

101. และไม่มีมิตรผู้รักใคร่ด้วย[6]

وَلَا صَدِيقٍ حَمِيمٍ ﴿١٠١﴾

102. ฉะนั้น หากเราได้กลับไปสักครั้ง[7] เราก็จะอยู่ในหมู่ผู้ศรัทธา[8]

فَلَوْ أَنَّ لَنَا كَرَّةً فَنَكُونَ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٢﴾

103. แท้จริงในการนี้[9] ย่อมเป็นสัญญาณหนึ่งอย่างแน่นอน แต่ส่วนมากของพวกเขา[10] ไม่เป็นผู้ศรัทธา

إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾

---

[1] ทั้งมนุษย์และญิน

[2] คือผู้บูชากล่าวโทษพวกเจว็ด

[3] คือขณะที่เราเคารพบูชาพวกท่านคู่เคียงกับพระเจ้าแห่งสากลโลก และเราทำให้พวกท่านเท่าเทียมกับพระองค์ในสิทธิแห่งการอิบาดะฮฺ

[4] คือไม่มีใครทำให้เราหลงจากทางที่ถูกต้อง นอกจากพวกหัวหน้าเหล่านั้นที่เกลี้ยกล่อมชักชวนเราไปสู่ทางแห่งการปฏิเสธและฝ่าฝืนข้อบัญญัติ

[5] คือไม่มีผู้ใดช่วยเหลือให้พ้นจากความน่ากลัวของวันนี้

[6] ที่จะช่วยเหลือให้พ้นจากการลง โทษของอัลลอฮฺ

[7] คือกลับไปยังโลกดุนยาอีกสักครั้ง

[8] คือผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ทำความดี และเชื่อฟังปฏิบัติตามพระเจ้าของเรา

[9] คือในสิ่งที่ได้กล่าวมาแล้วเกี่ยวกับอิบรอฮีม และกลุ่มชนของเขา

[10] ของพวกมุชริกีน

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٠٤﴾

104. และแท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้น แน่นอนพระองค์คือผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوحٍ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿١٠٥﴾

105. หมู่ชนของนูหฺ ได้ปฏิเสธบรรดารอซูล[1]

إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ نُوحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٠٦﴾

106. ขณะที่พี่น้องคนหนึ่งของพวกเขาคือ นูหฺ[2] ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า โอ้พวกท่านไม่ยำเกรงบ้างหรือ[3]

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٠٧﴾

107. แท้จริงฉันคือรอซูลผู้ซื่อสัตย์สำหรับพวกท่าน

فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٠٨﴾

108. ดังนั้นพวกท่านจงยำเกรงอัลลอฮฺ และเชื่อฟังฉัน

وَمَآ أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۖ إِنْ أَجْرِىَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٠٩﴾

109. และฉันมิได้ขอค่าตอบแทนในการนี้จากพวกท่าน ค่าตอบแทนของฉันมิได้มาจากผู้ใดนอกจากพระเจ้าแห่งสากลโลก

فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١١٠﴾

110. ดังนั้นจงยำเกรงอัลลอฮฺเถิดและจงเชื่อฟังฉัน[4]

۞ قَالُوٓا۟ أَنُؤْمِنُ لَكَ وَٱتَّبَعَكَ ٱلْأَرْذَلُونَ ﴿١١١﴾

111. พวกเขากล่าวว่า จะให้พวกเราศรัทธาต่อท่านกระนั้นหรือ ในเมื่อพวกต่ำต้อยเท่านั้นที่เชื่อฟังปฏิบัติตามท่าน[5]

---

[1] คือหมู่ชนของนูหฺ ได้ปฏิเสธรอซูลของพวกเขาคือนูหฺ เพราะผู้ใดปฏิเสธรอซูลคนหนึ่งเท่ากับเขาปฏิเสธบรรดารอซูล

[2] คือเป็นพี่น้องกันทางเชื้อสาย ไม่ใช่ทางศาสนา เพราะเขาเป็นคนหนึ่งจากพวกเขา

[3] คือไม่ยำเกรงการลงโทษของอัลลอฮฺ บ้างหรือในการเคารพสักการะรูปปั้นต่าง ๆ

[4] ได้กล่าวซ้ำเช่นนั้นเป็นการยืนยันและเตือนให้ตระหนักถึงความสำคัญของเรื่องนี้

[5] อัลบัยฎอวีย์ กล่าวว่า อันนี้เป็นการแสดงถึงความเบาปัญญา, และด้อยความคิดเห็น โดยคิดแต่เพียงเรื่องของโลกดุนยาจนกระทั่งถึงเอาการเชื่อฟังปฏิบัติตามของพวกคนยากจนต่อนูหฺ เป็นข้อขัดข้องในการปฏิบัติตาม และการศรัทธาของพวกเขาต่อการเรียกร้องเชิญชวนของนูหฺ

قَالَ وَمَا عِلۡمِي بِمَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ١١٢

112. เขา (นูหฺ) กล่าวว่า ฉันไม่มีความรู้อันใดเลยในสิ่งที่พวกเขาปฏิบัติกัน[1]

إِنۡ حِسَابُهُمۡ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّيۖ لَوۡ تَشۡعُرُونَ ١١٣

113. การตอบแทนของพวกเขามิได้อยู่ที่ผู้ใดเลย นอกจากที่พระเจ้าของฉัน หากพวกท่านมีความรู้สึก[2]

وَمَآ أَنَا۠ بِطَارِدِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ١١٤

114. และฉันจะไม่เป็นผู้ขับไล่บรรดาผู้ศรัทธา

إِنۡ أَنَا۠ إِلَّا نَذِيرٞ مُّبِينٞ ١١٥

115. ฉันมิใช่ใครอื่นนอกจากเป็นผู้ตักเตือนอันชัดแจ้ง[3]

قَالُواْ لَئِن لَّمۡ تَنتَهِ يَٰنُوحُ لَتَكُونَنَّ مِنَ ٱلۡمَرۡجُومِينَ ١١٦

116. พวกเขากล่าวว่า โอ้นูหฺ หากท่านไม่หยุดยั้ง[4] แน่นอนท่านจะอยู่ในหมู่ผู้ถูกขว้างด้วยก้อนหิน

قَالَ رَبِّ إِنَّ قَوۡمِي كَذَّبُونِ ١١٧

117. เขากล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของฉัน แท้จริงหมู่ชนของฉันปฏิเสธฉัน

فَٱفۡتَحۡ بَيۡنِي وَبَيۡنَهُمۡ فَتۡحٗا وَنَجِّنِي
وَمَن مَّعِيَ مِنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ١١٨

118. ดังนั้นขอพระองค์ทรงตัดสินระหว่างฉันกับพวกเขาโดยยุติธรรมเถิด และทรงโปรดช่วยฉัน และบรรดาผู้ศรัทธาที่อยู่ร่วมกับฉันให้รอดพ้นด้วยเถิด

فَأَنجَيۡنَٰهُ وَمَن مَّعَهُۥ فِي ٱلۡفُلۡكِ ٱلۡمَشۡحُونِ ١١٩

119. ดังนั้นเราได้ช่วยเขาและผู้อยู่ร่วมกับเขาให้อยู่ในเรือที่เต็มเปี่ยม[5]

---

[1] คือฉันไม่มีหน้าที่ที่จะค้นหาความลับที่อยู่ในจิตใจของพวกเขา ว่าพวกเขาเชื่อฟังฉันด้วยความบริสุทธิ์ใจหรือด้วยความโลภในเรื่องของดุนยา

[2] เพราะพระเจ้าของฉันทรงสอดส่องทรงรอบรู้สิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ในจิตใจของพวกเขา

[3] คือเป็นผู้ตักเตือนพวกท่าน จากการลงโทษของอัลลอฮฺ ดังนั้นใครเชื่อฟังฉันเขาก็จะรอดพ้นจากการลงโทษ ถึงแม้ว่าจะเป็นผู้มีเกียรติหรือไร้เกียรติ มั่งมีหรือยากจนก็ตาม

[4] คือไม่หยุดยั้งจากการเรียกร้องเชิญชวน และประณามสิ่งที่พวกเรายึดถืออยู่

[5] คือเต็มไปด้วยผู้คนทั้งผู้ชาย ผู้หญิง และสัตว์

120. แล้วเราได้ให้พวกที่เหลืออยู่จมน้ำตาย

ثُمَّ أَغْرَقْنَا بَعْدُ ٱلْبَاقِينَ ١٢٠

121. แท้จริงในการนี้ย่อมเป็นสัญญาณหนึ่ง[1] อย่างแน่นอน แต่ส่วนมากของพวกเขาไม่เป็นผู้ศรัทธา

إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ ١٢١

122. และแท้จริงพระเจ้าของสูเจ้านั้น แน่นอนพระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ١٢٢

123. หมู่ชนของอ๊าดได้ปฏิเสธบรรดารอซูล[2]

كَذَّبَتْ عَادٌ ٱلْمُرْسَلِينَ ١٢٣

124. ขณะที่พี่น้องคนหนึ่งของพวกเขาคือ ฮูด ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า โอ้พวกท่านไม่ยำเกรงบ้างหรือ[3]

إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ هُودٌ أَلَا تَتَّقُونَ ١٢٤

125. แท้จริงฉันคือ รอซูลผู้ซื่อสัตย์สำหรับพวกท่าน[4]

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ١٢٥

126. ดังนั้นพวกท่านจงยำเกรงอัลลอฮฺ และเชื่อฟังฉัน

فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ١٢٦

127. และฉันมิได้ขอค่าตอบแทนในการนี้จากพวกท่าน ค่าตอบแทนของฉันมิได้มาจากผู้ใดนอกจากพระเจ้าแห่งสากลโลก[5]

وَمَآ أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۖ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ١٢٧

---

[1] คือเป็นข้อเตือนใจอันยิ่งใหญ่แก่ผู้ใคร่ครวญ

[2] เริ่มเรื่องราวของนะบีฮูด คือตระกูลอ๊าดได้ปฏิเสธไม่เชื่อฟังรอซูลของพวกเขาคือฮูด ผู้ใดปฏิเสธรอซูลคนหนึ่ง ก็เท่ากับเขาปฏิเสธบรรดารอซูล

[3] คือพวกท่านไม่เกรงกลัวการลงโทษของอัลลอฮฺ ในการเคารพสักการะของพวกท่านอื่นจากพระองค์ หรือ

[4] และเป็นผู้ตักเตือนพวกท่านในเรื่องของศาสนา

[5] อายะฮฺได้กล่าวซ้ำเช่นนี้เพื่อเป็นการเตือนว่า การเรียกร้องเชิญชวนของบรรดาร่อซูลเป็นหนึ่งเดียว

أَتَبۡنُونَ بِكُلِّ رِيعٍ ءَايَةٗ تَعۡبَثُونَ ١٢٨

128. พวกท่านสร้างอนุสาวรีย์ไว้บนที่สูงทุกแห่ง เพื่อโอ้อวดกระนั้นหรือ[1]

وَتَتَّخِذُونَ مَصَانِعَ لَعَلَّكُمۡ تَخۡلُدُونَ ١٢٩

129. และพวกท่านสร้างคฤหาสน์เสมือนกับว่าพวกท่านจะอยู่อย่างตลอดกาลกระนั้นหรือ[2]

وَإِذَا بَطَشۡتُم بَطَشۡتُمۡ جَبَّارِينَ ١٣٠

130. และเมื่อพวกท่านทำร้าย (ผู้ใด) พวกท่านกระทำอย่างทารุณโหดร้าย[3]

فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ١٣١

131. ดังนั้นพวกท่านจงยำเกรงอัลลอฮฺ[4] และเชื่อฟังฉัน

وَٱتَّقُواْ ٱلَّذِيٓ أَمَدَّكُم بِمَا تَعۡلَمُونَ ١٣٢

132. และพวกท่านจงยำเกรงผู้ทรงประทานแก่พวกท่าน สิ่งซึ่งพวกท่านรู้ดีอยู่แล้ว[5]

أَمَدَّكُم بِأَنۡعَٰمٖ وَبَنِينَ ١٣٣

133. พระองค์ทรงประทานแก่พวกท่านด้วยปศุสัตว์และลูกหลาน

وَجَنَّٰتٖ وَعُيُونٍ ١٣٤

134. และสวนอันหลากหลาย และลำธารหลายแห่ง[6]

إِنِّيٓ أَخَافُ عَلَيۡكُمۡ عَذَابَ يَوۡمٍ عَظِيمٖ ١٣٥

135. แท้จริงฉันกลัวว่าพวกท่าน จะได้รับการลงโทษในวัน[7] อันยิ่งใหญ่

---

[1] อิบนุกะซีร กล่าวว่า ด้วยเหตุนี้นะบีฮูดอะลัยฮิสสลาม จึงคัดค้านและว่ามันเป็นการเสียเวลาเหนื่อยกายและกระทำในสิ่งที่ไม่ให้ประโยชน์อะไรเลยทั้งในดุนยาและอาคิเราะฮฺ

[2] คือคล้ายกับว่าพวกท่านจะไม่ตาย

[3] ปราศจากการสงสารและเมตตา

[4] คือจงเลิกการกระทำดังกล่าวเสีย

[5] คือทรงประทานนิอฺมะฮฺต่าง ๆ และความดีทั้งหลาย

[6] ดังนั้นพระองค์จึงจำเป็นจะต้องได้รับการเคารพภักดี การขอบคุณ และไม่ถูกปฏิเสธศรัทธา

[7] คือหากพวกท่านไม่ขอบคุณต่อความโปรดปรานเหล่านี้ และพวกท่านปฏิเสธไม่ยอมศรัทธาต่อพระองค์

قَالُوا۟ سَوَآءٌ عَلَيْنَآ أَوَعَظْتَ أَمْ لَمْ تَكُن مِّنَ ٱلْوَٰعِظِينَ ١٣٦

136. พวกเขากล่าวว่า มีผลเท่ากันที่เรา ท่านจะตักเตือนหรือไม่เป็นผู้ตักเตือนเราก็ตาม[1]

إِنْ هَٰذَآ إِلَّا خُلُقُ ٱلْأَوَّلِينَ ١٣٧

137. นี่ไม่ใช่อะไรอื่นนอกจากเป็นเรื่องโกหกในสมัยก่อนๆ

وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ١٣٨

138. และพวกเราจะไม่อยู่ในหมู่ผู้ถูกลงโทษ[2]

فَكَذَّبُوهُ فَأَهْلَكْنَٰهُمْ ۗ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ ١٣٩

139. พวกเขาได้ปฏิเสธไม่เชื่อฟังเขา ดังนั้นเราจึงทำลายล้างพวกเขา[3] แท้จริงในการนี้ย่อมเป็นสัญญาณหนึ่งอย่างแน่นอน[4] แต่ส่วนมากของพวกเขาไม่เป็นผู้ศรัทธา

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ١٤٠

140. และแท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้น แน่นอนพระองค์เป็นผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

كَذَّبَتْ ثَمُودُ ٱلْمُرْسَلِينَ ١٤١

141. หมู่ชนของซะมู๊ดได้ปฏิเสธบรรดารอซูล[5]

إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ صَٰلِحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ١٤٢

142. ขณะที่พี่น้องคนหนึ่งของพวกเขาคือศอและฮฺ ได้กล่าวแก่พวกเขา โอ้พวกท่านไม่ยำเกรงบ้างหรือ

إِنِّى لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ١٤٣

143. แท้จริงฉันคือรอซูลผู้ซื่อสัตย์สำหรับพวกท่าน

فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ١٤٤

144. ดังนั้นพวกท่านจงยำเกรงอัลลอฮฺ และเชื่อฟังฉัน

---

[1] คือเราจะไม่เชื่อฟังคำตักเตือนของท่านและเราก็จะอยู่ในสภาพของเราเช่นนี้

[2] คือจะไม่มีการฟื้นคืนชีพ การตอบแทน การชำระบัญชี และการลงโทษใด ๆ ทั้งสิ้น

[3] คือพวกอ๊าดถูกทำลายด้วยลมพายุที่หนาวเหน็บและเสียงดังก้อง

[4] คือในการทำลายล้างพวกเขาเช่นนี้ย่อมเป็นบทเรียนและข้อเตือนใจ

[5] เริ่มเรื่องราวของนะบีศอและฮฺ คือตระกูลซะมูดได้ปฏิเสธไม่เชื่อฟังรอซูลของพวกเขาคือศอและฮฺ ผู้ใดปฏิเสธรอซูลคนหนึ่งก็เท่ากับเขาปฏิเสธบรรดารอซูลทั้งหมด

145. และฉันมิได้ขอค่าตอบแทนในการนี้จากพวกท่าน ค่าตอบแทนของฉันมิได้มาจากผู้ใดนอกจากพระเจ้าแห่งสากลโลก[1]

وَمَآ أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۖ إِنْ أَجْرِىَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ١٤٥

146. พวกท่านจะถูกปล่อยให้อยู่อย่างสงบปลอดภัย ณ ที่นี้หรือ[2]

أَتُتْرَكُونَ فِى مَا هَٰهُنَآ ءَامِنِينَ ١٤٦

147. ในสวนอันหลากหลาย และลำธารหลายแห่ง

فِى جَنَّٰتٍ وَعُيُونٍ ١٤٧

148. และไร่นา และต้นอินทผลัม ซึ่งกิ่งก้านของมันสุกงอม[3]

وَزُرُوعٍ وَنَخْلٍ طَلْعُهَا هَضِيمٌ ١٤٨

149. และพวกท่านสะกัดภูเขาเป็นที่อยู่อาศัยอย่างชำนาญ[4]

وَتَنْحِتُونَ مِنَ ٱلْجِبَالِ بُيُوتًا فَٰرِهِينَ ١٤٩

150. ดังนั้นพวกท่านจงยำเกรงอัลลอฮฺ และเชื่อฟังฉัน

فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ١٥٠

151. และอย่าเชื่อฟังคำสั่งใช้ของพวกฝ่าฝืน[5]

وَلَا تُطِيعُوٓا۟ أَمْرَ ٱلْمُسْرِفِينَ ١٥١

152. พวกที่บ่อนทำลายในแผ่นดิน และไม่เป็นพวกพัฒนา

ٱلَّذِينَ يُفْسِدُونَ فِى ٱلْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ ١٥٢

---

[1] อายะฮฺได้กล่าวซ้ำเช่นนี้เป็นการเตือนว่าการเรียกร้องของบรรดารอซูลเป็นหนึ่งเดียว รอซูลทุกท่านได้กล่าวเตือนกลุ่มชนของเขาถึงจุดมุ่งหมายในการที่เขาได้รับแต่งตั้งให้เป็นร่อซูล เพราะมันเป็นผลประโยชน์ของประชาชาติทั้งมวล

[2] คือพระเจ้าของพวกท่านจะปล่อยให้พวกท่านอยู่ในโลกนี้อย่างสงบปลอดภัยและได้รับความโปรดปรานอยู่ตลอดกาล เสมือนกับว่าพวกท่านจะมีชีวิตอยู่ตลอดไปโดยไม่ตายกระนั้นหรือ

[3] นักตัฟซีรกล่าวว่า ดินแดนของซะมูด มีสวนมากหลาย มีน้ำ ลำธาร มีต้นอินทผลัม ดังนั้นนะบีศอและฮฺได้กล่าวเตือนพวกเขาให้รำลึกถึงนิอฺมะฮฺของอัลลอฮฺอันมากมายนี้

[4] อัรรอซีย์กล่าวว่า เป็นที่ประจักษ์ว่าโองการเหล่านี้บ่งถึงว่า ส่วนใหญ่ของชนชาติฮูดนั้น มีความรู้สึกทางจินตนาการ คือชอบมักใหญ่ใฝ่สูง การมีชีวิตอยู่ยาวนาน และการวางอำนาจบาทใหญ่ สำหรับชนชาติของศอและฮฺนั้นมีความรู้สึกทางชอบกินชอบดื่มและที่พักอันสุขสบาย อัศศอวีย์ กล่าวว่า พวกนี้มีชีวิตยาวนาน เพราะฝาและตัวอาคารจะผุพังก่อนพวกเขาจะตาย บางคนในพวกเขาจะมีชีวิตอยู่ 300 ปี ถึง 1,000 ปี

[5] อย่าเชื่อฟังคำสั่งใช้ของพวกหัวหน้าผู้ฝ่าฝืน

153. พวกเขากล่าวว่า แท้จริงท่านเป็นคนหนึ่งในหมู่ผู้ถูกอาคม

قَالُوٓا۟ إِنَّمَآ أَنتَ مِنَ ٱلْمُسَحَّرِينَ ﴿١٥٣﴾

154. ท่านมิใช่ใครอื่นนอกจากเป็นสามัญชนเช่นเรา[1] ดังนั้นจงนำมาสักสัญญาณหนึ่ง หากท่านเป็นหนึ่งในหมู่ผู้สัตย์จริง

مَآ أَنتَ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا فَأْتِ بِـَٔايَةٍ إِن كُنتَ
مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿١٥٤﴾

155. เขากล่าวว่า นี่คืออูฐตัวเมีย[2] สำหรับมันดื่มน้ำวันหนึ่ง และสำหรับพวกท่านก็ดื่มน้ำวันหนึ่งที่รู้กัน

قَالَ هَٰذِهِۦ نَاقَةٌ لَّهَا شِرْبٌ وَلَكُمْ شِرْبُ
يَوْمٍ مَّعْلُومٍ ﴿١٥٥﴾

156. และพวกท่านอย่าก่อความทุกข์ยากแก่มัน[3] มิฉะนั้นการลงโทษในวันอันยิ่งใหญ่จะคร่าพวกท่าน[4]

وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوٓءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابُ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥٦﴾

157. แล้วพวกเขาได้ฆ่ามัน พวกเขาจึงอยู่ในสภาพเป็นผู้เศร้าโศกเสียใจ[5]

فَعَقَرُوهَا فَأَصْبَحُوا۟ نَٰدِمِينَ ﴿١٥٧﴾

158. ดังนั้นการลงโทษได้คร่าพวกเขา[6] แท้จริงในการนี้ย่อมเป็นสัญญาณหนึ่งอย่างแน่นอน แต่ส่วนมากของพวกเขาไม่เป็นผู้ศรัทธา

فَأَخَذَهُمُ ٱلْعَذَابُ ۗ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَةً ۖ وَمَا كَانَ
أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٥٨﴾

---

[1] ทำไมท่านจึงอ้างว่าเป็นรอซูลของอัลลอฮฺ

[2] นี่คือปาฏิหาริย์ของฉันขอมอบให้แก่พวกท่าน คืออูฐตัวเมียที่ออกจากก้อนหิน ด้วยอานุภาพของอัลลอฮฺ นักตัฟซีรกล่าวว่า มีรายงานว่าพวกเขาเสนอแนะให้ทำอูฐตัวเมียมีท้องออกมาจากก้อนหินและให้มันคลอดลูกออกมาต่อหน้าพวกเขา นะบีศอและฮฺได้คิดอยู่ครู่หนึ่ง ญิบรีลได้มาหาเขาแล้วกล่าวว่า ท่านจงละหมาดสองร็อกอะฮฺแล้วขออูฐต่อพระเจ้าของท่าน เขาจึงปฏิบัติตามหลังจากนั้นอูฐตัวเมียได้ออกมาจากก้อนหินแล้วคลอดลูกต่อหน้าพวกเขา และมันได้นำความสิริมงคลมาให้พวกเขา

[3] คืออย่าไปทุบตีหรือฆ่ามัน

[4] คือพวกท่านจะได้รับการลงโทษอย่างมหันต์จากอัลลอฮฺ

[5] โดยยิงมันด้วยธนู ผู้ที่ฆ่ามันคือ กุด๊ารอิบนุซาลิฟ

[6] คือการลงโทษที่ถูกสัญญาไว้ นั่นคือเสียงกัมปนาทได้ผลาญชีวิตพวกเขา และก้อนหินได้หล่นลงมาจากฟากฟ้า

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٥٩﴾

159. และแท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้น แน่นอนพระองค์เป็นผู้ทรงเดชานุภาพ[1] ผู้ทรงเมตตาเสมอ

كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٦٠﴾

160. หมู่ชนของลูฏ ได้ปฏิเสธบรรดารอซูล[2]

إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ لُوطٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٦١﴾

161. ขณะที่พี่น้องคนหนึ่งของพวกเขาคือลูฏ ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า โอ้พวกท่านไม่ยำเกรงบ้างหรือ

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٦٢﴾

162. แท้จริงฉันคือรอซูลผู้ซื่อสัตย์สำหรับพวกท่าน

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٦٣﴾

163. ดังนั้นพวกท่านจงยำเกรงอัลลอฮฺ และเชื่อฟังฉัน

وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٤﴾

164. และฉันมิได้ขอค่าตอบแทนในการนี้จากพวกท่าน ค่าตอบแทนของฉันมิได้มาจากผู้ใดนอกจากพระเจ้าแห่งสากลโลก[3]

أَتَأْتُونَ الذُّكْرَانَ مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٥﴾

165. พวกท่านเข้าหาผู้ชายในหมู่ผู้คนทั้งหลายกระนั้นหรือ[4]

وَتَذَرُونَ مَا خَلَقَ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ عَادُونَ ﴿١٦٦﴾

166. และพวกท่านปล่อยทิ้ง สิ่งที่พระเจ้าของพวกท่านทรงบังเกิดมาสำหรับพวกท่าน คือภรรยาของพวกท่าน[5] แน่นอนพวกท่านเป็นหมู่ชนผู้ฝ่าฝืน

---

[1] ได้มีการอธิบายไว้ก่อนหน้านี้แล้ว

[2] เป็นการเริ่มเรื่องราวของนะบีลูฏ คือชนชาติของลูฏได้ปฏิเสธไม่เชื่อฟังร่อซูลของพวกเขาคือนะบีลูฏ ผู้ใดปฏิเสธรอซูลคนหนึ่งก็เท่ากับปฏิเสธบรรดารอซูล

[3] อัลอายาตได้กล่าวซ้ำเช่นนี้ และได้อธิบายไว้ก่อนหน้านี้แล้ว

[4] คือพวกท่านร่วมสังวาสกับบรรดาผู้ชายทางทวารหนักกระนั้นหรือ พวกท่านเท่านั้นที่กระทำการอันน่าเกลียดในหมู่มนุษยชาติทั้งหลาย

[5] พวกท่านไม่ปฏิบัติในสิ่งที่พระเจ้าของพวกท่านได้อนุมัติให้ คือการหาความสุขกับบรรดาภรรยาของพวกท่าน

قَالُوا لَئِن لَّمْ تَنتَهِ يَا لُوطُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمُخْرَجِينَ ١٦٧

167. พวกเขากล่าวว่า โอ้ลูฏเอ๋ย หากท่านไม่หยุดยิ่ง แน่นอนท่านเป็นผู้หนึ่งที่จะถูกขับไล่ให้ออกไป[1]

قَالَ إِنِّي لِعَمَلِكُم مِّنَ الْقَالِينَ ١٦٨

168. เขากล่าวว่า แท้จริงฉันเป็นผู้ที่เกลียดยิ่งต่อการกระทำของพวกท่าน[2]

رَبِّ نَجِّنِي وَأَهْلِي مِمَّا يَعْمَلُونَ ١٦٩

169. ข้าแต่พระเจ้าของฉันขอพระองค์ทรงช่วยฉัน และบริวารของฉันให้พ้นจากที่พวกเขากระทำกัน[3]

فَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ ١٧٠

170. ดังนั้นเราได้ช่วยเขา และบริวารของเขาทั้งหมดให้รอดพ้น

إِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَابِرِينَ ١٧١

171. นอกจากหญิงแก่คนหนึ่ง[4] ซึ่งนางอยู่ในหมู่ผู้ถูกทำลาย

ثُمَّ دَمَّرْنَا الْآخَرِينَ ١٧٢

172. แล้วเราได้ทำลายพวกคนอื่น

وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِم مَّطَرًا ۖ فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنذَرِينَ ١٧٣

173. และได้ให้ห่าฝนตกลงมาบนพวกเขา[5] ดังนั้นฝนของบรรดาผู้ถูกตักเตือนมันชั่วร้ายเสียนี่กระไร

إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ ١٧٤

174. แท้จริงในการนี้ย่อมเป็นสัญญาณหนึ่งอย่างแน่นอน แต่ส่วนมากของพวกเขาไม่เป็นผู้ศรัทธา

---

[1] คือหากท่านไม่เลิกการตำหนิสิ่งที่พวกเรากระทำกันอยู่ เราจะไล่ท่านออกไปจากพวกเราและเนรเทศให้ออกจากแผ่นดินของเรา

[2] ฉันขอปลีกตัวออกจากการกระทำอันน่าเกลียดของพวกท่าน

[3] ขอพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์และบริวารของข้าพระองค์พ้นจากการลงโทษซึ่งพวกเขาเหมาะสมจะได้รับเพราะการกระทำอันน่าเกลียดของพวกเขา

[4] หมายถึงภรรยาของเขา

[5] คือเป็นก้อนหินตกลงมาเหมือนกับฝนที่ตกลงมาอย่างหนัก

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٧٥﴾

175. และแท้จริงพระเจ้าของสูเจ้านั้นแน่นอนพระองค์เป็นผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงเมตตาเสมอ[1]

كَذَّبَ أَصْحَٰبُ لْـَٔيْكَةِ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿١٧٦﴾

176. ชาวป่าทึบได้ปฏิเสธบรรดารอซูล[2]

إِذْ قَالَ لَهُمْ شُعَيْبٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٧٧﴾

177. ขณะที่ชุอัยบฺได้กล่าวแก่พวกเขาว่า โอ้พวกท่านไม่ยำเกรงบ้างหรือ

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٧٨﴾

178. แท้จริงฉันคือรอซูลผู้ซื่อสัตย์สำหรับพวกท่าน

فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٧٩﴾

179. ดังนั้นพวกท่านจงยำเกรงอัลลอฮฺและเชื่อฟังฉัน

وَمَآ أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِىَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٨٠﴾

180. และฉันมิได้ขอค่าตอบแทนในการนี้จากพวกท่าน ค่าตอบแทนของฉันมิได้มาจากผู้ใดนอกจากพระเจ้าแห่งสากลโลก[3]

۞ أَوْفُوا۟ ٱلْكَيْلَ وَلَا تَكُونُوا۟ مِنَ ٱلْمُخْسِرِينَ ﴿١٨١﴾

181. จงตวงให้ครบเต็ม[4] และอย่าเป็นผู้ที่ขาดพร่อง[5]

وَزِنُوا۟ بِٱلْقِسْطَاسِ ٱلْمُسْتَقِيمِ ﴿١٨٢﴾

182. และจงชั่งด้วยตาชั่งที่เที่ยงตรง

وَلَا تَبْخَسُوا۟ ٱلنَّاسَ أَشْيَآءَهُمْ وَلَا تَعْثَوْا۟ فِى ٱلْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿١٨٣﴾

183. และอย่าให้ขาดพร่องแก่มหาชนซึ่งสิ่งต่าง ๆ ของพวกเขา[6] และอย่าก่อกวนในแผ่นดินเป็นผู้บ่อนทำลาย

---

[1] ในสองอายะฮฺเช่นนี้ได้อธิบายไว้ก่อนหน้านี้แล้ว

[2] คือชาวเมืองมัดยัน

[3] อัลอายาตต่าง ๆ เหล่านี้ได้อธิบายไว้ก่อนหน้านี้แล้ว

[4] คือจงให้ครบถ้วนแก่มหาชนซึ่งสิทธิของพวกเขาในการตวงและการชั่ง

[5] คืออย่าให้พร่องในการตวง และขาดในการชั่ง

[6] คืออย่าให้สิทธิของมหาชนต้องขาดตกบกพร่องในทุกวิถีทาง เช่น การคดโกง การดลบตะแลง การบิดพริ้ว เป็นต้น

وَٱتَّقُوا۟ ٱلَّذِى خَلَقَكُمْ وَٱلْجِبِلَّةَ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿١٨٤﴾

184. และจงยำเกรงผู้ซึ่งบังเกิดพวกท่าน[1] และประชาชาติสมัยก่อน ๆ

قَالُوٓا۟ إِنَّمَآ أَنتَ مِنَ ٱلْمُسَحَّرِينَ ﴿١٨٥﴾

185. พวกเขากล่าวว่า แท้จริงท่านเป็นคนหนึ่งในหมู่ผู้ถูกอาคม[2]

وَمَآ أَنتَ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا وَإِن نَّظُنُّكَ لَمِنَ ٱلْكَٰذِبِينَ ﴿١٨٦﴾

186. และท่านมิใช่ใครอื่นนอกจากเป็นสามัญชนเช่นเรา และเราคิดว่าท่านเป็นผู้กล่าวเท็จคนหนึ่ง[3]

فَأَسْقِطْ عَلَيْنَا كِسَفًا مِّنَ ٱلسَّمَآءِ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿١٨٧﴾

187. ดังนั้นจงให้ส่วนต่าง ๆ จากท้องฟ้า[4] หล่นลงมาบนพวกเรา หากท่านเป็นผู้สัตย์จริงคนหนึ่ง

قَالَ رَبِّىٓ أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨٨﴾

188. เขากล่าวว่า พระเจ้าของฉันทรงรอบรู้ดียิ่งในสิ่งที่พวกท่านกระทำ

فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمْ عَذَابُ يَوْمِ ٱلظُّلَّةِ ۚ إِنَّهُۥ كَانَ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٨٩﴾

189. พวกเขาได้ปฏิเสธไม่เชื่อเขาดังนั้นการลงโทษแห่งวันเมฆครอบคลุมได้คร่าพวกเขา แท้จริงมันเป็นการลงโทษแห่งวันยิ่งใหญ่[5]

إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٩٠﴾

190. แท้จริงในการนี้ย่อมเป็นสัญญาณหนึ่งอย่างแน่นอน แต่ส่วนมากของพวกเขาไม่เป็นผู้ศรัทธา

---

[1] คืออัลลอฮฺ ตะอาลา

[2] จนกระทั่งสติปัญญาของท่านฟั่นเฟือนไป

[3] คือท่านโกหกเราโดยกล่าวว่า ฉันเป็นรอซูลของอัลลอฮฺ

[4] คือการลงโทษ คือชิ้นส่วนจากชั้นฟ้าหล่นลงมา

[5] นักตัฟซีรกล่าวว่า อัลลอฮฺทรงให้มีอากาศร้อนจัดแก่พวกเขาจนกระทั่งหายใจไม่ค่อยคล่อง พวกเขาจึงออกจากที่พักไปยังทุ่งกว้าง อัลลอฮฺทรงสั่งเมฆให้ลอยมาปกคลุมพวกเขาจากความร้อนของดวงตะวัน ขณะนั้นพวกเขาก็พบกับความหนาวเย็นจึงร้องเรียกซึ่งกันและกัน เมื่อพวกเขามารวมกันอยู่ภายใต้เมฆ อัลลอฮฺจึงส่งไฟมาเผาไหม้พวกเขาจนหมด นี่คือการลงโทษที่ยิ่งใหญ่

191. และแท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้น แน่นอนพระองค์เป็นผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงเมตตาเสมอ[1]

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٩١﴾

192. และแท้จริงมัน[2] เป็นการประทานลงมาของพระเจ้าแห่งสากลโลก

وَإِنَّهُۥ لَتَنزِيلُ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٩٢﴾

193. อัรรูหฺ ผู้ซื่อสัตย์[3] ได้นำมันลงมา

نَزَلَ بِهِ ٱلرُّوحُ ٱلْأَمِينُ ﴿١٩٣﴾

194. ยังหัวใจของเจ้าเพื่อเจ้าจักได้เป็นผู้ตักเตือนคนหนึ่ง[4]

عَلَىٰ قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ ٱلْمُنذِرِينَ ﴿١٩٤﴾

195. เป็นภาษาอาหรับอันชัดแจ้ง

بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُّبِينٍ ﴿١٩٥﴾

196. และแท้จริงมันมีอยู่ในคัมภีร์สมัยก่อนๆ[5]

وَإِنَّهُۥ لَفِى زُبُرِ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿١٩٦﴾

197. และมันมิได้เป็นเครื่องหมายแก่พวกเขา[6] ดอกหรือว่า บรรดาผู้มีความรู้ของวงศ์วานอิสรออีลก็รู้ดีในเรื่องนี้[7]

أَوَلَمْ يَكُن لَّهُمْ ءَايَةً أَن يَعْلَمَهُۥ عُلَمَٰٓؤُا۟ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ﴿١٩٧﴾

---

[1] ณ ที่นี้จบเรื่องสุดท้ายในเจ็ดเรื่องที่ได้ประทานแก่ท่านร่อซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมเพื่อให้ท่านคลายความกังวลใจต่อการเข้าอิสลามของกลุ่มชนของท่าน และเป็นการปลอบใจท่านให้ผ่อนคลายความเศร้าโศก ที่มีการกล่าวซ้ำในตอนท้ายสุดของทุกๆ เรื่อง แท้จริงในการนี้ย่อมเป็นสัญญาณหนึ่งแน่นอนพระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจ นั้นก็เพื่อให้เป็นบทเรียน และเป็นการเตือนอย่างหนักแน่นแก่ผู้มีสติปัญญาใคร่ครวญ

[2] คืออัลกุรอาน

[3] ผู้ซื่อสัตย์แห่งชั้นฟ้า คือท่านญิบรีล อะลัยฮิสสลาม

[4] เพื่อเจ้าจะได้ท่องจำ และตักเตือนบรรดาผู้ปฏิเสธด้วยโองการทั้งหลายของมัน

[5] คือการกล่าวถึงอัลกุรอาน และข่าวคราวของมันได้ปรากฏอยู่ในบรรดาคัมภีร์ของนะบีสมัยก่อนๆ

[6] มันมิได้เป็นเครื่องหมายแก่พวกกุฟฟารมักกะฮฺ ดอกหรือถึงข้อเท็จจริงของอัลกุรอาน

[7] ซึ่งพวกเขาได้พบการกล่าวถึงอัลกุรอานในคัมภีร์ของพวกเขา เช่น อับดุลลอฮฺ อิบนุ ซัลลาม และคนอื่นๆ

وَلَوْ نَزَّلْنَٰهُ عَلَىٰ بَعْضِ ٱلْأَعْجَمِينَ ﴿١٩٨﴾

198. และหากว่าเราประทานมันลงมาแก่บางคนในหมู่ชาวต่างชาติ[1]

فَقَرَأَهُۥ عَلَيْهِم مَّا كَانُوا۟ بِهِۦ مُؤْمِنِينَ ﴿١٩٩﴾

199. แล้วเขาอ่านมันแก่พวกเขา[2] พวกเขาก็จะไม่เป็นผู้ศรัทธาต่อมัน

كَذَٰلِكَ سَلَكْنَٰهُ فِى قُلُوبِ ٱلْمُجْرِمِينَ ﴿٢٠٠﴾

200. เช่นเดียวกับเราได้ให้มันเข้าไปในหัวใจของบรรดาผู้กระทำผิด[3]

لَا يُؤْمِنُونَ بِهِۦ حَتَّىٰ يَرَوُا۟ ٱلْعَذَابَ ٱلْأَلِيمَ ﴿٢٠١﴾

201. พวกเขาก็จะไม่ศรัทธามันจนกว่าพวกเขาจะได้เห็นการลงโทษอันเจ็บปวด

فَيَأْتِيَهُم بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٠٢﴾

202. แล้วมัน[4] จะมาหาพวกเขาอย่างกะทันหันโดยที่พวกเขาไม่รู้สึกตัว[5]

فَيَقُولُوا۟ هَلْ نَحْنُ مُنظَرُونَ ﴿٢٠٣﴾

203. พวกเขาก็จะกล่าวว่าให้พวกเราได้รับการประวิงบ้างได้ไหม[6]

أَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿٢٠٤﴾

204. ทำไมพวกเขาจึงเร่งการลงโทษของเราอีกเล่า[7]

أَفَرَءَيْتَ إِن مَّتَّعْنَٰهُمْ سِنِينَ ﴿٢٠٥﴾

205. เจ้าไม่เห็นดอกหรือ หากเราให้พวกเขารื่นเริงต่อไปอีกเป็นปี ๆ[8]

---

[1] ที่ไม่สามารถพูดภาษาอาหรับได้

[2] คือชาวต่างชาติผู้นั้นได้อ่านมันแก่พวกกุฟฟารมักกะฮฺ

[3] คือได้ให้อัลกุรอานเข้าไปในหัวใจของบรรดาผู้กระทำผิด พวกเขาได้ฟังและเข้าใจมัน และรู้ถึงความสละสลวย และความลึกซึ้งของมัน พวกเขาก็ยังคงดื้อดันไม่ศรัทธาต่ออัลกุรอานทั้ง ๆ ที่เป็นที่ประจักษ์ถึงความมหัศจรรย์ของมัน

[4] คือการลงโทษอย่างกะทันหัน

[5] คือพวกเขาไม่รู้ว่ามันจะมาถึงพวกเขา

[6] พวกเขากล่าวขณะที่การลงโทษจู่โจม พวกเขาเสียใจที่พวกเขามิได้ศรัทธาในอดีตและหวังว่าหากได้มีการประวิงแก่พวกเขาแล้วพวกเขาก็จะศรัทธา

[7] ทั้ง ๆ ที่ขณะการลงโทษมาถึงพวกเขา ๆ ก็ขอประวิงเวลาต่อไปอีก

[8] ทั้ง ๆ ที่พวกเขายังมีความสุขสมบูรณ์ และมีความเป็นอยู่อย่างสบาย

206. แล้วสิ่งที่พวกเขาถูกสัญญาไว้[1] ก็ได้เกิดขึ้นแก่พวกเขา

ثُمَّ جَآءَهُم مَّا كَانُواْ يُوعَدُونَ ٢٠٦

207. สิ่งที่พวกเขาได้ถูกให้รื่นเริงนั้นจะไม่อำนวยประโยชน์อันใดให้แก่พวกเขา[2]

مَآ أَغۡنَىٰ عَنۡهُم مَّا كَانُواْ يُمَتَّعُونَ ٢٠٧

208. และเรามิได้ทำลายชาวเมืองใด เว้นแต่ได้มีผู้ตักเตือนแก่มัน[3] แล้ว

وَمَآ أَهۡلَكۡنَا مِن قَرۡيَةٍ إِلَّا لَهَا مُنذِرُونَ ٢٠٨

209. เพื่อเป็นข้อตักเตือน[4] และเรามิได้เป็นผู้อธรรม[5]

ذِكۡرَىٰ وَمَا كُنَّا ظَٰلِمِينَ ٢٠٩

210. และพวกมารชัยฏอนมิได้นำมัน[6] ลงมา

وَمَا تَنَزَّلَتۡ بِهِ ٱلشَّيَٰطِينُ ٢١٠

211. และไม่เป็นการเหมาะสมแก่พวกมันและพวกมันก็ไม่สามารถด้วย

وَمَا يَنۢبَغِي لَهُمۡ وَمَا يَسۡتَطِيعُونَ ٢١١

212. แท้จริงพวกมันเป็นผู้กีดกัน[7] อย่างแน่นอนจากการฟัง

إِنَّهُمۡ عَنِ ٱلسَّمۡعِ لَمَعۡزُولُونَ ٢١٢

213. ดังนั้นเจ้าอย่าได้วิงวอนพระเจ้าอื่นใดคู่เคียงกับอัลลอฮฺ มิฉะนั้นเจ้าจะเป็นหนึ่งในหมู่ผู้ถูกทำโทษ[8]

فَلَا تَدۡعُ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ فَتَكُونَ مِنَ ٱلۡمُعَذَّبِينَ ٢١٣

---

[1] คือการลงโทษ

[2] ในการผ่อนคลายความเศร้าโศกเสียใจ หรือคุ้มกันการลงโทษ

[3] คือหลังจากที่เราได้ให้หลักฐานแก่พวกเขาแล้วด้วยการสั่งบรรดารอซูลมาเป็นผู้แจ้งข่าวดีและเป็นผู้ตักเตือน

[4] เพื่อให้การทำลายล้างพวกเขานั้นเป็นบทเรียนและข้อเตือนใจแก่ผู้อื่น ดังนั้นพวกเขาจะไม่เป็นผู้ฝ่าฝืนเช่นเดียวกับพวกเขา

[5] ในการลงโทษพวกเขา เพราะเราได้นำหลักฐานมาให้พวกเขาแล้ว

[6] คือพวกมันมิได้นำอัลกุรอานลงมา แต่อัรรูหุลอะมีน เป็นผู้นำลงมา

[7] เพราะพวกมันถูกห้ามจากเงี่ยฟังตั้งแต่มุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมได้รับการแต่งตั้งมาเป็นรอซูลและพวกมันถูกกีดกันจากการฟังด้วยมะลาอิกะฮฺ และเปลวเพลิง ดังนั้นพวกมันจะสามารถนำเอาอัลกุรอาน ลงมาได้อย่างไร

[8] ถูกลงโทษด้วยไฟนรกญะฮันนัม

وَأَنذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ ﴿٢١٤﴾

214. จงตักเตือนวงศาคณาญาติของเจ้าที่ใกล้ชิด[1]

وَاخْفِضْ جَنَاحَكَ لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢١٥﴾

215. และจงลดปีก[2] ของเจ้าแก่บรรดาผู้ศรัทธาที่ปฏิบัติตามเจ้า

فَإِنْ عَصَوْكَ فَقُلْ إِنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢١٦﴾

216. หากพวกเขาฝ่าฝืนเจ้า[3] ก็จงกล่าวเถิด แท้จริงฉันขอปลีกตัวให้พ้นจากสิ่งที่พวกท่านปฏิบัติกันอยู่

وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ﴿٢١٧﴾

217. และจงมอบหมายต่อพระผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงเมตตาเสมอ[4]

الَّذِي يَرَاكَ حِينَ تَقُومُ ﴿٢١٨﴾

218. ผู้ทรงเห็นเจ้าขณะที่เจ้ายืนอยู่[5]

وَتَقَلُّبَكَ فِي السَّاجِدِينَ ﴿٢١٩﴾

219. และการเคลื่อนไหวของเจ้าในหมู่ผู้สุญูด[6]

إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٢٢٠﴾

220. แท้จริงพระองค์คือผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้เสมอ

هَلْ أُنَبِّئُكُمْ عَلَىٰ مَن تَنَزَّلُ الشَّيَاطِينُ ﴿٢٢١﴾

221. ฉันจะบอกแก่พวกท่านไหมว่า พวกมารชัยฏอนลงมาบนผู้ใด[7]

---

[1] นักตัฟซีรอธิบายว่า ที่ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ถูกใช้ให้ตักเตือนญาติใกล้ชิดของท่านก่อน ก็เพื่อมิให้ผู้ใดคิดเป็นอคติว่าท่านเอนเอียงไปกับญาติของท่าน ดังนั้นเมื่อมีการบีบบังคับแก่ตัวเองและญาติใกล้ชิดของท่านแล้ว คำพูดคำสั่งสอนของท่านก็จะเกิดประโยชน์ยิ่งขึ้น

[2] จงนอบน้อมอ่อนโยน

[3] คือไม่ยอมเชื่อฟังและปฏิบัติตาม

[4] จงมอบหมายการงานทั้งหมดของเจ้าแด่อัลลอฮฺ ผู้ทรงอำนาจซึ่งจะปราบศัตรูของเจ้าด้วยอำนาจของพระองค์ และสนับสนุนเจ้าให้เหนือพวกเขาด้วยความเมตตาของพระองค์

[5] คือเห็นยืนอยู่คนเดียวเมื่อออกจากที่นอนของเจ้า หรือที่ชุมนุมของเจ้า อิบนุอับบาสกล่าวว่าขณะที่ยืนละหมาดอยู่

[6] คือเห็นเจ้าในขณะอยู่คนเดียวและอยู่กับหมู่คณะ

[7] มุฮัมมัดจงกล่าวแก่พวกกุฟฟารมักกะฮฺว่า ฉันจะบอก (26:221) เป็นการตอบโต้แก่พวกเขาเมื่อพวกเขากล่าวว่า ชัยฏอนเป็นผู้นำเอาอัลกุรอานลงมาให้เขา

222. พวกมันลงมาบนทุกคนที่เป็นผู้โกหก ผู้ทำบาปมาก[1]

تَنَزَّلُ عَلَىٰ كُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ ﴿٢٢٢﴾

223. พวกมันจะเงี่ยหูฟัง และส่วนมากพวกมันเป็นผู้โกหก[2]

يُلْقُونَ السَّمْعَ وَأَكْثَرُهُمْ كَاذِبُونَ ﴿٢٢٣﴾

224. และพวกกวีนั้น พวกหลงผิดจะปฏิบัติตามพวกเขา[3]

وَالشُّعَرَاءُ يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوُونَ ﴿٢٢٤﴾

225. เจ้าไม่เห็นดอกหรือว่า แท้จริงพวกเขานั้นเร่ร่อนไปในทุกหนแห่ง[4]

أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ فِي كُلِّ وَادٍ يَهِيمُونَ ﴿٢٢٥﴾

226. และแท้จริงพวกเขานั้นพูดในสิ่งที่พวกเขาไม่กระทำ[5]

وَأَنَّهُمْ يَقُولُونَ مَا لَا يَفْعَلُونَ ﴿٢٢٦﴾

227. นอกจากบรรดาผู้ศรัทธาและปฏิบัติความดีทั้งหลายและรำลึกถึงอัลลอฮฺอย่างมาก[6] และตอบโต้ป้องกันหลังจากที่พวกเขาถูกข่มเหง[7] และบรรดาผู้อธรรมจะได้รู้ว่า ทางกลับอันใดที่พวกเขาจะกลับคืนสู่[8]

إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَذَكَرُوا اللَّهَ
كَثِيرًا وَانتَصَرُوا مِن بَعْدِ مَا ظُلِمُوا ۗ وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ
ظَلَمُوا أَيَّ مُنقَلَبٍ يَنقَلِبُونَ ﴿٢٢٧﴾

---

[1] มิใช่ลงบนหัวหน้าของลูกหลานอัดนาน

[2] พวกมันจะเงี่ยหูฟังแล้วนำไปบอกแก่พวกโหรหมอดู และส่วนมากของพวกนี้ก็เป็นคนโกหก

[3] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงตอบโต้ผู้ที่อ้างว่ามุฮัมมัดเป็นนักกวีว่า พวกกวีนั้น ใครที่ปฏิบัติตามเขา คือพวกหลงผิด ไม่ใช่พวกที่มีสติปัญญา

[4] คือพวกเขาจะปฏิบัติตามการสรรเสริญเยินยอ และการขุดคุ้ยความไม่ดีงาม หรือการสบประมาท

[5] คือเป็นพวกโกหก

[6] คือกวีมิได้ทำให้พวกเขาลืมรำลึกถึงอัลลอฮฺ

[7] กล่าวตอบโต้พวกมุชรีกีนเพื่อปกป้องความจริง และสนับสนุนอิสลาม

[8] คือพวกอธรรมที่เป็นศัตรูกับอิสลามและพวกกวีที่หลงผิด จะได้รู้ทางกลับของพวกเขานั่นคือการลงโทษด้วยไฟนรกญะฮันนัม นั่นคือทางกลับที่ชั่วร้ายและสาสม

(27) ซูเราะฮฺ อันนัมลฺ

سورة النمل

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 93 อายะฮ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อันนัมลฺ

ซูเราะฮฺอันนัมลฺเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ ที่ให้ความสนใจเกี่ยวกับเรื่องหลักการศรัทธาอัลอะกีดะฮฺ การให้ความเป็นเอกภาพ สาสน์ และการฟื้นคืนชีพ เป็นซูเราะฮฺหนึ่งในสามซูเราะฮฺที่ถูกประทานลงมาอย่างต่อเนื่อง และถูกจัดอันดับไว้ในคัมภีร์อย่างต่อเนื่องเช่นเดียวกันคือ ซูเราะฮฺอัชชุอะรออฺ อันนัมลฺ และอัลเกาะศ็อศ และอาจจะกล่าวได้ว่าในซูเราะฮฺทั้งสามนี้มีแนวทางเดียวกันในการดำเนินเรื่อง เพื่อเป็นบทเรียนและข้อเตือนสติ โดยการเล่าเรื่องในอดีต

ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงอัลกุรอานุลอะซีม ซึ่งเป็นปาฏิหาริย์อันยิ่งใหญ่ของนะบีมุฮัมมัดและเป็นหลักฐานที่สมบูรณ์จนกระทั่งวันกิยามะฮฺ และยังได้แจกแจงว่าได้ถูกประทาน ลงมาจากพระเจ้าผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงรอบรู้ ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงเรื่องราวของบรรดานะบีบางท่านโดยสรุป และบางท่านโดยละเอียด กล่าวโดยย่อถึงประวัติของนะบีมูซา นะบีศอและฮฺ และนะบีลูฏ และได้กล่าวถึงชนชาติของบรรดานะบีดังกล่าวว่าได้รับการลงโทษเนื่องจากพวกเขาผินหลังให้กับการเรียกร้องเชิญชวนของอัลลอฮฺ และพวกเขาปฏิเสธต่อบรรดารอซูลผู้ทรงเกียรติทั้งหลาย

ซูเราะฮฺนี้กล่าวโดยละเอียดถึงเรื่องนะบีดาวูด และบุตรชายของเขาคือนะบีสุลัยมานและนิอฺมะฮฺอันมากหลายที่อัลลอฮฺทรงประทานให้แก่ท่านนะบีทั้งสอง และกล่าวโดยเฉพาะถึงความโปรดปรานของพระองค์ ที่ทรงประทานการเป็นนะบีและอำนาจอันกว้างใหญ่ไพศาล และได้กล่าวถึงเรื่องของนะบีสุลัยมานกับบัลเกส พระราชินีแห่งเมืองสะบะ

ในเรื่องนี้มีความสำคัญอย่างละเอียดอ่อนของบรรดาผู้มีเกียรติ และอำนาจผู้ยิ่งใหญ่และกษัตริย์ ท่านนะบีสุลัยมานได้ยึดเอาการมีอำนาจเป็นสื่อในการเรียกร้องไปสู่อัลลอฮฺ ท่านจะไม่ปล่อยให้นักปกครองที่กดขี่ข่มเหง หรือกษัตริย์ผู้ปฏิเสธศรัทธาเว้นแต่จะเรียกร้องไปสู่การศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ดังเช่นเรื่องของท่านกับพระราชินีบัลเกสจนกระทั่งพระนางทรงเลิกการเคารพบูชารูปปั้นและเจว็ด และเสด็จไปพร้อม

กับเหล่าทหารของพระองค์ ยอมจำนนและตอบรับการเรียกร้องเชิญชวนไปสู่พระผู้ทรงเมตตา

ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงหลักฐานและข้อพิสูจน์ถึงการมีอัลลอฮฺ และการเป็นเอกภาพของพระองค์ ซึ่งจะเห็นได้จากสิ่งที่ถูกบังเกิดมาทั้งหลาย และความแนบเนียนในการสร้างของพระองค์ นอกจากนี้ยังได้สาธยายถึงความน่ากลัวและภาพลักษณ์ที่น่าตื่นเต้นซึ่งมนุษย์ทั้งหลายจะได้เห็นในวันแห่งการชุมนุมครั้งยิ่งใหญ่ โดยที่พวกเขาจะตื่นตระหนกและสั่นสะท้าน มนุษย์ในวันนั้นจะถูกแบ่งออกเป็นสองพวก พวกที่หนึ่งคือพวกที่มีความสุขสำราญ จะพบแต่ความดีทั้งหลาย อีกพวกหนึ่งคือพวกที่ใบหน้าของพวกเขาทิ่มคะมำลงในนรกญะฮันนัม

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺนี้ถูกตั้งชื่อว่า ซูเราะฮฺอันนัมลฺ (มด) เพราะอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวถึงเรื่องของมด ซึ่งได้สั่งสอนและกล่าวเตือนไพร่พลของมัน แล้วมันได้แก้ตัวให้สุลัยมานและกองทัพของเขา ท่านนะบีของอัลลอฮฺเข้าใจรู้ภาษาของมดจึงยิ้มเมื่อได้ยินคำพูดของมัน และขอบคุณต่ออัลลอฮฺ ที่ได้ประทานความโปรดปรานและความดีต่าง ๆ ให้แก่เขา ในการนี้ย่อมเป็นข้อพิสูจน์อันยิ่งใหญ่ถึงสัตววิทยา อันเนื่องมาจากการดลใจแห่งพระผู้ทรงเอกะ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

طسٓۚ تِلۡكَ ءَايَٰتُ ٱلۡقُرۡءَانِ وَكِتَابٖ مُّبِينٍ ١

1. ฏอ ซีน[1] เหล่านี้คือโองการทั้งหลายของอัลกุรอาน[2] และคัมภีร์อันชัดแจ้ง[3]

هُدٗى وَبُشۡرَىٰ لِلۡمُؤۡمِنِينَ ٢

2. เป็นแนวทางที่ถูกต้อง และข่าวดีสำหรับบรรดาผู้ศรัทธา[4]

ٱلَّذِينَ يُقِيمُونَ ٱلصَّلَوٰةَ وَيُؤۡتُونَ ٱلزَّكَوٰةَ وَهُم بِٱلۡأٓخِرَةِ هُمۡ يُوقِنُونَ ٣

3. บรรดาผู้ดำรงการละหมาดและบริจาคซะกาต[5] และต่อวันปรโลกพวกเขาเชื่อมั่น[6]

إِنَّ ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ بِٱلۡأٓخِرَةِ زَيَّنَّا لَهُمۡ أَعۡمَٰلَهُمۡ فَهُمۡ يَعۡمَهُونَ ٤

4. แท้จริงบรรดาผู้ไม่ศรัทธาต่อวันปรโลกนั้น เราได้ทำให้การงานของพวกเขาสวยงามแก่พวกเขา[7] ดังนั้นพวกเขาจะระเหเร่ร่อน[8]

أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ لَهُمۡ سُوٓءُ ٱلۡعَذَابِ وَهُمۡ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ هُمُ ٱلۡأَخۡسَرُونَ ٥

5. ชนเหล่านั้น พวกเขาจะได้รับการลงโทษอันชั่วช้า[9] และในวันปรโลกพวกเขาเป็นผู้ขาดทุนยิ่ง[10]

---

[1] โปรดดูคำอธิบายเกี่ยวกับตัวอักษร ในเชิงอรรถของอายะฮฺที่ 1 ซูเราะฮฺ อัลบากอเราะฮฺ

[2] โองการเหล่านี้ถูกประทานลงมาแก่เจ้า เป็นโองการของอัลกุรอานที่เป็นปาฏิหาริย์

[3] เป็นโองการแห่งคัมภีร์อันชัดแจ้งสำหรับผู้ที่ใคร่ครวญและพินิจพิจารณา อัลลอฮฺทรงแจกแจงบทบัญญัติต่าง ๆ ในนั้น และทรงชี้แนะแก่มวลมนุษย์

[4] โองการทั้งหลายเหล่านั้นแห่งอัลกุรอาน เป็นผู้นำทางแก่บรรดาผู้ศรัทธาไปสู่ทางอันเที่ยงธรรม เป็นผู้แจ้งข่าวดีแก่พวกเขาว่าจะได้รับสวนสวรรค์ ที่กล่าวถึงบรรดาผู้ศรัทธาโดยเฉพาะก็เพราะว่า พวกเขาได้รับประโยชน์จากอัลกุรอาน

[5] พวกเขาได้แจกจ่ายซะกาตทรัพย์สมบัติของพวกเขา โดยมีความเชื่อมั่นในจิตใจของพวกเขา

[6] มีความเชื่อมั่นต่อวันปรโลกอย่างแน่นอน ปราศจากข้อสงสัยใด ๆ ทั้งสิ้น

[7] คือเราได้ทำให้การงานที่ชั่วช้าเลวทรามของพวกเขา เป็นที่สวยงาม

[8] คือไม่สามารถจะแยกแยะระหว่างงานที่ดีกับงานที่ชั่ว

[9] ได้รับการลงโทษอย่างหนักในโลกนี้ด้วยการถูกฆ่า ถูกจับเป็นเชลย และถูกขับไล่ให้กระจัดกระจายไป

[10] พวกเขาจะไปสู่นรกตลอดกาล

وَإِنَّكَ لَتُلَقَّى ٱلْقُرْءَانَ مِن لَّدُنْ حَكِيمٍ عَلِيمٍ ٦

6. และแท้จริง เจ้าจะได้รับอัลกุรอานอย่างแน่นอน จากพระผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงรอบรู้[1]

إِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِأَهْلِهِۦٓ إِنِّىٓ ءَانَسْتُ نَارًا سَـَٔاتِيكُم مِّنْهَا بِخَبَرٍ
أَوْ ءَاتِيكُم بِشِهَابٍ قَبَسٍ لَّعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ٧

7. จงรำลึก เมื่อมูซากล่าวแก่ครอบครัวของเขา[2] ว่า แท้จริงฉันเห็นไฟ[3] ฉันจะนำข่าวจากที่นั่นมาให้พวกท่าน หรือฉันจะนำคบเพลิงมาให้พวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้ทำให้มันอุ่น

فَلَمَّا جَآءَهَا نُودِىَ أَنۢ بُورِكَ مَن فِى ٱلنَّارِ وَمَنْ حَوْلَهَا
وَسُبْحَـٰنَ ٱللَّهِ رَبِّ ٱلْعَـٰلَمِينَ ٨

8. ครั้นเมื่อเขามาถึงที่นั่น[4] ได้มีเสียงเรียกขึ้นว่า ผู้ที่อยู่ในไฟและผู้ที่อยู่รอบ ๆ มัน[5] จะได้รับความจำเริญ และมหาบริสุทธิ์แห่งอัลลอฮฺ พระเจ้าแห่งสากลโลก

يَـٰمُوسَىٰٓ إِنَّهُۥٓ أَنَا ٱللَّهُ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ٩

9. โอ้มูซาเอ๋ย แท้จริงข้าคืออัลลอฮฺผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ

وَأَلْقِ عَصَاكَ ۚ فَلَمَّا رَءَاهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَآنٌّ وَلَّىٰ مُدْبِرًا
وَلَمْ يُعَقِّبْ ۚ يَـٰمُوسَىٰ لَا تَخَفْ إِنِّى لَا يَخَافُ
لَدَىَّ ٱلْمُرْسَلُونَ ١٠

10. และจงโยนไม้เท้าของเจ้า[6] เมื่อเขาเห็นมันเคลื่อนไหวคล้ายกับว่ามันเป็นงู เขาก็กลับหลังหันและไม่หันกลับมาอีก[7] โอ้มูซาเอ๋ย เจ้าอย่ากลัว แท้จริงบรรดารอซูลนั้นจะไม่กลัวเมื่ออยู่ต่อหน้าข้า

---

[1] อัลซะมัคซะรีย์กล่าวว่า อายะฮฺนี้เป็นอารัมภบทที่พระองค์ทรงประสงค์จะนำเรื่องราวต่าง ๆ มาหลังจากอายะฮฺนี้

[2] หมายถึงภริยาของเขา

[3] นักตัฟซีรอธิบายว่า คือขณะที่เขาเดินทางจากเมืองมัดยันไปยังอียิปต์ ซึ่งเป็นคืนที่มืดมนและหนาวเหน็บและเขาอยู่ในสภาพที่หลงทาง

[4] เมื่อมาถึงสถานที่มีไฟ เขาได้เห็นภาพลักษณ์ที่ยิ่งใหญ่น่าเกรงขาม มันเป็นไฟลุกอยู่ที่ต้นไม้เขียวชะอุ่ม เมื่อไฟลุกโชนขึ้น ต้นไม้นั้นก็จะเขียวชะอุ่มยิ่งขึ้น แล้วเขาก็เงยศีรษะขึ้น รัศมีของมันก็กระจายขึ้นสู่ท้องฟ้า

[5] มีเสียงเรียกจากด้านข้างของภูเขาฏูรว่า เจ้าและผู้ที่อยู่รอบ ๆ เจ้าคือมะลาอิกะฮฺจะได้รับความจำเริญและความเป็นสิริมงคล

[6] เพื่อเจ้าจะได้เห็นปาฏิหาริย์ของเจ้าด้วยตัวของเจ้าเอง แล้วเจ้าก็จะคุ้นเคยกับมัน

[7] นี่คือธรรมชาติของมนุษย์ เมื่อได้เห็นสิ่งที่น่าเกรงขาม เช่น การที่ไม้เท้ากลายเป็นงู

11. เว้นแต่ผู้อธรรม แล้วเขาได้เปลี่ยนมาทำความดี หลังจากที่ได้ทำความชั่ว เพราะแท้จริงข้านั้นเป็นผู้อภัย ผู้เมตตาเสมอ

إِلَّا مَن ظَلَمَ ثُمَّ بَدَّلَ حُسْنًۢا بَعْدَ سُوٓءٍ
فَإِنِّى غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١١﴾

12. และจงสอดมือของเจ้าเข้าไปในอกเสื้อของเจ้า มันจะออกมาขาวปราศจากอันตรายใด ๆ[1] (นี่คือสอง) ในเก้าสัญญาณ (ที่เจ้าจะนำไป) ยังฟิรเอานฺและพวกพ้องของเขา[2] แท้จริงพวกเขาเป็นหมู่ชนผู้ฝ่าฝืน

وَأَدْخِلْ يَدَكَ فِى جَيْبِكَ تَخْرُجْ بَيْضَآءَ
مِنْ غَيْرِ سُوٓءٍ ۖ فِى تِسْعِ ءَايَٰتٍ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَقَوْمِهِۦٓ ۚ
إِنَّهُمْ كَانُوا۟ قَوْمًا فَٰسِقِينَ ﴿١٢﴾

13. เมื่อสัญญาณของเราได้มาปรากฏชัดแจ้งแก่พวกเขา[3] พวกเขาก็กล่าวว่า นี่คือเวทมนตร์คาถาอันแจ่มแจ้ง

فَلَمَّا جَآءَتْهُمْ ءَايَٰتُنَا مُبْصِرَةً
قَالُوا۟ هَٰذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿١٣﴾

14. และพวกเขาได้ปฏิเสธมันอย่างอยุติธรรมและเย่อหยิ่ง[4] ทั้ง ๆ ที่จิตใจของพวกเขาเชื่อมั่นมัน ดังนั้นจงดูเถิดว่า บั้นปลายของบรรดาผู้บ่อนทำลายนั้นจะเป็นเช่นไร[5]

وَجَحَدُوا۟ بِهَا وَٱسْتَيْقَنَتْهَآ أَنفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا ۚ
فَٱنظُرْ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿١٤﴾

15. และโดยแน่นอนเราได้ให้ความรู้แก่ดาวูดและสุลัยมาน[6] และเขาทั้งสองกล่าวว่า บรรดา

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا دَاوُۥدَ وَسُلَيْمَٰنَ عِلْمًا ۖ وَقَالَا ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ
ٱلَّذِى فَضَّلَنَا عَلَىٰ كَثِيرٍ مِّنْ عِبَادِهِ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥﴾

---

[1] นี่คืออีกปาฏิหาริย์หนึ่งของมูซา เป็นการบ่งบอกถึงความน่าทึ่งแห่งเดชานุภาพของอัลลอฮฺ คือเมื่อเขาเอามือออกจากอกเสื้อมันจะมีรัศมีขาวเป็นประกาย ปราศจากโรคเรื้อนและโรคใด ๆ

[2] ปาฏิหาริย์ทั้งสองนี้ (คือไม้เท้าและมือ) รวมอยู่ในปาฏิหาริย์เก้าอย่าง ที่เราได้ให้การสนับสนุนเจ้าและมันเป็นหลักฐานยืนยันถึงความสัจจะของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้นำไปแสดงแก่ฟิรเอานฺและพวกพ้องของเขา

[3] คือเมื่อพวกเขาได้เห็นปาฏิหาริย์อย่างแจ้งชัด

[4] คือปฏิเสธสัญญาณต่าง ๆ อย่างอยุติธรรมจากตัวของพวกเขาเอง และเย่อหยิ่งที่จะปฏิบัติตามสัจธรรม

[5] บั้นปลายของพวกเขาคือการจมน้ำตายในโลกนี้ และการถูกเผาในโลกหน้า

[6] นี่คือเรื่องที่สองที่นำมากล่าวไว้ในซูเราะฮฺนี้ เป็นเรื่องของ ดาวูดและสุลัยมาน ความหมายคือ เราได้ให้ความรู้อย่างกว้างขวางเกี่ยวกับเรื่องของโลกนี้และศาสนา และเราได้รวมให้เขาทั้งสองได้รับความสุขทั้งในโลกนี้และโลกหน้า อัฏฏ๊อบรีย์กล่าวว่า ในการนี้เช่น วิชาเกี่ยวกับภาษาของนก และภาษาของสัตว์เลื้อยคลาน และอื่นจากนี้ในสิ่งที่อัลลอฮฺทรงประทานให้พวกเขาเกี่ยวกับความรู้ของพระองค์

การสรรเสริญเป็นของอัลลอฮฺ ผู้ทรงโปรดปรานแก่เรา เหนือส่วนมากของปวงบ่าวของพระองค์ผู้ศรัทธาทั้งหลาย

وَوَرِثَ سُلَيۡمَٰنُ دَاوُۥدَۖ وَقَالَ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ عُلِّمۡنَا
مَنطِقَ ٱلطَّيۡرِ وَأُوتِينَا مِن كُلِّ شَيۡءٍۖ
إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ ٱلۡفَضۡلُ ٱلۡمُبِينُ ١٦

16. และสุลัยมานเป็นทายาทของดาวูด[1] และเขากล่าวว่า มนุษย์เอ๋ย เราได้รับความรู้ในภาษาของนก[2] และเราได้รับทุก ๆ สิ่ง[3] แท้จริงนี่คือความโปรดปรานอันแท้จริงแน่นอน

وَحُشِرَ لِسُلَيۡمَٰنَ جُنُودُهُۥ مِنَ ٱلۡجِنِّ وَٱلۡإِنسِ
وَٱلطَّيۡرِ فَهُمۡ يُوزَعُونَ ١٧

17. และไพร่พลของเขาที่เป็นญินมนุษย์และนก ได้ถูกให้มาชุมนุมต่อหน้าสุลัยมาน และพวกเขาถูกจัดให้เป็นระเบียบ[4]

حَتَّىٰٓ إِذَآ أَتَوۡاْ عَلَىٰ وَادِ ٱلنَّمۡلِ قَالَتۡ نَمۡلَةٞ يَٰٓأَيُّهَا
ٱلنَّمۡلُ ٱدۡخُلُواْ مَسَٰكِنَكُمۡ لَا يَحۡطِمَنَّكُمۡ
سُلَيۡمَٰنُ وَجُنُودُهُۥ وَهُمۡ لَا يَشۡعُرُونَ ١٨

18. จนกระทั่งเมื่อพวกเขาได้มาถึงทุ่งที่มีมดมาก[5] มดตัวหนึ่งได้พูดว่า โอ้พวกมดเอ๋ย พวกเจ้าจงเข้าไปในรังของพวกเจ้าเถิด เพื่อว่าสุลัยมานและไพร่พลของเขาจะได้ไม่บดขยี้พวกเจ้า โดยที่พวกเขาไม่รู้ตัว[6]

---

[1] สุลัยมานเป็นผู้สืบมรดกจากบิดาของเขาคือนะบีดาวูด เกี่ยวกับการเป็นนะบีทางด้านวิชาความรู้ และการมีอำนาจปกครองซึ่งผิดกับพี่น้องคนอื่นๆ อีก 18 คน ที่ไม่ได้รับมรดกเช่นเขา

[2] อัลลอฮฺทรงให้เกียรติแก่เรา โดยทรงสอนให้เรารู้ภาษาของนก และเสียงของบรรดาสัตว์ทั้งมวล

[3] อัลลอฮฺทรงประทานความดีงามต่าง ๆ ของโลกนี้ทุกอย่างแก่เรา เสมือนกับที่พระองค์ทรงประทานแก่บรรดาชนชั้นหัวหน้า

[4] ไพร่พลแต่ละประเภทถูกจัดเป็นแถวอย่างมีระเบียบ โดยมีสุลัยมานเดินนำหน้าอย่างสง่างามและสมเกียรติ

[5] คือทุ่งแห่งหนึ่ง ณ เมืองชาม

[6] โดยที่พวกเขาไม่รู้สึกตัวต่อพวกเจ้า เพราะพวกเขาไม่ประสงค์ที่จะบดขยี้พวกเจ้าโดยเจตนา ทั้งนี้เป็นการเตือนแล้วก็ให้อภัยเพราะมันรู้ดีว่าเขาเป็นนะบีที่มีความเมตตา สุลัยมานได้ยินคำพูดของมันและเข้าใจจุดมุ่งหมายของมัน

19. เขา (สุลัยมาน) ยิ้มแกมหัวเราะต่อคำพูดของมัน[1] และกล่าวว่า ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงโปรดประทานแก่ข้าพระองค์ เพื่อให้ข้าพระองค์ขอบคุณต่อความโปรดปรานของพระองค์ท่าน ซึ่งพระองค์ท่านได้ทรงโปรดปรานแก่ข้าพระองค์ และบิดามารดาของข้าพระองค์[2] และให้ข้าพระองค์กระทำความดีเพื่อให้พระองค์ทรงพอพระทัยมัน และทรงให้ข้าพระองค์เข้าอยู่ในความเมตตาของพระองค์ในหมู่ปวงบ่าวของพระองค์ที่ดีทั้งหลาย

فَتَبَسَّمَ ضَاحِكًا مِّن قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِيٓ أَنْ
أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ ٱلَّتِيٓ أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَٰلِدَيَّ
وَأَنْ أَعْمَلَ صَٰلِحًا تَرْضَىٰهُ وَأَدْخِلْنِي بِرَحْمَتِكَ
فِي عِبَادِكَ ٱلصَّٰلِحِينَ ١٩

20. และเขาได้ตรวจดูฝูงนกแล้วกล่าวขึ้นว่า ทำไมฉันจึงไม่เห็นฮุดฮุด แต่ว่ามันหายไปไหน[3]

وَتَفَقَّدَ ٱلطَّيْرَ فَقَالَ مَا لِيَ لَآ أَرَى ٱلْهُدْهُدَ
أَمْ كَانَ مِنَ ٱلْغَآئِبِينَ ٢٠

21. แน่นอน ฉันจะลงโทษมันด้วยการลงโทษอย่างสาหัส[4] หรือฉันจะฆ่ามันอย่างแน่นอน หรือให้มันนำหลักฐานอันชัดแจ้งมาให้ฉัน[5]

لَأُعَذِّبَنَّهُۥ عَذَابًا شَدِيدًا أَوْ لَأَا۟ذْبَحَنَّهُۥٓ
أَوْ لَيَأْتِيَنِّي بِسُلْطَٰنٍ مُّبِينٍ ٢١

22. มันหายไปชั่วครู่ (แล้วกลับมา) มันได้กล่าวว่า ฉันได้ไปตรวจพบสิ่งที่ท่านไม่รู้ และฉันได้นำข่าวอันแน่นอนจากสะบะ[6] มายังท่าน

فَمَكَثَ غَيْرَ بَعِيدٍ فَقَالَ أَحَطتُ بِمَا لَمْ تُحِطْ بِهِۦ
وَجِئْتُكَ مِن سَبَإٍۭ بِنَبَإٍ يَقِينٍ ٢٢

[1] คือยิ้มด้วยความดีใจที่ได้ยินคำชมเชยของมด ที่มีต่อเขาและไพร่พลของเขา

[2] คือทรงดลบันดาลแก่ข้าพระองค์และประทานความสำเร็จแก่ข้าพระองค์ เพื่อขอบคุณต่อความโปรดปรานและความดีงามทั้งหลายที่ได้ประทานแก่ข้าพระองค์และบิดามารดาของข้าพระองค์

[3] นักตัฟซีรอธิบายว่า ในการเดินทางของสุลัยมานนั้นจะมีฝูงนกร่วมไปด้วย เพื่อใช้ปีกของมันเป็นร่มเงาแก่เขา เมื่อสุลัยมาน ได้เดินทางพ้นจากทุ่งของมดแล้ว และได้พักในที่ที่แห้งแล้ง เหล่าทหารต่างก็กระหายน้ำจึงขอน้ำดื่ม ในการนี้จะมีนกฮุดฮุดเป็นผู้ชี้แนะแหล่งน้ำ เมื่อมันบอกว่าตรงนี้มีน้ำ บรรดาชัยฏอนก็จะช่วยกันขุดแล้วตาน้ำก็ผุดขึ้นมา ในวันนั้นสุไลยมาน ได้ถามหามันแต่ไม่พบ เขาจึงกล่าวขึ้นว่าทำไมฉันจึงไม่เห็นฮุดฮุด มันหายไปไหน มันไปโดยไม่ขออนุญาตจากฉัน

[4] ด้วยการขังหรือถอนขน

[5] เพื่อชี้แจงข้อขัดข้องของมัน

[6] เมืองสะบะ ประเทศเยเมน

إِنِّي وَجَدتُّ ٱمۡرَأَةٗ تَمۡلِكُهُمۡ وَأُوتِيَتۡ
مِن كُلِّ شَيۡءٖ وَلَهَا عَرۡشٌ عَظِيمٞ ٢٣

23. ฉันได้พบหญิงคนหนึ่ง[1] ปกครองพวกเขา และนางมีทุกสิ่ง[2] และนางมีบัลลังก์อันใหญ่โต[3]

وَجَدتُّهَا وَقَوۡمَهَا يَسۡجُدُونَ لِلشَّمۡسِ مِن دُونِ ٱللَّهِ
وَزَيَّنَ لَهُمُ ٱلشَّيۡطَٰنُ أَعۡمَٰلَهُمۡ فَصَدَّهُمۡ عَنِ ٱلسَّبِيلِ
فَهُمۡ لَا يَهۡتَدُونَ ٢٤

24. และฉันได้พบนางและหมู่ชนของนางสักการะบูชาดวงอาทิตย์อื่นจากอัลลอฮฺ และมารชัยฏอนได้ทำให้การงานของพวกเขาเป็นของดีงามแก่พวกเขา และได้กีดกันพวกเขาออกจากแนวทางที่ถูกต้อง[4] ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ได้อยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง

أَلَّا يَسۡجُدُواْۤ لِلَّهِ ٱلَّذِي يُخۡرِجُ ٱلۡخَبۡءَ فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلۡأَرۡضِ وَيَعۡلَمُ مَا تُخۡفُونَ وَمَا تُعۡلِنُونَ ٢٥

25. ทำไมพวกเขาไม่สุญูดต่ออัลลอฮฺ ผู้นำออกมาซึ่งสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และทรงรอบรู้สิ่งที่พวกเจ้าปิดบังและสิ่งที่พวกเจ้าเปิดเผย

ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ ٱلۡعَرۡشِ ٱلۡعَظِيمِ ۩ ٢٦

26. อัลลอฮฺ ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่เที่ยงแท้นอกจากพระองค์ พระเจ้าแห่งบัลลังก์อันยิ่งใหญ่[5]

۞ قَالَ سَنَنظُرُ أَصَدَقۡتَ أَمۡ كُنتَ
مِنَ ٱلۡكَٰذِبِينَ ٢٧

27. เขากล่าวว่า เราจะคอยดูว่าเจ้าพูดจริงหรือเจ้าอยู่ในหมู่ผู้กล่าวเท็จ[6]

---

[1] มีชื่อว่า บัลเกส เป็นพระราชินีปกครองพวกเขา

[2] คือทุกสิ่งที่บรรดากษัตริย์พึงมี

[3] มีบัลลังก์ทำด้วยทองคำประดับเพชรนิลจินดา

[4] อิบลีสได้เกลี้ยกล่อมพวกเขาให้สักการะบูชาดวงอาทิตย์ และหันห่างออกจากแนวทางที่ถูกต้อง

[5] คือพระองค์ทรงสูงส่ง ทรงเอกะ ด้วยความยิ่งใหญ่และทรงเกียรติอันสูง เป็นพระเจ้าแห่งบัลลังก์อันมีเกียรติ สมควรยิ่งแก่การเคารพภักดีและสุญูด

[6] อิบนุลเญาซีย์กล่าวว่า การที่เขาสงสัยในข่าวของมัน ก็เพราะว่าเขาปฏิเสธที่จะให้ผู้อื่นมีอำนาจเช่นเขา

ٱذْهَب بِّكِتَٰبِى هَٰذَا فَأَلْقِهْ إِلَيْهِمْ ثُمَّ تَوَلَّ عَنْهُمْ
فَٱنظُرْ مَاذَا يَرْجِعُونَ ﴿٢٨﴾

28. เจ้าจงนำสารของฉันนี้และส่งมันให้พวกเขา แล้วถอยออกห่างจากพวกเขา[1] ดังนั้นจงคอยดูว่าพวกเขาจะตอบกลับมาว่าอย่างไร[2]

قَالَتْ يَٰٓأَيُّهَا ٱلْمَلَؤُا۟ إِنِّىٓ أُلْقِىَ إِلَىَّ كِتَٰبٌ كَرِيمٌ ﴿٢٩﴾

29. (พระราชินี) ทรงกล่าวว่า โอ้หมู่บริพารทั้งหลายเอ๋ย แน่แท้สารอันมีเกียรติถูกนำมาให้ฉัน

إِنَّهُۥ مِن سُلَيْمَٰنَ وَإِنَّهُۥ بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ
ٱلرَّحِيمِ ﴿٣٠﴾

30. แท้จริงมันมาจากสุลัยมาน และแท้จริงมันเริ่มว่า ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ[3]

أَلَّا تَعْلُوا۟ عَلَىَّ وَأْتُونِى مُسْلِمِينَ ﴿٣١﴾

31. พวกท่านอย่าเย่อหยิ่งต่อฉัน และจงมาหาฉันอย่างนอบน้อม[4]

قَالَتْ يَٰٓأَيُّهَا ٱلْمَلَؤُا۟ أَفْتُونِى فِىٓ أَمْرِى
مَا كُنتُ قَاطِعَةً أَمْرًا حَتَّىٰ تَشْهَدُونِ ﴿٣٢﴾

32. พระนางทรงกล่าวว่า โอ้หมู่บริพารทั้งหลายเอ๋ย จงให้ข้อชี้ขาดแก่ฉันในเรื่องของฉัน ฉันไม่อาจจะตัดสินใจในกิจการใด จนกว่าพวกท่านจะอยู่ร่วมด้วย[5]

قَالُوا۟ نَحْنُ أُو۟لُوا۟ قُوَّةٍ وَأُو۟لُوا۟ بَأْسٍ شَدِيدٍ وَٱلْأَمْرُ إِلَيْكِ
فَٱنظُرِى مَاذَا تَأْمُرِينَ ﴿٣٣﴾

33. พวกเขากล่าวว่า เราเป็นพวกที่มีพลังและเป็นพวกที่มีกำลังรบเข้มแข็ง[6] สำหรับพระบัญชา

---

[1] ถอยออกไปซ่อนตัวอยู่ในที่ใกล้ ๆ

[2] นักตัฟซีรอธิบายว่า ฮุดฮุดได้เอาสารไปยังบัลเกสและหมู่ชนของพระนาง แล้วมันก็บินร่อนอยู่เหนือศีรษะแล้วร่อนสารลงไปที่ตักของพระนาง

[3] เป็นอารัมภบทที่มีเกียรติยิ่ง และมีการประกาศความเป็นพระเจ้าของอัลลอฮฺ แล้วเรียกร้องไปสู่ความเป็นเอกภาพของพระองค์ และยอมปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์

[4] เสมือนกับบรรดากษัตริย์กระทำกัน และมาหาฉันในสภาพของผู้ศรัทธา ผู้ยอมจำนน และให้ความเป็นเอกภาพแด่อัลลอฮฺ

[5] คือให้คำปรึกษาและความคิดเห็น

[6] เราเป็นพวกที่มีกำลังพลมากมาย และมีอาวุธยุทโธปกรณ์มากมาย และมีความเข้มแข็งอดทนในการทำสงคราม

นั้นเป็นของพระนาง ดังนั้น พระนางได้โปรดตรึกตรองดูสิ่งใดที่พระนางจะทรงบัญชา[1]

34. พระนางทรงกล่าวว่า แท้จริงเหล่ากษัตริย์นั้น เมื่อเข้าไปในเมืองใดก็ทำลายมัน และทำให้บรรดาผู้มีอำนาจของเมืองนั้นเป็นผู้ต่ำต้อย[2] และเช่นนั้นแหละพวกเขากระทำกัน[3]

قَالَتْ إِنَّ ٱلْمُلُوكَ إِذَا دَخَلُوا۟ قَرْيَةً أَفْسَدُوهَا
وَجَعَلُوٓا۟ أَعِزَّةَ أَهْلِهَآ أَذِلَّةً ۖ وَكَذَٰلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿٣٤﴾

35. และแท้จริงฉันจะส่งของกำนัลไปให้พวกเขา แล้วฉันจะเฝ้าคอยดูว่า ผู้ที่ถูกส่งไปนั้นจะกลับมาอย่างไร[4]

وَإِنِّى مُرْسِلَةٌ إِلَيْهِم بِهَدِيَّةٍ
فَنَاظِرَةٌۢ بِمَ يَرْجِعُ ٱلْمُرْسَلُونَ ﴿٣٥﴾

36. เมื่อพวกเขาได้เข้าพบสุลัยมานแล้ว เขา (สุลัยมาน) กล่าวว่า พวกท่านจะนำทรัพย์สินมากำนัลแก่เราหรือ[5] สิ่งที่อัลลอฮฺทรงประทานให้แก่ฉันนั้น[6] ดียิ่งกว่าสิ่งที่พระองค์ทรงประทานให้แก่พวกท่าน แต่พวกท่านดีใจต่อของกำนัลของพวกท่าน

فَلَمَّا جَآءَ سُلَيْمَٰنَ قَالَ أَتُمِدُّونَنِ بِمَالٍ فَمَآ ءَاتَىٰنِۦَ
ٱللَّهُ خَيْرٌ مِّمَّآ ءَاتَىٰكُم بَلْ أَنتُم بِهَدِيَّتِكُمْ تَفْرَحُونَ ﴿٣٦﴾

37. จงกลับไปยังพวกเขา เพราะแน่นอนเราจะนำไพร่พลไปยังพวกเขา โดยที่พวกเขาไม่มีกำลังที่จะต่อต้านมันได้ และแน่นอน เราจะให้พวกเขา

ٱرْجِعْ إِلَيْهِمْ فَلَنَأْتِيَنَّهُم بِجُنُودٍ لَّا قِبَلَ لَهُم بِهَا
وَلَنُخْرِجَنَّهُم مِّنْهَآ أَذِلَّةً وَهُمْ صَٰغِرُونَ ﴿٣٧﴾

---

[1] คำพูดของพวกเขาเช่นนี้เป็นการแสดงถึงการเชื่อฟังอย่างสิ้นเชิง

[2] ด้วยการฆ่า จับเป็นเชลย และขับไล่ไสส่ง

[3] มันเป็นแนวทางปฏิบัติและประเพณีของพวกเขาที่จะกระทำ เมื่อเข้าไปยึดเมืองหนึ่งเมืองใด

[4] อิบนุอับบาสกล่าวว่า พระนางได้กล่าวแก่ข้าราชบริพารว่า หากเขารับของกำนัลเขาก็เป็นกษัตริย์ที่ต้องการเรื่องของโลกดุนยา ดังนั้นพวกท่านจงต่อต้านเขา หากเขาไม่รับของกำนัลเขาก็เป็นนะบีอย่างแท้จริง พวกท่านจงเชื่อฟังและปฏิบัติตามเขา

[5] เพื่อจะให้เราปล่อยพวกท่านอยู่ในสภาพของผู้ปฏิเสธศรัทธา และอยู่ในอำนาจกระนั้นหรือ

[6] เช่นการเป็นนะบี และการมีอำนาจอย่างกว้างขวาง

ออกจากที่นั่นอย่างอัปยศ[1] และพวกเขาจะเป็นผู้ต่ำต้อย

قَالَ يَٰٓأَيُّهَا ٱلْمَلَؤُا۟ أَيُّكُمْ يَأْتِينِى بِعَرْشِهَا
قَبْلَ أَن يَأْتُونِى مُسْلِمِينَ ﴿٣٨﴾

38. เขา (สุลัยมาน) กล่าวว่า โอ้หมู่บริพารทั้งหลายเอ๋ย ผู้ใดในหมู่พวกท่านจะนำบัลลังก์ของนางมายังฉัน[2] ก่อนที่พวกเขาจะมาหาฉันอย่างผู้นอบน้อม

قَالَ عِفْرِيتٌ مِّنَ ٱلْجِنِّ أَنَا۠ ءَاتِيكَ بِهِۦ قَبْلَ أَن تَقُومَ
مِن مَّقَامِكَ ۖ وَإِنِّى عَلَيْهِ لَقَوِىٌّ أَمِينٌ ﴿٣٩﴾

39. ผู้ปรีชาสามารถล้ำเลิศคนหนึ่งของพวกญินได้กล่าวว่า ฉันจะนำมันมาเสนอท่าน ก่อนที่ท่านจะลุกขึ้นจากที่นั่งของท่าน[3] และแท้จริงฉันเป็นผู้มีพลังและไว้วางใจได้ในเรื่องนี้[4]

قَالَ ٱلَّذِى عِندَهُۥ عِلْمٌ مِّنَ ٱلْكِتَٰبِ أَنَا۠ ءَاتِيكَ بِهِۦ قَبْلَ
أَن يَرْتَدَّ إِلَيْكَ طَرْفُكَ ۚ فَلَمَّا رَءَاهُ مُسْتَقِرًّا عِندَهُۥ قَالَ
هَٰذَا مِن فَضْلِ رَبِّى لِيَبْلُوَنِىٓ ءَأَشْكُرُ أَمْ أَكْفُرُ

40. ผู้ที่มีความรู้ในเรื่องคัมภีร์[5] กล่าวว่า ฉันจะนำมันมาเสนอท่านชั่วพริบตาเดียว เมื่อเขา (สุลัยมาน) เห็นมันวางมั่นคงอยู่ต่อหน้าเขา เขากล่าวว่า นี่เนื่องจากความโปรดปรานของพระเจ้า

---

[1] ออกจากราชอาณาจักรของพวกเขาอย่างต่ำต้อยและอัปยศ หากพวกเขาไม่ยอมมาหาเราอย่างสวามิภักดิ์และยอมจำนน

[2] บัลลังก์ของพระนางที่ประดับด้วยเพชรนิลจินดา อัลบัยฎอวีย์กล่าวว่า สุลัยมานประสงค์เช่นนั้นก็เพื่อจะให้พระนางได้ทรงเห็นสิ่งมหัศจรรย์บางสิ่งที่อัลลอฮฺทรงประทานให้แก่เขา อันเป็นการบ่งชี้ถึงอานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และการเป็นนะบีของเขา และเพื่อจะทดสอบปฏิภาณของพระนางว่าจะจำมันได้หรือไม่ โดยที่ได้นำเอาบัลลังก์นั้นไปดัดแปลง

[3] ก่อนที่ท่านจะลุกจากบัลลังก์ เพราะนะบีสุลัยมานจะนั่งอยู่ทุกวันตั้งแต่เช้าจนกระทั่งบ่าย จุดประสงค์ของเขาคือใครจะนำบัลลังก์ของพระราชินีมามอบให้นะบีของพวกเขา โดยใช้เวลาน้อยกว่าครึ่งวัน

[4] คือฉันมีพลังและความสามารถแบกมันได้ และเป็นผู้ซื่อสัตย์ในการรักษาสิ่งที่มีค่าที่อยู่ในนั้น

[5] นักตัฟซีรกล่าวว่า เขาคือ อาศิฟ อิบนุบัรคิยา เขาอยู่ในหมู่อัศศิดดีกียีนที่รู้จักพระนามของอัลลอฮฺที่ยิ่งใหญ่ เมื่อเขาวิงวอนขอด้วยพระนามนั้นก็จะได้รับการตอบสนอง และเขาเป็นผู้นำเอาบัลลังก์ของบัลเกสมา เขากล่าวกับสุลัยมานว่า ฉันจะนำมันมาให้ท่านในชั่วพริบตา แล้วเขาก็วิงวอนขอต่ออัลลอฮฺทันใดนั้นบัลลังก์ก็ได้มาปรากฏต่อหน้าเขา

وَمَن شَكَرَ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِۦ ۖ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ رَبِّى غَنِىٌّ كَرِيمٌ ﴿٤٠﴾

ของฉัน เพื่อพระองค์จะได้ทรงทดสอบฉันว่า ฉันกตัญญูหรือเนรคุณ และผู้ใดกตัญญูแท้จริง เขาก็กตัญญูต่อตัวเขาเอง[1] และผู้ใดเนรคุณ แท้จริงพระเจ้าของฉันนั้นเป็นผู้ทรงมั่งมี ผู้ทรงเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ยิ่ง[2]

قَالَ نَكِّرُوا لَهَا عَرْشَهَا نَنظُرْ أَتَهْتَدِىٓ أَمْ تَكُونُ مِنَ ٱلَّذِينَ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٤١﴾

41. เขากล่าวว่า พวกท่านจงดัดแปลงบัลลังก์ของพระนาง เพื่อดูซิว่าพระนางจะจำมันได้ หรือพระนางจะอยู่ในหมู่ผู้จำมันไม่ได้[3]

فَلَمَّا جَآءَتْ قِيلَ أَهَٰكَذَا عَرْشُكِ ۖ قَالَتْ كَأَنَّهُۥ هُوَ ۚ وَأُوتِينَا ٱلْعِلْمَ مِن قَبْلِهَا وَكُنَّا مُسْلِمِينَ ﴿٤٢﴾

42. ครั้นเมื่อพระนางได้มาถึงก็ได้ทูลพระนางว่า บัลลังก์ของพระนางเหมือนอย่างนี้หรือ พระนางตรัสว่า มันคล้ายอย่างนี้แหละ[4] และเราได้รับความรู้มาก่อนนาง และเราได้เป็นมุสลิมมาก่อนนาง

وَصَدَّهَا مَا كَانَت تَّعْبُدُ مِن دُونِ ٱللَّهِ ۖ إِنَّهَا كَانَتْ مِن قَوْمٍ كَٰفِرِينَ ﴿٤٣﴾

43. และการที่นางได้สักการะบูชาอื่นจากอัลลอฮฺ[5] ได้หันห่างนางออกไป แท้จริงนางอยู่ในหมู่ชนผู้ปฏิเสธ

قِيلَ لَهَا ٱدْخُلِى ٱلصَّرْحَ ۖ فَلَمَّا رَأَتْهُ حَسِبَتْهُ لُجَّةً وَكَشَفَتْ عَن سَاقَيْهَا ۚ قَالَ إِنَّهُۥ صَرْحٌ مُّمَرَّدٌ مِّن قَوَارِيرَ ۗ قَالَتْ رَبِّ إِنِّى ظَلَمْتُ نَفْسِى

44. ได้มีเสียงกล่าวแก่นางว่า โปรดเข้าไปในวังเถิด ครั้นเมื่อนางเห็นมันนางคิดว่า มันเป็นสระที่เป็นห้วงน้ำ และนางได้เลิกหน้าแข้งของนาง เขา (สุลัยมาน) กล่าวว่า มันเป็นวังทำให้

---

[1] คือผลแห่งการกตัญญูก็จะได้แก่ตัวเขาเอง

[2] ผู้ใดไม่ขอบคุณแล้วยังเนรคุณต่อความโปรดปรานของอัลลอฮฺ แท้จริงอัลลอฮฺทรงพอเพียงจากเขาและการขอบคุณของเขาพระองค์ทรงเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ด้วยความโปรดปรานยิ่ง

[3] ที่ทำเช่นนั้นก็เพื่อจะทดสอบความเฉลียวฉลาดของนาง

[4] อิบนุกะษีกล่าวว่า นี่เป็นความเฉลียวฉลาดและความเด็ดเดี่ยวของนาง (หมายถึงคำตอบของนาง)

[5] เพราะนางสักการะบูชาดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ จึงทำให้นางถูกขัดขวางจากการศรัทธาต่ออัลลอฮฺ

وَأَسْلَمْتُ مَعَ سُلَيْمَٰنَ لِلَّهِ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٤٤﴾

ราบเรียบด้วยกระจก นางได้กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของฉัน แท้จริงฉันได้อธรรมแก่ตัวฉันเอง[1] และฉันขอนอบน้อมปฏิบัติตามสุลัยมานเพื่ออัลลอฮฺพระเจ้าแห่งสากลโลก[2]

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَآ إِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَٰلِحًا أَنِ ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ فَإِذَا هُمْ فَرِيقَانِ يَخْتَصِمُونَ ﴿٤٥﴾

45. และโดยแน่นอน เราได้ส่งพี่น้องคนหนึ่งของพวกเขาคือศอและฮฺ ไปยัง (หมู่ชนของ) ษะมูดโดยให้พวกเขาเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ แล้วพวกเขาได้แบ่งออกเป็นสองพวกแล้วโต้เถียงกัน[3]

قَالَ يَٰقَوْمِ لِمَ تَسْتَعْجِلُونَ بِٱلسَّيِّئَةِ قَبْلَ ٱلْحَسَنَةِ لَوْلَا تَسْتَغْفِرُونَ ٱللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٦﴾

46. เขา (ศอและฮฺ) กล่าวว่า โอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย ทำไมพวกท่านจึงรีบเร่งหาความชั่วก่อนความดีเล่า[4] ทำไมพวกท่านจึงไม่ขออภัยต่ออัลลอฮฺเพื่อพวกท่านจะได้รับความเมตตา[5]

قَالُوا۟ ٱطَّيَّرْنَا بِكَ وَبِمَن مَّعَكَ ۚ قَالَ طَٰٓئِرُكُمْ عِندَ ٱللَّهِ ۖ بَلْ أَنتُمْ قَوْمٌ تُفْتَنُونَ ﴿٤٧﴾

47. พวกเขากล่าวว่า พวกเราได้ประสบโชคร้ายเพราะท่าน และผู้ที่ร่วมกับท่าน[6] เขา (ศอและฮฺ) กล่าวว่า โชคร้ายของพวกท่านอยู่ที่อัลลอฮฺ[7] ยิ่งกว่านั้นพวกท่านเป็นหมู่ชนที่ถูกทดสอบ[8]

---

[1] ด้วยการทำชิริกและสักการะบูชาดวงอาทิตย์

[2] คือปฏิบัติตามศาสนาของสุลัยมาน แล้วนางได้เข้ารับนับถืออิสลาม ศรัทธามั่นต่อพระเจ้าแห่งสากลโลก

[3] คือแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งคือบรรดาผู้ศรัทธา อีกกลุ่มหนึ่งคือบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา โต้เถียงกันในเรื่องของศาสนา

[4] คือทำไมพวกท่านวิงวอนขอการลงโทษก่อนความเมตตา

[5] ทำไมจึงไม่ขออภัยโทษต่ออัลลอฮฺจากการตั้งภาคี เพื่อที่อัลลอฮฺจะได้ทรงอภัยให้พวกท่าน และทรงเมตตาต่อพวกท่าน

[6] เพราะพวกท่านเป็นสาเหตุที่ทำให้พวกเราต้องได้รับเคราะห์กรรม เนื่องจากว่าพวกเขาได้ประสบความแห้งแล้ง พืชพันธุ์ธัญญาหารก็เก็บเกี่ยวไม่ได้

[7] ความจริงโชคของพวกท่านจะดีหรือร้าย มันมาจากการลิขิตของอัลลอฮฺ หากพระองค์ทรงประสงค์ ก็จะทรงประทานริซกีแก่พวกท่าน และหากพระองค์ทรงประสงค์ก็จะระงับริซกีแก่พวกท่าน

[8] ความจริงพวกท่านเป็นหมู่ชนที่ถูกชัยฏอนมารร้ายล่อลวงให้หลงใหล ดังนั้นพวกท่านจึงพูดออกมาอย่างนี้

48. และในเมืองนั้นมีเก้าคนที่เป็นผู้บ่อนทำลายในแผ่นดิน และพวกเขาไม่เป็นผู้ฟื้นฟูการทำดี[1]

وَكَانَ فِي ٱلْمَدِينَةِ تِسْعَةُ رَهْطٍ يُفْسِدُونَ فِي ٱلْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ ﴿٤٨﴾

49. พวกเขากล่าวว่า จงร่วมกันสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺ แน่นอนพวกเราเตรียมที่จะทำร้ายเขาและครอบครัวของเขาในเวลากลางคืน แล้วเราก็จะกล่าวแก่ทายาทของเขาว่า เราไม่รู้เห็นความพินาศของครอบครัวของเขา และแท้จริงเรานั้นเป็นผู้สัตย์จริง[2]

قَالُوا۟ تَقَاسَمُوا۟ بِٱللَّهِ لَنُبَيِّتَنَّهُۥ وَأَهْلَهُۥ ثُمَّ لَنَقُولَنَّ لِوَلِيِّهِۦ مَا شَهِدْنَا مَهْلِكَ أَهْلِهِۦ وَإِنَّا لَصَـٰدِقُونَ ﴿٤٩﴾

50. และพวกเขาได้วางแผน และเราก็ได้วางแผน โดยที่พวกเขาไม่รู้สึกตัว[3]

وَمَكَرُوا۟ مَكْرًا وَمَكَرْنَا مَكْرًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٠﴾

51. ดังนั้นจงคอยดูเถิด ผลสุดท้ายแห่งแผนการณ์ของพวกเขาจะเป็นเช่นไร กล่าวคือเราได้ทำลายล้างพวกเขา และหมู่ชนของพวกเขารวมทั้งหมด[4]

فَٱنظُرْ كَيْفَ كَانَ عَـٰقِبَةُ مَكْرِهِمْ أَنَّا دَمَّرْنَـٰهُمْ وَقَوْمَهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥١﴾

52. ดังนั้น นั่นคือบ้านของพวกเขาก็ว่างเปล่าทั้งนี้เพราะพวกเขาอธรรม[5] แท้จริงในการนี้ย่อมเป็นสัญญาณหนึ่งอย่างแน่นอน สำหรับหมู่ชนที่รู้[6]

فَتِلْكَ بُيُوتُهُمْ خَاوِيَةًۢ بِمَا ظَلَمُوٓا۟ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَـَٔايَةً لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٥٢﴾

---

[1] คือในเมืองอัลหิจรฺมีบุคคลชั้นหัวหน้าที่มีชื่อเสียงอยู่ 9 คน หน้าที่ของพวกเขาคือการก่อกวนและทำร้ายผู้อื่นทุกวิถีทางและพวกนี้แหละที่ฆ่าอูฐตัวเมียของศอและฮฺ

[2] อิบนุอับบาสกล่าวว่า พวกเขาได้มาที่บ้านของศอและฮ ชูดาบกันมา ดังนั้น มะลาอิกะฮฺ จึงขว้างพวกเขาด้วยก้อนหินจนตายหมด

[3] พวกเขาวางแผนจะฆ่าศอและฮฺ แต่พวกเขาก็ได้ถูกฆ่าเสียก่อน

[4] ผลสุดท้ายแห่งการกระทำของพวกเขาก็คือ ความหายนะ

[5] และปฏิเสธศรัทธา เพราะชาวบ้านถูกทำลายตายเรียบ

[6] ในการทำลายล้างอย่างประหลาดนี้ ย่อมเป็นบทเรียนอันยิ่งใหญ่แก่หมู่ชนที่รู้ถึงอานุภาพของอัลลอฮฺ เพื่อพวกเขาจะได้ใคร่ครวญ

53. และเราได้ช่วยบรรดาผู้ศรัทธา และพวกเขาเป็นผู้ยำเกรง ให้รอดพ้น[1]

وَأَنجَيْنَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟
وَكَانُوا۟ يَتَّقُونَ ﴿٥٣﴾

54. และ (จงรำลึกถึง) ลูฏ เมื่อเขากล่าวแก่หมู่ชนของเขา[2] ว่า พวกท่านกระทำการลามก[3] ทั้ง ๆ ที่พวกท่านรู้เห็นอยู่กระนั้นหรือ

وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِۦٓ
أَتَأْتُونَ ٱلْفَٰحِشَةَ وَأَنتُمْ تُبْصِرُونَ ﴿٥٤﴾

55. แท้จริงพวกท่านสมสู่พวกผู้ชายด้วยตัณหาแทนพวกผู้หญิงกระนั้นหรือ ยิ่งกว่านั้นพวกท่านเป็นหมู่ชนที่โง่เขลา[4]

أَئِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ ٱلرِّجَالَ شَهْوَةً مِّن دُونِ ٱلنِّسَآءِ ۚ
بَلْ أَنتُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿٥٥﴾

56. ดังนั้น คำตอบของหมู่ชนของเขาไม่เป็นอย่างอื่น นอกจากกล่าวว่า จงให้ตระกูลของลูฏออกจากหมู่บ้านของพวกท่าน แท้จริงพวกเขาเป็นหมู่ชนผู้บริสุทธิ์[5]

۞ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِۦٓ إِلَّآ أَن قَالُوٓا۟
أَخْرِجُوٓا۟ ءَالَ لُوطٍ مِّن قَرْيَتِكُمْ ۖ إِنَّهُمْ
أُنَاسٌ يَتَطَهَّرُونَ ﴿٥٦﴾

57. แล้วเราได้ช่วยเขาและบริวารของเขา[6] ให้รอดพ้น เว้นแต่ภรรยาของเขา เราได้กำหนดให้นางอยู่ในหมู่ผู้ถูกทำลาย[7]

فَأَنجَيْنَٰهُ وَأَهْلَهُۥٓ إِلَّا ٱمْرَأَتَهُۥ قَدَّرْنَٰهَا
مِنَ ٱلْغَٰبِرِينَ ﴿٥٧﴾

58. และเราได้ให้ห่าฝน ตกลงมาบนพวกเขา[8] ดังนั้น ฝนของบรรดาผู้ถูกตักเตือนมันชั่วช้าเสียนี่กระไร

وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِم مَّطَرًا ۖ فَسَآءَ مَطَرُ
ٱلْمُنذَرِينَ ﴿٥٨﴾

---

[1] เราได้ช่วยเหลือบรรดาผู้ศรัทธาที่ยำเกรง ซึ่งพวกเขาได้ศรัทธาพร้อมกับศอและฮฺ ให้พ้นจากการลงโทษ

[2] คือชาวสะดูม

[3] คือการสมสู่กันระหว่างเพศชายด้วยกัน

[4] คือชอบกระทำสิ่งลามก แทนสิ่งที่อัลลอฮฺทรงอนุมัติ

[5] คือพวกเขากล่าวเยาะเย้ยว่า ตระกูลของลูฏเป็นผู้บริสุทธิ์ ส่วนพวกเขาเป็นพวกสกปรกเพราะกระทำการลามก ดังนั้นจึงเป็นข้ออ้างที่จะต้องขับไล่ตระกูลลูฏออกไปให้พ้นจากการกระทำของพวกเขา

[6] คือลูฏและบริวารของเขาที่เป็นผู้ศรัทธา

[7] นอกจากภรรยาของลูฏ ซึ่งอัลลอฮฺทรงกำหนดให้นางอยู่ในหมู่ผู้ถูกลงโทษ

[8] หมายถึงก้อนหินที่ตกลงมาจากฟากฟ้าคล้ายห่าฝน แล้วได้ทำลายพวกเขาอย่างราบเรียบ

قُلِ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ وَسَلَٰمٌ عَلَىٰ عِبَادِهِ ٱلَّذِينَ ٱصۡطَفَىٰٓۗ ءَآللَّهُ خَيۡرٌ أَمَّا يُشۡرِكُونَ ﴿٥٩﴾

59. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) บรรดาการสรรเสริญเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ และความศานติจงมีแด่ปวงบ่าวของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงคัดเลือกแล้ว อัลลอฮฺดีกว่าหรือว่าสิ่งที่พวกเขาตั้งเป็นภาคี (เจว็ด)[1]

أَمَّنۡ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ وَأَنزَلَ لَكُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ فَأَنۢبَتۡنَا بِهِۦ حَدَآئِقَ ذَاتَ بَهۡجَةٖ مَّا كَانَ لَكُمۡ أَن تُنۢبِتُواْ شَجَرَهَآۗ أَءِلَٰهٞ مَّعَ ٱللَّهِۚ بَلۡ هُمۡ قَوۡمٞ يَعۡدِلُونَ ﴿٦٠﴾

60. หรือผู้ใดเล่าที่สร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และทรงหลั่งน้ำจากฟากฟ้าแก่พวกเจ้า แล้วเราได้ให้สวนต่าง ๆ งอกเงยอย่างสวยงาม[2] พวกเจ้า ก็ไม่สามารถที่จะทำให้ต้นไม้งอกเงยขึ้นมาได้จะมีพระเจ้าอื่นคู่เคียงกับอัลลอฮฺอีกหรือ เปล่าดอก พวกเขาเป็นหมู่ชนผู้ตั้งภาคี[3]

أَمَّن جَعَلَ ٱلۡأَرۡضَ قَرَارٗا وَجَعَلَ خِلَٰلَهَآ أَنۡهَٰرٗا وَجَعَلَ لَهَا رَوَٰسِيَ وَجَعَلَ بَيۡنَ ٱلۡبَحۡرَيۡنِ حَاجِزًاۗ أَءِلَٰهٞ مَّعَ ٱللَّهِۚ بَلۡ أَكۡثَرُهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٦١﴾

61. หรือผู้ใดเล่าที่ทำให้แผ่นดินเป็นที่พำนัก และทรงให้มีลำน้ำหลายสายไหลระหว่างมัน และทรงทำให้ภูเขายึดมั่นสำหรับมัน และทรงทำให้มีที่กั้นระหว่างน่านน้ำทั้งสอง จะมีพระเจ้าอื่นใดคู่เคียงกับอัลลอฮฺอีกหรือ เปล่าดอก[4] ส่วนมากของพวกเขาไม่รู้

---

[1] พระผู้ทรงสร้าง ผู้ทรงให้บังเกิด ผู้ทรงประดิษฐ์ ผู้ทรงปรีชาญาณดีกว่า หรือว่ารูปปั้นต่าง ๆ ที่พวกเขาเคารพสักการะดีกว่า ซึ่งมันไม่ได้ยินและไม่ตอบรับ

[2] เป็นหลักฐานยืนยันถึงความเป็นเอกะของอัลลอฮฺ ในการสร้างจักรวาลและการจัดระบบของสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างมาโดยให้สอดคล้องกันระหว่างสิ่งที่ถูกสร้างแต่ละชนิด

[3] จะมีสิ่งที่ถูกเคารพสักการะอื่นจากอัลลอฮฺอีกหรือ จึงทำให้พวกท่านยกฐานะมันมาเท่าเทียมกับพระองค์

[4] เป็นหลักฐานยืนยันอีกคำรบหนึ่งถึงผู้ทรงเดชานุภาพ และผู้ทรงอำนาจอันยิ่งใหญ่ ทรงทำให้แผ่นดินเป็นที่พำนักอาศัย ทรงทำให้มีลำธารมากหลาย ทรงให้มีภูเขายึดมั่น ทรงให้มีที่กั้นระหว่างน้ำเค็มกับน้ำจืด ทั้งหมดนี้เป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่มนุษย์และสัตว์ทั้งหลาย กระนั้นก็ดีพวกมุชริกีนและพวกเนรคุณทั้งหลายก็ยังหารู้สึกถึงความโปรดปรานของพระองค์ไม่

أَمَّن يُجِيبُ ٱلْمُضْطَرَّ إِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ ٱلسُّوٓءَ
وَيَجْعَلُكُمْ خُلَفَآءَ ٱلْأَرْضِ ۗ أَءِلَٰهٌ
مَّعَ ٱللَّهِ ۚ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ ٦٢

62. หรือผู้ใดเล่าจะตอบรับผู้ร้องทุกข์ เมื่อเขาวิงวอนขอต่อพระองค์ และทรงปลดเปลื้องความชั่วร้ายนั้น และทรงทำให้พวกเจ้า เป็นผู้ปกครองแผ่นดิน จะมีพระเจ้าอื่นคู่เคียงกับอัลลอฮฺอีกหรือ ส่วนน้อยเท่านั้นที่พวกเจ้าจะใคร่ครวญ[1]

أَمَّن يَهْدِيكُمْ فِى ظُلُمَٰتِ ٱلْبَرِّ وَٱلْبَحْرِ
وَمَن يُرْسِلُ ٱلرِّيَٰحَ بُشْرًۢا بَيْنَ يَدَىْ رَحْمَتِهِۦٓ ۗ
أَءِلَٰهٌ مَّعَ ٱللَّهِ ۚ تَعَٰلَى ٱللَّهُ عَمَّا
يُشْرِكُونَ ٦٣

63. หรือผู้ใดเล่าจะชี้แนะทางแก่พวกเจ้าในความมืดทึบของแผ่นดินและน่านน้ำ และผู้ใดทรงส่งลมแจ้งข่าวดี ท่ามกลางความเมตตาของพระองค์[2] จะมีพระเจ้าอื่นคู่เคียงกับอัลลอฮฺอีกหรือ อัลลอฮฺทรงสูงส่งเหนือสิ่งที่พวกเขาตั้งภาคี

أَمَّن يَبْدَؤُا۟ ٱلْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُۥ وَمَن يَرْزُقُكُم مِّنَ
ٱلسَّمَآءِ وَٱلْأَرْضِ ۗ أَءِلَٰهٌ مَّعَ ٱللَّهِ ۚ قُلْ هَاتُوا۟ بُرْهَٰنَكُمْ
إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ٦٤

64. หรือผู้ใดเล่าจะริเริ่มในการสร้าง แล้วทรงให้มันเกิดขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง และผู้ใดทรงประทานปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า จากฟากฟ้าและแผ่นดิน[3] จะมีพระเจ้าอื่นคู่เคียงกับอัลลอฮฺอีกหรือ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) จงนำหลักฐานของพวกท่านมา หากพวกท่านเป็นผู้สัตย์จริง

---

[1] เป็นหลักฐานยืนยันเป็นครั้งที่ 3 ว่า จะมีผู้ใดอีกเล่าที่จะปลดเปลื้องความทุกข์ยาก และความกลัดกลุ้มของปวงบ่าว เมื่อเขาวิงวอนขอต่อพระองค์ แต่ก็ยังมีมนุษย์ที่ยังไม่รู้คุณและความโปรดปรานของพระองค์ตั้งพระเจ้าอื่นเป็นคู่เคียงกับพระองค์

[2] เป็นหลักฐานยืนยันครั้งที่สี่ว่า จะมีใครเป็นผู้ชี้แนะการเดินทางของพวกเจ้าในยามมืด ทั้งทางบกและทางทะเล และจะมีใครอีกเป็นผู้ให้ลมพัดเพื่อแจ้งข่าวดี เพื่อให้ฝนตกลงมา นับได้ว่าเป็นความเมตตาแก่พื้นดินและปวงบ่าว

[3] เป็นหลักฐานยืนยันครั้งที่ห้าว่า ใครเป็นผู้ริเริ่มในการสร้างมนุษย์ แล้วให้ตาย แล้วให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งหากมิใช่อัลลอฮฺ

قُل لَّا يَعْلَمُ مَن فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ ۚ
وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ ٦٥

65. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ไม่มีผู้ใดในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินจะรู้ในสิ่งพ้นญาณวิสัย นอกจากอัลลอฮฺ[1] และพวกเขาจะไม่รู้ว่า เมื่อใดพวกเขาจะถูกให้ฟื้นคืนชีพ

بَلِ ادَّارَكَ عِلْمُهُمْ فِي الْآخِرَةِ ۚ بَلْ هُمْ
فِي شَكٍّ مِّنْهَا ۖ بَلْ هُم مِّنْهَا عَمُونَ ٦٦

66. แต่ว่าความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับปรโลกนั้น ได้ถึงที่สุดแล้วหรือ[2] ทั้ง ๆ ที่พวกเขาอยู่ในการสงสัยในเรื่องของมัน ยิ่งกว่านั้นพวกเขายังตาบอดต่อเรื่องนั้นอีกด้วย[3]

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَإِذَا كُنَّا تُرَابًا وَآبَاؤُنَا
أَئِنَّا لَمُخْرَجُونَ ٦٧

67. บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธากล่าวกันว่า ในเมื่อเราและบรรพบุรุษของเราเป็นดินแล้วจะให้ถูกออกมาอีกอย่างแน่นอนกระนั้นหรือ[4]

لَقَدْ وُعِدْنَا هَٰذَا نَحْنُ وَآبَاؤُنَا مِن قَبْلُ إِنْ هَٰذَا
إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ٦٨

68. โดยแน่นอน เราได้ถูกสัญญาในเรื่องนี้มาก่อน ทั้งเราและบรรพบุรุษของเรา[5] เรื่องนี้มิใช่อะไรอื่น นอกจากเป็นนิทานโกหกสมัยก่อน ๆ[6]

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ
عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ ٦٩

69. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านจงท่องเที่ยวไปในแผ่นดิน แล้วจงดูว่าผลสุดท้ายของผู้กระทำผิดนั้นเป็นอย่างไร[7]

---

[1] คือเฉพาะพระองค์เท่านั้นที่ทรงรู้สิ่งพ้นญาณวิสัย ไม่มีผู้ใดแม้กระทั่งมะลาอิกะฮฺที่จะรู้ได้

[2] จนทำให้พวกเขาถามถึงวันอวสานและวันฟื้นคืนชีพ ทั้ง ๆ ที่พวกเขาไม่มีความเชื่อถือศรัทธาต่อวันปรโลก ทำไมจึงถามถึงมัน

[3] เพราะพวกเขาลุ่มหลงอยู่แต่เรื่องกิเลส เรื่องของท้องและทวาร ซึ่งมีสภาพเช่นเดียวกับปศุสัตว์ซึ่งพวกเขาจะไม่ใคร่ครวญ

[4] คือเราจะออกมาจากสุสานของเราและมีชีวิตอีกครั้งหนึ่งหรือ

[5] ซึ่งหากสัญญานี้เป็นจริง มันก็คงเกิดขึ้นแล้ว

[6] พวกเขาปฏิเสธการฟื้นคืนชีพ และพวกเขาลืมเสียแล้วว่าพวกเขาถูกเกิดมาจากการไม่มีอะไรแน่นอน ผู้ที่ให้เขาเกิดมาครั้งแรกย่อมสามารถที่จะให้พวกเขากลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกเป็นครั้งที่สอง

[7] คือดูบั้นปลายของพวกปฏิเสธบรรดาร่อซูลว่าเป็นอย่างไร อัลลอฮฺมิได้ทรงทำลายล้างพวกเขาดอกหรือ สิ่งที่เกิดขึ้นในอดีตย่อมจะเกิดขึ้นได้อีก เพราะสาเหตุอันเดียวกัน

وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُن
فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ ﴿٧٠﴾

70. และเจ้าอย่าเศร้าโศกต่อพวกเขา และเจ้าอย่าคับใจ[1] ในสิ่งที่พวกเขาวางแผนอุบาย

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا الْوَعْدُ إِن كُنتُمْ
صَٰدِقِينَ ﴿٧١﴾

71. และพวกเขากล่าวว่า เมื่อใดเล่าสัญญานี้ (จะมาถึง) หากพวกท่านสัตย์จริง[2]

قُلْ عَسَىٰٓ أَن يَكُونَ رَدِفَ لَكُم بَعْضُ الَّذِي
تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٧٢﴾

72. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) หวังว่าบางอย่างที่พวกท่านรีบเร่ง (ให้มันเกิดขึ้น) นั้น กำลังตามหลังใกล้พวกท่านเข้ามาแล้ว[3]

وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ
لَا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾

73. และแท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้น แน่นอนพระองค์ทรงเป็นผู้โปรดปรานต่อปวงมนุษย์[4] แต่ส่วนมากของพวกเขาไม่เป็นผู้ขอบคุณ

وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ
وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٤﴾

74. และแท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้น แน่นอนพระองค์ทรงรอบรู้สิ่งที่หัวอกของพวกเขาปกปิดอยู่และสิ่งที่พวกเขาเปิดเผย[5]

وَمَا مِنْ غَآئِبَةٍ فِي السَّمَآءِ وَالْأَرْضِ
إِلَّا فِي كِتَٰبٍ مُّبِينٍ ﴿٧٥﴾

75. และไม่มีสิ่งใดจะซ่อนเร้นทั้งในชั้นฟ้าและแผ่นดิน เว้นแต่ว่ามันอยู่ในบันทึกอันชัดแจ้ง[6]

---

[1] เป็นการปลอบใจท่านร่อซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ว่าอย่าเศร้าโศกเสียใจ เพราะพวกเขาไม่ศรัทธา อัลลอฮฺทรงคุ้มครองท่านในการวางแผนของพวกเขา

[2] คือกล่าวเป็นเชิงเยาะเย้ยว่า เมื่อใดการลงโทษจะมาถึงเรา หากพวกท่านพูดจริง

[3] นักตัฟซีรอธิบายว่า คือสิ่งที่ประสบกับพวกเขา เช่น การถูกฆ่าและถูกจับเป็นเชลยในสงครามบะดัรฺ

[4] คือพระองค์ทรงมีบุญคุณต่อพวกเขาอย่างล้นเหลือ โดยประวิงเวลาการลงโทษแก่พวกเขา ในความดื้อรั้นและปฏิเสธศรัทธาของพวกเขา

[5] หมายถึงการเป็นศัตรูต่อท่านร่อซูล และการวางแผนร้ายของพวกเขา แล้วพระองค์จะทรงตอบแทนพวกเขาต่อการกระทำนั้นๆ

[6] อิบนุอับบาสกล่าวว่า ความหมายคือ ไม่มีสิ่งใดที่เร้นลับหรือเปิดเผยในชั้นฟ้าและแผ่นดิน อัลลอฮฺทรงรอบรู้ทั้งสิ้น

إِنَّ هَٰذَا ٱلْقُرْءَانَ يَقُصُّ عَلَىٰ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ أَكْثَرَ ٱلَّذِى هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٧٦﴾

76. แท้จริงอัลกุรอานนี้จะบอกเล่าแก่วงศ์วานของอิสรออีล ส่วนมากซึ่งพวกเขาขัดแย้งกัน[1]

وَإِنَّهُۥ لَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾

77. และแท้จริงมัน (อัลกุรอาน) เป็นแนวทางที่ถูกต้องและความเมตตา แก่บรรดาผู้ศรัทธา[2]

إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِى بَيْنَهُم بِحُكْمِهِۦ ۚ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْعَلِيمُ ﴿٧٨﴾

78. แท้จริงพระเจ้าของเจ้าจะทรงตัดสินระหว่างพวกเขา ด้วยข้อวินิจฉัย (ที่ยุติธรรม) ของพระองค์ และพระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงรอบรู้[3]

فَتَوَكَّلْ عَلَى ٱللَّهِ ۖ إِنَّكَ عَلَى ٱلْحَقِّ ٱلْمُبِينِ ﴿٧٩﴾

79. ดังนั้น เจ้าจงมอบหมายต่ออัลลอฮฺ[4] แท้จริง เจ้านั้นอยู่บนสัจธรรมอันชัดแจ้ง

إِنَّكَ لَا تُسْمِعُ ٱلْمَوْتَىٰ وَلَا تُسْمِعُ ٱلصُّمَّ ٱلدُّعَآءَ إِذَا وَلَّوْا۟ مُدْبِرِينَ ﴿٨٠﴾

80. แท้จริงเจ้าจะไม่ทำให้คนตายได้ยิน และจะไม่ทำให้คนหูหนวกได้ยินการเรียกร้องเชิญชวน เมื่อพวกเขาหันหลังกลับ[5]

---

[1] อัลกุรอานที่ถูกประทานแก่ร่อซูลคนสุดท้าย แน่นอนเป็นคัมภีร์ที่แท้จริง ซึ่งได้แจกแจงแก่บรรดาอะฮฺลุลกิตาบ ในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกันในเรื่องของศาสนา โดยเฉพาะการขัดแย้งกันในเรื่องนะบีอีซา ทำให้พวกเขาแตกแยกกันเป็นหลายฝ่าย จนกระทั่งต่างฝ่ายต่างก็สาปแช่งซึ่งกันและกัน หากพวกเขาเป็นผู้ยุติธรรม พวกเขาก็จะยอมเข้ารับนับถืออิสลาม เพราะอัลกุรอานได้นำเอาทัศนะที่ถูกต้อง และข่าวคราวที่แน่นอนมาให้พวกเขาได้ทราบ

[2] อัลกุรฎุบีย์กล่าวว่า ที่กล่าวถึงบรรดาผู้ศรัทธาโดยเฉพาะ ก็เพราะว่าเป็นผู้รับประโยชน์จากอัลกุรอานโดยตรง

[3] ในวันกิยามะฮฺพระเจ้าของเจ้าจะทรงตัดสินระหว่างบะนีอิสรออีล ด้วยข้อวินิจฉัยที่ยุติธรรม จะทรงตอบแทนแก่ฝ่ายถูกและลงโทษฝ่ายผิด

[4] จงยึดพระองค์เป็นที่พึ่งในทุกกิจการ เพราะพระองค์เป็นผู้ช่วยเหลือเจ้า

[5] คือจะไม่ทำให้พวกปฏิเสธศรัทธาได้ยิน เพราะพวกเขาไม่ยอมใคร่ครวญพิจารณาสัจธรรม เสมือนคนตายที่ปราศจากความรู้ รู้สึกและสติปัญญา นอกจากนี้จะไม่ทำให้พวกเขาได้ยินการเรียกร้องเชิญชวนของเจ้า เมื่อเจ้าได้กล่าวเตือนพวกเขาให้รำลึกถึงอัลลอฮฺและเรียกร้องไปสู่การศรัทธา

وَمَآ أَنتَ بِهَٰدِى ٱلْعُمْىِ عَن ضَلَٰلَتِهِمْ ۖ إِن تُسْمِعُ إِلَّا مَن يُؤْمِنُ بِـَٔايَٰتِنَا فَهُم مُّسْلِمُونَ ﴿٨١﴾

81. และเจ้ามิได้เป็นผู้ชี้แนะแนวทางแก่คนตาบอด ให้ออกจากความหลงผิดของพวกเขา[1] เจ้าจะไม่ทำให้ผู้ใดได้ยิน นอกจากผู้ศรัทธาต่อโองการต่าง ๆ ของเรา โดยที่พวกเขาเป็นผู้นอบน้อม

۞ وَإِذَا وَقَعَ ٱلْقَوْلُ عَلَيْهِمْ أَخْرَجْنَا لَهُمْ دَآبَّةً مِّنَ ٱلْأَرْضِ تُكَلِّمُهُمْ أَنَّ ٱلنَّاسَ كَانُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا لَا يُوقِنُونَ ﴿٨٢﴾

82. และเมื่อพระดำรัสเกิดขึ้นแก่พวกเขา[2] เราได้ให้สัตว์ออกมาจากแผ่นดินแก่พวกเขา เพื่อกล่าวแก่พวกเขาว่า แท้จริงปวงมนุษย์นั้นไม่ยอมเชื่อมั่นต่อโองการทั้งหลายของเรา[3]

وَيَوْمَ نَحْشُرُ مِن كُلِّ أُمَّةٍ فَوْجًا مِّمَّن يُكَذِّبُ بِـَٔايَٰتِنَا فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿٨٣﴾

83. และ (จงรำลึกถึง) วันที่เราจะเรียกจากทุก ๆ ชาติ มาชุมนุมกันเป็นหมู่คณะ จากผู้ที่ปฏิเสธโองการทั้งหลายของเรา โดยที่พวกเขาจะถูกจัดเป็นกลุ่ม ๆ[4]

حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءُو قَالَ أَكَذَّبْتُم بِـَٔايَٰتِى وَلَمْ تُحِيطُوا۟ بِهَا عِلْمًا أَمَّاذَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾

84. จนกระทั่งเมื่อพวกเขาได้มาถึง พระองค์ตรัสว่า พวกเจ้าได้ปฏิเสธโองการทั้งหลายของเรากระนั้นหรือ โดยที่พวกเจ้ามิได้รอบรู้มันเลยหรือว่าอะไรเล่าที่พวกเจ้ากระทำไป[5]

---

[1] เจ้าไม่สามารถทำให้ผู้มีจิตบอดหันห่างออกจากการปฏิเสธศรัทธา และการหลงทางของพวกเขาได้ จุดมุ่งหมายของอายะฮฺนี้คือ ผู้ปฏิเสธศรัทธาเหล่านั้นเปรียบเสมือนคนตาย คนหูหนวก และคนตาบอด โดยที่พวกเขาไม่เข้าใจ ไม่ได้ยิน และมองไม่เห็น พวกเขาจะไม่สนใจอย่างใดทั้งสิ้นกับสัญญาณต่าง ๆ แห่งจักรวาล หรือสัญญาณต่าง ๆ ของอัลกุรอาน

[2] เมื่อใกล้สัญญาณแห่งวันอวสานหรือเวลาแห่งการลงโทษผู้ปฏิเสธศรัทธาจะเกิดขึ้น

[3] การที่สัตว์ออกจากแผ่นดินเป็นเครื่องหมายหนึ่งของวันกิยามะฮฺ สัตว์จะพูดกับมนุษย์ว่า พึงทราบเถิด การสาปแช่งของอัลลอฮฺจะประสบแก่บรรดาผู้อธรรม ที่ไม่ศรัทธาเชื่อมั่นต่อโองการต่าง ๆ ของอัลลอฮฺ

[4] จะถูกนำมารวมเป็นกลุ่ม ๆ และถูกลากไปอย่างรุนแรง

[5] คือที่พวกเจ้ากระทำไปในโลกดุนยานั้นไม่มีอะไร นอกจากการโกหกและการปฏิเสธ

85. และหลักฐานได้ปรากฏขึ้นแก่พวกเขาเนื่องจากพวกเขาได้อธรรม ดังนั้นพวกเขาจึงพูดไม่ได้[1]

وَوَقَعَ ٱلْقَوْلُ عَلَيْهِم بِمَا ظَلَمُوا۟ فَهُمْ
لَا يَنطِقُونَ ﴿٨٥﴾

86. พวกเขามิได้พิจารณาดูหรือว่า แท้จริงเราได้ให้กลางคืนไว้สำหรับพวกเขาได้พักผ่อนและกลางวันให้เห็นแสงสว่าง แท้จริงในการนั้นย่อมเป็นสัญญาณมากหลายสำหรับหมู่ชนผู้ศรัทธา[2]

أَلَمْ يَرَوْا۟ أَنَّا جَعَلْنَا ٱلَّيْلَ لِيَسْكُنُوا۟ فِيهِ وَٱلنَّهَارَ
مُبْصِرًا ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَـٰتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٨٦﴾

87. และ (จงรำลึก) วันที่สังข์จะถูกเป่าขึ้น ดังนั้นผู้ที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและผู้ที่อยู่ในแผ่นดินจะตื่นตระหนก เว้นแต่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์[3] และทั้งหมดได้มาหาพระองค์ในสภาพผู้ถ่อมตน[4]

وَيَوْمَ يُنفَخُ فِى ٱلصُّورِ فَفَزِعَ مَن فِى ٱلسَّمَـٰوَٰتِ
وَمَن فِى ٱلْأَرْضِ إِلَّا مَن شَآءَ ٱللَّهُ ۚ وَكُلٌّ أَتَوْهُ
دَٰخِرِينَ ﴿٨٧﴾

88. และเจ้าจะเห็นขุนเขาทั้งหลาย เจ้าจะคิดว่ามันติดแน่นอยู่กับที่ แต่มันล่องลอยไปเช่นการล่องลอยของเมฆ (นั่นคือ) การงานของ

وَتَرَى ٱلْجِبَالَ تَحْسَبُهَا جَامِدَةً وَهِىَ تَمُرُّ مَرَّ ٱلسَّحَابِ ۚ
صُنْعَ ٱللَّهِ ٱلَّذِىٓ أَتْقَنَ كُلَّ شَىْءٍ ۚ
إِنَّهُۥ خَبِيرٌۢ بِمَا تَفْعَلُونَ ﴿٨٨﴾

---

[1] ที่พูดไม่ได้เพราะหลักฐานต่าง ๆ ได้มาเป็นพยานฟ้องพวกเขา ดังนั้นการลงโทษคือการตอบแทนที่สาสม เพราะการอธรรมของพวกเขาในการปฏิเสธโองการต่าง ๆ ของอัลลอฮฺ

[2] คือในการสับเปลี่ยนหมุนเวียนของกลางคืนและกลางวัน จากแสงสว่างไปสู่ความมืดและจากความมืดไปสู่แสงสว่างนั้น เป็นสัญญาณอย่างชัดแจ้งและหลักฐานอันแน่นอนถึงเดชานุภาพของอัลลอฮฺ แก่หมู่ชนที่มีความเชื่อมั่นศรัทธา เพื่อพิจารณาใคร่ครวญ

[3] ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์เช่นบรรดามะลาอิกะฮฺ บรรดานะบี และบรรดาผู้ตายชะฮีด นักตัฟซีรอธิบายว่า นี่คือการเป่าสังข์ให้ตื่นตระหนกตกใจ ต่อมาจะเป็นการเป่าสังข์ให้ตาย แล้วต่อจากนั้นก็จะเป็นการเป่าสังข์ให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาจากหลุมฝังศพ เพื่อยืนเข้าไปหาพระเจ้าแห่งสากลโลก

[4] คือคนตายทั้งหมดที่ได้ฟื้นคืนชีพขึ้นมา จะเข้าไปหาพระเจ้าของพวกเขาอย่างนอบน้อมถ่อมตน ไม่มีผู้ใดหลงเหลืออยู่เลย

อัลลอฮฺซึ่งพระองค์ทรงทำทุกสิ่งอย่างเรียบร้อย แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงตระหนักในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ[1]

مَن جَآءَ بِٱلۡحَسَنَةِ فَلَهُۥ خَيۡرٞ مِّنۡهَا وَهُم مِّن فَزَعٖ
يَوۡمَئِذٍ ءَامِنُونَ ٨٩

89. ผู้ใดนำมาซึ่งความดี เขาจะได้รับความดีมากกว่านั้น[2] และในวันนั้น พวกเขาจะเป็นผู้ปลอดภัยจากการตื่นตระหนก

وَمَن جَآءَ بِٱلسَّيِّئَةِ فَكُبَّتۡ وُجُوهُهُمۡ فِي ٱلنَّارِ
هَلۡ تُجۡزَوۡنَ إِلَّا مَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ٩٠

90. และผู้ใดนำมาซึ่งความชั่ว[3] ใบหน้าของพวกเขาจะถูกโยนกลิ้งลงไปในไฟนรก พวกเจ้าจะไม่ถูกตอบแทน นอกจากสิ่งที่พวกเจ้าได้ปฏิบัติเอาไว้

إِنَّمَآ أُمِرۡتُ أَنۡ أَعۡبُدَ رَبَّ هَٰذِهِ ٱلۡبَلۡدَةِ ٱلَّذِي
حَرَّمَهَا وَلَهُۥ كُلُّ شَيۡءٖۖ وَأُمِرۡتُ
أَنۡ أَكُونَ مِنَ ٱلۡمُسۡلِمِينَ ٩١

91. (จงกล่าวเถิดมุฮัมมัด) แท้จริงฉันได้รับบัญชาว่า จงเคารพภักดีพระเจ้าแห่งเมืองนี้ ซึ่งพระองค์ทรงทำให้มันเป็นที่ต้องห้าม[4] และทุกสิ่งทุกอย่างเป็นสิทธิของพระองค์ และฉันได้รับบัญชาให้อยู่ในหมู่ผู้นอบน้อม

وَأَنۡ أَتۡلُوَاْ ٱلۡقُرۡءَانَۖ فَمَنِ ٱهۡتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهۡتَدِي
لِنَفۡسِهِۦۖ وَمَن ضَلَّ فَقُلۡ إِنَّمَآ أَنَا۠ مِنَ ٱلۡمُنذِرِينَ ٩٢

92. และฉันได้รับพระบัญชาให้อ่านอัลกุรอาน[5] ดังนั้นผู้ใดได้ตามแนวทางที่ถูกต้อง แท้จริงเขาก็จะดำเนินตามแนวทางที่ถูกต้องเพื่อตัวของ

---

[1] พระองค์ทรงรอบรู้ในสิ่งที่ปวงบ่าวกระทำทั้งดีและชั่ว และพระองค์จะทรงตอบแทนพวกเขาอย่างสมบูรณ์ครบถ้วน

[2] คืออัลลอฮฺจะทรงตอบแทนความดีให้แก่เขาเพิ่มขึ้นถึง 10 เท่า

[3] อิบนุอับบาสกล่าวว่า ความชั่วคือการทำชิริกต่ออัลลอฮฺ หรือเป็นคนชั่วไม่มีความดีติดตัวมาเลย

[4] คือฉันถูกบัญชาให้เคารพภักดีต่ออัลลอฮฺองค์เดียวโดยเฉพาะ พระเจ้าแห่งเมืองสงบปลอดภัยซึ่งทำให้มักกะฮฺเป็นสถานที่ต้องห้าม ปลอดภัย ไม่มีการหลั่งเลือด ไม่มีผู้ถูกข่มเหง และไม่มีการล่าสัตว์

[5] เพื่อข้อเท็จจริงจะได้เป็นที่ประจักษ์แจ้งแก่ฉัน และให้ฉันอ่านอัลกุรอานแก่มนุษย์

เขาเอง[1] และผู้ใดหลงผิดก็จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แท้จริงฉันเป็นเพียงผู้หนึ่งในหมู่ผู้ตักเตือน[2]

وَقُلِ ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ سَيُرِيكُمْ ءَايَٰتِهِۦ فَتَعْرِفُونَهَا ۚ وَمَا رَبُّكَ بِغَٰفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾

93. และจงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) บรรดาการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮฺ[3] พระองค์จะทรงให้พวกเจ้าเห็นสัญญาณทั้งหลายของพระองค์ แล้วพวกเจ้าก็จะรู้จักมัน[4] และพระเจ้าของเจ้ามิได้เป็นผู้ทรงเพิกเฉย[5] ต่อสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ

---

[1] ตามแนวทางของอัลกุรอาน และจิตใจของเขาได้รับแสงสว่างด้วยการศรัทธา ดังนั้น ผลแห่งการดำเนินตามแนวทางที่ถูกต้องนั้น ย่อมกลับไปหาเขา

[2] และฉันได้แจ้งข่าวสารของอัลลอฮฺแก่พวกท่านแล้ว

[3] โดยที่พระองค์ทรงประทานเกียรติแห่งการเป็นนะบีและการเป็นร่อซูล ให้แก่ฉันโดยเฉพาะและทรงยกย่องให้เกียรติในตำแหน่งอันสูงส่ง

[4] เป็นการกล่าวเตือนสำทับ คือพวกเจ้าจะเห็นสัญญาณอันชัดแจ้งของพระองค์ ที่ชี้แนะถึงเดชานุภาพอันยิ่งใหญ่และอำนาจของพระองค์ ทั้งในเรือนร่างของมนุษย์และในจักรวาล แล้วพวกเจ้าก็จะรู้จักมัน ทั้ง ๆ ที่การรู้จักนั้นจะไม่เกิดประโยชน์แก่พวกเจ้าเลย

[5] คือพระองค์ทรงรู้เห็นและเป็นพยาน ต่อทุก ๆ สิ่งที่พวกเจ้ากระทำ

(28) ซูเราะฮฺ อัลเกาะศ็อศ سورة القصص

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 88 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลเกาะศ็อศ

ซูเราะฮฺอัลเกาะศ็อศเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ ที่ให้ความสนใจเกี่ยวกับหลักฐานการศรัทธาอัลอะกีดะฮฺ คือเรื่องเกี่ยวกับการเตาฮีด สาสน์ และการฟื้นคืนชีพ เป็นซูเราะฮฺที่มีแนวทางในการดำเนินเรื่องและจุดมุ่งหมายแบบเดียวกันกับซูเราะฮฺอันนัมลฺและซูเราะฮฺอัชชุอะรออฺ นอกจากนี้บรรยากาศแห่งการประทานซูเราะฮฺทั้งสามก็สอดคล้องกัน คือให้ความสมบูรณ์หรือให้ความละเอียด ในสิ่งที่ทั้งสองซูเราะฮฺก่อนกล่าวไว้โดยย่อ

แกนหลักของซูเราะฮฺนี้หมุนเวียนอยู่ในเรื่องของสัจธรรมและความเท็จ เรื่องการยอมจำนนและความเกรี้ยวกราด และการวาดภาพเรื่องการต่อสู้ระหว่างพลพรรคของอัรเราะหฺมานและพลพรรคของชัยฏอน ในการนี้ได้นำมากล่าวไว้สองเรื่องด้วยกัน เรื่องแรกเกี่ยวกับการกดขี่ข่มเหงในการปกครองและการใช้อำนาจ โดยยกตัวอย่างเรื่องของฟิรเอานฺนักปกครองที่ใช้อำนาจกดขี่ประชากรชาวอิสรออีล ให้ได้ลิ้มรสการลงโทษอย่างแสนสาหัส คือการฆ่าบุตรชาย การไว้ชีวิตสตรีเพศ และที่ร้ายกาจไปกว่านั้นก็คือ แสดงความโอหังต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา ด้วยการกล่าวอ้างว่าเป็นพระเจ้า "ฉันไม่รู้ว่ามีพระเจ้าอื่นใดสำหรับพวกท่าน นอกจากฉัน (28: 38)" เรื่องที่สองคือ เรื่องของการแสดง ความโอหังและความหยิ่งผยอง ในการครอบครองทรัพย์สินเงินทอง โดยยกตัวอย่าง กอรูนกับพลพรรคของเขา ทั้งสองเรื่องเป็นสัญลักษณ์แห่งการกดขี่ข่มเหง ความโอหังของมนุษย์ในการดำรงชีวิต จะด้วยทรัพย์สมบัติหรือเกียรติยศหรืออำนาจก็ตาม

ซูเราะฮฺนี้ได้เริ่มกล่าวถึงความเกรี้ยวกราดของฟิรเอานฺ ความหยิ่งผยองและการบ่อนทำลายในแผ่นดิน และวาทะแห่งความหยิ่งผยองในทุกกาลเวลาและทุกสถานที่

จากนั้นได้กล่าวถึงกำเนิดของมูซา ความกลัวของมารดาที่มีต่อเขาจากฤทธิ์เดชของฟิรเอานฺ และการดลใจของอัลลอฮฺ ตะอาลา ให้แก่นางโดยโยนเขาลงในแม่น้ำไนล์ เพื่อให้เขามีชีวิตอยู่อย่างมีเกียรติ ภายใต้การคุ้มครองของฟิรเอานฺ เสมือนดังดอกไม้

ที่หอมหวลอยู่ในท่ามกลางเสี้ยนหนามและโคลนตม ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงมูซาเมื่อบรรลุนิติภาวะ การที่เขาฆ่าชาวอียิปต์ การอพยพไปยังดินแดนมัดยัน และการสมรสกับบุตรสาวของนะบีชุอัยบฺ และการที่อัลลอฮฺทรงใช้ให้เขากลับไปยังอียิปต์ เพื่อเรียกร้องเชิญชวนฟิรเอานฺผู้หยิ่งผยองให้กลับเข้ามาหาอัลลอฮฺ ตลอดจนเรื่องของมูซาที่มีต่อฟิรเอานฺอย่างละเอียด จนกระทั่งอัลลอฮฺทรงให้เขาจมน้ำตาย แล้วซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงพวกกุฟฟารมักกะฮฺ ในการยืนหยัดต่อต้านของพวกเขาต่อการเผยแพร่ของท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และได้ชี้แจงว่า แนวทางของผู้หลงผิดนั้นเป็นหนึ่งเดียว

ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงเรื่องของกอรูน และได้ชี้แจงถึงข้อแตกต่างอย่างมากมายระหว่างวาทะแห่งการอีมาน และวาทะแห่งความหยิ่งผยอง

ซูเราะฮฺนี้จบลงด้วยการชี้แนะไปสู่ทางแห่งความสุข นั่นก็คือทางแห่งการอีมานซึ่งบรรดารอซูลผู้ทรงเกียรติได้เรียกร้องไปสู่

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺอัลเกาะศ็อศถูกขนานนามเช่นนั้นก็เพราะ อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวถึงเรื่องของมูซาอย่างละเอียด ตั้งแต่การเกิดของเขาจนกระทั่งได้รับการแต่งตั้งให้เป็นรอซูล และในเรื่องมีเหตุการณ์ที่แปลกประหลาดได้เกิดขึ้น ซึ่งเป็นที่ประจักษ์ได้ถึงการคุ้มครองและการคุ้มกันของอัลลอฮฺ ที่มีต่อบ่าวผู้ใกล้ชิดของพระองค์ และการให้ความต่ำต้อยต่อศัตรูของพระองค์

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

طسٓمٓ ﴿١﴾

1. ฏอ ซีน มีม

تِلْكَ ءَايَٰتُ ٱلْكِتَٰبِ ٱلْمُبِينِ ﴿٢﴾

2. เหล่านี้คือโองการทั้งหลายแห่งคัมภีร์อันชัดแจ้ง[1]

نَتْلُوا۟ عَلَيْكَ مِن نَّبَإِ مُوسَىٰ وَفِرْعَوْنَ
بِٱلْحَقِّ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣﴾

3. เราจะอ่าน[2] แก่เจ้า บางส่วนแห่งเรื่องราวของมูซาและฟิรเอานฺด้วยความจริง[3] เพื่อหมู่ชนผู้ศรัทธา[4]

إِنَّ فِرْعَوْنَ عَلَا فِى ٱلْأَرْضِ وَجَعَلَ أَهْلَهَا شِيَعًا
يَسْتَضْعِفُ طَآئِفَةً مِّنْهُمْ يُذَبِّحُ أَبْنَآءَهُمْ
وَيَسْتَحْىِۦ نِسَآءَهُمْ ۚ إِنَّهُۥ كَانَ مِنَ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿٤﴾

4. แท้จริงฟิรเอานฺหยิ่งผยองในแผ่นดิน และทำให้ประชาชนนั้นแตกแยกเป็นกลุ่ม ๆ[5] เขาทำให้ชนกลุ่มหนึ่งในพวกเขาอ่อนแอ[6] โดยฆ่าลูกหลานผู้ชายของพวกเขาและไว้ชีวิตเหล่าสตรีของพวกเขา[7] แท้จริงเขาเป็นผู้หนึ่งในหมู่ผู้บ่อนทำลาย

---

[1] คือโองการแห่งอัลกุรอานที่ชัดแจ้งในเรื่องของปาฏิหาริย์ และบทบัญญัติต่าง ๆ

[2] โดยผ่านทางญิบรีลในเรื่องที่สำคัญ ๆ

[3] โดยปราศจากความเท็จ และข้อสงสัยใด ๆ ทั้งสิ้น

[4] คือหมู่ชนผู้ศรัทธาต่ออัลกุรอาน ซึ่งพวกเขาได้รับประโยชน์

[5] ในการรับใช้เขา และจงรักภักดีต่อเขา

[6] คือใช้พวกเขาเป็นทาสและทำให้พวกเขาต่ำต้อย และให้พวกเขาได้ลิ้มรสการลงโทษนานาชนิด พวกเขาในที่นี้หมายถึงลูกหลานของอิสรออีล

[7] สาเหตุที่ไว้ชีวิตพวกผู้หญิงก็เพื่อเอาไปรับใช้พวกเขาและพวกค็อพท์ นักตัฟซีรอธิบายว่า สาเหตุของการฆ่าเพศชายก็คือ ฟิรเอานฺได้ฝันว่าเกิดเพลิงไหม้ใหญ่ที่บัยตุลมักดิส (เยรูซาเล็ม) และได้ลุกลามไปถึงอียิปต์ เพลิงได้เผาผลาญพวกค็อพท์คือพวกฟิรเอานฺแต่ไม่เผาผลาญพวกบะนีอิสรออีล เขาได้ถามพวกทำนายโชคชะตาและหมอดู พวกนั้นกล่าวว่า จะมีเด็กชายคนหนึ่งเกิดอยู่ในพวกลูกหลานของอีสรออีล และอำนาจของท่านจะสูญเสียไปด้วยน้ำมือของเขา แล้วความหายนะของท่านจะเกิดขึ้นเพราะเขา ดังนั้นฟิรเอานฺจึงใช้ให้ฆ่าลูกผู้ชายทุกคนจากลูกหลานของบะนีอิสรออีล

وَنُرِيدُ أَن نَّمُنَّ عَلَى ٱلَّذِينَ ٱسۡتُضۡعِفُواْ
فِي ٱلۡأَرۡضِ وَنَجۡعَلَهُمۡ أَئِمَّةً
وَنَجۡعَلَهُمُ ٱلۡوَٰرِثِينَ ٥

5. และเราปรารถนาที่จะให้ความโปรดปรานแก่บรรดาผู้ที่อ่อนแอในแผ่นดิน[1] และเราจะทำให้พวกเขาเป็นหัวหน้า[2] และทำให้พวกเขาเป็นผู้รับมรดก[3]

وَنُمَكِّنَ لَهُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَنُرِيَ فِرۡعَوۡنَ وَهَٰمَٰنَ
وَجُنُودَهُمَا مِنۡهُم مَّا كَانُواْ يَحۡذَرُونَ ٦

6. และเราได้ให้พวกเขาครอบครองในแผ่นดิน[4] และเราจะให้ฟิรเอานฺและฮามานตลอดจนไพร่พลของเขาทั้งสอง ได้เห็นสิ่งที่พวกเขามีความกลัว[5]

وَأَوۡحَيۡنَآ إِلَىٰٓ أُمِّ مُوسَىٰٓ أَنۡ أَرۡضِعِيهِۖ فَإِذَا خِفۡتِ
عَلَيۡهِ فَأَلۡقِيهِ فِي ٱلۡيَمِّ وَلَا تَخَافِي وَلَا تَحۡزَنِيٓۖ
إِنَّا رَآدُّوهُ إِلَيۡكِ وَجَاعِلُوهُ مِنَ ٱلۡمُرۡسَلِينَ ٧

7. และเราได้ดลใจแก่มารดาของมูซา[6] จงให้นมแก่เขา เมื่อเจ้ากลัวแทนเขาก็จงโยนเขาลงไปในแม่น้ำ[7] และเจ้าอย่าได้กลัวและอย่าได้เศร้าโศก[8] แท้จริงเราจะให้เขากลับไปหาเจ้า และเราจะทำให้เขาเป็นหนึ่งในบรรดารอซูล[9]

---

[1] คือพวกบะนีอิสรออีล และเราจะช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากการกดขี่และการข่มเหงของฟิรเอานฺ

[2] คือเป็นหัวหน้าในการทำความดี

[3] คือได้รับมรดกในการมีอำนาจจากฟิรเอานฺและพวกพ้องของเขา

[4] คือเราจะให้พวกเขาครอบครองอียิปต์และชาม และให้พวกเขามีอิสระในการบริหารประเทศ

[5] คือจะให้ฟิรเอานฺ ฮามาน และพวกค็อพท์ (ชาวอียิปต์) ได้เห็นสิ่งที่พวกเขากลัวว่าจะสูญสิ้นอำนาจและประสบความหายนะ จากน้ำมือของลูกชายคนหนึ่งจากบะนีอิสรออีล

[6] นักตัฟซีรมีความเห็นพ้องกันว่า นางมิได้เป็นนะบี แต่ได้มีการส่งมะลักมาพูดกับนางเช่นเดียวกับที่ได้มาหาชาย 3 คน การพูดของมะลาอิกะฮฺกับมนุษย์ที่มิได้เป็นนะบีนั้น มะลาอิกะฮฺเคยให้สลามแก่อิมรอน อิบนุฮุศ็อยนฺ โดยที่เขามิได้เป็นนะบี

[7] คือกลัวฟิรเอานฺแทนเขา ก็จงเอาเขาใส่ในหีบแล้วโยนลงไปในแม่น้ำไนล์

[8] อย่ากลัวว่าเขาจะได้รับอันตราย และอย่าเสียใจในการจากไปของเขา

[9] แล้วเราจะส่งเขาไปหาฟิรเอานฺ เพื่อช่วยให้บะนีอิสรออีลรอดพ้นจากทุกข์ทรมาน

فَٱلۡتَقَطَهُۥٓ ءَالُ فِرۡعَوۡنَ لِيَكُونَ لَهُمۡ عَدُوّٗا
وَحَزَنًاۗ إِنَّ فِرۡعَوۡنَ وَهَٰمَٰنَ وَجُنُودَهُمَا
كَانُواْ خَٰطِـِٔينَ ٨

8. ดังนั้นบริวารของฟิรเอาน์ได้เก็บเขาขึ้นมา เพื่อให้เขากลายเป็นศัตรู และความเศร้าโศกแก่พวกเขา[1] แท้จริงฟิรเอาน์และฮามานและไพร่พลของเขาทั้งสองเป็นพวกที่มีความผิด[2]

وَقَالَتِ ٱمۡرَأَتُ فِرۡعَوۡنَ قُرَّتُ عَيۡنٖ لِّي وَلَكَۖ
لَا تَقۡتُلُوهُ عَسَىٰٓ أَن يَنفَعَنَآ أَوۡ نَتَّخِذَهُۥ وَلَدٗا
وَهُمۡ لَا يَشۡعُرُونَ ٩

9. และภริยาของฟิรเอาน์กล่าวว่า (เขาจะเป็นที่) น่าชื่นชมยินดีแก่ดิฉันและแก่ท่าน[3] อย่าฆ่าเขาเลย บางทีเขาจะเป็นประโยชน์แก่เรา หรือเราจะถือเขาเป็นลูก[4] และพวกเขาหารู้สึกตัวไม่

وَأَصۡبَحَ فُؤَادُ أُمِّ مُوسَىٰ فَٰرِغًاۖ إِن كَادَتۡ
لَتُبۡدِي بِهِۦ لَوۡلَآ أَن رَّبَطۡنَا عَلَىٰ قَلۡبِهَا
لِتَكُونَ مِنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ١٠

10. และจิตใจของมารดาของมูซาได้คลายความวิตกกังวลลง นางเกือบจะเปิดเผยกับเขา หากเรามิได้ทำให้จิตใจของนางมั่นคง[5] เพื่อที่นางจะเป็นหนึ่งในหมู่ผู้ศรัทธา[6]

وَقَالَتۡ لِأُخۡتِهِۦ قُصِّيهِۖ فَبَصُرَتۡ بِهِۦ عَن جُنُبٖ
وَهُمۡ لَا يَشۡعُرُونَ ١١

11. และนางได้กล่าวแก่พี่สาวของเขา จงติดตามไปดูเขา ดังนั้น (พี่สาวของมูซา) ได้เห็นเขาแต่ไกล โดยที่พวกเขาไม่รู้[7]

---

[1] เคราะห์กรรมและความหายนะในบั้นปลาย

[2] เป็นผู้ฝ่าฝืน เป็นผู้ตั้งภาคี และเป็นผู้กระทำความผิดโดยเจตนา

[3] อัฏฏ็อบรีย์กล่าวว่า เมื่อนางกล่าวข้อความนี้แก่ฟิรเอาน์ เขากล่าวตอบว่า ถ้ากับเธอละก็ ใช่ แต่กับฉันละก็ ไม่ อิบนุอับบาสกล่าวว่า หากเขากล่าวว่า เป็นที่น่าชื่นชมยินดีกับฉันละก็ อัลลอฮฺจะทรงให้เขาได้รับฮิดายะฮฺและจะศรัทธา แต่เขาปฏิเสธ

[4] คือจะเป็นประโยชน์แก่เราเมื่อเขาโตขึ้น หรือถือเขาเป็นลูกเพื่อที่จะเป็นที่ชื่นชมยินดีแก่เรา

[5] คือดลใจให้นางมีความอดทน

[6] คือเป็นผู้เชื่อมั่นต่อสัญญาของอัลลอฮฺ ที่จะให้มูซากลับไปหานางในเวลาต่อมา

[7] แม่ของมูซาได้กล่าวแก่พี่สาวของมูซา ให้ติดตามดูข่าวคราวของเขาอย่างใกล้ชิด เธอก็ได้ติดตามไปโดยเดินไปตามชายแม่น้ำจนกระทั่งหีบลอยไปถึงวังของฟิรเอาน์

۞وَحَرَّمۡنَا عَلَيۡهِ ٱلۡمَرَاضِعَ مِن قَبۡلُ فَقَالَتۡ
هَلۡ أَدُلُّكُمۡ عَلَىٰٓ أَهۡلِ بَيۡتٖ يَكۡفُلُونَهُۥ لَكُمۡ
وَهُمۡ لَهُۥ نَٰصِحُونَ ١٢

12. และเราได้ห้ามเขาไว้ก่อนแล้วเรื่องแม่นม[1] ดังนั้นเธอ (พี่สาวของมูซา) กล่าวว่า ฉันจะชี้แนะชาวบ้านให้แก่พวกท่านเอาไหม เพื่อคุ้มครองเขาแทนพวกท่าน และพวกเขาเป็นผู้ให้คำแนะนำอย่างดี[2]

فَرَدَدۡنَٰهُ إِلَىٰٓ أُمِّهِۦ كَيۡ تَقَرَّ عَيۡنُهَا وَلَا تَحۡزَنَ
وَلِتَعۡلَمَ أَنَّ وَعۡدَ ٱللَّهِ حَقّٞ
وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ١٣

13. ดังนั้น เราจึงให้เขากลับไปหามารดาของเขา เพื่อที่จะเป็นที่น่าชื่นชมยินดีแก่นางและนางจะไม่เศร้าโศก[3] และเพื่อนางจะได้รู้ว่า แท้จริงสัญญาของอัลลอฮฺนั้นเป็นจริง[4] แต่ส่วนมากของพวกเขาไม่รู้

وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُۥ وَٱسۡتَوَىٰٓ ءَاتَيۡنَٰهُ حُكۡمٗا وَعِلۡمٗاۚ
وَكَذَٰلِكَ نَجۡزِي ٱلۡمُحۡسِنِينَ ١٤

14. และเมื่อเขาบรรลุความเป็นหนุ่มและเติบโตเต็มที่แล้ว[5] เราได้ให้ความเข้าใจ[6] และความรู้แก่เขา และเช่นนั้นแหละ เราจะตอบแทนแก่บรรดาผู้กระทำความดี

---

[1] เราได้ห้ามมูซามิให้รับเต้านมของแม่นมคนใดที่นำมาให้เขาจนกว่าแม่ของเขาจะมาถึง มูซาไม่ยอมดูดนมจากเต้านมของแม่นมหลายคนเป็นเวลาหลายวัน จนกระทั่งชาววังหนักอกหนักใจพากันตระเวนหาแม่นมนอกวัง จวบจนมาพบพี่สาวของมูซา

[2] คือฉันจะนำไปหาแม่นมที่สามารถเลี้ยงดูเขาได้เป็นอย่างดีเอาไหม เมื่อแม่มูซาทราบข่าวทางวังต้องการแม่นม นางจึงรีบรุดไปยังวังเพื่อจะได้ชื่นชมลูกชายของนาง ขณะที่นางไปถึงมูซาอยู่ในอ้อมแขนของฟิรเอาน ร้องจะกินนม เมื่อได้กลิ่นแม่ของเขาก็ยอมกินนม ฟิรเอานจึงถามว่า นางเป็นใครมาจากไหน เพราะมูซาไม่ยอมรับเต้านมใครอื่นนอกจากของนาง นางตอบว่า ฉันเป็นคนที่มีกลิ่นหอม นมก็มีกลิ่นหอม เด็กที่นำมาหาฉันจะต้องกินนมของฉัน เมื่อมูซากินนมอิ่มแล้วนางก็กลับบ้านของนาง วงศ์วานของฟิรเอานก็สบายใจพากันเอาของขวัญนานาชนิดมามอบให้เป็นกำลังใจแก่นาง

[3] เราจึงให้มูซากลับไปหานางอันเป็นการปฏิบัติตามสัญญา เพื่อที่นางจะได้ชื่นชมและดีใจที่ได้พบเขาและไม่เสียใจในการจากไปของเขา

[4] ที่จะให้เขากลับไปหามารดาของเขา และคุ้มครองเขาให้พ้นจากความชั่วร้ายของฟิรเอาน

[5] มุญาฮิดกล่าวว่า ถึงวัย 40 ปีแล้ว มีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง มีสติปัญญาและความเที่ยงธรรม

[6] ในเรื่องของศาสนาพร้อมกับเรื่องของการเป็นนะบี

وَدَخَلَ ٱلۡمَدِينَةَ عَلَىٰ حِينِ غَفۡلَةٖ مِّنۡ أَهۡلِهَا فَوَجَدَ فِيهَا
رَجُلَيۡنِ يَقۡتَتِلَانِ هَٰذَا مِن شِيعَتِهِۦ وَهَٰذَا مِنۡ عَدُوِّهِۦۖ
فَٱسۡتَغَٰثَهُ ٱلَّذِي مِن شِيعَتِهِۦ عَلَى ٱلَّذِي مِنۡ عَدُوِّهِۦ
فَوَكَزَهُۥ مُوسَىٰ فَقَضَىٰ عَلَيۡهِۖ قَالَ هَٰذَا
مِنۡ عَمَلِ ٱلشَّيۡطَٰنِۖ إِنَّهُۥ عَدُوّٞ مُّضِلّٞ مُّبِينٞ ١٥

15. และเขา (มูซา) ได้เข้าไปในเมือง ขณะที่ชาวเมืองกำลังพักผ่อน[1] เขาได้เห็นชายสองคนต่อสู้กันอยู่ในนั้น คนหนึ่งมาจากพวกพ้องของเขา[2] และอีกคนหนึ่งมาจากฝ่าย (ที่เป็น) ศัตรูของเขา[3] ดังนั้น คนที่มาจากพวกพ้องของเขาได้ร้องขอความช่วยเหลือ เพื่อให้ปราบฝ่ายที่เป็นศัตรูของเขา มูซาได้ต่อยเขาแล้วได้ฆ่าเขา[4] เขากล่าวว่า นี่มันเป็นการกระทำของชัยฏอน[5] แท้จริงมันเป็นศัตรูที่ทำให้หลงผิดอย่างแจ้งชัด

قَالَ رَبِّ إِنِّي ظَلَمۡتُ نَفۡسِي فَٱغۡفِرۡ لِي فَغَفَرَ لَهُۥٓۚ
إِنَّهُۥ هُوَ ٱلۡغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ ١٦

16. เขากล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ แท้จริงข้าพระองค์ได้อธรรมต่อตนเอง[6] ดังนั้นขอพระองค์ทรงอภัยให้แก่ข้าพระองค์ด้วย[7] แล้วพระองค์ก็ได้อภัยให้เขา แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ

قَالَ رَبِّ بِمَآ أَنۡعَمۡتَ عَلَيَّ فَلَنۡ أَكُونَ
ظَهِيرٗا لِّلۡمُجۡرِمِينَ ١٧

17. เขาได้กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ การที่พระองค์ได้ทรงโปรดปรานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่เป็นผู้สนับสนุนผู้กระทำผิดอีกต่อไป[8]

---

1 คือเข้าไปในเวลาบ่าย

2 คือเป็นชาวบะนีอิสรออีล

3 เป็นชาวค็อพท์คือพวกฟิรเอาน

4 อัลกุรฏุบีย์กล่าวว่า มูซาทำเช่นนั้นมิได้มีเจตนาที่จะฆ่าเขา แต่ต้องการจะผลักเขาออกไป

5 ซึ่งมันได้ยั่วโทสะฉัน จนทำให้ฉันต่อยเขา

6 ด้วยการฆ่าชีวิตนี้

7 ขอพระองค์ทรงยกโทษให้แก่ข้าพระองค์ด้วย และอย่าได้เอาผิดข้าพระองค์เลย

8 คือโปรดปรานให้มีพลังเข้มแข็ง และทรงให้เกียรติแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่สนับสนุนผู้ใดในหมู่ผู้กระทำผิดอีกต่อไป นี่คือสัญญาที่มูซามีต่อพระเจ้าของเขา

فَأَصْبَحَ فِي الْمَدِينَةِ خَائِفًا يَتَرَقَّبُ فَإِذَا الَّذِي
اسْتَنصَرَهُ بِالْأَمْسِ يَسْتَصْرِخُهُ ۚ قَالَ
لَهُ مُوسَىٰ إِنَّكَ لَغَوِيٌّ مُّبِينٌ ﴿١٨﴾

18. เมื่อเข้ามาอยู่ในเมือง เขากลัวว่าจะเกิดภัยแก่เขา[1] ขณะนั้นผู้ที่เคยขอร้องเขาให้ช่วยเหลือเมื่อวานนี้ กำลังร้องเรียกให้ช่วยเขาอีก[2] มูซาจึงพูดกับเขาว่า แท้จริงเจ้านั้นเป็นผู้หลงผิดอย่างแน่นอน[3]

فَلَمَّا أَنْ أَرَادَ أَن يَبْطِشَ بِالَّذِي هُوَ عَدُوٌّ لَّهُمَا قَالَ
يَا مُوسَىٰ أَتُرِيدُ أَن تَقْتُلَنِي كَمَا قَتَلْتَ نَفْسًا بِالْأَمْسِ ۖ
إِن تُرِيدُ إِلَّا أَن تَكُونَ جَبَّارًا فِي الْأَرْضِ وَمَا تُرِيدُ
أَن تَكُونَ مِنَ الْمُصْلِحِينَ ﴿١٩﴾

19. เมื่อเขาต้องการที่จะปราบผู้ที่เป็นศัตรูกับเขาทั้งสอง[4] เขากล่าวว่า[5] โอ้มูซาเอ๋ย ท่านต้องการที่จะฆ่าฉันดั่งที่ท่านได้ฆ่าคนหนึ่งไปแล้วเมื่อวานนี้หรือ ท่านไม่ปรารถนาสิ่งใดนอกจากเป็นผู้ก่อกวนทารุณในแผ่นดิน และท่านไม่ปรารถนาที่จะเป็นผู้ปรองดองให้ดีต่อกัน

وَجَاءَ رَجُلٌ مِّنْ أَقْصَى الْمَدِينَةِ يَسْعَىٰ قَالَ يَا مُوسَىٰ
إِنَّ الْمَلَأَ يَأْتَمِرُونَ بِكَ لِيَقْتُلُوكَ فَاخْرُجْ
إِنِّي لَكَ مِنَ النَّاصِحِينَ ﴿٢٠﴾

20. และชายคนหนึ่ง[6] ได้มาจากชานเมืองอย่างรีบเร่ง เขากล่าวว่า โอ้มูซาเอ๋ย พวกขุนนางชั้นผู้ใหญ่กำลังปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับเรื่องของท่าน เพื่อจะฆ่าท่าน ดังนั้น จงออกไปเถิด[7] แท้จริงฉันเป็นผู้หวังดีต่อท่าน

---

[1] และคาดว่าจะเกิดเหตุร้าย และกลัวว่าจะได้รับโทษเพราะฆ่าคนตาย

[2] ชาวอิสรออีลที่เขาได้ช่วยไปวันก่อนนั้น ก็ร้องขอความช่วยเหลือให้ปราบชาวค็อพท์ซึ่งเป็นพวกของฟิรเอานฺอีกคนหนึ่ง

[3] มูซาได้กล่าวแก่เขาว่า เมื่อวันก่อนเจ้าเป็นเหตุให้ข้าต้องฆ่าชายคนหนึ่ง วันนี้เจ้าจะทำให้ข้าต้องลำบากใจอีกอย่างนั้นหรือ

[4] คือเป็นศัตรูกับเขาและชาวอิสรออีล หมายถึงชาวค็อพท์

[5] คือชาวค็อพท์ได้กล่าวแก่มูซา

[6] เขาเป็นพวกของฟิรเอานฺ แต่เขาเป็นผู้ศรัทธาต่อมูซา

[7] ก่อนที่พวกเขาจะตามจับท่าน

فَخَرَجَ مِنْهَا خَآئِفًا يَتَرَقَّبُ قَالَ رَبِّ نَجِّنِي
مِنَ ٱلْقَوْمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٢١﴾

21. ดังนั้น เขาจึงออกจากเมืองนั้นในสภาพหวาดกลัวว่าจะเกิดภัย[1] เขากล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ โปรดช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากหมู่ผู้อธรรม[2]

وَلَمَّا تَوَجَّهَ تِلْقَآءَ مَدْيَنَ قَالَ عَسَىٰ رَبِّيٓ
أَن يَهْدِيَنِي سَوَآءَ ٱلسَّبِيلِ ﴿٢٢﴾

22. และเมื่อเขามุ่งหน้าไปยัง (เมือง) มัดยัน[3] เขากล่าวว่า หวังว่าพระเจ้าของฉันจะทรงชี้แนะแก่ฉันสู่ทางอันเที่ยงตรง[4]

وَلَمَّا وَرَدَ مَآءَ مَدْيَنَ وَجَدَ عَلَيْهِ أُمَّةً
مِّنَ ٱلنَّاسِ يَسْقُونَ وَوَجَدَ مِن دُونِهِمُ
ٱمْرَأَتَيْنِ تَذُودَانِ قَالَ مَا خَطْبُكُمَا قَالَتَا لَا نَسْقِي
حَتَّىٰ يُصْدِرَ ٱلرِّعَآءُ وَأَبُونَا شَيْخٌ كَبِيرٌ ﴿٢٣﴾

23. และเมื่อเขามาพบบ่อน้ำแห่ง (เมือง) มัดยัน เขาได้พบฝูงชนกลุ่มหนึ่งกำลังตักน้ำ[5] และนอกจากพวกเขาเหล่านั้น เขายังได้พบหญิงสองคนคอยห้าม (ฝูงแกะ)[6] เขา (มูซา) กล่าวถามว่า เรื่องราวของเธอทั้งสองเป็นมาอย่างไร[7] นางทั้งสองกล่าวว่า เราไม่สามารถตักน้ำได้จนกว่าคนเลี้ยงแกะเหล่านั้นจะถอยออกไป และบิดาของเราก็เป็นคนแก่มากแล้ว[8]

---

[1] เขาจึงออกเดินทางจากอียิปต์ด้วยกลัวว่าจะถูกจับไป แล้วเขาหันไปพึ่งอัลลอฮฺด้วยการวิงวอนขอว่า ไม่มีที่พึ่งอื่นใด นอกจากพระองค์

[2] ให้รอดพ้นจากพวกปฏิเสธศรัทธา และคุ้มครองเขาให้รอดพ้นจากความชั่วร้ายของฟิรเอานฺและพวกพ้องของเขา

[3] ซึ่งเป็นเมืองของชุอัยบฺ อะลัยฮิสสลาม

[4] นักตัฟซีรอธิบายว่า เขาออกเดินทางไปด้วยความกลัว ปราศจากสะเบียง ระยะทางระหว่างอียิปต์กับมัดยันเป็นระยะทางเดินประมาณ 8 วัน เขาไม่รู้ทิศทางนอกจากหวังพึ่งพระเจ้าของเขา อัลลอฮฺจึงส่งมะลักมาเป็นผู้ชี้ทาง ระหว่างทางเขาได้ใช้ใบไม้เป็นอาหาร

[5] เพื่อสัตว์เลี้ยงของพวกเขา

[6] คือคอยกันมิให้เข้าใกล้บ่อน้ำ

[7] ทำไมเธอทั้งสองจึงกันฝูงแกะมิให้เข้าใกล้บ่อน้ำ ทำไมจึงไม่ไปตักน้ำกับฝูงชนเหล่านั้น

[8] ตามธรรมดาเราจะไม่รีบร้อนจนกว่าฝูงชนจะออกไปพร้อมกับสัตว์เลี้ยงของพวกเขาเสียก่อน เราไม่มีกำลังที่จะไปเบียดเสียดพวกเหล่านั้น และเราไม่ต้องการไปปะปนกับพวกผู้ชายพ่อของเราอายุมากแล้ว ไม่สามารถจะมาทำหน้าที่นี้ได้ เราจึงต้องมาทำหน้าที่นี้เสียเอง

فَسَقَىٰ لَهُمَا ثُمَّ تَوَلَّىٰٓ إِلَى ٱلظِّلِّ فَقَالَ
رَبِّ إِنِّي لِمَآ أَنزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ ﴿٢٤﴾

24. ดังนั้น เขาจึงตักน้ำให้แก่นางทั้งสองแล้วก็กลับไปพักใต้ร่ม[1] และกล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ แท้จริงข้าพระองค์อยากได้ในความดีที่พระองค์ทรงประทานลงมาให้แก่ข้าพระองค์[2]

فَجَآءَتْهُ إِحْدَىٰهُمَا تَمْشِي عَلَى ٱسْتِحْيَآءٍ قَالَتْ
إِنَّ أَبِي يَدْعُوكَ لِيَجْزِيَكَ أَجْرَ مَا سَقَيْتَ
لَنَا فَلَمَّا جَآءَهُۥ وَقَصَّ عَلَيْهِ ٱلْقَصَصَ قَالَ
لَا تَخَفْ نَجَوْتَ مِنَ ٱلْقَوْمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٢٥﴾

25. นางคนหนึ่งในสองคนได้มาหาเขา[3] เดินมาอย่างขวยเขินแล้วกล่าวขึ้นว่า คุณพ่อของดิฉันขอเชิญท่านไป เพื่อจะตอบแทนค่าแรงแก่ท่านที่ได้ช่วยตักน้ำให้เรา[4] ครั้นเมื่อเขา (มูซา) ได้มาหาเขา (นะบีชุอัยบฺ) และได้เล่าเรื่องราวแก่เขา เขากล่าวว่า ท่านไม่ต้องกลัว ท่านได้หนีพ้นจากหมู่ชนผู้อธรรมแล้ว[5]

قَالَتْ إِحْدَىٰهُمَا يَٰٓأَبَتِ ٱسْتَـْٔجِرْهُ إِنَّ خَيْرَ
مَنِ ٱسْتَـْٔجَرْتَ ٱلْقَوِيُّ ٱلْأَمِينُ ﴿٢٦﴾

26. นางคนหนึ่งในสองคนกล่าวว่า โอ้คุณพ่อจ๋า จ้างเขาไว้ซิ[6] แท้จริงคนดีที่ท่านควรจะจ้าง

---

[1] คือเขาได้ตักน้ำให้ฝูงแกะของเธอด้วยความสงสาร

[2] โอ้พระเจ้าของข้าพระองค์ ความจริงข้าพระองค์อยากได้ความดีจากพระองค์ ข้าพระองค์อยากได้อาหารประทังความหิวโหยของข้าพระองค์ นักตัฟซีรกล่าวว่า มูซาได้ออกเดินทางจากอียิปต์ไปยังเมืองมัดยันด้วยเท้า เป็นเวลา 7 วัน ไม่ได้กินอาหารอื่นใดนอกจากพืชผักที่ขึ้นอยู่ระหว่างทาง เมื่อไปถึงเมืองมัดยันรองเท้าที่สวมใส่มาก็ขาดวิ่น ใช้การไม่ได้

[3] ครั้นเมื่อเธอทั้งสองกลับไปหาบิดา ก็ได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้บิดาฟัง บิดาของเธอจึงใช้ให้หนึ่งในสองนางไปเรียกเขามา

[4] อิบนุกะษีรกล่าวว่า สำนวนนี้นับได้ว่าเป็นมารยาทอันดีงาม โดยเธอมิได้กล่าวอย่างตรงไปตรงมาหรืออย่างเปิดเผย เพื่อมิให้เขาเกิดความสงสัย

[5] คือได้เล่าเรื่องราวและสาเหตุที่เขาต้องหนีกระเจิดกระเจิงมาจากอียิปต์ แล้วชุอัยบฺได้กล่าวกับเขาว่าท่านอย่าได้กลัวเลย ขณะนี้ท่านอยู่ในเมืองที่ปลอดภัยแล้ว ฟิรเอานฺไม่มีอำนาจที่จะเอาตัวท่านไปได้

[6] เพื่อเป็นผู้เลี้ยงดูและให้น้ำฝูงแกะของเรา

เขาไว้คือ ผู้ที่แข็งแรง ผู้ที่ซื่อสัตย์[1]

قَالَ إِنِّيٓ أُرِيدُ أَنۡ أُنكِحَكَ إِحۡدَى ٱبۡنَتَيَّ هَٰتَيۡنِ
عَلَىٰٓ أَن تَأۡجُرَنِي ثَمَٰنِيَ حِجَجٖۖ فَإِنۡ أَتۡمَمۡتَ
عَشۡرٗا فَمِنۡ عِندِكَۖ وَمَآ أُرِيدُ أَنۡ أَشُقَّ
عَلَيۡكَۚ سَتَجِدُنِيٓ إِن شَآءَ ٱللَّهُ
مِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ٢٧

27. เขา (ชุอัยบฺ) กล่าวว่า แท้จริง ฉันต้องการจะให้ท่านสมรสกับลูกสาวคนหนึ่งในสองคนนี้ โดยท่านจะต้องทำงานให้ฉัน 8 ปี และถ้าท่านทำให้ครบ 10 ปี ก็เป็นความดีที่มาจากท่าน ฉันไม่ต้องการที่จะทำความลำบากให้ท่าน อินชาอัลลอฮฺ ท่านจะพบฉันอยู่ในหมู่คนดี

قَالَ ذَٰلِكَ بَيۡنِي وَبَيۡنَكَۖ أَيَّمَا ٱلۡأَجَلَيۡنِ
قَضَيۡتُ فَلَا عُدۡوَٰنَ عَلَيَّۖ وَٱللَّهُ عَلَىٰ مَا نَقُولُ
وَكِيلٞ ٢٨

28. เขา (มูซา) กล่าวว่า นั่นคือ (ข้อสัญญา) ระหว่างฉันกับท่าน ฉันจะปฏิบัติให้ครบหนึ่งในกำหนดทั้งสอง จะไม่เกิดโทษแก่ฉัน[2] และอัลลอฮฺทรงเป็นพยานต่อสิ่งที่เรากล่าวเป็นสัญญา

۞ فَلَمَّا قَضَىٰ مُوسَى ٱلۡأَجَلَ وَسَارَ بِأَهۡلِهِۦٓ ءَانَسَ
مِن جَانِبِ ٱلطُّورِ نَارٗاۖ قَالَ لِأَهۡلِهِ ٱمۡكُثُوٓاْ
إِنِّيٓ ءَانَسۡتُ نَارٗا لَّعَلِّيٓ ءَاتِيكُم مِّنۡهَا بِخَبَرٍ
أَوۡ جَذۡوَةٖ مِّنَ ٱلنَّارِ لَعَلَّكُمۡ تَصۡطَلُونَ ٢٩

29. ครั้นเมื่อมูซาปฏิบัติครบกำหนดแล้ว[3] และได้เดินทางไปพร้อมกับครอบครัวของเขา[4] เขาได้มองเห็นไฟลุกอยู่ข้างภูเขาฏูร เขาจึงพูดกับครอบครัวของเขาว่า จงอยู่ที่นี่ก่อน แท้จริง

[1] มีรายงานกล่าวว่า ชุอัยบฺได้ถามนางที่ไปตามเขามาว่า เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าเขาแข็งแรงและซื่อสัตย์ นางตอบว่า เขายกก้อนหินที่ชาย 10 คนจะยกมันด้วยความลำบาก เมื่อฉันเดินมากับเขา ฉันเดินอยู่ข้างหน้าเขา เขาได้พูดกับฉันว่า ขอให้เขาเดินข้างหน้าและคอยแนะทางให้เขาด้วย เมื่อฉันมาหาเขา เขาได้ลดสายตาลงและไม่มองมายังฉัน เมื่อชุอัยบฺได้ฟังนางเล่าดังนั้นจึงมีความพอใจที่จะรับเขาเป็นบุตรเขยและแต่งงานให้กับลูกสาวคนหนึ่งของเขา

[2] และจะไม่เป็นที่ลำบากใจแก่ฉัน

[3] คือกำหนดที่ได้ตกลงกันไว้ อิบนุอับบาสกล่าวว่า ได้ปฏิบัติครบกำหนดที่สมบูรณ์ยิ่ง คือ 10 ปี

[4] เพื่อไปยังอียิปต์

ฉันเห็นไฟ[1] บางทีฉันจะนำข่าวจากที่นั่นมาให้พวกท่าน หรือเอาดุ้นไฟมา เพื่อพวกท่านจะได้อบอุ่นขึ้น

30. เมื่อเขาได้มาที่มัน (ไฟ)[2] ได้มีเสียงเรียกจากริมที่ลุ่มทางด้านขวา ในสถานที่ที่มีความจำเริญ ณ ที่ต้นไม้ ว่า โอ้มูซาเอ๋ย แท้จริงข้าคืออัลลอฮฺพระเจ้าแห่งสากลโลก[3]

فَلَمَّآ أَتَىٰهَا نُودِيَ مِن شَٰطِيِٕ ٱلْوَادِ ٱلْأَيْمَنِ
فِي ٱلْبُقْعَةِ ٱلْمُبَٰرَكَةِ مِنَ ٱلشَّجَرَةِ أَن يَٰمُوسَىٰٓ
إِنِّيٓ أَنَا ٱللَّهُ رَبُّ ٱلْعَٰلَمِينَ ٣٠

31. และจงโยนไม้เท้าของเจ้า เมื่อเขาเห็นมันเคลื่อนไหวคล้ายกับงู[4] เขาก็ผินหลังกลับและไม่กลับมามองอีก[5] โอ้มูซาเอ๋ย จงเข้าไปใกล้เถิดและอย่าหวาดกลัว แท้จริงเจ้าอยู่ในหมู่ผู้ปลอดภัย[6]

وَأَنْ أَلْقِ عَصَاكَۖ فَلَمَّا رَءَاهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا
جَآنٌّ وَلَّىٰ مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْۚ يَٰمُوسَىٰٓ أَقْبِلْ
وَلَا تَخَفْۖ إِنَّكَ مِنَ ٱلْـَٔامِنِينَ ٣١

32. จงสอดมือของเจ้าเข้าไปในอกเสื้อของเจ้า มันจะออกมาขาว ปราศจากอันตรายใดๆ[7] และจงเอามือแนบตัวเจ้าไว้เพื่อให้คลายความตกใจ[8]

ٱسْلُكْ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجْ بَيْضَآءَ مِنْ غَيْرِ سُوٓءٍ
وَٱضْمُمْ إِلَيْكَ جَنَاحَكَ مِنَ ٱلرَّهْبِۖ فَذَٰنِكَ
بُرْهَٰنَانِ مِن رَّبِّكَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَإِيْهِۦٓۚ

---

[1] นักตัฟซีรอธิบายว่า มันเป็นคืนที่หนาวจัดและพวกเขาก็หลงทางด้วย นอกจากนี้ฝูงแกะที่นำมาด้วยก็แตกกระเจิงไป เพราะลมพายุพัดอย่างหนัก

[2] เมื่อเดินทางมาถึงเขาไม่พบไฟ พบแต่แสงสว่าง

[3] คือมีเสียงเรียกว่า ผู้ที่สนทนาอยู่กับเจ้านั้นคือข้า อัลลอฮฺผู้ยิ่งใหญ่ ผู้บริสุทธิ์จากลักษณะที่บกพร่อง พระเจ้าแห่งมนุษย์ ญินและสิ่งที่ถูกบังเกิดทั้งหมด

[4] เมื่อเขาโยนไม้เท้าลงไป มันได้กลายเป็นงู

[5] เมื่อเขาเห็นมันเคลื่อนไหว ก็วิ่งหนีไป โดยไม่หันหลังกลับมามองดูอีก

[6] ดังนั้นจึงมีเสียงเรียกให้กลับไปยังที่เก่า และอย่าได้กลัวมันเลย เพราะเจ้าอยู่ในสภาพที่ปลอดภัย มีผู้คุ้มครองอยู่แล้ว

[7] เช่น โรคร้าย และโรคมือด่าง ซึ่งเป็นที่น่ารังเกียจของสังคม

[8] คือให้เอามือขวาสอดเข้าไปใต้รักแร้ซ้ายโดยให้แนบติดกับหน้าอก จะทำให้คลายความตกใจหรือกลัวจากงูและจากทุกสิ่ง

إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٣٢﴾

ดังนั้นนั่นคือหลักฐานทั้งสอง[1] จากพระเจ้าของเจ้าไปยังฟิรเอานฺและบุคคลชั้นหัวหน้าของเขา แท้จริงพวกเขาเป็นหมู่ชนผู้ฝ่าฝืน[2]

قَالَ رَبِّ إِنِّي قَتَلْتُ مِنْهُمْ نَفْسًا فَأَخَافُ
أَنْ يَقْتُلُونِ ﴿٣٣﴾

33. เขา (มูซา) กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์แท้จริงข้าพระองค์ได้ฆ่าคนหนึ่งจากพวกเขา ดังนั้นข้าพระองค์กลัวว่าพวกเขาจะฆ่าข้าพระองค์[3]

وَأَخِي هَارُونُ هُوَ أَفْصَحُ مِنِّي لِسَانًا فَأَرْسِلْهُ
مَعِيَ رِدْءًا يُصَدِّقُنِي إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُكَذِّبُونِ ﴿٣٤﴾

34. และพี่ชายของข้าพระองค์คือฮารูน เขาพูดจาคล่องแคล่วกว่าข้าพระองค์[4] ดังนั้น ขอได้โปรดส่งเขาเป็นผู้ช่วยร่วมกับข้าพระองค์ด้วยเถิดเพื่อเขาจะได้ยืนยันให้แก่ข้าพระองค์[5] แท้จริงข้าพระองค์กลัวว่าพวกเขาจะปฏิเสธข้าพระองค์[6]

قَالَ سَنَشُدُّ عَضُدَكَ بِأَخِيكَ وَنَجْعَلُ لَكُمَا
سُلْطَانًا فَلَا يَصِلُونَ إِلَيْكُمَا بِآيَاتِنَا
أَنْتُمَا وَمَنِ اتَّبَعَكُمَا الْغَالِبُونَ ﴿٣٥﴾

35. พระองค์ตรัสว่า เราจะให้เจ้ามีความเข้มแข็งด้วยพี่ชายของเจ้า และเราจะให้เจ้าทั้งสองมีอำนาจ[7] ดังนั้นพวกเขาจะเข้าไม่ถึงเจ้าทั้งสอง

---

[1] คือทั้งสองประการนั้นเป็นหลักฐานอันแจ้งชัด ที่จะยืนยันถึงข้อเท็จจริงของเจ้า

[2] คือไม่เชื่อฟังและไม่ยอมปฏิบัติตามคำสั่งของเรา

[3] ข้าพระองค์ได้ฆ่าชาวอียิปต์ (คิบฏี) คนหนึ่งซึ่งเป็นวงศ์วานของฟิรเอานฺ ข้าพระองค์กลัวว่าเมื่อข้าพระองค์ไปหาเขาแล้วพวกเขาจะฆ่าข้าพระองค์ ในการนี้มูซาได้ขอให้เพิ่มพลังสนับสนุนจากพระเจ้าของเขา เพื่อจะได้เผชิญหน้ากับฟิรเอานฺ ด้วยการแต่งตั้งพี่ชายของเขาให้เป็นมนตรี

[4] เพราะมูซาพูดไม่ชัด ติดอ่าง เนื่องจากอมถ่านไฟขณะที่ยังเป็นเด็กเล็ก

[5] เพื่อจะได้ชี้แจงพวกเขาแทนข้าพระองค์ ในสิ่งที่ข้าพระองค์จะพูดกับเขาด้วยหลักฐานที่ชัดแจ้ง

[6] ข้าพระองค์กลัวว่าหากข้าพระองค์ไม่มีผู้ช่วยเหลือ พวกเขาจะปฏิเสธข้าพระองค์ เพราะพวกเขาไม่เข้าใจข้าพระองค์พูด

[7] เราจะให้เจ้าทั้งสองมีอำนาจเหนือฟิรเอานฺและพลพรรคของเขา

ดอกเพราะสัญญาณต่าง ๆ ของเรา[1] เจ้าทั้งสอง และผู้ตามเจ้าทั้งสองเป็นผู้ชนะ[2]

فَلَمَّا جَآءَهُم مُّوسَىٰ بِـَٔايَٰتِنَا بَيِّنَٰتٍ قَالُواْ
مَا هَٰذَآ إِلَّا سِحْرٌ مُّفْتَرًى وَمَا سَمِعْنَا بِهَٰذَا
فِىٓ ءَابَآئِنَا ٱلْأَوَّلِينَ ٣٦

36. ดังนั้น เมื่อมูซาได้มาหาพวกเขาพร้อมด้วยสัญญาณทั้งหลายอันชัดแจ้งของเรา[3] พวกเขากล่าวว่า มันมิใช่อะไรอื่น นอกจากเวทมนตร์ที่ถูกกุขึ้น[4] และเราไม่เคยได้ยินข้อกล่าวอ้างเช่นนี้ในสมัยบรรพบุรุษของเราแต่กาลก่อนเลย[5]

وَقَالَ مُوسَىٰ رَبِّىٓ أَعْلَمُ بِمَن جَآءَ بِٱلْهُدَىٰ
مِنْ عِندِهِۦ وَمَن تَكُونُ لَهُۥ عَٰقِبَةُ ٱلدَّارِ
إِنَّهُۥ لَا يُفْلِحُ ٱلظَّٰلِمُونَ ٣٧

37. และมูซากล่าวว่า พระเจ้าของฉันทรงรู้ดียิ่งถึงผู้ที่นำเอาแนวทางที่ถูกต้องมาจากพระองค์ และผู้ที่บั้นปลายแห่งที่พำนักจะเป็นของเขา แท้จริงพวกอธรรมนั้นจะไม่ประสบความเจริญ[6]

وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَٰٓأَيُّهَا ٱلْمَلَأُ مَا عَلِمْتُ لَكُم
مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرِى فَأَوْقِدْ لِى يَٰهَٰمَٰنُ عَلَى ٱلطِّينِ

38. และฟิรเอานฺกล่าวว่า โอ้ปวงบริพารเอ๋ย ฉันไม่เคยรู้จักพระเจ้าอื่นใดของพวกท่าน

---

[1] คือไม่มีทางจะเข้าไปถึงเพื่อทำร้ายเจ้าทั้งสองดอก เพราะเราเป็นผู้สนับสนุนเจ้าทั้งสอง ด้วยสัญญาณต่าง ๆ ของเราที่มหัศจรรย์

[2] ผลสุดท้ายความสำเร็จจะเป็นของเจ้าทั้งสองและผู้ติดตามเจ้า ทั้งในโลกนี้และปรโลก และพวกเจ้าจะเป็นผู้ชนะเหนือหมู่ชนผู้ก่ออาชญากรรม

[3] ที่บ่งชัดถึงความจริงที่ว่า เขาเป็นรอซูลมาจากอัลลอฮฺ

[4] สิ่งที่ท่านนำมาเสนอเรา เช่น ไม้เท้าและมือนั้น มันเป็นเวทมนตร์ที่ท่านกุขึ้นด้วยตัวท่านเอง แล้วก็นำเอาไปเกี่ยวพันกับอัลลอฮฺ

[5] เราไม่เคยได้ยินข้อกล่าวอ้างเช่นนี้ คือข้อกล่าวอ้างเกี่ยวกับเรื่องของความเป็นเอกภาพในสมัยบรรพบุรุษของเราในสมัยก่อน ๆ เลย

[6] สิ่งที่ฉันนำมาให้พวกท่านนั้นเป็นของจริงและเป็นแนวทางที่ถูกต้อง มิใช่เป็นเวทมนตร์คาถา พระเจ้าของฉันทรงรู้ดียิ่งว่าฉันนั้นเป็นผู้ถูกต้องและพวกท่านนั้นเป็นผู้บ่อนทำลาย และพระองค์ทรงรู้ดียิ่งว่าใครจะได้รับการตอบแทนที่น่าสรรเสริญทั้งในโลกนี้และโลกหน้า ผู้อธรรม และสารเลว และกล่าวเท็จต่ออัลลอฮฺนั้น จะไม่ประสบความสำเร็จและความเจริญเลย

นอกจากฉัน[1] โอ้ฮามานเอ๋ย จงเผาดินให้ฉันด้วยแล้วสร้างโครงสูงระฟ้า เพื่อที่ฉันจะได้ขึ้นไปดูพระเจ้าของมูซา[2] และแท้จริงฉันคิดว่าเขานั้นอยู่ในหมู่ผู้กล่าวเท็จ[3]

فَٱجْعَل لِّي صَرْحًا لَّعَلِّيٓ أَطَّلِعُ إِلَىٰٓ إِلَٰهِ
مُوسَىٰ وَإِنِّي لَأَظُنُّهُۥ مِنَ ٱلْكَٰذِبِينَ ۝٣٨

39. และเขา (ฟิรเอาน) และไพร่พลของเขาได้หยิ่งผยอง ในแผ่นดินโดยอธรรม[4] และพวกเขาคิดว่า แท้จริงพวกเขานั้นจะไม่ถูกนำกลับไปยังเรา[5]

وَٱسْتَكْبَرَ هُوَ وَجُنُودُهُۥ فِي ٱلْأَرْضِ بِغَيْرِ ٱلْحَقِّ
وَظَنُّوٓاْ أَنَّهُمْ إِلَيْنَا لَا يُرْجَعُونَ ۝٣٩

40. ดังนั้น เราได้ลงโทษเขาและไพร่พลของเขา เราได้โยนพวกเขาลงในทะเล[6] แล้วจงพิจารณาเถิด บั้นปลายของพวกอธรรมเป็นเช่นไร[7]

فَأَخَذْنَٰهُ وَجُنُودَهُۥ فَنَبَذْنَٰهُمْ فِي ٱلْيَمِّ
فَٱنظُرْ كَيْفَ كَانَ
عَٰقِبَةُ ٱلظَّٰلِمِينَ ۝٤٠

41. และเราได้ทำให้พวกเขาเป็นหัวหน้า[8] เรียกร้องไปสู่นรกญะฮันนัม และในวันกิยามะฮฺ พวกเขาจะไม่ได้รับความช่วยเหลือ[9]

وَجَعَلْنَٰهُمْ أَئِمَّةً يَدْعُونَ إِلَى ٱلنَّارِ
وَيَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ لَا يُنصَرُونَ ۝٤١

---

[1] อิบนุอับบาสกล่าวว่า ข้อความนี้กับคำกล่าวของเขาที่ว่า ฉันคือพระเจ้าผู้สูงส่งของพวกท่าน เป็นระยะเวลา 40 ปี ศัตรูของอัลลอฮฺผู้นี้กล่าวเท็จ ยิ่งกว่านั้นเขารู้ดีว่าเขามีพระเจ้าผู้ทรงให้บังเกิดเขาและพลพรรคของเขา

[2] ซึ่งเขาอ้างว่า พระองค์ทรงส่งเขามาเป็นร่อซูล

[3] ในข้ออ้างของเขาที่ว่า บนชั้นฟ้ามีพระเจ้า

[4] เพราะไม่ศรัทธาต่อมูซาในแผ่นดินของอียิปต์ ด้วยความอธรรมและโอหัง

[5] พวกเขาคิดว่าจะไม่มีการฟื้นคืนชีพ ไม่มีการชำระสอบสวน และไม่มีการตอบแทน

[6] เราได้ให้พวกเขาจมน้ำตายหมด ไม่เหลือสักคนเดียว

[7] มุฮัมมัดจงดูเถิดว่า บั้นปลายของพวกอธรรมเหล่านั้น ซึ่งพวกเขาดื้อดันและหยิ่งผยองอย่างที่สุด จะเป็นเช่นไร

[8] คือเป็นผู้นำและหัวหน้าในการปฏิเสธศรัทธา เพื่อให้พวกที่หลงทางปฏิบัติตามพวกเขา

[9] ให้พ้นจากการลงโทษของเราไปได้

42. และเราได้ให้การสาปแช่งตามติดพวกเขาในโลกนี้[1] และในวันกิยามะฮฺพวกเขาจะอยู่ในหมู่ผู้ถูกขับไล่ออกจากความเมตตา

وَأَتْبَعْنَٰهُمْ فِي هَٰذِهِ ٱلدُّنْيَا لَعْنَةً
وَيَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ هُم مِّنَ ٱلْمَقْبُوحِينَ ﴿٤٢﴾

43. และโดยแน่นอนเราได้ประทานคัมภีร์แก่มูซา[2] หลังจากที่เราได้ทำลายชนชาติในรุ่นก่อน ๆ[3] เพื่อให้เป็นที่ประจักษ์แจ้งแก่ปวงมนุษย์[4] และเป็นแนวทางที่ถูกต้อง และเป็นความเมตตา เพื่อว่าพวกเขาจะได้พิจารณาใคร่ครวญ[5]

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى ٱلْكِتَٰبَ مِنۢ بَعْدِ
مَآ أَهْلَكْنَا ٱلْقُرُونَ ٱلْأُولَىٰ بَصَآئِرَ لِلنَّاسِ
وَهُدًى وَرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٣﴾

44. และเจ้า (มุฮัมมัด) มิได้ปรากฏอยู่ทางด้านข้างทิศตะวันตก[6] เมื่อเราได้กำหนดกิจการแก่มูซา[7] และเจ้ามิได้ปรากฏอยู่ในหมู่ผู้ร่วมเป็นพยาน[8]

وَمَا كُنتَ بِجَانِبِ ٱلْغَرْبِيِّ إِذْ قَضَيْنَآ إِلَىٰ مُوسَى
ٱلْأَمْرَ وَمَا كُنتَ مِنَ ٱلشَّٰهِدِينَ ﴿٤٤﴾

45. และแต่ทว่าเราได้บังเกิดอีกหลายศตวรรษ[9] แล้วการมีชีวิตอยู่ก็ยืนยาวแก่พวกเขา[10] และ

وَلَٰكِنَّآ أَنشَأْنَا قُرُونًا فَتَطَاوَلَ عَلَيْهِمُ ٱلْعُمُرُ
وَمَا كُنتَ ثَاوِيًا فِيٓ أَهْلِ مَدْيَنَ تَتْلُوا۟
عَلَيْهِمْ ءَايَٰتِنَا وَلَٰكِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ﴿٤٥﴾

---

[1] คือเป็นการสาปแช่งจากอัลลอฮฺ บรรดามะลาอิกะฮฺ และบรรดาผู้ศรัทธา

[2] คือคัมภีร์เตารอต

[3] เช่น ชนชาตินูหฺ อ๊าด ษะมูด ลูฏ และอื่น ๆ ที่ปฏิเสธไม่ยอมเชื่อบรรดาร่อซูลของพวกเขา

[4] คือบะนีอิสรออีล

[5] คือเป็นแนวทางที่ถูกต้องเป็นความเมตตาแก่ผู้ศรัทธาต่อคัมภีร์นั้น เพื่อจะได้ยึดถือเป็นบทเรียนและคำสั่งสอน

[6] ซึ่งเป็นสถานที่ที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ตรัสกับมูซา

[7] ขณะที่เราวะฮียฺแก่มูซาให้เป็นนะบี และเราบัญชาให้เขาไปหาฟิรเอานฺและพวกพ้องของเขา

[8] คือเจ้ามิได้อยู่ร่วมในที่นั้น แต่อัลลอฮฺ ทรงวะฮียฺแก่เจ้า เพื่อเป็นหลักฐานและข้อยืนยันความจริงแก่เจ้า หรือเพื่อแจ้งแก่พวกเขาถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต ซึ่งเป็นสิ่งพ้นญาณวิสัย

[9] คือประชาชาติอีกหลายยุคหลังจากมูซา

[10] แล้วพวกเขาก็ลืมการรำลึกถึงอัลลอฮฺ พวกเขาได้แก้ไขบิดเบือนข้อบัญญัติต่าง ๆ เราจึงส่งเจ้ามาเพื่อฟื้นฟูเรื่องของศาสนา

เจ้ามิได้ปรากฏอยู่ร่วมกับกลุ่มชนมัดยัน เพื่อสาธยายโองการทั้งหลายของเราแก่พวกเขา[1] แต่ว่าแท้จริงเราเป็นผู้ส่ง (เจ้ามา)[2]

وَمَا كُنتَ بِجَانِبِ ٱلطُّورِ إِذْ نَادَيْنَا وَلَٰكِن رَّحْمَةً مِّن رَّبِّكَ لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّآ أَتَىٰهُم مِّن نَّذِيرٍ مِّن قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٦﴾

46. และเจ้า (มุฮัมมัด) มิได้ปรากฏอยู่ทางด้านข้างของภูเขาฏูร เมื่อเราได้ร้องเรียก[3] แต่มันเป็นความเมตตาจากพระเจ้าของเจ้า เพื่อเจ้าจักได้ตักเตือนกลุ่มชนหนึ่ง ที่มิได้มีผู้ตักเตือนคนใดมายังพวกเขาก่อนหน้าเจ้า[4] เพื่อว่าพวกเขาจะได้ใคร่ครวญ

وَلَوْلَآ أَن تُصِيبَهُم مُّصِيبَةٌۢ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ فَيَقُولُوا۟ رَبَّنَا لَوْلَآ أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ ءَايَٰتِكَ وَنَكُونَ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾

47. และหากมิใช่เคราะห์กรรมหนึ่งประสบแก่พวกเขา เนื่องด้วยน้ำมือของพวกเขาที่ได้กระทำไว้ก่อน[5] แล้วพวกเขาก็จะพูดขึ้นว่า ข้าแต่พระเจ้าของเรา เหตุใดพระองค์จึงไม่ส่งร่อซูลคนหนึ่งมายังพวกเรา เพื่อเราจะได้ปฏิบัติตามโองการทั้งหลายของพระองค์ท่าน และเราจะได้อยู่ในหมู่ผู้ศรัทธา

فَلَمَّا جَآءَهُمُ ٱلْحَقُّ مِنْ عِندِنَا قَالُوا۟ لَوْلَآ أُوتِىَ مِثْلَ مَآ أُوتِىَ مُوسَىٰٓ ۚ أَوَلَمْ يَكْفُرُوا۟ بِمَآ أُوتِىَ مُوسَىٰ مِن قَبْلُ ۖ قَالُوا۟ سِحْرَانِ تَظَٰهَرَا

48. ครั้นเมื่อสัจธรรมจากเราได้มายังพวกเขา[6] พวกเขากล่าวว่า ทำไมเขา (มุฮัมมัด) จึงมิได้รับเยี่ยงกับที่มูซาได้รับเล่า ก็พวกเขามิได้ปฏิเสธ

---

[1] เพื่อเจ้าจะได้รู้ข่าวคราวของมูซาและชุอัยบฺ และบุตรสาวทั้งสองของเขา แล้วสาธยายเล่าเรื่องนั้นแก่ชาวมักกะฮฺ

[2] คือเราเป็นผู้ส่งเจ้ามาสู่ชาวมักกะฮฺ และเราได้บอกข่าวนั้นแก่เจ้า มิฉะนั้นแล้วเจ้าจะไม่รู้เรื่องมันเลย

[3] คือร้องเรียกมูซาและสนทนากับเขา

[4] เจ้ามิได้รู้เห็นสิ่งใดเลยจากข่าวคราวและเรื่องราวของบรรดานะบี แต่เราได้วะฮียฺแก่เจ้าและได้เล่าแก่เจ้า มันเป็นความเมตตาจากพระเจ้าของเจ้า เพื่อจะได้ตักเตือนกลุ่มชนที่มิได้มีรอซูลส่งมายังพวกเขาก่อนหน้าเจ้า

[5] คือเมื่อการลงโทษได้ประสบแก่พวกเขา เพราะการปฏิเสธศรัทธาและการฝ่าฝืนของพวกเขา

[6] คือมุฮัมมัดพร้อมด้วยอัลกุรอานที่เป็นปาฏิหาริย์จากเรา

وَقَالُوٓاْ إِنَّا بِكُلٍّ كَٰفِرُونَ ﴿٤٨﴾

สิ่งที่ถูกประทานให้แก่มูซามาก่อนดอกหรือ[1] พวกเขากล่าวว่า ทั้งสองคือเวทมนตร์ที่สนับสนุนซึ่งกันและกัน[2] และว่า เราเป็นผู้ปฏิเสธทั้งสิ้น[3]

قُلْ فَأْتُواْ بِكِتَٰبٍ مِّنْ عِندِ ٱللَّهِ هُوَ أَهْدَىٰ مِنْهُمَآ أَتَّبِعْهُ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٤٩﴾

49. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ดังนั้น พวกท่านจงนำคัมภีร์สักเล่มหนึ่งจากอัลลอฮฺ ที่ถูกต้องเหมาะสมยิ่งกว่าทั้งสอง[4] เพื่อฉันจะได้ปฏิบัติตามมัน หากพวกท่านเป็นผู้สัตย์จริง[5]

فَإِن لَّمْ يَسْتَجِيبُواْ لَكَ فَٱعْلَمْ أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَآءَهُمْ ۚ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّنِ ٱتَّبَعَ هَوَىٰهُ بِغَيْرِ هُدًى مِّنَ ٱللَّهِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٥٠﴾

50. หากพวกเขาไม่ยอมสนองตอบเจ้า[6] ก็พึงรู้เถิดว่า แท้จริงพวกเขาปฏิบัติตามอารมณ์ต่ำของพวกเขาเท่านั้น[7] และผู้ใดเล่าจะหลงผิดยิ่งไปกว่าผู้ปฏิบัติตามอารมณ์ต่ำของเขา โดยปราศจากแนวทางที่ถูกต้องจากอัลลอฮฺ แท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงชี้แนะทางที่ถูกต้องแก่กลุ่มชนผู้อธรรม

۞ وَلَقَدْ وَصَّلْنَا لَهُمُ ٱلْقَوْلَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥١﴾

51. และโดยแน่นอน เราได้ให้พระดำรัส (อัล-กุรอาน) สืบต่อเนื่องกันแก่พวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้ใคร่ครวญ[8]

---

[1] คืออัลลอฮฺ ตะอาลา ได้ตรัสตอบพวกเขาว่า ก็มนุษย์มิได้ปฏิเสธในสิ่งที่ถูกประทานมาให้มูซาในโองการที่ชัดแจ้งดอกหรือ

[2] บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธากล่าวว่า ทั้งคัมภีร์อัตเตารอตและคัมภีร์อัลกุรอานเป็นเวทมนตร์ทั้งคู่ ที่ให้การสนับสนุนซึ่งกันและกัน

[3] คือเราเป็นผู้ปฏิเสธไม่เชื่อถือคัมภีร์ทั้งสอง

[4] คือเมื่อพวกท่านปฏิเสธไม่เชื่อคัมภีร์ทั้งสอง ทั้ง ๆ ที่มันประมวลไว้ด้วยบทบัญญัติต่าง ๆ และฮุกุมต่าง ๆ ตลอดจนจริยธรรมอันดีงามต่าง ๆ

[5] ว่าคัมภีร์ทั้งสองนั้นเป็นเวทมนตร์

[6] คือตอบสนองสิ่งที่เจ้าขอร้องจากพวกเขา ให้นำคัมภีร์อื่นจากทั้งสองมา

[7] โดยปราศจากหลักฐานและข้อยืนยัน

[8] คือมีทั้งสัญญาดีและสัญญาร้าย เรื่องราวและบทเรียน ข้อแนะนำและคำสั่งสอน เพื่อพวกเขาจะได้ใคร่ครวญพิจารณา

52. บรรดาผู้ที่เราประทานคัมภีร์แก่พวกเขามาก่อนมัน (อัลกุรอาน)[1] พวกเขาศรัทธาในมัน (อัลกุรอาน)

ٱلَّذِينَ ءَاتَيْنَٰهُمُ ٱلْكِتَٰبَ مِن قَبْلِهِۦ
هُم بِهِۦ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾

53. และเมื่อ (อัลกุรอาน) ได้ถูกอ่านแก่พวกเขา พวกเขากล่าวว่า เราศรัทธาในมัน แท้จริงมันคือสัจธรรมมาจากพระเจ้าของเรา แท้จริงเราเป็นผู้นอบน้อมมาก่อนนี้[2]

وَإِذَا يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ قَالُوٓا۟ ءَامَنَّا بِهِۦٓ إِنَّهُ ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّنَآ
إِنَّا كُنَّا مِن قَبْلِهِۦ مُسْلِمِينَ ﴿٥٣﴾

54. ชนเหล่านั้นจะได้รับรางวัลของพวกเขาสองครั้ง[3] เนื่องจากพวกเขาได้อดทน[4] และพวกเขาป้องกันความชั่วด้วยความดี[5] และพวกเขาบริจาคสิ่งที่เราได้ให้เป็นเครื่องยังชีพแก่พวกเขา

أُو۟لَٰٓئِكَ يُؤْتَوْنَ أَجْرَهُم مَّرَّتَيْنِ بِمَا صَبَرُوا۟ وَيَدْرَءُونَ
بِٱلْحَسَنَةِ ٱلسَّيِّئَةَ وَمِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٥٤﴾

55. และเมื่อพวกเขาได้ยินเรื่องไร้สาระ พวกเขาก็ผินหลังออกห่างไปจากมัน[6] และกล่าวว่า การงานของเราก็จะได้แก่เรา และการงานของพวกท่านก็จะได้แก่พวกท่าน[7] ศานติแด่พวกท่าน[8] เราจะไม่ขอร่วมกับพวกงมงาย[9]

وَإِذَا سَمِعُوا۟ ٱللَّغْوَ أَعْرَضُوا۟ عَنْهُ وَقَالُوا۟ لَنَآ
أَعْمَٰلُنَا وَلَكُمْ أَعْمَٰلُكُمْ سَلَٰمٌ عَلَيْكُمْ
لَا نَبْتَغِى ٱلْجَٰهِلِينَ ﴿٥٥﴾

---

[1] คือบรรดาผู้ศรัทธาชาวอะฮฺลุลกิตาบ ที่เราได้ประทานคัมภีร์อัตเตารอตและอัลอินญีลแก่พวกเขา ก่อนหน้าอัลกุรอาน

[2] ก่อนหน้าที่อัลกุรอานถูกประทานลงมา พวกเราเป็นผู้ให้ความเป็นเอกภาพแด่อัลลอฮฺ เป็นผู้ยอมจำนนต่อพระบัญชาของพระองค์ เป็นผู้ศรัทธาว่ามุฮัมมัดจะถูกส่งมาและอัลกุรอานจะถูกประทานให้เขา

[3] เขาเหล่านั้นจะได้รับรางวัลตอบแทน 2 ครั้ง ครั้งหนึ่งในการศรัทธาต่อคัมภีร์ของพวกเขา และอีกครั้งหนึ่งในการศรัทธาของพวกเขาต่ออัลกุรอาน

[4] เพราะการอดทนของพวกเขาต่อการปฏิบัติตามสัจธรรม และการอดทนของพวกเขาต่อการถูกทำร้ายในหนทางของอัลลอฮฺกล่าวกันว่า เช่น ซัลมาน และอับดุลลอฮฺ อิบนุ ซัลลาม

[5] คือ ป้องกันคำพูดที่น่าเกลียด เช่น การด่า การประณาม ด้วยคำพูดที่ดี และการอภัย

[6] เมื่อได้ยินการด่า การประณาม และการกล่าวร้ายจากพวกกุฟฟาร พวกเขาก็จะหันหลังเดินห่างออกไปโดยไม่ได้โต้ตอบแต่ประการใด

[7] คือเราเดินกันคนละทางแล้ว

[8] คือเป็นศานติชั่วคราว มิได้หมายถึงการกล่าวทักทาย

[9] เราจะไม่ขอร่วมเป็นเพื่อน และสังสรรค์กับพวกเขา

إِنَّكَ لَا تَهۡدِي مَنۡ أَحۡبَبۡتَ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ يَهۡدِي
مَن يَشَآءُۚ وَهُوَ أَعۡلَمُ بِٱلۡمُهۡتَدِينَ ٥٦

56. แท้จริง เจ้าไม่สามารถที่จะชี้แนะทางที่ถูกต้องแก่ผู้ที่เจ้ารักได้[1] แต่อัลลอฮฺทรงชี้แนะทางที่ถูกต้องแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์[2] และพระองค์ทรงรู้ดียิ่งถึงผู้ที่อยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง

وَقَالُوٓاْ إِن نَّتَّبِعِ ٱلۡهُدَىٰ مَعَكَ نُتَخَطَّفۡ مِنۡ أَرۡضِنَآۚ
أَوَلَمۡ نُمَكِّن لَّهُمۡ حَرَمًا ءَامِنٗا يُجۡبَىٰٓ إِلَيۡهِ
ثَمَرَٰتُ كُلِّ شَيۡءٖ رِّزۡقٗا مِّن لَّدُنَّا وَلَٰكِنَّ
أَكۡثَرَهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ٥٧

57. และพวกเขากล่าวว่า หากเราปฏิบัติตามแนวทางที่ถูกต้องร่วมกับท่าน พวกเราจะถูกฉุดกระชากออกจากแผ่นดินของเรา[3] และเรามิได้ตั้งหลักแหล่งแก่พวกเขาในเขตหวงห้ามอันปลอดภัยดอกหรือ[4] ซึ่งผลไม้ทุกชนิดถูกนำมายังที่นั่น เป็นเครื่องยังชีพที่มาจากเรา[5] แต่ส่วนมากของพวกเขาไม่รู้

وَكَمۡ أَهۡلَكۡنَا مِن قَرۡيَةِۭ بَطِرَتۡ مَعِيشَتَهَاۖ
فَتِلۡكَ مَسَٰكِنُهُمۡ لَمۡ تُسۡكَن مِّنۢ بَعۡدِهِمۡ
إِلَّا قَلِيلٗاۖ وَكُنَّا نَحۡنُ ٱلۡوَٰرِثِينَ ٥٨

58. และกี่มากน้อยแล้วที่เราได้ทำลายเมืองซึ่งผยองลำพองในความเป็นอยู่ของมัน[6] ดังนั้นนั่นคือที่พำนักของพวกเขา จะไม่มีใครพักอยู่

---

[1] ถึงแม้เจ้าจะใช้ความพยายามสักปานใดก็ตาม

[2] แต่ด้วยอานุภาพของพระองค์ พระองค์จะทรงชี้แนะทางที่ถูกต้องแก่ผู้ที่พระองค์ทรงลิขิตแก่เขาแล้ว ฉะนั้นจงมอบหมายการงานของเจ้าต่อพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรู้ดียิ่งว่าใครคือผู้ที่จะได้รับความสุข และใครคือผู้ที่จะได้รับความทุกข์ นักตัฟซีรกล่าวว่า อายะฮฺนี้ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับลุงของท่านคือ อะบูฏอลิบ ขณะที่ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เสนอให้เขารับนับถืออิสลามก่อนที่เขาจะสิ้นชีวิต แต่เขาปฏิเสธ

[3] พวกกุฟฟารกุไรชกล่าวว่า เรากลัวพวกอาหรับจะฉุดกระชากพวกเราออกจากดินแดนของเรา แล้วก็จะรวมหัวกันเล่นงานพวกเรา

[4] คือเรามิได้ป้องกันเลือดเนื้อของพวกเขา และทำให้เขตหวงห้ามปลอดภัย ด้วยการให้บ้านเก่าแก่หลังนี้เป็นเขตหวงห้ามดอกหรือ ในเมื่อสถานที่แห่งนี้เป็นเขตหวงห้ามปลอดภัยแก่พวกเขาในสภาพที่พวกเขาเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา แล้วมันจะไม่เป็นสถานที่ที่ปลอดภัยแก่พวกเขาในสภาพการเป็นอิสลามของพวกเขาดอกหรือ

[5] ทั้ง ๆ ที่มันเป็นที่ราบลุ่ม ไม่มีการเพาะปลูก

[6] คือพวกเขาได้เนรคุณต่อนิอฺมะฮฺของอัลลอฮฺ พระองค์จึงทรงลงโทษพวกเขาและทำลายล้างบ้านเรือนของพวกเขา

หลังจากพวกเขาเว้นแต่เพียงเล็กน้อย[1] และเราเป็นผู้รับทายาท

59. และพระเจ้าของเจ้ามิได้เป็นผู้ทำลายเมืองทั้งหลาย[2] จนกว่าพระองค์จะทรงแต่งตั้งรอซูลขึ้นในเมืองหลวงนั้น โดยสารธยายโองการทั้งหลายของเราแก่พวกเขา[3] และเรามิได้เป็นผู้ทำลายเมืองทั้งหลาย เว้นแต่ชาวเมืองนั้นเป็นผู้อธรรม[4]

وَمَا كَانَ رَبُّكَ مُهْلِكَ ٱلْقُرَىٰ حَتَّىٰ يَبْعَثَ فِىٓ أُمِّهَا رَسُولًا يَتْلُوا۟ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتِنَا ۚ وَمَا كُنَّا مُهْلِكِى ٱلْقُرَىٰٓ إِلَّا وَأَهْلُهَا ظَٰلِمُونَ ﴿٥٩﴾

60. และสิ่งใดที่พวกเจ้าได้รับนั้น มันเป็นเพียงปัจจัยแห่งชีวิตของโลกนี้ และเป็นเครื่องประดับของมัน[5] แต่ที่อัลลอฮฺนั้นดีกว่าและจีรังกว่า[6] พวกเจ้าไม่ใช้ปัญญาใคร่ครวญดอกหรือ

وَمَآ أُوتِيتُم مِّن شَىْءٍ فَمَتَٰعُ ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا وَزِينَتُهَا ۚ وَمَا عِندَ ٱللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰٓ ۚ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٠﴾

61. ดังนั้นผู้ใดที่เราได้ให้สัญญาแก่เขาซึ่งเป็นสัญญาอันดีงาม เขาก็จะเป็นผู้พบมัน[7] จะเหมือนกับผู้ที่เราได้ให้ปัจจัยแก่เขาซึ่งปัจจัยแห่ง

أَفَمَن وَعَدْنَٰهُ وَعْدًا حَسَنًا فَهُوَ لَٰقِيهِ كَمَن مَّتَّعْنَٰهُ مَتَٰعَ ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا ثُمَّ هُوَ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ مِنَ ٱلْمُحْضَرِينَ ﴿٦١﴾

---

[1] คือพวกเดินทางผ่านไปมา เข้าไปพำนักเพียงชั่วคราว

[2] ที่ปฏิเสธศรัทธา

[3] เพื่อประกาศเผยแพร่สาสน์ของอัลลอฮฺแก่พวกเขา โดยป้องกันข้อแก้ตัวและข้อกล่าวอ้างใด ๆ

[4] คือชาวเมืองของมันเหมาะสมคู่ควรแก่การถูกทำลาย เพราะพวกเขายืนกรานที่จะปฏิเสธศรัทธาหลังจากที่เราได้ส่งรอซูลมาให้พวกเขาแล้ว

[5] คือสิ่งที่อัลลอฮฺทรงประทานให้แก่มนุษย์ เช่น ทรัพย์สมบัติ และความดีต่าง ๆ นั้น มันเป็นเพียงปัจจัยเล็กน้อย ที่พวกเจ้าจะได้ใช้มันในชีวิตนี้เท่านั้น แล้วมันก็จะสูญสลายพินาศไป

[6] ส่วนที่อัลลอฮฺทรงจัดเตรียมไว้ให้แก่บ่าวผู้ยำเกรงนั้น เช่น ผลบุญแห่งการตอบแทน และความโปรดปรานที่ยั่งยืนตลอดไปนั้นย่อมดีกว่าและประเสริฐกว่าปัจจัยที่สูญสลายยิ่งนัก

[7] คือผู้ใดที่เราได้สัญญากับเขาว่า จะได้รับการตอบแทนด้วยสวนสวรรค์อย่างแน่นอนและเขาจะพำนักอยู่อย่างเป็นสุขตลอดเวลาเขาก็จะได้รับการตอบแทนโดยมิต้องสงสัย เพราะอัลลอฮฺนั้นจะไม่ทรงผิดสัญญา

ชีวิตของโลกนี้[1] แล้วในวันกิยามะฮฺเขาจะเป็นผู้หนึ่งในหมู่ผู้ถูกนำมาอยู่ต่อหน้ากระนั้นหรือ[2]

وَيَوۡمَ يُنَادِيهِمۡ فَيَقُولُ أَيۡنَ شُرَكَآءِيَ ٱلَّذِينَ كُنتُمۡ تَزۡعُمُونَ ٦٢

62. และ (จงรำลึกถึง) วันที่พระองค์ทรงเรียกพวกเขาแล้วตรัสว่า ไหนเล่าเหล่าภาคีของข้าที่พวกเจ้ากล่าวอ้าง[3]

قَالَ ٱلَّذِينَ حَقَّ عَلَيۡهِمُ ٱلۡقَوۡلُ رَبَّنَا هَٰٓؤُلَآءِ ٱلَّذِينَ أَغۡوَيۡنَآ أَغۡوَيۡنَٰهُمۡ كَمَا غَوَيۡنَاۖ تَبَرَّأۡنَآ إِلَيۡكَۖ مَا كَانُوٓاْ إِيَّانَا يَعۡبُدُونَ ٦٣

63. บรรดาผู้ที่พระดำรัสคู่ควรแก่พวกเขา[4] กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของเรา เหล่านี้คือบรรดาผู้ที่เราทำให้หลงผิด เราได้ทำให้พวกเขาหลงผิดเช่นเดียวกับที่เราได้หลงผิดเอง[5] เราขอปลีกตัวออกแด่พระองค์ และพวกเขามิได้เคารพภักดีต่อเราจริง ๆ ดอก[6]

وَقِيلَ ٱدۡعُواْ شُرَكَآءَكُمۡ فَدَعَوۡهُمۡ فَلَمۡ يَسۡتَجِيبُواْ لَهُمۡ وَرَأَوُاْ ٱلۡعَذَابَۚ لَوۡ أَنَّهُمۡ كَانُواْ يَهۡتَدُونَ ٦٤

64. และจะมีเสียงกล่าวว่า จงเรียกร้องภาคีของพวกเจ้า[7] พวกเขาก็ร้องเรียกพวกมัน แต่พวกมันไม่ขานรับพวกเขา และเมื่อพวกเขาได้เห็นการลงโทษ พวกเขาก็คาดหวังว่าหากพวกเขาได้อยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง

---

[1] คือผู้ที่มีชีวิตอยู่ในโลกนี้ด้วยปัจจัยยังชีพที่สูญสลาย มีความกังวลใจ หนักอกหนักใจเมื่อเขาสูญเสียมันไปก็จะเศร้าโศกเสียใจ

[2] เพื่อได้รับการลงโทษ บุคคลสองประเภทดังกล่าวจะเท่าเทียมกันหรือ

[3] คือไหนเล่าพระเจ้าที่เป็นรูปปั้นหรือเจว็ด ที่พวกเจ้าเคารพบูชาอื่นจากข้า และพวกเจ้าอ้างว่าพวกมันจะช่วยเหลือพวกเจ้าได้

[4] คือบรรดาหัวหน้าของพวกเขาซึ่งการลงโทษจะเกิดขึ้นแก่พวกเขา เพราะการหลงผิดของพวกเขา

[5] คือเรามิได้บังคับให้พวกเขาหลงผิดปฏิบัติตามเรา แต่ด้วยการกระซิบกระซาบและการหลอกลวงให้เห็นผิดเป็นชอบ

[6] แต่พวกเขาเคารพภักดีความใคร่และตัณหาของพวกเขาเองต่างหาก

[7] มีเสียงกล่าวแก่พวกกุฟฟารว่า จงเรียกร้องขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าของพวกเจ้า ซึ่งพวกเจ้าได้เคารพสักการะมันเพื่อช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺ

وَيَوۡمَ يُنَادِيهِمۡ فَيَقُولُ مَاذَآ أَجَبۡتُمُ ٱلۡمُرۡسَلِينَ ﴿٦٥﴾

65. และวันที่พระองค์ทรงเรียกพวกเขาแล้วตรัสว่า พวกเจ้าโต้ตอบแก่บรรดารอซูลว่าอย่างไร[1]

فَعَمِيَتۡ عَلَيۡهِمُ ٱلۡأَنۢبَآءُ يَوۡمَئِذٖ فَهُمۡ لَا يَتَسَآءَلُونَ ﴿٦٦﴾

66. ดังนั้น ข้อแก้ตัวได้ทำให้พวกเขามืดมนในวันนั้น ฉะนั้น พวกเขาจึงไม่ไต่ถามซึ่งกันและกัน[2]

فَأَمَّا مَن تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ صَٰلِحٗا فَعَسَىٰٓ أَن يَكُونَ مِنَ ٱلۡمُفۡلِحِينَ ﴿٦٧﴾

67. ส่วนผู้ลุแก่โทษ[3] และศรัทธา และประกอบความดี บางทีเขาจะอยู่ในหมู่ผู้บรรลุความสำเร็จ

وَرَبُّكَ يَخۡلُقُ مَا يَشَآءُ وَيَخۡتَارُۗ مَا كَانَ لَهُمُ ٱلۡخِيَرَةُۚ سُبۡحَٰنَ ٱللَّهِ وَتَعَٰلَىٰ عَمَّا يُشۡرِكُونَ ﴿٦٨﴾

68. และพระเจ้าของเจ้าทรงสร้างสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์และทรงเลือก[4] สำหรับพวกเขาไม่มีสิทธิ์ในการเลือก[5] มหาบริสุทธิ์ยิ่งแด่อัลลอฮฺ และพระองค์ทรงสูงส่งจากสิ่งที่พวกเขาตั้งภาคี[6]

وَرَبُّكَ يَعۡلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمۡ وَمَا يُعۡلِنُونَ ﴿٦٩﴾

69. และพระเจ้าของเจ้านั้น ทรงรอบรู้สิ่งที่หัวอกของพวกเขาปกปิดอยู่ และสิ่งที่พวกเขาเปิดเผย[7]

---

[1] คือพวกเจ้าศรัทธาต่อพวกเขาหรือปฏิเสธศรัทธา

[2] คือหลักฐานและข้อแก้ตัวไม่เป็นที่ปรากฏ พวกเขาจึงชะงักงัน ไม่รู้ว่าจะหาคำตอบใด ๆ มาแก้ตัวได้

[3] คือกลับเนื้อกลับตัวจากการชิริกและกุฟรฺ

[4] ไม่มีผู้ใดคัดค้านพระองค์ได้ มุกอติลกล่าวว่า อายะฮฺนี้ถูกประทานลงมาสำหรับ อัลวะลีด อิบนุลมุฆีเราะฮฺ เมื่อเขากล่าวว่าหากอัลกุรอานถูกประทานลงมาแก่ชายผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งในสองหมู่บ้านนี้

[5] แต่การเลือกและความประสงค์เป็นสิทธของอัลลอฮฺองค์เดียว

[6] ไม่มีผู้ใดจะเป็นคู่แข่งในอำนาจของพระองค์ หรือจะเป็นภาคีกับพระองค์ในการเลือก และในการบริหารของพระองค์

[7] เช่นการปฏิเสธศรัทธา การเป็นศัตรูกับท่านรอซูลและบรรดามุอฺมิน คำพูดที่เปิดเผยคือคำพูดเยาะเย้ยท่านร่อซูล เช่นอัลลอฮฺมิได้ประทานอัลวะฮฺยฺแก่ผู้ใด เว้นแต่แก่เด็กกำพร้าของอะบีฏอลิบกระนั้นหรือ

70. และพระองค์คืออัลลอฮฺ ไม่มีพระเจ้าอื่นใด (ที่ถูกกราบไหว้โดยเที่ยงแท้) นอกจากพระองค์ สำหรับพระองค์เท่านั้นบรรดาการสรรเสริญในโลกนี้และโลกหน้า[1] และ การชี้ขาดนั้นเป็นสิทธิของพระองค์เท่านั้น และยังพระองค์เท่านั้นพวกเจ้าจะถูกนำกลับ[2]

وَهُوَ ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ لَهُ ٱلۡحَمۡدُ فِي ٱلۡأُولَىٰ
وَٱلۡأٓخِرَةِ وَلَهُ ٱلۡحُكۡمُ وَإِلَيۡهِ تُرۡجَعُونَ ٧٠

71. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด)[3] พวกท่านเห็นแล้วมิใช่หรือ หากอัลลอฮฺทรงทำให้กลางคืนมีอยู่ตลอดไปแก่พวกท่านจนถึงวันกิยามะฮฺ พระเจ้าองค์ใดเล่าอื่นจากอัลลอฮฺที่จะนำแสงสว่าง[4] มาให้แก่พวกท่าน พวกท่านไม่รับฟังบ้างหรือ[5]

قُلۡ أَرَءَيۡتُمۡ إِن جَعَلَ ٱللَّهُ عَلَيۡكُمُ ٱلَّيۡلَ سَرۡمَدًا
إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِ مَنۡ إِلَٰهٌ غَيۡرُ ٱللَّهِ يَأۡتِيكُم بِضِيَآءٍ
أَفَلَا تَسۡمَعُونَ ٧١

72. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านเห็นแล้วมิใช่หรือ หากอัลลอฮฺทรงทำให้กลางวันมีอยู่ตลอดไปแก่พวกท่านจนถึงวันกิยามะฮฺ พระเจ้าองค์ใดเล่าอื่นจากอัลลอฮฺ ที่จะนำกลางคืนมาให้พวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้พักผ่อนในเวลานั้น พวกท่านไม่พิจารณาไตร่ครองดูบ้างหรือ[6]

قُلۡ أَرَءَيۡتُمۡ إِن جَعَلَ ٱللَّهُ عَلَيۡكُمُ ٱلنَّهَارَ
سَرۡمَدًا إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِ مَنۡ إِلَٰهٌ غَيۡرُ ٱللَّهِ
يَأۡتِيكُم بِلَيۡلٖ تَسۡكُنُونَ
فِيهِۚ أَفَلَا تُبۡصِرُونَ ٧٢

73. และเพราะความเมตตาของพระองค์ พระองค์ทรงทำให้มีกลางคืนและกลางวัน[7]

وَمِن رَّحۡمَتِهِۦ جَعَلَ لَكُمُ ٱلَّيۡلَ وَٱلنَّهَارَ لِتَسۡكُنُواْ
فِيهِ وَلِتَبۡتَغُواْ مِن فَضۡلِهِۦ وَلَعَلَّكُمۡ تَشۡكُرُونَ ٧٣

---

1 เพราะพระองค์ทรงมีบุญคุณต่อปวงบ่าว ด้วยความโปรดปรานทั้งหลายทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

2 เพื่อที่จะตอบแทนแก่ผู้ที่ปฏิบัติงานทุกคนด้วยผลงานของเขา

3 จงกล่าวแก่พวกดื้อรั้นชาวมักกะฮฺ

4 ที่พวกเจ้าใช้ทำประโยชน์จากมัน ในการดำรงชีวิตของพวกเจ้า

5 เพื่อทำความเข้าใจแล้วนำไปเป็นหลักฐานยืนยันถึงความเป็นเอกะของอัลลอฮฺ ตะอาลา บ้างหรือ

6 คือพวกเจ้าไม่พิจารณาดูบ้างดอกหรือในความผิดและความหลงทาง ที่พวกเจ้ากำลังงมงายอยู่

7 อันเนื่องมาจากเดชานุภาพของพระองค์ และความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อปวงบ่าว พระองค์ทรงทำให้กลางคืนและกลางวันหมุนเวียนโคจรอย่างเที่ยงตรงและมีประสิทธิภาพ

เพื่อพวกเจ้าจะได้พักผ่อนในเวลานั้น และเพื่อพวกเจ้าจะได้แสวงหาจากความโปรดปรานของพระองค์[1] และเพื่อพวกเจ้าจะได้ขอบคุณ[2]

74. และ (จงรำลึกถึง) วันที่พระองค์ทรงเรียกพวกเขาแล้วตรัสว่า ไหนเล่าเหล่าภาคีของข้า ที่พวกเจ้ากล่าวอ้าง

وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَآءِيَ
ٱلَّذِينَ كُنتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٧٤﴾

75. และเราได้เอาพยานออกมาจากทุก ๆ ประชาชาติ[3] แล้วเราได้กล่าวว่า จงนำหลักฐานของพวกเจ้ามา[4] ดังนั้นพวกเขาจึงรู้ว่า แท้จริงสัจธรรมนั้นเป็นของอัลลอฮฺ[5] และสิ่งที่พวกเขาได้กุขึ้นนั้นได้สูญหายไปจากพวกเขา

وَنَزَعْنَا مِن كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا فَقُلْنَا
هَاتُوا۟ بُرْهَـٰنَكُمْ فَعَلِمُوٓا۟ أَنَّ ٱلْحَقَّ لِلَّهِ
وَضَلَّ عَنْهُم مَّا كَانُوا۟ يَفْتَرُونَ ﴿٧٥﴾

76. แท้จริงกอรูนมาจากพวกพ้องของมูซา[6] เขาได้กดขี่ต่อพวกเขา และเราได้ประทานทรัพย์สมบัติมากมายแก่เขา จนกระทั่งลูกกุญแจทั้งหลายของมันนั้น เมื่อคนแข็งแรงกลุ่มหนึ่งยกแบกด้วยความยากลำบาก[7] เมื่อพวกพ้อง

۞ إِنَّ قَـٰرُونَ كَانَ مِن قَوْمِ مُوسَىٰ فَبَغَىٰ
عَلَيْهِمْ ۖ وَءَاتَيْنَـٰهُ مِنَ ٱلْكُنُوزِ مَآ إِنَّ مَفَاتِحَهُۥ لَتَنُوٓأُ
بِٱلْعُصْبَةِ أُو۟لِى ٱلْقُوَّةِ إِذْ قَالَ لَهُۥ قَوْمُهُۥ لَا تَفْرَحْ ۖ
إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ ٱلْفَرِحِينَ ﴿٧٦﴾

---

[1] คือหลังจากได้พักผ่อนแล้ว พวกเจ้าจะได้แสวงหาริซกีในการยังชีพในเวลากลางวัน

[2] ขอบคุณพระเจ้าของพวกเจ้าที่ได้ประทานนิอฺมะฮฺอันใหญ่หลวงเหลือคณานับ คือนิอฺมะฮฺแห่งกลางคืนและกลางวัน

[3] คือนะบีของพวกเขาเพื่อเป็นพยานแก่เขาถึงผลงานของพวกเขา

[4] เพื่อยืนยันถึงสิ่งที่พวกเจ้ายึดมั่นอยู่ ในการปฏิเสธศรัทธาของพวกเจ้า

[5] และบรรดารอซูลของพวกเขา และว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ

[6] อิบนุอับบาสกล่าวว่า กอรูนเป็นลูกของลุงนะบีมูซา

[7] เนื่องจากความมากมายและความหนักของลูกกุญแจ ทำให้ชายฉกรรจ์กลุ่มหนึ่งแบกหามมันด้วยความลำบาก นอกจากนั้นยังมีขุมทรัพย์และทรัพย์สมบัติอีกมากมาย อายะฮฺนี้ได้วาดภาพถึงการที่กอรูนมีทรัพย์สมบัติมากมายเหลือคณานับ

ของเขากล่าวแก่เขาว่า อย่าได้หยิ่งผยอง เพราะแท้จริงอัลลอฮฺไม่ทรงโปรดบรรดาผู้หยิ่งผยอง[1]

77. และจงแสวงหาสิ่งที่อัลลอฮฺได้ประทานแก่เจ้าเพื่อปรโลก[2] และอย่าลืมส่วนของเจ้าแห่งโลกนี้[3] และจงทำความดี[4] เสมือนกับที่อัลลอฮฺได้ทรงทำความดีแก่เจ้า และอย่าแสวงหาความเสียหายในแผ่นดิน[5] แท้จริง อัลลอฮฺไม่ทรงโปรดบรรดาผู้บ่อนทำลาย

وَٱبۡتَغِ فِيمَآ ءَاتَىٰكَ ٱللَّهُ ٱلدَّارَ ٱلۡأٓخِرَةَۖ
وَلَا تَنسَ نَصِيبَكَ مِنَ ٱلدُّنۡيَاۖ وَأَحۡسِن
كَمَآ أَحۡسَنَ ٱللَّهُ إِلَيۡكَۖ وَلَا تَبۡغِ ٱلۡفَسَادَ
فِي ٱلۡأَرۡضِۖ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ ٱلۡمُفۡسِدِينَ ٧٧

78. เขา (กอรูน) กล่าวว่า ฉันได้รับมันเพราะความรู้ของฉัน[6] ก็เขา (กอรูน) ไม่รู้ดอกหรือว่า แน่นอน อัลลอฮฺได้ทรงทำลายผู้ที่มีพลังยิ่งกว่าและมีพรรคพวกมากกว่า ก่อนหน้าเขาในศตวรรษก่อนๆ[7] และบรรดาผู้กระทำความผิด

قَالَ إِنَّمَآ أُوتِيتُهُۥ عَلَىٰ عِلۡمٍ عِندِيٓۚ أَوَلَمۡ يَعۡلَمۡ أَنَّ ٱللَّهَ
قَدۡ أَهۡلَكَ مِن قَبۡلِهِۦ مِنَ ٱلۡقُرُونِ مَنۡ هُوَ أَشَدُّ مِنۡهُ
قُوَّةٗ وَأَكۡثَرُ جَمۡعٗاۚ وَلَا يُسۡـَٔلُ عَن ذُنُوبِهِمُ
ٱلۡمُجۡرِمُونَ ٧٨

---

[1] ที่ไม่ขอบคุณอัลลอฮฺในความโปรดปรานของพระองค์ และหยิ่งผยองด้วยทรัพย์สมบัติของตนต่อปวงบ่าวของอัลลอฮฺ

[2] คือทรัพย์สมบัติ โดยหวังความโปรดปรานจากอัลลอฮฺ ทั้งนี้ด้วยการทำความดีต่าง ๆ และการบริจาคด้วยความจงรักภักดี

[3] และอย่าให้ส่วนได้ของเจ้าสูญเสียไปจากดุนยาของเจ้า ในการแสวงหาผลประโยชน์โดยทางฮะล้าล (เป็นที่อนุมัติ)

[4] ต่อบ่าวของอัลลอฮฺ

[5] ด้วยทรัพย์สมบัตินี้ในทางที่ผิดและทำร้ายเพื่อนมนุษย์ หรือก่อความเสียหายในแผ่นดิน

[6] คือฉันได้รับทรัพย์สมบัติเหล่านี้เพราะความรู้ในแนวทางหากินของฉันต่างหาก หากมิใช่ความพอพระทัยของอัลลอฮฺแก่ฉันและความรู้ของพระองค์ต่อความดีและความเหมาะสมของฉันแล้ว พระองค์จะไม่ทรงประทานทรัพย์สมบัติเหล่านี้แก่ฉันดอก

[7] อัลบัยฎอวีย์กล่าวว่า ในอายะฮฺนี้เป็นการแสดงความฉงน และประณามต่อความโป้ปดหลอกลวงของเขาถึงการมีอำนาจและการมีทรัพย์สมบัติอันมากมายของเขา ทั้ง ๆ ที่เขารู้ดีเช่นนั้น เพราะเขาได้อ่านคัมภีร์อัตเตารอต และได้ยินได้ฟังจากนักประวัติศาสตร์

จะไม่ถูกสอบถามเกี่ยวกับความผิดต่าง ๆ ของพวกเขาดอกหรือ[1]

79. ดังนั้น เขาได้ออกไปหาพวกพ้องของเขาด้วยเครื่องประดับอย่างโอ่อ่าของเขา[2] บรรดาผู้ปรารถนาชีวิตแห่งโลกนี้[3] กล่าวว่า โอ้ หากเราได้มีเช่นที่กอรูนได้ถูกประทานมา แท้จริงเขาเป็นผู้มีโชควาสนายิ่งใหญ่จริง ๆ

فَخَرَجَ عَلَىٰ قَوْمِهِۦ فِى زِينَتِهِۦ ۖ قَالَ ٱلَّذِينَ يُرِيدُونَ
ٱلْحَيَوٰةَ ٱلدُّنْيَا يَـٰلَيْتَ لَنَا مِثْلَ مَآ أُوتِىَ قَـٰرُونُ
إِنَّهُۥ لَذُو حَظٍّ عَظِيمٍ ٧٩

80. และบรรดาผู้ได้รับความรู้[4] กล่าวว่า ความวิบัติแด่พวกท่าน ผลบุญแห่งอัลลอฮฺนั้นดีกว่าแก่ผู้ศรัทธาและกระทำความดี และไม่มีผู้ใดได้รับมันนอกจากบรรดาผู้อดทนเท่านั้น[5]

وَقَالَ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْعِلْمَ وَيْلَكُمْ ثَوَابُ ٱللَّهِ
خَيْرٌ لِّمَنْ ءَامَنَ وَعَمِلَ صَـٰلِحًا
وَلَا يُلَقَّىٰهَآ إِلَّا ٱلصَّـٰبِرُونَ ٨٠

81. ดังนั้น เราจึงให้ธรณีสูบเขาและเคหะสถานของเขา สำหรับเขาไม่มีผู้ใดจะช่วยเหลือเขาได้นอกจากอัลลอฮฺ[6] และเขาก็มิใช่เป็นผู้ช่วยเหลือตนเองได้[7]

فَخَسَفْنَا بِهِۦ وَبِدَارِهِ ٱلْأَرْضَ فَمَا كَانَ
لَهُۥ مِن فِئَةٍ يَنصُرُونَهُۥ مِن دُونِ ٱللَّهِ
وَمَا كَانَ مِنَ ٱلْمُنتَصِرِينَ ٨١

82. และบรรดาผู้อยากมีฐานะเยี่ยงเขาเมื่อวานนี้ จะกล่าวในวันพรุ่งนี้ว่า พึงทราบเถิด[8] เป็น

وَأَصْبَحَ ٱلَّذِينَ تَمَنَّوْا۟ مَكَانَهُۥ بِٱلْأَمْسِ يَقُولُونَ
وَيْكَأَنَّ ٱللَّهَ يَبْسُطُ ٱلرِّزْقَ لِمَن يَشَآءُ

---

[1] อัลลอฮฺมิทรงประสงค์ที่จะถามถึงความผิดของพวกเขาและจำนวนของมัน เพราะพระองค์ทรงรอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง การลงโทษของพระองค์ต่อพวกเขาไม่จำเป็นต้องถามพวกเขา เมื่อการลงโทษเป็นที่เหมาะสมแก่พวกเขาแล้ว พระองค์ก็จะทรงทำลายล้างพวกเขาอย่างกะทันหัน

[2] คือออกไปสวนสนามเพียบพร้อมด้วยบริวารที่ตกแต่งอย่างแพรวพราวด้วยทองและไหม

[3] คือผู้ที่มีศรัทธาอ่อนแอ

[4] คือผู้ที่มีสติปัญญา มีความรู้ความเข้าใจ และยึดมั่นในแนวทางที่ถูกต้องและเที่ยงธรรม

[5] คือตำแหน่งนี้หรือการตอบแทนนี้ จะไม่มีใครได้รับในปรโลก นอกจากบรรดาผู้อดทนปฏิบัติตามพระบัญชาของอัลลอฮฺ

[6] ไม่มีผู้ใดในหมู่พวกพ้องของเขาจะช่วยปกป้องเขา ให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺได้

[7] คือเขาจะอยู่ในหมู่ผู้ประสบความหายนะ

[8] คือหลังจากที่พวกเขาได้เห็นธรณีสูบกอรูนและพวกพ้องของเขาไปแล้ว

مِنْ عِبَادِهِۦ وَيَقْدِرُ ۖ لَوْلَآ أَن مَّنَّ ٱللَّهُ عَلَيْنَا لَخَسَفَ بِنَا ۖ وَيْكَأَنَّهُۥ لَا يُفْلِحُ ٱلْكَٰفِرُونَ ﴿٨٢﴾

ที่แน่นอนว่าอัลลอฮฺนั้นทรงให้กว้างขวางและทรงให้คับแคบซึ่งเครื่องยังชีพ แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ จากปวงบ่าวของพระองค์[1] หากมิใช่อัลลอฮฺทรงโปรดปรานแก่เรา แน่นอนพระองค์ก็จะทรงให้ (ธรณี) สูบเราลงไป[2] พึงทราบเถิด แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจะไม่ประสบชัยชนะ

تِلْكَ ٱلدَّارُ ٱلْءَاخِرَةُ نَجْعَلُهَا لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِى ٱلْأَرْضِ وَلَا فَسَادًا ۚ وَٱلْعَٰقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٨٣﴾

83. นั่นคือที่พำนักแห่งปรโลก เราได้เตรียมมันไว้สำหรับบรรดาผู้ที่ไม่ปรารถนาหยิ่งผยองในแผ่นดิน และไม่ก่อการเสียหาย และบั้นปลายย่อมเป็นของบรรดาผู้ยำเกรง[3]

مَن جَآءَ بِٱلْحَسَنَةِ فَلَهُۥ خَيْرٌ مِّنْهَا ۖ وَمَن جَآءَ بِٱلسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى ٱلَّذِينَ عَمِلُوا۟ ٱلسَّيِّـَٔاتِ إِلَّا مَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾

84. ผู้ใดนำเอาความดีมา เขาก็จะได้รับความดียิ่งกว่า และผู้ใดนำเอาความชั่วมา บรรดาผู้กระทำความชั่วทั้งหลายนั้นจะไม่ถูกตอบแทนนอกจากที่พวกเขาได้กระทำไว้[4]

---

[1] พวกเขากล่าวออกมาด้วยความเสียใจถึงความอยากมีฐานะเยี่ยงกอรูนว่า อัลลอฮฺทรงให้ริซกีอย่างกว้างขวางแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และด้วยฮิกมะฮฺของพระองค์ มิใช่การยกย่องให้เกียรติเขา และทรงให้ริซกีคับแคบแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ ด้วยฮิกมะฮฺและลิขิตของพระองค์ อันเป็นการทดสอบ มิใช่เป็นการเหยียดหยามดูถูกเขา

[2] หากมิใช่อัลลอฮฺทรงสงสารเรา ให้เรามีความศรัทธา และให้ความเมตตาแก่เรา รวมทั้งไม่ให้สิ่งที่เราอยากได้แก่เราแล้วจุดจบของเราก็อาจจะเป็นเช่นเดียวกับกอรูนเป็นแน่

[3] คือที่พำนักอันมีเกียรติยิ่งที่ท่านได้ยินข่าวคราวของมันนั้น เราเตรียมไว้สำหรับบรรดาผู้ยำเกรง ที่ไม่ประสงค์จะแสดงความหยิ่งผยอง ไม่อธรรม ไม่ทำร้ายผู้อื่นในโลกนี้

[4] และนี่คือความโปรดปรานของอัลลอฮฺที่มีต่อปวงบ่าวของพระองค์ คือพระองค์ทรงเพิ่มพูนความดีหลายเท่า ให้แก่ผู้กระทำความดี ส่วนผู้กระทำความชั่วนั้นจะถูกตอบแทนเท่าที่เขาได้กระทำไว้

85. แท้จริง พระผู้ทรงประทานอัลกุรอานให้แก่เจ้า แน่นอน ย่อมทรงนำเจ้ากลับสู่ถิ่นเดิม[1] จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด)[2] พระเจ้าของฉันทรงรู้ดียิ่งว่า ผู้ใดอยู่ในแนวทางที่ถูกต้องและผู้ใดอยู่ในการหลงผิดที่ชัดแจ้ง[3]

إِنَّ ٱلَّذِى فَرَضَ عَلَيْكَ ٱلْقُرْءَانَ لَرَآدُّكَ إِلَىٰ مَعَادٍ ۚ قُل رَّبِّىٓ أَعْلَمُ مَن جَآءَ بِٱلْهُدَىٰ وَمَنْ هُوَ فِى ضَلَـٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٨٥﴾

86. และเจ้ามิได้หวังมาก่อนเลยว่า คัมภีร์นี้จะถูกประทานให้แก่เจ้า[4] เว้นแต่ว่ามันเป็นความเมตตาจากพระเจ้าของเจ้า[5] ดังนั้น เจ้าอย่าเป็นผู้สนับสนุนแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเลย[6]

وَمَا كُنتَ تَرْجُوٓا۟ أَن يُلْقَىٰٓ إِلَيْكَ ٱلْكِتَـٰبُ إِلَّا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ ۖ فَلَا تَكُونَنَّ ظَهِيرًا لِّلْكَـٰفِرِينَ ﴿٨٦﴾

87. และอย่าให้พวกเขาหันเหเจ้าจากโองการทั้งหลายของอัลลอฮฺ หลังจากที่มันได้ถูกประทานลงมาแก่เจ้า และจงเชิญชวนไปสู่พระเจ้าของเจ้าและอย่าอยู่ในหมู่ผู้ตั้งภาคี[7]

وَلَا يَصُدُّنَّكَ عَنْ ءَايَـٰتِ ٱللَّهِ بَعْدَ إِذْ أُنزِلَتْ إِلَيْكَ ۖ وَٱدْعُ إِلَىٰ رَبِّكَ ۖ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿٨٧﴾

---

[1] คือจะให้กลับคืนสู่นครมักกะฮฺ เช่นเดียวกับที่ให้เขาออกจากมัน อันนี้เป็นสัญญาจากอัลลอฮฺ ด้วยการพิชิตนครมักกะฮฺ และการกลับคืนสู่มัน หลังจากที่ได้อพยพออกไป

[2] คือให้กล่าวแก่พวกมุชริกีนเหล่านั้น

[3] พระองค์ผู้ทรงรอบรู้ดียิ่งว่า ใครคือคนดีอยู่ในแนวทางแห่งสัจธรรม และใครคือคนหลงผิด พระองค์จะทรงตอบแทนแก่ทุกคนด้วยผลงานของเขา

[4] คือมิได้หวังว่าจะเป็นนะบี

[5] และเป็นการเมตตาแก่ปวงบ่าวด้วยการส่งเจ้ามาเป็นผู้ประกาศเผยแพร่

[6] คืออย่าสนับสนุนในเรื่องศาสนาของพวกเขา หรือช่วยเหลือพวกเขาในทางที่หลงผิด ด้วยการเอาอกเอาใจ แต่จงโต้แย้งพวกเขา นักตัฟซีรกล่าวว่า พวกมุชริกูนได้เรียกร้องท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ไปสู่ศาสนาของพวกเขา จึงถูกใช้ให้ระมัดระวังจากพวกเขา และให้ตอบโต้ด้วยข้อเท็จจริง การสนทนาในอายะฮฺนี้และอื่นจากนี้ สำหรับท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม แต่จุดมุ่งหมายคลุมไปถึงประชาชาติของท่านทั้งหมด คือไม่ให้สนับสนุนและไม่ให้เห็นพ้องกับบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา

[7] อย่าไปให้ความสนใจและอย่าไปฟังคำพูดของพวกมุชริกีน มิฉะนั้นแล้วจะทำให้เจ้าหันเหจากการปฏิบัติตามสิ่งที่อัลลอฮฺทรงประทานให้แก่เจ้า คือโองการทั้งหลายอันชัดแจ้ง แล้วจงเรียกร้องเชิญชวนมนุษย์ไปสู่ความเป็นเอกภาพ และอิบาดะฮฺต่อพระองค์และอย่าได้เห็นคล้อยตามกิเลสของพวกเขา เพราะว่าผู้ใดที่พอใจต่อแนวทางของพวกเขา ก็จะอยู่ในจำพวกเขา

88. และอย่าวิงวอนขอต่อพระเจ้าอื่นคู่เคียงกับ
อัลลอฮฺ ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์
ทุกสิ่งย่อมพินาศนอกจากพระพักตร์ของ
พระองค์[1] การชี้ขาดนั้นเป็นสิทธิของพระองค์
เท่านั้น และยังพระองค์เท่านั้นพวกท่านจะถูก
นำกลับ

وَلَا تَدْعُ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ كُلُّ شَىْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُۥ لَهُ ٱلْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٨﴾

[1] คือทุกสิ่งย่อมพินาศ แต่ซาต ของพระองค์อันศักดิ์สิทธิ์คงเหลืออยู่ ที่กล่าวถึง พระพักตร์ ในอายะฮฺนี้ และในซูเราะฮฺอัรเราะฮฺมาน หมายถึง ซาต ของอัลลอฮฺ ตะอาลา อิบนุกะษีรกล่าวว่า อันนี้เป็นการแจ้งให้ทราบว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา นั้นเป็นผู้ทรงคงอยู่ตลอดไป ผู้ทรงมีชีวิตอยู่ตลอดกาล ผู้ทรงบริหารกิจการทั้งหลาย สิ่งที่ถูกบังเกิดทั้งหลายย่อมตายไป แต่พระองค์ไม่ตาย

(29) ซูเราะฮฺ อัลอังกะบูต

سورة العنكبوت

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 69 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลอังกะบูต

ซูเราะฮฺอัลอังกะบูตเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ โดยมีเรื่องอะกีดะฮฺเป็นแกนนำในหลักการของมันนั่นก็คือ การให้ความเป็นเอกภาพ สาสน์ การฟื้นคืนชีพ และการตอบแทน แกนหลักของซูเราะฮฺหมุนเวียนอยู่ในเรื่องของการศรัทธา และแนวทางแห่งการทดสอบในการดำรงชีวิตนี้ เพราะบรรดามุสลิมในมักกะฮฺอยู่ในสภาพและชนิดของการทดสอบที่น่าสมเพชที่สุด ดังนั้น การกล่าวถึงเรื่องการทดสอบและการก่อกวนในซูเราะฮฺนี้ จึงยาวและละเอียดเป็นการเฉพาะ เมื่อกล่าวถึงเรื่องของบรรดานะบี

ซูเราะฮฺนี้ได้เริ่มด้วยอารัมภบทอย่างชัดแจ้ง อะลีฟ ลาม มีม มนุษย์คิดหรือว่าพวกเขาจะถูกทอดทิ้ง เพียงแต่พวกเขากล่าวว่า เราศรัทธา และพวกเขาจะไม่ถูกทดสอบ ในซูเราะฮฺยังได้กล่าวถึงมนุษย์กลุ่มหนึ่งที่คิดว่า การศรัทธานั้นเป็นเพียงคำพูดที่กล่าวออกมาจากปาก ครั้นเมื่อความทุกข์ยากประสบแก่พวกเขา พวกเขาก็กลับไปสู่ห้วงแห่งการหลงผิด พวกเขาหันหลังให้อิสลามเพื่อเอาตัวรอดจากการลงโทษในโลกนี้ คล้ายกับว่าการลงโทษในปรโลกจะเบาบางจากการลงโทษในโลกนี้ และในหมู่มนุษย์นั้นมีผู้กล่าวว่า เราศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ครั้นเมื่อเขาถูกทำร้ายในทางของอัลลอฮฺ เขาก็ถือเอาการทดสอบของมนุษย์ประหนึ่งการลงโทษของอัลลอฮฺ

ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงการทดสอบของบรรดานะบี และสิ่งที่พวกเขาได้ประสบมาจากความทุกข์ยากลำเค็ญและภยันตรายในการเผยแพร่สาสน์ของอัลลอฮฺ เริ่มด้วยเรื่องนะบีนูหฺ นะบีอิบรอฮีม นะบีลูฏ และนะบีชุอัยบฺ กับได้กล่าวถึงกลุ่มชนบางกลุ่มที่เกรี้ยวกราด หยิ่งผยอง เช่น พวกอ๊าด ษะมูด กอรูน ฮามาน และอื่นๆ พร้อมกับได้กล่าวถึงสิ่งที่พวกเขาได้ประสบ คือความหายนะและความพินาศ ดังนั้น แต่ละคนเราได้ลงโทษ เนื่องจากความผิดของเขา และบางคนในหมู่พวกเขาคือผู้ที่เราได้ส่งพายุร้ายมาทำลาย

ในเรื่องของบรรดานะบี มีบทเรียนจากความทุกข์ยากและการทดสอบ อุปมา

การเสียสละอันยิ่งใหญ่ และผลตอบแทนอันน้อยนิด เช่น นะบีนูหฺ อะลัยฮิสสลามที่อยู่ร่วมกับหมู่ชนของเขาเป็นเวลาถึง 950 ปี ได้เรียกร้องเชิญชวนไปสู่การศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ไม่มีใครศรัทธาต่อเขานอกจากกลุ่มชนจำนวนน้อยเท่านั้น และโดยแน่นอนเราได้ส่งนูหฺไปยังหมู่ชนของเขา และเขาได้อยู่ร่วมกับพวกเขาหนึ่งพันปียกเว้นห้าสิบปี (950 ปี) ดังนั้น อุทกภัยได้คร่าพวกเขาขณะที่พวกเขาเป็นผู้อธรรม และนี่ก็อีกท่านหนึ่ง บิดาแห่งบรรดานะบี อิบรอฮีม อัลค่อลีล เขาพยายามชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องแก่หมู่ชนของเขาทุกวิถีทาง และได้โต้ตอบพวกเขาด้วยหลักฐานและข้อพิสูจน์ แต่ไม่ได้ผลอะไร นอกจากความหยิ่งผยองและความเกรี้ยวกราดจากพวกเขา พวกเขากล่าวว่าจงฆ่าเขา จงเผาเขาเสีย แต่อัลลอฮฺได้ทรงช่วยเขาให้พ้นจากไฟ

ในเรื่องของนะบีลูฏ หมู่ชนของท่านได้โอ้อวดในความต่ำช้าโดยปราศจากความละอาย และ (จงรำลึกถึง) ลูฏ เมื่อเขากล่าวแก่หมู่ชนของเขาว่า แท้จริงพวกท่านได้กระทำการลามกซึ่งไม่มีผู้ใดในหมู่มวลชนกระทำมาก่อนพวกท่านเลย หลังจากนั้นเป็นการกล่าวถึงความทุกข์ยากของบรรดานะบีโดยสังเขป ซูเราะฮฺได้กล่าวชี้แจงถึงความเป็นจริงแห่งสาสน์ของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เพราะเขาเป็นคนที่ไม่รู้หนังสือ อ่านไม่ออกเขียนไม่เป็น แล้วเขาได้นำเอาคัมภีร์ที่เป็นปาฏิหาริย์ฉบับนี้มาให้พวกเขา และนี่คือข้อพิสูจน์อันยิ่งใหญ่ว่า มันเป็นพจนารถของพระเจ้าแห่งสากลโลก และแต่ก่อนนี้เจ้ามิได้อ่านคัมภีร์ใด และเจ้าก็มิได้เขียนมันด้วยมือขวาของเจ้า มิฉะนั้นแล้วพวกโป้ปดมดเท็จย่อมจะสงสัยอย่างแน่นอน

ซูเราะฮฺได้เปลี่ยนมากล่าวถึงหลักฐานและข้อพิสูจน์ ที่มีต่อเดชานุภาพและเอกภาพที่กระจายออกมาจากจักรวาลอันกว้างใหญ่นี้ แล้วได้จบลงด้วยการชี้แจงถึงผลตอบแทนแก่บรรดาผู้อดทน ที่เผชิญหน้าอยู่กับความทุกข์ยากและความน่ากลัวต่าง ๆ และผู้ที่ต่อสู้ดิ้นรนหลายชนิด ทั้งทางด้านจิตใจและทรัพย์สมบัติพร้อมกับยืนหยัดต่อสู้กับความทุกข์ยากและการทดสอบ และบรรดาผู้ต่อสู้ดิ้นรนในทางของเรา แน่นอนเราจะชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องของเราให้แก่เขา และแท้จริง อัลลอฮฺจะทรงอยู่ร่วมกับบรรดาผู้ทำความดีทั้งหลาย

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺนี้ถูกตั้งชื่อว่า ซูเราะฮฺอัลอังกะบูต (แมงมุม) เพราะอัลลอฮฺทรงยกตัวอย่างแมงมุม เช่น บรรดารูปปั้นที่แกะสลัก และบรรดาเจว็ดพระเจ้าจอมปลอม

อุปมาของบรรดาผู้ที่ยึดเอาอื่นจากอัลลอฮฺเป็นผู้คุ้มครอง ดั่งแมงมุมที่ชักใยทำรัง (29 : 41)

สาเหตุของการประทานอายะฮฺนี้

มีรายงานจากซะอฺดฺ อิบนุอะบีวักกอศ ว่า ฉันเป็นคนที่กตัญญูต่อมารดาของฉัน เมื่อฉันได้เข้ารับนับถืออิสลาม มารดาของฉันได้กล่าวว่า ศาสนานี้นะหรือที่เจ้าได้คิดค้นขึ้นใหม่ โอ้ ซะอฺดฺเอ๋ย เจ้าจะทิ้งศาสนานี้ของเจ้าหรือจะให้ข้าไม่กินไม่ดื่มจนกระทั่งข้าตายไป แล้วเจ้าก็จะถูกประณามเพราะข้า โดยจะมีผู้กล่าวขึ้นว่า โอ้ ผู้ฆ่ามารดาของเขา ฉันได้กล่าวว่า โอ้ แม่ครับ อย่าได้ทำเช่นนั้นเลยครับ เพราะฉันจะไม่ทิ้งศาสนาของฉันนี้เพื่อสิ่งใดเป็นอันขาด เขากล่าวว่า แล้วนางก็อยู่ในสภาพเช่นนั้น คือไม่กินไม่ดื่มวันหนึ่งกับคืนหนึ่ง จนกระทั่งนางได้อ่อนเพลียลง แล้วนางก็อดอาหารอีกหนึ่งวันกับหนึ่งคืน เมื่อฉันเห็นนางอยู่ในสภาพเช่นนั้น ฉันก็ได้กล่าวขึ้นว่า คุณแม่ครับ ฉันขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺ แม่คงรู้ดีว่า ถึงแม้ว่าคุณแม่จะมีชีวิตสักหนึ่งร้อยชีวิต แล้วชีวิตนั้นได้ออกจากร่างของคุณแม่ไปทีละชีวิต ฉันจะไม่ทิ้งศาสนาของฉันนี้เพื่อสิ่งใดเป็นอันขาด หากคุณแม่ประสงค์ก็จงกินเถิด และหากคุณแม่ประสงค์ก็จงปล่อยให้อยู่ในสภาพนี้ ครั้นเมื่อนางประจักษ์เช่นนั้น นางก็ได้กินอาหาร อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงทรงประทานอายะฮฺนี้ลงมา และเราได้สั่งเสียมนุษย์ให้ทำดีต่อบิดามารดาของเขา และถ้าทั้งสองบังคับเจ้าเพื่อให้ตั้งภาคีต่อข้าในสิ่งที่เจ้าไม่มีความรู้ เจ้าก็อย่าปฏิบัติตามเขาทั้งสอง (29 : 8)

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

الٓمٓ ١

1. อะลิฟ ลาม มีม[1]

أَحَسِبَ ٱلنَّاسُ أَن يُتۡرَكُوٓاْ أَن يَقُولُوٓاْ ءَامَنَّا وَهُمۡ
لَا يُفۡتَنُونَ ٢

2. มนุษย์คิดหรือว่า พวกเขาจะถูกทอดทิ้งเพียงแต่พวกเขากล่าวว่าเราศรัทธา และพวกเขาจะไม่ถูกทดสอบ กระนั้นหรือ[2]

وَلَقَدۡ فَتَنَّا ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡۖ فَلَيَعۡلَمَنَّ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ
صَدَقُواْ وَلَيَعۡلَمَنَّ ٱلۡكَٰذِبِينَ ٣

3. และโดยแน่นอน เราได้ทดสอบบรรดาก่อนหน้าพวกเขา[3]แล้ว ดังนั้นอัลลอฮฺจะทรงจำแนกให้รู้แจ้งถึงบรรดาผู้สัตย์จริง[4] และจะทรงจำแนกให้รู้แจ้งถึงบรรดาผู้กล่าวเท็จ

أَمۡ حَسِبَ ٱلَّذِينَ يَعۡمَلُونَ ٱلسَّيِّـَٔاتِ أَن يَسۡبِقُونَاۚ
سَآءَ مَا يَحۡكُمُونَ ٤

4. หรือบรรดาผู้กระทำความชั่วทั้งหลายคิดว่า พวกเขาจะรอดพ้นไปจากเรา ชั่วช้าแท้ ๆ สิ่งที่พวกเขาตัดสินกัน

مَن كَانَ يَرۡجُواْ لِقَآءَ ٱللَّهِ فَإِنَّ أَجَلَ ٱللَّهِ لَأٓتٖۚ
وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ ٥

5. ผู้ใดหวังที่จะพบอัลลอฮฺ ดังนั้นแท้จริงกำหนด ของอัลลอฮฺย่อมมาถึงแน่นอน[5] และพระองค์เป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้

---

[1] โปรดดูคำอธิบายเกี่ยวกับตัวอักษร ในเชิงอรรถของอายะฮฺที่ 1 ซูเราะฮฺ อัลบากอเราะฮฺ

[2] เปล่าเลยมิใช่เช่นนั้นดอก แต่พวกเขาจะต้องถูกทดสอบเพื่อจะได้แยกผู้สัจจะออกจากมุนาฟิก อิบนุเญาซีย์ กล่าวว่า อายะฮฺนี้ถูกประทานลงมาแก่หมู่ชนผู้ศรัทธาที่มีสภาพอ่อนแอ ณ นครมักกะฮฺ เช่นอัมมาร อิบนุยาซิร และผู้อื่น

[3] โดยการทดสอบนานาชนิด อัลบัยฎอวีย์กล่าวว่า ความหมายคือ นั่นเป็นแนวทางอันเก่าแก่ ที่จะต้องเกิดขึ้นแก่ประชาชาติทั้งมวล ไม่ควรที่จะคิดเป็นอย่างอื่น

[4] ในการกล่าวอ้างการศรัทธาและบรรดาผู้กล่าวเท็จ

[5] ผู้ใดหวังที่จะได้รับการตอบแทนของอัลลอฮฺ ก็จงอดทนในโลกนี้ต่อการต่อสู้ดิ้นรนเพื่อจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ จนกระทั่งพบพระองค์ เพื่อการตอบแทนของพระองค์ เพราะการพบกับอัลลอฮฺนั้นใกล้เข้ามาแล้ว และสิ่งที่จะมาถึงนั้นย่อมใกล้ ในอายะฮฺเป็นการปลอบใจบรรดามุอฺมินีนและเป็นสัญญาแก่พวกเขาที่จะได้รับความดีในโลกแห่งการตอบแทน

وَمَن جَٰهَدَ فَإِنَّمَا يُجَٰهِدُ لِنَفْسِهِۦٓۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَغَنِيٌّ عَنِ ٱلْعَٰلَمِينَ ٦

6. และผู้ใดต่อสู้ดิ้นรน แท้จริงเขาย่อมต่อสู้ดิ้นรนเพื่อตัวของเขาเอง[1] แท้จริงอัลลอฮฺนั้นแน่นอน ทรงมั่งมีเหนือประชาชาติทั้งหลาย[2]

وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّـَٔاتِهِمْ وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَحْسَنَ ٱلَّذِى كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ٧

7. และบรรดาผู้ศรัทธาและกระทำความดีทั้งหลายนั้น แน่นอนเราจะลบล้างความชั่วทั้งหลายของพวกเขาไปจากพวกเขา[3] และแน่นอนเราจะตอบแทนพวกเขาสิ่งที่ดียิ่ง ซึ่งพวกเขาได้กระทำไว้[4]

وَوَصَّيْنَا ٱلْإِنسَٰنَ بِوَٰلِدَيْهِ حُسْنًاۖ وَإِن جَٰهَدَاكَ لِتُشْرِكَ بِى مَا لَيْسَ لَكَ بِهِۦ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَآۚ إِلَىَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ٨

8. และเราได้สั่งเสียมนุษย์ให้ทำดีต่อบิดามารดาของเขา[5] และถ้าทั้งสองบังคับเจ้าเพื่อให้ตั้งภาคีในสิ่งที่เจ้าไม่มีความรู้ เจ้าก็อย่าปฏิบัติตามเขาทั้งสอง[6] ยังข้าคือการกลับของพวกเจ้า ดังนั้นข้าจะแจ้งแก่พวกเจ้าในสิ่งที่พวกเจ้าได้กระทำไว้[7]

---

[1] คือเมื่อเขาต่อสู้ดิ้นรนด้วยการอดทนต่อการจงรักภักดี และต่อต้านอารมณ์ใฝ่ต่ำแล้ว ผลแห่งการต่อสู้ดิ้นรนก็จะได้แก่ตัวเขาเอง

[2] พระองค์มิทรงต้องการสิ่งใด ๆ จากบ่าวของพระองค์ การจงรักภักดีของปวงผู้ภักดีก็มิได้เกิดประโยชน์แก่พระองค์ และการทรยศของปวงผู้ทรงยศก็มิได้ให้โทษแก่พระองค์เลย

[3] เราจะลบล้างความชั่วของพวกเขาที่ได้ประกอบในอดีต เนื่องจากการศรัทธาและการกระทำความดีของพวกเขา

[4] เราจะตอบแทนให้พวกเขาด้วยการงานที่ดียิ่งของพวกเขา นั่นคือการจงรักภักดี

[5] เพราะทั้งสองเป็นต้นเหตุแห่งการปรากฏของเขา ดังนั้นหน้าที่ของเขาที่มีต่อทั้งสองคือการทำดีและเชื่อฟัง อัศศอวีย์กล่าวว่า ความจริงอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงใช้ให้ลูก ๆ ทำดีต่อบิดามารดา โดยมิได้ใช้ให้ทั้งสองทำดีต่อลูก ๆ เพราะลูก ๆ นั้นถูกบังเกิดมาในสภาพที่แข็งกระด้างและไม่เชื่อฟังบิดามารดาอยู่ก่อนแล้ว อัลลอฮฺจึงใช้พวกเขาให้กระทำในสิ่งที่ขัดกับธรรมชาติของพวกเขา ส่วนบิดามารดานั้นถูกหล่อหลอมมาในสภาพแห่งความเมตตาสงสารต่อลูก ๆ พระองค์จึงมอบหมายให้พวกเขาให้คงอยู่ในสภาพที่ถือกำเนิดมา

[6] อย่าเชื่อฟังทั้งสองในการนี้เพราะไม่มีการเชื่อฟังแก่ผู้ถูกบังเกิดเพื่อให้ทรยศต่ออัลลอฮฺผู้ให้บังเกิด

[7] ยังข้าคือการกลับของบรรดาสิ่งที่ถูกบังเกิดทั้งมวล ผู้ศรัทธาของพวกเขาและผู้ปฏิเสธศรัทธาของพวกเขา คนดีของพวกเขาและคนชั่วของพวกเขา ข้าจะเป็นผู้ตอบแทนแก่ทุกคนที่ได้กระทำไว้ ในการนี้เป็นสัญญาดีแก่ผู้ทำดีต่อบิดามารดาและปฏิบัติตามแนวทางที่ถูกต้องและเป็นสัญญาร้ายแก่ผู้ทรยศต่อบิดามารดาและปฏิบัติตามแนวทางที่ไม่ถูกต้อง

وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِى ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٩﴾

9. และบรรดาผู้ศรัทธา และกระทำความดีนั้น แน่นอนเราจะให้พวกเขาเข้าอยู่ในหมู่คนดีทั้งหลาย[1]

وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ فَإِذَآ أُوذِىَ فِى ٱللَّهِ جَعَلَ فِتْنَةَ ٱلنَّاسِ كَعَذَابِ ٱللَّهِ وَلَئِن جَآءَ نَصْرٌ مِّن رَّبِّكَ لَيَقُولُنَّ إِنَّا كُنَّا مَعَكُمْ أَوَلَيْسَ ٱللَّهُ بِأَعْلَمَ بِمَا فِى صُدُورِ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٠﴾

10. และในหมู่มนุษย์นั้นมีผู้กล่าวว่า เราศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ครั้นเมื่อเขาถูกทำร้ายในทางของอัลลอฮฺ เขาก็ถือเอาการทดสอบของมนุษย์ประหนึ่งการลงโทษของอัลลอฮฺ[2] และเมื่อการช่วยเหลือจากพระเจ้าของเจ้ามาถึง แน่นอนพวกเขาจะกล่าวว่า แท้จริงเราจะร่วมกับพวกท่าน[3] และมิใช่อัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรู้ดียิ่งในสิ่งที่มีอยู่ในหัวอกของประชาชาติทั้งหลายดอกหรือ[4]

وَلَيَعْلَمَنَّ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَلَيَعْلَمَنَّ ٱلْمُنَٰفِقِينَ ﴿١١﴾

11. และแน่นอนอัลลอฮฺทรงรู้ดียิ่งถึงบรรดาผู้ศรัทธา และแน่นอนพระองค์ทรงรู้ดียิ่งถึงพวกมุนาฟิกีน

---

[1] อัลกุรฏุบีย์กล่าวว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวซ้ำถึงลักษณะของบรรดาผู้ศรัทธาที่ปฏิบัติความดี ก็เพื่อที่จะเร่งเร้าจิตใจพวกเขาให้อยากได้ตำแหน่งอันสูงส่งที่พึงจะได้รับ

[2] คือกล่าวเพียงลิ้นของพวกเขาว่าเราศรัทธาต่ออัลลอฮฺ เมื่อคนหนึ่งคนใดในพวกเขาถูกทำร้ายเพราะการศรัทธาของเขา เขาก็จะกลับศาสนา โดยอ้างเอาสิ่งที่มนุษย์ถูกทำร้ายเป็นเหตุให้หันห่างออกจากการศรัทธา ประหนึ่งว่าเป็นการลงโทษอย่างรุนแรงจากอัลลอฮฺที่ทำให้มนุษย์หันห่างออกจากการปฏิเสธศรัทธา (หมายถึงบรรดามุอฺมิน)

[3] เมื่อมีชัยชนะเกิดขึ้นแก่บรรดามุอฺมิน หรือมีการพิชิตเมืองหรือยึดทรัพย์สินได้จากเชลยศึก พวกสับปลับก็จะขอมีส่วนเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยในการทำสงครามและการขอแบ่งส่วนทรัพย์สินที่ยึดมาได้

[4] เป็นคำถามที่ให้การยืนยัน คืออัลลอฮฺ มิใช่ผู้ทรงรู้ดียิ่งในสิ่งที่ซ่อนอยู่ในหัวอกทั้งดีและชั่วดอกหรือ และสิ่งที่อยู่ในจิตใจของมนุษย์ทั้งการอีมานและการนิฟากดอกหรือ แน่นอนพระองค์ทรงรอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง และพระองค์ทรงกล่าวยืนยันอีกในอายะฮฺ ที่ 11

12. และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาได้กล่าวแก่บรรดาผู้ศรัทธาว่า จงปฏิบัติตามแนวทางของเราและเราจะแบกรับความผิดของพวกท่าน[1] และพวกเขามิได้แบกรับความผิดของเขาเหล่านั้นแต่อย่างใด[2] แท้จริงพวกเขาเป็นผู้กล่าวเท็จอย่างแน่นอน

وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لِلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّبِعُواْ
سَبِيلَنَا وَلۡنَحۡمِلۡ خَطَٰيَٰكُمۡ وَمَا هُم بِحَٰمِلِينَ
مِنۡ خَطَٰيَٰهُم مِّن شَيۡءٍۖ إِنَّهُمۡ لَكَٰذِبُونَ ١٢

13. และแน่นอน พวกเขาจะแบกรับความผิดของพวกเขาและความผิดอื่นๆ[3] ร่วมกับความผิดของพวกเขา และแน่นอนพวกเขาจะถูกสอบสวนในวันกิยามะฮฺในสิ่งที่พวกเขาได้กุขึ้น[4]

وَلَيَحۡمِلُنَّ أَثۡقَالَهُمۡ وَأَثۡقَالٗا مَّعَ أَثۡقَالِهِمۡۖ وَلَيُسۡـَٔلُنَّ
يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ عَمَّا كَانُواْ يَفۡتَرُونَ ١٣

14. และโดยแน่นอนเราได้ส่งนูหฺไปยังหมู่ชนของเขา และเขาได้อยู่ร่วมกับพวกเขาหนึ่งพันปีเว้นห้าสิบปี (950 ปี)[5] ดังนั้นอุทกภัยได้คร่าพวกเขาขณะที่พวกเขาเป็นผู้อธรรม[6]

وَلَقَدۡ أَرۡسَلۡنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوۡمِهِۦ فَلَبِثَ
فِيهِمۡ أَلۡفَ سَنَةٍ إِلَّا خَمۡسِينَ عَامٗا
فَأَخَذَهُمُ ٱلطُّوفَانُ وَهُمۡ ظَٰلِمُونَ ١٤

15. ดังนั้นเราได้ช่วยเขาและพวกพ้องในเรือ[7] ให้รอดพ้น และเราได้ทำให้มันเป็นสัญญาณหนึ่งแก่ประชาชาติ[8]

فَأَنجَيۡنَٰهُ وَأَصۡحَٰبَ ٱلسَّفِينَةِ وَجَعَلۡنَٰهَآ
ءَايَةٗ لِّلۡعَٰلَمِينَ ١٥

---

[1] หมายถึงจงปฏิเสธศรัทธาเหมือนกับเรา และปฏิบัติตามศาสนาของเรา แล้วเราจะยอมแบกรับความผิดและการลงโทษหากมีการลงโทษ

[2] เพราะไม่มีผู้ใดแบกรับความผิดของผู้ใดได้

[3] คือความผิดของผู้ที่เขาหลอกลวงให้หลงผิด โดยไม่ขาดตกบกพร่องแต่ประการใด

[4] เป็นการกล่าวเท็จต่ออัลลอฮฺ

[5] นะบีนูหฺ ได้เรียกร้องเชิญชวนหมู่ชนของเขาไปสู่การให้ความเอกภาพต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา เป็นเวลาถึง 950 ปี หมู่ชนพวกเขาเป็นพวกบูชาเจว็ดและรูปปั้นต่าง ๆ

[6] คือยืนกรานที่จะอยู่ในสภาพของผู้อธรรม

[7] ครอบครัวของเขา ลูกหลานของเขาและบรรดามุอฺมินที่เชื่อฟังปฏิบัติตามเขา

[8] แก่ประชาชาติหลังจากนูหฺ เพื่อเป็นบทเรียนและข้อคิดในการใคร่ครวญพิจารณา

16. และ (จงรำลึกถึง) อิบรอฮีม เมื่อเขากล่าวแก่หมู่ชนของเขาว่า จงเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ และจงยำเกรงต่อพระองค์[1] นั่นแหละเป็นการดีกว่าสำหรับพวกท่าน หากพวกท่านรู้

وَإِبْرَٰهِيمَ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ وَٱتَّقُوهُ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٦﴾

17. แท้จริงพวกท่านบูชารูปปั้น[2] อื่นจากอัลลอฮฺและพวกท่านกุการมุสาขึ้น แท้จริงบรรดาที่พวกท่านบูชาอื่นจากอัลลอฮฺนั้น มันไม่มีอำนาจที่จะให้เครื่องยังชีพแก่พวกท่าน ดังนั้นจงขอเครื่องยังชีพจากอัลลอฮฺเถิด[3] และจงเคารพภักดีพระองค์ และจงขอบคุณต่อพระองค์[4] ยังพระองค์เท่านั้นพวกท่านจะถูกนำกลับไป

إِنَّمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ أَوْثَٰنًا وَتَخْلُقُونَ إِفْكًا ۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ لَكُمْ رِزْقًا فَٱبْتَغُوا۟ عِندَ ٱللَّهِ ٱلرِّزْقَ وَٱعْبُدُوهُ وَٱشْكُرُوا۟ لَهُۥٓ ۖ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿١٧﴾

18. และหากพวกท่านปฏิเสธ แน่นอนประชาชาติทั้งหลายก่อนพวกท่านก็ได้ปฏิเสธมาแล้ว[5] หน้าที่ของร่อซูลนั้นมิใช่อะไรอื่น นอกจากการเผยแพร่อันชัดแจ้ง[6]

وَإِن تُكَذِّبُوا۟ فَقَدْ كَذَّبَ أُمَمٌ مِّن قَبْلِكُمْ ۖ وَمَا عَلَى ٱلرَّسُولِ إِلَّا ٱلْبَلَٰغُ ٱلْمُبِينُ ﴿١٨﴾

---

[1] การเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ และการยำเกรงต่อพระองค์เป็นการดีแก่พวกท่านกว่าการสักการะบูชาเจว็ดและรูปปั้น หากพวกท่านรู้ว่าความดีนั้นดีกว่าความชั่ว

[2] คือรูปปั้นที่มาจากหินที่พวกท่านทำมันขึ้นมาด้วยมือของพวกท่านเอง

[3] เพราะพระองค์องค์เดียวเท่านั้นเป็นผู้ทรงอานุภาพที่จะกระทำทุก ๆสิ่ง

[4] จงขอบคุณพระองค์ต่อความโปรดปรานของพระองค์ที่ประทานต่อปวงบ่าวของพระองค์

[5] หากพวกท่านปฏิเสธก็จะไม่เกิดโทษแก่ฉัน ในการปฏิเสธของพวกท่าน แต่ทว่ามันจะเกิดโทษแก่ตัวของท่านเองเพราะประชาชาติก่อนจากพวกท่านได้ปฏิเสธบรรดาร่อซูลของพวกเขาแล้วการลงโทษของอัลลอฮฺก็ได้เกิดขึ้นแก่พวกเขามาแล้ว และพวกท่านก็จะได้รับการลงโทษเช่นเดียวกับพวกเขา

[6] หน้าที่ของบรรดารอซูลนั้นคือการบอกกล่าวคำบัญชาของอัลลอฮฺ มิใช่การฮิดายะฮฺ

19. และพวกเขามิเห็นดอกหรือว่า อัลลอฮฺทรงเริ่มการบังเกิดอย่างไร[1] แล้วทรงให้เขากลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีก[2] แท้จริงนั่นเป็นการง่ายแก่อัลลอฮฺ

أَوَلَمْ يَرَوْا كَيْفَ يُبْدِئُ اللَّهُ الْخَلْقَ ثُمَّ
يُعِيدُهُ ۚ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١٩﴾

20. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) จงท่องเที่ยวไปตามแผ่นดินแล้วพิจารณาดูว่าพระองค์ทรงให้บังเกิดอย่างไร[3] แล้วอัลลอฮฺทรงให้ฟื้นคืนชีพในปรโลก แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอานุภาพเหนือทุกสิ่ง

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ
بَدَأَ الْخَلْقَ ۚ ثُمَّ اللَّهُ يُنشِئُ النَّشْأَةَ الْآخِرَةَ ۚ
إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾

21. พระองค์ทรงลงโทษผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และทรงเมตตาผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์[4] และยังพระองค์เท่านั้นพวกท่านจะถูกนำกลับไป

يُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَيَرْحَمُ مَن يَشَاءُ ۖ وَإِلَيْهِ
تُقْلَبُونَ ﴿٢١﴾

22. และพวกท่านไม่สามารถจะรอดพ้น[5] ไปได้ทั้งในแผ่นดินและในฟากฟ้า และอื่นจากอัลลอฮฺ สำหรับพวกท่านไม่มีผู้คุ้มครอง และไม่มีผู้ช่วยเหลือ[6]

وَمَا أَنتُم بِمُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ ۖ
وَمَا لَكُم مِّن دُونِ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٢٢﴾

---

[1] คือเริ่มจากไม่มีอะไรเลย

[2] เมื่อพวกท่านเห็นเดชานุภาพของพระองค์ในการเริ่มและการให้ปรากฏมีขึ้นแล้ว แน่นอนพระองค์ย่อมทรงให้กลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง คือเมื่อพระองค์ทรงประสงค์งานใด พระองค์จะทรงกล่าวกับมันว่าจงเป็น แล้วมันก็จะเป็นขึ้นมา

[3] คือพระองค์ทรงให้มนุษย์เกิดขึ้นมาอย่างมากมาย โดยมีรูปร่างหน้าตาแตกต่างกัน มีภาษาผิวพรรณและขนบธรรมเนียมแตกต่างกัน และจงดูถิ่นที่อยู่ในศตวรรษก่อน ๆ และซากปรักหักพังที่พระองค์ทรงทำลายล้างพวกเขาอย่างไร เพื่อพวกท่านจะได้ตระหนักถึงมหาเดชานุภาพของอัลลอฮฺ ตะอาลา

[4] คือพระองค์จะไม่ถูกถามในสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ แต่พวกเขาต่างหากจะถูกถามในสิ่งที่พวกเขาได้ปฏิบัติไป

[5] คือรอดพ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺไปได้ และไม่มีทางหนีทั้งในแผ่นดินและฟากฟ้า

[6] คือคุ้มครองให้พ้นจากการทดสอบของพระองค์ และผู้ช่วยเหลือที่จะสกัดกั้นการลงโทษของพระองค์

وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَلِقَآئِهِۦٓ أُوْلَٰٓئِكَ يَئِسُواْ مِن رَّحْمَتِي وَأُوْلَٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ٢٣

23. และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาโองการทั้งหลายของอัลลอฮฺ และการพบพระองค์[1] ชนเหล่านั้น พวกเขาท้อแท้ต่อความเมตตาของข้า[2] และชนเหล่านั้น สำหรับพวกเขาคือการลงโทษอันเจ็บปวด

فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِۦٓ إِلَّآ أَن قَالُواْ ٱقْتُلُوهُ أَوْ حَرِّقُوهُ فَأَنجَىٰهُ ٱللَّهُ مِنَ ٱلنَّارِ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأَيَٰتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ٢٤

24. ดังนั้น คำตอบของหมู่ชนของเขามิใช่อื่นใดนอกจากกล่าวว่า จงฆ่าเขาหรือจงเผาเขาเสีย[3] แต่อัลลอฮฺได้ทรงช่วยเขาให้พ้นจากไฟ[4] แท้จริงในการนี้ย่อมเป็นสัญญาณมากหลายสำหรับหมู่ชนผู้ศรัทธา[5]

وَقَالَ إِنَّمَا ٱتَّخَذْتُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ أَوْثَٰنًا مَّوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِي ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا ثُمَّ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُم بِبَعْضٍ وَيَلْعَنُ بَعْضُكُم بَعْضًا وَمَأْوَىٰكُمُ ٱلنَّارُ وَمَا لَكُم مِّن نَّٰصِرِينَ ٢٥

25. และเขา (อิบรอฮีม) กล่าวว่า แท้จริงพวกท่านได้ยึดเอารูปปั้นต่าง ๆ อื่นจากอัลลอฮฺเพื่อให้เป็นที่รักใคร่ระหว่างพวกท่านในชีวิตแห่งโลกนี้[6] แล้วในวันกิยามะฮฺบางคนในหมู่พวกท่านก็จะปฏิเสธอีกบางคน และบางคนในหมู่พวกท่านก็จะแช่งด่าอีกบางคน[7] และที่พำนักของพวกท่านคือไฟ และสำหรับพวกท่านจะไม่มีผู้ช่วยเหลือ

---

[1] คือไม่ศรัทธาต่ออัลกุรอานและการฟื้นคืนชีพ

[2] คือหมดหวังจากความเมตตาของข้า

[3] คือเมื่ออิบรอฮีมได้เรียกร้องหมู่ชนของเขาให้เคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ และเลิกเคารพสักการะรูปปั้น ดังนั้นบรรดาหัวหน้าของพวกเขาจึงตอบว่า จงฆ่าเขาหรือเผาเขาเสีย

[4] คือเมื่อพวกเขาโยนอิบรอฮีมเข้ากองไฟอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงทำให้ไฟเย็นและมีความสันติสุขแก่เขา

[5] ในการให้อิบรอฮีมรอดพ้นจากไฟนี้เป็นสัญญาณและหลักฐานอันชัดแจ้งถึงเดชานุภาพของอัลลอฮฺแก่หมู่ชนผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ

[6] คือเพื่อให้เกิดความรักใคร่สนิทสนมระหว่างพวกท่านเมื่อได้มีการชุมนุมกันเพื่อความเคารพสักการะมัน

[7] ในวันกิยามะฮฺเหตุการณ์จะกลับกัน ความเป็นมิตรรักใคร่กันจะกลายเป็นศัตรูกัน และโกรธแค้นกันคือหัวหน้าและลูกน้องจะกล่าวหา และแช่งด่าซึ่งกันและกัน

26. ดังนั้นลูฏ[1] ได้ศรัทธาต่อเขา และเขา (อิบรอฮีม) กล่าวว่า แท้จริงฉันอพยพไปหาพระเจ้าของฉัน[2] แท้จริงพระองค์คือผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ

فَـَٔامَنَ لَهُۥ لُوطٌۘ وَقَالَ إِنِّي مُهَاجِرٌ إِلَىٰ رَبِّيٓۖ
إِنَّهُۥ هُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ٢٦

27. และเราได้ให้อิสหาก และยะอฺกูบแก่เขา และเราได้ให้การเป็นนะบี และคัมภีร์แก่ลูกหลานของเขา[3] และเราได้ให้แก่เขาซึ่งรางวัลของเขาในโลกนี้[4] และแท้จริงเขาในปรโลกจะอยู่ในหมู่คนดี

وَوَهَبۡنَا لَهُۥٓ إِسۡحَٰقَ وَيَعۡقُوبَ وَجَعَلۡنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ
ٱلنُّبُوَّةَ وَٱلۡكِتَٰبَ وَءَاتَيۡنَٰهُ أَجۡرَهُۥ فِي ٱلدُّنۡيَاۖ
وَإِنَّهُۥ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ لَمِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ٢٧

28. และ (จงรำลึกถึง) ลูฏ เมื่อเขากล่าวแก่หมู่ชนของเขาว่า แท้จริงพวกท่านได้กระทำการลามกซึ่งไม่มีผู้ใดในหมู่มวลชนกระทำมาก่อนพวกท่านเลย

وَلُوطًا إِذۡ قَالَ لِقَوۡمِهِۦٓ إِنَّكُمۡ لَتَأۡتُونَ
ٱلۡفَٰحِشَةَ مَا سَبَقَكُم بِهَا مِنۡ أَحَدٖ
مِّنَ ٱلۡعَٰلَمِينَ ٢٨

29. แท้จริงพวกท่านสมสู่พวกผู้ชาย[5] และปล้นบนทางหลวงกระนั้นหรือ และกระทำอนาจารในที่ชุมนุมของพวกท่าน[6] แต่คำตอบของหมู่ชน

أَئِنَّكُمۡ لَتَأۡتُونَ ٱلرِّجَالَ وَتَقۡطَعُونَ ٱلسَّبِيلَ
وَتَأۡتُونَ فِي نَادِيكُمُ ٱلۡمُنكَرَۖ فَمَا كَانَ
جَوَابَ قَوۡمِهِۦٓ إِلَّآ أَن قَالُواْ ٱئۡتِنَا بِعَذَابِ

---

[1] ลูฏ เป็นลูกของพี่ชายอิบรอฮีม

[2] อิบรอฮีม ได้อพยพจากอิรักไปยังปาเลสไตน์และชาม โดยหวังที่จะไปเผยแพร่ศาสนาที่นั่น

[3] และเราได้ให้ลูกที่ศอและหฺแก่อิบรอฮีม คืออิสหาก และลูกของอิสหากคือยะอฺกูบ และเราได้ให้ความดีอันยิ่งใหญ่แก่เขาเป็นพิเศษ โดยให้บรรดานะบีหลังจากเขามาจากลูกหลานของเขา และให้คัมภีร์ต่าง ๆ แก่ลูกหลานของเขาเช่นกัน ไม่มีนะบีคนใดหลังจากอิบรอฮีมเว้นแต่จะต้องมาจากลูกหลานของเขา บรรดานะบีของบะนีอิสรออีลมีเชื้อสายมาจากลูกของเขาคือยะอฺกูบ ไม่มีนะบีคนใดที่มีเชื้อสายจากอิสมาอีลนอกจากนะบีของเรา ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[4] จะมีการกล่าวสรรเสริญเขาในทุกศาสนา

[5] คือสมสู่พวกผู้ชายด้วยกันทางทวาร

[6] ทำอนาจารอย่างเปิดเผยในที่ชุมนุมอย่างสนุกสนาน

ٱللَّهِ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٢٩﴾

ของเขามิใช่อื่นใดนอกจากกล่าวว่า จงนำการลงโทษของอัลลอฮฺมาให้แก่พวกเราซิ[1] หากท่านอยู่ในหมู่ผู้สัตย์จริง

قَالَ رَبِّ ٱنصُرْنِي عَلَى ٱلْقَوْمِ
ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿٣٠﴾

30. เขา (ลูฏ) กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้อยู่เหนือหมู่ชนผู้บ่อนทำลายด้วยเถิด[2]

وَلَمَّا جَآءَتْ رُسُلُنَآ إِبْرَٰهِيمَ بِٱلْبُشْرَىٰ قَالُوٓا۟
إِنَّا مُهْلِكُوٓا۟ أَهْلِ هَٰذِهِ ٱلْقَرْيَةِ ۖ إِنَّ أَهْلَهَا
كَانُوا۟ ظَٰلِمِينَ ﴿٣١﴾

31. และครั้นเมื่อทูตของเรา (มะลาอิกะฮฺ) ได้มาหาอิบรอฮีมพร้อมด้วยข่าวดี[3] พวกเขากล่าวว่าแท้จริงเราเป็นผู้ทำลายชาวเมืองนี้ เพราะว่าชาวเมืองของมันเป็นผู้อธรรม[4]

قَالَ إِنَّ فِيهَا لُوطًا ۚ قَالُوا۟ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَن فِيهَا ۖ
لَنُنَجِّيَنَّهُۥ وَأَهْلَهُۥٓ إِلَّا ٱمْرَأَتَهُۥ كَانَتْ
مِنَ ٱلْغَٰبِرِينَ ﴿٣٢﴾

32. เขา (อิบรอฮีม) กล่าวว่า แท้จริงในเมืองนั้นมีลูฏอยู่ด้วย[5] พวกเขากล่าวว่า เรารู้ดีว่ามีใครอยู่ในนั้น แน่นอนเราจะช่วยเขาและบริวารของเขาให้รอดพ้น เว้นแต่ภริยาของเขาเพราะนางอยู่ในหมู่ผู้ถูกทำลาย

---

[1] เป็นการกล่าวเยาะเย้ยและท้าทายนะบี ลูฏ

[2] เมื่อนะบีลูฏ ผิดหวังต่อการเรียกร้องเชิญชวนให้เลิกการประพฤติชั่วต่าง ๆ แล้ว จึงวิงวอนขอต่ออัลลอฮฺให้ช่วยเหลือเขาและให้ลงโทษหมู่ชนของเขาผู้ทำอาชญากรรม

[3] คือแจ้งข่าวดีว่า เขาจะมีลูกชาย

[4] นักตัฟซีรกล่าวว่า เมื่อลูฏขอพรให้ลงโทษแก่หมู่ชนของเขา อัลลอฮฺก็ทรงตอบรับคำวิงวอนของเขา และได้ส่งบรรดามะลาอิกะฮฺมาเพื่อลงโทษพวกเขา โดยผ่านทางไปแจ้งข่าวดีแก่อิบรอฮีมว่าจะมีลูกและลูกหลานที่ดี และได้แจ้งด้วยว่าจะเดินทางต่อไปทำลายหมู่ชนของลูฏ

[5] อิบรอฮีมได้กล่าวโต้แย้งบรรดามะลาอิกะฮฺ เกี่ยวกับลูกของพี่ชายคือ ลูฏ ว่าพวกท่านจะทำลายชาวเมืองนี้โดยที่มีนะบีที่ดีคือลูฏ อยู่ในหมู่พวกเขากระนั้นหรือ

وَلَمَّآ أَن جَآءَتۡ رُسُلُنَا لُوطٗا سِيٓءَ بِهِمۡ
وَضَاقَ بِهِمۡ ذَرۡعٗا وَقَالُواْ لَا تَخَفۡ وَلَا تَحۡزَنۡ
إِنَّا مُنَجُّوكَ وَأَهۡلَكَ إِلَّا ٱمۡرَأَتَكَ
كَانَتۡ مِنَ ٱلۡغَٰبِرِينَ ٣٣

33. และเมื่อทูตของเรา (มะลาอิกะฮฺ) ได้มาหาลูฏ[1] เขาเป็นทุกข์เพราะพวกเขา และกลัวที่จะให้ความคุ้มครองไม่ได้[2] ดังนั้น (มะลาอิกะฮฺ) จึงกล่าวว่า อย่ากลัวและเศร้าโศกเสียใจ[3] แท้จริงเราเป็นผู้ช่วยเหลือท่านและบริวารของท่านเว้นแต่ภริยาของท่านเพราะนางอยู่ในหมู่ผู้ถูกทำลาย

إِنَّا مُنزِلُونَ عَلَىٰٓ أَهۡلِ هَٰذِهِ ٱلۡقَرۡيَةِ رِجۡزٗا
مِّنَ ٱلسَّمَآءِ بِمَا كَانُواْ يَفۡسُقُونَ ٣٤

34. แท้จริงเราเป็นผู้นำการลงโทษจากฟากฟ้าสู่ชาวเมืองนี้ เนื่องจากพวกเขาฝ่าฝืน

وَلَقَد تَّرَكۡنَا مِنۡهَآ ءَايَةَۢ بَيِّنَةٗ لِّقَوۡمٖ
يَعۡقِلُونَ ٣٥

35. และโดยแน่นอน เราได้ทิ้งสัญญาณอันชัดแจ้งของเมืองนี้[4] ไว้สำหรับหมู่ชนผู้มีปัญญาพิจารณา

وَإِلَىٰ مَدۡيَنَ أَخَاهُمۡ شُعَيۡبٗا فَقَالَ يَٰقَوۡمِ
ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ وَٱرۡجُواْ ٱلۡيَوۡمَ ٱلۡأٓخِرَ وَلَا تَعۡثَوۡاْ
فِي ٱلۡأَرۡضِ مُفۡسِدِينَ ٣٦

36. และยัง (หมู่ชน) มัดยัน (เราได้ส่ง) พี่น้องของพวกเขาคือ (ชุอัยบฺ) เขากล่าวขึ้นว่า โอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย จงเคารพสักการะอัลลอฮฺเถิด และจงกลัวต่อวันสุดท้าย[5] และอย่ามุ่งทำความเสียหายในแผ่นดิน[6] โดยเป็นผู้บ่อนทำลาย

فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَتۡهُمُ ٱلرَّجۡفَةُ
فَأَصۡبَحُواْ فِي دَارِهِمۡ جَٰثِمِينَ ٣٧

37. แต่พวกเขาได้ปฏิเสธเขา[7] ดังนั้นแผ่นดินไหวอย่างรุนแรงได้คร่าพวกเขา[8] แล้วพวกเขาได้ประสบความหายนะนอนพังพาบตายในบ้านของพวกเขา

---

[1] โดยแปลงรูปเป็นเด็กหนุ่ม

[2] เมื่อมะลาอิกะฮฺเห็นลูฏ เป็นทุกข์เป็นร้อนจึงแจ้งแก่เขาว่า พวกเขาเป็นทูตมาจากพระเจ้าของเขา

[3] พวกอาชญากรที่ชั่วร้ายเหล่านั้นไม่มีทางที่เข้ามาถึงเราได้หรอก

[4] คือเครื่องหมายปรักหักพังบ้านเรือนของพวกเขา

[5] คือกลัวการลงโทษอย่างหนักในวันนั้น

[6] โดยการทำความชั่วต่ำ ๆ และการทำร้าย

[7] รอซูลของพวกเขาคือชุอัยบฺ

[8] เสียงกัมปนาทได้ทำให้หัวใจของพวกเขาทะลักออกมาทางปาก

38. และอ๊าดและซะมูด[1] และได้เป็นที่ประจักษ์แก่พวกเจ้าแล้ว จากที่พำนักของพวกเขา[2] และมารชัยฏอนได้ทำให้การงานของพวกเขา เป็นที่เพริศแพร้วแก่พวกเขา[3] แล้วมันได้หันเหพวกเขาออกจากแนวทางโดยที่พวกเขาเป็นผู้มีสติปัญญาพิจารณา[4]

وَعَادًا وَثَمُودَا۟ وَقَد تَّبَيَّنَ لَكُم مِّن مَّسَٰكِنِهِمْ ۖ وَزَيَّنَ لَهُمُ ٱلشَّيْطَٰنُ أَعْمَٰلَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ ٱلسَّبِيلِ وَكَانُوا۟ مُسْتَبْصِرِينَ ﴿٣٨﴾

39. และ (เราได้ทำลาย) กอรูน และฟิรเอาน์ และฮามาน[5] และโดยแน่นอนมูซาได้มายังพวกเขาพร้อมด้วยหลักฐานอันชัดแจ้ง แต่พวกเขาหยิ่งผยองในแผ่นดิน[6] และพวกเขาก็หาได้รอดพ้นไปจากเราไม่

وَقَٰرُونَ وَفِرْعَوْنَ وَهَٰمَٰنَ ۖ وَلَقَدْ جَآءَهُم مُّوسَىٰ بِٱلْبَيِّنَٰتِ فَٱسْتَكْبَرُوا۟ فِى ٱلْأَرْضِ وَمَا كَانُوا۟ سَٰبِقِينَ ﴿٣٩﴾

40. และแต่ละคนเราได้ลงโทษด้วยความผิดของเขา[7] เช่นบางคนในหมู่พวกเขาเราได้ส่งลมพายุร้ายทำลายเขา[8] และบางคนในหมู่พวกเขาเราได้ลงโทษเขาด้วยเสียงกัมปนาท[9] และบางคนในหมู่พวกเขา เราได้ให้แผ่นดินสูบเขา[10] และ

فَكُلًّا أَخَذْنَا بِذَنۢبِهِۦ ۖ فَمِنْهُم مَّنْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِ حَاصِبًا وَمِنْهُم مَّنْ أَخَذَتْهُ ٱلصَّيْحَةُ وَمِنْهُم مَّنْ خَسَفْنَا بِهِ ٱلْأَرْضَ وَمِنْهُم مَّنْ أَغْرَقْنَا ۚ وَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَٰكِن كَانُوٓا۟ أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٠﴾

---

[1] เราได้ทำลายพวกอ๊าดพวกซะมูด

[2] หมู่บ้านของพวกเขาที่เมืองฮิญาซและเมืองเยเมน

[3] คือการงานที่ชั่วช้าเลวทราม เช่นการปฏิเสธและการฝ่าฝืนบทบัญญัติ

[4] แต่พวกเขาไม่กระทำเพราะความหยิ่งผยองและดื้อรั้น

[5] กอรูนเจ้าของขุมทรัพย์มหาศาล ฟิรเอาน์ ผู้ทรงอำนาจและฮามาน มุขมนตรี ผู้ช่วยของฟิรเอาน์ ในการใช้อำนาจอย่างอธรรม

[6] โดยไม่ยอมเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺและไม่เชื่อฟังรอซูลของพระองค์

[7] แต่ละคนได้รับการลงโทษที่คู่ควรแก่เขา

[8] พร้อมกับก้อนหิน เช่น หมู่ชนของลูฏ

[9] เช่นหมู่ชนของซะมูด

[10] เช่นกอรูนและพรรคพวกของเขา

บางคนในหมู่พวกเขา เราได้ให้เขาจมน้ำตาย[1] และอัลลอฮฺมิได้ทรงอธรรมแก่พวกเขา[2] แต่พวกเขาต่างหากที่อธรรมต่อพวกเขาเอง

41. อุปมาบรรดาผู้ที่ยึดเอาอื่นจากอัลลอฮฺเป็นผู้คุ้มครองดั่งแมงมุมที่ชักใยทำรัง[3] และแท้จริงรังที่บอบบางที่สุดคือรังของแมงมุม หากพวกเขารู้

مَثَلُ ٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُوا۟ مِن دُونِ ٱللَّهِ أَوْلِيَآءَ
كَمَثَلِ ٱلْعَنكَبُوتِ ٱتَّخَذَتْ بَيْتًا ۖ
وَإِنَّ أَوْهَنَ ٱلْبُيُوتِ لَبَيْتُ ٱلْعَنكَبُوتِ ۖ
لَوْ كَانُوا۟ يَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾

42. แท้จริงอัลลอฮฺทรงรอบรู้สิ่งใด ๆ ที่พวกเขาวิงวอนขออื่นจากพระองค์[4] และพระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ

إِنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُ مَا يَدْعُونَ مِن دُونِهِۦ مِن شَىْءٍ ۚ
وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٤٢﴾

43. และเหล่านี้คืออุปมาทั้งหลายที่เราได้เปรียบเทียบมัน สำหรับปวงมนุษย์[5] แต่ไม่มีผู้ใดตระหนักมันหรอก นอกจากผู้มีความรู้[6]

وَتِلْكَ ٱلْأَمْثَٰلُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ ۖ
وَمَا يَعْقِلُهَآ إِلَّا ٱلْعَٰلِمُونَ ﴿٤٣﴾

44. อัลลอฮฺทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินด้วยความจริงที่แน่นอน[7] แท้จริงในการนี้แน่นอนย่อมเป็นสัญญาณแก่บรรดาผู้ศรัทธา[8]

خَلَقَ ٱللَّهُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ بِٱلْحَقِّ ۚ
إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٤﴾

---

[1] เช่นหมู่ชนของนูหฺ และฟิรเอานฺ และพลพรรคของเขา

[2] อัลลอฮฺมิได้ทรงลงโทษพวกเขาโดยปราศจากการทำผิด

[3] อุปมาบรรดาผู้ที่ยึดเอารูปปั้นหรือเจว็ดเป็นที่เคารพบูชาอื่นจากอัลลอฮฺ โดยมีความเชื่อมั่นและความหวังที่จะให้คุณและให้โทษแก่พวกเขาดั่งแมงมุมที่ชักใยทำรังของมัน โดยที่รังนั้นจะไม่ให้ความคุ้มกันจากความร้อนและความหนาวและจากฝน และภยันตรายใด ๆ แก่มันเลย

[4] คือพระองค์ทรงรอบรู้ถึงสิ่งที่พวกเขาเคารพบูชาอื่นจากพระองค์ ไม่เป็นที่ซ่อนเร้นแก่พระองค์ และพระองค์จะทรงตอบแทนพวกเขาต่อการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขา

[5] ตัวอย่างต่าง ๆ เหล่านั้น เราได้ชี้แจงแก่มนุษย์แล้วในอัลกุรอานเพื่อให้มันใกล้ชิดกับสติปัญญาของพวกเขา

[6] ตัวอย่างเหล่านั้นจะไม่มีใครเข้าใจ และตระหนักมันนอกจากผู้ที่มีความรู้อย่างแท้จริง

[7] คือทรงสร้างอย่างมีเป้าหมาย มิใช่โดยไร้ประโยชน์

[8] คือในการสร้างทั้งสองสิ่งอย่างมีระเบียบรัดกุมนั้นย่อมเป็นสัญญาณแก่บรรดาผู้ศรัทธาเชื่อมั่นในการมีปรากฏของอัลลอฮฺและความเป็นเอกะของพระองค์

45. เจ้าจงอ่านสิ่งที่ถูกวะฮียฺแก่เจ้าจากคัมภีร์[1] และจงดำรงการละหมาด (เพราะ) แท้จริงการละหมาด[2] นั้นจะยับยั้งการทำลามกและความชั่วและการรำลึกถึงอัลลอฮฺนั้น[3] ยิ่งใหญ่มาก และอัลลอฮฺทรงรอบรู้สิ่งที่พวกเจ้ากระทำ

ٱتْلُ مَآ أُوحِىَ إِلَيْكَ مِنَ ٱلْكِتَٰبِ وَأَقِمِ ٱلصَّلَوٰةَ ۖ
إِنَّ ٱلصَّلَوٰةَ تَنْهَىٰ عَنِ ٱلْفَحْشَآءِ
وَٱلْمُنكَرِ ۗ وَلَذِكْرُ ٱللَّهِ أَكْبَرُ ۗ وَٱللَّهُ
يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ ﴿٤٥﴾

46. และพวกเจ้าอย่าโต้เถียงกับพวกอะฮฺลุลกิตาบ เว้นแต่ด้วยวิธีที่ดีกว่า[4] นอกจากบรรดาผู้อธรรมในหมู่พวกเขา[5] และพวกเจ้าจงกล่าวว่า เราศรัทธาในสิ่งที่ถูกประทานแก่เรา และสิ่งที่ได้ถูกประทานแก่พวกเจ้า[6] และพระเจ้าของเราและพระเจ้าของพวกเจ้าเป็นเอกะ[7] และเราเป็นผู้นอบน้อมต่อพระองค์

۞ وَلَا تُجَٰدِلُوٓا۟ أَهْلَ ٱلْكِتَٰبِ إِلَّا بِٱلَّتِى
هِىَ أَحْسَنُ إِلَّا ٱلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ مِنْهُمْ ۖ وَقُولُوٓا۟ ءَامَنَّا
بِٱلَّذِىٓ أُنزِلَ إِلَيْنَا وَأُنزِلَ إِلَيْكُمْ
وَإِلَٰهُنَا وَإِلَٰهُكُمْ وَٰحِدٌ وَنَحْنُ لَهُۥ مُسْلِمُونَ ﴿٤٦﴾

---

[1] คือจงอ่านคัมภีร์อัลกุรอานเถิดมุฮัมมัดที่พระเจ้าของเจ้าได้ประทานให้แก่เจ้า และจงแสวงหาความใกล้ชิดพระองค์ด้วยการอ่านมัน และทบทวนมัน เพราะในคัมภีร์นั้นมีบทเกี่ยวกับมารยาทที่ดีงาม

[2] คือการละหมาดที่ถูกต้องทุกประการทั้งรูปแบบและการถ่อมตนจะช่วยยับยั้งการกระทำที่เลวร้ายได้

[3] การรำลึกถึงอัลลอฮฺนั้นยิ่งใหญ่กว่าทุก ๆ สิ่งในโลกนี้ คือรำลึกถึงพระองค์ในเวลาละหมาด เวลาซื้อขาย และทุก ๆ เวลาในกิจการของท่าน

[4] คืออย่าเรียกร้องหรือโต้เถียงพวกอะฮฺลุลกิตาบ (คือพวกนะศอรอและพวกยิว) ไปสู่อิสลาม ในเรื่องของศาสนาเว้นแต่ด้วยวิธีการที่ดีกว่า เช่น การนำสัญญาณต่าง ๆ และหลักฐานที่ชัดแจ้งมาแถลง

[5] คือเว้นแต่พวกอธรรม พวกต่อสู้เพื่อเป็นศัตรูกับพวกท่าน พวกเหล่านี้จงโต้แย้งกับพวกเขาด้วยวิธีรุนแรงได้

[6] คือเราศรัทธาต่ออัลกุรอานที่ถูกประทานมาแก่เรา และต่ออัตเตารอตและอัลอินญีล ที่ถูกประทานมาแก่พวกท่านมีรายงานจากอะบูฮุรอยเราะฮฺกล่าวว่า พวกอะฮฺลุลกิตาบได้อ่านคัมภีร์อัตเตารอต ด้วยภาษาฮิบรู (ภาษาของพวกยิว) และได้อธิบายออกมาเป็นภาษาอาหรับแก่พวกมุสลิมีน ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้กล่าวว่า พวกท่านอย่าไปเชื่ออะฮฺลุลกิตาบและอย่าไปปฏิเสธพวกเขา และจงกล่าวว่าเราศรัทธาต่อที่ถูกประทานมาแก่พวกท่าน

[7] พระเจ้าของเราและพวกท่านนั้นเป็นองค์เดียวกัน ไม่มีพระเจ้าอื่นใดคู่เคียงกับพระองค์ เรานอบน้อมและยอมจำนนต่อข้อชี้ขาดและคำบัญชาของพระองค์

وَكَذَٰلِكَ أَنزَلْنَآ إِلَيْكَ ٱلْكِتَٰبَ ۚ فَٱلَّذِينَ
ءَاتَيْنَٰهُمُ ٱلْكِتَٰبَ يُؤْمِنُونَ بِهِۦ ۖ وَمِنْ هَٰٓؤُلَآءِ
مَن يُؤْمِنُ بِهِۦ ۚ وَمَا يَجْحَدُ بِـَٔايَٰتِنَآ
إِلَّا ٱلْكَٰفِرُونَ ﴿٤٧﴾

47. และเช่นนั้นแหละ เราได้ประทานคัมภีร์แก่เจ้า ดังนั้นบรรดาผู้ที่เราได้ประทานคัมภีร์แก่พวกเขา พวกเขาก็ศรัทธาต่อมัน[1] (อัลกุรอาน) และในหมู่เขาเหล่านั้นมีผู้ศรัทธาต่อมัน และไม่มีผู้ใดปฏิเสธโองการทั้งหลายของเรา นอกจากผู้ปฏิเสธศรัทธา

وَمَا كُنتَ تَتْلُوا۟ مِن قَبْلِهِۦ مِن كِتَٰبٍ وَلَا تَخُطُّهُۥ
بِيَمِينِكَ ۖ إِذًا لَّٱرْتَابَ ٱلْمُبْطِلُونَ ﴿٤٨﴾

48. และก่อนหน้านั้นเจ้ามิได้อ่านคัมภีร์ใด ๆ และเจ้ามิได้เขียนมันด้วยมือขวาของเจ้า[2] มิฉะนั้นแล้วพวกกล่าวความเท็จจะสงสัยอย่างแน่นอน[3]

بَلْ هُوَ ءَايَٰتٌۢ بَيِّنَٰتٌ فِى صُدُورِ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟
ٱلْعِلْمَ ۚ وَمَا يَجْحَدُ بِـَٔايَٰتِنَآ
إِلَّا ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٤٩﴾

49. มิใช่เช่นนั้นดอก มันคือโองการทั้งหลายอันแจ้งชัดอยู่ในหัวอกของบรรดาผู้ได้รับความรู้[4] และไม่มีผู้ใดปฏิเสธโองการทั้งหลายของเรานอกจากพวกอธรรม

---

[1] เช่นอับดุลลอฮฺ อิบนุ ซัลลามและคนอื่น ๆ ที่เป็นชาวยะฮูดีย์ และชาวนัศรอนีย์

[2] คือ (มุฮัมมัด) เจ้าไม่เคยรู้จักการอ่านและการเขียนมาก่อนการประทานอัลกุรอานเลยเพราะเจ้าเป็นคนอ่านและเขียนไม่เป็น

[3] หากเจ้าอ่านและเขียนเป็นแล้ว พวกกุฟฟารจะสงสัยในอัลกุรอานโดยกล่าวว่าเขา (มุฮัมมัด) เก็บเอามาจากบรรดาคัมภีร์สมัยก่อนแล้วบอกว่ามาจากอัลลอฮฺ แต่อัลอายะฮฺตอบโต้ว่าอัลกุรอานมาจากอัลลอฮฺอย่างแน่นอน เพราะท่านนะบีเป็นคนอ่านและเขียนไม่เป็นและได้นำเอาคัมภีร์ฉบับปาฏิหาริย์นี้มาให้แก่พวกเขา ซึ่งประมวลไว้ด้วยข่าวคราวของประชาชาติสมัยก่อน ๆ และเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับสิ่งพ้นญาณวิสัย อันนี้นับได้ว่าเป็นหลักฐานยืนยันถึงความเป็นผู้มีสัจจะของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[4] นักตัฟซีรอธิบายว่า จุดเด่นของอัลกุรอานนั้นคือ อัลลอฮฺ ทรงคุ้มกันรักษาให้พ้นจากการบิดเบือนและการเปลี่ยนแปลงสองประการคือ หนึ่งการเก็บรักษาไว้ด้วยการขีดเขียน สองการเก็บรักษาไว้ในทรวงอก (การท่องจำ) ซึ่งผิดกับคัมภีร์ฉบับอื่น ๆ ที่มีการขีดเขียน (บันทึก) แต่ไม่มีการท่องจำ ดังนั้นจึงได้เกิดการบิดเบือนขึ้น

50. และพวกเขากล่าวว่า ทำไมสัญญาณ[1] ต่าง ๆ จากพระเจ้าของเขาจึงมิถูกประทานมายังเขา จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แท้จริงสัญญาณเหล่านั้นอยู่ที่อัลลอฮฺ[2] และฉันเป็นผู้ตักเตือนอันกระจ่างแจ้งเท่านั้น[3]

وَقَالُوا لَوْلَا أُنزِلَ عَلَيْهِ آيَاتٌ مِّن رَّبِّهِ ۖ
قُلْ إِنَّمَا الْآيَاتُ عِندَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ
مُّبِينٌ ﴿٥٠﴾

51. มิเพียงพอแก่พวกเขาดอกหรือที่เราได้ประทานคัมภีร์ให้แก่เจ้าซึ่งได้ถูกอ่านให้แก่พวกเขาฟัง[4] แท้จริงในการนั้นแน่นอนย่อมเป็นความเมตตาและเป็นการตักเตือนแก่หมู่ชนผู้ศรัทธา[5]

أَوَلَمْ يَكْفِهِمْ أَنَّا أَنزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ
يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَرَحْمَةً
وَذِكْرَىٰ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥١﴾

52. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พอเพียงแล้วที่อัลลอฮฺทรงเป็นพยานระหว่างฉันและพวกท่าน[6] พระองค์ทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และบรรดาผู้เชื่อในความเท็จและปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ชนเหล่านั้นแหละพวกเขาเป็นผู้ขาดทุน

قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ شَهِيدًا ۖ يَعْلَمُ
مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ وَالَّذِينَ
آمَنُوا بِالْبَاطِلِ وَكَفَرُوا بِاللَّهِ أُولَٰئِكَ
هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٥٢﴾

---

[1] พวกกุฟฟารกล่าวว่า ทำไมสัญญาณหรือปาฏิหาริย์จากพระเจ้าของเขาจึงมิถูกประทานมาให้แก่มุฮัมมัด เพื่อยืนยันถึงความสัจจะของเขา เช่น วัวตัวเมียของนะบีศอและฮฺ ไม้เท้าของนะบีมูซา และสำรับอาหารของนะบีอีซา

[2] คือสัญญาณหรือสิ่งปาฏิหาริย์เหล่านี้เป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺมิได้อยู่ที่ฉัน ไม่มีผู้ใดเข้าไปเกี่ยวข้องกับความประสงค์ของพระองค์

[3] คือเป็นผู้ตักเตือนให้ระวังการลงโทษของอัลลอฮฺเท่านั้น

[4] คือคัมภีร์ฉบับปาฏิหาริย์นี้ซึ่งยังคงถูกอ่านก้องโสตหูของพวกเขาอยู่นี้ไม่เป็นการเพียงพอที่จะเป็นสัญญาณอีกหรือ แล้วทำไมพวกเขาจึงยังขอสัญญาณอื่น ๆ อีก ทั้ง ๆ ที่อัลกุรอานเป็นสัญญาณอันยิ่งใหญ่และเป็นหลักฐานอันชัดแจ้งถึงการเป็นนะบีของเจ้าอย่างถูกต้อง

[5] ในการประทานอัลกุรอานลงมานี้ย่อมเป็นความโปรดปรานอันยิ่งใหญ่ต่อปวงบ่าวที่จะนำพวกเขาให้รอดพ้นจากความหลงผิดและเป็นการตักเตือนให้บังเกิดผลแก่หมู่ชนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อการศรัทธามิใช่การดื้อรั้น

[6] คือเป็นพยานในการเป็นรอซูลของฉัน

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَوْلَا أَجَلٌ مُّسَمًّى لَّجَاءَهُمُ الْعَذَابُ وَلَيَأْتِيَنَّهُم بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٣﴾

53. และพวกเขาเร่งเร้าเจ้า ในเรื่องการลงโทษ[1] และหากมิใช่เวลาที่ถูกกำหนดไว้แล้ว การลงโทษก็จะเกิดขึ้นแก่พวกเขาอย่างแน่นอน[2] และมันจะเกิดขึ้น แก่พวกเขาโดยฉับพลันอย่างแน่นอน โดยที่พวกเขาไม่รู้สึกตัว

يَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿٥٤﴾

54. พวกเขาเร่งเร้าเจ้าในเรื่องการลงโทษและแท้จริงนรกญะฮันนัมนั้นเป็นที่สกัดล้อมพวกปฏิเสธศรัทธาไว้อย่างแน่นอน[3]

يَوْمَ يَغْشَاهُمُ الْعَذَابُ مِن فَوْقِهِمْ وَمِن تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ وَيَقُولُ ذُوقُوا مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٥﴾

55. วันซึ่งการลงโทษจะครอบคลุมพวกเขาจากข้างบนพวกเขาและจากใต้เท้าของพวกเขา[4] และพระองค์จะตรัสว่า พวกเจ้าจงลิ้มรสสิ่งที่พวกเจ้าได้ก่อกรรมกระทำไว้[5]

يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ أَرْضِي وَاسِعَةٌ فَإِيَّايَ فَاعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾

56. โอ้ปวงบ่าวของข้า บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย แท้จริงแผ่นดินของข้านั้นกว้างใหญ่ไพศาล ดังนั้นเฉพาะข้าเท่านั้นพวกเจ้าจงเคารพภักดี[6]

---

[1] โดยกล่าวว่า ขอพระองค์ทรงให้ก้อนหินตกลงมาจากชั้นฟ้า ซึ่งเป็นคำกล่าวในเชิงปฏิเสธและเย้ยหยัน

[2] คือเกิดขึ้นในขณะที่พวกเขาร้องขอ

[3] ทำไมเล่าพวกเขาจึงรีบร้อนในเรื่องการลงโทษทั้ง ๆ ที่นรกญะฮันนัมจะล้อมรอบพวกเขาในวันกิยามะฮฺ

[4] คือวันที่การลงโทษครอบคลุมและล้อมรอบพวกเขาทุก ๆ ด้าน

[5] คือพวกเจ้าจงลิ้มรสการตอบแทนที่พวกเจ้าได้กระทำไว้ในโลกดุนยา เช่น การเย้ยหยัน การก่ออาชญากรรม และความประพฤติที่เลวทรามต่ำช้า

[6] เป็นการสนทนาที่มีเกียรติเพื่อส่งเสริมให้มีการอพยพจากสถานที่ที่มีการปฏิเสธศรัทธาไปสู่สถานที่ที่มีการศรัทธา คือ โอ้ผู้ที่อัลลอฮฺทรงยกย่องให้เกียรติแก่พวกท่านด้วยการเคารพภักดีต่อพระองค์ จงอพยพจากนครมักกะฮฺ หากพวกท่านอยู่ในสภาพคับอกคับใจที่จะเปิดเผยการศรัทธา ที่นั่น และอย่าอยู่ใกล้เคียงกับพวกอธรรมเพราะแผ่นดินของอัลลอฮฺนั้นกว้างใหญ่ไพศาล

كُلُّ نَفْسٍ ذَآئِقَةُ ٱلْمَوْتِ ثُمَّ إِلَيْنَا تُرْجَعُونَ ٥٧

57. ทุก ๆ ชีวิตเป็นผู้ลิ้มรสความตาย[1] แล้วพวกเจ้าจะถูกนำกลับยังเรา

وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَنُبَوِّئَنَّهُم
مِّنَ ٱلْجَنَّةِ غُرَفًا تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ
فِيهَا ۚ نِعْمَ أَجْرُ ٱلْعَٰمِلِينَ ٥٨

58. และบรรดาผู้ศรัทธาและกระทำความดีทั้งหลาย แน่นอนเราจะให้พวกเขาพำนักอยู่ในห้องพิเศษแห่งสวนสวรรค์[2] ณ เบื้องล่างมันมีลำน้ำหลายสายไหลผ่าน พวกเขาเป็นผู้พำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล รางวัลของผู้กระทำความดีช่างประเสริฐแท้ ๆ

ٱلَّذِينَ صَبَرُوا۟ وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ٥٩

59. บรรดาผู้อดทนขันติ[3] และพวกเขามอบหมายไว้วางใจแด่พระเจ้าของพวกเขา

وَكَأَيِّن مِّن دَآبَّةٍ لَّا تَحْمِلُ رِزْقَهَا ٱللَّهُ يَرْزُقُهَا
وَإِيَّاكُمْ ۚ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ ٦٠

60. และสัตว์ตั้งกี่ชนิดที่มันมิสามารถแสวงหาเครื่องยังชีพของมัน อัลลอฮฺทรงประทานเครื่องยังชีพแก่พวกมัน และแก่พวกเจ้า[4] และพระองค์เป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้

وَلَئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ وَسَخَّرَ
ٱلشَّمْسَ وَٱلْقَمَرَ لَيَقُولُنَّ ٱللَّهُ ۖ فَأَنَّىٰ يُؤْفَكُونَ ٦١

61. และถ้าเจ้าถามพวกเขา ใครเป็นผู้สร้างชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดิน และเป็นผู้ทำให้ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์เป็นประโยชน์ แน่นอนพวกเขาจะกล่าวว่าอัลลอฮฺ แล้วทำไมเล่าพวกเขาจึงหันเหออกไปทางอื่น[5]

---

[1] ไม่ว่าพวกท่านจะอยู่ ณ แห่งหนใด ความตายย่อมประสบแก่พวกท่าน จงอยู่ในสภาพที่จงรักภักดีต่ออัลลอฮฺเสมอ

[2] คือเราจะให้พวกเขาพำนักอยู่ในสวนสวรรค์ชั้นสูงสุด และอยู่ในตำแหน่งอันสูงส่ง

[3] คือบรรดาผู้อดทนต่อความยากลำบากในการอพยพและการถูกทำร้ายในทางของอัลลอฮฺ

[4] คืออัลลอฮฺทรงประทานเครื่องยังชีพแก่สัตว์เหล่านั้นเสมือนกับที่พระองค์ทรงประทานเครื่องยังชีพแก่พวกท่าน พระองค์ทรงให้ความคุ้มครองในเรื่องของเครื่องยังชีพแก่สิ่งที่ถูกบังเกิดมาทั้งมวล ฉะนั้นพวกท่านอย่าได้กลัวความยากจนเลยเมื่อพวกท่านอพยพออกไป

[5] คือในเมื่อพวกเขาตระหนักดีแล้วว่า อัลลอฮฺ เป็นผู้สร้างจักรวาลแล้ว ทำไมพวกเขาจึงหันห่างออกจากการให้ความเป็นเอกภาพต่อพระองค์ หลังจากพวกเขาได้ยืนยันและสารภาพเช่นนั้นแล้ว

ٱللَّهُ يَبۡسُطُ ٱلرِّزۡقَ لِمَن يَشَآءُ مِنۡ عِبَادِهِۦ وَيَقۡدِرُ لَهُۥٓۚ إِنَّ ٱللَّهَ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٞ ﴿٦٢﴾

62. อัลลอฮฺทรงให้เครื่องยังชีพกว้างขวางแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์จากปวงบ่าวของพระองค์ และทรงให้คับแคบแก่เขา[1] แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง

وَلَئِن سَأَلۡتَهُم مَّن نَّزَّلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ فَأَحۡيَا بِهِ ٱلۡأَرۡضَ مِنۢ بَعۡدِ مَوۡتِهَا لَيَقُولُنَّ ٱللَّهُۚ قُلِ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِۚ بَلۡ أَكۡثَرُهُمۡ لَا يَعۡقِلُونَ ﴿٦٣﴾

63. และถ้าเจ้าถามพวกเขาว่า ใครเล่าทรงหลั่งน้ำลงมาจากฟากฟ้าแล้วทรงให้แผ่นดินมีชีวิตชีวาหลังจากความแห้งแล้งของมัน แน่นอนพวกเขาจะกล่าวว่า อัลลอฮฺ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) บรรดาการสรรเสริญเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺ แต่ว่าส่วนมากพวกเขาไม่ใช้สติปัญญาใคร่ครวญ[2]

وَمَا هَٰذِهِ ٱلۡحَيَوٰةُ ٱلدُّنۡيَآ إِلَّا لَهۡوٞ وَلَعِبٞۚ وَإِنَّ ٱلدَّارَ ٱلۡأٓخِرَةَ لَهِيَ ٱلۡحَيَوَانُۚ لَوۡ كَانُواْ يَعۡلَمُونَ ﴿٦٤﴾

64. และการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้มิใช่อื่นใด เว้นแต่เป็นการละเล่นและการสนุกสนานร่าเริง[3] และแท้จริงสถานที่ในปรโลกนั้น แน่นอนมันคือชีวิตที่แท้จริงหากพวกเขาได้รู้[4]

فَإِذَا رَكِبُواْ فِي ٱلۡفُلۡكِ دَعَوُاْ ٱللَّهَ مُخۡلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ فَلَمَّا نَجَّىٰهُمۡ إِلَى ٱلۡبَرِّ إِذَا هُمۡ يُشۡرِكُونَ ﴿٦٥﴾

65. ดังนั้นเมื่อพวกเขาขึ้นขี่เรือ พวกเขาวิงวอนต่ออัลลอฮฺเป็นผู้บริสุทธิ์ใจในการขอพรต่อพระองค์ ครั้นเมื่อพระองค์ทรงช่วยพวกเขาให้ขึ้นบก แล้วพวกเขาก็ตั้งภาคีต่อพระองค์[5]

---

[1] คือทรงให้ริซกีกว้างขวางและคับแคบแก่บ่าวของพระองค์เพื่อเป็นการทดสอบว่า เขาจะเป็นบ่าวของพระองค์ประเภทไหน ขอบคุณหรือเนรคุณ

[2] ในอายะฮฺนี้เป็นหลักฐานยืนยันการสารภาพของพวกมุชริกีนอีกข้อหนึ่ง คือโดยที่พวกเขาสารภาพแล้วว่าอัลลอฮฺเป็นผู้สร้าง ผู้ให้บังเกิด ผู้ประทานเครื่องยังชีพ แต่พวกเขาก็หันไปเคารพสักการะสิ่งอื่น

[3] คือชีวิตในโลกนี้เป็นการหลอกลวงมันจะผ่านไปอย่างรวดเร็ว เหมือนกับพวกเด็ก ๆ เล่นกันอยู่ชั่วครู่ชั่วยามแล้วก็แยกย้ายกันไป

[4] หากพวกเขาได้รู้แล้ว พวกเขาจะไม่เทิดทูนโลกแห่งการสูญสลายเหนือโลกที่ถาวร

[5] เป็นหลักฐานยืนยันอีกข้อหนึ่งแก่พวกมุชริกีน ในการวิงวอนขอพรต่ออัลลอฮฺของพวกเขาเมื่ออยู่ในสภาพคับขัน ครั้นเมื่อพระองค์ทรงช่วยเหลือให้พวกเขาอยู่ในสภาพที่ปลอดภัยแล้วพวกเขาก็ตั้งภาคีต่อพระองค์

لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ وَلِيَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٦٦﴾

66. เพื่อพวกเขาจะเนรคุณต่อสิ่งที่เราได้ประทานแก่พวกเขา และเพื่อพวกเขาจะได้หลงระเริง แล้วพวกเขาก็จะได้รู้[1]

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا حَرَمًا آمِنًا وَيُتَخَطَّفُ النَّاسُ مِنْ حَوْلِهِمْ ۚ أَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَةِ اللَّهِ يَكْفُرُونَ ﴿٦٧﴾

67. พวกเขาไม่เห็นดอกหรือว่า เราได้ทำเขตหวงห้ามให้เป็นที่ปลอดภัย ขณะที่ประชาชนรอบ ๆ พวกเขาถูกฆ่า ถูกลักพาตัวไป แล้วพวกเขายังจะศรัทธาต่อความเท็จ และพวกเขายังจะเนรคุณต่อความโปรดปรานของอัลลอฮฺอีกหรือ[2]

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُ ۚ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِلْكَافِرِينَ ﴿٦٨﴾

68. และใครเล่าจะอธรรมยิ่งกว่าผู้กุความเท็จให้แก่อัลลอฮฺ หรือปฏิเสธสัจธรรมเมื่อมันได้มายังเขา[3] ที่พำนักในนรกญะฮันนัมมิใช่สำหรับบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาดอกหรือ

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا ۚ وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٦٩﴾

69. และบรรดาผู้ต่อสู้ดิ้นรนในทางของเรา แน่นอนเราจะชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องแก่พวกเขาสู่ทางของเรา[4] และแท้จริงอัลลอฮฺทรงอยู่ร่วมกับผู้กระทำความดีทั้งหลาย[5]

---

[1] คือพระองค์จะทรงปล่อยให้พวกเขาเนรคุณและหลงระเริงในการใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ของพวกเขา แล้วพวกเขาก็จะรู้และได้ลิ้มรสบั้นปลายในการกระทำของพวกเขา

[2] คือพระองค์ทรงทำให้นครมักกะฮฺ เป็นเขตหวงห้ามจากการฆ่าฟัน และการปล้นสะดมภ์ และสถานที่ปลอดภัยในขณะเดียวกัน ประชาชนที่อยู่รอบ ๆ นครมักกะฮฺได้ฆ่าฟันกันมีการลักพาตัว คืออยู่ในสภาพที่ปราศจากความปลอดภัย โดยที่พวกเขาได้รับความโปรดปรานอย่างนี้แล้ว พวกเขายังไปศรัทธาต่อพวกเจว็ด แล้วเนรคุณต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา ผู้ทรงเมตตาอีกหรือ

[3] คือไม่มีใครอีกแล้วที่จะอธรรมยิ่งกว่าผู้ที่เคารพภักดีอื่นจากอัลลอฮฺ และปฏิเสธไม่ศรัทธาต่ออัลกุรอานเมื่อมันได้มาหาเขาแล้ว

[4] บรรดาผู้ต่อสู้กับจิตใจ ชัยฏอน อารมณ์ใฝ่ต่ำ และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา ที่เป็นศัตรูกับศาสนาของอัลลอฮฺ โดยหวังความโปรดปรานของเรา เราก็ชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องให้แก่พวกเขาเมื่อมาหาเรา

[5] ด้วยการให้ความสนับสนุนและการช่วยเหลือ

(30) ซูเราะฮฺอัรรูม

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 60 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัรรูม

ซูเราะฮฺอัรรูมเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ มีเป้าหมายเช่นเดียวกับซูเราะฮฺมักกียะฮฺอื่นๆ ที่ให้ความสนใจต่อหลักการศรัทธาของอิสลามในกรอบทั่วๆ ไป นั่นคือ การศรัทธาที่ให้ความเป็นเอกภาพต่ออัลลอฮฺ ต่อสาสน์ และต่อการฟื้นคืนชีพและการตอบแทน

ซูเราะฮฺนี้ได้เริ่มด้วยการคาดหมายถึงเหตุการณ์เร้นลับครั้งสำคัญ ซึ่งอัลกุรอานุลกะรีมได้บอกกล่าวถึงเหตุการณ์ก่อนที่จะเกิดขึ้น นั่นก็คือชัยชนะของประเทศโรมันที่มีต่อประเทศเปอร์เซีย ในการทำสงครามระหว่างประเทศทั้งสอง ซึ่งจะเกิดขึ้นในระยะอันใกล้ แล้วเหตุการณ์นั้นก็ได้เกิดขึ้นตามที่อัลกุรอานได้บอกไว้ ดังนั้นการคาดหมายได้ประจักษ์ขึ้นจริง อันนี้นับได้ว่าเป็นหลักฐานยืนยันอย่างชัดแจ้งถึงความสัจจริงของท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ตามที่ปรากฏอยู่ในอัลวะฮีย์ และนับได้ว่าเป็นสิ่งมหัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ของอัลกุรอาน

ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงข้อเท็จจริงของการต่อสู้กันระหว่างพรรคอัรรอหมานกับพรรคอัชชัยฏอน คือระหว่างบ่าวของอัลลอฮฺกับสมุนของชัยฏอน ซึ่งเป็นการต่อสู้ที่มีมาแต่ดึกดำบรรพ์แล้ว และยังจะต้องมีต่อไปอีกอย่างไม่มีวันสิ้นสุด ตราบใดที่ยังมีสัจธรรมกับความเท็จ ความดีกับความชั่ว และตราบใดที่ชัยฏอนยังคงรวบรวมพลพรรคของมันเพื่อดับรัศมีของอัลลอฮฺ และต่อต้านการเรียกร้องเชิญชวนของบรรดารอซูล อะลัยฮิมุสสลาม อายาตหลายอายาตได้ยืนยันเป็นหลักฐานถึงชัยชนะของสัจธรรมที่มีเหนือความเท็จ ตลอดระยะเวลาในหลายยุคหลายสมัย นั่นคือแนวทางของอัลลอฮฺซึ่งจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลงเป็นอันขาด

ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงวันอวสานและวันกิยามะฮฺ กล่าวถึงชะตากรรมอันเลวร้ายของพวกปฏิเสธศรัทธาและหลงทางในวันทุกข์ยากวันนั้น โดยที่บรรดาผู้ศรัทธาจะได้อยู่ในสวนสวรรค์ด้วยความปลื้มปิติ และบรรดาอาชญากรจะอยู่ในนรกด้วยความเศร้าโศกเสียใจ นั่นคือบั้นปลายที่แน่นอนของคนดีและคนชั่ว

หลังจากนั้นซูเราะฮฺได้กล่าวถึงภาพลักษณ์บางสภาพของจักรวาล ที่แสดงถึงอานุภาพของอัลลอฮฺและความเป็นเอกภาพของพระองค์ เพื่อเป็นหลักฐานยืนยันถึงความยิ่งใหญ่แห่งพระผู้ทรงเอกะ ซึ่งใบหน้าและศีรษะจะก้มลงกราบต่อพระองค์ และในขณะนั้นก็จะเป็นที่ประจักษ์และเป็นการแยกแยะให้รู้ว่า ผู้ใดที่เคารพอิบาดะฮฺพระผู้ทรงเมตตา และผู้ใดที่เคารพสักการะรูปปั้น

ซูเราะฮฺนี้ได้จบลงด้วยการกล่าวถึงพวกกุฟฟารกุเรช โดยที่สัญญาณต่างๆ และการตักเตือนไม่เกิดประโยชน์อันใดแก่พวกเขาเลย แม้นว่าพวกเขาจะได้เห็นสัญญาณและหลักฐานอันชัดแจ้งแล้วก็ตาม พวกเขามิได้ใคร่ครวญและยึดถือเป็นบทเรียน เพราะพวกเขาเปรียบเสมือนคนตายซึ่งไม่ได้ยินและไม่เห็น ทั้งหมดนี้เป็นความมุ่งหมายที่จะปลอบใจท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เพราะท่านกำลังเพชิญกับการทำร้ายของพวกมุชริกีน และเพื่อให้ท่านอดทนจนกว่าชัยชนะจะมา ถึง

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺอัรรูมถูกขนานชื่อเช่นนั้น ก็เพื่อเป็นการรำลึกถึงเหตุการณ์ปาฏิหาริย์ที่น่าทึ่งครั้งนั้น ซึ่งเป็นการชี้แนะให้เห็นถึงข้อเท็จจริงมีนีอยู่ในอัลกุรอามุลกะรีน "อะลิฟ ลาม มีม พวกโรมันถูกพิชิตแล้ว ในดินแดนอันใกล้นี้ และหลังจากการปราชัยของพวกเขาแล้ว พวกเขาจะได้รับชัยชนะ ในเวลาไม่กี่ปีต่อมา..."

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

1. อะลิฟ ลาม มีม[1]

الٓمٓ ﴿١﴾

2. พวกโรมันถูกพิชิตแล้ว[2]

غُلِبَتِ ٱلرُّومُ ﴿٢﴾

3. ในดินแดนอันใกล้นี้ แต่หลังจากการปราชัยของพวกเขาแล้วพวกเขาจะได้รับชัยชนะ[3]

فِيٓ أَدۡنَى ٱلۡأَرۡضِ وَهُم مِّنۢ بَعۡدِ غَلَبِهِمۡ سَيَغۡلِبُونَ ﴿٣﴾

4. ในเวลาไม่กี่ปีต่อมา[4] พระบัญชาเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ[5] ทั้งก่อนและหลัง (ชัยชนะ) และวันนั้นบรรดาผู้ศรัทธาจะดีใจ[6]

فِي بِضۡعِ سِنِينَۗ لِلَّهِ ٱلۡأَمۡرُ مِن قَبۡلُ وَمِنۢ بَعۡدُۚ وَيَوۡمَئِذٖ يَفۡرَحُ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ﴿٤﴾

5. ด้วยการช่วยเหลือของอัลลอฮฺ พระองค์ทรงช่วยเหลือผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และพระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِنَصۡرِ ٱللَّهِۚ يَنصُرُ مَن يَشَآءُۖ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٥﴾

---

[1] โปรดดูคำอธิบายในอายะฮฺที่หนึ่งของซูเราะฮฺอัลบากอเราะฮฺ

[2] คือกองทัพของพวกโรมันถูกพิชิตในดินแดนที่ใกล้เคียงกับพวกเขาโดยพวกเปอร์เซีย

[3] คือหลังจากปราชัยต่อพวกเปอร์เซียแล้ว พวกโรมันก็จะได้รับชัยชนะ

[4] คือในระยะเวลา 3-9 ปี นักตัฟซีรกล่าวว่า เมื่อพวกเปอร์เซียมีชัยชนะเหนือพวกโรมัน ข่าวนี้รู้ไปถึงท่านรอซูลศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และบรรดาสาวก ทำให้เกิดความเศร้าโศกเสียใจ ส่วนพวกมุชริกีน มีความดีใจเพราะพวกเปอร์เซียบูชาไฟและได้กล่าวเย้ยหยันพวกมุสลิมีนว่า พี่น้องพวกเรามีฝีมือเหนือพวกโรมันพี่น้องของท่าน และว่าเราจะแสดงฝีมือให้เหนือพวกท่านต่อไป อะบูบักรได้กล่าวตอบไปว่า อัลลอฮฺจะไม่ทรงทำให้พวกท่านมีความพอใจอีกต่อไป หลังจากนั้นอัลลอฮฺ ตะอาลา จึงได้ประทานอายะฮฺนี้ลงมา “แต่หลังจากการปราชัยของพวกเขาแล้ว พวกเขาจะได้รับชัยชนะในเวลาไม่กี่ปีต่อมา...” กองทัพของทั้งสองฝ่ายได้ประจันหน้ากันในปีที่ 7 ของการทำสงคราม แล้วพวกโรมันก็มีชัยชนะเหนือพวกเปอร์เซีย พวกมุสลมจึงดีใจต่อชัยชนะครั้งนี้ ชัยชนะของพวกโรมันจึงเป็นหลักฐานยืนยันการเป็นนะบีจริง และการที่อัลกุรอานถูกประทานมาจากอัลลอฮฺ ตะอาลา โดยบอกเล่าถึงสิ่งเร้นลับที่ไม่มีผู้ใดหยั่งรู้ได้ นอกจากพระผู้ทรงรอบรู้ในเรื่องทั้งปวง และเหตุการณ์ก็ได้เกิดขึ้นตามที่ได้บอกเล่าไว้

[5] และเป็นลิขิตของพระองค์

[6] ในวันที่พวกโรมันมีชัยชนะเหนือพวกเปอร์เซียนั้น ตรงกับวันที่พวกมุสลิมีนมีชัยชนะเหนือพวกมุชริกีนในสงครามบัดรฺ

وَعْدَ ٱللَّهِ ۖ لَا يُخْلِفُ ٱللَّهُ وَعْدَهُۥ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦﴾

6. (นั่นคือ) สัญญาของอัลลอฮฺ[1] อัลลอฮฺจะไม่ทรงบิดพริ้วสัญญาของพระองค์ แต่ส่วนมากของมนุษย์ไม่รู้

يَعْلَمُونَ ظَٰهِرًا مِّنَ ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا وَهُمْ عَنِ ٱلْءَاخِرَةِ هُمْ غَٰفِلُونَ ﴿٧﴾

7. พวกเขารู้แต่เพียงผิวเผินในเรื่องการดำรงชีวิตในโลกนี้[2] และพวกเขาไม่คำนึงถึงการมีชีวิตในปรโลก[3]

أَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوا۟ فِىٓ أَنفُسِهِم ۗ مَّا خَلَقَ ٱللَّهُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَآ إِلَّا بِٱلْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى ۗ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ ٱلنَّاسِ بِلِقَآئِ رَبِّهِمْ لَكَٰفِرُونَ ﴿٨﴾

8. พวกเขามิได้ใคร่ครวญ[4] ในตัวเองของพวกเขาดอกหรือว่า อัลลอฮฺมิได้ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และสิ่งที่อยู่ระหว่างทั้งสองเพื่อสิ่งอื่นใดเลย เว้นแต่เพื่อความจริง และเวลาที่ถูกกำหนดไว้ และแท้จริงส่วนมากของมนุษย์เป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อการพบพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา[5]

أَوَلَمْ يَسِيرُوا۟ فِى ٱلْأَرْضِ فَيَنظُرُوا۟ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۚ كَانُوٓا۟ أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَأَثَارُوا۟ ٱلْأَرْضَ وَعَمَرُوهَآ أَكْثَرَ مِمَّا عَمَرُوهَا وَجَآءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِٱلْبَيِّنَٰتِ ۖ فَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَٰكِن كَانُوٓا۟ أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٩﴾

9. พวกเขามิได้ท่องเที่ยวไปตามแผ่นดินดอกหรือ แล้วพิจารณาดูว่าบั้นปลายของประชาชาติในยุคก่อนหน้าพวกเขาเป็นเช่นใด[6] เขาเหล่านั้นมีพลังที่เข้มแข็งกว่าพวกเขา เขาเหล่านั้นขุดพรวนดินและก่อสร้าง (เคหสถาน) มากกว่า

---

[1] เป็นสัญญาที่แน่นอนและจริง

[2] คือพวกเขารู้ในเรื่องของโลกดุนยา ผลประโยชน์ของมัน และสิ่งที่พวกเขาต้องการในเรื่องของการดำรงชีวิต เช่น เกษตรกรรม พาณิชยกรรม วิศวกรรม และอื่นๆ

[3] ส่วนในเรื่องที่เกี่ยวกับโลกอาคิเราะฮฺ พวกเขาลืมและถือเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สนใจที่จะเอาเป็นธุระและให้ความสำคัญ

[4] คือใคร่ครวญด้วยสติปัญญาของพวกเขา เพื่อที่จะได้รู้ว่าอัลลอฮฺ ตะอาลา ผู้ยิ่งใหญ่ มิได้ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินโดยไร้ประโยชน์ หากแต่พระองค์ทรงสร้างมันขึ้นมาด้วยฮิกมะฮฺเพื่อธำรงไว้ซึ่งความจริง โดยกำหนดเวลาสิ้นสุดของมันคือวันกิยามะฮฺ

[5] ไม่ยอมศรัทธาต่อการฟื้นคืนชีพและการตอบแทน

[6] พวกเขาได้พบเห็นแล้วว่า ประชาชาติก่อนจากพวกเขาได้ประสบกับความหายนะ เพราะพวกเขาปฏิเสธไม่ยอมเชื่อบรรดารอซูลของพวกเขา

พวกเขาก่อสร้างมัน[1] และบรรดารอซูลของพวกเขาได้มาหาพวกเขาด้วยหลักฐานอันชัดแจ้ง ดังนั้น แน่นอนอัลลอฮฺมิได้ทรงอธรรมต่อพวกเขา แต่ว่าพวกเขาอธรรมต่อตัวของพวกเขาเองต่างหาก[2]

ثُمَّ كَانَ عَٰقِبَةَ ٱلَّذِينَ أَسَٰٓـُٔوا۟ ٱلسُّوٓأَىٰٓ أَن كَذَّبُوا۟
بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَكَانُوا۟ بِهَا يَسْتَهْزِءُونَ ١٠

10. แล้วบั้นปลายของบรรดาผู้กระทำความชั่วก็คือความชั่ว โดยที่พวกเขาปฏิเสธต่อสัญญาณทั้งหลายของอัลลอฮฺ และพวกเขาเย้ยหยันมัน[3]

ٱللَّهُ يَبْدَؤُا۟ ٱلْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُۥ
ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ١١

11. อัลลอฮฺทรงเริ่มการบังเกิด (มนุษย์) แล้วทรงให้มันกลับมาเกิดอีก แล้วพวกเจ้าจะถูกนำกลับไปยังพระองค์[4]

وَيَوْمَ تَقُومُ ٱلسَّاعَةُ يُبْلِسُ ٱلْمُجْرِمُونَ ١٢

12. และวันที่วาระสุดท้ายจะเกิดขึ้น พวกทำผิดก็จะหมดหวัง[5]

وَلَمْ يَكُن لَّهُم مِّن شُرَكَآئِهِمْ شُفَعَٰٓؤُا۟
وَكَانُوا۟ بِشُرَكَآئِهِمْ كَٰفِرِينَ ١٣

13. และจะไม่มีผู้ใดจากบรรดาภาคีของพวกเขาเป็นผู้ช่วยเหลือพวกเขา และพวกเขาก็เป็นผู้ปฏิเสธบรรดาภาคีของพวกเขาด้วย[6]

---

[1] พวกเขาเหล่านั้นมีร่างกายกำยำ แข็งแรง มีทรัพย์สมบัติและลูกหลานมากกว่า นอกจากนี้ยังได้ขุดพรวนดินเพื่อทำการเพาะปลูก ขุดค้นหาแร่ธาตุ ก่อสร้างเคหสถาน และมีโรงงานใหญ่โต

[2] โดยที่พวกเขามีความพร้อมทุกประการ แต่พวกเขาปฏิเสธไม่ยอมเชื่อฟังการเรียกร้องเชิญชวนของบรรดารอซูล พวกเขาจึงถูกลงโทษ เพราะพวกเขาอธรรมต่อตัวของพวกเขาเอง

[3] คือพวกเขาจะได้รับการลงโทษอย่างสาสมคือไฟนรกญะฮันนัม

[4] กลับไปหาพระองค์เพื่อรอรับการสอบสวนและการตอบแทน

[5] คืออยู่ในสภาพสงบนิ่ง เพราะหลักฐานได้ปรากฏขึ้นเป็นการยืนยันถึงการกระทำของพวกเขา

[6] บรรดาเจว็ดที่พวกเขาบูชาก็จะไม่ช่วยเหลือพวกเขา และต่างฝ่ายต่างก็ปลีกตัวออกจากกัน

14. และวันที่วาระสุดท้ายจะเกิดขึ้น วันนั้นพวกเขาจะแยกออกจากกัน[1]

وَيَوْمَ تَقُومُ ٱلسَّاعَةُ يَوْمَئِذٍ يَتَفَرَّقُونَ ﴿١٤﴾

15. ดังนั้น สำหรับบรรดาผู้ศรัทธาและประกอบความดี พวกเขาก็จะชื่นชมยินดีอยู่ในสวนสวรรค์[2]

فَأَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فَهُمْ فِى رَوْضَةٍ يُحْبَرُونَ ﴿١٥﴾

16. และส่วนบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาและไม่ยอมเชื่อต่อสัญญาณทั้งหลายของเรา และการพบ (เรา) ในวันปรโลก ชนเหล่านั้นแหละเป็นผู้อยู่ในการลงโทษอย่างถาวร[3]

وَأَمَّا ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَكَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا وَلِقَآئِ ٱلْءَاخِرَةِ فَأُو۟لَٰٓئِكَ فِى ٱلْعَذَابِ مُحْضَرُونَ ﴿١٦﴾

17. ดังนั้น มหาบริสุทธิ์ยิ่งแด่อัลลอฮฺ เมื่อพวกเจ้าย่างเข้าสู่ยามเย็น และเมื่อพวกเจ้าย่างเข้าสู่ยามเช้า[4]

فَسُبْحَٰنَ ٱللَّهِ حِينَ تُمْسُونَ وَحِينَ تُصْبِحُونَ ﴿١٧﴾

18. มวลการสรรเสริญในชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ และในยามพลบค่ำ และเมื่อพวกเจ้าย่างเข้าสู่ยามบ่าย[5]

وَلَهُ ٱلْحَمْدُ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَعَشِيًّا وَحِينَ تُظْهِرُونَ ﴿١٨﴾

---

[1] ในวันกิยามะฮฺมนุษย์จะถูกแบ่งออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายมุอฺมินจะอยู่ในสวนสวรรค์ ส่วนฝ่ายปฏิเสธศรัทธาจะอยู่ในนรก

[2] คือบรรดามุอฺมินที่มีความยำเกรง ที่มีคุณลักษณะสองประการคือ มีความศรัทธาและกระทำความดีก็จะมีความชื่นชมยินดี อยู่ในสวนสวรรค์

[3] ส่วนบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลกุรอาน และไม่เชื่อในวันฟื้นคืนชีพหลังจากตายไปแล้ว พวกเขาจะได้รับการลงโทษในนรกอย่างถาวร

[4] คือจงให้ความบริสุทธิ์แด่อัลลอฮฺจากคุณลักษณะที่บกพร่องและไม่สมบูรณ์ ทั้งในยามเย็นและยามเช้า

[5] เคล็ดลับในการสรรเสริญก็คือ เป็นการแสดงออกถึงว่า ความสำเร็จต่างๆ ที่ปวงบ่าวได้รับนั้นเป็นความโปรดปรานที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ประทานให้ ดังนั้น จึงเป็นการสมควรที่พึงจะได้รับการสรรเสริญ

19. พระองค์ทรงให้มีชีวิตหลังจากการตาย และทรงให้ตายหลังจากมีชีวิต[1] และทรงให้แผ่นดินมีชีวิตชีวาขึ้น[2] หลังจากการแห้งแล้งของมัน และเช่นนั้นแหละพวกเจ้าจะถูกนำออกมา[3]

يُخْرِجُ ٱلْحَىَّ مِنَ ٱلْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ ٱلْمَيِّتَ مِنَ ٱلْحَىِّ وَيُحْىِ ٱلْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۚ وَكَذَٰلِكَ تُخْرَجُونَ ﴿١٩﴾

20. และหนึ่งจากสัญญาณทั้งหลายของพระองค์ คือ ทรงสร้างพวกเจ้าจากดิน[4] แล้วพวกเจ้าเป็นมนุษย์แพร่กระจายออกไป[5]

وَمِنْ ءَايَٰتِهِۦٓ أَنْ خَلَقَكُم مِّن تُرَابٍ ثُمَّ إِذَآ أَنتُم بَشَرٌ تَنتَشِرُونَ ﴿٢٠﴾

21. และหนึ่งจากสัญญาณทั้งหลายของพระองค์ คือ ทรงสร้างคู่ครองให้แก่พวกเจ้าจากตัวของพวกเจ้าเอง[6] เพื่อพวกเจ้าจะได้มีความสุขอยู่กับนาง และทรงให้มีความรักใคร่และความเมตตาระหว่างพวกเจ้า[7] แท้จริงในการนี้ แน่นอนย่อมเป็นสัญญาณแก่หมู่ชนผู้ใคร่ครวญ

وَمِنْ ءَايَٰتِهِۦٓ أَنْ خَلَقَ لَكُم مِّنْ أَنفُسِكُمْ أَزْوَٰجًا لِّتَسْكُنُوٓا۟ إِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُم مَّوَدَّةً وَرَحْمَةً ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١﴾

---

[1] คือทรงให้เป็นมุอฺมินหลังจากเป็นกาเฟร และทรงให้เป็นกาเฟรหลังจากเป็นมุอฺมิน ทรงให้เป็นพืชผลหลังจากเป็นเมล็ด และทรงให้เป็นเมล็ดหลังจากเป็นพืชผล ทรงให้เป็นสัตว์หลังจากเป็นน้ำกามของตัวผู้ และทรงให้เป็นน้ำกามของตัวผู้หลังจากเป็นสัตว์

[2] คือออกดอกออกผล

[3] เช่นเดียวกับที่อัลลอฮฺทรงให้แผ่นดินงอกเงยออกดอกออกผล พระองค์ก็จะทรงให้พวกท่านออกจากกุบูรเพื่อให้ฟื้นคืนชีพและมีชีวิตใหม่ในวันกิยามะฮฺ

[4] ส่วนหนึ่งจากสัญญาณอันชัดแจ้งที่ชี้บ่งถึงความยิ่งใหญ่และความสมบูรณ์แห่งเดชานุภาพของพระองค์ คือทรงสร้างอาดัมจากดิน

[5] คือพัฒนาเป็นขั้นตอน เริ่มตั้งแต่น้ำอสุจิ เป็นก้อนเลือด เป็นก้อนเนื้อ แล้วเป็นมนุษย์ มีสติปัญญาดำเนินไปให้สอดคล้องกับการดำเนินชีวิต

[6] คือจากมนุษย์ด้วยกันเป็นเพศหญิง มิใช่มาจากจำพวกญินหรือสัตว์ มิฉะนั้นแล้วอาจจะเกิดความไม่เข้าใจและความบาดหมางระหว่างกัน นับได้ว่าเป็นพระมหากรุณาธิคุณและเป็นความเมตตาจากพระองค์

[7] คือทำให้สามีและภริยามีความรักใคร่และสงสารต่อกัน

22. และหนึ่งจากสัญญาณทั้งหลายของพระองค์ คือ การสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน[1] และการแตกต่างของภาษาของพวกเจ้าและผิวพรรณของพวกเจ้า[2] แท้จริงในการนี้ แน่นอน ย่อมเป็นสัญญาณสำหรับบรรดาผู้มีความรู้

وَمِنْ ءَايَٰتِهِۦ خَلْقُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَٱخْتِلَٰفُ أَلْسِنَتِكُمْ وَأَلْوَٰنِكُمْ ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّلْعَٰلِمِينَ ﴿٢٢﴾

23. และหนึ่งจากสัญญาณทั้งหลายของพระองค์ คือ การหลับนอนของพวกเจ้าในกลางคืนและกลางวัน[3] และการแสวงหาของพวกเจ้าซึ่งความโปรดปรานของพระองค์[4] แท้จริงในการนี้ แน่นอน ย่อมเป็นสัญญาณแก่หมู่ชนผู้ฟังเพื่อใคร่ครวญ

وَمِنْ ءَايَٰتِهِۦ مَنَامُكُم بِٱلَّيْلِ وَٱلنَّهَارِ وَٱبْتِغَآؤُكُم مِّن فَضْلِهِۦٓ ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ ﴿٢٣﴾

24. และหนึ่งจากสัญญาณทั้งหลายของพระองค์ คือ ทรงให้พวกเจ้าเห็นสายฟ้าแลบเป็นที่หวาดกลัว[5] และเป็นความหวัง[6] และทรงหลั่งน้ำลงมาจากฟากฟ้า และทรงให้แผ่นดินมีชีวิตชีวาด้วยมัน (น้ำฝน) หลังจากการแห้งแล้งของมัน แท้จริงในการนั้น ย่อมเป็นสัญญาณแก่หมู่ชนผู้ใช้สติปัญญา

وَمِنْ ءَايَٰتِهِۦ يُرِيكُمُ ٱلْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنَزِّلُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَيُحْىِۦ بِهِ ٱلْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَآ ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٢٤﴾

---

[1] คือสร้างชั้นฟ้าให้มีความสูงและกว้าง และสร้างแผ่นดินให้มีความแน่นทึบและเป็นที่ราบต่ำ

[2] แตกต่างกันทางด้านภาษาพูด และผิวพรรณก็แตกต่างกัน คือ มีผิวขาว ผิวดำ และผิวดำแดง

[3] คือการนอนในเวลากลางคืนและเวลาบ่าย เพื่อเป็นการพักผ่อน

[4] แสวงหาริซกีในเวลากลางวัน

[5] กลัวเสียงฟ้าร้องหรือฟ้าผ่า

[6] หวังที่จะได้น้ำฝนซึ่งนำความชุ่มชื่นมาสู่สิ่งที่มีชีวิต

وَمِنْ ءَايَٰتِهِۦٓ أَن تَقُومَ ٱلسَّمَآءُ وَٱلْأَرْضُ بِأَمْرِهِۦ ۚ ثُمَّ إِذَا دَعَاكُمْ دَعْوَةً مِّنَ ٱلْأَرْضِ إِذَآ أَنتُمْ تَخْرُجُونَ ﴿٢٥﴾

25. และหนึ่งจากสัญญาณทั้งหลายของพระองค์ คือ ชั้นฟ้าและแผ่นดินมั่นคงอยู่ตามพระบัญชาของพระองค์[1] ครั้นเมื่อพระองค์ทรงร้องเรียกพวกเจ้าอีกครั้งหนึ่งให้ออกจากแผ่นดิน เมื่อนั้นพวกเจ้าก็จะออกมากัน[2]

وَلَهُۥ مَن فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ كُلٌّ لَّهُۥ قَٰنِتُونَ ﴿٢٦﴾

26. และผู้ที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์[3] ทั้งมวลเป็นผู้จงรักภักดีต่อพระองค์

وَهُوَ ٱلَّذِى يَبْدَؤُا۟ ٱلْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُۥ وَهُوَ أَهْوَنُ عَلَيْهِ ۚ وَلَهُ ٱلْمَثَلُ ٱلْأَعْلَىٰ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٢٧﴾

27. และพระองค์คือผู้ทรงเริ่มแรกในการสร้าง แล้วทรงให้มันกลับขึ้นมาอีก และมันเป็นการง่ายยิ่งแก่พระองค์[4] และคุณลักษณะอันสูงส่งในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์[5] และพระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ

ضَرَبَ لَكُم مَّثَلًا مِّنْ أَنفُسِكُمْ ۖ هَل لَّكُم مِّن مَّا مَلَكَتْ أَيْمَٰنُكُم مِّن شُرَكَآءَ فِى مَا رَزَقْنَٰكُمْ فَأَنتُمْ فِيهِ سَوَآءٌ تَخَافُونَهُمْ كَخِيفَتِكُمْ أَنفُسَكُمْ ۚ كَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ

28. พระองค์ทรงยกอุทาหรณ์แก่พวกเจ้าที่มาจากตัวของพวกเจ้าเอง จะมีบ้างไหมสำหรับพวกเจ้า (ที่จะยอมให้) ในหมู่ผู้ที่มือขวาของพวกเจ้าครอบครอง (บ่าวทาส) มีหุ้นส่วนใน

---

[1] คือด้วยเดชานุภาพของพระองค์ ทรงให้ชั้นฟ้าทั้งหลายยึดมั่นต่อกันโดยปราศจากสิ่งค้ำจุน และทรงให้แผ่นดินยึดมั่น ไม่พลิกถล่มทับผู้อยู่อาศัย

[2] เมื่อมีเสียงเรียกให้ออกจากกุบูร พวกท่านก็จะรีบออกมาทันที เพื่อมุ่งไปสู่การตอบแทนและการสอบสวน

[3] เช่น มะลาอิกะฮฺ มนุษย์ และญิน

[4] คือทรงเริ่มสร้างจากการไม่มีอะไร แล้วทรงให้มีชีวิตขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งหลังจากที่ได้ตายไปแล้ว เพื่อการสอบสวนและตอบแทน ในการนี้ย่อมง่ายดายกว่าการสร้างครั้งแรก

[5] คือคุณลักษณะอันเลอเลิศหาที่เปรียบมิได้ในความยิ่งใหญ่ ความสมบูรณ์แบบ และการมีอำนาจ

ٱلْأَيَٰتِ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٢٨﴾

สิ่งที่เราได้ให้เครื่องยังชีพแก่พวกเจ้า[1] แล้วพวกเจ้า (กับพวกเขา) มามีส่วนเท่ากัน โดยพวกเจ้ากลัวพวกเขาเหมือนกับการกลัวของพวกเจ้าด้วยกันเอง[2] เช่นนั้นแหละ เราจำแนกสัญญาณทั้งหลายแก่หมู่ชนผู้ใช้ปัญญาเพื่อไตร่ตรอง

بَلِ ٱتَّبَعَ ٱلَّذِينَ ظَلَمُوٓا۟ أَهْوَآءَهُم بِغَيْرِ عِلْمٍ ۖ فَمَن يَهْدِى مَنْ أَضَلَّ ٱللَّهُ ۖ وَمَا لَهُم مِّن نَّٰصِرِينَ ﴿٢٩﴾

29. เปล่าเลย! แต่ว่าบรรดาผู้อธรรมได้ปฏิบัติตามอารมณ์ใฝ่ต่ำของพวกเขาโดยปราศจากความรู้[3] แล้วผู้ใดเล่าจะแนะแนวทางแก่ผู้ที่อัลลอฮฺทรงปล่อยให้เขาหลงทางไปแล้ว และสำหรับพวกเขาจะไม่มีผู้ช่วยเหลือ[4]

فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا ۚ فِطْرَتَ ٱللَّهِ ٱلَّتِى فَطَرَ ٱلنَّاسَ عَلَيْهَا ۚ لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ ٱللَّهِ ۚ ذَٰلِكَ ٱلدِّينُ ٱلْقَيِّمُ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾

30. ดังนั้น เจ้าจงผินหน้าของเจ้าสู่ศาสนาที่เที่ยงแท้[5] (โดยเป็น) ธรรมชาติของอัลลอฮฺ ซึ่งพระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมา[6] ไม่มีการเปลี่ยนแปลงในการสร้างของอัลลอฮฺ นั่นคือศาสนาอันเที่ยงตรง แต่ส่วนมากของมนุษย์ไม่รู้[7]

---

[1] คือคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกเจ้าจะยินยอมหรือ ที่จะให้บ่าวหรือทาสหรือผู้ที่พวกเจ้าครอบครองเขาอยู่มามีหุ้นส่วนในทรัพย์สมบัติที่อัลลอฮฺให้แก่พวกเจ้า

[2] ในเมื่อคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกเจ้าไม่ยินยอมแก่ตัวของเขาเองเช่นนั้นแล้ว ไฉนเล่าพวกเจ้าจึงยินยอมให้ผู้อื่นมามีหุ้นส่วนกับอัลลอฮฺ ตะอาลา ทั้ง ๆ ที่สิ่งนั้นถูกบังเกิดมาและเป็นบ่าวของอัลลอฮฺ

[3] คือพวกเขาไม่มีหลักฐานและข้อแก้ตัว ในการที่ให้ผู้อื่นมามีหุ้นส่วนกับพระองค์เลย นอกจากเป็นการปฏิบัติตามอารมณ์ใฝ่ต่ำ โดยปราศจากความรู้และหลักฐาน

[4] คือจะไม่มีผู้ใดช่วยเหลือให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺไปได้

[5] จงให้ความบริสุทธิ์ใจต่อศาสนาของเขาเพื่ออัลลอฮฺ ตะอาลา อย่างแท้จริง และผินหลังให้กับศาสนาจอมปลอม

[6] โดยให้อยู่ในธรรมชาติ คือการให้ความเป็นเอกภาพแด่อัลลอฮฺองค์เดียว

[7] ไม่ใคร่ครวญว่า สำหรับเขานั้นมีพระผู้สร้าง สมควรแก่การเคารพภักดี

﴿ مُنِيبِينَ إِلَيْهِ وَٱتَّقُوهُ وَأَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَلَا تَكُونُوا۟ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿٣١﴾

31. และจงยำเกรงพระองค์ และจงดำรงไว้ซึ่งการละหมาด โดยเป็นผู้ผินหน้ากลับไปสู่พระองค์[1] และอย่าอยู่ในหมู่ผู้ตั้งภาคี

مِنَ ٱلَّذِينَ فَرَّقُوا۟ دِينَهُمْ وَكَانُوا۟ شِيَعًا كُلُّ حِزْبٍۭ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿٣٢﴾

32. (คือ) ในหมู่ผู้แบ่งแยกศาสนาของพวกเขาออกเป็นนิกายต่าง ๆ และแต่ละหมู่คณะก็พอใจต่อสิ่งที่พวกเขามีอยู่[2]

وَإِذَا مَسَّ ٱلنَّاسَ ضُرٌّ دَعَوْا۟ رَبَّهُم مُّنِيبِينَ إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَآ أَذَاقَهُم مِّنْهُ رَحْمَةً إِذَا فَرِيقٌ مِّنْهُم بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾

33. และเมื่อทุกข์ภัยอันใดประสบแก่มนุษย์[3] พวกเขาก็วิงวอนขอต่อพระเจ้าของพวกเขาโดยเป็นผู้ผินหน้ากลับไปสู่พระองค์ ครั้นเมื่อพระองค์ได้ทรงให้พวกเขาลิ้มรสความเมตตาจากพระองค์ ณ บัดนั้นหมู่หนึ่งจากพวกเขาก็ตั้งภาคีต่อพระเจ้าของพวกเขา[4]

لِيَكْفُرُوا۟ بِمَآ ءَاتَيْنَٰهُمْ فَتَمَتَّعُوا۟ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣٤﴾

34. ก็จงเนรคุณต่อสิ่งที่เราได้ให้แก่พวกเขา แล้วก็จงร่าเริงกันต่อไปเถิด แล้วพวกเจ้าจะได้รู้[5]

أَمْ أَنزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطَٰنًا فَهُوَ يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُوا۟ بِهِۦ يُشْرِكُونَ ﴿٣٥﴾

35. หรือว่าเราได้ให้หลักฐานอันใดแก่พวกเขาเพื่อมันจะได้พูดในเรื่องที่พวกเขาตั้งภาคีต่อพระองค์[6]

---

[1] สำนึกผิดที่ได้กระทำไป

[2] แต่ละคณะแต่ละนิกายก็ยึดมั่นในสิ่งที่ตนประดิษฐ์คิดขึ้นมา เช่น พวกนะศอรอ ยะฮูด มะญูซ และพวกบูชารูปปั้น

[3] เช่น ความแร้นแค้น ความยากจน โรคภัยไข้เจ็บ และอื่น ๆ

[4] ความมุ่งหมายของอายะฮฺนี้ก็เพื่อประจานพวกมุชริกีน เพราะพวกเขาวิงวอนขอต่ออัลลอฮฺในยามทุกข์ร้อน และตั้งภาคีต่อพระองค์ในยามสุขสบาย

[5] เป็นคำใช้เชิงขู่ คือจงเนรคุณต่อความโปรดปรานของอัลลอฮฺ และจงร่าเริงอยู่ในโลกนี้ต่อไปเถิด แล้วพวกเจ้าคือ พวกมุชริกีนจะรู้ถึงบั้นปลายของการร่าเริงต่อความเพริศแพร้วของการดำเนินชีวิต

[6] เป็นคำถามเชิงปฏิเสธและปราม ความหมายก็คือ เราได้ให้หลักฐานอันชัดแจ้งแก่พวกมุชริกีนเพื่อการตั้งภาคีของพวกเขา หรือเราได้ให้คัมภีร์จากชั้นฟ้าโดยที่คัมภีร์นั้นระบุและเป็นพยานต่อการตั้งภาคีของพวกเขากระนั้นหรือ การณ์มิได้เป็นไปตามที่พวกเขาคาดคิด

36. และเมื่อเราได้ให้มนุษย์ลิ้มรสความเมตตา พวกเขาก็ดีใจต่อมัน และเมื่อทุกข์ร้ายอันใดประสบแก่พวกเขา เนื่องด้วยสิ่งที่มือของพวกเขาประกอบไว้ แล้วพวกเขาก็หมดอาลัย[1]

وَإِذَآ أَذَقۡنَا ٱلنَّاسَ رَحۡمَةٗ فَرِحُواْ بِهَاۖ وَإِن تُصِبۡهُمۡ سَيِّئَةُۢ بِمَا قَدَّمَتۡ أَيۡدِيهِمۡ إِذَا هُمۡ يَقۡنَطُونَ ٣٦

37. พวกเขามิเห็นดอกหรือว่า แท้จริงนั้นอัลลอฮฺทรงให้กว้างขวางซึ่งเครื่องยังชีพแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และทรงให้คับแคบ[2] แท้จริงในการนี้ แน่นอน ย่อมเป็นสัญญาณแก่หมู่ชนผู้ศรัทธา

أَوَلَمۡ يَرَوۡاْ أَنَّ ٱللَّهَ يَبۡسُطُ ٱلرِّزۡقَ لِمَن يَشَآءُ وَيَقۡدِرُۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يُؤۡمِنُونَ ٣٧

38. ดังนั้น เจ้า[3] จงบริจาคแก่ญาติสนิทซึ่งสิทธิของเขา และแก่ผู้ขัดสนและผู้เดินทาง นั่นแหละเป็นการดียิ่งสำหรับบรรดาผู้ปรารถนาพระพักตร์ของอัลลอฮฺ และชนเหล่านั้นแหละพวกเขาเป็นผู้ประสบชัยชนะ

فَـَٔاتِ ذَا ٱلۡقُرۡبَىٰ حَقَّهُۥ وَٱلۡمِسۡكِينَ وَٱبۡنَ ٱلسَّبِيلِۚ ذَٰلِكَ خَيۡرٞ لِّلَّذِينَ يُرِيدُونَ وَجۡهَ ٱللَّهِۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ٣٨

39. และสิ่งที่พวกเจ้าจ่ายออกไปจากทรัพย์สิน (ดอกเบี้ย) เพื่อให้มันเพิ่มพูนในทรัพย์สินของมนุษย์ มันจะไม่เพิ่มพูน ณ ที่อัลลอฮฺ และสิ่งที่พวกเจ้าจ่ายไปจากซะกาต โดยพวกเจ้าปรารถนาพระพักตร์ของอัลลอฮฺ ชนเหล่านั้น

وَمَآ ءَاتَيۡتُم مِّن رِّبٗا لِّيَرۡبُوَاْ فِيٓ أَمۡوَٰلِ ٱلنَّاسِ فَلَا يَرۡبُواْ عِندَ ٱللَّهِۖ وَمَآ ءَاتَيۡتُم مِّن زَكَوٰةٖ تُرِيدُونَ وَجۡهَ ٱللَّهِ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُضۡعِفُونَ ٣٩

---

[1] อิบนุกะษีรกล่าวว่า อันนี้เป็นการกล่าวถึงข้อเท็จจริงของมนุษย์ นอกจากผู้ที่อัลลอฮฺทรงคุ้มครองเขาคือ เมื่อเขาได้รับความโปรดปรานเขาก็ดีใจและลืมตัว แต่เมื่อประสบกับความทุกข์ยาก เขาก็หมดอาลัยและสิ้นหวัง

[2] คือพวกเขามิได้ใคร่ครวญดูถึงเดชานุภาพของอัลลอฮฺ ในเรื่องความกว้างขวางและคับแคบของปัจจัยยังชีพดอกหรือ พระองค์ทรงให้ริซกีกว้างขวางและคับแคบแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ ดังนั้น ความยากจนหรือความยากแค้นจะต้องไม่ทำให้พวกเขาหมดหวังต่อความเมตตาของพระองค์

[3] เป็นการสนทนากับท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม แต่ความมุ่งหมายครอบคลุมถึงประชาชาติของท่านด้วย

แหละ พวกเขาคือผู้ได้รับการตอบแทนอย่างทวีคูณ[1]

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ ثُمَّ رَزَقَكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ
ثُمَّ يُحْيِيكُمْ هَلْ مِن شُرَكَائِكُم مَّن يَفْعَلُ
مِن ذَٰلِكُم مِّن شَيْءٍ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ
عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٤٠﴾

40. อัลลอฮฺคือผู้ทรงสร้างพวกเจ้า แล้วทรงให้ปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า แล้วทรงให้พวกเจ้าตาย แล้วทรงให้พวกเจ้าเป็น[2] จะมีผู้ใดบ้างในหมู่ภาคีของพวกเจ้ากระทำสักอย่างหนึ่งจากสิ่งเหล่านั้น[3] มหาบริสุทธิ์แด่พระองค์ และพระองค์ทรงสูงส่งจากสิ่งที่พวกเขาตั้งภาคี

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ
أَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيقَهُم بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا
لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٤١﴾

41. การบ่อนทำลาย[4] ได้เกิดขึ้นทั้งทางบกและทางน้ำ เนื่องจากสิ่งที่มือของมนุษย์ได้ขวนขวายไว้เพื่อที่พระองค์จะให้พวกเขาลิ้มรสบางส่วนที่พวกเขาประกอบไว้ โดยที่หวังจะให้พวกเขากลับเนื้อกลับตัว

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ
الَّذِينَ مِن قَبْلُ كَانَ أَكْثَرُهُم مُّشْرِكِينَ ﴿٤٢﴾

42. จงกล่าวเถิดมุฮัมมัด พวกเจ้าจงท่องเที่ยวไปตามแผ่นดิน แล้วจงพิจารณาดูว่า บั้นปลายของกลุ่มชนในอดีตเป็นเช่นไร ส่วนมากของพวกเขาเป็นผู้ตั้งภาคี[5]

---

[1] อัลซะมัคชะรีย์กล่าวว่า อายะฮฺนี้มีความหมายเช่นเดียวกับอายะฮฺที่ว่า (2 : 276) “อัลลอฮฺจะทรงให้ดอกเบี้ยลดน้อยลงและหมดความจำเริญ และจะทรงให้บรรดาที่เป็นทานเพิ่มพูนขึ้น...”

[2] คือให้พวกเจ้ามีชีวิตขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งในวันกิยามะฮฺ เพื่อตอบแทนพวกเจ้าในการงานของพวกเจ้า

[3] มีผู้ใดบ้างจากบรรดาผู้ที่พวกเจ้าเคารพสักการะมันอื่นจากอัลลอฮฺกระทำสักอย่างหนึ่งจากสิ่งเหล่านั้น แต่อัลลอฮฺ ตะอาลา ต่างหากที่พระองค์ทรงเอกะในการสร้าง การให้ปัจจัยยังชีพ การให้เป็น การให้ตาย ฯลฯ

[4] อัลบัยฎอวีย์กล่าวว่า ความหมายของการบ่อนทำลายคือ ความแห้งแล้ง อัคคีภัย อุทกภัย วาตภัย และภัยอื่นๆ ตลอดจนความจำเริญที่ลดน้อยลงนั้น ก็เนื่องมาจากการก่อกรรมทำบาปของมนุษย์นั่นเอง

[5] คือจงตระเวนไปตามแผ่นดิน แล้วใคร่ครวญดูสถานที่ต่างๆ ของบรรดาผู้อธรรมในอดีตว่า บั้นปลายของพวกปฏิเสธบรรดารอซูลเป็นอย่างไร

فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ الْقَيِّمِ مِن قَبْلِ أَن يَأْتِيَ
يَوْمٌ لَّا مَرَدَّ لَهُ مِنَ اللَّهِ يَوْمَئِذٍ يَصَّدَّعُونَ ﴿٤٣﴾

43. ดังนั้น จงมุ่งหน้าของเจ้าเพื่อศาสนาอันเที่ยงธรรม ก่อนที่วันหนึ่งของอัลลอฮฺจะมาถึง[1] ซึ่งไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้ วันนั้นพวกเขาจะแตกแยกกัน (เป็นสองฝ่าย)[2]

مَن كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا
فَلِأَنفُسِهِمْ يَمْهَدُونَ ﴿٤٤﴾

44. ผู้ใดปฏิเสธศรัทธา การปฏิเสธศรัทธาก็ตกอยู่กับเขา[3] และผู้ใดกระทำความดี พวกเขาก็เตรียมที่พักไว้สำหรับตัวของพวกเขาเอง[4]

لِيَجْزِيَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
مِن فَضْلِهِ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿٤٥﴾

45. เพื่อที่พระองค์จะทรงตอบแทนบรรดาผู้ศรัทธาและกระทำความดีทั้งหลาย ด้วยความดีของพระองค์[5] แท้จริงพระองค์ไม่ทรงชอบพวกปฏิเสธศรัทธา

وَمِنْ آيَاتِهِ أَن يُرْسِلَ الرِّيَاحَ مُبَشِّرَاتٍ وَلِيُذِيقَكُم
مِّن رَّحْمَتِهِ وَلِتَجْرِيَ الْفُلْكُ بِأَمْرِهِ
وَلِتَبْتَغُوا مِن فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٤٦﴾

46. และหนึ่งจากสัญญาณทั้งหลายของพระองค์ คือ พระองค์ทรงส่งลมเป็นการแจ้งข่าวดีทั้งหลาย[6] และเพื่อพระองค์จะทรงให้พวกเจ้าได้ลิ้มรสความเมตตาของพระองค์ และเพื่อเรือเดินทะเลจะได้แล่นไปโดยพระบัญชาของพระองค์ และเพื่อพวกเจ้าจะได้แสวงหาจากความโปรดปรานของพระองค์[7] และเพื่อพวกเจ้าจะได้ขอบคุณ

---

[1] คือวันแห่งความหวาดกลัว วันกิยามะฮฺ

[2] ฝ่ายหนึ่งจะอยู่ในสวนสวรรค์ และอีกฝ่ายหนึ่งจะอยู่ในนรก

[3] คือจะอยู่ในนรกตลอดกาล

[4] คือภักดีต่ออัลลอฮฺ พวกเขาจะได้รับการตอบแทนด้วยความชื่นชมยินดีในที่พำนักอย่างสุขสำราญ

[5] ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ปวงบ่าวที่ยำเกรง

[6] ให้เมฆก่อตัวขึ้นเป็นสัญญาณแจ้งข่าวดีว่าจะมีฝนตก พืชผลจะงอกเงยและจะได้รับปัจจัยยังชีพ

[7] คือแสวงหาปัจจัยยังชีพด้วยการค้าขายทางทะเล

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ رُسُلًا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ فَجَاءُوهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَانتَقَمْنَا مِنَ الَّذِينَ أَجْرَمُوا ۖ وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾

47. และโดยแน่นอน เราได้ส่งบรรดารอซูลก่อนหน้าเจ้าไปยังหมู่ชนของพวกเขา[1] และเขาเหล่านั้นได้นำหลักฐานต่าง ๆ มาให้พวกเขาแล้ว[2] ดังนั้น เราได้ตอบแทนบรรดาผู้กระทำความผิดอย่างสาสม และหน้าที่ของเราคือการช่วยเหลือบรรดาผู้ศรัทธา

اللَّهُ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيَاحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فَيَبْسُطُهُ فِي السَّمَاءِ كَيْفَ يَشَاءُ وَيَجْعَلُهُ كِسَفًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِهِ ۖ فَإِذَا أَصَابَ بِهِ مَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٤٨﴾

48. อัลลอฮฺทรงเป็นผู้ส่งลมทั้งหลาย แล้วมันได้รวมตัวกันขึ้นเป็นเมฆ แล้วพระองค์ทรงให้มันแผ่กระจายไปตามท้องฟ้า[3] เท่าที่พระองค์ทรงประสงค์ และพระองค์ทรงทำให้มันเป็นกลุ่มก้อน แล้วเจ้าจะเห็นฝนตกลงมาจากท่ามกลางมัน เมื่อมันได้ตกลงมายังผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์จากปวงบ่าวของพระองค์ เมื่อนั้นพวกเขาก็ดีใจ

وَإِن كَانُوا مِن قَبْلِ أَن يُنَزَّلَ عَلَيْهِم مِّن قَبْلِهِ لَمُبْلِسِينَ ﴿٤٩﴾

49. และทั้ง ๆ ที่พวกเขา ก่อนที่ฝนจะตกลงมาแก่พวกเขา พวกเขาก็เป็นผู้หมดหวัง

فَانظُرْ إِلَىٰ آثَارِ رَحْمَتِ اللَّهِ كَيْفَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۚ إِنَّ ذَٰلِكَ لَمُحْيِي الْمَوْتَىٰ ۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٥٠﴾

50. ดังนั้น เจ้าจงพิจารณาดูร่องรอยแห่งความเมตตาของอัลลอฮฺว่า พระองค์ทรงให้แผ่นดินมีชีวิตชีวาหลังจากความแห้งแล้งของมันอย่างไร แท้จริงในการนั้น แน่นอน พระองค์ย่อมเป็นผู้ทรง ให้มีชีวิตแก่คนที่ตายไปแล้ว และพระองค์

---

[1] เป็นการปลอบโยนและให้กำลังใจแก่ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ว่า ชัยชนะของท่านนั้นใกล้เข้ามาแล้ว

[2] คือบรรดารอซูลได้นำเอาสิ่งปาฏิหาริย์ต่าง ๆ และหลักฐานอันชัดแจ้ง ที่ชี้บ่งถึงสัจธรรมของบรรดารอซูลมาให้พวกเขาแล้ว

[3] คือแผ่กระจายเป็นเมฆก้อนบาง ๆ และกลุ่มเมฆ

นั้นเป็นผู้ทรงอานุภาพเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง[1]

51. และหากเราได้ส่งลมไป แล้วพวกเขาได้เห็นมัน (พืชผล) เป็นสีเหลือง แน่นอนพวกเขาจะกลายเป็นผู้เนรคุณหลังจากนั้น[2]

وَلَئِنْ أَرْسَلْنَا رِيحًا فَرَأَوْهُ مُصْفَرًّا لَّظَلُّوا مِنۢ بَعْدِهِۦ يَكْفُرُونَ ﴿٥١﴾

52. ดังนั้น แท้จริงเจ้าจะไม่ทำให้คนตายได้ยิน และเจ้าจะไม่ทำให้คนหูหนวกได้ยินการเรียกร้องได้ เมื่อพวกเขาเป็นผู้ผินหลังกลับ[3]

فَإِنَّكَ لَا تُسْمِعُ ٱلْمَوْتَىٰ وَلَا تُسْمِعُ ٱلصُّمَّ ٱلدُّعَآءَ إِذَا وَلَّوْا۟ مُدْبِرِينَ ﴿٥٢﴾

53. และเจ้าก็มิใช่ผู้ชี้นำทางแก่คนตาบอด หลังจากการหลงทางของพวกเขา[4] เจ้ามิได้ทำให้ผู้ใดได้ยิน นอกจากผู้ศรัทธาต่อสัญญาณทั้งหลายของเรา โดยที่พวกเขาเป็นผู้นอบน้อมยอมจำนน[5]

وَمَآ أَنتَ بِهَٰدِ ٱلْعُمْىِ عَن ضَلَٰلَتِهِمْ ۖ إِن تُسْمِعُ إِلَّا مَن يُؤْمِنُ بِـَٔايَٰتِنَا فَهُم مُّسْلِمُونَ ﴿٥٣﴾

54. อัลลอฮฺทรงเป็นผู้สร้างพวกเจ้าในสภาพอ่อนแอ แล้วหลังจากความอ่อนแอพระองค์ก็ทรงทำให้มีความแข็งแรง แล้วหลังจากความ

۞ ٱللَّهُ ٱلَّذِى خَلَقَكُم مِّن ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنۢ بَعْدِ ضَعْفٍ قُوَّةً ثُمَّ جَعَلَ مِنۢ بَعْدِ قُوَّةٍ ضَعْفًا وَشَيْبَةً ۚ يَخْلُقُ مَا يَشَآءُ ۖ وَهُوَ ٱلْعَلِيمُ ٱلْقَدِيرُ ﴿٥٤﴾

---

[1] เจ้าจงใคร่ครวญอย่างผู้มีสติปัญญาว่า สิ่งที่เกิดขึ้นจากร่องรอยแห่งความโปรดปรานของอัลลอฮฺนั้น คือ น้ำฝนซึ่งทำให้ต้นไม้พืชพรรณเขียวชอุ่ม ดอกไม้บานสะพรั่ง และพืชผลอีกนานาชนิด พระองค์ทรงให้แผ่นดินที่แห้งแล้งกลับมีชีวิตชีวาขึ้นมาได้อย่างไร แน่นอน ด้วยเดชานุภาพของพระองค์นี้ พระองค์ย่อมจะให้มนุษย์ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งได้อย่างปราศจากข้อสงสัยใด ๆ

[2] คือได้ส่งลมร้ายก่อความเสียหายแก่พืชไร่หลังจากความเขียวชอุ่มและการงอกงามของมัน ต่อมาพวกเขาได้เห็นพืชพรรณนั้นกลายเป็นสีเหลือง แล้วพวกเขาก็จะเนรคุณต่อความโปรดปรานของอัลลอฮฺที่พระองค์เคยให้พวกเขาดีใจมาก่อนแล้ว

[3] คือคำสั่งสอนและข้อเตือนสติของเจ้าจะไม่อำนวยประโยชน์แก่คนตายและคนหูหนวกได้ฉันใด บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาที่ไม่ยอมเชื่อฟังเจ้าก็จะไม่ได้ประโยชน์อะไร จากการเรียกร้องไปสู่การศรัทธาของเจ้าฉันนั้น นักตัฟซีรกล่าวว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงเปรียบเทียบบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาว่ามีสภาพเช่นเดียวกับคนตาย คนหูหนวก และตาบอด

[4] คือผู้ที่อัลลอฮฺทรงให้เขามืดมนจากทางที่ถูกต้อง

[5] คือผู้ที่มีความศรัทธาต่อสัญญาณต่าง ๆ ของเรา เขาเหล่านั้นจะได้รับประโยชน์ด้วยการแนะนำสั่งสอนเพราะการนอบน้อมและการภักดีของพวกเขาต่ออัลลอฮฺ

แข็งแรงทรงทำให้อ่อนแอและชราภาพ[1] พระองค์ทรงสร้างสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์ และพระองค์เป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงอานุภาพ

وَيَوْمَ تَقُومُ ٱلسَّاعَةُ يُقْسِمُ ٱلْمُجْرِمُونَ مَا لَبِثُوا۟
غَيْرَ سَاعَةٍ ۚ كَذَٰلِكَ كَانُوا۟ يُؤْفَكُونَ ﴿٥٥﴾

55. และเมื่อวันอวสานเกิดขึ้น ผู้กระทำผิดทั้งหลายจะสาบานว่า พวกเขามิได้พำนักอยู่ (ในโลกดุนยา) นอกจากเพียงชั่วครู่ชั่วยามเท่านั้น[2] เช่นนั้นแหละ พวกเขาถูกให้หันออก (จากความจริงสู่ความเท็จ)

وَقَالَ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْعِلْمَ وَٱلْإِيمَٰنَ لَقَدْ لَبِثْتُمْ فِى كِتَٰبِ
ٱللَّهِ إِلَىٰ يَوْمِ ٱلْبَعْثِ ۖ فَهَٰذَا يَوْمُ ٱلْبَعْثِ
وَلَٰكِنَّكُمْ كُنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٥٦﴾

56. และบรรดาผู้มีความรู้และศรัทธา[3] กล่าว (โต้ตอบพวกเขา) ว่า "โดยแน่นอน พวกท่านได้พำนักอยู่ตามกำหนดของอัลลอฮฺจนกระทั่งวันฟื้นคืนชีพ ดังนั้น นี่คือวันฟื้นคืนชีพ แต่พวกท่านไม่ยอมเชื่อ"[4]

فَيَوْمَئِذٍ لَّا يَنفَعُ ٱلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ مَعْذِرَتُهُمْ
وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٥٧﴾

57. ในวันนั้นการแก้ตัวของพวกเขาจะไม่อำนวยประโยชน์แก่บรรดาผู้อธรรม และพวกเขาจะไม่ถูกขอร้องให้กลับเนื้อกลับตัว[5]

وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِى هَٰذَا ٱلْقُرْءَانِ مِن كُلِّ مَثَلٍ ۚ
وَلَئِن جِئْتَهُم بِـَٔايَةٍ لَّيَقُولَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟

58. และโดยแน่นอน ในอัลกุรอานนี้เราได้ยกอุทาหรณ์ไว้ทุกอย่างสำหรับมนุษย์[6] และหาก

---

[1] ทรงบังเกิดพวกท่านจากสภาพที่อ่อนแอ คือจากน้ำอสุจิมาเป็นก้อนเลือด ทารก เด็ก และคนหนุ่มที่แข็งแรง จากนั้นก็เปลี่ยนสภาพมาเป็นคนชรา อ่อนแอ

[2] อัลบัยฎอวีย์กล่าวว่า การที่พวกเขาถือเอาว่าการพำนักของพวกเขาในโลกดุนยาเป็นเวลาน้อยนิด ก็เพราะว่า เมื่อเทียบกับระยะเวลาการถูกลงโทษของพวกเขาในโลกอาคิเราะฮฺนั้นยาวนาน หรือเป็นการหลงลืมของพวกเขาก็เป็นได้

[3] คือบรรดาผู้มีสติปัญญาและมีศรัทธามั่น

[4] คือพวกท่านปฏิเสธการมีวันฟื้นคืนชีพ

[5] เพราะเวลาแห่งการกลับเนื้อกลับตัวได้ผ่านพ้นไปแล้ว

[6] คือเราได้ชี้แจงไว้ในอัลกุรอานฉบับนี้ สิ่งที่มนุษย์ต้องการจะรู้ เช่น คำสั่งสอน อุทาหรณ์ ข่าวคราว และบทเรียนซึ่งเป็นการทำให้ข้อเท็จจริงประจักษ์แจ้ง และคลี่คลายข้อสงสัย

إِنْ أَنتُمْ إِلَّا مُبْطِلُونَ ﴿٥٨﴾

ว่าเจ้านำมาให้พวกเขาสัญญาณหนึ่ง แน่นอน บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจะกล่าวว่า พวกท่านมิใช่ใครอื่น นอกจากเป็นผู้หลอกลวง[1]

كَذَٰلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٩﴾

59. เช่นนั้นแหละ อัลลอฮฺทรงประทับตราบนหัวใจของบรรดาผู้ไม่ยอมรับรู้[2]

فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَا يَسْتَخِفَّنَّكَ الَّذِينَ لَا يُوقِنُونَ ﴿٦٠﴾

60. จงอดทน (ต่อไปเถิดมุฮัมมัด) แท้จริงสัญญาของอัลลอฮฺนั้นเป็นจริงเสมอ[3] และอย่าให้บรรดาผู้ไม่มีความเชื่อมั่นทำให้เจ้ากังวลใจ

---

[1] คือถ้าเจ้า (มุฮัมมัด) นำสิ่งที่พวกเขาเสนอแนะให้นำมาสักสัญญาณหนึ่ง เช่น ไม้เท้า อูฐตัวเมีย และปาฏิหาริย์มือ เป็นต้น พวกตั้งภาคีในหมู่ชนของเจ้าก็จะกล่าวด้วยความดื้อรั้นของพวกเขาว่า “ท่านและสาวกของท่านเป็นผู้หลอกลวง”

[2] คือพวกที่ไม่ยอมรับความเป็นเอกภาพของอัลลอฮฺและคุณลักษณะของพระองค์

[3] จงอดทนต่อการปฏิเสธและการทำร้ายของพวกเขา เพราะสัญญาของอัลลอฮฺในการช่วยเหลือสนับสนุนและเชิดชูศาสนาของเจ้านั้น ย่อมเป็นความจริงเสมอ

(31) ซูเราะฮฺ ลุกมาน

سورة لقمان

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 34 อายะฮฺ
ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ ลุกมาน

ซูเราะฮฺลุกมานเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ มีเป้าหมายในการเยียวยาเกี่ยวกับหลักการศรัทธา โดยเน้นถึงหลักการสำคัญๆ 3 ประการของการศรัทธา นั่นก็คือ การให้ความเป็นเอกภาพ การเป็นนะบี การฟื้นคืนชีพ และการตอบแทน เช่นเดียวกับสภาพของซูเราะฮฺมักกียะฮฺอื่นๆ

ซูเราะฮฺนี้เริ่มด้วยการกล่าวถึงคัมภีร์แห่งปรัชญา ซึ่งเป็นปาฏิหาริย์ที่ยั่งยืนของมุฮัมมัด โดยได้นำหลักฐานมายืนยันให้ประจักษ์ถึงความเป็นเอกะของพระเจ้าแห่งสากลโลก กล่าวถึงหลักฐานแห่งเดชานุภาพอันยิ่งใหญ่ ความสวยงามอันน่าประหลาดในจักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาล ที่มีระบบอันรัดกุมสอดคล้องแห่งการสร้างในชั้นฟ้าและแผ่นดิน ในดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ ในกลางวันและกลางคืน ในขุนเขาและน่านน้ำ ในคลื่นลมและสายฝน ในพืชผล และต้นไม้ และในทุกสิ่งที่มนุษย์ได้พบเห็นจากหลักฐานแห่งเดชานุภาพ และความเป็นเอกภาพของพระเจ้าแห่งสากลโลก ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้จิตใจและสติปัญญายอมรับ และยอมจำนนต่อหลักฐานที่ปรากฏอยู่ต่อหน้าเขา โดยมิพักต้องสงสัยหรือลังเลแต่อย่างใด

นอกจากนี้ ยังเป็นการเตือนพวกมุชริกีนให้ตระหนักถึงหลักฐานแห่งเดชานุภาพและความเป็นเอกภาพ ที่ปรากฏออกมาในจักรวาลอันกว้างใหญ่และสวยงาม และสร้างความสั่นสะเทือนให้แก่พวกเขาอีกด้วย “นี่คือการสร้างของอัลลอฮฺ ดังนั้นพวกเจ้าจงแสดงให้ข้า (อัลลอฮฺ) เห็นซิว่า อันใดเล่าที่เขาเหล่านั้นได้สร้างมันขึ้นมาอื่นจากพระองค์ แต่ว่าบรรดาผู้อธรรมต่างหากที่อยู่ในการหลงผิดอย่างชัดแจ้ง”

ซูเราะฮฺนี้จบลงด้วยการเตือนให้รำลึกถึงวันอันน่าหวาดกลัว ที่ทรัพย์สินและบุตรหลานจะไม่อำนวยประโยชน์อันใดเลย “โอ้มนุษย์เอ๋ย จงยำเกรงพระเจ้าของ

พวกเจ้าเถิด และจงกลัววันหนึ่งที่พ่อไม่อาจจะช่วยลูกของเขาได้”

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺลุกมานถูกเรียกชื่อนี้เพราะได้กล่าวถึงเรื่องของ “ลุกมานอัลฮะกีม” หรือ “ลุกมานนักปรัชญา” ที่ประมวลไว้ด้วยคุณค่าแห่งปรัชญา เคล็ดลับของการรู้จักอัลลอฮฺและคุณลักษณะของพระองค์ ประณามการชิริก ใช้ให้มีมรรยาททที่ดีงาม และห้ามปรามให้ละเว้นการกระทำที่น่ารังเกียจไม่เป็นที่ยอมรับ อีกทั้งยังประมวลไว้ด้วยการสั่งเสียที่มีคุณค่า ซึ่งอัลลอฮฺทรงสอนให้เขาพูดออกมา และนั่นคือปรัชญาและความเฉลียวฉลาดที่ลุกมานได้รับจากพระเจ้าของเขา

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

الٓمٓ ۝١

1. อะลิฟ ลาม มีม[1]

تِلْكَ ءَايَٰتُ ٱلْكِتَٰبِ ٱلْحَكِيمِ ۝٢

2. เหล่านี้คือบรรดาอายาตแห่งคัมภีร์ที่ชัดแจ้ง

هُدًى وَرَحْمَةً لِّلْمُحْسِنِينَ ۝٣

3. (เพื่อ) เป็นแนวทางที่ถูกต้องและเป็นการเมตตาแก่บรรดาผู้กระทำความดี[2]

ٱلَّذِينَ يُقِيمُونَ ٱلصَّلَوٰةَ وَيُؤْتُونَ ٱلزَّكَوٰةَ وَهُم بِٱلْءَاخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ۝٤

4. (คือ) บรรดาผู้ดำรงการละหมาด[3] และบริจาคซะกาต[4] และพวกเขาเชื่อมั่นต่อวันปรโลก

أُو۟لَٰٓئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ ۖ وَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ ۝٥

5. ชนเหล่านั้นอยู่บนแนวทางที่ถูกต้องจากพระเจ้าของพวกเขา และชนเหล่านั้นพวกเขาเป็นผู้ประสบความสำเร็จ[5]

وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يَشْتَرِى لَهْوَ ٱلْحَدِيثِ لِيُضِلَّ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَيَتَّخِذَهَا هُزُوًا ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ۝٦

6. และในหมู่มนุษย์มีผู้ซื้อเอาเรื่องไร้สาระเพื่อทำให้เขาหลงไปจากทางของอัลลอฮฺ[6] โดยปราศจากความรู้และถือเอามันเป็นเรื่องขบขัน ชนเหล่านี้พวกเขาจะได้รับการลงโทษอันอัปยศ

---

[1] อักษรเหล่านี้เป็นที่รู้จักกันดีในหมู่ชาวอาหรับ แต่พวกเขาไม่สามารถที่จะเรียบเรียงให้เป็นคัมภีร์ เช่นคัมภีร์เล่มนี้ได้ หลังจากที่ได้มีการท้าทายกัน จึงนับได้ว่าเป็นหลักฐานอันแจ้งชัดว่า คัมภีร์นี้ถูกประทานลงมาจากพระผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงรอบรู้

[2] ที่กล่าวถึงบรรดาผู้กระทำดีก็เพราะว่า พวกเขาเป็นผู้ที่ได้รับประโยชน์ที่มีอยู่ในคัมภีร์นั้น

[3] ปฏิบัติอย่างครบถ้วนทุกประการ

[4] บริจาคแก่ผู้ที่สมควรได้รับความสมัครใจ หวังความโปรดปรานจากอัลลอฮฺ

[5] คือประสบความสำเร็จและมีความสุขทั้งในโลกนี้และปรโลก

[6] คือทำให้หลงลืมจากการจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺและขัดขวางแนวทางของพระองค์ โดยไม่มีความดีและประโยชน์อันใดเลย อับดุลลอฮฺ อิบนุมัสอู๊ด และหะซัน อัลบัศรีย์ กล่าวว่า หมายถึงการร้องรำทำเพลง

وَإِذَا تُتۡلَىٰ عَلَيۡهِ ءَايَٰتُنَا وَلَّىٰ مُسۡتَكۡبِرٗا
كَأَن لَّمۡ يَسۡمَعۡهَا كَأَنَّ فِيٓ أُذُنَيۡهِ وَقۡرٗاۖ فَبَشِّرۡهُ
بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ٧

7. และเมื่ออายาตทั้งหลายของเราถูกอ่านให้แก่เขา เขาก็ผินหลังให้อย่างจองหอง ประหนึ่งว่าเขาไม่ได้ยินอายาตนั้นๆ[1] ประหนึ่งว่าในหูของเขานั้นหนวก[2] ดังนั้น จงแจ้งข่าวแก่เขาถึงการลงโทษอันเจ็บปวด

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ
لَهُمۡ جَنَّٰتُ ٱلنَّعِيمِ ٨

8. แท้จริงบรรดาผู้ศรัทธาและกระทำความดีทั้งหลาย[3] พวกเขาจะได้รับสวนสวรรค์หลากหลายอย่างสุขสำราญ[4]

خَٰلِدِينَ فِيهَاۖ وَعۡدَ ٱللَّهِ حَقّٗاۚ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ
ٱلۡحَكِيمُ ٩

9. พวกเขาเป็นผู้พำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล สัญญาของอัลลอฮฺนั้นเป็นจริง และพระองค์คือผู้ทรงอำนาจผู้ทรงปรีชาญาณ

خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ بِغَيۡرِ عَمَدٖ تَرَوۡنَهَاۖ وَأَلۡقَىٰ فِي ٱلۡأَرۡضِ
رَوَٰسِيَ أَن تَمِيدَ بِكُمۡ وَبَثَّ فِيهَا مِن كُلِّ دَآبَّةٖۚ وَأَنزَلۡنَا
مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ فَأَنۢبَتۡنَا فِيهَا مِن كُلِّ زَوۡجٖ
كَرِيمٍ ١٠

10. พระองค์ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลาย โดยปราศจากเสาที่พวกเจ้าจะมองเห็นมันได้[5] และทรงปักเทือกเขาไว้อย่างมั่นคงในแผ่นดิน เพื่อมิให้มันสั่นคลอนไปกับพวกเจ้า[6] และทรงให้สัตว์ทุกชนิดแพร่หลายในมัน (แผ่นดิน)[7] และ

---

[1] เป็นการกระทำของผู้หยิ่งยะโสที่ไม่ยอมฟังคำพูดของผู้อื่น

[2] มีของหนักมาอุดหูเพื่อมิให้ฟังอายาตต่าง ๆ ของอัลลอฮฺ

[3] คือมีเจตนาที่ดีและมีความบริสุทธิ์ใจในการทำความดี

[4] คือเพราะการอีมานและการธำรงไว้ซึ่งแนวทางที่ถูกต้องแห่งบัญญัติของอัลลอฮฺ พวกเขาจะได้รับการตอบแทนด้วยสวนสวรรค์ตลอดกาล โดยอัลลอฮฺ ตะอาลา จะทรงยกย่องให้เกียรติและให้ความโปรดปรานแก่พวกเขาอย่างที่เขาไม่เคยได้พบเห็นและไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย

[5] คืออยู่ในสภาพที่ไม่มีสิ่งใดค้ำจุนหรือยึดอยู่กับสิ่งใด นอกจากด้วยเดชานุภาพของอัลลอฮฺผู้ทรงสูงส่งยิ่งใหญ่

[6] แล้วพวกเจ้าจะประสบกับความหายนะด้วยการหกคะเมน หรือบ้านช่องจะพังพินาศด้วยการสั่นสะเทือนของมัน

[7] คือให้มันแพร่หลายไปทั่วทุกมุมโลกจากสัตว์ทุกประเภท ทั้งที่ใช้เป็นอาหารและเป็นพาหนะ ไม่มีใครรู้จำนวนและสีสันของมัน นอกจากพระผู้สร้างมัน

เราได้ให้น้ำ (ฝน) หลั่งลงมาจากฟากฟ้า และเราได้ให้พืชทุกชนิดงอกเงยออกมาเป็นคู่ ๆ อย่างดีงาม[1]

هَٰذَا خَلْقُ ٱللَّهِ فَأَرُونِي مَاذَا خَلَقَ ٱلَّذِينَ
مِن دُونِهِۦ ۚ بَلِ ٱلظَّٰلِمُونَ فِي ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿١١﴾

11. นี่คือการสร้างของอัลลอฮฺ[2] ดังนั้นพวกเจ้าจงแสดงให้ข้า (อัลลอฮฺ) เห็นซิว่า อันใดเล่าที่เขาเหล่านั้นได้สร้างมันขึ้นมาอื่นจากพระองค์ แต่ว่าบรรดาผู้อธรรมต่างหากที่อยู่ในการหลงผิดอย่างชัดแจ้ง

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا لُقْمَٰنَ ٱلْحِكْمَةَ أَنِ ٱشْكُرْ لِلَّهِ ۚ
وَمَن يَشْكُرْ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِۦ ۖ
وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿١٢﴾

12. และโดยแน่นอน เราได้ให้ฮิกมะฮฺ[3] แก่ลุกมานว่า จงขอบพระคุณต่ออัลลอฮฺ และผู้ใดขอบคุณแท้จริงเขาก็ขอบคุณตัวของเขาเอง และผู้ใดปฏิเสธแท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงพอเพียงและทรงได้รับการสรรเสริญ[4]

وَإِذْ قَالَ لُقْمَٰنُ لِٱبْنِهِۦ وَهُوَ يَعِظُهُۥ يَٰبُنَيَّ لَا تُشْرِكْ
بِٱللَّهِ ۖ إِنَّ ٱلشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ ﴿١٣﴾

13. และจงรำลึกเมื่อลุกมานได้กล่าวแก่บุตรของเขา โดยสั่งสอนเขาว่า “โอ้ลูกเอ๋ย เจ้าอย่าได้ตั้งภาคีใด ๆ ต่ออัลลอฮฺ เพราะแท้จริงการตั้ง

---

[1] คือมีประโยชน์มากมาย มีรูปร่างและสีสันสวยงาม

[2] คือสิ่งที่พวกเจ้า (มุชริกีน) เห็นอยู่กับตานั้น อัลลอฮฺเป็นผู้สร้างมัน พวกเจ้าจงพิจารณาใคร่ครวญดูชั้นฟ้าทั้งหลาย แผ่นดิน มนุษย์ พืชพรรณต่าง ๆ สัตว์ และสิ่งอื่น ๆ ที่อัลลอฮฺทรงสร้างมัน แล้วพิจารณาดูร่องรอยแห่งเดชานุภาพของพระองค์ และจงบอกข้า (อัลลอฮฺ) ด้วย

[3] ฮิกมะฮฺในที่นี้หมายถึงความรู้พิเศษ คือความถูกต้องในการพูด ความเฉลียวฉลาดในความคิดเห็นและการพูดที่สอดคล้องกับความจริง มุญาฮิดกล่าวว่า ฮิกมะฮฺหมายถึงความรู้ความเข้าใจ สติปัญญาที่เฉียบแหลม และความถูกต้องในการพูด ลุกมานมิได้เป็นนะบี แต่เป็นผู้ได้รับความรู้พิเศษจากอัลลอฮฺ มีหะดีษรายงานว่า “ลุกมานมิได้เป็นนะบี แต่เขาเป็นบ่าวที่มีสติปัญญาใคร่ครวญมาก มีความเชื่อมั่นอย่างดี เขารักอัลลอฮฺ ตะอาลา พระองค์ก็รักเขา แล้วทรงประทานฮิกมะฮฺให้แก่เขา”

[4] คือผู้ใดขอบคุณพระเจ้าของเขา ผลบุญแห่งการขอบคุณย่อมกลับไปหาเขา อัลลอฮฺ ตะอาลา จะไม่ได้อะไรเลยจากการขอบคุณของเขา และการปฏิเสธศรัทธาของผู้ปฏิเสธก็จะไม่เกิดโทษแก่พระองค์

ภาคีนั้นเป็นความผิดอย่างมหันต์โดยแน่นอน”[1]

وَوَصَّيْنَا ٱلْإِنسَٰنَ بِوَٰلِدَيْهِ حَمَلَتْهُ أُمُّهُۥ وَهْنًا عَلَىٰ وَهْنٍ وَفِصَٰلُهُۥ فِى عَامَيْنِ أَنِ ٱشْكُرْ لِى وَلِوَٰلِدَيْكَ إِلَىَّ ٱلْمَصِيرُ ﴿١٤﴾

14. และเราได้สั่งการแก่มนุษย์เกี่ยวกับบิดามารดาของเขา โดยที่มารดาของเขาได้อุ้มครรภ์เขาอ่อนเพลียลงครั้งแล้วครั้งเล่า[2] และการหย่านมของเขาในระยะเวลาสองปี เจ้าจงขอบคุณข้า[3] และบิดามารดาของเจ้า[4] ยังเรานั้นคือการกลับไป

وَإِن جَٰهَدَاكَ عَلَىٰٓ أَن تُشْرِكَ بِى مَا لَيْسَ لَكَ بِهِۦ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا ۖ وَصَاحِبْهُمَا فِى ٱلدُّنْيَا مَعْرُوفًا ۖ وَٱتَّبِعْ سَبِيلَ مَنْ أَنَابَ إِلَىَّ ۚ ثُمَّ إِلَىَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾

15. และถ้าเขาทั้งสองบังคับเจ้าให้ตั้งภาคีต่อข้า โดยที่เจ้าไม่มีความรู้ในเรื่องนั้น เจ้าอย่าได้เชื่อฟังปฏิบัติตามเขาทั้งสอง[5] และจงอดทนอยู่กับเขาทั้งสองในโลกนี้ด้วยการทำความดี[6] และจงปฏิบัติตามทางของผู้ที่กลับไปสู่ข้า[7] และยังเรานั้นคือทางกลับของพวกเจ้า ดังนั้น ข้าจะบอกแก่พวกเจ้าในสิ่งที่พวกเจ้าได้กระทำไว้[8]

---

[1] การตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺนั้นเป็นที่น่าเกลียดและเป็นการอธรรมอย่างชัดแจ้ง เพราะเป็นการวางของไม่ถูกที่ ผู้ใดที่ให้ความเท่าเทียมกันระหว่างผู้สร้างกับสิ่งที่ถูกสร้าง แน่นอนเขาผู้นั้นย่อมเป็นผู้เบาปัญญา

[2] คือเราได้ใช้ให้เขาทำความดีต่อบิดามารดา โดยเฉพาะมารดาของเขาที่ได้อุ้มครรภ์เขา ซึ่งนางจะอ่อนเพลียลงทุกวัน ตั้งแต่วันตั้งครรภ์จนกระทั่งคลอด

[3] คือจงขอบคุณพระเจ้าของเจ้าต่อความโปรดปรานแห่งการอีมานและความดีที่ได้ประทานให้แก่เจ้า

[4] จงขอบคุณบิดามารดาของเจ้าต่อความโปรดปรานแห่งการอบรมเลี้ยงดูเจ้า คือถ้าเขาทั้งสองบังคับให้เจ้าปฏิเสธศรัทธาและตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ เจ้าอย่าได้เชื่อฟังเขาทั้งสองเพราะไม่มีการจงรักภักดีต่อสิ่งที่ถูกบังเกิดในการฝ่าฝืนพระผู้ให้บังเกิด

[5] แม้ว่าเขาทั้งสองจะเป็นมุชริก ก็มิได้เป็นเหตุให้บุญคุณในการอบรมเลี้ยงดูต้องสูญเสียไป

[6] ด้วยการให้ความเป็นเอกภาพ การเชื่อฟัง และการทำความดี

[7] คือพระองค์จะทรงตอบแทนพวกเขาตามผลงานของพวกเขา เคล็ดลับจากการใช้ให้ทำความดีต่อบิดามารดา โดยรวมอยู่กับคำสั่งสอนของลุกมาน ก็เพื่อย้ำถึงสิ่งที่ได้จากอายะฮฺก่อนซึ่งประณามการตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ

[8] คือความชั่วหรือความผิดนั้นจะน้อยนิดสักปานใดก็ตาม

يَٰبُنَيَّ إِنَّهَآ إِن تَكُ مِثۡقَالَ حَبَّةٖ مِّنۡ خَرۡدَلٖ فَتَكُن
فِي صَخۡرَةٍ أَوۡ فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ أَوۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ يَأۡتِ
بِهَا ٱللَّهُۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٞ ١٦

16. “โอ้ลูกเอ๋ย แท้จริง (หากว่าความผิดนั้น) มันจะหนักเท่าเมล็ดผักสักเมล็ดหนึ่ง[1] มันจะซ่อนอยู่ในหิน หรืออยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายหรืออยู่ในแผ่นดิน อัลลอฮฺก็จะทรงนำมันออกมา แท้จริง อัลลอฮฺเป็นผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงรอบรู้ยิ่ง”

يَٰبُنَيَّ أَقِمِ ٱلصَّلَوٰةَ وَأۡمُرۡ بِٱلۡمَعۡرُوفِ وَٱنۡهَ
عَنِ ٱلۡمُنكَرِ وَٱصۡبِرۡ عَلَىٰ مَآ أَصَابَكَۖ إِنَّ ذَٰلِكَ
مِنۡ عَزۡمِ ٱلۡأُمُورِ ١٧

17. “โอ้ลูกเอ๋ย เจ้าจงดำรงไว้ซึ่งการละหมาด และจงใช้กันให้กระทำความดี และจงห้ามปรามกันให้ละเว้นการทำความชั่ว และจงอดทนต่อสิ่งที่ประสบกับเจ้า[2] แท้จริง นั่นคือส่วนหนึ่งจากกิจการที่หนักแน่น มั่นคง”[3]

وَلَا تُصَعِّرۡ خَدَّكَ لِلنَّاسِ وَلَا تَمۡشِ فِي ٱلۡأَرۡضِ
مَرَحًاۖ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخۡتَالٖ فَخُورٖ ١٨

18. “และเจ้าอย่าหันแก้ม (ใบหน้า) ของเจ้าให้แก่ผู้คนอย่างยะโส และอย่าเดินไปตามแผ่นดินอย่างไร้มรรยาท[4] แท้จริง อัลลอฮฺ มิทรงชอบทุกผู้หยิ่งจองหอง และผู้คุยโวโอ้อวด”

وَٱقۡصِدۡ فِي مَشۡيِكَ وَٱغۡضُضۡ مِن صَوۡتِكَۚ
إِنَّ أَنكَرَ ٱلۡأَصۡوَٰتِ لَصَوۡتُ ٱلۡحَمِيرِ ١٩

19. “และเจ้าจงก้าวเท้าของเจ้าพอประมาณ และจงลดเสียงของเจ้าลง[5] แท้จริง เสียงที่น่าเกลียดยิ่งคือเสียง (ร้อง) ของลา”

---

[1] ความชั่วหรือความผิดจะเล็กน้อยสักปานใด และซ่อนเร้นอยู่ในส่วนลึกของแผ่นดินหรือสูงสุดในท้องฟ้า พระองค์ก็จะนำมันออกมาเพื่อสอบสวน หมายถึงว่าการงานของปวงบ่าวนั้นจะไม่เป็นที่ซ่อนเร้นต่อพระองค์

[2] คือจงอดทนต่อความยากลำบาก ความยากแค้น และภัยพิบัติต่าง ๆ เพราะผู้ที่เรียกร้องไปสู่สัจธรรมนั้นย่อมเผชิญกับการถูกทำร้ายอยู่เสมอ

[3] ในกิจการดังกล่าวนั้นเป็นส่วนหนึ่งจากการที่อัลลอฮฺทรงตัดสินใจอย่างแน่วแน่ และทรงใช้ให้กระทำ อิบนุอับบาสกล่าวว่า ส่วนหนึ่งจากการมีความศรัทธาอย่างแท้จริงคือ การอดทนต่อความทุกข์ยากความลำบากนานาประการ

[4] คือเดินอย่างเย่อหยิ่งจองหอง

[5] เพราะการพูดเสียงดังเป็นการกระทำที่น่าเกลียด ซึ่งสุภาพชนที่มีปัญญาแล้วจะไม่กระทำกัน

20. พวกเจ้ามิเห็นดอกหรือว่า แท้จริงอัลลอฮฺทรงอำนวยความสะดวกให้แก่พวกเจ้า สิ่งที่มีอยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและสิ่งที่มีอยู่ในแผ่นดิน[1] และพระองค์ได้ทรงประทานความโปรดปราน[2] มากหลายของพระองค์อย่างครบครันแก่พวกเจ้าทั้งที่เปิดเผยและที่ซ่อนเร้น และในหมู่มนุษย์มีผู้โต้เถียงในเรื่องของอัลลอฮฺ โดยปราศจากความรู้และปราศจากแนวทางที่ถูกต้องและปราศจากคัมภีร์ที่ให้ความสว่าง(แก่พวกเขา)[3]

أَلَمْ تَرَوْا۟ أَنَّ ٱللَّهَ سَخَّرَ لَكُم مَّا فِى ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ وَأَسْبَغَ عَلَيْكُمْ نِعَمَهُۥ ظَـٰهِرَةً وَبَاطِنَةً ۗ وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يُجَـٰدِلُ فِى ٱللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَـٰبٍ مُّنِيرٍ ﴿٢٠﴾

21. และเมื่อได้มีการกล่าวแก่พวกเขาว่า จงปฏิบัติตามสิ่งที่อัลลอฮฺทรงประทานลงมา[4] พวกเขากล่าวว่า แต่เราจะปฏิบัติตามสิ่งที่เราพบบรรพบุรุษของเราปฏิบัติในเรื่องนั้น อะไรกัน ถึงแม้ว่าชัยฏอนจะเรียกร้องพวกเขาสู่การลงโทษที่มีไฟลุกโชนอยู่กระนั้นหรือ?[5]

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ ٱتَّبِعُوا۟ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ قَالُوا۟ بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ ءَابَآءَنَآ ۚ أَوَلَوْ كَانَ ٱلشَّيْطَـٰنُ يَدْعُوهُمْ إِلَىٰ عَذَابِ ٱلسَّعِيرِ ﴿٢١﴾

---

[1] สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้า เช่น ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวทั้งหลาย และสิ่งที่อยู่ในแผ่นดิน เช่น ภูเขา ต้นไม้ พืชผล แม่น้ำ และอื่นจากนั้นอีกมากมายเหลือคณานับ เพื่อพวกเจ้าจะได้ใช้ให้เป็นประโยชน์

[2] นิอฺมะฮฺที่เปิดเผย เช่น การฟัง การเห็น การมีสุขภาพแข็งแรง การเป็นมุสลิม และที่ซ่อนเร้น เช่น การมีหัวใจ มีสติปัญญาความเข้าใจ การรู้จัก และอื่นจากนั้น

[3] อัลกุรฏุบีย์กล่าวว่า อายะฮฺนี้ถูกประทานลงมาเพราะชาวยิวคนหนึ่งได้มาหาท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม แล้วกล่าวว่า "โอ้มุฮัมมัด บอกฉันซิว่าพระเจ้าของท่านมาจากอะไร" ในทันใดนั้นเองสายฟ้าก็ได้ฟาดลงมาคร่าชีวิตเขาไป

[4] คือได้กล่าวแก่พวกโต้เถียงว่า จงปฏิบัติตามสิ่งที่อัลลอฮฺทรงประทานแก่รอซูลของพระองค์ และเชื่อมั่นต่อสิ่งเหล่านั้น เพราะมันได้แยกแยะระหว่างความจริงกับความเท็จ และระหว่างแนวทางที่ถูกต้องกับการหลงผิด

[5] คือพวกเขาจะยอมตามพวกมัน ถึงแม้ว่าพวกมันจะอยู่ในการหลงทาง และเรียกร้องพวกเขาไปสู่การลงโทษอันเจ็บแสบกระนั้นหรือ?

22. และผู้ใดยอมนอบน้อมใบหน้าของเขายังอัลลอฮฺ โดยที่เขาเป็นผู้กระทำดี[1] แน่นอนเขาได้ยึดห่วงอันมั่นคงไว้แล้ว[2] และบั้นปลายของกิจการทั้งหลายย่อมกลับไปหาอัลลอฮฺ

۞ وَمَن يُسۡلِمۡ وَجۡهَهُۥٓ إِلَى ٱللَّهِ وَهُوَ مُحۡسِنٞ فَقَدِ ٱسۡتَمۡسَكَ بِٱلۡعُرۡوَةِ ٱلۡوُثۡقَىٰۗ وَإِلَى ٱللَّهِ عَٰقِبَةُ ٱلۡأُمُورِ ٢٢

23. และผู้ใดปฏิเสธศรัทธา ก็อย่าให้การปฏิเสธศรัทธาของเขาทำให้เจ้าเศร้าโศกเสียใจ[3] และยังเรานั้นคือทางกลับของพวกเขา ดังนั้น เราจะบอกแก่พวกเขาในสิ่งที่พวกเขาได้กระทำไว้[4] แท้จริง อัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในทรวงอก[5]

وَمَن كَفَرَ فَلَا يَحۡزُنكَ كُفۡرُهُۥٓۚ إِلَيۡنَا مَرۡجِعُهُمۡ فَنُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُوٓاْۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمُۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ٢٣

24. เราจะให้เวลาพวกเขาสนุกสนานกันเพียงเล็กน้อย[6] แล้วเราจะไล่ต้อนพวกเขาสู่การลงโทษที่รุนแรง[7]

نُمَتِّعُهُمۡ قَلِيلٗا ثُمَّ نَضۡطَرُّهُمۡ إِلَىٰ عَذَابٍ غَلِيظٖ ٢٤

25. และถ้าเจ้าถามพวกเขา ใครเป็นผู้สร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน แน่นอน พวกเขาจะกล่าวว่า อัลลอฮฺ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด)

وَلَئِن سَأَلۡتَهُم مَّنۡ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ لَيَقُولُنَّ ٱللَّهُۚ قُلِ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِۚ بَلۡ أَكۡثَرُهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ٢٥

---

[1] คือยอมเชื่อฟังและปฏิบัติตามข้อใช้ข้อห้ามของอัลลอฮฺ มีเจตนาที่จริงใจในการทำอิบาดะฮฺต่อพระองค์ และเป็นผู้มีศรัทธาอย่างแท้จริง

[2] คือเขาได้ยึดมั่นในแนวทางที่ถูกต้องไว้แล้ว

[3] เป็นการปลอบใจท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม คือเจ้าอย่าห่วงใยต่อการปฏิเสธศรัทธาของผู้ปฏิเสธศรัทธา และการหลงทางของผู้หลงทาง เจ้าอย่าเสียใจเพื่อพวกเขาเลย เพราะเราจะลงโทษพวกเขาอย่างสาสมไม่ช้าก็เร็ว

[4] ในโลกดุนยา

[5] คือทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในจิตใจของพวกเขา เช่น เล่ห์กล การปฏิเสธศรัทธา และการโป้ปดมดเท็จแล้วพระองค์ก็จะทรงตอบแทนพวกเขาอย่างสาสม

[6] คือประวิงเวลาให้พวกเขามีชีวิตอยู่ในโลกนี้ในระยะเวลาเพียงเล็กน้อย เพื่อให้พวกเขาสนุกร่าเริงกัน

[7] ในวันอาคิเราะฮฺพวกเขาจะได้รับการลงโทษแห่งไฟนรกที่รุนแรงที่สุด

"บรรดาการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮฺ"[1] แต่ทว่าส่วนมากของพวกเขาไม่รู้[2]

لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٢٦﴾

26. สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ[3] แท้จริง อัลลอฮฺนั้นคือผู้ทรงพอเพียงจากสิ่งทั้งหลาย[4] ผู้ทรงได้รับการสรรเสริญ

وَلَوْ أَنَّمَا فِي الْأَرْضِ مِن شَجَرَةٍ أَقْلَامٌ وَالْبَحْرُ يَمُدُّهُ مِن بَعْدِهِ سَبْعَةُ أَبْحُرٍ مَّا نَفِدَتْ كَلِمَاتُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٧﴾

27. และหากว่าต้นไม้ทั้งหมดที่มีอยู่ในแผ่นดินเป็นปากกาหลาย ๆ ด้าม และมหาสมุทร (เป็นน้ำหมึก) มีสำรองไว้อีกเจ็ดมหาสมุทรของอัล-ลอฮฺก็จะยังไม่หมดสิ้นไป[5] แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ

مَّا خَلْقُكُمْ وَلَا بَعْثُكُمْ إِلَّا كَنَفْسٍ وَاحِدَةٍ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿٢٨﴾

28. การบังเกิดของพวกเจ้าและการฟื้นคืนชีพของพวกเจ้า มิใช่อื่นใดนอกจากเสมือนชีวิตเดียว[6] แท้จริง อัลลอฮฺเป็นผู้ทรงได้ยินผู้ทรงเห็น

---

[1] คือหลักฐานได้ปรากฏเป็นที่แจ้งชัดแก่พวกท่าน และหลักฐานแห่งการอีมานก็ได้เป็นที่ประจักษ์ชัดแก่สายตาแล้ว

[2] แต่ว่าส่วนมากของพวกมุชริกีนไม่คิดและใคร่ครวญ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่รู้

[3] เป็นสิทธิเด็ดขาดเฉพาะพระองค์สิ่งที่อยู่ในสากลจักรวาล โดยอำนาจ การสร้าง และการบริหาร

[4] ทรงพอเพียงจากปวงบ่าวของพระองค์และการอิบาดะฮฺของพวกเขา

[5] คือทำให้มหาสมุทรอันกว้างใหญ่ไพศาลและอีกเจ็ดมหาสมุทรเป็นน้ำหมึก เพื่อที่จะบันทึกพจนารถของอัลลอฮฺที่ชี้บ่งถึงความยิ่งใหญ่ คุณลักษณะ และความทรงเกียรติของพระองค์ พจนารถของอัลลอฮฺก็ยังไม่หมด เพราะต้นไม้และมหาสมุทรย่อมจะมีวันสิ้นสุด แต่พจนารถของอัลลอฮฺนั้นไม่มีที่สิ้นสุด

[6] เพราะเมื่อพระองค์ทรงประสงค์สิ่งใด พระองค์ก็จะกล่าวแก่มันว่า "จงเป็น" แล้วมันก็จะเป็นขึ้นมา คือในการสร้างหรือในการให้บังเกิดและการให้ฟื้นคืนชีพนั้น ไม่เป็นที่ลำบากยากเย็นแก่พระองค์เลย

أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ يُولِجُ ٱلَّيْلَ فِى ٱلنَّهَارِ وَيُولِجُ ٱلنَّهَارَ
فِى ٱلَّيْلِ وَسَخَّرَ ٱلشَّمْسَ وَٱلْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِىٓ
إِلَىٰٓ أَجَلٍ مُّسَمًّى وَأَنَّ ٱللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٩﴾

29. เจ้ามิเห็นดอกหรือว่า แท้จริงอัลลอฮฺทรงให้กลางคืนคาบเกี่ยวเข้าไปในเวลากลางวัน และทรงให้กลางวันคาบเกี่ยวเข้าไปในเวลากลางคืน[1] และทรงสร้างให้ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ (เป็นประโยชน์แก่มนุษย์) ทุกสิ่งโคจรไปตามวาระที่กำหนดไว้[2] และแท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงรู้ดียิ่งในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ

ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِن دُونِهِ
ٱلْبَٰطِلُ وَأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلْعَلِىُّ ٱلْكَبِيرُ ﴿٣٠﴾

30. นั่นเพราะว่าอัลลอฮฺนั้น พระองค์คือผู้ทรงสัจจะ[3] และเพราะว่าสิ่งที่พวกเขาวิงวอนขออื่นจากพระองค์นั้นเป็นเท็จ[4] และเพราะว่าอัลลอฮฺนั้น พระองค์เป็นผู้ทรงสูงส่ง ผู้ทรงยิ่งใหญ่

أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱلْفُلْكَ تَجْرِى فِى ٱلْبَحْرِ بِنِعْمَتِ ٱللَّهِ
لِيُرِيَكُم مِّنْ ءَايَٰتِهِۦٓ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ
لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٣١﴾

31. เจ้ามิเห็นดอกหรือว่า เรือนั้นแล่นไปตามท้องทะเลเนื่องด้วยความโปรดปรานของอัลลอฮฺ[5] เพื่อพระองค์จะให้พวกเจ้าได้เห็นสัญญาณต่าง ๆ ของพระองค์[6] แท้จริงในการนั้นย่อมเป็นสัญ-

---

[1] และทรงยืดและหดกลางวันและกลางคืนให้เป็นไปตามฮิกมะฮฺเก่าแก่ดั้งเดิมของพระองค์

[2] คือทรงให้มันขึ้นและตกตามกำหนดเวลาของมัน และมันจะโคจรไปตามวาระของมันจนกระทั่งวันกิยามะฮฺ ทั้งหมดนี้เพื่อเป็นประโยชน์แก่มนุษย์ทั้งสิ้น

[3] คือสิ่งที่พวกเจ้าพบเห็นมันจากความมหัศจรรย์ในการสร้าง ความทึ่งในเดชานุภาพของพระองค์นั้นก็เพื่อเป็นการยืนยันว่าอัลลอฮฺนั้นเป็นพระเจ้าที่แท้จริง ที่จำเป็นจะได้รับการภักดีแต่เพียงพระองค์เดียว

[4] และทุกสิ่งที่ถูกเคารพสักการะอื่นจากอัลลอฮฺ เช่น รูปปั้นก็ดี เจว็ดก็ดี เป็นของเท็จ มิใช่ของแท้จริง

[5] เป็นการเตือนให้รำลึกถึงนิอฺมะฮฺอีกอย่างหนึ่ง คือเรือเดินสมุทรที่แล่นไปตามท้องทะเลจากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศหนึ่ง ด้วยเดชานุภาพของอัลลอฮฺนั้น ก็เพื่ออำนวยคุณประโยชน์และเป็นความเมตตาปรานีของพระองค์ต่อมนุษย์ในการดำเนินชีวิต

[6] คือความมหัศจรรย์ในการสร้าง หลักฐานแห่งเดชานุภาพความเป็นเอกะของพระองค์

ญาณแก่ผู้อดทนผู้ขอบคุณทุกคน[1]

وَإِذَا غَشِيَهُم مَّوْجٌ كَالظُّلَلِ دَعَوُا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ فَمِنْهُم مُّقْتَصِدٌ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا كُلُّ خَتَّارٍ كَفُورٍ ﴿٣٢﴾

32. และเมื่อลูกคลื่นซัดมาท่วมมิดตัวพวกเขาคล้ายฝาที่ครอบคลุม พวกเขาก็วิงวอนขอต่ออัลลอฮฺด้วยความบริสุทธิ์ใจต่อพระองค์[2] ครั้นเมื่อพระองค์ได้ช่วยให้พวกเขาได้ขึ้นบกในหมู่พวกเขามีผู้อยู่ในสายกลาง[3] และไม่มีผู้ปฏิเสธสัญญาณต่าง ๆ ของเรา นอกจากทุกผู้ทรยศผู้เนรคุณ

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمْ وَاخْشَوْا يَوْمًا لَّا يَجْزِي وَالِدٌ عَن وَلَدِهِ وَلَا مَوْلُودٌ هُوَ جَازٍ عَن وَالِدِهِ شَيْئًا إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِاللَّهِ الْغَرُورُ ﴿٣٣﴾

33. โอ้มนุษย์เอ๋ย พวกเจ้าจงยำเกรงพระเจ้าของพวกเจ้าเถิด[4] และจงกลัววันหนึ่งที่พ่อไม่อาจจะช่วยลูกของเขาได้ และลูกก็ไม่อาจจะช่วยพ่อของเขาได้แต่อย่างใด[5] แท้จริงสัญญาของอัลลอฮฺนั้นเป็นความจริง ดังนั้นอย่าให้การมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ล่อลวงพวกเจ้า[6] และอย่าให้หัวหน้าพวกล่อลวง (ชัยฏอน) มาหลอกลวงพวกเจ้าเกี่ยวกับอัลลอฮฺเป็นอันขาด[7]

---

[1] คือเป็นผู้อดทนในยามทุกข์ยาก เป็นผู้ขอบคุณพระองค์ในยามมีความสุข

[2] คือวิงวอนขอต่ออัลลอฮฺด้วยความบริสุทธิ์ เมื่อพวกเขารู้ว่าไม่มีทางรอดแก่พวกเขาแล้วนอกจากพระองค์

[3] คืออย่างน้อยที่สุดก็เป็นผู้อยู่ในสายกลาง กล่าวคือเป็นผู้รำลึกถึงและขอบคุณพระองค์

[4] คือยำเกรงพระองค์ด้วยการปฏิบัติตามข้อใช้ และปลีกตัวออกจากข้อห้ามของพระองค์

[5] การขอความช่วยเหลือและการอ้อนวอนจะไม่เกิดประโยชน์อันใด นอกจากการงานที่ดีที่เขาได้กระทำไว้ในโลกดุนยาเท่านั้น

[6] ด้วยการหลงใหลเคลิบเคลิ้มไปกับสิ่งยั่วยวนต่าง ๆ แล้วพวกเจ้าก็ยอมสยบแก่มัน

[7] คืออย่าให้อิบลีสและบริวารของมันมาหลอกลวงพวกเจ้า เพราะมันได้ล่อลวงมัคลูกมามากต่อมากแล้วด้วยเล่ห์กลต่าง ๆ นานา และทำให้พวกเขาหลงลืมโลกอาคิเราะฮฺ

إِنَّ ٱللَّهَ عِندَهُۥ عِلۡمُ ٱلسَّاعَةِ وَيُنَزِّلُ ٱلۡغَيۡثَ
وَيَعۡلَمُ مَا فِي ٱلۡأَرۡحَامِۖ وَمَا تَدۡرِي نَفۡسٞ
مَّاذَا تَكۡسِبُ غَدٗاۖ وَمَا تَدۡرِي نَفۡسُۢ بِأَيِّ أَرۡضٖ
تَمُوتُۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرُۢ ٣٤

34. แท้จริงอัลลอฮฺนั้น ความรู้แห่งวันอวสานมีอยู่ ณ ที่พระองค์[1] และพระองค์ทรงประทานฝนลงมาและพระองค์ทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในมดลูก และไม่มีชีวิตใดรู้สิ่งที่มันจะหามาได้ในวันรุ่งขึ้น และไม่มีชีวิตใดรู้ว่า ณ แผ่นดินใดมันจะตาย[2] แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้อย่างละเอียดถี่ถ้วน

[1] คือกุญแจแห่งสิ่งเร้นลับที่อัลลอฮฺทรงรู้เฉพาะพระองค์ มีอยู่ 5 อย่าง ดังรายงานจากหะดีษที่ว่า “กุญแจแห่งสิ่งเร้นลับมี 5 อย่าง ไม่มีผู้ใดรู้สิ่งดังกล่าวนั้นนอกจากอัลลอฮฺ แล้วท่านก็อ่านอายะฮฺนี้...”

[2] สิ่งเร้นลับทั้ง 5 นั้นคือ

1. เวลาแห่งวันอวสาน
2. เวลาและสถานที่ที่ฝนจะตก
3. ทารกที่อยู่ในมดลูกเพศชายหรือหญิง มีทุกข์หรือมีสุข
4. สิ่งที่จะเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้ และสิ่งที่จะปฏิบัติเป็นความดีหรือความชั่ว
5. สถานที่ที่มนุษย์แต่ละคนจะตาย และจะฝังที่ไหน

(32) ซูเราะฮฺ อัซซัจญดะฮฺ

سورة السجدة

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 30 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัซซัจญดะฮฺ

ซูเราะฮฺอัซซัจญดะฮฺเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺที่มีสภาพคล้ายคลึงกับซูเราะฮฺมักกียะฮฺอื่นๆที่กล่าวถึงหลักการอะกีดะฮฺของอิสลาม คือ การศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ต่อวันปรโลก ต่อบรรดาคัมภีร์ ต่อบรรดารอซูล ต่อการฟื้นคืนชีพและการตอบแทน จุดมุ่งหมายหลักของซูเราะฮฺมักกียะฮฺในการดำเนินเรื่องก็คือ การฟื้นคืนชีพหลังจากตายไปแล้ว ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญที่พวกมุชริกีนโต้เถียงกันมาก และถือเป็นข้ออ้างในการปฏิเสธท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

ซูเราะฮฺนี้เริ่มด้วยการขจัดข้อสงสัยที่พวกมุชริกีนมีต่ออัลกุรอาน ซึ่งเป็นปาฏิหาริย์อันยิ่งใหญ่ของท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จึงเป็นเหตุให้มีการกล่าวหาและสงสัยว่า ท่านเป็นผู้ปั้นแต่งอัลกุรอานขึ้นมาเองทั้งๆที่ อายาตทั้งหลายก็เป็นที่ประจักษ์แจ้งในความหมายและหลักฐาน ดังนั้น ซูเราะฮฺนี้จึงได้ตอบโต้ข้อกล่าวหาดังกล่าวด้วยหลักฐานอันชัดแจ้ง

ซูเราะฮฺนี้กล่าวถึงหลักฐานต่างๆ แห่งเดชานุภาพและเอกภาพ ด้วยการชี้แจงถึงร่องรอยแห่งเดชานุภาพของอัลลอฮฺในหมู่จักรวาลทั้งหลาย ในชั้นฟ้าและแผ่นดิน ตามแบบฉบับของอัลกุรอานในการเบนความสนใจไปสู่พระผู้สร้าง ผู้ทรงเอกะ ผู้ทรงพิชิตอย่างเด็ดเดี่ยว

จากนั้นอัลกุรอานได้กล่าวถึงความสงสัยแบบคนปัญญาอ่อนของพวกมุชริกีนในการปฏิเสธของพวกเขาต่อการฟื้นคืนชีพและการชุมนุมในวันกิยามะฮฺ อัลกุรอานได้กล่าวตอบความสงสัยนั้นด้วยหลักฐานอันเด็ดขาดและชัดแจ้ง จนกระทั่งพวกเขายอมรับในความปราชัยของพวกตนต่อหน้าหลักฐาน

ซูเราะฮฺนี้จบลงด้วยการกล่าวถึงวันแห่งการสอบสวน และสิ่งที่อัลลอฮฺทรงจัด

เตรียมในวันนั้นแก่บรรดาผู้ศรัทธา ผู้ยำเกรง คือความสุขสำราญอันถาวรในสวนสวรรค์อันหลากหลาย และสิ่งที่พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับบรรดาอาชญากร คือ การลงโทษและการใส่โซ่ตรวนในนรกญะฮันนัม

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺนี้ถูกเรียกชื่อว่า "ซูเราะฮฺอัซซัจญดะฮฺ" เพราะพระองค์ทรงกล่าวถึงลักษณะของบรรดาผู้ศรัทธา ผู้กระทำดี ซึ่งเมื่อพวกเขาได้ยิน อายาตของอัลกุรอานุลอะซีม "...พวกเขา (จะ) ก้มลงสุญูด และสดุดีสรรเสริญแด่พระเจ้าของพวกเขาโดยที่พวกเขาไม่หยิ่งผยอง" ซุนนะฮฺให้อ่านซูเราะฮฺนี้ในละหมาดฟัจรฺวันศุกร์

ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เคยอ่านในละหมาดฟัจรฺของวันศุกร์สองซูเราะฮฺ คือ "อะลีฟ ลามมีน ตันซีล" และ "ฮัลอะตาอะลัลอินซาน" ส่วนใหญ่ของผู้ที่ไม่มีความรู้คิดว่า จุดมุ่งหมายในข้อแตกต่างของการละหมาดนี้คือ มีการสุญูดเพิ่มขึ้น และเรียกกันว่าสุญูดของวันศุกร์ เมื่อผู้ใดมิได้อ่านซูเราะฮฺนี้ก็ชอบที่จะให้อ่านซูเราะฮฺอื่นที่มีสุญูด ด้วยเหตุนี้อิมามบางท่านจึงไม่ชอบที่จะให้อ่านซูเราะฮฺนี้เป็นประจำในเช้าวันศุกร์ เพื่อป้องกันความกังขาของผู้ที่ไม่รู้

ชัยคุลอิสลาม อิบนุตัยมียะฮฺ ได้กล่าวไว้ว่า "ความจริงการที่ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้อ่านซูเราะฮฺนี้ในเช้าวันศุกร์ ก็เพราะว่าทั้งสองซูเราะฮฺนั้นประมวลไว้ด้วยสิ่งที่ได้เกิดขึ้นและจะเกิดขึ้นในวันนั้น สองซูเราะฮฺนั้นได้กล่าวคลุมถึงการสร้างอาดัม สภาพการณ์ของวันอาคิเราะฮฺ และการชุมนุมของปวงบ่าว ทั้งหมดนั้นจะเกิดขึ้นในวันศุกร์ การอ่านซูเราะฮฺทั้งสองในวันนี้ก็เพื่อเตือนให้ประชาชาติรำลึกถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นและจะเกิดขึ้น ส่วนการสุญูดนั้นเป็นเพียงลักษณะต่อเนื่องมิใช่เป็นการเจาะจง จนกระทั่งทำให้ผู้กระทำละหมาดเจาะจงอ่านซูเราะฮฺนี้ เพื่อให้เป็นการสอดคล้องกัน นี่คือลักษณะเฉพาะข้อหนึ่งของวันศุกร์

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

الٓمٓ ﴿١﴾

1. อะลิฟ ลาม มีม[1]

تَنزِيلُ ٱلْكِتَٰبِ لَا رَيْبَ فِيهِ مِن رَّبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٢﴾

2. การประทานลงมาของคัมภีร์นี้ไม่มีข้อสงสัยใด ๆ ในนั้น[2] จากพระเจ้าแห่งสากลโลก

أَمْ يَقُولُونَ ٱفْتَرَىٰهُ ۚ بَلْ هُوَ ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّكَ لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّآ أَتَىٰهُم مِّن نَّذِيرٍ مِّن قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٣﴾

3. หรือพวกเขากล่าวว่า "เขา (มุฮัมมัด) ได้ปั้นแต่งคัมภีร์นี้ขึ้นมา"[3] แต่ว่าคัมภีร์นี้ คือสัจธรรมจากพระเจ้าของเจ้า เพื่อเจ้าจักได้ตักเตือนกลุ่มชนหนึ่งที่มิได้มีผู้ตักเตือนคนใดมายังพวกเขาก่อนหน้าเจ้า[4] เพื่อว่าพวกเขาจะได้อยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง[5]

ٱللَّهُ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِى سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ ٱسْتَوَىٰ عَلَى ٱلْعَرْشِ ۖ مَا لَكُم مِّن دُونِهِۦ مِن وَلِىٍّ وَلَا شَفِيعٍ ۚ أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٤﴾

4. อัลลอฮฺคือผู้ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลาย[6] และแผ่นดิน[7] และสิ่งที่อยู่ในระหว่างทั้งสองในเวลา 6 วัน[8] แล้วพระองค์ทรงสถิตอยู่บน

---

[1] โปรดดูคำอธิบายในเชิงอรรถของอายะฮฺที่หนึ่ง ซูเราะฮฺอัลบากอเราะฮฺ

[2] คัมภีร์นี้ที่ถูกประทานลงมาแก่เจ้า โอ้มุฮัมมัด นั่นคือ อัลกุรอาน ซึ่งไม่มีข้อสงสัยใด ๆ เพราะคัมภีร์นั้นมาจากอัลลอฮฺ

[3] คัมภีร์นั้น มิใช่เป็นดังที่พวกเขากล่าวอ้าง

[4] นักตัฟซีรอธิบายว่า กลุ่มชนนี้หมายถึงประชาชาติที่มีอายุอยู่ระหว่างสมัยของท่านนะบีอีซาและนะบีมุฮัมมัดอะลัยฮิมัสสลาม ได้มีบรรดารอซูลมาก่อนหน้านั้น เช่น อิบรอฮีม ฮูด และ ศอและฮฺ แต่เมื่อระยะเวลาได้เนิ่นนานมา อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงส่งท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมมายังพวกเขาเพื่อเตือนพวกเขาให้รำลึกถึงการลงโทษของอัลลอฮฺ และเพื่อเป็นหลักฐานยืนยันแก่พวกเขาเช่นนั้น

[5] และศรัทธาต่ออัลลอฮฺผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงได้รับการสรรเสริญ

[6] ในความสูงของมัน และความรัดกุมแนบเนียนของมัน

[7] ในความประหลาดของมัน และความสวยงามของมัน

[8] คือวันเวลาของโลกดุนยา หากพระองค์ทรงประสงค์ก็จะทรงสร้างมันในระยะเวลาเพียงพริบตาเดียว แต่พระองค์ทรงต้องการจะสอนปวงบ่าวของพระองค์มิให้รีบร้อน

บัลลังก์[1] สำหรับพวกเจ้านั้นไม่มีผู้คุ้มครองและผู้ช่วยเหลืออื่นจากพระองค์[2] แล้วพวกเจ้ามิได้ใคร่ครวญบ้างดอกหรือ?

يُدَبِّرُ ٱلْأَمْرَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ إِلَى ٱلْأَرْضِ ثُمَّ يَعْرُجُ إِلَيْهِ فِى يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُۥٓ أَلْفَ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّونَ ﴿٥﴾

5. พระองค์ทรงบริหารกิจการจากชั้นฟ้าสู่แผ่นดิน[3] แล้วมันจะขึ้นไปสู่พระองค์ในวันหนึ่ง ซึ่งกำหนดของมันเท่ากับหนึ่งพันปีตามที่พวกเจ้านับ[4]

ذَٰلِكَ عَٰلِمُ ٱلْغَيْبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ ٱلْعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٦﴾

6. นั่นคือพระผู้ทรงรอบรู้สิ่งเร้นลับและเปิดเผย[5] เป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

ٱلَّذِىٓ أَحْسَنَ كُلَّ شَىْءٍ خَلَقَهُۥ ۖ وَبَدَأَ خَلْقَ ٱلْإِنسَٰنِ مِن طِينٍ ﴿٧﴾

7. ผู้ทรงทำให้ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างมันให้ดีงาม[6] และพระองค์ทรงเริ่มการสร้างมนุษย์จากดิน[7]

ثُمَّ جَعَلَ نَسْلَهُۥ مِن سُلَٰلَةٍ مِّن مَّآءٍ مَّهِينٍ ﴿٨﴾

8. แล้วทรงให้การสืบตระกูล ของมนุษย์มาจากน้ำ (อสุจิ) อันไร้ค่า

ثُمَّ سَوَّىٰهُ وَنَفَخَ فِيهِ مِن رُّوحِهِۦ ۖ وَجَعَلَ لَكُمُ ٱلسَّمْعَ وَٱلْأَبْصَٰرَ وَٱلْأَفْـِٔدَةَ ۚ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿٩﴾

9. แล้วทรงทำให้เขามีสัดส่วนที่สมบูรณ์[8] และทรงเป่ารูหฺ (วิญญาณ) ของพระองค์เข้าไปในเขาและทรงให้พวกเจ้าได้ยินและได้เห็นและ

---

[1] โปรดดูคำอธิบายในเรื่องการสถิตอยู่บนบัลลังก์ในเชิงอรรถของอายะฮฺที่ 2 ซูเราะฮฺที่ 13

[2] ให้พ้นจากการลงโทษของพระองค์ แต่พระองค์เท่านั้นทรงเป็นผู้ดูแลผลประโยชน์และจัดเตรียมกิจการของพวกเจ้า

[3] คือทรงบริหารกิจการของปวงบ่าวทั้งมวลในชั้นฟ้าและแผ่นดิน พระองค์จะไม่ทรงทอดทิ้งการงานของผู้ใด

[4] คือในวันกิยามะฮฺกิจการต่าง ๆ นั้นจะขึ้นไปสู่พระองค์เพื่อชี้ขาดตัดสิน และความยาวของวันนั้นเท่ากับหนึ่งพันปีของวันในโลกดุนยา

[5] คือสิ่งที่ซ่อนเร้นจากปวงบ่าว และสิ่งเปิดเผยที่อยู่ต่อหน้าพวกเขา

[6] อะบูหัยยานกล่าวว่า อันนี้นับได้ว่าเป็นการบรรลุสู่ความโปรดปรานยิ่ง ความหมายก็คือพระองค์ทรงจัดวางทุกสิ่งให้อยู่ในตำแหน่งของมัน

[7] คืออาดัม บิดาของมนุษย์

[8] ขณะที่เขาอยู่ในมดลูกของมารดาของเขา

ให้มีจิตใจ (สติปัญญา)[1] ส่วนน้อยเท่านั้นที่พวกเจ้าขอบคุณ

وَقَالُوٓاْ أَءِذَا ضَلَلۡنَا فِي ٱلۡأَرۡضِ أَءِنَّا لَفِي خَلۡقٖ جَدِيدِۭۚ بَلۡ هُم بِلِقَآءِ رَبِّهِمۡ كَٰفِرُونَ ﴿١٠﴾

10. และพวกเขากล่าวกันว่า เมื่อเราได้สลายตัวลงสู่ใต้ผืนแผ่นดินไปแล้ว เราจะเกิดขึ้นมาใหม่กระนั้นหรือ[2] แต่พวกเขาปฏิเสธต่อการพบพระเจ้าของพวกเขา[3]

۞ قُلۡ يَتَوَفَّىٰكُم مَّلَكُ ٱلۡمَوۡتِ ٱلَّذِي وُكِّلَ بِكُمۡ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمۡ تُرۡجَعُونَ ﴿١١﴾

11. จงกล่าวเถิดมุฮัมมัด มะลักผู้ปลิดชีวิตผู้ได้รับมอบหมายเกี่ยวกับพวกท่าน จะปลิดชีวิตของพวกท่าน แล้วพวกท่านจะถูกนำกลับไปยังพระเจ้าของพวกท่าน[4]

وَلَوۡ تَرَىٰٓ إِذِ ٱلۡمُجۡرِمُونَ نَاكِسُواْ رُءُوسِهِمۡ عِندَ رَبِّهِمۡ رَبَّنَآ أَبۡصَرۡنَا وَسَمِعۡنَا فَٱرۡجِعۡنَا نَعۡمَلۡ صَٰلِحًا إِنَّا مُوقِنُونَ ﴿١٢﴾

12. และถ้าเจ้าได้เห็น เมื่อผู้กระทำผิดทั้งหลายก้มศีรษะของพวกเขาลง[5] ณ ที่พระเจ้าของพวกเขา (พลางกล่าวว่า) ข้าแต่พระเจ้าของเรา เราได้เห็นแล้ว เราได้ยินแล้ว[6] ขอได้ทรงโปรดส่งเรากลับไป (ยังโลกดุนยา) เพื่อเราจะได้กระทำความดี แท้จริงเราเป็นผู้มีความเชื่อมั่นแล้ว (ณ บัดนี้)[7]

---

[1] คือทรงสร้างให้พวกเจ้ามีความรู้สัมผัส คือ ได้ยินเสียง ได้มองเห็นรูปร่าง และมีสติปัญญาเพื่อตระหนักถึงข้อเท็จจริงและสิ่งที่ถูกต้อง

[2] พวกกุฟฟารมักกะฮฺที่ปฏิเสธการฟื้นคืนชีพกล่าวว่า เมื่อเราตายไปแล้ว กระดูกของเราและเนื้อของเราได้กลายเป็นดินคลุกเคล้าไปกับดินอื่นๆ ไม่สามารถที่จะแยกแยะออกจากกันได้ แล้วเราจะเกิดขึ้นมาใหม่อีกหรือ – เป็นการปฏิเสธการฟื้นคืนชีพพร้อมกับเย้ยหยัน

[3] แต่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงตอบโต้พวกเหล่านั้นว่า มันเป็นการปฏิเสธและดื้อรั้นของพวกเขาต่อการพบอัลลอฮฺ ในวันแห่งการตอบแทนต่างหาก

[4] ในวันกิยามะฮฺเพื่อการชำระและตอบแทน

[5] คือในวันกิยามะฮฺ เพราะความอาย

[6] คือเราได้เห็นข้อเท็จจริงแล้ว และเรา ได้ยินสิ่งที่เราได้ปฏิเสธเรื่องเกี่ยวกับบรรดารอซูลแล้ว เพราะในขณะนั้นเราหูหนวก ตาบอด

[7] คือมีความเชื่อมั่นว่า สัญญาของพระองค์นั้นเป็นความจริง และการพบพระองค์ก็เป็นความจริง

13. และถ้าเราประสงค์ แน่นอนเราจะทำให้ทุกชีวิตสู่แนวทางที่ถูกต้องของมัน[1] แต่ว่าคำสัญญาของข้าจะต้องสมจริง[2] แน่นอน ข้าจะให้นรกเต็มไปด้วยญินและมนุษย์รวมทั้งหมด[3]

وَلَوْ شِئْنَا لَآتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدَاهَا
وَلَٰكِنْ حَقَّ الْقَوْلُ مِنِّي لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ
مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١٣﴾

14. ดังนั้น พวกเจ้า (ชาวนรก) จงลิ้มรสเถิด เนื่องด้วยพวกเจ้าได้ลืมการชุมนุมกันในวันนี้ของพวกเจ้า[4] แท้จริงเราก็ลืมพวกเจ้าด้วย[5] และพวกเจ้าจงลิ้มรสการลงโทษอย่างตลอดกาลตามที่พวกเจ้าได้กระทำไว้เถิด[6]

فَذُوقُوا بِمَا نَسِيتُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَا
إِنَّا نَسِينَاكُمْ ۖ وَذُوقُوا عَذَابَ
الْخُلْدِ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾

15. แท้จริงบรรดาผู้ศรัทธาต่ออายาตทั้งหลายของเราเท่านั้น ที่เมื่อพวกเขาถูกเตือนให้รำลึกถึงอายาต พวกเขา (ก็จะ) ก้มลงสุญูด[7] และสดุดีสรรเสริญแด่พระเจ้าของพวกเขา[8] โดยที่พวกเขาไม่หยิ่งผยอง[9]

إِنَّمَا يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا الَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا بِهَا
خَرُّوا سُجَّدًا وَسَبَّحُوا بِحَمْدِ رَبِّهِمْ
وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ۩ ﴿١٥﴾

---

[1] แต่การทำเช่นนั้นเป็นการขัดกับฮิกมะฮฺของเรา เพราะเราต้องการจะให้พวกเขาศรัทธาด้วยความสมัครใจมิใช่ด้วยการขู่บังคับ

[2] คือด้วยการลงโทษบรรดาผู้กระทำผิด

[3] หมายถึงผู้ฝ่าฝืนและผู้กระทำผิดเท่านั้น

[4] เพราะพวกเจ้าลืมโลกอาคิเราะฮฺ และการที่พวกเจ้าหมกมุ่นอยู่กับเรื่องของตัณหา

[5] คือในวันนี้เราก็จะปล่อยให้พวกเจ้าเผชิญกับการลงโทษ เช่นเดียวกับที่พวกเจ้าได้ละเลยการปฏิบัติตามอายาตต่าง ๆ ของเรา

[6] คือในนรก เพราะการปฏิเสธศรัทธาของพวกเจ้า

[7] เพื่อให้เกียรติและให้ความยิ่งใหญ่ต่ออายาตต่าง ๆ ของพระองค์

[8] ต่อความโปรดปรานของพระองค์

[9] ด่อการจงรักภักดีและเคารพภักดีต่อพระองค์

16. สีข้างของพวกเขาเคลื่อนห่างจากที่นอน[1] พลางวิงวอนต่อพระเจ้าของพวกเขาด้วยความกลัวและความหวัง[2] และพวกเขาบริจาค[3] สิ่งที่เราได้ให้เป็นเครื่องยังชีพแก่พวกเขา

تَتَجَافَىٰ جُنُوبُهُمْ عَنِ ٱلْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا
وَطَمَعًا وَمِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ يُنفِقُونَ ﴿١٦﴾

17. ดังนั้น จึงไม่มีชีวิตใดรู้สิ่งที่ถูกซ่อนไว้สำหรับพวกเขา ให้เป็นที่รื่นรมย์แก่สายตา[4] เป็นการตอบแทนในสิ่งที่พวกเขาได้กระทำไว้[5]

فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّآ أُخْفِىَ لَهُم مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَآءً
بِمَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿١٧﴾

18. ดังนั้น ผู้ศรัทธาจะเหมือนกับคนชั่วช้ากระนั้นหรือ? พวกเขาย่อมไม่เท่าเทียมกันแน่ๆ[6]

أَفَمَن كَانَ مُؤْمِنًا كَمَن كَانَ فَاسِقًا ۚ
لَّا يَسْتَوُۥنَ ﴿١٨﴾

19. ส่วนบรรดาผู้ศรัทธาและกระทำความดีทั้งหลายนั้น[7] สำหรับพวกเขาคือสวนสวรรค์หลากหลาย เป็นที่พำนักเตรียมไว้ตามที่พวกเขาได้กระทำไว้[8]

أَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فَلَهُمْ
جَنَّٰتُ ٱلْمَأْوَىٰ نُزُلًۢا بِمَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾

20. และส่วนบรรดาผู้ชั่วช้านั้น[9] ที่พำนักของพวกเขาคือไฟนรก คราใดที่พวกเขาต้องการจะออกไปจากมัน พวกเขาจะถูกบังคับให้เข้า

وَأَمَّا ٱلَّذِينَ فَسَقُوا۟ فَمَأْوَىٰهُمُ ٱلنَّارُ ۖ كُلَّمَآ أَرَادُوٓا۟
أَن يَخْرُجُوا۟ مِنْهَآ أُعِيدُوا۟ فِيهَا وَقِيلَ لَهُمْ ذُوقُوا۟
عَذَابَ ٱلنَّارِ ٱلَّذِى كُنتُم بِهِۦ تُكَذِّبُونَ ﴿٢٠﴾

---

[1] คือพวกเขานอนน้อยในเวลากลางคืนเพราะพะวงอยู่กับการทำอิบาดะฮฺ มุญาฮิดกล่าวว่า หมายถึงการละหมาดกลางคืน (ตะฮัจญุด)

[2] กลัวการลงโทษของพระองค์และหวังในความเมตตาและการตอบแทนของพระองค์

[3] คือบริจาคไปในทางที่ดีและเป็นประโยชน์

[4] คือไม่มีผู้ใดในปวงบ่าวรู้จำนวนที่อัลลอฮฺทรงประทานความโปรดปรานให้แก่พวกเขา โดยที่ตาไม่เคยเห็นมาก่อน หูไม่เคยได้ยินมาก่อน และไม่เคยนึกฝันมาก่อน

[5] การทำความดีในโลกดุนยา

[6] คือในวันอาคิเราะฮฺพวกเขาจะไม่เท่าเทียมกันในการตอบแทนและการได้รับเกียรติ เช่นเดียวกับในโลกดุนยา พวกเขาไม่เท่าเทียมกันในการจงรักภักดีและการทำอิบาดะฮฺ

[7] คือพวกที่มีความยำเกรงต่ออัลลอฮฺในลักษณะทั้งสอง

[8] อัลบัยฎอวีย์กล่าวว่า สวนสวรรค์คือที่พำนักอันแท้จริง ส่วนในโลกดุนยานั้นเป็นที่พำนักที่จะต้องจากไปอย่างแน่นอน

[9] คือผู้ที่ออกจากการจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ

ไปในนั้นอีก[1] และจะมีเสียงกล่าวแก่พวกเขาว่า "จงลิ้มรสการลงโทษของไฟนรก ซึ่งพวกท่านเคยปฏิเสธ ไม่เชื่อมัน"[2]

وَلَنُذِيقَنَّهُم مِّنَ ٱلْعَذَابِ ٱلْأَدْنَىٰ دُونَ
ٱلْعَذَابِ ٱلْأَكْبَرِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢١﴾

21. และแน่นอน เราจะให้พวกเขาได้ลิ้มรสการลงโทษอันใกล้ (ในโลกนี้)[3] ก่อนการลงโทษอันยิ่งใหญ่ (ในปรโลก) เพื่อว่าพวกเขาจะกลับมาสำนึกผิด

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن ذُكِّرَ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِۦ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَآ ۚ
إِنَّا مِنَ ٱلْمُجْرِمِينَ مُنتَقِمُونَ ﴿٢٢﴾

22. และผู้ใดเล่าจะอธรรมยิ่งไปกว่าผู้ถูกเตือนให้รำลึกถึงอายาตทั้งหลายของพระเจ้าของเขา แล้ว เขาก็ผินหลังให้กับอายาตเหล่านั้น[4] แท้จริงเราเป็นผู้จองเวรบรรดาผู้กระทำผิด[5]

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى ٱلْكِتَٰبَ فَلَا تَكُن فِى مِرْيَةٍ
مِّن لِّقَآئِهِۦ ۖ وَجَعَلْنَٰهُ هُدًى لِّبَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ﴿٢٣﴾

23. และโดยแน่นอน เราได้ให้คัมภีร์แก่มูซา[6] ดังนั้น เจ้า (มุฮัมมัด) อย่าอยู่ในการสงสัยต่อการพบมัน[7] และเราได้ทำให้มัน (คัมภีร์อัต-เตารอฮฺ) เป็นแนวทางที่ถูกต้องแก่วงศ์วานของอิสรออีล

وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ أَئِمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا لَمَّا صَبَرُوا۟ ۖ
وَكَانُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا يُوقِنُونَ ﴿٢٤﴾

24. และเราได้จัดให้มีหัวหน้าจากพวกเขา เพื่อจะได้ชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องตามคำบัญชาของเรา[8] ในเมื่อพวกเขามีความอดทนและพวกเขา

---

[1] เมื่อเปลวไฟลุกไหม้ยกเขาให้สูงขึ้น ก็จะถูกดันให้กลับสู่สภาพเดิม

[2] และเหยียดหยามมันในโลกดุนยา

[3] ด้วยการถูกฆ่า ถูกจับเป็นเชลย และได้รับความทุกข์ยากนานาประการ นักตัฟซีรอธิบายว่า ชาวมักกะฮฺประสบกับความแห้งแล้งเป็นเวลาถึง 7 ปี จนกระทั่งพวกเขาต้องกินซากศพและสุนัข

[4] คือไม่ยอมศรัทธาและทำเป็นลืม

[5] คือผู้ปฏิเสธอายาตต่าง ๆ ของเรา

[6] คืออัตเตารอฮฺ

[7] คือการได้รับวะฮีย์หรืออัลกุรอาน

[8] เพื่อเป็นแบบอย่างในการทำความดี และเรียกร้องกลุ่มชนไปสู่การจงรักภักดีต่อเรา

เชื่อมั่นต่ออายาตทั้งหลายของเรา[1]

إِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٢٥﴾

25. แท้จริงพระเจ้าของเจ้า พระองค์จะทรงตัดสินระหว่างพวกเขาในวันกิยามะฮฺ ในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกันในเรื่องนั้น[2]

أَوَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ فِي مَسَاكِنِهِمْ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ أَفَلَا يَسْمَعُونَ ﴿٢٦﴾

26. ยังมิเป็นที่ประจักษ์ชัดแก่พวกเขาดอกหรือว่า กี่มากน้อยแล้วที่เราได้ทำลายประชาชาติก่อนหน้าพวกเขาไปหลายชั่วศตวรรษ[3] โดยที่พวกเขา (กุฟฟารมักกะฮฺ) ได้ไปพบเห็นมาในที่พำนักอาศัยของพวกเขา[4] แท้จริง ในการนี้ย่อมเป็นสัญญาณอย่างมากหลาย แล้วพวกเขายังไม่เชื่อฟัง (ใคร่ครวญ) อีกหรือ[5]

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا نَسُوقُ الْمَاءَ إِلَى الْأَرْضِ الْجُرُزِ فَنُخْرِجُ بِهِ زَرْعًا تَأْكُلُ مِنْهُ أَنْعَامُهُمْ وَأَنْفُسُهُمْ أَفَلَا يُبْصِرُونَ ﴿٢٧﴾

27. พวกเขาไม่เห็นดอกหรือว่า เราได้ให้น้ำไหลลงสู่แผ่นดินที่แห้งแล้ง[6] แล้วด้วยมัน (น้ำ) เราได้ให้พืชผลงอกเงยออกมา เพื่อปศุสัตว์ของพวกเขาและตัวของพวกเขาเองได้กินจากมัน[7] แล้วพวกเขายังไม่เห็นอีกหรือ

---

[1] อิบนุลเญาซีย์กล่าวว่า ในการนี้เป็นการเตือนพวกกุเรชว่า หากพวกเจ้าเชื่อฟังจงรักภักดีและศรัทธาแล้ว เราจะให้พวกเจ้าเป็นหัวหน้า

[2] ระหว่าบรรดามุอฺมินและกุฟฟาร และพระองค์จะทรงแยกแยะระหว่างใครถูกใครผิดในวันกิยามะฮฺ แล้วพระองค์ก็จะทรงตอบแทนแก่ทุกคนตามความเหมาะสม ในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกันในเรื่องของศาสนา

[3] เนื่องจากพวกเขาปฏิเสธบรรดารอซูลของอัลลอฮฺ

[4] คือพวกมุชริกีนมักกะฮฺเหล่านั้นได้เดินทางไปค้าขาย และได้พบเห็นสถานที่พำนักที่ถูกทำลายของชนชาติในศตวรรษก่อน ๆ

[5] ในการถูกทำลายของชนชาติสมัยก่อน ๆ นั้น ย่อมเป็นสัญญาณอันยิ่งใหญ่ถึงเดชานุภาพของอัลลอฮฺแล้วพวกเขาจะยังไม่ใคร่ครวญอีกหรือ

[6] คือไม่เห็นเดชานุภาพอันสมบูรณ์ของเราในการณ์นี้อีกหรือ

[7] พืชผลเหล่านั้น เช่น หญ้าแห้งและหญ้าสด สำหรับปศุสัตว์กินเป็นอาหารเพื่อดำรงชีวิตของมัน และเมล็ดพืชที่ใช้เป็นอาหาร ผัก ผลไม้ และถั่ว ซึ่งเป็นอาหารของมนุษย์ เหล่านี้ทั้งหมดได้งอกเงยออกมาเพราะน้ำ

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا ٱلْفَتْحُ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٢٨﴾

28. และพวกเขากล่าวว่า เมื่อใดเล่าชัยชนะนี้ (จะเกิดขึ้นแก่พวกท่าน) หากพวกท่านเป็นผู้สัตย์จริง[1]

قُلْ يَوْمَ ٱلْفَتْحِ لَا يَنفَعُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ إِيمَٰنُهُمْ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٢٩﴾

29. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) วันแห่งชัยชนะนั้น การศรัทธาของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจะไม่อำนวยประโยชน์แก่พวกเขาเลย[2] และพวกเขาก็จะไม่ถูกให้ยืดเวลาออกไป[3]

فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَٱنتَظِرْ إِنَّهُم مُّنتَظِرُونَ ﴿٣٠﴾

30. ดังนั้น จงผินหลังห่างออกจากพวกเขาเสียเถิด[4] และจงคอยดู แท้จริงพวกเขาก็จะเป็นผู้คอยดู[5]

---

[1] พวกกุฟฟารมักกะฮฺกล่าวแก่บรรดามุสลิมเป็นการเย้ยหยันว่า เมื่อใดพวกท่านจะได้รับชัยชนะเหนือพวกเรา หากพวกท่านเป็นผู้สัจจริงในการกล่าวอ้างของพวกท่าน

[2] คือวันกิยามะฮฺอันเป็นวันแห่งชัยชนะที่แท้จริง ซึ่งอัลลอฮฺ ตะอาลา จะทรงชี้ขาดตัดสินระหว่างพวกเขากับพวกท่าน การศรัทธาและข้อแก้ตัวจะไม่อำนวยประโยชน์อย่างใดเลย ทำไมพวกท่านจึงรีบเร่งนักเล่า

[3] เพื่อการกลับเนื้อกลับตัวและสำนึกผิด

[4] และอย่าไปสนใจกับพวกเขาเลย

[5] คือจงคอยดูสิ่งที่จะประสบกับพวกเขาจากการลงโทษของอัลลอฮฺ และพวกเขาก็เห็นสิ่งที่พวกท่านจะได้รับเป็นการตอบแทนในความดีของพวกท่าน

(33) ซูเราะฮฺ อัลอะหฺซาบ

سورة الأحزاب

เป็นบัญญัติมะดะนียะฮฺ มี 73 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลอะหฺซาบ

ซูเราะฮฺอัลอะหฺซาบเป็นซูเราะฮฺมะดะนียะฮฺ ซึ่งประมวลไว้ด้วยการตราพระบัญญัติเกี่ยวกับการดำรงชีวิตของประชาชาติอิสลาม เช่นเดียวกับซูเราะฮฺ มะดะนียะฮฺอื่นๆ สำหรับซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงการดำรงชีวิตของบรรดามุสลิม ทั้งในด้านส่วนตัวและในด้านที่เกี่ยวกับผู้อื่นโดยทั่วไป โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับครอบครัว ซึ่งได้วางระเบียบการปกครองเอาไว้เพื่อคุ้มครองสังคมให้มีความสงบสุข และยกเลิกขนบธรรมเนียมประเพณีที่สืบทอดกันมาแต่อดีต เช่น การเอาลูกของคนอื่นมาเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรม การกล่าวซิฮาร (การกล่าวคำหย่าแบบสมัยญาฮิลียะฮฺ) คือฝ่ายชายกล่าวกับภริยาของเขาว่า "เธอเป็นเสมือนหลังของมารดาของฉัน" การเชื่อมั่นว่าคนหนึ่งมีสองหัวใจ ตลอดจนลบล้างการเชื่อถืออย่างคร่ำครึและล้าหลังของสังคมญาฮิลียะฮฺ ซึ่งเป็นที่แพร่หลายอยู่ในขณะนั้น

หัวข้อใหญ่ๆ ของซูเราะฮฺนี้อาจสรุปได้ดังนี้

1. ข้อชี้แนะต่างๆ และมรรยาทอิสลาม
2. กฎระเบียบการปกครองและการตราพระบัญญัติ
3. การกล่าวถึงเรื่องของสงครามอัลอะหฺซาบและบะนีกุร็อยเซาะฮฺ

เรื่องที่หนึ่ง ได้กล่าวถึงมรรยาทของสังคมบางอย่าง เช่น มรรยาทการรับเชิญไปกินเลี้ยง มรรยาทการปกปิดร่างกายของสตรี และหิญาบ และการแต่งตัวของสตรี มรรยาทการปฏิบัติและการยกย่องให้เกียรติแก่ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ตลอดจนมรรยาทอื่นๆ ที่เกี่ยวกับสังคม

เรื่องที่สอง ได้กล่าวถึงระเบียบข้อบัญญัติบางประการ เช่น บัญญัติเกี่ยวกับการกล่าว "ซิฮาร" การเลี้ยงลูกคนอื่นเป็นบุตรบุญธรรม เรื่องเกี่ยวกับมรดก การสมรส

กับสตรีที่ถูกหย่าจากบุตรบุญธรรม การมีภริยาหลายคนของท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และเคล็ดลับของเรื่องนั้น บัญญัติเกี่ยวกับการขอพรให้ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม บัญญัติเกี่ยวกับการคลุมศีรษะของสตรี บัญญัติเกี่ยวกับการเชิญไปกินเลี้ยง และอื่นๆ อีก

เรื่องที่สาม ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวอย่างละเอียดถึงสงครามสนามเพลาะที่เรียกกันว่า สงคราม “อัลอะหฺซาบ” และได้วาดเค้าโครงให้เห็นภาพลักษณ์อย่างละเอียดถึงการรวมหัวกันของพลังพวกที่ฝ่าฝืนและพลังแห่งความชั่ว เพื่อต่อต้านบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธา โดยเปิดโปงสิ่งซ่อนเร้นของพวกมุนาฟิกีน และได้เตือนพวกเขาให้ตระหนักถึงแนวทางการปฏิบัติที่มีเล่ห์เหลี่ยมและชั่วช้า ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงพวกเขาทั้งในตอนเริ่มและตอนจบ และได้กล่าวเตือนบรรดาผู้ศรัทธาให้รำลึกถึงความโปรดปรานอันยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺ ตะอาลา ที่มีต่อพวกเขา ในการตอบโต้เล่ห์เหลี่ยมของฝ่ายตรงข้าม ด้วยการส่งมะลาอิกะฮฺและลมพายุมา นอกจากนั้นยังกล่าวถึงสงครามบะนีกุร็อยเซาะฮฺ และการที่พวกยะฮูดบิดพริ้วสัญญาที่มีต่อท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺอัลอะหฺซาบถูกเรียกชื่อนี้เพราะว่า พวกมุชริกีนได้รวมกันเป็นสมัครพรรคพวกเพื่อต่อต้านบรรดามุสลิมในทุก ๆ ด้าน พวกกุฟฟารมักกะฮฺได้ร่วมกับตระกูลฆ้อฏฟาน บะนีกุร็อยเซาะฮฺ และพวกอันธพาลอาหรับ เพื่อทำสงครามกับบรรดามุสลิมีน แต่ทว่าอัลลอฮฺทรงตอบโต้พวกเหล่านั้นให้ประสบกับความปราชัย ในการทำสงครามครั้งนี้เป็นการพอเพียงแก่บรรดามุอฺมินที่ได้เห็นสิ่งปาฏิหาริย์อย่างชัดแจ้ง

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ ٱتَّقِ ٱللَّهَ وَلَا تُطِعِ ٱلْكَٰفِرِينَ وَٱلْمُنَٰفِقِينَ ۗ
إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ١

1. โอ้ นะบี! จงยำเกรงอัลลอฮฺ[1] และอย่าเชื่อฟังพวกปฏิเสธศรัทธาและพวกมุนาฟิกีน[2] แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ

وَٱتَّبِعْ مَا يُوحَىٰٓ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ
بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ٢

2. และจงปฏิบัติตามสิ่งที่ถูกวะฮี[3] แก่เจ้าจากพระเจ้าของเจ้า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงรู้ดียิ่งในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ[4]

وَتَوَكَّلْ عَلَى ٱللَّهِ ۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ وَكِيلًا ٣

3. และจงมอบความไว้วางใจแด่อัลลอฮฺ และพอเพียงแล้วที่อัลลอฮฺเป็นผู้คุ้มครอง[5]

مَّا جَعَلَ ٱللَّهُ لِرَجُلٍ مِّن قَلْبَيْنِ فِى جَوْفِهِۦ ۚ وَمَا جَعَلَ
أَزْوَٰجَكُمُ ٱلَّٰٓـِٔى تُظَٰهِرُونَ مِنْهُنَّ أُمَّهَٰتِكُمْ ۚ وَمَا جَعَلَ
أَدْعِيَآءَكُمْ أَبْنَآءَكُمْ ۚ ذَٰلِكُمْ قَوْلُكُم بِأَفْوَٰهِكُمْ ۖ وَٱللَّهُ
يَقُولُ ٱلْحَقَّ وَهُوَ يَهْدِى ٱلسَّبِيلَ ٤

4. อัลลอฮฺมิได้ทรงทำให้ชายใดมีสองหัวใจในทรวงอกของเขา[6] และพระองค์มิได้ทรงทำให้ภริยาของพวกเจ้า ซึ่งพวกเจ้าหย่าพวกเธอ (ด้วยการกล่าวซิฮารฺ) ว่าเป็นแม่ของพวกเจ้า[7] และพระองค์มิได้ทรงทำให้การเรียก (ลูกบุญธรรม)

---

[1] เป็นการเรียกที่ให้เกียรติและยกย่อง เพราะคำว่า นะบี นั้นทำให้เกิดความรู้สึกถึงความยิ่งใหญ่ และการให้เกียรติ คือ จงธำรงและยึดมั่นต่อการยำเกรงอัลลอฮฺ

[2] นักตัฟซีรอธิบายว่า พวกมุชริกีนได้ขอร้องท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม มิให้กล่าวถึงบรรดาเจว็ดของพวกเขาไปในทางที่ดี และว่าบรรดาเจว็ดเหล่านั้นจะให้ความช่วยเหลือได้ ท่านรอซูลศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมไม่พอใจต่อคำกล่าวนั้น อายะฮฺนี้จึงถูกประทานลงมา

[3] คือบัญญัติศาสนาอันเที่ยงธรรมและมีเหตุมีผล

[4] ไม่มีกิจการใด ๆ ของพวกเจ้าจะเป็นที่ปกปิดแก่พระองค์ และพระองค์จะเป็นผู้ตอบแทนมัน

[5] คือเป็นผู้พิทักษ์และช่วยเหลือเจ้าและบรรดาสาวกของเจ้า

[6] มุญาฮิดกล่าวว่า อายะฮฺนี้ประทานลงมาเพื่อประณามชาวกุเรชคนหนึ่งที่อ้างตัวว่ามีสองหัวใจ เพราะความฉลาดแกมโกงของเขา เขากล่าวว่า ในทรวงอกของฉันมีสองหัวใจ หัวใจหนึ่งดียิ่งกว่าหัวใจของมุฮัมมัด

[7] อิบนุลเญาซีกล่าวว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงแจ้งให้ทราบว่า ภริยานั้นจะเป็นแม่ไปไม่ได้ ในสมัยญาฮิลียะฮฺจะใช้คำนี้เป็นการหย่าภริยา เช่นกล่าวว่า เธอนั้นเสมือนกับหลังของแม่ของฉัน

ของพวกเจ้าว่าเป็นลูก (ที่แท้จริง) ของพวกเจ้านั่นคือการกล่าวของพวกเจ้าด้วยปากของพวกเจ้า[1] และอัลลอฮฺนั้นตรัสสัจจะ[2] และพระองค์ทรงชี้แนะแนวทางที่ถูกต้อง

ٱدْعُوهُمْ لِءَابَآئِهِمْ هُوَ أَقْسَطُ عِندَ ٱللَّهِ ۚ فَإِن لَّمْ تَعْلَمُوٓا۟ ءَابَآءَهُمْ فَإِخْوَٰنُكُمْ فِى ٱلدِّينِ وَمَوَٰلِيكُمْ ۚ وَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ فِيمَآ أَخْطَأْتُم بِهِۦ وَلَٰكِن مَّا تَعَمَّدَتْ قُلُوبُكُمْ ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٥﴾

5. จงเรียกเขาเหล่านั้นตาม (ชื่อ) พ่อของพวกเขา[3] มันเป็นการเที่ยงธรรมกว่า ณ ที่อัลลอฮฺ หากพวกเจ้าไม่รู้จักพ่อ (จริง ๆ) ของพวกเขา ดังนั้น พวกเขาก็คือพี่น้องร่วมในศาสนาของพวกเจ้าและผู้ใกล้ชิดของพวกเจ้า[4] และไม่เป็นที่น่าตำหนิแก่พวกเจ้าในสิ่งที่พวกเจ้าผิดพลาดในเรื่องนั้น[5] แต่สิ่งที่จิตใจของพวกเจ้ามีความมุ่งหมายต่างหาก[6] และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ

ٱلنَّبِىُّ أَوْلَىٰ بِٱلْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنفُسِهِمْ ۖ وَأَزْوَٰجُهُۥٓ أُمَّهَٰتُهُمْ ۗ وَأُو۟لُوا۟ ٱلْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِى كِتَٰبِ ٱللَّهِ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ وَٱلْمُهَٰجِرِينَ إِلَّآ أَن تَفْعَلُوٓا۟ إِلَىٰٓ أَوْلِيَآئِكُم مَّعْرُوفًا ۚ كَانَ ذَٰلِكَ فِى ٱلْكِتَٰبِ مَسْطُورًا ﴿٦﴾

6. นะบีนั้นเป็นผู้ใกล้ชิดกับบรรดาผู้ศรัทธายิ่งกว่าตัวของพวกเขาเอง[7] และบรรดาภริยาของเขา (นะบี) คือมารดาของพวกเขาและเครือญาติร่วมสายโลหิต[8] บางคนในหมู่พวกเขาใกล้ชิดกับอีกบางคนยิ่งกว่าบรรดาผู้ศรัทธาและบรรดา

---

[1] มันมิใช่ข้อเท็จจริง

[2] ที่ตรงกับข้อเท็จจริง

[3] จงเรียกชื่อเขาให้ถูกต้องตามความเป็นจริง เช่น ไซดฺ อิบนุฮาริซะฮฺ ซึ่งฮาริซะฮฺเป็นพ่อจริง ๆ ของไซดฺ มิใช่ไซดฺ อิบนุมุฮัมมัด ซึ่งมุฮัมมัดมิใช่พ่อของไซดฺ แต่ได้ขอเอามาเป็นลูกบุญธรรม

[4] คือจงเรียกเขาว่า โอ้พี่น้องของฉัน! โอ้สหายของฉัน! หมายถึงการเป็นพี่น้องกันในทางอิสลาม

[5] คือไม่เป็นโทษและไม่เป็นบาปแก่ผู้ที่พวกเจ้าเรียก เขาผิดไปจากพ่อแท้ ๆ ของเขา

[6] แต่เป็นโทษและเป็นบาปในสิ่งที่พวกเจ้าตั้งใจเรียก เขาผิดไปจากพ่อแท้ ๆ ของเขา

[7] เพราะท่านเป็นผู้มีความเมตตาและสงสารพวกเขา ฉะนั้นท่านจึงเป็นผู้ที่มีความเหมาะสมยิ่งกว่าตัวของพวกเขาเองในทุก ๆ สิ่ง เช่น เรื่องเกี่ยวกับศาสนา และเรื่องของดุนยา

[8] คือญาติพี่น้องที่ใกล้ชิด

ผู้อพยพในบัญญัติของอัลลอฮฺ[1] เว้นแต่พวกเจ้าจะกระทำความดีแก่สหายสนิทของพวกเจ้า[2] นั่นได้มีบันทึกไว้แล้วในคัมภีร์

وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّـۧنَ مِيثَـٰقَهُمْ وَمِنكَ وَمِن نُّوحٍ
وَإِبْرَٰهِيمَ وَمُوسَىٰ وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ ۖ وَأَخَذْنَا مِنْهُم
مِّيثَـٰقًا غَلِيظًا ﴿٧﴾

7. และจงรำลึกถึงขณะที่เราได้เอาคำมั่นสัญญาของพวกเขาจากบรรดานะบี[3] และจากเจ้า และจากนูหฺ และอิบรอฮีม และมูซา และอีซา อิบนุมัรยัม และเราได้เอาคำมั่นสัญญาอย่างหนักแน่นจากพวกเขา[4]

لِّيَسْـَٔلَ الصَّـٰدِقِينَ عَن صِدْقِهِمْ ۚ وَأَعَدَّ لِلْكَـٰفِرِينَ
عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٨﴾

8. เพื่อพระองค์จะทรงสอบถามบรรดาผู้สัตย์จริง เกี่ยวกับความสัตย์จริงของพวกเขา[5] และพระองค์ทรงเตรียมการลงโทษอันเจ็บปวดไว้แก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา

يَـٰٓأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ
إِذْ جَآءَتْكُمْ جُنُودٌ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا وَجُنُودًا
لَّمْ تَرَوْهَا ۚ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿٩﴾

9. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย! จงรำลึกถึงความโปรดปรานของอัลลอฮฺที่มีต่อพวกเจ้า ขณะที่กองทัพข้าศึกเข้ามารุกรานพวกเจ้า[6] แล้วเราได้ส่งลมพายุพัดใส่พวกเขา และกำลังทหารที่

---

[1] คือเป็นผู้ที่เหมาะสมยิ่งเกี่ยวกับเรื่องมรดก

[2] หมายถึงทำความดีกับพี่น้องมุอฺมินและชาวมุฮาญิรีน ในขณะที่พวกท่านมีชีวิตอยู่ หรือพวกท่านจะสั่งเสียให้พวกเขาเมื่อสิ้นชีวิต เพราะการกระทำเช่นนั้นเป็นที่อนุมัติ

[3] คือให้พวกเขาศรัทธาต่อสาสน์ของมุฮัมมัดและสาสน์ของบรรดานะบี ด้วยการให้คำมั่นสัญญาอย่างหนักแน่นและสาบานที่จะรักษาคำมั่นสัญญาดังกล่าวนั้น

[4] คือให้บรรดานะบีรักษาคำมั่นสัญญาที่ได้ให้ไว้ในการเผยแผ่สาสน์ของพระองค์

[5] ในวันกิยามะฮฺพระองค์จะทรงสอบถามบรรดานะบีที่มีความสัตย์จริง ถึงการเผยแผ่สาสน์ต่อชนชาติของพวกเขา

[6] อะบุสสะอูดกล่าวว่า กองทัพข้าศึกหมายถึงพวกกุเรชและอาหรับตระกูลฆ้อฏฟาน พวกยะฮูดตระกูลกุร็อยเซาะฮฺ และบะนีอันนะฎีร ซึ่งมีกำลังพลทั้งหมดประมาณหนึ่งหมื่นสองพันคน เมื่อท่านรอซูล ศ็อลลัลลฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้รับข่าวการมุ่งหน้าเข้ามาของฝ่ายข้าศึกเช่นนั้น จึงได้สั่งให้ขุดสนามเพลาะรอบเมืองอัลมะดีนะฮฺ โดยการชี้แนะของ ซัลมาน อัลฟาริซี และท่านได้นำกำลังทหารมุสลิมีนจำนวนสามพันคนออกไปตั้งรับฝ่ายศัตรูอยู่ที่สนามเพลาะ

พวกเจ้ามองไม่เห็น[1] และอัลลอฮฺทรงเห็นสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ[2]

إِذْ جَآءُوكُم مِّن فَوْقِكُمْ وَمِنْ أَسْفَلَ مِنكُمْ
وَإِذْ زَاغَتِ ٱلْأَبْصَـٰرُ وَبَلَغَتِ ٱلْقُلُوبُ
ٱلْحَنَاجِرَ وَتَظُنُّونَ بِٱللَّهِ ٱلظُّنُونَا۠ ﴿١٠﴾

10. เมื่อพวกเขายกทัพมายังพวกเจ้า ทั้งจากทางข้างบนของพวกเจ้า[3] และจากทางข้างล่างของพวกเจ้า[4] และเมื่อนัยน์ตาได้เหลือกลาน และหัวใจได้มาจุกอยู่ที่ลำคอ[5] และพวกเจ้านึกคิดกันต่าง ๆ นานา[6] เกี่ยวกับอัลลอฮฺ

هُنَالِكَ ٱبْتُلِىَ ٱلْمُؤْمِنُونَ وَزُلْزِلُوا۟ زِلْزَالًا شَدِيدًا ﴿١١﴾

11. ณ ที่นั้นขณะนั้น บรรดาผู้ศรัทธาได้ถูกทดลอง และพวกเขาถูกทำให้เคลื่อนไหวสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง[7]

وَإِذْ يَقُولُ ٱلْمُنَـٰفِقُونَ وَٱلَّذِينَ فِى قُلُوبِهِم
مَّرَضٌ مَّا وَعَدَنَا ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥٓ إِلَّا غُرُورًا ﴿١٢﴾

12. และจงรำลึกถึง เมื่อพวกมุนาฟิกีน และบรรดาผู้ที่หัวใจของพวกเขามีโรค กล่าวว่า อัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์มิได้สัญญาแก่เราอย่างใด นอกจากการหลอกลวงเท่านั้น[8]

---

[1] คืออัลลอฮฺ ตะอาลา ได้ทรงให้ลมพายุพัดกระหน่ำในเวลากลางคืนที่มืดทึบและหนาวเหน็บ ทำให้ที่พักถูกลมพัดปลิวพังพินาศ และกำลังทหารล้มเจ็บกันระเนระนาด และพระองค์ได้ทรงส่งมะลาอิกะฮฺจำนวน 1,000 ท่านมาทำให้พวกข้าศึกหวาดกลัว

[2] คือการขุดหลุมทำสนามเพลาะ และการมีจิตใจเข้มแข็งด้วยการสนับสนุนของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมในขณะนั้น

[3] คือทางทิศตะวันออกเป็นกองทัพของตระกูลอะสัดและฆ้อฏฟาน

[4] คือทางทิศตะวันตก เป็นกองทัพของพวกกุเรช กินานะฮฺ และพวกอันธพาลอาหรับ โดยได้รับการสนับสนุนจากพวกยะฮูด บะนีกุร็อยเซาะฮฺ ซึ่งได้ผิดสัญญากับท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[5] เป็นการเปรียบเทียบ หมายถึงความตระหนกตกใจและความกลัว

[6] พวกมุนาฟิกีนคิดว่าบรรดามุอฺมินถูกปราบอย่างถอนรากถอนโคนแล้ว บรรดามุอฺมินก็คิดว่าพวกเขาจะได้รับความช่วยเหลือ

[7] คือบรรดามุอฺมินได้ถูกทดสอบ เพื่อจะได้รู้ว่าใครเป็นผู้มีความจริงใจ ใครคือมุนาฟิกีน

[8] ผู้ที่กล่าวเช่นนี้คือ มุอฺตับ อิบนุ กุไชร เพราะการอีมานมิได้เข้าไปสิงสู่อยู่ในหัวใจของพวกเขา

وَإِذْ قَالَت طَّآئِفَةٌ مِّنْهُمْ يَٰٓأَهْلَ يَثْرِبَ لَا مُقَامَ لَكُمْ
فَٱرْجِعُوا۟ ۚ وَيَسْتَـْٔذِنُ فَرِيقٌ مِّنْهُمُ ٱلنَّبِىَّ يَقُولُونَ
إِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ وَمَا هِىَ بِعَوْرَةٍ ۖ إِن يُرِيدُونَ إِلَّا فِرَارًا ﴿١٣﴾

13. และจงรำลึกถึง เมื่อกลุ่มหนึ่งจากพวกเขา (มุนาฟิกีน)[1] กล่าวว่า โอ้ชาวยัษริบเอ๋ย! ไม่มีที่ตั้งมั่นสำหรับพวกท่านแล้ว (เพื่อต่อสู้กับข้าศึก) จงกลับไปเสียเถิด[2] และกลุ่มหนึ่งจากพวกเขาจะขออนุญาตกับท่านนะบีว่า บ้านของพวกเราไม่มีอะไรปกปิด ไม่มั่นคง และมันมิได้เป็นเช่นนั้น[3] พวกเขามิได้ประสงค์สิ่งใด นอกจากการหนี (จากการทำสงคราม)

وَلَوْ دُخِلَتْ عَلَيْهِم مِّنْ أَقْطَارِهَا ثُمَّ سُئِلُوا۟ ٱلْفِتْنَةَ
لَءَاتَوْهَا وَمَا تَلَبَّثُوا۟ بِهَآ إِلَّا يَسِيرًا ﴿١٤﴾

14. และถ้ามีการรุกรานมายังพวกเขาจากรอบนอกเมืองของมัน แล้วพวกเขาได้ถูกปลุกปั่นให้ก่อความไม่สงบ[4] แน่นอน พวกเขาจะกระทำทันที และพวกเขาจะไม่ลังเลแม้แต่น้อย

وَلَقَدْ كَانُوا۟ عَٰهَدُوا۟ ٱللَّهَ مِن قَبْلُ لَا يُوَلُّونَ
ٱلْأَدْبَٰرَ ۚ وَكَانَ عَهْدُ ٱللَّهِ مَسْـُٔولًا ﴿١٥﴾

15. และโดยแน่นอน พวกเขาได้ให้สัญญาต่ออัลลอฮฺมาก่อนแล้วว่า พวกเขาจะไม่หันหลังกลับ[5] และสัญญาของอัลลอฮฺนั้นจะถูกสอบถาม

قُل لَّن يَنفَعَكُمُ ٱلْفِرَارُ إِن فَرَرْتُم مِّنَ ٱلْمَوْتِ
أَوِ ٱلْقَتْلِ وَإِذًا لَّا تُمَتَّعُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٦﴾

16. จงกล่าวเถิดมุฮัมมัดว่า การหนีนั้นจะไม่อำนวยประโยชน์อันใดแก่พวกท่าน หากพวกท่าน (ต้องการ) จะหนีจากความตายหรือการ

---

[1] พวกเหล่านั้นคือ เอาส์ อิบนุ ก็อยซีย์ และสมุนของเขา และอุบัย อิบนุ สะลูล พร้อมด้วยพรรคพวกของเขา

[2] ปล่อยให้มุฮัมมัดและสาวกของเขาอยู่แต่ลำพังเถิด

[3] เป็นการปฏิเสธจากอัลลอฮฺแก่พวกเขา คือเรื่องมันมิได้เป็นไปตามที่พวกเขาอ้างดอก

[4] หากพวกศัตรูบุกรุกเข้ามาหาพวกมุนาฟิกีนจากรอบตัวเมืองมะดีนะฮฺ แล้วขอร้องให้พวกเขาปฏิเสธศรัทธา และฆ่าบรรดามุสลิมีน พวกเขาก็จะปฏิบัติอย่างรีบด่วน

[5] คือก่อนสงครามอัล ค็อนดัก และหลังสงครามบัดรฺ พวกเขาได้สัญญากับอัลลอฮฺว่า พวกเขาจะไม่หนีการทำสงคราม

รบราฆ่าฟันกัน[1] และเมื่อนั้นพวกท่านจะไม่ได้รื่นเริงกัน นอกจาก (ใน) เวลาอันเล็กน้อย[2]

قُلۡ مَن ذَا ٱلَّذِي يَعۡصِمُكُم مِّنَ ٱللَّهِ إِنۡ أَرَادَ بِكُمۡ سُوٓءًا أَوۡ أَرَادَ بِكُمۡ رَحۡمَةٗۚ وَلَا يَجِدُونَ لَهُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ وَلِيّٗا وَلَا نَصِيرٗا ١٧

17. จงกล่าวเถิดมุฮัมมัด ใครเล่าจะปกป้องพวกท่านให้พ้นจากอัลลอฮฺไปได้ หากพระองค์ทรงปรารถนาให้ความเสียหายแก่พวกท่าน หรือหากพระองค์ทรงปรารถนาให้ความเมตตาแก่พวกท่าน และพวกเขาจะไม่พบใครอื่นจากอัลลอฮฺเป็นผู้คุ้มครองและเป็นผู้ช่วยเหลือแก่พวกเขา[3]

۞قَدۡ يَعۡلَمُ ٱللَّهُ ٱلۡمُعَوِّقِينَ مِنكُمۡ وَٱلۡقَآئِلِينَ لِإِخۡوَٰنِهِمۡ هَلُمَّ إِلَيۡنَاۖ وَلَا يَأۡتُونَ ٱلۡبَأۡسَ إِلَّا قَلِيلًا ١٨

18. แน่นอน อัลลอฮฺทรงรู้บรรดาผู้ขัดขวางในหมู่พวกเจ้า[4] และผู้ที่กล่าวแก่พี่น้องของพวกเขาว่า มาหาพวกเราทางนี้[5] และพวกเขาจะไม่มาร่วมกันต่อต้านข้าศึก นอกจากจำนวนเล็กน้อย[6]

أَشِحَّةً عَلَيۡكُمۡۖ فَإِذَا جَآءَ ٱلۡخَوۡفُ رَأَيۡتَهُمۡ يَنظُرُونَ إِلَيۡكَ تَدُورُ أَعۡيُنُهُمۡ كَٱلَّذِي يُغۡشَىٰ عَلَيۡهِ مِنَ ٱلۡمَوۡتِۖ فَإِذَا ذَهَبَ ٱلۡخَوۡفُ سَلَقُوكُم بِأَلۡسِنَةٍ حِدَادٍ

19. เป็นคนตระหนี่กับพวกเจ้า[7] ครั้นเมื่อความกลัว (อันตราย) ปรากฏขึ้น เจ้าจะเห็นพวกเขาจ้องมองไปยังเจ้า สายตาของพวกเขาเกลือกกลิ้ง

---

[1] คือการหนีทำสงครามหรือความตายนั้น จะไม่ทำให้พวกท่านมีอายุยืนนาน หรือจะยืดเวลาการตายของพวกท่านออกไป

[2] เพราะความตายคือทางกลับของทุกสิ่งที่มีชีวิต

[3] คืออื่นจากอัลลอฮฺแล้ว พวกเขาจะไม่พบผู้ให้ความช่วยเหลือ แม้แต่ญาติหรือผู้ใกล้ชิดก็ไม่อาจจะอำนวยประโยชน์อันใดให้แก่พวกเขาได้

[4] พระองค์ทรงรู้ข้อเท็จจริงของบรรดาผู้หมดหวังในหมู่พวกเจ้า ซึ่งได้ขัดขวางมหาชนมิให้เข้าทำสงคราม

[5] คือได้กล่าวกับพี่น้องของพวกเขาที่ปฏิเสธศรัทธาว่า จงมาหาพวกเราทางนี้ ปล่อยให้มุฮัมมัดและพรรคพวกของเขาประสบกับความหายนะ และอย่าไปร่วมกับพวกเขา

[6] คือจุดมุ่งหมายของพวกเขาก็คือ การอวดอ้างและต้องการมีชื่อเสียง

[7] คือไม่มีความรักใคร่ ความสงสาร และการให้คำตักเตือนแก่พวกเจ้า เพราะพวกเจ้าไม่มีความหวังดีต่อพวกเจ้า

أَشِحَّةً عَلَى ٱلۡخَيۡرِۚ أُوْلَٰٓئِكَ لَمۡ يُؤۡمِنُواْ فَأَحۡبَطَ ٱللَّهُ أَعۡمَٰلَهُمۡۚ وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٗا ١٩

เสมือนผู้มีอาการร่อแร่ใกล้จะตาย[1] ต่อเมื่อความกลัว (อันตราย) ได้ผ่านพ้นไปแล้ว พวกเขาก็พูดจาถากถางพวกเจ้าด้วยสำนวนที่เผ็ดร้อน เป็นคนตระหนี่ในเรื่องทรัพย์สิน[2] (ของที่ยึดมาได้จากการทำสงคราม) ชนเหล่านั้นพวกเขามิได้ศรัทธา อัลลอฮฺจึงทรงให้การงานของพวกเขาไม่บังเกิดผล[3] และนั่นเป็นเรื่องง่ายดายแก่อัลลอฮฺ

يَحۡسَبُونَ ٱلۡأَحۡزَابَ لَمۡ يَذۡهَبُواْۖ وَإِن يَأۡتِ ٱلۡأَحۡزَابُ يَوَدُّواْ لَوۡ أَنَّهُم بَادُونَ فِي ٱلۡأَعۡرَابِ يَسۡـَٔلُونَ عَنۡ أَنۢبَآئِكُمۡۖ وَلَوۡ كَانُواْ فِيكُم مَّا قَٰتَلُوٓاْ إِلَّا قَلِيلٗا ٢٠

20. พวกเขาคิดว่าพวกพรรคต่าง ๆ เหล่านั้นยังมิได้ถอยกลับออกไป[4] และหากว่าพวกพรรคต่าง ๆ เหล่านั้นหวนกลับมาอีก พวกมุนาฟิกีนก็คาดหวังกันว่า หากพวกเขาได้ไปอยู่ร่วมกับอาหรับชนบทเพื่อคอยสืบเสาะหาข่าวของพวกเจ้า[5] และหากว่าพวกเขาได้อยู่ร่วมกับพวกเจ้าพวกเขาก็จะไม่ต่อสู้ เว้นแต่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น[6]

---

[1] ลักษณะของผู้ที่มีความกลัวนั้น จะเห็นได้จากลักษณะท่าทางและดวงตาของเขา

[2] คือพวกเขาจะสนทนากับพวกเจ้าในลักษณะของคนตระหนี่ในเรื่องทรัพย์สมบัติ หรือทรัพย์สินของเชลยศึกที่ยึดมาได้

[3] เพราะการปฏิเสธศรัทธาและการกลับกลอกของพวกเขา เพราะการงานจะถูกตอบรับหรือไม่อยู่ที่การอีมานของพวกเขา

[4] คือพวกกุฟฟารกุเรชและกลุ่มพรรคต่าง ๆ ที่อยู่ในเครือเดียวกัน ยังมิได้ถอยออกไปจากนครอัลมะดีนะฮฺ แต่ความจริงพวกเหล่านั้นได้ถอยออกไปแล้ว หลังจากที่ได้ประสบกับความปราชัย

[5] เพราะกลัวจะถูกฆ่าและคอยฉวยโอกาสสืบหาข่าวที่จะเกิดขึ้นแก่พวกเจ้า เช่น กล่าวว่า บรรดามุอฺมินถูกกวาดล้างหมดแล้วหรือยัง? หรือว่า อะบูซุฟยาน (ซึ่งเป็นหัวหน้าของพวกเขาในเวลานั้น) ได้รับชัยชนะแล้วหรือ?

[6] เพราะความกลัว ความต่ำต้อย และการรักชีวิต

لَّقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ ٱللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا۟ ٱللَّهَ وَٱلْيَوْمَ ٱلْءَاخِرَ وَذَكَرَ ٱللَّهَ كَثِيرًا ﴿٢١﴾

21. โดยแน่นอน ในรอซูลของอัลลอฮฺมีแบบฉบับอันดีงามสำหรับพวกเจ้าแล้ว[1] สำหรับผู้ที่หวัง (จะพบ) อัลลอฮฺและวันปรโลกและรำลึกถึงอัลลอฮฺอย่างมาก

وَلَمَّا رَءَا ٱلْمُؤْمِنُونَ ٱلْأَحْزَابَ قَالُوا۟ هَٰذَا مَا وَعَدَنَا ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥ وَصَدَقَ ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥ ۚ وَمَا زَادَهُمْ إِلَّآ إِيمَٰنًا وَتَسْلِيمًا ﴿٢٢﴾

22. และเมื่อบรรดาผู้ศรัทธาได้เห็นพรรคต่าง ๆ เหล่านั้น พวกเขา (มุอฺมิน) ได้กล่าวว่า นี่คือสิ่งที่อัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ได้สัญญาไว้แก่เรา[2] และอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ตรัสไว้จริงแล้ว[3] และมันมิได้เพิ่มสิ่งใดให้แก่พวกเขานอกจากการศรัทธาและการนอบน้อม

مِّنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا۟ مَا عَٰهَدُوا۟ ٱللَّهَ عَلَيْهِ ۖ فَمِنْهُم مَّن قَضَىٰ نَحْبَهُۥ وَمِنْهُم مَّن يَنتَظِرُ ۖ وَمَا بَدَّلُوا۟ تَبْدِيلًا ﴿٢٣﴾

23. ในหมู่ผู้ศรัทธามีบุรุษผู้มีสัจจะต่อสิ่งที่พวกเขาได้สัญญาต่ออัลลอฮฺเอาไว้[4] ดังนั้นในหมู่พวกเขามีผู้ปฏิบัติตามสัญญาของเขา[5] และในหมู่พวกเขามีผู้ที่ยังคอย (การตายชะฮีด) และพวกเขามิได้เปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด

---

[1] คือแบบฉบับอันสูงส่งที่จำเป็นต้องปฏิบัติตามในทุกคำพูด การปฏิบัติ และสถานะ เพราะท่านมิได้พูดและปฏิบัติตามอารมณ์ หากแต่เป็นวะฮียฺและการประทานให้ลงมา

[2] ทั้งนี้เพื่อเป็นการทดสอบ แล้วบรรดามุอฺมินจะได้รับชัยชนะเหนือศัตรู

[3] นักตัฟซีรอธิบายว่า เมื่อฝ่ายมุสลิมีนกำลังขุดหลุมทำสนามเพลาะ ได้พบหินก้อนใหญ่ขวางอยู่ ไม่สามารถจะทุบให้แตกได้ พวกเขาจึงได้ไปแจ้งต่อท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ท่านได้มาและใช้ฆ้อนทุบถึง 3 ครั้ง มีแสงประกายออกมาให้ท่านเห็นเมืองต่าง ๆ ของเปอร์เซียและพระราชวังต่าง ๆ ของโรมัน ท่านจึงกล่าวว่า ขอแจ้งข่าวดีว่าเราจะประสบชัยชนะ ครั้นเมื่อพวกมุชริกีนได้มุ่งหน้าเข้ามา บรรดามุอฺมินได้เห็นพวกเขาแล้วก็กล่าวขึ้นว่า “นี่คือสิ่งที่อัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ ได้สัญญาไว้แก่เรา”

[4] คือพวกเขาได้ให้สัญญาไว้ว่า หากพวกเขาได้เข้าร่วมทำสงครามกับท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัย-ฮิวะซัลลัม พวกเขาจะหนักแน่นอดทนต่อสู้กับฝ่ายศัตรูจนกระทั่งตายชะฮีด

[5] คือเสียชีวิตในทางของอัลลอฮฺ เช่น ท่านอะนัส อิบนุ อันนัฎรฺ และท่านฮัมซะฮฺ

24. เพื่ออัลลอฮฺจะได้ทรงตอบแทนบรรดาผู้มีสัจจะในความสัจจริงของพวกเขา[1] และจะทรงลงโทษพวกมุนาฟิกีน หากพระองค์ทรงประสงค์ หรือจะทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขา แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ

لِّيَجْزِيَ ٱللَّهُ ٱلصَّٰدِقِينَ بِصِدْقِهِمْ وَيُعَذِّبَ
ٱلْمُنَٰفِقِينَ إِن شَآءَ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ
غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٢٤﴾

25. และอัลลอฮฺทรงให้พวกปฏิเสธศรัทธาถอยทัพกลับด้วยความเคียดแค้นของพวกเขา โดยที่พวกเขามิได้ประสบความดีแต่อย่างใด[2] และอัลลอฮฺทรงพอเพียงแล้วแก่บรรดาผู้ศรัทธาในการสู้รบ[3] และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงพลัง ผู้ทรงอำนาจอย่างเหลือหลาย

وَرَدَّ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بِغَيْظِهِمْ لَمْ يَنَالُوا۟ خَيْرًا ۚ وَكَفَى
ٱللَّهُ ٱلْمُؤْمِنِينَ ٱلْقِتَالَ ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ قَوِيًّا عَزِيزًا ﴿٢٥﴾

26. และพระองค์ทรงให้พวกอะฮฺลุลกิตาบ (ยิวกุ๊กบะนีกุร็อยเซาะฮฺ) ที่ได้ช่วยเหลือพวกเขา (พวกมุชริกีน) ลงมาจากป้อมที่มั่นของพวกเขา และทรงบรรจุความหวาดกลัวไว้ในจิตใจของพวกเขา ส่วนหนึ่งพวกเจ้าประหารชีวิต (พวกเขา) และอีกส่วนหนึ่งพวกเจ้าจับเป็นเชลย[4]

وَأَنزَلَ ٱلَّذِينَ ظَٰهَرُوهُم مِّنْ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ
مِن صَيَاصِيهِمْ وَقَذَفَ فِى قُلُوبِهِمُ ٱلرُّعْبَ
فَرِيقًا تَقْتُلُونَ وَتَأْسِرُونَ فَرِيقًا ﴿٢٦﴾

---

[1] ด้วยการตอบแทนที่ดีเยี่ยมในวันอาคิเราะฮฺ

[2] ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า นอกจากนั้นพวกเขายังจะได้รับโทษเพราะการต่อต้านและพยายามฆ่าท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม อีกด้วย

[3] คือทรงคุ้มกันบรรดามุอฺมินให้พ้นจากการวางแผนร้ายของฝ่ายศัตรู ด้วยการส่งลมพายุและมะลาอิกะฮฺมาปราบ จนกระทั่งพวกเขาต้องยกทัพกลับไปด้วยความปราชัย

[4] อิบนุลเญาซีย์กล่าวว่า อายะฮฺนี้ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับพวกยะฮูดกุ๊กบะนีกุร็อยเซาะฮฺ ทั้งนี้เพราะว่าพวกเขาได้ทำสัญญากับท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม แล้วพวกเขาก็ผิดสัญญาโดยกลับไปช่วยเหลือพวกกุเรช ครั้นเมื่อพวกมุชริกีนได้พ่ายแพ้และพวกกุเรชได้ออกไปจากนครอัลมะดีนะฮฺ ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จึงเข้าล้อมพวกยิวบะนีกุร็อยเซาะฮฺและบังคับให้ยอมรับข้อตัดสินของ "ซะอฺด อิบนุ มุอ๊าซ" ซึ่งได้ตัดสินให้ฆ่าพวกผู้ชาย และให้จับผู้หญิงและเด็กๆ เป็นเชลย กล่าวกันว่าชาวยิวที่ถูกฆ่าตายในวันนั้นประมาณ 800-900 คน

27. และพระองค์ได้ทรงให้พวกเจ้าได้รับมรดกปกครองแผ่นดินของพวกเขา และที่อยู่อาศัยของพวกเขา และทรัพย์สินของพวกเขา และแผ่นดินที่พวกเจ้ายังมิเคยเหยียบย่างเข้าไป[1] และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอานุภาพเหนือทุกสิ่ง

وَأَوْرَثَكُمْ أَرْضَهُمْ وَدِيَٰرَهُمْ وَأَمْوَٰلَهُمْ وَأَرْضًا لَّمْ تَطَـُٔوهَا ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرًا ﴿٢٧﴾

28. โอ้ นะบีเอ๋ย! จงกล่าวแก่บรรดาภริยาของเจ้าเถิดว่า[2] หากพวกเธอปรารถนาการมีชีวิตในโลกนี้และความเพริศแพร้วของมัน ก็จงมาเถิด ฉันจะจัดหา (การเลี้ยงชีพ) ให้แก่พวกเธอ และจะปล่อยพวกเธอให้ออกไปอย่างดีงาม[3]

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِىُّ قُل لِّأَزْوَٰجِكَ إِن كُنتُنَّ تُرِدْنَ ٱلْحَيَوٰةَ ٱلدُّنْيَا وَزِينَتَهَا فَتَعَالَيْنَ أُمَتِّعْكُنَّ وَأُسَرِّحْكُنَّ سَرَاحًا جَمِيلًا ﴿٢٨﴾

29. และหากพวกเธอปรารถนาอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์และโลกอาคิเราะฮฺแล้ว[4] แท้จริงอัลลอฮฺได้เตรียมผลบุญอันใหญ่หลวงแก่เหล่าสตรีผู้กระทำความดีในหมู่พวกเธอ[5]

وَإِن كُنتُنَّ تُرِدْنَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَٱلدَّارَ ٱلْـَٔاخِرَةَ فَإِنَّ ٱللَّهَ أَعَدَّ لِلْمُحْسِنَٰتِ مِنكُنَّ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٢٩﴾

30. โอ้ บรรดาภริยาของนะบีเอ๋ย! ผู้ใดในหมู่พวกเธอนำความชั่วอย่างชัดแจ้งมา[6] การลงโทษจะถูกเพิ่มให้แก่นางเป็นสองเท่า[7] ในการนั้นเป็นการง่ายดายแก่อัลลอฮฺ

يَٰنِسَآءَ ٱلنَّبِىِّ مَن يَأْتِ مِنكُنَّ بِفَٰحِشَةٍ مُّبَيِّنَةٍ يُضَٰعَفْ لَهَا ٱلْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ ۚ وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرًا ﴿٣٠﴾

---

[1] คือเมืองคอยบัรซึ่งเป็นดินแดนของพวกยิวโดยเฉพาะ และเมืองอื่นๆ ที่พวกมุสลิมได้เข้าไปพิชิตหลังจากนั้น

[2] คือบรรดาภริยาของเจ้าที่ทำความเดือดร้อนให้เจ้า เพราะเรียกร้องขอเพิ่มค่าใช้จ่าย

[3] คือฉันจะจัดการหย่าพวกเธอโดยมิให้เกิดการเดือดร้อน

[4] หากพวกเธอต้องการความโปรดปรานของอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ และได้รับความสะดวกสบายในโลกอาคิเราะฮฺ

[5] คือสวนสวรรค์ที่ไม่เคยพบเห็น ไม่เคยได้ยิน และไม่เคยนึกฝันมาก่อนเลย

[6] คือทำบาปใหญ่หรือความผิดอย่างน่าเกลียดที่เกินขอบเขต

[7] คือเพิ่มการลงโทษเป็นสองเท่า มากกว่าหญิงอื่นๆ

۞ وَمَن يَقۡنُتۡ مِنكُنَّ لِلَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَتَعۡمَلۡ
صَٰلِحٗا نُّؤۡتِهَآ أَجۡرَهَا مَرَّتَيۡنِ وَأَعۡتَدۡنَا لَهَا رِزۡقٗا
كَرِيمٗا ﴿٣١﴾

31. และผู้ใดในหมู่พวกเธอภักดีต่ออัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ และกระทำความดี เราจะให้รางวัลของนางแก่นางสองครั้ง[1] และเราได้เตรียมปัจจัยยังชีพอันดีงามแก่นาง

يَٰنِسَآءَ ٱلنَّبِيِّ لَسۡتُنَّ كَأَحَدٖ مِّنَ ٱلنِّسَآءِۚ
إِنِ ٱتَّقَيۡتُنَّ فَلَا تَخۡضَعۡنَ بِٱلۡقَوۡلِ فَيَطۡمَعَ
ٱلَّذِي فِي قَلۡبِهِۦ مَرَضٞ وَقُلۡنَ قَوۡلٗا مَّعۡرُوفٗا ﴿٣٢﴾

32. โอ้ บรรดาภริยาของนะบีเอ๋ย! พวกเธอไม่เหมือนกับสตรีใด ๆ ในเหล่าสตรีอื่น หากพวกเธอยำเกรง (อัลลอฮฺ)[2] ก็ไม่ควรพูดจาเพราะพริ้งนัก เพราะจะทำให้ผู้ที่ในหัวใจของเขามีโรคเกิดความโลภ แต่จงพูดด้วยถ้อยคำที่พอเหมาะพอควร[3]

وَقَرۡنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجۡنَ تَبَرُّجَ ٱلۡجَٰهِلِيَّةِ
ٱلۡأُولَىٰۖ وَأَقِمۡنَ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتِينَ ٱلزَّكَوٰةَ
وَأَطِعۡنَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥٓۚ إِنَّمَا يُرِيدُ ٱللَّهُ لِيُذۡهِبَ
عَنكُمُ ٱلرِّجۡسَ أَهۡلَ ٱلۡبَيۡتِ وَيُطَهِّرَكُمۡ
تَطۡهِيرٗا ﴿٣٣﴾

33. และจงอยู่ในบ้านเรือนของพวกเธอ และอย่าได้โอ้อวดความงาม (ของพวกเธอ) เช่น การอวดความงาม (ของพวกสตรี) แห่งสมัยมงายในยุคก่อน[4] และจงดำรงการละหมาด และจ่ายซะกาต และจงภักดีต่ออัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ อัลลอฮฺเพียงแต่ต้องการที่จะขจัดความโสโครกออกไปจากพวกเจ้า[5] โอ้ สมาชิก

---

[1] คือผู้ใดที่ภักดีต่ออัลลอฮฺและรอซูลเป็นประจำ และทำความใกล้ชิดต่อพระองค์ด้วยการทำความดีแล้ว เราก็จะตอบแทนความดีให้เธอสองเท่า คือเท่าหนึ่งต่อการภักดีและการตักวา อีกเท่าหนึ่งในการที่เธอทำความโปรดปรานให้แก่ท่านรอซูล ด้วยการพอใจในสิ่งที่มีอยู่ และการอยู่ร่วมกันด้วยความผาสุก

[2] อัลกุรฎุบีย์กล่าวว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงชี้แจงว่า ความประเสริฐจะเป็นที่สมบูรณ์แก่พวกเธอด้วยกับการตักวา โดยที่พระองค์ทรงประทานให้แก่พวกเธอได้มาเป็นภริยาของท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[3] อิบนุกะซีรกล่าวว่า ความหมายก็คือ เธอจะพูดกับผู้อื่นด้วยคำพูดที่ไม่มีจริตจะก้าน และไม่เหมือนกับการที่เธอจะพูดกับสามีของเธอ

[4] โดยที่สตรีในยุคญาฮิลียะฮฺได้ออกไปนอกบ้านเพื่ออวดความงามของพวกเธอ เปิดเผยส่วนที่ไม่สมควรจะเปิดเผย

[5] คือขจัดความโสโครกแห่งการฝ่าฝืนและความผิดต่าง ๆ

ของวงศ์ตระกูล (นะบี) เอ๋ย[1] และทรง (ประสงค์) ที่จะขัดเกลาพวกเจ้าให้สะอาดบริสุทธิ์

34. และจงอ่านสิ่งที่ได้ถูกอ่านในบ้านเรือนของพวกเธอ (เช่น) จากอายาตทั้งหลายของอัลลอฮฺ และฮิกมะฮฺ[2] แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้อย่างละเอียด ทรงรอบรู้ทุกสิ่ง

وَٱذۡكُرۡنَ مَا يُتۡلَىٰ فِي بُيُوتِكُنَّ مِنۡ ءَايَٰتِ
ٱللَّهِ وَٱلۡحِكۡمَةِۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ لَطِيفًا خَبِيرًا ٣٤

35. แท้จริง บรรดาผู้นอบน้อมชายและหญิง บรรดาผู้ศรัทธาชายและหญิง บรรดาผู้ภักดีชายและหญิง บรรดาผู้สัตย์จริงชายและหญิง บรรดาผู้อดทนชายและหญิง บรรดาผู้ถ่อมตัวชายและหญิง บรรดาผู้บริจาคทานชายและหญิง บรรดาผู้ถือศีลอดชายและหญิง บรรดาผู้รักษาอวัยวะเพศของพวกเขาที่เป็นชายและหญิง[3] บรรดาผู้รำลึกถึงอัลลอฮฺอย่างมากที่เป็นชายและหญิงนั้น[4] อัลลอฮฺได้ทรงเตรียมไว้สำหรับพวกเขาแล้ว ซึ่งการอภัยโทษและรางวัลอันใหญ่หลวง

إِنَّ ٱلۡمُسۡلِمِينَ وَٱلۡمُسۡلِمَٰتِ وَٱلۡمُؤۡمِنِينَ
وَٱلۡمُؤۡمِنَٰتِ وَٱلۡقَٰنِتِينَ وَٱلۡقَٰنِتَٰتِ وَٱلصَّٰدِقِينَ
وَٱلصَّٰدِقَٰتِ وَٱلصَّٰبِرِينَ وَٱلصَّٰبِرَٰتِ وَٱلۡخَٰشِعِينَ
وَٱلۡخَٰشِعَٰتِ وَٱلۡمُتَصَدِّقِينَ وَٱلۡمُتَصَدِّقَٰتِ
وَٱلصَّٰٓئِمِينَ وَٱلصَّٰٓئِمَٰتِ وَٱلۡحَٰفِظِينَ
فُرُوجَهُمۡ وَٱلۡحَٰفِظَٰتِ وَٱلذَّٰكِرِينَ
ٱللَّهَ كَثِيرًا وَٱلذَّٰكِرَٰتِ أَعَدَّ ٱللَّهُ لَهُم
مَّغۡفِرَةً وَأَجۡرًا عَظِيمًا ٣٥

36. ไม่บังควรแก่ผู้ศรัทธาชายและผู้ศรัทธาหญิง เมื่ออัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ได้กำหนดกิจการใดแล้ว[5] สำหรับพวกเขาไม่มีทางเลือก

وَمَا كَانَ لِمُؤۡمِنٖ وَلَا مُؤۡمِنَةٍ إِذَا قَضَى ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥٓ
أَمۡرًا أَن يَكُونَ لَهُمُ ٱلۡخِيَرَةُ مِنۡ أَمۡرِهِمۡۗ وَمَن يَعۡصِ
ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ فَقَدۡ ضَلَّ ضَلَٰلٗا مُّبِينٗا ٣٦

---

[1] หมายถึงครอบครัวของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[2] คือพวกเธอจงอ่านอายาตต่างๆ ของอัลกุรอาน และซุนนะฮฺของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เพราะในอายาตต่างๆ และซุนนะฮฺมีแต่ความจำเริญและความสำเร็จ

[3] จากสิ่งที่ต้องห้ามและเป็นบาป และสิ่งที่ไม่เป็นที่อนุมัติ เช่น การทำซินาและเปิดเผยอวัยวะเพศ

[4] คือรำลึกถึงอัลลอฮฺอยู่ตลอดเวลาด้วยลิ้นและจิตใจของพวกเขา ทุกเวลาและสถานที่

[5] คือเมื่ออัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ใช้ให้กระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด

ในเรื่องของพวกเขา[1] และผู้ใดไม่เชื่อฟังอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์แล้ว[2] แน่นอนเขาได้หลงผิดอย่างชัดแจ้ง

وَإِذْ تَقُولُ لِلَّذِيٓ أَنْعَمَ ٱللَّهُ عَلَيْهِ وَأَنْعَمْتَ عَلَيْهِ
أَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَٱتَّقِ ٱللَّهَ وَتُخْفِي
فِي نَفْسِكَ مَا ٱللَّهُ مُبْدِيهِ وَتَخْشَى ٱلنَّاسَ وَٱللَّهُ
أَحَقُّ أَن تَخْشَىٰهُ فَلَمَّا قَضَىٰ زَيْدٌ مِّنْهَا وَطَرًا
زَوَّجْنَٰكَهَا لِكَيْ لَا يَكُونَ عَلَى ٱلْمُؤْمِنِينَ حَرَجٌ
فِيٓ أَزْوَٰجِ أَدْعِيَآئِهِمْ إِذَا قَضَوْا۟ مِنْهُنَّ وَطَرًا
وَكَانَ أَمْرُ ٱللَّهِ مَفْعُولًا ﴿٣٧﴾

37. และจงรำลึกถึงขณะที่เจ้าพูดกับผู้ที่อัลลอฮฺทรงโปรดปรานแก่เขา[3] และเจ้าได้ให้ความสงเคราะห์แก่เขา[4] และจงดูแลรักษาภริยาของเจ้าไว้ให้อยู่กับเจ้า และจงยำเกรงอัลลอฮฺ[5] และเจ้าได้ซ่อนไว้ในจิตใจของเจ้า เรื่องที่อัลลอฮฺจะทรงเปิดเผยมัน[6] และเจ้ากลัวเกรงมนุษย์ แต่อัลลอฮฺทรงสมควรยิ่งกว่าที่เจ้าจะกลัวเกรง

---

[1] คือมีความคิดเห็น หรือเลือกกระทำ แต่พวกเขาจะต้องยอมจำนนโดยดุษฎี สาเหตุของการประทานอายะฮฺนี้ลงมาก็คือ มีรายงานจากอิบนุอับบาสว่า ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้หมั้นไซหนับ บินติญะหฺชฺ ให้แก่บุตรบุญธรรมของท่านคือ เซด อิบนุฮาริษะฮฺ ไซหนับได้ดูหมิ่น รังเกียจ และปฏิเสธที่จะรับหมั้นเขา อายะฮฺนี้จึงถูกประทานลงมา หลังจากนั้นไซหนับได้ยอมรับหมั้นและแต่งงานกับเซด และอีกริวายะฮฺหนึ่งกล่าวว่า ไซหนับได้ปฏิเสธและอัลดุลลอฮฺพี่ชายของนางก็ปฏิเสธที่จะเกี่ยวดองกับตระกูลกุเรช ครั้นเมื่ออายะฮฺถูกประทานลงมา พี่ชายของนางได้มาหาท่านรอซูลุลลอฮฺแล้วกล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลุลลอฮฺ จงใช้ฉันตามที่ท่านปรารถนาเถิด ท่านรอซูลได้กล่าวว่า จงแต่งงานเธอกับเซด อับดุลลอฮฺก็พอใจและจัดการแต่งงานไซหนับให้กับเซด

[2] คือฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามข้อใช้และข้อห้ามของอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์แล้ว เขาก็จะหันห่างออกจากแนวทางที่เที่ยงธรรม

[3] ด้วยการฮิดายะฮฺให้ได้เข้ารับนับถืออิสลาม

[4] ด้วยการปล่อยให้เป็นอิสระจากการเป็นทาส นักตัฟซีรกล่าวว่า เขาคือเซด อิบนุฮาริษะฮฺ ในสมัยญาฮิลียะฮฺเขาเป็นทาส ท่านหญิงค่อดีจะฮฺได้ซื้อเขามาแล้วมอบให้อยู่ในความคุ้มครองท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุ-อะลัยฮิวะซัลลัม ต่อมาท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้ปล่อยให้เขาเป็นไทและได้ให้เขาแต่งงานกับไซหนับ บินติญะหฺชฺ ซึ่งเป็นบุตรีของลุงท่าน

[5] คืออย่าหย่านางและยำเกรงอัลลอฮฺในเรื่องของนาง

[6] คือท่านนะบีต้องการที่จะแต่งงานกับไซหนับเพื่อลบล้างข้อบัญญัติเกี่ยวกับบุตรบุญธรรม อัลลอฮฺ ตะอาลาจึงทรงเปิดเผยด้วยการบัญชาให้สมรสกับนาง

พระองค์ ครั้นเมื่อเซดได้หย่ากับนางแล้ว[1] เราได้ให้เจ้าแต่งงานกับนาง เพื่อที่จะไม่เป็นที่ลำบากใจแก่บรรดาผู้ศรัทธาชายในเรื่องการ (การสมรสกับ) ภริยาของบุตรบุญธรรมของพวกเขา เมื่อพวกเขาหย่ากับพวกนางแล้ว และพระบัญชาของอัลลอฮฺนั้นจะต้องบรรลุผลเสมอ

مَّا كَانَ عَلَى ٱلنَّبِىِّ مِنْ حَرَجٍ فِيمَا فَرَضَ
ٱللَّهُ لَهُۥ ۖ سُنَّةَ ٱللَّهِ فِى ٱلَّذِينَ خَلَوْا۟ مِن قَبْلُ ۚ
وَكَانَ أَمْرُ ٱللَّهِ قَدَرًا مَّقْدُورًا ﴿٣٨﴾

38. ไม่เป็นการลำบากใจอันใดแก่ท่านนะบีในสิ่งที่อัลลอฮฺทรงกำหนดให้แก่เขา (นี่คือ) แนวทางของอัลลอฮฺ (ที่ได้มีขึ้นแล้ว) ต่อบรรดาผู้ได้ล่วงลับในสมัยก่อน และพระบัญชาของอัลลอฮฺนั้นได้กำหนดไว้แล้ว

ٱلَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَٰلَٰتِ ٱللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُۥ
وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا ٱللَّهَ ۗ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ حَسِيبًا ﴿٣٩﴾

39. บรรดา (นะบี) ผู้ที่ได้เผยแผ่สาสน์ทั้งหลายของอัลลอฮฺ และพวกเขากลัวเกรงพระองค์ และไม่กลัวเกรงผู้ใดนอกจากอัลลอฮฺ และพอเพียงแล้วที่อัลลอฮฺเป็นผู้ทรงชำระสอบสวน

مَّا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَآ أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَٰكِن رَّسُولَ
ٱللَّهِ وَخَاتَمَ ٱلنَّبِيِّۦنَ ۗ وَكَانَ ٱللَّهُ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمًا ﴿٤٠﴾

40. มุฮัมมัดมิได้เป็นบิดาผู้ใดในหมู่บุรุษของพวกเจ้า[2] แต่เป็นรอซูลของอัลลอฮฺและคนสุดท้ายแห่งบรรดานะบี[3] และอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้ทุกสิ่ง

---

[1] นี่คือหลักฐานอันชัดแจ้งว่าสิ่งที่ท่านรอซูลปกปิดเอาไว้นั้น ก็คือต้องการจะแต่งงานกับเธอหลังจากเซดได้หย่าเธอแล้ว ทั้งนี้เพื่อปฏิบัติตามคำบัญชาของอัลวะฮฺยุ มิใช่เพราะท่านรักเธอตามคำกล่าวอ้างของพวกมุสา

[2] นักตัฟซีรอธิบายว่า เมื่อท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม สมรสกับไซหนับ มีผู้คนกล่าวกันว่ามุฮัมมัดแต่งงานกับภริยาของบุตรบุญธรรมของเขา อายะฮฺนี้จึงถูกประทานลงมา

[3] แต่ท่านเป็นนะบีและรอซูลคนสุดท้าย อัลลอฮฺทรงประทับตราสาสน์แห่งชั้นฟ้า ดังนั้น จึงไม่มีนะบีหลังจากท่านอีกแล้ว อิบนุอับบาสกล่าวว่า พระองค์ทรงมีพระประสงค์ว่า หากข้าไม่ประทับตราให้เขาเป็นนะบีคนสุดท้ายแล้วข้าก็จะให้เขามีบุตรชายเพื่อให้เป็นนะบีหลังจากเขา

41. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย! จงรำลึกถึงอัลลอฮฺ โดยการรำลึกอย่างมากมาย[1]

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱذْكُرُوا۟ ٱللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا ﴿٤١﴾

42. และจงแซ่ซ้องสดุดีพระองค์ทั้งยามเช้าและยามเย็น[2]

وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٤٢﴾

43. พระองค์คือผู้ทรงประทานความเมตตาให้แก่พวกเจ้า[3] และมะลาอิกะฮฺของพระองค์ด้วย[4] เพื่อพระองค์จะทรงนำพวกเจ้าออกจากความมืดทึบทั้งหลายสู่ความสว่าง[5] และพระองค์ทรงเมตตาต่อบรรดาผู้ศรัทธาเสมอ

هُوَ ٱلَّذِى يُصَلِّى عَلَيْكُمْ وَمَلَٰٓئِكَتُهُۥ لِيُخْرِجَكُم مِّنَ ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى ٱلنُّورِ ۚ وَكَانَ بِٱلْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا ﴿٤٣﴾

44. การกล่าวคำทักทายของพวกเขาในวันที่พวกเขาพบพระองค์คือ ศานติ (สลาม)[6] และพระองค์ทรงเตรียมรางวัลอันมีเกียรติไว้ให้แก่พวกเขาแล้ว[7]

تَحِيَّتُهُمْ يَوْمَ يَلْقَوْنَهُۥ سَلَٰمٌ ۚ وَأَعَدَّ لَهُمْ أَجْرًا كَرِيمًا ﴿٤٤﴾

45. โอ้ นะบีเอ๋ย! แท้จริง เราได้ส่งเจ้ามาเพื่อให้เป็นพยาน[8] และผู้แจ้งข่าวดี[9] และผู้ตักเตือน[10]

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِىُّ إِنَّآ أَرْسَلْنَٰكَ شَٰهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٤٥﴾

---

[1] รำลึกถึงอัลลอฮฺด้วยการกล่าว "ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ" "อัลฮัมดุลิลลาฮฺ" การให้เกียรติ และการให้ความบริสุทธิ์อย่างมากมาย ทั้งในเวลากลางคืน กลางวัน ยามเดินทาง และยามพำนัก

[2] การที่กล่าวถึงเวลาทั้งสองก็เพราะมันเป็นเวลาที่ประเสริฐยิ่ง โดยที่มะลาอิกะฮฺได้ลงมาในเวลาดังกล่าว

[3] พระองค์ทรงให้ความเมตตาแก่บ่าวของพระองค์ตลอดเวลา ทรงเอาใจใส่ในกิจการของพวกเขา

[4] ส่วนมะลาอิกะฮฺก็จะขอพร ขอยกโทษ และความเมตตาให้แก่พวกเจ้าด้วย

[5] คือจะนำพวกเจ้าออกจากการหลงผิดไปสู่แนวทางที่ถูกต้อง จากความมืดทึบแห่งการฝ่าฝืนไปสู่แสงสว่างแห่งการจงรักภักดีและการศรัทธา

[6] เช่นคำกล่าวของพระองค์ที่ว่า (سَلَٰمٌ قَوْلًا مِّن رَّبٍّ رَّحِيمٍ) ศานติเป็นคำกล่าวจากพระเจ้าผู้ทรงเมตตา

[7] สวนสวรรค์และสิ่งอำนวยความสุขให้แก่ผู้พำนักอยู่ในนั้น

[8] แก่ประชาชาติของเจ้าและประชาชาติทั้งมวลว่า บรรดานะบีของพวกเขาได้เผยแผ่สาสน์แห่งพระเจ้าของพวกเขาแล้ว

[9] แก่บรรดามุอฺมินว่า จะได้รับการตอบแทนด้วยสวนสวรรค์

[10] แก่พวกปฏิเสธศรัทธาว่า จะได้รับการลงโทษด้วยนรกญะฮันนัม

46. และเป็นผู้เรียกร้องเชิญชวนไปสู่อัลลอฮฺตามพระบัญชาของพระองค์[1] และเป็นดวงประทีปอันแจ่มจรัส

وَدَاعِيًا إِلَى ٱللَّهِ بِإِذْنِهِۦ وَسِرَاجًا مُّنِيرًا ﴿٤٦﴾

47. และจงแจ้งข่าวดีแก่บรรดาผู้ศรัทธาว่าแท้จริง สำหรับพวกเขาจะได้รับความโปรดปรานอันใหญ่หลวงจากอัลลอฮฺ[2]

وَبَشِّرِ ٱلْمُؤْمِنِينَ بِأَنَّ لَهُم مِّنَ ٱللَّهِ فَضْلًا كَبِيرًا ﴿٤٧﴾

48. และอย่าเชื่อฟังพวกปฏิเสธศรัทธาและพวกมุนาฟิกีน[3] และอย่าสนใจการระรานของพวกเขา[4] และจงมอบความไว้วางใจแด่อัลลอฮฺ และพอเพียงแล้วที่อัลลอฮฺทรงเป็นผู้รับการมอบหมาย[5]

وَلَا تُطِعِ ٱلْكَٰفِرِينَ وَٱلْمُنَٰفِقِينَ وَدَعْ أَذَىٰهُمْ
وَتَوَكَّلْ عَلَى ٱللَّهِ ۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ وَكِيلًا ﴿٤٨﴾

49. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย! เมื่อพวกเจ้าได้สมรสกับบรรดาหญิงผู้ศรัทธา แล้วพวกเจ้าได้หย่าพวกเธอก่อนที่พวกเจ้าจะแตะต้องตัวพวกเธอ (คือร่วมหลับนอนกับพวกเธอ) ดังนั้น สำหรับพวกเจ้าไม่มีสิทธิ์ (ที่จะให้พวกเธออยู่) ในอิดดะฮฺ โดยที่พวกเจ้าจะนับเวลาการอยู่ในอิดดะฮฺ[6] ฉะนั้น พวกเจ้าจงให้ผลประโยชน์แก่พวกเธอบ้าง[7] แล้วปล่อยให้พวกเธอจากไปโดยดีงาม[8]

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِذَا نَكَحْتُمُ ٱلْمُؤْمِنَٰتِ
ثُمَّ طَلَّقْتُمُوهُنَّ مِن قَبْلِ أَن تَمَسُّوهُنَّ فَمَا لَكُمْ
عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدَّةٍ تَعْتَدُّونَهَا ۖ فَمَتِّعُوهُنَّ وَسَرِّحُوهُنَّ
سَرَاحًا جَمِيلًا ﴿٤٩﴾

---

[1] เรียกร้องมวลมนุษย์ไปสู่การให้เอกภาพ การจงรักภักดี และการอิบาดะฮฺต่อพระองค์

[2] คือจะได้รับการประทานให้อย่างกว้างขวางมากมายในสวนสวรรค์จากอัลลอฮฺ

[3] คืออย่าเชื่อฟังการขอร้องของพวกเขา ในการผ่อนปรนและยืดหยุ่นในเรื่องของศาสนา แต่จงยึดมั่นในสิ่งที่ถูกประทานมาให้แก่เจ้า

[4] และการปิดกั้นมหาชนมิให้ศรัทธาต่อเจ้า

[5] ในเรื่องของดุนยาและอาคิเราะฮฺ

[6] เพราะพวกเจ้ามิได้หลับนอนกับพวกเธอ ดังนั้นจึงไม่ควรคาดการณ์ว่าพวกเธอจะตั้งครรภ์

[7] คือให้เกียรติแก่พวกเธอด้วยการจ่ายเงินหรือเครื่องแต่งตัว เป็นการประสานและถนอมจิตใจพวกเธอ

[8] โดยปราศจากการทำร้ายและเป็นภัย ลิดรอนสิทธิของพวกเธอ

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ إِنَّآ أَحۡلَلۡنَا لَكَ أَزۡوَٰجَكَ ٱلَّـٰتِيٓ ءَاتَيۡتَ أُجُورَهُنَّ وَمَا مَلَكَتۡ يَمِينُكَ مِمَّآ أَفَآءَ ٱللَّهُ عَلَيۡكَ وَبَنَاتِ عَمِّكَ وَبَنَاتِ عَمَّـٰتِكَ وَبَنَاتِ خَالِكَ وَبَنَاتِ خَـٰلَـٰتِكَ ٱلَّـٰتِي هَاجَرۡنَ مَعَكَ وَٱمۡرَأَةٗ مُّؤۡمِنَةً إِن وَهَبَتۡ نَفۡسَهَا لِلنَّبِيِّ إِنۡ أَرَادَ ٱلنَّبِيُّ أَن يَسۡتَنكِحَهَا خَالِصَةٗ لَّكَ مِن دُونِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَۗ قَدۡ عَلِمۡنَا مَا فَرَضۡنَا عَلَيۡهِمۡ فِيٓ أَزۡوَٰجِهِمۡ وَمَا مَلَكَتۡ أَيۡمَـٰنُهُمۡ لِكَيۡلَا يَكُونَ عَلَيۡكَ حَرَجٞۗ وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورٗا رَّحِيمٗا ٥٠

50. โอ้ นะบีเอ๋ย! เราได้อนุมัติแก่เจ้าในบรรดาภริยาของเจ้า ซึ่งเจ้าได้มอบมะฮัรแก่พวกเธอ[1] และสิ่งที่มือขวาของเจ้าครอบครองจากพวกที่อัลลอฮฺทรงมอบหมายให้แก่เจ้า[2] และบุตรสาวของอา ลุง ของเจ้า และบุตรสาวของอา ป้า ของเจ้า และบุตรสาวของน้า ลุง ของเจ้า และบุตรสาวของน้า ป้า ของเจ้า ซึ่งพวกเธอได้อพยพร่วมไปกับเจ้า[3] และหญิงผู้ศรัทธาเมื่อนางเสนอตัวของนางแก่ท่านนะบี หากท่านนะบีปรารถนาจะสมรสกับนาง[4] ทั้งนี้สำหรับเจ้าโดยเฉพาะ มิใช่สำหรับบรรดาผู้ศรัทธา[5] แน่นอน เรารู้ดีถึงสิ่งที่เราได้กำหนดแก่พวกเขาในเรื่องบรรดาภริยาของพวกเขา และสิ่งที่มือขวาของพวกเขาครอบครอง[6] เพื่อที่จะไม่เป็นที่ลำบากใจแก่เจ้า และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอภัยผู้ทรงเมตตาเสมอ

---

[1] เราได้อนุมัติหญิงหลายประเภทให้เจ้า เป็นการเปิดโอกาสและสะดวกง่ายดายแก่เจ้าในการเผยแผ่ศาสนา เช่น ให้สมรสกับหญิงที่เจ้ามอบมะฮัรให้พวกเธอ และเธอก็อยู่ในครอบครองของเจ้า นี่คือประเภทหนึ่ง

[2] อีกประเภทหนึ่งคือพวกที่ถูกจับเป็นเชลยศึกในสงคราม หญิงประเภทนี้ดีกว่าทาสีที่ครอบครองโดยการซื้อขาย

[3] นี่ก็อีกประเภทหนึ่ง

[4] เราได้อนุมัติหญิงประเภทนี้ให้แก่เจ้า โดยที่นางมีความรักในอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์

[5] หญิงประเภทดังกล่าวข้างต้นนั้น เป็นที่อนุมัติสำหรับท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม โดยเฉพาะ ไม่เป็นที่อนุมัติแก่บรรดามุอฺมินทั่วไป เว้นแต่ฝ่ายชายจะต้องมอบมะฮัรให้แก่ฝ่ายหญิง

[6] คือสิ่งที่เราได้บัญญัติแก่บรรดามุอฺมินในเรื่องของค่าใช้จ่าย มะฮัร พยาน ในขณะทำการสมรสและการมีภริยาได้ไม่เกิน 4 คน ตลอดจนสิ่งที่เราได้อนุมัติให้แก่พวกเขา คือสิ่งที่มือขวาของพวกเขาครอบครอง (ทาสี)

۞ تُرۡجِي مَن تَشَآءُ مِنۡهُنَّ وَتُـٔۡوِيٓ إِلَيۡكَ مَن تَشَآءُۖ
وَمَنِ ٱبۡتَغَيۡتَ مِمَّنۡ عَزَلۡتَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيۡكَۚ ذَٰلِكَ
أَدۡنَىٰٓ أَن تَقَرَّ أَعۡيُنُهُنَّ وَلَا يَحۡزَنَّ وَيَرۡضَيۡنَ
بِمَآ ءَاتَيۡتَهُنَّ كُلُّهُنَّۚ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ مَا فِي قُلُوبِكُمۡۚ
وَكَانَ ٱللَّهُ عَلِيمًا حَلِيمٗا ٥١

51. เจ้ามีสิทธิ์ที่จะหย่าผู้ที่เจ้าปรารถนาในหมู่พวกเธอ และเจ้าจะรับผู้ที่เจ้าประสงค์มาอยู่ร่วมกับเจ้า และผู้ใดที่เจ้าต้องการ (ให้มาอยู่ร่วม) จากผู้ที่เจ้าเคยแยกกันอยู่ ก็ไม่เป็นที่ตำหนิแก่เจ้า นั่นเป็นการเหมาะสมกว่าที่จะทำให้นัยน์ตาของพวกเธอรื่นรมย์ และไม่ทำให้พวกเธอเศร้าโศก และพวกเธอพอใจในสิ่งที่เจ้าได้ให้แก่พวกเธอทั้งหมด[1] และอัลลอฮฺทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในจิตใจของพวกเจ้า และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงขันติธรรม

لَّا يَحِلُّ لَكَ ٱلنِّسَآءُ مِنۢ بَعۡدُ وَلَآ أَن تَبَدَّلَ بِهِنَّ
مِنۡ أَزۡوَٰجٖ وَلَوۡ أَعۡجَبَكَ حُسۡنُهُنَّ إِلَّا مَا مَلَكَتۡ
يَمِينُكَۗ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ رَّقِيبٗا ٥٢

52. ไม่เป็นที่อนุมัติแก่เจ้าที่จะแต่งงานกับหญิงอื่นหลังจากนี้[2] และเจ้าอย่าได้เปลี่ยนพวกเธอเพื่อภริยาอื่น ๆ[3] ถึงแม้ว่าความสวยงามของพวกเธอจะทำให้เจ้าพอใจก็ตาม นอกจากสิ่งที่มือขวาของเจ้าครอบครอง[4] และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงเฝ้ามองทุกสิ่งทุกอย่าง

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَدۡخُلُواْ بُيُوتَ ٱلنَّبِيِّ
إِلَّآ أَن يُؤۡذَنَ لَكُمۡ إِلَىٰ طَعَامٍ غَيۡرَ نَٰظِرِينَ إِنَىٰهُ
وَلَٰكِنۡ إِذَا دُعِيتُمۡ فَٱدۡخُلُواْ فَإِذَا طَعِمۡتُمۡ فَٱنتَشِرُواْ
وَلَا مُسۡتَـٔۡنِسِينَ لِحَدِيثٍۚ إِنَّ ذَٰلِكُمۡ كَانَ يُؤۡذِي
ٱلنَّبِيَّ فَيَسۡتَحۡيِۦ مِنكُمۡۖ وَٱللَّهُ لَا يَسۡتَحۡيِۦ

53. โอ้ บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย! พวกเจ้าอย่าได้เข้าไปในบ้านทั้งหลายของนะบี เว้นแต่จะเป็นที่อนุมัติแก่พวกเจ้า เพื่อรับประทานอาหารโดยมิต้องคอยการปรุงอาหารให้สุกเสียก่อน[5] แต่เมื่อพวกเจ้าได้รับเชิญก็จงเข้าไป ครั้นเมื่อพวกเจ้า

---

[1] ในการเลือกซึ่งเราได้เลือกให้แก่เจ้าในเรื่องของพวกเธอนั้น ย่อมทำให้พวกเธอพอใจ เพราะเมื่อพวกเธอรู้ว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องของอัลลอฮฺ พวกเธอก็จะอบอุ่นใจ ไม่เสียใจ

[2] คือหลังจากภริยา 9 คน ที่อยู่ภายใต้ความคุ้มครองของเจ้า

[3] ไม่อนุมัติให้เจ้าหย่าคนหนึ่งคนใดใน 9 คนนั้น แล้วไปแต่งงานกับหญิงอื่นแทน

[4] คือนอกจากทาสี เพราะนางมิใช่ภริยา

[5] ในอายะฮฺนี้เป็นการชี้แนะแก่บรรดามุอฺมินถึงมรรยาทอันสูงส่งและยิ่งใหญ่ เพื่อเป็นการให้เกียรติและไม่ก่อความรำคาญแก่เจ้าของบ้าน

مِنَ الْحَقِّ وَإِذَا سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا فَسْـَٔلُوهُنَّ
مِن وَرَآءِ حِجَابٍ ذَٰلِكُمْ أَطْهَرُ لِقُلُوبِكُمْ
وَقُلُوبِهِنَّ وَمَا كَانَ لَكُمْ أَن تُؤْذُوا رَسُولَ
اللَّهِ وَلَا أَن تَنكِحُوا أَزْوَاجَهُۥ مِنۢ بَعْدِهِۦٓ أَبَدًا
إِنَّ ذَٰلِكُمْ كَانَ عِندَ اللَّهِ عَظِيمًا ﴿٥٣﴾

รับประทานเสร็จแล้วก็จงแยกย้ายกันออกไป และอย่าเป็นผู้ชอบวิสาสะในการสนทนา แท้จริง ในการนั้นย่อมทำความรำคาญให้แก่ท่านนะบี ซึ่งท่านกระดากอายพวกเจ้า[1] แต่อัลลอฮฺไม่ทรงกระดากอายต่อความจริง และเมื่อพวกเจ้าขอสิ่งใดจากพวกนาง ก็จงขอพวกนางจากหลังม่าน เช่นนั้นแหละเป็นการบริสุทธิ์อย่างยิ่งแก่จิตใจของพวกเจ้าและจิตใจของพวกนาง และไม่เป็นการบังควรแก่พวกเจ้าที่จะก่อความรำคาญให้แก่รอซูลของอัลลอฮฺ[2] และพวกเจ้าจะต้องไม่แต่งงานกับบรรดาภริยาของท่านหลังจากท่าน (ได้สิ้นชีพไปแล้ว) เป็นอันขาด แท้จริงในการนั้น ณ ที่อัลลอฮฺเป็นเรื่องที่ใหญ่หลวงนัก[3]

إِن تُبْدُوا شَيْـًٔا أَوْ تُخْفُوهُ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ
شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٥٤﴾

54. หากพวกเจ้าเปิดเผยสิ่งใดหรือปิดบังมัน[4] แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง

---

[1] คือการนั่งสนทนากันอยู่นานๆ ในบ้านของท่านนั้น ทำให้ท่านลำบากใจ ครั้นท่านจะบอกกล่าวเตือนให้ออกหลังจากเสร็จสิ้นการรับประทานอาหารแล้ว ท่านก็เกรงใจ ประกอบกับมรรยาทอันสูงส่งและความเมตตาของท่าน ท่านจึงไม่อาจกระทำได้

[2] คือเมื่อพวกท่านจะขอสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือจะพูดกับพวกนาง ไม่ควรกระทำแบบเผชิญหน้ากันควรมีสิ่งใดมากั้นขวางไว้เพื่อป้องกันการสงสัย หรือการระแวงที่จะเกิดขึ้นได้ นอกจากนั้นก็เพื่อทำให้จิตใจของทั้งสองฝ่ายบริสุทธิ์ในสายตาของผู้อื่น

[3] เพราะพวกนางนั้นเปรียบเสมือนมารดาของพวกท่าน และท่านนะบีก็เปรียบเสมือนบิดาของพวกท่าน เป็นการสมควรละหรือที่พวกท่านจะทำร้ายท่านนะบีและครอบครัวของท่าน เพราะการกระทำเช่นนั้นนับได้ว่าเป็นเรื่องร้ายแรงอย่างยิ่ง และเป็นบาปใหญ่ที่อัลลอฮฺจะไม่ทรงยกโทษให้เลย

[4] คือปิดบังเรื่องหนึ่งเรื่องใดไว้ในหัวอกของพวกเจ้า

55. ไม่เป็นที่น่าตำหนิแก่พวกนาง[1] เกี่ยวกับบิดาของพวกนาง และลูก ๆ ของพวกนางและพี่น้องผู้ชายของพวกนาง และลูกชายของพี่น้องหญิงของพวกนาง และบรรดาผู้หญิงของพวกนาง[2] และสิ่งที่มือขวาของพวกนางครอบครอง และพวกนางยำเกรงต่ออัลลอฮฺ[3] แท้จริง อัลลอฮฺนั้นทรงเป็นพยานต่อทุกสิ่ง

لَّا جُنَاحَ عَلَيْهِنَّ فِيٓ ءَابَآئِهِنَّ وَلَآ أَبْنَآئِهِنَّ
وَلَآ إِخْوَٰنِهِنَّ وَلَآ أَبْنَآءِ إِخْوَٰنِهِنَّ وَلَآ أَبْنَآءِ أَخَوَٰتِهِنَّ
وَلَا نِسَآئِهِنَّ وَلَا مَا مَلَكَتْ أَيْمَٰنُهُنَّ ۗ وَٱتَّقِينَ ٱللَّهَ ۚ
إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدًا ﴿٥٥﴾

56. แท้จริงอัลลอฮฺและมะลาอิกะฮฺของพระองค์ประสาทพรแก่นะบี[4] โอ้ บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย! พวกเจ้าจงประสาทพรให้เขา และกล่าวทักทายเขาโดยคารวะ[5]

إِنَّ ٱللَّهَ وَمَلَٰٓئِكَتَهُۥ يُصَلُّونَ عَلَى ٱلنَّبِيِّ ۚ يَٰٓأَيُّهَا
ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ صَلُّوا۟ عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا۟ تَسْلِيمًا ﴿٥٦﴾

57. แท้จริง บรรดาผู้กล่าวร้ายแก่อัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์[6] อัลลอฮฺทรงสาปแช่งพวก

إِنَّ ٱلَّذِينَ يُؤْذُونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ لَعَنَهُمُ ٱللَّهُ فِى ٱلدُّنْيَا
وَٱلْءَاخِرَةِ وَأَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿٥٧﴾

---

[1] คือไม่เป็นที่น่าตำหนิแก่พวกนางและสตรีเพศทั้งหลาย ที่จะไม่คลุมศีรษะต่อหน้าบุคคลที่ได้กล่าวไว้ในอายะฮฺนี้ คือบรรดาญาติสนิทที่เป็นเพศชายของพวกนาง อัลกุรฏุบีย์กล่าวว่า เมื่ออายะฮฺเกี่ยวกับเรื่องฮิญาบถูกประทานลงมา บรรดาบิดาและลูกหลานได้กล่าวแก่ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ว่า พวกเราก็จะต้องพูดกับพวกนางหลังม่าน เช่นเดียวกันหรือ? อายะฮฺนี้จึงถูกประทานลงมาเป็นการผ่อนผัน

[2] หมายถึงบรรดาสตรีที่เป็นมุอฺมินะฮฺ

[3] ทั้งในที่ลับและในที่เปิดเผย

[4] อัลกุรฏุบีย์กล่าวว่า การประสาทพรจากอัลลอฮฺแก่บรรดานะบี หมายถึงความเมตตาและความโปรดปรานของพระองค์ จากมะลาอิกะฮฺ หมายถึงการขอพรและขออภัยโทษให้แก่ท่าน

[5] จากประชาชาติ หมายถึงการขอพรและการยกย่องให้เกียรติแก่ท่าน คือทุกครั้งที่มีการกล่าวชื่อของท่าน พวกท่านก็จงกล่าวคำว่า ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[6] เช่นพวกยะฮูดกล่าวว่า "พระหัตถ์ของอัลลอฮฺถูกตรึง (ตระหนี่)" พวกนะซอรอกล่าวว่า "อัลมะซีหฺเป็นบุตรของอัลลอฮฺ" และกล่าวร้ายท่านรอซูลุลลอฮฺด้วยการปฏิเสธไม่ยอมรับสาสน์ของท่าน และกล่าวประณามท่านในรูปแบบต่าง ๆ

เขาทั้งในโลกนี้และปรโลก และทรงเตรียมการ
ลงโทษอันอัปยศไว้สำหรับพวกเขา

وَٱلَّذِينَ يُؤْذُونَ ٱلْمُؤْمِنِينَ وَٱلْمُؤْمِنَٰتِ
بِغَيْرِ مَا ٱكْتَسَبُوا۟ فَقَدِ ٱحْتَمَلُوا۟ بُهْتَٰنًا
وَإِثْمًا مُّبِينًا ﴿٥٨﴾

58. และบรรดาผู้กล่าวร้ายแก่บรรดาผู้ศรัทธา
ชายและบรรดาผู้ศรัทธาหญิง ในสิ่งที่พวกเขา
มิได้กระทำ[1] แน่นอนพวกเขาได้แบกการกล่าว
ร้าย และบาปอันชัดแจ้งไว้

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِىُّ قُل لِّأَزْوَٰجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَآءِ ٱلْمُؤْمِنِينَ
يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِن جَلَٰبِيبِهِنَّ ذَٰلِكَ أَدْنَىٰٓ أَن يُعْرَفْنَ
فَلَا يُؤْذَيْنَ وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٥٩﴾

59. โอ้ นะบีเอ๋ย! จงกล่าวแก่บรรดาภริยาของ
เจ้า และบุตรสาวของเจ้า และบรรดาหญิงของ
บรรดาผู้ศรัทธา ให้พวกเขาดึงเสื้อคลุมของพวก
นางลงมาปิดตัวของพวกนาง[2] นั่นเป็นการ
เหมาะสมกว่าที่นางจะเป็นที่รู้จัก เพื่อที่พวก
นางจะไม่ถูกรบกวน[3] และอัลลอฮฺทรงเป็น
ผู้อภัยผู้ทรงเมตตาเสมอ

۞ لَّئِن لَّمْ يَنتَهِ ٱلْمُنَٰفِقُونَ وَٱلَّذِينَ فِى قُلُوبِهِم
مَّرَضٌ وَٱلْمُرْجِفُونَ فِى ٱلْمَدِينَةِ لَنُغْرِيَنَّكَ

60. แน่นอน ถ้าพวกมุนาฟิกีนและบรรดาผู้ที่ใน
หัวใจของพวกเขามีโรค และกลุ่มผู้ก่อกวนความ
สงบในนครมะดีนะฮฺ ไม่ระงับ (การกระทำที่

---

[1] โดยปราศจากความเป็นธรรม คือกล่าวหาในสิ่งที่พวกเขามิได้กระทำ

[2] คือให้พวกนางเหล่านั้นสวมเสื้อหลวม ๆ ซึ่งจะช่วยปกปิดความสวยงามและเครื่องประดับของพวกนาง เพื่อป้องกันการกล่าวร้ายแก่นาง และแยกให้แตกต่างจากลักษณะของพวกผู้หญิงญาฮิลียะฮฺ อัฏฏ็อบรีย์รายงานจากอิบนุ อับบาส ซึ่งกล่าวเกี่ยวกับอายะฮฺนี้ว่า อัลลอฮฺทรงใช้บรรดาหญิงผู้ศรัทธาว่า เมื่อพวกนางจะออกจากบ้าน ให้พวกนางคลุมศีรษะและปกปิดใบหน้าด้วยเสื้อคลุมของพวกนาง และเปิดช่องสำหรับนัยน์ตาอย่างเดียว

[3] ในการปกปิดเช่นนั้นเป็นการป้องกันพวกนางให้พ้นจากคำพูดของพวกมนุษย์เลวทราม และเป็นการแยกพวกนางให้แตกต่างจากพวกทาสี

بِهِمْ ثُمَّ لَا يُجَاوِرُونَكَ فِيهَآ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٦٠﴾

เลวทรามของพวกเขา) แน่นอน เราจะให้เจ้ามีอำนาจเหนือพวกเขา แล้วพวกเขาจะไม่กลับมาพำนักเป็นเพื่อนบ้านของเจ้าในนั้นอีก เว้นแต่เพียงชั่วเวลาอันเล็กน้อยเท่านั้น[1]

مَّلْعُونِينَ أَيْنَمَا ثُقِفُوٓا۟ أُخِذُوا۟ وَقُتِّلُوا۟ تَقْتِيلًا ﴿٦١﴾

61. พวกเหล่านั้นถูกสาปแช่ง[2] ไม่ว่าพวกเขาจะถูกพบ ณ แห่งหนใด ก็จะถูกจับกุมและถูกสังหาร (โดยปราศจากความเมตตา)

سُنَّةَ ٱللَّهِ فِى ٱلَّذِينَ خَلَوْا۟ مِن قَبْلُ وَلَن تَجِدَ لِسُنَّةِ ٱللَّهِ تَبْدِيلًا ﴿٦٢﴾

62. นั่นคือแนวทางของอัลลอฮฺแก่บรรดาผู้ที่ล่วงลับไปแล้วแต่กาลก่อน[3] และเจ้าจะไม่พบการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ในแนวทางของอัลลอฮฺ[4]

يَسْـَٔلُكَ ٱلنَّاسُ عَنِ ٱلسَّاعَةِ قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِندَ ٱللَّهِ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ ٱلسَّاعَةَ تَكُونُ قَرِيبًا ﴿٦٣﴾

63. มีผู้คนถามเจ้าเกี่ยวกับยามอวสาน[5] จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) "แท้จริงความรู้ในเรื่องนั้นอยู่ ณ ที่อัลลอฮฺ"[6] และอะไรเล่าจะทำให้เจ้ารู้ได้ บางทียามอวสานนั้นอยู่ใกล้ ๆ นี่เอง

إِنَّ ٱللَّهَ لَعَنَ ٱلْكَـٰفِرِينَ وَأَعَدَّ لَهُمْ سَعِيرًا ﴿٦٤﴾

64. แท้จริงอัลลอฮฺทรงสาปแช่งบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา[7] และทรงเตรียมไฟที่ลุกโชติช่วงไว้สำหรับพวกเขา

---

[1] อัรรอซีย์กล่าวว่า อัลลอฮฺทรงสัญญากับนะบีของพระองค์ว่า จะให้เขาขับไล่บรรดาศัตรูของเขาออกจากนครมะดีนะฮฺ เพื่อกำจัดมนุษย์จำพวกเลวทรามให้หมดสิ้นไป

[2] คือให้ห่างไกลจากความเมตตาของอัลลอฮฺ

[3] คือพระองค์จะทรงกระทำแก่พวกเหล่านั้นในลักษณะดังกล่าว

[4] เพราะแนวทางของอัลลอฮฺนั้นตั้งอยู่บนรากฐานอันมั่นคงแข็งแรง

[5] คือพวกมุชริกีนถามเจ้าเป็นเชิงเย้ยหยันถึงกำหนดเวลาของยามอวสาน

[6] ผู้ที่รู้เรื่องนั้นคือพระผู้ทรงรอบรู้ในสิ่งเร้นลับ พระองค์ทรงปกปิดไว้เพื่อฮิกมะฮฺของพระองค์ ไม่มีผู้ใดสามารถล่วงรู้ได้ แม้แต่มะลาอิกะฮฺผู้ใกล้ชิดและนะบีผู้เป็นรอซูล

[7] คือขับไล่พวกเขาให้ห่างไกลจากความเมตตาของพระองค์

خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًاۖ لَّا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ٦٥

65. พวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล พวกเขาจะไม่พบผู้คุ้มครองและผู้ช่วยเหลือ[1]

يَوْمَ تُقَلَّبُ وُجُوهُهُمْ فِى ٱلنَّارِ يَقُولُونَ
يَٰلَيْتَنَآ أَطَعْنَا ٱللَّهَ وَأَطَعْنَا ٱلرَّسُولَا۠ ٦٦

66. วันที่ใบหน้าของพวกเขาจะถูกพลิกกลับไปกลับมาในไฟนรก[2] พวกเขาจะกล่าวว่า “โอ้ความระทมทุกข์ของเรา! หากเราได้เชื่อฟังปฏิบัติตามอัลลอฮฺ และเราได้เชื่อฟังปฏิบัติตามรอซูลก็จะดีหรอก!!”[3]

وَقَالُوا۟ رَبَّنَآ إِنَّآ أَطَعْنَا سَادَتَنَا وَكُبَرَآءَنَا
فَأَضَلُّونَا ٱلسَّبِيلَا۠ ٦٧

67. และพวกเขากล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้าของเรา แท้จริงเราได้เชื่อฟังปฏิบัติตามบรรดาหัวหน้าของเรา และบรรดาผู้นำของเรา ดังนั้น พวกเขาได้ทำให้พวกเราหลงทาง[4]

رَبَّنَآ ءَاتِهِمْ ضِعْفَيْنِ مِنَ ٱلْعَذَابِ
وَٱلْعَنْهُمْ لَعْنًا كَبِيرًا ٦٨

68. ข้าแต่พระเจ้าของเรา ได้โปรดลงโทษพวกเขาสองเท่าเถิด[5] และทรงสาปแช่งพวกเขาซึ่งการสาปแช่งอันยิ่งใหญ่”

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَكُونُوا۟ كَٱلَّذِينَ ءَاذَوْا۟ مُوسَىٰ
فَبَرَّأَهُ ٱللَّهُ مِمَّا قَالُوا۟ۚ وَكَانَ عِندَ ٱللَّهِ وَجِيهًا ٦٩

69. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย! พวกเจ้าอย่าได้เป็นเช่นบรรดาผู้สบประมาทมูซา[6] แล้วอัลลอฮฺก็

---

[1] ให้พ้นจากการลงโทษของพระองค์

[2] เหมือนกับเนื้อที่ถูกย่าง

[3] เพื่อที่เราจะไม่ถูกทดสอบด้วยการลงโทษที่น่าเหยียดหยามเช่นนี้

[4] จากแนวทางที่ถูกต้องและการศรัทธา

[5] เพราะพวกเขาเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกเราหลงทาง

[6] คืออย่าได้เป็นเช่นพวกยะฮูดที่ได้กล่าวหานะบีมูซาว่า เป็นโรคด่างหรือโรคเรื้อน

ทรงให้เขาพ้นจากที่พวกเขากล่าวร้าย[1] และเขาเป็นผู้ควรแก่การคารวะ ณ ที่อัลลอฮฺ[2]

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَقُولُوا۟ قَوْلًا سَدِيدًا ﴿٧٠﴾

70. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย! จงยำเกรงอัลลอฮฺ[3] และจงกล่าวถ้อยคำที่เที่ยงธรรมเถิด[4]

يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَٰلَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ۗ وَمَن يُطِعِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٧١﴾

71. พระองค์จะทรงปรับปรุงการงานของพวกเจ้าให้ดีขึ้นสำหรับพวกเจ้า[5] และจะทรงอภัยโทษความผิดของพวกเจ้าให้แก่พวกเจ้า และผู้ใดเชื่อฟังปฏิบัติตามอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ แน่นอน เขาได้รับความสำเร็จใหญ่หลวง[6]

إِنَّا عَرَضْنَا ٱلْأَمَانَةَ عَلَى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَٱلْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَن يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا ٱلْإِنسَٰنُ ۖ إِنَّهُۥ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا ﴿٧٢﴾

72. แท้จริงเราได้เสนอการอะมานะฮฺ[7] แก่ชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และขุนเขาทั้งหลาย แต่พวกมันปฏิเสธจะแบกรับมันและกลัวต่อมัน (คือภาระอันหนักอึ้ง)[8] และมนุษย์ได้แบกรับมัน แท้จริงเขา (มนุษย์) เป็นผู้อธรรมงมงายยิ่ง[9]

---

[1] เกี่ยวกับเรื่องนี้มีหะดีษรายงานมีความหมายโดยสรุปว่า อัลลอฮฺทรงประสงค์ที่จะให้มูซาพ้นจากข้อกล่าวหาด้วยการให้เขาเปลื้องเสื้อผ้าลงไปอาบน้ำในลำธาร เมื่ออาบน้ำแล้วขึ้นมาก็ไม่พบเสื้อผ้า จึงเดินตระเวนหา ผู้คนจึงได้มองเห็นเรือนร่างของมูซาว่าบริสุทธิ์ผุดผ่อง ปราศจากโรคใด ๆ ทั้งสิ้น

[2] คือเป็นผู้ที่มีตำแหน่งอันสูงส่ง ณ ที่พระเจ้าของเขา จะขอสิ่งใดพระองค์ก็จะประทานให้แก่เขา

[3] จงยำเกรงอัลลอฮฺในทุกคำพูดและการกระทำของพวกเจ้า

[4] คือถ้อยคำที่เป็นที่โปรดปรานแด่อัลลอฮฺเท่านั้น

[5] คือพระองค์จะประทานความสำเร็จและรับการงานที่ดีของพวกเจ้า

[6] คือบรรลุสู่เป้าหมายที่เขาต้องการ

[7] คือบทบัญญัติต่าง ๆ ทางศาสนาทั้งข้อใช้และข้อห้าม

[8] หมายถึงว่าอะมานะฮฺที่อัลลอฮฺจะมอบให้แก่พวกมันนั้น เป็นภาระที่ยิ่งใหญ่และสำคัญยิ่ง

[9] คือมนุษย์เป็นผู้อธรรมต่อตัวเอง และไม่รู้ถึงบั้นปลายแห่งความเสียหายที่จะเกิดขึ้น

لِّيُعَذِّبَ ٱللَّهُ ٱلْمُنَٰفِقِينَ وَٱلْمُنَٰفِقَٰتِ
وَٱلْمُشْرِكِينَ وَٱلْمُشْرِكَٰتِ وَيَتُوبَ ٱللَّهُ
عَلَى ٱلْمُؤْمِنِينَ وَٱلْمُؤْمِنَٰتِ ۗ وَكَانَ ٱللَّهُ
غَفُورًا رَّحِيمًۢا ﴿٧٣﴾

73. เพื่ออัลลอฮฺจะได้ทรงลงโทษแก่พวกมุนาฟิกีนชายและพวกมุนาฟิกีนหญิง[1] และบรรดาผู้ตั้งภาคีชาย(มุชริกีน) และบรรดาผู้ตั้งภาคีหญิง(มุชริก๊าต)[2] และเพื่ออัลลอฮฺจะทรงอภัยโทษแก่บรรดาผู้ศรัทธาชาย[3] และบรรดาผู้ศรัทธาหญิง และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ

---

[1] การที่พระองค์ทรงให้มนุษย์แบกรับอะมานะฮฺซึ่งเป็นข้อบัญญัญัตินั้น ก็เพื่อที่จะทรงลงโทษพวกมุนาฟิกีนที่แสดงออกซึ่งการอีมานแต่เพียงภายนอก และซ่อนการกุฟรฺไว้ภายใน

[2] พวกมุชริกินคือผู้ที่แสดงออกซึ่งการตั้งภาคีต่อพระองค์ ทั้งภายนอกและภายใน

[3] คือพระองค์จะทรงเมตตาต่อบรรดามุอฺมิน จะทรงอภัยโทษและโปรดปรานพวกเขา

(34) ซูเราะฮฺสะบะอฺ

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 54 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ สะบะอฺ

ซูเราะฮฺสะบะอฺเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺที่ให้ความสนใจในเรื่องของหลักการศรัทธาอิสลามที่เกี่ยวกับรากฐานของศาสนา เพื่อยืนยันถึงความเป็นเอกภาพ การแต่งตั้งนะบี การฟื้นคืนชีพ และการตอบแทน

ซูเราะฮฺนี้เริ่มด้วยการเทิดทูนถวายพระเกียรติแด่อัลลอฮฺ ญัลละวะอะลา ซึ่งพระองค์ทรงทำให้สิ่งที่ถูกบังเกิดทั้งหลายมีความสมบูรณ์ ทรงทำให้กิจการทั้งหลายของโลกเป็นไปอย่างรัดกุม ทรงจัดเตรียมจักรวาลด้วยความปรีชาญาณของพระองค์ ดังนั้น พระองค์คือพระผู้สร้างที่ยอดเยี่ยม ปรีชาญาณ สรรพสิ่งทั้งหลายที่มีจำนวนแม้เท่าปรมาณูหนึ่งที่ปรากฏอยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน จะไม่รอดพ้นไปจากความรอบรู้ของพระองค์ได้เลย นี่คือหลักฐานอันยิ่งใหญ่ในความเป็นเอกภาพของพระเจ้าแห่งสากลโลก

ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงเรื่องสำคัญยิ่งเรื่องหนึ่ง คือการปฏิเสธศรัทธาของพวกมุชริกีนต่อปรโลก ต่อการฟื้นคืนชีพหลังจากตายไปแล้ว พระองค์จึงบัญชาให้ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม สาบานด้วยพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของเขาว่า ปรโลกนั้นจะมีขึ้นอย่างแน่นอนหลังจากความพินาศของสังขารทั้งหลาย "บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธากล่าวว่า วันอวสานจะไม่มาถึงเราดอก จงกล่าวเถิดมุฮัมมัด หามิได้ ขอสาบานด้วยพระเจ้าของฉัน ผู้ทรงรอบรู้ ในสิ่งพ้นญาณวิสัย มันจะเกิดขึ้นแก่พวกท่านอย่างแน่นอน..."

ซูเราะฮฺนี้กล่าวถึงเรื่องราวต่าง ๆ ของบรรดารอซูล โดยกล่าวถึงนะบีดาวู๊ด และบุตรของท่าน คือ นะบีสุลัยมาน อะลัยฮิมัสสลาม คือสิ่งที่อัลลอฮฺทรงประทานความโปรดปรานนานาชนิดให้แก่ท่านทั้งสอง เช่น การทำให้ญินเป็นประโยชน์แก่สุลัยมาน

การทำให้นกและภูเขากล่าวตัสบีหฺพร้อมกับนะบีดาวู๊ด ทั้งนี้เป็นการแสดงให้เป็นที่ประจักษ์ถึงความโปรดปรานของอัลลอฮฺ ตะอาลา ที่ทรงประทานให้อย่างกว้างขวางแก่นะบีทั้งสอง

นอกจากนั้นซูเราะฮฺนี้ยังได้กล่าวถึงความสงสัยบางประการของพวกมุชริกีนเกี่ยวกับสาสน์ของนะบีและรอซูลคนสุดท้าย โดยได้ตอบโต้ข้อสงสัยเหล่านั้นด้วยหลักฐานที่ปราศจากข้อขัดแย้งและชัดแจ้ง นอกจากนั้นยังได้นำหลักฐานมายืนยันถึงการมีและความเป็นเอกภาพของอัลลอฮฺ ตะอาลา อีกด้วย

ซูเราะฮฺนี้จบลงด้วยการเรียกร้องพวกมุชริกีนไปสู่การศรัทธาต่อพระผู้ทรงเอกะพระผู้ทรงพิชิต โดยเด็ดขาด ซึ่งการจัดเตรียมกิจการต่าง ๆ ของสิ่งที่ถูกบังเกิดทั้งมวลนั้น อยู่ในเงื้อมพระหัตถ์ของพระองค์

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺนี้ถูกขนานนามว่า "สะบะอฺ" เพราะอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวถึงเรื่องราวของสะบะอฺ ซึ่งเป็นอาณาจักรหนึ่งของเยเมนโบราณ เป็นที่ปรากฏว่าชาวเมืองสะบะอฺเหล่านั้นอยู่ในสภาพที่ได้รับความโปรดปราน ร่มเย็นเป็นสุขและอุดมสมบูรณ์ตลอดจนที่พักอาศัยของพวกเขาก็ห้อมล้อมไปด้วยเรือกสวนไร่นา ครั้นเมื่อพวกเขาเนรคุณต่อความโปรดปรานและความดีทั้งหลายที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงประทานให้แก่พวกเขา พระองค์จึงลงโทษพวกเขาด้วยการให้น้ำท่วมเขื่อนมะอฺริบ เพื่อให้พวกเขายึดถือเป็นบทเรียนและนิทัศน์อุทาหรณ์

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ٱلَّذِى لَهُۥ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ
وَلَهُ ٱلْحَمْدُ فِى ٱلْـَٔاخِرَةِ ۚ وَهُوَ ٱلْحَكِيمُ ٱلْخَبِيرُ ﴿١﴾

1. บรรดาการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮฺ ซึ่งสิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์[1] และบรรดาการสรรเสริญในปรโลกเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์[2] และพระองค์เป็นผู้ทรงปรีชาญาณผู้ทรงรอบรู้เชี่ยวชาญ

يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِى ٱلْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنزِلُ
مِنَ ٱلسَّمَآءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا ۚ وَهُوَ ٱلرَّحِيمُ
ٱلْغَفُورُ ﴿٢﴾

2. พระองค์ทรงรอบรู้ถึงสิ่งที่เข้าไปอยู่ในแผ่นดิน[3] และสิ่งที่ออกมาจากมัน[4] และสิ่งที่ลงมาจากฟากฟ้า[5] และสิ่งที่ขึ้นไปสู่ในนั้น[6] และพระองค์เป็นผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงอภัยเสมอ

وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لَا تَأْتِينَا ٱلسَّاعَةُ ۖ قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّى
لَتَأْتِيَنَّكُمْ عَٰلِمِ ٱلْغَيْبِ ۖ لَا يَعْزُبُ عَنْهُ مِثْقَالُ
ذَرَّةٍ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَلَا فِى ٱلْأَرْضِ وَلَآ أَصْغَرُ
مِن ذَٰلِكَ وَلَآ أَكْبَرُ إِلَّا فِى كِتَٰبٍ
مُّبِينٍ ﴿٣﴾

3. และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธากล่าวว่า วันอวสานนั้นจะไม่มาถึงเราดอก[7] จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) หามิได้ ขอสาบานด้วยพระเจ้าของฉัน[8] ผู้ทรงรอบรู้ในสิ่งพ้นญาณวิสัย มันจะเกิดขึ้นแก่พวกท่านอย่างแน่นอน ไม่มีแม้แต่น้ำหนักเพียงเท่าธุลีในชั้นฟ้าทั้งหลาย และใน

---

[1] การสรรเสริญเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ในโลกนี้ เนื่องจากเดชานุภาพอันสมบูรณ์ของพระองค์

[2] เนื่องจากความเมตตาอันไพบูลย์ของพระองค์

[3] เช่น น้ำฝน ขุมทรัพย์ และคนตาย

[4] เช่น พืช ผัก ผลไม้ ตาน้ำ ฯลฯ

[5] เช่น น้ำฝน มะลาอิกะฮฺ และความเมตตา

[6] เช่น การงานที่ดี และดุอาอฺต่าง ๆ

[7] เป็นการปฏิเสธเชิงเย้ยหยันต่อคำมั่นสัญญาของมุฮัมมัด

[8] อิบนุกะษีรกล่าวว่า นี่คือหนึ่งในสามอายาต ที่อัลลอฮฺทรงใช้ให้รอซูลของพระองค์สาบานต่อพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ว่า วันอวสานนั้นจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน ส่วนอีกสองอายะฮฺก็คืออายะฮฺที่ 53 ในซูเราะฮฺยูนุส และอายะฮฺที่ 7 ในซูเราะฮฺอัตตะฆอบุน

แผ่นดิน และที่เล็กยิ่งกว่านั้นและที่ใหญ่กว่านั้น จะรอดพ้นจากพระองค์ เว้นแต่จะอยู่ในบันทึกอันชัดแจ้งทั้งสิ้น[1]

لِّيَجْزِيَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ ۚ
أُو۟لَٰٓئِكَ لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٤﴾

4. เพื่อที่พระองค์จะทรงตอบแทนแก่บรรดาผู้ศรัทธาและประกอบความดีทั้งหลาย ชนเหล่านั้น สำหรับพวกเขาจะได้รับการอภัยโทษ และปัจจัยยังชีพอันมีเกียรติ (คือสวนสวรรค์)[2]

وَٱلَّذِينَ سَعَوْ فِىٓ ءَايَٰتِنَا مُعَٰجِزِينَ أُو۟لَٰٓئِكَ
لَهُمْ عَذَابٌ مِّن رِّجْزٍ أَلِيمٌ ﴿٥﴾

5. ส่วนบรรดาผู้เพียรพยายามขัดขวางอายาตทั้งหลายของเรานั้น[3] ชนเหล่านั้นสำหรับพวกเขาจะได้รับการลงโทษอันเลวร้ายอย่างเจ็บปวด

وَيَرَى ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْعِلْمَ ٱلَّذِىٓ أُنزِلَ إِلَيْكَ
مِن رَّبِّكَ هُوَ ٱلْحَقَّ وَيَهْدِىٓ إِلَىٰ صِرَٰطِ
ٱلْعَزِيزِ ٱلْحَمِيدِ ﴿٦﴾

6. และบรรดาผู้ได้รับความรู้นั้น[4] ตระหนักดีว่า สิ่งที่ได้ถูกประทานแก่เจ้าจากพระเจ้าของเจ้านั้นเป็นสัจธรรม และจะชี้นำไปสู่แนวทางแห่งพระผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงได้รับการสรรเสริญ

وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ هَلْ نَدُلُّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ يُنَبِّئُكُمْ
إِذَا مُزِّقْتُمْ كُلَّ مُمَزَّقٍ إِنَّكُمْ لَفِى خَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿٧﴾

7. และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาได้กล่าว (เยาะเย้ย) ว่า "เราจะชี้แนะแก่พวกท่านไหม เล่าถึงชายคนหนึ่งที่เขาจะบอกเล่าแก่พวกท่านว่า[5]

---

[1] การกระทำใดๆ ก็ตามที่มนุษย์ได้ปฏิบัติไปในโลกดุนยานั้น จะไม่เป็นที่ซ่อนเร้นไปจากความรอบรู้ของพระองค์เป็นอันขาด ในเมื่อสิ่งที่มีน้ำหนักเท่าผงธุลีก็จะไม่เป็นที่ซ่อนเร้นไปจากความรู้ของพระองค์แน่นอนการกระทำและสภาพของมนุษย์ก็ไม่อาจจะรอดพ้นไปจากพระองค์ได้

[2] คือผู้ที่มีคุณลักษณะ 2 ประการ คือเป็นผู้ศรัทธาและทำความดี อัลลอฮฺ ตะอาลา จะทรงตอบแทนแก่เขาด้วยการอภัยโทษและสวนสวรรค์

[3] โดยพวกเขาคิดว่า สามารถที่จะก่อให้เกิดความสงสัยเกี่ยวกับสาสน์และอัลกุรอานได้

[4] คือบรรดาศ่อฮาบะฮฺและบรรดาผู้ที่มีความรู้ทางด้านศาสนาโดยเฉพาะ

[5] หมายถึงท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม คือจะบอกเล่าเรื่องราวที่แปลกประหลาดที่สุด

เมื่อพวกท่านถูกทำให้แตกสลายกระจัดกระจายเป็นผุยผงแล้ว[1] พวกท่านจะถูกบังเกิดขึ้นมาใหม่

8. เขาได้ปั้นความเท็จให้แก่อัลลอฮฺ หรือว่าเขาเป็นบ้าไปแล้ว?"[2] หามิได้![3] บรรดาผู้ไม่ศรัทธาต่อปรโลกนั้น จะอยู่ในการลงโทษและการหลงผิดอันไกลลิบ

أَفْتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا أَم بِهِۦ جِنَّةٌۢ ۗ بَلِ ٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِٱلْـَٔاخِرَةِ فِى ٱلْعَذَابِ وَٱلضَّلَـٰلِ ٱلْبَعِيدِ ﴿٨﴾

9. พวกเขามิเห็นดอกหรือ ถึงสิ่งที่อยู่เบื้องหน้าพวกเขา และสิ่งที่อยู่เบื้องหลังพวกเขาที่มีอยู่ในฟากฟ้าและแผ่นดิน[4] หากเราประสงค์เราจะให้แผ่นดินสูบพวกเขาลงไป หรือเราจะให้ส่วนต่าง ๆ จากท้องฟ้าหล่นลงมาบนพวกเขา[5] แท้จริง ในการนี้ย่อมเป็นสัญญาณหนึ่งอย่างแน่นอนแก่บ่าวทุกคนที่หันหน้าเข้าสู่อัลลอฮฺ

أَفَلَمْ يَرَوْا۟ إِلَىٰ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ وَٱلْأَرْضِ ۚ إِن نَّشَأْ نَخْسِفْ بِهِمُ ٱلْأَرْضَ أَوْ نُسْقِطْ عَلَيْهِمْ كِسَفًا مِّنَ ٱلسَّمَآءِ ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَـَٔايَةً لِّكُلِّ عَبْدٍ مُّنِيبٍ ﴿٩﴾

10. และโดยแน่นอน เราได้ให้ความโปรดปรานจากเราแก่ดาวู๊ด[6] โอ้ภูเขาเอ๋ย จงแซ่ซ้องสดุดี

۞ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا دَاوُۥدَ مِنَّا فَضْلًا ۖ يَـٰجِبَالُ أَوِّبِى مَعَهُۥ وَٱلطَّيْرَ ۖ وَأَلَنَّا لَهُ ٱلْحَدِيدَ ﴿١٠﴾

---

[1] คือหลังจากร่างกายได้เน่าเปื่อยและกระดูกได้กลายเป็นผุยผงไปแล้ว จุดมุ่งหมายในการกล่าวของพวกกุฟฟาร กุเรชนี้ ก็เพื่อเป็นการเยาะเย้ยถากถาง เพราะพวกเขาปฏิเสธศรัทธา

[2] คือพวกเขาได้กล่าวความเท็จให้แก่อัลลอฮฺ หรือเป็นบ้าไปเสียแล้ว พวกเขาพูดในสิ่งที่พวกเขาไม่รู้

[3] มันมิได้เป็นเช่นที่พวกเขากล่าวอ้าง คือการกล่าวเท็จและเป็นบ้า แต่พวกเขาเหล่านั้นเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อวันปรโลกต่างหาก

[4] คือพวกเขามิได้พิจารณาดอกหรือ ถึงสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัวพวกเขาทุก ๆ ด้าน จากชั้นฟ้าและแผ่นดิน มันจะชี้แนะให้เป็นที่ประจักษ์ถึงความเป็นเอกะของพระผู้สร้าง เมื่อพวกเขาพิจารณาดูแล้วก็จะรู้ว่าพระผู้สร้างชั้นฟ้าและแผ่นดินนั้น ย่อมจะทำให้มนุษย์กลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาจากหลังจากที่พวกเขาได้ตายไปแล้ว

[5] คือเราจะให้แผ่นดินสูบเช่นที่เราได้ทำกับกอรูน หรือจะให้ชิ้นส่วนจากท้องฟ้าหล่นลงมาเหมือนกับที่เราได้ทำกับชาวอัลอัยกะฮฺ แล้วพวกเขาจะหนีไปทางไหน!?

[6] นักตัฟซีรอธิบายว่า ความโปรดปรานหมายถึงการเป็นนะบี การประทานคัมภีร์อัซซะบูร การให้ภูเขาและนกแซ่ซ้องสดุดีพร้อมกับเขา การทำให้เหล็กอ่อน และการสอนให้เขารู้จักทำเสื้อเกราะ

พร้อมกับเขาและนกด้วย[1] และเราได้ทำให้เหล็กอ่อนสำหรับเขา

أَنِ اعْمَلْ سَابِغَاتٍ وَقَدِّرْ فِي السَّرْدِ وَاعْمَلُوا صَالِحًا إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١﴾

11. เจ้าจงทำเสื้อเกราะและทำห่วงของมันให้ได้สัดส่วน[2] และพวกเจ้าจงทำความดีเถิด แท้จริง ข้านั้นรู้เห็นสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ

وَلِسُلَيْمَانَ الرِّيحَ غُدُوُّهَا شَهْرٌ وَرَوَاحُهَا شَهْرٌ وَأَسَلْنَا لَهُ عَيْنَ الْقِطْرِ وَمِنَ الْجِنِّ مَن يَعْمَلُ بَيْنَ يَدَيْهِ بِإِذْنِ رَبِّهِ وَمَن يَزِغْ مِنْهُمْ عَنْ أَمْرِنَا نُذِقْهُ مِنْ عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿١٢﴾

12. และเราได้ให้มีลมพัดแก่สุลัยมาน ซึ่งมันจะพัดไปในยามเช้าเป็นเวลาหนึ่งเดือน และมันจะพัดกลับในยามเย็นเป็นเวลาหนึ่งเดือน[3] และเราได้ให้ไหลมาแก่เขาซึ่งตาน้ำทองเหลือง[4] (คือให้ทองเหลืองที่หลอมตัวเป็นตาน้ำไหลมาสำหรับสุลัยมาน) ในหมู่ญินนั้น มีผู้ทำงานอยู่เบื้องหน้าเขาด้วยอนุมัติแห่งพระเจ้าของเขา[5] และผู้ใดในหมู่พวกเขาหันเหจากพระบัญชาของเรา[6] เราจะให้เขาลิ้มรสการลงโทษที่มีไฟลุกโชติช่วง

---

[1] อิบนุอับบาสกล่าวว่า นกจะกล่าวตัสบีหฺเมื่อเขากล่าว และเมื่อเขาอ่านคัมภีร์สัตว์ทุกชนิดจะหยุดฟังการอ่านของเขา และจะร้องไห้เมื่อเขาร้องไห้

[2] ก้อตาดะฮฺกล่าวว่า อัลลอฮฺทรงทำให้เหล็กอ่อนโดยไม่ต้องใช้ไฟหลอมหรือฆ้อนทุบตี และเขาเป็นคนแรกที่ประดิษฐ์คิดทำเสื้อเกราะ ซึ่งอัลลอฮฺทรงกล่าวไว้ในอายะฮฺที่ 80 ของซูเราะฮฺอัลอัมบิยาอฺ ที่ว่า "และเราได้สอนเขาให้รู้การทำเสื้อเกราะแก่พวกเจ้า เพื่อป้องกันพวกเจ้าจากการรบพุ่งกัน..."

[3] นักตัฟซีรกล่าวว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงให้ลมพัดภายใต้การบัญชาของสุลัยมาน โดยที่ลมพัดในระยะทางไกลภายในเวลาอันจำกัด หอบเอากองทหารของเขาออกจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่ง ซึ่งอยู่ห่างออกไปเป็นระยะทางเดินเท้าหนึ่งเดือน แต่ลมจะหอบเอาไปเพียงครึ่งวันเท่านั้น

[4] นักตัฟซีรกล่าวว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงให้ทองเหลืองละลายแก่สุลัยมาน เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงให้เหล็กอ่อนแก่ดาวู๊ด โดยเป็นสัญญาณและสิ่งมหัศจรรย์อันชัดแจ้ง

[5] ทั้งหมดนั้นเป็นไปตามพระบัญชาและการประทานความสะดวกของอัลลอฮฺแก่บ่าวของพระองค์

[6] คือไม่เชื่อฟังสุลัยมาน

يَعۡمَلُونَ لَهُۥ مَا يَشَآءُ مِن مَّحَٰرِيبَ وَتَمَٰثِيلَ وَجِفَانٖ كَٱلۡجَوَابِ وَقُدُورٖ رَّاسِيَٰتٍۚ ٱعۡمَلُوٓاْ ءَالَ دَاوُۥدَ شُكۡرٗاۚ وَقَلِيلٞ مِّنۡ عِبَادِيَ ٱلشَّكُورُ ١٣

13. พวกเขา (ญิน) ทำงานให้เขา (สุลัยมาน) ตามที่เขาต้องการ (เช่นสร้าง) ปราสาทหลายแห่งที่สูงตระหง่าน และบรรดาหุ่นจำลอง[1] และบรรดาโคมใส่อาหารมีขนาดเท่าบ่อน้ำ และบรรดาหม้อสำหรับหุงอาหารตั้งอยู่กับที่[2] พวกเจ้าจงทำงานเถิด วงศ์วานของดาวู๊ดเอ๋ย! ด้วยการขอบคุณ[3] และส่วนน้อยแห่งปวงบ่าวของเราที่เป็นผู้ขอบคุณ

فَلَمَّا قَضَيۡنَا عَلَيۡهِ ٱلۡمَوۡتَ مَا دَلَّهُمۡ عَلَىٰ مَوۡتِهِۦٓ إِلَّا دَآبَّةُ ٱلۡأَرۡضِ تَأۡكُلُ مِنسَأَتَهُۥۖ فَلَمَّا خَرَّ تَبَيَّنَتِ ٱلۡجِنُّ أَن لَّوۡ كَانُواْ يَعۡلَمُونَ ٱلۡغَيۡبَ مَا لَبِثُواْ فِي ٱلۡعَذَابِ ٱلۡمُهِينِ ١٤

14. ครั้นเมื่อเราได้กำหนดความตายแก่เขา มิได้มีสิ่งใดบ่งชี้แก่พวกเขาถึงความตายของเขา นอกจากปลวกใต้ดินแทะกินไม้เท้าของเขา[4] ดังนั้น เมื่อเขาล้มลงพวกญินก็รู้อย่างชัดแจ้งว่า หากพวกเขารู้ในสิ่งพ้นญาณวิสัยแล้ว[5] พวกเขาจะไม่ต้องมาทนทุกข์ทรมานที่น่าอดสูเช่นนี้[6]

---

[1] คือหุ่นจำลองชนิดแปลก ๆ จากทองเหลืองและแก้ว (ในสมัยนั้นรูปปั้นไม่เป็นที่ต้องห้าม)

[2] หม้อใบใหญ่ ๆ ตั้งอยู่กับที่เคลื่อนไปไหนมาไหนไม่ได้

[3] ด้วยการจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา เป็นการขอบคุณพระองค์ที่ได้ประทานความโปรดปรานอันยิ่งใหญ่และเกียรติอันมากหลาย

[4] คือพวกพ้องของท่านและพวกญินก็ไม่รู้ระแคะระคายมาก่อนเลยถึงการตายของสุลัยมาน พวกก็อดยานีย์ให้ความหมาย "ดาบบะตุ้ลอัรฎิ" (ปลวก) ว่าหมายถึง "เราะฮฺบะอาม" บุตรของสุลัยมาน เพราะอาณาจักรของสุลัยมานอ่อนอำนาจลงในสมัยของบุตรคนนี้ และความหมาย "มินสะอะตุฮฺ" (ไม้เท้า) นั้น คือ อำนาจของเขา

[5] คือตามที่มีการกล่าวอ้างกันว่าพวกญินรู้ในสิ่งเร้นลับ

[6] นักตัฟซีรกล่าวว่า สุลัยมานได้ยืนละหมาดอยู่ที่แท่นใช้ไม้เท้ายัน เขายืนตายอยู่ในสภาพเช่นนั้นเป็นเวลาถึงหนึ่งปี พวกญินไม่รู้และได้ทำงานหนักอยู่เช่นนั้น โดยที่พวกเขาคิดกันว่านะบีสุลัยมานยังมีชีวิตอยู่

لَقَدْ كَانَ لِسَبَإٍ فِي مَسْكَنِهِمْ ءَايَةٌ جَنَّتَانِ عَن يَمِينٍ
وَشِمَالٍ كُلُوا۟ مِن رِّزْقِ رَبِّكُمْ وَٱشْكُرُوا۟ لَهُۥ بَلْدَةٌ
طَيِّبَةٌ وَرَبٌّ غَفُورٌ ﴿١٥﴾

15. โดยแน่นอน สำหรับพวกสะบะอฺนั้นมีสัญญาณหนึ่งในที่อาศัยของพวกเขา[1] มีสวนสองแห่งทางขวาและทางซ้าย พวกเจ้าจงบริโภคจากปัจจัยยังชีพของพระเจ้าของพวกเจ้า และจงขอบคุณต่อพระองค์ อันเป็นดินแดนที่อุดมสมบูรณ์[2] และมีพระเจ้าผู้ทรงอภัย

فَأَعْرَضُوا۟ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ سَيْلَ ٱلْعَرِمِ
وَبَدَّلْنَٰهُم بِجَنَّتَيْهِمْ جَنَّتَيْنِ ذَوَاتَىْ أُكُلٍ خَمْطٍ
وَأَثْلٍ وَشَىْءٍ مِّن سِدْرٍ قَلِيلٍ ﴿١٦﴾

16. แต่พวกเขาได้ผินหลัง ดังนั้น เราจึงปล่อยน้ำจากเขื่อนให้ท่วมพวกเขา[3] และเราได้เปลี่ยนให้พวกเขาสวนสองแห่งของพวกเขา แทนสวนอีกสองแห่ง[4] มีผลไม้ขมและต้นไม้พุ่ม และต้นพุทราบ้างเล็กน้อย

ذَٰلِكَ جَزَيْنَٰهُم بِمَا كَفَرُوا۟
وَهَلْ نُجَٰزِىٓ إِلَّا ٱلْكَفُورَ ﴿١٧﴾

17. เช่นนั้นแหละ เราได้ตอบแทนพวกเขา เนื่องจากพวกเขาเนรคุณ และเรามิได้ลงโทษผู้ใด (ด้วยการลงโทษอย่างรุนแรงเช่นนี้) นอกจากพวกเนรคุณ[5]

---

[1] ในประเทศเยเมน คือมีสัญญาณอันยิ่งใหญ่ที่ชี้บ่งถึงเดชานุภาพของพระองค์ ในการตอบแทนผู้กระทำความดีและความชั่วตามผลงานของเขา เมื่อชาวเมืองสะบะอฺได้เนรคุณต่อความโปรดปรานของอัลลอฮฺ พวกเขาจึงถูกทำลายอำนาจให้หมดสิ้นไป และกระจัดกระจายไป

[2] ก้อตาดะฮฺกล่าวว่า สวนสองแห่งของพวกเขาเป็นต้นไม้ที่ร่มรื่น และมีดอกผลอย่างมากมายงดงามเมื่อสตรีเดินผ่านไปโดยมีกระจาดทูนอยู่บนศีรษะ ผลไม้จะหล่นลงมาเต็มกระจาดโดยไม่ต้องเก็บเกี่ยว เพราะความสุกงอมของมันและความที่มันมีอย่างมากมาย

[3] คือเมื่อพวกเขาไม่เชื่อฟัง ไม่จงรักภักดี ไม่ขอบคุณต่ออัลลอฮฺ และไม่ปฏิบัติตามข้อใช้ข้อห้ามของบรรดารอซูลของพระองค์ เราจึงปล่อยน้ำจากเขื่อนไปทำลายเรือกสวนและบ้านช่องของพวกเขา

[4] คือเราได้เปลี่ยนสวนสองแห่งที่อุดมสมบูรณ์เป็นสวนสองแห่งที่แห้งแล้ง เป็นต้นไม้พุ่มเล็ก ๆ และผลของมันขม

[5] มุญาฮิดกล่าวว่า จะไม่มีการลงโทษนอกจากการเนรคุณ เพราะมุอฺมินนั้นอัลลอฮฺจะทรงลบล้างความผิดของเขา ส่วนกาฟิรนั้นพระองค์จะทรงตอบแทนการงานของเขาด้วยความชั่วของเขาที่ได้กระทำไว้

وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ الْقُرَى الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا قُرًى ظَاهِرَةً وَقَدَّرْنَا فِيهَا السَّيْرَ سِيرُوا فِيهَا لَيَالِيَ وَأَيَّامًا آمِنِينَ ﴿١٨﴾

18. ระหว่างพวกเขาและระหว่างหัวเมืองต่าง ๆ ซึ่งเราได้ให้ความจำเริญในนั้น เราได้ให้มีขึ้นซึ่งหัวเมืองที่เด่นชัด[1] และเราได้กำหนดการเดินทางไว้ในนั้น[2] พวกเจ้าจงเดินทางไปตามนั้นเถิด ทั้งกลางวันและกลางคืนอย่างปลอดภัย[3]

فَقَالُوا رَبَّنَا بَاعِدْ بَيْنَ أَسْفَارِنَا وَظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ فَجَعَلْنَاهُمْ أَحَادِيثَ وَمَزَّقْنَاهُمْ كُلَّ مُمَزَّقٍ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿١٩﴾

19. แล้วพวกเขาได้พูดว่า “ข้าแต่พระเจ้าของเรา! ขอพระองค์ได้ทรงทำให้การเดินทางของเรายืดยาวขึ้น”[4] และพวกเขาได้อธรรมต่อตัวพวกเขาเอง ดังนั้น เราจึงได้ทำให้พวกเขาเป็นเรื่องเล่าขานติดต่อกันมา[5] และเราได้ทำให้พวกเขาแตกสลายกระจัดกระจายกันออกไป แท้จริงในการนี้ย่อมเป็นสัญญาณมากหลายอย่างแน่นอนแก่ทุกคนผู้อดทน ผู้กตัญญู[6]

---

[1] เราได้ทำให้หมู่บ้านติดต่อกันไปเป็นหัวเมืองที่เด่นชัด ตั้งแต่เมืองสะบะอฺของเยเมนไปจนกระทั่งถึงเมืองต่าง ๆ ในประเทศชาม เป็นที่รู้จักกันในหมู่นักเดินทาง

[2] เราได้กำหนดการเดินทางระหว่างหมู่บ้านหนึ่งไปยังอีกหมู่บ้านหนึ่ง คือเป็นระยะทางและเวลา

[3] จงเดินทางระหว่างหมู่บ้านเหล่านั้นตามความพอใจ ในเวลากลางวันหรือกลางคืนอย่างปลอดภัย โดยไม่ต้องแบกสะเบียงไปด้วย เพราะความอุดมสมบูรณ์ตามหมู่บ้านเหล่านั้น

[4] คือเมื่อพวกเขาเบื่อหน่ายต่อความสุขสบาย ก็วิงวอนขอให้หมู่บ้านที่อยู่ใกล้ ๆ กันนั้นห่างไกลออกไป เพื่อพวกเขาจะได้เดินทางท่ามกลางทะเลทราย และจัดเตรียมสัมภาระของการเดินทาง อัลลอฮฺ ตะอาลาทรงตอบรับอย่างฉับพลันด้วยการทำลายหมู่บ้านเหล่านั้น และทำให้มันเป็นหมู่บ้านร้างไร้ผู้คนและเป็นทะเลทราย

[5] ในยุคหลัง ๆ

[6] จุดมุ่งหมายในการกล่าวถึงสะบะอฺนี้ก็เพื่อเป็นการเตือนมนุษย์ มิให้เนรคุณต่อนิอฺมะฮฺและมิให้เกิดขึ้นแก่พวกเขา เหมือนกับที่ได้เกิดมาแล้วในอดีต

وَلَقَدْ صَدَّقَ عَلَيْهِمْ إِبْلِيسُ ظَنَّهُۥ فَٱتَّبَعُوهُ إِلَّا فَرِيقًا مِّنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ٢٠

20. และโดยแน่นอน อิบลีสได้ทำให้การนึกคิดของมันที่มีต่อพวกเขาเป็นจริง[1] ดังนั้นพวกเขาจึงได้ปฏิบัติตามมัน เว้นแต่ส่วนน้อยของบรรดาผู้ศรัทธาเท่านั้น

وَمَا كَانَ لَهُۥ عَلَيْهِم مِّن سُلْطَٰنٍ إِلَّا لِنَعْلَمَ مَن يُؤْمِنُ بِٱلْءَاخِرَةِ مِمَّنْ هُوَ مِنْهَا فِى شَكٍّ ۗ وَرَبُّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ حَفِيظٌ ٢١

21. และมันไม่มีอำนาจใด ๆ เหนือพวกเขา[2] เว้นแต่เพื่อเราจะได้รู้ว่าผู้ใดศรัทธาต่อวันปรโลก จากผู้ที่เขามีความสงสัยในเรื่องนั้น[3] และพระเจ้าของเจ้านั้นเป็นผู้ทรงดูแลคุ้มครองทุกสิ่งทุกอย่าง[4]

قُلِ ٱدْعُوا۟ ٱلَّذِينَ زَعَمْتُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ ۖ لَا يَمْلِكُونَ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَلَا فِى ٱلْأَرْضِ وَمَا لَهُمْ فِيهِمَا مِن شِرْكٍ وَمَا لَهُۥ مِنْهُم مِّن ظَهِيرٍ ٢٢

22. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านจงวิงวอนต่อบรรดาที่พวกท่านจินตนาการ (ว่าเป็นพระเจ้า)[5] อื่นจากอัลลอฮฺ พวกมันมิได้ครอบครองแม้แต่น้ำหนักเพียงเท่าธุลีในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินและพวกมันมิได้มีหุ้นส่วนในทั้งสองนั้น[6] และสำหรับพระองค์นั้นมิได้มีผู้ช่วยเหลือมาจากพวกมัน

وَلَا تَنفَعُ ٱلشَّفَٰعَةُ عِندَهُۥٓ إِلَّا لِمَنْ أَذِنَ لَهُۥ ۚ حَتَّىٰٓ إِذَا فُزِّعَ عَن قُلُوبِهِمْ قَالُوا۟ مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ ۖ قَالُوا۟ ٱلْحَقَّ ۖ وَهُوَ ٱلْعَلِىُّ ٱلْكَبِيرُ ٢٣

23. การชะฟาอะฮฺ[7] จะไม่เกิดประโยชน์อันใด ณ ที่พระองค์ นอกจากผู้ที่พระองค์ทรงอนุญาตแก่เขา จนกระทั่งเมื่อความหวาดกลัวได้คลาย

---

[1] คืออิบลีสได้สาบานไว้ว่า "และแน่นอนข้าพระองค์จะทำให้พวกเขาทั้งหมดหลงผิด" และในที่สุดสิ่งที่มันนึกคิดไว้นั้นก็เป็นความจริงขึ้นมา คือพวกที่หลงผิดไปปฏิบัติตามมัน

[2] ในการหลอกลวงและการกระซิบกระซาบของมัน

[3] คือไม่ศรัทธาต่อวันปรโลก แล้วเราก็จะได้ตอบแทนแก่ทุกคนด้วยผลงานของเขา

[4] ไม่มีการงานใด ๆ ของปวงบ่าวจะซ่อนเร้นไปจากความรู้ของพระองค์

[5] คือจงวิงวอนขอต่อพวกมันให้นำความดีต่าง ๆ มาให้พวกท่าน และให้พวกมันคุ้มกันพวกท่านจากอันตรายต่าง ๆ

[6] พวกมันไม่มีอำนาจใด ๆ ที่จะให้ความคุ้มครองในเรื่องใด ๆ ในจักรวาลนี้

[7] โปรดดูคำอธิบายเรื่องการชะฟาอะฮฺ ในเชิงอรรถของอายะฮฺที่ 109 ซูเราะฮฺฏอฮา

จากจิตใจของพวกเขา[1] พวกเขากล่าวว่า พระเจ้าของพวกท่านได้ตรัสอะไรนะ พวกเขากล่าวว่า สัจธรรม[2] และพระองค์เป็นผู้ทรงสูงสุด ผู้ทรงยิ่งใหญ่

قُلْ مَن يَرْزُقُكُم مِّنَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ قُلِ اللَّهُ ۖ وَإِنَّا أَوْ إِيَّاكُمْ لَعَلَىٰ هُدًى أَوْ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢٤﴾

24. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ใครเป็นผู้ประทานปัจจัยยังชีพแก่พวกท่าน จากชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน[3] จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่าอัลลอฮฺ และแท้จริงไม่เราก็พวกท่านแน่นอน ที่อยู่บนแนวทางที่ถูกต้อง หรืออยู่ในการหลงผิดอย่างชัดแจ้ง

قُل لَّا تُسْأَلُونَ عَمَّا أَجْرَمْنَا وَلَا نُسْأَلُ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢٥﴾

25. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านจะไม่ถูกสอบถามเกี่ยวกับที่เราทำผิด และเราก็จะไม่ถูกสอบถามเกี่ยวกับที่พวกท่านกระทำ[4]

قُلْ يَجْمَعُ بَيْنَنَا رَبُّنَا ثُمَّ يَفْتَحُ بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَهُوَ الْفَتَّاحُ الْعَلِيمُ ﴿٢٦﴾

26. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พระเจ้าของเราจะทรงรวบรวมพวกเราทั้งหมด[5] แล้วพระองค์จะทรงตัดสินระหว่างพวกเราด้วยความจริง และพระองค์คือผู้ทรงตัดสิน ผู้ทรงรอบรู้[6]

قُلْ أَرُونِيَ الَّذِينَ أَلْحَقْتُم بِهِ شُرَكَاءَ ۖ كَلَّا ۚ بَلْ هُوَ اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٧﴾

27. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านจงแสดงให้ฉันเห็น บรรดาที่พวกท่านได้นำไปตั้งเป็น

---

[1] คือจากจิตใจของมะลาอิกะฮฺและบรรดานะบี

[2] หมายถึงว่าพระองค์ทรงอนุญาตให้แก่พวกเขา เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่บรรดามุอฺมิน

[3] จากชั้นฟ้าทั้งหลายหมายถึงการให้ฝนตกลงมา และจากแผ่นดินหมายถึงให้พืชผลผักผลไม้งอกออกมา

[4] คือพวกท่านจะไม่ถูกเอาโทษในสิ่งที่เรากระทำผิด และเราก็จะไม่ถูกเอาโทษในสิ่งที่พวกท่านกระทำผิด ทุกคนจะได้รับโทษในสิ่งที่ตนกระทำ นี่คือคำพูดที่มีมรรยาทมีอัธยาศัยในการโต้เถียงกัน

[5] ในวันกิยามะฮฺ

[6] ผู้ทรงตัดสินอย่างยุติธรรม พระองค์จะไม่ทรงอธรรมแก่ผู้ใด พระองค์ทรงรอบรู้สถานะของปวงบ่าวจะทรงให้ผู้อยู่บนความจริงได้เข้าสวนสวรรค์ และให้ผู้อยู่บนความเท็จได้เข้านรก

ภาคีร่วมกับพระองค์[1] ไม่ดอก![2] พระองค์คือ อัลลอฮฺ ผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ

وَمَآ أَرۡسَلۡنَٰكَ إِلَّا كَآفَّةٗ لِّلنَّاسِ بَشِيرٗا وَنَذِيرٗا وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعۡلَمُونَ ٢٨

28. และเรามิได้ส่งเจ้ามาเพื่ออื่นใด เว้นแต่เป็นผู้แจ้งข่าวดีและเป็นผู้ตักเตือนแก่มนุษย์ทั้งหลาย[3] แต่ว่าส่วนมากของมนุษย์ไม่รู้

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا ٱلۡوَعۡدُ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ٢٩

29. และพวกเขากล่าวว่า เมื่อใดเล่าสัญญานี้ (จะมาถึง) หากพวกท่านเป็นผู้สัตย์จริง[4]

قُل لَّكُم مِّيعَادُ يَوۡمٖ لَّا تَسۡتَـٔۡخِرُونَ عَنۡهُ سَاعَةٗ وَلَا تَسۡتَقۡدِمُونَ ٣٠

30. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) สำหรับพวกท่านมีกำหนดวันวันหนึ่ง ซึ่งพวกท่านจะขอผ่อนผันให้ล่าช้าสักระยะหนึ่งก็ไม่ได้ และจะร่นเวลาให้เร็วเข้าก็ไม่ได้[5]

وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَن نُّؤۡمِنَ بِهَٰذَا ٱلۡقُرۡءَانِ وَلَا بِٱلَّذِي بَيۡنَ يَدَيۡهِۗ وَلَوۡ تَرَىٰٓ إِذِ ٱلظَّٰلِمُونَ مَوۡقُوفُونَ عِندَ رَبِّهِمۡ يَرۡجِعُ بَعۡضُهُمۡ إِلَىٰ بَعۡضٍ ٱلۡقَوۡلَ يَقُولُ ٱلَّذِينَ ٱسۡتُضۡعِفُواْ

31. และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธากล่าวว่า เราจะไม่ศรัทธาต่ออัลกุรอานนี้ และต่อสิ่งที่มีมาก่อนอัลกุรอาน[6] และหากเจ้า (มุฮัมมัด) ได้เห็น เมื่อบรรดาผู้อธรรมจะถูกให้หยุดยืนต่อหน้าพระเจ้าของพวกเขา[7] บางคนในพวกเขาจะกล่าวซัด

---

[1] คือบรรดาเจว็ดหรือรูปปั้นต่าง ๆ ที่พวกท่านตั้งเป็นภาคีร่วมกับพระองค์

[2] มันมิใช่ดังที่พวกท่านอ้างในการตั้งภาคีดอก แต่พระองค์คือพระเจ้าองค์เดียว ทรงเอกะ ทรงมีอำนาจเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

[3] เราได้ส่งเจ้ามาแก่มวลมนุษย์ เพื่อตักเตือนเรื่องการลงโทษของเรา หากพวกเขาฝ่าฝืนและปฏิเสธ และแจ้งข่าวดีถึงการตอบแทนในผลงานที่ดี หากพวกเขาเชื่อฟังและศรัทธา

[4] คือพวกมุชริกีนกล่าวเป็นเชิงเย้ยหยันว่า เมื่อใดเล่าการลงโทษจะเกิดขึ้น หากพวกท่านเป็นผู้สัตย์จริงในคำพูด

[5] สำหรับพวกท่านมีเวลาจำกัดเฉพาะสำหรับการลงโทษที่จะมีมา ซึ่งอัลลอฮฺทรงกำหนดไว้แล้วจะไม่ล่าช้าและไม่เร็วเกินกำหนด

[6] คือคัมภีร์ต่าง ๆ ที่ถูกประทานมาก่อน ซึ่งบอกกล่าวถึงเรื่องการฟื้นคืนชีพและวันชุมนุม

[7] คือสภาพของบรรดาผู้อธรรมที่ปฏิเสธต่อวันปรโลก กำลังถูกสอบสวนคิดบัญชีถึงผลงานของพวกเขา

لِلَّذِينَ ٱسْتَكْبَرُوا۟ لَوْلَآ أَنتُمْ لَكُنَّا مُؤْمِنِينَ ﴿٣١﴾

ถ้อยคำแก่อีกคนหนึ่ง[1] บรรดาผู้อ่อนแอกว่า (ลูกน้อง) กล่าวแก่บรรดาผู้หยิ่งยะโส (หัวหน้า) ว่า หากมิใช่พวกท่านแล้ว[2] แน่นอน พวกเราคงได้เป็นผู้ศรัทธากันแล้ว

قَالَ ٱلَّذِينَ ٱسْتَكْبَرُوا۟ لِلَّذِينَ ٱسْتُضْعِفُوٓا۟ أَنَحْنُ صَدَدْنَٰكُمْ عَنِ ٱلْهُدَىٰ بَعْدَ إِذْ جَآءَكُم ۖ بَلْ كُنتُم مُّجْرِمِينَ ﴿٣٢﴾

32. บรรดาผู้หยิ่งยะโส (หัวหน้า) ก็กล่าวแก่บรรดาผู้อ่อนแอ (ลูกน้อง) ว่า พวกเรานะหรือที่ได้หน่วงเหนี่ยวพวกท่านจากแนวทางที่ถูกต้อง หลังจากที่มันได้มีมายังพวกท่าน[3] มิใช่เช่นนั้น แต่พวกท่านเองเป็นผู้กระทำผิด

وَقَالَ ٱلَّذِينَ ٱسْتُضْعِفُوا۟ لِلَّذِينَ ٱسْتَكْبَرُوا۟ بَلْ مَكْرُ ٱلَّيْلِ وَٱلنَّهَارِ إِذْ تَأْمُرُونَنَآ أَن نَّكْفُرَ بِٱللَّهِ وَنَجْعَلَ لَهُۥٓ أَندَادًا ۚ وَأَسَرُّوا۟ ٱلنَّدَامَةَ لَمَّا رَأَوُا۟ ٱلْعَذَابَ وَجَعَلْنَا ٱلْأَغْلَٰلَ فِىٓ أَعْنَاقِ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ۚ هَلْ يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٣٣﴾

33. บรรดาผู้อ่อนแอ (ลูกน้อง) กล่าวแก่บรรดาผู้หยิ่งยะโส (หัวหน้า) ว่า มิใช่เช่นนั้นดอก! แต่มันเป็นแผนการทั้งกลางคืนและกลางวัน[4] เมื่อพวกท่านใช้ให้พวกเราปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และให้เราตั้งภาคีคู่เคียงกับพระองค์ และพวกเขาจะซ่อนความสำนึกผิดเมื่อพวกเขาได้เห็นการลงโทษ[5] และเราได้คล้องพันธนาการที่คอของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา[6] พวกเขาจะไม่ได้รับการตอบแทนใดๆ นอกจากที่พวกเขาได้กระทำไว้

وَمَآ أَرْسَلْنَا فِى قَرْيَةٍ مِّن نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَآ إِنَّا بِمَآ أُرْسِلْتُم بِهِۦ كَٰفِرُونَ ﴿٣٤﴾

34. และเรามิได้ส่งผู้ตักเตือนคนใดไปยังเมืองใด[7] นอกจากบรรดาผู้ฟุ่มเฟือยของมันจะกล่าว

---

[1] คือกล่าวประณามซัดทอดซึ่งกันและกัน

[2] หากมิใช่การแนะนำให้หลงผิดของพวกท่านแล้ว

[3] คือพวกเรานะหรือที่ห้ามพวกท่านมิให้ศรัทธา หลังจากที่มันได้เป็นที่ประจักษ์แจ้งมายังพวกท่านแล้ว

[4] คือมันเป็นการวางแผนของพวกท่าน ให้เราปฏิบัติตามทั้งกลางคืนและกลางวัน

[5] คือทั้งสองฝ่ายจะซ่อนความเสียใจ สำนึกผิด ที่ได้ปฏิเสธศรัทธา และกลัวว่าจะถูกตำหนิ

[6] คือนอกจากถูกลงโทษด้วยไฟนรกแล้ว ยังถูกคล้องคอด้วยโซ่อีกด้วย

[7] เพื่อตักเตือนพวกเขาถึงการลงโทษของเรา หากพวกเขาปฏิเสธศรัทธา

ว่า แท้จริง เราเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาในสิ่งที่พวกท่านถูกส่งมา[1]

وَقَالُواْ نَحۡنُ أَكۡثَرُ أَمۡوَٰلٗا وَأَوۡلَٰدٗا وَمَا نَحۡنُ بِمُعَذَّبِينَ ٣٥

35. และพวกเขาได้กล่าวอีกว่า พวกเรามีทรัพย์สินและลูกหลานมากกว่า และพวกเราจะไม่ถูกลงโทษ[2]

قُلۡ إِنَّ رَبِّي يَبۡسُطُ ٱلرِّزۡقَ لِمَن يَشَآءُ وَيَقۡدِرُ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعۡلَمُونَ ٣٦

36. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แท้จริง พระเจ้าของฉันทรงแผ่ปัจจัยยังชีพแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และทรงให้คับแคบ แต่ว่าส่วนมากของมนุษย์ไม่รู้[3]

وَمَآ أَمۡوَٰلُكُمۡ وَلَآ أَوۡلَٰدُكُم بِٱلَّتِي تُقَرِّبُكُمۡ عِندَنَا زُلۡفَىٰٓ إِلَّا مَنۡ ءَامَنَ وَعَمِلَ صَٰلِحٗا فَأُوْلَٰٓئِكَ لَهُمۡ جَزَآءُ ٱلضِّعۡفِ بِمَا عَمِلُواْ وَهُمۡ فِي ٱلۡغُرُفَٰتِ ءَامِنُونَ ٣٧

37. และมิใช่ทรัพย์สินของพวกเจ้า และมิใช่ลูกหลานของพวกเจ้า ที่จะทำให้พวกเจ้าใกล้ชิดสนิทกับเรา นอกจากผู้ศรัทธาและกระทำความดี ดังนั้นชนเหล่านั้น สำหรับพวกเขาจะได้รับการตอบแทนเป็นสองเท่า ตามที่พวกเขาได้กระทำไว้[4] และพวกเขาจะพำนักอยู่ในสวนสวรรค์อย่างผู้ปลอดภัย

---

[1] ก้อตาตะฮฺกล่าวว่า บรรดาผู้ฟุ่มเฟือยคือบรรดาหัวหน้าชั่ว ๆ ของพวกเขา ซึ่งพวกเขาจะรีบปฏิเสธศรัทธาต่อบรรดานะบี จุดมุ่งหมายของอายะฮฺนี้ก็เพื่อเป็นการปลอบใจท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมต่อการปฏิเสธศรัทธาของบรรดาหัวหน้ากุเรช

[2] คือมีมากกว่าบรรดาผู้ศรัทธาที่อ่อนแอเหล่านั้น และพวกเราจะไม่ถูกลงโทษ เพราะพระองค์ทรงโปรดปรานพวกเรา หากพระองค์ไม่ทรงโปรดพวกเราแล้ว พระองค์ก็จะไม่ทรงประทานริซกีให้เราอย่างกว้างขวาง นั่นเป็นการเปรียบเทียบที่เข้าข้างตัวเอง

[3] ความจริงเรื่องริซกีกว้างขวางหรือคับแคบ มิใช่เป็นการชี้บ่งถึงความโปรดปรานของอัลลอฮฺบางทีอัลลอฮฺทรงให้ริซกีกว้างขวางแก่พวกกาเฟรและผู้ทรยศฝ่าฝืน และทรงให้คับแคบแก่มุอฺมินและผู้จงรักภักดี เพื่อเป็นการทดสอบพวกท่านอย่าได้นึกคิดเลยว่า การมีทรัพย์สมบัติและลูกหลานมากมายเป็นการชี้บ่งถึงความรักและความสุข หากแต่ว่าทั้งหมดนั้นขึ้นอยู่กับฮิกมะฮฺและพระประสงค์ของพระองค์

[4] คือความดีอันหนึ่งจะเพิ่มเป็นสิบเท่าหรือมากกว่านั้น จนกระทั่งถึง 700 เท่า

وَٱلَّذِينَ يَسْعَوْنَ فِىٓ ءَايَٰتِنَا مُعَٰجِزِينَ أُو۟لَٰٓئِكَ
فِى ٱلْعَذَابِ مُحْضَرُونَ ٣٨

38. และบรรดาผู้มุ่งมั่นเพื่อทำลายล้างสัญญาณทั้งหลายของเรา ชนเหล่านี้จะถูกนำมาอยู่ต่อหน้า (เรา) ในการลงโทษ[1]

قُلْ إِنَّ رَبِّى يَبْسُطُ ٱلرِّزْقَ لِمَن يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهِۦ
وَيَقْدِرُ لَهُۥ ۚ وَمَآ أَنفَقْتُم مِّن شَىْءٍ فَهُوَ يُخْلِفُهُۥ ۖ
وَهُوَ خَيْرُ ٱلرَّٰزِقِينَ ٣٩

39. จงกล่าวเถิด แท้จริง พระเจ้าของฉันทรงแผ่ปัจจัยยังชีพแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์จากปวงบ่าวของพระองค์ และทรงให้คับแคบแก่เขา[2] และอันใดที่พวกเจ้าบริจาคจากสิ่งใดก็ดี พระองค์จะทรงทดแทนมัน[3] และพระองค์นั้นทรงเป็นผู้ดีเลิศแห่งบรรดาผู้ประทานปัจจัยยังชีพ[4]

وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ يَقُولُ لِلْمَلَٰٓئِكَةِ
أَهَٰٓؤُلَآءِ إِيَّاكُمْ كَانُوا۟ يَعْبُدُونَ ٤٠

40. และวันที่พระองค์จะทรงรวบรวมพวกเขาทั้งหมด แล้วพระองค์จะตรัสแก่มะลาอิกะฮฺว่า พวกเขาเหล่านั้นนะหรือที่เคารพภักดีต่อพวกเจ้า?[5]

---

[1] เมื่อกล่าวถึงการตอบแทนแก่บรรดามุอฺมิน ในอายะฮฺนี้ก็ได้กล่าวถึงการลงโทษแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเพื่อให้เป็นที่ประจักษ์ชัดและแตกต่างระหว่างการตอบแทนทั้งสองชนิด

[2] อายะฮฺนี้ได้กล่าวซ้ำกับอายะฮฺที่ 36 แต่มีจุดมุ่งหมายแตกต่างกัน จุดมุ่งหมายของอายะฮฺก่อนหมายถึงพวกกุฟฟาร แต่ในที่นี้เป็นการสนับสนุนให้บรรดามุอฺมินบริจาค

[3] คือสิ่งที่พวกเจ้าบริจาคออกไปในทางของอัลลอฮฺ จะมากหรือน้อยก็ตาม อัลลอฮฺจะทรงตอบแทนให้พวกเจ้าไม่เร็วก็ช้า

[4] คือการประทานให้ของพระองค์ไม่มีขอบเขต นักตัฟซีรอธิบายว่า ในเมื่อการอีมานและการกระทำดีเป็นการทำให้บ่าวมีความใกล้ชิดกับพระเจ้าของเขาแล้ว ก็จะทำให้ความดีของเขาเพิ่มพูนขึ้นอีกด้วย ดังนั้นความสุขในโลกอาคิเราะฮฺก็จะไม่ขัดแย้งกับความกว้างขวางของปัจจัยยังชีพในโลกดุนยานี้ เพราะบางทีคนที่ดี (ซอและหฺ) จะได้รับริซกีที่เพิ่มพูนในโลกนี้ พร้อมกับจะได้รับการตอบแทนที่สมบูรณ์ยิ่งในโลกอาคิเราะฮฺตามสัญญาของพระองค์

[5] เป็นคำตรัสของอัลลอฮฺแก่มะลาอิกะฮฺ และเป็นการประณามแก่พวกกุฟฟาร ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงรู้ว่ามะลาอิกะฮฺนั้นเป็นผู้บริสุทธิ์จากการกล่าวอ้างเช่นนั้น

قَالُوا۟ سُبْحَٰنَكَ أَنتَ وَلِيُّنَا مِن دُونِهِم ۖ بَلْ كَانُوا۟ يَعْبُدُونَ ٱلْجِنَّ ۖ أَكْثَرُهُم بِهِم مُّؤْمِنُونَ ﴿٤١﴾

41. พวกเขา (มะลาอิกะฮฺ) กล่าวว่า มหาบริสุทธิ์แห่งพระองค์ท่าน พระองค์ทรงเป็นผู้คุ้มครองพวกข้าพระองค์ มิใช่พวกเขา[1] แต่พวกเขาเคารพภักดีญิน (ชัยฏอน) ส่วนมากของพวกเขาเป็นผู้ศรัทธาต่อพวกมัน (ชัยฏอน)[2]

فَٱلْيَوْمَ لَا يَمْلِكُ بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ نَّفْعًا وَلَا ضَرًّا وَنَقُولُ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ ذُوقُوا۟ عَذَابَ ٱلنَّارِ ٱلَّتِى كُنتُم بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿٤٢﴾

42. ดังนั้น วันนี้บางคนในพวกเจ้าไม่มีอำนาจที่จะให้คุณและให้โทษซึ่งกันและกัน[3] และเราจะกล่าวแก่บรรดาผู้กระทำผิดเหล่านั้นว่า พวกเจ้าจงลิ้มรสการลงโทษของไฟนรก ซึ่งพวกเจ้าได้ปฏิเสธมัน

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتُنَا بَيِّنَٰتٍ قَالُوا۟ مَا هَٰذَآ إِلَّا رَجُلٌ يُرِيدُ أَن يَصُدَّكُمْ عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ ءَابَآؤُكُمْ وَقَالُوا۟ مَا هَٰذَآ إِلَّآ إِفْكٌ مُّفْتَرًى ۚ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لِلْحَقِّ لَمَّا جَآءَهُمْ إِنْ هَٰذَآ إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٤٣﴾

43. และเมื่อบรรดาอายาตอันชัดแจ้งของเราถูกอ่านแก่พวกเขา (มุชริกีน) แล้วพวกเขากล่าวว่า นี่มิใช่ใครอื่น นอกจากชายคนหนึ่งที่ปรารถนาจะยับยั้งพวกท่าน จากการที่บรรพบุรุษของพวกท่านได้เคารพภักดีมาก่อน และพวกเขากล่าวว่า นี่มิใช่อะไรอื่น นอกจากเรื่องเท็จที่ถูกอุปโลกน์ขึ้น[4] และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาได้กล่าวในเรื่องของสัจธรรม เมื่อมันได้มีมายังพวกเขาว่า นี่มิใช่อื่นใดเลย นอกจากเล่ห์กลอย่างชัดแจ้ง[5]

---

[1] ข้าพระองค์ขอปฏิเสธการกล่าวอ้างเช่นนั้น พระองค์ท่านเป็นพระเจ้าของเราอย่างแท้จริง เราขออิบาดะฮฺต่อพระองค์ด้วยความบริสุทธิ์ใจ

[2] เพราะชัยฏอนได้ล่อล่วงพวกเขาให้เคารพภักดีผู้อื่นจากอัลลอฮฺ แล้วพวกเขาก็ได้ปฏิบัติตาม

[3] คือทั้งผู้เคารพอิบาดะฮฺและผู้ถูกเคารพอิบาดะฮฺอื่นจากอัลลอฮฺ จะไม่ได้รับประโยชน์อะไรทั้งสิ้น จะไม่ได้รับการชะฟาอะฮฺและการรอดพ้น หรือการปกป้องจากการลงโทษและความพินาศ

[4] คืออัลกุรอานนี้เป็นเรื่องเท็จที่อุปโลกน์ขึ้นแก่อัลลอฮฺ

[5] พวกปฏิเสธศรัทธาได้กล่าวอย่างกล้าหาญและโอหังว่า “อัลกุรอานนี้มิใช่อื่นใดเลย นอกจากเป็นมายากลอย่างชัดแจ้ง ไม่เป็นที่เคลือบแผ่งแก่ผู้ใด”

44. และเรามิได้ประทานบรรดาคัมภีร์ให้แก่พวกเขา[1] (เพื่อให้) พวกเขาศึกษาค้นคว้ากัน และเราก็มิได้ส่ง (บรรดารอซูล) ไปยังพวกเขาก่อนหน้าเจ้า (ในฐานะ) เป็นผู้ตักเตือน[2]

وَمَآ ءَاتَيۡنَٰهُم مِّن كُتُبٖ يَدۡرُسُونَهَاۖ وَمَآ أَرۡسَلۡنَآ
إِلَيۡهِمۡ قَبۡلَكَ مِن نَّذِيرٖ ٤٤

45. และบรรดาผู้มาก่อนหน้าพวกเขาก็ได้ปฏิเสธ (สัจธรรมมาแล้ว) และพวกเขา (กุเรชมักกะฮฺ) มิได้มีถึงหนึ่งในสิบของที่เราได้ให้ (ความมั่งคั่ง) แก่พวกเขา[3] กระนั้นก็ดี พวกเขาก็ได้ปฏิเสธบรรดารอซูลของข้า ดังนั้น การปฏิเสธ (ต่อข้าจะมีผล) เป็นอย่างไร (ต่อพวกเขา)![4]

وَكَذَّبَ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡ وَمَا بَلَغُواْ مِعۡشَارَ
مَآ ءَاتَيۡنَٰهُمۡ فَكَذَّبُواْ رُسُلِيۖ فَكَيۡفَ كَانَ نَكِيرِ ٤٥

46. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ฉันขอเตือนพวกท่านเพียงข้อเดียวว่า พวกท่านจงยืนขึ้นเพื่ออัลลอฮฺ (ครั้งละ) สองคนและคนเดียว[5] แล้วจงไตร่ตรองดู (ก็จะประจักษ์ว่า) สหายของพวกท่านนั้นมิได้เป็นบ้า แต่เขาเป็นเพียงผู้ตักเตือนพวกท่านถึงการเผชิญหน้ากับการลงโทษอย่างสาหัสเท่านั้น[6]

۞ قُلۡ إِنَّمَآ أَعِظُكُم بِوَٰحِدَةٍۖ أَن تَقُومُواْ لِلَّهِ مَثۡنَىٰ
وَفُرَٰدَىٰ ثُمَّ تَتَفَكَّرُواْۚ مَا بِصَاحِبِكُم مِّن جِنَّةٍۚ
إِنۡ هُوَ إِلَّا نَذِيرٞ لَّكُم بَيۡنَ يَدَيۡ عَذَابٖ شَدِيدٖ ٤٦

---

[1] คือพวกกุฟฟารมักกะฮฺ

[2] อัฏฏ็อบรีย์กล่าวว่า อัลลอฮฺมิได้ประทานคัมภีร์ก่อนอัลกุรอานแก่ชาวอาหรับ และมิได้ส่งนะบีก่อนนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม แก่พวกเขา

[3] ความมั่งคั่งทางด้านกำลัง ทรัพย์สมบัติ และมีอายุยืนนาน

[4] การปฏิเสธของพวกเขาต่อบรรดารอซูลของเราก็คือ การถูกทำลายอย่างหมดสิ้นและถอนรากถอนโคน

[5] อัลกุรฏุบีย์กล่าวว่า การยืนในที่นี้หมายถึงการยืนขึ้นเพื่อแสวงหาความจริง

[6] เขาเป็นรอซูลผู้ตักเตือนพวกท่าน หากพวกท่านปฏิเสธศรัทธาก็จะได้รับการลงโทษอย่างสาหัสในวันกิยามะฮฺ

47. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ไม่มีรางวัลอันใดที่ฉันจะขอจากพวกท่าน เพราะมันเป็นของพวกท่าน[1] แต่รางวัลของฉันอยู่ที่อัลลอฮฺ และพระองค์ทรงเป็นพยานต่อทุกสิ่ง[2]

قُلْ مَا سَأَلْتُكُم مِّنْ أَجْرٍ فَهُوَ لَكُمْ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٤٧﴾

48. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แท้จริงพระเจ้าของฉันทรงให้ความจริงทำลาย (ความเท็จ[3] เพราะพระองค์เป็น) ผู้ทรงรอบรู้ในสิ่งเร้นลับทั้งหลาย

قُلْ إِنَّ رَبِّي يَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴿٤٨﴾

49. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) เมื่อความจริงได้ปรากฏขึ้น[4] ความเท็จก็จะไม่เกิดขึ้นและจะไม่กลับมาอีก

قُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَمَا يُبْدِئُ الْبَاطِلُ وَمَا يُعِيدُ ﴿٤٩﴾

50. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) หากฉันหลงผิดฉันก็หลงผิดเฉพาะตัวของฉันเอง[5] แต่ถ้าฉันอยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง นั่นก็คือพระเจ้าของฉันได้ทรงวะฮียฺแก่ฉัน แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงใกล้ชิด

قُلْ إِن ضَلَلْتُ فَإِنَّمَا أَضِلُّ عَلَىٰ نَفْسِي وَإِنِ اهْتَدَيْتُ فَبِمَا يُوحِي إِلَيَّ رَبِّي إِنَّهُ سَمِيعٌ قَرِيبٌ ﴿٥٠﴾

51. และหากเจ้าได้เห็นขณะที่พวกเขาตื่นตระหนกตกใจ[6] แล้วไม่มีทางหนีรอด และพวกเขาจะถูกจับเอาไปจากสถานที่อันใกล้[7]

وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ فَزِعُوا فَلَا فَوْتَ وَأُخِذُوا مِن مَّكَانٍ قَرِيبٍ ﴿٥١﴾

---

[1] ฉันมิได้ขอรางวัลเป็นค่าจ้างในการเผยแผ่สาสน์จากพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้กล่าวหาฉันและคิดว่าฉันเรียกร้องให้พวกท่านปฏิบัติตามฉัน โดยหวังการตอบแทนจากพวกท่าน

[2] คืออัลลอฮฺจะเป็นผู้ทรงตอบแทนแก่ฉัน เพราะพระองค์ทรงสอดส่องดูแลการกระทำของฉันและการกระทำของพวกท่าน

[3] คือให้ความจริงปรากฏชัดขึ้นมาอย่างชัดแจ้งด้วยหลักฐาน

[4] คืออัลอิสลาม

[5] หากปรากฏว่าฉันหลงผิด – ตามคำอ้างของท่าน – โทษแห่งการหลงผิดก็จะอยู่ที่ตัวของฉัน มันจะไม่เป็นพิษเป็นภัยแก่ผู้อื่น

[6] คือหากเจ้าเห็นสภาพของพวกมุชริกีนยามที่พวกเขาตื่นตระหนกตกใจขณะที่ออกมาจากกุบูร

[7] คือจับเอาไปโยนลงสู่ไฟนรก

وَقَالُوٓاْ ءَامَنَّا بِهِۦ وَأَنَّىٰ لَهُمُ ٱلتَّنَاوُشُ مِن مَّكَانِۭ بَعِيدٍ ﴿٥٢﴾

52. และพวกเขาก็จะกล่าวว่า พวกเราได้ศรัทธาต่อมัน (ความจริง) แล้ว[1] จะเป็นไปได้อย่างไรที่พวกเขาเรียกร้องจากสถานที่อันไกลเช่นนี้[2]

وَقَدْ كَفَرُواْ بِهِۦ مِن قَبْلُ ۖ وَيَقْذِفُونَ بِٱلْغَيْبِ مِن مَّكَانِۭ بَعِيدٍ ﴿٥٣﴾

53. และแน่นอน พวกเขาได้ปฏิเสธศรัทธามัน (ความจริง) มาก่อนแล้ว[3] และพวกเขาขว้างทิ้ง (ปฏิเสธ) สิ่งเร้นลับจากสถานที่อันไกล[4]

وَحِيلَ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ مَا يَشْتَهُونَ كَمَا فُعِلَ بِأَشْيَاعِهِم مِّن قَبْلُ ۚ إِنَّهُمْ كَانُواْ فِى شَكٍّ مُّرِيبٍ ﴿٥٤﴾

54. และระหว่างพวกเขากับสิ่งที่พวกเขาต้องการมีสิ่งกีดขวาง[5] ดั่งเช่นที่ได้ถูกปฏิบัติมาก่อนแล้วกับพลพรรคของพวกเขา[6] แท้จริงพวกเขานั้นอยู่ในความสงสัย ความสนเท่ห์[7]

---

[1] คือศรัทธาต่ออัลกุรอานและรอซูล

[2] ขณะนั้นพวกเขาอยู่ในโลกอาคิเราะฮฺ และสถานที่แห่งการอีมานคือโลกดุนยา

[3] คือพวกเขาได้ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลกุรอานและรอซูลมาก่อนแล้วในโลกดุนยา ดังนั้น การศรัทธาจะเกิดขึ้นแก่พวกเขาได้อย่างไรในโลกอาคิเราะฮฺ

[4] คือปฏิเสธในเรื่องของสิ่งพ้นญาณวิสัย โดยกล่าวว่า ไม่มีการฟื้นคืนชีพ ไม่มีการชำระบัญชี ไม่มีสวรรค์ ไม่มีนรก ซึ่งพวกก็อดยานีย์ก็มีความศรัทธาเช่นเดียวกับพวกกุฟฟารมักกะฮฺ

[5] มีสิ่งกีดขวางระหว่างพวกเขากับการอีมานและการเข้าสู่สวนสวรรค์

[6] คือผู้ที่อยู่ในสภาพเดียวกันในการปฏิเสธศรัทธา จากประชาชาติต่าง ๆ ในอดีต

[7] ในเรื่องของการชำระบัญชีและการลงโทษ

(35) ซูเราะฮฺฟาฏิร

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 45 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ ฟาฏิร

ซูเราะฮฺฟาฏิรเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺที่ถูกประทานลงมาก่อนการอพยพของท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ซูเราะฮฺจะดำเนินไปตามเป้าหมายหลักซึ่งบรรดาอายาตมักกียะฮฺถูกประทานมาเพื่อการนี้ นั่นก็คือเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับหลักการศรัทธา หมายถึงการเรียกร้องเชิญชวนไปสู่การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ การนำหลักฐานมาแสดงถึงการมีอยู่ของพระองค์ การทำลายล้างรากฐานของการตั้งภาคี (ชิริก) การสนับสนุนให้ชำระล้างจิตใจจากความชั่วร้ายต่าง ๆ และการเสริมแต่งด้วยมรรยาทอันดีงาม

ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงการเริ่มของพระผู้ทรงเนรมิต ซึ่งทรงสร้างจักรวาลมะลาอิกะฮฺ มนุษย์ และญิน และได้พิสูจน์หลักฐานให้เป็นที่ประจักษ์ถึงการฟื้นคืนชีพและการชุมนุมกันถึงโฉมหน้าของจักรวาลที่มองเห็นได้อย่างชัดเจน ถึงแผ่นดินที่มีชีวิตชีวาหลังจากแห้งแล้ง ถึงการให้ฝนตกลงมา ถึงการให้พืชผักผลไม้งอกเงยออกมา ถึงการหมุนเวียนสับเปลี่ยนกันของกลางคืนและกลางวัน ถึงการให้มนุษย์เกิดมาเป็นขั้นตอน และอื่นจากนี้ ที่เป็นหลักฐานยืนยันถึงเดชานุภาพและความเป็นเอกะของพระองค์

ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงข้อแตกต่างอย่างมากมายระหว่างมุอฺมินกับกาฟิร โดยได้ยกตัวอย่างถึงคนตาบอดกับคนตาดี ความมืดกับความสว่าง เงาร่มและลมร้อน

ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงพยานหลักฐานแห่งเดชานุภาพ ในข้อแตกต่างแห่งชนิดต่าง ๆ ของผลไม้ ในสรรพสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น เช่น มนุษย์ สัตว์ต่าง ๆ และปศุสัตว์ ในการแตกต่างแห่งรูปขนาดของภูเขาและก้อนหิน และความหลากชนิดระหว่างขาว ดำ และแดง ทั้งหมดนั้นได้แสดงออกมาถึงความยิ่งใหญ่ของพระผู้ทรงเอกะ ผู้ทรง

พิชิตโดยเด็ดขาด

หลังจากนั้นซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงสิ่งที่ประชาชาติของมุฮัมมัดได้รับช่วงมา นั่นก็คือสาสน์จากฟากฟ้าที่มีเกียรติยิ่ง ด้วยการประทานคัมภีร์อันประเสริฐซึ่งเป็นจุดรวมของความประเสริฐอันหลากหลายแห่งบรรดาคัมภีร์ของอัลลอฮฺ จากนั้นก็ได้แบ่งประชาชาติออกเป็น 3 จำพวก คือ พวกที่บกพร่องกระทำความชั่ว พวกที่กระทำความดี และพวกที่รีบเร่งแข่งขันกันทำความดี

ซูเราะฮฺนี้จบลงด้วยการกล่าวประณามและคาดโทษพวกมุชริกีนในการที่พวกเขาเคารพสักการะบูชารูปปั้น เจว็ด และหินปูน

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺฟาฏิรถูกขนานนามเช่นนี้ เป็นการรำลึกถึงชื่ออันประเสริฐ และคุณลักษณะอันงดงามในตอนแรกเริ่มของซูเราะฮฺ เพราะคุณลักษณะอันนี้เป็นการบ่งชี้ถึงความสวยสดงดงาม การประดิษฐ์ให้มีขึ้น และการเนรมิตที่ไม่มีแบบฉบับมาก่อนเลย ในการนี้เป็นการแสดงถึงการวาดมโนภาพอันละเอียดอ่อน ที่บ่งชี้ถึงความยิ่งใหญ่ของพระผู้ทรงมีเกียรติอันมากมายและเดชานุภาพอันยิ่งใหญ่ ตลอดจนการเนรมิตที่แปลกประหลาด พระองค์ผู้ทรงบังเกิดมะลาอิกะฮฺ และทรงสร้างพวกเขาในรูปแบบที่ประหลาดและสวยงาม

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ فَاطِرِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ جَاعِلِ ٱلْمَلَٰٓئِكَةِ
رُسُلًا أُو۟لِىٓ أَجْنِحَةٍ مَّثْنَىٰ وَثُلَٰثَ وَرُبَٰعَ ۚ يَزِيدُ فِى ٱلْخَلْقِ
مَا يَشَآءُ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ١

1. บรรดาการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮฺผู้ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน[1] ผู้ทรงแต่งตั้งมะลาอิกะฮฺให้เป็นผู้นำข่าว ผู้มีปีกสอง สาม และสี่ ทรงเพิ่มในการสร้างตามที่พระองค์ทรงประสงค์[2] แท้จริง อัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอานุภาพเหนือทุกสิ่ง

مَّا يَفْتَحِ ٱللَّهُ لِلنَّاسِ مِن رَّحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ لَهَا ۖ
وَمَا يُمْسِكْ فَلَا مُرْسِلَ لَهُۥ مِنۢ بَعْدِهِۦ ۚ
وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ٢

2. สิ่งใดที่อัลลอฮฺทรงประทานให้จากความเมตตาแก่มนุษยชาติ ไม่มีผู้ยับยั้งมันได้[3] และสิ่งใดที่พระองค์ทรงยับยั้งไว้ ก็ไม่มีผู้ใดให้มันได้หลังจาก (การยับยั้ง) ของพระองค์และพระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ

---

[1] พระผู้ทรงเนรมิตพระผู้ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนเลย

[2] คือมีรูปร่างใหญ่โตแตกต่างกัน มีปีกมากหลาย ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้เห็นญิบรีลมี 600 ปีกในคืนอัลอิสรออฺ ระหว่างทุก ๆ สองปีกมีขนาดเท่าระหว่างตะวันออกกับตะวันตก อัซซุฮฺรีย์รายงานว่า ญิบรีลได้กล่าวแก่ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ว่า โอ้มุฮัมมัด! หากท่านเห็นอิสรอฟีลแล้วจะรู้สึกอย่างไร! เพราะเขามี 12,000 ปีก ปีกข้างหนึ่งอยู่ทางตะวันออกและอีกข้างหนึ่งอยู่ทางตะวันตก และบัลลังก์นั้นตั้งอยู่บนตัวเขา (อิสรอฟีล)

[3] สิ่งที่อัลลอฮฺทรงประทานให้เช่น ความเมตตา ความโปรดปราน การมีสุขภาพสมบูรณ์ ความปลอดภัย วิชาความรู้ ฮิกมะฮฺ ปัจจัยยังชีพ การส่งบรรดารอซูลมาเพื่อชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องแก่มวลมนุษย์และอื่นจากนั้น ในรูปแบบและชนิดต่าง ๆ ของความโปรดปรานอย่างเหลือคณานับ ไม่มีผู้ใดสามารถที่จะยับยั้งมันและห้ามปรามการสร้างของอัลลอฮฺได้ ดังนั้น พระองค์คือพระผู้ทรงกรรมสิทธิ์ พระผู้ทรงประทานให้ซึ่งไม่มีผู้ใดยับยั้งในสิ่งที่พระองค์ทรงประทานให้ และไม่มีผู้ให้ในสิ่งที่พระองค์ทรงยับยั้ง

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ٱذْكُرُوا۟ نِعْمَتَ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ ۚ هَلْ مِنْ خَـٰلِقٍ غَيْرُ ٱللَّهِ يَرْزُقُكُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ وَٱلْأَرْضِ ۚ لَآ إِلَـٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ فَأَنَّىٰ تُؤْفَكُونَ ﴿٣﴾

3. โอ้มนุษย์เอ๋ย! พวกเจ้าจงรำลึกถึงความโปรดปรานของอัลลอฮฺที่มีต่อพวกเจ้า[1] จะมีพระผู้สร้างอื่นใดจากอัลลอฮฺกระนั้นหรือ[2] ที่จะประทานปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้าจากฟากฟ้าและแผ่นดิน ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่เที่ยงแท้ นอกจากพระองค์ ดังนั้น ทำไมเล่าพวกเจ้าจึงถูกหลอกลวงให้หันห่างออกไป (จากความจริง)[3]

وَإِن يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كُذِّبَتْ رُسُلٌ مِّن قَبْلِكَ ۚ وَإِلَى ٱللَّهِ تُرْجَعُ ٱلْأُمُورُ ﴿٤﴾

4. และหากพวกเขาปฏิเสธเจ้า แน่นอน บรรดารอซูลก่อนหน้าเจ้าก็ได้ถูกปฏิเสธมาก่อนแล้ว[4] และการงานทั้งหลายย่อมถูกนำกลับไปหาอัลลอฮฺ

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِنَّ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقٌّ ۖ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا ۖ وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِٱللَّهِ ٱلْغَرُورُ ﴿٥﴾

5. โอ้มนุษย์เอ๋ย! แท้จริงสัญญาของอัลลอฮฺนั้นเป็นจริงเสมอ[5] ดังนั้น อย่าให้การดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้ล่อลวงพวกเจ้า[6] และอย่าให้การหลอกล่อ (ชัยฏอน) มาล่อลวงพวกเจ้าเกี่ยวกับอัลลอฮฺเป็นอันขาด[7]

---

[1] หมายถึงจงขอบคุณพระเจ้าของพวกเจ้าต่อความโปรดปรานอันมากหลายเหลือคณานับ ที่พระองค์ทรงประทานให้แก่พวกเจ้า

[2] เป็นคำถามเชิงปฏิเสธ

[3] ทำไมพวกเจ้าจึงถูกนำไปให้เคารพบูชาเจว็ดต่าง ๆ หลังจากที่ได้มีหลักฐานอันชัดแจ้งแล้ว

[4] เป็นการปลอบใจท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ในการที่ประชาชาติของท่านปฏิเสธท่าน

[5] คือสัญญาของพระองค์ที่มีต่อพวกเจ้าในเรื่องการฟื้นคืนชีพและการตอบแทนนั้นเป็นจริงอย่างแน่นอนโดยมิต้องสงสัย

[6] อย่าให้การดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้ด้วยความเพริศแพร้วของมัน และความสุขสำราญของมัน ทำให้พวกเจ้าหลงลืมถึงการมีชีวิตอยู่ในโลกอาคิเราะฮฺ

[7] อย่าให้ชัยฏอนหลอกลวงพวกเจ้าจนกระทั่งหลงใหลเคลิบเคลิ้มไปกับมัน โดยหวังการอภัยและความใจบุญของพระองค์ มันจะหลอกล่อให้พวกเจ้าหวังในการอภัยโทษพร้อมกับยังคงกระทำสิ่งที่เป็นการทรยศ

6. แท้จริง มารชัยฏอนนั้นเป็นศัตรูกับพวกเจ้า ดังนั้น พวกเจ้าจงถือว่ามันเป็นศัตรู[1] แท้จริง มันเรียกร้องพลพรรคของมัน เพื่อให้พวกมันเป็นสหายแห่งไฟลุกโชติช่วง[2]

إِنَّ ٱلشَّيۡطَٰنَ لَكُمۡ عَدُوّٞ فَٱتَّخِذُوهُ عَدُوًّاۚ إِنَّمَا يَدۡعُواْ
حِزۡبَهُۥ لِيَكُونُواْ مِنۡ أَصۡحَٰبِ ٱلسَّعِيرِ ٦

7. บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น สำหรับพวกเขาจะได้รับการลงโทษอันสาหัส ส่วนบรรดาผู้ศรัทธาและกระทำความดีทั้งหลาย[3] สำหรับพวกเขาจะได้รับการอภัยโทษและรางวัลอันยิ่งใหญ่

ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَهُمۡ عَذَابٞ شَدِيدٞۖ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ
ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُم مَّغۡفِرَةٞ وَأَجۡرٞ كَبِيرٌ ٧

8. ดังนั้น ผู้ที่ความชั่วแห่งการงานของเขาได้ถูกทำให้เพริศแพร้วแก่เขา แล้วเขาเห็นว่ามันเป็นสิ่งดีกระนั้นหรือ?[4] แท้จริง อัลลอฮฺจะทรงทำให้หลงผิดแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และจะทรงชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ ดังนั้น เจ้าอย่าทำให้จิตใจของเจ้ากลับกลายเป็นระทมทุกข์ เนื่องเพราะพวกเขา[5] แท้จริง อัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้สิ่งที่พวกเขากระทำ

أَفَمَن زُيِّنَ لَهُۥ سُوٓءُ عَمَلِهِۦ فَرَءَاهُ حَسَنٗاۖ فَإِنَّ ٱللَّهَ يُضِلُّ
مَن يَشَآءُ وَيَهۡدِي مَن يَشَآءُۖ فَلَا تَذۡهَبۡ نَفۡسُكَ
عَلَيۡهِمۡ حَسَرَٰتٍۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمُۢ بِمَا يَصۡنَعُونَ ٨

---

[1] มันเป็นศัตรูตัวฉกาจ การเป็นศัตรูของมันมีมาแต่ดึกดำบรรพ์จะหมดสิ้นไปไม่ได้ ฉะนั้นจงเป็นศัตรูกับมัน เหมือนกับที่มันเป็นศัตรูกับพวกเจ้า และอย่าได้เชื่อฟังมันเป็นอันขาด

[2] ดังนั้น จะเหมาะสมละหรือที่ผู้มีสติปัญญาจะตอบรับการเรียกร้องของชัยฏอน

[3] การรวมคุณลักษณะ 2 ประการ คือ การศรัทธาและการกระทำความดีเข้าด้วยกันนั้นเป็นการชี้ให้เห็นถึงว่าทั้งสองคุณลักษณะเป็นของคู่กัน คือการอีมานหมายถึงการเชื่อมั่น การพูด และการปฏิบัติ

[4] เป็นการถามเชิงปฏิเสธ ความหมายก็คือผู้ที่ชัยฏอนได้หลอกลวงเขา โดยทำให้การงานที่ชั่วของเขาเห็นเป็นการงานที่ดี คือหลอกลวงเขาว่า การกุฟรฺและการหลงผิดนั้นเป็นงานที่ดี บุคคลประเภทนี้กับผู้ที่มองเห็นว่าการกุฟรฺการหลงผิดนั้นเป็นสิ่งที่น่าเกลียด เขาจึงหลีกเลี่ยงและเลือกทางเดินที่ถูกต้อง ดังนั้น บุคคลทั้งสองประเภทจะเท่าเทียมกันละหรือ?

[5] คืออย่าเสียใจและเป็นทุกข์เป็นร้อนในการที่พวกเขาไม่ยอมศรัทธา

وَٱللَّهُ ٱلَّذِىٓ أَرْسَلَ ٱلرِّيَٰحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فَسُقْنَٰهُ إِلَىٰ بَلَدٍ مَّيِّتٍ فَأَحْيَيْنَا بِهِ ٱلْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۚ كَذَٰلِكَ ٱلنُّشُورُ ﴿٩﴾

9. และอัลลอฮฺซึ่งทรงส่งลมทั้งหลายออกไป[1] และมันได้หอบเป็นเมฆขึ้น แล้วเราได้ให้มันพัดพาไปยังดินแดนที่แห้งแล้ง แล้วเราได้ให้แผ่นดินนั้นมีชีวิต (ชุ่มชื้นด้วยน้ำฝน) หลังจากการแห้งแล้งของมัน เช่นนั้นแหละการฟื้นคืนชีพ[2]

مَن كَانَ يُرِيدُ ٱلْعِزَّةَ فَلِلَّهِ ٱلْعِزَّةُ جَمِيعًا ۚ إِلَيْهِ يَصْعَدُ ٱلْكَلِمُ ٱلطَّيِّبُ وَٱلْعَمَلُ ٱلصَّٰلِحُ يَرْفَعُهُۥ ۚ وَٱلَّذِينَ يَمْكُرُونَ ٱلسَّيِّـَٔاتِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ۖ وَمَكْرُ أُو۟لَٰٓئِكَ هُوَ يَبُورُ ﴿١٠﴾

10. ผู้ใดต้องการอำนาจ ดังนั้น อำนาจทั้งมวลเป็นของอัลลอฮฺ[3] คำกล่าวที่ดีย่อมจะขึ้นไปสู่พระองค์[4] และการงานที่ดีนั้นพระองค์ทรงยกย่องสรรเสริญมัน[5] และบรรดาผู้วางแผนชั่วร้ายทั้งหลายนั้น พวกเขาจะได้รับการลงโทษอันเจ็บแสบ[6] และแผนการณ์ของชนเหล่านั้นย่อมจะพินาศ

وَٱللَّهُ خَلَقَكُم مِّن تُرَابٍ ثُمَّ مِن نُّطْفَةٍ ثُمَّ جَعَلَكُمْ أَزْوَٰجًا ۚ وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنثَىٰ وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِۦ ۚ وَمَا يُعَمَّرُ مِن مُّعَمَّرٍ وَلَا يُنقَصُ مِنْ عُمُرِهِۦٓ إِلَّا فِى كِتَٰبٍ ۚ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١١﴾

11. และอัลลอฮฺทรงบังเกิดพวกเจ้ามาจากฝุ่นดิน แล้วก็มาจากเชื้ออสุจิ แล้วทรงทำให้พวกเจ้าเป็นคู่สามีภริยา[7] และจะไม่มีหญิงใดตั้งครรภ์และนางจะไม่คลอด เว้นแต่ด้วยความรอบรู้ของพระองค์ และไม่มีผู้สูงอายุคนใดจะถูกยืดอายุออกไป และอายุของเขาก็จะไม่ถูกตัดทอน เว้น

---

[1] เพื่อแจ้งข่าวดีว่าจะมีฝนตกลงมา

[2] ดังเช่นอัลลอฮฺทรงให้ดินแดนที่แห้งแล้งกลับมีชีวิตชีวา ชุ่มชื้นด้วยน้ำฝน พระองค์ก็จะทรงให้คนตายกลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งจากกุบูรของพวกเขา

[3] คือจงขอต่อพระองค์โดยตรง เพราะอำนาจทั้งหลายทั้งปวงนั้นเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺพระองค์เดียว

[4] เช่น การซิกรุลลอฮฺ การขอพร การอ่านอัลกุรอาน การกล่าวตัสบีหฺ การกล่าวสรรเสริญ และอื่นจากนี้

[5] คือพระองค์ทรงตอบรับการงานที่ดี และตอบแทนความดีแก่ผู้ปฏิบัติ

[6] คือบรรดาผู้วางแผนชั่วร้ายเพื่อจะดับรัศมีของอัลลอฮฺ และวางแผนร้ายเพื่อทำลายล้างอิสลามและมุสลิมีนในวันอาคิเราะฮฺพวกเขาจะได้รับการลงโทษอย่างเจ็บแสบในนรกญะฮันนัม

[7] คือทรงบังเกิดพวกเจ้าเป็นเพศชายและเพศหญิง ทรงให้บางคนในพวกเจ้าสมรสกับอีกบางคน เพื่อให้อยู่ร่วมกันในโลกนี้

แต่อยู่ในบันทึก (ของพระองค์) แท้จริง นั่นเป็นการง่ายดายสำหรับอัลลอฮฺ

12. และทะเลทั้งสองนั้นไม่เหมือนกัน[1] อันนี้จืดสนิทอร่อยน่าดื่ม เครื่องดื่มของมันคล่องคอ และอันนี้เค็มจัด และจากแต่ละทุกแห่งนั้นพวกเจ้าจะได้กินเนื้ออันอ่อนนุ่ม[2] และพวกเจ้าเอาออกมาจาก (ทะเลทั้งสอง) เครื่องประดับเพื่อใช้มันเป็นอาภรณ์[3] และเจ้าเห็นเรือแล่นฝ่าผิวน้ำไป เพื่อพวกเจ้าจะได้แสวงหาความโปรดปรานของพระองค์[4] และเพื่อพวกเจ้าจะได้ขอบคุณ

وَمَا يَسْتَوِي الْبَحْرَانِ هَٰذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ سَائِغٌ شَرَابُهُ وَهَٰذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ ۖ وَمِن كُلٍّ تَأْكُلُونَ لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُونَ حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَا ۖ وَتَرَى الْفُلْكَ فِيهِ مَوَاخِرَ لِتَبْتَغُوا مِن فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢﴾

13. พระองค์ทรงให้กลางคืนคาบเกี่ยวเข้าไปในกลางวัน และทรงให้กลางวันคาบเกี่ยวเข้าไปในกลางคืน[5] และทรงให้ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์เป็นประโยชน์ (แก่มนุษย์) ทุกสิ่งโคจรไปตาม

يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ۚ ذَٰلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ ۚ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِن دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِن قِطْمِيرٍ ﴿١٣﴾

---

[1] คือน้ำทะเลกับน้ำจืด

[2] คือจากทะเลและแม่น้ำนั้น พวกเจ้าจะได้กินปลาหลากหลายชนิด รสชาติ และรูปร่างที่แตกต่างกันตลอดจนเนื้อที่อ่อนนุ่ม

[3] เช่น ไข่มุก และพลอย

[4] คือเรือเดินทะเลขนาดใหญ่แล่นผ่านไปผ่านมา บรรทุกสินค้าและผู้คน มันจะไม่จมลงไป ทั้งนี้เพราะการประทานความสะดวกของอัลลอฮฺ ตะอาลา นั่นเอง

[5] และยังให้กลางคืนยาวและสั้น กลางวันสั้นและยาว ทั้งนี้จะเกิดขึ้นตามฤดูกาล จนกระทั่งในบางประเทศฤดูร้อนกลางวันจะยาวถึง 16 ชั่วโมง กลางคืนมีเพียง 8 ชั่วโมงเท่านั้น นี่คือสัญญาณหนึ่งในบรรดาสัญญาณของอัลลอฮฺที่บ่งชี้ถึงเดชานุภาพของพระองค์ นี่คือปรากฏการณ์ของจักรวาลที่ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นระบบที่รัดกุม มิได้เกิดขึ้นโดยธรรมชาติหรือโดยบังเอิญ แต่เป็นการกระทำของอัลลอฮฺที่พระองค์ทรงทำให้ทุกสิ่งที่ถูกบังเกิดขึ้นมานั้นเรียบร้อยและสมบูรณ์

วาระที่ได้กำหนดไว้ นั่นคืออัลลอฮฺพระเจ้าของพวกเจ้า[1] อำนาจการปกครองทั้งมวลเป็นสิทธิ์ของพระองค์ และสิ่งที่พวกเจ้าวิงวอนขออื่นจากพระองค์นั้น พวกมันมิได้ครอบครองสิ่งใดแม้แต่เยื่อบางหุ้มเมล็ดอินทผลัม[2]

إِن تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا۟ دُعَآءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا۟ مَا ٱسْتَجَابُوا۟ لَكُمْ ۖ وَيَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ يَكْفُرُونَ بِشِرْكِكُمْ ۚ وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ ﴿١٤﴾

14. หากพวกเจ้าวิงวอนขอพวกมัน พวกมันจะไม่ได้ยินการวิงวอนขอของพวกเจ้า[3] ถึงแม้พวกมันได้ยิน พวกมันก็จะไม่ตอบรับพวกเจ้า[4] และในวันกิยามะฮฺพวกมันจะปฏิเสธการตั้งภาคีของพวกเจ้า และไม่มีผู้ใดแจ้งแก่เจ้าได้ นอกจากพระผู้ทรงรอบรู้ ตระหนักยิ่ง

۞ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ أَنتُمُ ٱلْفُقَرَآءُ إِلَى ٱللَّهِ ۖ وَٱللَّهُ هُوَ ٱلْغَنِىُّ ٱلْحَمِيدُ ﴿١٥﴾

15. โอ้มนุษย์เอ๋ย! พวกเจ้าเป็นผู้ขัดสน ต้องการพึ่งอัลลอฮฺ[5] แต่อัลลอฮฺนั้น พระองค์ทรงมั่งมีอย่างล้นเหลือ ผู้ทรงได้รับการสรรเสริญ

إِن يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿١٦﴾

16. หากพระองค์ทรงประสงค์ พระองค์ก็จะทรงให้พวกเจ้าสูญสิ้นไป[6] และจะทรงนำมาซึ่งกลุ่มชนรุ่นใหม่

وَمَا ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴿١٧﴾

17. และในการณ์นั้น มิใช่เป็นการยากแก่อัลลอฮฺเลย[7]

---

[1] คือพระผู้ทรงกระทำสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้คือ พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของพวกเจ้า

[2] คือสิ่งที่พวกเจ้าบูชาอื่นจากอัลลอฮฺ เช่น รูปปั้นและเจว็ดต่าง ๆ พวกมันมิได้ครอบครองสิ่งใดที่จะให้คุณให้โทษแก่พวกเจ้าได้เลย แม้แต่เพียงเยื่อบางหุ้มเมล็ดอินทผลัม

[3] คือจะไม่ได้ยินเสียงการวิงวอนขอของพวกเจ้า

[4] เพราะพวกมันพูดไม่ได้

[5] คือทั้งในสภาพการดำรงอยู่ของพวกเจ้าและในทุก ๆ สถานภาพ

[6] คือพินาศย่อยยับไป ในการนี้เป็นการเตือนและขู่สำทับ

[7] แต่มันเป็นการง่ายสำหรับพระองค์ คือเมื่อพระองค์ตรัสแก่สิ่งใดว่า “จงเป็น” แล้วมันก็จะเป็นขึ้นมา

وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۚ وَإِن تَدْعُ مُثْقَلَةٌ
إِلَىٰ حِمْلِهَا لَا يُحْمَلْ مِنْهُ شَيْءٌ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ ۗ
إِنَّمَا تُنذِرُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ
وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ ۚ وَمَن تَزَكَّىٰ فَإِنَّمَا يَتَزَكَّىٰ
لِنَفْسِهِ ۚ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴿١٨﴾

18. และไม่มีผู้แบกภาระคนใดที่จะแบกภาระของผู้อื่นได้[1] และถ้าผู้ที่แบกภาระหนักอยู่แล้วขอร้อง (ผู้อื่น) ให้ช่วยแบกมัน ก็จะไม่มีสิ่งใดถูกแบกออกจากเขา ถึงแม้ว่าเขาจะเป็นญาติสนิทก็ตาม[2] แท้จริงเจ้าเป็นเพียงผู้ตักเตือนบรรดาผู้เกรงกลัวพระเจ้าของพวกเขาในสิ่งเร้นลับและพวกเขาดำรงไว้ซึ่งการละหมาดและผู้ใดขัดเกลาตนเอง แท้จริง เขาก็ขัดเกลาเพื่อตัวของเขาเอง[3] และยังอัลลอฮฺเท่านั้นคือการกลับไป[4]

وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ ﴿١٩﴾

19. และคนตาบอดกับคนตาดีนั้น[5] ย่อมไม่เหมือนกัน

وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ﴿٢٠﴾

20. และความมืดทึบกับแสงสว่าง[6] ก็ไม่เหมือนกัน

وَلَا الظِّلُّ وَلَا الْحَرُورُ ﴿٢١﴾

21. และที่เงาร่มกับที่ร้อนแดด[7] ก็ไม่เหมือนกัน

وَمَا يَسْتَوِي الْأَحْيَاءُ وَلَا الْأَمْوَاتُ ۚ إِنَّ اللَّهَ يُسْمِعُ مَن يَشَاءُ ۖ
وَمَا أَنتَ بِمُسْمِعٍ مَّن فِي الْقُبُورِ ﴿٢٢﴾

22. และคนเป็นกับคนตายนั้น[8] ย่อมไม่เหมือนกัน แท้จริง อัลลอฮฺทรงให้ผู้ที่พระองค์ทรง

---

[1] คือไม่มีผู้กระทำผิดคนใดจะแบกความผิดของผู้อื่นได้

[2] คือผู้ที่มีความผิดของตนอยู่แล้วจะถูกขอร้องให้ช่วยแบ่งเบาภาระจากผู้อื่น เขาก็ไม่สามารถจะกระทำได้ แม้จะเป็นญาติใกล้ชิดสนิทสนมกันสักปานใด เช่น พ่อหรือลูก ในวันนั้นจะไม่มีการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่ร้องขอความช่วยเหลือ

[3] คือผู้ใดขัดเกลาจิตใจของเขาให้สะอาดจากสิ่งไม่ดีงามต่าง ๆ ผลแห่งการกระทำนั้นย่อมกลับมาสู่ตัวของเขา ความดีงามของเขาและความยำเกรงของเขาย่อมได้แก่ตัวของเขา

[4] คือพระองค์จะทรงตอบแทนทุก ๆ คนด้วยผลงานของเขา

[5] หมายถึง กาฟิรกับมุอฺมิน

[6] หมายถึงการปฏิเสธศรัทธากับการอีมาน

[7] หมายถึงสัจธรรมกับความเท็จ หรือแนวทางที่ถูกต้องกับการหลงผิด

[8] หมายถึงผู้ที่มีสติปัญญากับคนโง่

ประสงค์ได้ยิน[1] และเจ้าไม่สามารถที่จะให้ผู้ที่อยู่ในหลุมฝังศพได้ยินได้[2]

إِنْ أَنتَ إِلَّا نَذِيرٌ ﴿٢٣﴾

23. เจ้ามิใช่อื่นใดนอกจากเป็นผู้ตักเตือนเท่านั้น

إِنَّآ أَرْسَلْنَٰكَ بِٱلْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا ۚ وَإِن مِّنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ ﴿٢٤﴾

24. แท้จริงเราได้ส่งเจ้ามาด้วยสัจธรรม[3] เป็นผู้แจ้งข่าวดีและผู้ตักเตือน[4] และไม่มีประชาชาติใด (ในอดีต) เว้นแต่จะต้องมีผู้ตักเตือน (ถูกส่งมา) ยังพวกเขา

وَإِن يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ جَآءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِٱلْبَيِّنَٰتِ وَبِٱلزُّبُرِ وَبِٱلْكِتَٰبِ ٱلْمُنِيرِ ﴿٢٥﴾

25. และหากพวกเขาปฏิเสธเจ้า แน่นอนบรรดาผู้ที่มีมาก่อนพวกเขาก็ได้ปฏิเสธ (มาก่อน) แล้ว[5] บรรดารอซูลของพวกเขาได้นำหลักฐานอันชัดแจ้งมายังพวกเขา และด้วยคัมภีร์ต่าง ๆ และคัมภีร์อันแจ่มจรัส[6]

ثُمَّ أَخَذْتُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ۖ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٢٦﴾

26. แล้วข้าได้ลงโทษบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา ดังนั้น การปฏิเสธต่อเราจะ (มีผล) เป็นอย่างไร (ต่อพวกเขา)?[7]

أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ أَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَأَخْرَجْنَا بِهِۦ ثَمَرَٰتٍ مُّخْتَلِفًا أَلْوَٰنُهَا ۚ وَمِنَ ٱلْجِبَالِ جُدَدٌۢ بِيضٌ وَحُمْرٌ مُّخْتَلِفٌ أَلْوَٰنُهَا وَغَرَابِيبُ سُودٌ ﴿٢٧﴾

27. เจ้ามิได้พิจารณาดอกหรือว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงให้น้ำหลั่งลงมาจากฟากฟ้า แล้วเราได้ให้พืชผลงอกเงยออกมาด้วยมัน (จากน้ำ)

---

[1] ได้ยินการเรียกร้องไปสู่สัจธรรม

[2] หมายถึงพวกกุฟฟาร เพราะพวกนี้จิตใจตายด้าน

[3] คือด้วยแนวทางที่ถูกต้องและศาสนาแห่งสัจธรรม

[4] แจ้งข่าวดีแก่บรรดามุอฺมิน และแจ้งข่าวร้ายแก่พวกกุฟฟาร

[5] เป็นการปลอบท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ให้ยึดถือบรรดานะบียุคก่อน ๆ เป็นแบบอย่างในการอดทนต่อการทำร้ายและการทดสอบ

[6] คืออัตเตารอต อัลอินญีล อัซซะบูร และอัลฟุรกอน กระนั้นก็ดี พวกเขาเหล่านั้นก็ได้ปฏิเสธไม่ยอมเชื่อฟังบรรดารอซูลของพวกเขา ดังนั้น เจ้าจงอดทนเหมือนกับบรรดานะบีเหล่านั้น

[7] คือเราได้ลงโทษพวกเขาอย่างหนักหน่วง อันเนื่องมาจากการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขา

สีสันของมันแตกต่างกันไป[1] และในหมู่ภูเขาทั้งหลายมีชนิดต่าง ๆ ขาวและแดงหลากหลายสี[2] และสีดำสนิท

وَمِنَ ٱلنَّاسِ وَٱلدَّوَآبِّ وَٱلْأَنْعَٰمِ مُخْتَلِفٌ أَلْوَٰنُهُۥ كَذَٰلِكَ ۗ إِنَّمَا يَخْشَى ٱللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ ٱلْعُلَمَٰٓؤُا۟ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ غَفُورٌ ﴿٢٨﴾

28. และในหมู่มนุษย์ และสัตว์ และปศุสัตว์ก็มีหลากหลายสีเช่นเดียวกัน[3] แท้จริง บรรดาผู้ที่มีความรู้จากปวงบ่าวของพระองค์เท่านั้นที่เกรงกลัวอัลลอฮฺ[4] แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงอภัยเสมอ

إِنَّ ٱلَّذِينَ يَتْلُونَ كِتَٰبَ ٱللَّهِ وَأَقَامُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَأَنفَقُوا۟ مِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً يَرْجُونَ تِجَٰرَةً لَّن تَبُورَ ﴿٢٩﴾

29. แท้จริง บรรดาผู้อ่านคัมภีร์ของอัลลอฮฺ[5] และดำรงการละหมาด[6] และบริจาคสิ่งที่เราได้ให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเขา โดยซ่อนเร้นและเปิดเผย[7] เพื่อหวังการค้าที่ไม่ซบเซา (ขาดทุน)

لِيُوَفِّيَهُمْ أُجُورَهُمْ وَيَزِيدَهُم مِّن فَضْلِهِۦٓ ۚ إِنَّهُۥ غَفُورٌ شَكُورٌ ﴿٣٠﴾

30. เพื่อพระองค์จะทรงตอบแทนรางวัลของพวกเขา ให้แก่พวกเขาอย่างครบถ้วน และจะทรงเพิ่มให้แก่พวกเขาจากความโปรดปราน

---

[1] คือด้วยน้ำฝนนั้นเราได้ให้พืชผักผลไม้มีชนิด สีสัน และรสชาติ แตกต่างกันไป

[2] คือสีขาวที่ความขาวแตกต่างกัน และสีแดงที่ความแดงของมันก็แตกต่างกันไป จุดมุ่งหมายก็เพื่อแจกแจงถึงเดชานุภาพของอัลลอฮฺ ตะอาลา ความแตกต่างของสีต่าง ๆ นั้นมิได้มีเฉพาะแต่เพียงพืชผักผลไม้เท่านั้น แม้แต่ชั้นต่าง ๆ ของแผ่นดินและภูเขาก็ยังมีสีสันแตกต่างกันอีกด้วย

[3] นอกจากนี้พระองค์ยังได้ทรงสร้างมนุษย์และสัตว์ทุกชนิด ด้วยสีสันและชนิดที่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับพืชผักผลไม้

[4] อายะฮฺนี้เป็นการสนับสนุนให้พิจารณาถึงความประหลาดแห่งการสร้างของอัลลอฮฺ ตะอาลา และร่องรอยแห่งเดชานุภาพของพระองค์ ย่อมจะนำไปสู่วิทยาการด้วยความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺ ตะอาลา และวิทยาการนั้นย่อมจะนำไปสู่การเกรงกลัวต่อพระองค์ ดังนั้น อายะฮฺนี้จึงจบลงด้วยคำกล่าวที่ว่า "แท้จริงบรรดาผู้ที่มีความรู้จากปวงบ่าวของพระองค์เท่านั้นที่เกรงกลัวอัลลอฮฺ"

[5] คือผู้ที่อ่านอัลกุรอานเป็นประจำทั้งในเวลากลางคืนและกลางวัน

[6] คือปฏิบัติอย่างสมบูรณ์ยิ่งตามเวลาของมัน ด้วยการมีสมาธิ มีมรรยาทตามเงื่อนไขและรุกุนของมัน

[7] คือบริจาคไปในทางของอัลลอฮฺ โดยหวังความโปรดปรานจากพระองค์

ของพระองค์[1] แท้จริง พระองค์นั้นเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงชื่นชม[2] (เพราะการภักดีของพวกเขา)

وَٱلَّذِيٓ أَوۡحَيۡنَآ إِلَيۡكَ مِنَ ٱلۡكِتَٰبِ هُوَ ٱلۡحَقُّ مُصَدِّقٗا لِّمَا بَيۡنَ يَدَيۡهِۗ إِنَّ ٱللَّهَ بِعِبَادِهِۦ لَخَبِيرُۢ بَصِيرٞ ﴿٣١﴾

31. และคัมภีร์ที่เราได้ให้แก่เจ้านั้นมันคือสัจธรรม[3] เป็นการยืนยันในสิ่งที่ได้มีมาก่อนมัน[4] แท้จริง อัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงตระหนัก ผู้ทรงเห็น ต่อปวงบ่าวของพระองค์[5]

ثُمَّ أَوۡرَثۡنَا ٱلۡكِتَٰبَ ٱلَّذِينَ ٱصۡطَفَيۡنَا مِنۡ عِبَادِنَاۖ فَمِنۡهُمۡ ظَالِمٞ لِّنَفۡسِهِۦ وَمِنۡهُم مُّقۡتَصِدٞ وَمِنۡهُمۡ سَابِقُۢ بِٱلۡخَيۡرَٰتِ بِإِذۡنِ ٱللَّهِۚ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلۡفَضۡلُ ٱلۡكَبِيرُ ﴿٣٢﴾

32. และเราได้ให้คัมภีร์ เป็นมรดกสืบทอดมาแก่บรรดาผู้ที่เราคัดเลือกแล้วจากปวงบ่าวของเรา[6] บางคนในหมู่พวกเขาเป็นผู้อธรรมแก่ตัวเอง และบางคนในหมู่พวกเขาเป็นผู้เดินสายกลางและบางคนในหมู่พวกเขาเป็นผู้รุดหน้าในการทำความดีทั้งหลาย ด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺ[7] นั่นคือความโปรดปรานอันใหญ่หลวง

---

[1] ในหนังสือ "อัตตัสฮีล" กล่าวไว้ว่า การให้รางวัลตอบแทนอย่างครบถ้วน คือสิ่งที่ผู้จงรักภักดีสมควรจะได้รับการตอบแทน และการเพิ่มคือการเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่า หรือการมองไปยังพระพักตร์ของพระองค์

[2] อิบนุกะษีรกล่าวว่า เมื่อมุฏร็อฟได้อ่านอายะฮฺนี้เขากล่าวว่า นี่คืออายะฮฺของบรรดานักอ่าน (อัลกุรอาน)

[3] คืออัลกุรอานที่ไม่มีข้อสงสัยใด ๆ ทั้งสิ้น

[4] เป็นการยืนยันว่าได้มีคัมภีร์ถูกประทานลงมาก่อนนั้น คือ อัตเตารอต อัลอินญีล และอัซซะบูร

[5] คือทรงรอบรู้สิ่งที่ซ่อนเร้นและเปิดเผยของปวงบ่าวของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดที่จะเป็นที่เร้นลับไปจากพระองค์ได้

[6] คือประชาชาติมุฮัมมัด และเราได้มอบความดีงามอันยิ่งใหญ่โดยเฉพาะให้แก่พวกเขา คือ อัลกุรอานปาฏิหาริย์ ซึ่งเป็นคัมภีร์ฉบับสุดท้ายที่ถูกประทานลงมาจากฟากฟ้า อัลซะมักชะรีย์กล่าวว่า บรรดาผู้ที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงคัดเลือก นั้นคือ ประชาชาติมุฮัมมัด ตั้งแต่บรรดาศ่อฮาบะฮฺ อัตตาบิอีน และหลังจากพวกเขาเหล่านั้น จนกระทั่งถึงวันกิยามะฮฺ

[7] อิบนุลเญาซีย์กล่าวว่า บรรดานักตัฟซีรส่วนใหญ่มีความเห็นว่า บุคคล 3 ประเภทนี้คือประชาชาติของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ผู้อธรรมแก่ตัวเองคือผู้ฝ่าฝืน ผู้รุดหน้าในการทำความดีคือผู้ยำเกรง และผู้เดินสายกลางคือผู้อยู่ระหว่างกลางของบุคคลสองประเภทข้างต้น

33. สวนสวรรค์หลากหลายเป็นที่พำนักอันสถาพร[1] พวกเขาจะเข้าไปอยู่ในนั้น ในสวนสวรรค์ พวกเขาจะได้ประดับด้วยกำไลทองและไข่มุก และอาภรณ์ของพวกเขาในนั้นคือผ้าไหม

جَنَّٰتُ عَدۡنٖ يَدۡخُلُونَهَا يُحَلَّوۡنَ فِيهَا مِنۡ أَسَاوِرَ مِن ذَهَبٖ وَلُؤۡلُؤٗاۖ وَلِبَاسُهُمۡ فِيهَا حَرِيرٞ ٣٣

34. และพวกเขากล่าวว่า บรรดาการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮฺ ซึ่งพระองค์ทรงขจัดความระทมทุกข์ออกจากเรา[2] แท้จริงพระเจ้าของเราเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงชื่นชม[3] (ต่อผู้จงรักภักดีต่อพระองค์)

وَقَالُواْ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ ٱلَّذِيٓ أَذۡهَبَ عَنَّا ٱلۡحَزَنَۖ إِنَّ رَبَّنَا لَغَفُورٞ شَكُورٌ ٣٤

35. ซึ่งพระองค์ทรงให้เราได้พำนักในสถานที่พำนักอันสถาพร ด้วยความโปรดปรานของพระองค์[4] ความเหน็ดเหนื่อยจะไม่ประสบแก่เราในนั้น และความเบื่อหน่าย ก็จะไม่ประสบแก่เราในนั้น

ٱلَّذِيٓ أَحَلَّنَا دَارَ ٱلۡمُقَامَةِ مِن فَضۡلِهِۦ لَا يَمَسُّنَا فِيهَا نَصَبٞ وَلَا يَمَسُّنَا فِيهَا لُغُوبٞ ٣٥

36. ส่วนบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา พวกเขาจะได้รับไฟนรกญะฮันนัม (เป็นการตอบแทน)[5] จะไม่ถูกตัดสินลงโทษให้พวกเขาตาย เพื่อที่

وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَهُمۡ نَارُ جَهَنَّمَ لَا يُقۡضَىٰ عَلَيۡهِمۡ فَيَمُوتُواْ وَلَا يُخَفَّفُ عَنۡهُم مِّنۡ عَذَابِهَاۚ كَذَٰلِكَ نَجۡزِي كُلَّ كَفُورٖ ٣٦

---

[1] สวนสวรรค์หลากหลาย เช่น ญันนะตุลฟิรเดาส์ ญันนะตุอัดนิน ญันนะตุนนะอีม ญันนะตุลมะอฺวา ญันนะตุลคุลดิ ญันนะตุสสลาม และญันนะตุอิลลียีน เป็นต้น สวนสวรรค์แต่ละแห่งมีตำแหน่งและที่พำนักแตกต่างกันไป

[2] คือพวกเขากล่าวขณะที่เข้าไปอยู่ในสวนสวรรค์ ความระทมทุกข์นั้นครอบคลุมไปถึงทุก ๆ สิ่งที่ทำให้เป็นที่กังวลใจของมนุษย์ เช่น กลัวความเจ็บป่วย ความยากจน ความตาย ความหวาดกลัววันกิยามะฮฺ การลงโทษด้วยไฟนรก และอื่นจากนั้น

[3] คือทรงไพบูลย์ในการอภัยโทษ ทรงชื่นชมต่อการจงรักภักดีของบรรดาผู้จงรักภักดีต่อพระองค์

[4] ที่เรียกสวนสวรรค์ว่าเป็นที่พำนักอันสถาพร ก็เพราะพวกเขาจะเข้าไปพำนักอยู่และจะไม่ออกมา

[5] คือบรรดาผู้ปฏิเสธอายาตและสัญญาณต่าง ๆ ของอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ พวกเขาจะได้รับการตอบแทน คือไฟนรกญะฮันนัมที่ลุกโชติช่วงอย่างสาสม

พวกเขาจะได้ตาย[1] และการลงโทษของมันก็จะไม่ถูกลดหย่อนแก่พวกเขา[2] เช่นนั้นแหละเราจะตอบแทนแก่ทุกผู้เนรคุณ (ปฏิเสธศรัทธา)

وَهُمْ يَصْطَرِخُونَ فِيهَا رَبَّنَآ أَخْرِجْنَا نَعْمَلْ صَٰلِحًا غَيْرَ ٱلَّذِى كُنَّا نَعْمَلُ ۚ أَوَلَمْ نُعَمِّرْكُم مَّا يَتَذَكَّرُ فِيهِ مَن تَذَكَّرَ وَجَآءَكُمُ ٱلنَّذِيرُ ۖ فَذُوقُوا۟ فَمَا لِلظَّٰلِمِينَ مِن نَّصِيرٍ ﴿٣٧﴾

37. และพวกเขาจะตะโกนอยู่ในนรกนั้นว่า ข้าแต่พระเจ้าของเรา ขอพระองค์ได้ทรงโปรดนำเราออกไป (จากนรก) เพื่อเราจะได้ปฏิบัติการงานที่ดี[3] อื่นจากที่เราได้ปฏิบัติไปแล้ว[4] และเรามิได้ให้อายุของพวกเจ้ายืนนานพอดอกหรือ[5] เพื่อผู้ที่ใคร่ครวญจะได้รำลึกถึงข้อตักเตือน และ (ยิ่งกว่านั้น) ได้มีผู้ตักเตือนมายังพวกเจ้าแล้ว[6] ดังนั้น พวกเจ้าจงลิ้มรส (การลงโทษ) เถิด เพราะสำหรับบรรดาผู้อธรรมนั้นจะไม่มีผู้ช่วยเหลือ[7]

---

[1] เพื่อที่จะได้พักผ่อนจากการลงโทษด้วยไฟนรก

[2] แต่พวกเขาจะได้รับการลงโทษตลอดกาล พวกก็อดยานีย์บอกว่า “คนป่วยที่ไปโรงพยาบาลนั้นไม่ได้ไปเพื่อรอความตายหรือเพื่อต้องการตาย แต่ต้องการให้หายจากโรค ในทำนองเดียวกัน เมื่ออัลลอฮฺทรงลงโทษผู้ที่ไม่เชื่อฟังนะบี และได้ประพฤติสิ่งชั่วช้าต่างๆ ก็เพื่อให้ผู้นั้นได้เรียนรู้และถ่อมตน เลิกประพฤติชั่วต่อไป” และว่า “อัลลอฮฺผู้ทรงกรุณาปรานีเช่นนี้จะไม่ทรงลงโทษมนุษย์โดยไร้ความหมาย แต่เพื่อให้พวกเหล่านั้นได้รับโทษจนสาสม แล้วก็ตั้งต้นชีวิตใหม่” นี่คือการอธิบายบิดเบือนของพวกก็อดยานีย์เพื่อให้พวกกุฟฟารออกจากนรกหลังจากที่ได้รับโทษอย่างสาสมแล้ว

[3] คือตะโกนร้องขอความช่วยเหลือ อัลกุรฏุบีย์กล่าวว่า คือให้เราศรัทธาแทนการกุฟุร ให้เราเชื่อฟังปฏิบัติตามแทนการดื้อดึงฝ่าฝืน และให้เราปฏิบัติตามคำสั่งของบรรดารอซูล

[4] เป็นการยอมรับถึงการงานที่ชั่วของพวกเขาในอดีต

[5] คือในโลกดุนยานั้นเรามิได้ผ่อนผันให้พวกเจ้ามีอายุยืนนานพอ สำหรับผู้ที่มีสติปัญญาจะพินิจพิจารณาใคร่ครวญบ้างดอกหรือ? ในระยะเวลาที่มีชีวิตอยู่นั้นพวกเจ้าได้ทำอะไรบ้าง? ทำไมพวกเจ้าจึงขอยืดอายุออกไปอีก?

[6] คือท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[7] คือไม่มีผู้คุ้มกันให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺได้

38. แท้จริง อัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้ในสิ่งเร้นลับแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในทรวงอก[1]

إِنَّ ٱللَّهَ عَـٰلِمُ غَيْبِ ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ
إِنَّهُۥ عَلِيمٌۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿٣٨﴾

39. พระองค์คือผู้ทรงแต่งตั้งพวกเจ้าให้เป็นตัวแทนรับช่วงในแผ่นดิน[2] ดังนั้น ผู้ใดปฏิเสธศรัทธา การปฏิเสธของเขาก็จะตกอยู่แก่เขา และการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขา จะไม่เพิ่มสิ่งใดให้แก่พวกปฏิเสธศรัทธา ณ ที่พระเจ้าของพวกเขาเลย นอกจากความอัปยศอดสู[3] และการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขาจะไม่เพิ่มสิ่งใดให้แก่พวกปฏิเสธศรัทธา นอกจากความหายนะ[4]

هُوَ ٱلَّذِى جَعَلَكُمْ خَلَـٰٓئِفَ فِى ٱلْأَرْضِ ۚ فَمَن كَفَرَ فَعَلَيْهِ
كُفْرُهُۥ ۖ وَلَا يَزِيدُ ٱلْكَـٰفِرِينَ كُفْرُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ
إِلَّا مَقْتًا ۖ وَلَا يَزِيدُ ٱلْكَـٰفِرِينَ كُفْرُهُمْ إِلَّا خَسَارًا ﴿٣٩﴾

40. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านไม่เห็นดอกหรือ บรรดาภาคี (เจว็ด) ของพวกท่านที่พวกท่านวิงวอนขออื่นจากอัลลอฮฺ จงแสดงให้ฉันเห็นซิว่าพวกมันได้สร้างอะไรในแผ่นดินนี้[5] หรือว่าพวกมันมีส่วนร่วมในชั้นฟ้าทั้งหลาย หรือว่าเราได้ให้คัมภีร์แก่พวกมัน พวกมันจึง

قُلْ أَرَءَيْتُمْ شُرَكَآءَكُمُ ٱلَّذِينَ تَدْعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ
أَرُونِى مَاذَا خَلَقُوا۟ مِنَ ٱلْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِى ٱلسَّمَـٰوَٰتِ
أَمْ ءَاتَيْنَـٰهُمْ كِتَـٰبًا فَهُمْ عَلَىٰ بَيِّنَتٍ مِّنْهُ ۚ
بَلْ إِن يَعِدُ ٱلظَّـٰلِمُونَ بَعْضُهُم بَعْضًا إِلَّا غُرُورًا ﴿٤٠﴾

---

[1] นักตัฟซีรกล่าวว่า อายะฮฺนี้เป็นการเน้นหรือยืนยันในอายะฮฺก่อนว่า พวกกุฟฟารจะได้รับการลงโทษอยู่ในนรกตลอดกาล

[2] หลังจากกลุ่มชนอ๊าด ษะมู๊ด และกลุ่มชนอื่นๆ ก่อนจากพวกเจ้า

[3] คือถูกขับไล่หรืออยู่ห่างไกลจากความเมตตาของอัลลอฮฺ ความอัปยศหมายถึงถูกกริ้วและถูกเหยียดหยาม

[4] ความหายนะหมายถึงการขาดทุนแห่งชีวิต กล่าวคือ ชีวิตนั้นเป็นต้นทุนของมนุษย์ เมื่อเขาใช้ชีวิตไปโดยปราศจากการภักดีต่ออัลลอฮฺ เขาก็จะประสบกับการขาดทุนอย่างย่อยยับ นั่นคือความหายนะ

[5] ความหมายของอายะฮฺนี้คือ จงกล่าวเถิดมุฮัมมัด เป็นการประณามพวกมุชริกีนเหล่านั้นว่า พวกท่านจงบอกฉันถึงเรื่องราวของบรรดาพระเจ้าของพวกท่าน (หมายถึงรูปปั้นและเจว็ด) ซึ่งพวกท่านได้เคารพบูชามันอื่นจากอัลลอฮฺ และพวกท่านได้ให้พวกมันมีหุ้นส่วนกับพระองค์ในการอิบาดะฮฺ พวกมันเหมาะสมประการใดต่อการอิบาดะฮฺบ้าง?

ยึดมั่นอยู่บนหลักฐานของมัน[1] เปล่าดอก! บรรดาผู้อธรรมนั้นต่างก็มิได้มีสัญญาอะไรต่อกัน นอกจากการหลอกลวงเท่านั้น[2]

41. แท้จริง อัลลอฮฺทรงค้ำจุนชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินเอาไว้ มิให้มันหล่นลงมา[3] และหากมันทั้งสองหล่นลงมา ก็ไม่มีผู้ใดค้ำจุนมันทั้งสองไว้ได้ นอกจากพระองค์[4] แท้จริงพระองค์นั้นเป็นผู้ทรงขันติ ผู้ทรงอภัยเสมอ[5]

۞ إِنَّ ٱللَّهَ يُمۡسِكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ أَن تَزُولَاۚ وَلَئِن زَالَتَآ إِنۡ أَمۡسَكَهُمَا مِنۡ أَحَدٖ مِّنۢ بَعۡدِهِۦٓۚ إِنَّهُۥ كَانَ حَلِيمًا غَفُورٗا ﴿٤١﴾

42. และพวกเขาได้สาบานต่ออัลลอฮฺด้วยการสาบานอย่างแข็งขันของพวกเขาว่า หากมีผู้ตักเตือนมายังพวกเขา แน่นอนพวกเขาก็จะเป็นประชาชาติหนึ่งที่อยู่ในแนวทางที่ถูกต้องยิ่ง (กว่าประชาชาติอื่นๆ)[6] ครั้นเมื่อได้มีผู้ตักเตือนมายังพวกเขา[7] มันมิได้เพิ่มสิ่งใดแก่พวกเขา นอกจากการเตลิดหนี

وَأَقۡسَمُواْ بِٱللَّهِ جَهۡدَ أَيۡمَٰنِهِمۡ لَئِن جَآءَهُمۡ نَذِيرٞ لَّيَكُونُنَّ أَهۡدَىٰ مِنۡ إِحۡدَى ٱلۡأُمَمِۖ فَلَمَّا جَآءَهُمۡ نَذِيرٞ مَّا زَادَهُمۡ إِلَّا نُفُورًا ﴿٤٢﴾

---

[1] หรือว่าเราได้ให้คัมภีร์แก่พวกมัน ซึ่งระบุไว้ว่าพวกมันมีหุ้นส่วนกับอัลลอฮฺ โดยที่พวกมันมีหลักฐานยืนยันในการเคารพบูชารูปปั้น

[2] ณ ที่นี้เป็นการชี้แจงถึงสาเหตุที่แท้จริงว่า พวกเขายึดถือเอาพวกมันเป็นพระเจ้า โดยที่หัวหน้าได้หลอกลวงต่อบรรดาลูกน้องของมันว่า พวกเจว็ดนั้นจะให้ความช่วยเหลือแก่พวกเขา ซึ่งเป็นการหลอกลวงและเป็นความเท็จ

[3] ทั้งนี้ด้วยเดชานุภาพและปรีชาญาณของพระองค์

[4] คือมันทั้งสองได้รับการค้ำจุนและถูกยึดไว้ด้วยเดชานุภาพของพระผู้ทรงเอกะ ผู้ทรงพิชิต

[5] คือพระองค์จะทรงลงโทษพวกกุฟฟารอย่างฉับพลัน ทั้งๆ ที่พวกเขาสมควรจะได้รับการลงโทษ และทรงไพบูลย์ในการอภัยโทษและความเมตตาแก่ผู้สารภาพผิดและขออภัยโทษต่อพระองค์

[6] อะบุสสะอู๊ดกล่าวว่า มีข่าวมาถึงพวกกุเรชก่อนท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้รับการแต่งตั้งว่าพวกอะฮฺลุลกิตาบปฏิเสธบรรดารอซูลของพวกเขา พวกเขากล่าวว่า ขออัลลอฮฺทรงสาปแช่งพวกยะฮูดและนะซอรอ บรรดารอซูลได้ถูกส่งมายังพวกเขา แล้วพวกเขาก็ปฏิเสธบรรดารอซูล วัลลอฮี่ หากมีรอซูลมายังพวกเรา แน่นอนพวกเราจะเป็นประชาชาติหนึ่งที่อยู่ในแนวทางที่ถูกต้องยิ่งกว่าพวกสมัยก่อนๆ

[7] คือท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ซึ่งเป็นรอซูลที่มีเกียรติยิ่งมายังพวกเขา

ٱسْتِكْبَارًا فِى ٱلْأَرْضِ وَمَكْرَ ٱلسَّيِّئِ ۚ وَلَا يَحِيقُ
ٱلْمَكْرُ ٱلسَّيِّئُ إِلَّا بِأَهْلِهِۦ ۚ فَهَلْ يَنظُرُونَ إِلَّا سُنَّتَ
ٱلْأَوَّلِينَ ۚ فَلَن تَجِدَ لِسُنَّتِ ٱللَّهِ تَبْدِيلًا ۖ وَلَن تَجِدَ لِسُنَّتِ
ٱللَّهِ تَحْوِيلًا ﴿٤٣﴾

43. ด้วยการหยิ่งยะโสในแผ่นดิน[1] และการวางแผนชั่ว[2] แต่แผนชั่วนั้นจะไม่ห้อมล้อมผู้ใดนอกจากเจ้าของของมันเท่านั้น พวกเขาจะคอยอะไรอีกเล่า นอกจากแนวทางของบรรพชน[3] ดังนั้น เจ้าจะไม่พบการเปลี่ยนแปลงในแนวทางของอัลลอฮฺ[4] และเจ้าจะไม่พบการบิดเบือนในแนวทางของอัลลอฮฺแต่ประการใด[5]

أَوَلَمْ يَسِيرُوا۟ فِى ٱلْأَرْضِ فَيَنظُرُوا۟ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ
ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ وَكَانُوٓا۟ أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً ۚ وَمَا كَانَ
ٱللَّهُ لِيُعْجِزَهُۥ مِن شَىْءٍ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَلَا فِى ٱلْأَرْضِ ۚ
إِنَّهُۥ كَانَ عَلِيمًا قَدِيرًا ﴿٤٤﴾

44. พวกเขามิได้ท่องเที่ยวไปตามแผ่นดินดอกหรือ[6] แล้วพิจารณาดูว่า บั้นปลายของประชาชาติในยุคก่อนหน้าพวกเขานั้นเป็นเช่นใด? เป็นที่ปรากฏว่าพวกเหล่านั้นมีพลังเข้มแข็งกว่าพวกเขา[7] และอัลลอฮฺนั้น ไม่มีสิ่งใดในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินจะทำให้พระองค์หมดความสามารถไปได้[8] แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงอานุภาพเสมอ

---

[1] คือด้วยการยะโสที่จะปฏิบัติตามสัจธรรม

[2] คือวางแผนชั่วต่อท่านรอซูลและบรรดามุอฺมิน

[3] ด้วยการลงโทษพวกเขาละถูกทำลาย เพราะการปฏิเสธของพวกเขาต่อบรรดารอซูล

[4] ในการสร้างของพระองค์

[5] คือไม่มีใครสามารถที่จะบ่ายเบี่ยงการลงโทษจากพวกเขาไปยังผู้อื่นได้

[6] คือออกเดินทางและผ่านไปยังหมู่บ้านที่ถูกทำลาย เพื่อที่จะได้เห็นร่องรอยความเสียหายของประชาชาติในอดีต เมื่อพวกเขาปฏิเสธบรรดารอซูลของพวกเขา และอัลลอฮฺได้กระทำแก่พวกเขาอย่างไรบ้าง?

[7] พวกเขามีพลังเข้มแข็งกว่าชาวมักกะฮฺ มีทรัพย์สมบัติและลูกหลานมากกว่า

[8] ไม่มีสิ่งใดที่จะรอดพ้นไปจากพระองค์ได้ และไม่มีสิ่งใดที่จะเป็นเรื่องยากลำบากแก่พระองค์เลยในจักรวาลนี้

وَلَوۡ يُؤَاخِذُ ٱللَّهُ ٱلنَّاسَ بِمَا كَسَبُواْ
مَا تَرَكَ عَلَىٰ ظَهۡرِهَا مِن دَآبَّةٖ وَلَٰكِن
يُؤَخِّرُهُمۡ إِلَىٰٓ أَجَلٖ مُّسَمّٗىۖ فَإِذَا جَآءَ أَجَلُهُمۡ
فَإِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِعِبَادِهِۦ بَصِيرَۢا ﴿٤٥﴾

45. และหากอัลลอฮฺจะทรงเอาโทษมนุษย์ตามที่พวกเขาได้ขวนขวายเอาไว้แล้ว พระองค์จะไม่ทรงให้เหลือไว้บนหน้าแผ่นดินซึ่งสัตว์โลกต่าง ๆ[1] แต่ว่าพระองค์ทรงประวิงเวลาให้พวกเขาจนถึงเวลาที่ถูกกำหนดไว้[2] ครั้นเมื่อวาระกำหนดของพวกเขาได้มาถึง เมื่อนั้นแหละ แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงเห็นปวงบ่าวของพระองค์เสมอ[3]

---

[1] เป็นการชี้บ่งถึงความเอ็นดูเมตตาของพระองค์ต่อปวงบ่าวของพระองค์ อิบนุมัสอู๊ดกล่าวว่า หมายถึงสัตว์โลกทุกชนิดที่เคลื่อนไหวอยู่บนหน้าแผ่นดิน

[2] คือด้วยความเมตตาของพระองค์ต่อปวงบ่าวนั่นเอง พระองค์จึงทรงผ่อนผันประวิงเวลาการลงโทษพวกเขาออกไปจนกระทั่งถึงวันกิยามะฮฺ

[3] คือเมื่อกำหนดเวลามาถึง พระองค์ก็จะทรงตอบแทนพวกเขาด้วยผลงานของพวกเขา ถ้าทำดีก็จะได้ดี ทำชั่วก็จะได้ชั่ว ในอายะฮฺนี้เป็นการแจ้งสัญญาร้ายแก่ผู้กระทำผิด และเป็นการแจ้งข่าวดีแก่ผู้ยำเกรง

(36) ซูเราะฮฺยาซีน

سورة يس

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 83 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ ยาซีน

ซูเราะฮฺยาซีนเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺที่ประมวลไว้ด้วยเรื่องสำคัญๆ ที่เป็นหลักการ 3 เรื่อง คือ การศรัทธา การฟื้นคืนชีพ และการชุมนุม ตลอดจนเรื่องของชาวหมู่บ้าน และหลักฐานที่ยืนยันถึงความเป็นเอกะแห่งพระผู้เป็นเจ้าแห่งสากลโลก

ซูเราะฮฺนี้เริ่มด้วยการสาบานด้วยอัลกุรอานุลกะรีมถึงความถูกต้องสมบูรณ์ของอัลวะฮฺยุ และความจริงแห่งสาสน์ของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม แล้วได้กล่าวถึงพวกกุฟฟารกุเรชชาวมักกะฮฺ ซึ่งพวกเขาได้ดำเนินชีวิตอยู่ในการหลงผิดและหลงทางที่เกินขอบเขต และปฏิเสธการเป็นรอซูลของมุฮัมมัด อิบนุอับดุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ดังนั้นการลงโทษของอัลลอฮฺ ตะอาลา จึงเหมาะสมและคู่ควรแก่พวกเขา

ซูเราะฮฺนี้ได้นำเอาเรื่องราวของชาวเมืองอันฏอกียะฮฺ ซึ่งพวกเขาได้ปฏิเสธศรัทธา มากล่าวไว้ เพื่อเตือนให้นึกถึงผลแห่งการปฏิเสธอัลวะฮฺยุและสาสน์ ตามรูปแบบของอัลกุรอาน ในการใช้เรื่องราวหรือเหตุการณ์ในอดีตมาเป็นบทเรียนและนิทัศน์อุทาหรณ์

ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงท่าทีของนักเผยแผ่มุอฺมินผู้หนึ่ง คือ "ฮะบีบุนนัจญาร" ซึ่งเขาได้สั่งสอนกลุ่มชนของเขา แล้วกลุ่มชนนั้นได้ฆ่าเขา อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงได้ทรงให้เขาได้เข้าสวนสวรรค์ และพระองค์ก็มิได้ทรงประวิงเวลาให้แก่บรรดาอาชญากรเหล่านั้น พระองค์ทรงคร่าชีวิตของพวกเขาด้วยเสียงกัมปนาทจนพินาศย่อยยับ

ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงหลักฐานแห่งเดชานุภาพ และความเป็นเอกภาพ ในจักรวาลอันน่าประหลาดนี้ เริ่มด้วยภาพลักษณ์ของแผ่นดินที่แห้งแล้งได้กลับมีชีวิตชีวาขึ้นมา ภาพลักษณ์ของกลางคืนเมื่อเวลากลางวันได้ผ่านพ้นไปจนกลายเป็นมืด

มิด ภาพลักษณ์ของดวงอาทิตย์อันเจิดจ้าที่หมุนโคจรไปด้วยเดชานุภาพของอัลลอฮฺ ภาพลักษณ์ของดวงจันทร์ที่โคจรไปตามจักรราศีของมัน และภาพลักษณ์ของพิภพที่บรรทุกลูกหลานของมนุษย์ตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ มาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ ทั้งหมดนี้เป็นหลักฐานยืนยันอย่างชัดแจ้งถึงเดชานุภาพของอัลลอฮฺ ตะอาลา ผู้ยิ่งใหญ่และสูงส่งยิ่ง

ซูเราะฮฺนี้กล่าวถึงวันกิยามฮฺและความน่ากลัวของมัน กล่าวถึงการเป่าสังข์แห่งวันฟื้นคืนชีพและวันชุมนุม ซึ่งมนุษย์จะออกมาจากกุบูร กล่าวถึงชาวสวรรค์และชาวนรก และการแบ่งแยกระหว่างบรรดามุอฺมินกับบรรดาอาชญากร ในวันอันน่าหวาดกลัวนั้น จนกระทั่งถึงบรรดาผู้ที่มีความสุขจะพำนักอยู่ในสวนสวรรค์อย่างถาวร และบรรดาผู้ที่มีความทุกข์ก็จะลงไปอยู่ในนรกญะฮันนัมที่มีไฟลุกโชน

ซูเราะฮฺนี้จบลงด้วยการกล่าวถึงเรื่องสำคัญคือ เรื่องการฟื้นคืนชีพ พร้อมกับได้มีหลักฐานมายืนยันว่าจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

1. ยาซีน[1]

يس ﴿١﴾

2. ขอสาบานด้วยอัลกุรอานที่มีคำสั่งอันรัดกุม[2]

وَالْقُرْآنِ الْحَكِيمِ ﴿٢﴾

3. แท้จริง เจ้าเป็นผู้หนึ่งในหมู่ผู้ถูกส่งมาอย่างแน่นอน[3]

إِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٣﴾

4. (เป็นผู้) อยู่บนแนวทางอันเที่ยงธรรม[4]

عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٤﴾

5. อัลกุรอานนี้เป็นการประทานลงมาจากพระผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงเมตตาเสมอ[5]

تَنْزِيلَ الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ﴿٥﴾

6. เพื่อเจ้าจะได้ตักเตือนกลุ่มชนหนึ่ง ซึ่งบรรพบุรุษของพวกเขามิได้ถูกตักเตือนมาก่อน ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สนใจ[6]

لِتُنْذِرَ قَوْمًا مَا أُنْذِرَ آبَاؤُهُمْ فَهُمْ غَافِلُونَ ﴿٦﴾

---

[1] โปรดดูคำนิยามในเชิงอรรถของอายะฮฺที่ 1 ซูเราะฮฺที่ 2 อิบนุอับบาสกล่าวว่า ยาซีน มีความหมายว่า โอ้มนุษย์เอ๋ย! ในภาษาของชาวฏ็อยอฺ และกล่าวกันว่าเป็นชื่อหนึ่งของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม โดยหลักฐานจากคำตรัสของพระองค์ในอายะฮฺที่ 3

[2] คือการเปลี่ยนแปลงหรือการบิดเบือนจะไม่เกิดขึ้นกับคัมภีร์นี้เป็นอันขาด

[3] จากพระเจ้าแห่งสากลโลก เพื่อชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องแก่มัคลูกทั้งหลาย

[4] คืออิสลาม ศาสนาของบรรดารอซูลก่อนหน้าเจ้า ซึ่งพวกเขาได้เรียกร้องไปสู่การอีมานและการให้เอกภาพแด่อัลลอฮฺ

[5] คือพระผู้ทรงอำนาจในการครอบครองทุกสิ่ง พระผู้ทรงเมตตาต่อปวงบ่าวของพระองค์

[6] เพื่อตักเตือนชาวอาหรับด้วยอัลกุรอานนี้ เพราะเป็นระยะเวลานานทีเดียวที่มิได้มีการส่งรอซูล และคัมภีร์มาเผยแผ่ ความหมายของคำว่า "ตักเตือน" หมายถึง เตือนพวกเขาให้รำลึกถึงการลงโทษของอัลลอฮฺ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สนใจต่อการอีมาน และอยู่ในทางที่หลงผิดด้วยการทำชิริกและกราบไหว้รูปปั้น

7. โดยแน่นอน พระประกาศิตได้เป็นที่สมจริงแล้วแก่ส่วนมากของพวกเขา เพราะพวกเขาไม่ศรัทธา[1]

لَقَدْ حَقَّ ٱلْقَوْلُ عَلَىٰٓ أَكْثَرِهِمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ۝٧

8. แท้จริงเราได้คล้องพันธนาการที่คอของพวกเขา มันจึงห้อยลงมาที่คางของพวกเขา ดังนั้น (ศีรษะของ) พวกเขาจึงเงยขึ้น[2]

إِنَّا جَعَلْنَا فِىٓ أَعْنَٰقِهِمْ أَغْلَٰلًا فَهِىَ إِلَى ٱلْأَذْقَانِ فَهُم مُّقْمَحُونَ ۝٨

9. และเราได้ทำเครื่องกีดขวางไว้ข้างหน้าพวกเขา และเครื่องกีดขวางไว้ข้างหลังพวกเขา[3] และเราได้คลุมพวกเขาไว้อย่างมิดชิด ดังนั้น พวกเขาจึงมองไม่เห็น[4]

وَجَعَلْنَا مِنۢ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَأَغْشَيْنَٰهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ۝٩

10. และมีผลเท่ากันแก่พวกเขา เจ้าจะตักเตือนพวกเขาหรือไม่ตักเตือนพวกเขาก็ตาม พวกเขาก็จะไม่ศรัทธา[5]

وَسَوَآءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ۝١٠

---

[1] คือการลงโทษด้วยไฟนรกแก่ส่วนมากของพวกมุชริกีน ด้วยเหตุที่พวกเขายืนกรานในการปฏิเสธศรัทธา และไม่เชื่อฟังข้อตักเตือน

[2] เป็นการเปรียบเทียบและวาดสภาพของพวกมุชริกีนในการหลงทางของพวกเขา เสมือนกับสภาพของผู้ที่คอของเขาถูกพันธนาการ พร้อมกับมือทั้งสองค้ำคอไว้ หน้าจึงเงยขึ้น ก้มไม่ลง

[3] เป็นการเปรียบเทียบสภาพของพวกมุชริกีนที่หลงระเริงอยู่กับการดำรงชีวิตในโลกนี้ เสมือนกับว่ามีม่านมาขวางกั้นอยู่ข้างหน้า พวกเขาจึงมองไม่เห็นสัจธรรมและการอีมาน และอีกภาพหนึ่ง สภาพของพวกเขาที่เชื่อว่าโลกอาคิเราะฮฺจะไม่เกิดขึ้น จึงมีม่านมาขวางกั้นอยู่ข้างหลัง ดังนั้นพวกเขาจึงไม่กลับเนื้อกลับตัวและไม่ขอลุแก่โทษ เพราะพวกเขาไม่กลัวการลงโทษในวันอาคิเราะฮฺ

[4] เป็นการเปรียบเทียบในการหลงทางของพวกมุชริกีนด้วยการปิดคลุมนัยน์ตา พวกเขาจึงเกลียดชังท่านรอซูล ลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และสิ่งที่ท่านนำมาเผยแผ่ ดังนั้นพวกเขาจึงตาบอดมองไม่เห็น

[5] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงแจ้งให้ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ทราบว่า กลุ่มหัวหน้าที่เป็นศัตรูกับเจ้านั้น การตักเตือนของเจ้าหรือไม่ตักเตือนมีผลเท่ากัน คือพวกเขาจะไม่ศรัทธา

إِنَّمَا تُنذِرُ مَنِ ٱتَّبَعَ ٱلذِّكْرَ وَخَشِيَ ٱلرَّحْمَٰنَ
بِٱلْغَيْبِ ۖ فَبَشِّرْهُ بِمَغْفِرَةٍ وَأَجْرٍ كَرِيمٍ ١١

11. แท้จริงเจ้าเพียงแต่ตักเตือนผู้ที่ปฏิบัติตามข้อตักเตือนเท่านั้น และเขาเกรงกลัวพระผู้ทรงกรุณาปรานีโดยทางลับ ดังนั้น จงแจ้งข่าวดีแก่เขาด้วยการอภัยโทษและรางวัลอันมีเกียรติ[1]

إِنَّا نَحْنُ نُحْيِ ٱلْمَوْتَىٰ وَنَكْتُبُ مَا قَدَّمُوا۟
وَءَاثَٰرَهُمْ ۚ وَكُلَّ شَىْءٍ أَحْصَيْنَٰهُ فِىٓ إِمَامٍ مُّبِينٍ ١٢

12. แท้จริงเราเป็นผู้ให้คนตายกลับมีชีวิตขึ้น และเราบันทึกสิ่งที่พวกเขาได้ประกอบไว้แต่ก่อน และร่องรอยของพวกเขาและทุกสิ่งนั้น เราได้รวบรวมไว้อย่างครบถ้วนในบันทึกอันชัดแจ้ง[2]

وَٱضْرِبْ لَهُم مَّثَلًا أَصْحَٰبَ ٱلْقَرْيَةِ إِذْ جَآءَهَا
ٱلْمُرْسَلُونَ ١٣

13. และจงเล่าเรื่องชาวเมือง (อันฏอกียะฮฺ) แก่พวกเขา เมื่อมีทูตหลายคนมายังเมืองนั้น[3]

إِذْ أَرْسَلْنَآ إِلَيْهِمُ ٱثْنَيْنِ فَكَذَّبُوهُمَا فَعَزَّزْنَا بِثَالِثٍ
فَقَالُوٓا۟ إِنَّآ إِلَيْكُم مُّرْسَلُونَ ١٤

14. เมื่อเราส่งทูตสองคนไปยังพวกเขา พวกเขาได้ปฏิเสธเขาทั้งสอง ดังนั้น เรา (อัลลอฮฺ) จึงเพิ่มพลังด้วยการส่งทูตคนที่สาม แล้วพวกเขา (บรรดาทูต) ได้กล่าวว่า แท้จริงพวกเราถูกส่งมายังพวกท่าน[4]

---

[1] ดังนั้น เจ้าจงตักเตือนผู้ที่การตักเตือนของเจ้าจะเกิดประโยชน์แก่พวกเขาเถิด และพวกเขามีความยำเกรงอัลลอฮฺทั้งในที่ลับและในที่แจ้ง โดยที่พวกเขาไม่เห็นพระองค์ บุคคลจำพวกนี้เจ้าจงแจ้งข่าวดีแก่พวกเขาว่า พวกเขาจะได้รับการอภัยโทษจากเราและรางวัลการตอบแทน คือสวนสวรรค์ที่พำนักของบรรดาผู้ยำเกรง

[2] คือเราจะให้พวกเขาฟื้นคืนชีพ จากกุบูรหลังจากการตายของพวกเขา เพื่อรับการตอบแทน และเราได้บันทึกสิ่งที่พวกเขาได้กระทำไว้ในโลกดุนยา คือการงานที่ดีและชั่ว และร่องรอยของพวกเขาคือการก้าวเท้าของพวกเขาไปมัสยิดและทุกสิ่งนั้นคือการงานที่เกี่ยวกับการอิบาดะฮฺและอื่น ๆ ได้ถูกบันทึกไว้ในลูหฺมะหฺฟูซ

[3] อัลกุรฎุบีย์และนักตัฟซีรหลายคนกล่าวว่า อัลลอฮฺทรงส่งทูต 3 คนมายังชาวเมืองอันฏอกียะฮฺ คือ ศอดิก มัศดุ๊ก และชัมอูน

[4] คือเป็นทูตมาจากอีซา อะลัยฮิสสลาม เพื่อเรียกร้องเชิญชวนพวกท่านให้เคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ และเลิกเคารพบูชารูปปั้นต่าง ๆ

قَالُوا مَا أَنتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا وَمَا أَنزَلَ الرَّحْمَٰنُ مِن شَيْءٍ إِنْ أَنتُمْ إِلَّا تَكْذِبُونَ ﴿١٥﴾

15. พวกเขา (ชาวเมือง) กล่าวว่า พวกท่านมิใช่ใครอื่น นอกจากเป็นสามัญชนเช่นเดียวกับพวกเรา และพระผู้ทรงกรุณาปรานีมิได้ประทานสิ่งใดลงมา พวกท่านมิได้เป็นอื่นใดนอกจากกล่าวเท็จ[1]

قَالُوا رَبُّنَا يَعْلَمُ إِنَّا إِلَيْكُمْ لَمُرْسَلُونَ ﴿١٦﴾

16. พวกเขา (บรรดาทูต) กล่าวว่า พระเจ้าของเราทรงรู้ดียิ่งว่า แท้จริงเราถูกส่งมายังพวกท่านอย่างแน่นอน

وَمَا عَلَيْنَا إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿١٧﴾

17. และไม่มีหน้าที่อื่นใดแก่พวกเรา นอกจากการประกาศเชิญชวนอันชัดแจ้งเท่านั้น[2]

قَالُوا إِنَّا تَطَيَّرْنَا بِكُمْ لَئِن لَّمْ تَنتَهُوا لَنَرْجُمَنَّكُمْ وَلَيَمَسَّنَّكُم مِّنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٨﴾

18. พวกเขากล่าวว่า แท้จริงพวกเราถือเป็นลางร้ายต่อพวกท่าน หากพวกท่านไม่ยอมหยุดยั้ง เราจะเอาหินขว้างพวกท่านจนตาย และแน่นอนการลงโทษอันเจ็บปวดจากพวกเราจะประสบแก่พวกท่าน[3]

قَالُوا طَائِرُكُم مَّعَكُمْ أَئِن ذُكِّرْتُم بَلْ أَنتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ ﴿١٩﴾

19. พวกเขา (บรรดาทูต) กล่าวว่า ลางร้ายของพวกท่านอยู่กับพวกท่านนั่นเอง พวกท่านได้ถูกตักเตือนมาก่อนแล้วมิใช่หรือ? เปล่าดอก พวกท่านเป็นหมู่ชนผู้ฝ่าฝืนต่างหาก[4]

---

[1] คือพวกท่านมิได้เป็นอื่นใดนอกจากกล่าวเท็จแก่เรา ในการเรียกร้องของพวกท่านว่า พวกท่านเป็นทูตมายังพวกเรา

[2] กล่าวคือ หน้าที่ของเรานั้นชัดแจ้งอยู่แล้ว หากพวกท่านยอมรับสิ่งที่เราเรียกร้องเชิญชวนพวกท่าน ก็นับได้ว่าเป็นโชคดีและเป็นการรอดพ้นของพวกท่าน หากพวกท่านปฏิเสธก็นับได้ว่าเป็นโชคร้ายและเป็นความพินาศของพวกท่าน

[3] พวกเขากล่าวว่า พวกท่านนั่นแหละเป็นลางร้ายแก่เรา เพราะพวกท่านแท้ ๆ ที่ทำให้พวกเราได้รับความแห้งแล้ง และฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล

[4] บรรดาทูตได้ตอบโต้พวกเขาว่า ลางร้ายของพวกท่านนั้นอยู่ที่การปฏิเสธศรัทธาของพวกท่านเองต่างหาก เพราะพวกท่านได้รับการตักเตือนมาก่อนแล้ว พวกท่านก็ขู่จะทำร้ายพวกเขา แท้จริงพวกท่านนั้นเป็นผู้ดื้อรั้นและฝ่าฝืนต่างหาก

وَجَآءَ مِنۡ أَقۡصَا ٱلۡمَدِينَةِ رَجُلٌ يَسۡعَىٰ قَالَ يَٰقَوۡمِ ٱتَّبِعُواْ ٱلۡمُرۡسَلِينَ ﴿٢٠﴾

20. และมีชายคนหนึ่งจากสุดหัวเมืองได้มาอย่างรีบเร่ง[1] เขากล่าวว่า โอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย! จงปฏิบัติตามบรรดาทูตเหล่านี้เถิด

ٱتَّبِعُواْ مَن لَّا يَسۡـَٔلُكُمۡ أَجۡرٗا وَهُم مُّهۡتَدُونَ ﴿٢١﴾

21. พวกท่านจงปฏิบัติตามผู้ที่มิได้เรียกร้องรางวัลใด ๆ จากพวกท่าน[2] และพวกเขาเป็นผู้ที่อยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง (ฮิดายะฮฺ)

وَمَا لِيَ لَآ أَعۡبُدُ ٱلَّذِي فَطَرَنِي وَإِلَيۡهِ تُرۡجَعُونَ ﴿٢٢﴾

22. และทำไมเล่าฉันจะไม่เคารพภักดีผู้ทรงบังเกิดฉัน และยังพระองค์เท่านั้นที่พวกท่านจะถูกนำกลับไป[3]

ءَأَتَّخِذُ مِن دُونِهِۦٓ ءَالِهَةً إِن يُرِدۡنِ ٱلرَّحۡمَٰنُ بِضُرّٖ لَّا تُغۡنِ عَنِّي شَفَٰعَتُهُمۡ شَيۡـٔٗا وَلَا يُنقِذُونِ ﴿٢٣﴾

23. จะให้ฉันยึดถือพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์กระนั้นหรือ? หากพระผู้ทรงกรุณาปรานีทรงประสงค์จะก่อความทุกข์ยากแก่ฉัน การชะฟาอะฮฺของพวกเขาจะไม่ก่อประโยชน์อันใดแก่ฉันเลย และพวกเขาก็จะช่วยฉันให้รอดพ้น (จากการลงโทษ) ไม่ได้เลย[4]

إِنِّيٓ إِذٗا لَّفِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٍ ﴿٢٤﴾

24. แท้จริง เมื่อนั้นฉันจะอยู่ในการหลงผิดอย่างชัดแจ้ง[5]

---

[1] มีรายงานกล่าวว่า ชายคนนี้ก็คือ ฮะบีบ อันนัจญาร

[2] เมื่อฮะบีบทราบข่าวว่าชาวเมืองตั้งใจจะฆ่าบรรดาทูตทั้งสาม ซึ่งเขาทราบมาก่อนว่าทูตทั้งสามนั้นได้เรียกร้องเชิญชวนไปสู่สัจธรรม ดังนั้น เขาจึงรีบเดินทางเข้ามาเพื่อจะห้ามปรามการกระทำของชาวเมืองนั้น และได้เรียกร้องชาวเมืองให้เชื่อฟังบรรดาทูต โดยที่พวกเขามิได้เรียกร้องขอค่าจ้างรางวัลแต่ประการใด ในการเรียกร้องไปสู่การอีมาน และพวกเขาก็อยู่ในแนวทางที่ถูกต้องอีกด้วย

[3] คือจะมีสิ่งใดมาห้ามฉันมิให้เคารพอิบาดะฮฺพระผู้บังเกิดฉัน และทรงให้ฉันมีรูปร่างที่สวยงาม หลังจากตายแล้วพวกท่านจะต้องกลับไปหาพระองค์ เพื่อทรงตอบแทนทุกคนตามผลงานของเขา

[4] คือจะให้ฉันเคารพบูชาพระเจ้าอื่นใดที่ไม่ได้ยิน ไม่ได้ประโยชน์อันใดแก่ฉัน และไม่สามารถคุ้มกันให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺได้เลย หากพระองค์ทรงประสงค์จะให้ฉันได้รับทุกข์หรืออันตราย

[5] คือถ้าฉันเคารพบูชาสิ่งอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺแล้ว แน่นอนฉันจะต้องอยู่ในการหลงผิด

25. แท้จริงฉันศรัทธาต่อพระเจ้าของพวกท่าน ดังนั้น พวกท่านจงฟังฉันซิ![1]

إِنِّيٓ ءَامَنتُ بِرَبِّكُمۡ فَٱسۡمَعُونِ ٢٥

26. มีเสียงกล่าวว่า จงเข้าไปในสวนสวรรค์[2] เขากล่าวว่า โอ้ มาตรว่าหมู่ชนของฉันได้รู้ (สภาพของฉัน)

قِيلَ ٱدۡخُلِ ٱلۡجَنَّةَۖ قَالَ يَٰلَيۡتَ قَوۡمِي يَعۡلَمُونَ ٢٦

27. ถึงการที่พระเจ้าของฉันทรงอภัยให้แก่ฉัน และทรงทำให้ฉันอยู่ในหมู่ผู้มีเกียรติ[3]

بِمَا غَفَرَ لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي مِنَ ٱلۡمُكۡرَمِينَ ٢٧

28. และเรามิได้ส่งไพร่พลลงมาจากฟากฟ้าแก่หมู่ชนของเขาหลังจากเขา และเราก็มิใช่เป็นผู้ส่งพวกเขาลงมา[4]

۞ وَمَآ أَنزَلۡنَا عَلَىٰ قَوۡمِهِۦ مِنۢ بَعۡدِهِۦ مِن جُندٖ
مِّنَ ٱلسَّمَآءِ وَمَا كُنَّا مُنزِلِينَ ٢٨

29. มันมิใช่อื่นใดเลยนอกจากเสียงกัมปนาทเพียงครั้งเดียว[5] แล้วเมื่อนั้นพวกเขาก็ดับเงียบ

إِن كَانَتۡ إِلَّا صَيۡحَةٗ وَٰحِدَةٗ فَإِذَا هُمۡ خَٰمِدُونَ ٢٩

30. โอ้ อนิจจาต่อปวงบ่าว ไม่มีรอซูลคนใดมายังพวกเขา เว้นแต่พวกเขาได้เย้ยหยันเขา[6]

يَٰحَسۡرَةً عَلَى ٱلۡعِبَادِۚ مَا يَأۡتِيهِم
مِّن رَّسُولٍ إِلَّا كَانُواْ بِهِۦ يَسۡتَهۡزِءُونَ ٣٠

---

[1] หลังจากได้สั่งสอนและตักเตือนชาวบ้านแล้ว เขาก็ได้ประกาศการเป็นอิสลามของเขาอย่างเปิดเผย ขณะนั้นชาวบ้านจึงกลุ้มรุมทำร้ายเขาจนกระทั่งเขาตาย

[2] เมื่อเขาตายแล้วอัลลอฮฺได้ตรัสแก่เขาว่า จงเข้าไปในสวนสวรรค์พร้อมกับบรรดาคนตายชะฮีดเถิด เป็นการตอบแทนต่อการจริงใจในการอีมานของเจ้า

[3] เมื่อเขาได้เข้าสวรรค์และได้ประสบกับการที่อัลลอฮฺทรงให้เกียรติแก่เขาในสวรรค์ เพราะการอีมานและการอดทนของเขาแล้ว เขาก็นึกอยากจะให้หมู่ชนของเขาได้รู้เห็นสภาพของเขาและทางกลับที่ดีของเขา

[4] หลังจากการตายของฮะบีบ บินอันนัจญาร เรา (อัลลอฮฺ) มิได้ส่งไพร่พล (มะลาอิกะฮฺ) ลงมาจากฟากฟ้าเพื่อเป็นการแก้แค้นกลุ่มชนของเขา เพราะเขาปฏิเสธที่จะทำชิริก และได้เรียกร้องพวกเขาไปสู่การให้เอกภาพแด่อัลลอฮฺองค์เดียว เรามิได้ส่งไพร่พลลงมาเพราะไม่มีความจำเป็นที่จะต้องกระทำเช่นนั้น

[5] แต่มันเป็นเพียงเสียงกัมปนาทครั้งเดียวจากญิบรีล อะลัยฮิสสลาม พวกเขาก็พากันตายเรียบ

[6] เป็นการแสดงความเสียใจหรือเสียดายต่อปวงบ่าวที่ปฏิเสธการศรัทธา กล่าวคือทุกครั้งที่มีการส่งรอซูลมาเผยแผ่เชิญชวนไปสู่การศรัทธาต่อพระเจ้าองค์เดียว จะต้องได้รับการตอบโต้แสดงปฏิกิริยาอยู่เสมอ

31. พวกเขามิได้พิจารณาดอกหรือว่า กี่ศตวรรษมาแล้ว ก่อนหน้าพวกเขาเราได้ทำลาย โดยที่เขาเหล่านั้นมิได้กลับมายังพวกเขา[1]

أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُم مِّنَ الْقُرُونِ أَنَّهُمْ إِلَيْهِمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿٣١﴾

32. และแต่ละคนในพวกเขาทั้งหมดจะถูกนำมาปรากฏตัวต่อหน้าเรา[2]

وَإِن كُلٌّ لَّمَّا جَمِيعٌ لَّدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴿٣٢﴾

33. และสัญญาหนึ่งสำหรับพวกเขาก็คือแผ่นดินที่แห้งแล้งเราได้ให้มันมีชีวิตชีวาขึ้นมา และเราได้นำเมล็ดพืชออกมาจากมัน ซึ่งส่วนหนึ่งจากเมล็ดพืชนั้นพวกเขาใช้กิน[3]

وَآيَةٌ لَّهُمُ الْأَرْضُ الْمَيْتَةُ أَحْيَيْنَاهَا وَأَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا فَمِنْهُ يَأْكُلُونَ ﴿٣٣﴾

34. และเราได้ทำให้มีในแผ่นดินนั้นเรือกสวนมากมาย จากอินทผลัมและองุ่น และเราได้ทำให้มีตาน้ำในนั้น[4]

وَجَعَلْنَا فِيهَا جَنَّاتٍ مِّن نَّخِيلٍ وَأَعْنَابٍ وَفَجَّرْنَا فِيهَا مِنَ الْعُيُونِ ﴿٣٤﴾

35. เพื่อพวกเขาจะได้กินผลไม้ของมัน และจากสิ่งที่มือของพวกเขาได้กระทำมันขึ้น แล้วพวกเขาจะไม่ขอบคุณกระนั้นหรือ?[5]

لِيَأْكُلُوا مِن ثَمَرِهِ وَمَا عَمِلَتْهُ أَيْدِيهِمْ أَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿٣٥﴾

---

[1] เป็นการปรามพวกกุฟฟารมักกะฮฺว่า เราได้ทำลายประชาชาติก่อนหน้าพวกเขา เช่น ชนชาตินูห อ๊าด ษะมูด และชาวเมืองมัดยันไปแล้ว พวกเขามิได้ใคร่ครวญบ้างดอกหรือ เพื่อเป็นนิทัศน์อุทาหรณ์ให้พวกเขาเกิดความศรัทธา และให้ความเป็นเอกภาพแด่อัลลอฮฺ แล้วพวกเขาก็จะได้พ้นจากการลงโทษและมีความสุขสำราญ

[2] คือทุก ๆ คนจากประชาชาติที่ถูกทำลายและบรรดาปวงบ่าวทั้งหมด จะถูกนำมาปรากฏตัวต่อหน้าเราในวันกิยามะฮฺ เพื่อรับการพิพากษาอย่างเที่ยงธรรม

[3] ส่วนหนึ่งจากสัญญาณอันชัดแจ้งที่บ่งชี้ถึงอานุภาพอันสมบูรณ์ของอัลลอฮฺ และความเป็นเอกภาพของพระองค์คือ การทำให้แผ่นดินที่แห้งแล้งและไม่มีพืชพรรณต้นไม้ กลับมีชีวิตชีวาด้วยการประทานน้ำฝนลงมา ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงตรัสว่า และเราได้นำเมล็ดพืชออกมาจากแผ่นดิน คืองอกเงยออกมาเป็นพืชพรรณชนิดต่าง ๆ ซึ่งมนุษย์และสัตว์ใช้กินเป็นอาหาร

[4] และในแผ่นดินที่แห้งแล้งนั้นเราได้ทำเป็นเรือกสวนเพื่อใช้ทำการเพาะปลูก และทำให้มีตาน้ำในแผ่นดินนั้นเพื่อใช้กิน ดื่ม และเพาะปลูก

[5] เพื่อพวกเขาจะได้กินผลไม้จากเรือกสวนนั้น และจากสิ่งที่พวกเขาได้ทำการเพาะปลูกไว้ ทั้งนี้ด้วยความเมตตาของพระองค์ ดังนั้น แล้วพวกเขาจะไม่ขอบคุณพระองค์อีกหรือ?

سُبْحَٰنَ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلْأَزْوَٰجَ كُلَّهَا مِمَّا تُنۢبِتُ ٱلْأَرْضُ وَمِنْ أَنفُسِهِمْ وَمِمَّا لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٦﴾

36. มหาบริสุทธิ์ยิ่งแด่พระผู้ทรงสร้างทุกสิ่งทั้งหมดเป็นคู่ ๆ จากสิ่งที่แผ่นดินได้ (ให้มัน) งอกเงยขึ้นมา และจากตัวของพวกเขาเอง และจากสิ่งที่พวกเขาไม่รู้[1]

وَءَايَةٌ لَّهُمُ ٱلَّيْلُ نَسْلَخُ مِنْهُ ٱلنَّهَارَ فَإِذَا هُم مُّظْلِمُونَ ﴿٣٧﴾

37. และสัญญาณหนึ่งสำหรับพวกเขาก็คือกลางคืน เราได้ถอนกลางวันออกจากมัน แล้วพวกเขาก็อยู่ในความมืด[2]

وَٱلشَّمْسُ تَجْرِى لِمُسْتَقَرٍّ لَّهَا ۚ ذَٰلِكَ تَقْدِيرُ ٱلْعَزِيزِ ٱلْعَلِيمِ ﴿٣٨﴾

38. และดวงอาทิตย์โคจรตามวิถีของมัน นั่นคือการกำหนดของพระผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงรอบรู้[3]

وَٱلْقَمَرَ قَدَّرْنَٰهُ مَنَازِلَ حَتَّىٰ عَادَ كَٱلْعُرْجُونِ ٱلْقَدِيمِ ﴿٣٩﴾

39. และดวงจันทร์นั้น เราได้กำหนดให้มันโคจรตามตำแหน่ง จนกระทั่งมันได้กลายมาเป็นเช่นกิ่งอินทผลัมแห้ง[4]

لَا ٱلشَّمْسُ يَنۢبَغِى لَهَآ أَن تُدْرِكَ ٱلْقَمَرَ وَلَا ٱلَّيْلُ سَابِقُ ٱلنَّهَارِ ۚ وَكُلٌّ فِى فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿٤٠﴾

40. ดวงอาทิตย์ก็ไม่สมควร (อนุมัติ) แก่มันที่จะไล่ตามใกล้ดวงจันทร์ และกลางคืนก็จะไม่ล้ำหน้ากลางวัน และทั้งหมดนั้นจะเวียนว่ายอยู่ในจักรราศี[5]

---

[1] มหาบริสุทธิ์พระองค์ท่าน ที่ได้ทรงสร้างชนิดต่าง ๆ ทั้งหมดนี้ด้วยสี รสชาติ และรูปร่างที่แตกต่างกันเป็นคู่ ๆ และสิ่งที่ออกมาจากแผ่นดินที่เป็นต้นไม้และพืชชนิดต่าง ๆ และจากตัวของพวกเขาเองเป็นคู่ ๆ เป็นเพศชาย เพศหญิง และสิ่งที่พวกเขาไม่รู้ในบรรดาสิ่งที่ถูกบังเกิดมาที่แปลกประหลาด

[2] และอีกสัญญาณหนึ่งสำหรับพวกเขาที่บ่งชี้ถึงอานุภาพของอัลลอฮฺ ตะอาลา ในการฟื้นคืนชีพก็คือการให้แสงสว่างสูญสิ้นไปจากกลางวัน แล้วพวกเขาก็จะอยู่ในเวลากลางคืนท่ามกลางความมืดมิด

[3] และอีกสัญญาณหนึ่งก็คือ การโคจรของดวงอาทิตย์ตามวิถีของมันด้วยอานุภาพของอัลลอฮฺ

[4] ดวงจันทร์ก็เช่นเดียวกัน พระองค์ทรงกำหนดให้มันโคจรไปตามตำแหน่งของมันซึ่งมีอยู่ 28 ตำแหน่ง ใน 28 คืน ทุกคืนมันจะโคจรอยู่ในตำแหน่งของมันโดยไม่คลาดเคลื่อนหรือออกนอกตำแหน่ง ทั้งนี้เพื่อให้มนุษย์ได้รู้จัก วัน เดือน ปี และการคำนวณ ดวงจันทร์เริ่มขึ้นเป็นจันทร์เสี้ยวแล้วมีขนาดใหญ่ขึ้นจนกระทั่งเต็มดวงเมื่อกลางเดือน และมีขนาดเล็กลงจนกระทั่งมีสภาพคล้ายกิ่งอินทผลัมแห้งเมื่อปลายเดือน

[5] คือทั้งดวงอาทิตย์และดวงจันทร์จะไม่โคจรไล่กันจนกระทั่งมาบรรจบกัน จนกลายเป็นกลางวันไม่มีกลางคืน หรือจนกระทั่งเป็นกลางคืนไม่มีกลางวัน แต่ว่าทั้งดวงอาทิตย์และดวงจันทร์จะโคจรเวียนว่ายไปตามจักรราศีของมัน ทั้งนี้เพื่อผลประโยชน์ของมนุษย์ อันเนื่องมาจากความเมตตาของอัลลอฮฺ และเป็นการแสดงให้ประจักษ์ถึงอานุภาพของพระองค์ในการจัดระบบของจักรวาลให้ดำเนินไปอย่างมีระเบียบและละเอียดอ่อน

وَءَايَةٌ لَّهُمْ أَنَّا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِى ٱلْفُلْكِ ٱلْمَشْحُونِ ﴿٤١﴾

41. และสัญญาณหนึ่งสำหรับพวกเขาก็คือเราได้บรรทุกลูกหลานของพวกเขาไว้ในเรือจนเต็ม[1]

وَخَلَقْنَا لَهُم مِّن مِّثْلِهِۦ مَا يَرْكَبُونَ ﴿٤٢﴾

42. และเราได้สร้างทำนองเดียวกันนี้ (เรือใหญ่) แก่พวกเขา เพื่อให้พวกเขาขับขี่

وَإِن نَّشَأْ نُغْرِقْهُمْ فَلَا صَرِيخَ لَهُمْ وَلَا هُمْ يُنقَذُونَ ﴿٤٣﴾

43. และถ้าเราประสงค์เราก็จะจมพวกเขาเสีย แล้วจะไม่มีผู้ร้องตะโกนเพื่อขอความช่วยเหลือให้แก่เขา และพวกเขาก็จะไม่ถูกช่วยให้รอดพ้น (จากการจมน้ำตาย) ด้วย[2]

إِلَّا رَحْمَةً مِّنَّا وَمَتَٰعًا إِلَىٰ حِينٍ ﴿٤٤﴾

44. เว้นแต่ด้วยความเมตตาจากเรา และความเพลิดเพลินชั่วระยะหนึ่ง[3]

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ ٱتَّقُوا۟ مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٥﴾

45. และเมื่อได้มีเสียงกล่าวแก่พวกเขาว่า จงระวังสิ่งที่อยู่ข้างหน้าพวกเจ้า และสิ่งที่อยู่ข้างหลังพวกเจ้า เพื่อพวกเจ้าจะได้รับความเมตตา[4]

وَمَا تَأْتِيهِم مِّنْ ءَايَةٍ مِّنْ ءَايَٰتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا۟ عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤٦﴾

46. และไม่มีสัญญาณใดในบรรดาสัญญาณของพระเจ้าของพวกเขาได้มีมายังพวกเขา เว้นแต่พวกเขาจะผินหลังให้แก่สัญญาณนั้นๆ[5]

---

[1] และอีกสัญญาณหนึ่ง เราได้บรรทุกลูกหลานของนะบีนูหฺซึ่งเป็นผู้ศรัทธาไว้ในเรือ และให้พวกเขารอดพ้นจากการจมน้ำตาย เพราะการศรัทธาของพวกเขา

[2] และอีกสัญญาณหนึ่งคือ พระองค์ทรงให้พวกเขาสร้างเรือเดินสมุทรเพื่อใช้โดยสารและบรรทุก ไปจนกระทั่งถึงวันกิยามะฮฺ และหากเป็นพระประสงค์ของพระองค์ ก็จะให้เรือขนาดใหญ่เหล่านั้นของพวกปฏิเสธศรัทธาจมน้ำเสีย แล้วจะไม่มีใครเรียกร้องขอความช่วยเหลือให้รอดพ้นไปได้

[3] คือไม่มีผู้ใดจะช่วยให้พวกเขารอดพ้นไปได้นอกจากเรา ด้วยความเมตตาของเราแก่พวกเขา และการที่เราให้พวกเขาเพลิดเพลินไปชั่วระยะหนึ่งจนกระทั่งชีวิตของพวกเขาจะสิ้นสุดลง

[4] คือเมื่อได้มีการกล่าวแก่พวกมุชริกีนว่า จงระวังความกริ้วของอัลลอฮฺ และจงพิจารณาดูการลงโทษที่ได้เกิดขึ้นแก่ประชาชาติในอดีต เนื่องเพราะพวกเขาปฏิเสธบรรดารอซูล และจงระวังสิ่งที่อยู่ข้างหลังคือการลงโทษในโลกอาคิเราะฮฺ เพื่อพวกเจ้าจะได้รับความเมตตา แต่พวกเขาก็ผินหลังให้

[5] คือได้มีสัญญาณต่างๆ อย่างชัดแจ้งที่บ่งชี้ถึงสัจจะของท่านรอซูล เช่น ปาฏิหาริย์ต่างๆ พวกเขาก็ผินหลังให้ด้วยการปฏิเสธและมีปฏิกิริยาเย้ยหยัน

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ أَنفِقُوا۟ مِمَّا رَزَقَكُمُ ٱللَّهُ قَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لِلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ أَنُطْعِمُ مَن لَّوْ يَشَآءُ ٱللَّهُ أَطْعَمَهُۥٓ إِنْ أَنتُمْ إِلَّا فِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٤٧﴾

47. และเมื่อมีเสียงกล่าวแก่พวกเขาว่า จงบริจาคจากสิ่งที่อัลลอฮฺทรงประทานเป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาได้กล่าวแก่บรรดาผู้ศรัทธาว่า เราจะให้อาหารแก่ผู้ที่หากอัลลอฮฺทรงประสงค์ก็จะให้อาหารแก่เขากระนั้นหรือ? พวกท่านมิใช่อื่นใดเลย นอกจากอยู่ในการหลงผิดอย่างชัดแจ้ง[1]

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا ٱلْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٤٨﴾

48. และพวกเขากล่าวว่า เมื่อใดเล่าสัญญานี้จะเกิดขึ้น หากพวกท่านเป็นผู้สัตย์จริง[2]

مَا يَنظُرُونَ إِلَّا صَيْحَةً وَٰحِدَةً تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ يَخِصِّمُونَ ﴿٤٩﴾

49. พวกเขามิได้คอยสิ่งใดเลย นอกจากเสียงกัมปนาทเพียงครั้งเดียว ซึ่งจะคร่าชีวิตพวกเขาในขณะที่พวกเขาโต้เถียงกันอยู่[3]

فَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَوْصِيَةً وَلَآ إِلَىٰٓ أَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ ﴿٥٠﴾

50. แล้วพวกเขาก็ไม่สามารถจะสั่งเสียอันใด และพวกเขาก็ไม่ทันจะกลับไปยังครอบครัวของพวกเขาได้[4]

وَنُفِخَ فِى ٱلصُّورِ فَإِذَا هُم مِّنَ ٱلْأَجْدَاثِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يَنسِلُونَ ﴿٥١﴾

51. และสังข์ก็จะถูกเป่าขึ้น ทันใดนั้นพวกเขาจะออกจากหลุมฝังศพ แล้วพวกเขาก็รีบรุดไปยังพระเจ้าของพวกเขา[5]

---

[1] คือบริจาคแก่คนยากจนอนาถา พวกมุชริกีนจะกล่าวตอบเป็นเชิงแดกดันว่า จะให้เราบริจาคทรัพย์สินของเราแก่บรรดาคนยากจนเหล่านั้น ซึ่งอัลลอฮฺทรงให้พวกเขายากจนกระนั้นหรือ?

[2] คือเมื่อใดวันกิยามะฮฺที่พวกท่านสัญญาไว้จะเกิดขึ้น และเมื่อใดการลงโทษที่พวกท่านกล่าวขู่เข็ญพวกเราอยู่เสมอ หากพวกท่านสัตย์จริงในการกล่าวอ้างของพวกท่านว่า จะมีการฟื้นคืนชีพ การชุมนุม การพิพากษา และการลงโทษ?

[3] คือเมื่อเสียงกัมปนาทเกิดขึ้นอย่างฉับพลัน ขณะที่พวกเขากำลังทำธุรกิจหรือโต้เถียงกันอยู่ โดยที่พวกเขาไม่รู้ตัว แล้วเสียงกัมปนาทได้คร่าชีวิตของพวกเขาทันที

[4] คือไม่มีใครสามารถจะสั่งเสียซึ่งกันและกันในกิจการของตน และไม่สามารถจะกลับไปยังบ้านของเขาได้เพราะเหตุการณ์ได้เกิดขึ้นอย่างกะทันหันและฉับพลันเกินความคาดฝัน

[5] เมื่อได้มีการเป่าสังข์ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง บรรดาคนตายก็จะออกจากหลุมฝังศพของพวกเขา รีบรุดไปชุมนุมกันต่อหน้าพระเจ้าของพวกเขา

قَالُوا يَا وَيْلَنَا مَنْ بَعَثَنَا مِنْ مَرْقَدِنَا ۜ هَٰذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمَٰنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ ﴿٥٢﴾

52. พวกเขากล่าวว่า โอ้ ความหายนะที่ประสบแก่เรา! ใครเล่าที่ให้เราฟื้นขึ้นจากที่นอนของเรา (กุบูร) (จะมีเสียงกล่าวขึ้นว่า) นี่แหละคือสิ่งที่พระผู้ทรงกรุณาปรานีได้ทรงสัญญาไว้ และบรรดารอซูลได้กล่าวสมจริงแล้ว[1]

إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴿٥٣﴾

53. ไม่มีอะไรดอกนอกจากเสียงกัมปนาทเพียงครั้งเดียว ทันใดนั้นพวกเขาทั้งหมดก็จะถูกนำมาปรากฏต่อหน้าเรา[2]

فَالْيَوْمَ لَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَلَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٤﴾

54. ในวันนั้นไม่มีชีวิตใด (ผู้ใด) จะถูกอยุติธรรมแต่ประการใด และพวกเจ้าจะไม่ได้รับการตอบแทน นอกจากสิ่งที่พวกเจ้าได้ปฏิบัติไว้[3]

إِنَّ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمَ فِي شُغُلٍ فَاكِهُونَ ﴿٥٥﴾

55. แท้จริง ในวันนั้นชาวสวรรค์จะอยู่ในกิจกรรมอันสุขสำราญ

هُمْ وَأَزْوَاجُهُمْ فِي ظِلَالٍ عَلَى الْأَرَائِكِ مُتَّكِئُونَ ﴿٥٦﴾

56. พวกเขาและคู่ครองของพวกเขาจะอยู่ภายใต้ร่มเงา นอนเอกเขนกอยู่บนเก้าอี้นวม[4]

لَهُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ وَلَهُمْ مَا يَدَّعُونَ ﴿٥٧﴾

57. สำหรับพวกเขาในสวนสวรรค์นั้นจะมีผลไม้ (หลากชนิด) และสำหรับพวกเขาจะมีสิ่งที่พวกเขาต้องการ

---

[1] คือใครเล่าที่พาเราออกมาจากกุบูรซึ่งเป็นที่พำนักของเรา เมื่อพวกเขากล่าวเช่นนั้นมะลาอิกะฮฺ หรือบรรดามุอฺมินจะตอบว่า นี่คือสิ่งที่อัลลอฮฺทรงสัญญาไว้กับพวกท่านถึงการฟื้นคืนชีพ การสอบสวน และการตอบแทนหลังจากตายไปแล้ว และบรรดารอซูลก็ได้กล่าวสมจริงแล้วในสิ่งที่พวกเขาได้บอกเล่าแก่เรา

[2] เรื่องการฟื้นคืนชีพของพวกเขามิใช่อื่นใด นอกจากอิสรอฟีลจะเป่าสังข์เพียงครั้งเดียว ในขณะนั้นพวกเขาทั้งหมดก็จะมาปรากฏตัวต่อหน้าเรา เพื่อรอฟังคำพิพากษาและการตอบแทน

[3] ในวันกิยามะฮฺทุกชีวิตจะไม่ได้รับความอยุติธรรมแต่อย่างใด คือทั้งชีวิตที่ดีและชีวิตที่ชั่วจะได้รับการตอบแทนตามผลงานของมัน

[4] ในวันกิยามะฮฺชาวสวรรค์จะกังวลอยู่ในเรื่องของความสุขสำราญทุกชนิด เขาและคู่ครองของเขาจะนอนเอกเขนกอยู่ภายใต้ร่มเงา มีความสุขอยู่กับเครื่องกินเครื่องดื่มนานาชนิด

سَلَٰمٌ قَوْلًا مِّن رَّبٍّ رَّحِيمٍ ﴿٥٨﴾

58. "ความศานติ!" พระดำรัสหนึ่งจากพระเจ้าผู้ทรงเมตตาเสมอ[1]

وَٱمْتَٰزُوا۟ ٱلْيَوْمَ أَيُّهَا ٱلْمُجْرِمُونَ ﴿٥٩﴾

59. โอ้บรรดาอาชญากรทั้งหลายเอ๋ย! วันนี้พวกเจ้าจงถอยห่างออกไปให้พ้น

۞ أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَٰبَنِىٓ ءَادَمَ أَن لَّا تَعْبُدُوا۟ ٱلشَّيْطَٰنَ ۖ إِنَّهُۥ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٦٠﴾

60. ข้ามิได้บัญชาพวกเจ้าดอกหรือ โอ้ลูกหลานของอาดัมเอ๋ย! ว่าพวกเจ้าอย่าได้เคารพบูชาชัยฏอนมารร้าย แท้จริง มันนั้นเป็นศัตรูตัวฉกาจของพวกเจ้า[2]

وَأَنِ ٱعْبُدُونِى ۚ هَٰذَا صِرَٰطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾

61. และพวกเจ้าจงเคารพภักดีต่อข้า นี่คือแนวทางอันเที่ยงแท้[3]

وَلَقَدْ أَضَلَّ مِنكُمْ جِبِلًّا كَثِيرًا ۖ أَفَلَمْ تَكُونُوا۟ تَعْقِلُونَ ﴿٦٢﴾

62. และโดยแน่นอน มันได้ทำให้หมู่ชนจำนวนมากของพวกเจ้าหลงทาง ทำไมพวกเจ้าจึงไม่ใช้สติปัญญาใคร่ครวญเล่า?[4]

هَٰذِهِۦ جَهَنَّمُ ٱلَّتِى كُنتُمْ تُوعَدُونَ ﴿٦٣﴾

63. นี่คือนรกญะฮันนัม ซึ่งพวกเจ้าถูกสัญญาไว้

ٱصْلَوْهَا ٱلْيَوْمَ بِمَا كُنتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٦٤﴾

64. วันนี้พวกเจ้าจะเข้าไปลิ้มรสมัน เนื่องเพราะพวกเจ้าปฏิเสธ[5]

---

[1] ในสวนสวรรค์นั้นมีผลไม้หลากหลาย ซึ่งพวกเขาจะได้ทุกสิ่งที่พวกเขาปรารถนา ขณะที่พวกเขากำลังได้รับความสุขสำราญอยู่นั้น ก็จะได้ยินเสียงทักทายจากพระเจ้าของพวกเขาว่า "ความศานติจงมีแด่พวกท่าน โอ้ชาวสวรรค์!"

[2] พระองค์ทรงกล่าวถึงสภาพของพวกอาชญากรว่า พวกเจ้าจงปลีกตัวแยกไปจากบรรดามุอฺมิน และอยู่อย่างโดดเดี่ยว ข้ามิได้ใช้พวกเจ้าผ่านทางบรรดารอซูลดอกหรือว่า อย่าได้ไปเชื่อฟังชัยฏอนที่พวกมันเรียกร้องเชิญชวนพวกเจ้าให้ทรยศต่อข้า เพราะมันเป็นศัตรูตัวฉกาจของพวกเจ้า

[3] และข้าได้ใช้ให้พวกเจ้าเคารพภักดีต่อข้า และเชื่อฟังคำสั่งของข้าองค์เดียว

[4] พระองค์ทรงยืนยันอีกว่า ชัยฏอนนั้นมันได้ทำให้หมู่ชนจำนวนมากในหมู่พวกเจ้าหลงทางไปจากแนวทางแห่งสัจธรรม ทำไมพวกเจ้าจึงไม่ใช้สติปัญญาใคร่ครวญบ้างเล่า?

[5] นี่คือนรกญะฮันนัมซึ่งบรรดารอซูลได้สัญญากับพวกเจ้าไว้ และพวกเจ้าก็ปฏิเสธ ดังนั้นพวกเจ้าจงลิ้มรสความร้อนของมัน และเปรียบเทียบการลงโทษชนิดต่างๆ ในวันนี้ เพราะการปฏิเสธศรัทธาของพวกเจ้าในโลกดุนยา

ٱلْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰٓ أَفْوَٰهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَآ أَيْدِيهِمْ
وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُم بِمَا كَانُوا۟ يَكْسِبُونَ ٦٥

65. วันนี้เราจะปิดผนึกปากของพวกเขาและมือของพวกเขาจะพูดแก่เรา และเท้าของพวกเขาจะเป็นพยานตามที่พวกเขาได้ปฏิบัติไว้[1]

وَلَوْ نَشَآءُ لَطَمَسْنَا عَلَىٰٓ أَعْيُنِهِمْ فَٱسْتَبَقُوا۟
ٱلصِّرَٰطَ فَأَنَّىٰ يُبْصِرُونَ ٦٦

66. และหากเราประสงค์ เราก็จะทำให้ตาของพวกเขาบอดลง แล้วพวกเขาก็จะคลำหาทาง แต่พวกเขาจะเห็นได้อย่างไร?[2]

وَلَوْ نَشَآءُ لَمَسَخْنَٰهُمْ عَلَىٰ مَكَانَتِهِمْ
فَمَا ٱسْتَطَٰعُوا۟ مُضِيًّا وَلَا يَرْجِعُونَ ٦٧

67. และหากเราประสงค์ เราก็จะแปลงรูปของพวกเขาให้อยู่กับที่ของพวกเขา แล้วพวกเขาก็ไม่อาจจะไปข้างหน้าได้ และก็ไม่อาจจะถอยกลับได้[3]

وَمَن نُّعَمِّرْهُ نُنَكِّسْهُ
فِى ٱلْخَلْقِ ۖ أَفَلَا يَعْقِلُونَ ٦٨

68. และผู้ใดที่เราทำให้เขามีอายุยืนนาน เราจะให้กลับคืนสู่สภาพเมื่อตอนแรกเกิดแล้ว พวกเขาไม่ใช้สติปัญญาใคร่ครวญบ้างหรือ?[4]

وَمَا عَلَّمْنَٰهُ ٱلشِّعْرَ وَمَا يَنۢبَغِى
لَهُۥٓ ۚ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ وَقُرْءَانٌ مُّبِينٌ ٦٩

69. เรามิได้สอนกวีนิพนธ์แก่เขา (มุฮัมมัด) และไม่เหมาะสมแก่เขา (ที่จะเป็นกวี) คัมภีร์นี้มิใช่อื่นใดเลย นอกจากเป็นข้อตักเตือนและเป็นคัมภีร์อันชัดแจ้ง[5]

---

[1] ในวันนี้คือวันกิยามะฮฺ เราจะปิดผนึกปากของพวกกุฟฟารเพื่อมิให้พวกเขาพูด และอวัยวะของพวกเขาจะพูดเป็นพยานต่อการกระทำของพวกเขา

[2] อิบนุอับบาสกล่าวว่า หากเราประสงค์ เราก็จะทำให้พวกเขาตาบอด หลงจากแนวทางที่ถูกต้อง แล้วพวกเขาจะไม่มีโอกาสได้พบกับสัจธรรมเลย อันเป็นการขู่สำทับพวกกุเรช

[3] คือเราจะจำแลงรูปของพวกมุชริกีนให้อยู่กับที่ ไม่สามารถเคลื่อนไหวไปไหนได้

[4] คือเราจะให้เขามีอายุยืนนานและให้มีสภาพคล้ายเด็กตอนแรกเกิด คือทั้งกำลังร่างกายและสติปัญญาจะถดถอยลงทุกๆ วัน

[5] เป็นการตอบโต้พวกมุชริกีนที่กล่าวว่าอัลกุรอานเป็นกวีนิพนธ์ และท่านรอซูลเป็นกวี พระองค์จึงตอบพวกเขาดังกล่าวและว่า คัมภีร์ที่มุฮัมมัดอ่านอยู่นั่นมิใช่อื่นใด นอกจากเป็นข้อตักเตือนจากอัลลอฮฺแก่ปวงบ่าวของพระองค์

لِّيُنذِرَ مَن كَانَ حَيًّا وَيَحِقَّ ٱلْقَوْلُ عَلَى ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٧٠﴾

70. เพื่อตักเตือนผู้ที่มีชีวิต และเพื่อข้อตักเตือนนั้นเป็นหลักฐานยืนยันแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา[1]

أَوَلَمْ يَرَوْا۟ أَنَّا خَلَقْنَا لَهُم مِّمَّا عَمِلَتْ أَيْدِينَآ أَنْعَٰمًا فَهُمْ لَهَا مَٰلِكُونَ ﴿٧١﴾

71. และพวกเขามิได้พิจารณาดูดอกหรือ เราได้สร้างปศุสัตว์ขึ้นมาเพื่อพวกเขาจากสิ่งที่มือของเราได้ทำขึ้น แล้วพวกเขาก็ได้ครอบครองมัน[2]

وَذَلَّلْنَٰهَا لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوبُهُمْ وَمِنْهَا يَأْكُلُونَ ﴿٧٢﴾

72. และเราได้ทำให้มันยอมจำนนแก่พวกเขา ดังนั้น บางชนิดมันก็เป็นพาหนะแก่พวกเขา และบางชนิดพวกเขาก็ใช้กินเป็นอาหาร

وَلَهُمْ فِيهَا مَنَٰفِعُ وَمَشَارِبُ ۖ أَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾

73. และในตัวมันนั้นมีประโยชน์มากหลาย และเครื่องดื่มสำหรับพวกเขา แล้วพวกเขาจะยังไม่ขอบคุณอีกหรือ?[3]

وَٱتَّخَذُوا۟ مِن دُونِ ٱللَّهِ ءَالِهَةً لَّعَلَّهُمْ يُنصَرُونَ ﴿٧٤﴾

74. และพวกเขาได้ยึดถือเอาพระเจ้ามากหลาย (เป็นที่เคารพสักการะ) อื่นจากอัลลอฮฺ หวังว่าพวกเขาจะได้รับความช่วยเหลือ (จากมัน)[4]

---

[1] อัลกุรอานนี้ถูกประทานลงมาเพื่อเป็นการเตือนผู้ที่มีสติรับผิดชอบและใคร่ครวญ คือบรรดามุอฺมินเพราะพวกเขาจะได้รับประโยชน์ และเป็นหลักฐานยืนยันในการลงโทษบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา

[2] พวกมุชริกีนไม่เห็นปรากฏการณ์แห่งอานุภาพของเราดอกหรือ คือเราได้สร้างให้แก่พวกเขา ซึ่งสิ่งที่มือของเราได้กระทำขึ้น เพื่อให้พวกเขาครอบครอง คือปศุสัตว์ เช่น อูฐ วัว ควาย แพะ แกะ

[3] คือเราได้ให้ปศุสัตว์เหล่านั้นยอมจำนนแก่พวกเขา เพื่อใช้เป็นพาหนะบรรทุกสิ่งของ เช่น อูฐ และบางชนิดก็ใช้กินเป็นอาหาร เช่น อูฐ วัว ควาย แพะ แกะ อีกทั้งในตัวของมันก็ยังมีประโยชน์อีกมากมาย คือนมสำหรับดื่ม กระดูก เขา และขนของมัน

[4] ทั้ง ๆ ที่พวกเขาได้รับประโยชน์อย่างมากมายจากปศุสัตว์ พวกเขายังเนรคุณต่อพระผู้สร้างอีกหรือ? โดยหันไปพึ่งพระเจ้าอื่นมากมายที่เป็นรูปปั้น เจว็ด หวังว่าพวกมันจะช่วยเหลือพวกเขาได้

لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَهُمْ وَهُمْ لَهُمْ جُندٌ مُّحْضَرُونَ ٧٥

75. พวกมันไม่สามารถช่วยเหลือพวกเขาได้ พวกเขาจะถูกนำมาปรากฏตัวเป็นกลุ่มๆ เพื่อพวกมัน[1]

فَلَا يَحْزُنكَ قَوْلُهُمْ إِنَّا نَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ٧٦

76. ดังนั้น อย่าได้ให้คำพูดของพวกเขาเป็นที่เสียใจแก่เจ้า แท้จริงเรารู้ดีถึงสิ่งที่พวกเขาปิดบังและสิ่งที่พวกเขาเปิดเผย[2]

أَوَلَمْ يَرَ الْإِنسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِن نُّطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُّبِينٌ ٧٧

77. มนุษย์มิได้พิจารณาดูดอกหรือว่า เราได้บังเกิดเขามาจากน้ำอสุจิ แล้วจงดูซิ เขาได้กลายเป็นคู่ปรปักษ์ตัวฉกาจ[3]

وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ قَالَ مَن يُحْيِي الْعِظَامَ وَهِيَ رَمِيمٌ ٧٨

78. และเขาได้ยกอุทาหรณ์เปรียบเทียบแก่เรา และเขาได้ลืมต้นกำเนิดของเขา เขากล่าวว่า ใครเล่าจะให้กระดูกมีชีวิตขึ้นมาอีก ในเมื่อมันเป็นผุยผงไปแล้ว[4]

---

[1] พวกมันไม่สามารถจะช่วยเหลือใครได้ เพราะมันเป็นรูปปั้น เจว็ด มันไม่ได้ยิน ไม่เห็น ไม่ให้คุณและให้โทษแก่ใคร

[2] ดังนั้น เจ้าอย่าได้เสียใจในสิ่งที่กลุ่มชนของเจ้าได้พูดว่า เจ้ามิได้เป็นรอซูล เจ้าเป็นกวี เป็นมายากร และอื่นๆ เพราะเรารู้ถึงสิ่งที่พวกเขาปิดบังและเปิดเผย แล้วเราจะตอบแทนพวกเขาในการกล่าวหาของพวกเขา

[3] มนุษย์เนรคุณผู้นี้มิได้พิจารณาถึงอานุภาพของอัลลอฮฺดอกหรือ ซึ่งเขารู้ดีว่าเราได้สร้างเขามาจากน้ำที่น่ารังเกียจคืออสุจิ ซึ่งมันออกมาจากที่สกปรก แล้วเขาก็เป็นปรปักษ์ต่อพระเจ้าของเขา ปฏิเสธอานุภาพของพระองค์

[4] นักตัฟซีรกล่าวว่า ถูกประทานลงมาเพราะ อุบัย อิบนุค่อลัฟ ได้มาหาท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม พร้อมกับกระดูกป่นเป็นผุยผง และได้โปรยต่อหน้าท่านแล้วกล่าวเป็นเชิงเย้ยหยันว่า โอ้มุฮัมมัด ท่านอ้างว่าอัลลอฮฺจะทรงให้เรามีชีวิตขึ้นมา หลังจากที่เรากลายเป็นผุยผงเช่นนี้หรือ? ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ตอบว่า ใช่! พระองค์จะทรงให้ท่านฟื้นคืนชีพขึ้นมา และจะให้ท่านเข้าไปอยู่ในไฟนรก!

قُلْ يُحْيِيهَا ٱلَّذِىٓ أَنشَأَهَآ أَوَّلَ مَرَّةٍ ۖ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ ﴿٧٩﴾

79. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พระผู้ทรงให้กำเนิดมันครั้งแรกนั้น ย่อมจะทรงให้มันมีชีวิตขึ้นมาอีก และพระองค์เป็นผู้ทรงรอบรู้การบังเกิดทุกสิ่ง[1]

ٱلَّذِى جَعَلَ لَكُم مِّنَ ٱلشَّجَرِ ٱلْأَخْضَرِ نَارًا فَإِذَآ أَنتُم مِّنْهُ تُوقِدُونَ ﴿٨٠﴾

80. ผู้ทรงทำให้มีไฟสำหรับพวกเจ้าจากต้นไม้เขียวสด (แล้วจงดูซิ) พวกเจ้าก็ได้จุดมันจากเชื้อไฟนั้น[2]

أَوَلَيْسَ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ بِقَٰدِرٍ عَلَىٰٓ أَن يَخْلُقَ مِثْلَهُم ۚ بَلَىٰ وَهُوَ ٱلْخَلَّٰقُ ٱلْعَلِيمُ ﴿٨١﴾

81. พระองค์ผู้ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน จะไม่ทรงสามารถที่จะสร้างเช่นเดียวกับพวกเขากระนั้นหรือ? แน่นอน และพระองค์เป็นผู้ทรงสร้างที่ยิ่งใหญ่ ผู้ทรงรอบรู้[3]

إِنَّمَآ أَمْرُهُۥٓ إِذَآ أَرَادَ شَيْـًٔا أَن يَقُولَ لَهُۥ كُن فَيَكُونُ ﴿٨٢﴾

82. แท้จริงพระบัญชาของพระองค์ เมื่อทรงประสงค์สิ่งใด พระองค์ก็จะตรัสแก่มันว่า จงเป็น แล้วมันก็จะเป็นขึ้นมา[4]

---

[1] มุฮัมมัด จงตอบกาฟิรผู้นี้และพวกกุฟฟารทั้งหลายว่า พระองค์ทรงสร้างมันจากไม่มีอะไรเลย และทรงประดิษฐ์มันเป็นครั้งแรกจากไม่มีอะไรเลย ดังนั้นผู้ที่ทรงให้มีขึ้นเป็นครั้งแรก แน่นอนพระองค์ทรงสามารถจะให้มีขึ้นอีกครั้งหนึ่งหลังจากตายไปแล้ว

[2] ด้วยอานุภาพของพระองค์ ทรงทำให้ต้นไม้เขียวสดมีไฟจากการเสียดสีของมัน ทั้งนี้ด้วยพระประสงค์ของพระองค์ ดังนั้น การให้กระดูกป่นเป็นผุยผงให้กลับเป็นร่างใหม่ และฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง จึงเป็นสิ่งที่ไม่เกินความสามารถของพระองค์

[3] พระผู้ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน ทั้งๆ ที่มันมีขนาดใหญ่โตและมีกิจการใหญ่โต จะไม่สามารถสร้างร่างกายของมนุษย์หลังจากตายไปแล้วกระนั้นหรือ? แน่นอน พระองค์ทรงสามารถที่จะกระทำเช่นนั้นอย่างไม่มีข้อสงสัยใดๆ ทั้งสิ้น เพราะพระองค์ทรงอานุภาพ ทรงรอบรู้อย่างละเอียด

[4] ไม่เป็นที่ยากลำบากแก่พระองค์แต่ประการใด เพราะพระบัญชาของพระองค์อยู่ที่อักษร 2 ตัว คือ ก๊าฟ กับ นูน = (กุน) จงเป็น เมื่อใดที่พระองค์ทรงประสงค์สิ่งใดมันก็จะเกิดขึ้น โดยปราศจากความเหนื่อยยากและความยากลำบากแต่ประการใด

فَسُبْحَـٰنَ ٱلَّذِى بِيَدِهِۦ مَلَكُوتُ كُلِّ شَىْءٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٣﴾

83. ดังนั้น มหาบริสุทธิ์ยิ่งแด่พระองค์ ซึ่งในพระหัตถ์ของพระองค์มีอำนาจเหนือทุกสิ่ง และยังพระองค์เท่านั้นที่พวกเจ้าจะถูกนำกลับไป[1]

---

[1] มหาบริสุทธิ์พระองค์ท่านจากลักษณะที่บกพร่องและไม่สมบูรณ์ พระองค์คือพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ ทรงเกียรติ ทรงมีอำนาจเหนือทุกสิ่งอย่างกว้างขวาง การกลับของมัคลูกทั้งมวลย่อมไปหาพระองค์องค์เดียว เพื่อการสอบสวนและการตอบแทน

(37) ซูเราะฮฺอัศศ็อฟฟาต

سورة الصافات

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 182 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัศศ็อฟฟาต

ซูเราะฮฺอัศศ็อฟฟาตเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺอีกซูเราะฮฺหนึ่ง ที่ให้ความสนใจเรื่องหลักการของอะกีดะฮฺอิสลามียะฮฺ คือเรื่องความเป็นเอกภาพ การวะฮฺยุ การฟื้นคืนชีพและการตอบแทน จุดหมายหลักของซูเราะฮฺนี้ก็เช่นเดียวกับซูเราะฮฺ มักกียะฮฺอื่นๆ ที่มุ่งสู่การทำให้หลักการศรัทธาแนบแน่น

ซูเราะฮฺได้เริ่มกล่าวถึงเรื่องเกี่ยวกับมะลาอิกะฮฺผู้ทรงคุณธรรม ผู้ยืนเข้าแถวในเวลาละหมาด หรือบรรดาปีกของพวกเขาอยู่ในสภาพเตรียมพร้อมที่จะรับคำบัญชาของอัลลอฮฺเป็นผู้ควบคุมให้เมฆทั้งหลายพัดพาไปตามพระประสงค์ของอัลลอฮฺ แล้วได้กล่าวถึงพวกญิน ซึ่งพวกมันจะถูกขับไล่ไสส่งและถูกขว้างด้วยเปลวเพลิงอันโชติช่วงเป็นการตอบโต้คำกล่าวอ้างหรือนวนิยายของพวกญาฮิลียะฮฺในการเชื่อมั่นของพวกเขาที่ว่า พวกญินนั้นมีความใกล้ชิดกับอัลลอฮฺ ตะอาลา ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงการฟื้นคืนชีพ การตอบแทน และการปฏิเสธของพวกมุชริกีนที่มีต่อสิ่งที่จะเกิดขึ้นดังกล่าวตลอดจนการไม่ยอมเชื่อว่าจะมีชีวิตขึ้นอีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่เป็นกระดูกและเป็นผุยผงไปแล้ว

และเพื่อเป็นการยืนยันหรือย้ำถึงหลักการศรัทธาต่อการฟื้นคืนชีพ ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงเรื่องของ "มุอฺมินและกาฟิร" คือผู้ศรัทธาและผู้ปฏิเสธศรัทธา และบทสนทนาระหว่างบุคคลทั้งสองในโลกดุนยา ซึ่งจะมีผลออกมาจากการเชื่อมั่นของแต่ละคน นั่นก็คือ การเข้าอยู่ในสวนสวรรค์ของมุอฺมินอย่างถาวร และการลงสู่นรกอย่างถาวรของกาฟิร

ซูเราะฮฺนี้ได้ให้ข้อสังเกตถึงเรื่องราวต่างๆ ของบรรดานะบีบางท่าน เริ่มด้วยนะบีนูหฺ อิบรอฮีม อิสมาอีล และเรื่องของมูซาและฮารูณ เรื่องของอิลยาสและลูฏ

และได้กล่าวอย่างละเอียดถึงเรื่อง "การศรัทธาและการทดสอบ" ในเหตุการณ์ของอิสมาอีลผู้เสียสละให้ถูกเชือดพลี อันเนื่องมาจากการฝันของผู้เป็นบิดา คือนะบีอิบรอฮีม ขณะที่ถูกใช้ให้เชือดบุตรชาย ตลอดจนการที่สัตว์เชือดได้ถูกนำมาเป็นการไถ่แทน ทั้งนี้เพื่อเป็นบทเรียนแก่บรรดามุอฺมินถึงเรื่องการยอมจำนน และการปฏิบัติตามพระบัญชาของพระผู้พิพากษาอย่างเที่ยงธรรมที่สุด

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการชี้แจงถึงการช่วยเหลือสนับสนุนของอัลลอฮฺ ตะอาลา ที่มีต่อบรรดานะบีของพระองค์ และบรรดาผู้ซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อพระองค์ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า และว่าบั้นปลายแห่งการตอบแทนที่ดีนั้น ย่อมจะได้แก่บรรดาผู้ยำเกรง มีตักวา

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺนี้ถูกขนานนามว่า ซูเราะฮฺ "อัศศ็อฟฟาต" เป็นการเตือนให้รำลึกถึงบรรดาบ่าวของพระองค์ในชั้นฟ้า คือบรรดามะลาอิกะฮฺผู้บริสุทธิ์ ซึ่งพวกเขาจะทำการอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺอย่างต่อเนื่องไม่ขาดระยะ "พวกเขาจะแซ่ซ้องสดุดีพระองค์ในเวลากลางคืนและกลางวันโดยไม่ขาดระยะ" และชี้แจงถึงตำแหน่งหน้าที่ของพวกเขาที่ถูกใช้ให้กระทำ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

وَالصَّافَّاتِ صَفًّا ﴿١﴾

1. ขอสาบานด้วย (มะลาอิกะฮฺ) ผู้เข้าแถวตามลำดับ

فَالزَّاجِرَاتِ زَجْرًا ﴿٢﴾

2. และ (มะลาอิกะฮฺ) ผู้ควบคุมอย่างรัดกุม

فَالتَّالِيَاتِ ذِكْرًا ﴿٣﴾

3. และ (มะลาอิกะฮฺ) ผู้อ่านข้อตักเตือน[1]

إِنَّ إِلَٰهَكُمْ لَوَاحِدٌ ﴿٤﴾

4. แท้จริงพระเจ้าของพวกเจ้านั้นทรงเอกะอย่างแน่นอน

رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَرَبُّ الْمَشَارِقِ ﴿٥﴾

5. พระเจ้าแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และสิ่งที่อยู่ในระหว่างทั้งสอง และพระเจ้าแห่งทิศทางตะวันออก[2]

إِنَّا زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِزِينَةٍ الْكَوَاكِبِ ﴿٦﴾

6. แท้จริง เราได้ประดับท้องฟ้าแห่งโลกดุนยาอย่างสวยงามด้วยดวงดาวทั้งหลาย

وَحِفْظًا مِّن كُلِّ شَيْطَانٍ مَّارِدٍ ﴿٧﴾

7. และเพื่อป้องกันจากชัยฏอนมารร้ายทุกตัวที่ดื้อรั้นพยศ[3]

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงเริ่มซูเราะฮฺนี้ด้วยการสาบานด้วยบ่าวของพระองค์ เป็นการแสดงถึงความสำคัญของบ่าวประเภทนี้ ความหมายคือ: ข้าขอสาบานด้วยมะลาอิกะฮฺผู้ยืนเข้าแถวในเวลาละหมาด หรือบรรดาปีกของพวกเขาอยู่ในสภาพเตรียมพร้อมที่จะรับคำบัญชาของอัลลอฮฺ และมะลาอิกะฮฺผู้ควบคุมเมฆให้เมฆทั้งหลายพัดพาไปตามพระประสงค์ของพระองค์ และมะลาอิกะฮฺผู้อ่านอายาตต่างๆ ของอัลลอฮฺแก่บรรดานะบีของพระองค์ และบรรดาผู้ใกล้ชิดของพระองค์พร้อมกับการกล่าวสรรเสริญสดุดีและแซ่ซ้อง

[2] คือพระเจ้าของพวกเจ้าที่พวกเจ้าเคารพอิบาดะฮฺต่อพระองค์นั้น คือพระเจ้าองค์เดียว ไม่มีภาคีต่อพระองค์ พระผู้ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน พระผู้ทรงสิทธิ์และอำนาจแห่งมันทั้งสอง และสิ่งที่มีอยู่ในระหว่างทั้งสอง และพระเจ้าแห่งทิศตะวันออกและทิศตะวันตกของดวงอาทิตย์ ในฤดูหนาวและฤดูร้อน

[3] ก้อตาดะฮฺกล่าวว่า ดวงดาวถูกสร้างมาเพื่อ 3 ประการ คือ 1) เพื่อสำหรับชัยฏอน 2) เป็นรัศมีสำหรับทิศทาง 3) เพื่อประดับท้องฟ้าแห่งโลกดุนยา

لَا يَسَّمَّعُونَ إِلَى الْمَلَإِ الْأَعْلَىٰ وَيُقْذَفُونَ مِنْ كُلِّ جَانِبٍ ﴿٨﴾

8. พวกมันจะไม่สามารถรับฟัง (จากมะลาอิกะฮฺผู้อยู่) ในชั้นฟ้าชั้นสูงได้ และพวกมันจะถูกขว้างจากทุก ๆ ด้าน[1]

دُحُورًا ۖ وَلَهُمْ عَذَابٌ وَاصِبٌ ﴿٩﴾

9. ถูกขับไล่ไสส่งออกมา และสำหรับพวกมันนั้นจะได้รับการลงโทษอย่างต่อเนื่อง[2]

إِلَّا مَنْ خَطِفَ الْخَطْفَةَ فَأَتْبَعَهُ شِهَابٌ ثَاقِبٌ ﴿١٠﴾

10. เว้นแต่ตัวใดที่มันฉกฉวยเอาไปได้แม้แต่ครั้งเดียว ก็จะมีเปลวเพลิงอันโชติช่วงไล่ติดตามมันไป[3]

فَاسْتَفْتِهِمْ أَهُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمْ مَنْ خَلَقْنَا ۚ إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِنْ طِينٍ لَازِبٍ ﴿١١﴾

11. เจ้าจงถามพวกเขา (บรรดาผู้ปฏิเสธการฟื้นคืนชีพ) ซิว่า พวกเขามีความแข็งแกร่งยิ่งในสิ่งที่ถูกสร้างมากระนั้นหรือ? หรือว่าสิ่งที่เราได้สร้างมันมา (แข็งแกร่งยิ่งกว่า) แท้จริงเราได้สร้างพวกเขามาจากดินเหนียว[4]

بَلْ عَجِبْتَ وَيَسْخَرُونَ ﴿١٢﴾

12. แต่เจ้าคงแปลกใจ ขณะที่พวกเขาเยาะเย้ย[5]

وَإِذَا ذُكِّرُوا لَا يَذْكُرُونَ ﴿١٣﴾

13. และเมื่อพวกเขาถูกเตือนให้รำลึก พวกเขาก็จะไม่ยอมรับข้อตักเตือน[6]

---

[1] พวกมันไม่สามารถเข้าไปรับฟังการสนทนาของมะลาอิกะฮฺที่อยู่บนท้องฟ้าอันสูงส่ง

[2] พวกมันจะถูกขว้างด้วยเปลวไฟจากทุกทิศทางที่พวกมันมุ่งสู่ท้องฟ้า และจะถูกขับไล่จากการรับฟังข่าวที่มาจากฟากฟ้า และในวันอาคิเราะฮฺพวกมันจะได้รับการลงโทษอย่างต่อเนื่อง

[3] บางทีอาจมีชัยฏอนบางตัวแอบเข้าไปได้ แล้วมันก็จะถูกขว้างด้วยเปลวเพลิงที่ลุกโชติช่วง และจะถูกเผาไหม้ไปในที่สุด

[4] คือมุฮัมมัดจงถามพวกปฏิเสธวันฟื้นคืนชีพซิว่า "พวกท่านมีความแข็งแกร่งในเรือนร่างของพวกท่านและในการฟื้นคืนชีพของพวกท่านหลังจากตายไปแล้ว หรือว่าสิ่งที่อัลลอฮฺทรงสร้าง เช่น มะลาอิกะฮฺ ชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน" คำตอบก็คือ สิ่งที่อัลลอฮฺทรงสร้างมาอื่นจากพวกท่านย่อมมีความแข็งแกร่งกว่า เพราะพวกท่านถูกสร้างมาจากดินที่เหนียวติดมือ

[5] คือเจ้าคงแปลกใจในการปฏิเสธของพวกเขาต่อการฟื้นคืนชีพ ทั้ง ๆ ที่มีหลักฐานอย่างชัดแจ้ง และพวกเขาก็เยาะเย้ย จากคำพูดของเจ้าเกี่ยวกับการฟื้นคืนชีพ

[6] เมื่อถูกเตือนให้รำลึกถึงอายาตต่าง ๆ และข้อตักเตือน พวกเขาก็ไม่ยอมรับ เพราะหัวใจที่ตายด้าน

وَإِذَا رَأَوْا۟ ءَايَةً يَسْتَسْخِرُونَ ﴿١٤﴾

14. และเมื่อพวกเขามองเห็นสิ่งปาฏิหาริย์ พวกเขาก็ชักชวนกันเยาะเย้ย

وَقَالُوٓا۟ إِنْ هَٰذَآ إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿١٥﴾

15. และพวกเขากล่าวว่า นี่มิใช่อื่นใดเลย นอกจากเล่ห์กลอย่างชัดแจ้ง[1]

أَءِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَٰمًا أَءِنَّا لَمَبْعُوثُونَ ﴿١٦﴾

16. เมื่อเราตายไปแล้ว และเราได้กลายเป็นดินผงและกระดูก เราจะถูกให้ฟื้นคืนชีพอีกแน่ละหรือ?

أَوَءَابَآؤُنَا ٱلْأَوَّلُونَ ﴿١٧﴾

17. แล้วบรรพบุรุษของพวกเรารุ่นก่อน ๆ นั้นด้วยหรือ?[2]

قُلْ نَعَمْ وَأَنتُمْ دَٰخِرُونَ ﴿١٨﴾

18. จงกล่าวเถิดมุฮัมมัด ใช่แล้ว และพวกเจ้าจะเป็นผู้อับอายขายหน้าอีกด้วย[3]

فَإِنَّمَا هِىَ زَجْرَةٌ وَٰحِدَةٌ فَإِذَا هُمْ يَنظُرُونَ ﴿١٩﴾

19. ความจริงมันเป็นเพียงเสียงแผดตะโกนก้องเพียงครั้งเดียว แล้วพวกเขาจะจ้องมอง[4]

وَقَالُوا۟ يَٰوَيْلَنَا هَٰذَا يَوْمُ ٱلدِّينِ ﴿٢٠﴾

20. แล้วพวกเขาก็กล่าวว่า โอ้ความหายนะแก่เรา นี่คือวันแห่งการตอบแทน

هَٰذَا يَوْمُ ٱلْفَصْلِ ٱلَّذِى كُنتُم بِهِۦ تُكَذِّبُونَ ﴿٢١﴾

21. (มะลาอิกะฮฺจะตอบว่า) นี่คือวันแห่งการชี้ขาดตัดสิน ซึ่งพวกท่านเคยปฏิเสธมัน[5]

---

[1] เมื่อพวกเขามองเห็นสัญญาณหรือปาฏิหาริย์ที่ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม นำมา พวกเขามิได้ใคร่ครวญพิจารณาว่า สิ่งเหล่านี้เป็นการบ่งชี้ถึงความจริงของท่านนะบี แต่พวกเขาพากันเยาะเย้ยเหยียดหยันและว่า สิ่งเหล่านี้เป็นเล่ห์กลอย่างชัดแจ้ง

[2] คือเมื่อเราตายและส่วนต่าง ๆ ของร่างกายของเราได้กลายเป็นผุยผง เราจะถูกให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง และบรรพบุรุษของพวกเรารุ่นก่อน ๆ ก็ถูกให้ฟื้นคืนชีพด้วยหรือ?

[3] แน่นอนที่สุด พวกท่านจะถูกให้ฟื้นคืนชีพ และจะถูกนำมาในสภาพที่ต่ำต้อยยอมจำนน

[4] มันเป็นเสียงแผดตะโกนซึ่งอิสรอฟีลเป็นผู้เป่าสังข์ เพื่อให้ออกจากกุบูรไปยังทุ่งมะหฺชัร แล้วพวกเขาก็จ้องมองซึ่งกันและกัน

[5] พวกเขากล่าวขณะที่ออกมาจากกุบูรว่า ความหายนะจงประสบแก่เรา นี่คือวันแห่งการตอบแทน คำกล่าวเช่นนี้เป็นการยอมรับว่า มีวันแห่งการฟื้นคืนชีพและวันแห่งการตอบแทน แต่คำพูดของพวกเขาจะไม่เกิดประโยชน์อันใดเลย ในเวลาเดียวกันมะลาอิกะฮฺก็จะตอบแก่พวกเขาเป็นเชิงตำหนิว่า นี่คือวันชี้ขาดตัดสินซึ่งพวกท่านเคยปฏิเสธไม่ยอมเชื่อ

۞ ٱحۡشُرُواْ ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ وَأَزۡوَٰجَهُمۡ وَمَا كَانُواْ يَعۡبُدُونَ ٢٢

22. จงรวบรวมบรรดาผู้อธรรม และบรรดาสหายของพวกเขา และสิ่งที่พวกเขาเคารพสักการะ

مِن دُونِ ٱللَّهِ فَٱهۡدُوهُمۡ إِلَىٰ صِرَٰطِ ٱلۡجَحِيمِ ٢٣

23. อื่นจากอัลลอฮฺ แล้วจงแนะนำทางแก่พวกเขาไปสู่ทางแห่งนรก

وَقِفُوهُمۡۖ إِنَّهُم مَّسۡـُٔولُونَ ٢٤

24. และจงยับยั้งพวกเขาไว้ เพราะพวกเขาจะต้องถูกสอบสวน[1]

مَا لَكُمۡ لَا تَنَاصَرُونَ ٢٥

25. (จะมีเสียงถามขึ้นว่า) เกิดอะไรขึ้นแก่พวกเจ้า ทำไมจึงไม่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

بَلۡ هُمُ ٱلۡيَوۡمَ مُسۡتَسۡلِمُونَ ٢٦

26. แต่ว่าพวกเขาในวันนั้น เป็นผู้ยอมจำนนโดยสิ้นเชิง[2]

وَأَقۡبَلَ بَعۡضُهُمۡ عَلَىٰ بَعۡضٖ يَتَسَآءَلُونَ ٢٧

27. และบางคนในหมู่พวกเขาจะหันมาหากันไต่ถามซึ่งกันและกัน

قَالُوٓاْ إِنَّكُمۡ كُنتُمۡ تَأۡتُونَنَا عَنِ ٱلۡيَمِينِ ٢٨

28. พวกเขากล่าวว่า แท้จริงพวกท่านเคยเข้ามาหาเราทางด้านขวา

قَالُواْ بَل لَّمۡ تَكُونُواْ مُؤۡمِنِينَ ٢٩

29. พวกเขา (หัวหน้า) กล่าวว่า เปล่าดอก! พวกท่านต่างหากที่ไม่ยอมศรัทธา

---

[1] คือจงรวบรวมบรรดาผู้อธรรมและผู้ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน เช่น บรรดาผู้ฝ่าฝืนและอาชญากร และสิ่งที่พวกเขาเคารพสักการะ เช่น รูปปั้นและเจว็ดต่าง ๆ แล้วจงนำทางพวกเขาไปสู่นรก เดี๋ยวก่อน จงให้พวกเขาหยุดก่อนเพื่อจะสอบสวนและสืบสวนเสียก่อน

[2] มีเสียงถามขึ้นว่า ทำไมพวกเจ้าจึงไม่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน พวกเจ้าอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา พร้อมกันนี้พระเจ้าของพวกเจ้าที่พวกเจ้าเคารพบูชาก็อยู่ที่นี่ ไม่มีคำตอบและคำพูดใด ๆ แต่ว่าพวกเขาในวันนั้นยอมจำนนโดยสิ้นเชิง

وَمَا كَانَ لَنَا عَلَيْكُم مِّن سُلْطَٰنٍ بَلْ كُنتُمْ قَوْمًا طَٰغِينَ ﴿٣٠﴾

30. และเราไม่มีอำนาจใด ๆ เหนือพวกท่าน แต่ว่าพวกท่านเป็นหมู่ชนที่ดื้อรั้นต่างหาก[1]

فَحَقَّ عَلَيْنَا قَوْلُ رَبِّنَآ إِنَّا لَذَآئِقُونَ ﴿٣١﴾

31. ดังนั้น พระดำรัสของพระเจ้าของเราจึงคู่ควรแก่เราแล้ว แท้จริงเรานั้นเป็นผู้ต้องลิ้มรสอย่างแน่นอน

فَأَغْوَيْنَٰكُمْ إِنَّا كُنَّا غَٰوِينَ ﴿٣٢﴾

32. เราได้แนะนำพวกท่านให้หลงผิดทั้ง ๆ ที่ความจริงพวกเราก็หลงผิดอยู่แล้ว

فَإِنَّهُمْ يَوْمَئِذٍ فِى ٱلْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ ﴿٣٣﴾

33. แท้จริง พวกเขาในวันนั้นย่อมมีส่วนแบ่งร่วมกันในการได้รับโทษ[2]

إِنَّا كَذَٰلِكَ نَفْعَلُ بِٱلْمُجْرِمِينَ ﴿٣٤﴾

34. แท้จริงเช่นนั้นแหละ เราได้ปฏิบัติต่อบรรดาผู้มีความผิด

إِنَّهُمْ كَانُوٓا۟ إِذَا قِيلَ لَهُمْ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا ٱللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٣٥﴾

35. เพราะว่าพวกเขาเหล่านั้นเมื่อได้มีการกล่าวแก่พวกเขาว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ พวกเขาก็หยิ่งผยอง

وَيَقُولُونَ أَئِنَّا لَتَارِكُوٓا۟ ءَالِهَتِنَا لِشَاعِرٍ مَّجْنُونٍۭ ﴿٣٦﴾

36. และพวกเขาจะกล่าวว่า จะให้เราทอดทิ้งพระเจ้าต่าง ๆ ของพวกเราเพื่อนักกวีบ้า คนหนึ่งกระนั้นหรือ?[3]

---

[1] คือทั้งผู้ถามและผู้ถูกถามต่างก็ไต่ถามและกล่าวหาซึ่งกันและกัน แต่ละฝ่ายต่างก็โยนความรับผิดชอบให้กันและกัน ผู้ถามคือมนุษย์ได้กล่าวกับผู้ถูกถามคือญินว่า พวกท่านได้เข้ามาหาพวกเราทางด้านขวาและด้านซ้าย กระซิบกระซาบแก่เรา เกลี้ยกล่อมเราให้ทำชิริกและทำความชั่ว ผู้ถูกถามตอบว่า เปล่าเลย พวกท่านต่างหากที่ไม่ยอมศรัทธา พวกเราจึงช่วยเปิดทางให้ และพวกท่านเป็นคนไม่ดี พวกเราจึงช่วยให้พวกท่านทำความชั่วมากขึ้น และอีกประการหนึ่ง พวกเราไม่มีอำนาจใด ๆ หรือหลักฐานที่แข็งแรง ที่จะโน้มน้าวให้พวกท่านเชื่อฟังและปฏิบัติตามได้ แต่พวกท่านต่างหากที่มีความดื้อรั้นและหยิ่งผยองเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

[2] ผู้ถูกถามได้กล่าวแก่ผู้ถามว่า เพราะการหลงผิดของพวกเรา ดังนั้นการลงโทษจึงเหมาะสมและคู่ควรแก่พวกเราแล้ว

[3] ในวันกิยามะฮฺเราปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดแต่ละชนิดอย่างเที่ยงธรรม เนื่องเพราะผู้กระทำผิดเหล่านั้นเมื่อท่านรอซูลหรือมุอฺมินบางคนกล่าวแก่พวกเขาว่าจงกล่าว “ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ” พวกเขาก็จะแสดงปฏิกิริยาหยิ่งยะโสกล่าวว่า จะให้เราเชื่อฟังนักกวีบ้า ๆ คนหนึ่ง แล้วให้เราทิ้งพระเจ้าต่าง ๆ ของพวกเรากระนั้นหรือ?

37. เปล่าดอก! เขา (มุฮัมมัด) ได้นำสัจธรรมมา และเพื่อยืนยันบรรดารอซูลต่างหาก	بَلْ جَآءَ بِٱلْحَقِّ وَصَدَّقَ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿٣٧﴾
38. แท้จริง พวกเจ้าจะต้องลิ้มรสการลงโทษอันเจ็บปวดอย่างแน่นอน	إِنَّكُمْ لَذَآئِقُوا۟ ٱلْعَذَابِ ٱلْأَلِيمِ ﴿٣٨﴾
39. และพวกเจ้าจะไม่ได้รับการตอบแทนอื่นใดนอกจากสิ่งที่พวกเจ้าได้กระทำเอาไว้[1]	وَمَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٣٩﴾
40. เว้นแต่ปวงบ่าวของอัลลอฮฺผู้ซื่อสัตย์	إِلَّا عِبَادَ ٱللَّهِ ٱلْمُخْلَصِينَ ﴿٤٠﴾
41. ชนเหล่านั้น สำหรับพวกเขาจะได้รับปัจจัยยังชีพที่แน่นอน	أُو۟لَٰٓئِكَ لَهُمْ رِزْقٌ مَّعْلُومٌ ﴿٤١﴾
42. ผลไม้หลากชนิด และพวกเขาก็ได้รับเกียรติ[2]	فَوَٰكِهُ ۖ وَهُم مُّكْرَمُونَ ﴿٤٢﴾
43. ในสวนสวรรค์หลากหลายอันรื่นรมย์	فِى جَنَّٰتِ ٱلنَّعِيمِ ﴿٤٣﴾
44. อยู่บนเตียงหันหน้าเข้าหากัน[3]	عَلَىٰ سُرُرٍ مُّتَقَٰبِلِينَ ﴿٤٤﴾
45. คนรับใช้จะวนเวียนรอบตัวพวกเขา พร้อมด้วยแก้ว (เหล้า) ที่มาจากลำธาร	يُطَافُ عَلَيْهِم بِكَأْسٍ مِّن مَّعِينٍ ﴿٤٥﴾

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงตอบแก่พวกเขาว่า เปล่าเลย รอซูลของเรามิได้เป็นนักกวีและมิได้เป็นคนบ้า แต่เขาได้นำสัจธรรมมาเผยแพ่ และยืนยันสัจธรรมของบรรดารอซูลในยุคก่อนจากเขาซึ่งได้เรียกร้องไปสู่ความเป็นเอกภาพของอัลลอฮฺ ตะอาลา และจะมีเสียงกล่าวแก่ชาวนรกว่า พวกเจ้าจงลิ้มรสการลงโทษอันเจ็บปวด ซึ่งเป็นการตอบแทนอย่างยุติธรรมตามผลงานของแต่ละคน

[2] เมื่อได้กล่าวถึงสภาพของพวกกุฟฟารและการลงโทษของพวกเขาแล้ว ก็ได้กล่าวถึงสภาพของบรรดามุอฺมินและความสุขสำราญของพวกเขา คือยกเว้นปวงบ่าวมุอฺมินผู้ซื่อสัตย์ พวกเขาจะไม่ได้ลิ้มรสการลงโทษ จะไม่ถูกสอบสวน แต่อัลลอฮฺจะทรงตอบแทนความดีให้แก่พวกเขาเป็นสิบเท่าถึง 700 เท่า พวกเขาจะได้รับปัจจัยยังชีพในสวนสวรรค์ทั้งในยามเช้าและยามเย็น นอกจากปัจจัยยังชีพคืออาหารอันโอชะและเครื่องดื่มแล้ว ก็ยังมีผลไม้หลากชนิดตามที่พวกเขาปรารถนา

[3] ในสวนสวรรค์หลากหลายอันสุขสำราญนั้น ชาวสวรรค์จะนอนเอกเขนกบนเตียงพิเศษ

بَيۡضَآءَ لَذَّةٖ لِّلشَّٰرِبِينَ ٤٦

46. (เหล้านั้น) ขาวบริสุทธิ์ ยังความโอชะแก่บรรดาผู้ดื่ม[1]

لَا فِيهَا غَوۡلٞ وَلَا هُمۡ عَنۡهَا يُنزَفُونَ ٤٧

47. ในนั้นจะไม่ทำให้ปวดมึนศีรษะ และพวกเขาก็จะไม่มึนเมาจากมัน[2]

وَعِندَهُمۡ قَٰصِرَٰتُ ٱلطَّرۡفِ عِينٞ ٤٨

48. และ ณ ที่พวกเขานั้นมีบรรดาหญิงบริสุทธิ์ ผู้ลดสายตาลงต่ำ มีดวงตาโตสวย

كَأَنَّهُنَّ بَيۡضٞ مَّكۡنُونٞ ٤٩

49. เสมือนหนึ่งพวกนางเป็นไข่ถูกหุ้มเปลือกเอาไว้[3]

فَأَقۡبَلَ بَعۡضُهُمۡ عَلَىٰ بَعۡضٖ يَتَسَآءَلُونَ ٥٠

50. แล้ว (ชาวสวรรค์เหล่านั้น) บางคนในหมู่บ้านพวกเขาจะเข้ามาหากัน ไต่ถาม (ทุกข์สุข) ซึ่งกันและกัน[4]

قَالَ قَآئِلٞ مِّنۡهُمۡ إِنِّي كَانَ لِي قَرِينٞ ٥١

51. คนหนึ่งในหมู่บ้านพวกเขาก็กล่าวขึ้นว่า แท้จริง ฉันมีเพื่อนคนหนึ่ง

يَقُولُ أَءِنَّكَ لَمِنَ ٱلۡمُصَدِّقِينَ ٥٢

52. เขาเคยกล่าวว่า แท้จริงท่านเป็นคนหนึ่งในหมู่ผู้เชื่อมั่น (ในวันปรโลก) จริงหรือ?

---

[1] เมื่อกล่าวถึงอาหารก็จะกล่าวถึงเครื่องดื่ม คือคนรับใช้ในสวนสวรรค์จะวนเวียนรอบตัวเขา เพื่อบริการเครื่องดื่มซึ่งเป็นเหล้าที่มาจากลำธารโดยเฉพาะ เป็นเหล้าพิเศษมีสีขาวบริสุทธิ์รสชาติอร่อยไม่เป็นอันตรายแก่ผู้ดื่ม

[2] หมายถึงเหล้าในสวรรค์ซึ่งมีสภาพผิดกับเหล้าในโลกดุนยา

[3] คือชาวสวรรค์นั้นจะมีคู่ครองที่บริสุทธิ์เปรียบเสมือนหญิงสาวที่ยังไม่ได้แต่งงาน มีนัยน์ตาสวยงาม เธอจะไม่มองผู้อื่นนอกจากคู่ครองของนางเท่านั้น ความงามและความบริสุทธิ์ของนางเปรียบเสมือนไข่มุกที่ถูกหุ้มห่อด้วยเปลือกของมัน

[4] คือชาวสวรรค์จะมานั่งสนทนากันในเรื่องของโลกดุนยา คือจะกล่าวถึงความสุขสำราญของพวกเขา อันเนื่องมากจากการที่พวกเขาเป็นผู้ศรัทธาเมื่ออยู่ในโลกดุนยา

أَءِذَا مِتۡنَا وَكُنَّا تُرَابٗا وَعِظَٰمًا أَءِنَّا لَمَدِينُونَ ٥٣

53. เมื่อเราตายไปแล้ว และเราได้กลายเป็นดินผงและกระดูก เราจะถูกตอบแทนจริงหรือ?[1]

قَالَ هَلۡ أَنتُم مُّطَّلِعُونَ ٥٤

54. เขา (ชาวสวรรค์) กล่าว (แก่เพื่อนๆ ของเขา) ว่า พวกท่านอยากจะมองดูไหมเล่า?

فَٱطَّلَعَ فَرَءَاهُ فِي سَوَآءِ ٱلۡجَحِيمِ ٥٥

55. ครั้นเมื่อเขามองลงไปก็เห็น (เพื่อนของเขา) อยู่ท่ามกลางไฟที่ลุกโชติช่วง[2]

قَالَ تَٱللَّهِ إِن كِدتَّ لَتُرۡدِينِ ٥٦

56. เขาจึงกล่าวขึ้นว่า ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ท่านเกือบทำให้ฉันพังพินาศ

وَلَوۡلَا نِعۡمَةُ رَبِّي لَكُنتُ مِنَ ٱلۡمُحۡضَرِينَ ٥٧

57. และหากมิใช่ความโปรดปรานแห่งพระเจ้าของฉันแล้ว ฉันจะต้องอยู่ในหมู่ผู้ถูกนำมาลงโทษอย่างแน่นอน[3]

أَفَمَا نَحۡنُ بِمَيِّتِينَ ٥٨

58. ดังนั้น เราจะไม่ตาย

إِلَّا مَوۡتَتَنَا ٱلۡأُولَىٰ وَمَا نَحۡنُ بِمُعَذَّبِينَ ٥٩

59. เว้นแต่การตายของเราครั้งแรก และเราจะไม่ถูกลงโทษกระนั้นหรือ?[4]

---

[1] คนหนึ่งของผู้ร่วมสนทนากล่าวว่า ฉันมีเพื่อนคนหนึ่งในโลกดุนยา เขาปฏิเสธการฟื้นคืนชีพ เขากล่าวกับฉันว่า ท่านเชื่อหรือต่อการฟื้นคืนชีพและการตอบแทน และว่า เมื่อเราตายไปแล้วกลายเป็นฝุ่นผงและกระดูกป่นแล้ว เราจะถูกสอบสวนและได้รับการตอบแทนตามผลงานของเรากระนั้นหรือ?

[2] มุอฺมินคนนั้นกล่าวแก่เพื่อนของเขาในสวรรค์ว่า พวกท่านอยากจะดูสภาพของเขาผู้นั้นไหม แล้วเขาก็ได้มองไปเห็นเพื่อนกาฟิรผู้นั้นอยู่ท่ามกลางไฟนรกที่ลุกโชติช่วง

[3] มุอฺมินได้กล่าวแก่เพื่อนของชาวนรกว่า วัลลอฮิ ท่านเกือบจะทำให้ฉันพินาศเพราะการหลงผิดของท่าน หากมิใช่ความโปรดปรานของอัลลอฮฺที่มีต่อฉัน ด้วยการให้ฉันยึดมั่นในการอีมานแล้ว ฉันคงจะอยู่ร่วมกับท่านในนรกอย่างแน่นอน

[4] มุอฺมินชาวสวรรค์ได้กล่าวประณามเย้ยหยันเพื่อนกาฟิรผู้นั้นว่า ท่านยังคงเชื่ออีกหรือว่าเรานั้นจะไม่ตายนอกจากเพียงครั้งเดียว และว่าไม่มีการฟื้นคืนชีพ ไม่มีการตอบแทน ไม่มีการชำระบัญชี และไม่มีการลงโทษ

60. แท้จริง นี่คือความสำเร็จครั้งยิ่งใหญ่อย่างแน่นอน	إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ ﴿٦٠﴾
61. เพื่อเยี่ยง (การตอบแทน) นี้ บรรดาผู้ต่อสู้ดิ้นรนจงต่อสู้ต่อไปเถิด[1]	لِمِثْلِ هَٰذَا فَلْيَعْمَلِ ٱلْعَٰمِلُونَ ﴿٦١﴾
62. นั่นเป็นการต้อนรับที่ดีกว่า หรือว่าต้นซักกูม[2]	أَذَٰلِكَ خَيْرٌ نُّزُلًا أَمْ شَجَرَةُ ٱلزَّقُّومِ ﴿٦٢﴾
63. แท้จริง เราได้จัดทำไว้เป็นการทดสอบแก่บรรดาผู้อธรรม[3]	إِنَّا جَعَلْنَٰهَا فِتْنَةً لِّلظَّٰلِمِينَ ﴿٦٣﴾
64. แท้จริง มันเป็นต้นไม้ที่เอาออกมาจากก้นบึ้งของนรกที่มีไฟลุกโชติช่วง	إِنَّهَا شَجَرَةٌ تَخْرُجُ فِىٓ أَصْلِ ٱلْجَحِيمِ ﴿٦٤﴾
65. ผลของมันคล้ายกับหัวของชัยฏอน[4]	طَلْعُهَا كَأَنَّهُۥ رُءُوسُ ٱلشَّيَٰطِينِ ﴿٦٥﴾
66. แล้วพวกเขาจะกินมัน และพวกเขาจะเติมมันให้เต็มท้อง	فَإِنَّهُمْ لَءَاكِلُونَ مِنْهَا فَمَالِـُٔونَ مِنْهَا ٱلْبُطُونَ ﴿٦٦﴾
67. แล้วนอกจากนั้น พวกเขาจะได้น้ำดื่มที่ผสมจากน้ำเดือด	ثُمَّ إِنَّ لَهُمْ عَلَيْهَا لَشَوْبًا مِّنْ حَمِيمٍ ﴿٦٧﴾

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ตรัสว่า ความโปรดปรานที่ชาวสวรรค์ได้รับอยู่นี้คือความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ และด้วยการตอบแทนเช่นนี้ จำเป็นที่บรรดาผู้ปฏิบัติความดีจงปฏิบัติต่อไป และบรรดาผู้ต่อสู้ดิ้นรนไปในทางของอัลลอฮฺ จงกระทำต่อไปเถิด

[2] ความสุขสำราญในสวนสวรรค์ซึ่งเป็นการต้อนรับที่ดีอย่างเพียบพร้อม ดีกว่า หรือว่าต้นซักกูมซึ่งเป็นอาหารของชาวนรก จุดมุ่งหมายในการนี้ก็เพื่อตำหนิพวกกุฟฟาร

[3] เราได้จัดต้นซักกูมนี้ไว้เพื่อเป็นการทดสอบบรรดาผู้หลงผิด นักตัฟซีรอธิบายว่า เมื่อพวกกุฟฟารได้ยินการกล่าวถึงต้นซักกูม พวกเขากล่าวว่า ในนรกจะมีต้นไม้ได้อย่างไร เพราะไฟย่อมจะเผาผลาญต้นไม้ อะบูญะฮฺลฺได้กล่าวแก่เพื่อนๆ ของเขาว่า พวกท่านรู้หรือไม่ว่าซักกูมคืออะไร มันคือหัวนมและอินทผลัม แล้วเขาก็ได้นำอาหารที่เขาได้กล่าวถึงนี้มา แล้วกล่าวขึ้นว่า พวกท่านจงกินมันซิ นี่คือสิ่งที่มุฮัมมัดกล่าวขู่พวกเรา

[4] ต้นซักกูมนี้เป็นต้นไม้ที่งอกเงยจากก้นบึ้งของนรก แล้วมันแผ่กิ่งก้านออกไป ผลของมันมีสภาพคล้ายหัวของชัยฏอน ที่กล่าวเช่นนี้ก็เพราะว่าชัยฏอนมีสภาพที่น่าเกลียดน่ากลัว

68. แล้วแท้จริงทางกลับของพวกเขานั้นย่อมไปสู่ไฟที่ลุกโชติช่วงอย่างแน่นอน[1]	ثُمَّ إِنَّ مَرْجِعَهُمْ لَإِلَى ٱلْجَحِيمِ ﴿٦٨﴾
69. แท้จริงพวกเขาพบบรรพบุรุษของพวกเขาอยู่ในการหลงผิด	إِنَّهُمْ أَلْفَوْا۟ ءَابَآءَهُمْ ضَآلِّينَ ﴿٦٩﴾
70. แล้วพวกเขาก็ยังรีบเร่งเจริญรอยตามพวกเขา[2]	فَهُمْ عَلَىٰٓ ءَاثَٰرِهِمْ يُهْرَعُونَ ﴿٧٠﴾
71. และโดยแน่นอน ส่วนมากของชนรุ่นก่อนหน้าพวกเขาได้หลงผิด	وَلَقَدْ ضَلَّ قَبْلَهُمْ أَكْثَرُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٧١﴾
72. และโดยแน่นอน เราได้ส่งผู้ตักเตือนไปในหมู่พวกเขา	وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا فِيهِم مُّنذِرِينَ ﴿٧٢﴾
73. ดังนั้นเจ้าจงดูเถิดว่า ผลสุดท้ายของพวกที่ถูกเตือนนั้นเป็นอย่างไร?[3]	فَٱنظُرْ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلْمُنذَرِينَ ﴿٧٣﴾
74. เว้นแต่ปวงบ่าวของอัลลอฮฺผู้ซื่อสัตย์[4]	إِلَّا عِبَادَ ٱللَّهِ ٱلْمُخْلَصِينَ ﴿٧٤﴾

---

[1] พวกกุฟฟารเหล่านั้นจำต้องกินต้นไม้เหล่านั้นเพราะความหิว จนกระทั่งเต็มท้องของพวกเขา มีรายงานหะดีษกล่าวว่า (หากหยดหนึ่งของต้นซักกูมหล่นลงไปในทะเลของโลกดุนยา มันจะทำให้ชาวโลกได้รับความเสียหายในความเป็นอยู่ของพวกเขา แล้วอย่างไรเล่าสำหรับผู้ที่เป็นอาหารของเขา) เมื่อพวกเขาอิ่มแล้วก็จะกระหายน้ำ พวกเขาก็จะดื่มน้ำที่กำลังเดือดจัด แล้วพวกเขาจะถูกลากไปลงนรกที่มีไฟลุกโชติช่วง

[2] ทั้งๆ ที่พวกเขาได้พบบรรพบุรุษของพวกเขาอยู่ในการหลงผิด พวกเขาก็ยังดำเนินตามแนวทางของบรรพบุรุษของพวกเขาโดยปราศจากหลักฐาน

[3] คือประชาชาติส่วนใหญ่ในอดีตก่อนหน้ากลุ่มชนของเจ้าได้หลงผิดมาแล้ว และเราก็ได้ส่งบรรดารอซูลไปตักเตือนพวกเขาถึงการลงโทษของอัลลอฮฺ แต่พวกเขาก็ยังดื้อรั้น ดังนั้นผลสุดท้ายของพวกเขาเป็นอย่างไร เรามิได้ทำลายพวกเขาเพื่อเป็นนิทัศน์อุทาหรณ์แก่ชนรุ่นหลังดอกหรือ?

[4] เว้นแต่ปวงบ่าวของอัลลอฮฺที่เป็นผู้ศรัทธา ซึ่งพระองค์ทรงคัดเลือกพวกเขา เพื่อจงรักภักดีต่อพระองค์เท่านั้น พวกเขาก็จะรอดพ้นจากการลงโทษ

وَلَقَدْ نَادَىٰنَا نُوحٌ فَلَنِعْمَ الْمُجِيبُونَ ﴿٧٥﴾

75. และโดยแน่นอนนูหฺได้ร้องขอเรา ดังนั้นผู้ตอบสนองช่างประเสริฐเสียนี่กระไร[1]

وَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ﴿٧٦﴾

76. และเราได้ช่วยเขาและชุมชนของเขาให้พ้นจากทุกข์ภัยอันมหันต์[2]

وَجَعَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ هُمُ الْبَاقِينَ ﴿٧٧﴾

77. และเราได้ให้ลูกหลานของเขายังคงมีชีวิตเหลืออยู่[3]

وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿٧٨﴾

78. และเราได้ปล่อยทิ้งไว้ (เกียรติคุณ) แก่เขาในกลุ่มชนรุ่นหลัง ๆ[4]

سَلَامٌ عَلَىٰ نُوحٍ فِي الْعَالَمِينَ ﴿٧٩﴾

79. ความศานติจงมีแด่นูหฺในหมู่ประชาชาติทั้งหลาย

إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٠﴾

80. แท้จริง เช่นนั้นแหละเราจะตอบแทนผู้กระทำความดีทั้งหลาย

إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨١﴾

81. แท้จริง เขา (นูหฺ) อยู่ในปวงบ่าวของเราผู้ศรัทธา[5]

ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْآخَرِينَ ﴿٨٢﴾

82. แล้วเราได้ให้พวกอื่นจมน้ำตาย[6]

---

[1] เมื่อประชาชาติของนะบีนูหฺได้ปฏิเสธศรัทธาต่อเขา นะบีนูหฺก็ได้ร้องขอความช่วยเหลือต่อเรา เราก็เป็นผู้ตอบสนองความช่วยเหลือแก่เขา ในซูเราะฮฺนี้อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวถึงเรื่องของบรรดานะบีต่าง ๆ คือ นูหฺ อิบรอฮีม อิสมาอีล มูซา ฮารูณ อิลยาส ลูฏ และยูนุส

[2] เราได้ช่วยเหลือเขาและผู้ที่ศรัทธาต่อเขาให้พ้นจากการจมน้ำ

[3] คือมีชีวิตอยู่ในแผ่นดินหลังจากความพินาศของหมู่ชนของเขาด้วยการจมน้ำตาย ต่อมามนุษย์ได้สืบเชื้อสายมาจากลูกหลานทั้งสามของเขาคือ “ซาม ฮาม และยาฟิซ”

[4] คือการสรรเสริญที่ดีในทุกประชาชาติ จนกระทั่งวันกิยามะฮฺ

[5] ความศานติจากอัลลอฮฺและประชาชาติทั้งหลายจงมีแด่นูหฺตลอดไป เช่นนี้แหละเราจะตอบแทนผู้ทำความดีจากปวงบ่าวของเรา และเราจะให้การรำลึกที่ดีแก่เขาจนกระทั่งวันสุดท้าย เพราะเขาเป็นผู้มีจิตใจบริสุทธิ์ในการทำอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺ เป็นผู้ศรัทธาเชื่อมั่นอย่างสมบูรณ์

[6] เราได้ให้พวกปฏิเสธศรัทธาซึ่งไม่ยอมเชื่อมั่นต่อนูหฺจมน้ำตายทั้งหมด

83. และแท้จริง ผู้ที่ดำเนินตามแนวทางของเขานั้น คืออิบรอฮีม[1]

۞وَإِنَّ مِن شِيعَتِهِۦ لَإِبۡرَٰهِيمَ ﴿٨٣﴾

84. เมื่อเขาได้เข้าหาพระเจ้าของเขาด้วยจิตใจที่บริสุทธิ์[2]

إِذۡ جَآءَ رَبَّهُۥ بِقَلۡبٖ سَلِيمٍ ﴿٨٤﴾

85. เมื่อเขาได้กล่าวแก่บิดาของเขาและหมู่ชนของเขาว่า พวกท่านเคารพภักดีอะไรกัน?

إِذۡ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوۡمِهِۦ مَاذَا تَعۡبُدُونَ ﴿٨٥﴾

86. เพื่อความเท็จกระนั้นหรือ ที่พวกท่านปรารถนาพระเจ้าอื่นจากอัลลอฮฺ?

أَئِفۡكًا ءَالِهَةٗ دُونَ ٱللَّهِ تُرِيدُونَ ﴿٨٦﴾

87. ดังนั้น ความนึกคิดของพวกท่านที่มีต่อพระเจ้าแห่งสากลโลกจะเป็นอย่างไร?[3]

فَمَا ظَنُّكُم بِرَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٨٧﴾

88. เขา (อิบรอฮีม) จึงจ้องมองไปยังดางดาวทั้งหลาย

فَنَظَرَ نَظۡرَةٗ فِي ٱلنُّجُومِ ﴿٨٨﴾

89. แล้วเขาก็กล่าวขึ้นว่า แท้จริงฉันไม่สบายจริง ๆ[4]

فَقَالَ إِنِّي سَقِيمٞ ﴿٨٩﴾

90. ดังนั้น พวกเขาจึงหันหลังให้เขาและกลับออกไป[5]

فَتَوَلَّوۡاْ عَنۡهُ مُدۡبِرِينَ ﴿٩٠﴾

---

[1] อัลบัยฎอวีย์กล่าวว่า ระหว่างนูหฺและอิบรอฮีมนั้นเป็นระยะเวลา 2,640 ปี ระหว่างเขาทั้งสองนั้นมีนะบีอีก 2 ท่านคือ ฮูดและศอและฮฺ

[2] ด้วยหัวใจที่สะอาดบริสุทธิ์ปราศจากการสงสัยและการตั้งภาคี

[3] เขากล่าวแก่อาซัรบิดาของเขาและหมู่ชนของเขาว่า พวกท่านเคารพบูชารูปปั้นและเจว็ดเป็นพระเจ้าอื่นจากอัลลอฮฺ เพื่อความเท็จกระนั้นหรือ? พวกท่านคิดว่าพระองค์จะปล่อยพวกท่านโดยไม่ลงโทษ ขณะที่พวกท่านเคารพบูชาพระเจ้าอื่นใดกระนั้นหรือ?

[4] อิบรอฮีมได้วางอุบายที่จะไม่ไปร่วมงานฉลองวันดรุษที่นอกเมือง เพื่อจัดการทำลายรูปปั้นต่าง ๆ ที่อยู่ในห้องโถง เขาได้มองไปยังดวงดาวทั้งหลายบนท้องฟ้าและพูดขึ้นว่า ฉันไม่สบาย เพื่อเป็นข้อแก้ตัว

[5] หมู่ชนของเขาเมื่อได้ยินเช่นนั้นก็เชื่อ จึงพากันออกไปในงานฉลอง

فَرَاغَ إِلَىٰٓ ءَالِهَتِهِمۡ فَقَالَ أَلَا تَأۡكُلُونَ ﴿٩١﴾

91. แล้วอิบรอฮีมก็บ่ายหน้าไปยังเจว็ดต่าง ๆ ของพวกเขา แล้วพูดว่า พวกเจ้าไม่กิน (อาหารเหล่านี้) บ้างหรือ?

مَا لَكُمۡ لَا تَنطِقُونَ ﴿٩٢﴾

92. ทำไมพวกเจ้าจึงไม่พูดเล่า?

فَرَاغَ عَلَيۡهِمۡ ضَرۡبَۢا بِٱلۡيَمِينِ ﴿٩٣﴾

93. แล้วเขาก็หันไปตีพวกมันด้วยมือขวา (ซึ่งถือขวานอยู่)[1]

فَأَقۡبَلُوٓاْ إِلَيۡهِ يَزِفُّونَ ﴿٩٤﴾

94. แล้วพวกเขาก็รีบวิ่งมาหาเขา[2]

قَالَ أَتَعۡبُدُونَ مَا تَنۡحِتُونَ ﴿٩٥﴾

95. อิบรอฮีมจึงกล่าวว่า พวกท่านเคารพภักดีสิ่งที่พวกท่านแกะสลัก (มัน) กระนั้นหรือ?

وَٱللَّهُ خَلَقَكُمۡ وَمَا تَعۡمَلُونَ ﴿٩٦﴾

96. ทั้ง ๆ ที่อัลลอฮฺทรงสร้างพวกท่าน และสิ่งที่พวกท่านประดิษฐ์มันขึ้นมา[3]

قَالُواْ ٱبۡنُواْ لَهُۥ بُنۡيَٰنٗا فَأَلۡقُوهُ فِي ٱلۡجَحِيمِ ﴿٩٧﴾

97. พวกเขากล่าวว่า จงสร้างสถานที่แห่งหนึ่ง (เตาเผา) สำหรับเขา แล้วโยนเขาไปในไฟที่ลุกโชน

---

[1] เมื่อหมู่ชนของเขาออกไปแล้วเขาก็มุ่งหน้าไปยังห้องโถง เพื่อสนทนากับเจว็ดต่าง ๆ เหล่านั้น โดยพูดขึ้นว่า ทำไมไม่กินอาหารเหล่านี้ที่พวกเขานำมาให้เสียเล่า? เมื่อเจว็ดเหล่านั้นไม่กินและไม่ตอบคำถามของเขา เขาจึงพูดขึ้นว่า ทำไมพวกเจ้าจึงไม่พูดเล่า? เมื่อพูดจบเขาก็ยกขวานที่อยู่ในมือของเขาฟาดฟันลงไปที่เจว็ดเหล่านั้นจนกลายเป็นเศษปูนกระจัดกระจายเต็มห้องโถง

[2] เมื่อพวกเขากลับมาก็วิ่งไปหาอิบรอฮิมพลางกล่าวว่า ความพินาศจงประสบแก่เจ้า พวกเราเคารพบูชาเขา แต่เจ้ามาทำลายเขา

[3] อิบรอฮีมจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า พวกท่านเคารพบูชารูปปั้นที่พวกท่านแกะสลักขึ้นมาด้วยมือของพวกท่านเองกระนั้นหรือ? ทั้ง ๆ ที่อัลลอฮฺทรงสร้างพวกท่านและทุกสิ่งทุกอย่างที่ถูกบังเกิดมาเพื่อพระองค์ ทำไมเล่าพวกท่านจึงเคารพบูชาสิ่งที่ถูกสร้าง และละทิ้งไม่เคารพภักดีพระผู้สร้าง

فَأَرَادُوا۟ بِهِۦ كَيْدًا فَجَعَلْنَٰهُمُ ٱلْأَسْفَلِينَ ﴿٩٨﴾

98. ดังนั้น พวกเขาต้องการวางแผนร้ายแก่เขา แต่เราได้ทำให้พวกเขาต่ำต้อย[1]

وَقَالَ إِنِّى ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّى سَيَهْدِينِ ﴿٩٩﴾

99. และอิบรอฮีมกล่าวว่า ฉันจะไปหาพระเจ้าของฉัน แน่นอนพระองค์จะทรงแนะทางให้แก่ฉัน

رَبِّ هَبْ لِى مِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿١٠٠﴾

100. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงประทานบุตรที่มาจากหมู่คนดีให้แก่ข้าพระองค์ด้วย[2]

فَبَشَّرْنَٰهُ بِغُلَٰمٍ حَلِيمٍ ﴿١٠١﴾

101. ดังนั้น เราจึงแจ้งข่าวดีแก่เขา (ว่าจะได้) ลูกคนหนึ่ง ที่มีความอดทนขันติ (คืออิสมาอีล)[3]

فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ ٱلسَّعْىَ قَالَ يَٰبُنَىَّ إِنِّىٓ أَرَىٰ فِى ٱلْمَنَامِ أَنِّىٓ أَذْبَحُكَ فَٱنظُرْ مَاذَا تَرَىٰ ۚ قَالَ يَٰٓأَبَتِ ٱفْعَلْ مَا تُؤْمَرُ ۖ سَتَجِدُنِىٓ إِن شَآءَ ٱللَّهُ مِنَ ٱلصَّٰبِرِينَ ﴿١٠٢﴾

102. ครั้นเมื่อเขา (อิสมาอีล) เติบโตขึ้น ไปไหนมาไหนกับเขา (อิบรอฮีม) ได้แล้ว[4] อิบรอฮีมได้กล่าวขึ้นว่า โอ้ลูกเอ๋ย! แท้จริงพ่อได้เห็นในขณะฝันว่า[5] พ่อได้เชือดเจ้า จงคิดดูซิว่าเจ้าจะเห็นเป็นอย่างไร? เขากล่าวว่า โอ้พ่อจ๋า! พ่อจงปฏิบัติตามที่พ่อได้ถูกบัญชามาเถิด หากอัลลอฮฺ

---

[1] เมื่ออิบรอฮีมได้ใช้เหตุผลตอบโต้พวกเขาจนเป็นที่ยอมรับแล้ว พวกเขาก็หันมาใช้กำลัง โดยออกคำสั่งให้จัดเตรียมสถานที่ก่อเป็นเตาเผา เพื่อโยนอิบรอฮีมเข้าไปเผาขณะที่ไฟลุกโชน พวกเขาคิดว่าแผนร้ายของพวกเขาจะเป็นผลสำเร็จ แต่แล้วแผนร้ายของพวกเขาก็ล้มเหลวลง เพราะเราได้ให้เขา (อิบรอฮีม) รอดพ้นจากการถูกเผา และเราได้ทำให้อิบรอฮีมได้รับความเย็นและปลอดภัย

[2] เมื่ออัลลอฮฺทรงให้เขารอดพ้นจากการถูกไฟเผาแล้ว เขาก็กล่าวขึ้นว่า ฉันจะอพยพจากเมืองของชนชาติของฉันไปยังที่ที่พระเจ้าของฉันทรงบัญชาแก่ฉัน มุกอติ้ลกล่าวว่า เขาเป็นมนุษย์คนแรกที่เดินทางอพยพพร้อมกับภริยาของเขา ซาเราะฮฺไปยังดินแดนชาม และได้กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงประทานบุตรที่ศอและฮฺให้แก่ข้าพระองค์ เพื่อจะให้เขาเป็นเพื่อนที่ดีขณะพำนักอยู่เป็นคนแปลกถิ่น

[3] แล้วเราก็ได้ตอบรับการขอพรของเขา โดยแจ้งข่าวดีว่า เขาจะมีลูกคนหนึ่งที่เป็นคนอดทนเมื่อเขาเติบโตขึ้น

[4] นักตัฟซีรกล่าวว่า เมื่อเขาอายุได้ 13 ปี

[5] คือได้รับบัญชาจากอัลลอฮฺ

ทรงประสงค์ พ่อจะเห็นฉันว่า ฉันอยู่ในหมู่ผู้มีความอดทน[1]

فَلَمَّآ أَسْلَمَا وَتَلَّهُۥ لِلْجَبِينِ ﴿١٠٣﴾

103. ครั้นเมื่อทั้งสอง (พ่อและลูก) ได้ยอมมอบตน (แด่อัลลอฮฺ) อิบรอฮีมได้ให้อีสมาอีลคว่ำหน้าลงกับพื้น

وَنَٰدَيْنَٰهُ أَن يَٰٓإِبْرَٰهِيمُ ﴿١٠٤﴾

104. และเราได้เรียกเขาว่า โอ้ อิบรอฮีมเอ๋ย!

قَدْ صَدَّقْتَ ٱلرُّءْيَآ ۚ إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿١٠٥﴾

105. แน่นอน เจ้าได้ปฏิบัติถูกต้องตามฝันแล้ว แท้จริง เช่นนั้นแหละเราจะตอบแทนผู้กระทำความดีทั้งหลาย[2]

إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ ٱلْبَلَٰٓؤُا۟ ٱلْمُبِينُ ﴿١٠٦﴾

106. แท้จริง นั่นคือการทดสอบที่ชัดแจ้งแน่นอน[3]

وَفَدَيْنَٰهُ بِذِبْحٍ عَظِيمٍ ﴿١٠٧﴾

107. และเราได้ให้ค่าไถ่ตัวเขาด้วยสัตว์เชือดพลีอันใหญ่หลวง[4]

وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِى ٱلْءَاخِرِينَ ﴿١٠٨﴾

108. และเราได้ปล่อยทิ้งไว้ (เกียรติคุณ) แก่เขาในกลุ่มชนรุ่นหลัง ๆ[5]

سَلَٰمٌ عَلَىٰٓ إِبْرَٰهِيمَ ﴿١٠٩﴾

109. ศานติจงมีแด่อิบรอฮีม

كَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿١١٠﴾

110. เช่นนั้นแหละ เราจะตอบแทนผู้กระทำความดีทั้งหลาย

---

[1] คือปฏิบัติตามบัญชาและยินดีปรีดาต่อลิขิตของอัลลอฮฺ

[2] คือเจ้าปฏิบัติตามที่เจ้าถูกบัญชาแล้ว และเราจะตอบแทนผู้กระทำความดีทั้งหลาย โดยเราจะให้พวกเขามีทางออกในกิจการงานของพวกเขา

[3] คือการทดสอบที่ยากลำบาก ซึ่งจะเป็นที่ประจักษ์ถึงผู้มีจิตใจบริสุทธิ์ และผู้ที่มีปากกับใจไม่ตรงกัน

[4] คือค่าไถ่ตัวอิสมาอีลด้วยการเชือดแกะใหญ่ตัวหนึ่ง

[5] คือการสรรเสริญที่ดีในทุกประชาชาติ จนกระทั่งวันกิยามะฮฺ

111. แท้จริง เขา (อิบรอฮีม) เป็นคนหนึ่งในปวงบ่าวของเราผู้ศรัทธา

إِنَّهُۥ مِنْ عِبَادِنَا ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١١١﴾

112. เราได้แจ้งข่าวดีแก่เขาว่า จะได้ (ลูกคนหนึ่ง) อิสฮาก เป็นนะบี (จะเป็นหนึ่ง) ในหมู่คนดีทั้งหลาย[1]

وَبَشَّرْنَٰهُ بِإِسْحَٰقَ نَبِيًّا مِّنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿١١٢﴾

113. และเราได้ให้ความจำเริญแก่เขา และแก่อิสฮาก และในหมู่ลูกหลานของเขาทั้งสองนั้นมีผู้ทำความดีและมีผู้อธรรมแก่ตัวของเขาเองอย่างชัดแจ้ง[2]

وَبَٰرَكْنَا عَلَيْهِ وَعَلَىٰٓ إِسْحَٰقَ ۚ وَمِن ذُرِّيَّتِهِمَا مُحْسِنٌ وَظَالِمٌ لِّنَفْسِهِۦ مُبِينٌ ﴿١١٣﴾

114. และโดยแน่นอน เราได้ให้ความโปรดปรานแก่มูซาและฮารูน[3]

وَلَقَدْ مَنَنَّا عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَٰرُونَ ﴿١١٤﴾

115. และเราได้ช่วยเขาทั้งสองและหมู่ชนของเขาทั้งสอง ให้พ้นจากความเคราะห์ร้ายอันใหญ่หลวง[4]

وَنَجَّيْنَٰهُمَا وَقَوْمَهُمَا مِنَ ٱلْكَرْبِ ٱلْعَظِيمِ ﴿١١٥﴾

116. และเราได้ช่วยเหลือพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงเป็นผู้มีชัยชนะ[5]

وَنَصَرْنَٰهُمْ فَكَانُوا۟ هُمُ ٱلْغَٰلِبِينَ ﴿١١٦﴾

117. และเราได้ประทานคัมภีร์แก่เขาทั้งสองซึ่งสมบูรณ์ชัดเจน (เตารอต)

وَءَاتَيْنَٰهُمَا ٱلْكِتَٰبَ ٱلْمُسْتَبِينَ ﴿١١٧﴾

---

[1] หลังจากเหตุการณ์การเชือดสัตว์พลีแล้ว เราได้แจ้งข่าวดีแก่อิบรอฮีมว่า เขาจะได้ลูกอีกคนหนึ่งมีชื่อว่า อิสฮาก และเขาจะเป็นนะบีด้วย จากอายะฮฺนี้ก็เป็นที่ประจักษ์ชัดว่า ผู้ที่จะถูกเชือดพลีนั้นคือ อิสมาอีล มิใช่อิสฮากตามที่มีผู้กล่าวอ้าง

[2] คือในหมู่ลูกหลานของอิบรอฮีมและอิสฮากนั้น มีทั้งคนดี (มุอฺมินศอและฮฺ) และคนชั่ว (มุชริกและผู้ฝ่าฝืน)

[3] ความโปรดปรานนั้นก็คือ การเป็นนะบีและเป็นรอซูล

[4] หมู่ชนของเขาทั้งสองคือบะนีอิสรออีล เคราะห์ร้ายนั้นก็คือการที่ฟิรเอานฺจับพวกอิสรออีลไปเป็นทาส

[5] เราได้ช่วยเหลือพวกอิสรออีลให้มีชัยชนะเหนือพวกฟิรเอานฺ

118. และเราได้แนะนำเขาทั้งสองสู่แนวทางที่เที่ยงตรง[1]	وَهَدَيْنَٰهُمَا ٱلصِّرَٰطَ ٱلْمُسْتَقِيمَ ﴿١١٨﴾
119. และเราได้ปล่อยทิ้งไว้ (เกียรติคุณ) แก่เขาทั้งสองในกลุ่มชนรุ่นหลัง ๆ[2]	وَتَرَكْنَا عَلَيْهِمَا فِى ٱلْءَاخِرِينَ ﴿١١٩﴾
120. ศานติจงมีแด่มูซาและฮารูน	سَلَٰمٌ عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَٰرُونَ ﴿١٢٠﴾
121. แท้จริง เช่นนั้นแหละเราจะตอบแทนผู้กระทำความดีทั้งหลาย	إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿١٢١﴾
122. แท้จริง เขาทั้งสองเป็นปวงบ่าวของเราผู้ศรัทธา	إِنَّهُمَا مِنْ عِبَادِنَا ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢٢﴾
123. และแท้จริง อิลยาสนั้นเป็นคนหนึ่งในบรรดารอซูล[3]	وَإِنَّ إِلْيَاسَ لَمِنَ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿١٢٣﴾
124. เมื่อเขากล่าวแก่หมู่ชนของเขาว่า พวกท่านไม่ยำเกรงอัลลอฮฺหรือ?[4]	إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِۦٓ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٢٤﴾
125. พวกท่านเคารพสักการะบะอฺลฺ (เจว็ด)[5] และพวกท่านทอดทิ้งผู้ทรงเลิศยิ่งแห่งปวงผู้สร้างกระนั้นหรือ?	أَتَدْعُونَ بَعْلًا وَتَذَرُونَ أَحْسَنَ ٱلْخَٰلِقِينَ ﴿١٢٥﴾

---

[1] เราได้ประทานคัมภีร์เตารอตแก่เขาทั้งสอง เพื่อให้เขาทั้งสองชี้แนะประชาชาติของเขาทั้งสองสู่แนวทางอันเที่ยงตรงคือ อิสลาม ซึ่งเป็นศาสนาที่บรรดานะบีจะต้องนำไปเผยแผ่แก่ประชาชาติของตน

[2] คือการสรรเสริญที่ดีในทุกประชาชาติจนกระทั่งวันกิยามะฮฺ

[3] อิลยาสนั้นเป็นนะบีคนหนึ่งของบะนีอิสรออีล เขาคืออิลยาส บินยาซีน ซึ่งเป็นหลานของฮารูนพี่ชายของมูซา อะลัยฮิมุสสลาม

[4] คือเมื่อเขากล่าวเตือนหมู่ชนของเขาว่า พวกท่านไม่กลัวการลงโทษของอัลลอฮฺหรือ ในการเคารพบูชาของพวกท่านต่อสิ่งอื่นจากอัลลอฮฺ

[5] บะอฺลฺเป็นชื่อเจว็ดตัวหนึ่งของพวกเขาที่พวกเขาเคารพบูชา ต่อมาพวกเขาตั้งชื่อเมือง ๆ หนึ่งของพวกเขาว่า "บะอฺละบักกะ"

ٱللَّهَ رَبَّكُمْ وَرَبَّ ءَابَآئِكُمُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿١٢٦﴾

126. อัลลอฮฺคือพระเจ้าของพวกท่าน และพระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่านแต่เก่าก่อน[1]

فَكَذَّبُوهُ فَإِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿١٢٧﴾

127. แต่พวกเขาได้ปฏิเสธเขา (ไม่ศรัทธา)[2] ดังนั้น พวกเขาจะถูกนำมาลงโทษอย่างแน่นอน

إِلَّا عِبَادَ ٱللَّهِ ٱلْمُخْلَصِينَ ﴿١٢٨﴾

128. นอกจากปวงบ่าวของอัลลอฮฺผู้บริสุทธิ์ใจ[3]

وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي ٱلْآخِرِينَ ﴿١٢٩﴾

129. และเราได้ปล่อยทิ้งไว้ (เกียรติคุณ) แก่เขาในกลุ่มชนรุ่นหลัง ๆ[4]

سَلَٰمٌ عَلَىٰٓ إِلْ يَاسِينَ ﴿١٣٠﴾

130. ศานติจงมีแด่วงศ์วานของยาซีน

إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِي ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿١٣١﴾

131. แท้จริง เช่นนั้นแหละเราจะตอบแทนผู้กระทำความดีทั้งหลาย

إِنَّهُۥ مِنْ عِبَادِنَا ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٢﴾

132. แท้จริง เขาเป็นคนหนึ่งในปวงบ่าวของเราผู้ศรัทธา

وَإِنَّ لُوطًا لَّمِنَ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٣﴾

133. และแท้จริง ลูฏนั้นเป็นคนหนึ่งในบรรดารอซูล[5]

إِذْ نَجَّيْنَٰهُ وَأَهْلَهُۥٓ أَجْمَعِينَ ﴿١٣٤﴾

134. เมื่อเราได้ช่วยเขาและพรรคพวกของเขาทั้งหมดให้รอดพ้น[6]

إِلَّا عَجُوزًا فِي ٱلْغَٰبِرِينَ ﴿١٣٥﴾

135. นอกจากหญิงแก่คนหนึ่งเหลืออยู่ในหมู่ผู้รั้งท้าย[7]

---

[1] คือพวกท่านเคารพบูชาพระเจ้าที่พวกท่านทำมันขึ้นมาเอง คือรูปเจว็ดนี้ และพวกท่านทิ้งพระผู้สร้างที่ดีที่สุด คืออัลลอฮฺ ซึ่งเป็นพระเจ้าของพวกท่านและพระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่าน

[2] คือไม่ศรัทธาต่อนะบีของพวกเขา

[3] นอกจากปวงบ่าวที่เป็นผู้ศรัทธา พวกเขาจะรอดพ้นจากการลงโทษ

[4] คือการสรรเสริญที่ดีในทุกประชาชาติจนกระทั่งวันกิยามะฮฺ

[5] ลูฏนั้นเป็นรอซูลคนหนึ่ง ถูกส่งมาเพื่อเผยแผ่ชักชวนหมู่ชนของเขาไปสู่แนวทางที่ถูกต้อง

[6] คือเราได้ให้เขาและผู้ศรัทธาต่อเขา เช่น พรรคพวกของเขาและลูกหลานของเขา ให้รอดพ้นจากการลงโทษ

[7] คือภริยาของเขาผู้ปฏิเสธศรัทธา ดังนั้น นางจึงเป็นคนหนึ่งที่เหลืออยู่รั้งท้ายและประสบความพินาศ

136. แล้วเราได้ทำลายล้างคนอื่นๆ ทั้งหมด[1]	ثُمَّ دَمَّرْنَا ٱلْءَاخَرِينَ ﴿١٣٦﴾
137. และแท้จริง พวกเจ้าจะต้องเดินผ่าน (ไปมา) สถานที่ของพวกเขาในยามเช้า	وَإِنَّكُمْ لَتَمُرُّونَ عَلَيْهِم مُّصْبِحِينَ ﴿١٣٧﴾
138. และยามค่ำคืน ดังนั้น แล้วพวกเจ้าจะไม่พิจารณาดูดอกหรือ?[2]	وَبِٱلَّيْلِ ۗ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٣٨﴾
139. และแท้จริง ยูนุสนั้นอยู่ในหมู่ผู้ที่ถูกส่งมาเป็นรอซูล	وَإِنَّ يُونُسَ لَمِنَ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٩﴾
140. จงรำลึก ขณะที่เขาได้หนีไปยังเรือที่บรรทุกผู้คนเต็มเพียบ	إِذْ أَبَقَ إِلَى ٱلْفُلْكِ ٱلْمَشْحُونِ ﴿١٤٠﴾
141. ดังนั้น ยูนุสได้เขาร่วมจับฉลาก แล้วเขาจึงอยู่ในหมู่ผู้ถูกพิชิต (แพ้ในการจับฉลาก)[3]	فَسَاهَمَ فَكَانَ مِنَ ٱلْمُدْحَضِينَ ﴿١٤١﴾
142. แล้วปลาตัวใหญ่ได้กลืนเขา และเขาสมควรที่จะถูกตำหนิ[4]	فَٱلْتَقَمَهُ ٱلْحُوتُ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿١٤٢﴾

[1] เราได้ทำลายล้างพวกปฏิเสธศรัทธาในหมู่พวกเขาอย่างรุนแรงที่สุด ด้วยการพลิกแผ่นดินในหมู่บ้านของพวกเขา และเราได้ให้ก้อนหินที่บันทึกชื่อของแต่ละคนหล่นลงมาทับพวกเขา

[2] แล้วพวกเจ้าชาวมักกะฮฺได้สัญจรไปมาในขณะเดินทาง ก็ได้เห็นร่องรอยความพินาศของพวกเขา ทั้งในยามเช้า ยามเย็น กลางวันและกลางคืน ดังนั้น พวกเจ้าจะไม่พิจารณาดูและกลัวการลงโทษจะประสบแก่พวกท่านเช่นเดียวกับที่ประสบแก่พวกเขามาแล้วดอกหรือ?

[3] แท้จริงบ่าวของเรา ยูนุส อิบนุมัตตา เป็นคนหนึ่งในบรรดารอซูลของเรา เพื่อชี้แนะหมู่ชนของเขาไปสู่แนวทางที่ถูกต้อง นักตัฟซีรกล่าวว่า ยูนุสรู้สึกอึดอัดใจเมื่อหมู่ชนปฏิเสธเขา เขาจึงเตือนหมู่ชนถึงการลงโทษอันใกล้นี้ แล้วก็ได้จากหมู่ชนของเขาด้วยความโกรธไปยังชายทะเล เขาได้พบเรือบรรทุกคนเต็มเพียบ จึงขออาศัยไปด้วย เมื่อเรือออกไปกลางทะเลเผชิญกับลมพายุและคลื่นใหญ่ กัปตันเรือจึงพูดว่า ในเรือลำนี้มีทาสหนีจากนายของเขามา ดังนั้น จำเป็นต้องโยนเขาลงทะเลเพื่อให้เรือรอดจากการจมน้ำ จึงได้มีการจับฉลากกัน ฉลากอันนั้นได้มาตกอยู่ที่ยูนุส เขาจึงถูกจับโยนลงทะเล

[4] เขาสมควรที่จะถูกตำหนิ เพราะเขาได้ละทิ้งหน้าที่ที่อัลลอฮฺส่งเขามา และละทิ้งหมู่ชนของเขาออกมาด้วยความโกรธ อีกประการหนึ่งเขามิได้ขออนุญาตพระเจ้าของเขาขณะที่ออกมา

فَلَوْلَآ أَنَّهُۥ كَانَ مِنَ ٱلْمُسَبِّحِينَ ﴿١٤٣﴾

143. หากว่าเขามิได้เป็นคนหนึ่งในหมู่ผู้แซ่ซ้องสดุดีแล้ว

لَلَبِثَ فِى بَطْنِهِۦٓ إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٤٤﴾

144. แน่นอน เขาจะอยู่ในท้องปลาจวบจนกระทั่งวันฟื้นคืนชีพ

۞ فَنَبَذْنَٰهُ بِٱلْعَرَآءِ وَهُوَ سَقِيمٌ ﴿١٤٥﴾

145. แล้วเราได้เหวี่ยงเขาขึ้นบนที่โล่งริมฝั่งในสภาพที่ป่วย[1]

وَأَنۢبَتْنَا عَلَيْهِ شَجَرَةً مِّن يَقْطِينٍ ﴿١٤٦﴾

146. และเราได้ให้มีต้นไม้ (พันธุ์ไม้เลื้อย) น้ำเต้างอกเงยขึ้น ปกคลุมตัวเขา[2]

وَأَرْسَلْنَٰهُ إِلَىٰ مِا۟ئَةِ أَلْفٍ أَوْ يَزِيدُونَ ﴿١٤٧﴾

147. และเราได้ส่งเขาไปยัง (หมู่บ้านของเขา) มีจำนวนหนึ่งแสนคนหรือเกินกว่านั้น

فَـَٔامَنُوا۟ فَمَتَّعْنَٰهُمْ إِلَىٰ حِينٍ ﴿١٤٨﴾

148. แล้วพวกเขาก็ศรัทธา ดังนั้น เราจึงปล่อยให้พวกเขามีความสุขสำราญชั่วระยะเวลาหนึ่ง[3]

---

[1] หากเขามิได้เป็นผู้ที่ระลึกถึงพระองค์และผู้แซ่ซ้องสดุดีแล้ว ท้องปลาก็จะเป็นสุสานของเขาจนกระทั่งวันกิยามะฮฺ แต่เขาได้ขออภัยโทษและสดุดีพระองค์ว่า (لَّآ إِلَٰهَ إِلَّآ أَنتَ سُبْحَٰنَكَ إِنِّى كُنتُ مِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ)

แล้วเราได้ให้ปลาคายเขาออกมาที่ริมฝั่ง ซึ่งเป็นที่โล่งไม่มีต้นไม้และร่มเงา โดยที่เขาป่วยเพราะความทุกข์ระทม

[2] คือเราได้ให้ต้นพันธุ์ไม้เลื้อยงอกเงยขึ้นปกคลุมตัวเขา เพื่อป้องกันความร้อนจากแสงแดด พันธุ์ไม้นั้นคือต้นน้ำเต้า ซึ่งใบของมันกว้างใหญ่ อิบนุลเญาซีย์กล่าวว่า ต้นน้ำเต้ามีใบใหญ่ให้ความร่มรื่น แมลงวันไม่เข้าใกล้ เพราะเนื้อของยูนุสนั้น เมื่อขึ้นมาจากทะเลแล้วไม่อาจจะทนต่อแมลงวันได้ แต่ทั้งนี้ด้วยความเอ็นดูเมตตาและการจัดเตรียมของอัลลอฮฺ ตะอาลา เมื่อเขามีร่างกายแข็งแรงดีแล้ว อัลลอฮฺ ตะอาลา ก็ให้เขากลับไปหาหมู่ชนของเขาซึ่งเป็นชาวเมือง “นีนะวา” อันเป็นดินแดนใกล้กับเมือง “เมาว์ซิล” ซึ่งอยู่ในประเทศอิรัคในปัจจุบันนี้

[3] หมู่ชนของนะบียูนุสตระหนักดีว่า การลงโทษจะประสบกับพวกเขาอย่างแน่นอน พวกเขาจึงสำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัว และได้ออกไปอยู่ตามชานเมืองพร้อมกับนำพวกผู้หญิง เด็กๆ และสัตว์เลี้ยงไปด้วย พวกเขาได้ประกาศตนว่าพวกเขาศรัทธาแล้ว ตามที่นะบียูนุสได้เรียกร้องเชิญชวน ดังนั้นอัลลอฮฺ ตะอาลา จึงระงับการลงโทษตามที่นะบียูนุสได้สัญญาไว้ เพราะพระองค์ทรงรู้ดีว่าการกลับเนื้อกลับตัวของพวกเขานั้นมีความจริงใจ

فَٱسْتَفْتِهِمْ أَلِرَبِّكَ ٱلْبَنَاتُ وَلَهُمُ ٱلْبَنُونَ ﴿١٤٩﴾

149. ดังนั้น (มุฮัมมัด) จงถามพวกเขาซิว่า พระเจ้าของเจ้ามีบุตรหญิงหลายคน และพวกเขามีบุตรชายหลายคนกระนั้นหรือ?

أَمْ خَلَقْنَا ٱلْمَلَٰٓئِكَةَ إِنَٰثًا وَهُمْ شَٰهِدُونَ ﴿١٥٠﴾

150. หรือว่าเราได้สร้างมะลาอิกะฮฺเป็นเพศหญิง โดยที่พวกเขารู้เห็นเป็นพยาน[1]

أَلَآ إِنَّهُم مِّنْ إِفْكِهِمْ لَيَقُولُونَ ﴿١٥١﴾

151. พึงทราบเถิด แท้จริงพวกเขานั้น เนื่องจากการกล่าวเท็จของพวกเขา พวกเขาจึงกล่าวว่า

وَلَدَ ٱللَّهُ وَإِنَّهُمْ لَكَٰذِبُونَ ﴿١٥٢﴾

152. อัลลอฮฺทรงให้กำเนิดบุตรชาย! และแท้จริง พวกเขานั้นเป็นผู้กล่าวเท็จอย่างแน่นอน[2]

أَصْطَفَى ٱلْبَنَاتِ عَلَى ٱلْبَنِينَ ﴿١٥٣﴾

153. อัลลอฮฺทรงเลือกบุตรหญิงแทนบุตรชายกระนั้นหรือ?[3]

مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿١٥٤﴾

154. เกิดอะไรขึ้นแก่พวกเจ้า! ทำไมพวกเจ้าจึงตัดสินเช่นนั้น[4]

أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٥﴾

155. พวกเจ้ามิได้ใคร่ครวญดูบ้างหรือ?

أَمْ لَكُمْ سُلْطَٰنٌ مُّبِينٌ ﴿١٥٦﴾

156. หรือว่าพวกเจ้ามีหลักฐานอันชัดแจ้ง?

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงใช้ให้นะบีมุฮัมมัด ถามเป็นเชิงตำหนิพวกกุฟฟารมักกะฮฺว่า พวกท่านให้พระเจ้าของพวกท่านมีบุตรหญิง และพวกท่านมีบุตรชายกระนั้นหรือ? พวกท่านไม่มีความละอายบ้างหรือ เมื่อพวกท่านพอใจที่จะให้สิ่งประเสริฐสุดเกี่ยวดองกับพวกท่านคือบุตรชาย และพวกท่านมอบสิ่งที่ต่ำต้อยให้แก่อัลลอฮฺคือบุตรหญิง หรือว่าพวกเขาได้รู้เห็นเป็นพยานขณะที่อัลลอฮฺทรงสร้างมะลาอิกะฮฺ

[2] พวกมุชริกีนเหล่านั้นเพราะการโกหกและการกล่าวเท็จของพวกเขา พวกเขาจึงตั้งให้อัลลอฮฺมีลูกหลานและลูกชาย พวกเขากล่าวเท็จอย่างแน่นอนในคำพูดของพวกเขาที่ว่า “มะลาอิกะฮฺเป็นบุตรหญิงของอัลลอฮฺ”

[3] เป็นการตำหนิพวกมุชริกีนมักกะฮฺ คือ อัลลอฮฺทรงเลือกบุตรหญิงและทรงโปรดบุตรหญิงมากกว่าบุตรชายกระนั้นหรือ?

[4] เป็นการประณามในความโง่ของพวกเขา คือได้เกิดอะไรขึ้นกับพวกเจ้าถึงกับได้ตัดสินด้วยการตัดสินที่อธรรมเช่นนี้ พระองค์จะทรงเลือกเพศที่ต่ำต้อยเพื่อพระองค์เอง ตามข้อกล่าวอ้างของพวกท่านกระนั้นหรือ?

فَأْتُوا بِكِتَٰبِكُمْ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿١٥٧﴾

157. ดังนั้น พวกเจ้าจงนำคัมภีร์ของพวกเจ้ามาแสดง หากพวกเจ้าเป็นผู้สัตย์จริง[1]

وَجَعَلُوا بَيْنَهُۥ وَبَيْنَ ٱلْجِنَّةِ نَسَبًا ۚ وَلَقَدْ عَلِمَتِ ٱلْجِنَّةُ إِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿١٥٨﴾

158. และพวกเขากล่าวอ้างความสัมพันธ์ (ทางเครือญาติ) ระหว่างพระองค์กับพวกญิน และโดยแน่นอนพวกญินรู้ดีว่า แท้จริงพวกมันจะถูกนำตัวมาปรากฏต่อหน้าอัลลอฮฺ (เพื่อการลงโทษ)[2]

سُبْحَٰنَ ٱللَّهِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٥٩﴾

159. มหาบริสุทธิ์ยิ่งแด่อัลลอฮฺ จากสิ่งที่พวกเขากล่าวอ้าง

إِلَّا عِبَادَ ٱللَّهِ ٱلْمُخْلَصِينَ ﴿١٦٠﴾

160. เว้นแต่ปวงบ่าวของอัลลอฮฺผู้ซื่อสัตย์[3]

فَإِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ ﴿١٦١﴾

161. แน่นอน พวกเจ้าและสิ่งที่พวกเจ้าเคารพบูชานั้น

مَآ أَنتُمْ عَلَيْهِ بِفَٰتِنِينَ ﴿١٦٢﴾

162. พวกเจ้าไม่สามารถทำให้ผู้ใดหลงทางไปได้[4]

---

[1] พวกท่านมิได้แยกแยะและตระหนักดูว่า มันเป็นคำพูดที่ผิดและไม่ถูกต้อง หรือว่าพวกท่านมีหลักฐานอันชัดแจ้งยืนยันคำพูดของพวกท่านว่า อัลลอฮฺทรงเลือกเอามะลาอิกะฮฺเป็นบุตรหญิงของพระองค์? ดังนั้น พวกท่านจงนำคัมภีร์ของพวกท่านมาแสดง เพื่อพิสูจน์ข้อกล่าวอ้างของพวกท่านว่าเป็นความจริง

[2] คือพวกมุชริกีนได้กล่าวอ้างว่า ระหว่างอัลลอฮฺกับพวกญินนั้นมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดทางเครือญาติ โดยกล่าวว่าพระองค์ทรงสมรสกับญินแล้วออกลูกมาเป็นมะลาอิกะฮฺ มหาบริสุทธิ์พระองค์ท่านจากการกล่าวเท็จของพวกมุชริกีน พระองค์ทรงสูงส่งเหนือสิ่งใดทั้งมวล และพวกญินหรือชัยฏอนก็รู้ดีว่าพวกมันจะถูกนำตัวมาปรากฏต่อหน้าพระองค์เพื่อการลงโทษอย่างแน่นอน

[3] เว้นแต่ปวงบ่าวของอัลลอฮฺผู้ซื่อสัตย์บริสุทธิ์ใจเท่านั้น ที่พวกเขาให้ความบริสุทธิ์แด่อัลลอฮฺ ตะอาลา จากการกล่าวหาของพวกมุชริกีนเหล่านั้น

[4] โอ้พวกกุฟฟารเอ๋ย! ทุกสิ่งที่พวกเจ้าเคารพบูชา เช่น เจว็ด และชัยฏอน นั้น พวกเจ้าไม่สามารถที่จะชี้แนะให้ผู้ใดหลงเชื่อไปจากการเคารพอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺไปได้

إِلَّا مَنْ هُوَ صَالِ الْجَحِيمِ ﴿١٦٣﴾

163. นอกจากผู้ที่จะเข้าไปอยู่ในไฟอันลุกโชติช่วง[1]

وَمَا مِنَّا إِلَّا لَهُ مَقَامٌ مَّعْلُومٌ ﴿١٦٤﴾

164. และไม่มีผู้ใดในหมู่พวกเรา เว้นแต่เขาได้มีตำแหน่งที่ได้กำหนดไว้แล้ว

وَإِنَّا لَنَحْنُ الصَّافُّونَ ﴿١٦٥﴾

165. และแท้จริง เรานั้นเป็นผู้ที่ยืนเข้าแถวอยู่แล้ว

وَإِنَّا لَنَحْنُ الْمُسَبِّحُونَ ﴿١٦٦﴾

166. และแท้จริง เรานั้นเป็นผู้แซ่ซ้องสดุดีอัลลอฮฺ[2]

وَإِن كَانُوا لَيَقُولُونَ ﴿١٦٧﴾

167. และพวกเขาเหล่านั้น (กุฟฟารมักกะฮฺ) เคยกล่าวไว้ว่า

لَوْ أَنَّ عِندَنَا ذِكْرًا مِّنَ الْأَوَّلِينَ ﴿١٦٨﴾

168. หากว่าเรามีข้อตักเตือน (คัมภีร์) อยู่กับเรา เช่นเดียวกับหมู่ชนในสมัยก่อนๆ

لَكُنَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿١٦٩﴾

169. แน่นอน เราก็จะเป็นบ่าวของอัลลอฮฺผู้ซื่อสัตย์

فَكَفَرُوا بِهِ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿١٧٠﴾

170. แต่พวกเขาปฏิเสธ ไม่ศรัทธาต่ออัลกุรอาน แล้วพวกเขาก็จะได้รู้เห็น[3]

---

[1] เว้นแต่ผู้ที่อัลลอฮฺทรงกำหนดให้เป็นคนชั่วและจะเข้าไปอยู่ในนรก และจะถูกเผาไหม้ด้วยไฟที่ลุกโชติช่วง

[2] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวถึงการสารภาพของมะลาอิกะฮฺต่อการเป็นบ่าวของพวกเขาต่อพระองค์ว่า ทุก ๆ มะลักในหมู่พวกเรานั้นมีตำแหน่งและหน้าที่ จะไม่ล่วงเกินต่อกัน บางมะลักในหมู่พวกเราได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ในเรื่องของริซกี บ้างก็ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ปลิดชีวิตมนุษย์ บ้างก็ทำหน้าที่ในการนำวะฮียฺ บ้างก็ทำหน้าที่ยืนเข้าแถวเพื่อทำการอิบาดะฮฺ และบ้างก็ทำหน้าที่เป็นผู้แซ่ซ้องสดุดีต่อพระองค์ทุกเวลาและทุกขณะ

[3] คือพวกกุฟฟารมักกะฮฺก่อนที่อัลกุรอานจะถูกประทานลงให้แก่พวกเขาได้กล่าวว่า หากคัมภีร์ได้ถูกประทานแก่เราดังเช่นเตารอตและอินญีลแล้ว พวกเราก็จะเป็นผู้ที่มีความศรัทธาอย่างแท้จริง ทำอิบาดะฮฺ และมีความซื่อสัตย์ต่ออัลลอฮฺ ครั้นเมื่ออัลกุรอานถูกประทานลงมาแก่พวกเขา พวกเขาก็ปฏิเสธไม่ยอมศรัทธาต่ออัลกุรอานแล้วพวกเขาก็จะได้รู้เห็นบั้นปลายการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขาต่อสัญญาณต่าง ๆ ของอัลลอฮฺ

171. และโดยแน่นอน ลิขิตของเราได้บันทึกไว้ก่อนแล้ว แก่ปวงบ่าวของเราที่เป็นรอซูล	وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا ٱلْمُرْسَلِينَ ١٧١
172. ว่า แน่นอน พวกเขาจะได้รับความช่วยเหลือ[1]	إِنَّهُمْ لَهُمُ ٱلْمَنصُورُونَ ١٧٢
173. และแท้จริง ไพร่พลของเรานั้น สำหรับพวกเขาจะเป็นผู้มีชัยชนะ[2]	وَإِنَّ جُندَنَا لَهُمُ ٱلْغَٰلِبُونَ ١٧٣
174. ดังนั้น เจ้าจงหันเหออกจากพวกเขา (ชน-กุฟฟาร) ชั่วระยะหนึ่ง	فَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ١٧٤
175. และจงเฝ้าคอยดูพวกเขาเถิด แล้วพวกเขาก็จะเห็นมันเอง[3]	وَأَبْصِرْهُمْ فَسَوْفَ يُبْصِرُونَ ١٧٥
176. พวกเขาเร่งรีบต่อการลงโทษของเรากระ-นั้นหรือ?	أَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ١٧٦
177. ครั้นเมื่อการลงโทษได้ลงมาที่หน้าบ้านพักของพวกเขา ยามเช้าของบรรดาผู้ถูกตักเตือนนั้นมันช่างชั่วช้าเสียนี่กระไร![4]	فَإِذَا نَزَلَ بِسَاحَتِهِمْ فَسَآءَ صَبَاحُ ٱلْمُنذَرِينَ ١٧٧
178. และเจ้าจงหันเหออกจากพวกเขาระยะหนึ่ง	وَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ١٧٨

---

[1] คือสัญญาของเราและลิขิตของเราได้มีมาก่อนแล้วว่า บรรดารอซูลของเราจะเป็นผู้ได้รับชัยชนะเหนือศัตรูของพวกเขา

[2] คือไพร่พลของเราที่เป็นมุอฺมินนั้น สำหรับพวกเขาจะได้รับชัยชนะทั้งในดุนยาและอาคิเราะฮฺ ในโลกดุนยาได้รับชัยชนะด้วยหลักฐานและข้อพิสูจน์ ส่วนในโลกอาคิเราะฮฺด้วยการเข้าสวนสวรรค์

[3] โอ้มุฮัมมัด เจ้าจงผินหลังให้พวกเขาสักระยะหนึ่ง จนกระทั่งเจ้าจะถูกใช้ให้ฆ่าพวกเขา แล้วเจ้าจะเห็นพวกเขาขณะที่การลงโทษประสบแก่พวกเขา นั่นคือบั้นปลายแห่งการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขา

[4] มีรายงานกล่าวว่า เมื่ออายะฮฺ "เจ้าจงคอยดูพวกเขาเถิด..." ถูกประทานลงมา พวกกุฟฟารก็เย้ยหยันและกล่าวว่า เมื่อใดการลงโทษจะเกิดขึ้น? อายะฮฺที่ 177 จึงถูกประทานลงมาเป็นการตอบรับการท้าทายของพวกเขา

179. และจงเฝ้าคอยดูเถิด แล้วพวกเขาก็จะเห็นมันเอง[1]

وَأَبْصِرْ فَسَوْفَ يُبْصِرُونَ ﴿١٧٩﴾

180. มหาบริสุทธิ์ยิ่งแด่พระเจ้าของเจ้าพระเจ้าแห่งอำนาจจากสิ่งที่พวกเขากล่าวอ้าง

سُبْحَٰنَ رَبِّكَ رَبِّ ٱلْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٨٠﴾

181. ศานติจงมีแด่บรรดารอซูลทั้งหลาย

وَسَلَٰمٌ عَلَى ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿١٨١﴾

182. และบรรดาการสรรเสริญทั้งมวลเป็นของอัลลอฮฺ พระเจ้าแห่งสากลโลก[2]

وَٱلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٨٢﴾

---

[1] อายะฮฺที่ 178-179 เป็นการย้ำเพื่อขู่สำทับและเป็นการปลอบโยนท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[2] พระเจ้าแห่งอำนาจและอานุภาพ ย่อมบริสุทธิ์ยิ่งจากสิ่งที่พวกมุชริกีนกล่าวหา ความศานติจากเราจงมีแด่บรรดารอซูลผู้ประเสริฐทั้งหลาย การสรรเสริญทั้งมวลเป็นของอัลลอฮฺ ทั้งในตอนเริ่มต้นและตอนสุดท้ายเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺ พระเจ้าแห่งสากลโลกทั้งมวล

(38) ซูเราะฮฺศอด

سورة ص

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 88 อายะฮฺ
ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ ศอด

ซูเราะฮฺศอดเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ เป้าหมายของซูเราะฮฺนี้เช่นเดียวกับเป้าหมายของซูเราะฮฺมักกียะฮฺอื่นๆ ที่เยียวยาหลักการของอะกีดะฮฺอิสลาม

ซูเราะฮฺได้เริ่มด้วยการกล่าวสาบานด้วยอัลกุรอานที่เป็นปาฏิหาริย์ที่ถูกประทานให้แก่ท่านนะบีผู้อ่านไม่ออกเขียนไม่เป็น ที่ครอบคลุมถึงข้อตักเตือนที่มีความหมายลึกซึ้ง ข่าวคราวที่ประหลาดที่ว่า อัลกุรอานนั้นเป็นความจริง และมุฮัมมัดนั้นเป็นนะบีที่ถูกส่งมา

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงเรื่องความเป็นเอกภาพ การปฏิเสธของพวกมุชริกีนต่อการให้ความเป็นเอกภาพแด่อัลลอฮฺ ตะอาลา และความประหลาดใจอย่างมากของพวกเขาต่อการที่ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เรียกร้องเชิญชวนพวกเขาไปสู่การให้ความเป็นเอกภาพต่ออัลลอฮฺ “เขาได้ทำให้พระเจ้าหลายพระองค์เป็นพระเจ้าองค์เดียวกระนั้นหรือ? แท้จริงนี่เป็นเรื่องประหลาดจริงๆ!”

ซูเราะฮฺได้เปลี่ยนเรื่องมากล่าวถึงพวกกุฟฟารมักกะฮฺ ด้วยการยกตัวอย่างของชนรุ่นก่อนพวกเขาที่มีสภาพเช่นเดียวกันคือ เป็นผู้ฝ่าฝืน หยิ่งผยอง ด้วยการปฏิเสธและงมงายอยู่ในทางหลงผิด และการที่ชนเหล่านั้นได้รับการลงโทษอย่างสาสมมาแล้ว เพื่อเป็นเครื่องเตือนสติและเป็นอุทาหรณ์ เนื่องจากการทำความชั่ว และการประกอบอาชญากรรมของพวกเขา

ต่อมาซูเราะฮฺได้กล่าวถึงเรื่องราวของบรรดารอซูลบางท่าน เพื่อเป็นการปลอบใจท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ขณะที่ท่านกำลังเผชิญกับการเย้ยหยันและการปฏิเสธของพวกกุฟฟารมักกะฮฺ ทั้งนี้เพื่อเป็นการผ่อนคลายความเจ็บปวดและความเศร้าโศกของท่านซูเราะฮฺได้กล่าวถึงเรื่องของนะบีดาวู๊ดและลูกหลานของ

ท่านคือนะบีสุลัยมาน ซึ่งอัลลอฮฺทรงประทานให้แก่เขาทั้งการเป็นนะบีและการเป็นกษัตริย์และการที่เขาทั้งสองได้รับการทดสอบ หลังจากนั้นได้กล่าวถึงการทดสอบของบรรดานะบี ได้แก่ อัยยู๊บ อิสฮาก ยะอฺกู๊บ อิสมาอีล และซุลกิฟลฺ นี่คือการสาธยายโดยย่อเพื่อเป็นการชี้แจงถึงแนวทางของอัลลอฮฺในการทดสอบบรรดานะบีและบรรดาผู้ได้รับการคัดเลือกของพระองค์

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงหลักฐานต่าง ๆ แห่งอานุภาพและเอกภาพของอัลลอฮฺ ในจักรวาลซึ่งเป็นที่ประจักษ์แก่สายตา และสิ่งที่มีอยู่ในจักรวาลซึ่งถูกประดิษฐ์ไว้อย่างสวยงาม ทั้งนี้เพื่อเป็นการเตือนให้ตระหนักว่า จักรวาลนี้มิได้ถูกสร้างมาโดยไร้ประโยชน์ และแน่นอนย่อมจะมีโลกที่สองเพื่อตอบแทนผู้ทำความดีและผู้ทำความชั่ว

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการชี้แจงหน้าที่ของท่านรอซูล และหน้าที่สำคัญหลักของท่านนั่นคือหน้าที่ของบรรดารอซูลที่มีเกียรติทั้งหลาย

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺนี้ถูกขนานนามว่า "ซูเราะฮฺศอด" ซึ่งเป็นพยัญชนะหนึ่งในบรรดาพยัญชนะของภาษาอาหรับเพื่อเป็นการสดุดีต่อคัมภีร์ที่เป็นปาฏิหาริย์ ซึ่งอัลลอฮฺทรงท้าทายมนุษย์ในยุคแรก ๆ และยุคหลัง ๆ ด้วยพยัญชนะเหล่านี้ ซึ่งพวกเขาได้ใช้เรียบเรียงจากบรรดาพยัญชนะเหล่านี้เช่นกัน

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

صٓۚ وَٱلۡقُرۡءَانِ ذِي ٱلذِّكۡرِ ﴿١﴾

1. ศอด[1] ขอสาบานด้วยอัลกุรอานที่เป็นเครื่องเตือนสติ[2]

بَلِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ فِي عِزَّةٖ وَشِقَاقٖ ﴿٢﴾

2. แต่ว่าบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาอยู่ในการหยิ่งผยองและการแตกแยก[3]

كَمۡ أَهۡلَكۡنَا مِن قَبۡلِهِم مِّن قَرۡنٖ فَنَادَواْ وَّلَاتَ حِينَ مَنَاصٖ ﴿٣﴾

3. กี่ศตวรรษมาแล้วที่เราได้ทำลายประชาชาติก่อนพวกเขา แล้วพวกเขาได้ร้องเรียกขอความช่วยเหลือทั้ง ๆ ที่ไม่มีเวลาอีกแล้วสำหรับทางรอด[4]

وَعَجِبُوٓاْ أَن جَآءَهُم مُّنذِرٞ مِّنۡهُمۡۖ وَقَالَ ٱلۡكَٰفِرُونَ هَٰذَا سَٰحِرٞ كَذَّابٌ ﴿٤﴾

4. และพวกเขาประหลาดใจที่มีผู้ตักเตือนจากหมู่พวกเขามายังพวกเขา และพวกปฏิเสธศรัทธาได้กล่าวว่า นี่คือมายากร นักโกหกตัวฉกาจ[5]

---

[1] โปรดดูคำอธิบายในเชิงอรรถของอายะฮฺที่หนึ่งซูเราะฮฺอัลบากอเราะฮฺ

[2] คืออัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงสาบานด้วยอัลกุรอานที่มีตำแหน่ง มีเกียรติอันสูงส่ง

[3] คือบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นอยู่ในสภาพหยิ่งผยองไม่ยอมรับความจริง เป็นผู้แตกแยก เป็นศัตรูกับท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และบรรดามุอฺมิน ดังนั้น พวกเขาจึงกล่าวหาท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ว่าเป็นมายากร เป็นนักกวี โกหกหลอกลวง และเป็นบ้า

[4] กี่มากน้อยแล้วที่เราได้ทำลายประชาชาติสมัยก่อนจากชาวมักกะฮฺ เพราะความเย่อหยิ่งของพวกเขาและการทำร้ายบรรดารอซูลของพวกเขา และพวกเขาก็ได้ร้องขอความช่วยเหลือขณะที่ได้รับการลงโทษ และเวลานั้นมิใช่เวลาแห่งการรอดพ้นหรือการหนีเอาตัวรอด

[5] พวกมุชริกีนมักกะฮฺประหลาดใจและว่ามันเป็นเรื่องที่ห่างไกลจากความจริง ที่อัลลอฮฺจะส่งรอซูลมาเป็นปุถุชนธรรมดา และว่ามุฮัมมัดเป็นมายากรนำเอาสิ่งปาฏิหาริย์มาแสดง และเป็นนักโกหกตัวฉกาจที่อ้างว่า เขาเป็นรอซูลของอัลลอฮฺ

أَجَعَلَ ٱلْـَٔالِهَةَ إِلَـٰهًا وَٰحِدًا ۖ إِنَّ هَـٰذَا لَشَىْءٌ عُجَابٌ ﴿٥﴾

5. เขาได้ทำให้พระเจ้าหลายองค์เป็นพระเจ้าองค์เดียวกระนั้นหรือ? แท้จริงนี่เป็นเรื่องประหลาดจริง ๆ[1]

وَٱنطَلَقَ ٱلْمَلَأُ مِنْهُمْ أَنِ ٱمْشُوا۟ وَٱصْبِرُوا۟ عَلَىٰٓ ءَالِهَتِكُمْ ۖ إِنَّ هَـٰذَا لَشَىْءٌ يُرَادُ ﴿٦﴾

6. และพวกหัวหน้าของพวกเขาพากันออกไป (พลางกล่าวว่า) จงก้าวหน้าต่อไปและอดทนในการยึดมั่นต่อบรรดาพระเจ้าของพวกท่านต่อไป! แท้จริงเป็นเรื่องที่ถูกวางแผนไว้แล้ว[2]

مَا سَمِعْنَا بِهَـٰذَا فِى ٱلْمِلَّةِ ٱلْـَٔاخِرَةِ إِنْ هَـٰذَآ إِلَّا ٱخْتِلَـٰقٌ ﴿٧﴾

7. เราไม่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อนในศาสนาสุดท้าย นี่มิใช่อื่นใด นอกจากเป็นการเสกสรรปั้นแต่งขึ้นมาเท่านั้น[3]

أَءُنزِلَ عَلَيْهِ ٱلذِّكْرُ مِنۢ بَيْنِنَا ۚ بَلْ هُمْ فِى شَكٍّ مِّن ذِكْرِى ۖ بَل لَّمَّا يَذُوقُوا۟ عَذَابِ ﴿٨﴾

8. ได้มีข้อตักเตือน (อัลกุรอาน) ถูกประทานลงมาแก่เขา แทนพวกเรากระนั้นหรือ?[4] หามิได้ พวกเขาอยู่ในการสงสัยจากข้อตักเตือนของข้า! ไม่เพียงแต่เท่านั้น พวกเขายังมิได้ลิ้มรสการลงโทษของข้า![5]

---

[1] เขาอ้างว่าพระเจ้าที่ถูกเคารพนั้นเป็นหนึ่งเดียว ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ ในการอ้างของเขาเช่นนี้นับได้ว่าเป็นเรื่องประหลาดอย่างแท้จริง

[2] พวกหัวหน้าพากันกล่าวว่า พวกท่านอย่าไปเชื่อมุฮัมมัดในสิ่งที่เขาเรียกร้องให้พวกท่านเคารพสักการะต่ออัลลอฮฺพระเจ้าองค์เดียว มุฮัมมัดต้องการจะให้พวกท่านหันห่างจากศาสนาของปู่ย่าตายาย เพื่อที่เขาต้องการจะมีอำนาจเหนือพวกท่าน

[3] เราไม่เคยได้ยินคำพูดเช่นนี้ในศาสนานะศอรอซึ่งเป็นศาสนาหลังสุด ซึ่งพวกเขากล่าวว่า พระเจ้านั้นมีสามองค์ไม่ใช่หนึ่งองค์ ดังนั้นทำไมมุฮัมมัดจึงมาอ้างว่าอัลลอฮฺนั้นมีองค์เดียว สิ่งที่เขานำมาอ้างนี้จึงเป็นเท็จและเสกสรรปั้นแต่งขึ้น

[4] เป็นการถามเชิงปฏิเสธว่า อัลกุรอานถูกประทานให้แก่มุฮัมมัดแทนพวกเรากระนั้นหรือ? ทั้ง ๆ ที่ในหมู่พวกเรานั้นมีผู้ที่มีทรัพย์สินมากมายและตำแหน่งหัวหน้าสูง ๆ

[5] การปฏิเสธของพวกเขาต่อข้อตักเตือนนั้นมิใช่เพราะพวกเขาไม่รู้ หากแต่ว่าเป็นเพราะการสงสัยในอัลกุรอาน และสิ่งที่ถูกประทานลงมาในเรื่องสัจธรรม นี่เป็นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งคือ พวกเขายังไม่เคยลิ้มรสการลงโทษของข้า หากพวกเขาได้ลิ้มรสการลงโทษของอัลลอฮฺเพราะการปฏิเสธของพวกเขาแล้ว พวกเขาก็จะไม่ปฏิเสธ

9. หรือว่า ณ ที่พวกเขามีขุมคลังแห่งความเมตตาของพระเจ้าของเจ้า ผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงประทานให้อย่างมากมาย[1]

أَمْ عِندَهُمْ خَزَآئِنُ رَحْمَةِ رَبِّكَ ٱلْعَزِيزِ ٱلْوَهَّابِ ﴿٩﴾

10. หรือว่าอำนาจแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และที่อยู่ระหว่างทั้งสองเป็นของพวกเขา ดังนั้น จงให้พวกเขาขึ้นไปหาสาเหตุกันเถิด[2]

أَمْ لَهُم مُّلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَلْيَرْتَقُوا۟ فِى ٱلْأَسْبَٰبِ ﴿١٠﴾

11. (พวกเขา) เป็นไพร่พลจากแนวร่วมต่าง ๆ จะพ่ายแพ้หนีเตลิดไปในไม่ช้านี้[3]

جُندٌ مَّا هُنَالِكَ مَهْزُومٌ مِّنَ ٱلْأَحْزَابِ ﴿١١﴾

12. ก่อนหน้าพวกเขา หมู่ชนของนูหฺและอ๊าดและฟิรเอานฺเจ้าของเสาหมุด ได้ปฏิเสธมาแล้ว

كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٌ وَفِرْعَوْنُ ذُو ٱلْأَوْتَادِ ﴿١٢﴾

13. และษะมูด และหมู่ชนของลูฏ และชาวป่าทึบ ชนเหล่านี้เป็นแนวร่วม[4]

وَثَمُودُ وَقَوْمُ لُوطٍ وَأَصْحَٰبُ لْـَٔيْكَةِ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلْأَحْزَابُ ﴿١٣﴾

---

[1] หรือว่าพวกเขามีขุมคลังแห่งความเมตตาของพระองค์ จนกระทั่งพวกเขาจะแต่งตั้งผู้ใดให้เป็นนะบี หรือไม่แต่งตั้งผู้ใด ตามใจชอบกระนั้นหรือ?

[2] คือหากว่าพวกเขามีอำนาจดังกล่าวแล้ว ก็จะให้พวกเขาขึ้นไปบนชั้นฟ้า เพื่อไปจัดเตรียมเกี่ยวกับเรื่องของจักรวาล และเรื่องมัคลู๊กทั้งหลาย หรือไปห้ามมิให้วะฮียฺลงมาแก่มุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม แต่ที่แน่นอนนั้นพวกเขาทำไม่ได้

[3] เพราะว่าพวกเขาเป็นไพร่พลจากแนวร่วมของพวกกุฟฟาร เพื่อต่อต้านบรรดารอซูลของอัลลอฮฺ พวกเขาจำนวนน้อยเหล่านี้จะได้รับความปราชัยและผินหลังหนีเตลิดไปในที่สุด ดังนั้นเจ้าอย่าไปสนใจต่อคำพูดพล่อย ๆ ของพวกเขาเลย

[4] ก่อนหน้าพวกกุฟฟารมักกะฮฺได้มีหมู่ชนของนูหฺ อ๊าด ฟิรเอานฺ ษะมูด ลู๊ฏ และชาวป่าทึบ หมู่ชนดังกล่าวนั้นได้ตั้งเป็นแนวร่วม คล้ายกับว่าได้มีการสั่งเสียกันให้ต่อต้านบรรดารอซูลของพวกเขา แล้วอัลลอฮฺก็ได้ทรงทำลายล้างพวกเขาจนหมดสิ้น ดังนั้นพวกกุฟฟารมักกะฮฺจงระวังภัยที่จะประสบกับพวกเขาเถิด

14. ไม่มีคนหนึ่งคนใด (ในพวกเขา) เว้นแต่ปฏิเสธบรรดารอซูล ดังนั้น การลงโทษของข้าจึงเหมาะสม (แก่พวกเขา)[1]	إِن كُلٌّ إِلَّا كَذَّبَ ٱلرُّسُلَ فَحَقَّ عِقَابِ ﴿١٤﴾
15. และพวกเหล่านั้นมิได้คอยอันใด นอกจากเสียงกัมปนาทเพียงครั้งเดียว โดยไม่มีการชักช้า[2]	وَمَا يَنظُرُ هَٰٓؤُلَآءِ إِلَّا صَيْحَةً وَٰحِدَةً مَّا لَهَا مِن فَوَاقٍ ﴿١٥﴾
16. และพวกเขากล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของเรา ขอทรงโปรดเร่งส่วนของเราให้แก่เราโดยเร็วเถิด ก่อนที่จะถึงวันแห่งการชำระบัญชี[3]	وَقَالُواْ رَبَّنَا عَجِّل لَّنَا قِطَّنَا قَبْلَ يَوْمِ ٱلْحِسَابِ ﴿١٦﴾
17. เจ้า (มุฮัมมัด) จงอดทนต่อสิ่งที่พวกเขากล่าว และจงรำลึกถึงบ่าวของเรา ดาวู๊ดผู้ทรงพลัง (ในการปฏิบัติศาสนกิจ) แท้จริงเขาเป็นผู้ผินหน้าเข้าหาอัลลอฮฺเสมอ[4]	ٱصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَٱذْكُرْ عَبْدَنَا دَاوُۥدَ ذَا ٱلْأَيْدِ إِنَّهُۥٓ أَوَّابٌ ﴿١٧﴾
18. แท้จริง เราได้ทำให้ภูเขาแซ่ซ้องสดุดีพร้อมกับเขา ทั้งในยามพลบค่ำและยามรุ่งอรุณ	إِنَّا سَخَّرْنَا ٱلْجِبَالَ مَعَهُۥ يُسَبِّحْنَ بِٱلْعَشِيِّ وَٱلْإِشْرَاقِ ﴿١٨﴾

[1] ทุกคนในหมู่พวกเขาต่างก็ปฏิเสธบรรดารอซูลของเขา ดังนั้นการลงโทษของอัลลอฮฺจึงคู่ควรและจำเป็นที่พวกเขาจะต้องได้รับ

[2] คือพวกกุฟฟารมักกะฮฺมิได้คอยสิ่งใด นอกจากเสียงกัมปนาทของอิสรอฟีล ซึ่งจะเป่าในสังข์เพียงครั้งเดียวในเวลาที่ถูกกำหนดไว้ แล้วพวกเขาก็จะตายเรียบ

[3] พวกกุฟฟารมักกะฮฺกล่าวเป็นเชิงเย้ยหยันว่า โอ้พระเจ้าของเรา ขอให้การลงโทษที่เป็นส่วนของเราให้เกิดแก่เราโดยเร็วเถิด ก่อนที่วันกิยามะฮฺจะมาถึง หากว่าคำขู่ของมุฮัมมัดเป็นจริง

[4] มุฮัมมัดเจ้าจงอดทนต่อการปฏิเสธของพวกเขาเถิด เพราะอัลลอฮฺจะทรงช่วยเหลือสนับสนุนเจ้าอย่างแน่นอน อันนี้เป็นการปลอบใจท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และเป็นการขู่พวกกุฟฟาร และจงรำลึกถึงบ่าวของเรา ดาวู๊ด นะบีผู้ขอบคุณ ผู้อดทน ผู้เข้มแข็งในศาสนา และมีร่างกายแข็งแรงกำยำ เขาถือศีลอดหนึ่งวันและเว้นหนึ่งวันตลอดปี และเขายืนละหมาดในเวลาเที่ยงคืน และเขาเป็นผู้กลับเนื้อกลับตัวขอลุแก่โทษอย่างมากเสมอ

19. และ (เราได้ทำให้) นกมารวมกันทั้งหมด เชื่อฟังเรา[1]

وَٱلطَّيۡرَ مَحۡشُورَةٗۖ كُلّٞ لَّهُۥٓ أَوَّابٞ ١٩

20. และเราได้ทำให้อาณาจักรของเขาเข้มแข็ง และเราได้ให้ความเข้าใจที่ถูกต้องแก่เขา และการตัดสินชี้ขาดในเรื่องต่าง ๆ[2]

وَشَدَدۡنَا مُلۡكَهُۥ وَءَاتَيۡنَٰهُ ٱلۡحِكۡمَةَ
وَفَصۡلَ ٱلۡخِطَابِ ٢٠

21. และมีเรื่องของผู้โต้เถียงมาถึงเจ้า (มุฮัมมัด) บ้างไหม? เมื่อพวกเขาปีนข้ามกำแพงไปที่มิหฺรอบ (ของดาวูด)[3]

۞وَهَلۡ أَتَىٰكَ نَبَؤُاْ ٱلۡخَصۡمِ إِذۡ تَسَوَّرُواْ
ٱلۡمِحۡرَابَ ٢١

22. เมื่อพวกเขาได้เข้ามาหาดาวูด เขาตกใจกลัวพวกเขา พวกเขากล่าวว่า อย่าได้กลัวเลย เราคือผู้โต้เถียงสองคน คนหนึ่งในพวกเราได้ล่วงเกินอีกคนหนึ่ง[4] ดังนั้น ได้โปรดตัดสินระหว่างพวกเราด้วยความยุติธรรมและอย่าได้ลำเอียงไม่เที่ยงธรรม และจงชี้แนะเราสู่แนวทางที่เที่ยงตรง[5]

إِذۡ دَخَلُواْ عَلَىٰ دَاوُۥدَ فَفَزِعَ مِنۡهُمۡۖ قَالُواْ لَا تَخَفۡۖ
خَصۡمَانِ بَغَىٰ بَعۡضُنَا عَلَىٰ بَعۡضٖ فَٱحۡكُم بَيۡنَنَا بِٱلۡحَقِّ
وَلَا تُشۡطِطۡ وَٱهۡدِنَآ إِلَىٰ سَوَآءِ ٱلصِّرَٰطِ ٢٢

---

[1] การแซ่ซ้องสดุดีพร้อมกับเขาของภูเขาและนกนั้น เป็นความจริงและนับได้ว่าเป็นปาฏิหาริย์ของนะบีดาวูด อะลัยฮิสสลาม อิบนุกะษีรกล่าวว่า บรรดานกนั้นจะกล่าวตัสบีหฺและกล่าวทบทวนพร้อมกับเขา เมื่อบรรดานกบินผ่านนะบีดาวูดและมันได้ยินเขากำลังอ่านคัมภีร์ษะบูร มันจะหยุดและกล่าวตัสบีหฺพร้อมกับเขา ขุนเขาน้อยใหญ่ก็เช่นเดียวกัน มันจะกล่าวทบทวนและตัสบีหฺพร้อมกับเขา

[2] อาณาจักรของนะบีดาวูดเข้มแข็งด้วยการช่วยเหลือการมีศักดิ์ศรีและไพร่พลมากมายจากอัลลอฮฺ และเราได้ให้เขาเป็นนะบีมีความเข้าใจในกิจการบริหารอย่างถูกต้อง ดำเนินนโยบายด้วยความสุขุมรอบคอบและเด็ดขาด

[3] เป็นคำถามเชิงเรียกความสนใจ คือ เจ้ารู้เรื่องของผู้ขัดแย้งกันสองฝ่าย (คือมะลักสองท่านที่จำแลงร่างมาในรูปของชายสองคน) ที่ปีนกำแพงเข้าไปหานะบีดาวูด ขณะที่เขากำลังทำอิบาดะฮฺอยู่ในมัสยิดบ้างไหม?

[4] นักตัฟซีรอธิบายว่า นะบีดาวูดตกใจจากการกระทำของพวกเขา เพราะได้เข้ามาโดยมิได้รับอนุญาตและมิได้เข้ามาทางประตูในเวลาที่กำหนดไว้สำหรับทำอิบาดะฮฺ

[5] คืออย่าได้รีบเร่งในการตัดสิน และตัดสินให้แก่พวกเราด้วยความยุติธรรม

23. แท้จริงนี่คือพี่ชายของฉัน เขามีแกะตัวเมีย 99 ตัว และฉันมีแกะตัวเมียตัวเดียว แล้วเขายังพูดว่า เอามันมาให้ฉันซิ และเขาได้ข่มขู่ฉันในคำพูด[1]

إِنَّ هَٰذَآ أَخِى لَهُۥ تِسۡعٞ وَتِسۡعُونَ نَعۡجَةٗ وَلِىَ نَعۡجَةٞ وَٰحِدَةٞ
فَقَالَ أَكۡفِلۡنِيهَا وَعَزَّنِى فِى ٱلۡخِطَابِ ﴿٢٣﴾

24. เขา (ดาวู๊ด) กล่าวว่า แน่นอน เขาอธรรมต่อท่านในการขอให้นำแกะของท่านไปรวมกับแกะของเขา และแท้จริง ส่วนมากของผู้มีหุ้นส่วนร่วมกัน บางคนในพวกเขามักละเมิดสิทธิของอีกคนหนึ่ง เว้นแต่บรรดาผู้ศรัทธาและประกอบความดีทั้งหลาย และพวกเขาเช่นนี้มีน้อย[2] และดาวู๊ดรู้สึกว่าเราได้ทดสอบเขา ดังนั้น เขาจึงได้ขออภัยต่อพระเจ้าของเขา และเขาได้ก้มลงรูกัวะและทบทวนความผิดด้วยความเสียใจ[3]

قَالَ لَقَدۡ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَعۡجَتِكَ إِلَىٰ نِعَاجِهِۦۖ وَإِنَّ كَثِيرٗا
مِّنَ ٱلۡخُلَطَآءِ لَيَبۡغِى بَعۡضُهُمۡ عَلَىٰ بَعۡضٍ إِلَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَقَلِيلٞ مَّا هُمۡۗ وَظَنَّ دَاوُۥدُ
أَنَّمَا فَتَنَّٰهُ فَٱسۡتَغۡفَرَ رَبَّهُۥ وَخَرَّۤ رَاكِعٗاۤ وَأَنَابَ ۩ ﴿٢٤﴾

25. ดังนั้น เราได้ให้อภัยแก่เขาในเรื่องนั้น และแท้จริง สำหรับเขานั้นย่อมอยู่ใกล้ชิด ณ ที่เรา และทางกลับที่ดียิ่ง (ในปรโลก)

فَغَفَرۡنَا لَهُۥ ذَٰلِكَۖ وَإِنَّ لَهُۥ عِندَنَا لَزُلۡفَىٰ
وَحُسۡنَ مَـَٔابٖ ﴿٢٥﴾

26. โอ้ดาวู๊ดเอ๋ย! เราได้แต่งตั้งเจ้าให้เป็นตัวแทนในแผ่นดินนี้ ดังนั้น เจ้าจงตัดสินคดีต่าง ๆ ระหว่างมนุษย์ด้วยความยุติธรรม[4] และอย่าปฏิบัติตามอารมณ์ใฝ่ต่ำ มันจะทำให้เจ้าหลงไป

يَٰدَاوُۥدُ إِنَّا جَعَلۡنَٰكَ خَلِيفَةٗ فِى ٱلۡأَرۡضِ فَٱحۡكُم
بَيۡنَ ٱلنَّاسِ بِٱلۡحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ ٱلۡهَوَىٰ فَيُضِلَّكَ عَن سَبِيلِ
ٱللَّهِۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَضِلُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ لَهُمۡ عَذَابٞ

---

[1] คือเขาได้โต้เถียงและคาดคั้นจนกระทั่งเอาแกะตัวเดียวของฉันไป

[2] นะบีดาวู๊ดได้ตัดสินในทันทีโดยมิได้ฟังคำชี้แจงของอีกฝ่ายหนึ่ง

[3] หลังจากที่ได้ฟังคำตัดสินของนะบีดาวู๊ดแล้ว มะลัก 2 ท่านก็หายวับไปกับตาของนะบีดาวู๊ด นะบีดาวู๊ดจึงรู้ว่าพระเจ้าของเขาได้ทดสอบเขา มันเป็นความผิดพลาดที่เขามิได้รับฟังคำชี้แจงของอีกฝ่ายหนึ่ง ทันทีนั้นเขาก็ก้มลงสุญูดขออภัยต่อพระเจ้าของเขาและร้องไห้

[4] คือตัดสินด้วยความยุติธรรมที่ตรงกับบทบัญญัติของอัลลอฮฺและความโปรดปรานของพระองค์

شَدِيدُۢ بِمَا نَسُواْ يَوۡمَ ٱلۡحِسَابِ ﴿٢٦﴾

จากทางของอัลลอฮฺ[1] แท้จริง บรรดาผู้ที่หลงไปจากทางของอัลลอฮฺนั้น[2] สำหรับพวกเขาจะได้รับการลงโทษอย่างสาหัส เนื่องด้วยพวกเขาลืมวันแห่งการชำระบัญชี[3]

وَمَا خَلَقۡنَا ٱلسَّمَآءَ وَٱلۡأَرۡضَ وَمَا بَيۡنَهُمَا بَٰطِلٗاۚ ذَٰلِكَ ظَنُّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْۚ فَوَيۡلٞ لِّلَّذِينَ كَفَرُواْ مِنَ ٱلنَّارِ ﴿٢٧﴾

27. และเรามิได้สร้างชั้นฟ้าและแผ่นดิน และสิ่งที่อยู่ในระหว่างทั้งสองนั้น โดยไร้สาระ นั่นคือการนึกคิดของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา[4] ดังนั้นความหายนะคือไฟนรก จงประสบแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา

أَمۡ نَجۡعَلُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ كَٱلۡمُفۡسِدِينَ فِي ٱلۡأَرۡضِ أَمۡ نَجۡعَلُ ٱلۡمُتَّقِينَ كَٱلۡفُجَّارِ ﴿٢٨﴾

28. จะให้เราปฏิเสธต่อบรรดาผู้ศรัทธาและกระทำความดีทั้งหลาย เช่น บรรดาผู้บ่อนทำลายในแผ่นดินกระนั้นหรือ? หรือว่าจะให้เราปฏิบัติต่อบรรดาผู้ยำเกรง เช่น บรรดาคนชั่วกระนั้นหรือ?[5]

---

[1] เพราะการตัดสินคดีต่าง ๆ นั้น หากสอดคล้องกับบทบัญญัติของพระเจ้าแล้ว ผลประโยชน์ของมนุษย์ก็จะดำเนินไปอย่างเป็นระเบียบ และจะอำนวยประโยชน์ให้แก่บุคคลทุกระดับชั้น หากว่าการตัดสินคดีนั้นเป็นไปตามความใคร่และอารมณ์ ตลอดจนเป็นไปตามความมุ่งหมายของนักปกครองแล้ว ก็จะนำไปสู่ความหายนะทั้งนักปกครองและประชาชน

[2] ทางของอัลลอฮฺที่ตั้งอยู่บนการศรัทธา การตักวา และธำรงไว้ซึ่งบทบัญญัติและความยุติธรรมแล้ว

[3] คือวันกิยามะฮฺ

[4] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงปฏิเสธความนึกคิดของผู้ปฏิเสธศรัทธาที่ว่า พระองค์ทรงสร้างจักรวาลมิใช่เพื่อเคล็ดลับที่เป็นเป้าหมาย นั่นก็คือ เพื่อเคารพอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา ตามที่พระองค์ทรงบัญญัติให้แก่ปวงบ่าวของพระองค์ เช่น การอิบาดะฮฺทางจิตใจ ทางคำพูด และทางปฏิบัติ

[5] อิบนุกะษีรกล่าวว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงชี้แจงว่า มันมิใช่เป็นความยุติธรรมของพระองค์ และเคล็ดลับของพระองค์ที่จะให้มีความเท่าเทียมกันระหว่างบรรดามุอฺมิน และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วจึงจำเป็นต้องมีการตอบแทนความดีแก่ผู้จงรักภักดี และลงโทษแก่คนชั่ว

كِتَٰبٌ أَنزَلْنَٰهُ إِلَيْكَ مُبَٰرَكٌ لِّيَدَّبَّرُوٓا۟ ءَايَٰتِهِۦ وَلِيَتَذَكَّرَ
أُو۟لُوا۟ ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿٢٩﴾

29. คัมภีร์ (อัลกุรอาน) เราได้ประทานลงมาให้แก่เจ้าซึ่งมีความจำเริญ เพื่อพวกเขาจะได้พินิจพิจารณาอายาตต่าง ๆ ของอัลกุรอาน และเพื่อปวงผู้มีสติปัญญาจะได้ใคร่ครวญ[1]

وَوَهَبْنَا لِدَاوُۥدَ سُلَيْمَٰنَ ۚ نِعْمَ ٱلْعَبْدُ ۖ إِنَّهُۥٓ أَوَّابٌ ﴿٣٠﴾

30. เราได้ประทาน (บุตร) คือสุลัยมาน บ่าวผู้ประเสริฐแก่ดาวู๊ด แท้จริงเขาหันหน้าเข้าสู่เราเสมอ[2]

إِذْ عُرِضَ عَلَيْهِ بِٱلْعَشِىِّ ٱلصَّٰفِنَٰتُ ٱلْجِيَادُ ﴿٣١﴾

31. และจงรำลึกเมื่อม้าพันธุ์ดีถูกนำมาเสนอแก่เขาในยามเย็นวันหนึ่ง

فَقَالَ إِنِّىٓ أَحْبَبْتُ حُبَّ ٱلْخَيْرِ عَن ذِكْرِ رَبِّى
حَتَّىٰ تَوَارَتْ بِٱلْحِجَابِ ﴿٣٢﴾

32. เขากล่าวว่า แท้จริงฉันรักทรัพย์สมบัติ (หมายถึงม้า) จนมันทำให้ฉันลืมการรำลึกถึงพระเจ้าของฉัน จนกระทั่งดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า[3]

رُدُّوهَا عَلَىَّ ۖ فَطَفِقَ مَسْحًۢا بِٱلسُّوقِ وَٱلْأَعْنَاقِ ﴿٣٣﴾

33. จงนำมันกลับมาให้ฉัน แล้วเขาก็เริ่มลูบขาและคอของมัน[4]

---

[1] คือพินิจพิจารณาและใคร่ครวญด้วยสติปัญญาของพวกเขา เพื่อจิตใจและสติปัญญาจะได้รับแสงสว่างคือฮิดายะฮฺ แล้วพวกเขาจะได้ศรัทธา และปฏิบัติตามด้วยความจงรักภักดี แล้วก็จะได้รอดพ้นจากการลงโทษ และได้รับความสุข

[2] นักตัฟซีรอธิบายว่า คำว่า "ฮิบะฮฺ" (ประทาน) ในที่นี้หมายถึงให้เป็นนะบี เขาเป็นบ่าวที่ดีประเสริฐเพราะเขาเป็นผู้ที่หันหน้าเข้าหาอัลลอฮฺ ด้วยการกลับเนื้อกลับตัว และขออภัยโทษเสมอ

[3] ในตอนเย็นวันหนึ่งได้มีการนำเอาม้าพันธุ์ดี ๆ จำนวนพัน ๆ มาแสดงต่อหน้านะบีสุลัยมาน ม้าเหล่านี้บิดาของเขาได้มอบไว้ให้แก่เขา เพื่อจะเตรียมไว้ทำสงคราม เพราะความดีงามของม้าทำให้เขาเพลิดเพลินอยู่กับมัน และทำให้เขาลืมละหมาดอัศรฺ จนกระทั่งตะวันตกดิน

[4] สุลัยมานกล่าวว่า จงนำม้าเหล่านี้กลับมาให้ฉัน เมื่อเขาลูบคลำมันแล้ว เขาได้ฆ่ามันเพื่อแสดงออกซึ่งความใกล้ชิดต่ออัลลอฮฺ และเป็นอาหารแก่คนยากจน เพราะมันได้ทำให้เขาลืมการรำลึกถึงอัลลอฮฺ

وَلَقَدْ فَتَنَّا سُلَيْمَٰنَ وَأَلْقَيْنَا عَلَىٰ كُرْسِيِّهِۦ جَسَدًا ثُمَّ أَنَابَ ﴿٣٤﴾

34. และโดยแน่นอน เราได้ทดสอบสุลัยมาน และเราได้วางร่างหนึ่งไว้บนเก้าอี้ของเขา แล้วเขาก็ทบทวนความผิดด้วยความเสียใจ[1]

قَالَ رَبِّ ٱغْفِرْ لِى وَهَبْ لِى مُلْكًا لَّا يَنۢبَغِى لِأَحَدٍ مِّنۢ بَعْدِىٓ ۖ إِنَّكَ أَنتَ ٱلْوَهَّابُ ﴿٣٥﴾

35. เขากล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้า พระองค์ขอพระองค์ทรงอภัยให้แก่ข้าพระองค์ด้วย ขอพระองค์ทรงประทานอำนาจอันกว้างขวางแก่ข้าพระองค์ ซึ่งไม่คู่ควรแก่ผู้ใดนอกจากข้าพระองค์ แท้จริงพระองค์เท่านั้นเป็นผู้ทรงประทานให้อย่างมากมาย

فَسَخَّرْنَا لَهُ ٱلرِّيحَ تَجْرِى بِأَمْرِهِۦ رُخَآءً حَيْثُ أَصَابَ ﴿٣٦﴾

36. และเราได้ทำให้ลมพัดเฉื่อย ๆ ตามบัญชาของเขาไปยังทิศทางที่เขาต้องการ[2]

وَٱلشَّيَٰطِينَ كُلَّ بَنَّآءٍ وَغَوَّاصٍ ﴿٣٧﴾

37. และ (เราได้ทำให้) บรรดาชัยฏอน (อยู่ใต้คำสั่งของเขา) พวกนั้นทั้งหมดเป็นช่างก่อสร้างและประดาน้ำ

وَءَاخَرِينَ مُقَرَّنِينَ فِى ٱلْأَصْفَادِ ﴿٣٨﴾

38. และพวกอื่น ๆ ถูกพันธนาการด้วยโซ่ติดกัน[3]

---

[1] สุลัยมานได้ถูกทดสอบอีกครั้งหนึ่ง ทั้งนี้ตามคำบอกเล่าของท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ในศ่อเฮียะฮฺ กล่าวว่า เขากล่าวว่า คืนนี้ฉันจะสมสู่กับหญิงที่อยู่ในครอบครอง 100 คน นางทุกคนจะออกลูกเป็นชาย เพื่อจะได้เป็นอัศวินออกทำสงครามในทางของอัลลอฮฺ โดยที่เขามิได้กล่าวคำว่า "อินชาอัลลอฮฺ" ดังนั้นนางเหล่านั้นจึงมิได้คลอดบุตรออกมานอกจากคนเดียว และเป็นอัมพาต เมื่อได้นำมาให้สุลัยมานแล้วก็ได้เอาไปวางไว้ที่เก้าอี้ของเขา สุลัยมานเมื่อได้เห็นเช่นนั้นก็ขออภัยโทษ และกลับเนื้อกลับตัวต่ออัลลอฮฺ ด้วยความเสียใจในความผิดของเขา

[2] คืออย่าให้ผู้อื่นมีอำนาจเช่นเดียวกับข้าพระองค์ เขาได้วิงวอนต่ออัลลอฮฺให้ทรงรับดุอาอฺของเขา แล้วพระองค์ได้ตอบรับคำวิงวอนของเขา ด้วยการให้ลมพัดเฉื่อย ๆ ไปตามบัญชาของเขาที่ต้องการ เพราะมันได้พัดเอาพรมของเขาหรือเรือใบของเขา พัดไปเป็นเวลาหนึ่งเดือน และพัดกลับเป็นเวลาหนึ่งเดือน

[3] เราได้ให้บรรดาชัยฏอน ส่วนหนึ่งเป็นช่างก่อสร้างทำบ้านและโรงงาน ส่วนหนึ่งเป็นประดาน้ำในก้นทะเลลึกเพื่อนำเอาไข่มุกออกมา และอีกส่วนหนึ่งที่ดื้อดึงขัดคำสั่งของเขา และถูกมัดมือไว้กับต้นคอของมัน และถูกพันธนาการไว้ใต้ดิน พวกก็อดยานียฺ ให้ความหมายบรรดาชัยฏอนในที่นี้ คือหัวโจกอันธพาล

هَٰذَا عَطَآؤُنَا فَٱمْنُنْ أَوْ أَمْسِكْ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٩﴾

39. นี่คือการประทานให้ของเรา (แก่สุลัยมาน) ดังนั้นเจ้าจะให้แก่ใครก็ได้ หรือจะยับยั้งไม่ให้ใครก็ได้ โดยเจ้าจะไม่ถูกสอบสวน

وَإِنَّ لَهُۥ عِندَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ مَـَٔابٍ ﴿٤٠﴾

40. และแท้จริง สำหรับเขานั้นย่อมอยู่ใกล้ชิด ณ ที่เรา และทางกลับที่ดียิ่ง (ในปรโลก)[1]

وَٱذْكُرْ عَبْدَنَآ أَيُّوبَ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُۥٓ أَنِّى مَسَّنِىَ ٱلشَّيْطَٰنُ بِنُصْبٍ وَعَذَابٍ ﴿٤١﴾

41. และจงรำลึกถึงบ่าวของเรา อัยยูบ[2] เมื่อเขาวิงวอนขอต่อพระเจ้าของเขา โดยกล่าวว่า ชัยฏอนมารร้ายได้ทำให้ฉันได้รับความเหนื่อยยาก และทุกข์ทรมาน[3]

ٱرْكُضْ بِرِجْلِكَ ۖ هَٰذَا مُغْتَسَلٌۢ بَارِدٌ وَشَرَابٌ ﴿٤٢﴾

42. จงกระทืบ (แผ่นดิน) ด้วยเท้าของเจ้า นี่คือน้ำเย็นสำหรับอาบชำระล้าง และสำหรับดื่ม[4]

وَوَهَبْنَا لَهُۥٓ أَهْلَهُۥ وَمِثْلَهُم مَّعَهُمْ رَحْمَةً مِّنَّا وَذِكْرَىٰ لِأُو۟لِى ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿٤٣﴾

43. และเราได้ประทานครอบครัวของเขาให้แก่เขา และเช่นเดียวกับพวกเขาพร้อมพวกเขาเป็นความเมตตาจากเรา และเป็นข้อเตือนสติแด่ปวงผู้มีสติทั้งหลาย[5]

---

[1] และเราได้ให้แก่เจ้าตามที่เจ้าต้องการ ดังนั้นสิ่งที่เราได้แก่เจ้านั้น เจ้ามีสิทธิ์ที่จะให้ใครหรือไม่ให้ใครเป็นเรื่องของเจ้า และเจ้าจะไม่ถูกสอบสวน นอกจากนั้นในวันกิยามะฮฺเจ้าจะเป็นผู้หนึ่งที่อยู่ใกล้ชิดกับเราและเป็นทางกลับที่ดีของเจ้า

[2] คืออัยยูบ อิบนุ อัยศู อิบนุ อิสฮาก อิบนุ อิบรอฮีม อะลัยฮิมุสสลาม โปรดดูประวัติของนะบีอัยยูบในซูเราะฮฺอัลอัมบิยาอฺ อายะฮฺที่ 83 และ 84

[3] นักตัฟซีรอธิบายว่า การที่เขาอ้างว่า ชัยฏอนเป็นต้นเหตุเช่นนั้นก็เพื่อเป็นการแสดงมรรยาทอันดีกับอัลลอฮฺ ตะอาลา ถึงแม้ว่าการงานทั้งหมดทั้งดีและชั่วมาจากอัลลอฮฺ ตะอาลา นะบีอัยยูบได้ถูกเคราะห์กรรม ในทรัพย์สมบัติของเขา ครอบครัวของเขา และร่างกายของเขาเป็นเวลาถึง 18 ปี

[4] เราได้กล่าวแก่เขาว่า จงเอาเท้ากระทืบแผ่นดิน เขาได้ทำ แล้วตาน้ำใสสะอาดก็พวยพุ่งออกมา และเราได้กล่าวอีกว่า นี่คือน้ำสำหรับอาบและน้ำสำหรับดื่ม เขาได้อาบน้ำแล้วโรคภายนอกร่างกายก็ได้หายไป เมื่อเขาดื่มน้ำโรคภายในร่างกายก็ได้หายไปเช่นเดียวกัน

[5] คืออัลลอฮฺได้ให้ผู้ที่ตายไปแล้ว เช่นลูกหลานของเขา มีชีวิตขึ้น และปัจจัยยังชีพของเขาก็ได้กลับคืนเหมือนเดิม อัรรอซียฺกล่าวว่า ที่ใกล้ความจริงนั้นคือ อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงให้เขามีสุขภาพดีขึ้น และเพียบพร้อมไปด้วยทรัพย์สมบัติ จนกระทั่งเขามีลูกหลานมากมายหลายเท่า ทั้งนี้เป็นความเมตตาจากเรา เพราะการอดทนของเขา และความบริสุทธิ์ใจของเขา และเป็นข้อเตือนสติแก่ผู้มีสติปัญญาจะได้ใคร่ครวญ

44. และจงเอาเศษไม้สักกำหนึ่งแล้วฟาดด้วยมัน และอย่าถอนคำสาบาน แท้จริงเราพบว่าเขา (อัยยูบ) เป็นผู้อดทน บ่าวผู้ประเสริฐ แท้จริงเขาหันหน้าเข้าสู่เราเสมอ[1]

وَخُذْ بِيَدِكَ ضِغْثًا فَاضْرِب بِّهِۦ وَلَا تَحْنَثْ ۗ إِنَّا وَجَدْنَٰهُ صَابِرًا ۚ نِّعْمَ ٱلْعَبْدُ ۖ إِنَّهُۥٓ أَوَّابٌ ﴿٤٤﴾

45. และจงรำลึกถึงปวงบ่าวของเรา อิบรอฮีม อิสหาก และยะอฺกู๊บ ผู้ที่เข้มแข็งและสายตาไกล (ในเรื่องศาสนา)

وَٱذْكُرْ عِبَٰدَنَآ إِبْرَٰهِيمَ وَإِسْحَٰقَ وَيَعْقُوبَ أُو۟لِى ٱلْأَيْدِى وَٱلْأَبْصَٰرِ ﴿٤٥﴾

46. เราได้เลือกพวกเขา โดยเฉพาะเพื่อเตือนให้รำลึกถึงปรโลก

إِنَّآ أَخْلَصْنَٰهُم بِخَالِصَةٍ ذِكْرَى ٱلدَّارِ ﴿٤٦﴾

47. และแท้จริงพวกเขานั้น ในทัศนะของเราแน่นอนอยู่ในหมู่ผู้ได้รับเลือก เพราะพวกเขาเป็นคนดี[2]

وَإِنَّهُمْ عِندَنَا لَمِنَ ٱلْمُصْطَفَيْنَ ٱلْأَخْيَارِ ﴿٤٧﴾

48. และจงรำลึกถึงอิสมาอีล และอัลยะซะอ และซัลกิฟลิ และทุกคนอยู่ในหมู่ผู้ดีเลิศ[3]

وَٱذْكُرْ إِسْمَٰعِيلَ وَٱلْيَسَعَ وَذَا ٱلْكِفْلِ ۖ وَكُلٌّ مِّنَ ٱلْأَخْيَارِ ﴿٤٨﴾

---

[1] เราได้กล่าวแก่เขาว่า จงเอาเศษไม้มากำหนึ่ง แล้วฟาดภรรยาของเจ้าด้วยมัน เพื่อเป็นการรักษาคำสาบานและอย่าได้ถอนคำสาบานนักตัฟซีรอธิบายว่า อัยยูบ ได้สาบานไว้ว่าจะตีภริยาของเขา 100 ที เมื่อเขาฟื้นจากการป่วยของเขา ทั้งนี้เนื่องมาจากว่า นางได้รับใช้เขาขณะที่เขาป่วย เมื่อการทดสอบอยู่ในขั้นรุนแรงและยาวนาน ชัยฏอนได้เข้ามารบกวนนางว่า เธอจะอดทนไปถึงไหนกัน? แล้วนางก็เข้าไปหานะบีอัยยูบด้วยความอึดอัดใจแล้วกล่าวว่า เมื่อใดเคราะห์กรรมนี้จะสิ้นสุดเสียที? นะบีอัยยูบโกรธเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้จากนาง จึงสาบานว่า หากอัลลอฮฺให้เขาหายจากการเจ็บป่วยครั้งนี้เขาจะตีนางสัก 100 ที อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงใช้ให้เขาเอาเศษไม้มากำหนึ่ง มีเศษไม้ 100 อัน แล้วฟาดด้วยมันครั้งเดียว (มีผลเท่ากับตี 100 ครั้ง) และเขาก็ยังคงรักษาคำสาบานของเขา และเป็นความเมตตาจากอัลลอฮฺแก่เขาและภริยาของเขา ซึ่งได้ทำหน้าที่ดูแลเอาใจใส่เขา และอดทนต่อการทดสอบของเขา นี่คือทางออกสำหรับผู้ที่มีความยำเกรงอัลลอฮฺ และจงรักภักดีต่อพระองค์

[2] โอ้มุฮัมมัด จงรำลึกถึงพวกเขา และถือเป็นแบบอย่างที่ดีเถิด ซึ่งพวกเขาเพียบพร้อมไปด้วยความเข้มแข็งในการทำอิบาดะฮฺ และพินิจพิเคราะห์ไตร่ตรองในเรื่องของศาสนา และเราได้ทำให้พวกเขามีนิสัยประจำตัวที่สำคัญคือมิให้เขาพะวงอยู่แต่ในเรื่องของโลกดุนยา แต่ให้พวกเขารำลึกถึงโลกอาคิเราะฮฺ

[3] โอ้มุฮัมมัด จงรำลึกถึงพวกเขาเหล่านั้น พวกเขาทั้งหมดเป็นผู้ดีเลิศของอัลลอฮฺ จงยึดถือพวกเขาเป็นแบบอย่างในการอดทน และอดทนต่อการถูกทำร้ายในทางของอัลลอฮฺ

49. นี่คือข้อตักเตือน และแท้จริงสำหรับบรรดาผู้ยำเกรงนั้น แน่นอนทางกลับ (ของพวกเขา) ย่อมประเสริฐแท้

هَٰذَا ذِكْرٌ ۚ وَإِنَّ لِلْمُتَّقِينَ لَحُسْنَ مَآبٍ ﴿٤٩﴾

50. คือสวนสวรรค์หลากหลายอันสถาพรประตู (ทุกบาน) จะเปิดอ้าไว้สำหรับต้อนรับพวกเขา

جَنَّاتِ عَدْنٍ مُّفَتَّحَةً لَّهُمُ الْأَبْوَابُ ﴿٥٠﴾

51. นอนเอกเขนกอยู่ในสวนสวรรค์ พวกเขาจะเรียกเอาผลไม้ และเครื่องดื่มนานาชนิด[1]

مُتَّكِئِينَ فِيهَا يَدْعُونَ فِيهَا بِفَاكِهَةٍ كَثِيرَةٍ وَشَرَابٍ ﴿٥١﴾

52. และ ณ ที่พวกเขานั้น มีหญิงบริสุทธิ์ผู้ลดสายตาลงต่ำ มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน

۞ وَعِندَهُمْ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ أَتْرَابٌ ﴿٥٢﴾

53. นี่คือสิ่งที่พวกเจ้าถูกสัญญาไว้ สำหรับวันแห่งการชำระบัญชี

هَٰذَا مَا تُوعَدُونَ لِيَوْمِ الْحِسَابِ ﴿٥٣﴾

54. แท้จริง นี่คือปัจจัยยังชีพของเราอย่างแน่นอน มันจะไม่มีวันหมดสิ้น[2]

إِنَّ هَٰذَا لَرِزْقُنَا مَا لَهُ مِن نَّفَادٍ ﴿٥٤﴾

55. ดังนั้น[3] และแท้จริงสำหรับบรรดาผู้ละเมิดนั้น แน่นอนทางกลับ (ของพวกเขา) ย่อมเลวจริง ๆ

هَٰذَا ۚ وَإِنَّ لِلطَّاغِينَ لَشَرَّ مَآبٍ ﴿٥٥﴾

---

[1] ประวัติของบรรดารอซูลผู้ทรงเกียรติที่เราได้เล่าให้แก่เจ้านี้ เป็นการรำลึกถึงที่ดีแก่พวกเขาในโลกนี้ และเป็นเกียรติที่จะมีการรำลึกถึงพวกเขาตลอดไป และสำหรับบรรดาผู้ยำเกรงนั้นจะได้รับการตอบแทนที่ดีคือสวนสวรรค์ พวกเขาจะพำนักอยู่อย่างสุขสำราญตลอดกาล

[2] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงบอกว่าบรรดาผู้ยำเกรงเหล่านั้นจะอยู่ในสวนสวรรค์จะมีหญิงสาวบริสุทธิ์ที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกันคือ 33 ปี พวกเธอจะลดสายตาลงต่ำ เฉพาะสามีของนางเท่านั้น จะไม่มองไปยังสามีของผู้อื่น นี่คือสิ่งที่พวกเจ้าได้ถูกสัญญาไว้ คือความสุขสำราญ ดังกล่าวนั้นคือสิ่งที่พระเจ้าของพวกเจ้าได้สัญญาไว้กับพวกเจ้าในวันกิยามะฮฺ และปัจจัยยังชีพของเรานั้นจะไม่มีวันหมดสิ้น และสูญสลายเป็นอันขาด

[3] คือสิ่งที่ได้กล่าวมาข้างต้นเช่น ความสุขสำราญของชาวสวรรค์

56. คือนรกญะฮันนัม พวกเขาจะเข้าไปเผาไหม้ในมัน ดังนั้นมันเป็นที่พำนักที่ชั่วช้ายิ่ง	جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا فَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿٥٦﴾
57. นี่ (คือการลงโทษอันเจ็บแสบ) ดังนั้น พวกเจ้าจงลิ้มรสมัน (คือ) น้ำเดือดพล่าน และน้ำเลือดน้ำหนอง (ของชาวนรก)	هَٰذَا فَلْيَذُوقُوهُ حَمِيمٌ وَغَسَّاقٌ ﴿٥٧﴾
58. และ (การลงโทษ) ชนิดอื่นอีก เยี่ยงการลงโทษดังกล่าวที่เท่าเทียมคู่ควรกัน[1]	وَءَاخَرُ مِن شَكْلِهِۦٓ أَزْوَٰجٌ ﴿٥٨﴾
59. นี่คือฝูงชนวิ่งกรูกันไปพร้อมกับพวกเจ้าไม่มีการต้อนรับพวกเขาดอก แท้จริงพวกเขาจะเข้าไปอยู่ในไฟนรก[2]	هَٰذَا فَوْجٌ مُّقْتَحِمٌ مَّعَكُمْ ۖ لَا مَرْحَبًۢا بِهِمْ ۚ إِنَّهُمْ صَالُوا۟ النَّارِ ﴿٥٩﴾
60. พวกเขากล่าวว่า แต่ว่าพวกท่านต่างหากไม่มีการต้อนรับพวกท่าน เพราะพวกท่านได้เตรียมตัวไว้สำหรับเรา ดังนั้นมันเป็นที่พักอันชั่วช้า[3]	قَالُوا۟ بَلْ أَنتُمْ لَا مَرْحَبًۢا بِكُمْ ۖ أَنتُمْ قَدَّمْتُمُوهُ لَنَا ۖ فَبِئْسَ الْقَرَارُ ﴿٦٠﴾
61. พวกเขากล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของเราผู้ใดที่ได้เตรียมการลงโทษนี้ไว้ให้แก่เรา ขอพระองค์ได้ทรงโปรดเพิ่มการลงโทษแก่เขาเป็นสองเท่าในไฟนรก[4]	قَالُوا۟ رَبَّنَا مَن قَدَّمَ لَنَا هَٰذَا فَزِدْهُ عَذَابًا ضِعْفًا فِى النَّارِ ﴿٦١﴾

[1] สำหรับพวกมุชริกีน ผู้อธรรมเหล่านั้นเช่น อะบูญะฮฺลฺ อุตบะฮฺ อิบนฺ มุอีฏ และอัลอาศ อิบนฺ วาอิล ทางกลับของพวกเขา เป็นทางกลับที่เลวร้ายจริง ๆ เขาจะได้ลิ้มทุกสิ่งที่ถูกเตรียมไว้ให้แก่พวกเขา เช่น ไฟนรกที่จะเผาไหม้พวกเขา น้ำเดือดพล่าน และน้ำเลือด น้ำหนอง ตลอดจนการลงโทษที่สาสม และคู่ควรแก่พวกเขา

[2] นี่คือคำกล่าวของผู้เฝ้าประตูนรกแก่บรรดาหัวหน้า และบรรดาลูกน้องของพวกมุชริกีน

[3] บรรดาลูกน้องได้กล่าวแก่บรรดาหัวหน้ามุชริกีนว่า พวกท่านต่างหากที่จะไม่ได้รับการต้อนรับ นักตัฟซีรกล่าวว่า ขณะที่บรรดาลูกน้องเข้าสู่นรก บรรดาหัวหน้าจะกล่าวขึ้นว่า ไม่มีการต้อนรับ และไม่มีความดีสำหรับพวกท่าน นี่คือการกล่าวของชาวนรก ชาวนรกนั้นจะแลกเปลี่ยนการสาปแช่งซึ่งกันและกันแทนการทักทายให้สลาม

[4] นี่คือคำกล่าวของพวกลูกน้องที่ขออัลลอฮฺ ตะอาลาให้เพิ่มโทษแก่บรรดาหัวหน้าของพวกเขาเป็นสองเท่า เพราะพวกเขาเป็นต้นเหตุให้บรรดาลูกน้องหลงทาง

62. และพวกเขากล่าวว่า มีอะไรเกิดขึ้นแก่เรา ทำไมเราจึงไม่เห็นชายอีกหลายคนที่เรานับพวกเขาว่า อยู่ในหมู่ผู้เลวทรามยิ่ง?	وَقَالُوا مَا لَنَا لَا نَرَىٰ رِجَالًا كُنَّا نَعُدُّهُم مِّنَ الْأَشْرَارِ ﴿٦٢﴾
63. เนื่องเพราะเราถือ เอาพวกเขาเป็นที่เยาะเย้ยน่าขัน หรือสายตาของพวกเราคลาดเคลื่อนไปจากพวกเขา[1]	أَتَّخَذْنَاهُمْ سِخْرِيًّا أَمْ زَاغَتْ عَنْهُمُ الْأَبْصَارُ ﴿٦٣﴾
64. แท้จริง นั่นคือความจริง ที่ชาวนรกต่างโต้เถียงกัน[2]	إِنَّ ذَٰلِكَ لَحَقٌّ تَخَاصُمُ أَهْلِ النَّارِ ﴿٦٤﴾
65. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แท้จริงฉันเป็นแต่ผู้ตักเตือนเท่านั้น ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺผู้ทรงเอกะ ผู้ทรงพิชิต	قُلْ إِنَّمَا أَنَا مُنذِرٌ ۖ وَمَا مِنْ إِلَٰهٍ إِلَّا اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٦٥﴾
66. พระเจ้าแห่งชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดิน และสิ่งที่อยู่ในระหว่างทั้งสอง ผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงอภัยอย่างมากหลาย[3]	رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الْعَزِيزُ الْغَفَّارُ ﴿٦٦﴾

---

[1] พวกหัวหน้ามุชริกีนเหล่านั้นจะกล่าวว่า ทำไมเราจึงมองไม่เห็นบรรดาสาวกของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุ-อะลัยฮิวะซัลลัม เช่น ศุไฮบฺ บิลาล อัมมาร และคุไบบ แล้วพวกเขาก็ได้ตำหนิตัวเองว่า เป็นเพราะว่าเราถือว่าบรรดามุอฺมินเหล่านั้นเป็นที่น่าเยาะเย้ยขบขันในโลกดุนยา หรือว่าพวกเขาอยู่กับเราในนรกแต่เรามองไม่เห็นพวกเขา

[2] แท้จริงสิ่งที่เราได้บอกแก่เจ้านี้ คือคำกล่าวหรือการโต้เถียงของชาวนรก มันเป็นจริงที่พวกเขาจะต้องพูดกัน

[3] หลังจากได้กล่าวถึงเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับสวรรค์นรก เรื่องเกี่ยวกับการให้ความเป็นเอกภาพการเป็นนะบี การฟื้นคืนชีพ และการตอบแทน อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงใช้ให้รอซูลของพระองค์แจ้งแก่พวกมุชริกีนกุเรชว่า แท้จริงฉันเป็นเพียงผู้ตักเตือนถึงการลงโทษของอัลลอฮฺ ซึ่งจะโดนแก่ทุกคนที่ปฏิเสธศรัทธาต่อพระองค์ต่อสัญญาต่าง ๆ ของพระองค์ต่อการพบกับพระองค์ ไม่อิบาดะฮฺต่อพระองค์ และเคารพสักการะชัยฏอนศัตรูของพระองค์ และแท้จริงไม่มีพระเจ้าอื่นใดทั้งสิ้น นอกจากอัลลอฮฺองค์เดียว พระผู้ทรงเอกะในคุณลักษณะของพระองค์ในการเป็นพระเจ้าของพระองค์ และในการอิบาดะฮฺต่อพระองค์ ทรงพิชิตเหนือผู้พิชิตทั้งหลาย พระเจ้าแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน

67. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) นี่คือข่าวสำคัญอันยิ่งใหญ่	قُلْ هُوَ نَبَؤٌا عَظِيمٌ ﴿٦٧﴾
68. ที่พวกท่านผินหลังให้กับมัน[1]	أَنتُمْ عَنْهُ مُعْرِضُونَ ﴿٦٨﴾
69. ฉันไม่เคยรู้มาก่อนเลยในเรื่องของมะลาอิกะฮฺ เมื่อพวกเขาโต้เถียงกัน	مَا كَانَ لِيَ مِنْ عِلْمٍ بِالْمَلَإِ الْأَعْلَىٰٓ إِذْ يَخْتَصِمُونَ ﴿٦٩﴾
70. (เพราะ) มิได้มีวะฮียฺแก่ฉัน นอกจากว่าฉันเป็นเพียง ผู้ตักเตือนอันชัดแจ้งเท่านั้น[2]	إِن يُوحَىٰٓ إِلَيَّ إِلَّآ أَنَّمَآ أَنَا۠ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٧٠﴾
71. จงรำลึกถึงขณะที่พระเจ้าตรัส แก่มะลาอิกะฮฺว่า แท้จริงข้าจะสร้างมนุษย์คนหนึ่งจากดิน[3]	إِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَٰٓئِكَةِ إِنِّي خَٰلِقٌۢ بَشَرًا مِّن طِينٍ ﴿٧١﴾
72. ดังนั้น เมื่อข้าได้ทำให้เขามีรูปร่างสมส่วน และได้เป่าวิญญาณจากข้าเข้าไปในตัวเขา ฉะนั้น พวกเจ้าจงก้มลงสุญูดต่อเขา	فَإِذَا سَوَّيْتُهُۥ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِن رُّوحِي فَقَعُوا۟ لَهُۥ سَٰجِدِينَ ﴿٧٢﴾
73. แล้วมะลาอิกะฮฺทั้งมวลก็ได้ก้มลงสุญูด[4]	فَسَجَدَ الْمَلَٰٓئِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ ﴿٧٣﴾

---

[1] พระองค์ทรงใช้ให้รอซูลของพระองค์ แจ้งแก่พวกมุชริกีนชาวมักกะฮฺว่า อัลกุรอานซึ่งประมวลไว้ด้วยเรื่องราวต่างๆ มากหลายนั้นเป็นข่าวสำคัญอันยิ่งใหญ่ แต่พวกเจ้าพากันผินหลังให้ ปฏิเสธไม่ยอมรับฟัง ไม่ยอมศรัทธา และแสวงหาฮิดายะฮฺ

[2] ฉันจะรู้จากไหนในการถกเถียงของมะลาอิกะฮฺเกี่ยวกับการสร้างอาดัม หากมิใช่วะฮียฺที่ถูกประทานให้แก่ฉัน อิบนุลเญาซีย์กล่าวว่า ความมุ่งหมายก็คือ คัดค้านการเป็นนะบีของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เพราะท่านได้แจ้งเรื่องราวต่างๆ โดยที่พวกเขาไม่เคยรู้มาก่อนเลย และแท้จริงได้ถูกวะฮียฺแก่ฉัน เพื่อยืนยันข้อเท็จจริงอันเดียวเท่านั้น คือฉันเป็นผู้ตักเตือนแก่พวกท่านและคนอื่นๆ ว่าจะมีการลงโทษของอัลลอฮฺแก่ผู้ปฏิเสธศรัทธา และตั้งภาคีในการอิบาดะฮฺต่อพระองค์

[3] คืออาดัมอะลัยอิสสลาม

[4] คือเมื่อข้าได้ทำให้เขามีรูปร่างสมบูรณ์และได้เป่าวิญญาณเข้าไปในตัวเขาแล้ว พวกเจ้าจงก้มลงสุญูดเป็นการให้เกียรติแก่เขา แล้วมะลาอิกะฮฺทั้งหมดก็ได้ก้มลงสุญูดแก่เขา เป็นการเทิดทูนพระบัญชาของอัลลอฮฺให้สุญูดแก่เขา

إِلَّآ إِبۡلِيسَ ٱسۡتَكۡبَرَ وَكَانَ مِنَ ٱلۡكَٰفِرِينَ ٧٤

74. นอกจากอิบลีส มันเย่อหยิ่งจองหอง และมันอยู่ในหมู่ผู้ปฏิเสธศรัทธา[1]

قَالَ يَٰٓإِبۡلِيسُ مَا مَنَعَكَ أَن تَسۡجُدَ لِمَا خَلَقۡتُ بِيَدَيَّۖ أَسۡتَكۡبَرۡتَ أَمۡ كُنتَ مِنَ ٱلۡعَالِينَ ٧٥

75. พระองค์ตรัสว่า อิบลีสเอ๋ย อะไรเล่าที่ขัดขวางเจ้ามิให้เจ้าสุญูดต่อสิ่งที่ข้าได้สร้างด้วยมือทั้งสองของข้า เจ้าเย่อหยิ่งจองหองนักหรือหรือว่าเจ้าอยู่ในหมู่ผู้สูงส่ง

قَالَ أَنَا۠ خَيۡرٞ مِّنۡهُ خَلَقۡتَنِي مِن نَّارٖ وَخَلَقۡتَهُۥ مِن طِينٖ ٧٦

76. มันกล่าวว่า ข้าพระองค์ดีกว่าเขา พระองค์ทรงสร้างข้าพระองค์จากไฟ และทรงสร้างเขาจากดิน[2]

قَالَ فَٱخۡرُجۡ مِنۡهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٞ ٧٧

77. พระองค์ตรัสว่า ดังนั้นเจ้าจงออกไปจากที่นี่ เพราะแท้จริงเจ้าเป็นผู้ถูกขับไล่

وَإِنَّ عَلَيۡكَ لَعۡنَتِيٓ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلدِّينِ ٧٨

78. และแท้จริงการสาปแช่งของข้าจงประสบแก่เจ้าจนกระทั่งวันแห่งการตอบแทน[3]

قَالَ رَبِّ فَأَنظِرۡنِيٓ إِلَىٰ يَوۡمِ يُبۡعَثُونَ ٧٩

79. มันกล่าวว่า โอ้ พระเจ้าของข้าพระองค์ได้โปรดประวิงเวลาให้แก่ข้าพระองค์จนถึงวันฟื้นคืนชีพด้วยเถิด

---

[1] แต่ว่าอิบลีสเย่อหยิ่งที่จะจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ มันปฏิเสธที่จะก้มลงสุญูดต่ออาดัม มันจึงเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา อิบลีสเป็นมัคลูกประเภทญิน มิใช่ประเภทมะลาอิกะฮฺ

[2] อัลกุรฏุบีย์กล่าวว่า พระองค์ทรงผนวกสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างเข้ากับตัวพระองค์เอง เป็นการยกย่องแก่อาดัม ถึงแม้ว่าพระองค์เป็นผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะพระองค์ทรงสนทนากับมนุษย์ในสิ่งที่เขารู้จักมัน พระองค์ตรัสว่า "อะไรที่ขัดขวางเจ้าไม่ให้เจ้าสุญูดต่อสิ่งที่ข้าได้สร้างด้วยกับมือทั้งสองของข้าโดยไม่มีพ่อแม่เป็นสื่อ เจ้าจองหองนักหรือ หรือว่ามีความดีเหนือกว่าผู้อื่น มันตอบว่า "เพราะข้าพระองค์ ถูกสร้างมาจากไฟ อาดัมถูกสร้างมาจากดิน ไฟย่อมดีกว่าดิน"

[3] เจ้าถูกขับไล่ออกจากสวรรค์ เจ้าถูกสาปแช่ง เจ้าจะไม่ได้รับความดี และมีเกียรติอีกตลอดไปจนกระทั่งวันกิยามะฮฺ

قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ ٱلْمُنظَرِينَ ﴿٨٠﴾

80. พระองค์ตรัสว่า ดังนั้น แท้จริงเจ้าอยู่ในหมู่ผู้ถูกประวิงเวลา

إِلَىٰ يَوْمِ ٱلْوَقْتِ ٱلْمَعْلُومِ ﴿٨١﴾

81. จนกระทั่งถึงวันแห่งเวลาที่ถูกกำหนดไว้แล้ว[1]

قَالَ فَبِعِزَّتِكَ لَأُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٨٢﴾

82. มันกล่าวว่า ดังนั้นด้วยพระอำนาจของพระองค์ท่าน แน่นอนข้าพระองค์ก็จะทำให้พวกเขาทั้งหมดหลงผิด

إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ ٱلْمُخْلَصِينَ ﴿٨٣﴾

83. เว้นแต่ปวงบ่าวของพระองค์ในหมู่พวกเขาที่มีใจบริสุทธิ์เท่านั้น[2]

قَالَ فَٱلْحَقُّ وَٱلْحَقَّ أَقُولُ ﴿٨٤﴾

84. พระองค์ตรัสว่า ดังนั้นมันเป็นความจริง และข้าจะกล่าวแต่ความจริงเท่านั้น

لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنكَ وَمِمَّن تَبِعَكَ مِنْهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٨٥﴾

85. แน่นอน ข้าจะให้นรกนั้นเต็มไปด้วยพวกเจ้า และจากผู้ที่เชื่อฟังเจ้าในหมู่พวกเขาทั้งหมด[3]

قُلْ مَآ أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ وَمَآ أَنَا۠ مِنَ ٱلْمُتَكَلِّفِينَ ﴿٨٦﴾

86. จงกล่าวเถิดมุฮัมมัดว่า ฉันมิได้ขอรางวัลค่าตอบแทนจากพวกท่านในการทำหน้าที่นี้แต่อย่างใด และฉันก็มิได้อยู่ในหมู่ผู้หลอกลวงอ้างสิทธิเลย

---

[1] ขอพระองค์ทรงผ่อนผันและประวิงเวลาไปจนกระทั่งวันที่มนุษย์ถูกฟื้นคืนชีพจากกุบูร แต่พระองค์ทรงผ่อนผันให้มัน จนกระทั่งเวลาแห่งการเป่าสังข์ครั้งแรก ซึ่งมนุษย์จะตายกันหมด เมื่อถึงเวลานั้นหน้าที่ของเจ้าก็จะสิ้นสุด

[2] มารร้ายผู้ถูกสาปแช่งกล่าวว่า “ข้าพระองค์ขอสาบานด้วยพระอำนาจของพระองค์ท่าน ข้าพระองค์จะทำให้ลูกหลานของอาดัมทั้งหมดหลงผิด เว้นแต่บรรดาผู้ที่พระองค์ท่านให้เขามีความบริสุทธิ์ใจเพื่ออิบาดะฮฺต่อพระองค์ท่าน และบรรดาผู้ที่พระองค์ท่านคุ้มครองพวกเขาให้พ้นจากข้าพระองค์”

[3] พระองค์ตรัสว่า “ข้าขอสาบานด้วยความจริง และข้าจะไม่พูดนอกจากความจริงเท่านั้น ข้าจะให้นรกเต็มไปด้วยพวกเจ้าและผู้ที่เชื่อฟังเจ้า”

إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَٰلَمِينَ ﴿٨٧﴾

87. มันมิใช่อื่นใดนอกจากเป็นการตักเตือนแก่ปวงมนุษย์[1]

وَلَتَعْلَمُنَّ نَبَأَهُۥ بَعْدَ حِينٍۭ ﴿٨٨﴾

88. และแน่นอน เจ้าจะรู้ข่าวคราวของอัลกุรอานในระยะเวลาอันใกล้นี้[2]

---

[1] จงกล่าวเถิดมุฮัมมัดแก่พวกเขาว่า ฉันมิได้ขอรางวัลค่าตอบแทนในการเผยแผ่สาสน์แต่ประการใด และฉันมิได้แสร้งทำหรือหลอกลวง เพื่อที่อ้างตัวเป็นนะบีและเสกสรรปั้นแต่งอัลกุรอานขึ้น และอัลกุรอานนี้มิใช่อื่นใดนอกจากเป็นคำสั่งสอนและตักเตือนแก่มนุษย์ ญิน และผู้มีสติปัญญาทั้งหลาย

[2] เจ้าจะรู้ข่าวคราว และข้อเท็จจริงของอัลกุรอานในเวลาอันใกล้นี้ นี่คือการตักเตือน และการขู่สำทับ อัลหะซัน อัลบัศรีย์กล่าวว่า "โอ้มนุษย์เอ๋ย! เมื่อเวลาตาย ข่าวคราวที่แน่นอนก็จะมาถึงเจ้า"

(39) ซูเราะฮฺ อัซซุมัร

سورة الزمر

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 75 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัซซุมัร

ซูเราะฮฺอัซซุมัร เป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ ที่กล่าวถึงหลักการเตาฮีดอย่างละเอียด จนกระทั่งเกือบจะเป็นแกนหลักของซูเราะฮฺนี้ เพราะมันเป็นรากฐานของการอีมาน รากฐานของการศรัทธาที่ถูกต้อง และเป็นรากฐานของการงานที่ดี

ซูเราะฮฺได้เริ่มกล่าวถึงอัลกุรอาน ซึ่งเห็นปาฏิหาริย์อันยิ่งใหญ่ คู่ชีวิตของมุฮัมมัด อิบนุ อับดุลลอฮฺ และใช้ให้ท่านรอซูลมีความบริสุทธิ์ใจในการทำอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺ ให้ความบริสุทธิ์พระองค์จากการเปรียบเทียบกับสิ่งที่ถูกสร้าง และได้กล่าวถึงการสงสัยของพวกมุชริกีนในการเคารพของพวกเขาต่อรูปปั้นและเจว็ด ตลอดจนการยึดถือเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่พวกเขา ซูเราะฮฺได้ตอบโต้ข้อกังขาเหล่านั้นด้วยหลักฐานอย่างหนักแน่น

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงหลักฐาน และข้อพิสูจน์ต่าง ๆ ต่อความเป็นเอกภาพของพระเจ้าแห่งสากลโลก ในการประดิษฐ์อย่างสวยงามของพระองค์ เพื่อสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินในปรากฏการณ์ ของกลางคืนและกลางวัน ในการให้ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์โคจรไปตามวาระของมันและในการสร้างมนุษย์ตามขั้นตอนต่าง ๆ ในความมืดทั้งหลายของมดลูก ทั้งหมดนี้เป็นข้อพิสูจน์อย่างชัดแจ้งแห่งเดชานุภาพและความเป็นเอกภาพของอัลลอฮฺ

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงหลักการ อะกีดะฮฺอย่างชัดแจ้ง และได้เปิดเผยถึงภาพลักษณ์แห่งการขาดทุนอย่างย่อยยับของพวกกุฟฟารอาชญากรในโลกแห่งการตอบแทน (อาคิเราะฮฺ) โดยที่พวกเขาจะได้ลิ้มรสการลงโทษนานาชนิด และเปลวไฟนรกจะปกคลุมพวกเขาทั้งข้างบนและข้างล่างของพวกเขา

ซูเราะฮฺได้ยกตัวอย่างเปิดเผยถึงข้อแตกต่างอย่างมากมายระหว่างผู้ที่เคารพ

ภักดีต่อพระเจ้าองค์เดียวและผู้เคารพสักการะเจ้าหลายองค์ที่ไม่ได้ยินและไม่ตอบรับ นั่นคือตัวอย่างของบ่าวที่มีนายหลายคนกับบ่าวที่มีนายคนเดียว แล้วซูเราะฮฺได้กล่าวถึงสภาพจิตใจของพวกมุชริกีนขณะที่พวกเขาได้ยินการให้เอกภาพแด่อัลลอฮฺจิตใจของพวกเขาจะหดหู่ และเมื่อพวกเขาได้ยินการกล่าวถึงบรรดาเจว็ด พวกเขาก็โห่ร้องแสดงความยินดีและร่าเริง

หลังจากนั้น อัลอายาตได้มีมาในแบบนุ่มนวลสดๆ ร้อนๆ เรียกร้องปวงบ่าวไปสู่การกลับเนื้อกลับตัว ขออภัยโทษต่อพระเจ้าของพวกเขา และกลับไปหาพระองค์ก่อนที่ความตายจะมาเยือนพวกเขาอย่างฉับพลันหรือก่อนที่การลงโทษจะถึงพวกเขาอย่างกะทันหันและไม่รู้สึกตัว เมื่อนั้นพวกเขาจะวิงวอนขอกลับเนื้อกลับตัวและเสียใจในขณะที่การกลับเนื้อกลับตัวและการเสียใจจะไม่อำนวยประโยชน์แต่ประการใด

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการกล่าวถึงการเป่าสังข์ครั้งแรก และการเป่าสังข์เพื่อการฟื้นคืนชีพและการชุมนุมและติดตามด้วยความหวาดกลัวและความรุนแรงของวันกิยามะฮฺ และได้กล่าวถึงวันพิพากษาครั้งยิ่งใหญ่ โดยที่บรรดาผู้ยำเกรงมีธรรมะจะถูกนำไปสู่สวนสวรรค์เป็นกลุ่มๆ ส่วนเหล่าอาชญากรที่ชั่วร้ายจะถูกจูงไปยังนรกญะฮันนัม เป็นกลุ่มๆ เช่นเดียวกัน ในภาพลักษณ์ที่น่าสะพรึงกลัว โดยมีบรรดานะบี และบรรดาสหายที่ซื่อสัตย์ และบรรดาชะฮีดที่มีธรรมะร่วมอยู่ด้วย ทุกสิ่งทุกอย่างทั้งมวลต่างก็มุ่งหน้าสู่พระเจ้าของเขาด้วยการสรรเสริญสดุดีแซ่ซ้อง และในสภาพที่มีความกลัวและการยอมจำนน

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺนี้ถูกขนานนามว่า "ซูเราะฮฺ อัซซุมัร" เพราะอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวถึงกลุ่มของผู้มีความสุขสำราญที่เป็นชาวสวรรค์ และกลุ่มของผู้ที่มีความทุกข์ที่เป็นชาวนรก กล่าวถึงกลุ่มแรกพร้อมกับการยกย่องให้เกียรติ และกลุ่มหลังพร้อมกับความต่ำต้อย และการไร้เกียรติ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

1. คัมภีร์นี้เป็นการประทานลงมาจากอัลลอฮฺ ผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ[1]

تَنزِيلُ ٱلْكِتَٰبِ مِنَ ٱللَّهِ ٱلْعَزِيزِ ٱلْحَكِيمِ ﴿١﴾

2. แท้จริงเราได้ประทานคัมภีร์มายังเจ้าด้วยสัจธรรม ดังนั้นเจ้าจงเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ โดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจในศาสนาต่อพระองค์[2]

إِنَّآ أَنزَلْنَآ إِلَيْكَ ٱلْكِتَٰبَ بِٱلْحَقِّ فَٱعْبُدِ ٱللَّهَ مُخْلِصًا لَّهُ ٱلدِّينَ ﴿٢﴾

3. พึงทราบเถิด การอิบาดะฮฺโดยบริสุทธิ์ใจนั้นเป็นของอัลลอฮฺองค์เดียว[3] ส่วนบรรดาผู้ที่ยึดถือเอาบรรดาผู้คุ้มครองอื่นจากอัลลอฮฺ โดยกล่าวว่าเรามิได้เคารพภักดีพวกเขา เว้นแต่เพื่อทำให้เราเข้าใกล้ชิดกับอัลลอฮฺ[4] แท้จริงอัลลอฮฺจะทรงตัดสินระหว่างพวกเขาในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกันในเรื่องนั้น แท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงชี้นำทางแก่ผู้กล่าวเท็จผู้ไม่สำนึกบุญคุณ[5]

أَلَا لِلَّهِ ٱلدِّينُ ٱلْخَالِصُ ۚ وَٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُوا۟ مِن دُونِهِۦٓ أَوْلِيَآءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَآ إِلَى ٱللَّهِ زُلْفَىٰٓ إِنَّ ٱللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِى مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهْدِى مَنْ هُوَ كَٰذِبٌ كَفَّارٌ ﴿٣﴾

---

[1] อัลกุรอานที่ถูกประทานมาจากอัลลอฮฺ พระผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงกระทำทุกสิ่งอย่างด้วยความปรีชาญาณ

[2] เราได้ประทานอัลกุรอานนี้แก่เจ้า ซึ่งประมวลไว้ด้วยสัจธรรมและข้อเท็จจริงที่ไม่มีความเท็จหรือสิ่งไร้สาระเจือปนอยู่เลย ดังนั้นเจ้าจงเคารพภักดีอัลลอฮฺแต่พระองค์เดียวในการอิบาดะฮฺของเจ้าและอย่าให้การกระทำของเจ้าและเจตนารมณ์ของเจ้ามุ่งไปสู่ผู้อื่นนอกจากพระเจ้าของเจ้า

[3] โอ้มนุษย์ทั้งหลายเอ๋ย! แท้จริงอัลลอฮฺ ตะอาลา จะไม่ทรงรับการงานใดๆ เว้นแต่สิ่งนั้นจะกระทำไปโดยบริสุทธิ์ใจหวังในพระพักตร์ของพระองค์เท่านั้น

[4] อัศศอวีย์กล่าวว่า เมื่อมีการกล่าวแก่พวกมุชริกีนว่า ใครเป็นผู้สร้างพวกท่าน? ใครเป็นผู้สร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และใครคือพระเจ้าของพวกท่าน และพระเจ้าของปู่ย่าตายายของพวกท่าน? พวกเขาจะกล่าวว่า "อัลลอฮฺ" แล้วพวกเขาจะถูกถามอีกว่า แล้วทำไมพวกท่านจึงสักการะบูชาเจว็ดต่างๆ เล่า? พวกเขาก็จะตอบว่า เพื่อทำให้เราใกล้ชิดกับอัลลอฮฺ และขอความช่วยเหลือแก่เรา ณ ที่พระองค์

[5] ในวันกิยามะฮฺ อัลลอฮฺจะทรงตัดสินในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกันในเรื่องของศาสนา จะทรงให้บรรดามุอฺมินเข้าสวรรค์ และพวกปฏิเสธศรัทธาเข้านรก พระองค์จะไม่ทรงชี้นำทาง และชี้แนะศาสนาที่ถูกต้องแก่ผู้ที่กล่าวเท็จต่อพระเจ้าของเขา และผู้ปฏิเสธศรัทธาที่ไม่สำนึกบุญคุณต่อพระองค์

لَوْ أَرَادَ ٱللَّهُ أَن يَتَّخِذَ وَلَدًا لَّٱصْطَفَىٰ مِمَّا يَخْلُقُ مَا يَشَآءُ ۚ سُبْحَٰنَهُۥ ۖ هُوَ ٱللَّهُ ٱلْوَٰحِدُ ٱلْقَهَّارُ ﴿٤﴾

4. หากอัลลอฮฺทรงประสงค์จะมีพระโอรส แน่นอนพระองค์จะทรงเลือกจากสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างมาตามที่พระองค์ทรงประสงค์ มหาบริสุทธิ์แห่งพระองค์ท่าน พระองค์คืออัลลอฮฺ ผู้ทรงเอกะ ผู้ทรงพิชิต[1]

خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ بِٱلْحَقِّ ۖ يُكَوِّرُ ٱلَّيْلَ عَلَى ٱلنَّهَارِ وَيُكَوِّرُ ٱلنَّهَارَ عَلَى ٱلَّيْلِ ۖ وَسَخَّرَ ٱلشَّمْسَ وَٱلْقَمَرَ ۖ كُلٌّ يَجْرِى لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ۗ أَلَا هُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْغَفَّٰرُ ﴿٥﴾

5. พระองค์ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดินด้วยความจริงอันชัดแจ้ง[2] พระองค์ทรงให้กลางคืนคาบเกี่ยวเข้าไปในกลางวัน และทรงให้กลางวันคาบเกี่ยวเข้าไปในกลางคืน[3] และทรงให้ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์เป็นประโยชน์ (แก่มนุษย์) ทุกสิ่งโคจรไปตามวาระที่ได้กำหนดไว้ พึงทราบเถิดพระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงอภัยอย่างมาก[4]

---

[1] ในหนังสืออัตตัซฮีลกล่าวไว้ว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงให้ความบริสุทธิ์แก่ตัวของพระองค์เอง จากการมีพระบุตร และทรงกล่าวถึงตัวพระองค์เองว่าเป็นผู้ทรงเอกะ เพราะความเป็นเอกะย่อมขัดกับการมีพระบุตร และหากว่าพระองค์จะมีพระบุตรก็จะมาจากประเภทเดียวกับพระองค์ พระองค์ไม่มีประเภท เพราะพระองค์ทรงเอกะ และทรงกล่าวถึงพระองค์เองว่าเป็นผู้ทรงพิชิต เป็นการแสดงถึงการปฏิเสธสิ่งที่เป็นคู่เคียงกับพระองค์ เพราะทุกสิ่งย่อมถูกพิชิตภายใต้การพิชิตของพระองค์ ดังนั้นสิ่งนั้นย่อมจะคู่เคียงกับพระองค์ไม่ได้

[2] ทรงสร้างมันทั้งสองอย่างสมบูรณ์แบบ และลักษณะที่เต็มไปด้วยความมหัศจรรย์ ด้วยความจริงที่ชัดแจ้งและหลักฐานอันแจ่มชัด

[3] อัลกุรฏุบีย์กล่าวไว้ในตัฟซีรของเขาว่า “คือทรงให้กลางคืนแผ่คลุมเข้าไปในกลางวันจนกระทั่งแสงของมันหายไปและกลางวันแผ่คลุมเข้าไปในกลางคืน จนกระทั่งความมืดหายไป ซึ่งตรงกับคำอธิบายของก้อตาดะฮฺ ในความหมายแห่งคำกล่าวของอัลลอฮฺ ตะอาลาในซูเราะฮฺอัลอะร๊อฟ อายะฮฺที่ 54 ความว่า : “พระองค์ทรงให้กลางคืนแผ่คลุมกลางวัน ต่างก็ไล่ตามซึ่งกันและกันอย่างรวดเร็ว”

[4] คือดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์จะโคจรไปเพื่อผลประโยชน์ของปวงบ่าว ทั้งสองต่างก็โคจรไปตามเวลาที่ถูกกำหนดไว้ ณ ที่อัลลอฮฺ จนกระทั่งวันกิยามะฮฺ

خَلَقَكُم مِّن نَّفْسٍ وَٰحِدَةٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَأَنزَلَ لَكُم مِّنَ ٱلْأَنْعَٰمِ ثَمَٰنِيَةَ أَزْوَٰجٍ يَخْلُقُكُمْ فِى بُطُونِ أُمَّهَٰتِكُمْ خَلْقًا مِّنۢ بَعْدِ خَلْقٍ فِى ظُلُمَٰتٍ ثَلَٰثٍ ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ ٱلْمُلْكُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ فَأَنَّىٰ تُصْرَفُونَ ﴿٦﴾

6. พระองค์ทรงสร้างพวกเจ้าจากชีวิตหนึ่ง แล้วจากชีวิตนั้นทรงทำให้เป็นของคู่ครองของมัน และทรงประทานปศุสัตว์แปดตัวเป็นคู่แก่พวกเจ้า[1] พระองค์ทรงสร้างพวกเจ้าในครรภ์ของมารดาพวกเจ้า เป็นการบังเกิดครั้งแล้วครั้งเล่าอยู่ในความมืดสามชั้น[2] นั่นคืออัลลอฮฺพระเจ้าของพวกเจ้า พระอำนาจเป็นสิทธิของพระองค์ ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่เที่ยงแท้นอกจากพระองค์ แล้วทำไมพวกเจ้าจึงผินหน้าไปทางอื่น!

إِن تَكْفُرُوا۟ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَنِىٌّ عَنكُمْ وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ ٱلْكُفْرَ وَإِن تَشْكُرُوا۟ يَرْضَهُ لَكُمْ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُم مَّرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ إِنَّهُۥ عَلِيمٌۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿٧﴾

7. หากพวกเจ้าปฏิเสธศรัทธา ดังนั้น แท้จริงอัลลอฮฺนั้น ทรงพอเพียงจากพวกเจ้า และจะไม่ทรงปิติยินดีต่อการเนรคุณของปวงบ่าวของพระองค์ และหากพวกเจ้ากตัญญู พระองค์ก็จะทรงปิติยินดีต่อพวกเจ้า[3] และไม่มีผู้แบกภาระคนใดที่จะแบกภาระของผู้อื่นได้ แล้วยังพระเจ้าของพวกเจ้าคือการกลับของพวกเจ้า[4]

---

[1] อัฏฏ็อบรีย์ กล่าวว่า “พระองค์ทรงสร้างพวกเจ้าจากชีวิตหนึ่ง” คืออาดัม “แล้วจากชีวิตนั้นทรงทำให้เป็นคู่ครองของมัน” คือเฮาวา ทรงสร้างนางจากซี่โครงซี่หนึ่งของเขา และทรงให้ปศุสัตว์ที่กินได้ คือ อูฐ วัว แพะ แกะ จำนวน ๘ คู่ จากทุกชนิดมีตัวผู้และตัวเมีย

[2] คือทรงสร้างพวกเจ้าในครรภ์ของมารดาเป็นขั้นตอน เพราะมนุษย์นั้นเริ่มจากน้ำอสุจิ แล้วเป็นก้อนเลือด แล้วเป็นก้อนเนื้อจนกระทั่งมีรูปร่างที่สมบูรณ์ จากนั้นก็เป่าวิญญาณเข้าไปในร่างนั้น จนกลายเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์ อยู่ในความมืดสามชั้น คือท้อง มดลูก และถุงน้ำคร่ำ

[3] คือหากพวกเจ้าปฏิเสธศรัทธาหลังจากที่พวกเจ้าได้พบเห็นร่องรอยแห่งเดชานุภาพของพระองค์ และความโปรดปรานอันหลากหลายของพระองค์แล้ว แท้จริงอัลลอฮฺจะทรงพอเพียงจากพวกเจ้า จากการอีมานของพวกเจ้า จากการกตัญญูของพวกเจ้า พระองค์จะไม่ทรงพอพระทัยการเนรคุณของผู้หนึ่งผู้ใดจากมนุษย์ และหากพวกเจ้ากตัญญูต่อพระเจ้าของพวกเจ้า พระองค์จะทรงพอพระทัยต่อการกตัญญูจากพวกเจ้า ทั้งนี้เพื่อผลประโยชน์ของพวกเจ้ามิใช่เพื่อผลประโยชน์ของพระองค์แต่อย่างใด

[4] ไม่มีชีวิตใดแบกความผิดของอีกชีวิตหนึ่ง แต่ทุกคนจะได้รับโทษตามความผิดของเขาที่ได้กระทำไว้

และพระองค์ก็จะทรงบอกเล่าพวกเจ้าในสิ่งที่พวกเจ้าได้กระทำไว้ แท้จริงพระองค์นั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในทรวงอก[1]

۞ وَإِذَا مَسَّ ٱلْإِنسَٰنَ ضُرٌّ دَعَا رَبَّهُۥ مُنِيبًا إِلَيْهِ
ثُمَّ إِذَا خَوَّلَهُۥ نِعْمَةً مِّنْهُ نَسِىَ مَا كَانَ يَدْعُوٓا۟ إِلَيْهِ
مِن قَبْلُ وَجَعَلَ لِلَّهِ أَندَادًا لِّيُضِلَّ عَن سَبِيلِهِۦ ۚ
قُلْ تَمَتَّعْ بِكُفْرِكَ قَلِيلًا ۖ إِنَّكَ مِنْ أَصْحَٰبِ ٱلنَّارِ ﴿٨﴾

8. และเมื่อทุกขภัยใด ๆ ประสบแก่มนุษย์ เขาก็จะวิงวอนขอต่อพระเจ้าของเขาเป็นผู้หันหน้าเข้าสู่พระองค์อย่างนอบน้อม[2] ครั้นเมื่อพระองค์ทรงประทานความโปรดปรานจากพระองค์ให้แก่เขา เขาก็ลืมสิ่งที่เขาได้เคยวิงวอนขอต่อพระองค์มาแต่ก่อน และเขาได้ตั้งภาคีคู่เคียงกับอัลลอฮฺเพื่อให้หลงจากทางของอัลลอฮฺ[3] จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ท่านจงร่าเริงเพียงระยะหนึ่งต่อการปฏิเสธของท่านเถิด แท้จริงท่านนั้นอยู่ในหมู่ชาวนรก[4]

أَمَّنْ هُوَ قَٰنِتٌ ءَانَآءَ ٱلَّيْلِ سَاجِدًا وَقَآئِمًا يَحْذَرُ
ٱلْءَاخِرَةَ وَيَرْجُوا۟ رَحْمَةَ رَبِّهِۦ ۗ قُلْ هَلْ يَسْتَوِى ٱلَّذِينَ
يَعْلَمُونَ وَٱلَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ۗ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُو۟لُوا۟
ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿٩﴾

9. ผู้ที่เขาเป็นผู้ภักดีในยามค่ำคืน ในสภาพของผู้สุญูด และผู้ยืนละหมาดโดยที่เขาหวั่นเกรงต่อโลกอาคิเราะฮฺ และหวังความเมตตาของพระเจ้าของเขา (จะเหมือนกับผู้ที่ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺกระนั้นหรือ?) จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด)

---

[1] คือจะทรงสอบสวนพวกเจ้าและตอบแทนพวกเจ้าตามที่พวกเจ้าได้กระทำไว้ และทรงรอบรู้สิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ในทรวงอก

[2] เมื่อทุกขภัยเช่น ความยากจน เจ็บไข้ได้ป่วย และการทดสอบอื่น ๆ ประสบแก่เขา เขาจะผินหน้าเข้าหาพระองค์เพื่อวิงวอนขอให้ทุกขภัยนั้นหมดสิ้นไป

[3] คือเมื่อทรงปลดเปลื้องความทุกข์ยากให้ผ่านพ้นไปแล้ว เขาก็ตั้งสิ่งอื่น ๆ คู่เคียงกับอัลลอฮฺในการทำอิบาดะฮฺ เขาลืมสภาพก่อน ๆ ขณะที่เขากำลังอยู่ในความทุกข์ยาก

[4] เป็นการขู่สำทับคือจงร่าเริงในขณะที่ท่านดำรงชีวิตอยู่ในโลกดุนยาที่จะสูญสลายนี้เพียงชั่วครู่หนึ่งเถิด เพราะท่านนั้นเป็นชาวนรกอย่างแน่นอน

บรรดาผู้รู้และบรรดาผู้ไม่รู้จะเท่าเทียมกันหรือ[1]? แท้จริงบรรดาผู้มีสติปัญญาเท่านั้นที่จะใคร่ครวญ

قُلْ يَٰعِبَادِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱتَّقُوا۟ رَبَّكُمْ ۚ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا۟ فِى هَٰذِهِ ٱلدُّنْيَا حَسَنَةٌ ۗ وَأَرْضُ ٱللَّهِ وَٰسِعَةٌ ۗ إِنَّمَا يُوَفَّى ٱلصَّٰبِرُونَ أَجْرَهُم بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿١٠﴾

10. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) โอ้ปวงบ่าวผู้ศรัทธาทั้งหลายเอ๋ย! จงยำเกรงพระเจ้าของพวกท่านเถิด สำหรับบรรดาผู้ทำความดีในโลกนี้ คือ (จะได้รับการตอบแทน) ความดีและแผ่นดินของอัลลอฮฺนั้นกว้างใหญ่ไพศาล[2] แท้จริงบรรดาผู้อดทนนั้น จะได้รับการตอบแทนรางวัลของพวกเขาอย่างสมบูรณ์โดยไม่ต้องคำนวณ[3]

قُلْ إِنِّىٓ أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ ٱللَّهَ مُخْلِصًا لَّهُ ٱلدِّينَ ﴿١١﴾

11. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แท้จริงฉันได้ถูกบัญชาให้เคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ โดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจในศาสนาต่อพระองค์

---

[1] คือหวั่นเกรงการลงโทษในวันอาคิเราะฮฺ และหวังความเมตตา คือหวังการตอบแทนด้วยสวนสวรรค์แน่นอน สภาพของบุคคลสองจำพวกนั้นย่อมไม่เท่าเทียมกัน อิมามอัลฟัครุซรอซีย์กล่าวไว้ในหนังสืออัลตัฟซีรอัลกะบีรว่าพึงทราบเถิดว่า อายะฮฺนี้เป็นการบ่งชี้ถึงเคล็ดลับที่ประหลาด ประการแรกก็คือพระองค์ทรงเริ่มด้วยการกล่าวถึงการกระทำ และจบลงด้วยการกล่าวถึงวิชาความรู้ ส่วนที่ว่าการกระทำนั้นก็คือ การภักดี การสุญูด และการยืนละหมาด ส่วนที่ว่าวิชาความรู้ก็คือ คำตรัสของพระองค์ที่ว่า "บรรดาผู้รู้กับบรรดาผู้ไม่รู้จะเท่าเทียมกันหรือ" อันนี้เป็นการชี้บ่งว่าความสมบูรณ์ของมนุษย์นั้นอยู่ที่เป้าหมายทั้งสอง คือการกระทำและความรู้

[2] คือจงแจ้งแก่ปวงบ่าวของเราที่เป็นผู้ศรัทธา ซึ่งมีคุณลักษณะสองประการอยู่ในตัวของเขาคือ การศรัทธาและการยำเกรงอัลลอฮฺ นักตัฟซีรกล่าวว่า อายะฮฺนี้ถูกประทานลงมาในเรื่องยะอฺฟัร อิบนุ อะบีฏอลิบและสหายของเขา ขณะที่พวกเขาตั้งใจจะอพยพไปยังดินแดนหะบะชะฮฺ (เอธิโอเปีย) จุดมุ่งหมายในการนี้ก็เพื่อปลอบขวัญแก่พวกเขา และสนับสนุนให้มีการอพยพ

[3] ดังนั้นพวกเจ้าจงอพยพจากดินแดนกุฟรฺไปยังดินแดนอีมาน พวกเจ้าอย่าพำนักอยู่ในดินแดนที่พวกเจ้าไม่สามารถที่จะธำรงไว้ซึ่งสัญลักษณ์ของอัลลอฮฺได้ และบรรดาผู้อดทนนั้นการตอบแทนของพวกเขาไม่สามารถที่จะชั่งตวงวัดได้

وَأُمِرْتُ لِأَنْ أَكُونَ أَوَّلَ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٢﴾

12. และฉันได้ถูกบัญชาให้ฉันเป็นคนแรกของปวงชนผู้นอบน้อม[1]

قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٣﴾

13. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แท้จริงฉันกลัวการลงโทษแห่งวันอันยิ่งใหญ่ หากฉันฝ่าฝืนพระเจ้าของฉัน[2]

قُلِ اللَّهَ أَعْبُدُ مُخْلِصًا لَهُ دِينِي ﴿١٤﴾

14. จงกล่าวเถิด เฉพาะอัลลอฮฺเท่านั้นที่ฉันเคารพภักดีโดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจในศาสนาของฉันต่อพระองค์[3]

فَاعْبُدُوا مَا شِئْتُمْ مِنْ دُونِهِ ۗ قُلْ إِنَّ الْخَاسِرِينَ
الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَأَهْلِيهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ
أَلَا ذَٰلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ ﴿١٥﴾

15. ดังนั้นพวกท่านจงสักการะบูชาตามที่พวกท่านประสงค์อื่นจากพระองค์เถิด จงกล่าวเถิดว่า แท้จริงบรรดาผู้ขาดทุนนั้นคือบรรดาผู้ที่ทำตัวของพวกเขาเองและครอบครัวของพวกเขาให้ขาดทุนในวันกิยามะฮฺ พึงรู้เถิดว่านั่นคือการขาดทุนอย่างชัดแจ้ง[4]

---

[1] ในตัฟซีรอัลกุรฏุบีย์กล่าวว่า ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เป็นคนแรกของประชาชาตินี้ในปวงบ่าวผู้นอบน้อม เพราะท่านเป็นคนแรกที่ไม่ยอมปฏิบัติตามศาสนาของปู่ย่าตายายของท่าน ท่านเป็นผู้ทำลายรูปปั้นและเจว็ดต่าง ๆ ยอมนอบน้อมผินหน้าเข้าหาอัลลอฮฺ ศรัทธาต่อพระองค์ และเรียกร้องไปสู่พระองค์

[2] ฉันกลัวว่า หากฉันฝ่าฝืนพระบัญชาของพระองค์แล้ว พระองค์ก็จะลงโทษฉันในวันกิยามะฮฺด้วยนรกญะฮันนัม

[3] ฉันจะไม่เคารพภักดีสิ่งอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺพระองค์เดียว เป็นผู้สุจริตมั่นต่อพระองค์ในการจงรักภักดีของฉัน และการอิบาดะฮฺของฉัน จากทุกสิ่งที่เป็นภาคีต่อพระองค์

[4] อายะฮฺนี้เป็นประโยคคำสั่งใช้ในรูปแบบของการขู่สำทับ คือพวกท่านจงเคารพสักการะตามสิ่งที่พวกท่านประสงค์อื่นจากอัลลอฮฺเป็นต้นว่า รูปปั้นก็ดี เจว็ดก็ดี แล้วพวกท่านก็จะเห็นบั้นปลายแห่งการปฏิเสธศรัทธาของพวกท่านในหนังสืออัลตัฟซีร อัลกะบีรกล่าวว่า อิบนุอับบาสกล่าวว่า แท้จริงมนุษย์ทุกคนนั้นมีที่พำนัก ครอบครัว และคนรับใช้ในสวนสวรรค์หากเขาจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺเขาก็จะได้รับสิ่งดังกล่าวเป็นการตอบแทน และหากเขาเป็นชาวนรก เขาจะถูกห้ามจากสิ่งดังกล่าว เขาจึงขาดทุนด้วยตัวของเขาเอง ครอบครัวของเขาและที่พำนัก

لَهُم مِّن فَوْقِهِمْ ظُلَلٌ مِّنَ النَّارِ وَمِن تَحْتِهِمْ ظُلَلٌ
ذَٰلِكَ يُخَوِّفُ اللَّهُ بِهِ عِبَادَهُ ۚ يَا عِبَادِ فَاتَّقُونِ ﴿١٦﴾

16. สำหรับพวกเขานั้นมีชั้นของเปลวไฟนรกปกคลุมเหนือพวกเขา และเบื้องล่างของพวกเขาก็มีชั้นของเปลวไฟนรกอยู่ด้วย สิ่งนั้นแหละที่อัลลอฮฺทรงทำให้ปวงบ่าวของพระองค์กลัว โอ้ปวงบ่าวของข้าเอ๋ย! จงยำเกรงต่อข้าเถิด[1]

وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوتَ أَن يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوا إِلَى اللَّهِ
لَهُمُ الْبُشْرَىٰ ۚ فَبَشِّرْ عِبَادِ ﴿١٧﴾

17. และบรรดาผู้ที่หลีกหนีให้ห่างจากพวกเจว็ดเพื่อที่จะไม่สักการะบูชามัน และหันไปจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ สำหรับพวกเขานั้นมีข่าวดี ดังนั้นเจ้าจงแจ้งข่าวดีแก่ปวงบ่าวของข้า[2]

الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ ۚ
أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَاهُمُ اللَّهُ ۖ وَأُولَٰئِكَ
هُمْ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿١٨﴾

18. บรรดาผู้ที่สดับฟังคำกล่าว แล้วปฏิบัติตามที่ดีที่สุดของมัน ชนเหล่านี้คือบรรดาผู้ที่อัลลอฮฺทรงชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องแก่พวกเขา และชนเหล่านี้พวกเขาคือผู้ที่มีสติปัญญาใคร่ครวญ[3]

أَفَمَنْ حَقَّ عَلَيْهِ كَلِمَةُ الْعَذَابِ أَفَأَنتَ
تُنقِذُ مَن فِي النَّارِ ﴿١٩﴾

19. ดังนั้นผู้ที่คำมั่นสัญญาแห่งการลงโทษได้คู่ควรแก่เขาแล้ว (เจ้าสามารถจะฮิดายะฮฺให้แก่เขา) กระนั้นหรือ? และเจ้าจะช่วยผู้ที่อยู่ในนรก

---

[1] คือเปลวไฟนรกจะปกคลุมพวกเขาทั้งข้างบน ข้างล่าง และห้อมล้อมพวกเขาทุก ๆ ด้าน ความหมายของคำว่า "ซุละลุน" คือเปลวไฟนรกมองเห็นเป็นชั้น ๆ ดูหนาทึบ การลงโทษอย่างหนักหน่วงเช่นนี้ อัลลอฮฺ ตะอาลา นำมากล่าวไว้เพื่อเป็นการขู่สำทับปวงบ่าวของพระองค์ เพื่อที่จะระงับการกระทำที่เป็นหะรอมและเป็นบาป อัซซะมัคชะรีย์ได้กล่าวไว้ในตัฟซีรของท่านว่า นี่คือข้อเตือนสติจากอัลลอฮฺ ตะอาลา แก่ปวงบ่าวของพระองค์ และเป็นคำสั่งสอนที่ดียิ่ง

[2] เมื่อพระองค์กล่าวถึงสัญญาร้ายแก่ผู้สักการะบูชารูปปั้นและเจว็ด พระองค์ทรงกล่าวถึงสัญญาหรือข่าวดีแก่ผู้ที่ประกอบคุณงามความดีที่ปลีกตัวให้พ้นจากการตั้งภาคี และการฝ่าฝืน ทั้งนี้เพื่อให้สัญญาดีควบคู่กันไปกับสัญญาร้ายอันจะเป็นผลให้เกิดความหวังในความเมตตา และความกลัวในการลงโทษ

[3] อิบนุ อับบาส กล่าวว่า คือบุคคลที่สดับฟังคำพูดที่ดี และคำพูดที่น่าเกลียด แล้วเขาก็พูดในสิ่งที่ดีและระงับไม่พูดสิ่งที่น่ารังเกียจ

ให้รอดพ้นได้หรือ?[1]

لَٰكِنِ ٱلَّذِينَ ٱتَّقَوْا۟ رَبَّهُمْ لَهُمْ غُرَفٌ مِّن فَوْقِهَا غُرَفٌ مَّبْنِيَّةٌ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ ۖ وَعْدَ ٱللَّهِ ۖ لَا يُخْلِفُ ٱللَّهُ ٱلْمِيعَادَ ﴿٢٠﴾

20. แต่บรรดาผู้ยำเกรงพระเจ้าของพวกเขานั้น[2] สำหรับพวกเขาจะมีคฤหาสน์สง่าโอ่โถงเหนือขึ้นไปอีกก็มีคฤหาสน์สง่าโอ่โถงสร้างไว้ ณ เบื้องล่างของมันมีลำน้ำหลายสายไหลผ่าน (มันเป็น) ข้อสัญญาของอัลลอฮฺ อัลลอฮฺนั้นจะไม่ทรงบิดพริ้วสัญญา[3]

أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ أَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَسَلَكَهُۥ يَنَٰبِيعَ فِى ٱلْأَرْضِ ثُمَّ يُخْرِجُ بِهِۦ زَرْعًا مُّخْتَلِفًا أَلْوَٰنُهُۥ ثُمَّ يَهِيجُ فَتَرَىٰهُ مُصْفَرًّا ثُمَّ يَجْعَلُهُۥ حُطَٰمًا ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَذِكْرَىٰ لِأُو۟لِى ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿٢١﴾

21. เจ้ามิเห็นดอกหรือว่า แท้จริงอัลลอฮฺทรงหลั่งน้ำลงมาจากฟากฟ้า[4] แล้วทรงให้มันไหลซึมลงไปในแผ่นดินเป็นตาน้ำด้วยน้ำนั้น ทรงให้พืชงอกออกมาหลายสี แล้วมันก็จะเหี่ยวแห้ง ดังนั้น เจ้าจะเห็นมันกลายเป็นสีเหลือง แล้วพระองค์ทรงทำให้มันเป็นเศษเป็นชิ้น แท้จริงในการนั้นย่อมเป็นข้อเตือนสติแก่ผู้มีสติปัญญาทั้งหลาย[5]

---

[1] อัลกุรฏุบีย์ กล่าวว่า ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม มีความห่วงใยในการอีมานของกลุ่มชนของท่าน แต่เขาเหล่านั้นอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงลิขิตความชั่วให้แก่พวกเขาแล้ว อายะฮฺนี้จึงถูกประทานลงมา อิบนุอับบาสกล่าวว่า หมายถึงอะบูละฮับ และลูกของเขา ตลอดจนญาติบางคนของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ที่ไม่ยอมศรัทธา

[2] คือบรรดามุอฺมินที่ดี มีความยำเกรงอัลลอฮฺในโลกดุนยา ยึดมั่นต่อบทบัญญัติของพระองค์ และมีความจงรักภักดีต่อพระองค์

[3] คืออัลลอฮฺทรงสัญญาแก่พวกเขาเช่นนั้น เป็นการสัญญาที่แน่นอน พระองค์จะไม่บิดพริ้วเป็นอันขาด เพราะเป็นสัญญาของพระผู้ทรงอำนาจ พระผู้ทรงเดชานุภาพ

[4] คือด้วยเดชานุภาพของพระองค์ ทรงหลั่งน้ำฝนมาจากก้อนเมฆ

[5] นักตัฟซีรอธิบายว่า อันนี้เป็นหลักฐานยืนยันได้ว่าน้ำของตาน้ำนั้นมาจากน้ำฝน แผ่นดินจะขังมันไว้ แล้วมันก็พวยพุ่งออกมาทีละน้อย ทีละน้อย น้ำฝนและน้ำที่ออกมาจากตาน้ำได้ทำให้พืชงอกเงยออกมาเป็นชนิดต่างๆ สีและรูปร่างแตกต่างกันออกไป เช่นเป็นสีแดง สีขาว และสีเหลือง ชนิดที่แตกต่างกัน เช่น เป็นข้าวสาลี ข้าว ถั่งเหลืองและอื่นๆ พืชพันธุ์เหล่านี้หลังจากระยะเวลาหนึ่งมันก็เหี่ยวแห้งกลายเป็นสีเหลืองแล้วเป็นเศษเป็นชิ้น อายะฮฺนี้เป็นการเปรียบเทียบสำหรับชีวิตของมนุษย์กับการมีชีวิตอยู่ในโลกดุนยา ถึงแม้ว่าชีวิตของมนุษย์จะยาวนานสักเท่าใดก็ย่อมจะต้องสิ้นสุดคือตาย

أَفَمَن شَرَحَ ٱللَّهُ صَدْرَهُۥ لِلْإِسْلَٰمِ فَهُوَ عَلَىٰ نُورٍ مِّن رَّبِّهِۦ ۚ فَوَيْلٌ لِّلْقَٰسِيَةِ قُلُوبُهُم مِّن ذِكْرِ ٱللَّهِ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ فِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٢٢﴾

22. ผู้ใดที่อัลลอฮฺทรงเปิดทรวงอกของเขาเพื่ออิสลาม และเขาอยู่บนแสงสว่างจากพระเจ้าของเขา (จะเหมือนกับผู้ที่หัวใจบอดกระนั้นหรือ?) ดังนั้นความวิบัติจงประสบแด่ผู้ที่หัวใจของพวกเขาแข็งกระด้างต่อการรำลึกถึงอัลลอฮฺ ชนเหล่านี้อยู่ในการหลงผิดอันชัดแจ้ง[1]

ٱللَّهُ نَزَّلَ أَحْسَنَ ٱلْحَدِيثِ كِتَٰبًا مُّتَشَٰبِهًا مَّثَانِىَ تَقْشَعِرُّ مِنْهُ جُلُودُ ٱلَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِينُ جُلُودُهُمْ وَقُلُوبُهُمْ إِلَىٰ ذِكْرِ ٱللَّهِ ۚ ذَٰلِكَ هُدَى ٱللَّهِ يَهْدِى بِهِۦ مَن يَشَآءُ ۚ وَمَن يُضْلِلِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِنْ هَادٍ ﴿٢٣﴾

23. อัลลอฮฺได้ทรงประทานคำกล่าวที่ดียิ่งลงมาเป็นคัมภีร์คล้องจองกันกล่าวซ้ำกัน[2] ผิวหนังของบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้าของพวกเขาจะลุกชันขึ้น แล้วผิวหนังของพวกเขาและหัวใจของพวกเขาจะสงบลง เพื่อรำลึกถึงอัลลอฮฺ[3] นั่นคือการชี้นำทางของอัลลอฮฺ พระองค์จะทรงชี้นำทางแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และผู้ใดที่อัลลอฮฺทรงให้เขาหลงทาง ดังนั้นสำหรับเขาจะไม่มีผู้ชี้นำทาง

أَفَمَن يَتَّقِى بِوَجْهِهِۦ سُوٓءَ ٱلْعَذَابِ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۚ وَقِيلَ لِلظَّٰلِمِينَ ذُوقُوا۟ مَا كُنتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٢٤﴾

24. ดังนั้นผู้ใดที่ป้องกันใบหน้าของเขาให้พ้นจากการลงโทษอันชั่วช้าในวันกิยามะฮฺ (จะเหมือนกับผู้ที่ปลอดภัยจากการลงโทษกระนั้น

---

[1] อายะฮฺนี้อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงเปรียบเทียบระหว่างผู้ที่อยู่ในแนวทางของอิสลาม ซึ่งพระองค์ทรงฮิดายะฮฺให้แก่เขาแล้ว กับผู้ที่ปฏิเสธสัจธรรมไม่ยอมรับความจริง หัวใจของเขาจึงบอด ดังนั้นบุคคลทั้งสองจะเท่าเทียมและเหมือนกันหรือ? คำตอบก็คือไม่ ดังนั้นความวิบัติความหายนะจงประสบแก่บุคคลประเภทหลังคือผู้ที่มีจิตใจแข็งกระด้าง

[2] คืออัลกุรอานเป็นคำกล่าวที่คล้ายคลึงกันคล้องจองทางด้านสำนวน, โวหาร, ชัดเจน, ไพเราะ และไม่ขัดกัน อัลกุรอานนี้มีการกล่าวซ้ำกันในเรื่องข้อแนะนำสั่งสอน ข้อบัญญัติต่าง ๆ สิ่งที่หะล้าล หะรอม ตลอดจนเรื่องราวและข่าวคราวก็ได้มีการกล่าวซ้ำกันโดยไม่เบื่อหน่าย

[3] คือขณะอ่านหรือฟังอัลอายาตของอัลกุรอานที่กล่าวถึงสัญญาดี และสัญญาร้าย และการขู่สำทับผิวหนังของพวกเขาจะลุกชัน และเมื่ออ่านหรือฟังอัลอายาตที่เกี่ยวกับความเมตตา หัวใจและผิวหนังของพวกเขาจะสงบลงเพื่อหวังความเมตตาจากพระองค์

หรือ?) และจะมีเสียงกล่าวแก่บรรดาผู้อธรรมว่า จงลิ้มรสสิ่งที่พวกเจ้าแสวงหาไว้เถิด[1]

25. บรรดาหมู่ชนก่อนหน้าพวกเขาได้ปฏิเสธมาแล้ว ดังนั้นการลงโทษได้มีมายังพวกเขาโดยที่พวกเขาไม่รู้สึกตัว

كَذَّبَ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡ فَأَتَىٰهُمُ ٱلۡعَذَابُ مِنۡ حَيۡثُ لَا يَشۡعُرُونَ ﴿٢٥﴾

26. ดังนั้น อัลลอฮฺทรงให้พวกเขาลิ้มรสความอัปยศในชีวิตของโลกนี้ และแน่นอนการลงโทษในปรโลกนั้นยิ่งใหญ่กว่า หากพวกเขาได้รู้

فَأَذَاقَهُمُ ٱللَّهُ ٱلۡخِزۡيَ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَاۖ وَلَعَذَابُ ٱلۡأٓخِرَةِ أَكۡبَرُۚ لَوۡ كَانُواْ يَعۡلَمُونَ ﴿٢٦﴾

27. และโดยแน่นอน เราได้ยกไว้ในทุก ๆ อุทาหรณ์ในอัลกุรอานนี้สำหรับมนุษย์เพื่อพวกเขาจะได้ใคร่ครวญ[2]

وَلَقَدۡ ضَرَبۡنَا لِلنَّاسِ فِي هَٰذَا ٱلۡقُرۡءَانِ مِن كُلِّ مَثَلٖ لَّعَلَّهُمۡ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾

28. กุรอานเป็นภาษาอาหรับ ไม่มีการคดเคี้ยวเพื่อพวกเขาจะได้ยำเกรง[3]

قُرۡءَانًا عَرَبِيًّا غَيۡرَ ذِي عِوَجٖ لَّعَلَّهُمۡ يَتَّقُونَ ﴿٢٨﴾

29. อัลลอฮฺทรงยกอุทาหรณ์ชายคนหนึ่งเป็นของหุ้นส่วนหลายคน พวกเขาขัดแย้งไม่ลงรอยกัน และชายอีกคนหนึ่งเป็นของชายคนหนึ่งโดยเฉพาะ ทั้งสองนี้จะเป็นอุทาหรณ์ที่เท่าเทียมกันหรือ? การสรรเสริญทั้งมวลเป็น

ضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلٗا رَّجُلٗا فِيهِ شُرَكَآءُ مُتَشَٰكِسُونَ وَرَجُلٗا سَلَمٗا لِّرَجُلٍ هَلۡ يَسۡتَوِيَانِ مَثَلًاۚ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِۚ بَلۡ أَكۡثَرُهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٢٩﴾

---

[1] นักตัฟซีรกล่าวว่า ใบหน้าเป็นอวัยวะที่มีเกียรติยิ่ง ดังนั้นเมื่อมนุษย์ตกอยู่ในสภาพที่เผชิญกับเหตุการณ์ที่น่ากลัว ก็จะใช้มือของเขายกขึ้นปกป้องใบหน้าของเขา แต่มือของพวกกุฟฟารถูกพันธนาการในวันกิยามะฮฺ ดังนั้น พวกเขาจึงถูกโยนลงในนรก ไม่มีสิ่งใดที่ปกป้องพวกเขาได้นอกจากใบหน้าของพวกเขา

[2] เราได้ชี้แจ้งไว้อย่างชัดแจ้งในอัลกุรอาน พร้อมอุทาหรณ์ และข่าวคราวอย่างชัดแจ้งตามที่พวกเขาต้องการจะรู้เพื่อที่พวกเขาจะได้ยึดถือเป็นข้อเตือนสติและบทเรียนจากอุทาหรณ์เหล่านั้น

[3] โดยที่อัลกุรอานเป็นภาษาอาหรับจึงไม่มีข้อแตกต่างข้อขัดแย้งแต่ประการใด เพื่อที่พวกเขาจะได้มีความเข้าใจและมีความยำเกรง และเพื่อที่พวกเขาจะได้ปลีกตัวให้ห่างจากสิ่งที่หะรอม

ของอัลลอฮฺ แต่ว่าส่วนมากของพวกเขาไม่รู้[1]

30. แท้จริงเจ้าจะต้องตาย และแท้จริงพวกเขาจะต้องตาย[2]

إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُم مَّيِّتُونَ ﴿٣٠﴾

31. แล้วแท้จริงพวกเจ้าในวันกิยามะฮฺจะถกเถียงกันต่อหน้าพระเจ้าของพวกเจ้า[3]

ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عِندَ رَبِّكُمْ تَخْتَصِمُونَ ﴿٣١﴾

32. ดังนั้น ผู้ใดเล่าที่จะอธรรมยิ่งไปกว่าผู้กล่าวเท็จต่ออัลลอฮฺ และปฏิเสธความจริงเมื่อมันได้มีมายังเขา มิใช่ในนรกดอกหรือที่เป็นที่พำนักสำหรับบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา[4]

۞ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن كَذَبَ عَلَى اللَّهِ وَكَذَّبَ بِالصِّدْقِ إِذْ جَاءَهُ ۚ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ ﴿٣٢﴾

33. ส่วนผู้ที่นำความจริงมา และเขาได้เชื่อมั่นความจริงนั้น ชนเหล่านี้ พวกเขาคือบรรดาผู้ยำเกรง[5]

وَالَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ وَصَدَّقَ بِهِ ۙ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿٣٣﴾

---

[1] ในอายะฮฺนี้ อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงยกอุทาหรณ์ คือ อุทาหรณ์หนึ่งสำหรับคนมุชริกที่เคารพสักการะพระเจ้าหลายองค์ และอีกอุทาหรณ์หนึ่งสำหรับคนมุวะฮิดที่ไม่เคารพภักดีใครนอกจากอัลลอฮฺองค์เดียว สำหรับคนมุชริกนั้นเปรียบเสมือนชายคนหนึ่งที่มีนายหลายคนที่มีมารยาทเลวทรามเป็นหุ้นส่วนครอบครองเขา แน่นอนแต่ละคนก็จะออกคำสั่งให้เขาเป็นคนละอย่าง พวกเขาจึงขัดแย้งกัน ส่วนมุวะฮิดเปรียบเสมือนชายคนหนึ่งที่มีนายที่มีมรรยาทดีงามครอบครองเขา ระหว่างชายทั้งสองคนนี้จะมีฐานะและความเป็นอยู่เท่าเทียมกันละหรือ? คำตอบก็คือ ไม่ เพราะทั้งสองคนนั้นเปรียบเสมือนความเป็นอิสระและความเป็นทาส

[2] แท้จริง โอ้มุฮัมมัดเจ้าจะต้องตาย เสมือนกับพวกเขาก็จะต้องตายเช่นเดียวกัน ไม่มีใครที่จะอยู่ยงคง-กระพันในโลกนี้

[3] ในวันกิยามะฮฺนั้น พวกเจ้าจะมารวมกันอยู่ต่อหน้าอัลลอฮฺ แล้วพวกเจ้าก็จะโต้เถียงกันในเรื่องของความอยุติธรรม เรื่องของโลกดุนยา และเรื่องของศาสนา ในที่สุดพระผู้ทรงไว้ซึ่งความยุติธรรมยิ่งก็จะทรงตัดสินชี้ขาดระหว่างพวกเจ้า

[4] คือไม่มีผู้ใดอีกแล้วที่จะอธรรมยิ่งไปกว่าผู้กล่าวเท็จต่ออัลลอฮฺในเรื่องที่เกี่ยวกับการตั้งภาคี และการตั้งพระบุตรให้แก่พระองค์ และปฏิเสธอัลกุรอานและบทบัญญัติของพระองค์เมื่อเขาได้รับแจ้งแล้ว โดยมิได้พินิจพิจารณาและไตร่ตรอง ดังนั้นนรกจึงเป็นที่พำนักและที่อยู่อาศัยสำหรับผู้ปฏิเสธศรัทธาเหล่านั้น

[5] ผู้ที่นำความจริงมาประกาศเผยแผ่ก็คือบรรดานะบี ส่วนผู้ที่เชื่อมั่นต่อความจริงนั้นก็คือบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธา

34. สำหรับพวกเขานั้นจะได้สิ่งที่พวกเขาต้องการ ณ ที่พระเจ้าของพวกเขา[1] นั่นคือการตอบแทนของบรรดาผู้กระทำความดี

لَهُم مَّا يَشَآءُونَ عِندَ رَبِّهِمْۚ ذَٰلِكَ
جَزَآءُ ٱلْمُحْسِنِينَ ٣٤

35. เพื่อที่อัลลอฮฺจะทรงลบล้างความชั่วที่พวกเขากระทำไว้ออกจากพวกเขา และจะทรงตอบแทนรางวัลของพวกเขาแก่พวกเขาด้วยสิ่งที่ดียิ่งตามที่พวกเขาได้กระทำไว้[2]

لِيُكَفِّرَ ٱللَّهُ عَنْهُمْ أَسْوَأَ ٱلَّذِى عَمِلُوا۟
وَيَجْزِيَهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ ٱلَّذِى
كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ٣٥

36. อัลลอฮฺจะมิทรงเป็นผู้พอเพียงแก่บ่าวของพระองค์ดอกหรือ[3] และพวกเขายังขู่เจ้าให้กลัวด้วยเจว็ดต่าง ๆ อื่นจากพระองค์[4] และผู้ใดที่อัลลอฮฺทรงให้เขาหลงทาง ดังนั้นสำหรับเขาจะไม่มีผู้ชี้นำทาง

أَلَيْسَ ٱللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُۥ ۖ وَيُخَوِّفُونَكَ بِٱلَّذِينَ
مِن دُونِهِۦ ۚ وَمَن يُضْلِلِ ٱللَّهُ
فَمَا لَهُۥ مِنْ هَادٍ ٣٦

37. และผู้ใดที่อัลลอฮฺทรงชี้นำทาง ดังนั้นก็ไม่มีผู้ใดจะทำให้เขาหลงทางได้ อัลลอฮฺมิใช่เป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงตอบโต้อย่างเด็ดขาดดอกหรือ[5]

وَمَن يَهْدِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِن مُّضِلٍّ ۗ
أَلَيْسَ ٱللَّهُ بِعَزِيزٍ ذِى ٱنتِقَامٍ ٣٧

---

[1] สิ่งที่บรรดาผู้ยำเกรงต้องการจะได้และจะได้รับการตอบแทนในสวรรค์ก็คือ หญิงสาวพรหมจารีย์ที่มีนัยน์ตาโตสวย คฤหาสน์ ความสุขมากมายในทุกรูปแบบ

[2] บรรดานักตัฟซีรกล่าวว่า ความยุติธรรมนั้นคือ ทั้งความดีและความชั่วจะต้องถูกสอบสวน แล้วก็จะต้องมีการตอบแทน และความโปรดปรานนั้นก็คืออัลลอฮฺจะทรงเปิดเผยการตอบแทนนั้น แก่ปวงบ่าวของพระองค์ที่มีความยำเกรง แล้วพระองค์จะทรงลบล้างการงานที่ชั่วของพวกเขา ดังนั้นจะไม่มีการสอบสวนเหลือสำหรับพวกเขาอีก และพระองค์ก็จะตอบแทนผลบุญให้แก่พวกเขาด้วยการตอบแทนที่ดีเยี่ยม แล้วตาชั่งแห่งความดีของพวกเขาก็จะเพิ่มขึ้น

[3] อะบุสสะอู๊ดกล่าวไว้ในตัฟซีรของเขาว่า เป็นการปลอบโยนท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จากสิ่งที่พวกกุเรชกล่าวแก่เขาว่า ท่านจะระงับจากการกล่าวโจมตีพระเจ้าของเราหรือไม่? หรือจะให้เรานำความหายนะและความเป็นบ้ามาให้แก่ท่าน

[4] ซึ่งเจว็ดเหล่านั้นจะไม่ให้คุณให้โทษแก่ใครเลย

[5] เพราะพระองค์เป็นผู้ทรงพิชิตมิใช่ถูกพิชิต ทรงแก้แค้นแก่ปวงศัตรูของพระองค์ ในอายะฮฺนี้เป็นสัญญาร้ายแก่พวกมุชริกีน และเป็นสัญญาดีแก่บรรดามุอฺมินผู้ศรัทธา

وَلَئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ ٱللَّهُ ۚ قُلْ أَفَرَءَيْتُم مَّا تَدْعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ إِنْ أَرَادَنِىَ ٱللَّهُ بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ كَٰشِفَٰتُ ضُرِّهِۦٓ أَوْ أَرَادَنِى بِرَحْمَةٍ هَلْ هُنَّ مُمْسِكَٰتُ رَحْمَتِهِۦ ۚ قُلْ حَسْبِىَ ٱللَّهُ ۖ عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ ٱلْمُتَوَكِّلُونَ ﴿٣٨﴾

38. และถ้าเจ้าถามพวกเขาว่า ใครเป็นผู้สร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน แน่นอน พวกเขาจะกล่าวว่าอัลลอฮฺ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านไม่เห็นดอกหรือว่า สิ่งที่พวกท่านวิงวอนขออื่นจากอัลลอฮฺนั้น หากอัลลอฮฺทรงประสงค์จะให้มีความทุกข์ยากแก่ฉันแล้วพวกมันจะปลดเปลื้องความทุกข์ยากของพระองค์ได้ไหม? หรือหากพระองค์ประสงค์จะให้ความเมตตาแก่ฉันพวกมันจะยับยั้งความเมตตาของพระองค์ได้ไหม? จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) อัลลอฮฺทรงพอเพียงแก่ฉันแล้ว พระองค์เท่านั้นที่บรรดาผู้มอบความไว้วางใจจะให้ความไว้วางใจ[1]

قُلْ يَٰقَوْمِ ٱعْمَلُوا۟ عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّى عَٰمِلٌ ۖ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾

39. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) โอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย! จงทำงานตามสภาพของพวกท่าน แท้จริงฉันก็เป็นผู้ทำงาน[2] แล้วพวกท่านจะได้รู้

---

[1] อัรรอซีย์ได้กล่าวไว้ในหนังสืออัตตัฟซีร อัลกะบีร ของเขาว่า แท้จริงความรู้เกี่ยวกับการมีของพระเจ้าผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณนั้น มิได้มีการขัดแย้งกันในหมู่สิ่งที่ได้ถูกสร้างมาทั้งหลาย และสติปัญญาก็ได้ยืนยันถึงความถูกต้องของความรู้อันนี้ ดังนั้นผู้ใดที่ใคร่ครวญในความประหลาดของสภาพแห่งชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดินในความประหลาดของสภาพแห่งพืชพันธุ์และปศุสัตว์ในความประหลาดของร่างกายมนุษย์ และสิ่งที่มีอยู่ในนั้น เช่น ชนิดต่าง ๆ ของปรัชญาแห่งความประหลาดทั้งหลาย และผลประโยชน์อันน่าประหลาดเหล่านั้นทั้งหมด ก็จะยอมรับว่าพระเจ้าผู้ทรงเดชานุภาพผู้ทรงปรีชาญาณและผู้ทรงเมตตาเสมอ ทรงมีอย่างแน่นอน ดังนั้นพวกมุชริกีนจึงยอมรับว่ามีอัลลอฮฺ จุดมุ่งหมายในการนี้ก็เพื่อเป็นการคัดค้านพวกมุชริกีนในการอิบาดะฮฺของพวกเขาต่อสิ่งที่ไม่ให้โทษและไม่ให้คุณแก่พวกเขาเลย และเป็นหลักฐานถึงความเป็นเอกภาพของพระองค์

[2] คือจงทำสิ่งที่พวกท่านพอใจ เช่น การวางแผน การมีเล่ห์เหลี่ยม และการหลอกลวง ส่วนฉันก็ทำหน้าที่ของฉัน คือการเรียกร้องเชิญชวนไปสู่อัลลอฮฺ และการเผยแผ่ศาสนาของพระองค์

مَن يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٤٠﴾

40. ผู้ที่การลงโทษจะมีมายังเขาก็จะทำให้เขาอัปยศ และการลงโทษตลอดกาลจะประสบแก่เขา[1]

إِنَّا أَنزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ لِلنَّاسِ بِالْحَقِّ ۖ فَمَنِ اهْتَدَىٰ فَلِنَفْسِهِ ۖ وَمَن ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا ۖ وَمَا أَنتَ عَلَيْهِم بِوَكِيلٍ ﴿٤١﴾

41. แท้จริงเราได้ประทานคัมภีร์แก่เจ้าเพื่อมนุษยชาติด้วยสัจธรรม ดังนั้นผู้ใดปฏิบัติตามแนวทางที่ถูกต้องก็จะได้แก่ตัวของเขาเอง และผู้ใดหลงทางเขาก็จะหลงอยู่บนทางที่ผิด และเจ้ามิได้เป็นผู้รับผิดชอบต่อพวกเขา[2]

اللَّهُ يَتَوَفَّى الْأَنفُسَ حِينَ مَوْتِهَا وَالَّتِي لَمْ تَمُتْ فِي مَنَامِهَا ۖ فَيُمْسِكُ الَّتِي قَضَىٰ عَلَيْهَا الْمَوْتَ وَيُرْسِلُ الْأُخْرَىٰ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٤٢﴾

42. อัลลอฮฺทรงปลิดชีวิตในยามตายของมัน และมัน (ชีวิต) จะยังไม่ตายในยามนอนหลับของมัน พระองค์จะทรงปลิดชีวิตที่พระองค์ทรงกำหนดความตายให้แก่มัน และพระองค์ทรงยืดชีวิตอื่นไปจนถึงเวลาที่ถูกกำหนดไว้[3] แท้จริง

---

[1] คือพวกท่านจะรู้ว่าการลงโทษที่จะทำให้มนุษย์ต่ำต้อย และอัปยศนั้นจะได้แก่ผู้ใด การลงโทษตลอดกาลที่ไม่ขาดตอนนั้นก็คือการลงโทษในนรก การลงโทษนี้จะโดนแก่ฉันหรือแก่พวกท่าน?

[2] อัศศอวีย์ได้กล่าวไว้ในฮาชิยะฮฺซอวีย์อะลัลญะลาลัยนฺว่า ในอายะฮฺนี้เป็นการปลอบใจท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ความหมายก็คือ การชี้แนะทางของพวกเขามิใช่อยู่ที่มือของเจ้า เพื่อที่เจ้าจะได้บังคับพวกเขาให้ปฏิบัติตามได้ หากแต่ว่าอยู่ในเงื้อมพระหัตถ์ของเรา หากเราประสงค์เราก็จะชี้แนะทางให้แก่พวกเขาและหากเราประสงค์ เราก็จะให้พวกเขาคงอยู่ในการหลงผิด

[3] อายะฮฺนี้มีข้อควรคิดคือ อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงปลิดชีวิตมนุษย์ในสองแบบ คือ 1) การตายอย่างสมบูรณ์อย่างแท้จริง 2) การตายในเวลานอนหลับ เพราะคนนอนเหมือนกับตาย โดยที่เขาจะไม่เห็น และไม่ได้ยิน ความหมายก็คือ พระองค์จะทรงปลิดชีวิตที่พระองค์ทรงกำหนดความตายให้แก่เจ้าของชีวิตนั้น และพระองค์จะไม่ทรงปล่อยชีวิตไปยังร่างของมัน และพระองค์จะทรงปล่อยชีวิตที่นอนหลับไปยังร่างของมันเมื่อตื่นขึ้น จนกระทั่งถึงเวลาที่กำหนดไว้

ในการนั้น แน่นอนย่อมเป็นสัญญาณสำหรับหมู่ชนผู้ใคร่ครวญ

43. หรือว่าพวกเจ้าได้ยึดเอาบรรดาผู้ช่วยเหลืออื่นจากอัลลอฮฺ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ทั้ง ๆ ที่พวกมันมิได้มีอำนาจใด ๆ และพวกมันก็ไม่มีสติปัญญากระนั้นหรือ?[1]

أَمِ ٱتَّخَذُوا۟ مِن دُونِ ٱللَّهِ شُفَعَآءَ ۚ قُلْ أَوَلَوْ كَانُوا۟ لَا يَمْلِكُونَ شَيْـًٔا وَلَا يَعْقِلُونَ ﴿٤٣﴾

44. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ความช่วยเหลือนั้นเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺโดยสิ้นเชิง อำนาจแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินเป็นสิทธิ์ของพระองค์[2] แล้วพวกท่านจะถูกนำกลับไปยังพระองค์

قُل لِّلَّهِ ٱلشَّفَـٰعَةُ جَمِيعًا ۖ لَّهُۥ مُلْكُ ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٤٤﴾

45. และเมื่อ (พระนาม) อัลลอฮฺถูกกล่าวเพียงพระองค์เดียว จิตใจของบรรดาผู้ไม่ศรัทธาต่อวันอาคิเราะฮฺก็รังเกียจ[3] แต่เมื่อบรรดาเจว็ดถูกกล่าวนอกจากพระองค์ เมื่อนั้นพวกเขาก็ดีใจ[4]

وَإِذَا ذُكِرَ ٱللَّهُ وَحْدَهُ ٱشْمَأَزَّتْ قُلُوبُ ٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِٱلْـَٔاخِرَةِ ۖ وَإِذَا ذُكِرَ ٱلَّذِينَ مِن دُونِهِۦٓ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٤٥﴾

---

[1] อิบนุ กะซีร กล่าวไว้ในตัฟซีรของเขาว่า อันนี้เป็นการประณามพวกมุชริกีนในการยึดเอารูปปั้นและเจว็ดเป็นผู้ช่วยเหลืออื่นจากอัลลอฮฺ โดยปราศจากหลักฐานและข้อพิสูจน์ใด ๆ มันไม่มีอำนาจใด ๆ ทั้งสิ้น ไม่มีสติปัญญาไม่ได้ยิน ไม่เห็น ยิ่งกว่านั้นมันเป็นสิ่งไม่มีชีวิต มีสภาพเลวร้ายยิ่งกว่าปศุสัตว์ทั้งหลายเสียอีก

[2] คือไม่มีผู้ใดที่จะให้ความช่วยเหลือได้เว้นแต่ด้วยอนุมัติของพระองค์ อัลบัยฎอวีย์ กล่าวว่า พระองค์อัลลอฮฺ ตะอาลา เป็นผู้ทรงอำนาจทั้งหมด ไม่มีผู้ใดจะพูดในเรื่องของเขาได้ เว้นแต่จะได้รับอนุมัติและด้วยความโปรดปรานของพระองค์

[3] จิตใจหดหู่เพราะความรังเกียจ เมื่อมีการกล่าวว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺพระองค์เดียว ไม่มีผู้ใดคู่เคียงกับพระองค์

[4] อันนี้เป็นการแสดงให้เห็นถึงความโง่เง่าและบัดซบ

قُلِ ٱللَّهُمَّ فَاطِرَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ عَٰلِمَ ٱلْغَيْبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ أَنتَ تَحْكُمُ بَيْنَ عِبَادِكَ فِى مَا كَانُوا۟ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٤٦﴾

46. จงกล่าวเถิดมุฮัมมัด ข้าแต่อัลลอฮฺพระผู้สร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน พระผู้ทรงรอบรู้ในสิ่งเร้นลับ และสิ่งเปิดเผย พระองค์ท่านจะทรงตัดสินระหว่างปวงบ่าวของพระองค์ในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกันอยู่[1]

وَلَوْ أَنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ مَا فِى ٱلْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُۥ مَعَهُۥ لَٱفْتَدَوْا۟ بِهِۦ مِن سُوٓءِ ٱلْعَذَابِ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۚ وَبَدَا لَهُم مِّنَ ٱللَّهِ مَا لَمْ يَكُونُوا۟ يَحْتَسِبُونَ ﴿٤٧﴾

47. และหากว่าบรรดาผู้อธรรมมีสิ่งที่มีอยู่ในแผ่นดินนี้ทั้งหมด และมีเยี่ยงนั้นอีกด้วย แน่นอน พวกเขาจะขอไถ่ด้วยสิ่งนั้นให้พ้นจากการลงโทษที่ชั่วร้ายในวันกิยามะฮฺ[2] แต่สิ่งที่พวกเขาไม่เคยคาดคิดมาก่อนเลยว่าสิ่งที่มาจากอัลลอฮฺนั้นจะปรากฏขึ้นแก่พวกเขา[3]

وَبَدَا لَهُمْ سَيِّـَٔاتُ مَا كَسَبُوا۟ وَحَاقَ بِهِم مَّا كَانُوا۟ بِهِۦ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٤٨﴾

48. และความชั่วทั้งหลายที่พวกเขาได้กระทำไว้ก็จะปรากฏขึ้นต่อหน้าพวกเขา และสิ่งที่พวกเขาได้เคยเยาะเย้ยไว้นั้นก็ห้อมล้อมพวกเขา[4]

---

[1] ในหนังสืออัลบะหฺรุลมุฮีตกล่าวไว้ว่า เมื่อพระองค์ทรงกล่าวถึงความเบาปัญญาของพวกเขา ด้วยความรังเกียจของพวกเขาเมื่อมีการกล่าวถึงพระนามของอัลลอฮฺ และด้วยความดีใจของพวกเขาเมื่อมีการกล่าวถึงบรรดาเจว็ด พระองค์ทรงบัญชารอซูลของพระองค์ให้วิงวอนขอพระองค์ด้วยพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ เช่น เดชานุภาพ และความรอบรู้ เพื่อให้พระองค์ทรงตัดสินชี้ขาดระหว่างเขากับบรรดาศัตรูของเขา ในการนี้นับได้ว่าเป็นสัญญาร้ายแก่พวกมุชริกีน และเป็นการปลอบใจท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[2] คือบรรดาผู้อธรรมแก่ตนเองด้วยการปฏิเสธอัลกุรอานและรอซูล หากพวกเขาครอบครองทรัพย์สมบัติทั้งหมดที่มีอยู่ในโลก และเยี่ยงนั้นอีกด้วย พวกเขาก็จะขอไถ่ตัวของพวกเขาให้พ้นจากการลงโทษในวันกิยามะฮฺ ด้วยทรัพย์สมบัติที่มีอยู่ทั้งหมดนั้น

[3] คือการลงโทษนานาชนิดก็จะปรากฏขึ้นต่อหน้าพวกเขาโดยที่ไม่เคยคาดฝันมาก่อนเลย

[4] คือความชั่วร้ายของพวกเขา และการเยาะเย้ยที่พวกเขาเคยกระทำไว้ในโลกดุนยาก็จะปรากฏขึ้นต่อหน้าและห้อมล้อมพวกเขา

فَإِذَا مَسَّ ٱلْإِنسَٰنَ ضُرٌّ دَعَانَا ثُمَّ إِذَا خَوَّلْنَٰهُ نِعْمَةً مِّنَّا قَالَ إِنَّمَآ أُوتِيتُهُۥ عَلَىٰ عِلْمٍۭ ۚ بَلْ هِىَ فِتْنَةٌ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٩﴾

49. ครั้นเมื่อทุกขภัยใดประสบแก่มนุษย์ เขาก็วิงวอนขอเรา ต่อมาเมื่อเราได้ประทานความโปรดปรานจากเราแก่เขา เขาก็กล่าวว่า แท้จริงสิ่งที่ฉันได้รับมานั้นเนื่องจากความรอบรู้ของฉันต่างหาก[1] แต่ (เขาหารู้ไม่ว่า) มันคือการทดสอบ แต่ว่าส่วนมากของพวกเขาไม่รู้[2]

قَدْ قَالَهَا ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَمَآ أَغْنَىٰ عَنْهُم مَّا كَانُوا۟ يَكْسِبُونَ ﴿٥٠﴾

50. โดยแน่นอน บรรดาหมู่ชนก่อนหน้าพวกเขาได้กล่าวมันไว้เช่นนี้ ดังนั้นสิ่งที่พวกเขาได้กระทำไว้นั้น หาได้อำนวยประโยชน์แก่พวกเขาไม่[3]

فَأَصَابَهُمْ سَيِّـَٔاتُ مَا كَسَبُوا۟ ۚ وَٱلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ مِنْ هَٰٓؤُلَآءِ سَيُصِيبُهُمْ سَيِّـَٔاتُ مَا كَسَبُوا۟ وَمَا هُم بِمُعْجِزِينَ ﴿٥١﴾

51. ฉะนั้นความชั่วทั้งหลายที่เขาได้กระทำไว้จึงประสบแก่พวกเขา และบรรดาผู้อธรรมจากหมู่ชนเหล่านั้น ความชั่วทั้งหลายที่พวกเขาได้กระทำไว้ก็จะประสบแก่พวกเขาเช่นกัน และพวกเขาไม่สามารถจะหนีรอดพ้นไปได้[4]

---

[1] คือเมื่อมนุษย์ผู้เนรคุณผู้นี้ประสบกับทุกขภัย หรือความยากแค้น หรือการทดสอบ เขาก็จะนอบน้อมและผินหน้าเข้าหาอัลลอฮฺ ครั้นเมื่อเราปลดเปลื้องความทุกข์ยากให้พ้นจากเขาแล้ว มนุษย์ผู้เนรคุณผู้นี้กลับกล่าวว่าฉันได้รับสิ่งนี้มาด้วยความรู้ ความสามารถของฉันต่างหาก

[2] มันมิใช่ดังที่พวกเขากล่าวอ้าง แต่ทว่ามันเป็นการทดสอบแก่เขา เพื่อเราจะทดสอบเขาในสิ่งที่เราได้ให้ความโปรดปรานแก่เขาว่า เขาจะเป็นผู้จงรักภักดี หรือผู้ทรยศ

[3] คำพูดเช่นนี้ได้มีผู้เนรคุณเคยกล่าวมาก่อนแล้ว เช่น กอรูนและคนอื่น ๆ แต่สิ่งที่พวกเขาได้รวบรวมมันไว้ และได้แสวงหาเอาไว้มันมิได้ก่อประโยชน์อันใดแก่พวกเขาเลย

[4] คือพวกเขาจะไม่ถูกลงโทษโดยปราศจากการทำผิด แต่จะถูกลงโทษด้วยการทำผิดของพวกเขาและบรรดาผู้อธรรมเหล่านั้น คือพวกกุฟฟารกุเรชก็จะได้รับการตอบแทนเช่นเดียวกัน คือการลงโทษตามที่พวกเขาได้กระทำไว้เช่น การตั้งภาคี การดื้อรั้น และการอธรรมต่าง ๆ

52. พวกเขาไม่รู้ดอกหรือว่า อัลลอฮ์ทรงแผ่ปัจจัยยังชีพแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และทรงให้คับแคบ[1] แท้จริงในการนั้นย่อมเป็นสัญญาณมากหลายสำหรับหมู่ชนผู้ศรัทธา[2]

أَوَلَمْ يَعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ يَبْسُطُ ٱلرِّزْقَ لِمَن يَشَآءُ وَيَقْدِرُ ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾

53. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ปวงบ่าวของข้าเอ๋ย! บรรดาผู้ละเมิดต่อตัวของพวกเขาเองพวกท่านอย่าได้หมดหวังต่อพระเมตตาของอัลลอฮฺ[3] แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงอภัยความผิดทั้งหลายทั้งมวล แท้จริงพระองค์นั้นเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ[4]

۞ قُلْ يَٰعِبَادِىَ ٱلَّذِينَ أَسْرَفُوا۟ عَلَىٰٓ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا۟ مِن رَّحْمَةِ ٱللَّهِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ يَغْفِرُ ٱلذُّنُوبَ جَمِيعًا ۚ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلْغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٥٣﴾

54. และจงผินหน้าไปหาพระเจ้าของพวกท่าน และจงนอบน้อมต่อพระองค์ ก่อนที่การลงโทษจะมายังพวกท่าน แล้วพวกท่านจะมิได้รับความช่วยเหลือ[5]

وَأَنِيبُوٓا۟ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَأَسْلِمُوا۟ لَهُۥ مِن قَبْلِ أَن يَأْتِيَكُمُ ٱلْعَذَابُ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ ﴿٥٤﴾

---

[1] เรื่องของปัจจัยยังชีพนั้นมิได้ขึ้นอยู่กับความฉลาดหรือความโง่ของมนุษย์ หากแต่ขึ้นอยู่กับการจัดสรรปันส่วนและเคล็ดลับของพระองค์

[2] อัลกุรฏุบีย์กล่าวไว้ในตัฟซีรของเขาว่า ที่กล่าวคือมุอฺมินผู้ศรัทธาโดยเฉพาะ ก็เพราะว่า เขาเป็นผู้พินิจพิจารณาและใคร่ครวญถึงสัญญาณต่าง ๆ แล้วก็ทำให้เกิดประโยชน์ด้วยกับมัน

[3] คือผู้ละเมิดกระทำผิดต่อตัวเอง ด้วยการฝ่าฝืนและทำบาปอย่าได้หมดหวังต่อการขออภัยโทษและความเมตตาของอัลลอฮฺ

[4] คือพระองค์ทรงอภัยโทษความผิดทั้งหมดแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ ถึงแม้ว่าความผิดนั้น ๆ จะมากมายเท่าฟองน้ำที่ลอยอยู่ในแม่น้ำก็ตาม

[5] จงกลับไปหาอัลลอฮฺ และยอมจำนนต่อพระองค์ด้วยการจงรักภักดี การนอบน้อม และการทำความดีก่อนที่การตอบแทนของพระองค์จะเกิดขึ้นแก่พวกท่าน แล้วก็จะไม่พบผู้ใดจะมาปกป้องการลงโทษของพระองค์ให้แก่พวกท่านได้

وَٱتَّبِعُوٓاْ أَحۡسَنَ مَآ أُنزِلَ إِلَيۡكُم مِّن رَّبِّكُم مِّن قَبۡلِ أَن يَأۡتِيَكُمُ ٱلۡعَذَابُ بَغۡتَةٗ وَأَنتُمۡ لَا تَشۡعُرُونَ ﴿٥٥﴾

55. และจงปฏิบัติตามสิ่งที่ดียิ่งที่ได้ถูกประทานลงมายังพวกท่าน จากพระเจ้าของพวกท่าน ก่อนที่การลงโทษจะมายังพวกท่านโดยฉับพลัน โดยที่พวกท่านไม่รู้สึกตัว[1]

أَن تَقُولَ نَفۡسٞ يَٰحَسۡرَتَىٰ عَلَىٰ مَا فَرَّطتُ فِي جَنۢبِ ٱللَّهِ وَإِن كُنتُ لَمِنَ ٱلسَّٰخِرِينَ ﴿٥٦﴾

56. มิฉะนั้น ชีวิตหนึ่งจะกล่าวว่า โอ้ความหายนะจงประสบแก่ข้าพระองค์ ที่ข้าพระองค์ทอดทิ้ง (หน้าที่) ที่มีต่ออัลลอฮฺ และข้าพระองค์เคยอยู่ในหมู่ผู้เยาะเย้ยอีกด้วย[2]

أَوۡ تَقُولَ لَوۡ أَنَّ ٱللَّهَ هَدَىٰنِي لَكُنتُ مِنَ ٱلۡمُتَّقِينَ ﴿٥٧﴾

57. หรือมัน (ชีวิต) จะกล่าวว่า หากอัลลอฮฺทรงชี้แนะทางแก่ข้าพระองค์ แน่นอน ข้าพระองค์ก็จะอยู่ในหมู่ผู้ยำเกรง[3]

أَوۡ تَقُولَ حِينَ تَرَى ٱلۡعَذَابَ لَوۡ أَنَّ لِي كَرَّةٗ فَأَكُونَ مِنَ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿٥٨﴾

58. หรือมัน (ชีวิต) จะกล่าวขณะที่เห็นการลงโทษว่า มาตรว่า ข้าพระองค์มีโอกาสกลับ (ไปสู่โลกดุนยา) อีกครั้งหนึ่ง ดังนั้นข้าพระองค์ก็จะได้อยู่ในหมู่ผู้กระทำความดี[4]

---

[1] จงปฏิบัติตามอัลกุรอาน ด้วยการปฏิบัติตามข้อใช้ของพระองค์ และปลีกตัวจากข้อห้ามของพระองค์ และจงยึดมั่นต่อคัมภีร์ที่ดียิ่งที่ได้ถูกประทานให้พวกท่านซึ่งจะนำความสุข และความสำเร็จให้แก่พวกท่าน ก่อนที่การลงโทษจะเกิดขึ้นแก่พวกท่านโดยกะทันหันในขณะที่พวกท่านลืมตัว ไม่รู้ว่ามันจะเกิดขึ้นเมื่อใด เพื่อที่พวกท่านจะได้เตรียมตัว

[2] เพื่อมิให้บางคนที่ละเมิดในการกระทำความผิด และฝ่าฝืนจะกล่าวว่า โอ้ความหายนะของข้าพระองค์ต่อการละเมิดและความบกพร่องของข้าพระองค์ในการจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺและในสิทธิของพระองค์ โดยที่ขณะนั้นข้าพระองค์เป็นผู้เยาะเย้ยต่อบัญญัติของอัลลอฮฺและศาสนาของพระองค์

[3] หรือจะกล่าวว่า หากอัลลอฮฺทรงชี้แนะทางแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะอยู่ในแนวทางที่ถูกต้องจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ และอยู่ในหมู่ปวงบ่าวที่ดีของพระองค์

[4] หรือจะกล่าวขณะที่มองเห็นการลงโทษได้เกิดขึ้นแล้วว่า หากข้าพระองค์มีโอกาสได้กลับไปสู่โลกดุนยาอีกครั้งหนึ่ง ข้าพระองค์ก็จะกระทำทุกอย่างเพื่อเป็นการจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ และจะทำให้ความประพฤติและการงานทุกอย่างของข้าพระองค์ให้ดียิ่งขึ้น

بَلَىٰ قَدْ جَآءَتْكَ ءَايَٰتِى فَكَذَّبْتَ بِهَا وَٱسْتَكْبَرْتَ وَكُنتَ مِنَ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٥٩﴾

59. (พระองค์ตรัสว่า) เปล่าเลย! แน่นอน สัญญาณทั้งหลายของเขาได้มายังเจ้าแล้ว แต่เจ้าได้ปฏิเสธมัน และเจ้าได้หยิ่งยโส และเจ้าได้อยู่ในหมู่ผู้ปฏิเสธศรัทธา[1]

وَيَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ تَرَى ٱلَّذِينَ كَذَبُوا۟ عَلَى ٱللَّهِ وُجُوهُهُم مُّسْوَدَّةٌ ۚ أَلَيْسَ فِى جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٦٠﴾

60. และวันกิยามะฮฺ เจ้าจะเห็นบรรดาผู้ที่กล่าวเท็จต่ออัลลอฮฺ ใบหน้าของพวกเขาดำคล้ำ ดังนั้น ที่พำนักสำหรับบรรดาผู้หยิ่งยโสนั้นมิใช่นรกดอกหรือ?[2]

وَيُنَجِّى ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ٱتَّقَوْا۟ بِمَفَازَتِهِمْ لَا يَمَسُّهُمُ ٱلسُّوٓءُ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦١﴾

61. และอัลลอฮฺจะทรงให้บรรดาผู้ยำเกรงรอดพ้น เพราะชัยชนะของพวกเขา (โดยที่) ความชั่วร้ายจะไม่ประสบแก่พวกเขา และพวกเขาจะไม่เศร้าโศกเสียใจ[3]

ٱللَّهُ خَٰلِقُ كُلِّ شَىْءٍ ۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ وَكِيلٌ ﴿٦٢﴾

62. อัลลอฮฺคือผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง และพระองค์เป็นผู้ทรงดูแลและคุ้มครองทุกสิ่ง[4]

لَّهُۥ مَقَالِيدُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۗ وَٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟

63. การควบคุมดูแลกิจการแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินเป็นสิทธิของพระองค์ และบรรดา

---

[1] พระองค์ได้ตรัสแก่พวกนักโทษเหล่านั้นว่า เปล่าเลย! การฮิดายะฮฺจากอัลลอฮฺได้มียังเจ้าแล้วด้วยการส่งบรรดารอซูลมาเผยแผ่ และประทานคัมภีร์มาเพื่อเป็นสักขีพยาน แต่เจ้าปฏิเสธต่อสัญญาณต่าง ๆ และแสดงความโอหังไม่ยอมศรัทธา เจ้าจึงเป็นคนหนึ่งในหมู่ผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย

[2] ในวันกิยามะฮฺนั้นเจ้าจะเห็นบรรดาผู้ที่กล่าวเท็จต่ออัลลอฮฺด้วยการตั้งภาคีกับพระองค์ และตั้งให้พระองค์มีพระบุตร ใบหน้าของพวกเขาจะดำคล้ำ เพราะการกล่าวเท็จและการอุปโลกน์ของพวกเขา

[3] อัลลอฮฺจะทรงให้บรรดาผู้ยำเกรงรอดพ้น เพราะความสุขและชัยชนะของพวกเขาตามที่พวกเขาต้องการคือสวนสวรรค์ที่พำนักของคนดี ๆ ทั้งหลาย ความเบื่อหน่าย ความตกใจจะไม่เกิดขึ้นแก่พวกเขา และพวกเขาก็จะไม่เศร้าโศกเสียใจในวันกิยามะฮฺแต่พวกเขาจะมีความปลอดภัย

[4] อัลลอฮฺเป็นผู้สร้างและผู้ให้บังเกิดทุกสิ่งทุกอย่าง ทรงมีอำนาจจัดการตามที่พระองค์ทรงประสงค์ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์

بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ أُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْخَٰسِرُونَ ﴿٦٣﴾

ผู้ปฏิเสธสัญญาณทั้งหลายของอัลลอฮฺ ชนเหล่านั้น พวกเขาเป็นผู้ขาดทุน[1]

قُلْ أَفَغَيْرَ ٱللَّهِ تَأْمُرُوٓنِّىٓ أَعْبُدُ أَيُّهَا ٱلْجَٰهِلُونَ ﴿٦٤﴾

64. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านใช้ให้ฉันเคารพสักการะสิ่งอื่นจากอัลลอฮฺกระนั้นหรือ? โอ้ปวงบ่าวผู้โฉดเขลาเอ๋ย![2]

وَلَقَدْ أُوحِىَ إِلَيْكَ وَإِلَى ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ ٱلْخَٰسِرِينَ ﴿٦٥﴾

65. และโดยแน่นอน ได้มีวะฮียฺมายังเจ้า (มุฮัมมัด) และมายังบรรดานะบีก่อนหน้าเจ้า หากเจ้าตั้งภาคี (กับอัลลอฮฺ) แน่นอนการงานของเจ้าก็จะไร้ผล และแน่นอนเจ้าจะอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุน[3]

بَلِ ٱللَّهَ فَٱعْبُدْ وَكُن مِّنَ ٱلشَّٰكِرِينَ ﴿٦٦﴾

66. แต่ว่าจงเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ และจงอยู่ในหมู่ผู้กตัญญู[4]

وَمَا قَدَرُوا۟ ٱللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِۦ وَٱلْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُۥ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ وَٱلسَّمَٰوَٰتُ مَطْوِيَّٰتٌۢ بِيَمِينِهِۦ ۚ سُبْحَٰنَهُۥ وَتَعَٰلَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٧﴾

67. และพวกเขามิได้ให้ความยิ่งใหญ่แด่อัลลอฮฺอันพึงมีต่อพระองค์อย่างแท้จริง และแผ่นดินนี้ทั้งหมดเป็นเพียงกำพระหัตถ์หนึ่งของพระองค์ในวันกิยามะฮฺ[5] และชั้นฟ้าทั้งหลายจะม้วน

---

[1] คือกุญแจแห่งขุมคลังทุก ๆ สิ่งอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ไม่มีผู้ใดอื่นจากพระองค์ที่จะครอบครองกิจการและมีอำนาจในการจัดการ บรรดาผู้ปฏิเสธอัลอายาตอันชัดแจ้งของอัลกุรอานและสิ่งปาฏิหาริย์ของอัลลอฮฺพวกเขาเป็นผู้ขาดทุนอย่างย่อยยับ

[2] อิบนุกะซีร กล่าวในตัฟซีรของท่านว่า พวกมุชริกีนเพราะความโง่บัดซบของพวกเขาได้เรียกร้องเชิญชวนท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ให้เคารพบูชาบรรดาพระเจ้าของพวกเขา แล้วพวกเขาก็จะเคารพภักดีพระเจ้าของท่าน อายะฮฺนี้จึงถูกประทานลงมา

[3] หากเจ้าตั้งภาคี โอ้มุฮัมมัดเอ๋ย! การงานที่ดีของเจ้าก็จะสูญเสีย และไร้ผล และแน่นอนในวันอาคิเราะฮฺเจ้าจะอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุนอย่างย่อยยับ

[4] จงให้ความบริสุทธิ์ใจในการอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺพระองค์เดียว และอย่าอิบาดะฮฺสิ่งใดอื่นนอกจากพระองค์และจงเป็นผู้กตัญญูขอบคุณ เพื่อความโปรดปรานแห่งพระเจ้าของเจ้า

[5] พวกเขาไม่รู้จักอัลลอฮฺอย่างแท้จริง ทั้งนี้ก็เพราะว่าพวกเขาได้ตั้งภาคีอื่นคู่เคียงกับพระองค์ ให้ความเท่าเทียมระหว่างพระองค์กับหิน ปูน และไม้ในการอิบาดะฮฺ แล้วพระองค์ทรงเตือนพวกเขาถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ว่า แผ่นดินนั้นทั้ง ๆ ที่ความกว้างใหญ่ไพศาลของมัน แต่ในวันกิยามะฮฺมันจะอยู่ในกำพระหัตถ์และอำนาจของพระองค์

กลิ้งด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์ มหาบริสุทธิ์ยิ่งแด่พระองค์ และพระองค์ทรงสูงส่งเหนือจากสิ่งที่พวกเขาตั้งภาคี[1]

وَنُفِخَ فِي ٱلصُّورِ فَصَعِقَ مَن فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَن فِي ٱلْأَرْضِ إِلَّا مَن شَآءَ ٱللَّهُ ۖ ثُمَّ نُفِخَ فِيهِ أُخْرَىٰ فَإِذَا هُمْ قِيَامٌ يَنظُرُونَ ﴿٦٨﴾

68. และสังข์ได้ถูกเป่าขึ้น แล้วบรรดาผู้ที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดินจะล้มลงตาย เว้นแต่ผู้ที่อัลลอฮฺประสงค์[2] แล้วสังข์ได้ถูกเป่าขึ้นอีกครั้งหนึ่ง แล้วพวกเขาก็ลุกขึ้นยืนมองดู[3]

وَأَشْرَقَتِ ٱلْأَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا وَوُضِعَ ٱلْكِتَٰبُ وَجِا۟ىٓءَ بِٱلنَّبِيِّـۧنَ وَٱلشُّهَدَآءِ وَقُضِىَ بَيْنَهُم بِٱلْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٦٩﴾

69. และแผ่นดินจะเป็นประกายด้วยรัศมีแห่งพระเจ้าของมัน และบันทึกจะถูกกางแผ่ และบรรดานะบี และบรรดาพยานจะถูกนำมา และจะถูกตัดสินระหว่างพวกเขาด้วยความยุติธรรม และพวกเขาจะไม่ถูกอยุติธรรม[4]

---

[1] อัลซะมัคชะรีย์ กล่าวไว้ในตัฟซีรอัลกัชชาฟของท่านว่า เป้าหมายของคำพูดนี้ เป็นการวาดให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และมิให้วิพากย์วิจารณ์ แต่ให้หยุดแค่เพียงข้อเท็จจริงเท่านั้น คือมิให้วิจารณ์ถึงกำพระหัตถ์หรือพระหัตถ์ขวาแต่อย่างใด อัลลอฮฺมหาบริสุทธิ์ยิ่งจากสิ่งที่พวกมุชริกีนกล่าวหา เช่นคุณลักษณะที่บกพร่อง และไม่มีความสามารถ

[2] คือสังข์ที่อิสรอฟีล อะลัยฮิสสลามใช้เป่าโดยอนุมัติของอัลลอฮฺ จุดมุ่งหมายของการเป่าสังข์ครั้งนี้คือการเป่าให้ตาย อิบนุกะซีร กล่าวว่า คือการเป่าครั้งที่สอง ซึ่งสิ่งที่มีชีวิตที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินจะตายหมด เว้นแต่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์

[3] แล้วสังข์ได้ถูกเป่าขึ้นอีกครั้งหนึ่งคือการเป่าให้มีชีวิต ณ บัดนี้บรรดาสิ่งที่พระเจ้าสร้างขึ้นทั้งมวล ซึ่งตายไปแล้ว ก็จะลุกขึ้นจากกุบูรและยืนมองดูเพื่อรับคำบัญชา

[4] แผ่นดินในทุ่งมะหฺชัรจะประกายแสงออกมาด้วยรัศมีของอัลลอฮฺในวันกิยามะฮฺ ขณะที่พระองค์ปรากฏตัวขึ้นเพื่อตัดสินชี้ขาดระหว่างปวงบ่าว บันทึกการงานของปวงบ่าวจะถูกนำมากางแผ่เพื่อชำระสอบสวน บรรดานะบีจะถูกนำมาเพื่อพระเจ้าจะสอบถามพวกเขาถึงการที่ประชาชาติของพวกเขาได้ตอบรับอย่างไรบ้าง? บรรดาพยานคือผู้ที่มีหน้าที่บันทึกการงานของมนุษย์ก็จะถูกนำมาเช่นกัน เพื่อที่พระองค์จะตัดสินระหว่างปวงบ่าวด้วยความยุติธรรม พวกเขาจะไม่ถูกอธรรมแต่ประการใดจากการงานของพวกเขา ไม่ว่าจะด้วยการตัดทอนผลบุญ หรือเพิ่มการลงโทษ

وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُوَ أَعْلَمُ
بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٧٠﴾

70. และทุกชีวิตจะได้รับการตอบแทนอย่างครบครันตามที่มันได้กระทำไว้ และพระองค์ทรงรอบรู้ดียิ่งในสิ่งที่พวกเขาได้กระทำไว้[1]

وَسِيقَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ إِلَىٰ جَهَنَّمَ زُمَرًا
حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءُوهَا فُتِحَتْ أَبْوَٰبُهَا وَقَالَ لَهُمْ
خَزَنَتُهَآ أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنكُمْ يَتْلُونَ عَلَيْكُمْ
ءَايَٰتِ رَبِّكُمْ وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَآءَ يَوْمِكُمْ
هَٰذَا قَالُواْ بَلَىٰ وَلَٰكِنْ حَقَّتْ كَلِمَةُ ٱلْعَذَابِ
عَلَى ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٧١﴾

71. และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจะถูกไล่ต้อนสู่นรกเป็นกลุ่ม ๆ[2] จนกระทั่งเมื่อพวกเขามาถึงมัน ประตูทั้งหลายของมันจะถูกเปิดออก[3] ยามเฝ้าประตูของมันจะกล่าวแก่พวกเขาว่า บรรดารอซูลจากพวกท่านมิได้มายังพวกท่านเพื่อสาธยายสัญญาณต่าง ๆ แห่งพระเจ้าของพวกท่านแก่พวกท่าน[4] และกล่าวเตือนพวกท่านถึงการพบในวันนี้ของพวกท่านดอกหรือ? พวกเขากล่าวว่า มีครับ แต่ว่าพระประกาศิตแห่งการลงโทษเป็นที่คู่ควรแล้วแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา[5]

قِيلَ ٱدْخُلُوٓاْ أَبْوَٰبَ جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَا فَبِئْسَ
مَثْوَى ٱلْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٧٢﴾

72. จะมีเสียงกล่าวว่า พวกท่านจงเข้าไปในประตูทั้งหลายของนรก เป็นผู้พำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล ดังนั้นที่พำนักของบรรดาผู้หยิ่งยโสช่างชั่วช้าแท้ ๆ[6]

---

[1] มนุษย์ทุกคนจะได้รับการตอบแทนตามผลงานทั้งความดี และความชั่ว และพระองค์ทรงรอบรู้ดียิ่งในสิ่งที่มนุษย์ทุกคนกระทำไว้ โดยไม่จำเป็นต้องมีบันทึกหรือพยาน

[2] เสมือนกับบรรดาผู้ที่มีเวรกรรมในโลกดุนยาถูกไล่ต้อนไปสู่กรงขัง

[3] ประตูนรกจะถูกเปิดออกอย่างกะทันหันเพื่อต้อนรับพวกเขา

[4] เพื่อสาธยายบรรดาคัมภีร์ที่ถูกประทานมาจากฟากฟ้า

[5] คือชู่สำทับพวกท่านถึงความชั่วร้ายของวันนี้ดอกหรือ? พวกเขาตอบว่า บรรดารอซูลได้มาหาพวกเราและกล่าวเตือนพวกเราและได้นำหลักฐานและข้อพิสูจน์ต่าง ๆ มาแสดงแก่พวกเราแล้ว แต่พวกเราปฏิเสธไม่ยอมเชื่อฟัง

[6] จงเข้าไปรับการเผาไหม้ในนรกญะฮันนัม และพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล

وَسِيقَ ٱلَّذِينَ ٱتَّقَوْا۟ رَبَّهُمْ إِلَى ٱلْجَنَّةِ زُمَرًا
حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءُوهَا وَفُتِحَتْ أَبْوَٰبُهَا وَقَالَ لَهُمْ
خَزَنَتُهَا سَلَـٰمٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَٱدْخُلُوهَا
خَـٰلِدِينَ ﴿٧٣﴾

73. และบรรดาผู้ยำเกรงพระเจ้าของพวกเขาจะถูกนำสู่สวนสวรรค์เป็นกลุ่มๆ[1] จนกระทั่งเมื่อพวกเขามาถึงมัน และประตูทั้งหลายของมันจะถูกเปิดออก[2] ยามเฝ้าประตูสวรรค์จะกล่าวแก่พวกเขาว่า ความศานติจงมีแด่พวกท่าน พวกท่านเป็นผู้บริสุทธิ์ ดังนั้น จงเข้าไปในสวรรค์เป็นผู้พำนักอยู่ตลอดกาล

وَقَالُوا۟ ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ٱلَّذِى صَدَقَنَا
وَعْدَهُۥ وَأَوْرَثَنَا ٱلْأَرْضَ نَتَبَوَّأُ مِنَ ٱلْجَنَّةِ
حَيْثُ نَشَآءُ ۖ فَنِعْمَ أَجْرُ ٱلْعَـٰمِلِينَ ﴿٧٤﴾

74. และพวกเขากล่าวว่า บรรดาการสรรเสริญทั้งมวลเป็นของอัลลอฮฺ ผู้ซึ่งได้ทำให้สัญญาของพระองค์เป็นที่สมจริงแก่พวกเรา[3] และทรงทำให้เราได้ครอบครองแผ่นดินในสวนสวรรค์ เพื่อที่เราจะได้พำนักอยู่ตามที่เราประสงค์ ดังนั้น รางวัลของบรรดาผู้กระทำความดีช่างยอดเยี่ยมแท้ๆ[4]

---

[1] คือพวกเขาจะถูกนำมาสู่สวนสวรรค์เป็นกลุ่มๆ อัลกุรฏุบีย์กล่าวไว้ในตัฟซีรของเขาว่า การนำชาวนรกไปสู่นรกคือการไล่ต้อนพวกเขาด้วยความอัปยศ และความต่ำต้อย เหมือนกับได้มีการกระทำกับอาชญากรนักโทษที่ทำผิดกฎหมาย ส่วนการนำชาวสวรรค์ไปสู่สวนสวรรค์นั้น พวกเขาจะถูกนำไปยังที่พำนักอันมีเกียรติและได้รับความโปรดปรานโดยการขี่พาหนะของพวกเขาไปเหมือนกับได้มีการปฏิบัติกับคณะผู้แทนที่จะเข้าเฝ้ากษัตริย์ ดังนั้นการนำไปสู่สถานที่ทั้งสองแห่งจึงแตกต่างกัน

[2] อัศศอวีย์ได้กล่าวไว้ในฮาชิยะฮฺของเขาว่า เคล็ดลับในการเพิ่ม “วาว” ที่นี่ “วะฟุติฮัต” ไม่เหมือนกับอายะฮฺที่ 71 ซึ่งไม่มี “วาว” คือ “ฟุติฮัต” เพราะบรรดาประตูคุกจะถูกปิดจนกว่าจะมีนักโทษมาจึงจะถูกเปิดเพื่อรับนักโทษแล้วปิดตามเดิม ซึ่งแตกต่างกับบรรดาประตูแห่งความปรีดาปราโมทย์ มันจะถูกเปิดเพื่อคอยต้อนรับผู้ที่จะเข้าไป ดังนั้นการเพิ่มจึงเหมาะสมกว่าอายะฮฺก่อน ยามเฝ้าประตูสวนสวรรค์จะกล่าวแก่พวกเขาว่า ความศานติจงมีแด่พวกท่าน โอ้บรรดาผู้ยำเกรงที่เป็นคนดีทั้งหลาย พวกท่านบริสุทธิ์จากความผิดและบาปต่างๆ ดังนั้นพวกท่านจงเข้าไปในสวนสวรรค์ที่พำนักอันสถาพร

[3] นักตัฟซีรกล่าวว่า การกล่าวถึงสัญญาของอัลลอฮฺ ตะอาลา แก่พวกเขาด้วยคำกล่าวของพระองค์ที่ว่า (تِلْكَ ٱلْجَنَّةُ ٱلَّتِى نُورِثُ مِنْ عِبَادِنَا مَن كَانَ تَقِيًّا) “นั่นคือสวนสวรรค์ซึ่งเราให้เป็นมรดกแก่ปวงบ่าวของเราผู้ที่มีความยำเกรง”

[4] ผลบุญของบรรดาผู้กระทำความดีด้วยการจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺนั้นคือ สวนสวรรค์ช่างยอดเยี่ยมแท้ๆ

وَتَرَى ٱلۡمَلَٰٓئِكَةَ حَآفِّينَ مِنۡ حَوۡلِ ٱلۡعَرۡشِ
يُسَبِّحُونَ بِحَمۡدِ رَبِّهِمۡۖ وَقُضِيَ بَيۡنَهُم بِٱلۡحَقِّ
وَقِيلَ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ٧٥

75. และเจ้าจะเห็นมะลาอิกะฮฺห้อมล้อมรอบ ๆ บัลลังก์ แซ่ซ้องสดุดีด้วยการสรรเสริญพระเจ้าของพวกเขา[1] และจะถูกตัดสินระหว่างพวกเขาด้วยความยุติธรรม และจะมีเสียงกล่าวว่า บรรดาการสรรเสริญทั้งมวลเป็นของอัลลอฮฺ พระเจ้าแห่งสากลโลก

---

[1] บรรดามะลาอิกะฮฺจะห้อมล้อมบัลลังก์ของอัรรอหฺมานทุก ๆ ด้าน แซ่ซ้องสดุดีด้วยการสรรเสริญอัลลอฮฺ ตะอาลา ด้วยคำกล่าวที่ว่า (سبحان الله وبحمده سبحان الله العظيم) นักตัฟซีรอธิบายว่า คือมีเสียงกล่าวว่า อัลฮัมดุลิลลาฮฺ ในความยุติธรรมของพระองค์และการตัดสินของพระองค์ ผู้ที่กล่าวคำสรรเสริญนี้คือบรรดามุอฺมิน ผู้ศรัทธาและพวกกุฟฟารผู้ปฏิเสธศรัทธา บรรดามุอฺมินกลาวสรรเสริญอัลลอฮฺในความโปรดปรานของพระองค์ ส่วนพวกกุฟฟารผู้ปฏิเสธศรัทธากล่าวสรรเสริญพระองค์ในความยุติธรรมของพระองค์

(40) ซูเราะฮฺ มอฟิร

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 85 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ มอฟิร

ซูเราะฮฺมอฟิร เป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ เป็นซูเราะฮฺที่ให้ความสนใจในเรื่องเกี่ยวกับอะกีดะฮฺเช่นเดียวกับซูเราะฮฺมักกียะฮฺอื่น ๆ เรื่องที่เด่นชัดของซูเราะฮฺเกือบจะกล่าวได้ว่าเป็นเรื่องของการต่อสู้ระหว่างสัจธรรมกับความเท็จ และการชี้นำทางกับการหลงผิด ดังนั้นบรรยากาศของซูเราะฮฺจึงเต็มไปด้วยรูปแบบของการเข้มงวดและความรุนแรงเสมือนกับว่าเป็นบรรยากาศที่น่ากลัว ซึ่งมีการฟาดฟัน และการทิ่มแทง

ซูเราะฮฺเริ่มด้วยการสดุดี คุณลักษณะอันดีงามของอัลลอฮฺ และสัญญาณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ แล้วได้เผยถึงการโต้เถียงของพวกปฏิเสธศรัทธาในสัญญาณต่าง ๆ ของอัลลอฮฺ ทั้ง ๆ ที่สัจธรรมนั้นได้ปรากฏอย่างชัดแจ้งแก่พวกเขาแล้ว กระนั้นก็ดี นักโต้เถียงและบรรดาผู้ยโสก็ยังโต้เถียงและแสดงอาการหยิ่งยโส

ซูเราะฮฺได้เผยถึงจุดจบของประชาชาติในอดีต ซึ่งอัลลอฮฺได้คร่าทำลายล้างพวกเขาด้วยการคร่าของผู้ทรงเดชานุภาพ โดยไม่มีมนุษย์หน้าไหนรอดพ้นไปได้

ท่ามกลางบรรยากาศที่น่ากลัวนี้ ก็ได้กล่าวถึงภาพลักษณ์ของบรรดามะลาอิกะฮฺ ผู้แบกบัลลังก์ ในการวิงวอนขอของพวกเขาแก่ผู้ที่ยำเกรงและกลับเนื้อกลับตัว

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงภาพลักษณ์แห่งวันอาคิเราะฮฺ และความน่ากลัวของวันนั้น โดยที่ปวงบ่าวจะถูกนำมายืนต่อหน้าพระผู้ทรงอำนาจเพื่อการสอบสวน ความหวาดกลัว และความสะทกสะท้านได้ปกคลุมพวกเขา เสมือนกับว่าหัวใจมาจุกอยู่ที่คอหอย หรือเป็นลมหมดสติไป และในท่ามกลางสภาพอันน่ากลัว และวันที่คร่ำเคร่งเช่นนั้น มนุษย์จะได้รับการตอบแทนอย่างยุติธรรม หากทำดีก็จะได้ดี หากทำชั่วก็จะได้ชั่ว

แล้วซูเราะฮฺได้กล่าวถึงเรื่องของการอีมานศรัทธาและการละเมิด คือในการที่นะบีมูซา อะลัยฮิสสลาม ได้เรียกร้องเชิญชวนฟิรเอานฺผู้ทรยศ ผู้ยโสไปสู่การอีมาน

แต่ฟิรเอานฺประสงค์ที่จะฆ่ามูซา และบริวารของเขาโดยเกรงไปว่า การอีมานจะแพร่กระจายไปท่ามกลางหมู่ชนของเขา ท่ามกลางของเรื่องนี้ได้ปรากฏบทใหม่ขึ้นมาซึ่งไม่เคยปรากฏมาก่อนเลยเมื่อได้มีการกล่าวถึงเรื่องมูซา และฟิรเอานฺ นั่นก็คือปรากฏการณ์ของชายผู้ศรัทธาที่มาจากวงศ์วานของฟิรเอานฺ ซึ่งซ่อนการศรัทธาของเขา ยอมสารภาพต่อสัจธรรมด้วยความนอบน้อมและระมัดระวัง แล้วด้วยการเปิดเผยและประกาศอย่างชัดแจ้ง เรื่องได้จบลงด้วยความหายนะของผู้ละเมิดหยิ่งยโสด้วยการจมน้ำตายในทะเล พร้อมกับบริวารและสมุนของเขา และด้วยความรอดพ้นของนักเผยแผ่ผู้ศรัทธาและบรรดามุอฺมิน

ซูเราะฮฺได้เผยถึงสัญญาณต่าง ๆ แห่งจักรวาลบางชนิดเป็นการยืนยันถึงความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺ และย้ำถึงความเป็นเอกภาพของพระองค์ แก่บรรดาผู้ตั้งภาคีต่อพระองค์ และปฏิเสธศรัทธาต่อสัญญาณต่าง ๆ ของพระองค์ โดยยกตัวอย่างเปรียบเทียบว่าคนมุอฺมินนั้นเป็นคนตาดี และคนกาฟิรนั้นเป็นคนตาบอด คนมุอฺมินนั้นอยู่บนเส้นทางรัศมีของอัลลอฮฺ ส่วนคนกาฟิรนั้นหลงทางอยู่ในความมืด

ซูเราะฮฺจบลงด้วยการกล่าวถึงจุดจบของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา ผู้ละเมิดและผู้หยิ่งยโสและภาพลักษณ์แห่งการลงโทษ ซึ่งประสบแก่พวกเขาโดยที่พวกเขาอยู่ในสภาพแห่งการหลงลืมหลงระเริง

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺนี้ถูกขนานนามว่า “ซูเราะฮฺฆอฟิร” เพราะอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวถึงลักษณะอันยิ่งใหญ่นี้ ซึ่งเป็นคุณลักษณะอันสวยงามของอัลลอฮฺในตอนต้นของซูเราะฮฺ “ผู้ทรงอภัยในบาป ผู้ทรงรับการขอลุแก่โทษ” และได้กล่าวซ้ำถึงการอภัยในการเรียกร้องของชายผู้ศรัทธาว่า “ขณะที่ฉันเรียกร้องเชิญชวนพวกท่านไปสู่พระผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงอภัยโทษอย่างเด็ดขาด” และซูเราะฮฺยังถูกขนานนามว่า ซูเราะฮฺมุอฺมิน เพราะกล่าวถึงเรื่องของชายมุอฺมินผู้ศรัทธาที่มาจากวงศ์วานของฟิรเอานฺ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

حمٓ ۝١

1. ฮา มีม[1]

تَنزِيلُ ٱلْكِتَٰبِ مِنَ ٱللَّهِ ٱلْعَزِيزِ ٱلْعَلِيمِ ۝٢

2. คัมภีร์นี้เป็นการประทานลงมาจากอัลลอฮฺ ผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงรอบรู้[2]

غَافِرِ ٱلذَّنۢبِ وَقَابِلِ ٱلتَّوْبِ شَدِيدِ ٱلْعِقَابِ ذِى ٱلطَّوْلِ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ إِلَيْهِ ٱلْمَصِيرُ ۝٣

3. ผู้ทรงอภัยในบาป และผู้ทรงรับการขอลุแก่โทษ ผู้ทรงเข้มงวดในการลงโทษ ผู้ทรงเต็มเปี่ยมไปด้วยความโปรดปราน ไม่มีพระเจ้าอื่นใด (ที่ถูกกราบไหว้โดยเที่ยงแท้) นอกจากพระองค์ ยังพระองค์คือการกลับไป[3]

مَا يُجَٰدِلُ فِىٓ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ إِلَّا ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ فَلَا يَغْرُرْكَ تَقَلُّبُهُمْ فِى ٱلْبِلَٰدِ ۝٤

4. ไม่มีผู้ใดจะโต้เถียงในอายาตของอัลลอฮฺ (อัลกุรอาน) นอกจากบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา ดังนั้น อย่าให้การวางมาดของพวกเขาในหัวเมืองต่าง ๆ เป็นที่หลอกลวงแก่เจ้า[4]

---

[1] โปรดดูคำอธิบายในเชิงอรรถของอายะฮฺที่หนึ่ง ซูเราะฮฺที่สอง ซูเราะฮฺนี้เป็นหนึ่งในซูเราะฮฺทั้งเจ็ดที่เริ่มด้วยอักษร ฮามีม และเรียกว่าฮามีมทั้งเจ็ด หรือตระกูลฮามีม

[2] เราได้ประทานอัลกุรอานนี้แก่เจ้า ซึ่งประมวลไว้ด้วยสัจธรรมปราศจากการสงสัยใด ๆ ทั้งสิ้น และข้อเท็จจริงที่ไม่มีความเท็จ หรือไร้สาระเจือปนอยู่เลย อัลกุรอานนี้ถูกประทานลงมาจากพระผู้ทรงเดชานุภาพในอำนาจของพระองค์ ทรงรอบรู้ในกิจการของปวงบ่าวของพระองค์

[3] พระผู้ทรงอภัยจากการทำบาปของปวงบ่าว และทรงรับการกลับเนื้อกลับตัวของบรรดาผู้ละเมิดและสำนึกผิด และทรงลงโทษอย่างเฉียบขาดแก่ผู้เย่อหยิ่ง ผู้ละเมิดขอบเขต และผินหลังให้กับการจงรักภักดีต่อพระองค์ พระองค์เป็นผู้ทรงเต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตาและความโปรดปราน

[4] อัลอายาตของอัลกุรอานนั้นเป็นที่ชัดแจ้งแล้ว ดังนั้นบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเท่านั้นที่จะโต้เถียงและไม่ยอมรับความจริง และอย่าได้ให้พวกเขาที่ได้ตระเวนไปตามหัวเมืองต่าง ๆ เพื่อแสดงความยิ่งใหญ่ของพวกเขาหลอกลวงเจ้า ความภาคภูมิใจของพวกเขานั้นเป็นเพียงชั่วครู่ชั่วยาม และจะต้องสูญสิ้นไป แต่สิ่งที่แน่นอนที่สุดนั้นคือพวกเขาจะต้องได้รับการลงโทษ เพราะข้านั้นจะทรงผ่อนผันให้แก่พวกเขา แต่จะไม่ทอดทิ้งพวกเขาอย่างแน่นอน อายะฮฺนี้เป็นการปลอบใจท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และเป็นสัญญาร้ายแก่พวกกุฟฟาร

كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَٱلْأَحْزَابُ
مِنۢ بَعْدِهِمْ ۖ وَهَمَّتْ كُلُّ أُمَّةٍۭ بِرَسُولِهِمْ
لِيَأْخُذُوهُ ۖ وَجَٰدَلُواْ بِٱلْبَٰطِلِ لِيُدْحِضُواْ بِهِ ٱلْحَقَّ
فَأَخَذْتُهُمْ ۖ فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ ٥

5. (เพราะ) ก่อนหน้าพวกเขานั้น หมู่ชนของนูฮฺ และพลพรรคต่าง ๆ หลังจากพวกเขาได้ปฏิเสธมาก่อนแล้ว และทุก ๆ ประชาชาติได้ตั้งใจที่จะทำลายล้างรอซูลของพวกเขา และโต้เถียงด้วยความเท็จเพื่อที่จะลบล้างความจริงให้สูญสิ้นไป ดังนั้นข้าจึงได้เอาโทษพวกเขา แล้วเป็นอย่างไรบ้างการลงโทษของข้า[1]

وَكَذَٰلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ
أَنَّهُمْ أَصْحَٰبُ ٱلنَّارِ ٦

6. และเช่นนั้นแหละ ประกาศิตแห่งพระเจ้าของเจ้าได้เป็นที่สมจริงแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาว่าพวกเขาเป็นชาวนรก[2]

ٱلَّذِينَ يَحْمِلُونَ ٱلْعَرْشَ وَمَنْ حَوْلَهُۥ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ
رَبِّهِمْ وَيُؤْمِنُونَ بِهِۦ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِلَّذِينَ ءَامَنُواْ
رَبَّنَا وَسِعْتَ كُلَّ شَىْءٍ رَّحْمَةً وَعِلْمًا
فَٱغْفِرْ لِلَّذِينَ تَابُواْ وَٱتَّبَعُواْ سَبِيلَكَ
وَقِهِمْ عَذَابَ ٱلْجَحِيمِ ٧

7. บรรดาผู้แบกบัลลังก์ และผู้ที่อยู่รอบ ๆ บัลลังก์ต่างก็แซ่ซ้องสดุดีด้วยการสรรเสริญพระเจ้าของพวกเขา และศรัทธาต่อพระองค์ และขออภัยโทษให้แก่บรรดาผู้ศรัทธา ข้าแต่พระเจ้าของเรา พระองค์ท่านทรงแผ่ความเมตตาและความรอบรู้ไปทั่วทุกสิ่ง ขอพระองค์ทรงโปรดอภัยแก่บรรดาผู้ลุแก่โทษ และดำเนินตามแนว

---

[1] ก่อนหน้าพวกกุฟฟารมักกะฮฺนั้น มีกลุ่มชนอื่นๆ เช่น กลุ่มชนของนูฮฺ อ๊าด, ษะมูด, ฟิรเอาน์ และอื่นๆ ได้ปฏิเสธบรรดานะบีของพวกเขามาก่อนแล้ว แต่ละประชาชาติได้ตั้งใจที่จะฆ่ารอซูลของพวกเขา และได้โต้เถียงบรรดารอซูลด้วยความเท็จ เพื่อที่จะลบล้างสัจธรรมให้หมดสิ้นไป สำหรับพวกเขาเหล่านั้นเราได้ลงโทษพวกเขา ซึ่งเป็นที่ประจักษ์แก่พวกกุฟฟารมักกะฮฺแล้ว เพราะพวกเขาได้ไปพบเห็นมาแล้ว

[2] ดังที่ประกาศิตแห่งการลงโทษได้กำหนดไว้แก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัธาในสมัยก่อนๆ ว่าพวกเขาต้องเป็นชาวนรก ดังนั้นบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาชาวมักกะฮฺก็จะมีสภาพเช่นเดียวกันอย่างแน่นอน

ทางของพระองค์ท่าน และทรงคุ้มครองพวกเขา ให้พ้นจากการลงโทษแห่งไฟนรก[1]

رَبَّنَا وَأَدْخِلْهُمْ جَنَّٰتِ عَدْنٍ ٱلَّتِى وَعَدتَّهُمْ
وَمَن صَلَحَ مِنْ ءَابَآئِهِمْ وَأَزْوَٰجِهِمْ
وَذُرِّيَّٰتِهِمْ ۚ إِنَّكَ أَنتَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٨﴾

8. ข้าแต่พระเจ้าของเรา และขอพระองค์ทรงให้พวกเขาได้เข้าในสวนสวรรค์หลากหลายอันสถาพร ซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาแก่พวกเขา พร้อมทั้งผู้กระทำความดีจากบรรพบุรุษของพวกเขา และคู่ครองของพวกเขาและลูกหลานของพวกเขา แท้จริงพระองค์ท่านนั้นเป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ[2]

وَقِهِمُ ٱلسَّيِّـَٔاتِ ۚ وَمَن تَقِ ٱلسَّيِّـَٔاتِ يَوْمَئِذٍ
فَقَدْ رَحِمْتَهُۥ ۚ وَذَٰلِكَ هُوَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ ﴿٩﴾

9. และขอพระองค์ทรงคุ้มครองพวกเขาให้พ้นจากความชั่วทั้งหลาย และผู้ใดที่พระองค์ทรงคุ้มครองให้พ้นจากความชั่วทั้งหลายในวันนั้น ดังนั้นแน่นอนพระองค์ท่านทรงเมตตาแก่เขา และนั่นคือมันเป็นความสำเร็จอันใหญ่หลวง[3]

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ يُنَادَوْنَ لَمَقْتُ ٱللَّهِ
أَكْبَرُ مِن مَّقْتِكُمْ أَنفُسَكُمْ إِذْ تُدْعَوْنَ

10. แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นจะมีเสียงตะโกนบอกว่า การเกลียดชังของอัลลอฮฺนั้นยิ่งใหญ่กว่าการเกลียดชังของพวกเจ้าต่อตัว

---

[1] บรรดามะลาอิกะฮฺผู้แบกบัลลังก์ และผู้ที่เรียงรายล้อมรอบบัลลังก์ ซึ่งเป็นบ่าวผู้มีเกียรติ ไม่มีผู้ใดรู้จำนวนแน่นอนนอกจากอัลลอฮฺ พวกเขาอยู่ในสภาพทำการอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺอยู่ตลอดกาล จะให้ความบริสุทธิ์และแซ่ซ้องสดุดีไม่ขาดระยะ พวกเขามีความเชื่อมั่นศรัทธาต่อการมีปรากฏของพระองค์ นอบน้อมไม่เย่อหยิ่งในการทำอิบาดะฮฺต่อพระองค์ พวกเขาจะวิงวอนขออภัยโทษให้แก่บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลายตลอดจนผู้ลุแก่โทษด้วย เพื่อจะกลับตัวและดำเนินตามแนวทางแห่งสัจธรรม ซึ่งบรรดารอซูลและนะบีได้นำมาเผยแผ่ และขอให้ทรงคุ้มครองบรรดาผู้ศรัทธาเหล่านั้นได้พ้นจากการลงโทษแห่งไฟนรก

[2] นอกจากนั้นพวกเขายังได้วิงวอนขอให้คุ้มครองปู่ย่าตายายของพวกเขา ตลอดจนลูกหลานผู้กระทำความดีให้ได้เข้าในสวนสวรรค์ เพื่อที่จะให้พวกเขาได้มีความสุขอย่างสมบูรณ์อย่างพร้อมหน้าพร้อมตา

[3] ผู้ใดที่พระองค์ทรงคุ้มครองให้พวกเขาพ้นจากความชั่ว หรือการลงโทษ นั่นหมายถึง เขาได้รับความโปรดปรานและเมตตาจากพระองค์ และนั่นคือ ความสำเร็จอันใหญ่หลวง

إِلَى ٱلْإِيمَٰنِ فَتَكْفُرُونَ ﴿١٠﴾

ของพวกเจ้าเอง เมื่อพวกเจ้าถูกเรียกร้องสู่การศรัทธา แล้วพวกเจ้าก็ได้ปฏิเสธศรัทธา[1]

قَالُوا۟ رَبَّنَآ أَمَتَّنَا ٱثْنَتَيْنِ وَأَحْيَيْتَنَا ٱثْنَتَيْنِ فَٱعْتَرَفْنَا بِذُنُوبِنَا فَهَلْ إِلَىٰ خُرُوجٍ مِّن سَبِيلٍ ﴿١١﴾

11. พวกเขากล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของเรา พระองค์ท่านได้ทรงทำให้เราตายสองครั้ง และพระองค์ท่านได้ทรงทำให้เรามีชีวิตสองครั้ง ดังนั้นเราขอสารภาพต่อความผิดทั้งหลายของเรา ดังนั้นจะมีทางออก (แก่เรา)ไหม[2]

ذَٰلِكُم بِأَنَّهُۥٓ إِذَا دُعِىَ ٱللَّهُ وَحْدَهُۥ كَفَرْتُمْ وَإِن يُشْرَكْ بِهِۦ تُؤْمِنُوا۟ فَٱلْحُكْمُ لِلَّهِ ٱلْعَلِىِّ ٱلْكَبِيرِ ﴿١٢﴾

12. นั่นก็เพราะว่า แท้จริงเมื่ออัลลอฮฺพระองค์เดียวถูกกล่าวขึ้น พวกเจ้าก็ปฏิเสธศรัทธา และเมื่อหากให้มีการตั้งภาคีกับพระองค์ พวกเจ้าก็ศรัทธา ดังนั้น การตัดสินชี้ขาดเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ ผู้ทรงสูงส่ง ผู้ทรงยิ่งใหญ่[3]

هُوَ ٱلَّذِى يُرِيكُمْ ءَايَٰتِهِۦ وَيُنَزِّلُ لَكُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ رِزْقًا

13. พระองค์นั้นเป็นผู้แสดงให้เห็นถึงสัญญาณทั้งหลายของพระองค์แก่พวกเจ้า และได้ทรง

---

[1] ในวันกิยามะฮฺ มะลาอิกะฮฺจะตะโกนเป็นเชิงประณามแก่พวกกุฟฟาร ว่าการเกลียดชังของอัลลอฮฺแก่พวกเจ้าในโลกดุนยานั้นยิ่งใหญ่กว่าการเกลียดชังของพวกเจ้าต่อตัวของพวกเจ้าเองในวันนี้ ขณะที่พวกเจ้ามองเห็นการลงโทษของอัลลอฮฺ

[2] นักตัฟซีรกล่าวว่า การตายครั้งแรกขณะที่พวกเขายังไม่เกิด การตายครั้งที่สองเมื่อพวกเขาตายในโลกดุนยา ส่วนการมีชีวิตครั้งแรกคือการมีชีวิตอยู่ในโลกดุนยา การมีชีวิตครั้งที่สองคือการมีชีวิตในการฟื้นคืนชีพวันกิยามะฮฺ นี่คือการตายสองครั้งและการมีชีวิตสองครั้ง นี่คือทัศนะของ อิบนุมัสอู๊ด อิบนุอับบาส และก้อตาดะฮฺ

[3] นั่นคือการลงโทษด้วยการอยู่ในนรกตลอดกาล เพราะการปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺของพวกเจ้าคือเมื่อพวกเจ้าถูกเรียกร้องไปสู่ความเป็นเอกภาพพวกเจ้าก็ปฏิเสธการศรัทธา และเมื่อมีการเรียกร้องไปสู่อัลลาต อัลอุซซา และเจว็ดอื่นๆ พวกเจ้าก็ศรัทธาต่อการเป็นพระเจ้าของมัน ดังนั้นการชี้ขาดตัดสินจึงเป็นของอัลลอฮฺพระองค์เดียว มิใช่พวกเจว็ดหรือรูปปั้นใดๆ ทั้งสิ้น และไม่มีทางที่พวกเจ้าจะรอดพ้นไปได้ เพราะพระองค์ทรงสูงส่งเหนือปวงบ่าวของพระองค์ ทรงยิ่งใหญ่ในอำนาจของพระองค์ ซึ่งจะกระทำในสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์

وَمَا يَتَذَكَّرُ إِلَّا مَن يُنِيبُ ﴿١٣﴾

ประทานปัจจัยยังชีพลงมาจากฟากฟ้าแก่พวกเจ้า[1] และจะไม่มีใครใคร่ครวญ นอกจากผู้สำนึกตัว

فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿١٤﴾

14. ดังนั้นจงวิงวอนขอต่ออัลลอฮฺ โดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจในศาสนาต่อพระองค์[2] แม้ว่าพวกปฏิเสธศรัทธาจะเกลียดชังก็ตาม

رَفِيعُ الدَّرَجَاتِ ذُو الْعَرْشِ يُلْقِي الرُّوحَ مِنْ أَمْرِهِ عَلَىٰ مَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ لِيُنذِرَ يَوْمَ التَّلَاقِ ﴿١٥﴾

15. ผู้ทรงตำแหน่งอันสูงเจ้าแห่งบัลลังก์ทรงส่งวะฮียฺตามพระบัญชาของพระองค์แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์จากปวงบ่าวของพระองค์ เพื่อเตือนให้รำลึกถึงวันแห่งการพบประร่วมกัน (วันกิยามะฮฺ)[3]

يَوْمَ هُم بَارِزُونَ لَا يَخْفَىٰ عَلَى اللَّهِ مِنْهُمْ شَيْءٌ لِّمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ ﴿١٦﴾

16. วันที่พวกเขาจะปรากฏตัวออกมา ไม่มีสิ่งใดของพวกเขาจะซ่อนเร้นไปจากอัลลอฮฺ[4] อำนาจในวันนี้เป็นของผู้ใดเล่า แน่นอนมันเป็นของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเอกะผู้ทรงพิชิตโดยเด็ดขาด[5]

---

[1] คือน้ำฝนซึ่งเป็นสาเหตุแห่งปัจจัยยังชีพ และทำให้พืชพันธุ์และผลไม้งอกเงยออกมา

[2] คือจงอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺเถิด โอ้บรรดามุอฺมินทั้งหลาย โดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจในศาสนาต่อพระองค์ และอย่าได้เคารพภักดีผู้ใดร่วมกับพระองค์

[3] พระองค์คืออัลลอฮฺผู้ทรงตำแหน่งอันสูง เจ้าแห่งบัลลังก์อันยิ่งใหญ่ บัลลังก์นี้เป็นสิ่งที่ถูกบังเกิดที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ไม่มีสิ่งใดที่จะเทียบเคียงได้ในบรรดาสิ่งที่ถูกบังเกิดทั้งหลายของอัลลอฮฺ พระองค์จะประทานวะฮียฺให้แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และจะแต่งตั้งให้เขาเป็นรอซูลเป็นนะบี ก้อตาดะฮฺกล่าวว่า ชาวท้องฟ้า (มะลาอิกะฮฺ) และชาวแผ่นดิน (มนุษย์) จะพบปะกัน เพื่อจะถูกสอบสวนในการงานของพวกเขา

[4] วันที่พวกเขาจะออกมาจากกุบูรไม่มีสิ่งใดจะปกปิดพวกเขา สภาพความเป็นอยู่ของพวกเขา การงานของพวกเขา ความลับต่าง ๆ ของพวกเขาจะไม่เป็นที่ซ่อนเร้นแก่พระองค์แต่อย่างใด

[5] อัลลอฮฺ ตะอาลา จะตรัสขณะที่มนุษย์ปรากฏตัวอยู่ในทุ่งมะหฺชัรว่า วันนี้อำนาจเป็นของผู้ใด ไม่มีผู้ใดตอบเพราะความกลัวและตกใจ แล้วพระองค์ก็จะตอบแก่พระองค์เองว่า เป็นของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเอกะ ผู้ทรงพิชิตโดยเด็ดขาด

17. วันนี้ทุกชีวิตจะได้รับการตอบแทนตามที่มันได้กระทำไว้ ไม่มีการอธรรมในวันนี้ แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงฉับพลันในการสอบสวน[1]

ٱلْيَوْمَ تُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍۭ بِمَا كَسَبَتْ ۚ
لَا ظُلْمَ ٱلْيَوْمَ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ سَرِيعُ ٱلْحِسَابِ ﴿١٧﴾

18. และจงเตือนพวกเขาให้ทราบถึงวันที่ใกล้เข้ามา (วันกิยามะฮฺ) เมื่อหัวใจเข้ามาติดอยู่ที่ลำคอด้วยความอดกลั้น[2] ไม่มีมิตรที่สนิทสนมสำหรับบรรดาผู้อธรรม และไม่มีผู้ช่วยเหลือคนใดที่จะถูกเชื่อฟัง[3]

وَأَنذِرْهُمْ يَوْمَ ٱلْـَٔازِفَةِ إِذِ ٱلْقُلُوبُ لَدَى ٱلْحَنَاجِرِ
كَـٰظِمِينَ ۚ مَا لِلظَّـٰلِمِينَ مِنْ حَمِيمٍ وَلَا شَفِيعٍ
يُطَاعُ ﴿١٨﴾

19. พระองค์ทรงรอบรู้การทรยศของดวงตา และสิ่งที่ทรวงอกปกปิดอยู่[4]

يَعْلَمُ خَآئِنَةَ ٱلْأَعْيُنِ وَمَا تُخْفِى ٱلصُّدُورُ ﴿١٩﴾

20. และอัลลอฮฺทรงตัดสินด้วยความยุติธรรม และบรรดาผู้ที่วิงวอนขออื่นจากพระองค์นั้น พวกมันไม่อาจจะตัดสินใด ๆ ได้[5] แท้จริงอัลลอฮฺ พระองค์เป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงเห็น

وَٱللَّهُ يَقْضِى بِٱلْحَقِّ ۖ وَٱلَّذِينَ يَدْعُونَ مِن دُونِهِۦ
لَا يَقْضُونَ بِشَىْءٍ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْبَصِيرُ ﴿٢٠﴾

21. พวกเขามิได้ท่องเที่ยวไปตามแผ่นดินดอกหรือ แล้วพิจารณาดูว่าบั้นปลายของประชาชาติในยุคก่อนหน้าพวกเขาเป็นเช่นใด เขาเหล่านั้นมีพลังที่เข้มแข็งกว่าพวกเขา และได้ทิ้งร่องรอยไว้มากมาย แล้วอัลลอฮฺก็ได้ทรงลงโทษพวก

۞ أَوَلَمْ يَسِيرُوا۟ فِى ٱلْأَرْضِ فَيَنظُرُوا۟ كَيْفَ كَانَ
عَـٰقِبَةُ ٱلَّذِينَ كَانُوا۟ مِن قَبْلِهِمْ ۚ كَانُوا۟ هُمْ أَشَدَّ
مِنْهُمْ قُوَّةً وَءَاثَارًا فِى ٱلْأَرْضِ فَأَخَذَهُمُ ٱللَّهُ
بِذُنُوبِهِمْ وَمَا كَانَ لَهُم مِّنَ ٱللَّهِ مِن وَاقٍ ﴿٢١﴾

---

[1] ในวันนั้น ซึ่งเป็นวันชี้ขาดตัดสินระหว่างปวงบ่าว ทุกคนจะได้รับการตอบแทนตามที่เขาได้กระทำไว้ทั้งความดีและความชั่ว คือความดีจะไม่ถูกลด ความชั่วจะไม่ถูกเพิ่ม

[2] เป็นการเปรียบเทียบเมื่อเกิดความกลัวจนสุดขีด ว่าหัวใจขึ้นมาติดอยู่ที่ลูกกระเดือก

[3] คือมิตรที่สนิทก็ไม่สามารถจะให้ความช่วยเหลือได้ และผู้ช่วยเหลือคนใดก็ไม่อาจจะช่วยเหลือเขาให้พ้นจากการลงโทษอันหนักหน่วงได้

[4] คือดวงตาที่ทรยศด้วยการแอบมองสิ่งที่เป็นต้องห้าม และความลับต่าง ๆ ที่ซ่อนอยู่ในทรวงอก

[5] คือบรรดาผู้ที่เคารพสักการะสิ่งอื่น ๆ เช่น รูปปั้นและเจว็ดต่าง ๆ อื่นจากอัลลอฮฺ พวกมันไม่อาจตัดสินใด ๆ ได้เพราะพวกมันไม่ได้ยินและไม่เห็น

เขาด้วยความผิดของพวกเขา และไม่มีผู้ใดจะช่วยปกป้องพวกเขาให้พ้นจากอัลลอฮฺได้[1]

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانَت تَّأْتِيهِمْ رُسُلُهُم بِٱلْبَيِّنَٰتِ
فَكَفَرُوا۟ فَأَخَذَهُمُ ٱللَّهُ ۚ إِنَّهُۥ قَوِىٌّ شَدِيدُ
ٱلْعِقَابِ ﴿٢٢﴾

22. นั่นก็เพราะว่าเมื่อบรรดารอซูลของพวกเขาได้มายังพวกเขาพร้อมด้วยหลักฐานต่าง ๆ อันชัดแจ้งพวกเขาก็ได้ปฏิเสธศรัทธา ดังนั้นอัลลอฮฺจึงทรงลงโทษพวกเขา แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงพลัง ผู้ทรงรุนแรงในการลงโทษ[2]

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِـَٔايَٰتِنَا وَسُلْطَٰنٍ
مُّبِينٍ ﴿٢٣﴾

23. และโดยแน่นอน เราได้ส่งมูซามาพร้อมด้วยสัญญาณต่าง ๆ ของเราและหลักฐานอันชัดแจ้ง

إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَهَٰمَٰنَ وَقَٰرُونَ فَقَالُوا۟ سَٰحِرٌ
كَذَّابٌ ﴿٢٤﴾

24. ไปยังฟิรเอานฺ และฮามาน และกอรูน แล้วพวกเขาก็กล่าวว่า (มูซาเป็น) มายากร นักโกหกตัวฉกาจ[3]

فَلَمَّا جَآءَهُم بِٱلْحَقِّ مِنْ عِندِنَا قَالُوا۟ ٱقْتُلُوٓا۟ أَبْنَآءَ
ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مَعَهُۥ وَٱسْتَحْيُوا۟ نِسَآءَهُمْ ۚ
وَمَا كَيْدُ ٱلْكَٰفِرِينَ إِلَّا فِى ضَلَٰلٍ ﴿٢٥﴾

25. ครั้นเมื่อมูซาได้มายังพวกเขาด้วยสัจธรรมจากเรา พวกเขากล่าวว่า จงฆ่าลูกชายของบรรดาผู้ศรัทธาร่วมกับเขา และไว้ชีวิตผู้หญิงของพวกเขา แต่แผนการของพวกปฏิเสธศรัทธา

---

[1] คือได้พบเห็นแล้วมิใช่หรือว่า ประชาชาติก่อนจากพวกเขาได้ประสบกับความหายนะ เพราะพวกเขาปฏิเสธไม่ยอมเชื่อบรรดารอซูลของพวกเขา ทั้ง ๆ ที่พวกเขาเหล่านั้นมีพลังเข้มแข็งกว่าพวกกุฟฟารมักกะฮฺ และได้ทิ้งร่องรอยไว้มากมาย เช่น ป้อมปราการ ราชวัง ไพร่พลที่ทรงพลัง อัลลอฮฺได้ลงโทษพวกเขาเพราะพวกเขาได้ปฏิเสธบรรดารอซูล

[2] การลงโทษของอัลลอฮฺนั้นก็เพราะว่า เมื่อบรรดารอซูลได้มาหาพวกเขาพร้อมด้วยสิ่งปาฏิหาริย์และสัญญาณอันชัดแจ้ง พวกเขาก็ปฏิเสธทั้ง ๆ ที่ได้มีการชี้แจงพร้อมด้วยหลักฐาน พระองค์จึงลงโทษพวกเขาอย่างสาหัสและสาสม

[3] ในหนังสือตัฟซีร "อัลบะหฺรุลมุฮีฏ" กล่าวไว้ว่า ที่กล่าวถึงกอรูนและฮามานโดยเฉพาะ ก็เพราะว่าทั้งสองคนเป็นบุคคลชั้นนำในการปฏิเสธศรัทธาและเป็นลูกน้องคนสำคัญของฟิรเอานฺ

นั้นมิใช่อื่นใด นอกจากการผิดพลาด[1]

26. และฟิรเอาน์ กล่าวว่า จงปล่อยฉัน ฉันจะฆ่ามูซา และให้เขาวิงวอนขอพระเจ้าของเขา แท้จริงฉันเกรงว่าเขาจะมาเปลี่ยนศาสนาของพวกท่าน หรือจะก่อการร้ายให้เกิดขึ้นในแผ่นดิน[2]

وَقَالَ فِرْعَوْنُ ذَرُونِيٓ أَقْتُلْ مُوسَىٰ وَلْيَدْعُ رَبَّهُۥٓ إِنِّيٓ أَخَافُ أَن يُبَدِّلَ دِينَكُمْ أَوْ أَن يُظْهِرَ فِي ٱلْأَرْضِ ٱلْفَسَادَ ﴿٢٦﴾

27. และมูซากล่าวว่า แท้จริงฉันขอความคุ้มครองต่อพระเจ้าของฉัน และพระเจ้าของพวกท่านให้พ้นจากผู้หยิ่งผยองทุกคนที่ไม่ศรัทธาต่อวันแห่งการชำระบัญชี[3]

وَقَالَ مُوسَىٰٓ إِنِّي عُذْتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُم مِّن كُلِّ مُتَكَبِّرٍ لَّا يُؤْمِنُ بِيَوْمِ ٱلْحِسَابِ ﴿٢٧﴾

28. และชายผู้ศรัทธาคนหนึ่งจากพวกพ้องของฟิรเอาน์[4] ซึ่งปกปิดการศรัทธาของเขากล่าวว่าพวกท่านจะฆ่าชายคนหนึ่ง[5] ที่เขากล่าวว่า พระเจ้าของฉันคืออัลลอฮฺกระนั้นหรือ และแน่นอนเขาได้นำหลักฐานทั้งหลายอันชัดแจ้ง[6] มาจากพระเจ้าของพวกท่านมายังพวกท่าน

وَقَالَ رَجُلٌ مُّؤْمِنٌ مِّنْ ءَالِ فِرْعَوْنَ يَكْتُمُ إِيمَٰنَهُۥٓ أَتَقْتُلُونَ رَجُلًا أَن يَقُولَ رَبِّيَ ٱللَّهُ وَقَدْ جَآءَكُم بِٱلْبَيِّنَٰتِ مِن رَّبِّكُمْ ۖ وَإِن يَكُ كَٰذِبًا فَعَلَيْهِ كَذِبُهُۥ ۖ وَإِن يَكُ صَادِقًا يُصِبْكُم بَعْضُ ٱلَّذِي يَعِدُكُمْ ۖ إِنَّ ٱللَّهَ

---

[1] ครั้นเมื่อมูซาได้ถูกส่งมายังพวกเขาพร้อมด้วยหลักฐานอันชัดแจ้ง พวกเขาได้วางแผนที่จะฆ่าลูกชายของผู้ศรัทธากับมูซา เพื่อมิให้พวกเขาสืบพันธุ์ และไว้ชีวิตลูกผู้หญิง เพื่อเอามารับใช้พวกเขา แต่แผนการของพวกเขานั้นไม่ประสบความสำเร็จ

[2] การที่ฟิรเอาน์พูดเช่นนี้ก็เพื่อการเย้ยหยันนะบีมูซา คล้ายกับที่เขาจะกล่าวว่า พวกท่านอย่าได้ตกอกตกใจที่เขากล่าวถึงพระเจ้าของเขา เพราะมันไม่เป็นความจริงดอก ฉันต่างหากที่เป็นพระเจ้าผู้สูงส่งของพวกท่าน จุดมุ่งหมายของเขาก็คือ ต้องการจะให้พวกเขาเข้าใจว่า ความจริงที่เขายังไม่ฆ่ามูซานั้นก็เพื่อเอาใจพรรคพวกเพื่อนฝูงของเขา

[3] ในหนังสือ "อัตตัสฮีล ลิอุลูมิตตันซีล" ได้กล่าวไว้ว่า ที่กล่าวว่า "จากผู้หยิ่งผยองทุกคน" โดยไม่กล่าวถึงชื่อของเขา เพื่อให้คลุมถึงฟิรเอาน์ และคนอื่นๆ

[4] มีชื่อว่าซัมอาน ซึ่งเป็นลูกของลุงฟิรเอาน์

[5] หมายถึงนะบีมูซา อะลัยฮิสสลาม

[6] เช่นปาฏิหาริย์ไม้เท้าและมือ

لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ كَذَّابٌ ﴿٢٨﴾

และหากว่าเขาเป็นคนโกหก การโกหกของเขาก็อยู่บนเขาเอง[1] และหากว่าเขาเป็นคนพูดจริง ส่วนหนึ่งจากที่เขาได้สัญญาไว้กับพวกท่านก็จะประสบแก่พวกท่าน แท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ชี้แนะทางแก่ผู้ที่เขาเป็นผู้ละเมิดนักโกหกตัวฉกาจ

يَٰقَوْمِ لَكُمُ ٱلْمُلْكُ ٱلْيَوْمَ ظَٰهِرِينَ فِى ٱلْأَرْضِ فَمَن يَنصُرُنَا مِنۢ بَأْسِ ٱللَّهِ إِن جَآءَنَا ۚ قَالَ فِرْعَوْنُ مَآ أُرِيكُمْ إِلَّا مَآ أَرَىٰ وَمَآ أَهْدِيكُمْ إِلَّا سَبِيلَ ٱلرَّشَادِ ﴿٢٩﴾

29. โอ้ หมู่ชนของฉันเอ๋ย วันนี้อำนาจการปกครองเป็นของพวกท่าน เป็นผู้อยู่เบื้องบนในแผ่นดิน (อียิปต์) แล้วใครเล่าจะช่วยเหลือเราจากการลงโทษของอัลลอฮฺ[2] หากมันได้เกิดขึ้นแก่เรา ฟิรเอาน์ กล่าวว่า ฉันมิได้ชี้นำพวกท่าน เว้นแต่สิ่งที่ฉันเห็นว่ามันถูกต้อง[3] เท่านั้น และฉันมิได้ชี้แนะทางแก่พวกท่าน เว้นแต่ทางที่เป็นสัจธรรมเท่านั้น

وَقَالَ ٱلَّذِىٓ ءَامَنَ يَٰقَوْمِ إِنِّىٓ أَخَافُ عَلَيْكُم مِّثْلَ يَوْمِ ٱلْأَحْزَابِ ﴿٣٠﴾

30. และชายผู้ศรัทธากล่าวอีกว่า โอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย แท้จริงฉันกลัวแทนพวกท่านเยี่ยงวันแห่งการลงโทษของกลุ่มชนต่าง ๆ ในอดีต

مِثْلَ دَأْبِ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَٱلَّذِينَ مِنۢ بَعْدِهِمْ ۚ وَمَا ٱللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِّلْعِبَادِ ﴿٣١﴾

31. เยี่ยงกับเคราะห์กรรมของหมู่ชนของนูหฺ และอ๊าด และซะมูด และกับหมู่ชนหลังจากพวกเขา และอัลลอฮฺมิทรงประสงค์การอธรรมใด ๆ แก่ปวงบ่าว[4]

---

[1] คือโทษแห่งการโกหก ก็จะตกอยู่กับเขามิใช่พวกท่าน

[2] หากว่าเรากระทำการที่เกินกว่าเหตุ คือฆ่าคนที่อัลลอฮฺรักแล้ว ใครเล่าที่จะปกป้องเราให้พ้นจากการลงโทษของอัลลออฮฺไปได้?

[3] คือให้ฆ่ามูซา อะลัยฮิสสลาม

[4] คือวันแห่งการลงโทษซึ่งกลุ่มชนต่าง ๆ ได้ถูกลงโทษมาแล้ว เพราะพวกเขาทำร้ายบรรดานะบี เช่น กลุ่มชนของนูหฺ อ๊าด, ซะมูด และลู๊ฏ อัลซะมัคชะรีย์กล่าวว่า การทำลายล้างและการลงโทษเป็นการยุติธรรมแล้ว เพราะพวกเขาเหมาะสมและคู่ควรแก่การลงโทษอันเนื่องมาจากการกระทำของพวกเขา

وَيَٰقَوْمِ إِنِّيٓ أَخَافُ عَلَيْكُمْ يَوْمَ ٱلتَّنَادِ ﴿٣٢﴾

32. และโอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย ฉันกลัวแทนพวกท่าน เยี่ยงวันแห่งการร้องเรียกหาซึ่งกันและกัน[1]

يَوْمَ تُوَلُّونَ مُدْبِرِينَ مَا لَكُم مِّنَ ٱللَّهِ مِنْ عَاصِمٍ ۗ وَمَن يُضْلِلِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِنْ هَادٍ ﴿٣٣﴾

33. วันที่พวกท่านหันหลังกลับหนี[2] ไม่มีผู้ใดจะช่วยปกป้องพวกท่านให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺได้ และผู้ใดที่อัลลอฮฺทรงให้เขาหลงทางแล้ว ก็จะไม่มีผู้ชี้แนะทางให้แก่เขา[3]

وَلَقَدْ جَآءَكُمْ يُوسُفُ مِن قَبْلُ بِٱلْبَيِّنَٰتِ فَمَا زِلْتُمْ فِي شَكٍّ مِّمَّا جَآءَكُم بِهِۦ ۖ حَتَّىٰٓ إِذَا هَلَكَ قُلْتُمْ لَن يَبْعَثَ ٱللَّهُ مِنۢ بَعْدِهِۦ رَسُولًا ۚ كَذَٰلِكَ يُضِلُّ ٱللَّهُ مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ مُّرْتَابٌ ﴿٣٤﴾

34. และโดยแน่นอน แต่ก่อนนี้ยูซุฟ[4] ได้มายังพวกท่านพร้อมด้วยหลักฐานอันชัดแจ้ง แต่พวกท่านก็ยังคงอยู่ในการสงสัยในสิ่งที่เขาได้นำมายังพวกท่าน[5] จนกระทั่งเมื่อเขาได้ตายไปแล้ว พวกท่านก็กล่าวว่าอัลลอฮฺจะไม่ทรงตั้งรอซูลคนใดอีกแล้วหลังจากเขา[6] เช่นนั้นแหละ อัลลอฮฺจะทรงให้ผู้ที่เขาฝ่าฝืนสงสัยหลงทาง[7]

---

[1] ชายศรัทธาผู้นั้นได้ขู่พวกเขาถึงการลงโทษในวันกิยามะฮฺ หลังจากได้ขู่พวกเขาถึงการลงโทษในโลกดุนยา

[2] นักตัฟซีร กล่าวว่า พวกกุฟฟารนั้นเมื่อได้ยินเสียงร้องของนรกพวกเขาจะผินหลังหนีออกไป ไม่ทันที่พวกเขาจะหนีออกไปก็จะพบมะลาอิกะฮฺไล่ต้อนพวกเขาให้กลับไปลงนรก

[3] คือให้รอดพ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺได้

[4] คือนะบียูซุฟ อิบนฺ ยะอฺกู๊บ

[5] คือปฏิเสธศรัทธาในสิ่งที่เขาได้นำมาจากอัลลอฮฺ

[6] อะบูฮัยยาน กล่าวว่า ในการนี้มิใช่เป็นการเชื่อต่อสาสน์ของยูซุฟ เพราะพวกเขายังมีความสงสัยต่อการเป็นรอซูลของยูซุฟ

[7] เพราะการหลงทางเช่นนี้แหละ อัลลอฮฺทรงให้พวกเขาเหล่านั้นหลงทางต่อไปอีก หลังจากหลักฐานและข้อพิสูจน์ได้เป็นที่ประจักษ์แจ้งแก่พวกเขาแล้ว

35. บรรดาผู้โต้เถียงในสัญญาณต่าง ๆ ของอัลลอฮฺโดยไม่มีหลักฐานใด ๆ มายังพวกเขา เป็นที่น่าเกลียดชังยิ่ง ณ ที่อัลลอฮฺ และ ณ ที่บรรดาผู้ศรัทธา เช่นนั้นแหละอัลลอฮฺทรงประทับบนทุก ๆ หัวใจของผู้จองหองหยิ่งยโส[1]

ٱلَّذِينَ يُجَٰدِلُونَ فِيٓ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ بِغَيۡرِ سُلۡطَٰنٍ أَتَىٰهُمۡۖ كَبُرَ مَقۡتًا عِندَ ٱللَّهِ وَعِندَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْۚ كَذَٰلِكَ يَطۡبَعُ ٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ قَلۡبِ مُتَكَبِّرٖ جَبَّارٖ ٣٥

36. และฟิรเอาน์กล่าวว่า โอ้ฮามานเอ๋ย จงสร้างหอสูงให้ฉันเพื่อฉันจะได้บรรลุถึงทางที่จะขึ้นไป

وَقَالَ فِرۡعَوۡنُ يَٰهَٰمَٰنُ ٱبۡنِ لِي صَرۡحٗا لَّعَلِّيٓ أَبۡلُغُ ٱلۡأَسۡبَٰبَ ٣٦

37. ทางที่จะขึ้นไปสู่ชั้นฟ้าทั้งหลาย เพื่อฉันจะได้เห็นพระเจ้าของมูซา[2] และแท้จริงฉันคิดอย่างแน่ใจแล้วว่าเขาเป็นคนโกหก[3] เช่นนั้นแหละ การงานที่ชั่วช้าของเขาได้ถูกทำให้เพริศแพร้วแก่ฟิรเอาน์ และเขาถูกปิดกั้นจากแนวทาง (ของอัลลอฮฺ) และแผนการของฟิรเอาน์นั้นมิใช่อื่น นอกจากอยู่ในความหายนะ[4]

أَسۡبَٰبَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ فَأَطَّلِعَ إِلَىٰٓ إِلَٰهِ مُوسَىٰ وَإِنِّي لَأَظُنُّهُۥ كَٰذِبٗاۚ وَكَذَٰلِكَ زُيِّنَ لِفِرۡعَوۡنَ سُوٓءُ عَمَلِهِۦ وَصُدَّ عَنِ ٱلسَّبِيلِۚ وَمَا كَيۡدُ فِرۡعَوۡنَ إِلَّا فِي تَبَابٖ ٣٧

---

[1] ในการกระทำของเขาเหล่านั้น คือพวกเขาต้องการที่จะลบล้างความจริงและดับรัศมีของอัลลอฮฺด้วยคำพูดของพวกเขา โดยปราศจากหลักฐาน การกระทำเช่นนี้อัลลอฮฺทรงเกลียดชังยิ่ง และบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธาก็เช่นเดียวกัน และพระองค์ทรงประทับตราบนหัวใจของผู้ที่จองหองต่อการอีมานหยิ่งยโสต่อปวงบ่าวจนกระทั่งไม่ยอมรับความจริงและไม่ใช้สติปัญญาใคร่ครวญ

[2] อัลกุรฎุบีย์ กล่าวไว้ในหนังสือของเขาว่า เมื่อผู้ศรัทธาจากวงศ์วานของฟิรเอาน์ได้กล่าวเตือนเขาแล้ว ฟิรเอาน์กลัวว่า คำพูดของเขาจะเป็นที่ประทับจิตใจของหมู่ชน และคิดว่าเขาถูกทดสอบจากมูซาเขาจึงใช้ให้มุขมนตรีของเขา คือฮามานให้สร้างหอสูงเพื่อที่จะขึ้นไปบนชั้นฟ้า และดูพระเจ้าของมูซาด้วยตาตนเอง

[3] เมื่อฟิรเอาน์กล่าวว่า "เพื่อฉันจะได้เห็นพระเจ้าของมูซา" คำพูดของเขาเช่นนี้เป็นการยอมรับว่ามีพระเจ้า ดังนั้นเขาจึงกล่าวเสริมเป็นการเลี่ยงการยอมรับของเขาว่า "และแท้จริงฉันคิดอย่างแน่ใจแล้วว่าเขาเป็นคนโกหก"

[4] คือเห็นผิดเป็นชอบ และด้วยการหลงผิดของเขาจึงทำให้เขาไม่ได้พบกับแนวทางแห่งความถูกต้องและแผนการอันชั่วช้าของเขานั้นทำให้เขาสูญเสียอำนาจของเขาในดุนยาด้วยการจมน้ำตาย ส่วนในอาคิเราะฮฺนั้นเขาจะอยู่ในนรกตลอดกาล

وَقَالَ ٱلَّذِيٓ ءَامَنَ يَٰقَوۡمِ ٱتَّبِعُونِ أَهۡدِكُمۡ سَبِيلَ ٱلرَّشَادِ ﴿٣٨﴾

38. และผู้ศรัทธากล่าวว่า โอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย จงปฏิบัติตามฉัน ฉันจะชี้แนะทางแก่พวกท่านสู่ทางแห่งสัจธรรม

يَٰقَوۡمِ إِنَّمَا هَٰذِهِ ٱلۡحَيَوٰةُ ٱلدُّنۡيَا مَتَٰعٞ وَإِنَّ ٱلۡأٓخِرَةَ هِيَ دَارُ ٱلۡقَرَارِ ﴿٣٩﴾

39. โอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย แท้จริงชีวิตแห่งโลกนี้เป็นเพียงความเพลิดเพลินเท่านั้น และแท้จริงปรโลกนั้นมันเป็นที่อยู่อันมั่นคง[1]

مَنۡ عَمِلَ سَيِّئَةٗ فَلَا يُجۡزَىٰٓ إِلَّا مِثۡلَهَاۖ وَمَنۡ عَمِلَ صَٰلِحٗا مِّن ذَكَرٍ أَوۡ أُنثَىٰ وَهُوَ مُؤۡمِنٞ فَأُوْلَٰٓئِكَ يَدۡخُلُونَ ٱلۡجَنَّةَ يُرۡزَقُونَ فِيهَا بِغَيۡرِ حِسَابٖ ﴿٤٠﴾

40. ผู้ใดที่กระทำความชั่ว เขาจะไม่ได้รับการตอบแทน เว้นแต่เยี่ยงเช่นนั้น[2] และผู้ใดกระทำความดีจากเพศชายหรือเพศหญิงก็ตาม และเขาเป็นผู้ศรัทธาด้วย ชนเหล่านั้นแหละพวกเขาจะได้เข้าสวนสวรรค์ จะได้รับปัจจัยยังชีพในนั้น โดยปราศจากการคำนวณ[3]

۞وَيَٰقَوۡمِ مَا لِيٓ أَدۡعُوكُمۡ إِلَى ٱلنَّجَوٰةِ وَتَدۡعُونَنِيٓ إِلَى ٱلنَّارِ ﴿٤١﴾

41. และโอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย ทำไมฉันจึงเชิญชวนพวกท่านไปสู่การรอดพ้น แต่พวกท่านเชิญชวนฉันไปสู่ไฟนรก[4]

---

[1] ผู้ศรัทธาจากวงศ์วานของฟิรเอานฺได้เรียกร้องหมู่ชนของเขาไปสู่การอีมานต่ออัลลอฮฺพระองค์เดียว โดยเปิดเผยให้พวกเขาได้ตระหนักถึงคุณค่าแห่งชีวิตที่สูญสลาย เรียกร้องพวกเขาให้มีการสนใจต่อความสุขสำราญในชีวิตที่ยั่งยืนนาน และกล่าวเตือนพวกเขาให้รำลึกถึงการลงโทษของอัลลอฮฺ ความหมายของอายะฮฺก็คือ โอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย! จงเชื่อฟังการเรียกร้องของฉันเถิด และดำเนินตามแนวทางของฉัน เพราะฉันเป็นผู้ชี้แนะไปสู่แนวทางสู่สวรรค์ อัลกุรฏุบีย์กล่าวว่า ความมุ่งหมายที่กล่าวถึงปรโลกนั้นก็คือสวนสวรรค์และนรก เพราะทั้งสองนั้นจะไม่สูญสลาย

[2] คือในวันอาคิเราะฮฺเขาจะไม่ได้รับโทษเว้นแต่เท่าที่เขาได้กระทำไปเท่านั้น ทั้งนี้เป็นความเมตตาจากพระองค์ต่อปวงบ่าว

[3] คือผู้กระทำความดีเหล่านั้นจะได้เข้าสวนสวรรค์อย่างสุขสำราญ และได้รับการตอบแทนของพวกเขาโดยปราศจากการคำนวณ ยิ่งกว่านั้นจะได้รับการตอบแทนอย่างเพิ่มพูนอีกหลายเท่าเป็นความโปรดปรานและการยกย่องจากอัลลอฮฺ

[4] เป็นคำถามเชิงประหลาดใจคล้ายกับจะกล่าวว่า ฉันประหลาดใจต่อสภาพของพวกท่านเช่นนี้ คือฉันได้เรียกร้องเชิญชวนพวกท่านให้รอดพ้นจากการลงโทษและไปสู่ความดี แต่พวกท่านได้เรียกร้องฉันไปสู่ไฟนรกและความชั่ว

42. พวกท่านเชิญชวนฉันให้ฉันปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และให้ฉันตั้งภาคีต่อพระองค์ โดยที่ฉันไม่รู้มาก่อนเลยในเรื่องนั้น[1] และฉันได้เชิญชวนพวกท่านไปสู่ผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงอภัยอย่างมากหลาย[2]

تَدۡعُونَنِي لِأَكۡفُرَ بِٱللَّهِ وَأُشۡرِكَ بِهِۦ مَا لَيۡسَ لِي بِهِۦ عِلۡمٞ وَأَنَا۠ أَدۡعُوكُمۡ إِلَى ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡغَفَّٰرِ ﴿٤٢﴾

43. ไม่ต้องสงสัยเลยว่า แท้จริงที่พวกท่านเชิญชวนฉันไปสู่นั้น มันไม่เหมาะสม (ที่จะเอาใจใส่) แก่มันทั้งในโลกนี้และในปรโลกด้วย และแท้จริง การกลับของเรานั้นไปสู่อัลลอฮฺ[3] และแท้จริงบรรดาผู้ฝ่าฝืนละเมิดนั้น พวกเขาเป็นชาวนรก

لَا جَرَمَ أَنَّمَا تَدۡعُونَنِيٓ إِلَيۡهِ لَيۡسَ لَهُۥ دَعۡوَةٞ فِي ٱلدُّنۡيَا وَلَا فِي ٱلۡأٓخِرَةِ وَأَنَّ مَرَدَّنَآ إِلَى ٱللَّهِ وَأَنَّ ٱلۡمُسۡرِفِينَ هُمۡ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِ ﴿٤٣﴾

44. ดังนั้น พวกท่านจะต้องรำลึกถึงสิ่งที่ฉันได้กล่าวแก่พวกท่าน[4] และฉันขอมอบภารกิจของฉันแด่อัลลอฮฺ แท้จริงอัลลอฮฺทรงเป็นผู้เฝ้าดูปวงบ่าว[5]

فَسَتَذۡكُرُونَ مَآ أَقُولُ لَكُمۡۚ وَأُفَوِّضُ أَمۡرِيٓ إِلَى ٱللَّهِۚ إِنَّ ٱللَّهَ بَصِيرُۢ بِٱلۡعِبَادِ ﴿٤٤﴾

---

[1] คือเรียกร้องไปสู่ผู้ที่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า และเขาไม่มีคุณลักษณะที่จะเป็นพระเจ้าเลย คือฟิรเอาน

[2] คืออัลลอฮฺ ผู้ทรงเอกะ ผู้ทรงอำนาจ ไม่มีใครจะมีอำนาจเหนือพระองค์ ผู้ทรงอภัยอย่างเหลือล้นต่อการกระทำบาปของปวงบ่าว

[3] เป็นความจริงทีเดียวว่า สิ่งที่พวกท่านเชิญชวนให้เคารพภักดีนั้นมันไม่เหมาะสมที่จะเป็นพระเจ้า เพราะมันจะไม่ตอบรับการเรียกร้องของผู้วิงวอนขอ และมันไม่สามารถที่จะปลดเปลื้องความทุกข์ยากของเขาได้ ทั้งในโลกดุนยาและโลกหน้า และทางกลับของเรานั้นย่อมไปสู่อัลลอฮฺ เพื่อตอบแทนการงานของแต่ละคน

[4] คือท่านจะรำลึกถึงคำพูดของฉันที่เป็นจริง เมื่อการลงโทษได้ประสบแก่พวกท่านแล้ว

[5] อัลกุรฎุบีย์กล่าวไว้ในหนังสือตัฟซีรของเขาว่า อันนี้เป็นการบ่งชี้ว่า พวกเขาได้ขู่เข็ญเขา และต้องการที่จะฆ่าเขา และพระองค์เป็นผู้เฝ้าดูการงานของพวกเขา ไม่มีสิ่งปิดบังใดๆ จะมาปกปิดสภาพของพวกเขาแก่พระองค์

45. อัลลอฮฺได้ทรงคุ้มครองเขาให้พ้นจากความชั่วทั้งหลายที่พวกเขาวางแผนไว้ และการลงโทษที่ชั่วช้าก็จะห้อมล้อมบริวารของฟิรเอาน[1]

فَوَقَىٰهُ ٱللَّهُ سَيِّـَٔاتِ مَا مَكَرُوا۟ ۖ وَحَاقَ بِـَٔالِ فِرْعَوْنَ سُوٓءُ ٱلْعَذَابِ ﴿٤٥﴾

46. ไฟนรกนั้นพวกเขาจะถูกนำมาให้เห็นทั้งในยามเช้า และยามเย็น และในวันกิยามะฮฺนั้นจะมีเสียงกล่าวว่า จงให้บริวารของฟิรเอานเข้าไปรับการลงโทษอันสาหัสยิ่ง[2]

ٱلنَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَعَشِيًّا ۖ وَيَوْمَ تَقُومُ ٱلسَّاعَةُ أَدْخِلُوٓا۟ ءَالَ فِرْعَوْنَ أَشَدَّ ٱلْعَذَابِ ﴿٤٦﴾

47. และจงรำลึกถึงเมื่อพวกเขาโต้เถียงกันในนรก[3] พวกอ่อนแอกล่าวกับพวกหัวหน้าว่า แท้จริงพวกเราเป็นผู้ตามพวกท่าน ดังนั้น พวกท่านจะช่วยพวกเราให้พ้นจากการลงโทษสักส่วนหนึ่งของไฟนรกนี้ได้ไหม[4]

وَإِذْ يَتَحَآجُّونَ فِى ٱلنَّارِ فَيَقُولُ ٱلضُّعَفَـٰٓؤُا۟ لِلَّذِينَ ٱسْتَكْبَرُوٓا۟ إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنتُم مُّغْنُونَ عَنَّا نَصِيبًا مِّنَ ٱلنَّارِ ﴿٤٧﴾

48. บรรดาหัวหน้ากล่าวว่า แท้จริงเราทั้งหมดอยู่ในนรก แท้จริงอัลลอฮฺทรงตัดสินระหว่างปวงบ่าวแล้วอย่างแน่นอน[5]

قَالَ ٱلَّذِينَ ٱسْتَكْبَرُوٓا۟ إِنَّا كُلٌّ فِيهَآ إِنَّ ٱللَّهَ قَدْ حَكَمَ بَيْنَ ٱلْعِبَادِ ﴿٤٨﴾

---

[1] คือพระองค์จะทรงคุ้มครองเขาให้รอดพ้นจากการวางแผนอันชั่วช้าของพวกเขา และพระองค์ได้ทรงลงโทษอย่างหนักแก่ฟิรเอาน และพวกพ้องของเขา นั่นก็คือถูกจมน้ำตายในโลกดุนยานี้ และการเผาไหม้ในนรกในวันอาคิเราะฮฺ

[2] คือพวกเขาจะถูกเผาไหม้ทั้งในเวลาเช้าและเวลาเย็น นักตัฟซีรกล่าวว่า ความมุ่งหมายของไฟนรกนั้นคือไฟกุบูรและการลงโทษของพวกเขาในกุบูร และจะมีเสียงกล่าวแก่มะลาอิกะฮฺว่า จงนำฟิรเอานและบริวารของเขาเข้าสู่นรกญะฮันนัม ซึ่งมันเป็นการลงโทษที่สาหัสยิ่งกว่าการลงโทษในโลกดุนยา

[3] คือการโต้เถียงระหว่างหัวหน้ากับลูกน้องผู้ปฏิบัติตาม

[4] คือพวกลูกน้องกล่าวแก่พวกหัวหน้าว่า พวกเรานั้นเป็นผู้ปฏิบัติตามคำสั่งของพวกท่านอย่างนอบน้อม ดังนั้นพวกท่านจะช่วยป้องกันพวกเราให้พ้นจากการลงโทษบางส่วน ซึ่งพวกเรากำลังประสบอยู่นี้บ้างได้หรือไม่? อัรรอซีย์กล่าวว่า พวกเรารู้ว่าบรรดาหัวหน้าไม่มีความสามารถที่จะผ่อนคลายการลงโทษให้แก่พวกเขาได้ แต่จุดมุ่งหมายในการพูดเช่นนี้ก็เพื่อทำให้พวกเขาขายหน้า และได้รับความอับอาย

[5] บรรดาหัวหน้ากล่าวตอบว่า หากเราสามารถที่จะปกป้องการลงโทษให้พ้นจากพวกท่านได้ เราก็จะกระทำแก่ตัวเราเองก่อนเป็นแน่ แต่ทว่าอัลลอฮฺทรงตัดสินแล้วอย่างยุติธรรม ด้วยการให้บรรดามุอฺมินเข้าสวนสวรรค์ และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาอยู่ในนรกเราไม่สามารถที่จะกระทำสิ่งใดให้แก่พวกท่านได้

49. และบรรดาผู้อยู่ในนรก กล่าวแก่ยามเฝ้าประตูนรกว่า โปรดช่วยวิงวอนขอต่อพระเจ้าของพวกท่านให้ทรงลดหย่อนการลงโทษแก่เราสักวันหนึ่ง

وَقَالَ ٱلَّذِينَ فِي ٱلنَّارِ لِخَزَنَةِ جَهَنَّمَ ٱدۡعُواْ
رَبَّكُمۡ يُخَفِّفۡ عَنَّا يَوۡمٗا مِّنَ ٱلۡعَذَابِ ٤٩

50. พวกเขากล่าวว่า บรรดารอซูลของพวกท่านมิได้มายังพวกท่านพร้อมด้วยหลักฐานอันชัดแจ้งดอกหรือ[1] พวกเขากล่าวว่ามีครับ เขาทั้งหลายกล่าวว่า พวกท่านจงวิงวอนขอเองซิ แต่การวิงวอนขอของผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น มิใช่อื่นใดนอกจากอยู่ในการหลงทาง[2]

قَالُوٓاْ أَوَلَمۡ تَكُ تَأۡتِيكُمۡ رُسُلُكُم
بِٱلۡبَيِّنَٰتِۖ قَالُواْ بَلَىٰۚ قَالُواْ فَٱدۡعُواْۗ
وَمَا دُعَٰٓؤُاْ ٱلۡكَٰفِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَٰلٍ ٥٠

51. แท้จริงเราจะช่วยเหลือบรรดารอซูลของเรา และบรรดาผู้ศรัทธาอย่างแน่นอน ทั้งในชีวิตของโลกนี้ และวันที่ปวงพยานจะยืนขึ้นเป็นพยาน[3]

إِنَّا لَنَنصُرُ رُسُلَنَا وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ
ٱلدُّنۡيَا وَيَوۡمَ يَقُومُ ٱلۡأَشۡهَٰدُ ٥١

52. วันที่การแก้ตัวของพวกเขาจะไม่อำนวยผลแก่บรรดาผู้อธรรม[4] และสำหรับพวกเขาจะได้รับการสาปแช่ง และสำหรับพวกเขาจะมีที่พำนักอันชั่วช้า[5]

يَوۡمَ لَا يَنفَعُ ٱلظَّٰلِمِينَ مَعۡذِرَتُهُمۡۖ
وَلَهُمُ ٱللَّعۡنَةُ وَلَهُمۡ سُوٓءُ ٱلدَّارِ ٥٢

---

[1] แล้วพวกท่านได้ปฏิเสธไม่ยอมรับศรัทธาใช่หรือไม่?

[2] อัรรอซีย์กล่าวว่า คำกล่าวของพวกเขาที่ว่า "พวกท่านจงวิงวอนขอเองซิ" มิใช่เพื่อหวังที่จะได้ประโยชน์จากการขอ หากแต่ว่าเป็นการบ่งชี้ถึงความล้มเหลว เพราะบรรดามะลาอิกะฮฺผู้ใกล้ชิดนั้น การวิงวอนขอของพวกเขายังไม่ถูกตอบรับ แล้วอย่างไรเสียอีกเล่าการวิงวอนขอของพวกปฏิเสธศรัทธาจะถูกตอบรับละหรือ?

[3] คือจะช่วยเหลือด้วยหลักฐาน การมีชัยชนะ และการแก้แค้น ของบรรดามุอฺมินต่อพวกปฏิเสธศรัทธาที่เป็นอาชญากรทั้งในโลกนี้และโลกหน้า อัรรอซีย์กล่าวว่า อายะฮฺเป็นสัญญาดีแก่รอซูลของพระองค์ที่จะให้ได้ชัยชนะเหนือเหล่าศัตรูของท่านทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

[4] อิบนุญะรีรกล่าวว่า การแก้ตัวของพวกมุชริกีนนั้นจะไม่อำนวยประโยชน์อันใด

[5] คือพวกเขาจะถูกขับไล่ออกจากความเมตตาของอัลลอฮฺ และจะมีบั้นปลาย และทางกลับที่ชั่วช้าเลวทรามยิ่ง

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى ٱلْهُدَىٰ وَأَوْرَثْنَا بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ٱلْكِتَٰبَ ﴿٥٣﴾

53. และโดยแน่นอนเราได้ประทานการชี้นำทางแก่มูซา และเราได้ให้มรดกแก่วงศ์วานของอิสรออีล คือคัมภีร์

هُدًى وَذِكْرَىٰ لِأُو۟لِى ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿٥٤﴾

54. เพื่อเป็นการชี้นำทางและเป็นการเตือนรำลึกแก่บรรดาผู้มีสติปัญญา[1]

فَٱصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقٌّ وَٱسْتَغْفِرْ لِذَنۢبِكَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ بِٱلْعَشِىِّ وَٱلْإِبْكَٰرِ ﴿٥٥﴾

55. ดังนั้น เจ้าจงอดทนเพราะแท้จริงสัญญาของอัลลอฮฺนั้นเป็นความจริง[2] และจงขออภัยโทษต่อความผิดของเจ้า และจงแซ่ซ้องสดุดีด้วยการสรรเสริญพระเจ้าของเจ้าทั้งในยามเย็นและในยามเช้า[3]

إِنَّ ٱلَّذِينَ يُجَٰدِلُونَ فِىٓ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَٰنٍ أَتَىٰهُمْ ۙ إِن فِى صُدُورِهِمْ إِلَّا كِبْرٌ مَّا هُم بِبَٰلِغِيهِ ۚ فَٱسْتَعِذْ بِٱللَّهِ ۖ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْبَصِيرُ ﴿٥٦﴾

56. แท้จริง บรรดาผู้โต้เถียงในเรื่องอายาตของอัลลอฮฺ (อัลกุรอาน) โดยปราศจากหลักฐานมายังพวกเขานั้น ไม่มีอะไรในทรวงอกของพวกเขา นอกจากต้องการจะเป็นใหญ่ ซึ่งพวกเขาจะไม่เป็นผู้บรรลุถึงมันได้[4] ดังนั้น จงขอความ

---

[1] คือเราได้ประทานการชี้แนะทางในเรื่องของศาสนาแก่มูซา เช่น สิ่งปาฏิหาริย์, คัมภีร์บทบัญญัติต่าง ๆ วิชาความรู้ที่เป็นประโยชน์ และคัมภีร์ที่ชี้นำทางคือ อัตเตารอตฺ

[2] อิมามอัลฟัครฺกล่าวว่า เมื่ออัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงชี้แจงว่า พระองค์ทรงช่วยเหลือบรรดารอซูลของพระองค์ และทรงยกตัวอย่างในการนี้ด้วยสภาพของนะบีมูซา พระองค์ได้ตรัสแก่รอซูลของพระองค์หลังจากนั้นว่า “เจ้าจงอดทนเถิด เพราะแท้จริงสัญญาของอัลลอฮฺนั้นเป็นความจริง” ความมุ่งหมายก็คือ แท้จริงอัลลอฮฺนั้นจะทรงช่วยเหลือเจ้าดังเช่นที่พระองค์ได้ช่วยเหลือพวกเขามาก่อนแล้ว และพระองค์เป็นผู้ปฏิบัติตามสัญญาของพระองค์กับเจ้า เสมือนกับที่พระองค์ได้ปฏิบัติตามสัญญาในสิทธิของพวกเขา

[3] อัศซอวีย์กล่าวว่า จุดมุ่งหมายในการนี้ก็คือ เพื่อเป็นการสั่งสอนประชาชาติให้กระทำเช่นนั้น เพราะอย่างไรก็ดี ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม นั้นปราศจากแล้วซึ่งความผิดไม่มีที่ติ และธำรงมั่นไว้ด้วยการแซ่ซ้องสดุดีพระเจ้าในยามเช้า ยามเย็น

[4] คือในจิตใจของพวกเขาไม่มีอะไรนอกจากความหยิ่งยโสต้องการเป็นใหญ่ ซึ่งจะห้ามพวกเขามิให้ปฏิบัติตามเจ้า และพวกเขาจะไม่บรรลุความต้องการนั้น ๆ ได้ นั่นคือการดับรัศมีของอัลลอฮฺ และการมีอำนาจเหนือเจ้า

คุ้มครองต่ออัลลอฮฺ แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงเห็น[1]

لَخَلْقُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ أَكْبَرُ مِنْ خَلْقِ
ٱلنَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٧﴾

57. แน่นอน การสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินนั้นใหญ่ยิ่งกว่า การสร้างมนุษย์ แต่ว่าส่วนมากของมนุษย์ไม่รู้[2]

وَمَا يَسْتَوِى ٱلْأَعْمَىٰ وَٱلْبَصِيرُ وَٱلَّذِينَ
ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَلَا ٱلْمُسِىٓءُ ۚ
قَلِيلًا مَّا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٨﴾

58. และคนตาบอดกับคนตาดีนั้นย่อมไม่เท่าเทียมกัน และบรรดาผู้ศรัทธาและประกอบความดีทั้งหลายกับพวกกระทำความชั่วก็ไม่เท่าเทียมเช่นกัน เพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่พวกเจ้าจะใคร่ครวญ[3]

إِنَّ ٱلسَّاعَةَ لَءَاتِيَةٌ لَّا رَيْبَ فِيهَا وَلَٰكِنَّ
أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٥٩﴾

59. แท้จริง วันอวสานนั้นจะมีมาอย่างแน่นอน ไม่มีข้อสงสัยใด ๆ ในวันนั้น แต่ว่าส่วนมากของมนุษย์ไม่ยอมศรัทธา[4]

وَقَالَ رَبُّكُمُ ٱدْعُونِىٓ أَسْتَجِبْ لَكُمْ ۚ
إِنَّ ٱلَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِى
سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ ﴿٦٠﴾

60. และพระเจ้าของพวกเจ้าตรัสว่า จงวิงวอนขอต่อข้า ข้าจะตอบรับแก่พวกเจ้า ส่วนบรรดาผู้โอหังต่อการเคารพภักดีแก่ข้านั้น จะเข้าไปอยู่ในนรกอย่างต่ำต้อย[5]

---

[1] คือขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮฺให้พ้นจากการวางแผนของพวกเขา และปกป้องให้พ้นจากความชั่วร้ายของพวกเขา

[2] คือการสร้างมันทั้งสอง การริเริ่ม และการประดิษฐ์ให้สวยงามจากไม่มีอะไรเลยนั้นยิ่งใหญ่กว่าการสร้างมนุษย์ ดังนั้นผู้ที่สามารถสร้างมันทั้งสองทั้ง ๆ ที่ความยิ่งใหญ่ของมัน จะไม่มีความสามารถในการสร้างสิ่งที่เล็กกว่า และง่ายกว่ากระนั้นหรือ?

[3] คือคนมุอฺมินกับคนกาฟิรนั้นย่อมไม่เท่าเทียมกัน และคนดีกับคนชั่วก็ไม่เหมือนกัน

[4] คือวันกิยามะฮฺนั้นจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนปราศจากข้อสงสัยใด ๆ ทั้งสิ้น แต่ส่วนมากของมนุษย์คือผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นไม่ยอมเชื่อ ดังนั้นพวกเขาจึงปฏิเสธการฟื้นคืนชีพ และการตอบแทน

[5] อิบนุกะษีรกล่าวว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงเรียกร้องให้บ่าวของพระองค์วิงวอนขอต่อพระองค์ และพระองค์ยังรับรองที่จะตอบรับให้แก่พวกเขา เป็นความโปรดปรานการให้เกียรติจากพระองค์

اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٦١﴾

61. อัลลอฮฺผู้ทรงบันดาลกลางคืนให้แก่พวกเจ้า เพื่อจะได้พักผ่อนในเวลาของมัน และกลางวัน เพื่อจะได้มองเห็น แท้จริงอัลลอฮฺเป็นเจ้าของความโปรดปรานแก่ปวงมนุษย์ แต่ว่าส่วนมากของมนุษย์ไม่ขอบคุณ[1]

ذَٰلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ فَأَنَّىٰ تُؤْفَكُونَ ﴿٦٢﴾

62. นั่นคืออัลลอฮฺ พระเจ้าของพวกเจ้าผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ ดังนั้นทำไมพวกเจ้าจึงถูกหันเหออกจากพระองค์เล่า[2]

كَذَٰلِكَ يُؤْفَكُ الَّذِينَ كَانُوا بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٦٣﴾

63. เช่นนั้นแหละ บรรดาผู้ที่ปฏิเสธต่อสัญญาณทั้งหลายของอัลลอฮฺ จะถูกทำให้หันเหออก (จากสัจธรรม)[3]

اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ قَرَارًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ صُوَرَكُمْ وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ

64. อัลลอฮฺคือผู้ทรงทำให้แผ่นดินนี้เป็นที่พำนักแก่พวกเจ้า[4] และชั้นฟ้าเป็นเพดานมั่นคง และทรงทำให้พวกเจ้าเป็นรูปร่าง และทรงทำให้รูปร่างของพวกเจ้าสวยงาม[5] และทรงประทาน

---

[1] ด้วยเดชานุภาพและความปรีชาญาณของอัลลอฮฺ ตะอาลา พระองค์ทรงทำให้กลางคืนมืด เพื่อพวกเจ้าจะได้พักผ่อนจากความเหนื่อยยากจากการทำงานในเวลากลางวัน และทรงทำให้กลางวันมีแสงสว่าง เพื่อพวกเจ้าจะได้ทำมาหากินและแสวงหาริซกี

[2] ไม่มีผู้ใดที่จะถูกเคารพในโลกนี้นอกจากพระองค์ ดังนั้นทำไมพวกเจ้าจึงหันเหออกจากการอิบาดะฮฺพระผู้สร้าง พระผู้ทรงอำนาจไปเคารพสักการะรูปปั้น และเจว็ดต่าง ๆ เล่า?

[3] เช่นเดียวกับที่พวกเจ้าหันเหออกจากการอีมาน และการเตาฮีดทั้ง ๆ ที่มีหลักฐานอย่างแข็งแรง ดังนั้นบรรดาผู้ที่ปฏิเสธต่อสัญญาณทั้งหลายของอัลลอฮฺก็ย่อมจะหันเหออกทุกกาลเวลา และทุกสถานที่ เพราะสัญญาณต่าง ๆ ของพระเจ้าก็คือหลักฐานและข้อพิสูจน์ ดังนั้นผู้ที่ปฏิเสธต่อมันก็จะปฏิเสธต่อทุกสิ่งแม้กระทั่งตัวของเขาเอง วัลอิยาซุบิลลาฮฺ

[4] อิบนุอับบาสกล่าวว่า ทรงทำให้มันเป็นที่พำนักในขณะที่มีชีวิตอยู่และหลังจากตายไปแล้ว

[5] คือทรงทำให้เป็นรูปร่างขณะอยู่ในครรภ์ของมารดา และมีรูปร่างที่สวยงาม มีอวัยวะทุกส่วนเหมาะสมได้สัดส่วนกัน อัลซะมัคชะรีย์กล่าวว่า พระองค์มิได้สร้างสัตว์มีรูปร่างสวยงามกว่ามนุษย์ ดังเช่นคำตรัสของพระองค์ที่ว่า “โดยแน่นอนเราได้สร้างมนุษย์มาในรูปแบบที่สวยงามยิ่ง”

ปัจจัยยังชีพจากสิ่งที่ดี ๆ แก่พวกเจ้า นั่นคือ อัลลอฮฺ พระเจ้าของพวกเจ้า ดังนั้นอัลลอฮฺ พระเจ้าแห่งสากลโลกทรงจำเริญยิ่ง[1]

ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبُّكُمْ ۖ فَتَبَارَكَ ٱللَّهُ رَبُّ
ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٦٤﴾

65. พระองค์คือผู้ทรงมีชีวิต ไม่มีพระเจ้าอื่นใด (ที่ถูกกราบไหว้โดยเที่ยงแท้) นอกจากพระองค์ ดังนั้นจงวิงวอนขอต่อพระองค์โดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจในศาสนาของพระองค์[2] บรรดาการสรรเสริญนั้นเป็นของอัลลอฮฺ พระเจ้าแห่งสากลโลก

هُوَ ٱلْحَىُّ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ فَٱدْعُوهُ
مُخْلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ ۗ ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٦٥﴾

66. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แท้จริงฉันถูกห้ามมิให้เคารพภักดีต่อบรรดาที่พวกท่านวิงวอนขออื่นจากอัลลอฮฺ เมื่อหลักฐานทั้งหลายอันชัดแจ้งจากพระเจ้าของฉันได้มีมายังฉันแล้ว และฉันถูกบัญชาให้นอบน้อมต่อพระเจ้าแห่งสากลโลก[3]

۞ قُلْ إِنِّى نُهِيتُ أَنْ أَعْبُدَ ٱلَّذِينَ تَدْعُونَ
مِن دُونِ ٱللَّهِ لَمَّا جَآءَنِىَ ٱلْبَيِّنَٰتُ مِن رَّبِّى وَأُمِرْتُ
أَنْ أُسْلِمَ لِرَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٦٦﴾

67. พระองค์คือผู้ทรงสร้างพวกเจ้าจากฝุ่นดิน แล้วจากเชื้ออสุจิ แล้วจากก้อนเลือด แล้วทรงให้พวกเจ้าคลอดออกมาเป็นทารกแล้ว เพื่อพวกเจ้าจะได้บรรลุสู่วัยฉกรรจ์ของพวกเจ้า แล้วเพื่อพวกเจ้าจะได้เป็นคนชรา และในหมู่พวกเจ้ามีผู้เสียชีวิตในวัยหนุ่ม และเพื่อให้พวกเจ้า

هُوَ ٱلَّذِى خَلَقَكُم مِّن تُرَابٍ ثُمَّ مِن نُّطْفَةٍ
ثُمَّ مِنْ عَلَقَةٍ ثُمَّ يُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوٓا۟
أَشُدَّكُمْ ثُمَّ لِتَكُونُوا۟ شُيُوخًا ۚ وَمِنكُم
مَّن يُتَوَفَّىٰ مِن قَبْلُ ۖ وَلِتَبْلُغُوٓا۟ أَجَلًا مُّسَمًّى
وَلَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾

---

[1] คือปัจจัยยังชีพที่มีรสชาติแตกต่างมากหลาย นั่นคืออัลลอฮฺพระเจ้าของพวกเจ้า พระผู้ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ พระผู้ทรงประทานให้ความโปรดปรานเหล่านี้

[2] จงเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺเถิด โอ้บรรดามุอฺมิน โดยเป็นผู้สุจริตมั่นในการภักดีต่อพระองค์ และอย่าได้เคารพภักดีผู้ใดร่วมกับพระองค์

[3] อัศเศาะวีย์กล่าวว่า พระองค์ทรงใช้ให้นะบีของพระองค์ประกาศแก่หมู่ชนทั้งหลายเช่นนั้น เป็นการห้ามแก่เขาทั้งหลาย ซึ่งยังคงเคารพบูชาสิ่งอื่นจากอัลลอฮฺ หลังจากที่ได้ปรากฏหลักฐานอย่างชัดแจ้งแล้ว

ได้บรรลุสู่วัยที่ถูกกำหนดไว้ และเพื่อพวกเจ้าจะได้ใช้สติปัญญาใคร่ครวญ[1]

هُوَ الَّذِي يُحْيِ وَيُمِيتُ فَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُن فَيَكُونُ ﴿٦٨﴾

68. พระองค์คือผู้ทรงให้เป็นและทรงให้ตาย ดังนั้น เมื่อพระองค์ทรงกำหนดกิจการใด ๆ พระองค์ก็จะกล่าวแก่มันว่า จงเป็น แล้วมันก็จะเป็นขึ้นมา[2]

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ أَنَّىٰ يُصْرَفُونَ ﴿٦٩﴾

69. เจ้าไม่เห็นดอกหรือว่า บรรดาผู้ที่โต้เถียงในอายาตของอัลลอฮฺ (อัลกุรอาน) พวกเขาถูกให้หันเหออกไปอย่างไร

الَّذِينَ كَذَّبُوا بِالْكِتَابِ وَبِمَا أَرْسَلْنَا بِهِ رُسُلَنَا فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٧٠﴾

70. บรรดาผู้ปฏิเสธต่อคัมภีร์ และต่อสิ่งที่เราได้ส่งมาพร้อมกับบรรดารอซูลของเรา แล้วพวกเขาก็จะได้รู้[3]

إِذِ الْأَغْلَالُ فِي أَعْنَاقِهِمْ وَالسَّلَاسِلُ يُسْحَبُونَ ﴿٧١﴾

71. เมื่อห่วงคล้องคออยู่บนต้นคอของพวกเขา และโซ่ตรวนถูกลากไป

فِي الْحَمِيمِ ثُمَّ فِي النَّارِ يُسْجَرُونَ ﴿٧٢﴾

72. ในน้ำเดือดพล่าน แล้วในไฟนรกพวกเขาจะถูกเผาไหม้[4]

---

[1] ในอายะฮฺนี้เป็นการชี้แจงถึงขั้นตอนในการสร้างมนุษย์ อัลรอซีย์กล่าวไว้ในหนังสือตัฟซีรของเขาว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกำหนดขั้นตอนชีวิตของมนุษย์ไว้ 3 ขั้นตอนด้วยกันคือ วัยเด็ก วัยฉกรรจ์ และวัยชรา และนี่คือการกำหนดขั้นตอนที่สอดคล้องกับสติปัญญา เพราะมนุษย์นั้นในตอนเริ่มแรกของชีวิตอยู่ในขั้นตอนเจริญเติบโตอย่างสมบูรณ์ ซึ่งเรียกว่าวัยหนุ่มฉกรรจ์ จากนั้นก็เริ่มถดถอยลง กำลังวังชาก็เริ่มลดน้อย และอ่อนแอลง และนี่คือวัยชรา

[2] อะบุสสอู๊ดกล่าวว่า นี่คือตัวอย่างแห่งเดชานุภาพอันสมบูรณ์ของพระองค์ และเป็นการวาดภาพแห่งการให้มีขึ้นของกิจการใด ๆ อย่างรวดเร็ว โดยไม่ต้องให้มีการใช้ และถูกใช้

[3] คือเจ้าไม่เห็น และไม่แปลกใจบ้างดอกหรือ? ถึงสภาพของบรรดาผู้หยิ่งยโสที่โต้เถียงในบรรดาอายาตอัลกุรอานที่ชัดแจ้ง ทำไมพวกเขาจึงหันเหสติปัญญาของพวกเขาออกจากแนวทางที่ถูกต้องไปสู่การหลงทาง บรรดาผู้ที่ปฏิเสธต่ออัลกุรอาน และบรรดาคัมภีร์ต่าง ๆ แล้วพวกเขาจะรู้ถึงบั้นปลายแห่งการปฏิเสธของพวกเขา

[4] คือขณะที่พวกเขาเข้าสู่นรก มือของพวกเขาจะถูกมัดติดกับต้นคอด้วยโซ่ตรวน และจะถูกลากเข้าไปในน้ำเดือดพล่านด้วยไฟนรก แล้วพวกเขาจะถูกเผาไหม้

ثُمَّ قِيلَ لَهُمْ أَيْنَ مَا كُنتُمْ تُشْرِكُونَ ﴿٧٣﴾

73. แล้วจะมีเสียงกล่าวแก่พวกเขาว่า ไหนเล่าสิ่งที่พวกเจ้าตั้งภาคี[1]

مِن دُونِ ٱللَّهِ قَالُواْ ضَلُّواْ عَنَّا بَل لَّمْ نَكُن نَّدْعُواْ مِن قَبْلُ شَيْـًٔا كَذَٰلِكَ يُضِلُّ ٱللَّهُ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٧٤﴾

74. อื่นจากอัลลอฮฺ พวกเขากล่าวว่ามันได้หลงหายไปจากพวกเราแล้ว แต่ว่าพวกเรามิได้วิงวอนขอต่อสิ่งใดก่อนหน้านี้ดอก เช่นนั้นแหละอัลลอฮฺทรงให้บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาหลงทาง[2]

ذَٰلِكُم بِمَا كُنتُمْ تَفْرَحُونَ فِى ٱلْأَرْضِ بِغَيْرِ ٱلْحَقِّ وَبِمَا كُنتُمْ تَمْرَحُونَ ﴿٧٥﴾

75. นั่นก็เพราะว่า หากเจ้าหลงระเริงในแผ่นดินโดยไม่ชอบธรรม และเพราะว่าพวกเจ้าอวดดี[3]

ٱدْخُلُوٓاْ أَبْوَٰبَ جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَا فَبِئْسَ مَثْوَى ٱلْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٧٦﴾

76. จงเข้าไปในประตูทั้งหลายของนรกเป็นผู้พำนักอยู่ตลอดกาลในนั้น ฉะนั้นที่พำนักของพวกหยิ่งผยองมันชั่วช้าแท้ๆ

فَٱصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقٌّ فَإِمَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ ٱلَّذِى نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَإِلَيْنَا يُرْجَعُونَ ﴿٧٧﴾

77. ดังนั้นเจ้าจงอดทน แท้จริงสัญญาของอัลลอฮฺนั้นเป็นจริง[4] บางทีเราจะให้เจ้าได้เห็นบางสิ่งที่ได้สัญญาแก่พวกเขา หรือเราจะทำให้เจ้าตายเสียก่อน ดังนั้นพวกเขาจะถูกกลับไปยังเรา[5]

---

[1] พวกเขาจะถูกถามว่า ไหนเล่ารูปปั้นและเจว็ดต่างๆ ที่พวกเจ้าเคารพบูชา และตั้งให้เป็นภาคีกับอัลลอฮฺ

[2] พวกเขาจะกล่าวว่า มันได้หายไปจากเราแล้ว เราไม่เห็นมัน และเราก็จะไม่ขอช่วยเหลือจากมัน ยิ่งไปกว่านั้นเราไม่เคยเคารพบูชาสิ่งใดๆ เลย นักตัฟซีรกล่าวว่า พวกเขาปฏิเสธการเคารพบูชาพวกมัน ที่ทำเช่นนี้ก็เพราะความงงงวยและความปั่นป่วนของพวกเขา

[3] การลงโทษเช่นนั้นก็เพราะว่าสิ่งที่พวกเจ้าแสดงออกในโลกดุนยา เช่นการดีใจต่อการกระทำความผิด การมีทรัพย์สมบัติมากมาย และใช้จ่ายไปในทางต้องห้าม อีกทั้งการโอ้อวดหยิ่งยโสของพวกเจ้า

[4] คือจงอดทนเถิดมุฮัมมัดต่อการปฏิเสธต่อเจ้าของกลุ่มชนของเจ้า เพราะสัญญาของอัลลอฮฺต่อการลงโทษของพวกเขาจะมีขึ้นอย่างแน่นอน อันนี้นับได้ว่าเป็นการปลอบโยนท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และเป็นสัญญาดีที่จะช่วยเหลือท่านให้มีชัยชนะเหนือปวงศัตรู

[5] คือเราให้ได้เห็นการลงโทษ หรือเราจะให้เจ้าตายเสียก่อนที่จะได้เห็นการลงโทษแก่พวกเขา แล้วพวกเขาจะต้องกลับไปหาเราในวันกิยามะฮฺ เพื่อเราจะได้แก้แค้นให้อย่างสวยงาม

78. และโดยแน่นอน เราได้ส่งบรรดารอซูลมาก่อนหน้าเจ้าบางคนในหมู่พวกเขามีผู้ที่เราบอกเล่าแก่เจ้า และบางคนในหมู่พวกเขามีผู้ที่เรามิได้บอกเล่าแก่เจ้า และไม่บังควรแก่รอซูลที่จะนำสัญญาณใด ๆ มาเว้นแต่ด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺ ดังนั้นเมื่อพระบัญชาของอัลลอฮฺมาถึงเรื่องนั้นก็จะถูกตัดสินด้วยความยุติธรรม และขณะนั้นบรรดาผู้กล่าวเท็จก็จะขาดทุนอย่างย่อยยับ[1]

وَلَقَدۡ أَرۡسَلۡنَا رُسُلٗا مِّن قَبۡلِكَ مِنۡهُم مَّن قَصَصۡنَا
عَلَيۡكَ وَمِنۡهُم مَّن لَّمۡ نَقۡصُصۡ عَلَيۡكَۗ وَمَا كَانَ
لِرَسُولٍ أَن يَأۡتِيَ بِـَٔايَةٍ إِلَّا بِإِذۡنِ ٱللَّهِۚ فَإِذَا جَآءَ
أَمۡرُ ٱللَّهِ قُضِيَ بِٱلۡحَقِّ وَخَسِرَ هُنَالِكَ
ٱلۡمُبۡطِلُونَ ٧٨

79. อัลลอฮฺคือผู้ทรงบันดาลปศุสัตว์บางชนิดให้พวกเจ้าเพื่อใช้เป็นพาหนะ และบางชนิดเพื่อให้พวกเจ้าใช้กิน

ٱللَّهُ ٱلَّذِي جَعَلَ لَكُمُ ٱلۡأَنۡعَٰمَ
لِتَرۡكَبُواْ مِنۡهَا وَمِنۡهَا تَأۡكُلُونَ ٧٩

80. และสำหรับพวกเจ้าในตัวมันนั้นมีประโยชน์มากหลาย และเพื่อพวกเจ้าจะได้บรรลุสู่ความประสงค์ที่มีอยู่ในทรวงอกของพวกเจ้า และพวกเจ้าบรรทุกบนหลังมันเช่นเดียวกับใช้บรรทุกบนเรือ[2]

وَلَكُمۡ فِيهَا مَنَٰفِعُ وَلِتَبۡلُغُواْ عَلَيۡهَا حَاجَةٗ
فِي صُدُورِكُمۡ وَعَلَيۡهَا وَعَلَى ٱلۡفُلۡكِ
تُحۡمَلُونَ ٨٠

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงบอกรอซูลของพระองค์เป็นการยืนยันข่าวแก่เขาเป็นการปลอบโยนแก่เขา เพื่อให้เขามีความอดทนต่อไปว่าก่อนหน้าเขานั้น พระองค์ได้ส่งบรรดารอซูลมากมาย บางคนพระองค์ทรงเล่าข่าวคราวของพวกเขาแก่เขา บางคนพระองค์ก็มิได้ทรงเล่าข่าวคราวของพวกเขาแก่เขา ซึ่งก็มีมากมายเช่นเดียวกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสำคัญและไม่สำคัญของเรื่องนั้น ๆ

[2] อัลลอฮฺ ตะอาลา ผู้ซึ่งไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่เที่ยงแท้นอกจากพระองค์ทรงบันดาลให้อูฐ วัว ควาย แพะ แกะ เกิดมาเพื่อพวกเจ้า และเพื่อผลประโยชน์ของพวกเจ้า ทรงทำให้อูฐเป็นพาหนะใช้บรรทุกสัมภาระและสินค้าในระยะทางไกล ๆ ทำให้เป็นที่พอใจของพวกเจ้า สำหรับสัตว์ที่ใช้ประโยชน์สำหรับกินก็คือ วัว ควาย แพะ แกะ และยังให้ประโยชน์ทางด้านอื่น ๆ เช่น เขา ขน หนัง และนมของมันใช้สำหรับดื่ม และทำเนยสำหรับปรุงอาหารอีกด้วย ที่เปรียบเทียบการบรรทุกหลังอูฐกับการบรรทุกบนเรือนั้นมีความคล้ายคลึงกันมาก เพราะเรือนั้นเป็นพาหนะทางน้ำ ส่วนอูฐเป็นพาหนะทางบก

81. และพระองค์ได้ทรงให้พวกเจ้าเห็นสัญญาณต่าง ๆ ของพระองค์ดังนั้น ด้วยสัญญาณต่าง ๆ ของอัลลอฮฺอันใดเล่าที่พวกเจ้าปฏิเสธ[1]

وَيُرِيكُمْ ءَايَـٰتِهِۦ فَأَىَّ ءَايَـٰتِ ٱللَّهِ تُنكِرُونَ ﴿٨١﴾

82. พวกเขามิได้ท่องเที่ยวไปตามแผ่นดินดอกหรือ แล้วพิจารณาดูว่า บั้นปลายของประชาชาติในยุคก่อนหน้าพวกเขาเป็นเช่นใด เขาเหล่านั้นมีจำนวนมากกว่าพวกเขา และมีพลังเข้มแข็งกว่า และได้ทิ้งร่องรอยไว้มากมายในแผ่นดิน ดังนั้นสิ่งที่พวกเขาได้กระทำไว้นั้น หาได้อำนวยประโยชน์แก่พวกเขาไม่[2]

أَفَلَمْ يَسِيرُوا۟ فِى ٱلْأَرْضِ فَيَنظُرُوا۟ كَيْفَ كَانَ عَـٰقِبَةُ
ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۚ كَانُوٓا۟ أَكْثَرَ مِنْهُمْ وَأَشَدَّ
قُوَّةً وَءَاثَارًا فِى ٱلْأَرْضِ فَمَآ أَغْنَىٰ عَنْهُم
مَّا كَانُوا۟ يَكْسِبُونَ ﴿٨٢﴾

83. ดังนั้นเมื่อบรรดารอซูลของพวกเขาได้มายังพวกเขาพร้อมด้วยหลักฐานต่าง ๆ อันชัดแจ้ง พวกเขาก็ดีใจกับความรู้ (ทางด้านวัตถุ) ที่มีอยู่กับพวกเขา และสิ่งที่พวกเขาเคยเยาะเย้ยไว้นั้น ก็ห้อมล้อมพวกเขา[3]

فَلَمَّا جَآءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِٱلْبَيِّنَـٰتِ
فَرِحُوا۟ بِمَا عِندَهُم مِّنَ ٱلْعِلْمِ وَحَاقَ
بِهِم مَّا كَانُوا۟ بِهِۦ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٨٣﴾

---

[1] คือพระองค์ทรงให้พวกเจ้าเห็นหลักฐานและข้อพิสูจน์ต่าง ๆ เหล่านั้น ทั้ง ๆ ที่มันเป็นที่ประจักษ์แจ้งอยู่แล้ว

[2] โปรดดูคำอธิบายอายะฮฺที่ 21 ของซูเราะฮฺนี้

[3] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงแจ้งให้เราทราบถึงพวกปฏิเสธศรัทธาเหล่านั้นว่า เมื่อบรรดารอซูลได้มาหาพวกเขาพร้อมด้วยหลักฐานต่าง ๆ อันชัดแจ้งถึงความเป็นเอกภาพของอัลลอฮฺ การฟื้นคืนชีพ การตอบแทน และการเป็นนะบี และการเป็นรอซูลนั้นเป็นสัจจะ พวกเขาดีใจกับความรู้ของพวกเขาที่มีอยู่คือความรู้ทางโลกดุนยาเกี่ยวกับทางด้านวัตถุ พวกเขาดูถูกเย้ยหยันความรู้ทางด้านศาสนา ดังนั้นการลงโทษอันเนื่องมาจากการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขา และการดูถูกเย้ยหยันของพวกเขาได้มาปรากฏให้พวกเขาได้เห็นอย่างชัดเจน

84. ครั้นเมื่อพวกเขาได้เห็นการลงโทษอย่างหนักของเรา พวกเขาก็กล่าวว่า เราศรัทธาต่ออัลลอฮฺองค์เดียว และเราปฏิเสธศรัทธาต่อสิ่งที่เราเคยตั้งภาคีต่อพระองค์[1]

فَلَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا قَالُوٓا ءَامَنَّا بِٱللَّهِ وَحْدَهُۥ
وَكَفَرْنَا بِمَا كُنَّا بِهِۦ مُشْرِكِينَ ﴿٨٤﴾

85. แต่การศรัทธาของพวกเขาจะไม่อำนวยประโยชน์แก่พวกเขาเลยในเมื่อพวกเขาได้เห็นการลงโทษอย่างหนักของเรานี่คือแนวทางของอัลลอฮฺที่ได้มีมาแต่ในอดีตในปวงบ่าวของพระองค์ และขณะนั้นบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาก็ได้ขาดทุนอย่างย่อยยับ[2]

فَلَمْ يَكُ يَنفَعُهُمْ إِيمَٰنُهُمْ لَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا ۖ سُنَّتَ
ٱللَّهِ ٱلَّتِى قَدْ خَلَتْ فِى عِبَادِهِۦ ۖ وَخَسِرَ هُنَالِكَ
ٱلْكَٰفِرُونَ ﴿٨٥﴾

---

[1] เมื่อพวกเขาได้เห็นการลงโทษอย่างหนักต่อหน้าห้อมล้อมพวกเขา พวกเขาก็ประกาศกลับเนื้อกลับตัวว่าพวกเราศรัทธาต่ออัลลอฮฺพระองค์เดียว พวกเราปฏิเสธต่อการที่เราตั้งสิ่งอื่นเป็นภาคีกับพระองค์คือกล่าวว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ

[2] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงแจ้งให้พวกเขาทราบว่า นี่คือแนวทางของอัลลอฮฺในการสร้างของพระองค์นั่นก็คือการอีมานศรัทธาจะไม่อำนวยประโยชน์ เมื่อได้เห็นการลงโทษ หากว่าการอีมานจะถูกรับเมื่อได้เห็นการลงโทษแล้ว คนกาฟิรก็จะไม่ปฏิเสธศรัทธา และก็จะไม่มีผู้ใดเข้านรกเลย

(41) ซูเราะฮฺ ฟุศศิลัต

فصلت

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 54 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ ฟุศศิลัต

ซูเราะฮฺนี้เป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ ที่ให้ความสนใจทางด้านหลักอะกีดะฮฺอิสลามียะฮฺ คือการให้ความเอกภาพ สาสน์ การฟื้นคืนชีพ และการตอบแทน ซึ่งเป็นเป้าหมายของบรรดาซูเราะฮฺที่ให้ความสำคัญต่อหลักการอีมาน

ซูเราะฮฺได้เริ่มกล่าวถึงอัลกุรอาน ซึ่งถูกประทานมาจากพระผู้ทรงเมตตาพร้อมด้วยหลักฐานอันชัดแจ้ง และข้อพิสูจน์อันกระจ่างแจ้ง ที่ชี้บ่งถึงความสัจจะของมุฮัมมัด อะลัยฮิศศ่อลาตุวัสสลาม ซึ่งเป็นปาฏิหาริย์อันยืนยงและถาวรแก่ท่านนะบีผู้ประเสริฐ

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงเรื่องอัลวะฮียฺและสาสน์ โดยยืนยันถึงข้อเท็จจริงแห่งการเป็นรอซูล และว่าท่านเป็นปุถุชนที่อัลลอฮฺ ตะอาลาทรงให้มีลักษณะที่เด่นชัดด้วยการประทานวะฮียฺ และเกียรติแก่ท่านด้วยการเป็นนะบี พระองค์ทรงเลือกท่านจากปวงบ่าวทั้งมวลให้เป็นผู้เรียกร้องเชิญชวนไปสู่อัลลอฮฺ เป็นผู้ชี้แนะไปสู่ศาสนาอันเที่ยงตรงของพระองค์

ต่อมาซูเราะฮฺได้กล่าวถึงภาพลักษณ์ของการสร้างชีวิตครั้งแรก การสร้างชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดินด้วยรูปแบบที่ละเอียดอ่อนและรัดกุม ซึ่งจะเป็นการตักเตือนบรรดาผู้ผินหลังให้กับสัญญาณต่าง ๆ ของอัลลอฮฺให้พิจารณาใคร่ครวญและนึกคิด แต่ความมืดมนแห่งการปฏิเสธศรัทธาได้มาปิดกั้นระหว่างพวกเขากับการศรัทธาเสีย จักรวาลทั้งหมดได้กล่าวขวัญถึงความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺ ยืนยันถึงความเป็นเอกภาพของพระองค์ญัลละวะอะลา

ซูเราะฮฺได้เปิดเผยด้วยการกล่าวถึงจุดจบของบรรดาผู้ปฏิเสธ โดยได้ยกอุทาหรณ์ถึงประชาชาติที่มีพลังเข้มแข็งที่สุดแต่หยิ่งยโส คือกลุ่มชนของอ๊าดซึ่งความหยิ่งผยองของพวกเขาถึงขั้นที่พวกเขากล่าวว่า “ผู้ใดจะมีพลังเข้มแข็งกว่าพวกเรา?” และได้

กล่าวถึงสิ่งที่ประสบแก่พวกเขา (อ๊าด) และพวกซะมู๊ด คือความพินาศอย่างย่อยยับขณะที่พวกเขาเพลิดเพลินอยู่ในการละเมิด และปฏิเสธบรรดารอซูลของอัลลอฮฺ

หลังจากได้กล่าวถึงบรรดาอาชญากรผู้ละเมิด ฝ่าฝืน ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธายำเกรง ซึ่งพวกเขาได้ยืนหยัดปฏิบัติตามบทบัญญัติของอัลลอฮฺและศาสนาของพระองค์ ดังนั้นอัลลอฮฺจึงทรงยกย่องให้เกียรติแก่พวกเขาด้วยความปลอดภัยและความสงบสุขในสวนสวรรค์ ซึ่งเป็นที่พำนักของพวกเขา โดยอยู่ร่วมกับบรรดานะบี บรรดาผู้ซื่อสัตย์ยึดมั่นในสัจธรรมบรรดาผู้ตายชะฮีด และบรรดาคนศอและฮฺ

ต่อมาซูเราะฮฺได้กล่าวถึงสัญญาณต่าง ๆ แห่งจักรวาลที่ปรากฏเป็นภาพลักษณ์แก่สายตาในจักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้ เพียบพร้อมด้วยเคล็ดลับและสิ่งแปลกประหลาดมากมาย และท่าทีของผู้ปฏิเสธต่ออายาตต่าง ๆ ที่ประจักษ์ชัดแจ้ง

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยสัญญาณของอัลลอฮฺที่มีต่อมนุษยชาติว่า พระองค์จะทรงเปิดเผยให้พวกเขาได้เห็นเคล็ดลับบางประการของจักรวาลนี้ในบั้นปลายของวันสิ้นโลก เพื่อเป็นหลักฐานยืนยันถึงความจริงตามที่อัลกุรอานได้บอกเล่าไว้ "เราจะให้พวกเขาได้เห็นสัญญาณทั้งหลายของเราในขอบเขตอันไกลโพ้น และในตัวของพวกเขาเองจนกระทั่งจะเป็นที่ประจักษ์แจ้งแก่พวกเขาว่าอัลกุรอานนั้นเป็นความจริง ยังไม่พอเพียงอีกหรือที่พระเจ้าของเจ้านั้นทรงเป็นพยานต่อทุกสิ่ง

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺ ฟุศศิลัตถูกขนานนามเช่นนี้ เพราะอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงแจกแจงสัญญาณทั้งหลายในซูเราะฮฺนี้ ทรงอธิบายอย่างชัดแจ้งถึงหลักฐานที่บ่งชี้ถึงเดชานุภาพและความเป็นเอกภาพของพระองค์ และทรงพิสูจน์หลักฐานที่ประจักษ์ถึงการมีและความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ตลอดจนการสร้างจักรวาลอย่างวิจิตรพิสดาร ซึ่งเป็นที่ยืนยันถึงความยิ่งใหญ่แห่งอำนาจของพระองค์

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

حمٓ ﴿١﴾

1. ฮามีม[1]

تَنزِيلٌ مِّنَ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ ﴿٢﴾

2. (อัลกุรอานนี้) เป็นการประทานลงมาจากพระผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

كِتَٰبٌ فُصِّلَتْ ءَايَٰتُهُۥ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٣﴾

3. คัมภีร์ซึ่งอายาตทั้งหลายได้ให้คำอธิบายไว้อย่างละเอียดเป็นอัลกุรอานภาษาอาหรับ สำหรับหมู่ชนผู้มีความรู้[2]

بَشِيرًا وَنَذِيرًا فَأَعْرَضَ أَكْثَرُهُمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿٤﴾

4. เป็นการแจ้งข่าวดีและเป็นการตักเตือน แต่ส่วนมากของพวกเขาผินหลังให้ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ได้ยิน[3]

وَقَالُوا۟ قُلُوبُنَا فِىٓ أَكِنَّةٍ مِّمَّا تَدْعُونَآ إِلَيْهِ وَفِىٓ ءَاذَانِنَا وَقْرٌ وَمِنۢ بَيْنِنَا وَبَيْنِكَ حِجَابٌ فَٱعْمَلْ إِنَّنَا عَٰمِلُونَ ﴿٥﴾

5. และพวกเขากล่าวว่า หัวใจของเราอยู่ในที่ปกปิดจากสิ่งที่พวกท่านเชิญชวนเราไปสู่สิ่งนั้น และในหูของเราก็หนวก และระหว่างเรากับท่านก็มีม่านกั้นอยู่ ดังนั้นท่านจงทำ (สิ่งที่ท่าน

---

[1] โปรดดูคำอธิบายในเชิงอรรถของอายะฮฺที่หนึ่ง ซูเราะฮฺที่สอง ซูเราะฮฺนี้เป็นซูเราะฮฺที่ 2 ในเจ็ดซูเราะฮฺที่เริ่มด้วยอักษรฮามีม และเรียกว่าฮามีมทั้งเจ็ด หรือดระกูลฮามีม

[2] คืออัลกุรอานนี้อัลลอฮฺ ตะอาลา เป็นผู้ประทานอัลกุรอานลงมาแก่บ่าวของพระองค์มุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เป็นคัมภีร์ที่รวมไว้ซึ่งผลประโยชน์ทางด้านศาสนาและทางโลกมีความหมายอย่างแจ้งชัด บทบัญญัติมีแจ้งไว้อย่างละเอียด โดยการเล่าเรื่องราวในอดีตมีคำแนะนำสั่งสอน และอุทาหรณ์อย่างชัดแจ้งและสมบูรณ์ที่สุด เป็นอัลกุรอานที่ถูกประทานลงมาเป็นภาษาอาหรับแก่หมู่ชนที่มีความเข้าใจในรายละเอียดของอัลอายาตมีความไพเราะและลึกซึ้ง ผู้ที่มีความรู้ทางด้านภาษาอาหรับเท่านั้นที่จะเข้าใจความหมายและความลึกซึ้งของอัลกุรอาน

[3] เป็นการแจ้งข่าวดีแก่บรรดามุอฺมินถึงสวนสวรรค์อันบรมสุขและเป็นการแจ้งข่าวร้ายแก่พวกปฏิเสธศรัทธาถึงการลงโทษด้วยนรกญะฮันนัม แต่ส่วนมากของพวกมุชริกีนผินหลังให้กับการพิจารณาใคร่ครวญถึงอายาตของอัลกุรอานทั้ง ๆ ที่ถูกประทานลงมาเป็นภาษาอาหรับ

พึงกระทำ) เถิด สำหรับพวกเราก็จะทำ (ตามที่เราต้องการจะกระทำ)[1]

قُلۡ إِنَّمَآ أَنَا۠ بَشَرٞ مِّثۡلُكُمۡ يُوحَىٰٓ إِلَيَّ أَنَّمَآ إِلَٰهُكُمۡ
إِلَٰهٞ وَٰحِدٞ فَٱسۡتَقِيمُوٓاْ إِلَيۡهِ وَٱسۡتَغۡفِرُوهُۗ وَوَيۡلٞ
لِّلۡمُشۡرِكِينَ ٦

6. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ฉันก็คือสามัญชนเยี่ยงพวกท่าน แต่ได้มีวะฮียฺแก่ฉันว่า พระเจ้าของพวกท่านนั้นคือพระเจ้าองค์เดียว ดังนั้นจงมุ่งตรงสู่พระองค์เถิด และจงขออภัยต่อพระองค์ และความวิบัติจงมีแต่บรรดาผู้ตั้งภาคี

ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡتُونَ ٱلزَّكَوٰةَ وَهُم بِٱلۡأٓخِرَةِ
هُمۡ كَٰفِرُونَ ٧

7. บรรดาผู้ไม่จ่ายซะกาต และพวกเขาคือพวกปฏิเสธศรัทธาต่อวันปรโลก[2]

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُمۡ
أَجۡرٌ غَيۡرُ مَمۡنُونٖ ٨

8. แท้จริง บรรดาผู้ศรัทธาและกระทำความดีทั้งหลาย สำหรับพวกเขานั้นจะได้รับรางวัลอย่างมิขาดสาย[3]

۞ قُلۡ أَئِنَّكُمۡ لَتَكۡفُرُونَ بِٱلَّذِي خَلَقَ ٱلۡأَرۡضَ
فِي يَوۡمَيۡنِ وَتَجۡعَلُونَ لَهُۥٓ أَندَادٗاۚ ذَٰلِكَ رَبُّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ٩

9. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านปฏิเสธศรัทธาต่อพระผู้สร้างแผ่นดินเพียงในสองวัน และพวกท่านตั้งภาคีคู่เคียงกับพระองค์กระนั้นหรือ? นั่นคือพระเจ้าแห่งสากลโลก

---

[1] พวกเขากล่าวแก่ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ว่า หัวใจของพวกเราถูกปิดกั้นจากสิ่งที่พวกท่านเรียกร้องไปสู่การอีมานและการให้ความเป็นเอกภาพ ในหูของพวกเราก็หนวกปิดกั้นเรามิให้เข้าใจสิ่งที่พวกท่านเรียกร้องเชิญชวนอยู่ และระหว่างเรากับท่านก็มีม่านปิดกั้นอยู่ ดังนั้นขอให้ท่านกระทำตามแนวทางของท่านและเราก็จะกระทำตามแนวทางของเรา

[2] โอ้มุฮัมมัดจงกล่าวแก่พวกมุชริกีนเหล่านั้นเถิดว่าฉันคือมนุษย์คนหนึ่งเหมือนกับพวกท่าน แต่อัลลอฮฺทรงแต่งตั้งให้ฉันเป็นรอซูล และให้ฉันเรียกร้องพวกท่านไปสู่ความเป็นเอกภาพแด่พระองค์ ดังนั้นพวกท่านจงมุ่งหน้าสู่พระองค์ด้วยการยึดมั่นต่อการอีมาน และมีความบริสุทธิ์ใจต่อการกระทำความดี และขออภัยโทษต่อพระองค์ในการทำความผิดในอดีต และความวิบัติจงประสบแด่พวกมุชริกีนที่ไม่ปฏิบัติความดีไม่บริจาคซะกาต และศ่อดะเกาะฮฺ เพื่อจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ และพวกเขาปฏิเสธศรัทธาต่อวันฟื้นคืนชีพและวันแห่งการชุมนุมอีกทั้งไม่ศรัทธาต่อวันแห่งการชำระบัญชี และวันแห่งการตอบแทน

[3] บรรดาผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ อีกทั้งพวกเขากระทำความดีในโลกอาคิเราะฮฺ พวกเขาจะได้รับรางวัลจากพระเจ้าของพวกเขาโดยมิขาดสาย

وَجَعَلَ فِيهَا رَوَٰسِيَ مِن فَوۡقِهَا وَبَٰرَكَ فِيهَا وَقَدَّرَ فِيهَآ
أَقۡوَٰتَهَا فِيٓ أَرۡبَعَةِ أَيَّامٖ سَوَآءٗ لِّلسَّآئِلِينَ ١٠

10. และใน (แผ่นดิน) นั้นพระองค์ทรงทำให้เทือกเขาตั้งมั่นอยู่บนมัน และทรงให้มีความจำเริญในนั้น และทรงกำหนดปัจจัยยังชีพของมันให้มีขึ้นในนั้นในระยะเวลา 4 วัน อย่างเท่าเทียมกันแก่บรรดาผู้ไต่ถาม[1]

ثُمَّ ٱسۡتَوَىٰٓ إِلَى ٱلسَّمَآءِ وَهِيَ دُخَانٞ فَقَالَ لَهَا وَلِلۡأَرۡضِ
ٱئۡتِيَا طَوۡعًا أَوۡ كَرۡهٗا قَالَتَآ أَتَيۡنَا طَآئِعِينَ ١١

11. แล้วพระองค์ทรงมุ่งสู่ฟากฟ้าขณะที่มันเป็นไอหมอก พระองค์จึงตรัสแก่ชั้นฟ้าและแผ่นดินว่า เจ้าทั้งสองจงมาจะโดยเต็มใจหรือไม่เต็มใจก็ตาม มันทั้งสองกล่าวว่า ข้าพระองค์มาอย่างเต็มใจแล้ว[2]

فَقَضَىٰهُنَّ سَبۡعَ سَمَٰوَاتٖ فِي يَوۡمَيۡنِ وَأَوۡحَىٰ فِي كُلِّ
سَمَآءٍ أَمۡرَهَاۚ وَزَيَّنَّا ٱلسَّمَآءَ ٱلدُّنۡيَا بِمَصَٰبِيحَ
وَحِفۡظٗاۚ ذَٰلِكَ تَقۡدِيرُ ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡعَلِيمِ ١٢

12. ดังนั้นพระองค์ทรงสร้างมันสำเร็จเป็นชั้นฟ้าทั้งเจ็ดในระยะเวลา 2 วัน และทรงกำหนดในทุกชั้นฟ้าหน้าที่ของมัน และได้ประดับท้องฟ้าแห่งโลกนี้ด้วยดวงดาวทั้งหลาย และเป็นการป้องกัน(ให้พ้นจากชัยฏอน) นั่นคือการกำหนดแห่งพระผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงรอบรู้[3]

---

[1] คือพวกท่านรู้ดีอยู่แล้วว่าไม่มีคู่เคียงอื่นใดกับพระองค์ทั้งในโลกชั้นสูงคือชั้นฟ้าและในแผ่นดิน แล้วทำไมพวกท่านจึงตั้งภาคีคู่เคียงกับพระองค์ พระองค์คือพระเจ้าแห่งสากลโลก ทรงเดชานุภาพเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมด ทรงสร้างแผ่นดินเพียงในสองวัน และในแผ่นดินทรงทำให้มีเทือกเขาอย่างมั่นคงเพื่อมิให้เอนเอียงเป็นอันตรายแก่มนุษย์ ทรงสร้างให้มีแม่น้ำลำธารต้นไม้และปศุสัตว์ ซึ่งทำให้เกิดความจำเริญในการกำหนดปัจจัยยังชีพดังกล่าวนั้นในระยะเวลาเพียง 4 วัน

[2] พระองค์ทรงแจ้งว่าหลังจากได้สร้างแผ่นดินแล้วทรงมุ่งสู่ชั้นฟ้าตามพระประสงค์ของพระองค์ แล้วพระองค์ก็ตรัสแก่ชั้นฟ้าและแผ่นดินให้มันทั้งสองไปหาพระองค์ตามพระประสงค์ของพระองค์ มันทั้งสองก็ตอบสนองโดยกล่าวว่า เราจะไม่ขัดพระบัญชาของพระเจ้าของเราเป็นอันขาด

[3] คือพระองค์ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งเจ็ดเสร็จสิ้นภายในระยะเวลา 2 วัน ซึ่งรวมทั้งการกำหนดปัจจัยต่าง ๆ อีก 4 วัน ด้วยทรงจัดเตรียมและกำหนดหน้าที่ในแต่ละทุกชั้นฟ้าให้แก่มะลาอิกะฮฺ เพื่อปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามพระประสงค์ ทรงประดับท้องฟ้าชั้นหนึ่งด้วยดวงดาวทั้งหลายให้แก่ชาวโลก และมียามเฝ้าเพื่อป้องกันมิให้ชัยฏอนเข้าไปสดับฟังข่าวคราวจากชั้นฟ้า ดังกล่าวทั้งหมดนี้เช่นการสร้างและการประดิษฐ์ให้เป็นที่สวยงาม คือ การกระทำของอัลลอฮฺ ผู้ทรงอำนาจในการครอบครองของพระองค์ พระผู้ทรงรอบรู้ในผลประโยชน์ของมัคลู๊กทั้งหลาย

فَإِنْ أَعْرَضُوا۟ فَقُلْ أَنذَرْتُكُمْ صَٰعِقَةً مِّثْلَ صَٰعِقَةِ عَادٍ وَثَمُودَ ﴿١٣﴾

13. แต่ถ้าพวกเขาผินหลังให้ ก็จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ฉันขอเตือนพวกท่าน (ให้ระลึก) ถึงความหายนะเยี่ยงความหายนะของพวกอ๊าดและพวกซะมูด[1]

إِذْ جَآءَتْهُمُ ٱلرُّسُلُ مِنۢ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا تَعْبُدُوٓا۟ إِلَّا ٱللَّهَ ۖ قَالُوا۟ لَوْ شَآءَ رَبُّنَا لَأَنزَلَ مَلَٰٓئِكَةً فَإِنَّا بِمَآ أُرْسِلْتُم بِهِۦ كَٰفِرُونَ ﴿١٤﴾

14. จงรำลึกเมื่อบรรดารอซูลได้มายังพวกเขา (เรียกร้องเชิญชวน) จากทางข้างหน้าพวกเขา และจากทางข้างหลังพวกเขา (โดยกล่าว) ว่า พวกท่านอย่าได้เคารพภักดีต่อผู้ใด นอกจากอัลลอฮฺ พวกเขากล่าวว่า หากพระเจ้าของเราทรงประสงค์ แน่นอนพระองค์จะต้องส่งมะลาอิกะฮฺลงมา ดังนั้นเราจึงปฏิเสธศรัทธาในสิ่งที่พวกท่านถูกส่งมา[2]

فَأَمَّا عَادٌ فَٱسْتَكْبَرُوا۟ فِى ٱلْأَرْضِ بِغَيْرِ ٱلْحَقِّ وَقَالُوا۟ مَنْ أَشَدُّ مِنَّا قُوَّةً ۖ أَوَلَمْ يَرَوْا۟ أَنَّ ٱللَّهَ ٱلَّذِى خَلَقَهُمْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُمْ قُوَّةً ۖ وَكَانُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿١٥﴾

15. ส่วนพวกอ๊าดนั้น พวกเขาได้หยิ่งผยองในแผ่นดินโดยไม่เป็นธรรม และพวกเขากล่าวว่า ผู้ใดจะมีพลังเข้มแข็งกว่าพวกเรา พวกเขาไม่เห็นดอกหรือว่า แท้จริงอัลลอฮฺผู้ทรงสร้างพวกเขานั้นทรงพลังเข้มแข็งกว่าพวกเขา แต่พวกเขาก็ยังคงปฏิเสธสัญญาณต่าง ๆ ของเรา[3]

---

[1] คือถ้าพวกเขาผินหลังจากการศรัทธาหลังจากได้มีการชี้แจงดังกล่าวแล้ว มุฮัมมัดจงกล่าวแก่พวกเขาเถิดว่า ฉันขอเตือนพวกท่านถึงการลงโทษซึ่งเป็นความหายนะเช่นเดียวกับพวกอ๊าดและพวกซะมูดเคยประสบพบแล้ว

[2] จงรำลึกเมื่อฮูดและศอและฮได้เรียกร้องเชิญชวนพวกเขาทุกทิศทางไปสู่การศรัทธาและการให้เอกภาพและอย่าตั้งภาคีอื่นใดคู่เคียงกับอัลลอฮฺ แต่พวกเขากลับปฏิเสธศรัทธาด้วยความเย่อหยิ่งโดยกล่าวว่า หากพระเจ้าของเราประสงค์พระองค์ก็จะส่งมะลาอิกะฮมาประกาศเชิญชวนมิใช่ส่งบุคคลธรรมดาเช่นพวกท่านมา

[3] ส่วนรายละเอียดที่พวกอ๊าดและซะมูดได้รับการลงโทษนั้นสำหรับพวกอ๊าดเนื่องจากพวกเขาได้หยิ่งผยองยโสต่อนะบีฮูดและบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่อเขาโดยกล่าวด้วยความหยิ่งยโสว่า ไม่มีผู้ใดที่จะมีพลังเข้มแข็งไปกว่าพวกเราได้ และพวกเราสามารถที่จะป้องกันการลงโทษให้พ้นไปได้ด้วยพลังของพวกเราเอง! พวกเขาลืมนึกถึงเดชานุภาพของอัลลอฮฺและไม่รู้หรือว่าอัลลอฮฺผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งบังเกิดพวกเขาและสร้างจักรวาลทั้งมวลนั้นทรงพลังและเดชานุภาพยิ่งใหญ่เหนือพวกเขา และพวกเขาก็ยังปฏิเสธสัญญาณต่าง ๆ ของเรา

16. ดังนั้นเราได้ส่งลมพายุที่หนาวเหน็บ มีเสียงกึกก้องมายังพวกเขาในหลายวันแห่งความหายนะ เพื่อเราจะให้พวกเขาลิ้มรสการลงโทษอันน่าอัปยศในชีวิตแห่งโลกนี้ และแน่นอนการลงโทษแห่งปรโลกนั้นย่อมอัปยศยิ่งกว่า และพวกเขาจะไม่ได้รับความช่วยเหลือ[1]

فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِيٓ أَيَّامٍ نَّحِسَاتٍ لِّنُذِيقَهُمْ عَذَابَ ٱلْخِزْيِ فِي ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا ۖ وَلَعَذَابُ ٱلْأٓخِرَةِ أَخْزَىٰ ۖ وَهُمْ لَا يُنصَرُونَ ﴿١٦﴾

17. และส่วนพวกษะมูดนั้นเราได้ชี้แนะทางให้แก่พวกเขา แต่พวกเขาชอบเลือกเอาการตาบอดมากกว่าการอยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง ดังนั้นความหายนะแห่งการลงโทษที่น่าอดสูก็ได้คร่าพวกเขาตามที่พวกเขาได้แสวงหาเอาไว้

وَأَمَّا ثَمُودُ فَهَدَيْنَٰهُمْ فَٱسْتَحَبُّوا۟ ٱلْعَمَىٰ عَلَى ٱلْهُدَىٰ فَأَخَذَتْهُمْ صَٰعِقَةُ ٱلْعَذَابِ ٱلْهُونِ بِمَا كَانُوا۟ يَكْسِبُونَ ﴿١٧﴾

18. และเราได้ช่วยบรรดาผู้ศรัทธา และบรรดาผู้ยำเกรงให้รอดพ้น (จากการลงโทษนั้น)[2]

وَنَجَّيْنَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَكَانُوا۟ يَتَّقُونَ ﴿١٨﴾

19. และ (จงรำลึกถึง) วันหนึ่งซึ่งเมื่อเหล่าศัตรูของอัลลอฮฺจะถูกชุมนุมเข้าสู่ไฟนรก และพวกเขาจะถูกจัดแถว ๆ[3]

وَيَوْمَ يُحْشَرُ أَعْدَآءُ ٱللَّهِ إِلَى ٱلنَّارِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٩﴾

---

[1] ดังนั้นเราได้ส่งลมพายุที่หนาวเหน็บมีเสียงกึกก้องทำลายพวกอ๊าดด้วยเสียงและความหนาวเหน็บของลมพายุนั้นเป็นเวลาถึงเจ็ดคืนกับแปดวันอย่างต่อเนื่องกัน นี่คือการลงโทษอันน่าอัปยศซึ่งพวกอ๊าดได้รับในโลกดุนยานี้ ส่วนโลกอาคิเราะฮฺพวกเขาจะได้รับการลงโทษที่น่าอัปยศยิ่งกว่า และพวกเขาจะไม่ได้รับการช่วยเหลือใด ๆ ให้พ้นจากการลงโทษได้

[2] ส่วนพวกษะมูดนั้นได้ชี้แนะทางฮิดายะฮฺและทางแห่งความสุขให้แก่พวกเขา แต่พวกเขาได้เลือกเอาการหลงทางมากกว่าการฮิดายะฮฺและเลือกเอาการกุฟรมากกว่าการอีมาน พวกเขาได้ฆ่าอูฐที่อัลลอฮฺส่งมาและตั้งใจจะฆ่านะบีศอและฮฺ ดังนั้นการลงโทษที่น่าอัปยศอดสูก็ได้ทำลายพวกเขาตามที่พวกเขาได้ก่อกรรมเอาไว้ และเราได้ช่วยเหลือนะบีศอและฮฺและบรรดาผู้ศรัทธาที่มีความยำเกรงให้รอดพ้นจากการลงโทษดังกล่าว

[3] จงรำลึกถึงวันที่อัลลอฮฺทรงชุมนุมเหล่าศัตรูของอัลลอฮฺ ณ มะหฺชัร เพื่อนำพวกเขาสู่นรกโดยที่พวกเขาจะถูกจัดเป็นแถว ๆ อย่างมีระเบียบ

20. จนกระทั่งเมื่อพวกเขามาถึงนรก หูของพวกเขา และตาของพวกเขาและผิวหนังของพวกเขาก็จะเป็นพยานคัดค้านพวกเขาตามที่พวกเขาได้กระทำไว้[1]

حَتَّىٰٓ إِذَا مَا جَآءُوهَا شَهِدَ عَلَيۡهِمۡ سَمۡعُهُمۡ وَأَبۡصَٰرُهُمۡ وَجُلُودُهُم بِمَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿٢٠﴾

21. และพวกเขากล่าวแก่ผิวหนังของพวกเขาว่า ทำไมพวกเจ้าจึงเป็นพยานคัดค้านแก่เราเล่า? พวกมันกล่าวว่า อัลลอฮฺทรงให้เราพูด ซึ่งพระองค์ทรงให้ทุกสิ่งพูด และพระองค์ทรงสร้างพวกเจ้าเป็นครั้งแรก และยังพระองค์เท่านั้นที่พวกเจ้าจะถูกนำกลับไป[2]

وَقَالُواْ لِجُلُودِهِمۡ لِمَ شَهِدتُّمۡ عَلَيۡنَاۖ قَالُوٓاْ أَنطَقَنَا ٱللَّهُ ٱلَّذِيٓ أَنطَقَ كُلَّ شَيۡءٖۚ وَهُوَ خَلَقَكُمۡ أَوَّلَ مَرَّةٖ وَإِلَيۡهِ تُرۡجَعُونَ ﴿٢١﴾

22. และพวกเจ้าก็ไม่เคยปิดบัง (การทำความชั่ว) ว่าหูของพวกเจ้า และตาของพวกเจ้า และผิวหนังของพวกเจ้าจะเป็นพยานคัดค้านพวกเจ้า แต่พวกเจ้านึกคิดว่าอัลลอฮฺไม่ทรงรอบรู้ส่วนมากในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ[3]

وَمَا كُنتُمۡ تَسۡتَتِرُونَ أَن يَشۡهَدَ عَلَيۡكُمۡ سَمۡعُكُمۡ وَلَآ أَبۡصَٰرُكُمۡ وَلَا جُلُودُكُمۡ وَلَٰكِن ظَنَنتُمۡ أَنَّ ٱللَّهَ لَا يَعۡلَمُ كَثِيرٗا مِّمَّا تَعۡمَلُونَ ﴿٢٢﴾

---

[1] เมื่อพวกเขาถูกนำมาถึงประตูนรก พวกเขาก็กล่าวคัดค้านว่า พวกเขาถูกอธรรมและกล่าวแก้ตัวให้แก่ตัวเอง อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงมีบัญชาให้ หู ตา และผิวหนังของพวกเขา พูดขึ้นมาเป็นพยานคัดค้านข้อแก้ตัวของพวกเขา และพวกเขาจะพูดตามข้อเท็จจริงที่พวกเขาได้กระทำไป

[2] พวกเขาจะกล่าวแก่ผิวหนังของพวกเขาว่า ทำไมพวกเจ้าจึงเป็นพยานคัดค้านแก่เราเล่า พวกมันจะกล่าวตอบว่า อัลลอฮฺทรงให้เราพูดซึ่งพระองค์จะให้ทุกสิ่งทุกอย่างพูด พระองค์ทรงบังเกิดพวกเจ้าครั้งแรกในโลกดุนยา แล้วให้พวกเจ้าตายไปและให้เกิดมาใหม่ แล้วพวกเจ้าก็จะกลับไปหาพระองค์ และนี่พวกเจ้าก็ได้กลับมาแล้ว ผู้เดชานุภาพทั้งหมดนี้ย่อมสามารถที่จะให้พวกเราพูดได้อย่างแน่นอน

[3] คือ พวกเจ้าไม่เคยปิดบังการทำความชั่วและการทำความผิดของพวกเจ้าว่า หู ตา และผิวหนัง ของพวกเจ้าจะเป็นพยานคัดค้านและพวกเจ้าก็หยุดการทำชั่วและการทำผิดเสีย แต่ในขณะที่พวกเจ้ากระทำความผิดนั้น พวกเจ้าคิดว่าอัลลอฮฺจะไม่ทรงรอบรู้การกระทำนั้นๆ

وَذَٰلِكُمْ ظَنُّكُمُ ٱلَّذِى ظَنَنتُم بِرَبِّكُمْ أَرْدَىٰكُمْ فَأَصْبَحْتُم مِّنَ ٱلْخَٰسِرِينَ ﴿٢٣﴾

23. และนั่นแหละการนึกคิดของพวกเจ้า ซึ่งพวกเจ้านึกคิดต่อพระเจ้าของพวกเจ้านั้นเป็นการทำให้พวกเจ้าประสบความหายนะ แล้วพวกเจ้าก็กลายเป็นผู้ขาดทุน[1]

فَإِن يَصْبِرُوا۟ فَٱلنَّارُ مَثْوًى لَّهُمْ ۖ وَإِن يَسْتَعْتِبُوا۟ فَمَا هُم مِّنَ ٱلْمُعْتَبِينَ ﴿٢٤﴾

24. ดังนั้น หากพวกเขาอดทน (ต่อการลงโทษ) ได้ ไฟนรกก็คือที่พำนักของพวกเขา และถ้าพวกเขาวิงวอนขอความโปรดปรานพวกเขาก็จะไม่ได้อยู่ในหมู่ผู้ได้รับความโปรดปราน[2]

۞ وَقَيَّضْنَا لَهُمْ قُرَنَآءَ فَزَيَّنُوا۟ لَهُم مَّا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَحَقَّ عَلَيْهِمُ ٱلْقَوْلُ فِىٓ أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِهِم مِّنَ ٱلْجِنِّ وَٱلْإِنسِ ۖ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ خَٰسِرِينَ ﴿٢٥﴾

25. และเราได้กำหนดสหายไว้สำหรับพวกเขา แล้วพวกเขาก็ได้ทำให้สิ่งที่อยู่ข้างหน้าของพวกเขาและสิ่งที่อยู่เบื้องหลังของพวกเขาให้เป็นที่ลุ่มหลงแก่พวกเขา ดังนั้นพระประกาศิต (การลงโทษ) แก่ประชาชาติต่าง ๆ ของพวกญินและมนุษย์ที่ได้ล่วงลับไปก่อนหน้าพวกเขานั้น ก็เป็นการสาสมแก่พวกเขาแล้ว แท้จริงพวกเขาเป็นผู้ขาดทุน[3]

---

[1] และนั่นคือการนึกคิดของพวกเจ้า ซึ่งมีต่อพระเจ้าของพวกเจ้า ซึ่งเป็นการนึกคิดที่ผิดจึงทำให้พวกเจ้าประสบความพินาศแล้วพวกเจ้าก็กลายเป็นผู้ขาดทุน

[2] หากศัตรูของอัลลอฮฺอดทนต่อการลงโทษได้ ไฟนรกก็คือที่พำนักของพวกเขาโดยที่ไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้ และหากพวกเขาวิงวอนขอความโปรดปรานของอัลลอฮฺ พวกเขาก็จะไม่ได้รับความโปรดปราน

[3] คือเราได้เตรียมสหายชั่วที่มาจากชัยฏอนและมนุษย์ปากหวานไว้สำหรับพวกมุชริกีน แล้วพวกมันก็ได้ช่วยทำให้การงานชั่วของพวกเขาให้เป็นการงานที่ดีทั้งในปัจจุบันและอนาคต ดังนั้นพระประกาศิตแห่งการลงโทษจึงได้เกิดขึ้นแก่ประชาชาติในยุคก่อนที่เป็นพวกญินและมนุษย์ที่มีพฤติกรรมเช่นเดียวกับพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงเป็นผู้ขาดทุน

26. และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาได้กล่าวว่า พวกท่านอย่าฟังอัลกุรอานนี้ แต่จงทำเสียงอึกทึกในขณะนั้น หวังว่าพวกท่านจะมีชัยชนะ[1]

وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لَا تَسْمَعُوا۟ لِهَٰذَا ٱلْقُرْءَانِ وَٱلْغَوْا۟ فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَغْلِبُونَ ﴿٢٦﴾

27. แต่โดยแน่นอน เราจะให้บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาลิ้มรสการลงโทษอย่างแสนสาหัส[2] และแน่นอน เราจะตอบแทนพวกเขาตามความชั่วที่พวกเขาได้กระทำไว้

فَلَنُذِيقَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ عَذَابًا شَدِيدًا وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَسْوَأَ ٱلَّذِى كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٢٧﴾

28. นั่นคือ การตอบแทนแก่เหล่าศัตรูของอัลลอฮฺ คือไฟนรก สำหรับพวกเขาจะพำนักอยู่ในนรกนั้นตลอดกาลเป็นการตอบแทนตามที่พวกเขาปฏิเสธสัญญาณต่าง ๆ ของเรา[3]

ذَٰلِكَ جَزَآءُ أَعْدَآءِ ٱللَّهِ ٱلنَّارُ ۖ لَهُمْ فِيهَا دَارُ ٱلْخُلْدِ ۖ جَزَآءًۢ بِمَا كَانُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿٢٨﴾

29. และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธากล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของเราได้โปรดให้เราได้เห็นทั้งสองแห่งหมู่ญินและมนุษย์ผู้ซึ่งทำให้เราหลงทาง เพื่อที่เราจะให้มันทั้งสองอยู่ใต้เท้าของเรา เพื่อว่ามันทั้งสองจะได้อยู่ในหมู่ผู้เลวทรามยิ่ง[4]

وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ رَبَّنَآ أَرِنَا ٱلَّذَيْنِ أَضَلَّانَا مِنَ ٱلْجِنِّ وَٱلْإِنسِ نَجْعَلْهُمَا تَحْتَ أَقْدَامِنَا لِيَكُونَا مِنَ ٱلْأَسْفَلِينَ ﴿٢٩﴾

---

[1] พวกมุชริกีนเหล่านั้นได้พูดกันว่า พวกท่านอย่าไปฟังการอ่านอัลกุรอานของมุฮัมมัด และจงส่งเสียงอึกทึกเมื่อเวลาเขาอ่านเพื่อที่จะให้เขาอ่านผิด ๆ แล้วพวกท่านก็จะมีชัยชนะเหนือพวกเขา

[2] คือบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาที่เหยียดหยามอัลกุรอานจะได้รับการตอบแทนคือการลงโทษอย่างสาหัสในวันกิยามะฮฺ

[3] การตอบแทนซึ่งพระองค์จะดอบแทนแก่เหล่าศัตรูนั้นก็คือไฟนรกโดยที่พวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล ทั้งนี้เป็นไปตามสัญญาซึ่งพวกเขาต่อต้านรอซูลของพระองค์และการเผยแผ่สัจธรรม อีกทั้งได้เย้ยหยันเหยียดหยามคัมภีร์ของพระองค์อีกด้วย

[4] ในวันกิยามะฮฺบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาที่อยู่ในนรกได้กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของเราขอได้โปรดให้เราได้เห็นหมู่ญินและมนุษย์ ซึ่งทั้งสองเป็นต้นเหตุให้เราหลงทางและได้เกลี้ยกล่อมเราให้เห็นผิดเป็นชอบเพื่อที่เราจะให้มันทั้งสองอยู่ใต้เท้าของเราในนรกชั้นต่ำสุด

إِنَّ ٱلَّذِينَ قَالُواْ رَبُّنَا ٱللَّهُ ثُمَّ ٱسْتَقَٰمُواْ تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ أَلَّا تَخَافُواْ وَلَا تَحْزَنُواْ وَأَبْشِرُواْ بِٱلْجَنَّةِ ٱلَّتِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ ﴿٣٠﴾

30. แท้จริงบรรดาผู้กล่าวว่าอัลลอฮฺคือพระเจ้าของพวกเราแล้วพวกเขาก็ยืนหยัดตามคำกล่าวนั้น มะลาอิกะฮฺจะลงมาหาพวกเขา (โดยกล่าวกับพวกเขาว่า) พวกท่านอย่าหวาดกลัวและอย่าเศร้าสลดใจ แต่จงต้อนรับข่าวดี คือสวนสวรรค์ซึ่งพวกเจ้าได้ถูกสัญญาไว้[1]

نَحْنُ أَوْلِيَآؤُكُمْ فِي ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا وَفِي ٱلْءَاخِرَةِ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَشْتَهِيٓ أَنفُسُكُمْ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَدَّعُونَ ﴿٣١﴾

31. พวกเราเป็นผู้อารักขาพวกท่านทั้งในการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้และปรโลก และสำหรับพวกท่านในสวนสวรรค์นั้น จะได้สิ่งที่จิตใจของพวกท่านปรารถนา และสำหรับพวกท่านในสวนสวรรค์นั้นจะได้ในสิ่งที่พวกท่านเรียกร้อง

نُزُلًا مِّنْ غَفُورٍ رَّحِيمٍ ﴿٣٢﴾

32. เป็นการต้อนรับด้วยความเมตตาจากพระผู้ทรงอภัยผู้ทรงเมตตาเสมอ[2]

---

[1] บรรดาผู้ที่กล่าวว่าอัลลอฮฺคือพระเจ้าของเราแล้วพวกเขาก็ยืนหยัดตามคำกล่าวนั้นด้วยการปฏิบัติอิบาดะฮฺที่เป็นฟัรฎูและละเว้นการกระทำที่เป็นที่ต้องห้ามและพวกเขาได้สิ้นชีวิตลงในสภาพเช่นนั้น มะลาอิกะฮฺจะลงมาหาพวกเขาขณะที่กำลังจะสิ้นชีวิตโดยจะกล่าวว่า พวกท่านอย่าได้หวาดกลัวในสิ่งที่กำลังจะมาเผชิญกับพวกท่านคือสภาพของวันกิยามะฮฺ และพวกท่านอย่าได้เศร้าสลดเสียใจต่อสิ่งที่พวกท่านปล่อยทิ้งไว้ในโลกดุนยา เช่น ครอบครัว ทรัพย์สมบัติ และลูกหลาน เพราะเราได้เตรียมสิ่งทดแทนไว้ให้แก่พวกท่านแล้ว นั้นคือสวนสวรรค์ซึ่งอัลลอฮฺได้ทรงสัญญาไว้กับพวกท่าน

[2] มะลาอิกะฮฺจะกล่าวแก่พวกเขาว่า เราจะเป็นผู้อารักขาและให้ความช่วยเหลือพวกท่านทั้งในโลกดุนยาและโลกอาคิเราะฮฺ เราจะชี้แนะพวกท่านไปยังสิ่งที่เป็นความดีและความสันติสุขของพวกท่านทั้งในโลกดุนยาและโลกหน้า ในสวนสวรรค์พวกท่านจะได้รับสิ่งที่พวกท่านต้องการและสิ่งที่พวกท่านเรียกร้องและปรารถนาโดยเป็นอาคันตุกะที่มีเกียรติจากพระเจ้าผู้ทรงอภัยอย่างกว้างขวาง ผู้เมตตาอันยิ่งใหญ่แก่ปวงบ่าวผู้ยำเกรงของพระองค์

33. และผู้ใดเล่าจะมีคำพูดดีเลิศยิ่งไปกว่าผู้เชิญชวนไปสู่อัลลอฮฺ และเขาปฏิบัติงานที่ดี และกล่าวว่า แท้จริงฉันเป็นคนหนึ่งในบรรดาผู้นอบน้อม[1]

وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّن دَعَآ إِلَى ٱللَّهِ وَعَمِلَ صَٰلِحًا وَقَالَ إِنَّنِى مِنَ ٱلْمُسْلِمِينَ ﴿٣٣﴾

34. และความดีและความชั่วนั้นหาเท่าเทียมกันไม่ เจ้าจงขับไล่ (ความชั่ว) ด้วยสิ่งที่มันดีกว่า แล้วเมื่อนั้นผู้ที่ระหว่างเจ้ากับระหว่างเขาเคยเป็นอริกันก็จะกลับกลายเป็นเยี่ยงมิตรที่สนิทกัน

وَلَا تَسْتَوِى ٱلْحَسَنَةُ وَلَا ٱلسَّيِّئَةُ ٱدْفَعْ بِٱلَّتِى هِىَ أَحْسَنُ فَإِذَا ٱلَّذِى بَيْنَكَ وَبَيْنَهُۥ عَدَٰوَةٌ كَأَنَّهُۥ وَلِىٌّ حَمِيمٌ ﴿٣٤﴾

35. และไม่มีผู้ใดได้รับมัน (คุณธรรมดังกล่าว) นอกจากบรรดาผู้อดทน และจะไม่มีผู้ใดได้รับมัน นอกจากผู้ที่มีโชคลาภอันใหญ่หลวง[2]

وَمَا يُلَقَّىٰهَآ إِلَّا ٱلَّذِينَ صَبَرُوا۟ وَمَا يُلَقَّىٰهَآ إِلَّا ذُو حَظٍّ عَظِيمٍ ﴿٣٥﴾

36. และหากว่าการยุแหย่ใด ๆ จากชัยฏอนมายั่วยุเจ้าเข้า ก็จงขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮฺเถิด แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงได้ยินผู้ทรงรอบรู้[3]

وَإِمَّا يَنزَغَنَّكَ مِنَ ٱلشَّيْطَٰنِ نَزْغٌ فَٱسْتَعِذْ بِٱللَّهِ ۖ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ ﴿٣٦﴾

---

[1] ผู้ที่มีคุณลักษณะเป็นผู้ที่มีคำพูดดีเลิศนั้นจะต้องมีเงื่อนไขสามประการ คือ

1. เป็นผู้ที่เรียกร้องเชิญชวนไปสู่ความเป็นเอกภาพของอัลลอฮฺ และการจงรักภักดีต่อพระองค์ด้วยคำพูดของเขา การกระทำของเขา และสภาพของเขา
2. เป็นผู้กระทำความดี
3. เป็นมุสลิมมุอฺมินที่มีความเชื่อมั่นต่อศาสนาอิสลาม

[2] การปฏิบัติความดีกับการปฏิบัติความชั่วนั้นย่อมไม่เท่าเทียมกันทั้งสองสิ่งนั้นมีข้อแตกต่างกันมากในการตอบแทนและบั้นปลายที่ดี ดังนั้นเจ้าจงผลักดันหรือขับไล่ความชั่วด้วยการกระทำที่ดีกว่า เช่น ขับไล่ความโกรธด้วยความอดทนและความชั่วด้วยการอภัย เมื่อเจ้าได้กระทำเช่นนั้นศัตรูของเจ้าก็จะกลายเป็นมิตรสนิทใกล้ชิด และการที่จะให้ได้มาซึ่งตำแหน่งอันสูงส่งและคุณธรรมดังกล่าวนั้นก็คือผู้ที่ต่อสู้ด้วยการระงับโทสะและอดทนต่อการทำร้าย และตำแหน่งดังกล่าวนั้นจะไม่มีผู้ใดได้รับมันนอกจากผู้ที่มีโชคลาภอย่างสมบูรณ์ในความสุขและความดีเท่านั้น

[3] และเมื่อชัยฏอนมายุแหย่เจ้าให้ละทิ้งสิ่งที่เจ้าถูกใช้ให้ขับไล่ความชั่วด้วยการกระทำที่ดีกว่าและยั่วยุให้ใช้กำลังและความพยาบาทแก้แค้นก็จงขอความคุ้มครองจากอัลลอฮฺให้พ้นจากอุบายและความชั่วของมัน

وَمِنْ ءَايَٰتِهِ ٱلَّيْلُ وَٱلنَّهَارُ وَٱلشَّمْسُ وَٱلْقَمَرُ ۚ لَا تَسْجُدُوا۟ لِلشَّمْسِ وَلَا لِلْقَمَرِ وَٱسْجُدُوا۟ لِلَّهِ ٱلَّذِى خَلَقَهُنَّ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿٣٧﴾

37. และส่วนหนึ่งจากสัญญาณทั้งหลายของพระองค์ คือ การมีกลางคืน และกลางวัน และดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ พวกเจ้าอย่าได้สุญูดให้แก่ดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ แต่จงสุญูดแด่อัลลอฮฺพระผู้ทรงสร้างพวกมัน หากพวกเจ้าจะเคารพภักดีแก่พระองค์เท่านั้น

فَإِنِ ٱسْتَكْبَرُوا۟ فَٱلَّذِينَ عِندَ رَبِّكَ يُسَبِّحُونَ لَهُۥ بِٱلَّيْلِ وَٱلنَّهَارِ وَهُمْ لَا يَسْـَٔمُونَ ۩ ﴿٣٨﴾

38. แต่ถ้าพวกเขาหยิ่งยโส กระนั้นก็ดี บรรดาผู้ที่อยู่ ณ ที่พระเจ้าของเจ้า (มะลาอิกะฮฺ) ก็จะแซ่ซ้องสดุดีพระองค์ ทั้งกลางคืน และกลางวัน โดยที่พวกเขาจะไม่เหนื่อยหน่าย[1]

وَمِنْ ءَايَٰتِهِۦٓ أَنَّكَ تَرَى ٱلْأَرْضَ خَٰشِعَةً فَإِذَآ أَنزَلْنَا عَلَيْهَا ٱلْمَآءَ ٱهْتَزَّتْ وَرَبَتْ ۚ إِنَّ ٱلَّذِىٓ أَحْيَاهَا لَمُحْىِ ٱلْمَوْتَىٰٓ ۚ إِنَّهُۥ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٩﴾

39. และส่วนหนึ่งจากสัญญาณทั้งหลายของพระองค์ คือ เจ้าจะเห็นแผ่นดินแห้งกรัง ต่อเมื่อพระองค์ทรงหลั่งน้ำฝนลงมาบนมัน มันก็จะมีชีวิตชีวาและให้พืชผล แท้จริง ผู้ซึ่งให้มันมีชีวิตขึ้นมานั้น ก็จะทรงให้ชีวิตแก่คนตายได้อย่างแน่นอน แท้จริงพระองค์นั้นเป็นผู้ทรงอานุภาพเหนือทุกสิ่ง[2]

---

[1] และส่วนหนึ่งจากสัญญาณต่าง ๆ ของพระองค์ที่ชี้บ่งถึงความเป็นเอกภาพและเดชานุภาพของพระองค์ก็คือการสับเปลี่ยนของเวลากลางคืน และกลางวัน และการนอบน้อมของดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ เพื่ออำนวยประโยชน์แก่มนุษยชาติ ดังนั้นพวกเจ้าอย่าเคารพสักการะแด่สิ่งที่ถูกสร้าง แต่จงเคารพภักดีแด่ผู้สร้างซึ่งทรงสร้างสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้อย่างแนบเนียนและสวยงาม หากพวกเจ้าจะเคารพภักดีต่อพระองค์เท่านั้นก็อย่าได้เคารพภักดีสิ่งอื่นใดนอกจากพระองค์ หากพวกกุฟฟารหยิ่งยโสที่จะสุญูดต่ออัลลอฮฺแล้วแน่นอนมะลาอิกะฮฺผู้ทรงคุณธรรมทั้งหลายก็จะเคารพภักดีต่อพระองค์ทั้งกลางคืนและกลางวันโดยที่พวกเขาไม่เบื่อหน่ายต่อการเคารพภักดีเลย

[2] และส่วนหนึ่งจากหลักฐานต่าง ๆ ที่ชี้บ่งถึงเดชานุภาพของพระองค์ก็คือ การให้แผ่นดินแห้งกรังไม่มีพืชพันธุ์อยู่เลย ครั้นเมื่อพระองค์ทรงให้ฝนตกลงมา มันก็จะเคลื่อนไหวมีชีวิตชีวาออกดอกออกผล เช่นเดียวกับพระองค์ก็จะทรงให้คนตายกลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกได้อย่างแน่นอน

إِنَّ ٱلَّذِينَ يُلۡحِدُونَ فِيٓ ءَايَٰتِنَا لَا يَخۡفَوۡنَ عَلَيۡنَآۗ أَفَمَن يُلۡقَىٰ فِي ٱلنَّارِ خَيۡرٌ أَم مَّن يَأۡتِيٓ ءَامِنٗا يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِۚ ٱعۡمَلُواْ مَا شِئۡتُمۡ إِنَّهُۥ بِمَا تَعۡمَلُونَ بَصِيرٌ ٤٠

40. แท้จริงบรรดาผู้บิดเบือนทั้งหลายของเรา พวกเขาจะไม่ซ่อนเร้นไปจากเราได้ ผู้ที่ถูกโยนลงในนรกจะดีกว่า หรือผู้ที่มาอย่างปลอดภัยในวันกิยามะฮฺ จงทำตามสิ่งที่พวกเจ้าปรารถนาเถิด แท้จริงพระองค์ทรงรู้เห็นในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ[1]

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِٱلذِّكۡرِ لَمَّا جَآءَهُمۡۖ وَإِنَّهُۥ لَكِتَٰبٌ عَزِيزٞ ٤١

41. แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อข้อตักเตือน (อัลกุรอาน) เมื่อได้มีมายังพวกเขา และแท้จริงอัลกุรอานเป็นคัมภีร์ที่มีอำนาจยิ่ง

لَّا يَأۡتِيهِ ٱلۡبَٰطِلُ مِنۢ بَيۡنِ يَدَيۡهِ وَلَا مِنۡ خَلۡفِهِۦۖ تَنزِيلٞ مِّنۡ حَكِيمٍ حَمِيدٖ ٤٢

42. ความเท็จจากข้างหน้าและจากข้างหลังจะไม่คืบคลานเข้าไปสู่อัลกุรอานได้ (เพราะ) เป็นการประทานจากพระผู้ทรงปรีชาญาณผู้ทรงได้รับการสรรเสริญ[2]

---

[1] บรรดาผู้ที่บิดเบือนและไม่ศรัทธาต่ออายาตอัลกุรอานทั้งหลายของเรานั้นจะไม่พ้นไปจากการสอดส่องของเราได้ ผู้ที่ถูกโยนลงไปในนรกพร้อมกับความกลัวและความตื่นตระหนกจะดีกว่าผู้ที่อยู่ในสวนสวรรค์ด้วยความปลอดภัยจากการลงโทษของอัลลอฮฺในวันกิยามะฮฺกระนั้นหรือ? ดังนั้นพวกเจ้าจงทำตามสิ่งที่พวกเจ้าประสงค์จะกระทำในโลกนี้เถิด เพราะพระองค์ทรงสอดส่องต่อการงานของพวกเจ้า ไม่มีสิ่งใดจะซ่อนเร้นไปจากพระองค์ได้ และพระองค์จะทรงตอบแทนการกระทำนั้นๆ

[2] บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลกุรอาน โดยที่อัลกุรอานนั้นมาจากอัลลอฮฺให้แก่พวกเขา แน่นอน พวกเขาจะได้รับการตอบแทนคือการลงโทษอย่างสาสม แท้จริงอัลกุรอานนั้นเป็นคัมภีร์ที่มีอำนาจด้วยหลักฐานที่เข้มแข็ง จะไม่มีความเท็จใดๆ ไม่ว่าจากทิศทางไหนจะเข้ามาปะปนได้ เพราะเป็นคัมภีร์ที่ถูกประทานมาจากพระเจ้า ผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงได้รับการสรรเสริญจากปวงบ่าวของพระองค์ เพราะความโปรดปรานอันมากมาย

مَّا يُقَالُ لَكَ إِلَّا مَا قَدْ قِيلَ لِلرُّسُلِ مِن قَبْلِكَ ۚ إِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ وَذُو عِقَابٍ أَلِيمٍ ﴿٤٣﴾

43. ไม่มีสิ่งใดที่ถูกกล่าวแก่เจ้า เว้นแต่ได้มีการกล่าวขึ้นแล้ว แก่บรรดารอซูลก่อนหน้าเจ้า แท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้นแน่นอน พระองค์ทรงเป็นผู้อภัย และทรงเป็นผู้ลงโทษอย่างเจ็บปวด[1]

وَلَوْ جَعَلْنَاهُ قُرْآنًا أَعْجَمِيًّا لَّقَالُوا لَوْلَا فُصِّلَتْ آيَاتُهُ ۖ أَأَعْجَمِيٌّ وَعَرَبِيٌّ ۗ قُلْ هُوَ لِلَّذِينَ آمَنُوا هُدًى وَشِفَاءٌ ۖ وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ فِي آذَانِهِمْ وَقْرٌ وَهُوَ عَلَيْهِمْ عَمًى ۚ أُولَٰئِكَ يُنَادَوْنَ مِن مَّكَانٍ بَعِيدٍ ﴿٤٤﴾

44. และมาตรว่า เราได้ประทานอัลกุรอานมาเป็นภาษาต่างชาติ แน่นอนพวกเขาจะกล่าวว่า ทำไมอายาตทั้งหลายของอัลกุรอานจึงไม่ชัดแจ้งเล่า? (อัลกุรอาน) เป็นภาษาต่างชาติ และ (นะบี) เป็นคนอาหรับกระนั้นหรือ? จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) อัลกุรอานนั้นเป็นแนวทางที่เที่ยงธรรม และเป็นการบำบัดแก่บรรดาผู้ศรัทธา ส่วนบรรดาผู้ไม่ศรัทธานั้น อัลกุรอานจะทำให้หูของพวกเขาหนวก และนัยน์ตาของพวกเขาบอด ชนเหล่านี้จะถูกร้องเรียกจากสถานที่อันไกล[2]

---

[1] สิ่งที่พวกกุฟฟารหมู่ชนของเจ้าได้กล่าวกับเจ้า เช่นเดียวกับที่พวกกุฟฟารก่อนหน้าเจ้าในอดีตได้กล่าวก้าวร้าวกับบรรดารอซูลของพวกเขา และได้กล่าวร้ายกับสิ่งที่อัลลอฮฺทรงประทานมาให้แก่พวกเขา พระเจ้าของเจ้านั้นโอ้มุฮัมมัดเอ๋ย แน่นอนพระองค์ทรงเป็นผู้อภัยต่อความผิดของบรรดามุอฺมิน และทรงเป็นผู้ลงโทษอย่างหนักแก่พวกปฏิเสธศรัทธา

[2] หากว่าเราได้ให้อัลกุรอานมาเป็นภาษาต่างชาติดังที่พวกมุชริกีนบางคนเสนอแนะแล้ว พวกเขาจะกล่าวว่า ทำไมอายาตทั้งหลายจึงไม่ชัดแจ้ง เพื่อที่เราจะได้เข้าใจ พวกเขาจะกล่าวอีกว่า อัลกุรอานเป็นภาษาต่างชาติ และนะบีเป็นคนอาหรับกระนั้นหรือ? โดยที่พวกเขาปฏิเสธและประหลาดใจ ทั้งหมดนี้ก็เพื่อที่จะยืนกรานที่จะไม่ศรัทธาต่ออัลกุรอาน และนะบีและให้เอกภาพแด่อัลลอฮฺพระเจ้าแห่งสากลโลก อัลลอฮฺจึงใช้ให้รอซูลของพระองค์กล่าวแก่พวกเขาว่า อัลกุรอานนั้นเป็นแนวทางที่เที่ยงตรงไปสู่ความสันติสุข ความสมบูรณ์และชัยชนะ และเป็นการบำบัดจากโรคของการสงสัย การชิริก การนิฟาก การอวดอ้าง การริษยาและหยิ่งยโส ดังนั้นผู้ที่ไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ อัลกุรอานและมุฮัมมัดแล้ว อัลกุรอานจะทำให้หูของพวกเขาหนวก นัยน์ตาของพวกเขาบอด พวกเขาจะถูกร้องเรียกจากสถานที่อันไกล ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ได้ยินและไม่เข้าใจ

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى ٱلْكِتَٰبَ فَٱخْتُلِفَ فِيهِ ۗ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ لَقُضِىَ بَيْنَهُمْ ۚ وَإِنَّهُمْ لَفِى شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيبٍ ﴿٤٥﴾

45. และโดยแน่นอน เราได้ประทานคัมภีร์แก่มูซา แต่ได้เกิดมีการขัดแย้งกันขึ้นในนั้น และมาตรว่าคำกล่าวหนึ่งจากพระเจ้าของเจ้ามิได้ถูกบันทึกไว้ก่อนแล้ว ก็คงจะถูกตัดสินระหว่างพวกเขาอย่างแน่นอน และแท้จริงพวกเขานั้นอยู่ในการคลางแคลงสงสัยจากในคัมภีร์นั้น[1]

مَّنْ عَمِلَ صَٰلِحًا فَلِنَفْسِهِۦ ۖ وَمَنْ أَسَآءَ فَعَلَيْهَا ۗ وَمَا رَبُّكَ بِظَلَّٰمٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿٤٦﴾

46. ผู้ใดกระทำความดี ก็จะได้แก่ตัวของเขา และผู้ใดกระทำความชั่วก็จะได้แก่ตัวเองเขาเอง และพระเจ้าของเจ้านั้นมิทรงอธรรมต่อปวงบ่าวของพระองค์[2]

۞ إِلَيْهِ يُرَدُّ عِلْمُ ٱلسَّاعَةِ ۚ وَمَا تَخْرُجُ مِن ثَمَرَٰتٍ مِّنْ أَكْمَامِهَا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنثَىٰ وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِۦ ۚ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ أَيْنَ شُرَكَآءِى قَالُوٓا۟ ءَاذَنَّٰكَ مَا مِنَّا مِن شَهِيدٍ ﴿٤٧﴾

47. ความรู้แห่งยามอวสานนั้นถูกอ้างกลับไปยังพระองค์ ไม่มีผลไม้ใดออกมาจากเปลือกของมัน และไม่มีหญิงใดอุ้มครรภ์ หรือคลอดทารกออกมา เว้นแต่ด้วยความรอบรู้ของพระองค์ และวันที่พระองค์ทรงร้องเรียกพวกเขาว่า ไหนเล่าภาคีทั้งหลายของข้า พวกเขาจะกล่าวว่า เราขอยืนยันต่อพระองค์ว่า ไม่มีผู้ใดในหมู่พวกเราเป็นพยานได้

---

[1] เราได้ประทานคัมภีร์อัลเตารอตแก่มูซา หมู่ชนของเขาได้ขัดแย้งกันในเรื่องที่มีอยู่ในคัมภีร์ ดังนั้นจึงมีผู้ศรัทธาและปฏิเสธศรัทธา เช่นเดียวกันสภาพของหมู่ชนของเจ้าที่มีต่ออัลกุรอาน และหากว่าอัลลอฮฺมิได้ทรงกำหนดไว้ก่อนแล้วที่จะผ่อนผันการชำระและการตอบแทนแก่ปวงบ่าวไปจนกระทั่งวันกิยามะฮฺแล้ว แน่นอนพระองค์ก็จะทรงลงโทษและทำลายล้างพวกเขาในโลกดุนยา และพวกกุฟฟารเหล่านั้นอยู่ในการสงสัยต่ออัลกุรอาน เพราะพวกเขาปัญญาทึบและตาบอด

[2] สำหรับอายะฮฺนี้เป็นการปลอบใจแก่ทุกคนที่ต้องการที่จะปลอบใจตัวเองและมีความอดทนในการกระทำความดีและความชั่วของเขา

48. และสิ่งที่พวกเขาวิงวอนกราบไหว้ได้เตลิดหนีไปจากพวกเขา และพวกเขาเชื่อมั่นว่า พวกเขานั้นไม่มีทางที่จะหลบหนีไปได้[1]

وَضَلَّ عَنۡهُم مَّا كَانُواْ يَدۡعُونَ مِن قَبۡلُۖ
وَظَنُّواْ مَا لَهُم مِّن مَّحِيصٖ ٤٨

49. มนุษย์จะไม่เบื่อหน่ายต่อการวิงวอนขอความดี แต่เมื่อความทุกข์ยากประสบแก่พวกเขาเข้า เขาก็จะท้อถอยหมดอาลัย[2]

لَّا يَسۡـَٔمُ ٱلۡإِنسَٰنُ مِن دُعَآءِ ٱلۡخَيۡرِ
وَإِن مَّسَّهُ ٱلشَّرُّ فَيَـُٔوسٞ قَنُوطٞ ٤٩

50. และเมื่อเราได้ให้เขาลิ้มรสความเมตตาจากเราหลังจากความทุกข์ยากได้ประสบแก่เขา แน่นอนเขาก็จะกล่าวว่า นี่คือความสามารถของฉัน และฉันไม่คิดว่ายามอวสานนั้นจะเกิดขึ้น แต่ถ้าฉันถูกส่งกลับไปยังพระเจ้าของฉันแน่นอน ฉันจะมีคุณความดี ณ ที่พระองค์ ดังนั้น เรา (อัลลอฮฺ) จะให้บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาได้รู้เห็นในสิ่งที่พวกเขาได้กระทำไว้ และแน่นอน

وَلَئِنۡ أَذَقۡنَٰهُ رَحۡمَةٗ مِّنَّا مِنۢ بَعۡدِ ضَرَّآءَ مَسَّتۡهُ
لَيَقُولَنَّ هَٰذَا لِي وَمَآ أَظُنُّ ٱلسَّاعَةَ قَآئِمَةٗ وَلَئِن
رُّجِعۡتُ إِلَىٰ رَبِّيٓ إِنَّ لِي عِندَهُۥ لَلۡحُسۡنَىٰۚ فَلَنُنَبِّئَنَّ
ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِمَا عَمِلُواْ وَلَنُذِيقَنَّهُم مِّنۡ عَذَابٍ
غَلِيظٖ ٥٠

---

[1] คือความรู้แห่งยามอวสานนั้นย่อมกลับไปยังพระองค์องค์เดียวเท่านั้น ไม่มีใครรู้ว่าเมื่อไรจะเกิดเหตุ-การณ์นั้น นอกจากพระองค์ไม่มีผลไม้ชนิดใดๆ ที่จะออกดอกออกผล และไม่มีหญิงคนใดที่เริ่มตั้งครรภ์จนกระทั่งคลอดเป็นทารกออกมา เว้นแต่จะต้องอยู่ในความรอบรู้พระองค์ทั้งสิ้น และนี่คือคุณลักษณะแห่งการเป็นพระเจ้าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ในวันกิยามะฮฺอัลลอฮฺจะทรงร้องเรียกพวกมุชริกีนว่า ไหนเล่าภาคีทั้งหลายของข้าที่พวกเจ้าอ้างว่าเป็นพระเจ้า พวกมันจะตอบว่าพวกเราขอแจ้งและยืนยันต่อพระองค์ด้วยความจริงว่า ไม่มีผู้ใดในหมู่พวกเราเป็นพยานในวันนี้ว่า มีภาคีคู่เคียงกับพระองค์และสิ่งที่พวกเขาเคารพบูชากราบไหว้มัน ในโลกดุนยาที่เป็นเจว็ด และรูปปั้นได้เตลิดหนีไปจากพวกเขาและพวกเขาก็รู้สึกมั่นใจว่า ไม่มีทางหนีและทางรอดสำหรับพวกเขาแล้วที่จะให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺไปได้

[2] มนุษย์นั้นจะไม่เบื่อหน่ายต่อการวิงวอนขอความดีให้แก่ตัวของเขา เช่น ทรัพย์สมบัติ ความสุข เกียรติยศและอำนาจ แต่เมื่อความทุกข์ยากประสบแก่เขา เช่น ความยากจนและการเจ็บป่วยและอื่นๆ จากนั้นเขาก็เบื่อหน่ายหมดหวังจากความเมตตาของอัลลอฮฺ ท้อถอยและหมดอาลัย

เราจะให้พวกเขาได้ลิ้มรสการลงโทษอันรุนแรง[1]

51. และเมื่อเราได้ให้ความโปรดปรานแก่มนุษย์ เขาก็เหินห่างและปลีกตัวออกไปข้าง ๆ และเมื่อความทุกข์ประสบแก่เขา เขาก็เป็นผู้วิงวอนขออย่างยืดเยื้อ[2]

وَإِذَآ أَنۡعَمۡنَا عَلَى ٱلۡإِنسَٰنِ أَعۡرَضَ وَنَـَٔا بِجَانِبِهِۦ وَإِذَا مَسَّهُ ٱلشَّرُّ فَذُو دُعَآءٍ عَرِيضٖ ﴿٥١﴾

52. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านไม่เห็นดอกหรือว่า ถ้าอัลกุรอานมาจากอัลลอฮฺ แล้วพวกท่านปฏิเสธที่จะศรัทธาต่ออัลกุรอาน ใครเล่าจะหลงทางมากไปกว่าผู้ที่อยู่ในการแตกแยกอย่างลิบลับ[3]

قُلۡ أَرَءَيۡتُمۡ إِن كَانَ مِنۡ عِندِ ٱللَّهِ ثُمَّ كَفَرۡتُم بِهِۦ مَنۡ أَضَلُّ مِمَّنۡ هُوَ فِي شِقَاقِۭ بَعِيدٖ ﴿٥٢﴾

---

[1] และเมื่อเราได้ให้เขาร่ำรวยขึ้นและมีสุขภาพดีหลังจากความยากแค้น และความเจ็บป่วยเขาก็จะกล่าวว่านี่คือความสามารถ และความพยายามของมัน และฉันไม่เชื่อว่าวันกิยามะฮฺจะเกิดขึ้น สมมุติว่าวันกิยามะฮฺจะเกิดขึ้นพระเจ้าของฉันก็จะประทานความดีให้แก่ฉันเสมือนกับที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ฉันในโลกดุนยา อัลลอฮฺทรงสาบานว่า เราจะให้พวกกุฟฟารเหล่านั้นได้รู้เห็นถึงข้อเท็จจริงในการงานของพวกเขาและความผิดต่าง ๆ ของพวกเขา แล้วเราจะลงโทษพวกเขาอย่างรุนแรงคือ การอยู่ในนรกตลอดกาล

[2] เมื่อเราได้ให้ความโปรดปรานแก่มนุษย์ เขาก็จะเหินห่างจากการขอบคุณพระเจ้าของเขา และหยิ่งยโสจากการปฏิบัติตามข้อใช้ข้อห้ามของพระองค์ และเมื่อความทุกข์ยากประสบแก่เขา เขาก็จะวิงวอนขอดุอาอฺอย่างมากมาย นี่คือธรรมชาติของมนุษย์ที่มีความดื้อรั้นและเนรคุณ รู้จักพระเจ้าของเขาในเวลามีความทุกข์และลืมพระองค์ในเวลามีความสุข

[3] มุฮัมมัดจงกล่าวแก่พวกเขาว่า โอ้ชาวมุชริกีนเอ๋ย จงบอกฉันซิว่า ถ้าอัลกุรอานนี้มาจากอัลลอฮฺและพวกท่านปฏิเสธศรัทธาต่ออัลกุรอานโดยปราศจากการใคร่ครวญและพิจารณาแล้ว สภาพของพวกท่านจะเป็นอย่างไร? แน่นอนจะไม่มีผู้ใดหลงทางยิ่งไปกว่าพวกท่าน อันเนื่องมาจากการแตกแยกและการเป็นศัตรูของพวกท่าน

سَنُرِيهِمْ ءَايَٰتِنَا فِى ٱلْءَافَاقِ وَفِىٓ أَنفُسِهِمْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُ ٱلْحَقُّ ۗ أَوَلَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُۥ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ شَهِيدٌ ﴿٥٣﴾

53. เราจะให้พวกเขาได้เห็นสัญญาณทั้งหลายของเราในขอบเขตอันไกลโพ้น และในตัวของพวกเขาเอง จนกระทั่งจะเป็นที่ประจักษ์แก่พวกเขาว่า อัลกุรอานนั้นเป็นความจริงยังไม่พอเพียงอีกหรือที่พระเจ้าของเจ้านั้นทรงเป็นพยานต่อทุกสิ่ง[1]

أَلَآ إِنَّهُمْ فِى مِرْيَةٍ مِّن لِّقَآءِ رَبِّهِمْ ۗ أَلَآ إِنَّهُۥ بِكُلِّ شَىْءٍ مُّحِيطٌۢ ﴿٥٤﴾

54. พึงรู้เถิดว่า แท้จริงพวกเขาอยู่ในการสงสัยเกี่ยวกับการพบพระเจ้าของพวกเขาพึงรู้เถิดว่าแท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงล้อมทุก ๆ สิ่งไว้[2]

---

[1] เราจะให้พวกมุชริกีนเหล่านั้นเห็นสัญญาณต่าง ๆ ของเราและหลักฐานต่าง ๆ ของเราว่าอัลกุรอานนั้นเป็นความจริงถูกประทานมาจากอัลลอฮฺ ในขอบเขตของชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน เช่น ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว ต้นไม้ พืชพันธุ์ และอื่นๆ จากนั้นในความแปลกประหลาดทั้งเบื้องบนและเบื้องล่าง และความแปลกประหลาดในเดชานุภาพของอัลลอฮฺในการสร้าง และการประกอบมนุษย์ จนเป็นที่ประจักษ์แก่พวกเขาว่าอัลกุรอานนั้นเป็นความจริง ยังไม่พอเพียงแก่พวกเขาอีกหรือว่าพระเจ้าของเจ้านั้นไม่มีสิ่งใดในแผ่นดินและท้องฟ้าจะซ่อนเร้นไปจากพระองค์ได้ และพระองค์ทรงสอดส่องต่อทุกสิ่งทุกอย่าง

[2] พึงรู้เถิดว่า พวกมุชริกีนเหล่านั้นอยู่ในการสงสัย ในเรื่องการชำระ การฟื้นคืนชีพ และการตอบแทน ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ใคร่ครวญและไม่ศรัทธา พึงรู้เถิดว่าความรอบรู้ของพระองค์ทรงห้อมล้อมทุก ๆ สิ่งและพระองค์จะทรงตอบแทนพวกเขาในการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขา

(42) ซูเราะฮฺ อัชชูรอ

سورة الشورى

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 53 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัชชูรอ

ซูเราะฮฺนี้เป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ เรื่องของซูเราะฮฺเช่นเดียวกับเรื่องของซูเราะฮฺมักกียะฮฺอื่นๆ ที่ให้ความสนใจทางด้านหลักอะกีดะฮฺอิสลามียะฮฺ เช่น การให้ความเป็นเอกภาพ สาสน์ การฟื้นคืนชีพ และการตอบแทน แกนสำคัญที่ซูเราะฮฺนี้กล่าวถึงก็คือ การวะฮียฺ และสาสน์ ซึ่งเป็นเป้าหมายหลักของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺเริ่มด้วยการกำหนดแหล่งที่มาของอัลวะฮียฺ และแหล่งที่มาของสาสน์ อัลลอฮฺ พระเจ้าแห่งสากลโลก คือ ผู้ประทานวะฮียฺให้แก่บรรดานะบี และบรรดารอซูล พระองค์คือ ผู้ทรงคัดเลือกผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์จากปวงบ่าวของพระองค์ เพื่อทำหน้าที่เผยแผ่สาสน์ของพระองค์ เพื่อที่จะนำมนุษยชาติออกจากความมืดมนแห่งการตั้งภาคี (ชิริก) และการหลงทางไปสู่รัศมีแห่งแนวทางที่ถูกต้อง (ฮิดายะฮฺ) และการศรัทธา (อีมาน)

ต่อมาซูเราะฮฺได้เปิดเผยถึงสภาพของพวกมุชริกีนบางคน และการกล่าวอ้างของพวกเขาแก่อัลลอฮฺว่ามีบุตรจนกระทั่งบรรดาชั้นฟ้าเกือบที่จะพังทลายลงมาอันเนื่องจากจากคำกล่าวอ้างของพวกเขา ขณะที่พวกมุชริกีนเหล่านั้นกำลังเซ่อซ่าอยู่ในการหลงทางของพวกเขา มะลาอิกะฮฺที่อยู่บนฟากฟ้าต่างก็มุ่งมั่นอยู่ในการแซ่ซ้องสดุดีด้วยการสรรเสริญต่ออัลลอฮฺ ทั้งนี้เพื่อเป็นการเปรียบเทียบระหว่างการปฏิเสธศรัทธาและการฝ่าฝืนของมนุษย์บนหน้าแผ่นดิน กับการศรัทธาของมะลาอิกะฮฺและการยอมจำนนต่อพระผู้เป็นของพวกเขา

ซูเราะฮฺได้หวนกลับมากล่าวถึงข้อเท็จจริงของการวะฮียฺและสาสน์อีก โดยกำหนดว่าศาสนานั้นเป็นหนึ่งเดียว อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงส่งบรรดารอซูลทั้งมวลมาพร้อมด้วยศาสนานั้น และว่าบทบัญญัติของบรรดานะบีนั้นถึงแม้ว่าจะแตกต่าง

กัน แต่ว่าศาสนาของพวกเขาเป็นหนึ่งเดียว คืออัลอิสลาม ซึ่งพระองค์ทรงส่งมาให้แก่นูหฺ มูซา อีซา และบรรดารอซูลผู้ทรงเกียรติ “พระองค์ได้ทรงกำหนดศาสนาแก่พวกเจ้าเช่นเดียวกับที่พระองค์ได้ทรงบัญชาแก่นูหฺ และที่เราได้วะฮียฺแก่เจ้าก็เช่นเดียวกับที่เราได้บัญชาแก่อิบรอฮีมและมูซา และอีซา...”

ซูเราะฮฺได้เปลี่ยนมากล่าวถึงเรื่องของบรรดาผู้ปฏิเสธอัลกุรอาน บรรดาผู้ปฏิเสธการฟื้นคืนชีพและการตอบแทน และได้กล่าวเตือนพวกเขาถึงการลงโทษอันหนักหน่วงในวันที่ผมจะเปลี่ยนเป็นสีขาวและจิตใจจะไม่อยู่กับตัวเพราะความกลัว ขณะที่พวกเขาอยู่ในโลกดุนยานั้น พวกเขาเยาะเย้ยเหยียดหยาม และเร่งเร้าถึงยามอวสาน

หลังจากซูเราะฮฺได้กล่าวถึงหลักฐานต่าง ๆของการอีมานซึ่งเป็นที่ประจักษ์อยู่นี้อันนับได้ว่าเป็นร่องรอยแห่งการกระทำอันมากหลายของอัลลอฮฺ ความปรีชาญาณและเดชานุภาพของพระองค์แล้ว ซูเราะฮฺได้เรียกร้องเชิญชวนมนุษย์ให้ตอบรับการดะอฺวะฮฺของอัลลอฮฺ ด้วยการปฏิบัติตามและยอมจำนนต่อการตัดสินของพระองค์ก่อนที่วันแห่งความยากลำบากจะมาจู่โจมพวกเขา ซึ่งทรัพย์สมบัติก็ดี ญาติสนิทก็ดีจะไม่อำนวยประโยชน์แต่ประการใด “จงตอบรับการเรียกร้องของพระเจ้าของพวกเจ้าเถิด ก่อนที่วันหนึ่งจะมาถึง ซึ่งจะไม่มีทางหลีกเลี่ยงไปจากอัลลอฮฺได้”

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการกล่าวถึงอัลวะฮียฺ และอัลกุรอาน เช่นเดียวกับที่ได้เริ่มไว้ในตอนต้นของซูเราะฮฺ ทั้งนี้เพื่อให้คำกล่าวสอดคล้องกันในตอนต้นและตอนจบ “และเช่นนั้นแหละเราได้วะฮียฺแก่เจ้าตามบัญชาของเรา เจ้าไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่า อะไรคือคัมภีร์ และอะไรคือการศรัทธา...”

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺอัชชูรอ ถูกขนานนามเช่นนี้เพื่อเป็นการชี้แนะถึงสถานะของการปรึกษาหารือในอิสลาม และเป็นการสั่งสอนให้บรรดามุอฺมินผู้ศรัทธาให้ดำเนินชีวิตของพวกเขาอยู่บนแนวทางที่ดีเด่น และสมบูรณ์ยิ่งคือ “แนวทางแห่งการปรึกษาหารือ (อัชชูรอ)” เนื่องเพราะแนวทางนี้เป็นแนวทางที่ยิ่งใหญ่และมีคุณค่าในการดำเนินชีวิตของบุคคลและสังคม ดังที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า “และกิจการของพวกเขามีการปรึกษาหารือระหว่างพวกเขา”

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

حمٓ ﴿١﴾

1. ฮา มีม[1]

عٓسٓقٓ ﴿٢﴾

2. อัยนฺ ซีน ก๊อฟ

كَذَٰلِكَ يُوحِىٓ إِلَيْكَ وَإِلَى ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِكَ ٱللَّهُ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٣﴾

3. เช่นนั้นแหละ ได้มีวะฮียฺมายังเจ้าและมายังบรรดา (รอซูล) ก่อนหน้าเจ้า อัลลอฮฺ ผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ[2]

لَهُۥ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ۖ وَهُوَ ٱلْعَلِىُّ ٱلْعَظِيمُ ﴿٤﴾

4. สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินเป็นสิทธิของพระองค์ และพระองค์เป็นผู้สูงส่ง ผู้ทรงยิ่งใหญ่[3]

تَكَادُ ٱلسَّمَٰوَٰتُ يَتَفَطَّرْنَ مِن فَوْقِهِنَّ ۚ وَٱلْمَلَٰٓئِكَةُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِمَن فِى ٱلْأَرْضِ ۗ أَلَآ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلْغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٥﴾

5. ชั้นฟ้าทั้งหลายแทบจะพังทลายลงมาจากเบื้องบน พวกมันขณะที่มะลาอิกะฮฺต่างก็แซ่ซ้องสดุดีด้วยการสรรเสริญต่อพระเจ้าของพวกเขา และขออภัยให้แก่ผู้ที่อยู่ในโลกนี้พึงรู้เถิดว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้น พระองค์เป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ[4]

---

[1] โปรดดูคำอธิบายในเชิงอรรถของอายะฮฺที่หนึ่ง ซูเราะฮฺที่สอง ซูเราะฮฺนี้เป็นซูเราะฮฺที่สามในเจ็ดซูเราะฮฺที่เริ่มด้วยอักษรฮามีม และเรียกว่าฮามีมทั้งเจ็ด หรือตระกูลฮามีม

[2] เช่นเดียวกับที่พระเจ้าของเจ้าได้วะฮียแก่เจ้าซึ่งอัลกุรอานนี้ พระองค์ได้วะฮียฺให้แก่บรรดารอซูลก่อนเจ้าซึ่งคัมภีร์ต่าง ๆ อัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอำนาจในอาณาจักรของพระองค์ ผู้ทรงปรีชาญาณในการสร้างของพระองค์

[3] สิ่งที่อยู่ในจักรวาลทั้งมวลเป็นสิทธิของพระองค์ในทางอำนาจ การสร้างและการเป็นทาส พระองค์เป็นผู้ทรงสูงส่งเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

[4] คือชั้นฟ้าแทบจะพังทลายลงมาเพราะความยิ่งใหญ่และเกียรติศักดิ์ของพระองค์ และจากความน่าเกลียดในคำกล่าวของพวกมุชริกีนที่ตั้งให้อัลลอฮฺมีพระบุตร ในขณะที่บรรดามะลาอิกะฮฺต่างก็แซ่ซ้องสดุดีต่ออัลลอฮฺและให้ความบริสุทธิ์แด่พระองค์ในสิ่งที่ไม่คู่ควรเหมาะสมต่อพระองค์ กับได้ขออภัยโทษให้แก่บรรดามุอฺมินที่อยู่ในโลกนี้

وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِن دُونِهِۦٓ أَوْلِيَآءَ اللَّهُ حَفِيظٌ عَلَيْهِمْ وَمَآ أَنتَ عَلَيْهِم بِوَكِيلٍ ۝٦

6. และบรรดาผู้ที่ยึดถือเอาผู้คุ้มครองอื่นจากพระองค์นั้น อัลลอฮฺทรงเฝ้าดูพวกเขา และเจ้ามิใช่ผู้ดูแลคุ้มครองพวกเขา[1]

وَكَذَٰلِكَ أَوْحَيْنَآ إِلَيْكَ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا لِّتُنذِرَ أُمَّ الْقُرَىٰ وَمَنْ حَوْلَهَا وَتُنذِرَ يَوْمَ الْجَمْعِ لَا رَيْبَ فِيهِ ۚ فَرِيقٌ فِى الْجَنَّةِ وَفَرِيقٌ فِى السَّعِيرِ ۝٧

7. และเช่นนั้นแหละ เราได้วะฮียฺอัลกุรอานเป็นภาษาอาหรับแก่เจ้า เพื่อเจ้าจะได้ตักเตือนอุมมุลกุรอ (ชาวมักกะฮฺ) และผู้ที่อยู่รอบเมืองนั้น และเตือนถึงวันแห่งการชุมนุม ซึ่งไม่มีข้อสงสัยใด ๆ ในวันนั้น พวกหนึ่งจะอยู่ในสวนสวรรค์ และอีกพวกหนึ่งจะอยู่ในไฟที่ลุกช่วงโชติ[2]

وَلَوْ شَآءَ اللَّهُ لَجَعَلَهُمْ أُمَّةً وَٰحِدَةً وَلَٰكِن يُدْخِلُ مَن يَشَآءُ فِى رَحْمَتِهِۦ ۚ وَالظَّٰلِمُونَ مَا لَهُم مِّن وَلِىٍّ وَلَا نَصِيرٍ ۝٨

8. และหากว่าอัลลอฮฺทรงประสงค์ แน่นอนจะทรงทำให้พวกเขาเป็นประชาชาติเดียวกัน แต่พระองค์จะทรงให้ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์เข้าสู่ความเมตตาของพระองค์ ส่วนบรรดาผู้อธรรมนั้น พวกเขาไม่มีผู้คุ้มครอง และไม่มีผู้ช่วยเหลือ[3]

---

[1] บรรดาผู้ที่ยึดถือเอาพระเจ้าอื่นใดเพื่อเคารพบูชานอกจากอัลลอฮฺนั้น พระองค์ทรงเฝ้าดูสภาพการณ์และการงานของพวกเขา และพระองค์เป็นผู้สอบสวนการกระทำของพวกเขา และเจ้ามิใช่เป็นผู้ดูแลสอดส่องการงานของพวกเขา แต่เจ้ามีหน้าที่เป็นผู้เผยแผ่ตามที่ได้รับมอบหมายมา

[2] ดังเช่นที่เราได้วะฮียฺแก่บรรดารอซูลก่อนเจ้ามาแล้ว เราก็ได้วะฮียฺแก่เจ้าคืออัลกุรอานเป็นภาษาอาหรับปราศจากการสงสัยแคลงใจใด ๆ ทั้งสิ้นและเป็นคัมภีร์ปาฏิหาริย์ เพื่อใช้เป็นการตักเตือนชาวอุมมุลกุรอคือชาวมักกะฮฺ และชาวเมืองอื่น ๆ ที่อยู่รอบเมืองมักกะฮฺ และเพื่อเตือนมหาชนให้ตระหนักถึงวันกิยามะฮฺเพราะในวันนั้นอัลลอฮฺจะทรงรวมมนุษย์ทั้งหมดอยู่ ณ ทุ่งมะฮฺชัร โดยปราศจากข้อสงสัยใด ๆ ทั้งสิ้น และในวันนั้นบรรดาผู้ศรัทธาผู้ยำเกรงจะอยู่ในสวนสวรรค์ และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจะอยู่ในนรกญะฮันนัม

[3] หากเป็นความประสงค์ของอัลลอฮฺ ตะอาลา พระองค์จะให้พวกเขาอยู่ในศาสนาอิสลาม ดังนั้นพวกเขาทั้งหมดก็จะอยู่ในสวนสวรรค์ แต่พระองค์จะทรงให้ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์เข้าอยู่ในศาสนาอิสลามแล้วก็จะให้เขาเข้าสู่สวนสวรรค์ ส่วนพวกมุชริกีนนั้นจะไม่มีผู้คุ้มครองคอยให้ความช่วยเหลือพวกเขาให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺได้ ดังนั้นพวกเขาจะเข้าอยู่ในนรก

9. หรือว่าพวกเขาได้ยึดถือเอาคนอื่นจากพระองค์เป็นผู้คุ้มครอง แต่อัลลอฮฺคือผู้คุ้มครอง และพระองค์คือผู้ทรงให้ชีวิตแก่คนตาย และพระองค์คือผู้ทรงอานุภาพเหนือทุกสิ่งอย่าง[1]

أَمِ ٱتَّخَذُواْ مِن دُونِهِۦٓ أَوْلِيَآءَ فَٱللَّهُ هُوَ ٱلْوَلِىُّ وَهُوَ يُحْىِ ٱلْمَوْتَىٰ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٩﴾

10. และอันใดที่พวกเจ้าขัดแย้งกันในเรื่องนั้น ๆ ดังนั้นการชี้ขาดตัดสินย่อมกลับไปหาอัลลอฮฺ นั่นคืออัลลอฮฺพระเจ้าของฉัน แด่พระองค์เท่านั้น ฉันขอมอบหมายและยังพระองค์เท่านั้น ฉันจะกลับไปหา[2]

وَمَا ٱخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِن شَىْءٍ فَحُكْمُهُۥٓ إِلَى ٱللَّهِ ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبِّى عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ ﴿١٠﴾

11. พระผู้ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน พระองค์ทรงทำให้มีคู่ครองแก่พวกเจ้าจากตัวของพวกเจ้าเอง และจากปศุสัตว์ทรงให้มีคู่ผัวเมีย ด้วยเหตุนี้พระองค์ทรงแพร่พันธุ์พวกเจ้าให้มากมาย ไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือนพระองค์ และพระองค์เป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงเห็น[3]

فَاطِرُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ جَعَلَ لَكُم مِّنْ أَنفُسِكُمْ أَزْوَٰجًا وَمِنَ ٱلْأَنْعَٰمِ أَزْوَٰجًا يَذْرَؤُكُمْ فِيهِ لَيْسَ كَمِثْلِهِۦ شَىْءٌ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْبَصِيرُ ﴿١١﴾

12. กุญแจ (การควบคุมกิจการ) แห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินเป็นสิทธิ์ของพระองค์

لَهُۥ مَقَالِيدُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ يَبْسُطُ ٱلرِّزْقَ لِمَن يَشَآءُ وَيَقْدِرُ إِنَّهُۥ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٢﴾

---

[1] แต่พวกมุชริกีนได้ยึดถือเอาพระเจ้าอื่นจากอัลลอฮฺเป็นผู้คุ้มครอง และขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าเหล่านั้น อัลลอฮฺองค์เดียวเท่านั้นเป็นผู้คุ้มครองอย่างแท้จริง และเป็นผู้ช่วยเหลือบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธา เป็นผู้ทรงอานุภาพสามารถให้ชีวิตแก่คนตายให้มีชีวิตขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

[2] และสิ่งที่พวกเจ้าขัดแย้งกันในเรื่องของศาสนาและเรื่องของโลกดุนยากับพวกกุฟฟารหรือบรรดามุอฺมินด้วยกัน พระองค์เท่านั้นเป็นผู้ชี้ขาดตัดสิน ผู้ที่มีคุณลักษณะเช่นนั้นคือพระเจ้าของฉัน ฉันขอมอบการงานทั้งหลายแด่พระองค์เท่านั้น และฉันจะต้องกลับไปหาพระองค์

[3] คือพระองค์เป็นผู้สร้างชั้นฟ้าและแผ่นดินโดยไม่มีแบบอย่างมาก่อนเลย และทรงทำให้พวกเจ้ามีคู่ครองคือเพศชายและเพศหญิง และปศุสัตว์ก็เช่นเดียวกัน พระองค์ทรงให้พวกเจ้ามีจำนวนมากมาย เพราะการสืบพันธุ์ หากพระองค์มิได้ทรงสร้างเพศชายเพศหญิงแล้ว ก็จะไม่มีการแพร่พันธุ์และการเพิ่มจำนวนพลเมือง ไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือนอัลลอฮฺ เพราะพระองค์เป็นผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่าง ดังนั้นสิ่งที่ถูกสร้างจะไม่เสมอเหมือนพระองค์ในทุกรูปแบบ พระองค์ทรงได้ยินทุกคำพูดของปวงบ่าว ทรงรอบรู้การงานและสภาพการณ์ของพวกเขา

พระองค์ทรงเพิ่มพูนปัจจัยยังชีพแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์และทรงให้คับแคบ แท้จริงพระองค์ทรงรอบรู้ทุกสิ่งอย่าง[1]

۞ شَرَعَ لَكُم مِّنَ الدِّينِ مَا وَصَّىٰ بِهِۦ نُوحًا وَالَّذِىٓ
أَوْحَيْنَآ إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِۦٓ إِبْرَٰهِيمَ وَمُوسَىٰ
وَعِيسَىٰٓ أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ كَبُرَ
عَلَى الْمُشْرِكِينَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ اللَّهُ يَجْتَبِىٓ
إِلَيْهِ مَن يَشَآءُ وَيَهْدِىٓ إِلَيْهِ مَن يُنِيبُ ﴿١٣﴾

13. พระองค์ได้ทรงกำหนดศาสนาแก่พวกเจ้าเช่นเดียวกับที่พระองค์ได้ทรงบัญชาแก่นูหฺ และที่เราได้วะฮียฺแก่เจ้าก็เช่นเดียวกับที่เราได้บัญชาแก่อิบรอฮีม และมูซา และอีซาว่า พวกเจ้าจงดำรงศาสนาไว้ให้มั่นคง และอย่าแตกแยกกันในเรื่องของศาสนา แต่เป็นเรื่องใหญ่แก่พวกตั้งภาคีที่เจ้าเรียกร้อง เชิญชวนพวกเขาไปสู่ศาสนานั้น อัลลอฮฺทรงเลือกสำหรับพระองค์ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และทรงชี้แนะทางสู่พระองค์แก่ผู้ที่ผินหน้าสู่พระองค์[2]

وَمَا تَفَرَّقُوٓا إِلَّا مِنۢ بَعْدِ مَا جَآءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًۢا بَيْنَهُمْ
وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ إِلَىٰٓ أَجَلٍ مُّسَمًّى
لَّقُضِىَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّ الَّذِينَ أُورِثُوا الْكِتَٰبَ
مِنۢ بَعْدِهِمْ لَفِى شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيبٍ ﴿١٤﴾

14. และพวกเขามิได้แตกแยกกัน เว้นแต่หลังจากได้มีความรู้มายังพวกเขาแล้ว ทั้งนี้เพราะความริษยาระหว่างพวกเขากันเอง และหากมิใช่ลิขิตได้บันทึกไว้ที่พระเจ้าของเจ้าจนถึงวาระที่กำหนดไว้แล้ว แน่นอนก็จะต้องมีการตัดสิน

---

[1] ขุมทรัพย์ในจักรวาลทั้งมวลเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺ พระองค์ทรงให้ริซกีกว้างขวางและทรงให้คับแคบแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ ทั้งนี้ย่อมเป็นไปตามฮิกมะฮฺของพระองค์

[2] คืออัลลอฮฺทรงกำหนดบัญญัติศาสนาที่สะดวกง่ายดายแก่พวกเจ้าเสมือนกับที่พระองค์ได้ทรงบัญชาแก่บรรดารอซูล และบรรดานะบีที่มีชื่อเสียง เช่น นูหฺ และมุฮัมมัด และอัลลอฮฺได้ทรงบัญชาแก่อิบรอฮีม มูซา และอีซา บัญญัติศาสนาและฮุกุ่มต่าง ๆ จนกระทั่งพระองค์ทรงให้บัญญัติศาสนาต่าง ๆ เหล่านั้นสิ้นสุดลงด้วยบัญญัติศาสนาของรอซูล และนะบีที่ดีที่สุด คือของนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม พระองค์ทรงบัญชาแก่บรรดานะบีที่มีความหนักแน่น และมั่นคงว่า พวกเจ้าจงดำรงศาสนาไว้ให้มั่นคง ซึ่งพระองค์ทรงกำหนดไว้แก่พวกเจ้า อย่าทำลายและอย่าแตกแยกกันในเรื่องของศาสนา แต่มันเป็นเรื่องใหญ่และเป็นการลำบากแก่พวกมุชริกีน พวกกุฟฟารมักกะฮฺที่จะยึดถือปฏิบัติเพราะเป็นการเรียกร้องไปสู่การเตาฮีด และพระองค์ทรงคัดเลือกผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์คือ ผู้ที่มีศรัทธาและมีความจงรักภักดีต่อพระองค์

ในระหว่างพวกเขา และแท้จริงบรรดาผู้ได้รับมรดกคัมภีร์นี้หลังจากพวกเขานั้น อยู่ในการสงสัยกังขาเกี่ยวกับคัมภีร์นั้น[1]

فَلِذَٰلِكَ فَٱدْعُ وَٱسْتَقِمْ كَمَآ أُمِرْتَ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَآءَهُمْ وَقُلْ ءَامَنتُ بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ مِن كِتَٰبٍ وَأُمِرْتُ لِأَعْدِلَ بَيْنَكُمُ ٱللَّهُ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ لَنَآ أَعْمَٰلُنَا وَلَكُمْ أَعْمَٰلُكُمْ لَا حُجَّةَ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ ٱللَّهُ يَجْمَعُ بَيْنَنَا وَإِلَيْهِ ٱلْمَصِيرُ ﴿١٥﴾

15. ดังนั้น เพื่อการนี้แหละเจ้าจงเรียกร้องเชิญชวนและดำรงมั่นอยู่ในแนวทางที่เที่ยงธรรม ดังที่เจ้าได้รับบัญชา และอย่าได้ปฏิบัติตามอารมณ์ต่ำของพวกเขา และจงกล่าวว่า ฉันได้ศรัทธาในสิ่งที่มีอยู่ในคัมภีร์ตามที่อัลลอฮฺทรงประทานลงมา และฉันได้รับบัญชาให้ตัดสินระหว่างพวกท่านด้วยความเที่ยงธรรม อัลลอฮฺคือพระเจ้าของฉันและพระเจ้าของพวกท่าน (การตอบแทน) การงานของฉันก็จะได้แก่ฉัน และ (การตอบแทน) การงานของพวกท่านก็จะได้แก่พวกท่าน ไม่มีการโต้แย้งใด ๆ ระหว่างพวกเรากับพวกท่าน อัลลอฮฺจะทรงรวบรวมพวกเราทั้งหมด และยังพระองค์คือการกลับไป[2]

---

[1] คือพวกยะฮูด นะศอรอ และอาหรับมิได้แตกแยกกันเว้นแต่หลังจากได้มีหลักฐานและข้อพิสูจน์จากท่านนะบีมายังพวกเขาแล้ว และหากอัลลอฮฺมิได้ทรงกำหนดผ่อนผันการลงโทษแก่พวกเขาไปจนกระทั่งวันกิยามะฮฺแล้ว พระองค์ก็จะทรงรีบเร่งการลงโทษพวกเขาในโลกดุนยานี้ พวกอะฮฺลุลกิตาบที่เหลืออยู่ จนกระทั่งในสมัยของท่านรอซูลลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ก็ยังคงมีความสงสัยในคัมภีร์อัลเตารอตและอัลอินญีล เพราะพวกเขาได้เลียนแบบบรรพบุรุษของพวกเขาโดยปราศจากหลักฐาน

[2] อันเนื่องมาจากการแตกแยกระหว่างพวกอะฮฺลุลลกิตาบ เราจึงใช้ให้เจ้า (มุฮัมมัด เอ๋ย) เรียกร้องมหาชนไปสู่ศาสนาอันเที่ยงธรรมซึ่งเราได้เคยบัญชาแก่บรรดารอซูลก่อนเจ้า และเจ้าอย่าได้เชื่อฟังปฏิบัติตามอารมณ์ต่ำของพวกมุชริกีนที่เชิญชวนเจ้าให้ละทิ้งการเรียกร้องไปสู่การเตาฮีด และจงกล่าวแก่พวกเขาว่า ฉันมีความเชื่อมั่นต่อคัมภีร์ทุกฉบับที่อัลลอฮฺได้ประทานลงมา และพระเจ้าของฉันทรงบัญชาให้ฉันตัดสินข้อขัดแย้งระหว่างพวกท่านด้วยความยุติธรรม อัลลอฮฺคือพระผู้ทรงบังเกิดพวกเราทั้งหมด เป็นผู้คอยควบคุมดูแลกิจการของพวกเรา ดังนั้นจำเป็นที่เราจะต้องเคารพอิบาดะฮฺต่อพระองค์เท่านั้น การตอบแทนการงานของเราก็จะได้แก่เรา และของพวกท่านก็จะได้แก่พวกท่านทั้งดีและชั่ว เราจะไม่ได้ประโยชน์อันใดจากความดีของพวกท่าน และจะไม่ได้รับโทษจากความชั่วของพวกท่าน ไม่มีการโต้เถียงอันใดระหว่างเรากับท่านอีกแล้ว เพราะสัจธรรมได้ประจักษ์ขึ้นแล้ว

16. ส่วนบรรดาผู้โต้แย้งเกี่ยวกับ (ศาสนาของ) อัลลอฮฺหลังจาก (ศาสนานั้น) ได้เป็นที่ยอมรับแล้ว การโต้แย้งของพวกเขาปราศจากเหตุผลในทัศนะของพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะได้รับความกริ้วโกรธ และพวกเขาจะได้รับการลงโทษอย่างสาหัส[1]

وَالَّذِينَ يُحَاجُّونَ فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا اسْتُجِيبَ
لَهُ حُجَّتُهُمْ دَاحِضَةٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ
وَلَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ١٦

17. อัลลอฮฺคือผู้ประทานคัมภีร์นี้ (อัลกุรอาน) ลงมาด้วยความจริงและทรงประทานความสมดุล และอะไรเล่าจะทำให้เจ้ารู้ได้ บางทียามอวสานนี้อยู่ใกล้ๆ นี่เอง[2]

اللَّهُ الَّذِي أَنْزَلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ وَالْمِيزَانَ ۗ
وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ قَرِيبٌ ١٧

18. บรรดาผู้ไม่ศรัทธาในเรื่องนี้เร่งเร้าจะให้เกิดขึ้น ส่วนบรรดาผู้ศรัทธาก็มีความหวั่นกลัวในเรื่องยามอวสาน และพวกเขารู้ว่ามันเป็นความจริง พึงรู้เถิดว่าแท้จริงบรรดาผู้โต้เถียงเกี่ยวกับเรื่องยามอวสานนั้นอยู่ในการหลงผิดอันไกลลิบอย่างแน่นอน[3]

يَسْتَعْجِلُ بِهَا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِهَا ۖ وَالَّذِينَ
آمَنُوا مُشْفِقُونَ مِنْهَا وَيَعْلَمُونَ أَنَّهَا الْحَقُّ ۗ
أَلَا إِنَّ الَّذِينَ يُمَارُونَ فِي السَّاعَةِ
لَفِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ ١٨

19. อัลลอฮฺเป็นผู้ทรงเอ็นดูต่อปวงบ่าวของพระองค์ ทรงประทานปัจจัยยังชีพแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และพระองค์เป็นผู้ทรงพลัง

اللَّهُ لَطِيفٌ بِعِبَادِهِ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ ۖ
وَهُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ ١٩

---

[1] คือโต้แย้งเพื่อให้มนุษย์หันห่างจากการศรัทธา หลังจากมนุษย์ได้ตอบรับและเข้าอยู่ในศาสนาของอัลลอฮฺแล้ว การโต้แย้งของพวกเขาไม่มีเหตุผล

[2] คือคัมภีร์อัลกุรอานนี้ และคัมภีร์อื่นๆ ของพระองค์เพียบพร้อมด้วยความจริงและความเที่ยงธรรม และทรงประทานตราชูคือความสมดุล และความยุติธรรม คือยามอวสานนั้นใกล้เข้ามาแล้ว ดังนั้นจำเป็นแก่ผู้มีสติปัญญาจะต้องระมัดระวังและเตรียมตัวไว้

[3] คือพวกมุชริกีนที่ไม่ศรัทธาต่อวันกิยามะฮฺจะเร่งเร้าโดยกล่าวในเชิงเย้ยหยันว่า เมื่อใดจะเกิดขึ้น ส่วนบรรดาผู้ศรัทธาต่อวันกิยามะฮฺมีความหวั่นกลัวว่า เมื่อใดจะเกิดขึ้น เพราะพวกเขาตระหนักดีว่าจะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน ดังนั้นบรรดาผู้ที่โต้เถียงในเรื่องนี้ย่อมอยู่ในการหลงทางห่างไกลจากความจริง

ผู้ทรงอำนาจ[1]

مَن كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الْآخِرَةِ نَزِدْ لَهُ فِي حَرْثِهِ ۖ وَمَن كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِن نَّصِيبٍ ﴿٢٠﴾

20. ผู้ใดปรารถนาผลตอบแทนของปรโลก เราจะเพิ่มผลตอบแทนของเขาแก่เขา และผู้ใดปรารถนาผลตอบแทนของโลกดุนยา เราจะให้แก่เขาบางส่วนในสิ่งนั้น และสำหรับเขาจะไม่ได้ส่วนใด ๆ อีกในปรโลก[2]

أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُم مِّنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَن بِهِ اللَّهُ ۚ وَلَوْلَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ ۗ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢١﴾

21. หรือว่าพวกเขามีภาคีต่าง ๆ ที่ได้กำหนดศาสนาแก่พวกเขา ซึ่งอัลลอฮฺมิได้ทรงอนุมัติ และหากมิใช่ลิขิตแห่งการตัดสิน (ที่ได้กำหนดไว้ก่อนแล้ว) ก็คงได้มีการตัดสินในระหว่างพวกเขา แท้จริงบรรดาผู้อธรรมสำหรับพวกเขาได้รับการลงโทษอันเจ็บปวด[3]

تَرَى الظَّالِمِينَ مُشْفِقِينَ مِمَّا كَسَبُوا وَهُوَ وَاقِعٌ بِهِمْ ۗ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فِي رَوْضَاتِ الْجَنَّاتِ ۖ لَهُم مَّا يَشَاءُونَ عِندَ رَبِّهِمْ ۚ ذَٰلِكَ

22. เจ้าจะเห็นบรรดาผู้อธรรมเป็นผู้หวั่นกลัวเนื่องจากสิ่งที่พวกเขาขวนขวายเอาไว้ และมันจะต้องเกิดขึ้นแก่พวกเขา[4] ส่วนบรรดาผู้ศรัทธาและปฏิบัติความดีต่าง ๆ จะอยู่ในอุทยานแห่งสวนสวรรค์ สำหรับพวกเขาจะได้สิ่งที่พวกเขา

---

[1] อัลลอฮฺทรงเอ็นดูต่อปวงบ่าวของพระองค์ทั้งคนดีและคนชั่วทั้ง ๆ ที่พวกเขาทรยศต่อพระองค์ พระองค์ก็ยังคงประทานปัจจัยยังชีพแก่พวกเขาและไม่ลงโทษพวกเขา ทรงให้ปัจจัยยังชีพกว้างขวางแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์

[2] คือต้องการผลตอบแทนของโลกอาคิเราะฮฺด้วยการกระทำของเขา เราจะเพิ่มผลตอบแทนที่ดีแก่เขาสิบเท่าหรือมากกว่านั้น และผู้ใดต้องการผลตอบแทนความสุขสำราญในโลกดุนยาด้วยการกระทำของเขา เราจะให้บางส่วนเท่านั้น ส่วนในโลกอาคิเราะฮฺเขาจะไม่ได้ส่วนแห่งการตอบแทนแต่อย่างใด

[3] เป็นคำถามเพื่อยืนยันและปราม คือ หรือว่าพวกกุฟฟารเหล่านั้นมีภาคีที่เป็นชัยฏอนหรือพระเจ้าเป็นเจว็ด ได้บัญญัติให้แก่พวกเขาให้มีการตั้งภาคีและการทรยศ ซึ่งอัลลอฮฺมิได้ทรงอนุมัติให้แก่พวกเขา หากว่าอัลลอฮฺมิได้ทรงลิขิตไว้แต่ก่อนแล้วว่า การตอบแทนและการลงโทษจงมีขึ้นในวันกิยามะฮฺ พระองค์ก็จะทรงตัดสินระหว่างพวกกุฟฟารกับบรรดามุอฺมิน ด้วยการเร่งให้มีการลงโทษแก่ผู้อธรรม และตอบแทนความดีแก่ผู้ศรัทธา

[4] คือในวันกิยามะฮฺ เจ้าจะเห็นบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในสภาพเช่นนั้น

هُوَ ٱلۡفَضۡلُ ٱلۡكَبِيرُ ﴿٢٢﴾

ปรารถนา ณ ที่พระเจ้าของพวกเจ้า นั่นคือความโปรดปรานอันยิ่งใหญ่[1]

ذَٰلِكَ ٱلَّذِي يُبَشِّرُ ٱللَّهُ عِبَادَهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِۗ قُل لَّآ أَسۡـَٔلُكُمۡ عَلَيۡهِ أَجۡرًا إِلَّا ٱلۡمَوَدَّةَ فِي ٱلۡقُرۡبَىٰۗ وَمَن يَقۡتَرِفۡ حَسَنَةٗ نَّزِدۡ لَهُۥ فِيهَا حُسۡنًاۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ شَكُورٌ ﴿٢٣﴾

23. นั่นคือ (ความโปรดปราน) อัลลอฮฺทรงแจ้งข่าวดีแก่ปวงบ่าวของพระองค์ ซึ่งพวกเขาได้ศรัทธาและปฏิบัติความดีต่าง ๆ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ฉันมิได้ขอร้องค่าตอบแทนใด ๆ เพื่อการนี้ เว้นแต่เพื่อความรักใคร่ในเครือญาติ และผู้ใดกระทำความดี เราจะเพิ่มพูนความดีในนั้นให้แก่เขา แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงชื่นชม (เพราะการภักดีของพวกเขา)[2]

أَمۡ يَقُولُونَ ٱفۡتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبٗاۖ فَإِن يَشَإِ ٱللَّهُ يَخۡتِمۡ عَلَىٰ قَلۡبِكَۗ وَيَمۡحُ ٱللَّهُ ٱلۡبَٰطِلَ وَيُحِقُّ ٱلۡحَقَّ بِكَلِمَٰتِهِۦٓۚ إِنَّهُۥ عَلِيمُۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿٢٤﴾

24. หรือพวกเขากล่าวว่า เขา (มุฮัมมัด) ได้อุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮฺ ดังนั้นหากอัลลอฮฺทรงประสงค์ พระองค์จะทรงผนึกหัวใจเจ้าก็ได้ และอัลลอฮฺทรงขจัดความเท็จให้หมดไป และทรงยืนยันความจริงด้วยคำกล่าวของพระองค์ (อัลกุรอาน) แท้จริงพระองค์ทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในทรวงอก[3]

---

[1] ส่วนบรรดาผู้ศรัทธาที่เป็นคนดีจะได้อยู่ในสวนสวรรค์อย่างมีความสุขที่สุด พวกเขาปรารถนาสิ่งใดก็จะได้ตามความปรารถนา ดังนั้นข้อแตกต่างระหว่างบุคคล 2 จำพวกจะเปรียบเทียบกันไม่ได้ ด้วยเหตุนี้ อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงกล่าวว่า นั่นคือความโปรดปรานอันยิ่งใหญ่ ซึ่งเป็นความโปรดปรานเฉพาะบรรดาผู้ศรัทธา

[2] ดังกล่าวนั้นอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงแจ้งข่าวดีแก่ปวงบ่าวของพระองค์ และปฏิบัติความดี ซึ่งมีอยู่ในคัมภีร์และผ่านทางรอซูลของพระองค์ เพื่อให้พวกเขาดีใจ และเพิ่มความคิดถึงที่จะพบกับพระองค์ มุฮัมมัดจงกล่าวแก่พวกมุชริกีนเถิดว่า ฉันมิได้ขอค่าจ้างหรือทรัพย์สินแต่อย่างใดในการเผยแผ่สาสน์นี้ เว้นแต่เพื่อรักษาไว้ซึ่งสิทธิแห่งการเป็นเครือญาติและพวกท่านอย่าได้ทำร้ายฉันจนกว่าฉันจะได้ทำหน้าที่ของฉันอย่างเรียบร้อย

[3] หรือพวกกุฟฟารกุเรชกล่าวว่า มุฮัมมัดอุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮฺ โดยกล่าวอ้างว่าอัลกุรอานเป็นดำรัสของอัลลอฮฺ และเป็นวะฮียฺของพระองค์ หากมุฮัมมัดได้อุปโลกน์ความเท็จให้แก่อัลลอฮฺจริง พระองค์จะทรงผนึกบนหัวใจของเขา โดยให้ลืมอัลกุรอานที่อยู่ในทรวงอกของเขา และทรงให้ความเท็จสูญหาย และทรงให้ความจริงยืนหยัด และชัดแจ้งด้วยพระดำรัสของพระองค์คืออัลกุรอาน

25. และพระองค์คือผู้ทรงรับการขออภัยโทษจากปวงบ่าวของพระองค์ และทรงอภัยจากความผิดทั้งหลายและพระองค์ทรงรอบรู้สิ่งที่พวกเจ้ากระทำ[1]

وَهُوَ ٱلَّذِى يَقْبَلُ ٱلتَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِۦ وَيَعْفُوا۟ عَنِ ٱلسَّيِّـَٔاتِ وَيَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ ﴿٢٥﴾

26. และพระองค์ทรงตอบรับ (การวิงวอน) ของบรรดาผู้ศรัทธา และพวกเขากระทำความดีทั้งหลาย และพระองค์จะทรงเพิ่มพูนจากความโปรดปรานของพระองค์แก่พวกเขา และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น พวกเขาจะได้รับการลงโทษอย่างสาหัส[2]

وَيَسْتَجِيبُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَيَزِيدُهُم مِّن فَضْلِهِۦ ۚ وَٱلْكَٰفِرُونَ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴿٢٦﴾

27. และหากอัลลอฮฺทรงประทานปัจจัยยังชีพอย่างกว้างขวางแก่ปวงบ่าวของพระองค์แน่นอน พวกเขาก็จะก่อความเสียหายขึ้นในแผ่นดิน แต่พระองค์ทรงประทานให้ตามปริมาณที่พระองค์ทรงประสงค์ แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงตระหนักรู้ ผู้ทรงเห็นต่อปวงบ่าวของพระองค์[3]

۞ وَلَوْ بَسَطَ ٱللَّهُ ٱلرِّزْقَ لِعِبَادِهِۦ لَبَغَوْا۟ فِى ٱلْأَرْضِ وَلَٰكِن يُنَزِّلُ بِقَدَرٍ مَّا يَشَآءُ ۚ إِنَّهُۥ بِعِبَادِهِۦ خَبِيرٌۢ بَصِيرٌ ﴿٢٧﴾

28. และพระองค์คือผู้ทรงหลั่งน้ำฝนลงมาหลังจากที่พวกเขาหมดหวังกันแล้ว และพระองค์ทรงแผ่กระจายพระเมตตาของพระองค์ และ

وَهُوَ ٱلَّذِى يُنَزِّلُ ٱلْغَيْثَ مِنۢ بَعْدِ مَا قَنَطُوا۟ وَيَنشُرُ رَحْمَتَهُۥ ۚ وَهُوَ ٱلْوَلِىُّ ٱلْحَمِيدُ ﴿٢٨﴾

---

[1] นี่คือความโปรดปรานของอัลลอฮฺที่มีต่อปวงบ่าวของพระองค์ คือ ทรงรับการกลับเนื้อกลับตัวของบ่าวของพระองค์ ถ้าหากเขายอมสารภาพด้วยความจริงใจและจะไม่กลับไปประพฤติผิดอีก

[2] อัลลอฮฺทรงตอบรับการวิงวอนของบรรดามุอฺมินที่ปฏิบัติความดี และพระองค์จะทรงเพิ่มความดีให้แก่พวกเขาอีกนอกเหนือไปจากที่พวกเขาวิงวอน ส่วนบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นจะได้รับการลงโทษอย่างเจ็บปวดในนรกญะฮันนัม

[3] อิบนุกะษีรกล่าวว่า หากพระองค์ทรงประทานริซฺกีให้แก่พวกเขาเกินกว่าความต้องการแล้วก็จะทำให้พวกเขาแสดงความเกรี้ยวกราดและอวดดีอวดเด่นซึ่งกันและกัน แต่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงประทานริซฺกีให้แก่ปวงบ่าวให้เป็นไปตามฮิกมะฮฺและผลประโยชน์โดยทั่วไป

พระองค์เป็นผู้ทรงคุ้มครอง ผู้ทรงได้รับการสรรเสริญ[1]

وَمِنْ ءَايَٰتِهِۦ خَلْقُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَمَا بَثَّ فِيهِمَا مِن دَآبَّةٍ ۚ وَهُوَ عَلَىٰ جَمْعِهِمْ إِذَا يَشَآءُ قَدِيرٌ ﴿٢٩﴾

29. และหนึ่งจากสัญญาณทั้งหลายของพระองค์ คือการสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และสิ่งที่พระองค์ทรงแพร่กระจายไปทั่วในระหว่างทั้งสองนั้นแก่สิ่งที่มีชีวิตทั้งหลาย และพระองค์เป็นผู้ทรงอานุภาพที่จะรวบรวมพวกเขาเมื่อพระองค์ทรงประสงค์[2]

وَمَآ أَصَٰبَكُم مِّن مُّصِيبَةٍ فَبِمَا كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ وَيَعْفُوا۟ عَن كَثِيرٍ ﴿٣٠﴾

30. และเคราะห์กรรมอันใดที่ประสบแก่พวกเจ้า ก็เนื่องด้วยน้ำมือของพวกเจ้าได้ขวนขวายไว้ และพระองค์ทรงอภัย (ความผิดให้) มากต่อมากแล้ว[3]

وَمَآ أَنتُم بِمُعْجِزِينَ فِى ٱلْأَرْضِ ۖ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ مِن وَلِىٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٣١﴾

31. และพวกเจ้าไม่สามารถจะหนีรอดไปได้ในแผ่นดินนี้ และอื่นจากอัลลอฮฺ สำหรับพวกเจ้านั้นไม่มีผู้คุ้มครอง และไม่มีผู้ช่วยเหลือ[4]

---

[1] พระองค์ทรงประทานน้ำฝนลงมาให้แก่พวกเขาหลังจากความแห้งแล้ง และพวกเขาพากันหมดหวังแล้ว และทรงประทานความจำเริญ และความดีต่าง ๆ แก่ปวงบ่าว

[2] คือส่วนหนึ่งจากหลักฐานที่แสดงถึงเดชานุภาพของพระองค์ และความประหลาดแห่งปรัชญาของพระองค์ที่บ่งชี้ถึงความเป็นเอกภาพของพระองค์ คือ การสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินในรูปแบบอันสวยงามเช่นนี้ และทรงให้สิ่งที่ถูกบังเกิดมาทั้งหลาย เช่น มะลาอิกะฮฺ มนุษย์ ญิน และสัตว์นานาชนิดแพร่กระจายไปทั่วทุกหนแห่ง และพระองค์ทรงอานุภาพที่จะรวบรวมสิ่งที่ถูกสร้างมาเหล่านี้ให้ไปชุมนุมกันเพื่อการชำระสอบสวนและการตอบแทนตามเวลาที่พระองค์ทรงประสงค์

[3] โอ้มนุษย์เอ๋ย เคราะห์กรรมที่ประสบแก่พวกเจ้าทั้งชีวิต และทรัพย์สินก็ดีก็เนื่องมาจากการฝ่าฝืนข้อบัญญัติที่พวกเจ้าได้กระทำไว้ และพระองค์ทรงอภัยความผิดอย่างมากมายให้แก่พวกเจ้า โดยที่พระองค์ไม่ทรงลงโทษ มิฉะนั้นแล้วพวกเจ้าก็จะประสบกับความหายนะอยู่ร่ำไป

[4] โอ้พวกมุชริกีนเอ๋ย พวกเจ้าจะไม่รอดพ้นไปจากการลงโทษของอัลลอฮฺไปได้หรอก และพวกเจ้าก็ไม่สามารถที่จะหนีไปจากกฎสภาวะของพระองค์ และจะมีใครที่จะคุ้มครองผลประโยชน์ของพวกเจ้า และช่วยเหลือพวกเจ้าให้พ้นจากการลงโทษของพระองค์ไปได้

وَمِنْ ءَايَٰتِهِ ٱلْجَوَارِ فِى ٱلْبَحْرِ كَٱلْأَعْلَٰمِ ﴿٣٢﴾

32. และหนึ่งจากสัญญาณทั้งหลายของพระองค์ คือมีนาวาทั้งหลายเดินราบเรียบอยู่ในท้องทะเลเยี่ยงภูเขา

إِن يَشَأْ يُسْكِنِ ٱلرِّيحَ فَيَظْلَلْنَ رَوَاكِدَ عَلَىٰ ظَهْرِهِۦٓ ۚ
إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٣٣﴾

33. ถ้าพระองค์ทรงประสงค์ พระองค์ก็จะทรงให้ลมหยุดนิ่งแล้วมัน (นาวานั้น) ก็จะหยุดลอยนิ่งอยู่ในท้องทะเลนั้น แท้จริงในการนั้นย่อมเป็นสัญญาณแก่ผู้อดทน ผู้ขอบคุณทุกคน[1]

أَوْ يُوبِقْهُنَّ بِمَا كَسَبُوا۟ وَيَعْفُ عَن كَثِيرٍ ﴿٣٤﴾

34. หรือพระองค์จะทรงทำให้มัน (นาวานั้น) อับปางลงก็ได้ เนื่องด้วย (ความชั่ว) ที่พวกเขาขวนขวายเอาไว้ และพระองค์ทรงอภัย (ความผิดให้) มากต่อมากแล้ว[2]

وَيَعْلَمَ ٱلَّذِينَ يُجَٰدِلُونَ فِىٓ ءَايَٰتِنَا مَا لَهُم مِّن مَّحِيصٍ ﴿٣٥﴾

35. และเพื่อให้บรรดาผู้โต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาณทั้งหลายของเราจะได้รู้ว่า สำหรับพวกเขานั้นไม่มีทางที่จะหลบหนีไปได้[3]

فَمَآ أُوتِيتُم مِّن شَىْءٍ فَمَتَٰعُ ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا ۖ وَمَا عِندَ ٱللَّهِ
خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٣٦﴾

36. และสิ่งใดที่พวกเจ้าได้รับนั้นมันเป็นเพียงการสนุกสนานเพลิดเพลินแห่งชีวิตของโลกนี้เท่านั้น แต่สิ่งที่มีอยู่ ณ ที่อัลลอฮฺนั้นดีกว่าและจีรังกว่า สำหรับบรรดาผู้ศรัทธาและพวกเขามอบหมายไว้วางใจแด่พระเจ้าของพวกเขา

---

[1] ส่วนหนึ่งจากหลักฐานที่แสดงถึงเดชานุภาพและอำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ คือ ให้นาวาน้อยใหญ่เดินอยู่ในท้องทะเลเยี่ยงภูเขาที่ยืนตระหง่านอยู่บนแผ่นดิน ถ้าหากพระองค์ทรงประสงค์ก็จะให้ลมหยุดนิ่งแล้วนาวาเหล่านั้นก็จะหยุดนิ่งอยู่ในท้องทะเลนั้นไม่สามารถจะเดินต่อไปได้ ในการกระทำของพระองค์เช่นนี้ย่อมเป็นบทเรียนแก่มุอฺมินทุกคนที่มีความอดทนต่อความทุกข์ยาก และมุอฺมินทุกคนผู้ขอบคุณพระองค์ในยามที่มีความสุข

[2] หรือหากพระองค์ทรงประสงค์ก็จะทำให้เกิดลมพายุ แล้วจะทำให้นาวาเหล่านั้นอับปางลงอันเนื่องมาจากการกระทำความชั่วของพวกเขา แต่พระองค์ทรงอภัยในความผิดให้แก่พวกเขามามากต่อมากแล้ว

[3] เพื่อให้พวกกุฟฟารที่ชอบโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาณต่าง ๆ ของอัลลอฮฺด้วยความเท็จได้รู้ว่าไม่มีทางหนีและทางรอดสำหรับพวกเขาจากการลงโทษของอัลลอฮฺ

وَالَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبَٰٓئِرَ ٱلْإِثْمِ وَٱلْفَوَٰحِشَ وَإِذَا مَا غَضِبُوا۟ هُمْ يَغْفِرُونَ ﴿٣٧﴾

37. และบรรดาผู้ที่หลีกเลี่ยงการทำบาปใหญ่ และการทำลามก และเมื่อพวกเขาโกรธพวกเขาก็อภัยให้[1]

وَٱلَّذِينَ ٱسْتَجَابُوا۟ لِرَبِّهِمْ وَأَقَامُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَأَمْرُهُمْ شُورَىٰ بَيْنَهُمْ وَمِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٣٨﴾

38. และบรรดาผู้ตอบรับต่อพระเจ้าของพวกเขา และดำรงละหมาด และกิจการของพวกเขามีการปรึกษาหารือระหว่างพวกเขา และเขาบริจาคสิ่งที่เราได้ให้เครื่องปัจจัยยังชีพแก่พวกเขา[2]

وَٱلَّذِينَ إِذَآ أَصَابَهُمُ ٱلْبَغْىُ هُمْ يَنتَصِرُونَ ﴿٣٩﴾

39. และบรรดาผู้ที่เมื่อมีความยุติธรรมเกิดขึ้นแก่พวกเขา พวกเขาก็แก้แค้นตอบแทน[3]

وَجَزَٰٓؤُا۟ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِّثْلُهَا ۖ فَمَنْ عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُۥ عَلَى ٱللَّهِ ۚ إِنَّهُۥ لَا يُحِبُّ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٤٠﴾

40. และการตอบแทนความชั่วคือความชั่วเยี่ยงมัน แต่ผู้ใดอภัย และไกล่เกลี่ยคืนดีกัน รางวัลตอบแทนของเขาอยู่ที่อัลลอฮฺ แท้จริงพระองค์ไม่ชอบบรรดาผู้อธรรม[4]

---

[1] โอ้มนุษย์เอ๋ย สิ่งที่พวกเจ้าได้รับเช่นความสุขสำราญในโลกดุนยา และความกว้างขวางในริซกีนั้น มันเป็นความสุขสำราญที่สูญสลาย ที่พวกเจ้าจะได้รับเป็นการชั่วคราว ขณะที่มีชีวิตอยู่เท่านั้น ส่วนสิ่งที่มีอยู่ ณ ที่อัลลอฮฺนั้น ยั่งยืนดียิ่งกว่า เพราะความสุขในโลกอาคิเราะฮฺนั้นยั่งยืนตลอดไปสำหรับผู้ที่มีความเชื่อมั่นต่ออัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ และมีความอดทนต่อการผินหลังให้ความสุขของโลกดุนยาตลอดจนยึดมั่นต่ออัลลอฮฺองค์เดียวในทุกกิจการ และบรรดามุอฺมินที่หลีกเลี่ยงการทำบาปใหญ่เช่นการทำชิริก การฆ่า การอกตัญญูต่อบิดามารดา และการทำซินา และเมื่อพวกเขาโกรธต่อผู้ที่ทำร้ายเขา พวกเขาก็อภัยให้

[2] อัลบัยฎอวีย์กล่าวว่า อายะฮฺนี้ถูกประทานลงมาเพราะชาวอันศอร เมื่อท่านรอซูลลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เรียกร้องเชิญชวนไปสู่การศรัทธาพวกเขาก็ตอบรับปฏิบัติละหมาดครบถ้วนตามเงื่อนไขและรักษาเวลา ปรึกษาหารือกันในเรื่องของดุนยาและศาสนา และบริจาคในสิ่งที่อัลลอฮฺประทานให้แก่พวกเขาไปในทางของอัลลอฮฺ

[3] คือแก้แค้นแก่ผู้ที่ทำร้ายพวกเขาและไม่ยอมจำนนต่อการข่มเหงของผู้ทำร้าย

[4] คือการตอบแทนการทำร้ายด้วยการช่วยเหลือผู้ที่ถูกข่มเหงอย่างเท่าเทียมและไม่เกินเลย แต่ถ้าผู้ใดอภัยให้แก่ผู้ข่มเหงและไกล่เกลี่ยคืนดีกัน อัลลอฮฺก็จะตอบแทนความดีให้แก่เขา แท้จริงอัลลอฮฺทรงเกลียดผู้ที่เริ่มด้วยการอธรรม และเป็นผู้ทำร้ายเพื่อแก้แค้น

وَلَمَنِ ٱنتَصَرَ بَعْدَ ظُلْمِهِۦ فَأُوْلَٰٓئِكَ مَا عَلَيْهِم
مِّن سَبِيلٍ ﴿٤١﴾

41. แต่ถ้าผู้ใดแก้แค้นตอบแทนหลังจากได้รับความอธรรม ชนเหล่านั้นจะไม่มีทางตำหนิแก่พวกเขา[1]

إِنَّمَا ٱلسَّبِيلُ عَلَى ٱلَّذِينَ يَظْلِمُونَ ٱلنَّاسَ وَيَبْغُونَ فِى ٱلْأَرْضِ
بِغَيْرِ ٱلْحَقِّ ۚ أُوْلَٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤٢﴾

42. ส่วนที่จะเกิดโทษนั้นได้แก่บรรดาผู้ที่อธรรมต่อมนุษย์ และก่อความเสียหายให้เกิดขึ้นในแผ่นดินโดยปราศจากความเป็นธรรม ชนเหล่านี้พวกเขาจะได้รับการลงโทษอันเจ็บปวด[2]

وَلَمَن صَبَرَ وَغَفَرَ إِنَّ ذَٰلِكَ لَمِنْ عَزْمِ ٱلْأُمُورِ ﴿٤٣﴾

43. และแน่นอนผู้ที่อดทนและให้อภัย แท้จริงนั่นคือ ส่วนหนึ่งจากกิจการที่หนักแน่นมั่นคง[3]

وَمَن يُضْلِلِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِن وَلِىٍّ مِّنۢ بَعْدِهِۦ ۗ وَتَرَى
ٱلظَّٰلِمِينَ لَمَّا رَأَوُاْ ٱلْعَذَابَ يَقُولُونَ
هَلْ إِلَىٰ مَرَدٍّ مِّن سَبِيلٍ ﴿٤٤﴾

44. และผู้ใดที่อัลลอฮฺทรงให้เขาหลงทาง ดังนั้น สำหรับเขาจะไม่มีผู้คุ้มครองภายหลังจากพระองค์และเจ้าจะเห็นบรรดาผู้อธรรม เมื่อพวกเขามองเห็นการลงโทษ พวกเขาจะกล่าวว่า มีทางบ้างไหมที่จะกลับไป (ยังโลกดุนยา)[4]

وَتَرَىٰهُمْ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا خَٰشِعِينَ مِنَ ٱلذُّلِّ
يَنظُرُونَ مِن طَرْفٍ خَفِىٍّ ۗ وَقَالَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ
إِنَّ ٱلْخَٰسِرِينَ ٱلَّذِينَ خَسِرُوٓاْ أَنفُسَهُمْ وَأَهْلِيهِمْ
يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۗ أَلَآ إِنَّ ٱلظَّٰلِمِينَ فِى عَذَابٍ

45. และเจ้าจะเห็นพวกเขาถูกนำมาข้างหน้าไฟนรก พวกเขาจะถ่อมตัวลงอย่างน่าสังเวช มองดูอย่างหลบสายตา และบรรดาผู้ศรัทธาจะกล่าวว่า แท้จริงพวกที่ขาดทุนคือ บรรดาผู้ที่ทำตัวของพวกเขาและครอบครัวของพวกเขา

---

[1] แต่ถ้าผู้ใดช่วยเหลือผู้ที่ถูกข่มเหงโดยปราศจากการทำร้าย ก็จะไม่เกิดโทษแก่พวกเขา และจะไม่ถูกตำหนิ เพราะพวกเขากระทำในสิ่งที่ได้รับอนุมัติให้กระทำ

[2] แต่ทว่าการลงโทษและการเอาผิดจะได้แก่บรรดาผู้ทำร้ายมนุษย์ด้วยความอธรรมและก่อความเสียหายในแผ่นดินด้วยการทำร้ายเพื่อนมนุษย์ในทางชีวิตและทรัพย์สิน

[3] และสำหรับผู้ที่อดทนต่อการทำร้าย และให้อภัยเพื่อพระพักตร์ของอัลลอฮฺ เพราะการอดทนและการให้อภัยนั้นเป็นกิจการที่น่าสรรเสริญ ซึ่งอัลลอฮฺทรงใช้ให้กระทำ

[4] และผู้ใดที่อัลลอฮฺทรงให้เขาหลงทางก็จะไม่มีผู้ช่วยเหลือหรือผู้ชี้แนะไปสู่แนวทางที่ถูกต้อง และเจ้าจะเห็นพวกปฏิเสธศรัทธาขณะที่พวกเขามองเห็นการลงโทษในนรกญะฮันนัม พวกเขาจะขอร้องให้นำกลับไปยังโลกดุนยาเพื่อกระทำความดีด้วยการจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา

مُّقِيمٍ ﴿٤٥﴾

ให้เสียหายยับเยินในวันกิยามะฮฺ พึงทราบเถิด แท้จริงบรรดาผู้อธรรมนั้นอยู่ในการลงโทษอันถาวร[1]

وَمَا كَانَ لَهُم مِّنْ أَوْلِيَآءَ يَنصُرُونَهُم
مِّن دُونِ ٱللَّهِ ۗ وَمَن يُضْلِلِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِن سَبِيلٍ ﴿٤٦﴾

46. และสำหรับพวกเขาจะไม่มีผู้คุ้มครองให้ความช่วยเหลือแก่พวกเขา นอกจากอัลลอฮฺ และผู้ใดที่อัลลอฮฺทรงให้เขาหลงทาง เขาผู้นั้นก็จะไม่มีทาง (ไปสู่การฮิดายะฮฺได้)[2]

ٱسْتَجِيبُوا۟ لِرَبِّكُم مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِىَ يَوْمٌ لَّا مَرَدَّ
لَهُۥ مِنَ ٱللَّهِ ۚ مَا لَكُم مِّن مَّلْجَإٍ يَوْمَئِذٍ
وَمَا لَكُم مِّن نَّكِيرٍ ﴿٤٧﴾

47. จงตอบรับการเรียกร้องของพระเจ้าของพวกเจ้าเถิด ก่อนที่วันหนึ่งจะมาถึง ซึ่งจะไม่มีทางหลีกเลี่ยงไปจากอัลลอฮฺได้ และในวันนั้นสำหรับพวกเจ้าจะไม่มีที่พักพิง และพวกเจ้าก็จะไม่มีทางปฏิเสธด้วย[3]

فَإِنْ أَعْرَضُوا۟ فَمَآ أَرْسَلْنَٰكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا ۖ
إِنْ عَلَيْكَ إِلَّا ٱلْبَلَٰغُ ۗ وَإِنَّآ إِذَآ أَذَقْنَا ٱلْإِنسَٰنَ
مِنَّا رَحْمَةً فَرِحَ بِهَا ۖ وَإِن تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌۢ
بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ فَإِنَّ ٱلْإِنسَٰنَ كَفُورٌ ﴿٤٨﴾

48. แต่ถ้าพวกเขาผินหลังให้ (ไม่ยอมรับการเรียกร้อง) ดังนั้นเรามิได้ส่งเจ้ามายังพวกเขาเพื่อเป็นผู้คุ้มกันรักษา หน้าที่ของเจ้ามิใช่อื่นใด นอกจากการเผยแผ่เท่านั้น และแท้จริงถ้าเราจะให้มนุษย์ลิ้มรสความเมตตาจากเรา เขาก็จะยินดีปรีดาต่อความเมตตานั้น และหากเคราะห์กรรมประสบแก่พวกเขา เนื่องจากน้ำมือของพวกเขาได้ประกอบเอาไว้ ดังนั้นแน่นอน

[1] เจ้าจะเห็นพวกมุชริกีนเหล่านั้นเมื่อถูกนำมาข้างหน้าไฟนรก พวกเขาจะอยู่ในสภาพที่น่าหวาดกลัวน่าสังเวช พวกเขาจะมองดูอย่างหลบสายตาคือ ไม่กล้ามองอย่างเต็มตา ขณะนั้นบรรดาผู้ศรัทธาจะกล่าวว่าบรรดาผู้ที่ขาดทุนอย่างแท้จริงคือผู้ที่ทำตัวของเขาเอง และครอบครัวของเขาให้เสียหายยับเยินในวันกิยามะฮฺด้วยการเข้าไปอยู่ในนรกญะฮันนัมตลอดไป

[2] คือจะไม่มีผู้ใดให้ความคุ้มครอง หรือช่วยเหลือพวกเขาให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺได้ตามที่พวกเขาได้ตั้งความหวังเอาไว้ในโลกดุนยา

[3] โอ้มนุษย์เอ๋ย จงตอบรับสิ่งที่พระเจ้าของพวกเจ้าเรียกร้องไปสู่การศรัทธา และการจงรักภักดีเถิด ก่อนที่วันอันน่าสะพึงกลัวจะมาถึง ซึ่งจะไม่มีผู้ใดสามารถจะหลบหลีกไปได้ และพวกเจ้าก็จะไม่มีทางหนีเพื่อไปหาที่พึง ณ แห่งใดได้

มนุษย์นั้นเป็นผู้เนรคุณเสมอ[1]

لِّلَّهِ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ يَخْلُقُ مَا يَشَآءُ ۚ
يَهَبُ لِمَن يَشَآءُ إِنَٰثًا وَيَهَبُ لِمَن يَشَآءُ
ٱلذُّكُورَ ﴿٤٩﴾

49. อำนาจเด็ดขาดแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินนั้นเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺ พระองค์ทรงสร้างสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์ พระองค์ทรงประทานลูกหญิงแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และทรงประทานลูกชายแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์[2]

أَوْ يُزَوِّجُهُمْ ذُكْرَانًا وَإِنَٰثًا ۖ وَيَجْعَلُ مَن يَشَآءُ
عَقِيمًا ۚ إِنَّهُۥ عَلِيمٌ قَدِيرٌ ﴿٥٠﴾

50. หรือพระองค์ทรงประทานรวมให้แก่พวกเขาทั้งลูกชายและลูกหญิง และพระองค์ทรงทำให้ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์เป็นหมัน แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงอานุภาพ[3]

۞ وَمَا كَانَ لِبَشَرٍ أَن يُكَلِّمَهُ ٱللَّهُ إِلَّا وَحْيًا
أَوْ مِن وَرَآئِ حِجَابٍ أَوْ يُرْسِلَ رَسُولًا فَيُوحِىَ
بِإِذْنِهِۦ مَا يَشَآءُ ۚ إِنَّهُۥ عَلِىٌّ حَكِيمٌ ﴿٥١﴾

51. และไม่เป็นการบังควรแก่มนุษย์คนใดที่จะให้อัลลอฮฺตรัสแก่เขา เว้นแต่โดยทางวะฮียฺ หรือโดยทางเบื้องหลังม่าน หรือโดยที่พระองค์จะส่งทูตมา แล้วเขา (มะลัก) ก็จะนำวะฮียฺมาตามที่พระองค์ทรงประสงค์ โดยบัญชาของ

---

[1] คือถ้าหากพวกมุชริกีนผินหลังให้กับการศรัทธาและไม่ยอมรับการฮิดายะฮฺแล้ว ดังนั้นเรามิได้ส่งเจ้ามาเพื่อทำหน้าที่ควบคุมการกระทำของพวกเขา แต่หน้าที่อันแท้จริงของเจ้าคือเผยแผ่สาสน์ของพระเจ้าของเจ้า แท้จริงเมื่อเราให้เกียรติแก่มนุษย์โดยให้ความโปรดปราน เช่น การมีสุขภาพดี มีฐานะร่ำรวย มีความปลอดภัย พวกเขาก็จะมีความสุขใจ และหยิ่งยโส และเมื่อเคราะห์กรรมประสบแก่พวกเขา อันเนื่องมาจากการทำบาปของพวกเขา พวกเขาก็จะเนรคุณและดื้อรั้น

[2] ความหมายของอายะฮฺก็คือ มนุษย์นั้นอย่าได้เข้าใจผิดในสิ่งที่เขากำลังครอบครองอยู่ เช่น ทรัพย์สินและชื่อเสียง พึงรู้เถิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างนั้นเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺแต่องค์เดียว การควบคุมดูแลกิจการต่าง ๆ เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์เท่านั้นทั้งในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน พระองค์ทรงประทานบุตรหญิงหรือบุตรชายแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์

[3] และพระองค์ทรงประทานทั้งบุตรชายและบุตรหญิงแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์เช่นกัน และทรงทำให้สามีบางคนเป็นหมันและภริยาบางคนเป็นหมันตามที่พระองค์ทรงประสงค์ ทั้งหมดนี้พระองค์ทรงรอบรู้และทรงอานุภาพ ทั้งนี้เพื่อผลประโยชน์และฮิกมะฮฺ

พระองค์ แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงสูงส่ง ผู้ทรงปรีชาญาณ[1]

وَكَذَٰلِكَ أَوْحَيْنَآ إِلَيْكَ رُوحًا مِّنْ أَمْرِنَا ۚ مَا كُنتَ تَدْرِى مَا ٱلْكِتَٰبُ وَلَا ٱلْإِيمَٰنُ وَلَٰكِن جَعَلْنَٰهُ نُورًا نَّهْدِى بِهِۦ مَن نَّشَآءُ مِنْ عِبَادِنَا ۚ وَإِنَّكَ لَتَهْدِىٓ إِلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٥٢﴾

52. และเช่นนั้นแหละเราได้วะฮียฺอัลกุรอานแก่เจ้าตามบัญชาของเรา เจ้าไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าอะไรคือคัมภีร์ และอะไรคือการศรัทธา แต่ว่าเราได้ทำให้อัลกุรอานเป็นแสงสว่างเพื่อชี้แนะทางโดยนัยนั้นแก่ผู้ที่เราประสงค์จากปวงบ่าวของเรา และแท้จริงเจ้านั้นจะได้รับการชี้แนะสู่ทางอันเที่ยงธรรมอย่างแน่นอน[2]

صِرَٰطِ ٱللَّهِ ٱلَّذِى لَهُۥ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ۗ أَلَآ إِلَى ٱللَّهِ تَصِيرُ ٱلْأُمُورُ ﴿٥٣﴾

53. ทางของอัลลอฮฺซึ่งสิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ พึงทราบเถิดกิจการทั้งหลายย่อมไปสู่อัลลอฮฺ[3]

---

[1] ในอายะฮฺนี้ อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงชี้แจงว่าพระองค์ดรัสแก่บ่าวของพระองค์ 3 วิธีด้วยกันคือ

1. การวะฮียฺโดยทางดลใจหรือฝัน วิธีการนี้สำหรับบรรดานะบีและบรรดาวะลียฺ
2. ให้ได้ยินคำตรัสเบื้องหลังม่าน วิธีการนี้สำหรับนะบีมูซา และนะบีมุฮัมมัดโดยพระองค์ตรัสกับท่านในคืนอัลอิสรออฺ
3. การวะฮียฺโดยผ่านทางมะลัก วิธีนี้สำหรับบรรดานะบี

[2] ดังที่เราได้เคยวะฮียฺให้แก่บรรดานะบีก่อนเจ้า เช่นเดียวกันเราได้วะฮียฺอัลกุรอานแก่เจ้า ซึ่งครอบคลุมทั้งข้อใช้ ข้อห้าม สัญญาดีและสัญญาร้าย และเจ้าไม่เคยรู้มาก่อนการวะฮียฺเลยว่า อัลกุรอานคืออะไร? และไม่เคยรู้มาก่อนถึงบทบัญญัติแห่งการอีมานทั้งคำพูดและการปฏิบัติ แต่เราได้ทำให้อัลกุรอานนี้เป็นแสงสว่างเป็นดวงประทีปเพื่อที่จะชี้แนะทางแก่ปวงบ่าวของเราที่มีความยำเกรง และเจ้าจะได้รับการชี้แนะไปสู่ศาสนาอิสลาม

[3] คือศาสนาของอัลลอฮฺ ซึ่งเป็นแนวทางที่เที่ยงตรงไม่คดเคี้ยว ทุกๆ สิ่งที่อยู่ในจักรวาลนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ทั้งการสร้างการเป็นกรรมสิทธิ์และการครอบครอง ทางกลับของกิจการทั้งหลายย่อมกลับไปสู่พระองค์ ทรงชี้ขาดกิจการของปวงบ่าวด้วยการตัดสินที่ยุติธรรม

(43) ซูเราะฮฺ อัซซุครุฟ

سورة الزخرف

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 89 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัซซุครุฟ

ซูเราะฮฺอัซซุครุฟเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ ที่ถือเอาหลักการ อะกีดะฮฺอิสลามียะฮฺ และหลักการศรัทธาเป็นเรื่องสำคัญ เช่น เรื่องของการศรัทธาต่อความเป็นเอกภาพ ตอสาสน์ ต่อการฟื้นคืนชีพและการตอบแทนเช่นเดียวกับซูเราะฮฺมักกียะฮฺอื่นๆ

ซูเราะฮฺได้เปิดเผยเพื่อยืนยันถึงแหล่งที่มาของอัลวะฮียฺ และความจริงของอัลกุรอาน ซึ่งอัลลอฮฺทรงประทานลงมาให้แก่ท่านนะบีผู้อ่านไม่ออกเขียนไม่เป็น ด้วยสำนวนที่ชัดเจน และข้อชี้แจงที่ชัดแจ้ง ทั้งนี้เพื่อให้เป็นปาฏิหาริย์ที่กระจ่างชัดแก่ท่านนะบีที่เป็นชาวอาหรับ

จากนั้นได้เปิดเผยหลักฐานต่างๆ แห่งเดชานุภาพ และความเป็นเอกภาพของอัลลอฮฺ ตะอาลา ซึ่งเป็นที่ประจักษ์อยู่ในจักรวาลอันกว้างใหญ่นี้ ในชั้นฟ้าและแผ่นดินในภูเขาและที่ราบลุ่ม ในท้องทะเลและแม่น้ำ ในน้ำที่ไหลรินมาจากฟากฟ้าและเรือเดินสมุทรที่อยู่ในท้องทะเลในปศุสัตว์ซึ่งอัลลอฮฺทรงอำนวยความสะดวกให้แก่มนุษย์ เพื่อให้พวกเขาใช้กินมัน และใช้เป็นพาหนะสำหรับขี่มัน

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงสังคมสมัยญาฮิลียะฮฺที่ใช้ชีวิตอยู่กับการเชื่อถืออย่างงมงายและการบูชารูปปั้นเจว็ด โดยที่พวกเขาเกลียดบุตรหญิง แต่ในเวลาเดียวกันก็จัดสรรบุตรหญิงให้แก่อัลลอฮฺด้วยความโง่เขลาเบาปัญญา โดยอ้างว่ามะลาอิกะฮฺเป็นบุตรหญิงของอัลลอฮฺ อัลอายาตได้ชี้แจงถึงข้อเท็จจริงเพื่อขจัดความเชื่อถือที่ไม่ถูกต้องของพวกเขา และเพื่อชี้นำจิตใจให้กลับคืนสู่ธรรมชาติและข้อเท็จจริงที่แน่นอน

ซูเราะฮฺได้กล่าวโดยบ่งถึงการเรียกร้องเชิญชวนของอัลค่อลีลอิบรอฮีม อะลัยฮิสสลาม ซึ่งพวกมุชริกีนได้อ้างว่าพวกเขาสืบเชื้อสายและมีแนวทางเดียวกับเขา ซูเราะฮฺได้ปฏิเสธข้ออ้างอันเหลวไหลของพวกเขา และได้ชี้แจงว่าอิบรอฮีมนั้นเป็น

คนแรกที่ปลีกตัวจากการเชื่อถือรูปปั้นเจว็ด

ซูเราะฮฺได้เปลี่ยนมาทำลายล้างข้อสงสัยที่ไม่อยู่ในร่องรอย ซึ่งพวกมุชริกีนช่วยกันกุขึ้นมาเกี่ยวกับสาสน์ของท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม โดยพวกเขาเสนอแนะให้มีการประทานสาสน์ลงมาแก่บุคคลที่มีชื่อเสียงเกียรติยศและมีฐานะ มิใช่ประทานลงมาให้แก่ผู้กำพร้าบิดามารดา และยากจน เช่น มุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม อัลอายาตได้ตอบโต้และยืนยันว่า ชื่อเสียงเกียรติยศและฐานะมิใช่เป็นเครื่องวัดความมีเกียรติของมนุษย์และการครอบครองตำแหน่งสูง ๆ แต่ประการใด และว่าโลกดุนยานั้นเพราะความไร้ค่าและความน่าชังของมัน หากอัลลอฮฺทรงประสงค์ แน่นอนพระองค์จะทรงให้อย่างอุดมสมบูรณ์แก่พวกกุฟฟาร และจะทรงระงับการให้แก่ปวงบ่าวของพระองค์ที่เป็นผู้ศรัทธา

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงเรื่องราวของ "มูซากับฟิรเอาน" เพื่อยืนยันถึงข้อเท็จจริงที่ได้กล่าวมาแล้ว นั่นก็คือฟิรเอานฺผู้หยิ่งยโสมีความภูมิใจ และโอหังต่อมูซาในอำนาจการปกครองของเขาเช่นเดียวกับบรรดาหัวหน้าของพวกกุเรชได้แสดงต่อท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ดังนั้นบั้นปลายของเขาก็คือการจมน้ำตายและความพินาศอย่างย่อยยับ

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการชี้แจงถึงสภาพบางส่วนของวันปรโลก และความน่ากลัวของวันนั้น และได้ชี้แจงถึงสภาพของผู้กระทำผิด โดยที่พวกเขาโอดครวญตะเกียกตะกายอยู่ในขุมนรก

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺอัลซุครุฟถูกขนานนามเช่นนี้เพราะในซูเราะฮฺได้มีการยกอุทาหรณ์อย่างน่าประทับใจถึงความเพริศแพร้วของโลกดุนยาที่ล่อลวงและจะสูญสลายไปในที่สุด ความเพริศแพร้วดังกล่าวได้ทำให้มนุษย์ส่วนใหญ่เคลิบเคลิ้มไปกับมัน ทั้ง ๆ ที่โลกดุนยานั้นไม่มีคุณค่าเลย ณ ที่อัลลอฮฺ ดังนั้นอัลลอฮฺจึงประทานความดีให้ทั้งคนดีและคนชั่ว ด้วยเหตุนี้คนดีและคนชั่วจะได้รับความดีในโลกดุนยานี้ ส่วนในปรโลกอัลลอฮฺจะไม่ประทานความดีแก่ผู้ใดเลย นอกจากปวงบ่าวของพระองค์ผู้ศรัทธา ผู้ยำเกรงเท่านั้น โลกดุนยานั้นจะต้องพินาศสูญสลาย ส่วนปรโลกนั้นจะอยู่ยงคงต่อไปตลอดกาล

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

1. ฮามีม[1]

حمٓ ١

2. ขอสาบานด้วยคัมภีร์อันชัดแจ้ง

وَٱلۡكِتَٰبِ ٱلۡمُبِينِ ٢

3. แท้จริงเราได้ทำให้คัมภีร์เป็นกุรอานภาษาอาหรับ เพื่อพวกเจ้าจะได้ใช้สติปัญญา[2]

إِنَّا جَعَلۡنَٰهُ قُرۡءَٰنًا عَرَبِيّٗا لَّعَلَّكُمۡ تَعۡقِلُونَ ٣

4. และแท้จริงอัลกุรอานนั้นอยู่ในแม่บทแห่งคัมภีร์ (อัลเลาฮุลมะฮฺฟูซ) ณ ที่เรา คือสูงส่งพรั่งพร้อมด้วยปรัชญา[3]

وَإِنَّهُۥ فِيٓ أُمِّ ٱلۡكِتَٰبِ لَدَيۡنَا لَعَلِيٌّ حَكِيمٌ ٤

5. ดังนั้นจะให้เราหันเหข้อตักเตือนนี้จากพวกเจ้าเสียทีเดียว เพราะพวกเจ้าเป็นหมู่ชนผู้ฝ่าฝืนกระนั้นหรือ[4]

أَفَنَضۡرِبُ عَنكُمُ ٱلذِّكۡرَ صَفۡحًا أَن كُنتُمۡ قَوۡمٗا مُّسۡرِفِينَ ٥

6. และกี่มากน้อยแล้วที่เราได้ส่งนะบีมาในชนชาติรุ่นก่อนๆ

وَكَمۡ أَرۡسَلۡنَا مِن نَّبِيّٖ فِي ٱلۡأَوَّلِينَ ٦

---

[1] โปรดดูคำอธิบายในเชิงอรรถในซูเราะฮฺอัลบะกอเราะฮฺ อายะฮฺที่หนึ่ง ซูเราะฮฺนี้เป็นซูเราะฮฺที่สี่ในเจ็ดซูเราะฮฺที่เริ่มด้วยอักษรฮามีม และเรียกว่าฮามีมทั้งเจ็ดหรือตระกูลฮามีม

[2] อัลกุรอานอันชัดแจ้งแก่ทุกสิ่งที่จะให้รอดพ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺ และได้รับสวนสวรรค์และความโปรดปรานของพระองค์ นี่คือคำสาบานที่อัลลอฮฺทรงสาบานด้วยอัลกุรอานซึ่งเป็นสิ่งถูกสาบานและเราได้ประทานอัลกุรอานลงมาเป็นภาษาอาหรับ เพื่อพวกเจ้าจะได้ใช้สติปัญญาใคร่ครวญความหมายและมีความเข้าใจบทบัญญัติข้อใช้ข้อห้าม

[3] แท้จริงอัลกุรอานซึ่งเป็นแม่บทนั้นอยู่ในอัลเลาฮุลมะฮฺฟูซ ณ ที่เรา มีสถานะยิ่งใหญ่สูงส่งกว่าคัมภีร์ฉบับอื่นๆ ก่อนหน้านี้พรั่งพร้อมด้วยปรัชญา

[4] เป็นคำถามเชิงปฏิเสธ คือจะให้เราไม่สนใจแก่พวกเจ้าโดยส่งข้อตักเตือนมายังพวกเจ้า อันเนื่องจากพวกเจ้าเป็นหมู่ชนผู้ฝ่าฝืนล่วงละเมิดกระนั้นหรือ? หามิได้เราจะต้องตักเตือนพวกเจ้าเพื่อให้กลับไปสู่แนวทางแห่งสัจธรรม

وَمَا يَأْتِيهِم مِّن نَّبِيٍّ إِلَّا كَانُوا بِهِۦ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٧﴾

7. และไม่มีนะบีคนใดที่ได้มายังพวกเขา เว้นแต่พวกเขาจะได้เยาะเย้ยเขา (นะบี)[1]

فَأَهْلَكْنَآ أَشَدَّ مِنْهُم بَطْشًا وَمَضَىٰ مَثَلُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٨﴾

8. ฉะนั้นเราจึงได้ทำลาย (หมู่ชน) ซึ่งเข้มแข็งทางสมรรถภาพมากกว่าพวกเขา และอุทาหรณ์ของชนชาติรุ่นก่อนๆ ก็ได้ล่วงลับไปแล้ว[2]

وَلَئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ خَلَقَهُنَّ ٱلْعَزِيزُ ٱلْعَلِيمُ ﴿٩﴾

9. และหากเจ้าถามพวกเขาใครเล่าเป็นผู้สร้างชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดินนี้ แน่นอน พวกเขาจะกล่าวว่า พระผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงรอบรู้ทรงสร้างมันเหล่านั้น

ٱلَّذِى جَعَلَ لَكُمُ ٱلْأَرْضَ مَهْدًا وَجَعَلَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا لَّعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٠﴾

10. ผู้ทรงทำให้แผ่นดินแผ่กว้างสำหรับพวกเจ้า และทรงทำให้มีถนนหนทางในแผ่นดินนั้นสำหรับพวกเจ้า เพื่อพวกเจ้าจะบรรลุสู่เป้าหมาย[3]

---

[1] เราได้ส่งบรรดานะบีเป็นจำนวนมากแล้วมายังประชาชาติในอดีต และทุกครั้งที่นะบีแต่ละท่านมายังพวกเขาเพื่อเรียกร้องเชิญชวนไปสู่การศรัทธา และปฏิบัติคุณธรรม พวกเขาก็จะเยาะเย้ยเหยียดหยาม

[2] เราได้ทำลายล้างประชาชาติในอดีต ซึ่งพวกเขาเป็นหมู่ชนที่มีพลังเข้มแข็งมีสมรรถนะอย่างสูง เพราะพวกเขาปฏิเสธศรัทธาต่อบรรดารอซูลของเรา และดูถูกเยาะเย้ยบรรดารอซูลเหล่านั้น เมื่อเทียบกับพวกมุชริกีนมักกะฮฺเหล่านั้นที่ด้อยพลัง และไม่มีความเข้มแข็งแต่อย่างใด ดังนั้นจึงเป็นการสมควรอย่างยิ่งสำหรับพวกเขาที่จะได้รับการลงโทษของเรา เมื่อเราต้องการที่จะกระทำต่อพวกเขา ในอายาตอัลกุรอานเราได้กล่าวถึงความหายนะของหมู่ชนในอดีต เช่น หมู่ชนของอ๊าด ซะมู๊ด อัศฮาบุมัดยัน และอัลมุอฺตะ-ฟิก๊าต

[3] เมื่อเจ้าถามพวกมุชริกีนเหล่านั้นว่า ใครเป็นผู้สร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน พวกเขาจะรีบตอบทันทีว่า พระผู้ทรงอำนาจ พระผู้ทรงรอบรู้ เป็นผู้สร้างมันเหล่านั้น ส่วนในอายาตอื่นๆ พวกเขาจะตอบว่าอัลลอฮฺและพระองค์เป็นผู้ทรงทำให้แผ่นดินแผ่กว้าง เพื่อให้พวกเจ้ามีความมั่นคงในการสัญจรไปมาและเป็นที่พำนักอาศัย และทรงทำให้เป็นถนนหนทางเพื่อใช้ในการเดินทาง เพื่อใช้บรรลุสู่จุดมุ่งหมายในอันที่จะได้มาซึ่งสิ่งที่พวกเจ้ามีความประสงค์ในประเทศที่นี่และที่นั่น

11. และเป็นผู้ทรงหลั่งน้ำลงมาจากฟากฟ้าตามปริมาณ และด้วยน้ำนั้นเราได้ทรงทำให้แผ่นดินที่แห้งแล้งมีชีวิตชีวาขึ้น เช่นนั้นแหละพวกเจ้าจะถูกให้ออกมา (จากกุบูร)[1]

وَٱلَّذِي نَزَّلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءَۢ بِقَدَرٖ فَأَنشَرۡنَا بِهِۦ بَلۡدَةٗ مَّيۡتٗاۚ كَذَٰلِكَ تُخۡرَجُونَ ﴿١١﴾

12. และเป็นผู้ทรงสร้างทุกสิ่งทั้งหมดเป็นคู่ ๆ และทรงทำให้เรือและปศุสัตว์สำหรับพวกเจ้าเป็นสิ่งที่พวกเจ้าใช้ขี่เป็นพาหนะ

وَٱلَّذِي خَلَقَ ٱلۡأَزۡوَٰجَ كُلَّهَا وَجَعَلَ لَكُم مِّنَ ٱلۡفُلۡكِ وَٱلۡأَنۡعَٰمِ مَا تَرۡكَبُونَ ﴿١٢﴾

13. เพื่อพวกเจ้าจะได้นั่งอยู่บนหลังของมันอย่างมั่นคง แล้วพวกเจ้าจะได้รำลึกถึงความโปรดปรานของพระเจ้าของพวกเจ้า เมื่อพวกเจ้าได้นั่งขี่บนมันอย่างเรียบร้อยแล้ว พวกเจ้าก็จะกล่าวว่า มหาบริสุทธิ์ผู้ทรงให้พาหนะนี้เป็นความสะดวกแก่เรา และเรานั้นไม่สามารถจะควบคุมมันได้

لِتَسۡتَوُۥاْ عَلَىٰ ظُهُورِهِۦ ثُمَّ تَذۡكُرُواْ نِعۡمَةَ رَبِّكُمۡ إِذَا ٱسۡتَوَيۡتُمۡ عَلَيۡهِ وَتَقُولُواْ سُبۡحَٰنَ ٱلَّذِي سَخَّرَ لَنَا هَٰذَا وَمَا كُنَّا لَهُۥ مُقۡرِنِينَ ﴿١٣﴾

14. และแท้จริงเราจะต้องเป็นผู้กลับไปสู่พระเจ้าของเราอย่างแน่นอน[2]

وَإِنَّآ إِلَىٰ رَبِّنَا لَمُنقَلِبُونَ ﴿١٤﴾

---

[1] พระองค์เป็นผู้ทรงหลั่งน้ำฝนลงมาจากฟากฟ้าตามปริมาณแห่งความต้องการของแต่ละสถานที่ไม่น้อยและไม่มากเกินไป ซึ่งจะไม่ยังประโยชน์แก่ทั้งสองกรณี และด้วยน้ำฝนนั้นทำให้เกิดคูคลอง และจะทำให้แผ่นดินที่แห้งแล้งมีชีวิตชีวาผลิดอกออกผล และเช่นเดียวกันเราจะให้พวกเจ้าออกมาจากกุบูรเหมือนกับแผ่นดินที่แห้งแล้งเมื่อได้รับน้ำฝน

[2] คุณลักษณะอีกประการหนึ่งคือพระองค์ ทรงสร้างทุกๆ สิ่งทั้งหมดเป็นคู่ๆ เช่น เพศชาย และเพศหญิง ตัวผู้และตัวเมีย ความดีและความชั่ว การมีสุขภาพดีและการเจ็บไข้ได้ป่วย ความยุติธรรมและความอยุติธรรม และทรงอำนวยความสะดวกให้แก่พวกเจ้าโดยให้เรือน้ำ เครื่องบินและปศุสัตว์ เช่น อูฐ ม้า ฬ่อ ลา เพื่อใช้ขี่เป็นพาหนะ ทั้งนี้เพื่อให้พวกเจ้ามีความมั่นคง และอบอุ่นใจเมื่อได้ขี่อยู่บนพาหนะเหล่านั้น แล้วพวกเจ้าจะได้รำลึกถึงความโปรดปรานแห่งพระเจ้าของพวกเจ้าด้วยจิตใจของพวกเจ้าขณะที่กำลังขี่อยู่บนพาหนะแล้วพวกเจ้าก็จะกล่าวด้วยลิ้นของพวกเจ้าอย่างบริสุทธิ์ใจว่า "มหาบริสุทธิ์ผู้ทรงให้พาหนะนี้เป็นความสะดวกแก่เรา และเรานั้นไม่สามารถจะควบคุมมันได้ และแท้จริงเราจะต้องเป็นผู้กลับไปสู่พระเจ้าของเราอย่างแน่นอน"

وَجَعَلُوا لَهُۥ مِنْ عِبَادِهِۦ جُزْءًا ۚ إِنَّ ٱلْإِنسَٰنَ لَكَفُورٌ مُّبِينٌ ﴿١٥﴾

15. และพวกเขาได้ตั้งบางส่วนจากปวงบ่าวของพระองค์คู่เคียงกับพระองค์ แท้จริงมนุษย์นั้นเนรคุณอย่างชัดแจ้ง

أَمِ ٱتَّخَذَ مِمَّا يَخْلُقُ بَنَاتٍ وَأَصْفَىٰكُم بِٱلْبَنِينَ ﴿١٦﴾

16. หรือว่าพระองค์ยึดเอาลูกหญิงจากสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างและพระองค์ทรงเลือกลูกชายให้แก่พวกเจ้า[1]

وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُم بِمَا ضَرَبَ لِلرَّحْمَٰنِ مَثَلًا ظَلَّ وَجْهُهُۥ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿١٧﴾

17. และเมื่อผู้ใดในหมู่พวกเขาได้รับข่าวตามที่เขาได้ตั้งอุปมาแด่พระผู้ทรงกรุณาปรานี ใบหน้าของเขากลายเป็นหมองคล้ำ และเศร้าสลด[2]

أَوَمَن يُنَشَّؤُا۟ فِى ٱلْحِلْيَةِ وَهُوَ فِى ٱلْخِصَامِ غَيْرُ مُبِينٍ ﴿١٨﴾

18. และผู้ที่ถูกเติบโตเลี้ยงดูมาท่ามกลางเครื่องประดับ และในการโต้เถียงก็ไม่มีอะไรชัดแจ้ง (จะตั้งให้เป็นภาคีต่ออัลลอฮฺ) กระนั้นหรือ?[3]

وَجَعَلُوا۟ ٱلْمَلَٰٓئِكَةَ ٱلَّذِينَ هُمْ عِبَٰدُ ٱلرَّحْمَٰنِ إِنَٰثًا ۚ أَشَهِدُوا۟ خَلْقَهُمْ ۚ سَتُكْتَبُ شَهَٰدَتُهُمْ وَيُسْـَٔلُونَ ﴿١٩﴾

19. และพวกเขาได้ตั้งมะลาอิกะฮฺ ซึ่งพวกเขาเป็นบ่าวของพระผู้ทรงกรุณาปรานีว่าเป็นเพศหญิง และพวกเขารู้เห็นเป็นพยานในการสร้างพวกเขาทั้งหลาย (มะลาอิกะฮฺ) กระนั้นหรือ การเป็นพยานของพวกเขาจะถูกบันทึกไว้ และ

---

[1] พวกมุชริกีนผู้โง่เขลาเหล่านั้นได้ตั้งปวงบ่าวประเภทหนึ่งของพระองค์คู่เคียงกับพระองค์ โดยกล่าวว่าบรรดามะลาอิกะฮฺเป็นบุตรหญิงของอัลลอฮฺ และว่าเขาเหล่านั้นสมควรที่จะได้รับการอิบาดะฮฺร่วมกับอัลลอฮฺ และนี่เป็นการกล่าวเท็จและเป็นกุฟรฺอย่างที่สุด เพราะพวกเขารู้ได้อย่างไรว่ามะลาอิกะฮฺเป็นเพศหญิง แท้จริงมนุษย์นั้นเนรคุณอย่างที่สุด หรือว่าพวกมุชริกีนเหล่านั้นได้เสกสรรปั้นแต่งขึ้นว่า อัลลอฮฺทรงยึดเอาสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างเป็นบุตรหญิง และทรงเลือกให้พวกเขาโดยเฉพาะเป็นบุตรชายช่างประหลาดแท้ๆ ต่อความเข้าใจที่โง่เง่าเช่นนี้

[2] แท้จริงพวกเขาเหล่านั้นที่ตั้งบุตรหญิงให้แก่อัลลอฮฺด้วยความเท็จและการอุปโลกน์ ครั้นเมื่อคนหนึ่งในพวกเขาได้รับแจ้งว่าได้บุตรหญิงใบหน้าของเขาก็จะเศร้าสลดและหมองคล้ำตลอดวัน

[3] และพวกเขาจะตั้งให้อัลลอฮฺผู้ที่เลี้ยงดูจนเติบโตมาท่ามกลางการตบแต่งด้วยเครื่องประดับเพราะความต้อยหรือมีจุดบกพร่องหลายๆ ด้าน คือบุตรหญิง และเวลาโต้เถียงก็ไม่มีหลักฐานที่ชัดแจ้ง เพราะด้อยปัญญาผู้ที่มีลักษณะเช่นนี้ พวกเจ้าจะตั้งให้เป็นภาคีต่ออัลลอฮฺกระนั้นหรือ?

พวกเขาจะถูกสอบสวน[1]

وَقَالُواْ لَوْ شَآءَ ٱلرَّحْمَٰنُ مَا عَبَدْنَٰهُم ۗ مَّا لَهُم بِذَٰلِكَ مِنْ عِلْمٍ ۖ إِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿٢٠﴾

20. และพวกเขากล่าวอีกว่า หากพระผู้ทรงกรุณาปรานี ทรงประสงค์พวกเราจะไม่เคารพสักการะพวกเขาดอก (มะลาอิกะฮฺ) พวกเขาไม่มีความรู้อันใดในเรื่องนั้น พวกเขาไม่มีอะไรเลยนอกจากคาดคะเนเท่านั้น

أَمْ ءَاتَيْنَٰهُمْ كِتَٰبًا مِّن قَبْلِهِۦ فَهُم بِهِۦ مُسْتَمْسِكُونَ ﴿٢١﴾

21. หรือว่าเราได้ประทานคัมภีร์เล่มหนึ่งแก่พวกเขาก่อนหน้านั้น ดังนั้นพวกเขาจึงยึดถือคัมภีร์นั้นไว้อย่างมั่นคง

بَلْ قَالُوٓاْ إِنَّا وَجَدْنَآ ءَابَآءَنَا عَلَىٰٓ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰٓ ءَاثَٰرِهِم مُّهْتَدُونَ ﴿٢٢﴾

22. เปล่าเลย พวกเขากล่าวว่า แท้จริงเราได้พบเห็นบรรพบุรุษของเราอยู่ในแนวทางนี้ ดังนั้น เราจึงดำเนินตามแนวทางของพวกเขา[2]

وَكَذَٰلِكَ مَآ أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ فِى قَرْيَةٍ مِّن نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَآ إِنَّا وَجَدْنَآ ءَابَآءَنَا عَلَىٰٓ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰٓ ءَاثَٰرِهِم مُّقْتَدُونَ ﴿٢٣﴾

23. และเช่นนั้นแหละ เรามิได้ส่งผู้ตักเตือนคนใดก่อนหน้าเจ้าไปยังเมืองใด เว้นแต่บรรดาผู้ฟุ้มเฟือยของมัน (เมืองนั้น) จะกล่าวว่า แท้จริงเราได้พบเห็นบรรพบุรุษของเราอยู่ในแนวทางนี้ ดังนั้นเราจึงดำเนินตามแนวทางของ

---

[1] พวกเขากล่าวอีกว่าบรรดามะลาอิกะฮฺนั้นเป็นบุตรีของอัลลอฮฺ แล้วพวกเขาก็เคารพบูชามะลาอิกะฮฺเหล่านั้นเพื่อที่จะให้ความช่วยเหลือแก่พวกเขา อัลลอฮฺทรงกล่าวประณามพวกเขาในการกล่าวเท็จของพวกเขาว่า พวกเขาได้เป็นพยานรู้เห็น ในขณะที่อัลลอฮฺทรงสร้างมะลาอิกะฮฺเหล่านั้นหรือ? คำตอบก็คือไม่ ดังนั้นคำกล่าวของพวกเขาที่ว่า มะลาอิกะฮฺเป็นบุตรีของอัลลอฮฺนั้นจะถูกบันทึกไว้เพื่อการสอบสวนและพวกเขาจะถูกลงโทษอย่างสาหัสเพราะเป็นการกล่าวเท็จและอุปโลกน์ต่ออัลลอฮฺ

[2] พวกมุชริกีนเหล่านั้นกล่าวว่า หากอัลลอฮฺทรงประสงค์จากเรามิให้เคารพสักการะบรรดามะลาอิกะฮฺ เราก็จะไม่กระทำ อัลลอฮฺทรงกล่าวตอบแก่พวกเขาว่า พวกเขาไม่มีความรู้ใด ๆ ถึงความพอพระทัยของอัลลอฮฺ ตะอาลา ในการทำอิบาดะฮฺของพวกเขาต่อมะลาอิกะฮฺ ดังนั้นพวกเขาจึงกล่าวเท็จทั้งสิ้นเพราะความรู้นั้นจะได้มาโดยทางคัมภีร์หรือนะบี และพวกเขาไม่มีทั้งคัมภีร์และนะบี ดังนั้นพวกเขาจึงคาดคะเนเอาทั้งสิ้น เปล่าเลย อัลลอฮฺมิได้ประทานคัมภีร์และไม่มีนะบีท่านใดมายังพวกเขาก่อนหน้ามุฮัมมัดเพื่อตักเตือนเลย ดังนั้นจึงไม่มีหลักฐานอันใดสำหรับพวกเขา นอกจากการเลียนแบบจากบรรพบุรุษของพวกเขาเท่านั้น พวกเขาจึงดำเนินตามอย่างคนตาบอด

พวกเขา[1]

24. เขา (รอซูลของพวกเขา) กล่าวว่า หากว่าฉันได้นำมาให้พวกท่าน ซึ่งแนวทางที่ถูกต้องกว่าที่พวกท่านได้พบเห็นบรรพบุรุษของพวกท่านยึดถืออยู่เล่า พวกเขากล่าวว่า แท้จริงเราเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อสิ่งที่พวกท่านถูกส่งมานั้น

۞ قَٰلَ أَوَلَوْ جِئْتُكُم بِأَهْدَىٰ مِمَّا وَجَدتُّمْ عَلَيْهِ ءَابَآءَكُمْ ۖ قَالُوٓا۟ إِنَّا بِمَآ أُرْسِلْتُم بِهِۦ كَٰفِرُونَ ﴿٢٤﴾

25. ดังนั้นเราได้ตอบแทนพวกเขา บัดนี้จงดูเถิดว่าบั้นปลายของบรรดาผู้ปฏิเสธนั้นจะเป็นเช่นไร[2]

فَٱنتَقَمْنَا مِنْهُمْ ۖ فَٱنظُرْ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٥﴾

26. และจงรำลึกถึงเมื่ออิบรอฮีมได้กล่าวแก่บิดาของเขา และหมู่ชนของเขาว่า แท้จริง ฉันขอปลีกตัวจากสิ่งที่พวกท่านเคารพภักดี

وَإِذْ قَالَ إِبْرَٰهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِۦٓ إِنَّنِى بَرَآءٌ مِّمَّا تَعْبُدُونَ ﴿٢٦﴾

27. นอกจาก (อัลลอฮฺ) ซึ่งทรงบังเกิดฉันเท่านั้น เพราะแท้จริงพระองค์จะทรงชี้แนะทางที่ถูกต้องแก่ฉัน[3]

إِلَّا ٱلَّذِى فَطَرَنِى فَإِنَّهُۥ سَيَهْدِينِ ﴿٢٧﴾

---

[1] อุปมาพวกกุฟฟารเหล่านั้นได้ปฏิบัติตามบรรพบุรุษของพวกเขาโดยปราศจากหลักฐานและข้อพิสูจน์ใด ๆ อุปไมยกลุ่มชนในยุคก่อน ๆ พวกเขาที่เป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาได้กระทำมาก่อนแล้ว คือบรรดาผู้ที่อยู่ในความสำราญและหมกมุ่นอยู่ในเรื่องกามารมณ์เหล่านั้นมิได้ให้ความสนใจที่จะแสวงหาความจริง จะกล่าวว่าเราได้พบบรรพบุรุษของเราอยู่ในแนวทางหรือศาสนานี้เราจึงปฏิบัติตามแนวทางของบรรพบุรุษของเรา

[2] นะบีทุก ๆ ท่านก็ได้กล่าวแก่หมู่ชนของเขาขณะที่เตือนพวกเขาให้ตระหนักถึงการลงโทษของอัลลอฮฺ ว่าพวกท่านจะปฏิบัติตามบรรพบุรุษของพวกท่าน ถึงแม้ว่าฉันได้นำมาให้พวกท่านซึ่งศาสนาที่ดีกว่า และถูกต้องกว่ากระนั้นหรือ? พวกเขาจะกล่าวว่า เราขอปฏิเสธสิ่งที่พวกท่านนำมาเช่นในเรื่องของการเตาฮีด การอีมาน การฟื้นคืนชีพ และการตอบแทน ดังนั้นเราจึงได้ตอบแทนประชาชาติที่ปฏิเสธศรัทธาด้วยการลงโทษนานาชนิด ดังนั้นจงคอยดูเถิดสภาพของพวกเขาและทางกลับของพวกเขาจะเป็นเช่นไร

[3] โอ้มุฮัมหมัด จงรำลึกขณะที่อิบรอฮีม อัลค่อลีล ได้กล่าวแก่บิดาของเขา และหมู่ชนของเขาว่า แท้จริงฉันขอปลีกตัวออกจากรูปปั้นเหล่านี้ที่พวกท่านเคารพภักดีอื่นจากอัลลอฮฺ นอกจากพระเจ้าของฉันที่ทรงบังเกิดฉัน และสร้างฉันขึ้นมาจากสิ่งที่ไม่มีอะไรเลย พระองค์ก็ทรงชี้แนะทางแก่ฉัน สู่ศาสนาที่เที่ยงแท้และทางแห่งความสุข

وَجَعَلَهَا كَلِمَةًۢ بَاقِيَةً فِي عَقِبِهِۦ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ٢٨

28. และเขา (อิบรอฮีม) ได้ทำให้คำกล่าว (ชะฮาดะฮฺ) อยู่คงต่อไปในลูกหลานของเขา เพื่อว่าพวกเขาจะได้กลับมาสำนึกผิด[1]

بَلْ مَتَّعْتُ هَٰٓؤُلَآءِ وَءَابَآءَهُمْ حَتَّىٰ جَآءَهُمُ
ٱلْحَقُّ وَرَسُولٌ مُّبِينٌ ٢٩

29. ยิ่งกว่านั้น ข้าได้ให้พวกเขาเหล่านั้น และบรรพบุรุษของพวกเขาหลงระเริงอยู่จนกระทั่งได้มีสัจธรรม (อัลกุรอาน) และรอซูลผู้ประกาศสาสน์อย่างชัดแจ้งมายังพวกเขา

وَلَمَّا جَآءَهُمُ ٱلْحَقُّ قَالُوا۟ هَٰذَا سِحْرٌ وَإِنَّا بِهِۦ كَٰفِرُونَ ٣٠

30. ครั้นเมื่อได้มีสัจธรรมมายังพวกเขา พวกเขาก็กล่าวว่า นี่คือมายากล และแท้จริงพวกเราเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อสัจธรรมนั้น[2]

وَقَالُوا۟ لَوْلَا نُزِّلَ هَٰذَا ٱلْقُرْءَانُ عَلَىٰ رَجُلٍ
مِّنَ ٱلْقَرْيَتَيْنِ عَظِيمٍ ٣١

31. และพวกเขากล่าวว่า ทำไมอัลกุรอานนี้จึงไม่ถูกประทานลงมาให้แก่ชายผู้มีความสำคัญแห่งสองเมืองนี้[3]

أَهُمْ يَقْسِمُونَ رَحْمَتَ رَبِّكَ ۚ نَحْنُ قَسَمْنَا بَيْنَهُم
مَّعِيشَتَهُمْ فِي ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا ۚ وَرَفَعْنَا بَعْضَهُمْ فَوْقَ
بَعْضٍ دَرَجَٰتٍ لِّيَتَّخِذَ بَعْضُهُم بَعْضًا سُخْرِيًّا ۗ

32. พวกเขาเป็นผู้แบ่งปันความเมตตาแห่งพระเจ้าของเจ้ากระนั้นหรือ เราต่างหากที่เป็นผู้จัดสรรการทำมาหากินของพวกเขา ระหว่าง

---

[1] และอิบรอฮีมได้ทำให้คำกล่าวอัตเตาฮีดหรือชะฮาดะฮฺยืนหยัดคงอยู่กับลูกหลานของเขาตลอดไป โดยหวังว่าพวกเขาจะได้สำนึกผิด และบางคนที่ทำชิริกจะได้กลับสู่การอีมานอีก

[2] แต่เรา (อัลลอฮฺ) ได้ให้ชาวมักกะฮฺและบรรพบุรุษของพวกเขาเคลิบเคลิ้มอยู่ระยะเวลาหนึ่งด้วยการมีอายุยาวนานและด้วยนิอฺมะฮฺ แต่พวกเขาก็ยังคงหลงระเริงอยู่ด้วยการหมกมุ่นในเรื่องของความใคร่ใฝ่ต่ำจนทำให้พวกเขาลืมการรำลึกถึงพระผู้สร้างพวกเขามา ครั้นเมื่ออัลกุรอานได้มีมายังพวกเขาพร้อมทั้งรอซูลผู้ประกาศสัจธรรมอันชัดแจ้ง โดยได้รับการยืนยันสนับสนุนด้วยสัญญาณต่าง ๆ และสิ่งปาฏิหาริย์ พวกเขาก็ปฏิเสธไม่ยอมศรัทธาและกล่าวว่า ทั้งหมดนี้เป็นมายากลทั้งสิ้น นอกจากนั้นยังได้ดูถูกเหยียดหยามท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ในรูปแบบต่าง ๆ อีกด้วย

[3] พวกมุชริกีนมักกะฮฺยังได้กล่าวอีกว่า ทำไมอัลกุรอานนี้จึงไม่ประทานลงมาให้แก่หัวหน้าผู้มีความสำคัญแห่งเมืองมักกะฮฺ และเมืองตออิฟเล่า? หมายถึง อัลวะลีด อิบนุล มุฆีเราะฮฺแห่งเมืองมักกะฮฺและอุรวะฮฺ อิบนุ มัสอู๊ด แห่งเมืองตออิฟ โดยพวกเขามีความเห็นว่าการมีเกียรติหมายถึงการมีทรัพย์สินเงินทอง และเห็นว่ามุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ไม่เหมาะสมที่จะได้รับตำแหน่งนี้เพราะเขาเป็นผู้กำพร้าและยากจน

وَرَحْمَتُ رَبِّكَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿٣٢﴾

พวกเขาในการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ และเราได้เชิดชูบางคนในหมู่พวกเขาเหนือกว่าอีกบางคนหลายชั้น เพื่อบางคนในหมู่พวกเขาจะได้เอาอีกบางคนมาใช้งาน และความเมตตาของพระเจ้าของเจ้านั้นดียิ่งกว่าที่พวกเขาสะสมไว้[1]

وَلَوْلَآ أَن يَكُونَ ٱلنَّاسُ أُمَّةً وَٰحِدَةً لَّجَعَلْنَا لِمَن يَكْفُرُ بِٱلرَّحْمَٰنِ لِبُيُوتِهِمْ سُقُفًا مِّن فِضَّةٍ وَمَعَارِجَ عَلَيْهَا يَظْهَرُونَ ﴿٣٣﴾

33. และหากมิใช่มนุษย์ทั้งหลายจะได้เป็นประชาชาติหนึ่งเดียวกันแล้ว แน่นอนเราจะให้ผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาต่อพระผู้ทรงกรุณาปรานีมีบ้านของพวกเขาหลังคาทำด้วยเงิน และบันไดที่พวกเขาขึ้น (ก็ทำด้วยเงิน)

وَلِبُيُوتِهِمْ أَبْوَٰبًا وَسُرُرًا عَلَيْهَا يَتَّكِـُٔونَ ﴿٣٤﴾

34. และบ้านของพวกเขามีประตูและเตียงนอน (ทำด้วยเงิน) ซึ่งพวกเขาจะนอนเอกเขนกบนมัน

وَزُخْرُفًا ۚ وَإِن كُلُّ ذَٰلِكَ لَمَّا مَتَٰعُ ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا ۚ وَٱلْـَٔاخِرَةُ عِندَ رَبِّكَ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٣٥﴾

35. และ (เราจะให้เครื่องประดับแก่พวกเขาที่ทำด้วย) ทองคำแต่ทั้งหมดนั้นเป็นเพียงปัจจัยชั่วคราวแห่งชีวิตในโลกนี้เท่านั้น ส่วนในปรโลก ณ ที่พระเจ้าของเจ้านั้นสำหรับบรรดาผู้ยำเกรง[2]

---

[1] คือพวกเขาเป็นผู้กำหนดการให้เป็นนะบีแก่ผู้ที่เขาประสงค์ จนกระทั่งพวกเขาเสนอแนะจะให้ผู้ที่มีฐานะเพื่อดำรงตำแหน่งนี้กระนั้นหรือ? ด้วยเคล็ดลับของเรา เราจึงให้คนนี้มั่งมีคนนั้นยากจนคนโน้นมีฐานะปานกลาง และเราได้ให้แต่ละคนในหมู่พวกเขามีฐานะแตกต่างกันในเรื่องทรัพย์สินและริซกี ทั้งนี้เพื่อให้บางคนรับใช้อีกบางคนเพื่อให้การดำเนินชีวิตเป็นไปอย่างมีระบบ และความโปรดปรานของอัลลอฮฺตะอาลาแก่เจ้าด้วยการให้เป็นนะบีนั้นดียิ่งกว่าสิ่งที่มวลมนุษย์สะสมไว้จากชิ้นส่วนที่สูญสลายของดุนยา

[2] หากมิใช่มนุษย์จะเป็นหมู่ชนเดียวกัน เมื่อพวกเขา มองเห็นผู้ปฏิเสธศรัทธา อยู่ในการมีริซกีอย่างกว้างขวาง และพวกเขาได้กลายเป็นประชาชาติเดียวกันในการปฏิเสธศรัทธา เรา (อัลลอฮฺ) ก็จะเจาะจงให้โลกดุนยานี้มีขึ้นเฉพาะพวกปฏิเสธศรัทธาแล้วเราจะให้อาคารบ้านเรือนของพวกเขา ทุกชิ้นส่วนทำด้วยเงินตลอดจนเครื่องใช้ในบ้านทุกชิ้น และเครื่องประดับสำหรับตกแต่งภายในบ้าน ก็ทำด้วยเงินหรือทองคำ ทั้งหมดนั้นเป็นเพียงปัจจัยและความสุขสำราญชั่วคราวในการดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้เท่านั้น ส่วนในโลกอาคิเราะฮฺนั้น สวนสวรรค์และความสุขนานาชนิดถูกจัดขึ้นโดยเฉพาะสำหรับบรรดาผู้ยำเกรงเท่านั้น

وَمَن يَعْشُ عَن ذِكْرِ ٱلرَّحْمَٰنِ نُقَيِّضْ لَهُۥ شَيْطَٰنًا
فَهُوَ لَهُۥ قَرِينٌ ٣٦

36. และผู้ใดผินหลังจากการรำลึกถึงพระผู้ทรงกรุณาปรานี เราจะให้ชัยฏอนตัวหนึ่งแก่เขา แล้วมันก็จะเป็นสหายของเขา

وَإِنَّهُمْ لَيَصُدُّونَهُمْ عَنِ ٱلسَّبِيلِ وَيَحْسَبُونَ
أَنَّهُم مُّهْتَدُونَ ٣٧

37. และแท้จริง พวกมันจะขัดขวางพวกเขาออกจากทางที่ถูกต้อง แต่พวกเขาคิดว่าพวกเขานั้นอยู่ในแนวทางที่ถูกต้องแล้ว[1]

حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَنَا قَالَ يَٰلَيْتَ بَيْنِى وَبَيْنَكَ
بُعْدَ ٱلْمَشْرِقَيْنِ فَبِئْسَ ٱلْقَرِينُ ٣٨

38. จนกระทั่งเมื่อเขาได้มายังเรา (ในวันกิยามะฮฺ) เขาจะเปรยขึ้นว่า (อนิจจา) ถ้าระหว่างฉันกับเจ้ามีระยะทางห่างกันเช่นทิศตะวันออกกับทิศตะวันตกก็จะดี ชั่วช้าแท้ๆ สหายเช่นนี้

وَلَن يَنفَعَكُمُ ٱلْيَوْمَ إِذ ظَّلَمْتُمْ
أَنَّكُمْ فِى ٱلْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ ٣٩

39. และในวันนี้มันจะไม่เกิดผลอันใดเลยแก่พวกเจ้า เพราะพวกเจ้าได้อธรรม (แก่ตัวเอง) แม้ว่าพวกเจ้าจะมีหุ้นส่วนร่วมกันในการได้รับโทษก็ตาม[2]

أَفَأَنتَ تُسْمِعُ ٱلصُّمَّ أَوْ تَهْدِى ٱلْعُمْىَ
وَمَن كَانَ فِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ٤٠

40. แล้วเจ้าจะทำให้คนหูหนวกได้ยินหรือคนตาบอดได้เห็นทาง และผู้ที่อยู่ในการหลงผิดอย่างชัดแจ้งกระนั้นหรือ?[3]

---

[1] ผู้ใดผินหลังให้อัลกุรอานโดยไม่ศรัทธาและไม่ให้ความสนใจ หรือไม่ศึกษาค้นคว้าหาความเข้าใจแล้ว เราจะให้ชัยฏอนเป็นมิตรคู่เคียงกับเขาตลอดไป และชัยฏอนเหล่านั้นจะขัดขวางล่อลวงพวกเขาทุกวิถีทาง เพื่อให้พวกเขาหลงผิดหมกมุ่นอยู่ในการทำบาปและกระทำความผิด แล้วพวกเขาก็จะหลงจากแนวทางที่ถูกต้อง และคิดว่าพวกเขากำลังอยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง

[2] ในวันกิยามะฮฺผู้ปฏิเสธศรัทธาและผู้ที่ผินหลังให้อัลกุรอานจะกล่าวกับชัยฏอนว่า เจ้าเป็นสหายที่สารเลวชั่วช้าจริงๆ หากว่าฉันกับเจ้าได้อยู่ห่างไกลกันเสมือนกับทิศตะวันออกกับทิศตะวันตกก็จะดี ในวันนี้การแก้ตัวใดๆ จะไม่เกิดผลอันใดแก่พวกเจ้าเลย เพราะพวกเจ้าได้อธรรมแก่ตัวเอง และการได้รับโทษร่วมกันของพวกเจ้าก็จะไม่เกิดประโยชน์อันใดที่จะได้รับการลดหย่อนการลงโทษแต่ประการใด

[3] โอ้มุฮัมมัด เจ้าสามารถที่จะให้พวกกุฟฟารเหล่านั้น ซึ่งพวกเขาเสมือนคนหูหนวก ตาบอด ได้ยินได้เห็น และผู้ที่อยู่ในการหลงทางได้รับแสงสว่างกระนั้นหรือ? สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่หน้าที่ของเจ้าดังนั้นเจ้าอย่าอึดอัดใจเลยหากพวกเขายังคงปฏิเสธศรัทธา อายะฮฺเป็นการปลอบใจท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เพราะท่านเพียรพยายามขอดุอาอฺให้พวกเขาเข้าสู่การอีมาน

فَإِمَّا نَذۡهَبَنَّ بِكَ فَإِنَّا مِنۡهُم مُّنتَقِمُونَ ﴿٤١﴾

41. มาตรว่าเราได้ยึดเอาชีวิตเจ้าไป แน่นอนเราก็จะตอบแทนพวกเขาให้สาสม

أَوۡ نُرِيَنَّكَ ٱلَّذِي وَعَدۡنَٰهُمۡ فَإِنَّا عَلَيۡهِم مُّقۡتَدِرُونَ ﴿٤٢﴾

42. หรือเราจะแสดงให้เจ้าเห็นการลงโทษ ซึ่งเราได้สัญญากับพวกเขาไว้ แท้จริงเรานั้นมีอานุภาพเหนือพวกเขา[1]

فَٱسۡتَمۡسِكۡ بِٱلَّذِيٓ أُوحِيَ إِلَيۡكَۖ إِنَّكَ عَلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ ﴿٤٣﴾

43. ดังนั้นเจ้าจงยึดมั่นตามที่ได้ถูกวะฮีย์แก่เจ้า แท้จริงเจ้านั้นอยู่บนแนวทางอันเที่ยงตรง

وَإِنَّهُۥ لَذِكۡرٞ لَّكَ وَلِقَوۡمِكَۖ وَسَوۡفَ تُسۡـَٔلُونَ ﴿٤٤﴾

44. และแท้จริงอัลกุรอานคือข้อตักเตือนแก่เจ้าและแก่หมู่ชนของเจ้า และพวกเจ้าจะถูกสอบสวน[2]

وَسۡـَٔلۡ مَنۡ أَرۡسَلۡنَا مِن قَبۡلِكَ مِن رُّسُلِنَآ
أَجَعَلۡنَا مِن دُونِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ءَالِهَةٗ يُعۡبَدُونَ ﴿٤٥﴾

45. และเจ้าจงถามผู้ที่เราได้ส่งมาก่อนเจ้าจากบรรดารอซูลของเราว่า เราได้ตั้งพระเจ้าหลายองค์อื่นจากพระผู้ทรงกรุณาปรานี เพื่อเคารพบูชากระนั้นหรือ[3]

وَلَقَدۡ أَرۡسَلۡنَا مُوسَىٰ بِـَٔايَٰتِنَآ إِلَىٰ فِرۡعَوۡنَ
وَمَلَإِيْهِۦ فَقَالَ إِنِّي رَسُولُ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٤٦﴾

46. และโดยแน่นอน เราได้ส่งมูซาพร้อมด้วยสัญญาณต่าง ๆ ของเราไปยังฟิรเอานฺ และบรรดาผู้นำของเขา แล้วเขากล่าวว่า แท้จริง

---

[1] หากว่าเราได้เอาชีวิตเจ้าไปก่อนการตอบแทนพวกเขา เราก็จะตอบแทนพวกเขาในภายหลังจากที่เขาได้ตายไปแล้ว หรือเราจะให้เจ้าได้เห็นการลงโทษในขณะที่เจ้ายังมีชีวิตอยู่ตามที่เราได้สัญญากับเจ้าไว้ เพราะเราสามารถที่จะกระทำกับพวกเขาได้ และพวกเขาไม่สามารถที่จะรอดพ้นไปจากเงื้อมมือของเราได้ อิบนุ อับบาสกล่าวว่า อัลลอฮฺได้ทรงให้ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เห็นการลงโทษแล้วในสงครามบัดรฺ

[2] ดังนั้นเจ้าจงยึดมั่นต่ออัลกุรอานที่เราได้วะฮีย์แก่เจ้าเพราะเจ้าอยู่บนสัจธรรมที่ชัดแจ้งและแนวทางอันเที่ยงตรง ซึ่งจะนำไปสู่สวรรค์อันสุขสำราญ และอัลกุรอานนี้เป็นเกียรติอันยิ่งใหญ่ แก่เจ้าและหมู่ชนของเจ้าชาวกุเรช เพราะได้ถูกประทานลงมาด้วยภาษาของพวกเขา และแก่ชายคนหนึ่ง (คือท่านนะบี) ที่มาจากพวกเขา และพวกเจ้าจะถูกสอบสวนจากการขอบคุณต่อนิอฺมะฮฺนี้

[3] โอ้มุฮัมมัดหากเจ้ามีความสงสัยในเรื่องการให้ความเอกภาพแด่อัลลอฮฺ ก็จงถามบรรดารอซูลคนก่อน ๆ ว่ามีรอซูลท่านใดเรียกร้องให้อิบาดะฮฺ พระเจ้าหลายองค์อื่นจากอัลลอฮฺหรือ? อะบุสสะอู๊ดกล่าวว่าจุดมุ่งหมายของอายะฮฺก็คือ เป็นการยืนยันแก่บรรดานะบีถึงการให้ความเป็นเอกภาพแด่อัลลอฮฺ

ฉันเป็นรอซูลของพระเจ้าแห่งสากลโลก

فَلَمَّا جَآءَهُم بِـَٔايَٰتِنَآ إِذَا هُم مِّنْهَا يَضْحَكُونَ ﴿٤٧﴾

47. ครั้นเมื่อเขา (มูซา) ได้มายังพวกเขาพร้อมด้วยสัญญาณต่าง ๆ ของเรา แล้วพวกเขาก็หัวเราะเยาะต่อสัญญาณนั้น ๆ[1]

وَمَا نُرِيهِم مِّنْ ءَايَةٍ إِلَّا هِىَ أَكْبَرُ مِنْ أُخْتِهَا ۖ وَأَخَذْنَٰهُم بِٱلْعَذَابِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٤٨﴾

48. และเรามิได้แสดงสัญญาณอันใดแก่พวกเขา เว้นแต่ว่า แต่ละอันจะยิ่งใหญ่กว่าอีกอันหนึ่ง และเราได้คร่าพวกเขาด้วยการลงโทษเพื่อว่าพวกเขาจะได้กลับมาสำนึกผิด[2]

وَقَالُوا۟ يَٰٓأَيُّهَ ٱلسَّاحِرُ ٱدْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِندَكَ إِنَّنَا لَمُهْتَدُونَ ﴿٤٩﴾

49. และพวกเขากล่าว (กับมูซา) ว่า โอ้มายากรเอ๋ย โปรดวิงวอนต่อพระเจ้าของท่านแก่พวกเราด้วย ตามที่พระองค์ได้ทรงทำสัญญากับท่าน แท้จริงเราจะเป็นผู้อยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง

فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمُ ٱلْعَذَابَ إِذَا هُمْ يَنكُثُونَ ﴿٥٠﴾

50. ครั้นเมื่อเราได้ปลดเปลื้องการลงโทษให้พ้นไปจากพวกเขาแล้ว เมื่อนั้นพวกเขาก็ผิดสัญญา[3]

وَنَادَىٰ فِرْعَوْنُ فِى قَوْمِهِۦ قَالَ يَٰقَوْمِ أَلَيْسَ لِى مُلْكُ مِصْرَ وَهَٰذِهِ ٱلْأَنْهَٰرُ تَجْرِى مِن تَحْتِىٓ ۖ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٥١﴾

51. และฟิรเอาน์ได้ประกาศท่ามกลางหมู่ชนของเขา เขากล่าวว่าหมู่ชนของฉันเอ๋ย อาณาจักรแห่งอียิปต์นี้มิได้เป็นของฉันดอกหรือ และ

---

[1] แท้จริงเราได้ส่งมูซาพร้อมด้วยสัญญาณต่าง ๆ อันชัดแจ้งเป็นการยืนยันถึงสัจธรรมของเขาไปยังฟิรเอาน์และหมู่ชนของเขาชาวค๊อฟท แล้วมูซาได้กล่าวแก่ฟิรเอาน์ว่า แท้จริงฉันเป็นรอซูลของอัลลอฮฺมายังท่าน พระองค์ทรงส่งฉันมาเพื่อเรียกร้องเชิญชวนท่าน และหมู่ชนของท่านให้เคารพอิบาดะฮฺแด่อัลลอฮฺองค์เดียว เมื่อมูซาได้มายังพวกเขาพร้อมด้วยสัญญาณต่าง ๆ อันชัดแจ้งที่ชี้บ่งถึงการเป็นรอซูลของเขาพวกเขาก็หัวเราะเยาะเย้ยหยันเขา

[2] คือสัญญาณแห่งการลงโทษเช่น น้ำท่วม ตั๊กแตน และเหา คือแต่ละสัญญาณนั้นมีความยิ่งใหญ่และเด่นชัด ซึ่งนับได้ว่าเป็นการลงโทษที่หนักหน่วงเพื่อที่จะให้พวกเขาเข็ดหลาบ และสำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัว

[3] เมื่อพวกเขาได้เห็นการลงโทษปรากฏขึ้นแล้ว พวกเขาก็ได้ขอร้องมูซาซึ่งพวกเขากล่าวอ้างว่าเป็นมายากรว่า โปรดวิงวอนพระเจ้าของท่านปลดเปลื้องการลงโทษและเคราะห์กรรมให้พ้นไปจากพวกเราแล้วพวกเราก็จะเป็นผู้ศรัทธาต่อท่าน ต่อมาเมื่อเราได้ปลดเปลื้องเคราะห์กรรมหรือการลงโทษให้พ้นไปจากพวกเขาแล้ว พวกเขาก็ผิดสัญญาคือ ยังคงดื้อดึงและปฏิเสธศรัทธา

แม่น้ำเหล่านี้ไหลผ่านเบื้องล่าง (วังของ) ฉัน พวกท่านไม่เห็นดอกหรือ[1]

أَمْ أَنَا۠ خَيْرٌ مِّنْ هَٰذَا ٱلَّذِى هُوَ مَهِينٌ وَلَا يَكَادُ يُبِينُ ﴿٥٢﴾

52. ยิ่งกว่านั้นฉันยังดีกว่าคนนี้ (มูซา) ซึ่งเขาต่ำต้อยและแทบจะพูดจาไม่ชัดถ้อยชัดคำ[2]

فَلَوْلَآ أُلْقِىَ عَلَيْهِ أَسْوِرَةٌ مِّن ذَهَبٍ أَوْ جَآءَ مَعَهُ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ مُقْتَرِنِينَ ﴿٥٣﴾

53. ถ้าเช่นนั้นแล้ว ทำไมจึงไม่สวมกำไลทองให้เขาเล่า หรือมีมะลาอิกะฮฺติดตามมาอยู่กับเขา[3]

فَٱسْتَخَفَّ قَوْمَهُۥ فَأَطَاعُوهُ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ قَوْمًا فَٰسِقِينَ ﴿٥٤﴾

54. ด้วยเหตุนี้เขา (ฟิรเอานฺ) ได้หลอกลวงหมู่ชนของเขา แล้วพวกเขาก็เชื่อฟังเขา แท้จริงพวกเขาเป็นหมู่ชนผู้ฝ่าฝืน

فَلَمَّآ ءَاسَفُونَا ٱنتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَٰهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥٥﴾

55. เมื่อพวกเขาได้ทำให้เรากริ้ว เราได้ตอบแทนพวกเขาอย่างสาสม แล้วเราได้ให้พวกเขาจมน้ำทั้งหมด

فَجَعَلْنَٰهُمْ سَلَفًا وَمَثَلًا لِّلْءَاخِرِينَ ﴿٥٦﴾

56. และเราได้ทำให้พวกเขาเป็นอดีตที่ล่วงเลยไปและอุทาหรณ์แก่คนรุ่นต่อ ๆ ไป[4]

---

[1] เมื่อฟิรเอานฺได้เห็นสัญญาณต่าง ๆ อย่างแจ้งชัด และกลัวว่าหมู่ชนของเขาจะศรัทธาต่อมูซา เขาจึงประกาศท่ามกลางบรรดาหัวหน้าของเขาด้วยความเย่อหยิ่งยโสว่า พวกท่านไม่เห็นดอกหรือว่าดินแดนอียิปต์อันกว้างใหญ่ไพศาลนี้ ซึ่งมีแม่น้ำไนล์และมีลำคลองอีกหลายสายไหลผ่านเบื้องล่างวังของฉันนี้มิได้เป็นของฉันดอกหรือ?

[2] หมายถึงนะบีมูซา อะลัยฮิสสลาม

[3] กล่าวคือถ้ามูซาเป็นนะบีแล้วทำไมอัลลอฮฺจึงไม่สวมกำไลทองให้เขาเพื่อเป็นเกียรติแก่เขา และเป็นการยืนยันถึงการเป็นนะบีของเขา หรือไม่ก็ให้มะลาอิกะฮฺคอยคุ้มกันอารักขาและให้ความช่วยเหลือแก่เขา

[4] ฟิรเอานฺได้พูดจาหว่านล้อมเพื่อหลอกลวงหมู่ชนของเขา แล้วพวกเขาก็เชื่อฟังเขาในสิ่งที่เขาเรียกร้องเชิญชวนไปในทางหลงผิด การที่พวกเขาตอบรับนี้ก็เพราะการฝ่าฝืนและการออกนอกลู่นอกทางของพวกเขาจากการจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ ครั้นเมื่อพวกเขาทำให้เรากริ้วและไม่พอใจ เราได้ตอบแทนพวกเขาด้วยการลงโทษอย่างหนักหน่วง คือเราได้ให้เขาและพลพรรคของเขาทั้งหมดจมน้ำตาย ทั้งนี้เพื่อให้หมู่ชนของฟิรเอานฺเป็นแบบอย่างแก่พวกกุฟฟารรุ่นหลัง ๆ และเป็นอุทาหรณ์เพื่อใคร่ครวญกันต่อไป

۞ وَلَمَّا ضُرِبَ ٱبْنُ مَرْيَمَ مَثَلًا إِذَا قَوْمُكَ مِنْهُ يَصِدُّونَ ﴿٥٧﴾

57. และเมื่ออีซา อิบนุ มัรยัม ถูกยกมาเป็นอุทาหรณ์ ดูซิหมู่ชนของเจ้าก็โห่ร้องด้วยความขบขัน[1]

وَقَالُوٓا۟ ءَأَٰلِهَتُنَا خَيْرٌ أَمْ هُوَ ۚ مَا ضَرَبُوهُ لَكَ إِلَّا جَدَلًۢا ۚ بَلْ هُمْ قَوْمٌ خَصِمُونَ ﴿٥٨﴾

58. และพวกเขากล่าวว่า พระเจ้าทั้งหลายของเราดีกว่าหรือว่าเขา (อีซา) พวกเขามิได้เปรียบเทียบเรื่องนี้แก่เจ้าเพื่ออื่นใด นอกจากการโต้เถียง ยิ่งกว่านั้นพวกเขาเป็นหมู่ชนที่ชอบการโต้เถียงอีกด้วย[2]

إِنْ هُوَ إِلَّا عَبْدٌ أَنْعَمْنَا عَلَيْهِ وَجَعَلْنَٰهُ مَثَلًا لِّبَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ﴿٥٩﴾

59. เขา (อีซา) มิใช่ใครอื่นนอกจากเป็นบ่าวคนหนึ่ง ซึ่งเรา (อัลลอฮฺ) ได้ให้ความโปรดปรานแก่เขา และเราได้ทำให้เขาเป็นแบบอย่างที่ดีแก่วงศ์วานของอิสรออีล[3]

وَلَوْ نَشَآءُ لَجَعَلْنَا مِنكُم مَّلَٰٓئِكَةً فِى ٱلْأَرْضِ يَخْلُفُونَ ﴿٦٠﴾

60. และหากเราประสงค์เราจะตั้งให้มีมะลาอิกะฮฺขึ้นจากในหมู่พวกเจ้าให้เป็นผู้สืบช่วงในแผ่นดินนี้[4]

وَإِنَّهُۥ لَعِلْمٌ لِّلسَّاعَةِ فَلَا تَمْتَرُنَّ بِهَا وَٱتَّبِعُونِ ۚ هَٰذَا صِرَٰطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾

61. และแท้จริงเขา (อีซา) แน่นอนเป็นเครื่องหมายแห่งยามอวสาน ดังนั้นเจ้าอย่าได้สงสัย

---

[1] เมื่ออีซา อิบนุ มัรยัม ได้ถูกนำมากล่าวในอัลกุรอาน เพื่อเป็นอุทาหรณ์เปรียบเทียบกับพระเจ้าซึ่งพวกเขาเคารพบูชาอยู่นั้น พวกเขาก็จะขึ้นเสียงโห่ร้องด้วยความขบขัน

[2] พวกเขากล่าวอีกว่า พระเจ้าของพวกเราดีกว่าหรือว่าอีซาและหากว่าอีซาอยู่ในนรก พระเจ้าของเราก็จะขออยู่ร่วมกับเขา คำเปรียบเทียบของพวกเขาเช่นนี้มิใช่อื่นใดเลยนอกจากเป็นการโต้เถียง และมิใช่เพื่อการแสวงหาความจริงแต่ประการใด พวกเขาคือหมู่ชนที่มีสันดานชอบการโต้เถียง

[3] อีซาเป็นบ่าวคนหนึ่งของเราเช่นเดียวกับบ่าวคนอื่นๆ แต่เราได้ให้ความโปรดปรานแก่พวกเขาด้วยการเป็นนะบี และเราได้ให้เกียรติแก่เขาด้วยการเป็นรอซูล เขามิได้เป็นพระเจ้าและลูกของพระเจ้าตามคำกล่าวอ้างของพวกนะศอรอ และเราได้ให้เขาเป็นสัญญาณ และอุทาธาหรณ์แก่วงศ์วานของอิสรอฮีล เพื่อเป็นการยืนยันถึงเดชานุภาพของอัลลอฮฺ ตะอาลา โดยที่เขาถูกบังเกิดมาจากแม่ที่ไม่มีพ่อ

[4] และหากเราประสงค์เราจะทำลายล้างพวกเจ้าให้หมดสิ้น และเราจะไม่เหลือใครไว้สักคนเดียว แล้วเราก็จะแต่งตั้งมะลาอิกะฮฺขึ้นในแผ่นดินนี้สืบช่วงแทนพวกเจ้า และพวกเขาก็จะปฏิสังขรณ์ และทำอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺองค์เดียว ไม่แต่งตั้งผู้ใดคู่เคียงกับพระองค์

ในเรื่องนี้ แต่จงปฏิบัติตามฉัน นี่คือแนวทางอันเที่ยงตรง

وَلَا يَصُدَّنَّكُمُ ٱلشَّيْطَٰنُ إِنَّهُۥ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٦٢﴾

62. และอย่าให้ชัยฏอนมาขัดขวางพวกเจ้า แท้จริงมันเป็นศัตรูตัวฉกาจของพวกเจ้า[1]

وَلَمَّا جَآءَ عِيسَىٰ بِٱلْبَيِّنَٰتِ قَالَ قَدْ جِئْتُكُم بِٱلْحِكْمَةِ وَلِأُبَيِّنَ لَكُم بَعْضَ ٱلَّذِى تَخْتَلِفُونَ فِيهِ فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿٦٣﴾

63. และเมื่ออีซาได้มาพร้อมด้วยหลักฐานทั้งหลายอันชัดแจ้งเขากล่าวว่า แน่นอนฉันได้มาหาพวกท่านพร้อมด้วยการเป็นนะบีและบทบัญญัติแห่งอินญีล และเพื่อฉันจะได้ชี้แจงแก่พวกท่านให้กระจ่างแจ้งในบางเรื่องที่พวกท่านขัดแย้งกัน ดังนั้นพวกท่านจงยำเกรงอัลลอฮฺและเชื่อฟังปฏิบัติตามฉันเถิด

إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ رَبِّى وَرَبُّكُمْ فَٱعْبُدُوهُ ۚ هَٰذَا صِرَٰطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٦٤﴾

64. แท้จริงอัลลอฮฺนั้น พระองค์คือพระเจ้าของฉัน และพระเจ้าของพวกท่าน ดังนั้นจงเคารพภักดีพระองค์เถิด นี่คือแนวทางอันเที่ยงตรง[2]

فَٱخْتَلَفَ ٱلْأَحْزَابُ مِنۢ بَيْنِهِمْ ۖ فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ مِنْ عَذَابِ يَوْمٍ أَلِيمٍ ﴿٦٥﴾

65. นิกายต่าง ๆ ได้ขัดแย้งกันในระหว่างพวกเขา ดังนั้นความหายนะจงประสบแด่บรรดาผู้

[1] แท้จริงการลงมาสู่พื้นโลกอีกครั้งหนึ่งของนะบีอีซา อะลัยฮิสสลาม ในอาคิริซซะมาน ย่อมเป็นเครื่องหมายหนึ่งของยามอวสาน ดังนั้นเจ้าอย่าได้สงสัยเลยในการมาของมัน และจะมีมาในระยะเวลาอันใกล้นี้ และจงบอกพวกเขาด้วยว่า พวกท่านจงปฏิบัติตามสิ่งที่ฉันได้นำมาคือ แนวทางอันเที่ยงดรงและนั่นคืออัลอิสลาม และอย่าให้ชัยฏอนมาขัดขวางพวกเจ้าเพื่อให้หันเหออกจากอิสลาม ด้วยการหลอกลวงของพวกมัน และมันคือศัตรูตัวฉกาจของพวกเจ้า และผู้ใดดำเนินแนวทางของมันจะประสบกับความพินาศอย่างแน่นอน

[2] เมื่อนะบีอีซาได้มาหาบะนีอิสรออีล พร้อมด้วยหลักฐานอันชัดแจ้งคือ คัมภีร์อินญีล และสิ่งปาฏิหาริย์ต่าง ๆ เช่น ให้คนตายมีชีวิตขึ้นมาด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺ รักษาคนตาบอดแต่กำเนิดและคนเป็นโรคเรื้อนและกล่าวกับพวกเขาว่าฉันได้มาหาพวกท่านพร้อมด้วยการเป็นนะบีจากอัลลอฮฺ และเพื่อชี้แจงแก่พวกท่านในบางเรื่องที่พวกท่านขัดแย้งกันที่เกี่ยวกับบทบัญญัติในคัมภีร์เตารอต และเรื่องของศาสนา ดังนั้นพวกท่านจงยำเกรงอัลลอฮฺ และเชื่อฟังปฏิบัติตามฉันเถิด และแท้จริงอัลลอฮฺนั้นคือพระเจ้าของฉันและพระเจ้าของพวกท่าน จงเคารพภักดีต่อพระองค์เถิด สิ่งที่ฉันเรียกร้องพวกท่านให้ปฏิบัติตามนั้นคือแนวทางอันถูกต้องและเที่ยงธรรม

อธรรม เนื่องจากการลงโทษแห่งวันอันเจ็บปวด[1]

هَلۡ يَنظُرُونَ إِلَّا ٱلسَّاعَةَ أَن تَأۡتِيَهُم بَغۡتَةٗ وَهُمۡ لَا يَشۡعُرُونَ ﴿٦٦﴾

66. พวกเขามิได้คอยสิ่งใด นอกจากยามอวสาน ซึ่งมันจะมาหาพวกเขาอย่างกะทันหัน โดยที่พวกเขาไม่รู้สึกตัว

ٱلۡأَخِلَّآءُ يَوۡمَئِذِۭ بَعۡضُهُمۡ لِبَعۡضٍ عَدُوٌّ إِلَّا ٱلۡمُتَّقِينَ ﴿٦٧﴾

67. ในวันนั้นบรรดามิตรสหายจะเป็นศัตรูต่อกัน นอกจากบรรดาผู้ยำเกรง (อัลลอฮฺ)[2]

يَٰعِبَادِ لَا خَوۡفٌ عَلَيۡكُمُ ٱلۡيَوۡمَ وَلَآ أَنتُمۡ تَحۡزَنُونَ ﴿٦٨﴾

68. โอ้ปวงบ่าวของข้าเอ๋ย ไม่มีความหวาดกลัวอันใดแก่พวกเจ้าในวันนี้ และพวกเจ้ามิต้องเศร้าสลดใจ

ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ بِـَٔايَٰتِنَا وَكَانُواْ مُسۡلِمِينَ ﴿٦٩﴾

69. บรรดาผู้ศรัทธาต่อสัญญาณทั้งหลายของเรา และพวกเขาเป็นผู้นอบน้อม[3]

ٱدۡخُلُواْ ٱلۡجَنَّةَ أَنتُمۡ وَأَزۡوَٰجُكُمۡ تُحۡبَرُونَ ﴿٧٠﴾

70. พวกเจ้าจงเข้าไปในสวนสวรรค์ ทั้งตัวของพวกเจ้าและคู่ครองของพวกเจ้าอย่างแช่มชื่นแจ่มใส[4]

---

[1] พวกยะฮูดและนะศอรอได้แตกแยกกันในเรื่องของนะบีอีซา พวกยะฮูดกล่าวว่าเป็นลูกซินาและนักมายากล พวกนะศอรอกล่าวว่าอีซาคืออัลลอฮฺ หรือบุตรของอัลลอฮฺ ดังนั้นความหายนะจงประสบแด่พวกปฏิเสธศรัทธาผู้อธรรมในวันกิยามะฮฺเถิด

[2] พวกมุชริกีนเหล่านั้นมิได้คอยสิ่งใดนอกจากยามอวสานเพราะพวกเขามิได้กลับเนื้อกลับตัวสำนึกผิด ซึ่งมันจะมาหาพวกเขาอย่างฉับพลันโดยที่พวกเขากำลังพะวงอยู่ในเรื่องของโลกดุนยา แล้วพวกเขาจะเศร้าโศกเสียใจ ซึ่งมันจะไม่เกิดประโยชน์อันใดแก่พวกเขาเลย ในวันกิยามะฮฺนั้นบรรดามิตรสหายและผู้รักใคร่กันจะกลายเป็นศัตรูต่อกัน เว้นแต่ผู้ที่ความเป็นมิตรสหายและความรักใคร่ต่อกันเป็นไปเพื่ออัลลอฮฺ

[3] พระองค์จะตรัสว่า โอ้ปวงบ่าวของข้าที่เป็นผู้ศรัทธาเอ๋ย ในวันนี้พวกเจ้าไม่ต้องหวาดกลัวและเศร้าโศกเสียใจในสิ่งที่ได้ผ่านพ้นไปแล้วในโลกดุนยา บรรดาผู้ศรัทธาต่ออายาตทั้งหลาย (อัลกุรอาน) ของเรา และพวกเขายอมจำนนต่อบทบัญญัติของอัลลอฮฺ คือข้อใช้และข้อห้ามของพระองค์ และนอบน้อมจงรักภักดีต่อพระองค์

[4] มีเสียงกล่าวแก่พวกเขาว่า พวกเจ้าจงเข้าสู่สวรรค์พร้อมด้วยคู่ครองที่เป็นมุอฺมีนะฮฺของพวกเจ้าด้วยความสดชื่นและดีใจเถิด

يُطَافُ عَلَيْهِم بِصِحَافٍ مِّن ذَهَبٍ وَأَكْوَابٍ وَفِيهَا مَا تَشْتَهِيهِ الْأَنفُسُ وَتَلَذُّ الْأَعْيُنُ وَأَنتُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٧١﴾

71. จะมีจานทำด้วยทองคำและแก้วน้ำถูกนำมาเวียนรอบ ๆ พวกเขา และในสวนสวรรค์นั้นจะมีสิ่งที่จิตใจของพวกเขาต้องการ และสายตาของพวกเขาชื่นชมยินดี และพวกเจ้าจะพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล[1]

وَتِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٧٢﴾

72. และนั่นคือสวนสวรรค์ ซึ่งพวกเจ้าได้ถูกให้รับเป็นมรดกตามที่พวกเจ้าได้กระทำ (ความดี) ไว้[2]

لَكُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ كَثِيرَةٌ مِّنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٧٣﴾

73. ในสวนสวรรค์นั้นจะมีผลไม้มากมายสำหรับพวกเจ้า พวกเจ้าจะได้กินส่วนหนึ่งจากมัน[3]

إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي عَذَابِ جَهَنَّمَ خَالِدُونَ ﴿٧٤﴾

74. แท้จริงบรรดาผู้กระทำความผิด (ผู้ปฏิเสธศรัทธา) นั้นจะอยู่ในการลงโทษในนรกญะฮันนัมตลอดกาล

لَا يُفَتَّرُ عَنْهُمْ وَهُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ ﴿٧٥﴾

75. การลงโทษนั้นจะไม่ถูกลดหย่อนแก่พวกเขา และในการลงโทษนั้นพวกเขาเป็นผู้หมดหวัง[4]

---

[1] นักตัฟซีรอธิบายว่าภาชนะของชาวสวรรค์ที่ใช้กินอาหารและแก้วที่ใช้เป็นเครื่องดื่มนั้นทำด้วยทองและเงิน ภาชนะดังกล่าวนั้นจะถูกนำมาเวียนรอบ ๆ พวกเขาเพื่อบริการ นอกจากนั้นจะมีสิ่งที่จิตใจของพวกเขาปรารถนา และสายตาของพวกเขาชื่นชมยินดีและจะมีเสียงกล่าวกับพวกเขาว่า สำหรับพวกท่านจะได้รับสิ่งที่พวกท่านต้องการ และพวกท่านจะอยู่ในสวนสวรรค์ตลอดกาลจะไม่ออกมาจากที่นั่น และจะไม่ตายอยู่ในนั้น

[2] สวนสวรรค์ที่พวกเจ้าได้รับมรดกอยู่นั้น เนื่องมาจากการกระทำความดีของพวกเจ้าในโลกดุนยา ซึ่งเป็นความเมตตาของอัลลอฮฺแก่พวกเจ้า เพราะคนหนึ่งคนใดจะไม่ได้เข้าสวรรค์เพราะการกระทำของเขา แต่ด้วยความเมตตาและความโปรดปรานของอัลลอฮฺ

[3] จะมีเสียงกล่าวแก่พวกเขาว่า นี่เป็นการให้เกียรติและความสุขแก่พวกเขา

[4] บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาที่ยึดมั่นอยู่ในการทำความผิดนั้นจะได้รับการลงโทษอย่างเจ็บแสบอยู่ในนรกญะฮันนัมตลอดกาล พวกเขาจะไม่ตายจะไม่มีวันออกจากมันเลย การลงโทษจะไม่ได้รับการลดหย่อนจากพวกเขาเลย โดยพวกเขาจะอยู่สภาพสงบนิ่งด้วยความหมดหวัง

وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَٰكِن كَانُوا هُمُ الظَّالِمِينَ ﴿٧٦﴾

76. และเรามิได้อธรรมต่อพวกเขา แต่พวกเขาต่างหากที่เป็นผู้อธรรมต่อตัวเอง[1]

وَنَادَوْا يَا مَالِكُ لِيَقْضِ عَلَيْنَا رَبُّكَ
قَالَ إِنَّكُم مَّاكِثُونَ ﴿٧٧﴾

77. และพวกเขาจะร้องเรียกขึ้นว่า โอ้ มาลิก (ยามเฝ้าประตูนรก) โปรดให้พระเจ้าของท่านจัดการให้เราตายเสียเถิด เขา (มาลิก) จะกล่าวว่า แท้จริงพวกท่านจะเป็นผู้พำนักอยู่ตลอดไป

لَقَدْ جِئْنَاكُم بِالْحَقِّ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَكُمْ لِلْحَقِّ كَارِهُونَ ﴿٧٨﴾

78. โดยแน่นอน เราได้นำความจริงมายังพวกเจ้าแล้ว แต่ส่วนมากของพวกเจ้าเป็นผู้ชิงชังความจริง[2]

أَمْ أَبْرَمُوا أَمْرًا فَإِنَّا مُبْرِمُونَ ﴿٧٩﴾

79. หรือว่าพวกเขาได้ตกลงวางแผนในเรื่องใด ดังนั้น แน่นอนเราก็ได้ตกลงวางแผนเช่นกัน (ที่จะทำลายแผนของพวกเขา)[3]

أَمْ يَحْسَبُونَ أَنَّا لَا نَسْمَعُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُم ۚ بَلَىٰ
وَرُسُلُنَا لَدَيْهِمْ يَكْتُبُونَ ﴿٨٠﴾

80. หรือพวกเขาคิดว่า เราไม่ได้ยินความลับของพวกเขา และการประชุมลับของพวกเขา แน่นอน (เราได้ยิน) และทูตของเราอยู่กับพวก

---

[1] เรามิได้อธรรมต่อพวกเขาในการลงโทษของเราแก่พวกเขาด้วยการลงโทษนี้ แต่พวกเขาต่างหากที่เป็นผู้อธรรมต่อพวกเขาเอง โดยพวกเขาสอดแทรกเข้าไปในตัวของพวกเขาด้วยการทำชิริก และการฝ่าฝืนข้อบัญญัติของอัลลอฮฺ

[2] พวกกุฟฟารจะร้องเรียนขึ้นว่า โอ้มาลิกยามเฝ้าประตูนรกเอ๋ย ได้โปรดให้อัลลอฮฺทรงให้เราตายเสียเถิด เพื่อเราจะได้พักผ่อนจากการลงโทษเสียที มาลิกจะตอบแก่พวกเขาหลังจากเวลาได้ล่วงเลยไปแล้วหนึ่งพันปีว่า พวกท่านจะคงสภาพอยู่ในการลงโทษแห่งญะฮันนัมตลอดไป เพราะเรา (อัลลอฮฺ) ได้ส่งรอซูลของเรามายังพวกเจ้าพร้อมด้วยความจริง คือ การศรัทธาและการทำความดี แต่ส่วนมากของพวกเจ้าเกลียดชังที่จะดำเนินตามแนวทางนั้น เพราะเป็นการขัดกับความใคร่และอารมณ์ใฝ่ต่ำของพวกเจ้า ดังนั้นพวกเจ้าจึงตายอยู่ในสภาพของการทำชิริก และปฏิเสธศรัทธาและนี่คือการตอบแทนของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา

[3] แต่พวกมุชริกีนเหล่านั้นได้วางแผนเพื่อล่อลวงท่านรอซูล และการเผยแผ่ของท่าน หากพวกเขากระทำเช่นนั้นจริงเราก็ได้วางแผนเพื่อจัดการกับพวกเขาเช่นกัน ซึ่งแผนของเรารัดกุมและแน่นอนกว่าของพวกเขา

เขา เพื่อบันทึก[1]

قُلْ إِن كَانَ لِلرَّحْمَٰنِ وَلَدٌ فَأَنَا أَوَّلُ الْعَابِدِينَ ﴿٨١﴾

81. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ถ้าหากพระผู้ทรงกรุณาปรานี ทรงมีโอรส ดังนั้นฉันจะเป็นคนแรกในหมู่ผู้เคารพภักดีทั้งหลาย

سُبْحَانَ رَبِّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٨٢﴾

82. มหาบริสุทธิ์แด่พระเจ้าแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน พระเจ้าแห่งบัลลังก์ (ทรงบริสุทธิ์) จากสิ่งที่พวกเขากล่าวอ้าง[2]

فَذَرْهُمْ يَخُوضُوا وَيَلْعَبُوا حَتَّىٰ يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٨٣﴾

83. ดังนั้นเจ้าจงปล่อยพวกเขาให้มั่วสุมและหลงระเริง จนกว่าพวกเขาจะได้พบกับวัน (กิยามะฮฺ) ของพวกเขา ซึ่งพวกเขาถูกสัญญาไว้

وَهُوَ الَّذِي فِي السَّمَاءِ إِلَٰهٌ وَفِي الْأَرْضِ إِلَٰهٌ ۚ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ ﴿٨٤﴾

84. และพระองค์คือพระผู้เป็นเจ้าแห่งชั้นฟ้า และพระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดิน และพระองค์เป็นผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงรอบรู้[3]

---

[1] มีรายงานว่ามีชายสามคนสนทนากันอยู่ภายใต้ผ้าคลุมอัลกะอฺบะฮฺ คนหนึ่งได้พูดขึ้นว่า พวกท่านคิดว่าอัลลอฮฺทรงได้ยินคำพูดของเรากระนั้นหรือ? อีกคนหนึ่งกล่าวขึ้นว่า เมื่อพวกท่านพูดเสียงดังพระองค์ทรงได้ยินแต่เมื่อพวกท่านกระซิบกระซาบกันพระองค์จะไม่ได้ยิน และอีกคนหนึ่งก็กล่าวว่า เมื่อพระองค์ทรงได้ยิน เมื่อพวกท่านพูดเสียงดัง พระองค์ก็จะทรงได้ยิน เมื่อพวกท่านกระซิบกระซาบกัน ดังนั้นอายะฮฺนี้จึงถูกประทานลงมา และว่าแน่นอน เราได้ยินและบรรดาทูตของเราคือมะลาอิกะฮฺ ซึ่งเป็นผู้เฝ้าคอยอยู่ ณ พวกเขาจะบันทึกทุกสิ่งที่พวกเขาพูดทั้งลับและแจ้ง

[2] โอ้มุฮัมมัดจงกล่าวแก่พวกมุชริกีนเหล่านั้นว่า หากอัลลอฮฺทรงมีพระบุตรดังเช่นที่พวกท่านกล่าวอ้างสมมุดแล้ว ฉันนี่แหละจะเป็นผู้เคารพภักดีคนแรก แต่พระผู้ทรงกรุณาปรานีนั้นไม่มีพระบุตร ดังนั้นฉันจะไม่เคารพภักดีผู้ใดนอกจากอัลลอฮฺ ตะอาลาเท่านั้น อัลลอฮฺผู้ทรงยิ่งใหญ่ผู้ทรงเกียรติอันสูงสุดพระเจ้าแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน พระเจ้าแห่งบัลลังก์อันยิ่งใหญ่ ทรงบริสุทธิ์จากสิ่งที่พวกปฏิเสธศรัทธาได้กล่าวแต่งตั้งพระบุตรให้แก่พระองค์

[3] ดังนั้นจงปล่อยให้พวกกุฟฟารมักกะฮฺหลงระเริงและมั่วสุมและเพลิดเพลินอยู่ในเรื่องดุนยาของพวกเขาเถิดจนกว่าพวกเขาจะได้พบกับวันอันน่ากลัว ซึ่งพวกเขาถูกสัญญาไว้ คือวันกิยามะฮฺแล้วพวกเขาก็จะรู้ถึงบั้นปลายของพวกเขา พระองค์คือผู้ทรงถูกเคารพอิบาดะฮฺในชั้นฟ้า และผู้ทรงถูกเคารพในแผ่นดิน

وَتَبَارَكَ ٱلَّذِى لَهُۥ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَعِندَهُۥ عِلْمُ ٱلسَّاعَةِ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٥﴾

85. และทรงความจำเริญพระผู้ซึ่งอำนาจแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และสิ่งที่อยู่ในระหว่างทั้งสองเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ และ ณ ที่พระองค์นั้นคือความรอบรู้แห่งยามอวสาน และยังพระองค์เท่านั้นที่พวกเจ้าจะถูกนำกลับไป[1]

وَلَا يَمْلِكُ ٱلَّذِينَ يَدْعُونَ مِن دُونِهِ ٱلشَّفَٰعَةَ إِلَّا مَن شَهِدَ بِٱلْحَقِّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٨٦﴾

86. และบรรดาผู้ที่วิงวอนขอสิ่งอื่นจากพระองค์นั้น จะไม่มีอำนาจในการขอชะฟาอะฮฺ นอกจากผู้ยืนยันเป็นพยานด้วยความจริง และพวกเขารู้ดี[2]

وَلَئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ ٱللَّهُ فَأَنَّىٰ يُؤْفَكُونَ ﴿٨٧﴾

87. และถ้าเจ้าถามพวกเขาว่า ใครเป็นผู้สร้างพวกเขา แน่นอน พวกเขาจะกล่าวว่า อัลลอฮฺ แล้วทำไมเล่าพวกเขาจึงหันเหออกไปทางอื่น[3]

وَقِيلِهِۦ يَٰرَبِّ إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ قَوْمٌ لَّا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾

88. และจะมีเสียงกล่าวของเขาว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ แท้จริงชนเหล่านั้นเป็นหมู่ชนที่ไม่ศรัทธา

---

[1] อัลลอฮฺผู้ทรงมีเกียรติอันสูงสุด และผู้ทรงยิ่งใหญ่ในการมีอำนาจแห่งชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดินและสิ่งที่อยู่ในระหว่างทั้งสองเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ พระองค์เท่านั้นทรงรอบรู้ถึงยามอวสานแต่ผู้เดียว และพวกเจ้าย่อมกลับไปหาพระองค์

[2] บรรดาผู้ที่กราบไหว้บูชาสิ่งอื่นๆ นอกจากอัลลอฮฺ เช่น รูปปั้น เจว็ด มะลาอิกะฮฺ ฯลฯ สิ่งเหล่านั้นจะไม่มีอำนาจในการขอชะฟาอะฮฺให้แก่ผู้ใด อัลลอฮฺองค์เดียวเท่านั้นเป็นผู้มีอำนาจในการชะฟาอะฮฺและพระองค์จะให้การชะฟาอะฮฺแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ นอกจากผู้ที่ยืนยันเป็นพยานด้วยความจริงว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ และพวกเขารู้ดีเช่นนั้นด้วยความศรัทธามั่น อันนี้บางทีที่มะลาอิกะฮฺและบรรดานะบีจะขอชะฟาอะฮฺให้แก่พวกเขา

[3] พวกมุชริกีนเหล่านั้นยอมรับว่าอัลลอฮฺเป็นผู้สร้างพวกเขาขึ้นมา คือยอมรับความเป็นเอกภาพแห่งการเป็นพระเจ้า แต่พวกเขาปฏิเสธความเป็นเอกภาพแห่งการทำอิบาดะฮฺ คือพวกเขาไปทำอิบาดะฮฺกับสิ่งอื่นที่มิใช่อัลลอฮฺ ทำไมพวกเขาจึงหันเหออกจากความจริงเล่า

فَٱصْفَحْ عَنْهُمْ وَقُلْ سَلَٰمٌ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٨٩﴾

89. ดังนั้น เจ้าจงให้อภัยแก่พวกเขา และจงกล่าวว่าศานติ แล้วพวกเขาก็จะรู้[1]

[1] คือคำร้องเรียนของมุฮัมมัดต่อพระเจ้าของเขาว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ชนเหล่านั้นเป็นหมู่ชนที่ดื้อรั้นหยิ่งยโสไม่ยอมศรัทธาต่อสาสน์ของข้าพระองค์ และไม่ศรัทธาต่ออัลกุรอาน อัลลอฮฺจึงบัญชาแก่รอซูลของพระองค์ว่า จงผินหลังให้พวกเขาเถิด และอภัยให้แก่พวกเขา และอย่าปฏิบัติเยี่ยงกับที่พวกเขาปฏิบัติต่อเจ้า แล้วพวกเขาก็จะรู้ถึงบั้นปลายแห่งการกระทำผิด และการปฏิเสธของพวกเขา

(44) ซูเราะฮฺ อัดดุคอน

سورة الدخان

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 59 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัดดุคอน

ซูเราะฮฺ อัดดุคอนเป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ ที่กล่าวถึงเป้าหมายต่าง ๆ ของซูเราะฮฺมักกียะฮฺคือการให้ความเป็นเอกภาพ สาสน์ และการฟื้นคืนชีพ เพื่อให้ความมั่นคงแก่หลักอะกีดะฮฺ และให้หลักการอีมานมีความหนักแน่น

ซูเราะฮฺได้เริ่มด้วยการกล่าวถึงอัลกุรอานที่เป็นปาฏิหาริย์อันจีรัง ซึ่งจะคงเหลืออยู่จนกระทั่งอัลลอฮฺจะทรงให้แผ่นดินและทุกสิ่งที่อยู่บนแผ่นดินรับช่วงต่อไป และพวกเขาย่อมจะกลับไปหาพระองค์ ซูเราะฮฺ ได้กล่าวถึงการที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงประทานอัลกุรอานลงมาในคืนอันจำเริญซึ่งเป็นคืนอันประเสริฐยิ่ง คือ คืนอัลก็อดรฺ และได้ชี้แจงถึงความมีเกียรติของคืนอันยิ่งใหญ่นั้น ซึ่งกิจการของมนุษย์ได้ถูกจำแนกและถูกจัดเตรียมไว้ในคืนอันนั้น โดยที่อัลลอฮฺทรงคัดเลือกคืนนั้น เพื่อประทานคัมภีร์ฉบับสุดท้ายให้แก่ท่านนะบี และรอซูลคนสุดท้ายคือ มุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุ-อะลัยฮิวะซัลลัม

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงท่าทีของพวกมุชริกีนที่มีต่ออัลกุรอานนี้ และว่าพวกเขาอยู่ในการสงสัย และแคลงใจต่อเรื่องของอัลกุรอาน ทั้ง ๆ ที่มีความกระจ่างแจ้งของอัลอายาต และหลักฐานอันชัดเจน และซูเราะฮฺได้กล่าวเตือนพวกเขาถึงการลงโทษอันหนักหน่วง

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงหมู่ชนฟิรเอานฺ และสิ่งที่ได้ประสบกับพวกเขา คือการลงโทษและสัญญาร้าย เนื่องมาจากการฝ่าฝืนและการกระทำอาชญากรรม และร่องรอยต่าง ๆ ซึ่งพวกเขาได้ทิ้งเอาไว้หลังจากความหายนะที่ประสบแก่พวกเขา เช่นพระราชวัง คฤหาสน์ สวนดอกไม้ สวนสาธารณะ แม่น้ำลำธาร และจากการรับช่วงมรดกจากบะนีอิสรออีล อีกทั้งสิ่งที่ได้เกิดกับพวกเขาเช่นการวิ่งหนีเพราะความกลัว

และการพ่ายแพ้อย่างยับเยินอันเนื่องมาจาก การฝ่าฝืน การทรยศของพวกเขาต่อข้อใช้ข้อห้ามของอัลลอฮฺนั่นเอง

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงมุชริกีนกุเรช และการปฏิเสธของพวกเขาต่อการฟื้นคืนชีพและการชุมนุมในวันกิยามะฮฺ อีกทั้งการไม่เชื่อว่าจะมีชีวิตใหม่อีกครั้งหนึ่ง ดังนั้นพวกเขาจึงปฏิเสธท่านรอซูล ซูเราะฮฺได้ชี้แจงว่า บรรดาผู้ปฏิเสธเหล่านั้นมิใช่เป็นผู้ที่มีเกียรติ ยิ่งไปกว่าชนชาติในอดีตซึ่งเป็นผู้ฝ่าฝืน และว่าแนวทางของอัลลอฮฺนั้นจะไม่เปลี่ยนแปลงในการทำลายล้างกลุ่มชนที่ฝ่าฝืนผู้กระทำผิดแต่อย่างใด

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการชี้แจงถึงชะตากรรมของคนดีและชะตากรรมของคนชั่ว โดยการรวมเข้าด้วยกันระหว่างการจูงใจ และการขู่ การแจ้งข่าวดีและการแจ้งข่าวร้าย

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺอัดดุคอน ถูกขนานนามเช่นนี้เพราะอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงทำให้เป็นสัญญาณเพื่อขู่พวกกุฟฟาร โดยที่พวกเขาประสบกับความแห้งแล้ง และอดอยากอันเนื่องมาจากการปฏิเสธของพวกเขาต่อท่านรอซูลศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และอัลลอฮฺได้ส่งไอหมอกมาปกคลุมพวกเขา จนกระทั่งพวกเขาเกือบจะได้รับความพินาศ ต่อมาพระองค์ทรงให้พวกเขาได้รอดพ้นหลังจากนั้น ทั้งนี้เพราะด้วยศิริมงคลแห่งดุอาอฺของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

حمٓ ﴿١﴾

1. ฮามีม[1]

وَٱلۡكِتَٰبِ ٱلۡمُبِينِ ﴿٢﴾

2. ขอสาบานด้วยคัมภีร์อันชัดแจ้ง

إِنَّآ أَنزَلۡنَٰهُ فِي لَيۡلَةٖ مُّبَٰرَكَةٍۚ إِنَّا كُنَّا مُنذِرِينَ ﴿٣﴾

3. แท้จริงเราได้ประทานอัลกุรอานลงมาในคืนอันจำเริญ แท้จริงเราเป็นผู้ตักเตือน[2]

فِيهَا يُفۡرَقُ كُلُّ أَمۡرٍ حَكِيمٍ ﴿٤﴾

4. ในคืนนั้นทุก ๆ กิจการที่สำคัญถูกจำแนกไว้แล้ว

أَمۡرٗا مِّنۡ عِندِنَآۚ إِنَّا كُنَّا مُرۡسِلِينَ ﴿٥﴾

5. โดยทรงบัญชามาจากเรา แท้จริงเราเป็นผู้ส่งมา

رَحۡمَةٗ مِّن رَّبِّكَۚ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿٦﴾

6. เป็นความเมตตาจากพระเจ้าของเจ้า แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้[3]

رَبِّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَمَا بَيۡنَهُمَآۖ إِن كُنتُم مُّوقِنِينَ ﴿٧﴾

7. พระเจ้าแห่งชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดิน และสิ่งที่อยู่ระหว่างทั้งสอง หากพวกเจ้าเป็นผู้เชื่อมั่น

---

[1] โปรดดูคำอธิบายในเชิงอรรถในซูเราะฮฺที่สอง อายะฮฺที่หนึ่ง ซูเราะฮฺนี้เป็นซูเราะฮฺที่ห้าในเจ็ดซูเราะฮฺที่เริ่มด้วยอักษรฮามีม และเรียกว่าฮามีมทั้งเจ็ดหรือตระกูลฮามีม

[2] คืออัลกุรอานเป็นคัมภีร์อันชัดแจ้งเป็นการแยกระหว่างแนวทางที่ถูกต้องและแนวทางที่ผิด เป็นการเปิดเผยถึงสิ่งที่เป็นฮะล้าลและหะรอมทั้งในคำพูด การปฏิบัติ และการเชื่อมั่น และถูกประทานลงมาในคืนอัลก็อดรฺของเดือนรอมฎอน เราเป็นผู้ตักเตือนบรรดามัคลูก เพราะเป็นหน้าที่ของเราที่จะไม่ปล่อยทิ้งมนุษย์โดยไม่มีการตักเตือนถึงการลงโทษ

[3] ในคืนอัลก็อดรฺนั้น กิจการที่สำคัญทุกชนิดได้ถูกจัดจำแนกไว้อย่างเรียบร้อย โดยเราได้บัญชาไว้ เราได้เป็นผู้ส่งบรรดารอซูล มุฮัมมัดและบรรดารอซูลก่อนเขา ทั้งนี้เป็นความเมตตาจากพระเจ้าของเจ้าแก่ปวงบ่าว พระองค์เป็นผู้ทรงได้ยินคำพูดของปวงบ่าว ทรงรอบรู้การกระทำและสภาพของพวกเขา

لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ يُحۡيِۦ وَيُمِيتُۖ رَبُّكُمۡ وَرَبُّ ءَابَآئِكُمُ ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿٨﴾

8. ไม่มีพระเจ้าอื่นใด (ที่ถูกกราบไหว้โดยเที่ยงแท้) นอกจากพระองค์ผู้ทรงให้เป็นและผู้ทรงให้ตาย พระเจ้าของพวกเจ้าและพระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเจ้าในสมัยก่อน ๆ[1]

بَلۡ هُمۡ فِي شَكّٖ يَلۡعَبُونَ ﴿٩﴾

9. แต่ทว่าพวกเขากังวลอยู่ในการสงสัย[2]

فَٱرۡتَقِبۡ يَوۡمَ تَأۡتِي ٱلسَّمَآءُ بِدُخَانٖ مُّبِينٖ ﴿١٠﴾

10. ดังนั้น เจ้าจงคอยเฝ้าดูวันที่ชั้นฟ้าจะนำไอหมอกออกมาซึ่งจะเห็นได้ชัด

يَغۡشَى ٱلنَّاسَۖ هَٰذَا عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿١١﴾

11. ซึ่งจะครอบคลุมผู้คน นี่คือการลงโทษอันเจ็บปวด

رَّبَّنَا ٱكۡشِفۡ عَنَّا ٱلۡعَذَابَ إِنَّا مُؤۡمِنُونَ ﴿١٢﴾

12. (พวกเขาจะกล่าวว่า) ข้าแด่พระเจ้าของข้าพระองค์ได้ทรงปลดเปลื้องการลงโทษนี้ให้พ้นจากข้าพระองค์ แท้จริงพวกเราเป็นผู้ศรัทธา[3]

أَنَّىٰ لَهُمُ ٱلذِّكۡرَىٰ وَقَدۡ جَآءَهُمۡ رَسُولٞ مُّبِينٞ ﴿١٣﴾

13. ข้อตักเตือนนั้นจะเป็นผลแก่พวกเขาได้อย่างไร ทั้ง ๆ ที่ได้มีรอซูลผู้ชี้แจงอย่างแจ้งชัดมายังพวกเขาแล้ว

---

[1] พระผู้ทรงสร้างพระผู้ทรงกรรมสิทธิ์แห่งชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดิน และสิ่งที่อยู่ระหว่างทั้งสอง คือพระเจ้าอันแท้จริงหากพวกเจ้าเป็นผู้เชื่อมั่น ดังนั้นจงเคารพภักดีต่อพระเจ้าองค์เดียวเพราะไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ ผู้ทรงให้คนตายมีชีวิตขึ้น และผู้ทรงให้คนเป็นสิ้นชีวิต พระองค์เป็นผู้สร้างพวกเจ้าและบรรพบุรุษของพวกเจ้าในอดีต

[2] คือพวกเขามิได้มีความเชื่อมั่นในสิ่งที่พวกเขาเปิดเผยถึงการศรัทธาในคำพูดของพวกเขาที่ว่าอัลลอฮฺคือพระผู้สร้างเรา แต่พวกเขาอยู่ในการสงสัยในเรื่องการฟื้นคืนชีพ พวกเขากังวลเหยียดหยามหยิ่งยโส

[3] จงคอยดูเถิดมุฮัมมัด ถึงการลงโทษของพวกเขาในวันที่ท้องฟ้าจะมีไอหมอกอย่างหนาทึบออกมา ซึ่งทุกคนจะมองเห็นได้ชัดแจ้ง และจะปกคลุมพวกกุฟฟารกุเรชทุก ๆ ด้าน และพวกเขาจะกล่าวว่า นี่คือการลงโทษอย่างเจ็บปวด แล้วพวกเขาจะวิงวอนขอต่ออัลลอฮฺว่า ข้าแด่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงปลดเปลื้องการลงโทษนี้ให้พ้นจากข้าพระองค์เถิด แท้จริงข้าพระองค์เป็นผู้ศรัทธาต่อมุฮัมมัด และอัลกุรอานแล้ว

ثُمَّ تَوَلَّوْا عَنْهُ وَقَالُوا مُعَلَّمٌ مَّجْنُونٌ ﴿١٤﴾

14. แล้วพวกเขาก็ผินหลังออกไปจากเขา และพวกเขากล่าวว่าเขา (มุฮัมมัด) เป็นคนบ้าที่ได้รับการเสี้ยมสอน[1]

إِنَّا كَاشِفُوا الْعَذَابِ قَلِيلًا ۚ إِنَّكُمْ عَائِدُونَ ﴿١٥﴾

15. แน่นอนเราจะปลดเปลื้องการลงโทษนั้นให้พ้นไป (จากพวกเจ้า) ชั่วขณะหนึ่ง แล้วพวกเจ้าก็จะกลับไปสู่สภาพเดิม[2]

يَوْمَ نَبْطِشُ الْبَطْشَةَ الْكُبْرَىٰ إِنَّا مُنتَقِمُونَ ﴿١٦﴾

16. วันที่เราจะปราบพวกเขาด้วยการปราบครั้งยิ่งใหญ่ แน่นอน เราเป็นผู้ตอบแทนอย่างสาสม[3]

۞ وَلَقَدْ فَتَنَّا قَبْلَهُمْ قَوْمَ فِرْعَوْنَ وَجَاءَهُمْ رَسُولٌ كَرِيمٌ ﴿١٧﴾

17. และโดยแน่นอน เราได้ทดสอบหมู่ชนของฟิรเอานฺก่อนหน้าพวกเขา และได้มีรอซูล (มูซา) ผู้มีเกียรติมายังพวกเขา

أَنْ أَدُّوا إِلَيَّ عِبَادَ اللَّهِ ۖ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٨﴾

18. (โดยกล่าวว่า) จงมอบปวงบ่าวของอัลลอฮฺให้แก่ฉัน แท้จริงฉันคือรอซูลผู้ซื่อสัตย์สำหรับพวกท่าน[4]

وَأَن لَّا تَعْلُوا عَلَى اللَّهِ ۖ إِنِّي آتِيكُم بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿١٩﴾

19. และพวกท่านอย่ายกตนเหนืออัลลอฮฺ แท้จริงฉันมาหาพวกท่านพร้อมด้วยหลักฐานอันชัดแจ้ง

---

[1] พวกเขาจะรำลึกถึงข้อตักเตือนนั้นได้อย่างไรขณะที่มีการปลดเปลื้องการลงโทษ? ทั้ง ๆ ที่ได้มีรอซูลผู้ตักเตือนพร้อมด้วยหลักฐานอันชัดแจ้งมายังพวกเขาแล้วกระนั้นก็ดีพวกเขาก็ยังไม่ศรัทธา และไม่ยอมปฏิบัติตาม แล้วพวกเขาก็ผินหลังให้และกล่าวหามุฮัมมัดว่าเป็นคนบ้า กลุ่มชนที่มีลักษณะเช่นนี้จะไปหวังอะไรจากพวกเขากับข้อตักเตือน

[2] เราจะปลดเปลื้องการลงโทษให้พ้นจากพวกเจ้าในระยะหนึ่ง แล้วพวกเจ้าก็จะกลับไปสู่สภาพเดิม คือการทำชิริก และการดื้อรั้น พวกเขาไม่รักษาคำมั่นสัญญาขณะที่วิงวอนขอเมื่ออยู่ในสภาพคับขัน

[3] การปราบครั้งยิ่งใหญ่ อิบนุ มัสอู๊ด กล่าวว่า หมายถึงเมื่อครั้งสงครามบัดรฺ อิบนุ อับบาสและอิบนุ กะซีร กล่าวว่าหมายถึงวันกิยามะฮฺ

[4] คือก่อนหน้าพวกกุฟฟารฺกุเรช เราได้ทดสอบหมู่ชนของฟิรเอานฺ โดยมีรอซูลผู้มีเกียรติ คือมูซาได้มาขอร้องฟิรเอานฺให้มอบปวงบ่าวของอัลลอฮฺ คือบะนีอิสรออีล เพราะฟิรเอานฺได้ทำร้ายและเหยียดหยามบะนีอิสรออีลในรูปแบบต่าง ๆ และว่าฉันนี้คือ รอซูลของอัลลอฮฺ ผู้ซื่อสัตย์และเป็นผู้รักษาคำพูด

وَإِنِّي عُذْتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُمْ أَن تَرْجُمُونِ ﴿٢٠﴾

20. และแท้จริงฉันขอความคุ้มครองต่อพระเจ้าของฉัน และพระเจ้าของพวกท่านมิให้พวกท่านทำร้ายฉัน[1]

وَإِن لَّمْ تُؤْمِنُوا لِي فَاعْتَزِلُونِ ﴿٢١﴾

21. และถ้าหากพวกท่านไม่เชื่อฉันก็จงถอยห่างไปจากฉัน

فَدَعَا رَبَّهُ أَنَّ هَٰؤُلَاءِ قَوْمٌ مُّجْرِمُونَ ﴿٢٢﴾

22. แล้วเขาก็วิงวอนขอต่อพระเจ้าของเขาว่า ชนเหล่านี้เป็นหมู่ชนผู้กระทำผิด[2]

فَأَسْرِ بِعِبَادِي لَيْلًا إِنَّكُم مُّتَّبَعُونَ ﴿٢٣﴾

23. ดังนั้น จงเดินทางในเวลากลางคืน พร้อมด้วยปวงบ่าวของข้า เพราะพวกเจ้าจะถูกติดตามอย่างแน่นอน

وَاتْرُكِ الْبَحْرَ رَهْوًا ۖ إِنَّهُمْ جُندٌ مُّغْرَقُونَ ﴿٢٤﴾

24. และจงปล่อยทะเลให้สงบนิ่ง (เหมือนเดิม) เพราะแท้จริงพวกเขาเป็นไพร่พลที่ถูกจมน้ำตาย[3]

---

[1] พวกท่านอย่าได้หยิ่งยโสโอหังต่ออัลลอฮฺ ฉันได้มาหาพวกท่านนี้พร้อมด้วยหลักฐานอันชัดแจ้งและอย่าได้ฝ่าฝืนข้อใช้ข้อห้ามของพระองค์ พร้อมกันนี้ฉันได้ขอความคุ้มครองต่อพระเจ้าของฉัน และพระเจ้าของพวกท่าน มิให้พวกท่านทำร้ายฉันด้วยคำพูดและการกระทำของพวกท่าน

[2] และถ้าหากพวกท่านไม่เชื่อฟังข้อเรียกร้องของฉัน ก็ขอให้พวกท่านปลีกตัวออกห่างจากฉัน เมื่อพวกเขาปฏิเสธและยืนกรานที่จะทำร้ายนะบีมูซาด้วยการฆ่า นะบีมูซาจึงวิงวอนขอต่ออัลลอฮฺว่า โอ้พระเจ้าของข้าพระองค์ ฟิรเอานฺ และพรรคพวกของเขาเป็นหมู่ชนผู้กระทำผิดปฏิเสธศรัทธา และอธรรม

[3] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงวะฮียฺให้นะบีมูซาพร้อมด้วยบะนีอิสรออีล ออกเดินทางในเวลากลางคืน และแจ้งให้ทราบว่าฟิรเอานฺ และพลพรรคของเขาจะติดตามไปเพื่อแก้แค้น เมื่อมูซาและบะนีอิสรออีลเดินทางไปถึงทะเลแดงก็เอาไม้เท้าฟาดลง แล้วทะเลนั้นได้แยกออกเป็นทางเดิน ซึ่งแต่ละด้านนั้นประดุจดังภูเขาอันมหึมา แล้วท่านนะบีมูซา อะลัยฮิสสลามและบรรดาผู้ศรัทธา ชาวบะนีอิสรออีลก็ได้ข้ามไปยังอีกฝั่งหนึ่งอย่างปลอดภัยและรอดพ้นจากการติดตามของฟิรเอานฺ พระองค์ได้ตรัสแก่นะบีมูซาอีกว่า จงปล่อยทะเลให้สงบนิ่งเหมือนเดิมเหมือนกับที่พวกเจ้าได้เข้าไปในมัน จนกระทั่งเมื่อฟิรเอานฺ และไพร่พลของเขาได้เข้าไปในทะเลนั้น เราก็จะให้มันมาบรรจบกัน แล้วพวกเขาก็จมน้ำตายหมด แต่พวกก็อดยานีย์ผู้ปฏิเสธมุอฺญิซาตอ้างว่า การข้ามทะเลแดงของนะบีมูซา และบรรดาผู้ศรัทธาเป็นเวลาน้ำลด และเมื่อพวกฟิรเอานฺข้ามทะเลเป็นเวลาน้ำขึ้น

كَمْ تَرَكُوا۟ مِن جَنَّٰتٍ وَعُيُونٍ ﴿٢٥﴾

25. กี่มากน้อยที่พวกเขาได้ทิ้งสวนหลากหลาย และน้ำพุหลายแห่ง

وَزُرُوعٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ﴿٢٦﴾

26. และเรือกสวนไร่นา และอาคารระโหฐาน อันมีเกียรติ

وَنَعْمَةٍ كَانُوا۟ فِيهَا فَٰكِهِينَ ﴿٢٧﴾

27. และความสะดวกสบายที่พวกเขาสนุกสนาน ร่าเริง

كَذَٰلِكَ ۖ وَأَوْرَثْنَٰهَا قَوْمًا ءَاخَرِينَ ﴿٢٨﴾

28. เช่นนั้นแหละ เราได้ให้หมู่ชนอื่นรับมรดก ครอบครองมัน[1]

فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ ٱلسَّمَآءُ وَٱلْأَرْضُ وَمَا كَانُوا۟ مُنظَرِينَ ﴿٢٩﴾

29. และชั้นฟ้า และแผ่นดินมิได้ร่ำไห้เพราะ (เสียดาย) พวกเขา และพวกเขาจะไม่ถูกประวิงเวลา

وَلَقَدْ نَجَّيْنَا بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ مِنَ ٱلْعَذَابِ ٱلْمُهِينِ ﴿٣٠﴾

30. และโดยแน่นอน เราได้ให้วงศ์วานของอิสรออีลรอดพ้นจากการทรมานที่น่าอดสู

مِن فِرْعَوْنَ ۚ إِنَّهُۥ كَانَ عَالِيًا مِّنَ ٱلْمُسْرِفِينَ ﴿٣١﴾

31. จากฟิรเอาน์ แท้จริงเขาเป็นผู้โอหังที่มาจากผู้ฝ่าฝืน[2]

وَلَقَدِ ٱخْتَرْنَٰهُمْ عَلَىٰ عِلْمٍ عَلَى ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٣٢﴾

32. และโดยแน่นอน เราได้เลือกพวกเขาเหนือประชาชาติทั้งหลายในยุคนั้น เนื่องด้วยความรอบรู้ของเรา

---

[1] พวกฟิรเอาน์ปล่อยทิ้งทรัพย์สินและอสังหาริมทรัพย์ เช่นเรือกสวน ไร่นา และตึกรามบ้านช่อง ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างมากมาย ด้วยเหตุนี้ฟิรเอาน์ และพรรคพวกของเขาเป็นผู้อธรรม อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงให้บะนีอิสรออีล ได้รับมรดกดังกล่าวจากพวกเขา หลังจากฟิรเอาน์ และพรรคพวกได้ถูกจมน้ำตายหมดแล้ว

[2] ในการสูญเสียพวกเขาครั้งนี้ ไม่มีผู้ใดเสียใจร้องไห้เสียใจเพราะความเสียดาย และพวกเขาจะไม่ได้รับการผ่อนผันและประวิงเวลาออกไปอีก แต่อัลลอฮฺทรงรีบเร่งการลงโทษแก่พวกเขา และอัลลอฮฺทรงให้วงศ์วานของอิสรออีลรอดพ้นจากการทรมานอย่างน่าอดสูจากฟิรเอาน์ และพรรคพวกของเขา ซึ่งพวกเขาได้ฆ่าลูกชาย และเอาพวกผู้หญิงไปรับใช้อย่างทารุณกรรมที่สุด แท้จริงฟิรเอาน์นั้นเป็นผู้หยิ่งยโสโอหังเขาจึงเป็นผู้ฝ่าฝืนที่เกินขอบเขต

وَءَاتَيْنَٰهُم مِّنَ ٱلْءَايَٰتِ مَا فِيهِ بَلَٰٓؤٌا۟ مُّبِينٌ ٣٣

33. และเราได้ประทานสัญญาณต่าง ๆ แก่พวกเขา ซึ่งในนั้นมีข้อทดสอบอย่างชัดแจ้ง[1]

إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ لَيَقُولُونَ ٣٤

34. แท้จริงชนเหล่านั้น แน่นอนพวกเขาจะกล่าวว่า

إِنْ هِىَ إِلَّا مَوْتَتُنَا ٱلْأُولَىٰ وَمَا نَحْنُ بِمُنشَرِينَ ٣٥

35. มันเป็นเพียงความตายครั้งแรกของเรา และเราจะไม่ถูกให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีก

فَأْتُوا۟ بِـَٔابَآئِنَآ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ٣٦

36. ดังนั้น จงนำบรรพบุรุษของเรากลับมาอีกซิ หากพวกท่านเป็นผู้สัตย์จริง[2]

أَهُمْ خَيْرٌ أَمْ قَوْمُ تُبَّعٍ وَٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۚ أَهْلَكْنَٰهُمْ ۖ
إِنَّهُمْ كَانُوا۟ مُجْرِمِينَ ٣٧

37. พวกเขา (กุฟฟารมักกะฮฺ) ดีกว่า หรือว่าหมู่ชนแห่งตุบบะอฺ (ชาวสะบะอฺแห่งเยเมน) และบรรดาหมู่ชนก่อนหน้าพวกเขาดีกว่า เราได้ทำลายล้างพวกเขา เพราะพวกเขาเหล่านั้นเป็นผู้กระทำความผิด[3]

وَمَا خَلَقْنَا ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ
وَمَا بَيْنَهُمَا لَٰعِبِينَ ٣٨

38. และเรามิได้สร้างชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดิน และสิ่งที่อยู่ระหว่างทั้งสองอย่าง อย่างไร้สาระ

---

[1] คือเราได้เลือกบะนีอิสรออีลด้วยความรอบรู้ของเราให้มีเกียรติเหนือประชาชาติอื่นทั่วโลกในสมัยของพวกเขา และได้ประทานสัญญาณต่าง ๆ แก่พวกเขาเป็นการทดสอบครั้งยิ่งใหญ่ เช่น ทะเลแยกออกจากกัน ให้เมฆเป็นร่มเงาแก่พวกเขา และให้น้ำตาลและนกอันซันเป็นอาหารแก่พวกเขาในยามหลงทางและอื่นจากนั้น เพื่อเป็นการทดสอบว่าพวกเขาจะเป็นผู้ขอบคุณหรือทรยศ

[2] คือพวกกุฟฟารกุเรชจะกล่าวว่า พวกเราจะไม่ตายเว้นแต่การตายเพียงครั้งเดียวในโลกดุนยาเท่านั้น พวกเขาปฏิเสธการฟื้นคืนชีพโดยกล่าวว่า เมื่อเราตายไปแล้วจะไม่มีการฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกอย่างแน่นอน และหากพวกท่านเป็นผู้สัตย์จริงในคำพูดที่ว่า จะมีชีวิตขึ้นมาอีกหลังจากการมีชีวิตครั้งนี้ ก็จงนำบรรพบุรุษของเราที่ตายไปแล้วมาเพื่อพวกเขาจะได้บอกแก่พวกเรา

[3] พวกมุชริกีนเหล่านั้นมีพลังเข้มแข็งกว่าชาวสะบะอฺแห่งเยเมน และพวกอ๊าดและซะมูดหรือ? ซึ่งเราได้ทำลายล้างพวกเขาเหล่านั้นโดยที่พวกเขามีทรัพย์สมบัติมากมายและมีพลังมหาศาลทั้งนี้ก็เพราะว่าพวกเขาเป็นผู้กระทำผิดและปฏิเสธศรัทธา

مَا خَلَقْنَٰهُمَآ إِلَّا بِٱلْحَقِّ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾

39. เรามิได้สร้างทั้งสอง (ดังกล่าวนั้น) เพื่ออื่นใด นอกจากเพื่อความจริง แต่ว่าส่วนมากของพวกเขาไม่รู้[1]

إِنَّ يَوْمَ ٱلْفَصْلِ مِيقَٰتُهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤٠﴾

40. แท้จริงวันแห่งการตัดสินนั้นเป็นเวลาที่ถูกกำหนดไว้สำหรับพวกเขาทั้งหมด

يَوْمَ لَا يُغْنِى مَوْلًى عَن مَّوْلًى شَيْـًٔا وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤١﴾

41. วันที่ญาติสนิทจะไม่อำนวยประโยชน์อันใดให้แก่ญาติสนิทอีกคนหนึ่งได้ และพวกเขาเองก็จะไม่ได้รับความช่วยเหลือ

إِلَّا مَن رَّحِمَ ٱللَّهُ ۚ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٤٢﴾

42. เว้นแต่ผู้ที่อัลลอฮฺทรงมีเมตตา แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงเมตตาเสมอ[2]

إِنَّ شَجَرَتَ ٱلزَّقُّومِ ﴿٤٣﴾

43. แท้จริงต้นซักกูม

طَعَامُ ٱلْأَثِيمِ ﴿٤٤﴾

44. จะเป็นอาหารของผู้ทำบาปมาก

كَٱلْمُهْلِ يَغْلِى فِى ٱلْبُطُونِ ﴿٤٥﴾

45. เช่นทองแดงที่ถูกหลอมเดือด มันจะต้มเดือดอยู่ในท้อง

---

[1] เรามิได้สร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินเพื่ออื่นใดนอกจากเพื่อความจริง แต่ส่วนมากของพวกเขาไม่รู้ อันนี้เป็นหลักฐานยืนยันถึงการฟื้นคืนชีพ และการตอบแทน ทั้งนี้ย่อมเป็นไปไม่ได้ที่ว่าอัลลอฮฺทรงสร้างจักรวาลโดยไม่มีเป้าหมาย หรือโดยไร้สาระแต่พระองค์ทรงสร้างจักรวาลทั้งหมดก็เพื่อจะดูว่าใครเป็นผู้ขอบคุณใครเป็นผู้เนรคุณ ทั้งนี้หลังจากที่พระองค์ได้ทรงส่งรอซูลมาเพื่อแนะนำชักชวนสู่สัจธรรมแล้ว ส่วนการตอบแทนแก่บุคคลทั้งสองประเภทนั้นจะมีขึ้นหลังจากจบชีวิตในโลกนี้ไปแล้ว และได้มีการฟื้นคืนชีพขึ้นใหม่ในวันกิยามะฮฺ

[2] แท้จริงวันกิยามะฮฺนั้นเป็นกำหนดเวลาเพื่อชำระการกระทำของปวงบ่าวทั้งหมด วันที่ญาติสนิทจะไม่สามารถที่จะอำนวยประโยชน์ หรือให้ความช่วยเหลือให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺได้ เว้นแต่ผู้ที่อัลลอฮฺทรงมีเมตตาแก่เขาในโลกดุนยาด้วยการมีอีมาน และให้ความเป็นเอกภาพแด่อัลลอฮฺ พระองค์จะทรงเมตตาแก่เขาในโลกอาคิเราะฮฺ แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจ ทรงแก้แค้นต่อบรรดาศัตรูของพระองค์เป็นผู้ทรงเมตตาต่อผู้ที่พระองค์ทรงรักใคร่เขา

46. เช่นการเดือดพล่านของน้ำร้อน[1]	كَغَلۡيِ ٱلۡحَمِيمِ ﴿٤٦﴾
47. (มีเสียงกล่าวแก่ยามเฝ้านรกว่า) จงจับเขาไปและลากเขาไปสู่กลางไฟที่ลุกโชน	خُذُوهُ فَٱعۡتِلُوهُ إِلَىٰ سَوَآءِ ٱلۡجَحِيمِ ﴿٤٧﴾
48. แล้วจงราดลงบนหัวของเขาเป็นการลงโทษแห่งน้ำเดือด	ثُمَّ صُبُّواْ فَوۡقَ رَأۡسِهِۦ مِنۡ عَذَابِ ٱلۡحَمِيمِ ﴿٤٨﴾
49. จงลิ้มรสการลงโทษซิ แท้จริงเจ้า (เคยพูดว่า) เป็นผู้มีอำนาจ ผู้มีเกียรติ	ذُقۡ إِنَّكَ أَنتَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡكَرِيمُ ﴿٤٩﴾
50. แท้จริง นี่คือสิ่งที่พวกเจ้าเคยสงสัยไว้[2]	إِنَّ هَٰذَا مَا كُنتُم بِهِۦ تَمۡتَرُونَ ﴿٥٠﴾
51. แท้จริงบรรดาผู้ยำเกรงจะอยู่ในสถานที่อันสงบปลอดภัย	إِنَّ ٱلۡمُتَّقِينَ فِي مَقَامٍ أَمِينٖ ﴿٥١﴾
52. ท่ามกลางสวนสวรรค์หลากหลายและน้ำพุหลายแห่ง	فِي جَنَّٰتٖ وَعُيُونٖ ﴿٥٢﴾
53. พวกเขาจะสวมอาภรณ์ทำด้วยผ้าไหมละเอียด และผ้าไหมหยาบ หันหน้าเข้าหากัน[3]	يَلۡبَسُونَ مِن سُندُسٖ وَإِسۡتَبۡرَقٖ مُّتَقَٰبِلِينَ ﴿٥٣﴾

[1] ต้นซักกูมเป็นต้นไม้ที่ปลูกอยู่ในนรก ผลของมันมีรสขมมาก อัลลอฮฺทรงให้เป็นอาหารของผู้กระทำบาป เช่น อะบูญะฮฺล และพรรคพวกของเขา เครื่องดื่มของพวกเขาก็เสมือนทองแดงที่ถูกต้มเดือดอยู่ในท้องของพวกเขาเหมือนกับน้ำร้อนที่เดือดพล่าน

[2] คือจะมีเสียงกล่าวแก่ยามเฝ้านรกว่า จงลากเขาไปอยู่กลางไฟนรก แล้วราดน้ำที่กำลังเดือดบนหัวของเขา แล้วก็มีเสียงกล่าวเป็นเชิงเยาะเย้ยเขาว่า จงลิ้มรสการลงโทษชนิดนี้บ้างซิ เพราะเจ้า (อะบูญะฮฺล) เคยคุยอวดอ้างว่าในระหว่างหุบเขาทั้งสองนี้ ไม่มีใครมีอำนาจและมีเกียรติมากกว่าฉัน และมีผู้กล่าวขึ้นว่า การลงโทษนี้คือสิ่งที่พวกเขาปฏิเสธการฟื้นคืนชีพ และการตอบแทนในวันกิยามะฮฺ

[3] ส่วนบรรดาผู้ยำเกรงมีคุณธรรมในโลกดุนยา พวกเขาศรัทธาและเชื่อฟังข้อใช้ข้อห้ามของอัลลอฮฺและไม่ตั้งภาคีคู่เคียงกับพระองค์ ชนเหล่านั้นจะอยู่ในสถานที่อันปลอดภัยปราศจากความหวาดกลัว นั่นคือสวนสวรรค์อันรื่นรมย์มีตาน้ำมากมายหลายแห่ง พวกเขาจะสวมอาภรณ์อันสวยหรู ทำด้วยผ้าไหมละเอียดและผ้าไหมหยาบ พวกเขาจะนั่งนอนเอกเขนกหันหน้าเข้าหากัน

54. เช่นนั้นแหละและเราจะให้พวกเขามีคู่ครองเป็นหญิงสาววัยรุ่นมีดวงตาสวยงาม

كَذَٰلِكَ وَزَوَّجْنَٰهُم بِحُورٍ عِينٍ ﴿٥٤﴾

55. พวกเขาจะเรียกเอาผลไม้ทุกชนิดที่อยู่ในสวนสวรรค์นั้นอย่างปลอดภัย[1]

يَدْعُونَ فِيهَا بِكُلِّ فَٰكِهَةٍ ءَامِنِينَ ﴿٥٥﴾

56. ในสวนสวรรค์นั้น พวกเขาจะไม่ได้ลิ้มรสความตาย นอกจากความตายครั้งแรก (ในโลกดุนยา) และพระองค์จะทรงคุ้มครอง พวกเขาให้พ้นจากการลงโทษแห่งไฟนรก[2]

لَا يَذُوقُونَ فِيهَا ٱلْمَوْتَ إِلَّا ٱلْمَوْتَةَ ٱلْأُولَىٰ ۖ وَوَقَىٰهُمْ عَذَابَ ٱلْجَحِيمِ ﴿٥٦﴾

57. เป็นความโปรดปรานจากพระเจ้าของเจ้า นั่นคือความสำเร็จอันใหญ่หลวง[3]

فَضْلًا مِّن رَّبِّكَ ۚ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ ﴿٥٧﴾

58. ดังนั้นแท้จริงเราได้ทำให้อัลกุรอานเป็นที่ง่ายดายในภาษาของเจ้า (อาหรับ) เพื่อพวกเขาจะได้ใคร่ครวญ

فَإِنَّمَا يَسَّرْنَٰهُ بِلِسَانِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٨﴾

59. ฉะนั้น จงคอยดูเถิด แท้จริงพวกเขาก็จะเป็นผู้คอยเช่นกัน[4]

فَٱرْتَقِبْ إِنَّهُم مُّرْتَقِبُونَ ﴿٥٩﴾

---

[1] คือเราได้ยกย่องให้เกียรติแก่พวกเขาด้วยการให้มีคู่ครองที่เป็นหญิงสาววัยรุ่นมีดวงตาคมสวยงาม ซึ่งนับได้ว่าเป็นความสุขอย่างยอดเยี่ยมพร้อมกับการพำนักอยู่ในสวนสวรรค์ พวกเขาจะเรียกร้องจากคนรับใช้ให้นำผลไม้นานาชนิดที่พวกเขาต้องการมาเสนอโดยที่ไม่ต้องกลัวว่า ผลไม้จะขาดฤดู และไม่ต้องกลัวว่าจะเกิดอันตรายจากการกินผลไม้นั้น ๆ

[2] ในสวนสวรรค์นั้น พวกเขาจะไม่พบกับความตายอีก นอกจากความตายครั้งแรกที่เขาได้เผชิญมาแล้วในโลกดุนยา เพราะในสวนสวรรค์นั้นพวกเขาจะไม่ประสบกับการเจ็บไข้ได้ป่วย ความแก่ชราและความตายและพระองค์จะปกป้องพวกเขาให้พ้นจากการลงโทษในไฟนรก

[3] การกระทำที่พวกเขาได้รับนั้นคือความโปรดปรานจากอัลลอฮฺ ตะอาลาแก่พวกเขาและความโปรดปรานดังกล่าวนั้น คือความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ด้วยการให้รอดพ้นจากการลงโทษในนรก และการเข้าสวนสวรรค์

[4] คือเราได้ทำให้อัลกุรอานเป็นภาษาที่ง่ายดายเป็นที่เข้าใจเพราะเป็นภาษาของเจ้าคือ ภาษาอาหรับ หวังว่าพวกเขาจะได้รำลึกและใคร่ครวญ แล้วพวกเขาจะศรัทธาและมีความยำเกรง มีคุณธรรม แต่ส่วนมากของพวกเขาไม่ใคร่ครวญ ดังนั้นจงคอยเถิดในสิ่งที่พวกเขาจะได้รับ และจงคอยดูว่า สิ่งที่เจ้าจะได้รับคือ ความสำเร็จและชัยชนะ

(45) ซูเราะฮฺ อัลญาซิยะฮฺ

سورة الجاثية

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 37 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลญาซิยะฮฺ

ซูเราะฮฺ ญาซิยะฮฺเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ ประมวลไว้ด้วยเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับหลักการอิสลามในวงกรอบที่กว้าง ๆ คือ การศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา และความเป็นเอกภาพของพระองค์ การศรัทธาต่ออัลกุรอาน และการเป็นนะบีของมุฮัมมัด การศรัทธาต่อวันอาคิเราะฮฺ การฟื้นคืนชีพและการตอบแทน เกือบจะกล่าวได้ว่าจุดสำคัญของซูเราะฮฺ คือการแสดงออกซึ่งหลักฐานและข้อพิสูจน์ให้เป็นที่ประจักษ์ถึงความเป็นเอกภาพของพระเจ้าแห่งสากลโลก

ซูเราะฮฺได้เริ่มด้วยการกล่าวถึงอัลกุรอาน และแหล่งที่มาของอัลกุรอาน คือ อัลลอฮฺ ผู้ทรงอำนาจในอาณาจักรของพระองค์ ผู้ทรงปรีชาญาณในการสร้างของพระองค์ ซึ่งทรงประทานคัมภีร์อันทรงเกียรติของพระองค์ลงมาเพื่อเป็นความเมตตาต่อปวงบ่าวของพระองค์ และเพื่อเป็นประทีบโคมไฟส่องทางแห่งความสันติสุข และความดีให้แก่มนุษยชาติ

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงสัญญาณทั้งหลายแห่งจักรวาล ซึ่งเรียงรายอยู่ในโลกอันกว้างใหญ่นี้ เช่นในชั้นฟ้าทั้งหลายอันสวยงามก็มีสัญญาณในแผ่นดินอันกว้างใหญ่ก็มีสัญญาณในการสร้างมนุษย์ ปศุสัตว์ และมัคลูกทั้งหลายก็มีสัญญาณในการสับเปลี่ยนเวลากลางคืนและเวลากลางวันก็มีสัญญาณในการให้ลมพัดและฝนตกลงมาก็มีสัญญาณทั้งหมดนี้เป็นหลักฐานยืนยันถึงความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺ ตะอาลา เดชานุภาพของพระองค์ และความเป็นเอกภาพของพระองค์แล้วซูเราะฮฺได้กล่าวถึงพวกปฏิเสธศรัทธาต่ออัลกุรอานซึ่งพวกเขาได้ฟังอายาตอันกระจ่างแจ้งของพระองค์ก็มิได้เพิ่มอันใดให้แก่พวกเขานอกจากการหยิ่งยโสและการฝ่าฝืนทรยศ ซูเราะฮฺได้เตือนพวกเขาถึงการลงโทษอันเจ็บปวดในก้นบึ้งของนรกญะฮันนัม

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงความโปรดปรานอันมหาศาลของอัลลอฮฺต่อปวงบ่าวของพระองค์ เพื่อที่จะให้พวกเขาขอบคุณพระองค์ และใคร่ครวญถึงบุญคุณของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงประทานให้แก่พวกเขา ทั้ง ๆ ที่พวกเขารู้ดีว่า อัลลอฮฺองค์เดียวเท่านั้นคือที่มาแห่งความโปรดปรานทั้งหลายนี้ คือทั้งที่มองเห็นและมองไม่เห็น ทั้งแจ้งและลับ และไม่มีผู้สร้างและผู้ประทานปัจจัยยังชีพอื่นใด นอกจากอัลลอฮฺ

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงการที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงยกย่องให้เกียรติแก่บะนีอิสรออีลอย่างมากมาย แต่พวกเขาได้ตอบรับความโปรดปรานและความดีต่าง ๆ ของพระองค์ด้วยการดื้อรั้นและการฝ่าฝืน ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงท่าทีของบรรดาผู้ฝ่าฝืนอาชญากรเหล่านั้นที่มีต่อการเรียกร้องเชิญชวนของบรรดารอซูลที่มีเกียรติเหล่านั้น และได้ชี้แจงด้วยว่าในความยุติธรรมของอัลลอฮฺ และความปรีชาญาณของพระองค์ย่อมจะเท่าเทียมกันไม่ได้ในการที่พระองค์จะทรงทำให้บรรดาอาชญากรเสมือนกับบรรดาผู้กระทำความดี และจะทรงทำให้คนชั่วเสมือนกับคนดี และได้ชี้แจงอีกถึงสาเหตุแห่งการหลงผิดของพวกมุชริกีน คือการกระทำผิดของพวกเขา และการยึดถือเอาความใคร่ใฝ่ต่ำเป็นพระเจ้าและเป็นที่เคารพบูชา จนกระทั่งนัยน์ตาของพวกเขาได้บอดลงจึงมองไม่เห็นทางไปสู่ความจริงเอาเสียเลย

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการกล่าวถึงการตอบแทนที่ยุติธรรมในวันแห่งการตอบแทน โดยแบ่งมนุษย์ออกเป็นสองจำพวก พวกที่หนึ่งอยู่ในสวนสวรรค์ อีกพวกหนึ่งอยู่ในนรกญะฮันนัม

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺอัลญาซิยะฮฺถูกขนานนามเช่นนี้ เนื่องจากความหวาดกลัวที่มนุษย์จะพบกับมันในวันแห่งการชำระบัญชี โดยที่ทุกสิ่งที่อัลลอฮฺทรงสร้างมาจะอยู่ในสภาพการคุกเข่าอันเนื่องมาจากความกลัว เพื่อรอคอยการชำระบัญชี มนุษย์จะงุนงงเนื่องจากความหวาดกลัวโดยไม่คาดคิดมาก่อนเลย “และเจ้าเห็น (กลุ่มชน) ทุกชาติอยู่ในสภาพคุกเข่า ทุกชนชาติจะถูกเรียกมาตามบันทึกของตน วันนี้พวกเจ้าจะได้รับการตอบแทนตามที่พวกเจ้าได้กระทำไว้” เป็นความจริงทีเดียวมันเป็นวันที่น่าสะพึงกลัวอย่างแน่นอน จนกระทั่งเด็ก ๆ จะกลายเป็นคนแก่ เพราะการเปลี่ยนสีของผมบนศีรษะของพวกเขา

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

حمٓ ﴿١﴾

1. ฮา มีม[1]

تَنزِيلُ ٱلْكِتَٰبِ مِنَ ٱللَّهِ ٱلْعَزِيزِ ٱلْحَكِيمِ ﴿٢﴾

2. การประทานลงมาของคัมภีร์นี้จากอัลลอฮฺ ผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ[2]

إِنَّ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ لَءَايَٰتٍ لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٣﴾

3. แท้จริงในชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดินนั้นแน่นอน ย่อมมีสัญญาณหลากหลายสำหรับบรรดาผู้ศรัทธา[3]

وَفِى خَلْقِكُمْ وَمَا يَبُثُّ مِن دَآبَّةٍ ءَايَٰتٌ لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٤﴾

4. และในการบังเกิดพวกเจ้า และสิ่งที่พระองค์ทรงให้สัตว์แต่ละชนิดแพร่สะพัดออกไปนั้น ย่อมเป็นสัญญาณหลากหลายสำหรับหมู่ชนผู้เชื่อมั่น[4]

وَٱخْتِلَٰفِ ٱلَّيْلِ وَٱلنَّهَارِ وَمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ
مِن رِّزْقٍ فَأَحْيَا بِهِ ٱلْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَتَصْرِيفِ
ٱلرِّيَٰحِ ءَايَٰتٌ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٥﴾

5. และการสับเปลี่ยนของกลางคืนและกลางวัน และสิ่งที่อัลลอฮฺทรงหลั่งลงมาจากฟากฟ้า เพื่อเป็นปัจจัยยังชีพนั้น พระองค์ทรงให้แผ่นดินมีชีวิตชีวาโดยน้ำฝนหลังจากการแห้งแล้งของมัน

---

[1] โปรดดูคำอธิบายในเชิงอรรถของอายะฮฺที่หนึ่ง ซูเราะฮฺอัลบากอเราะฮฺ ซูเราะฮฺนี้เป็นซูเราะฮฺที่หกในเจ็ดซูเราะฮฺที่เริ่มด้วยอักษรฮามีม และเรียกว่าฮามีมมาทั้งเจ็ด หรือตระกูลฮามีม

[2] อัลกุรอานนี้ถูกประทานลงมาจากอัลลอฮฺ ผู้ทรงอำนาจในการปกครองพระองค์ ผู้ทรงปรีชาญาณในการกระทำของพระองค์

[3] ในการสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินตลอดจนสิ่งที่มีอยู่ในมันทั้งสองย่อมเป็นสัญญาณที่บ่งชี้ถึงเดชานุภาพอันสมบูรณ์ของอัลลอฮฺ และความปรีชาญาณของพระองค์แก่หมู่ชนที่มีความเชื่อมั่นต่อการมีปรากฏของอัลลอฮฺ และความเป็นเอกภาพของพระองค์

[4] ในการสร้างพวกเจ้าโอ้มนุษย์เอ๋ย และการประกอบอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของพวกเจ้าตลอดจนการมีโครงสร้างอย่างสมบูรณ์ของพวกเจ้า อีกทั้งการให้สัตว์ชนิดต่าง ๆ และอื่นจากนั้นแพร่หลายไปทั่วทุกหนทุกแห่งนั้น เป็นสัญญาณถึงเดชานุภาพของอัลลอฮฺที่จะให้มีการฟื้นคืนชีพ แต่สัญญาณเหล่านี้ไม่มีใครมองเห็นนอกจากหมู่ชนผู้ศรัทธาต่อการเป็นพระเจ้าของอัลลอฮฺ ตะอาลา

และการเปลี่ยนทิศทางเดินของลมย่อมเป็นสัญญาณหลากหลาย สำหรับหมู่ชนผู้ใช้สติปัญญา[1]

تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ ۖ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَ اللَّهِ وَآيَاتِهِ يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾

6. นั่นคือสัญญาณต่าง ๆ ของอัลลอฮฺ ซึ่งเราได้สาธยายสัญญาณเหล่านั้นแก่เจ้าด้วยความจริง ดังนั้น ด้วยคำบอกเล่าอันใดเล่า หลังจากอัลลอฮฺ และสัญญาณต่าง ๆ ของพระองค์ที่พวกเขาจะศรัทธากัน[2]

وَيْلٌ لِكُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ ﴿٧﴾

7. ความหายนะจงประสบแด่ทุกคนที่เป็นผู้โกหก ผู้ทำบาปมาก

يَسْمَعُ آيَاتِ اللَّهِ تُتْلَىٰ عَلَيْهِ ثُمَّ يُصِرُّ مُسْتَكْبِرًا كَأَنْ لَمْ يَسْمَعْهَا ۖ فَبَشِّرْهُ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٨﴾

8. เขาได้ฟังอายาต (อัลกุรอาน) ของอัลลอฮฺถูกสาธยายแก่เขา แล้วเขาก็ดื้อรั้นอย่างยโสประหนึ่งว่าเขาไม่เคยฟังอายาตมาก่อนเลย ดังนั้น จงแจ้งข่าวแก่เขาถึงการลงโทษอันเจ็บปวด[3]

---

[1] การหมุนเวียนของกลางคืนและกลางวันอย่างสม่ำเสมอไม่ขาดตอน กลางคืนพร้อมกับความมืดของมันและกลางวันพร้อมแสงสว่างของมันด้วยระบบอย่างรัดกุมละเอียดอ่อนแน่นอน และทรงประทานน้ำฝนลงมาจากฟากฟ้าเพื่อเป็นปัจจัยยังชีพแก่มนุษย์ ตลอดจนให้แผ่นดินที่แห้งแล้งกลับมีชีวิตชีวาขึ้น อีกทั้งการเปลี่ยนทิศทางเดินของลมจากเหนือไปใต้ จากลมร้อนเป็นลมหนาว และจากลมอ่อน ๆ เป็นลมพายุดังกล่าวมานี้ย่อมเป็นสัญญาณอย่างชัดแจ้งถึงการมีปรากฏของอัลลอฮฺแก่ผู้มีสติปัญญาใคร่ครวญ

[2] เหล่านี้คือสัญญาณต่าง ๆ และหลักฐานต่าง ๆ ของอัลลอฮฺ ซึ่งเราได้สาธยายให้เจ้าฟังด้วยความจริงปราศจากการเคลือบแฝงใด ๆ ดังนั้นพวกกุฟฟารมักกะฮฺไม่ยอมเชื่อคำกล่าวของอัลลอฮฺ และหลักฐานต่าง ๆ เหล่านี้แล้วคำกล่าวอันใดเล่าที่พวกเขาจะเชื่อถือและศรัทธากัน คำตอบก็คือ พวกเขาจะไม่ศรัทธาอย่างแน่นอน

[3] ความวิบัติความหายนะจงประสบแด่ทุกคนที่เป็นผู้โกหกกล่าวคำเท็จอยู่เสมอ และผู้กระทำบาปมากนี่คือสัญญาร้ายจากอัลลอฮฺ ตะอาลา ผู้ที่มีลักษณะเช่นนี้ เมื่ออายาตอัลกุรอาน ถูกอ่านให้เขาฟังเขาก็ดื้อรั้นยืนกราน อยู่กับการปฏิเสธศรัทธา หยิ่งยโส ต่อการศรัทธาในอายาตอัลกุรอานคล้ายกับว่าเขาไม่เคยฟังมาก่อนเลย ดังนั้นมุฮัมมัดจงแจ้งข่าวให้เขาทราบว่า การลงโทษอันเจ็บปวดจะประสบแก่เขาอย่างแน่นอน

وَإِذَا عَلِمَ مِنْ ءَايَٰتِنَا شَيْـًٔا ٱتَّخَذَهَا هُزُوًا
أُو۟لَٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ٩

9. และเมื่อเขาได้ทราบสิ่งใดจากอายาตของเรา เขาก็ถือเอาอายาตนั้น ๆ เป็นการล้อเลียน ชนเหล่านี้สำหรับพวกเขาจะได้รับการลงโทษอันอัปยศ[1]

مِّن وَرَآئِهِمْ جَهَنَّمُ وَلَا يُغْنِى عَنْهُم مَّا كَسَبُوا۟ شَيْـًٔا
وَلَا مَا ٱتَّخَذُوا۟ مِن دُونِ ٱللَّهِ أَوْلِيَآءَ وَلَهُمْ عَذَابٌ
عَظِيمٌ ١٠

10. เบื้องหน้าพวกเขาคือนรกญะฮันนัม และสิ่งที่พวกเขาขวนขวายไว้จะไม่อำนวยประโยชน์อันใดแก่พวกเขาได้ และสิ่งที่พวกเขายึดถือเอาเป็นผู้คุ้มครองอื่นจากอัลลอฮฺ ก็จะไม่อำนวยประโยชน์เช่นกัน และสำหรับพวกเขาจะได้รับการลงโทษอย่างใหญ่หลวง[2]

هَٰذَا هُدًى وَٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِمْ لَهُمْ عَذَابٌ
مِّن رِّجْزٍ أَلِيمٌ ١١

11. นี่คือแนวทางที่ถูกต้อง[3] ส่วนบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาต่ออายาต (อัลกุรอาน) แห่งพระเจ้าของพวกเขา สำหรับพวกเขาจะได้รับการลงโทษอันมหันต์อย่างเจ็บปวด[4]

۞ ٱللَّهُ ٱلَّذِى سَخَّرَ لَكُمُ ٱلْبَحْرَ لِتَجْرِىَ ٱلْفُلْكُ فِيهِ بِأَمْرِهِۦ
وَلِتَبْتَغُوا۟ مِن فَضْلِهِۦ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ١٢

12. อัลลอฮฺ คือผู้ทรงทำให้ทะเลเป็นประโยชน์สำหรับพวกเจ้า เพื่อให้เรือเดินสมุทรแล่นไปตามน่านน้ำโดยพระบัญชาของพระองค์ และเพื่อพวกเจ้าจะได้แสวงหาความโปรดปรานของ

---

[1] คืออาชญากรผู้นี้เมื่อได้ทราบข่าวจากอายาตต่าง ๆ ที่ประทานลงมาให้แก่มุฮัมมัดเขาก็ถือเป็นการล้อเลียนเยาะเย้ย บรรดาอาชญากรผู้เยาะเย้ยอัลกุรอานนี้ พวกเขาจะได้รับการลงโทษอย่างเจ็บปวดและน่าอัปยศ

[2] นรกญะฮันนัมกำลังคอยพวกเขาอยู่แล้ว เนื่องด้วยพวกเขาแสร้งปฏิเสธและหยิ่งยโสต่อความจริงในโลกดุนยา สิ่งที่พวกเขาได้ครอบครองเอาไว้เช่นทรัพย์สมบัติและลูกหลาน และสิ่งที่พวกเขาบูชากราบไหว้โดยยึดถือเอาเป็นผู้คุ้มครองอื่นจากอัลลอฮฺ จะไม่อำนวยประโยชน์อันใดแก่พวกเขา

[3] อัลกุรอานนี้ คือแนวทางที่ถูกต้องและเป็นการชี้นำอย่างสมบูรณ์แก่ผู้ศรัทธา และปฏิบัติตาม

[4] ส่วนผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อกุรอานและผินหลังให้โดยไม่ใยดีต่ออัลกุรอานนั้น พวกเขาจะถูกลงโทษในรูปแบบต่าง ๆ ของการลงโทษอย่างเจ็บปวดและอย่างมหันต์

พระองค์ และเพื่อพวกเจ้าจะได้ขอบคุณ[1]

وَسَخَّرَ لَكُم مَّا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ جَمِيعًا مِّنْهُ ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١٣﴾

13. และพระองค์ทรงทำให้สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินเป็นประโยชน์แก่พวกเจ้า ทั้งหมดนี้มาจากพระองค์ แท้จริงในการนั้น แน่นอนย่อมเป็นสัญญาณสำหรับหมู่ชนผู้ใคร่ครวญ[2]

قُل لِّلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ يَغْفِرُوا۟ لِلَّذِينَ لَا يَرْجُونَ أَيَّامَ ٱللَّهِ لِيَجْزِىَ قَوْمًۢا بِمَا كَانُوا۟ يَكْسِبُونَ ﴿١٤﴾

14. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แก่บรรดาผู้ศรัทธาให้พวกเขาอภัยแก่บรรดาผู้ที่ไม่หวังในวันทั้งหลายของอัลลอฮฺเพื่อพระองค์จะทรงตอบแทนแก่หมู่ชนตามที่พวกเขาได้ขวนขวายเอาไว้[3]

مَنْ عَمِلَ صَٰلِحًا فَلِنَفْسِهِۦ ۖ وَمَنْ أَسَآءَ فَعَلَيْهَا ۖ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ ﴿١٥﴾

15. ผู้ใดกระทำความดีก็จะได้แก่ตัวของเขาเอง และผู้ใดกระทำความชั่ว ก็จะตกหนักแก่ตัวของเขาเอง แล้วพวกเจ้าย่อมจะกลับไปหาพระเจ้าของพวกเจ้า[4]

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ٱلْكِتَٰبَ وَٱلْحُكْمَ وَٱلنُّبُوَّةَ

16. และโดยแน่นอนเราได้ประทานคัมภีร์และ

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ด้วยเดชานุภาพและเคล็ดลับของพระองค์ ทรงทำทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลให้สงบราบเรียบเป็นประโยชน์สำหรับพวกเจ้า ทั้งนี้เพื่อให้เรือเดินสมุทรได้แล่นไปในท้องทะเลโดยพระบัญชาของพระองค์ และเพื่อพวกเจ้าจะได้แสวงหาความโปรดปรานของอัลลอฮฺเพื่อการค้าขาย การค้นคว้าหาทรัพยากรในท้องทะเล เช่น ไข่มุก และจับปลา และเพื่อที่พวกเจ้าจะได้ขอบคุณพระองค์ในสิ่งที่พระองค์ทรงประทานความโปรดปรานแก่พวกเจ้า

[2] พระองค์ทรงสร้างทุก ๆ สิ่งที่อยู่ในจักรวาลนี้ เช่น ดวงดาวต่าง ๆ ภูเขา ทะเล แม่น้ำ พืชผัก และต้นไม้เพื่อเป็นประโยชน์แก่พวกเจ้า ทั้งหมดนี้มาจากความโปรดปรานความเมตตาและการมีพระคุณของพระองค์องค์เดียว ดังกล่าวมานี้ย่อมเป็นบทเรียนและข้อคิดแก่หมู่ชนที่ใคร่ครวญถึงการสร้างอันน่าประทับใจของพระองค์

[3] อินนุกะษีรกล่าวว่า บรรดามุสลิมถูกใช้ให้อดทนต่อการทำร้ายของพวกมุชริกีน และพวกอะฮฺลุลกิตาบ เพราะพวกเขาไม่เกรงกลัวการลงโทษของอัลลอฮฺ และไม่ศรัทธาต่อวันอาคิเราะฮฺ ทั้งนี้เพื่อที่พระองค์จะทรงตอบแทนแก่พวกเขาตามที่พวกเขาได้กระทำไว้

[4] การกระทำความดี หรือกระทำความชั่วของแต่ละคนในโลกดุนยานี้ย่อมได้แก่ตัวของเขาเอง แล้วมนุษย์เอ๋ย หลังจากชีวิตนี้ พวกเจ้าจะต้องกลับไปหาพระองค์เพื่อรับการตอบแทนตามผลงานของพวกเจ้าทั้งดีและชั่ว

وَرَزَقْنَٰهُم مِّنَ ٱلطَّيِّبَٰتِ وَفَضَّلْنَٰهُمْ عَلَى ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٦﴾

ข้อชี้ขาดตัดสินและการเป็นนะบีแก่วงศ์วานของอิสรออีล และเราได้ให้ปัจจัยยังชีพจากสิ่งดี ๆ แก่พวกเขา และเราได้ยกย่องพวกเขาให้เหนือประชาชาติทั้งหลายในยุคนั้น[1]

وَءَاتَيْنَٰهُم بَيِّنَٰتٍ مِّنَ ٱلْأَمْرِ ۖ فَمَا ٱخْتَلَفُوٓا۟
إِلَّا مِنۢ بَعْدِ مَا جَآءَهُمُ ٱلْعِلْمُ بَغْيًۢا بَيْنَهُمْ ۚ
إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِى بَيْنَهُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ
فِيمَا كَانُوا۟ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٧﴾

17. และเราได้ประทานหลักฐานอันชัดแจ้งทั้งหลายแก่พวกเขาเกี่ยวกับเรื่องนี้ พวกเขามิได้ขัดแย้งกัน เว้นแต่หลังจากได้มีความรู้มายังพวกเขาแล้ว แต่เนื่องจากความริษยาระหว่างพวกเขากันเอง แท้จริงพระเจ้าของเจ้าจะทรงตัดสินระหว่างพวกเขาในวันกิยามะฮฺ ในสิ่งที่พวกเขาได้ขัดแย้งกันในเรื่องนั้น[2]

ثُمَّ جَعَلْنَٰكَ عَلَىٰ شَرِيعَةٍ مِّنَ ٱلْأَمْرِ فَٱتَّبِعْهَا
وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَآءَ ٱلَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨﴾

18. แล้วเราได้ตั้งเจ้าให้อยู่บนแนวทางหนึ่งในเรื่องของศาสนาที่แท้จริง ดังนั้นจงปฏิบัติตามแนวทางนั้น และอย่าได้ปฏิบัติตามอารมณ์ต่ำของบรรดาผู้ไม่รู้[3]

إِنَّهُمْ لَن يُغْنُوا۟ عَنكَ مِنَ ٱللَّهِ شَيْـًٔا ۚ وَإِنَّ ٱلظَّٰلِمِينَ
بَعْضُهُمْ أَوْلِيَآءُ بَعْضٍ ۖ وَٱللَّهُ وَلِىُّ ٱلْمُتَّقِينَ ﴿١٩﴾

19. แท้จริงพวกเขาไม่อาจจะช่วยเจ้าให้พ้นจากอัลลอฮฺแต่อย่างใด และแท้จริงพวกอธรรมนั้น

---

[1] เราได้ประทานคัมภีร์อัตเตารอต และข้อชี้ขาดตัดสินในปัญหาต่าง ๆ ระหว่างผู้ขัดแย้งทั้งสองฝ่ายในรูปแบบที่จะให้บรรลุสู่ความยุติธรรม และการเป็นนะบี เช่น มูซา ฮารูน ดาวู๊ด และสุลัยมานแก่วงศ์วานของอิสรออีล และเราได้ให้ปัจจัยยังชีพที่ดี ๆ เช่น ขนมหวาน อัลมันและนกอัลซัลวา และเราได้ยกย่องให้เกียรติแก่วงศ์วานอีสรออีลเหนือประชาชาติอื่น ๆ ในสมัยนั้น

[2] เราได้ชี้แจงแก่พวกเขาในคัมภีร์อัตเตารอตเรื่องของบัญญัติต่าง ๆ และเรื่องเกี่ยวกับมุฮัมมัด ศ็อลลัล-ลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม อย่างสมบูรณ์ที่สุด พวกเขามิได้ขัดแย้งกันในเรื่องนั้น เว้นแต่หลังจากได้มีหลักฐานและข้อพิสูจน์ต่าง ๆ ถึงความสัจจะของมุฮัมมัด ทั้งนี้เพราะความริษยา ความดื้อรั้นและความต้องการที่จะเป็นหัวหน้าระหว่างพวกเขากันเอง และในวันกิยามะฮฺ อัลลอฮฺ ตะอาลา จะทรงตัดสินระหว่างปวงบ่าวในเรื่องที่พวกเขาขัดแย้งกันเกี่ยวกับเรื่องของศาสนา

[3] เราได้ตั้งให้เจ้าอยู่บนแนวทางที่ชัดแจ้งถูกต้องและเหมาะสมในเรื่องของศาสนา ดังนั้นจงปฏิบัติตามสิ่งที่ถูกวะฮียฺให้แก่เจ้าจากพระเจ้าของเจ้า และอย่าได้ปฏิบัติตามอารมณ์ใฝ่ต่ำและการหลงผิดของพวกมุชริกีน

ต่างก็เป็นมิตรซึ่งกันและกัน แต่อัลลอฮฺนั้นทรงเป็นผู้คุ้มครองบรรดาผู้ยำเกรง[1]

هَٰذَا بَصَٰٓئِرُ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٢٠﴾

20. อัลกุรอานนี้เป็นแสงสว่างแก่มวลมนุษย์และเป็นแนวทางที่ถูกต้องและความเมตตาแก่หมู่ชนที่มีความเชื่อมั่น[2]

أَمْ حَسِبَ ٱلَّذِينَ ٱجْتَرَحُوا۟ ٱلسَّيِّـَٔاتِ أَن نَّجْعَلَهُمْ كَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ سَوَآءً مَّحْيَاهُمْ وَمَمَاتُهُمْ ۚ سَآءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٢١﴾

21. หรือบรรดาผู้ที่กระทำความชั่วคิดหรือว่าเราจะทำให้พวกเขาเป็นเช่นบรรดาผู้ศรัทธาและกระทำความดีทั้งหลาย ให้เท่าเทียมกันทั้งในเวลามีชีวิตของพวกเขาและการตายของพวกเขา สิ่งที่พวกเขาตัดสินนั้นมันชั่วแท้ ๆ[3]

وَخَلَقَ ٱللَّهُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ بِٱلْحَقِّ وَلِتُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍۭ بِمَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٢﴾

22. และอัลลอฮฺทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินด้วยความเที่ยงธรรม และเพื่อทุก ๆ ชีวิต (ทุกคน) จะได้รับการตอบแทนตามที่ได้ขวนขวายเอาไว้ และพวกเขาจะไม่ถูกอธรรมแต่อย่างใด[4]

---

[1] พวกเขาไม่สามารถจะปกป้องเจ้าให้พ้นจากการลงโทษหากเจ้ายอมเดินตามการหลงผิดของพวกเขา บรรดาพวกอธรรมนั้นต่างก็อาศัยซึ่งกันและกันในโลกดุนยา ส่วนในโลกอาคิเราะฮฺพวกเขาจะไม่มีมิตร อัลลอฮฺนั้นทรงเป็นผู้ช่วยเหลือและคุ้มครองบรรดามุอฺมินผู้ยำเกรงทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

[2] อัลกุรอานนี้เป็นแสงสว่างและดวงประทีปแก่มวลมนุษย์ในจิตใจ เป็นคัมภีร์แห่งแนวทางที่ถูกต้องและเมตตาแก่ผู้ที่ศรัทธา และปฏิบัติตามด้วยความจริงใจ

[3] บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาที่กระทำความชั่ว คิดหรือว่าเราจะทำให้พวกเขามีความเท่าเทียมกับบรรดามุอฺมินผู้ทรงคุณธรรมทั้งในยามมีชีวิตอยู่และในยามตายของพวกเขา เป็นไปไม่ได้ที่เราจะให้มีความเท่าเทียมกันระหว่างมุอฺมินและกาฟิร เพราะมุอฺมินนั้นมีชีวิตอยู่กับการตักวาและการจงรักภักดี ส่วนกาฟิรนั้นมีชีวิตอยู่กับการปฏิเสธศรัทธาและการฝ่าฝืน การตัดสินของพวกเขานั้นช่างชั่วช้าแท้ๆ ในการให้เท่าเทียมกันระหว่างพวกเขากับบรรดามุอฺมิน

[4] อัลลอฮฺทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินด้วยความเที่ยงธรรม ทรงประทานบทบัญญัติต่าง ๆ และทรงส่งบรรดารอซูลมาเพื่อให้มนุษย์ยึดถือปฏิบัติในการดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้ ดังนั้นผู้ใดศรัทธาและกระทำความดีเขาก็จะได้รับการตอบแทนที่ดี และผู้ใดปฏิเสธศรัทธาและกระทำความชั่ว การตอบแทนของเขาก็คือนรกญะฮันนัม โดยที่พวกเขาจะไม่ถูกอธรรม เพราะการยุติธรรมของพระเจ้านั้นจะครอบคลุมในวันกิยามะฮฺ

أَفَرَءَيْتَ مَنِ ٱتَّخَذَ إِلَٰهَهُۥ هَوَىٰهُ وَأَضَلَّهُ ٱللَّهُ عَلَىٰ عِلْمٍ وَخَتَمَ
عَلَىٰ سَمْعِهِۦ وَقَلْبِهِۦ وَجَعَلَ عَلَىٰ بَصَرِهِۦ غِشَٰوَةً
فَمَن يَهْدِيهِ مِنۢ بَعْدِ ٱللَّهِ ۚ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٢٣﴾

23. เจ้าเคยเห็นผู้ที่ยึดถือเอาอารมณ์ต่ำของเขาเป็นพระเจ้าของเขาบ้างไหม? และอัลลอฮฺจะทรงให้เขาหลงทางด้วยความรอบรู้ (ของพระองค์) และทรงผนึกการฟังของเขาและหัวใจของเขา และทรงทำให้มีสิ่งบดบังดวงตาของเขา ดังนั้นผู้ใดเล่าจะชี้แนะแก่เขาหลังจากอัลลอฮฺ พวกเจ้ามิได้ใคร่ครวญกันดอกหรือ?[1]

وَقَالُوا۟ مَا هِىَ إِلَّا حَيَاتُنَا ٱلدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا يُهْلِكُنَآ
إِلَّا ٱلدَّهْرُ ۚ وَمَا لَهُم بِذَٰلِكَ مِنْ عِلْمٍ ۖ إِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٢٤﴾

24. และพวกเขากล่าวว่า ไม่มีชีวิตอื่นใดดอกนอกจากการมีชีวิตของเราในโลกนี้ เราจะตายไป และเราจะมีชีวิตอยู่ และไม่มีสิ่งใดจะมาทำลายเราได้ (ให้เราตาย) นอกจากกาลเวลาเท่านั้น สำหรับพวกเขาไม่มีความรู้ในเรื่องนั้นดอก นอกจากพวกเขาเดาเอาเท่านั้น[2]

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتُنَا بَيِّنَٰتٍ مَّا كَانَ حُجَّتَهُمْ
إِلَّآ أَن قَالُوا۟ ٱئْتُوا۟ بِـَٔابَآئِنَآ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٢٥﴾

25. และเมื่ออายาตต่าง ๆ อันชัดแจ้งของเราถูกสาธยายแก่พวกเขา ข้อขัดแย้งของพวกเขาก็ไม่มีอะไร นอกจากพวกเขาจะกล่าวว่าจงนำบรรพบุรุษของเราให้คืนชีพกลับมา หากพวก

---

[1] อัศศอวีย์ได้อธิบายอายะฮฺนี้ว่า อัลลอฮฺ ตะอาลาทรงกล่าวถึงลักษณะของพวกกุฟฟาร 4 ประการ คือ

1. เคารพบูชาอารมณ์ใฝ่ต่ำ
2. การหลงทางของพวกเขา โดยที่พวกเขารู้
3. ประทับตราบนหู และหัวใจของพวกเขา
4. ทำให้มีสิ่งบดบังบนดวงตาของพวกเขา

ทั้งหมดนี้เป็นการคู่ควรแก่การหลงทาง แสงสว่างหรือการชี้นำที่ดีไม่อาจที่จะเข้าไปถึงพวกเขาได้ อนึ่ง คำว่า "อะลา อิลมิน" นั้น นักตัฟซีรมีความเห็นเป็นสองความหมาย คือ "ด้วยความรอบรู้ของอัลลอฮฺ" หรือ "ด้วยความรู้ของผู้หลงทางเอง"

[2] พวกมุชริกีนกล่าวว่า ไม่มีชีวิตอื่นใดนอกจากการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ บางคนก็ตายไป บางคนก็มีชีวิตอยู่ ไม่มีโลกอาคิเราะฮฺ ไม่มีการฟื้นคืนชีพ ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้เราตายนอกจากการหมุนเวียนของกาลเวลา พระองค์ได้ตอบแก่พวกเขาว่าพวกเขาไม่มีหลักฐานใด ๆ ที่จะนำมายืนยันคำกล่าวของพวกเขาได้นอกจากการนึกคิดและการคาดคะเนเอาเท่านั้น

ท่านเป็นผู้สัตย์จริง[1]

26. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) อัลลอฮฺทรงให้พวกท่านมีชีวิตขึ้นมา และทรงให้พวกท่านตายไป แล้วพระองค์จะทรงรวบรวมพวกท่านในวันกิยามะฮฺ อย่างไม่มีข้อสงสัยใด ๆ ในเรื่องนั้น แต่ส่วนมากของมนุษย์ไม่รู้[2]

قُلِ ٱللَّهُ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يَجْمَعُكُمْ إِلَىٰ يَوْمِ ٱلْقِيَـٰمَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَلَـٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾

27. และอำนาจเด็ดขาดแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินนั้นเป็นของอัลลอฮฺ วันแห่งยามอวสานจะเกิดขึ้น ในวันนั้นบรรดาผู้กล่าวเท็จจะขาดทุนอย่างย่อยยับ[3]

وَلِلَّهِ مُلْكُ ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ وَيَوْمَ تَقُومُ ٱلسَّاعَةُ يَوْمَئِذٍ يَخْسَرُ ٱلْمُبْطِلُونَ ﴿٢٧﴾

28. และเจ้าจะเห็น (กลุ่มชน) ทุกชาติอยู่ในสภาพคุกเข่า ทุกชนชาติจะถูกเรียกมาตามบันทึกของตน วันนี้พวกเจ้าจะได้รับการตอบแทนตามที่พวกเจ้าได้กระทำไว้[4]

وَتَرَىٰ كُلَّ أُمَّةٍ جَاثِيَةً ۚ كُلُّ أُمَّةٍ تُدْعَىٰٓ إِلَىٰ كِتَـٰبِهَا ٱلْيَوْمَ تُجْزَوْنَ مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٨﴾

29. นี่คือบันทึกของเรา (บันทึกนี้) จะพูดถึงเรื่องของพวกเจ้าด้วยความจริง แท้จริงเราได้

هَـٰذَا كِتَـٰبُنَا يَنطِقُ عَلَيْكُم بِٱلْحَقِّ ۚ إِنَّا كُنَّا نَسْتَنسِخُ مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٩﴾

---

[1] เมื่ออายาตอัลกุรอานถูกอ่านให้แก่พวกมุชริกีน โดยมีหลักฐานของพวกเขาอย่างชัดแจ้งถึงเรื่องการฟื้นคืนชีพ ข้อโต้แย้งหรือหลักฐานของพวกเขาก็ไม่มีอะไรนอกจากจะกล่าวว่า จงให้บรรพบุรุษของพวกเรากลับมีชีวิตขึ้นมาอีกครั้งซิ หากว่าสิ่งที่พวกท่านพูดถึงนั้นเป็นความจริง

[2] มุฮัมมัดจงกล่าวแก่พวกเขาเถิดว่า อัลลอฮฺทรงบังเกิดพวกท่านมาเริ่มตั้งแต่ พวกท่านเป็นน้ำอสุจิหยดหนึ่งและทรงให้พวกท่านตาย เมื่อกำหนดเวลามาถึง มิใช่ดังเช่นที่พวกท่านกล่าวอ้างว่า เมื่อเกิดมาแล้วก็ตายไปตามกาลเวลา ดังนั้นหลังจากตายไปแล้ว พระองค์ก็จะให้พวกท่านกลับฟื้นคืนชีพในวันกิยามะฮฺ เพื่อการสอบสวนและการตอบแทนอย่างปราศจากข้อสงสัยใด ๆ ทั้งสิ้น แต่ส่วนมากของมนุษย์เพราะความไม่รู้และไม่พินิจพิจารณา พวกเขาจึงไม่รู้ถึงเดชานุภาพของอัลลอฮฺ

[3] ทุก ๆ สิ่งในจักรวาลทั้งเบื้องบนและเบื้องล่างเป็นสิทธิเด็ดขาดของอัลลอฮฺ ในวันกิยามะฮฺนั้น บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาไม่ยอมเชื่อสัญญาณต่าง ๆ ของอัลลอฮฺจะขาดทุนอย่างย่อยยับ

[4] โอ้รอซูลเอ๋ย เจ้าจะเห็นแต่ละประชาชาติอยู่ในสภาพคุกเข่าเพราะความกลัว แต่ละประชาชาติจะถูกเรียกให้ไปรับบันทึกการงานของตน และจะมีเสียงกล่าวขึ้นว่า ในวันอันน่าสะพรึงกลัวนี้ พวกเจ้าจะได้รับการตอบแทนตามผลงานของพวกเจ้าทั้งดีและชั่ว

ให้บันทึกไว้ตามที่พวกเจ้าได้กระทำไว้[1]

فَأَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فَيُدْخِلُهُمْ رَبُّهُمْ فِى رَحْمَتِهِۦ ۚ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلْفَوْزُ ٱلْمُبِينُ ﴿٣٠﴾

30. ดังนั้นส่วนบรรดาผู้ศรัทธา และกระทำความดีทั้งหลาย พระเจ้าของพวกเขาก็จะทรงให้พวกเขาเข้าอยู่ในความเมตตาของพระองค์ นั่นคือความสำเร็จอันชัดแจ้ง[2]

وَأَمَّا ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ أَفَلَمْ تَكُنْ ءَايَٰتِى تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَٱسْتَكْبَرْتُمْ وَكُنتُمْ قَوْمًا مُّجْرِمِينَ ﴿٣١﴾

31. และส่วนบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น อายาตต่าง ๆ ของข้า มิได้ถูกสาธยายแก่พวกเจ้าดอกหรือ? แต่พวกเจ้าอวดโอหังและพวกเจ้าเป็นหมู่ชนผู้กระทำผิด[3]

وَإِذَا قِيلَ إِنَّ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقٌّ وَٱلسَّاعَةُ لَا رَيْبَ فِيهَا قُلْتُم مَّا نَدْرِى مَا ٱلسَّاعَةُ إِن نَّظُنُّ إِلَّا ظَنًّا وَمَا نَحْنُ بِمُسْتَيْقِنِينَ ﴿٣٢﴾

32. และเมื่อได้มีการกล่าวว่า แท้จริงสัญญาของอัลลอฮฺนั้นเป็นความจริง และยามอวสานนั้นไม่มีข้อสงสัยใด ๆ ในเรื่องนั้น พวกเจ้าก็จะกล่าวว่า เราไม่รู้ว่ายามอวสานคืออะไร เราคิดว่ามันมิใช่อะไรเลย นอกจากเป็นการเดาเท่านั้น และเรามิได้เป็นผู้เชื่อมั่นในเรื่องนี้[4]

---

[1] นี่คือบันทึกของพวกเจ้ายืนยันถึงการกระทำของพวกเจ้าด้วยความจริง ไม่ขาดไม่เกินเราได้ให้มะลาอิกะฮฺบันทึกการกระทำของพวกเจ้าไว้

[2] ส่วนบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธา ที่กระทำความดี ยำเกรงต่ออัลลอฮฺในโลกดุนยานั้น อัลลอฮฺจะให้พวกเขาอยู่ในสวนสวรรค์ ความเมตตาหมายถึงสวนสวรรค์ เพราะเป็นสถานที่ความเมตตาถูกประทานลงมานั่นคือความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ ซึ่งไม่มีความสำเร็จอื่นใดอีกแล้ว

[3] ส่วนบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น จะมีกล่าวแก่พวกเป็นเชิงตำหนิว่า บรรดารอซูลมิได้มาสาธยายสัญญาณต่าง ๆ ของอัลลอฮฺแก่พวกเจ้าดอกหรือ? แต่พวกเจ้าหยิ่งยโสโอหังไม่ยอมศรัทธา และผินหลังให้ไม่ยอมเชื่อฟัง ดังนั้นพวกเจ้าจึงเป็นหมู่ผู้กระทำความผิดให้แก่ตัวของพวกเจ้าเอง

[4] คือสัญญาของอัลลอฮฺ ตะอาลา ต่อการฟื้นคืนชีพ และการตอบแทนนั้นเป็นความจริง และวันกิยามะฮฺนั้นจะมีขึ้นจริงปราศจากข้อสงสัยใด ๆ ทั้งสิ้น พวกเจ้าจะกล่าวว่า มันคืออะไร? มันเป็นความจริงหรือความเท็จ เราไม่เชื่อ แต่เราได้ยินมนุษย์พูดกันว่า มีวันอาคิเราะฮฺ เราก็คิดว่ามันมิใช่อื่นใด เราก็คาดคิดและเดาเอา เราไม่มีความเชื่อมั่นต่อเรื่องของอาคิเราะฮฺ และนี่คือการยืนยันจากพวกเขาถึงการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขาต่อวันกิยามะฮฺ

وَبَدَا لَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا عَمِلُوا وَحَاقَ بِهِم
مَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٣٣﴾

33. และความชั่วที่พวกเขาได้กระทำเอาไว้จะเป็นที่ประจักษ์แก่พวกเขา และสิ่งที่พวกเขาเคยเยาะเย้ยไว้นั้นก็ห้อมล้อมพวกเขา[1]

وَقِيلَ الْيَوْمَ نَنسَاكُمْ كَمَا نَسِيتُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَا
وَمَأْوَاكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّن نَّاصِرِينَ ﴿٣٤﴾

34. และจะมีเสียงกล่าวขึ้นว่า วันนี้เราจะลืมพวกเจ้าเช่นที่พวกเจ้าได้ลืมการพบในวันนี้ของพวกเจ้า และนรกคือที่พำนักของพวกเจ้า และสำหรับพวกเจ้าจะไม่มีผู้ช่วยเหลือ[2]

ذَٰلِكُم بِأَنَّكُمُ اتَّخَذْتُمْ آيَاتِ اللَّهِ هُزُوًا وَغَرَّتْكُمُ
الْحَيَاةُ الدُّنْيَا ۚ فَالْيَوْمَ لَا يُخْرَجُونَ مِنْهَا
وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٣٥﴾

35. เช่นนั้นแหละ เพราะพวกเจ้าได้ยึดถือเอาอายาตต่าง ๆ ของอัลลอฮฺเป็นการล้อเลียน และชีวิตในโลกดุนยานี้ ได้ล่อลวงพวกเจ้า ดังนั้นวันนี้พวกเขาจะไม่ถูกนำออกจากนรกนั้น และพวกเขาจะไม่ถูกขอร้องให้กลับไปแก้ตัวเพื่อขอขมาโทษ[3]

فَلِلَّهِ الْحَمْدُ رَبِّ السَّمَاوَاتِ وَرَبِّ الْأَرْضِ
رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٦﴾

36. ฉะนั้นมวลการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮฺ พระเจ้าแห่งชั้นฟ้าทั้งหลาย และพระเจ้าแห่ง

---

[1] การงานที่ชั่วที่พวกเขาได้กระทำไว้ก็ปรากฏขึ้นให้เป็นที่ประจักษ์แก่พวกเขาในวันอาคิเราะฮฺและการลงโทษที่พวกเขาเคยเยาะเย้ยไว้ในโลกดุนยาก็ได้ประสบแก่พวกเขา

[2] จะมีเสียงกล่าวขึ้นว่าวันนี้เราจะปล่อยทิ้งพวกเจ้าไว้กับการลงโทษ และเราจะปฏิบัติกับพวกเจ้าเช่นการปฏิบัติของผู้หลงลืม เช่นเดียวกับที่พวกเจ้าได้เคยละทิ้งการจงรักภักดี ซึ่งมันจะเป็นเสบียงของพวกเจ้าในวันนี้ ดังนั้นนรกญะฮันนัมคือที่พำนักของพวกเจ้า และไม่มีผู้คุ้มครองและช่วยเหลือพวกเจ้าให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺไปได้

[3] อันเนื่องจากพวกเจ้าได้เยาะเย้ยพระดำรัสของอัลลอฮฺและถือเป็นเรื่องล้อเลียน อีกทั้งความเพริศแพร้วความไม่ดีงามต่าง ๆ ได้ล่อลวงพวกเจ้าให้เห็นคล้อยตามไป จนกระทั่งพวกเจ้าคิดว่าไม่มีชีวิตอื่นใดอีกแล้ว ไม่มีการฟื้นคืนชีพและไม่มีการตอบแทน ดังนั้นในวันนี้พวกเจ้าจะไม่ถูกนำให้ออกจากนรก คือจะพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล และจะไม่ถูกขอร้องจากพวกเขาเพื่อขอความยินยอมต่อพระเจ้าของพวกเขาด้วยการกลับเนื้อกลับตัวและการจงรักภักดี เพราะจะไม่เกิดประโยชน์อันใดในวันนั้น โปรดดูเชิงอรรถของเราในอายะฮฺ ที่ 36 ของซูเราะฮฺอัลฟาฏิร เมื่อพวกก๊อดยานีย์เปรียบเทียบ “คนป่วยที่ไปโรงพยาบาลกับคนทำคามชั่วและไม่เชื่อฟังนะบี”

แผ่นดินนี้ พระเจ้าแห่งสากลโลก[1]

وَلَهُ ٱلْكِبْرِيَآءُ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ
وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٣٧﴾

37. ความยิ่งใหญ่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และใน
แผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์เท่านั้น
และพระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ[2]

---

[1] ดังนั้นการสรรเสริญทั้งมวลเป็นสิทธิของอัลลอฮฺโดยเฉพาะ ไม่มีผู้ใดคู่ควรแก่การสรรเสริญนอกจากพระองค์ เพราะพระองค์เป็นผู้สร้างผู้ครอบครองกรรมสิทธิ์ในสิ่งที่ถูกสร้างและทุกสิ่งในจักรวาลทั้งหมด

[2] ความยิ่งใหญ่และพระเกียรติ การคงอยู่ตลอดกาล และความสมบูรณ์ยิ่งในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์แต่องค์เดียว

(46) ซูเราะฮฺ อัลอะฮฺก็อฟ

سورة الأحقاف

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 35 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลอะฮฺก็อฟ

ซูเราะฮฺนี้เป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ ที่มีเป้าหมายเช่นเดียวกับซูเราะฮฺมักกียะฮฺอื่น ๆ เรื่องอะกีดะฮฺเป็นหลักการใหญ่ คือการให้ความเป็นเอกภาพ สาสน์ การฟื้นคืนชีพ และการตอบแทน แกนสำคัญที่ซูเราะฮฺนี้กล่าวถึงก็คือ เรื่องของสาสน์และการเป็นรอซูล เพื่อยืนยันถึงความสัจจริงแห่งสาสน์ของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และความสัจจริงของอัลกุรอาน

ซูเราะฮฺได้กล่าวในตอนเริ่มต้นถึงอัลกุรอาน ซึ่งถูกประทานลงมาจากอัลลอฮฺ ว่าเป็นจริง แล้วได้กล่าวถึงรูปปั้นเจว็ดซึ่งพวกมุชริกีนกราบไหว้บูชากัน โดยอ้างว่ามันเป็นพระเจ้าคู่เคียงกับอัลลอฮฺ เพื่อที่จะช่วยเหลือพวกเขา ณ ที่พระองค์ และได้ชี้แจงถึงการหลงทางและความผิดของพวกเขาในการเคารพสักการะสิ่งที่มันไม่ได้ยินและไม่ได้ให้ประโยชน์อันใดแล้วได้กล่าวถึงความสงสัยของพวกมุชริกีนเกี่ยวกับอัลกุรอาน โดยได้ตอบโต้ความสงสัยนั้นด้วยหลักฐานที่ชัดแจ้งและข้อพิสูจน์ที่ปฏิเสธไม่ได้

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงตัวอย่างสองแบบของมนุษย์ที่อยู่ในการฮิดายะฮฺ และการหลงทาง โดยกล่าวถึง ตัวอย่างของลูกที่ดี ที่อยู่ในแนวทางของธรรมชาติ จงรักภักดีต่อบิดามารดาเมื่อเขาได้เติบโตขึ้นและมีอายุมากขึ้น เขาก็ได้เพิ่มความยำเกรง ความดี และการทำความดีแก่บิดามารดาของเขามากยิ่งขึ้น อีกตัวอย่างหนึ่งของลูกที่เลวทราม หันห่างออกจากแนวทางของธรรมชาติ เนรคุณต่อบิดามารดา ซึ่งเขาเย้ยหยันและเหยียดหยามต่อการศรัทธา การฟื้นคืนชีพ และการชุมนุมในวันกิยามะฮฺ และบั้นปลายของลูกแต่ละคน

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงเรื่องของฮูดอะลัยอิสสลาม กับหมู่ชนของเขาที่เกรี้ยวกราด

คือกลุ่มชนอ๊าด ซึ่งแสดงความโอหังตามหัวเมืองต่าง ๆ และหลอกลวงโป้ปดว่าพวกเขามีอำนาจเข้มแข็ง มีกำลังแข็งแรง แต่ผลสุดท้ายของพวกเขาเป็นอย่างไร สิ่งที่พวกเขาได้รับการตอบแทนก็คือ อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงทำลายล้างพวกเขาด้วยลมพายุอย่างถอนรากถอนโคน ทั้งนี้เพื่อเป็นการเตือนพวกกุฟฟารกุเรชให้ระมัดระวังในความเกรี้ยวกราดและความหยิ่งยโสโอหังของพวกเขาต่อข้อใช้ข้อห้ามของอัลลอฮฺ และการปฏิเสธของพวกเขาต่อท่านรอซูลศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยเรื่องของญินจำนวนหนึ่งซึ่งได้มาฟังการอ่านอัลกุรอาน แล้วพวกเขาก็ศรัทธาและได้กลับไปตักเตือนกลุ่มชนของพวกเขาเรียกร้องเชิญชวนไปสู่การศรัทธา ทั้งนี้เป็นการเตือนมนุษย์ผู้ดื้อรั้นให้ตระหนักถึงการนำหน้าของพวกญินก่อนพวกเขาในการเข้ารับนับถืออิสลาม

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺอัลอะฮฺก๊อฟ ถูกขนานนามเช่นนี้เพราะว่าอัลอะฮฺก๊อฟเป็นสถานที่ของหมู่ชนอ๊าด ซึ่งอัลลอฮฺทรงทำลายล้างพวกเขา เพราะความเกรี้ยวกราดและการมีอำนาจเข้มแข็งของพวกเขา ที่พำนักของพวกเขาอยู่ที่เมืองอัลอะฮฺก๊อฟในประเทศเยเมน "จงรำลึกถึง (ฮูด) พี่น้องคนหนึ่งของพวกอ๊าด ขณะที่เขากล่าวเตือนหมู่ชนของเขาที่หุบเขาอัลอะฮฺก๊อฟ"

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

1. ฮามีม[1]

حمٓ ﴿١﴾

2. การประทานลงมาของคัมภีร์นี้จากอัลลอฮฺ ผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ[2]

تَنزِيلُ ٱلْكِتَٰبِ مِنَ ٱللَّهِ ٱلْعَزِيزِ ٱلْحَكِيمِ ﴿٢﴾

3. เรามิได้สร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และสิ่งที่อยู่ระหว่างทั้งสองเพื่ออื่นใด เว้นแต่ด้วยความจริง และวาระที่ถูกกำหนดไว้ แต่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเป็นผู้ผินหลังให้จากสิ่งที่พวกเขาถูกตักเตือน[3]

مَا خَلَقْنَا ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَآ إِلَّا بِٱلْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى ۚ وَٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ عَمَّآ أُنذِرُوا۟ مُعْرِضُونَ ﴿٣﴾

4. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านไม่เห็นดอกหรือ สิ่งที่พวกท่านวิงวอนขออื่นจากอัลลอฮฺ จงแสดงให้ข้าเห็นซิว่าพวกมันได้สร้างอะไรในแผ่นดินนี้ หรือว่าพวกมันมีส่วนร่วมใน (การสร้าง) ชั้นฟ้าทั้งหลาย จงนำคัมภีร์ก่อนหน้านี้มาให้ข้าดูซิ หรือจงแสดงร่องรอยแห่งความรู้ (ที่เป็นหลักฐานยืนยันในการนี้) หากพวกท่าน

قُلْ أَرَءَيْتُم مَّا تَدْعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ أَرُونِى مَاذَا خَلَقُوا۟ مِنَ ٱلْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ ۖ ٱئْتُونِى بِكِتَٰبٍ مِّن قَبْلِ هَٰذَآ أَوْ أَثَٰرَةٍ مِّنْ عِلْمٍ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٤﴾

---

[1] โปรดดูคำอธิบายในเชิงอรรถของอายะฮฺที่หนึ่ง ซูเราะฮฺที่สอง ซูเราะฮฺนี้เป็นซูเราะฮฺที่เจ็ด ซูเราะฮฺสุดท้ายที่เริ่มด้วยอักษรฮามีม และเรียกว่าฮามีมทั้งเจ็ด หรือตระกูลฮามีม

[2] อัลกุรอานนี้ถูกประทานลงมาจากอัลลอฮฺ ผู้ทรงอำนาจในการปกครองของพระองค์ ผู้ทรงปรีชาญาณในการกระทำของพระองค์

[3] คือเรามิได้สร้างทั้งสองและสิ่งที่อยู่ในมันโดยไร้ประโยชน์ แต่ได้สร้างขึ้นมาเพื่อเคล็ดลับและเป็นการชี้บ่งถึงความเป็นเอกภาพของเรา และเดชานุภาพอันสมบูรณ์ของเรา และวาระที่ถูกกำหนดไว้คือวาระแห่งการสูญสลายมันทั้งสองนั่นคือวันกิยามะฮฺ แต่พวกกุฟฟารเหล่านั้นผินหลังให้กับสิ่งที่พวกเขาได้รับการตักเตือนว่าจะมีการลงโทษโดยที่พวกเขามิได้ใคร่ครวญและเตรียมตัวเพื่อเผชิญหน้ากับวันแห่งการตอบแทน

เป็นผู้สัตย์จริง[1]

5. และใครเล่าจะหลงทางมากไปกว่าผู้ที่วิงวอนขออื่นจากอัลลอฮฺที่มันจะไม่ตอบรับ (การวิงวอนของ) เขาจนถึงวันกิยามะฮฺ และพวกมันเฉยเมยต่อการวิงวอนขอของพวกเขา[2]

وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّن يَدْعُوا مِن دُونِ اللَّهِ مَن لَّا يَسْتَجِيبُ
لَهُ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَهُمْ عَن دُعَائِهِمْ غَافِلُونَ ﴿٥﴾

6. และเมื่อมนุษย์ถูกรวมให้มาชุมนุมกัน พวกมัน (เจว็ด) จะเป็นศัตรูกับพวกเขา และจะเป็นผู้ปฏิเสธการเคารพบูชาของพวกเขา[3]

وَإِذَا حُشِرَ النَّاسُ كَانُوا لَهُمْ أَعْدَاءً وَكَانُوا
بِعِبَادَتِهِمْ كَافِرِينَ ﴿٦﴾

7. และเมื่ออายาตต่าง ๆ อันชัดแจ้งของเรา ถูกสาธยายแก่พวกเขา บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาได้กล่าวเกี่ยวกับสัจธรรม (อัลกุรอาน) ที่ได้มีมายังพวกเขาว่า นี่คือมายากลอย่างชัดแจ้ง[4]

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلْحَقِّ
لَمَّا جَاءَهُمْ هَٰذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٧﴾

8. หรือพวกเขากล่าวว่า เขา (มุฮัมมัด) ได้ปั้นแต่งอัลกุรอานนั้น จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ถ้าฉันได้ปั้นแต่งอัลกุรอานขึ้น พวกท่านก็ไม่มีอำนาจอันใดที่จะช่วยเหลือฉันได้จาก (การลงโทษของ) อัลลอฮฺพระองค์ทรงรู้ดียิ่งถึงสิ่งที่พวกท่านกำลังง่วนอยู่ในเรื่องนี้ พอเพียงแล้วที่พระองค์ทรงเป็นพยานระหว่างฉันกับพวกท่าน และพระองค์

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ ۖ قُلْ إِنِ افْتَرَيْتُهُ فَلَا تَمْلِكُونَ
لِي مِنَ اللَّهِ شَيْئًا ۖ هُوَ أَعْلَمُ بِمَا تُفِيضُونَ فِيهِ ۖ كَفَىٰ بِهِ
شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ ۖ وَهُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٨﴾

---

[1] จงกล่าวแก่พวกมุชริกีนว่า พวกท่านจงบอกฉันซิว่า รูปปั้นหรือเจว็ดที่พวกท่านเคารพบูชาอยู่นั้น พวกมันได้สร้างอะไรให้เป็นประจักษ์พยานหรือเป็นรูปธรรม หรือพวกมันมีส่วนร่วมกับอัลลอฮฺในการสร้างชั้นฟ้าต่าง ๆ ขอให้พวกท่านนำหลักฐานจากคัมภีร์สักฉบับหนึ่งที่ใช้ให้พวกท่านเคารพบูชารูปปั้นเหล่านี้หากพวกท่านเป็นผู้สัตย์จริงในคำกล่าวอ้างของพวกท่าน

[2] ไม่มีผู้ใดที่จะหลงทางและโง่ยิ่งไปกว่าผู้ที่เคารพบูชารูปปั้นหรือเจว็ดที่มันไม่ได้ยินการวิงวอนขอของพวกเขาไปจนกระทั่งวันกิยามะฮฺ และพวกมันก็ไม่ได้ยินและไม่เข้าใจคำวิงวอนของพวกเขาเช่นกัน

[3] และเมื่อมนุษย์ถูกนำมาให้ชุมนุมกันเพื่อการสอบสวนในวันกิยามะฮฺ บรรดาเจว็ดจะเป็นศัตรูกับพวกเขา และมันจะปลีกตัวจากการเคารพบูชาของพวกเขา

[4] เมื่ออายาตอัลกุรอานถูกอ่านแก่พวกเขา ซึ่งเป็นอายาตที่ชัดแจ้งเป็นพระดำรัสมาจากอัลลอฮฺพวกปฏิเสธศรัทธากล่าวเกี่ยวกับอัลกุรอานที่มาจากอัลลอฮฺว่า นี่คือมายากลอย่างไม่ต้องสงสัย

เป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ[1]

قُلْ مَا كُنتُ بِدْعًا مِّنَ ٱلرُّسُلِ وَمَآ أَدْرِى مَا يُفْعَلُ بِى وَلَا بِكُمْ ۖ إِنْ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰٓ إِلَىَّ وَمَآ أَنَا۠ إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٩﴾

9. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ฉันมิได้เป็นคนแรกในบรรดารอซูล และฉันไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นแก่ฉันและแก่พวกท่าน ฉันมิได้ปฏิบัติตามสิ่งใดนอกจากสิ่งที่ถูกวะฮียฺให้แก่ฉัน และฉันมิใช่ใครอื่นนอกจากเป็นผู้ตักเตือนอันชัดแจ้ง[2]

قُلْ أَرَءَيْتُمْ إِن كَانَ مِنْ عِندِ ٱللَّهِ وَكَفَرْتُم بِهِۦ وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنۢ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ عَلَىٰ مِثْلِهِۦ فَـَٔامَنَ وَٱسْتَكْبَرْتُمْ ۖ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٠﴾

10. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านไม่เห็นดอกหรือว่า ถ้าหากอัลกุรอานมาจากอัลลอฮฺ และพวกท่านปฏิเสธอัลกุรอานนั้น ทั้ง ๆ ที่มีพยานคนหนึ่งจากวงศ์วานของอิสรออีลเป็นพยานต่อลักษณะเช่นเดียวกัน (คือคัมภีร์อัตเตารอต) แล้วเขาก็ศรัทธา แต่พวกท่านยังดื้อรั้นหยิ่งยโส แท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงชี้แนะทางแก่หมู่ชนผู้อธรรม[3]

---

[1] หรือพวกเขากล่าวว่ามุฮัมมัดได้ปั้นแต่งและกุอัลกุรอานขึ้นจากตัวของเขาเอง มุฮัมมัดจงกล่าวแก่พวกเขาว่า สมมติว่าฉันได้ปั้นแต่งหรือเรียบเรียงอัลกุรอานขึ้นจริง พวกท่านก็ไม่สามารถที่จะปกป้องฉันให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺได้ ทำไมเล่าฉันจะกุเรื่องขึ้นเพื่อเห็นแก่พวกท่าน และฉันต้องเผชิญกับการลงโทษของพระองค์? พระองค์ทรงรู้ดียิ่งถึงสิ่งที่พวกท่านกำลังง่วนกันอยู่ในเรื่องของอัลกุรอาน โดยกล่าวว่าเป็นกวีเป็นมายากล เป็นการปั้นแต่งและอื่นจากนี้เป็นการพอเพียงแล้วที่พระองค์ทรงเป็นพยานว่าฉันเป็นผู้สัจจะและเป็นผู้เผยแผ่ศาสนาของพระองค์ และทรงเป็นพยานว่าพวกท่านดื้อรั้นและปฏิเสธศรัทธา

[2] คือฉันมิได้เป็นรอซูลคนแรกของโลก และฉันมิได้นำเรื่องใดมา โดยที่มิได้มีผู้ใดก่อนหน้าฉันนำมาก่อนแล้ว คือได้มีบรรดารอซูลก่อนหน้าฉันได้ทำหน้าที่นี้มาก่อนแล้ว ฉันไม่รู้ว่าสิ่งที่อัลลอฮฺทรงกำหนดไว้ให้แก่ฉันและแก่พวกท่านมีอะไรบ้าง? เพราะกฎสภาวะของอัลลอฮฺนั้นเป็นสิ่งเร้นลับ และฉันจะไม่ปฏิบัติตามสิ่งใดนอกจากสิ่งที่อัลลอฮฺทรงประทานวะฮียฺให้แก่ฉัน และฉันนั้นคือรอซูลผู้ตักเตือน พวกท่านถึงการลงโทษของอัลลอฮฺ

[3] มุฮัมมัดจงกล่าวแก่พวกมุชริกีนว่า พวกท่านจงบอกฉันซิว่า สภาพของพวกท่านจะเป็นเช่นไร ถ้าหากอัลกุรอานมาจากอัลลอฮฺ และพวกท่านได้ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลกุรอานทั้ง ๆ ที่มีพยานคนหนึ่งจากวงศ์วานของอิสรออีล คืออับดุลลอฮฺ อิบนุซัลลาม เป็นพยานรับรองความเป็นจริงของอัลกุรอาน แล้วเขาก็ศรัทธาต่ออัลกุรอานแต่พวกท่านหยิ่งยโสไม่ยอมศรัทธา ดังนั้นสภาพของพวกท่านจะเป็นเช่นไร พวกท่านมิใช่เป็นผู้หลงทางที่สุดและอธรรมที่สุดดอกหรือ?

وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَوْ كَانَ خَيْرًا مَّا سَبَقُونَآ إِلَيْهِ ۚ وَإِذْ لَمْ يَهْتَدُوا۟ بِهِۦ فَسَيَقُولُونَ هَٰذَآ إِفْكٌ قَدِيمٌ ﴿١١﴾

11. และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาได้กล่าวแก่บรรดาผู้ศรัทธาว่า หากว่าอัลกุรอานนี้มีความดี พวกเขา (ผู้ศรัทธา) ก็จะไม่รุดหน้าไปยังอัลกุรอานก่อนเราเป็นแน่ และโดยที่พวกเขา (พวกปฏิเสธศรัทธา) มิได้รับการชี้แนะทางด้วยอัลกุรอาน ดังนั้นพวกเขาจึงกล่าวว่า นี่คือเรื่องโกหกแต่ดั้งเดิม[1]

وَمِن قَبْلِهِۦ كِتَٰبُ مُوسَىٰٓ إِمَامًا وَرَحْمَةً ۚ وَهَٰذَا كِتَٰبٌ مُّصَدِّقٌ لِّسَانًا عَرَبِيًّا لِّيُنذِرَ ٱلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ وَبُشْرَىٰ لِلْمُحْسِنِينَ ﴿١٢﴾

12. และก่อนหน้านี้ (อัลกุรอาน) มีคัมภีร์ของมูซาเป็นแบบอย่างและความเมตตา และนี่อัลกุรอานเป็นคัมภีร์ที่ยืนยันเป็นภาษาอาหรับเพื่อตักเตือนบรรดาผู้กระทำความผิด และเป็นข่าวดีสำหรับผู้กระทำความดี[2]

إِنَّ ٱلَّذِينَ قَالُوا۟ رَبُّنَا ٱللَّهُ ثُمَّ ٱسْتَقَٰمُوا۟ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١٣﴾

13. แท้จริงบรรดาผู้ที่กล่าวว่า อัลลอฮฺคือพระเจ้าของพวกเรา แล้วพวกเขาก็ยืนหยัด (ปฏิบัติ) ตามคำกล่าวนั้น จะไม่มีความหวาดกลัวใด ๆ

---

[1] พวกกุฟฟารมักกะฮฺได้กล่าวแก่บรรดาผู้ศรัทธาว่า หากว่าอัลกุรอานนี้และศาสนาเป็นความดี บรรดาคนยากจนผู้อ่อนแอเหล่านี้จะไม่ล้ำหน้าเราไปยังอัลกุรอานก่อนเราเป็นแน่ หมายถึง บิลาล อัมมารฺ ศุไฮบ ค็อบบ๊าบ และคนอื่น ๆ และเมื่อพวกเขามิได้ถูกชี้นำด้วยอัลกุรอานทั้ง ๆ ที่เป็นที่ชัดแจ้งถึงการเป็นปาฏิหาริย์ของอัลกุรอาน พวกเขาจึงกล่าวว่า นี่คือเรื่องโกหกในอดีตที่มาจากโบราณกาล มุฮัมมัดได้นำมาและได้อ้างว่ามาจากอัลลอฮฺ

[2] ก่อนหน้าอัลกุรอานนี้มีคัมภีร์อัตเตารอฮฺของมูซา ซึ่งเป็นแบบอย่างในการยึดถือปฏิบัติของพวกท่าน และในคัมภีร์นั้นก็ได้บอกข่าวถึงการมาเป็นรอซูลของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และอัลกุรอานนี้เป็นคัมภีร์ยิ่งใหญ่ยืนยันถึงบรรดาคัมภีร์ฉบับก่อน ๆ อัลกุรอานเป็นคัมภีร์ภาษาอาหรับเพื่อตักเตือนพวกกุฟฟาร มักกะฮฺ ผู้อธรรมถึงการลงโทษด้วยไฟนรก และแจ้งข่าวดีบรรดามุอฺมิน ผู้กระทำความดีด้วยสวนสวรรค์อันสุขสำราญ

แก่พวกเขา และพวกเขาก็จะไม่เศร้าสลดใจ[1]

أُولَٰئِكَ أَصْحَٰبُ ٱلْجَنَّةِ خَٰلِدِينَ فِيهَا
جَزَآءًۢ بِمَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾

14. ชนเหล่านั้นคือชาวสวนสวรรค์ พวกเขาเป็นผู้พำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล เป็นการตอบแทนที่พวกเขาได้กระทำไว้[2]

وَوَصَّيْنَا ٱلْإِنسَٰنَ بِوَٰلِدَيْهِ إِحْسَٰنًا ۖ حَمَلَتْهُ أُمُّهُۥ كُرْهًا
وَوَضَعَتْهُ كُرْهًا ۖ وَحَمْلُهُۥ وَفِصَٰلُهُۥ ثَلَٰثُونَ شَهْرًا ۚ
حَتَّىٰٓ إِذَا بَلَغَ أَشُدَّهُۥ وَبَلَغَ أَرْبَعِينَ سَنَةً قَالَ رَبِّ
أَوْزِعْنِىٓ أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ ٱلَّتِىٓ أَنْعَمْتَ عَلَىَّ
وَعَلَىٰ وَٰلِدَىَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَٰلِحًا تَرْضَىٰهُ وَأَصْلِحْ لِى
فِى ذُرِّيَّتِىٓ ۖ إِنِّى تُبْتُ إِلَيْكَ وَإِنِّى مِنَ ٱلْمُسْلِمِينَ ﴿١٥﴾

15. และเราได้สั่งเสียมนุษย์ให้ทำดีต่อบิดามารดาของเขา มารดาของเขาได้อุ้มครรภ์เขาด้วยความเหนื่อยยาก และได้คลอดเขาด้วยความเจ็บปวด และการอุ้มครรภ์เขาและการหย่านมของเขาในระยะเวลาสามสิบเดือน จนกระทั่งเมื่อเขาบรรลุวัยหนุ่มฉกรรจ์ของเขา และมีอายุถึงสี่สิบปี เขาจะกล่าววิงวอนว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงโปรดประทานแก่ข้าพระองค์ เพื่อให้ข้าพระองค์ขอบคุณต่อความโปรดของพระองค์ท่าน ซึ่งพระองค์ท่านได้ทรง โปรดปรานแก่ข้าพระองค์และบิดามารดาของข้าพระองค์ และให้ข้าพระองค์ทำความดีเพื่อให้พระองค์ท่านทรงพอพระทัยแก่ข้าพระองค์ และทรงให้ความดีเกิดขึ้นในลูกหลานของข้าพระองค์ แท้จริงข้าพระองค์ขอลุแก่โทษต่อพระองค์ และแท้จริงข้าพระองค์

---

[1] คือบรรดาผู้ที่มีคุณลักษณะประกอบด้วยการศรัทธา การให้ความเป็นเอกภาพแด่อัลลอฮฺ และตั้งจิตมั่นตามคำกล่าวนั้น ในวันกิยามะฮฺสิ่งไม่ดีงามและที่น่าเกลียดชังจะไม่ประสบแก่พวกเขา พวกเขาจะไม่มีความหวาดกลัวและความเศร้าสลดเสียใจใด ๆ ต่อสิ่งที่พวกเขาได้กระทำไว้ในโลกดุนยา

[2] บรรดามุอฺมินผู้มีคุณธรรม โดยยึดมั่นอยู่ในศาสนาของพวกเขา เขาเหล่านั้นคือชาวสวรรค์ เป็นผู้พำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล พวกเขาได้รับความสุขสำราญ เช่นนั้นเป็นการตอบแทนแก่พวกเขาต่อการกระทำความดีของพวกเขานั่นเอง

อยู่ในหมู่ผู้นอบน้อม[1]

16. ชนเหล่านี้คือ บรรดาผู้ที่เรารับรอง ส่วนที่ดียิ่งจากพวกเขา ซึ่งพวกเขาได้ปฏิบัติไว้ และเราจะละเลยความผิดต่าง ๆ ของพวกเขา โดยอยู่ร่วมกับชาวสวรรค์ เป็นการสัญญาแห่งความจริงซึ่งพวกเขาได้ถูกสัญญาไว้[2]

أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ نَتَقَبَّلُ عَنۡهُمۡ أَحۡسَنَ مَا عَمِلُواْ
وَنَتَجَاوَزُ عَن سَيِّـَٔاتِهِمۡ فِيٓ أَصۡحَٰبِ ٱلۡجَنَّةِۖ
وَعۡدَ ٱلصِّدۡقِ ٱلَّذِي كَانُواْ يُوعَدُونَ ١٦

17. และผู้ที่กล่าวแก่บิดามารดาของเขาว่า อุ๊ฟแก่ท่านทั้งสอง ท่านทั้งสองขู่ฉันว่า ฉันจะถูกให้ออกมาฟื้นคืนชีพอีกกระนั้นหรือ? ทั้ง ๆ ที่หลายศตวรรษก่อนหน้าฉันได้ล่วงลับไปแล้ว และเขาทั้งสองร้องขอความช่วยเหลือต่ออัลลอฮฺ (พลางกล่าวแก่ลูกว่า) ความหายนะจงประสบแก่เจ้า จงศรัทธาเถิด แท้จริงสัญญาของอัลลอฮฺนั้นเป็นความจริง แล้วเขาก็พูดว่า เรื่องนี้มิใช่

وَٱلَّذِي قَالَ لِوَٰلِدَيۡهِ أُفّٖ لَّكُمَآ أَتَعِدَانِنِيٓ أَنۡ أُخۡرَجَ
وَقَدۡ خَلَتِ ٱلۡقُرُونُ مِن قَبۡلِي وَهُمَا يَسۡتَغِيثَانِ ٱللَّهَ
وَيۡلَكَ ءَامِنۡ إِنَّ وَعۡدَ ٱللَّهِ حَقّٞ فَيَقُولُ
مَا هَٰذَآ إِلَّآ أَسَٰطِيرُ ٱلۡأَوَّلِينَ ١٧

---

[1] ในเมื่อความโปรดปรานของอัลลอฮฺอยู่ที่ความพอใจของบิดามารดา และความกริ้วของพระองค์อยู่ที่ความไม่พอใจของท่านทั้งสอง ดังนั้นเราจึงใช้ให้มนุษย์อย่างหนักแน่นให้ทำความดีต่อบิดามารดา เพราะมารดาของเขาได้อุ้มครรภ์และคลอดเขาด้วยความเหนื่อยยากและเจ็บปวด ระยะเวลาตั้งแต่อุ้มครรภ์จนกระทั่งหย่านมเป็นเวลาถึง 2 ปีครึ่ง ครั้นเมื่อเขาเจริญเติบโตมีอายุบรรลุวัยหนุ่มฉกรรจ์คือ 40 ปี เขาจะวิงวอนขอต่ออัลลอฮฺ 3 ประการ คือ

1. ขอให้อัลลอฮฺทรงประทานความสำเร็จให้แก่เขา เพื่อขอบคุณต่อความโปรดปรานของพระองค์ที่ประทานให้แก่เขาและบิดามารดาของเขา คือความโปรดปรานแห่งการอีมาน การเตาฮีดและอิสลาม
2. ขอพระองค์ทรงประทานความสำเร็จให้แก่เขาด้วยการจงรักภักดีที่เป็นที่พอพระทัย ณ ที่อัลลอฮฺ
3. และทรงให้ความดีเกิดขึ้นในหมู่ลูกหลานของเขา

[2] ชนเหล่านั้นเรารับรองการจงรักภักดีของพวกเขา และเราจะตอบแทนการงานที่ดีของพวกเขาด้วยสิ่งที่ดียิ่งกว่า และเราอภัยโทษความผิดต่าง ๆ ของพวกเขาโดยให้อยู่ร่วมกับชาวสวรรค์ซึ่งได้ยกย่องให้เกียรติแก่พวกเขาด้วยการอภัยโทษซึ่งเราได้สัญญาไว้ด้วยความสัตย์ผ่านทางบรรดารอซูลของเรา

อะไรอื่น นอกจากเป็นนิยายเหลวไหลสมัยก่อนเท่านั้น[1]

أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ حَقَّ عَلَيۡهِمُ ٱلۡقَوۡلُ فِيٓ أُمَمٖ قَدۡ خَلَتۡ مِن قَبۡلِهِم مِّنَ ٱلۡجِنِّ وَٱلۡإِنسِۖ إِنَّهُمۡ كَانُواْ خَٰسِرِينَ ١٨

18. ชนเหล่านี้คือ บรรดาผู้ที่พระดำรัส (แห่งการลงโทษ) เป็นที่คู่ควรแก่พวกเขาที่จะเข้าร่วมอยู่กับหมู่ชนต่าง ๆ แห่งพวกญินและมนุษย์ที่ได้ล่วงลับไปก่อนพวกเขา แท้จริงพวกเขาเป็นผู้ขาดทุน[2]

وَلِكُلّٖ دَرَجَٰتٞ مِّمَّا عَمِلُواْۖ وَلِيُوَفِّيَهُمۡ أَعۡمَٰلَهُمۡ وَهُمۡ لَا يُظۡلَمُونَ ١٩

19. และสำหรับทุกกลุ่มย่อมมีลำดับชั้นตามที่พวกเขาได้กระทำไว้ และพระองค์จะทรงตอบแทนพวกเขาอย่างครบถ้วนตามผลงานของพวกเขา โดยที่พวกเขาจะไม่ถูกอยุติธรรม[3]

وَيَوۡمَ يُعۡرَضُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ عَلَى ٱلنَّارِ أَذۡهَبۡتُمۡ طَيِّبَٰتِكُمۡ فِي حَيَاتِكُمُ ٱلدُّنۡيَا وَٱسۡتَمۡتَعۡتُم بِهَا فَٱلۡيَوۡمَ تُجۡزَوۡنَ عَذَابَ ٱلۡهُونِ بِمَا كُنتُمۡ تَسۡتَكۡبِرُونَ فِي ٱلۡأَرۡضِ بِغَيۡرِ ٱلۡحَقِّ وَبِمَا كُنتُمۡ تَفۡسُقُونَ ٢٠

20. และวันที่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจะถูกนำมาอยู่ต่อหน้าไฟนรก (จะมีเสียงกล่าวแก่พวกเขาว่า) พวกเจ้าได้เอาสิ่งดีงามทั้งหลายของพวกเจ้า ในการดำรงชีวิตของพวกเจ้าในโลกดุนยาไปแล้ว และพวกเจ้าได้มีความสำราญกับมันแล้ว ฉะนั้นวันนี้พวกเจ้าจะได้รับการตอบแทน

---

[1] ส่วนลูกทรยศได้กล่าวแก่ทั้งสองว่า อุ๊ฟ ขณะที่ท่านทั้งสอง ได้ร้องเรียนให้เขาไปสู่การอีมาน และกล่าวว่าท่านทั้งสองได้ขู่ฉันว่า ฉันจะถูกให้ฟื้นคืนชีพจากกุบูรอีกครั้งหนึ่ง ทั้ง ๆ ที่หลายศตวรรษได้ผ่านพ้นไปแล้ว ก็ไม่เห็นใครสักคนกลับฟื้นคืนชีพขึ้นมา แล้วเขาทั้งสองก็วิงวอนขอความช่วยเหลือต่ออัลลอฮฺพลางกล่าวขึ้นว่า ความวิบัติจงมีแด่เจ้า จงศรัทธาต่ออัลลอฮฺเถิด จงเชื่อมั่นต่อวันฟื้นคืนชีพเถิด เพราะสัญญาของอัลลอฮฺนั้นเป็นความจริง มิฉะนั้นเจ้าจะประสบกับความพินาศ แล้วเขาก็กล่าวว่า เรื่องการฟื้นคืนชีพนั้นเป็นเรื่องเหลวไหลและนิยายในสมัยโบราณ

[2] ชนเหล่านั้นเป็นอาชญากรที่คู่ควรแก่พระดำรัสของอัลลอฮฺที่ว่า พวกเขาเป็นชาวนรก ซึ่งจะอยู่รวมกับชาวนรกทั้งหลายของประชาชาติในอดีตที่ได้ล่วงลับไปแล้วแห่งพวกญินและมนุษย์ พวกเขาเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาจะประสบกับการขาดทุนในโลกอาคิเราะฮฺ

[3] มุอฺมินแต่ละคน และกาฟิรแต่ละคนย่อมมีลำดับชั้นหรือตำแหน่งของแต่ละคนที่ได้กระทำไว้ลำดับชั้นของบรรดามุอฺมินในสวนสวรรค์ย่อมสูงขึ้น ส่วนลำดับชั้นของบรรดากาฟิรในนรกย่อมต่ำลง พระองค์จะตอบแทนการกระทำของพวกเขาอย่างครบถ้วนไม่ขาดและไม่เกิน ทั้งนี้ตามผลงานของแต่ละคนอย่างยุติธรรม

ด้วยการลงโทษอันอัปยศ เนื่องด้วย พวกเจ้าหยิ่งยโสในแผ่นดินโดยไม่เป็นธรรมและเนื่องด้วยพวกเจ้าฝ่าฝืน[1]

21. จงรำลึกถึง (ฮูด) พี่น้องคนหนึ่งของพวกอ๊าด ขณะที่เขากล่าวเตือนหมู่ชนของเขาที่เนินเขาอัลอะฮฺก๊อฟ และแน่นอน บรรดาผู้ตักเตือน (รอซูล) ก่อนหน้าเขาและภายหลังเขา (ได้กล่าวตักเตือนว่า) พวกท่านอย่าเคารพอิบาดะฮฺผู้ใดนอกจากอัลลอฮฺ แท้จริงฉันกลัวแทนพวกท่านถึงการลงโทษแห่งวันอันยิ่งใหญ่[2]

۞وَٱذۡكُرۡ أَخَا عَادٍ إِذۡ أَنذَرَ قَوۡمَهُۥ بِٱلۡأَحۡقَافِ وَقَدۡ خَلَتِ ٱلنُّذُرُ مِنۢ بَيۡنِ يَدَيۡهِ وَمِنۡ خَلۡفِهِۦٓ أَلَّا تَعۡبُدُوٓاْ إِلَّا ٱللَّهَ إِنِّيٓ أَخَافُ عَلَيۡكُمۡ عَذَابَ يَوۡمٍ عَظِيمٖ ٢١

22. พวกเขากล่าวว่า ท่านมาหาพวกเราเพื่อจะหันห่างพวกเรา จากการเคารพสักการะพระเจ้าทั้งหลายของเรากระนั้นหรือ ดังนั้นจงนำ (การลงโทษ) ตามที่ท่านได้สัญญากับเราไว้ หากท่านอยู่ในหมู่ผู้สัตย์จริง[3]

قَالُوٓاْ أَجِئۡتَنَا لِتَأۡفِكَنَا عَنۡ ءَالِهَتِنَا فَأۡتِنَا بِمَا تَعِدُنَآ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ٢٢

---

[1] ในวันกิยามะฮฺบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจะถูกนำมาอยู่ต่อหน้าไฟนรกและพวกเขาจะมองดูไปที่มันซึ่งกำลังลุกไหม้อยู่ จะมีเสียงกล่าวแก่พวกเขาว่า ความดีงามทั้งหลายของพวกเจ้าได้หมดไปแล้ว และพวกเจ้าได้รับความสุขสำราญในโลกดุนยากันแล้ว ในวันนี้ส่วนได้ของพวกเจ้าไม่มีเหลือไว้เพื่อเป็นการตอบแทนนอกจากการลงโทษอันอัปยศและต่ำต้อย เพราะการหยิ่งยโสของพวกเจ้าต่อการอีมานและการจงรักภักดีและด้วยการกระทำที่เป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติของพวกเจ้า

[2] มุฮัมมัดจงรำลึกถึงเรื่องของนะบีฮูด อะลัยฮิสสลาม กับหมู่ชนของเขา เพื่อให้พวกมุชริกีนได้ตระหนักและใคร่ครวญว่า ขณะที่เขาได้กล่าวเตือนหมู่ชนของเขาคือพวกอ๊าด ถึงการลงโทษของอัลลอฮฺหากพวกเขาไม่ศรัทธา หมู่ชนเหล่านั้นมีถิ่นพำนักอยู่ที่เนินเขาอัลอะฮฺก๊อฟในประเทศเยเมน และบรรดารอซูลผู้ตักเตือนก่อนหน้านะบีฮูด และภายหลังเขา ซึ่งแต่ละท่านได้กล่าวเตือนประชาชาติของเขาว่า พวกท่านอย่าได้เคารพอิบาดะฮฺสิ่งอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ และได้กล่าวเตือนถึงผลแห่งการทำชิริก ซึ่งทั้งบาปขั้นอุกฤษ และว่าแท้จริงฉันกลัวว่าหากพวกท่านเคารพอิบาดะฮฺ สิ่งใดอื่นจากอัลลอฮฺแล้ว การลงโทษแห่งวันอันยิ่งใหญ่คือวันกิยามะฮฺจะต้องเกิดขึ้นกับพวกท่านอย่างแน่นอน

[3] พวกเขากล่าวตอบการเตือนของนะบีฮูดว่า ท่านมาหาพวกเราเพื่อที่จะให้หันห่างพวกเราจากการเคารพสักการะพระเจ้าของพวกเรากระนั้นหรือ? หากท่านเป็นผู้สัตย์จริงก็จงนำการลงโทษตามที่ท่านได้สัญญาไว้กับพวกเรา

قَالَ إِنَّمَا ٱلْعِلْمُ عِندَ ٱللَّهِ وَأُبَلِّغُكُم مَّآ أُرْسِلْتُ بِهِۦ
وَلَٰكِنِّىٓ أَرَىٰكُمْ قَوْمًا تَجْهَلُونَ ٢٣

23. เขา (ฮูด) กล่าวว่า แท้จริงความรู้ (เรื่องการลงโทษ) นั้นอยู่ที่อัลลอฮฺ และฉันขอประกาศแก่พวกท่านตามที่ฉันได้ถูกส่งมาเพื่อการนี้ แต่ฉันเห็นว่า พวกท่านเป็นหมู่ชนผู้งมงาย[1]

فَلَمَّا رَأَوْهُ عَارِضًا مُّسْتَقْبِلَ أَوْدِيَتِهِمْ قَالُوا۟
هَٰذَا عَارِضٌ مُّمْطِرُنَا ۚ بَلْ هُوَ مَا ٱسْتَعْجَلْتُم
بِهِۦ ۖ رِيحٌ فِيهَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ٢٤

24. ครั้นเมื่อพวกเขาเห็นเมฆทึบเคลื่อนมายังที่ราบลุ่มในหมู่บ้านของพวกเขา พวกเขากล่าวว่า นี่คือเมฆที่จะให้น้ำฝนแก่เรา เปล่าเลย มันคือสิ่งที่พวกเจ้าเร่งขอให้เกิด มันคือลมพายุ ในนั้นมีการลงโทษอันเจ็บปวด[2]

تُدَمِّرُ كُلَّ شَىْءٍۭ بِأَمْرِ رَبِّهَا فَأَصْبَحُوا۟ لَا يُرَىٰٓ
إِلَّا مَسَٰكِنُهُمْ ۚ كَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلْقَوْمَ ٱلْمُجْرِمِينَ ٢٥

25. มันจะทำลายทุกสิ่งตามพระบัญชาของพระเจ้าของมัน แล้วพวกเขาก็กลายเป็นไม่มีอะไรให้แลเห็น นอกจากบ้านพักอาศัยของพวกเขาเท่านั้น เช่นนี้แหละเราจะตอบแทนหมู่ชนผู้กระทำผิด[3]

وَلَقَدْ مَكَّنَّٰهُمْ فِيمَآ إِن مَّكَّنَّٰكُمْ فِيهِ وَجَعَلْنَا لَهُمْ
سَمْعًا وَأَبْصَٰرًا وَأَفْـِٔدَةً فَمَآ أَغْنَىٰ عَنْهُمْ سَمْعُهُمْ

26. และโดยแน่นอน เราได้ตั้งหลักแหล่งที่มั่นคงแก่พวกเขา โดยที่เรามิได้ตั้งหลักแหล่งที่มั่นคงแก่พวกเจ้าในนั้น และเราได้ทำให้พวก

---

[1] ฮูดได้กล่าวว่า กำหนดเวลามาของการลงโทษนั้น ไม่มีใครรู้นอกจากอัลลอฮฺ แต่ฉันขอประกาศแจ้งแก่พวกท่าน สิ่งที่อัลลอฮฺส่งฉันมาเพื่อพวกท่าน และฉันเห็นว่าพวกท่านนั้นเป็นพวกงมงายในการขอของพวกท่านที่จะให้การลงโทษเกิดขึ้นอย่างเร็ว

[2] เมื่อพวกเขาเห็นก้อนเมฆปรากฏขึ้นบนท้องฟ้ากำลังเคลื่อนมายังที่ราบลุ่มในหมู่บ้านของพวกเขาซึ่งกำลังอยู่ในสภาพแห้งแล้ง พวกเขากล่าวว่า นี่คือก้อนเมฆที่อุ้มน้ำฝนกำลังจะนำความชุ่มชื้นมาให้แก่พวกเรา ฮูดได้กล่าวแก่พวกเขาว่า เปล่าเลย มันมิใช่น้ำฝนตามที่พวกท่านเข้าใจกัน แต่มันเป็นการลงโทษที่พวกท่านเร่งขอให้มันเกิดขึ้นต่างหาก มันคือลมพายุแห่งการทำลายที่มีการลงโทษอย่างเจ็บปวดอยู่ในนั้นด้วย

[3] ลมพายุนั้นจะทำลายทุกสิ่งที่ขวางอยู่ข้างหน้ามัน ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ สัตว์พาหนะ และทรัพย์สินตามพระบัญชาของพระองค์ ลมพายุนั้นจะทำลายทุกสิ่งจนกระทั่งไม่มีอะไรเหลือนอกจากบ้านพักอาศัยที่สลักหักพังที่ว่างเปล่า และนี่แหละการตอบแทนด้วยความพินาศ ซึ่งเราจะตอบแทนผู้กระทำผิดทั้งหลายที่พวกเขาทำลายตัวเองด้วยการทำชิริก และการฝ่าฝืน

وَلَآ أَبۡصَٰرُهُمۡ وَلَآ أَفۡـِٔدَتُهُم مِّن شَيۡءٍ
إِذۡ كَانُواْ يَجۡحَدُونَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ
وَحَاقَ بِهِم مَّا كَانُواْ بِهِۦ يَسۡتَهۡزِءُونَ ٢٦

เขามีหูมีตาและมีหัวใจ แต่ว่าหูของพวกเขา ตาของพวกเขา และหัวใจของพวกเขา มิได้อำนวยประโยชน์อันใดแก่พวกเขา โดยที่พวกเขาปฏิเสธสัญญาณต่าง ๆ ของอัลลอฮฺ และสิ่งที่พวกเขาได้เคยเยาะเย้ยไว้นั้นก็ห้อมล้อมพวกเขา[1]

وَلَقَدۡ أَهۡلَكۡنَا مَا حَوۡلَكُم مِّنَ ٱلۡقُرَىٰ وَصَرَّفۡنَا
ٱلۡأٓيَٰتِ لَعَلَّهُمۡ يَرۡجِعُونَ ٢٧

27. และโดยแน่นอน เราได้ทำลายหมู่บ้านต่าง ๆ ที่อยู่รอบ ๆ พวกเจ้า และเราได้แจกแจงสัญญาณต่าง ๆ หลายต่อหลายครั้ง เพื่อว่าพวกเขาจะได้กลับมาสำนึกผิด[2]

فَلَوۡلَا نَصَرَهُمُ ٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُواْ مِن دُونِ ٱللَّهِ قُرۡبَانًا
ءَالِهَةَۢۖ بَلۡ ضَلُّواْ عَنۡهُمۡۚ وَذَٰلِكَ إِفۡكُهُمۡ
وَمَا كَانُواْ يَفۡتَرُونَ ٢٨

28. ทำไมบรรดาที่พวกเขายึดถือมันเป็นพระเจ้าอื่นจากอัลลอฮฺเพื่อความใกล้ชิด (กับอัลลอฮฺ) จึงไม่ช่วยเหลือพวกเขาเล่า? แต่พวกมันได้หายสาปสูญไปจากพวกเขา และนั่นคือการกล่าวเท็จของพวกเขา และสิ่งที่พวกเขากุขึ้น[3]

وَإِذۡ صَرَفۡنَآ إِلَيۡكَ نَفَرًا مِّنَ ٱلۡجِنِّ يَسۡتَمِعُونَ
ٱلۡقُرۡءَانَ فَلَمَّا حَضَرُوهُ قَالُوٓاْ أَنصِتُواْۖ
فَلَمَّا قُضِيَ وَلَّوۡاْ إِلَىٰ قَوۡمِهِم مُّنذِرِينَ ٢٩

29. และจงรำลึกเมื่อเราได้ให้ญินจำนวนหนึ่งมุ่งไปยังเจ้า เพื่อฟังอัลกุรอาน ครั้นเมื่อพวกเขามาปรากฏตัวต่อหน้าอัลกุรอาน พวกเขา

---

[1] เราได้ให้ความมั่นคงแข็งแรงทางด้านวัตถุแก่หมู่ชนอ๊าดโดยที่เรามิได้ให้แก่พวกเจ้าชาวกุฟฟารกุเรช และเราได้ให้ หู ตา หัวใจแก่พวกเขา แต่สัมผัสดังกล่าวนั้นมิได้อำนวยประโยชน์อันใดแก่พวกเขา และมันก็มิได้ปกป้องสิ่งใดจากการลงโทษของอัลลอฮฺไปได้ ทั้งนี้เพราะพวกเขาปฏิเสธสัญญาณต่าง ๆ ของอัลลอฮฺ

[2] เป็นการขู่แก่พวกกุฟฟารมักกะฮฺอีกว่าเราได้ทำลายเมืองต่าง ๆ ที่อยู่ข้างเคียงพวกเจ้า เช่น หมู่บ้านของอ๊าด ซะมู๊ด สะบะ และหมู่ชนของลูฏ และเราได้นำหลักฐานต่าง ๆ อย่างชัดแจ้ง และข้อแนะนำต่าง ๆ หวังว่าพวกเขาจะกลับเนื้อกลับตัวจากการดื้อรั้น และการหลงทางของพวกเขา

[3] ทำไมพระเจ้าต่าง ๆ ของพวกเขาที่พวกเขากราบไหว้บูชา จึงไม่ช่วยเหลือพวกเขาให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺเล่า? แต่ว่าพวกมันได้หายหน้าจากการให้ความช่วยเหลือพวกเขาในขณะที่พวกเขามีความต้องการอย่างยิ่ง ต่อความช่วยเหลือสิ่งที่ประสบแก่พวกเขานั้นคือการกล่าวเท็จแก่อัลลอฮฺ โดยพวกเขากล่าวอ้างว่ารูปปั้นหรือเจว็ดต่าง ๆ นั้นคู่เคียงกับอัลลอฮฺและจะช่วยเหลือแก่พวกเขา ณ ที่อัลลอฮฺ

กล่าวว่า จงนิ่งฟังซิ เมื่อ (การอ่าน) จบลงแล้ว พวกเขาก็หันกลับไปยังหมู่ชนของพวกเขา เพื่อทำหน้าที่เป็นผู้ตักเตือน[1]

قَالُواْ يَٰقَوْمَنَآ إِنَّا سَمِعْنَا كِتَٰبًا أُنزِلَ مِنۢ بَعْدِ مُوسَىٰ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ يَهْدِىٓ إِلَى ٱلْحَقِّ وَإِلَىٰ طَرِيقٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٣٠﴾

30. พวกเขากล่าวว่า โอ้หมู่ชนของเราเอ๋ย แท้จริงเราได้ฟังคัมภีร์ (อัลกุรอาน) ถูกประทานลงมาหลังจากมูซา เป็นการยืนยันในสิ่งที่ได้มีมาก่อนอัลกุรอาน เพื่อชี้แนะทางไปสู่สัจธรรมและแนวทางที่เที่ยงตรง[2]

يَٰقَوْمَنَآ أَجِيبُواْ دَاعِىَ ٱللَّهِ وَءَامِنُواْ بِهِۦ يَغْفِرْ لَكُم مِّن ذُنُوبِكُمْ وَيُجِرْكُم مِّنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣١﴾

31. โอ้หมู่ชนของเราเอ๋ย จงตอบรับต่อผู้เรียกร้องของอัลลอฮฺเถิด และจงศรัทธาต่อเขา พระองค์จะทรงอภัยโทษจากความผิดของพวกท่านให้แก่พวกท่าน และจะทรงให้พวกท่านรอดพ้นจากการลงโทษอันเจ็บปวด[3]

وَمَن لَّا يُجِبْ دَاعِىَ ٱللَّهِ فَلَيْسَ بِمُعْجِزٍ فِى ٱلْأَرْضِ وَلَيْسَ لَهُۥ مِن دُونِهِۦٓ أَوْلِيَآءُ ۚ أُوْلَٰٓئِكَ فِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٣٢﴾

32. และผู้ใดที่ไม่ตอบรับผู้เรียกร้องของอัลลอฮฺ เขาจะไม่รอดพ้น (จากการลงโทษ) ในแผ่นดินนี้ และสำหรับเขาจะไม่มีผู้คุ้มครองอื่นจาก

---

[1] จงรำลึกซิมุฮัมมัดเอ๋ย ขณะที่เราได้ส่งญินจำนวนหนึ่งไปฟังเจ้าอ่านอัลกุรอานที่ทุ่งอัลนัคละฮฺในตอนเช้ามืด เมื่อพวกเขามาปรากฏตัวขณะที่เจ้ากำลังอ่านอัลกุรอาน พวกเขาได้กล่าวซึ่งกันและกันว่า จงนิ่งฟังอัลกุรอานเมื่อเจ้าได้อ่านจบแล้ว พวกเขาได้กลับไปหาพรรคพวกของเขาโดยกล่าวเตือน พวกเขาถึงการลงโทษของอัลลอฮฺหากพวกเขาไม่ยอมศรัทธา และนี่เป็นการเตือนสำทับพวกมุชริกีนกุเรชเพราะพวกญินเมื่อได้ฟังอัลกุรอานก็ศรัทธา และเชื่อว่ามาจากอัลลอฮฺ แต่พวกเจ้าได้ผินหลังให้ และยืนกรานที่จะอยู่ในการเป็นกุฟรฺ

[2] พวกเขากล่าวว่า โอ้หมู่ชนของเรา เราได้ยินคัมภีร์ที่มีสำนวนไพเราะถูกประทานให้แก่รอซูลหลังจากมูซา เป็นการยืนยันถึงที่ได้มีมาก่อนคือ คัมภีร์อัตเตารอต อัลกุรอานนี้ได้ชี้แนะไปสู่ความจริงอันชัดแจ้งและศาสนาของอัลลอฮฺที่เที่ยงธรรม

[3] พวกท่านจงตอบรับการเรียกร้องของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ในสิ่งที่เขาเชิญชวนไปสู่การอีมาน และจงเชื่อมั่นต่อการเป็นรอซูลของเราแล้วอัลลอฮฺจะทรงลบล้างความผิดของพวกท่านให้แก่พวกท่าน และจะคุ้มกันพวกท่านให้พ้นจากการลงโทษของพระองค์

พระองค์ ชนเหล่านี้อยู่ในการหลงผิดอย่างชัดแจ้ง[1]

33. และพวกเขาไม่เห็นดอกหรือว่า แท้จริงอัลลอฮฺ ซึ่งทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินนี้ และมิทรงอ่อนเพลียต่อการสร้างสิ่งเหล่านั้น ย่อมทรงเป็นผู้อานุภาพที่จะให้คนตายมีชีวิตขึ้นมาอีก แน่นอน แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงอานุภาพเหนือทุก ๆ สิ่ง[2]

أَوَلَمْ يَرَوْا۟ أَنَّ ٱللَّهَ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ وَلَمْ يَعْىَ بِخَلْقِهِنَّ بِقَٰدِرٍ عَلَىٰٓ أَن يُحْۦِىَ ٱلْمَوْتَىٰ ۚ بَلَىٰٓ إِنَّهُۥ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٣﴾

34. และวันซึ่งบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจะถูกนำมาอยู่ต่อหน้าไฟนรก (จะมีเสียงกล่าวขึ้นว่า) นี่มิใช่ความจริงดอกหรือ? พวกเขากล่าวว่าแน่นอนครับ ขอสาบานต่อพระเจ้าของเรา พระองค์ตรัสว่า ดังนั้นพวกเจ้าจงลิ้มรสการลงโทษตามที่พวกเจ้าได้ปฏิเสธศรัทธา[3]

وَيَوْمَ يُعْرَضُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ عَلَى ٱلنَّارِ أَلَيْسَ هَٰذَا بِٱلْحَقِّ ۖ قَالُوا۟ بَلَىٰ وَرَبِّنَا ۚ قَالَ فَذُوقُوا۟ ٱلْعَذَابَ بِمَا كُنتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٤﴾

---

[1] และผู้ใดไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และไม่ตอบรับการเรียกร้องของรอซูลของพระองค์ เขาจะไม่รอดพ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺ และไม่สามารถจะหลบหนีไปไหนได้ เขาจะไม่มีผู้ช่วยเหลือคุ้มครองเขาให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺไปได้ ชนเหล่านั้นย่อมอยู่ในการขาดทุนอย่างย่อยยับและการหลงผิดอย่างไกลลิบ

[2] พวกกุฟฟารผู้ปฏิเสธการฟื้นคืนชีพเหล่านั้นไม่เห็นดอกหรือว่า อัลลอฮฺผู้ทรงยิ่งใหญ่ผู้ทรงเดชานุภาพซึ่งทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดินเริ่มมาจากไม่มีแบบอย่างมาก่อนเลย พระองค์จะไม่ทรงอ่อนเปลี้ยหรือเหน็ดเหนื่อยในการสร้างสิ่งเหล่านั้น และแน่นอนพระองค์ทรงอานุภาพที่จะให้คนตายไปแล้วกลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาจากหลุมฝังศพ เพื่อแก่การตอบแทนตามผลงานของแต่ละคน

[3] มุฮัมมัดจงเตือนให้พวกมุชริกีนเหล่านั้นรำลึกถึงความน่ากลัว ซึ่งพวกเขาจะได้เห็นในวันกิยามะฮฺและวันที่พวกเขาจะนำมาอยู่ต่อหน้าไฟนรก ว่าการลงโทษที่พวกท่านจะได้ลิ้มรสอยู่นี้มิใช่ความจริงดอกหรือ? พวกเขาตอบว่า เป็นความจริงครับ ขอสาบานด้วยเกียรติแห่งพระเจ้าของเรา ได้มีเสียงกล่าวแก่พวกเขาว่าดังนั้นจงลิ้มรสการลงโทษอันเจ็บปวด เพราะการปฏิเสธของพวกเจ้าเถิด

فَٱصۡبِرۡ كَمَا صَبَرَ أُوْلُواْ ٱلۡعَزۡمِ مِنَ ٱلرُّسُلِ
وَلَا تَسۡتَعۡجِل لَّهُمۡۚ كَأَنَّهُمۡ يَوۡمَ يَرَوۡنَ مَا يُوعَدُونَ
لَمۡ يَلۡبَثُوٓاْ إِلَّا سَاعَةٗ مِّن نَّهَارِۭۚ بَلَٰغٞۚ فَهَلۡ يُهۡلَكُ
إِلَّا ٱلۡقَوۡمُ ٱلۡفَٰسِقُونَ ٣٥

35. ดังนั้นเจ้าจงอดทนดังเช่นบรรดาผู้ตั้งจิตมั่นแห่งรอซูลทั้งหลาย ได้อดทนมาก่อนแล้ว และอย่ารีบเร่ง (ให้มีการลงโทษ) แก่พวกเขา วันที่พวกเขาจะเห็นสิ่งที่ถูกสัญญาไว้แก่พวกเขานั้น ประหนึ่งว่า พวกเขามิได้พำนักอยู่ในโลกนี้ เว้นแต่เพียงชั่วครู่หนึ่งของยามกลางวันเท่านั้น นี่คือการประกาศตักเตือน ดังนั้นความหายนะจะไม่ประสบแก่ผู้ใดนอกจากหมู่ชนผู้ฝ่าฝืนเท่านั้น[1]

---

[1] ดังนั้นเจ้าจงอดทน โอ้มุฮัมมัดเอ๋ย ต่อการทำร้ายของพวกมุชริกีน ดังเช่นบรรดาผู้ตั้งจิตมั่นแห่งรอซูลทั้งหลาย คือ นูหฺ อิบรอฮีม มูซา และอีซา ได้อดทนมาก่อนแล้ว และอย่าได้วิงวอนขอให้มีการลงโทษแก่พวกกุเรชอย่างรีบด่วน เพราะการลงโทษนั้นจะเกิดขึ้นแก่พวกเขาอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง วันที่พวกเขาเห็นสิ่งที่ถูกสัญญาไว้แก่พวกเขานั้น คือการลงโทษประหนึ่งว่าพวกเขาพำนักอยู่ในโลกดุนยาเพียงชั่วโมงของเวลากลางวันเท่านั้น คือขณะที่พวกเขาพบเห็นการลงโทษอย่างหนักหน่วงและยาวนาน ดังกล่าวนี้คือการประกาศตักเตือนแก่ปวงมนุษย์ ความหายนะและความวิบัติจะไม่เกิดขึ้นแก่ผู้ใดนอกจากบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา ที่ออกนอกลู่นอกทางจากการจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ

(47) ซูเราะฮฺ มุฮัมมัด

سورة محمد

เป็นบัญญัติมะดะนียะฮฺ มี 38 อายะฮฺ
ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ มุฮัมมัด

ซูเราะฮฺมุฮัมมัด เป็นซูเราะฮฺมะดะนียะฮฺซึ่งให้ความสนใจต่อการตราบทบัญญัติเช่นเดียวกับซูเราะฮฺมะดะนียะฮฺอื่น ๆ สำหรับซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงบัญญัติแห่งการสู้รบ เชลย ทรัพย์สินเชลย และสภาพของพวกมุนาฟิกีน แต่แก่นสำคัญที่ซูเราะฮฺนี้กล่าวถึงก็คือ เรื่องการต่อสู้ดิ้นรนในทางของอัลลอฮฺ

ซูเราะฮฺได้เริ่มต้นด้วยการเริ่มต้นที่ประหลาดคือประกาศสงครามอย่างเปิดเผยกับพวกกุฟฟารศัตรูของอัลลอฮฺและศัตรูของรอซูลของพระองค์ ซึ่งพวกเขาได้ทำสงครามกับอิสลาม โดยปฏิเสธท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ยืนหยัดขัดขวางต่อต้านการดะอฺวะฮฺของมุฮัมมัด เพื่อกีดกันมหาชนมิให้เข้ารับนับถือศาสนาของอัลลอฮฺ

"บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาและปิดกั้นให้ห่างจากทางของอัลลอฮฺนั้น พระองค์ได้ทรงทำให้การงานของพวกเขาไร้ผล"

ซูเราะฮฺได้ใช้ให้บรรดามุอฺมินสู้รบกับพวกปฏิเสธศรัทธา และสังหารพวกเขาด้วยคมดาบของบรรดานักต่อสู้ดิ้นรน เพื่อกวาดล้างผืนแผ่นดินให้บริสุทธิ์จากความสกปรกของพวกเขา จนกระทั่งจะไม่ให้เสี้ยนหนามและพลังเหลืออยู่สำหรับพวกเขาแล้วได้เรียกร้องให้จับพวกเขาเป็นเชลยศึกหลังจากได้ฆ่าพวกเขาเป็นจำนวนมากและมีผู้บาดเจ็บจำนวนไม่น้อย "และเมื่อพวกเจ้าพบบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาก็จงฟันที่คอ (จงฆ่าเสีย) จนกระทั่งเมื่อพวกเจ้าปราบพวกเขาจนแพ้แล้วก็จงจับพวกเขาเป็นเชลย"

ต่อมาซูเราะฮฺได้ชี้แจงถึงแนวทางแห่งความมีเกียรติและชัยชนะ และได้วางเงื่อนไขในการช่วยเหลือของอัลลอฮฺต่อปวงบ่าวของพระองค์ที่เป็นผู้ศรัทธา ทั้งนี้ด้วยการยึดมั่นต่อบทบัญญัติของพระองค์ และสนับสนุนศาสนาของพระองค์ "โอ้บรรดา

ผู้ศรัทธาเอ๋ย หากพวกเจ้าสนับสนุน (ศาสนาของ) อัลลอฮฺ พระองค์ก็จะสนับสนุนพวกเจ้าและจะทรงตรึงเท้าของพวกเจ้าให้มั่นคง”

ซูเราะฮฺได้ยกอุทาหรณ์แก่พวกกุฟฟารมักกะฮฺถึงบรรดาผู้เกรี้ยวกราดที่มีกำลังเข้มแข็งในประชาชาติยุคก่อนๆ และการที่อัลลอฮฺทรงทำลายล้างพวกเขาเพราะการกระทำผิด และความเกรี้ยวกราดของพวกเขา “พวกเขามิได้ท่องเที่ยวไปตามแผ่นดินดอกหรือ แล้วพิจารณาดูว่าบั้นปลายของประชาชาติในยุคก่อนหน้าพวกเขานั้นเป็นเช่นใด? อัลลอฮฺได้ทรงทำลายล้างพวกเขาและสำหรับพวกปฏิเสธศรัทธาก็เป็นเช่นเดียวกัน”

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงโดยละเอียดถึงลักษณะของพวกมุนาฟิกีน โดยถือว่าพวกเขาเป็นภัยอย่างร้ายแรงต่ออิสลามและมุสลิม และได้เปิดโปงถึงความชั่วและความน่าละอายของพวกเขาเพื่อเตือนมนุษย์ให้รู้ถึงกลอุบายและความชั่วร้ายของพวกเขา “และหากเราประสงค์แน่นอนเราจะเปิดเผยแก่เจ้าแล้วเจ้าก็จะรู้จักพวกเขาอย่างแน่นอนที่เครื่องหมายของพวกเขา”

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการเรียกร้องเชิญชวนบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธาให้เจริญรอยตามแนวทางแห่งความมีเกียรติและชัยชนะ ด้วยการต่อสู้ดิ้นรนในทางของอัลลอฮฺ และมิให้อ่อนแอต่อหน้าพลังแห่งความชั่วและความอยุติธรรมและเตือนมิให้มีการเรียกร้องไปสู่การประนีประนอมกับเหล่าศัตรู เพื่อเป็นการรักษาไว้ซึ่งการมีชีวิตอยู่ต่อไป เพราะการมีชีวิตอยู่ในโลกดุนยานี้ย่อมสูญสลายและจบสิ้น และสิ่งที่มีอยู่ที่อัลลอฮฺนั้นเป็นการดีสำหรับคนดีทั้งหลาย

“ดังนั้นพวกเจ้าอย่าท้อแท้ และเรียกร้องไปสู่การสงบศึก เพราะพวกเจ้าเป็นผู้อยู่เหนือสุด และอัลลอฮฺทรงอยู่ร่วมกับพวกเจ้า และพระองค์จะไม่ทรงลิดรอนผลตอบแทนแห่งการงานของพวกเจ้า การมีชีวิตอยู่ในโลกดุนยานี้เป็นแต่เพียงการละเล่นและการสนุกสนานร่าเริงเท่านั้น และหากพวกเจ้าศรัทธาและยำเกรงพระองค์ก็จะทรงประทานรางวัลของพวกเจ้าแก่พวกเจ้า และพระองค์จะไม่ทรงขอทรัพย์สินของพวกเจ้า”

เช่นนี้แหละซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการเรียกร้องไปสู่การญิฮาดต่อสู้ดิ้นรน เช่นเดียวกับได้เริ่มซูเราะฮฺไปสู่การนี้เช่นเดียวกัน ทั้งนี้เพื่อเป็นการผลักดันความปรารถนาอันแรงกล้าของบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธา และเพื่อให้ตอนต้นกับตอนจบสอดคล้องกันอย่างแนบเนียนและรัดกุม

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَصَدُّوا۟ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ أَضَلَّ أَعْمَٰلَهُمْ ﴿١﴾

1. บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา และปิดกั้นให้ห่างจากทางของอัลลอฮฺนั้น พระองค์ได้ทรงทำให้การงานของพวกเขาไร้ผล[1]

وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَءَامَنُوا۟ بِمَا نُزِّلَ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَهُوَ ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّهِمْ كَفَّرَ عَنْهُمْ سَيِّـَٔاتِهِمْ وَأَصْلَحَ بَالَهُمْ ﴿٢﴾

2. ส่วนบรรดาผู้ศรัทธาและกระทำความดีทั้งหลาย และศรัทธาในสิ่งที่ถูกประทานแก่มุฮัมมัด และว่าอัลกุรอานนั้นเป็นสัจธรรมมาจากพระเจ้าของพวกเขา พระองค์จะทรงลบล้างความชั่วของพวกเขา ให้ออกไปจากพวกเขาและจะทรงปรับปรุงสภาพของพวกเขาให้ดีขึ้น[2]

ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ٱتَّبَعُوا۟ ٱلْبَٰطِلَ وَأَنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱتَّبَعُوا۟ ٱلْحَقَّ مِن رَّبِّهِمْ كَذَٰلِكَ يَضْرِبُ ٱللَّهُ لِلنَّاسِ أَمْثَٰلَهُمْ ﴿٣﴾

3. ทั้งนี้เพราะว่า บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาได้ปฏิบัติตามความเท็จ แต่ส่วนบรรดาผู้ศรัทธาได้ปฏิบัติตามสัจธรรมมาจากพระเจ้าของพวกเขา เช่นนี้แหละอัลลอฮฺทรงยกอุทาหรณ์ทั้งหลายของพวกเขาแก่ปวงมนุษย์[3]

---

[1] คือบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อการให้ความเอกภาพต่ออัลลอฮฺ การพบพระองค์ สัญญาณต่าง ๆ ของพระองค์ รอซูลของพระองค์และปิดกั้นบุคคลอื่น ๆ มิให้เข้าสู่อิสลาม การงานต่าง ๆ ที่ดีของพวกเขาเช่นการให้อาหารแก่คนยากจนและการติดต่อเครือญาติจะไม่ปรากฏร่องรอยให้ปรากฏในวันกิยามะฮฺ

[2] ส่วนบรรดาผู้ที่มีคุณลักษณะรวมไว้ซึ่งการศรัทธาอย่างแท้จริง และกระทำความดี และศรัทธาในสิ่งที่ถูกประทานมาให้แก่มุฮัมมัดคืออัลกุรอาน และว่าอัลกุรอานนั้นเป็นคำกล่าวและเป็นวะฮียุมาจากอัลลอฮฺ พระองค์จะทรงลบล้างบาปกรรมต่าง ๆ ของพวกเขาในอดีตให้หมดสิ้นไป และจะปรับปรุงกิจการต่าง ๆ และสภาพการณ์ของพวกเขาให้ดีขึ้นทั้งในโลกดุนยาและโลกอาคิเราะฮฺ

[3] บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาได้ปฏิบัติตามชัยฏอน และสิ่งที่มันล่อลวงเช่นการทำชิริก การทำความชั่วและก่อความเสียหาย ส่วนบรรดาผู้ศรัทธาได้ปฏิบัติตามอัลกุรอาน ซึ่งประมวลไว้ด้วยหลักการศรัทธาที่ถูกต้องและการอิบาดะฮฺที่จะขัดเกลาจิตใจ ดังเช่นการชี้แจงอย่างชัดแจ้งดังกล่าวของบรรดาผู้ศรัทธาและพวกปฏิเสธศรัทธา ก็เพื่อให้มนุษย์ยึดถือเป็นบทเรียนเพื่อใคร่ครวญ

فَإِذَا لَقِيتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا فَضَرْبَ الرِّقَابِ حَتَّىٰ إِذَا أَثْخَنتُمُوهُمْ
فَشُدُّوا الْوَثَاقَ فَإِمَّا مَنًّا بَعْدُ وَإِمَّا فِدَاءً حَتَّىٰ تَضَعَ الْحَرْبُ
أَوْزَارَهَا ۚ ذَٰلِكَ وَلَوْ يَشَاءُ اللَّهُ لَانتَصَرَ مِنْهُمْ وَلَٰكِن لِّيَبْلُوَ
بَعْضَكُم بِبَعْضٍ ۗ وَالَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ
فَلَن يُضِلَّ أَعْمَالَهُمْ ﴿٤﴾

4. และเมื่อพวกเจ้าพบบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาก็จงฟันที่คอ (จงฆ่าเสีย) จนกระทั่งเมื่อพวกเจ้าปราบพวกเขาจนแพ้แล้ว ก็จงจับพวกเขาเป็นเชลย หลังจากนั้นจะปล่อยเป็นไทหรือจะเรียกเอาค่าไถ่ก็ได้ จนกระทั่งการทำสงครามได้สิ้นสุดลงด้วยการวางอาวุธ[1] เช่นนั้นแหละ และหากอัลลอฮฺทรงประสงค์แน่นอน พระองค์จะทรงตอบแทนการลงโทษพวกเขา[2] แต่ทั้งนี้เพื่อพระองค์จะทรงทดสอบบางคนในหมู่พวกเจ้ากับอีกบางคน ส่วนบรรดาผู้ที่ถูกฆ่าตายในทางของอัลลอฮฺ พระองค์จะไม่ทรงทำให้การงานของพวกเขาไร้ผลเป็นอันขาด[3]

سَيَهْدِيهِمْ وَيُصْلِحُ بَالَهُمْ ﴿٥﴾

5. พระองค์จะทรงชี้แนะทางแก่พวกเขา และจะทรงปรับปรุงสภาพของพวกเขาให้ดีขึ้น

وَيُدْخِلُهُمُ الْجَنَّةَ عَرَّفَهَا لَهُمْ ﴿٦﴾

6. และจะทรงให้พวกเขาเข้าสวนสวรรค์ ซึ่งพระองค์ทรงแจ้งให้พวกเขารู้แล้ว[4]

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَنصُرُوا اللَّهَ يَنصُرْكُمْ
وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ ﴿٧﴾

7. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย หากพวกเจ้าสนับสนุน (ศาสนาของ) อัลลอฮฺ พระองค์ก็จะทรง

---

[1] คือเมื่อพวกเจ้าเข้าประจัญบานกับพวกปฏิเสธศรัทธาในสนามรบก็จงฆ่าพวกเขาเสีย และเมื่อพวกเจ้าได้ฆ่าพวกเขาเป็นจำนวนมากแล้ว จนกระทั่งพวกเขาอ่อนกำลังลงเพราะถูกฆ่า และได้รับบาดเจ็บเป็นจำนวนมากแล้วก็จงจับพวกเขาเป็นเชลย หลังจากนั้นพวกเจ้าจะเลือกเอาโดยปล่อยพวกเขาเป็นไท โดยไม่คิดค่าตอบแทนหรือจะเรียกเอาค่าไถ่ก็ได้ จนกระทั่งการทำสงครามได้สิ้นสุดลงด้วยการวางอาวุธ

[2] โดยพวกเจ้าไม่ต้องลงมือฆ่า เช่นถูกแผ่นดินสูบหรือเกิดโรคตายระหว่างพวกเขา

[3] แต่ทรงใช้ให้มีการฆ่าเพื่อฮิกมะฮฺ คือ มีการทดสอบ คนมุอฺมินถูกฆ่าตายก็ได้เข้าสวรรค์ ส่วนกุฟฟารถูกฆ่าตายก็เข้านรก

[4] คือจะให้พวกเขาประสบความสำเร็จด้วยการได้รับความดีมีความสุขและมีสุขภาพดีขึ้น และจะให้พวกเขาเข้าสู่สวนสวรรค์ในวันกิยามะฮฺตามที่พระองค์ทรงหวังให้พวกเขารู้ในคัมภีร์ของพระองค์และโดยหนทางรอซูลของพระองค์

สนับสนุนพวกเจ้า และจะทรงตรึงเท้าของพวกเจ้าให้มั่นคง[1]

وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ فَتَعۡسٗا لَّهُمۡ وَأَضَلَّ أَعۡمَٰلَهُمۡ ٨

8. ส่วนบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น ความพินาศหายนะจะได้แก่พวกเขา และพระองค์ได้ทรงทำให้การงานของพวกเขาไร้ผล[2]

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ كَرِهُواْ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ فَأَحۡبَطَ أَعۡمَٰلَهُمۡ ٩

9. ทั้งนี้เพราะว่า พวกเขาเกลียดชังสิ่งที่อัลลอฮฺทรงประทานลงมา พระองค์จึงทรงทำให้การงานของพวกเขาไร้ผล[3]

۞أَفَلَمۡ يَسِيرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ فَيَنظُرُواْ كَيۡفَ كَانَ عَٰقِبَةُ
ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡۖ دَمَّرَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِمۡۖ وَلِلۡكَٰفِرِينَ أَمۡثَٰلُهَا ١٠

10. พวกเขามิได้ท่องเที่ยวไปตามแผ่นดินดอกหรือ แล้วพิจารณาดูว่า บั้นปลายของประชาชาติในยุคก่อนหน้าพวกเขานั้นเป็นเช่นใด อัลลอฮฺได้ทรงทำลายล้างพวกเขา และสำหรับพวกปฏิเสธศรัทธาก็เป็นเช่นเดียวกัน[4]

ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ مَوۡلَى ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَأَنَّ ٱلۡكَٰفِرِينَ
لَا مَوۡلَىٰ لَهُمۡ ١١

11. ทั้งนี้เพราะว่าอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงคุ้มครองบรรดาผู้ศรัทธา และแน่นอนพวกปฏิเสธศรัทธาไม่มีผู้คุ้มครองสำหรับพวกเขา[5]

---

[1] คือสนับสนุนศาสนาของพระองค์ รอซูลของพระองค์ และบรรดามุอฺมินแล้ว พระองค์ก็จะทรงช่วยเหลือพวกเจ้าให้มีชัยชนะเหนือศัตรูและจะให้พวกเจ้ามีความหนักแน่นอดทนในสนามรบ

[2] สำหรับผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น จะประสบแต่ความพินาศ และการขาดทุนพวกเขาจะไม่ได้รับประโยชน์อันใดจากการตอบแทน ดังนั้นการงานของพวกเขาจึงขาดทุนทั้งในโลกนี้ และโลกหน้า

[3] เพราะพวกเขาเกลียดชังอัลกุรอานที่ประมวลไว้ด้วยการฮิดายะฮฺต่าง ๆ และการแก้ไขปรับปรุงมากมาย การงานของพวกเขาจึงไร้ผลและขาดทุน

[4] พวกมุชริกีนเหล่านั้นมิได้ท่องเที่ยวไปตามหัวเมืองต่าง ๆ เพื่อพิจารณาดูบั้นปลายของประชาชาติต่าง ๆ ในสมัยก่อนๆ เช่น พวกอ๊าด และพวกซะมู๊ด อัลลอฮฺได้ทรงทำลายล้างบ้านเรือนของพวกเขา ผู้คนและทรัพย์สินของพวกเขาเหล่านั้นถูกทำลายอย่างราบเรียบ เพราะความดื้อรั้นไม่ยอมศรัทธา ดังนั้นพวกมุชริกีนผู้ปฏิเสธศรัทธาก็จะมีสภาพเช่นเดียวกัน

[5] สำหรับผู้ศรัทธาทั้งหลายนั้นอัลลอฮฺทรงเป็นผู้คุ้มครองและช่วยเหลือพวกเขา ส่วนผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลายนั้นพวกเขาไม่มีผู้คุ้มครองและช่วยเหลือพวกเขา

12. แท้จริงอัลลอฮ์จะทรงให้บรรดาผู้ศรัทธาและกระทำความดีทั้งหลายเข้าสู่สวนสวรรค์หลากหลาย ณ เบื้องล่างสวนสวรรค์มีลำน้ำหลายสายไหลผ่าน ส่วนบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น พวกเขาจะหลงระเริงและกินเยี่ยงปศุสัตว์กิน และไฟนรกคือที่พำนักของพวกเขา[1]

إِنَّ ٱللَّهَ يُدۡخِلُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُۖ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ يَتَمَتَّعُونَ وَيَأۡكُلُونَ كَمَا تَأۡكُلُ ٱلۡأَنۡعَٰمُ وَٱلنَّارُ مَثۡوٗى لَّهُمۡ ١٢

13. และกี่เมืองมาแล้ว ที่มันมีพลังเข้มแข็งกว่าเมืองของเจ้า ซึ่งมันขับไสเจ้า (มุฮัมมัด) ออกไป เราได้ทำลายล้างพวกเขา ดังนั้นสำหรับพวกเขาจึงไม่มีผู้ช่วยเหลือ[2]

وَكَأَيِّن مِّن قَرۡيَةٍ هِيَ أَشَدُّ قُوَّةٗ مِّن قَرۡيَتِكَ ٱلَّتِيٓ أَخۡرَجَتۡكَ أَهۡلَكۡنَٰهُمۡ فَلَا نَاصِرَ لَهُمۡ ١٣

14. ดังนั้นผู้ที่อยู่บนหลักฐานอันชัดแจ้งจากพระเจ้าของเขาจะเหมือนกับผู้ที่ความชั่วแห่งการงานของเขาได้ถูกทำให้เพริศแพร้วแก่เขา และพวกเขาก็ปฏิบัติตามอารมณ์ต่ำของพวกเขากระนั้นหรือ[3]

أَفَمَن كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٖ مِّن رَّبِّهِۦ كَمَن زُيِّنَ لَهُۥ سُوٓءُ عَمَلِهِۦ وَٱتَّبَعُوٓاْ أَهۡوَآءَهُم ١٤

---

[1] นี่คือสัญญาจากอัลลอฮฺตะอาลา แก่บรรดาผู้ศรัทธาและปฏิบัติความดีว่า ในวันกิยามะฮฺ พระองค์จะให้พวกเขาได้เข้าสู่สวนสวรรค์ที่มีลำน้ำไหลผ่าน ณ เบื้องล่าง ส่วนบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นในโลกดุนยามีความห่วงใยอยู่กับเรื่องปากท้องและความใคร่ พวกเขาไม่สนใจในเรื่องของโลกอาคิเราะฮฺ ดังนั้นที่พำนักของพวกเขาคือไฟนรก และนี่คือสัญญาร้ายแก่พวกเขา

[2] อายะฮฺนี้ถูกประทานลงมาขณะที่ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ออกจากบ้านไปยังถ้ำซูรเพื่อจะอพยพไปยังนครอัลมะดีนะฮฺ ท่านได้เหลียวหลังไปยังนครมักกะฮฺด้วยความอาลัยอาวรณ์พลางกล่าวว่า เจ้าเป็นเมืองที่รักยิ่งของอัลลอฮฺ และเป็นเมืองของอัลลอฮฺที่รักยิ่งของข้า ถ้าหากพวกมุชริกีนไม่ขับไล่ให้ข้าออกข้าก็จะไม่ออกไปจากเจ้าดอก ความหมายของอายะฮฺก็คือมีเมืองต่าง ๆ มากมายที่ชาวเมืองแข็งแรงยิ่ง ชาวเมืองของเจ้าคือมักกะฮฺที่พวกเขาไล่เจ้าให้ออกไปและพยายามที่จะสังหารเจ้า เราได้ทำลายล้างชาวเมืองเหล่านั้นและก็ไม่มีผู้ใดจะคุ้มครองช่วยเหลือพวกเขาให้พ้นจากการลงโทษของเราได้ อายะฮฺนี้เป็นการปลอบโยนท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[3] คำตอบก็คือย่อมไม่เหมือนกัน และไม่เท่าเทียมกัน

مَّثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وُعِدَ الْمُتَّقُونَ ۖ فِيهَا أَنْهَارٌ مِّن مَّاءٍ غَيْرِ
آسِنٍ وَأَنْهَارٌ مِّن لَّبَنٍ لَّمْ يَتَغَيَّرْ طَعْمُهُ وَأَنْهَارٌ مِّنْ خَمْرٍ
لَّذَّةٍ لِّلشَّارِبِينَ وَأَنْهَارٌ مِّنْ عَسَلٍ مُّصَفًّى ۖ وَلَهُمْ فِيهَا مِن كُلِّ
الثَّمَرَاتِ وَمَغْفِرَةٌ مِّن رَّبِّهِمْ ۖ كَمَنْ هُوَ خَالِدٌ فِي النَّارِ
وَسُقُوا مَاءً حَمِيمًا فَقَطَّعَ أَمْعَاءَهُمْ ﴿١٥﴾

15. อุปมาของสวนสวรรค์ซึ่งบรรดาผู้ยำเกรงได้ถูกสัญญาไว้ในสวนสวรรค์นั้นมีธารน้ำหลายสายที่ไม่ผันแปร (ทั้งรสและกลิ่น) และธารน้ำนมหลายสาย ที่รสชาติของมันไม่เปลี่ยนแปลง และธารน้ำจัณฑ์ (เหล้า) หลายสายเป็นที่โอชะอร่อยแก่ผู้ดื่ม และธารน้ำผึ้งที่สะอาดบริสุทธิ์หลายสาย และสำหรับพวกเขาในสวนสวรรค์นั้นมีผลไม้หลายชนิด และการอภัยโทษจากพระเจ้าของพวกเขาจะเหมือนกับผู้ที่พำนักอยู่ในไฟนรก และถูกให้ดื่มน้ำร้อนจัด แล้วมันตัดลำไส้ของพวกเขากระนั้นหรือ[1]

وَمِنْهُم مَّن يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ حَتَّىٰ إِذَا خَرَجُوا مِنْ عِندِكَ
قَالُوا لِلَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مَاذَا قَالَ آنِفًا ۚ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ
طَبَعَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ ﴿١٦﴾

16. ในหมู่พวกเขามีผู้เงี่ยหูฟังเจ้าจนกระทั่งเมื่อพวกเขาออกไปจากเจ้า พวกเขาก็จะพูดแก่ผู้มีความรู้ว่า เมื่อกี้นี้เขา (มุฮัมมัด) พูดอะไรกัน ชนเหล่านี้แหละคือบรรดาผู้ที่อัลลอฮฺทรงประทับตราบนหัวใจของพวกเขา[2] และพวกเขาปฏิบัติตามอารมณ์ต่ำของพวกเขา

---

[1] ลักษณะของสวนสวรรค์ที่มีธารน้ำต่าง ๆ เช่น ธารน้ำจืด ธารน้ำนม ธารน้ำจัณฑ์ (เหล้า) และธารน้ำผึ้ง ซึ่งจะมีรสชาติโอชะอร่อยตามชนิดของมัน ทั้งรสทั้งกลิ่นจะไม่เปลี่ยนแปลงหรือผันแปรอันเนื่องมาจากกาลเวลา และมีผลไม้นานาชนิด ทั้งนี้ตามคำมั่นสัญญาที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงเตรียมไว้สำหรับปวงบ่าวผู้ยำเกรงต่อพระองค์ และพวกเขาเป็นปวงบ่าวผู้ใกล้ชิดที่เคารพภักดี ให้ความเป็นเอกภาพต่อพระองค์ และเชื่อฟังปฏิบัติตามพระองค์ในข้อใช้และข้อห้าม บรรดาผู้ที่อยู่ในสวนสวรรค์อันบรมสุข ย่อมจะไม่เท่าเทียมกับผู้ที่จมอยู่ในนรกตลอดกาล

[2] ในหมู่พวกมุนาฟิกีนมีผู้ฟังการแสดงคุตบะฮฺของเจ้าเมื่อพวกเขาออกมาจากมัสยิดพวกเขาได้ถามอับดุลลอฮฺอิบนิมัสอูดว่าเมื่อกี้นี้มุฮัมมัดพูดอะไร พวกเขาหมายถึงว่าสิ่งที่ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม พูดนั้นไม่มีประโยชน์แต่อย่างใด พวกเหล่านี้อัลลอฮฺทรงประทับตาการเป็นกุฟรและการนิฟากบนหัวใจของพวกเขา สาเหตุเพราะพวกเขาไม่ปฏิบัติตามแนวทางที่ถูกต้องและยึดถืออารมณ์ต่ำเป็นที่ตั้ง

وَالَّذِينَ اهْتَدَوْا زَادَهُمْ هُدًى وَآتَاهُمْ تَقْوَاهُمْ ﴿١٧﴾

17. ส่วนผู้ที่ปฏิบัติตามแนวทางที่ถูกต้อง พระองค์ทรงเพิ่มแนวทางที่ถูกต้องให้แก่พวกเขา และทรงประทานให้แก่พวกเขาซึ่งการยำเกรงของพวกเขา[1]

فَهَلْ يَنظُرُونَ إِلَّا السَّاعَةَ أَن تَأْتِيَهُم بَغْتَةً ۖ فَقَدْ جَاءَ أَشْرَاطُهَا ۚ فَأَنَّىٰ لَهُمْ إِذَا جَاءَتْهُمْ ذِكْرَاهُمْ ﴿١٨﴾

18. ดังนั้นพวกเขามิได้คอยสิ่งใดนอกจากยามอวสานซึ่งมันจะมาหาพวกเขาอย่างกะทันหัน แต่ว่าเครื่องหมายต่าง ๆ ของมันได้มีมาแล้ว ดังนั้น เมื่อการตักเตือนของพวกเขาได้มายังพวกเขาแล้วจะเกิดประโยชน์อันใดเล่าแก่พวกเขา[2]

فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَٰهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ۗ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مُتَقَلَّبَكُمْ وَمَثْوَاكُمْ ﴿١٩﴾

19. ฉะนั้นพึงรู้เถิดว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใด (ที่ถูกกราบไหว้โดยเที่ยงแท้) นอกจากอัลลอฮฺ และจงขออภัยโทษต่อความผิดเพื่อตัวเจ้าและเพื่อบรรดาผู้ศรัทธาชายและบรรดาผู้ศรัทธาหญิง และอัลลอฮฺทรงรู้ดียิ่งถึงพฤติการณ์ของพวกเจ้าและที่พำนักของพวกเจ้า[3]

وَيَقُولُ الَّذِينَ آمَنُوا لَوْلَا نُزِّلَتْ سُورَةٌ ۖ فَإِذَا أُنزِلَتْ سُورَةٌ مُّحْكَمَةٌ وَذُكِرَ فِيهَا الْقِتَالُ ۙ رَأَيْتَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ يَنظُرُونَ إِلَيْكَ نَظَرَ الْمَغْشِيِّ عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ ۖ فَأَوْلَىٰ لَهُمْ ﴿٢٠﴾

20. และบรรดาผู้ศรัทธากล่าวว่า ทำไมสักซูเราะฮฺหนึ่งจึงไม่ถูกประทานลงมา ครั้นเมื่อซูเราะฮฺหนึ่งที่รัดกุมชัดเจนถูกประทานลงมา และได้มีการทำสงครามถูกรวมไว้ในนั้น เจ้า

---

[1] ส่วนบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธาและปฏิบัติความดีอัลลอฮฺก็จะเพิ่มการฮิดายะฮฺให้แก่พวกเขา และทรงดลใจให้แก่พวกเขาถึงสิ่งที่พวกเขายำเกรง คือพวกเขากลัวต่อความกริ้วของอัลลอฮฺเช่นการชิริกและการฝ่าฝืน

[2] บรรดาหัวหน้ากุฟฟารกุเรชในมักกะฮฺมิได้คอยสิ่งใดนอกจากยามอวสานคือวันกิยามะฮฺที่จะมายังพวกเขาอย่างกะทันหัน เครื่องหมายต่าง ๆ แห่งวันกิยามะฮฺ ได้มีมาแล้ว เช่น การเป็นรอซูลของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ควันไฟ และการแยกของดวงจันทร์ ดังนั้นการขอลุแก่โทษจะไม่เกิดประโยชน์อันใดแก่พวกเขา ในเมื่อการตักเตือนและเครื่องหมายต่าง ๆ ได้มายังพวกเขาแล้ว

[3] ด้วยเหตุดังกล่าวพึงรู้เถิดว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ และจงขออภัยโทษต่อความผิดของพวกเจ้าที่เป็นมุอฺมินชาย และมุอฺมินหญิง เพราะอัลลอฮฺทรงรู้ดีถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ของพวกเจ้าทั้งในเวลากลางวันและกลางคืน

จะเห็นบรรดาผู้ที่ในหัวใจของพวกเขามีโรค จะจ้องมองไปยังเจ้าเสมือนการมองของผู้เป็นลมใกล้จะตาย ดังนั้นความหายนะจงประสบแก่พวกเขาเถิด[1]

طَاعَةٌ وَقَوْلٌ مَّعْرُوفٌ ۚ فَإِذَا عَزَمَ الْأَمْرُ
فَلَوْ صَدَقُوا اللَّهَ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ ﴿٢١﴾

21. การเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำพูดที่ดีไพเราะ (นั้นเป็นการที่ดียิ่ง) ดังนั้นเมื่อกิจการใดถูกกำหนดไว้แล้ว หากว่าพวกเขาจริงใจต่ออัลลอฮฺแล้ว ก็จะเป็นการดีแก่เขา[2]

فَهَلْ عَسَيْتُمْ إِن تَوَلَّيْتُمْ أَن تُفْسِدُوا
فِي الْأَرْضِ وَتُقَطِّعُوا أَرْحَامَكُمْ ﴿٢٢﴾

22. ดังนั้น หวังกันว่า หากพวกเจ้าผินหลังให้ (กับการอีมานแล้ว) พวกเจ้าก็จะก่อความเสียหายในแผ่นดิน และตัดความสัมพันธ์ทางเครือญาติของพวกเจ้ากระนั้นหรือ

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ
فَأَصَمَّهُمْ وَأَعْمَىٰ أَبْصَارَهُمْ ﴿٢٣﴾

23. ชนเหล่านี้คือบรรดาผู้ที่อัลลอฮฺทรงสาปแช่งพวกเขา ดังนั้นพระองค์จึงทรงทำให้พวกเขาหูหนวกและทรงทำให้พวกเขาตาบอด[3]

---

[1] บรรดาผู้ศรัทธาสาวกของท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮูอะลัยฮิวะซัลลัม ได้กล่าวด้วยความหวังอยากจะให้ซูเราะฮฺหนึ่งถูกประทานลงมาใช้ให้ทำญิฮาด ครั้นเมื่อซูเราะฮฺเกี่ยวกับการทำญิฮาดถูกประทานลงมา มุฮัมมัดเจ้าจะเห็นบรรดาผู้ที่ในหัวใจของพวกเขาเป็นโรค คือโรคสงสัยและนิฟาก จะจ้องมองไปยังเจ้าเหมือนกับการมองของผู้เป็นลมใกล้จะตาย เป็นการสมควรแล้วขอให้พวกเขาจงประสบกับความวิบัติเถิด

[2] การเชื่อฟังปฏิบัติตามเจ้าและคำพูดที่ดียิ่งนั้นเป็นการดียิ่งแก่พวกเขา หรือจะกล่าวว่า เป็นการเหมาะสมยิ่งแก่พวกเขาคือการเชื่อฟังปฏิบัติตามรอซูลลุลลอฮฺและคำพูดที่ดีเป็นการดีแก่รอซูลลุลลอฮฺ ดังนั้นเมื่อการญิฮาดได้ถูกกำหนดไว้แล้ว และหากว่าพวกเขาจริงใจต่ออัลลอฮฺตามที่ได้สัญญาไว้กับพระองค์ว่าพวกเขาจะร่วมรบกับท่านรอซูลลอฮฺก็จะเป็นการดีแก่พวกเขาทั้งในดุนยาและอาคิเราะฮฺ

[3] คือหวังว่าหากพวกเจ้าผินหลังให้กับการศรัทธาและกลับไปสู่สภาพเดิมคือการเป็นกุฟรและการทำชิริก หรืออีกความหมายหนึ่ง หากพวกเจ้ามีอำนาจในการปกครอง พวกเจ้าก็จะก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นในแผ่นดินและตัดญาติขาดมิตรกระนั้นหรือ ชนเหล่านี้คือบรรดาผู้ที่อัลลอฮฺทรงขับไล่ออกจากความเมตตาของพระองค์ พวกเขาจึงหูหนวกไม่ได้ยินความจริงและตาบอดมองไม่เห็นสิ่งที่ถูกต้องและแนวทางที่เที่ยงธรรม

أَفَلَا يَتَدَبَّرُونَ ٱلْقُرْءَانَ
أَمْ عَلَىٰ قُلُوبٍ أَقْفَالُهَآ ﴿٢٤﴾

24. พวกเขามิได้พิจารณาใคร่ครวญอัลกุรอานดอกหรือ แต่ว่าบนหัวใจของพวกเขามีกุญแจหลายดอกลั่นอยู่[1]

إِنَّ ٱلَّذِينَ ٱرْتَدُّوا۟ عَلَىٰٓ أَدْبَٰرِهِم
مِّنۢ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ ٱلْهُدَى
ٱلشَّيْطَٰنُ سَوَّلَ لَهُمْ وَأَمْلَىٰ لَهُمْ ﴿٢٥﴾

25. แท้จริงบรรดาผู้ผินหลังกลับของพวกเขาหลังจากที่แนวทางที่ถูกต้องเป็นที่ประจักษ์แก่พวกเขาแล้ว ชัยฏอนมารร้ายได้ล่อลวงพวกเขาได้ให้ความหวังแก่พวกเขา (ว่าจะมีชีวิตยืนนาน)[2]

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا۟ لِلَّذِينَ كَرِهُوا۟ مَا نَزَّلَ
ٱللَّهُ سَنُطِيعُكُمْ فِى بَعْضِ ٱلْأَمْرِ ۖ وَٱللَّهُ
يَعْلَمُ إِسْرَارَهُمْ ﴿٢٦﴾

26. ทั้งนี้เพราะว่า พวกเขาได้กล่าวแก่บรรดาผู้เกลียดชังสิ่งที่อัลลอฮฺทรงประทานลงมาว่า เราจะเชื่อฟัง ปฏิบัติตามในกิจการบางอย่าง แต่อัลลอฮฺทรงทราบดีถึงความลับของพวกเขา[3]

فَكَيْفَ إِذَا تَوَفَّتْهُمُ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ يَضْرِبُونَ
وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَٰرَهُمْ ﴿٢٧﴾

27. แล้ว (สภาพของพวกเขา) จะเป็นเช่นไร เมื่อมะลาอิกะฮฺมาเอาชีวิตของพวกเขา โดยตีใบหน้าของพวกเขาและหลังของพวกเขา[4]

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمُ ٱتَّبَعُوا۟ مَآ أَسْخَطَ ٱللَّهَ
وَكَرِهُوا۟ رِضْوَٰنَهُۥ فَأَحْبَطَ أَعْمَٰلَهُمْ ﴿٢٨﴾

28. ทั้งนี้เพราะว่า พวกเขาได้ปฏิบัติตามสิ่งที่จะก่อความกริ้วแด่อัลลอฮฺ และพวกเขารังเกียจความโปรดปรานของพระองค์ ดังนั้นพระองค์

---

[1] คือพวกเขามิได้ใคร่ครวญอัลกุรอานเพื่อที่จะได้รู้จักข้อเท็จจริงจากความเท็จ เปล่าเลย แต่ว่าหัวใจของพวกเขาแข็งกระด้าง และมืดมนเสมือนกับถูกล่ามไว้ด้วยกุญแจหลายดอก

[2] แท้จริงบรรดาผู้ที่กลับไปสู่การกุฟรฺด้วยการนิฟากของพวกเขาหลังจากเป็นที่ประจักษ์แก่พวกเขาแล้วถึงความสัจจะของท่านรอซูล และความถูกต้องของศาสนาของท่านด้วยข้อพิสูจน์และหลักฐานต่าง ๆ แล้วชนเหล่านั้นชัยฏอนมารร้ายได้เข้าไปครอบงำจิตใจของพวกเขาเพื่อให้มีความหวังต่าง ๆ นานา

[3] ทั้งนี้เพราะพวกมุชริกีนได้กล่าวแก่บรรดาผู้เกลียดชังถึงสิ่งที่อัลลอฮฺประทานลงมาคืออัลกุรอานว่าเราจะร่วมมือกับพวกท่านในการเป็นศัตรูต่อรอซูล และด้วยการขัดขวางบรรดามุอฺมินมิให้เข้าทำการญิฮาด แล้วอัลลอฮฺจะทรงเปิดเผยความลับของพวกเขา

[4] สภาพของพวกเขาจะเป็นอย่างไร ขณะที่มะลาอิกะฮฺแห่งการลงโทษมาเอาชีวิตของพวกเขาโดยมีฆ้อนเหล็กมาเพื่อตีใบหน้าและหลังของพวกเขา

จึงทรงทำให้การงานของพวกเขาไร้ผล[1]

أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ
أَن لَّن يُخْرِجَ اللَّهُ أَضْغَانَهُمْ ﴿٢٩﴾

29. บรรดาผู้ที่หัวใจของพวกเขามีโรค คิดหรือว่าอัลลอฮฺจะไม่ทรงนำเอาความอิจฉาริษยาของพวกเขาออกมาให้เป็นที่ประจักษ์

وَلَوْ نَشَاءُ لَأَرَيْنَاكَهُمْ فَلَعَرَفْتَهُم بِسِيمَاهُمْ ۚ
وَلَتَعْرِفَنَّهُمْ فِي لَحْنِ الْقَوْلِ ۚ وَاللَّهُ يَعْلَمُ أَعْمَالَكُمْ ﴿٣٠﴾

30. และหากเราประสงค์แน่นอน เราจะเปิดเผยพวกเขาแก่เจ้า แล้วเจ้าก็จะรู้จักพวกเขาอย่างแน่นอน ที่เครื่องหมายของพวกเขา และแน่นอน เจ้าจะรู้จักพวกเขาได้ในน้ำเสียงแห่งการพูด และอัลลอฮฺทรงรู้ดีถึงการงานของพวกเจ้า[2]

وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ حَتَّىٰ نَعْلَمَ الْمُجَاهِدِينَ مِنكُمْ وَالصَّابِرِينَ
وَنَبْلُوَ أَخْبَارَكُمْ ﴿٣١﴾

31. และแน่นอน เราจะทดสอบพวกเจ้าจนกระทั่งเราจะได้รู้ถึงบรรดาผู้ต่อสู้ดิ้นรน และบรรดาผู้หนักแน่นอดทนในหมู่พวกเจ้า และเราจะทดสอบการงานของพวกเจ้า[3]

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَشَاقُّوا
الرَّسُولَ مِن بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَىٰ لَن يَضُرُّوا اللَّهَ
شَيْئًا وَسَيُحْبِطُ أَعْمَالَهُمْ ﴿٣٢﴾

32. แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาและปิดกั้นให้ห่างจากทางของอัลลอฮฺ และต่อต้านรอซูลนี้ หลังจากที่แนวทางที่ถูกต้องได้เป็นที่ประจักษ์แก่พวกเขาแล้ว พวกเขาจะไม่ก่อให้เกิดอันตรายใด ๆ แก่อัลลอฮฺได้เลย พระองค์จะทรงทำให้

---

[1] ทั้งนี้ก็เพราะว่าพวกเขาได้ปฏิบัติตามสิ่งที่อัลลอฮฺทรงกริ้วคือการชิริกและการฝ่าฝืน และสิ่งที่อัลลอฮฺพอพระทัยคือการเตาฮีด และการงานที่ดี ดังนั้นสิ่งที่พวกเขากระทำไปก็จะเป็นการไร้ผลไม่ได้ผลบุญเป็นการตอบแทน

[2] พวกมุนาฟิกีนคิดว่าอัลลอฮฺจะไม่เปิดเผยความลับที่มีอยู่ในจิตใจของพวกเขา แต่พวกเขาต้องผิดหวังเพราะอัลลอฮฺกล่าวว่า หากเราประสงค์เราจะเปิดเผยให้เจ้ารู้ถึงบุคลิกของพวกเขาด้วยเครื่องหมายอย่างชัดแจ้งและเจ้าจะรู้จักพวกมุนาฟิกีนจากสำนวนและสำเนียงการพูดของพวกเขา คือภายนอกมีการศรัทธาภายในมีการปฏิเสธศรัทธาและนิฟาก

[3] เราจะทดสอบพวกเจ้าด้วยการญิฮาด และข้อบัญญัติอื่น ๆ ที่เป็นการยากลำบากเพื่อเราจะได้รู้ถึงบรรดาผู้ต่อสู้ดิ้นรนในทางของอัลลอฮฺ และบรรดาผู้หนักแน่นอดทนต่อความยากลำบากของญิฮาด และเราจะทดสอบการงานที่ดีและการงานที่เลวของพวกเจ้า

การงานของพวกเขาไร้ผล[1]

۞ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ أَطِيعُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُوا۟ ٱلرَّسُولَ
وَلَا تُبْطِلُوٓا۟ أَعْمَٰلَكُمْ ٣٣

33. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย จงเชื่อฟังปฏิบัติตามอัลลอฮฺ และจงเชื่อฟังปฏิบัติตามรอซูลคนนี้เถิด และอย่าทำให้การงานของพวกเจ้าไร้ประโยชน์[2]

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَصَدُّوا۟ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ ثُمَّ مَاتُوا۟
وَهُمْ كُفَّارٌ فَلَن يَغْفِرَ ٱللَّهُ لَهُمْ ٣٤

34. แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา และปิดกั้นให้ห่างจากทางของอัลลอฮฺ แล้วพวกเขาตายลงทั้ง ๆ ที่พวกเขาเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาอยู่ อัลลอฮฺจะไม่ทรงอภัยโทษให้พวกเขาเลย[3]

فَلَا تَهِنُوا۟ وَتَدْعُوٓا۟ إِلَى ٱلسَّلْمِ وَأَنتُمُ ٱلْأَعْلَوْنَ
وَٱللَّهُ مَعَكُمْ وَلَن يَتِرَكُمْ أَعْمَٰلَكُمْ ٣٥

35. ดังนั้น พวกเจ้าอย่าท้อแท้และเรียกร้องไปสู่การสงบศึก เพราะพวกเจ้าเป็นผู้อยู่เหนือสุด และอัลลอฮฺทรงอยู่ร่วมกับพวกเจ้า และพระองค์จะไม่ทรงลิดรอนผลตอบแทนแห่งการงานของพวกเจ้า[4]

إِنَّمَا ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا لَعِبٌ وَلَهْوٌ وَإِن تُؤْمِنُوا۟ وَتَتَّقُوا۟
يُؤْتِكُمْ أُجُورَكُمْ وَلَا يَسْـَٔلْكُمْ أَمْوَٰلَكُمْ ٣٦

36. การมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ เป็นแต่เพียงการละเล่นและการสนุกสนานร่าเริงเท่านั้น และหากพวกเจ้าศรัทธาและยำเกรง พระองค์จะ

---

[1] บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และการพบกับพระองค์ และต่อต้านรอซูลของพระองค์ และสิ่งที่มีมายังท่านคือศาสนาที่แท้จริงทั้ง ๆ ที่พวกเขารู้ว่าท่านรอซูลนั้นคือสัจธรรม และอิสลามคือสัจธรรม เช่นพวกยะฮูดและคนอื่น ๆ การกระทำของพวกเขาเหล่านั้นจะไม่เกิดอันตรายใด ๆ แก่อัลลอฮฺเลย เพราะพระองค์ทรงสูงส่งเกินกว่าที่จะได้รับอันตรายจากบ่าวของพระองค์ การงานของพวกเขาก็จะไร้ผลและขาดทุน

[2] บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย จงเชื่อฟังและปฏิบัติตามอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์อย่าทำให้การงานของพวกเจ้าไร้ผลด้วยการอวดอ้าง การทำชิริก และการฝ่าฝืนข้อบัญญัติ

[3] บรรดาผู้ที่มีลักษณะดังกล่าวถ้าเขาตายลงอัลลอฮฺจะไม่อภัยโทษพวกเขา เพราะพวกเขาตายในสภาพของผู้ปฏิเสธศรัทธา ผู้มีลักษณะดังกล่าว การงานของเขาไร้ผลและขาดทุน

[4] ดังนั้นพวกเจ้าอย่าได้ลดละความพยายามในการฆ่าศัตรูของพวกเจ้า และจงเรียกร้องไปสู่การทำสัญญาสงบศึก เพราะพวกเจ้ามีชัยชนะเหนือพวกเขาอยู่แล้ว อัลลอฮฺจะไม่ลดหย่อนผลตอบแทนแห่งการงานของพวกเจ้าและจะเพิ่มความโปรดปรานของพระองค์แก่พวกเจ้าอีก

ทรงประทานรางวัลของพวกเจ้าแก่พวกเจ้า และพระองค์จะไม่ทรงขอทรัพย์สินของพวกเจ้า[1]

إِن يَسْـَٔلْكُمُوهَا فَيُحْفِكُمْ تَبْخَلُوا۟ وَيُخْرِجْ أَضْغَٰنَكُمْ ﴿٣٧﴾

37. หากพระองค์จะทรงขอทรัพย์สินต่อพวกเจ้า และทรงรบเร้าพวกเจ้า (ให้บริจาค) พวกเจ้าก็จะตระหนี่และพระองค์จะทรงนำเอาความอึดอัดใจของพวกเจ้าออกมาให้ประจักษ์[2]

هَٰٓأَنتُمْ هَٰٓؤُلَآءِ تُدْعَوْنَ لِتُنفِقُوا۟ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ فَمِنكُم مَّن يَبْخَلُ ۖ وَمَن يَبْخَلْ فَإِنَّمَا يَبْخَلُ عَن نَّفْسِهِۦ ۚ وَٱللَّهُ ٱلْغَنِىُّ وَأَنتُمُ ٱلْفُقَرَآءُ ۚ وَإِن تَتَوَلَّوْا۟ يَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُونُوٓا۟ أَمْثَٰلَكُم ﴿٣٨﴾

38. พึงรู้เถิดว่าพวกเจ้านี้แหละคือหมู่ชนที่ถูกเรียกร้องให้บริจาคในทางของอัลลอฮฺ แต่มีบางคนในหมู่พวกเจ้าเป็นผู้ตระหนี่ ดังนั้นผู้ใดตระหนี่เขาก็ตระหนี่แก่ตัวของเขาเอง เพราะอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงมั่งมี แต่พวกเจ้าเป็นผู้ขัดสน และถ้าพวกเจ้าผินหลังออก พระองค์ก็จะทรงเปลี่ยนหมู่ชนอื่นแทนพวกเจ้า แล้วพวกเขาเหล่านั้นจะไม่เป็นเช่นพวกเจ้า[3]

---

[1] นี่คือข้อเท็จจริงเพราะการมีชีวิตอยู่ในโลกดุนยา หากผู้ใดหันหน้าเข้าหามันโดยลืมโลกอาคิเราะฮฺแล้ว ผลที่จะได้แก่เขาก็คือเป็นการละเล่น การสนุกสนานร่าเริง ซึ่งมีสภาพเช่นเดียวกับเด็ก ๆ แต่ถ้าพวกเจ้ามีความศรัทธาอย่างแท้จริงและยำเกรงสิ่งที่ก่อให้เกิดความกริ้วต่อพระองค์แล้ว พระองค์ก็จะประทานรางวัลแห่งผลงานของพวกเจ้าอย่างสมบูรณ์ พระองค์จะไม่ทรงขอร้องพวกเจ้าให้บริจาคทรัพย์สินทั้งหมดของพวกเจ้า แต่ทรงบัญญัติให้บริจาคซะกาต เพื่อเป็นการปลอบโยนพี่น้องของพวกเจ้าที่ยากจน เพื่อที่ผลประโยชน์และการตอบแทนจะกลับคืนมาสู่พวกเจ้า

[2] หากพระองค์จะขอร้องให้พวกเจ้าบริจาคทรัพย์สินทั้งหมดของพวกเจ้า และพระองค์จะทรงรบเร้าให้พวกเจ้าบริจาค พวกเจ้าก็จะตระหนี่ และแสดงออกซึ่งความโกรธแค้นและไม่พอใจ แต่ด้วยความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อปวงบ่าว พระองค์จึงขอร้องด้วยความสมัครใจ

[3] พวกเจ้าถูกขอร้องให้บริจาคส่วนหนึ่งจากทรัพย์สมบัติของพวกเจ้าในทางซะกาต หรือทางญิฮาด เพราะพระองค์ทรงรู้ดียิ่งถึงจิตใจที่หวงแหนในเรื่องทรัพย์สิน ดังนั้นผู้ใดตระหนี่เขาก็ตระหนี่แก่ตัวของเขาเอง เพราะเขาได้กีดกันผลการตอบแทนแห่งการบริจาคในทางของอัลลอฮฺซึ่งมีผลบุญอันใหญ่หลวง อัลลอฮฺนั้นทรงพอเพียงจากการบริจาคของพวกท่าน แต่พวกท่านต่างหากที่มีความต้องการต่อพระองค์ แต่ถ้าพวกท่านผินหลังให้อิสลามไปสู่การกุฟร อัลลอฮฺก็จะทรงเปลี่ยนประชาชาติอื่นจากพวกท่านที่ไม่เหมือนกับพวกท่าน และพวกเขาจะเป็นผู้มีความจงรักภักดียิ่งแด่อัลลอฮฺตะอาลา

(48) ซูเราะฮฺ อัลฟัตฮฺ

เป็นบัญญัติมะดะนียะฮฺ มี 29 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลฟัตฮฺ

ซูเราะฮฺนี้เป็นซูเราะฮฺมะดะนียะฮฺที่ให้ความสนใจทางด้านการตราพระราชบัญญัติ เช่นเดียวกับซูเราะฮฺมะดะนียะฮฺอื่น ๆ ที่เยียวยาปัญหาที่เกี่ยวกับหลักการตราพระราชบัญญัติในด้านการปฏิบัติต่อกัน การอิบาดะฮฺ จริยธรรม และการแนะนำ

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงการทำสัญญาปรองดอง ที่ฮุดัยบิยะฮฺ ที่กระทำขึ้นระหว่างท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม กับพวกมุชริกีนในปีที่ 6 แห่งฮิจญ์เราะฮฺศักราช ซึ่งเป็นการเริ่มแห่งการพิชิตครั้งยิ่งใหญ่ การพิชิตนครมักกะฮฺเหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้บรรดามุมินได้มีอำนาจ มีชัยชนะ มีความมั่นคงแข็งแรงมากยิ่งขึ้น มหาชนพากันเข้าศาสนาของอัลลอฮฺเป็นกลุ่ม ๆ "แท้จริงเราได้ให้ชัยชนะแก่เจ้า ซึ่งเป็นชัยชนะอย่างชัดแจ้ง"

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงการญิฮาดของบรรดามุมินผู้ศรัทธา และทำสัตยาบันอัลริฎ-วาน ซึ่งบรรดาสาวก ริฎวานุลลอฮิอะลัยฮิม ได้ให้สัตยาบันกับท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ที่จะทำญิฮาดในทางของอัลลอฮฺ จนกระทั่งชีวิตจะหาไม่ และนับได้ว่าเป็นการทำสัตยาบันครั้งสำคัญยิ่ง ด้วยเหตุนี้อัลลอฮฺจึงประทานความศิริมงคลให้และทรงโปรดปรานแก่บรรดาสาวกเหล่านั้น พระองค์ทรงจารึกไว้ในคัมภีร์อันยิ่งใหญ่ของพระองค์ความว่า "โดยแน่นอนอัลลอฮฺทรงโปรดปรานต่อบรรดาผู้ศรัทธา ขณะที่พวกเขาให้สัตยาบันแก่เจ้าใต้ต้นไม้ (ที่ฮุดัยบิยะฮฺ)"

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงชาวอาหรับชนบทซึ่งในหัวใจของพวกเขามีโรคและพวกมุนาฟิกีนที่เหลืออยู่ในเมืองไม่ออกไปร่วมสงครามกับท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม พวกเหล่านั้นได้คิดร้ายกับท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะ-ซัลลัม และกับบรรดามุอฺมิน อัลอายาตได้เปิดโปงความลับของพวกเขาว่า "ชาว

อาหรับที่เหลืออยู่ในเมืองจะกล่าวแก่เจ้าว่าทรัพย์สินของเราและครอบครัวของเรา ทำให้เรามีธุระยุ่งอยู่ ดังนั้นได้โปรดขออภัยให้แก่เราด้วย"

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงความฝันซึ่งท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ฝันเห็นในขณะนอนที่นครอัลมะดีนะฮฺ และท่านได้เล่าความฝันนั้นให้แก่บรรดาสาวกได้รับฟัง พวกเขาได้ดีใจและแสดงความยินดีกัน ความฝันนั้นก็คือ การเข้าสู่นครมักกะฮฺของท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และบรรดามุสลิมีนด้วยความปลอดภัยและความอบอุ่น และความฝันนั้นก็ได้เป็นจริงเพราะท่านรอซูล และบรรดามุอฺมินได้เข้านครมักกะฮฺในสภาพผู้ทำอุมเราะฮฺด้วยความปลอดภัยและความสงบ

"โดยแน่นอนอัลลอฮฺได้ทรงทำให้ความฝันนั้นสมจริง แก่รอซูลของพระองค์ด้วยความจริง แน่นอนพวกเจ้าจะได้เข้าสู่มัสยิดฮะรอมอย่างปลอดภัยหากอัลลอฮฺทรงประสงค์ (อินชาอัลลอฮฺ) โดย (บางคน) โกนผมของพวกเจ้า และ (อีกบางคน) ตัดผม"

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการสรรเสริญท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และบรรดาสาวกผู้บริสุทธิ์ "มุฮัมมัดเป็นรอซูลของอัลลอฮฺและบรรดาผู้ที่อยู่ร่วมกับเขาเป็นผู้เข้มแข็งกล้าหาญต่อพวกปฏิเสธศรัทธา เป็นผู้เมตตาสงสารระหว่างพวกเขาเอง"

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺอัลฟัตฮฺถูกขนานนามเช่นนี้ เพราะอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงแจ้งข่าวดีแก่บรรดามุอฺมินด้วยชัยชนะอย่างชัดแจ้ง "แท้จริงเราได้ให้ชัยชนะแก่เจ้าซึ่งเป็นชัยชนะอย่างชัดแจ้ง"

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

إِنَّا فَتَحۡنَا لَكَ فَتۡحٗا مُّبِينٗا ١

1. แท้จริงเราได้ให้ชัยชนะแก่เจ้า ซึ่งเป็นชัยชนะอย่างชัดแจ้ง

لِّيَغۡفِرَ لَكَ ٱللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِن ذَنۢبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ
وَيُتِمَّ نِعۡمَتَهُۥ عَلَيۡكَ وَيَهۡدِيَكَ صِرَٰطٗا مُّسۡتَقِيمٗا ٢

2. เพื่ออัลลอฮฺจะได้ทรงอภัยโทษความผิดของเจ้าที่ได้ล่วงไปแล้ว และที่จะเกิดขึ้นภายหลัง และจะทรงให้ความโปรดปรานของพระองค์ครบสมบูรณ์แก่เจ้า และทรงชี้แนะทางแก่เจ้าคือทางอันเที่ยงตรง

وَيَنصُرَكَ ٱللَّهُ نَصۡرًا عَزِيزًا ٣

3. และอัลลอฮฺจะทรงช่วยเหลือเจ้าด้วยการช่วยเหลืออย่างเข้มแข็ง[1]

هُوَ ٱلَّذِيٓ أَنزَلَ ٱلسَّكِينَةَ فِي قُلُوبِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ لِيَزۡدَادُوٓاْ
إِيمَٰنٗا مَّعَ إِيمَٰنِهِمۡۗ وَلِلَّهِ جُنُودُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلۡأَرۡضِۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمٗا ٤

4. พระองค์คือผู้ทรงประทานความเงียบสงบลงมาในจิตใจของบรรดาผู้ศรัทธา เพื่อพวกเขาจะได้เพิ่มพูนการศรัทธาให้กับการศรัทธาของพวกเขา และเป็นของอัลลอฮฺ คือไพร่พลแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และอัลลอฮฺเป็น

---

[1] เราได้กำหนดแก่เจ้าแล้ว ซึ่งการพิชิตนครมักกะฮฺ คอยบัรและเมืองอื่นๆ เป็นผลมาจากการเสียสละของเจ้าและการอดทนของเจ้า การพิชิตนี้จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน การทำสัญญาปรองดองที่ฮุดัยบิยะฮฺนี้เป็นการเริ่มแห่งการพิชิต ดังนั้นจงสรรเสริญและขอบคุณพระเจ้าของเจ้าเถิด เพื่อพระองค์จะทรงอภัยโทษความผิดของเจ้าในอดีตและอนาคต และจะทรงให้ความโปรดปรานของพระองค์ ครบถ้วนสมบูรณ์แก่เจ้าด้วยการช่วยเหลือเจ้าให้มีชัยชนะเหนือศัตรูของเจ้าและผู้ที่ต่อต้านเจ้า และจะทรงชี้แนะทางที่เที่ยงตรงแก่เจ้า อัลลอฮฺทรงประทานความโปรดปรานให้แก่ท่านรอซูลุลลอฮฺ 4 ประการด้วยกันคือ การอภัยโทษในอดีตและในอนาคต การพิชิตนครมักกะฮฺ การชี้แนะทางอันเที่ยงตรง และการได้รับชัยชนะอย่างแน่นอน ดังนั้นท่านนะบีศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จึงดีใจและกล่าวว่า อายะฮฺหนึ่งถูกประทานลงมาให้แก่ฉันเป็นที่รักยิ่งแก่ฉันกว่าโลกดุนยาทั้งหมด

ผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณเสมอ[1]

5. เพื่อพระองค์จะทรงให้บรรดาผู้ศรัทธาชายและบรรดาผู้ศรัทธาหญิงได้เข้าสวนสวรรค์หลากหลาย ณ เบื้องล่างของสวนสวรรค์มีธารน้ำหลายสายไหลผ่าน พวกเขาเป็นผู้พำนักอยู่ตลอดกาลในนั้น และพระองค์จะทรงลบล้างความชั่วของพวกเขาออกจากพวกเขา และนั่นคือชัยชนะอันใหญ่หลวง ณ ที่อัลลอฮฺ[2]

لِّيُدْخِلَ ٱلْمُؤْمِنِينَ وَٱلْمُؤْمِنَٰتِ جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا
ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَا وَيُكَفِّرَ عَنْهُمْ سَيِّـَٔاتِهِمْ ۚ
وَكَانَ ذَٰلِكَ عِندَ ٱللَّهِ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٥﴾

6. และเพื่อพระองค์จะทรงลงโทษแก่พวกมุนาฟิกีนชาย และพวกมุนาฟิกีนหญิง และบรรดาผู้ตั้งภาคีชาย (มุชริกีน) และบรรดาผู้ตั้งภาคีหญิง (มุชริกาต) โดยพวกเขาคิดเกี่ยวกับอัลลอฮฺด้วยความคิดร้าย เหตุร้ายเหล่านั้นจงประสบแก่พวกเขาเถิด และอัลลอฮฺทรงโกรธกริ้วแก่พวกเขาและทรงสาปแช่งพวกเขาอีกทั้งทรงเตรียมนรกญะฮันนัมไว้สำหรับพวกเขาอีกด้วย และมันเป็นทางกลับที่ชั่วร้ายยิ่ง[3]

وَيُعَذِّبَ ٱلْمُنَٰفِقِينَ وَٱلْمُنَٰفِقَٰتِ وَٱلْمُشْرِكِينَ
وَٱلْمُشْرِكَٰتِ ٱلظَّآنِّينَ بِٱللَّهِ ظَنَّ ٱلسَّوْءِ ۚ عَلَيْهِمْ
دَآئِرَةُ ٱلسَّوْءِ ۖ وَغَضِبَ ٱللَّهُ عَلَيْهِمْ وَلَعَنَهُمْ وَأَعَدَّ
لَهُمْ جَهَنَّمَ ۖ وَسَآءَتْ مَصِيرًا ﴿٦﴾

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงประทานความเงียบสงบลงมาในจิตใจของบรรดามุอฺมินที่เป็นสาวกของเจ้ามีจำนวน 1,400 คน หลังจากที่พวกเขามีความกังวลใจ เพื่อให้การศรัทธาของพวกเขาเพิ่มพูนยิ่งขึ้น เพราะทุกครั้งที่มีการประทานบัญญัติศาสนาลงมาพวกเขาก็จะศรัทธาและยึดถือปฏิบัติกันเช่น บัญญัติให้มีการญิฮาดในทางของอัลลอฮฺ เป็นต้น ไพร่พลทั้งหลายแห่งชั้นฟ้าและแผ่นดิน มะลาอิกะฮฺและญินสัตว์ทุกชนิด สายฟ้า แผ่นดินไหว แผ่นดินถล่ม ทั้งหมดนี้เป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺ

[2] การที่พระองค์ทรงให้บรรดาผู้ศรัทธาชายและบรรดาผู้ศรัทธาหญิงได้เข้าสวนสวรรค์อยู่ตลอดกาลและทรงลบล้างความชั่วคืออภัยโทษให้แก่พวกเขา นับได้ว่าเป็นชัยชนะอันยิ่งใหญ่และความสุขสำราญที่จะไม่มีที่เปรียบปรานได้ เพราะไม่มีความสุขสำราญอย่างอื่นหลังจากได้รับความสุขสำราญในสวนสวรรค์อีกแล้ว

[3] เพื่อที่อัลลอฮฺจะทรงลงโทษแก่พวกมุนาฟิกีน และพวกมุชริกีน โดยที่พวกเขาคิดร้ายต่ออัลลอฮฺ พวกเขาคิดว่าอัลลอฮฺจะไม่ทรงช่วยเหลือรอซูลของพระองค์ และบรรดามุอฺมิน ความคิดร้ายนั้นจงประสบแก่พวกเขาเถิด และขออัลลอฮฺทรงกริ้วและทรงสาปแช่งแก่พวกเขา

وَلِلَّهِ جُنُودُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ⑦

7. และเป็นของอัลลอฮฺคือ ไพร่พลแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ[1]

إِنَّآ أَرْسَلْنَٰكَ شَٰهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ⑧

8. แท้จริงเราได้ส่งเจ้า (มุฮัมมัด) มาเพื่อเป็นพยานและผู้แจ้งข่าวดีและผู้แจ้งข่าวร้าย

لِّتُؤْمِنُوا۟ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَتُعَزِّرُوهُ وَتُوَقِّرُوهُ وَتُسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ⑨

9. เพื่อให้พวกเจ้าศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ และให้ความช่วยเหลือเขา (รอซูล) และยกย่องให้เกียรติเขา (รอซูล) และแซ่ซ้องสดุดีพระองค์ทั้งในยามเช้าและยามเย็น[2]

إِنَّ ٱلَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ ٱللَّهَ يَدُ ٱللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ ۚ فَمَن نَّكَثَ فَإِنَّمَا يَنكُثُ عَلَىٰ نَفْسِهِۦ ۖ وَمَنْ أَوْفَىٰ بِمَا عَٰهَدَ عَلَيْهُ ٱللَّهَ فَسَيُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ⑩

10. แท้จริงบรรดาผู้ที่ให้สัตยาบันกับเจ้านั้นเสมือนกับว่าพวกเขาได้ให้สัตยาบันกับอัลลอฮฺ พระหัตถ์ของอัลลอฮฺทรงอยู่เหนือมือของพวกเขา ฉะนั้นผู้ใดทำลาย (สัตยาบัน) เสมือนกับว่าเขาทำลายตัวของเขาเอง ส่วนผู้ใดปฏิบัติตามสัญญาที่เขาได้มีไว้กับอัลลอฮฺโดยครบถ้วน พระองค์ก็จะทรงตอบแทนรางวัลอันใหญ่หลวงแก่เขา[3]

---

[1] อายะฮฺนี้เป็นการย้ำเพื่อแก้แค้นแก่เหล่าศัตรูของอิสลาม ทั้งนี้เพราะไพร่พลของอัลลอฮฺบางทีถูกประทานลงมาเพื่อความเมตตา บางทีถูกประทานลงมาเพื่อการลงโทษ ได้กล่าวถึงไพร่พลของอัลลอฮฺในอายะฮฺที่ 4 เพื่อประทานความเมตตาแก่บรรดามุอฺมิน และในอายะฮฺนี้เพื่อลงโทษแก่พวกปฏิเสธศรัทธา

[2] เราได้ส่งเจ้ามาเพื่อเป็นพยานแก่มนุษย์ในวันกิยามะฮฺ เป็นผู้แจ้งข่าวดีคือสวนสวรรค์แก่บรรดามุอฺมิน และเป็นผู้แจ้งข่าวร้ายแก่พวกปฏิเสธศรัทธาด้วยการลงโทษคือนรกญะฮันนัม เราได้ส่งรอซูลมาเพื่อให้พวกเจ้าศรัทธาต่อพระเจ้าของพวกเจ้าและรอซูลของพวกเจ้าด้วยการศรัทธาอย่างแท้จริง และให้ความช่วยเหลือและยกย่องให้เกียรติแด่รอซูลของพระองค์

[3] คือให้สัตยาบันกับท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ที่จะยอมพลีชีพร่วมกันเพื่อต่อสู้ชาวมักกะฮฺ และจะไม่หนีทัพขณะประจัญบานกัน การทำสัตยาบันนั้นถึงแม้ว่าได้ทำกับท่านรอซูล ความจริงแล้วก็เหมือนทำกับอัลลอฮฺ เพราะพระองค์ทรงใช้ให้พวกเขาทำญิฮาดและสัญญาที่จะให้สิ่งตอบแทนแก่พวกเขา ดังนั้นผู้ใดที่ผิดสัญญาก็หมายถึงว่าเขาได้ทำลายตัวของเขาเอง

سَيَقُولُ لَكَ ٱلْمُخَلَّفُونَ مِنَ ٱلْأَعْرَابِ شَغَلَتْنَآ أَمْوَٰلُنَا وَأَهْلُونَا فَٱسْتَغْفِرْ لَنَا ۚ يَقُولُونَ بِأَلْسِنَتِهِم مَّا لَيْسَ فِى قُلُوبِهِمْ ۚ قُلْ فَمَن يَمْلِكُ لَكُم مِّنَ ٱللَّهِ شَيْـًٔا إِنْ أَرَادَ بِكُمْ ضَرًّا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ نَفْعًۢا ۚ بَلْ كَانَ ٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿١١﴾

11. ชาวอาหรับชนบทที่เหลืออยู่ในเมืองจะกล่าวแก่เจ้าว่าทรัพย์สินของเราและครอบครัวของเราทำให้เรามีธุระยุ่งอยู่ ดังนั้นได้โปรดขออภัยให้แก่เราด้วย พวกเขากล่าวด้วยลิ้นของพวกเขาโดยไม่มีอะไรในหัวใจของพวกเขา จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ใครเล่าจะมีอำนาจอันใดที่จะป้องกันพวกเจ้าจากอัลลอฮฺ หากพระองค์ทรงประสงค์ให้ความทุกข์แก่พวกเจ้า หรือพระองค์ทรงประสงค์จะให้ประโยชน์แก่พวกเจ้า แต่ว่าอัลลอฮฺทรงตระหนักยิ่งในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ[1]

بَلْ ظَنَنتُمْ أَن لَّن يَنقَلِبَ ٱلرَّسُولُ وَٱلْمُؤْمِنُونَ إِلَىٰٓ أَهْلِيهِمْ أَبَدًا وَزُيِّنَ ذَٰلِكَ فِى قُلُوبِكُمْ وَظَنَنتُمْ ظَنَّ ٱلسَّوْءِ وَكُنتُمْ قَوْمًۢا بُورًا ﴿١٢﴾

12. หามิได้พวกเจ้าคิดว่า อัรรอซูลและบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธาจะไม่กลับไปยังครอบครัวของพวกเขาเป็นอันขาด และนั่นได้ถูกทำให้เป็นที่เพริศแพร้วในจิตใจของพวกเจ้าและพวกเจ้าได้คิดร้ายและพวกเจ้าเป็นหมู่ชนที่วิบัติ[2]

وَمَن لَّمْ يُؤْمِنۢ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ فَإِنَّآ أَعْتَدْنَا لِلْكَٰفِرِينَ سَعِيرًا ﴿١٣﴾

13. และถ้าผู้ใดมิได้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ แท้จริงเราได้เตรียมไฟที่ลุกโชติช่วงไว้สำหรับผู้ปฏิเสธศรัทธา[3]

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงเปิดโปงชาวอาหรับทะเลทรายถึงสภาพอันแท้จริงของพวกเขาก่อนที่ท่านนะบีจะเดินทางกลับถึงนครอัลมะดีนะฮฺว่า พวกเขาจะกล่าวข้อขัดข้องที่มิได้ไปร่วมกับท่านนะบีและบรรดามุอฺมินและขอให้ท่านนะบีขออภัยโทษให้แก่พวกเขาด้วย การกระทำเช่นนี้นับได้ว่าเป็นการโกหก ในการกระทำของพวกเขาเช่นนี้ใครเล่าจะปกป้องพวกเขา หากอัลลอฮฺทรงประสงค์จะให้พวกเขาได้รับความดี หรือความชั่ว เพราะพระองค์ทรงตระหนักดียิ่งถึงการกระทำของพวกเขา

[2] พวกมุนาฟิกีนคิดกันว่า ท่านรอซูล และบรรดาสาวกจะไม่มีทางกลับไปหาครอบครัวของพวกเขาในนครอัลมะดีนะฮฺเป็นอันขาด โดยคิดว่าพวกมุชริกีนมักกะฮฺจะฆ่าพวกเขาจนหมดสิ้นในการคิดร้ายของพวกมุนาฟิกีนเช่นนี้ ย่อมจะนำความพินาศมาสู่พวกเขาเป็นการสมควรแล้วที่พวกเขาจะได้รับความกริ้วและการลงโทษของพระองค์

[3] เป็นสัญญาร้ายแก่พวกมุนาฟิกีนที่ไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์

وَلِلَّهِ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ يَغْفِرُ لِمَن يَشَآءُ
وَيُعَذِّبُ مَن يَشَآءُ ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورًا
رَّحِيمًا ﴿١٤﴾

14. และอำนาจเด็ดขาดแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินนั้นเป็นของอัลลอฮฺ พระองค์จะทรงอภัยแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และจะทรงลงโทษผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ[1]

سَيَقُولُ ٱلْمُخَلَّفُونَ إِذَا ٱنطَلَقْتُمْ إِلَىٰ
مَغَانِمَ لِتَأْخُذُوهَا ذَرُونَا نَتَّبِعْكُمْ ۖ يُرِيدُونَ
أَن يُبَدِّلُوا۟ كَلَٰمَ ٱللَّهِ ۚ قُل لَّن تَتَّبِعُونَا كَذَٰلِكُمْ
قَالَ ٱللَّهُ مِن قَبْلُ ۖ فَسَيَقُولُونَ بَلْ تَحْسُدُونَنَا ۚ
بَلْ كَانُوا۟ لَا يَفْقَهُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٥﴾

15. บรรดาผู้ที่เหลืออยู่ในเมืองจะกล่าวว่า เมื่อพวกท่านออกเดินทางไปยังกองทรัพย์เชลย (ที่ค็อยบัร) เพื่อไปยึดเอามา ก็จงปล่อยให้พวกเราออกติดตามพวกท่านไปด้วย พวกเขาประสงค์ที่จะเปลี่ยนคำกล่าวของอัลลอฮฺ จงกล่าวเถิด (มูฮัมมัด) พวกท่านจะติดตามพวกเราไปไม่ได้เป็นอันขาด เพราะอัลลอฮฺได้ตรัสไว้ก่อนแล้ว พวกเขาก็จะกล่าวอีกว่า หามิได้ พวกท่านอิจฉาพวกเรา เปล่าเลย พวกเขาไม่เข้าใจอะไรเลยนอกจากเพียงเล็กน้อย[2]

قُل لِّلْمُخَلَّفِينَ مِنَ ٱلْأَعْرَابِ سَتُدْعَوْنَ إِلَىٰ قَوْمٍ أُو۟لِى
بَأْسٍ شَدِيدٍ تُقَٰتِلُونَهُمْ أَوْ يُسْلِمُونَ ۖ فَإِن تُطِيعُوا۟
يُؤْتِكُمُ ٱللَّهُ أَجْرًا حَسَنًا ۖ وَإِن تَتَوَلَّوْا۟ كَمَا تَوَلَّيْتُم
مِّن قَبْلُ يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٦﴾

16. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แก่ชาวอาหรับชนบทที่เหลืออยู่ในเมืองว่า พวกท่านจะถูกเรียกให้ไปร่วมต่อสู้หมู่ชนที่มีกำลังพลเข้มแข็งกว่า พวกท่านจะต้องต่อสู้พวกเขาหรือให้พวกเขายอมจำนน ดังนั้นเมื่อพวกท่านเชื่อฟังปฏิบัติตามอัลลอฮฺก็จะทรงประทานรางวัลอันดีงามแก่

---

[1] คือพระองค์ทรงบริหารทุก ๆ สิ่งตามที่พระองค์ทรงประสงค์ และพระองค์จะทรงประทานความเมตตาและทรงลงโทษแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์

[2] บรรดาผู้ที่มิได้ออกไปร่วมทำสัตยาบันที่อัลฮุดัยบียะฮฺจะกล่าวว่า หากพวกท่านจะออกไปยึดทรัพย์เชลยที่อัลค็อยบัรก็ขอให้พวกเราออกไปด้วย คำกล่าวของพวกเขาเช่นนี้เป็นความประสงค์ของพวกเขาที่จะเปลี่ยนสัญญาของอัลลอฮฺ ซึ่งพระองค์ทรงสัญญากับชาวฮุดัยบียะฮฺที่จะให้ทรัพย์เชลยค็อยบัรนี้เป็นของพวกเขาโดยเฉพาะ เพราะอัลลอฮฺทรงแจ้งแก่พวกเราก่อนที่พวกเราจะกลับไปยังนครอัลมะดีนะฮฺว่ามิให้พวกท่านติดตามพวกเราออกไป

พวกท่าน แต่ถ้าพวกท่านผินหลังออกดังเช่นที่พวกท่านได้ผินหลังออกมาก่อนแล้ว พระองค์จะทรงลงโทษพวกท่านด้วยการลงโทษอันเจ็บปวด[1]

لَّيْسَ عَلَى ٱلْأَعْمَىٰ حَرَجٌ وَلَا عَلَى ٱلْأَعْرَجِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى ٱلْمَرِيضِ حَرَجٌ ۗ وَمَن يُطِعِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ يُدْخِلْهُ جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ ۖ وَمَن يَتَوَلَّ يُعَذِّبْهُ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٧﴾

17. ไม่เป็นการลำบากอันใดแก่คนตาบอด และไม่เป็นการลำบากใจอันใดแก่คนพิการ และไม่เป็นการลำบากใจอันใดแก่คนป่วย แต่ถ้าผู้ใดเชื่อฟังปฏิบัติตามอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เขาเข้าสู่สวนสวรรค์หลากหลาย ณ เบื้องล่างมีธารน้ำหลายสายไหลผ่าน ส่วนผู้ใดผินหลังออก พระองค์จะทรงลงโทษเขาด้วยการลงโทษอันเจ็บปวด[2]

۞ لَّقَدْ رَضِىَ ٱللَّهُ عَنِ ٱلْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ ٱلشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِى قُلُوبِهِمْ فَأَنزَلَ ٱلسَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَٰبَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿١٨﴾

18. โดยแน่นอน อัลลอฮฺทรงโปรดปรานต่อบรรดาผู้ศรัทธา ขณะที่พวกเขาให้สัตยาบันแก่เจ้าใต้ต้นไม้ (ที่ฮุดัยบิยะฮฺ) เพราะพระองค์ทรงรอบรู้ดีถึงสิ่งที่มีอยู่ในจิตใจของพวกเขา พระองค์จึงได้ทรงประทานความสงบใจลงมาบนพวกเขาและได้ทรงตอบแทนให้แก่พวกเขา

---

[1] คือพวกอาหรับที่มิได้ออกไปร่วมในการทำสัตยาบันครั้งก่อนนั้นจงกล่าวแก่พวกเขาว่า พวกท่านจะถูกเรียกร้องให้เข้าร่วมทำสงครามกับบะนีฮุนัยฟะฮฺ คือหมู่ชนของมุไสละมะฮฺ อัลกัซซาบ โดยทำการสู้รบกับพวกเหล่านี้ จนกว่าพวกเขาจะยอมจำนนและเข้ารับนับถืออิสลาม หากพวกท่านยอมเชื่อฟังโดยออกไปร่วมทำสงครามกับหมู่ชนเหล่านั้น อัลลอฮฺก็จะทรงประทานทรัพย์เชลยและชัยชนะแก่พวกท่านในโลกดุนยา และสวนสวรรค์ในโลกอาคิเราะฮฺ หากพวกท่านผินหลังคือไม่ยอมออกไปร่วมทำสงครามพวกท่านก็จะได้รับการลงโทษอย่างเจ็บแสบ

[2] คือคนตาบอด คนพิการและคนป่วยจะไม่เกิดโทษและเป็นบาปในการที่ไม่ได้ออกไปร่วมทำสงครามเพราะเหตุขัดข้องดังกล่าว และผู้ใดเชื่อฟังและปฏิบัติตามข้อใช้ของอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์เขาจะได้รับการตอบแทนด้วยสวนสวรรค์ ส่วนผู้ใดหลีกเลี่ยงจากการทำญิฮาด โดยปราศจากข้อขัดข้องอัลลอฮฺก็จะลงโทษเขาทั้งโลกดุนยาและโลกอาคิเราะฮฺ

ซึ่งชัยชนะอันใกล้นี้[1]

19. และทรัพย์เชลยอันมากมายที่พวกเขาจะได้รับมัน และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ[2]

وَمَغَانِمَ كَثِيرَةً يَأْخُذُونَهَا ۗ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٩﴾

20. อัลลอฮฺได้ทรงสัญญาแก่พวกเจ้าซึ่งทรัพย์เชลยอันมากมายที่พวกเจ้าจะได้รับมัน โดยพระองค์ทรงเร่ง (ทรัพย์เชลยที่ค็อยบัร) อันนี้แก่พวกเจ้า และพระองค์ทรงยับยั้งมือของผู้คน (พวกยะฮูด) จาก (การทำร้าย) พวกเจ้าและเพื่อมัน (การยับยั้งจากการทำร้าย) จะได้เป็นสัญญาณหนึ่งแก่บรรดาผู้ศรัทธา และเพื่อพระองค์จะได้ทรงชี้แนะทางแก่พวกเจ้าสู่ทางอันเที่ยงตรง[3]

وَعَدَكُمُ اللَّهُ مَغَانِمَ كَثِيرَةً تَأْخُذُونَهَا فَعَجَّلَ لَكُمْ هَٰذِهِ وَكَفَّ أَيْدِيَ النَّاسِ عَنكُمْ وَلِتَكُونَ آيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ وَيَهْدِيَكُمْ صِرَاطًا مُّسْتَقِيمًا ﴿٢٠﴾

21. และทรัพย์เชลยอันอื่นอีกที่พวกเจ้าไม่มีกำลังที่จะเอาชนะมันได้แต่อัลลอฮฺทรงล้อมพวกมันไว้แล้ว (คืออาณาจักรเปอร์เซียและโรมันตะวันออก) และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอานุภาพ

وَأُخْرَىٰ لَمْ تَقْدِرُوا عَلَيْهَا قَدْ أَحَاطَ اللَّهُ بِهَا ۚ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا ﴿٢١﴾

---

[1] คืออัลลอฮฺทรงพอพระทัยต่อบรรดามุอฺมินจำนวน 1,400 คน ซึ่งทำสัตยาบันกับท่านนะบีใต้ต้นไม้ “ซัมเราะฮฺ” ที่ฮุดัยบียะฮฺ ทั้งนี้เพื่อเป็นการปลอบโยนบรรดามุอฺมินเหล่านั้นหลังจากพวกเขาไม่มีโอกาสได้เข้านครมักกะฮฺเพื่อทำอุมเราะฮฺในปีนั้น โดยพวกกุเรชมักกะฮฺขอทำสัญญาสงบศึก และสัญญาจะให้ท่านนะบีกับบรรดามุอฺมินเข้านครมักกะฮฺในปีต่อไป อัลลอฮฺทรงรู้ดีถึงความจริงใจและคำมั่นสัญญาในจิตใจของพวกเขา ดังนั้นพระองค์จึงประทานความสงบใจ และความอบอุ่นใจขณะทำสัตยาบัน และทรงตอบแทนพวกเขาด้วยการพิชิตเมืองค็อยบัร

[2] และจะให้พวกเขาได้รับทรัพย์เชลยอันมากมายในการพิชิตเมืองค็อยบัร

[3] เพราะการญิฮาดและการอดทนของพวกเจ้านั้นเอง อัลลอฮฺจึงทรงสัญญากับพวกเจ้าว่า จะให้มีการพิชิตเมืองค็อยบัรในเร็ววัน และจะห้ามมิให้พวกพันธมิตรตระกูลของพวกยะฮูดมาทำร้ายพวกเจ้า โดยให้เหล่าศัตรูเกิดความกลัวขึ้น แล้วพวกเจ้าจะได้ทรัพย์เชลยที่เมืองค็อยบัรอย่างง่ายดาย และการได้มาซึ่งทรัพย์เชลยก็ดี การพิชิตเมืองมักกะฮฺก็ดี และการเข้ามัสยิดฮะรอมก็ดี เหล่านี้เป็นสัญญาอย่างชัดแจ้งที่ชี้บ่งถึงคำบอกเล่าของท่านรอซูลว่าเป็นความจริง

เหนือทุกสิ่งอย่าง[1]

22. และถ้าบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาได้ต่อสู้กับพวกเจ้า พวกเขาก็จะผินหลังกลับอย่างแน่นอน แล้วพวกเขาจะไม่พบผู้คุ้มครองและผู้ช่วยเหลือ

وَلَوْ قَٰتَلَكُمُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لَوَلَّوُا۟ ٱلْأَدْبَٰرَ ثُمَّ لَا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٢٢﴾

23. นั่นคือแนวทางของอัลลอฮฺแก่บรรดาผู้ที่ล่วงลับไปแล้วแต่กาลก่อน และเจ้าจะไม่พบการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ในแนวทางของอัลลอฮฺ[2]

سُنَّةَ ٱللَّهِ ٱلَّتِى قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلُ ۖ وَلَن تَجِدَ لِسُنَّةِ ٱللَّهِ تَبْدِيلًا ﴿٢٣﴾

24. และพระองค์คือผู้ทรงยับยั้งมือของพวกเขาจากพวกเจ้า และมือของพวกเจ้าจากพวกเขา (มิให้มีการสู้รบกัน) ที่หุบเขานครมักกะฮฺ (ที่ฮุดัยบียะฮฺ) หลังจากที่พระองค์ได้ทรงให้พวกเจ้ามีชัยชนะเหนือพวกเขา และอัลลอฮฺทรงรู้เห็นในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ[3]

وَهُوَ ٱلَّذِى كَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ عَنْهُم بِبَطْنِ مَكَّةَ مِنۢ بَعْدِ أَنْ أَظْفَرَكُمْ عَلَيْهِمْ ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿٢٤﴾

25. พวกเขาคือบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาและปิดกั้นพวกเจ้าให้หันห่างจากมัสยิดอัลฮะรอม และการเชือดสัตว์พลีที่ถูกกักกันไว้มิให้บรรลุสู่ที่เชือดของมัน และหากมิใช่เพราะมีบรรดาผู้ศรัทธาชายและบรรดาผู้ศรัทธาหญิง ซึ่งพวกเจ้าไม่รู้จักพวกเขา พวกเจ้าก็จะฆ่าพวกเขา แล้วก็

هُمُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَصَدُّوكُمْ عَنِ ٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ وَٱلْهَدْىَ مَعْكُوفًا أَن يَبْلُغَ مَحِلَّهُۥ ۚ وَلَوْلَا رِجَالٌ مُّؤْمِنُونَ وَنِسَآءٌ مُّؤْمِنَٰتٌ لَّمْ تَعْلَمُوهُمْ أَن تَطَـُٔوهُمْ فَتُصِيبَكُم مِّنْهُم مَّعَرَّةٌۢ بِغَيْرِ عِلْمٍ ۖ لِّيُدْخِلَ ٱللَّهُ فِى رَحْمَتِهِۦ مَن يَشَآءُ ۚ لَوْ تَزَيَّلُوا۟ لَعَذَّبْنَا ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٢٥﴾

---

[1] คือทรัพย์เชลยจากพวกยุโรปและเอเชีย ซึ่งพวกเจ้าไม่สามารถที่จะเอาชนะพวกเหล่านั้นได้ แต่อัลลอฮฺทรงให้พวกเจ้าสามารถยึดเอามาได้ ทั้งนี้ด้วยเดชานุภาพของพระองค์

[2] ส่วนหนึ่งจากความโปรดปรานของพระองค์แก่พวกเจ้าคือ เมื่อชาวมักกะฮฺได้ต่อสู้กับพวกเจ้าอัลลอฮฺจะช่วยเหลือพวกเจ้าให้ได้รับชัยชนะ แล้วพวกศัตรูก็ผินหลังหนีแพ้กลับไป โดยไม่มีผู้คุ้มครองให้ความช่วยเหลือ และแนวทางของพระองค์นี้จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงเป็นอันขาดตราบใดที่บรรดาผู้ศรัทธามีความเชื่อมั่นต่อพระองค์

[3] อันนี้นับได้ว่าเป็นพระมหากรุณาธิคุณจากอัลลอฮฺ ตะอาลา โดยมิให้ทั้งสองฝ่ายรบพุ่งกัน และทำให้มีการเจรจาประนีประนอมกัน ทั้งนี้นับได้ว่าเป็นผลดีแก่บรรดามุอฺมินทั้งในดุนยาและอาคิเราะฮฺ หลังจากได้ให้พวกเจ้าจับพวกกุเรชจำนวน 80 คน เป็นเชลยศึกแล้วให้นำมามอบให้แก่ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม แล้วท่านก็ได้อภัยและปล่อยตัวพวกเขาไป ดังนั้นจึงได้มีการเจรจาประนีประนอม

จะก่อให้เกิดโทษแก่พวกเจ้า เพราะพวกเขาโดยไม่รู้ตัว ทั้งนี้เพื่ออัลลอฮฺจะทรงให้ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ เข้าอยู่ในความเมตตาของพระองค์ หากพวกเขาแยกออกจากกัน แน่นอนเราก็จะลงโทษบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในหมู่พวกเขา ซึ่งการลงโทษอันเจ็บปวด[1]

إِذْ جَعَلَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ فِى قُلُوبِهِمُ ٱلْحَمِيَّةَ حَمِيَّةَ ٱلْجَٰهِلِيَّةِ فَأَنزَلَ ٱللَّهُ سَكِينَتَهُۥ عَلَىٰ رَسُولِهِۦ وَعَلَى ٱلْمُؤْمِنِينَ وَأَلْزَمَهُمْ كَلِمَةَ ٱلتَّقْوَىٰ وَكَانُوٓا۟ أَحَقَّ بِهَا وَأَهْلَهَا ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمًا ﴿٢٦﴾

26. ขณะที่พวกปฏิเสธศรัทธาได้ทำให้ความหยิ่งยโสมีขึ้นในจิตใจของพวกเขาซึ่งเป็นความหยิ่งยโส ในสมัยแห่งความงมงาย อัลลอฮฺจึงประทานความเงียบสงบของพระองค์ให้แก่รอซูลของพระองค์ และแก่บรรดาผู้ศรัทธา และทรงให้พวกเขาตั้งมั่นอยู่บนคำกล่าวแห่งความยำเกรง (คำกล่าวชะฮาดะฮฺ) โดยที่พวกเขามีสิทธิยิ่งต่อคำกล่าวนี้ และเหมาะสมคู่ควรยิ่งอีกด้วย และอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง[2]

---

[1] พวกกุฟฟารกุเรชที่ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ปิดกั้นพวกเจ้ามิให้เข้าสู่มัสยิดอัลฮะรอมเพื่อทำอุมเราะฮฺในปีฮุดัยบียะฮฺ และปิดกั้นมิให้เชือดสัตว์พลีที่อัลฮะรอม และในนครมักกะฮฺนั้นมีบรรดาผู้ศรัทธาทั้งชายและหญิงที่อ่อนแอ และปกปิดการอีมานของพวกเขา เพราะกลัวพวกมุชริกีน โดยที่พวกเจ้าไม่รู้จักพวกเขา แล้วพวกเจ้าก็ฆ่าพวกเขาโดยที่พวกเจ้าไม่รู้ และจะเกิดโทษแก่พวกเจ้า การกระทำเช่นนี้ก็เพื่อให้บรรดามุอฺมินรอดพ้นจากพวกมุชริกีน และเพื่อให้ชาวมักกะฮฺเข้าสู่อิสลามอีกเป็นจำนวนมาก ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงยังไม่ทรงอนุญาตให้พวกเจ้าเข้าสู่นครมักกะฮฺเป็นการพิชิตในปีนั้น หากบรรดามุอฺมินแยกออกจากพวกกุฟารอย่างแจ้งชัดแล้ว พระองค์ก็จะทรงอนุญาตแก่พวกเจ้าให้พิชิต และจะให้พวกกุฟฟารได้รับการลงโทษอย่างเจ็บปวดด้วยน้ำมือของพวกเจ้า

[2] ความหยิ่งยโสของพวกกุฟฟาร เหล่านั้นเป็นความหยิ่งยโสที่มีมาแต่สมัยญาฮิลียะฮฺ เป็นเหตุให้พวกเขาไม่ยอมรับความจริงและไม่ยอมจำนนต่อเหตุผล จนกระทั่งไม่ยอมให้ท่านนะบีและบรรดามุอฺมินเข้ามัสยิดอัลฮะรอมเพื่อทำอุมเราะฮฺ ด้วยเหตุนี้บรรดามุอฺมินจึงตกลงใจที่จะไม่ยอมรับการเจรจาประนีประนอม เพราะเป็นการเสียเปรียบให้พวกมุชริกีนอย่างมาก เมื่อเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้น อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงประทานความเงียบสงบให้แก่ท่านรอซูลและบรรดาผู้ศรัทธาและให้พวกเขาตั้งมั่นอยู่ในคำกล่าวชะฮาดะฮฺ ซึ่งเป็นคำกล่าวแห่งการตักวา คือเป็นการป้องกันพวกเขาให้พ้นจากการทำชิริก และการลงโทษ โดยที่พวกเขาเป็นผู้มีสิทธิยิ่งและเหมาะสมยิ่งต่อคำกล่าวนี้

لَّقَدْ صَدَقَ ٱللَّهُ رَسُولَهُ ٱلرُّءْيَا بِٱلْحَقِّ ۖ لَتَدْخُلُنَّ
ٱلْمَسْجِدَ ٱلْحَرَامَ إِن شَآءَ ٱللَّهُ ءَامِنِينَ مُحَلِّقِينَ
رُءُوسَكُمْ وَمُقَصِّرِينَ لَا تَخَافُونَ ۖ فَعَلِمَ مَا لَمْ
تَعْلَمُوا۟ فَجَعَلَ مِن دُونِ ذَٰلِكَ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿٢٧﴾

27. โดยแน่นอนอัลลอฮฺได้ทรงทำให้ความฝันนั้นสมจริงแก่รอซูลของพระองค์ด้วยความจริงแน่นอน พวกเจ้าจะได้เข้าสู่มัสยิดอัลฮะรอมอย่างปลอดภัยหากอัลลอฮฺทรงประสงค์ โดย (บางคน) โกนผมของพวกเจ้า และ (อีกบางคน) ตัดผม พวกเจ้าอย่าได้หวาดกลัว เพราะอัลลอฮฺทรงรอบรู้สิ่งที่พวกเจ้าไม่รู้ ดังนั้นพระองค์จึงได้ทรงกำหนดชัยชนะอื่นจากนั้น ซึ่งชัยชนะอันใกล้นี้[1]

هُوَ ٱلَّذِىٓ أَرْسَلَ رَسُولَهُۥ بِٱلْهُدَىٰ وَدِينِ ٱلْحَقِّ
لِيُظْهِرَهُۥ عَلَى ٱلدِّينِ كُلِّهِۦ ۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ شَهِيدًا ﴿٢٨﴾

28. พระองค์คือผู้ทรงส่งรอซูลของพระองค์พร้อมด้วยแนวทางที่ถูกต้องและศาสนาแห่งสัจธรรม เพื่อพระองค์จะทรงให้ศาสนา (ของพระองค์) นั้นประจักษ์แจ้งเหนือศาสนาอื่นทั้งมวล และพอเพียงแล้วที่อัลลอฮฺทรงเป็นพยาน[2]

مُّحَمَّدٌ رَّسُولُ ٱللَّهِ ۚ وَٱلَّذِينَ مَعَهُۥٓ أَشِدَّآءُ عَلَى ٱلْكُفَّارِ
رُحَمَآءُ بَيْنَهُمْ ۖ تَرَىٰهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا

29. มุฮัมมัดเป็นรอซูลของอัลลอฮฺ และบรรดาผู้ที่อยู่ร่วมกับเขา เป็นผู้เข้มแข็งกล้าหาญต่อพวกปฏิเสธศรัทธา เป็นผู้เมตตาสงสารระหว่าง

---

[1] นักตัฟซีรอธิบายว่า ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้ฝันว่าท่านและบรรดาสาวกของท่านได้เข้านครมักกะฮฺ และได้ทำอุมเราะฮฺ ต่อมาท่านรอซูลได้เล่าความฝันให้บรรดาสาวกฟังทำให้พวกเขาดีอกดีใจ ครั้นเมื่อได้ออกเดินทางไปอัลฮุดัยบียะฮฺ และได้ถูกพวกมุชริกีนขัดขวางมิให้เข้าไปในนครมักกะฮฺ และได้เกิดเหตุการณ์การเจรจาประนีประนอมขึ้น พวกมุนาฟิกีนก็ได้กล่าวเยาะเย้ยถากถางจึงทำให้บรรดามุสลิมเกิดความน้อยใจ ดังนั้นอายะฮฺนี้จึงถูกประทานลงมาเป็นการยืนยันว่า ความฝันของท่านนะบีนั้นจะเกิดขึ้นจริงในปีต่อมา อัลลอฮฺทรงรู้ดียิ่งกว่าในการเจรจาประนีประนอมกันนี้มีเคล็ดลับความดีและผลประโยชน์แก่พวกเจ้าซึ่งพวกเจ้าไม่อาจจะรู้ได้ ดังนั้นก่อนหน้าจากการได้รับชัยชนะในการพิชิตเมืองมักกะฮฺก็มีชัยชนะนั่นคือการเจรจาประนีประนอม

[2] พระองค์ได้ส่งมุฮัมมัดมาเป็นรอซูลเพื่อเผยแผ่แนวทางที่ถูกต้อง และศาสนาที่เที่ยงแท้สัจธรรมคือศาสนาอิสลาม เพื่อให้เป็นที่ประจักษ์เด่นชัดเหนือศาสนาอื่น ๆ แม้กระทั่งบทบัญญัติต่าง ๆ ที่มาจากฟากฟ้าเช่น เตารอต และอินญีล และเป็นการพอเพียงแล้วที่อัลลอฮฺทรงเป็นพยานให้ว่ามุฮัมมัดเป็นรอซูลของพระองค์

مِّنَ ٱللَّهِ وَرِضْوَٰنًا سِيمَاهُمْ فِى وُجُوهِهِم مِّنْ أَثَرِ ٱلسُّجُودِ ذَٰلِكَ مَثَلُهُمْ فِى ٱلتَّوْرَىٰةِ وَمَثَلُهُمْ فِى ٱلْإِنجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْـَٔهُۥ فَـَٔازَرَهُۥ فَٱسْتَغْلَظَ فَٱسْتَوَىٰ عَلَىٰ سُوقِهِۦ يُعْجِبُ ٱلزُّرَّاعَ لِيَغِيظَ بِهِمُ ٱلْكُفَّارَ وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ مِنْهُم مَّغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًۢا ﴿٢٩﴾

พวกเขาเอง เจ้าจะเห็นพวกเขาเป็นผู้รูกั๊วะ ผู้สุญูดโดยแสวงหาคุณความดีจากอัลลอฮฺและความโปรดปราน (ของพระองค์) เครื่องหมายของพวกเขาอยู่บนใบหน้าของพวกเขา เนื่องจากร่องรอยแห่งการสุญูด นั่นคืออุปมาของพวกเขาที่มีอยู่ในอัตเตารอต และอุปมาของพวกเขาที่มีอยู่ในอัลอินญีลประหนึ่งเมล็ดพืชที่งอกหน่อหรือกิ่งก้านของมันออกมา แล้วทำให้มันงอกงาม แล้วมันก็เติบโตแข็งแรง และทรงตัวอยู่ได้บนลำต้นของมัน นำความปลื้มปิติมาให้แก่ผู้หว่าน เพื่อที่พระองค์จะก่อความโกรธแค้นแก่พวกปฏิเสธศรัทธา เพราะพวกเขา (มุสลิมีน) และอัลลอฮฺทรงสัญญาบรรดาผู้ศรัทธาและกระทำความดีทั้งหลายในหมู่พวกเขาว่า จะได้รับการอภัยโทษและรางวัลอันใหญ่หลวง[1]

---

[1] มุฮัมมัดคือ รอซูลของอัลลอฮฺอย่างแท้จริง และบรรดาศ่อฮาบะฮฺผู้ทรงคุณธรรมเป็นผู้แสดงออกซึ่งความเข้มแข็งและแข็งกร้าวต่อผู้ที่ขัดแย้งต่อศาสนาของพวกเขา และมีความเมตตาสงสารต่อผู้มีความคิดเห็นตรงกันในเรื่องศาสนา จะเห็นได้ว่าคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกเขาไม่ชอบที่จะให้อวัยวะของเขา หรือเสื้อผ้าของเขาไปกระทบกับอวัยวะหรือเสื้อผ้าของคนกาฟิร แต่ถ้ากับพี่น้องมุสลิมด้วยกันเองแล้วเขาจะจับมือโอบกอดและแสดงออกซึ่งความรักใคร่ นอกจากนี้แล้วจะเห็นพวกเขาก้มลงรูกั๊วะและสุญูดในเวลาละหมาดของพวกเขา โดยหวังการตอบแทนด้วยสวนสวรรค์และความโปรดปรานจากอัลลอฮฺ เครื่องหมายแห่งการอีมาน และความบริสุทธิ์ของพวกเขา ปรากฏอยู่บนใบหน้าของพวกเขาอันเนื่องมาจากร่องรอยแห่งการสุญูดเพราะในวันกิยามะฮฺนั้น พวกเขาจะถูกฟื้นคืนชีพมาโดยมีใบหน้าและเท้ามีแสงเป็นประกายอันเนื่องมาจากน้ำละหมาดคุณลักษณะดังกล่าวข้างต้นนั้นได้กล่าวไว้เป็นอุปมาในคัมภีร์อัตเตารอตและคัมภีร์อัลอินญีล อัฏเฏ๊าะฮาก กล่าวว่า อุปมานี้เป็นที่ชัดแจ้งที่สุด เมล็ดพืชคือท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม หน่อหรือกิ่งก้านนี้คือบรรดาสาวก ในตอนแรกมีจำนวนน้อยอ่อนแอแล้วก็ได้เพิ่มขึ้นมากมายและแข็งแรง ทั้งนี้เพื่อที่จะก่อความโกรธแค้นให้แก่พวกกุฟฟารอันเนื่องมาจากจำนวนและความเข้มแข็งของบรรดาสาวก อัลลอฮฺทรงสัญญาแก่บรรดาผู้ศรัทธา และบรรดาผู้กระทำความดีว่าพวกเขาจะได้รับการอภัยโทษอย่างสมบูรณ์และรางวัลอันยิ่งใหญ่อีกทั้งริซกีอันหลากหลายในสวนสวรรค์

(49) ซูเราะฮฺ อัลหุญุร๊อต

เป็นบัญญัติมะดะนียะฮฺ มี 18 อายะฮฺ

ถูกประทานหลังจากซูเราะฮฺ อัลมุญาดะละฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลหุญุร๊อต

ซูเราะฮฺอัลหุญุร๊อต ถูกประทานลงมาหลังจากซูเราะฮฺ อัลมุญาดะละฮฺ เป็นซูเราะฮฺ มะดะนียะฮฺ มีอายะฮฺทั้งหมด 18 อายะฮฺ ถึงแม้ว่าซูเราะฮฺนี้จะมีอายะฮฺน้อย แต่มีความสำคัญทางด้านจริยธรรมมาก เพราะประมวลไว้ด้วยข้อเท็จจริงในการอบรมที่เป็นอมตะไว้มากมาย เป็นการปูพื้นฐานที่มั่นคงไว้สำหรับสังคมที่มีเกียรติ เป็นซูเราะฮฺที่ทรงคุณค่าทางด้านศีลธรรม จนกระทั่งนักตัฟซีรบางท่านถึงกับให้ชื่อซูเราะฮฺนี้ว่า "ซูเราะฮฺอัลอัคล๊าก" หรือ "ซูเราะฮฺจริยธรรม"

ซูเราะฮฺเริ่มด้วยการกล่าวถึงมารยาทอันสูงส่งที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงชี้แนะและอบรมสั่งสอนบรรดามุอฺมิน ให้แสดงออกต่อบทบัญญัติของพระองค์ต่อคำสั่งของรอซูลของพระองค์

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงมารยาทที่ดีงามอีกอย่างหนึ่งคือ การลดเสียงในการสนทนาหรือกล่าวถามสิ่งใดกับท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เพื่อเป็นการยกย่องและให้เกียรติอันสูงศักดิ์ของท่าน เพราะท่านมีฐานะ และตำแหน่งไม่เหมือนปุถุชนธรรมดา จึงเป็นหน้าที่ของมุสลิมมุอฺมินจะต้องแสดงออกซึ่งการมีสัมมาคารวะต่อท่าน จะสนทนาไต่ถามก็ต้องกระทำด้วยการยกย่อง และให้เกียรติ

จากมารยาทเฉพาะตัว หรือมารยาทประจำตัว อายะฮฺต่อมา ได้กล่าวถึงมารยาททั่วไปที่มีผลกระทบต่อผู้อื่น เพื่อเป็นการปูพื้นฐานที่มั่นคงแห่งสังคมที่ดีงาม เป็นอายะฮฺที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ปรามมุสลิมมุอฺมินมิให้ฟังหรือเชื่อข่าวลือต่าง ๆ เพราะกี่มากน้อยแล้วที่คำพูดเพียงไม่กี่คำที่คนชั่ว คนเลวกล่าวออกมา ต้องกลายเป็นสาเหตุทำให้เกิดโศกนาฏกรรมอันยิ่งใหญ่และกี่มากน้อยแล้ว ที่ข่าวคราวที่ได้รับฟังมา

โดยไม่มีการสืบสวนสอบสวนให้แน่ชัดเสียก่อน ทำให้เกิดความพินาศล่มจม หรือทำให้เกิดการแตกแยกกันจนมองหน้ากันไม่สนิท

อายะฮฺต่อมา ได้เรียกร้องให้หาทางปรองดองคืนดีกันในระหว่างคู่กรณี และให้หาทางเกลี้ยกล่อมฝ่ายที่ละเมิดไม่ยอมปรองดอง และให้กำราบฝ่ายที่ยังดื้อรั้นฝ่าฝืนข้อบัญญัติของอัลลอฮฺ

ในอายะฮฺที่ 11 อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงเตือนบรรดามุอฺมินให้ปลีกตนให้ห่างไกลจากการกระทำที่แสดงถึงการขาดความเป็นผู้ดีมีศีลสัตย์ นั่นคือ อย่าได้เยาะเย้ยดูหมิ่นดูแคลนใส่ร้ายป้ายสีและประณามผู้อื่น ห้ามมิให้นินทาลับหลัง สงสัยแคลงใจสอดส่ายหาความลับของผู้อื่น หรือมองพี่น้องมุอฺมินไปในแง่ร้าย พร้อมทั้งได้เรียกร้องมุสลิมมาสู่จริยธรรมและคุณธรรมอันประเสริฐ ในการเตือนมิให้นินทาลับหลังกันนั้น อัลกุรอานได้กล่าวปรามไว้ด้วยสำนวนที่น่าระทึกใจสามารถปลุกความรู้สึกให้เกิดความหวั่นไหวได้อย่างมหัศจรรย์ นั่นคือภาพของชายผู้หนึ่ง นั่งอยู่เคียงศพของพี่น้องของเขา แล้วถูกบังคับให้กินเนื้อศพที่เน่าเปื่อยแล้วด้วยความฝืนใจ และสะอิดสะเอียน

ซูเราะฮฺนี้จบลงด้วยเรื่องราวของอาหรับชนบทที่เข้าใจเอาเองว่า การมีอีมานศรัทธานั้น เป็นเพียงวาจาคำพูดที่เปล่งออกมาเป็นการเพียงพอและพวกเขาได้มาหาท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เพื่อลำเลิกบุญคุณที่พวกเขาได้เข้ารับนับถือศาสนาอิสลาม อัลลอฮฺ ตะอาลา ได้ทรงชี้แจงข้อเท็จจริงของการศรัทธาและการเป็นอิสลาม อีกทั้งได้ทรงบอกกล่าวเงื่อนไขของการเป็นมุอฺมินที่สมบูรณ์ให้ทราบด้วยว่า มุอฺมินที่แท้จริงนั้นจะต้องเป็นผู้ที่เพียบพร้อมด้วยการศรัทธา มีความบริสุทธิ์ใจต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา องค์เดียว มีการญิฮาดเสียสละในทางของอัลลอฮฺ มีการปฏิบัติการงานที่ดี

ชื่อของซูเราะฮฺ

การที่ซูเราะฮฺนี้มีชื่อว่า "อัลหุญุร็อต" ก็เพราะว่าในบริเวณใกล้มัสญิดอันนะบะวีย์ในขณะนั้นเป็นห้องหับที่บรรดาอุมมุลมุอฺมินีน ภรรยาของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุ-อะลัยฮิวะซัลลัม ได้ใช้เป็นที่พำนักอาศัย

เชค อะหมัด มุศฏอฟา อัลมะรอฆีย์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือ "ตัฟซีรอัลมะรอฆีย์" ของท่านว่า

"ห้องหับต่าง ๆ ดังกล่าวนี้มีทั้งหมด 9 ห้อง หลังคามุงด้วยทางอินทผลัม มุงไว้เตี้ย ๆ ไม่สูงนัก สามารถที่จะเอื้อมมือจับได้ ต่อมาห้องหับเหล่านี้ อัลวะลีดอิบนุอับดุลมะลิก ใช้ให้ผนวกเข้าไว้ในบริเวณมัสญิดของท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ซึ่งประชาชนต่างพากันร่ำไห้ด้วยความเสียดายและอาลัย"

สะอี๊ด อิบนุลมุซัยยับ กล่าวขึ้นในวันนั้นว่า "ฉันปรารถนาที่จะให้พวกเขาปล่อยมันไว้ตามสภาพเดิมเพื่อผู้คนชาวเมืองอัลมะดีนะฮฺ เมื่อได้เติบโตขึ้นมา ตลอดจนผู้คนที่เดินทางมาจากต่างแดนจะได้พบเห็นว่าท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้ใช้ชีวิตอยู่อย่างไร? จะทำให้ผู้ที่ได้พบเห็นมีการสมถะมักน้อย ไม่โอ้อวดกัน และไม่ประกวดประขันกันในการใช้ชีวิตอย่างฟุ่มเฟือย"

ซูเราะฮฺนี้ถูกประทานลงมาในช่วงเวลาระหว่างปีที่มีการทำสนธิสัญญาอัลหุไดบียะฮฺกับการทำสงครามตะบู๊ก

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تُقَدِّمُواْ بَيۡنَ يَدَيِ ٱللَّهِ
وَرَسُولِهِۦۖ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۚ إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٞ ١

1. โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย พวกเจ้าอย่าได้ล้ำหน้า (ในการกระทำใด ๆ) เมื่ออยู่ต่อหน้าอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์[1] พวกเจ้าจงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَرۡفَعُوٓاْ أَصۡوَٰتَكُمۡ فَوۡقَ صَوۡتِ
ٱلنَّبِيِّ وَلَا تَجۡهَرُواْ لَهُۥ بِٱلۡقَوۡلِ كَجَهۡرِ بَعۡضِكُمۡ
لِبَعۡضٍ أَن تَحۡبَطَ أَعۡمَٰلُكُمۡ وَأَنتُمۡ لَا تَشۡعُرُونَ ٢

2. โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย พวกเจ้าอย่าได้ยกเสียงของพวกเจ้าเหนือเสียงของอัลนะบี[2] และอย่าพูดเสียงดังกับเขา (มุฮัมมัด) เยี่ยงการพูดเสียงดังของบางคนของพวกเจ้ากับอีกบางคน[3] เพราะ (เกรงว่า) การงานต่าง ๆ ของพวกเจ้าจะสูญเสียไป โดยที่พวกเจ้าไม่รู้สึกตัว

إِنَّ ٱلَّذِينَ يَغُضُّونَ أَصۡوَٰتَهُمۡ عِندَ رَسُولِ ٱللَّهِ
أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ ٱمۡتَحَنَ ٱللَّهُ قُلُوبَهُمۡ لِلتَّقۡوَىٰۚ

3. แท้จริงบรรดาผู้ที่ลดเสียงของพวกเขา ณ ที่รอซูลุลลอฮฺนั้น ชนเหล่านั้น คือบรรดาผู้ที่อัลลอฮฺทรงทดสอบจิตใจของพวกเขาเพื่อความ

---

[1] คืออย่าได้เสนอแนะกิจการใด ๆ ขึ้นมาเทียบเคียงหรือเหนือกว่าคำตรัสของอัลลอฮฺ ตะอาลา และคำกล่าวของรอซูลของพระองค์ ไม่ว่าข้อเสนอนั้น ๆ จะเป็นเรื่องส่วนตัว การดำเนินชีวิตหรือเรื่องเกี่ยวกับศาสนา และอย่าได้แสดงความคิดเห็นหรือตัดสินชี้ขาดเรื่องใด ๆ ก่อนที่จะกลับไปทบทวนดูคำดรัสของอัลลอฮฺ ตะอาลา และคำกล่าวของท่านรอซูลศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม อายะฮฺนี้ได้กำหนดหลักการที่สำคัญยิ่งของอิสลาม คือข้อชี้ขาดตัดสินในกรณีใด ๆ ก็ตาม เป็นสิทธิเด็ดขาดของอัลลอฮฺ ตะอาลา แต่เพียงองค์เดียว ไม่มีการท้วงติงหรือวิพากษ์วิจารณ์ในข้อตัดสิน หรือข้อใช้ข้อห้ามของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ชี้ขาดตัดสินที่เที่ยงธรรมที่สุด

[2] คือเมื่อพวกท่านพูดกับท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จงลดเสียงของพวกท่านลง อย่ายกเสียงให้เหนือกว่าเสียงของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[3] คือขณะที่พวกท่านพูดกับท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม อย่ายกเสียงให้ดังเหมือนกับที่พวกท่านพูดระหว่างกัน และอย่าเรียกท่านด้วยชื่อหรือสมญาของท่านเหมือนกับพวกท่านเรียกระหว่างกัน เช่นเรียกท่านว่า โอ้มุฮัมมัด แต่จงเรียกท่านว่า โอ้ท่านนะบีของอัลลอฮฺ โอ้ท่านรอซูลุลลอฮฺ เป็นการยกย่องให้เกียรติแก่ท่าน

لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ عَظِيمٌ ۝٣

ยำเกรง[1] สำหรับพวกเขาจะได้รับการอภัยโทษและรางวัลอันใหญ่หลวง[2]

إِنَّ الَّذِينَ يُنَادُونَكَ مِن وَرَاءِ الْحُجُرَاتِ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ۝٤

4. แท้จริงบรรดาผู้ส่งเสียงเรียกเจ้าทางเบื้องหลังห้องหับเหล่านั้น ส่วนใหญ่ของพวกเขาไม่ใช้สติปัญญา[3]

وَلَوْ أَنَّهُمْ صَبَرُوا حَتَّىٰ تَخْرُجَ إِلَيْهِمْ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ ۚ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ۝٥

5. และหากว่าพวกเขาอดทนไว้จนกว่าเจ้าจะออกมาหาพวกเขาแล้ว แน่นอนมันย่อมเป็นการดีสำหรับพวกเขา[4] และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن جَاءَكُمْ فَاسِقٌ بِنَبَإٍ فَتَبَيَّنُوا أَن تُصِيبُوا قَوْمًا بِجَهَالَةٍ فَتُصْبِحُوا عَلَىٰ مَا فَعَلْتُمْ نَادِمِينَ ۝٦

6. โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย หากคนชั่วนำข่าวใดๆ มาแจ้งแก่พวกเจ้า พวกเจ้าก็จงสอบสวนให้แน่ชัด[5] หาไม่แล้วพวกเจ้าจะก่อเคราะห์กรรม

---

[1] บรรดาผู้ที่ลดเสียงของพวกเขาเมื่ออยู่ต่อหน้าท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ชนเหล่านั้น อัลลอฮฺ ทรงทำให้จิตใจของพวกเขาบริสุทธิ์เพื่อการยำเกรง และเพื่อฝึกจิตใจให้เป็นลักษณะประจำตัว

[2] คือในวันอาคิเราะฮฺ

[3] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวประณามอาหรับชาวชนบทที่ไม่มีมรรยาทในการเรียกท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ทางเบื้องหลังห้องหับ ซึ่งเป็นที่พำนักของบรรดาภริยาของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[4] อัลบัยฎอวีย์กล่าวว่า กล่าวกันว่า ผู้ที่ตะโกนเรียกท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม คือ “อุยัยนะฮฺ อิบนุ หุศ็อยนฺ” และ “อัลอั๊กเราะฮฺ อิบนุ ฮาบิส” ซึ่งเป็นตัวแทนจากบะนีตะมีม จำนวน 70 คน ได้เข้ามาหาท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เวลาบ่าย ขณะที่ท่านนอนพักผ่อนอยู่

[5] คือเมื่อคนชั่วช้า (ฟาซิก) คือคนที่ไม่เป็นที่น่าไว้วางใจในความซื่อสัตย์ และความยุติธรรม นำข่าวมาแจ้งแก่ท่าน ก็จงสอบสวนให้เป็นที่แจ้งชัดแน่นอนเสียก่อน หาไม่แล้วอาจจะก่อให้เกิดโศกนาฏกรรมในเรื่องนั้นๆ นักตัฟซีรกล่าวว่า อายะฮฺนี้ถูกประทานลงมาในเรื่องราวของอัลวะลีด อิบนุ อุกบะฮฺ อิบนุ อะบีมุอีฏ เมื่อท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ใช้ให้ไปรวบรวมซะกาตจากบะนีมุศฏ้อลิก เมื่ออัลวะลีดเดินทางไปถึงหมู่บ้านดังกล่าวชาวบ้านออกมาต้อนรับ แต่อัลวะลีดเข้าใจผิดคิดว่าชาวบ้านออกมาเพื่อจะมาทำร้ายเขา จึงรีบเดินทางกลับเพื่อแจ้งข่าวแก่ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม แต่ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้ใช้วิจารณญาณ โดยส่งคอลิด อิบนุลวะลีด ไปสอบสวนข้อเท็จจริง ปรากฏว่าเหตุการณ์หาได้เป็นตามที่อัลวะลีดรายงานไม่ อายะฮฺนี้จึงถูกประทานลงมาเพื่อเป็นการยืนยันความถูกต้องของบะนีมุศฏ้อลิก

แก่พวกหนึ่งโดยไม่รู้ตัว แล้วพวกเจ้าจะกลายเป็นผู้เสียใจในสิ่งที่พวกเจ้าได้กระทำไป

وَاعْلَمُوٓا۟ أَنَّ فِيكُمْ رَسُولَ ٱللَّهِ ۚ لَوْ يُطِيعُكُمْ فِى كَثِيرٍ مِّنَ ٱلْأَمْرِ لَعَنِتُّمْ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ حَبَّبَ إِلَيْكُمُ ٱلْإِيمَٰنَ وَزَيَّنَهُۥ فِى قُلُوبِكُمْ وَكَرَّهَ إِلَيْكُمُ ٱلْكُفْرَ وَٱلْفُسُوقَ وَٱلْعِصْيَانَ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلرَّٰشِدُونَ ﴿٧﴾

7. และพวกเจ้าพึงรู้เถิดว่า ในหมู่พวกเจ้านั้นมีรอซูลของอัลลอฮฺอยู่ หากเขา (มุฮัมมัด) เชื่อฟังพวกเจ้าในส่วนใหญ่ของกิจการแล้ว แน่นอนพวกเจ้าก็จะลำบากกัน[1] แต่อัลลอฮฺทรงให้การศรัทธาเป็นที่รักแก่พวกเจ้า และได้ทรงประดับมันไว้ในดวงใจของพวกเจ้า และทรงให้การปฏิเสธศรัทธา และความชั่วช้า และการฝ่าฝืนเป็นที่น่าเกลียดชังแก่พวกเจ้า[2] ชนเหล่านั้นคือพวกที่ดำเนินอยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง

فَضْلًا مِّنَ ٱللَّهِ وَنِعْمَةً ۚ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٨﴾

8. มันเป็นคุณธรรมและความโปรดปรานจากอัลลอฮฺ และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ[3]

وَإِن طَآئِفَتَانِ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ٱقْتَتَلُوا۟ فَأَصْلِحُوا۟ بَيْنَهُمَا ۖ فَإِنۢ بَغَتْ إِحْدَىٰهُمَا عَلَى ٱلْأُخْرَىٰ فَقَٰتِلُوا۟

9. และหากมีสองฝ่ายจากบรรดาผู้ศรัทธาทะเลาะวิวาทกัน พวกเจ้าก็จงไกล่เกลี่ยระหว่างทั้งสองฝ่าย[4] หากฝ่ายหนึ่งในสองฝ่ายนั้น

---

[1] อิบนุกะซีรกล่าวว่า พึงรู้เถิดว่าในหมู่บ้านพวกท่านนั้น มีท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม อยู่ด้วย พวกท่านจงยกย่องให้เกียรติท่าน เพราะท่านย่อมรู้ดีถึงผลประโยชน์ของพวกท่าน และมีความห่วงใยพวกท่านมากกว่าตัวของพวกท่านเอง หากท่านเชื่อฟังพวกท่านในทุกสิ่งที่พวกท่านเห็นชอบแล้วจะทำให้พวกท่านได้รับความลำบากกัน

[2] การที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงประทานความโปรดปรานแห่งการศรัทธาให้แก่พวกเจ้าและจะได้ทรงให้มันประดับมั่นอยู่ในดวงใจ และทรงให้การปฏิเสธศรัทธา ความชั่วช้า และการฝ่าฝืนเป็นที่เกลียดชังแก่พวกเจ้านั้น นับได้ว่าเป็นพระมหากรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่แก่ปวงบ่าวของพระองค์ ดังนั้นมุอฺมินทุกคนจะต้องรำลึกถึงบุญคุณอันนี้

[3] ความโปรดปรานดังกล่าวนี้ ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้นำมาใช้เมื่อทำสงครามอุฮุด โดยท่านได้ยืนขึ้น บรรดามุสลิมีนได้ยืนตั้งแถวเบื้องหลังท่าน และท่านได้กล่าวขอพรดังนี้
(اللهم حبب إلينا الإيمان وزينه في قلوبنا وكره إلينا الكفر والفسوق والعصيان واجعلنا من الراشدين)

[4] คือหาทางให้ทั้งสองฝ่ายยุติข้อขัดแย้งกัน และให้ประนีประนอมกันด้วยความยุติธรรม

ٱلَّتِي تَبۡغِي حَتَّىٰ تَفِيٓءَ إِلَىٰٓ أَمۡرِ ٱللَّهِۚ فَإِن فَآءَتۡ
فَأَصۡلِحُواْ بَيۡنَهُمَا بِٱلۡعَدۡلِ وَأَقۡسِطُوٓاْۖ إِنَّ ٱللَّهَ
يُحِبُّ ٱلۡمُقۡسِطِينَ ٩

ละเมิดอีกฝ่ายหนึ่ง[1] พวกเจ้าก็จงปรามฝ่ายที่ละเมิดจนกว่าฝ่ายนั้นจะกลับสู่พระบัญชาของอัลลอฮฺ[2] ฉะนั้นหากฝ่ายนั้นกลับ(สู่พระบัญชาของอัลลอฮฺ) แล้ว[3] พวกเจ้าก็จงประนีประนอมระหว่างทั้งสองฝ่ายด้วยความยุติธรรมและพวกเจ้าจงให้ความเที่ยงธรรม (แก่ทั้งสองฝ่าย) เถิด[4] แท้จริงอัลลอฮฺทรงรักใคร่บรรดาผู้ให้ความเที่ยงธรรม

إِنَّمَا ٱلۡمُؤۡمِنُونَ إِخۡوَةٞ فَأَصۡلِحُواْ بَيۡنَ أَخَوَيۡكُمۡۚ
وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ لَعَلَّكُمۡ تُرۡحَمُونَ ١٠

10. แท้จริงบรรดาผู้ศรัทธานั้นเป็นพี่น้องกัน[5] ดังนั้นพวกเจ้าจงไกล่เกลี่ยประนีประนอมกันระหว่างพี่น้องทั้งสองฝ่ายของพวกเจ้า[6] และจงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับความเมตตา

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا يَسۡخَرۡ قَوۡمٞ مِّن قَوۡمٍ عَسَىٰٓ
أَن يَكُونُواْ خَيۡرٗا مِّنۡهُمۡ وَلَا نِسَآءٞ مِّن نِّسَآءٍ عَسَىٰٓ
أَن يَكُنَّ خَيۡرٗا مِّنۡهُنَّۖ وَلَا تَلۡمِزُوٓاْ أَنفُسَكُمۡ وَلَا تَنَابَزُواْ
بِٱلۡأَلۡقَٰبِۖ بِئۡسَ ٱلِٱسۡمُ ٱلۡفُسُوقُ بَعۡدَ ٱلۡإِيمَٰنِۚ
وَمَن لَّمۡ يَتُبۡ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ١١

11. โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย ชนกลุ่มหนึ่งอย่าได้เยาะเย้ยชนอีกกลุ่มหนึ่ง บางทีชนกลุ่มที่ถูกเยาะเย้ยนั้นจะดีกว่าชนกลุ่มที่เยาะเย้ย และสตรีกลุ่มหนึ่งอย่าได้เยาะเย้ยสตรีอีกกลุ่มหนึ่ง บางทีกลุ่มสตรีที่ถูกเยาะเย้ยจะดีกว่ากลุ่มที่เยาะเย้ย

---

[1] หากฝ่ายหนึ่งไม่ยอมรับการไกล่เกลี่ยและยังดื้อรั้นที่ปฏิบัติตามอารมณ์ของตนแล้ว

[2] คือปรามฝ่ายที่ไม่ยอมรับการประนีประนอมจนกว่าจะยอมรับข้อตัดสินของอัลลอฮฺ และเลิกทิ้งการกระทำที่เป็นศัตรูกับอีกฝ่ายหนึ่ง

[3] คือยุติการทะเลาะวิวาทหรือการสู้รบกันแล้ว

[4] คือให้มีการไกล่เกลี่ยด้วยความยุติธรรม ไม่เอนเอียง ไม่เข้าข้างฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด และให้ความเป็นธรรมแก่ทั้งสองฝ่าย

[5] ความเป็นพี่น้องกันในหมู่มุสลิมมุอฺมินนั้น ผลที่จะติดตามมาก็คือ ความรักใคร่ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน การให้ความช่วยเหลือ และความร่วมมือกัน นี่คือจุดมุ่งหมายหลักของมุอฺมินผู้ศรัทธา ในอายะฮฺเป็นการบ่งชี้ว่าการเป็นที่น้องกันในอิสลามนั้นเข้มข้นกว่าการเป็นพี่น้องทางสายเลือดหรือวงศ์ตระกูล

[6] คืออย่าให้การแตกแยกเข้ามามีบทบาท และอย่าให้การเกลียดชังระหว่างกันเข้ามาสิงสู่อยู่ในหมู่คณะ

และพวกเจ้าอย่าได้ตำหนิตัวของพวกเจ้าเอง[1] และอย่าได้เรียกกันด้วยฉายาที่ไม่ชอบ ช่างเลวทรามจริง ๆ ที่บรรดาผู้ศรัทธาเรียกว่าเป็นผู้ฝ่าฝืน ภายหลังจากที่ได้มีการศรัทธากันแล้ว[2] และผู้ใดไม่สำนึกผิด ชนเหล่านั้นคือบรรดาผู้อธรรม[3]

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱجْتَنِبُوا۟ كَثِيرًا مِّنَ ٱلظَّنِّ إِنَّ بَعْضَ ٱلظَّنِّ إِثْمٌ وَلَا تَجَسَّسُوا۟ وَلَا يَغْتَب بَّعْضُكُم بَعْضًا أَيُحِبُّ أَحَدُكُمْ أَن يَأْكُلَ لَحْمَ أَخِيهِ مَيْتًا فَكَرِهْتُمُوهُ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ إِنَّ ٱللَّهَ تَوَّابٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢﴾

12. โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย พวกเจ้าจงปลีกตัวให้พ้นจากส่วนใหญ่ของการสงสัย[4] แท้จริงการสงสัยบางอย่างนั้นเป็นบาป[5] และพวกเจ้าอย่าสอดแนม[6] และบางคนในหมู่พวกเจ้าอย่านินทาซึ่งกันและกัน[7] คนหนึ่งในหมู่พวกเจ้านั้นชอบที่จะกินเนื้อพี่น้องของเขาที่ตายไปแล้วกระนั้นหรือ พวกเจ้าย่อมเกลียดมัน[8] และจงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ[9]

---

[1] ที่ว่าอย่าตำหนิตัวเอง ก็เพราะว่าบรรดามุสลิมเปรียบเสมือนเรือนร่างเดียวกัน คือถ้าคนหนึ่งคนใดตำหนิก็เสมือนกับว่าเขาตำหนิตัวของเขาเอง

[2] อัลบัยฎอวีย์กล่าวว่า ในอายะฮฺเป็นการบ่งชี้ถึงการเรียกชื่อกันด้วยฉายาว่าเป็นพฤติกรรมที่เลวทรามเพราะพฤติกรรมที่เลวทรามกับการศรัทธานั้นเป็นที่น่ารังเกียจจะรวมอยู่ด้วยกันไม่ได้

[3] คือจะได้รับการลงโทษ

[4] จงทำตัวให้ห่างไกลจากการสงสัย การไม่ซื่อสัตย์ และการนึกร้ายต่อญาติพี่น้องและมหาชนทั่วไป ที่ว่า "ส่วนใหญ่ของการสงสัย" นั้นเพื่อเป็นการระมัดระวังในทุก ๆ การกระทำดังกล่าว อย่ารีบด่วนในการนึกคิดแต่จงพินิจพิจารณาและสอบสวนหาข้อเท็จจริงเสียก่อน

[5] คือจะได้รับการลงโทษ

[6] คือสืบเสาะหรือค้นหาความลับของพี่น้องมุสลิม

[7] คืออย่ากล่าวถึงความไม่ดีงามของผู้อื่นในสิ่งที่เขาไม่ชอบที่จะให้กล่าวถึงเป็นการลับหลัง

[8] เป็นการยกอุทาหรณ์เปรียบเทียบถึงการกินเนื้อพี่น้องของเขาที่ตายแล้วว่ามันเป็นที่น่ารังเกียจเพียงใดดังนั้นการนินทามุสลิมด้วยกันจึงเป็นที่น่ารังเกียจยิ่งกว่า และโทษของมันก็ร้ายแรงยิ่งกว่า

[9] แก่ผู้ที่มีความยำเกรงอัลลอฮฺ ตะอาลา สำนึกผิดและกลับเนื้อกลับตัว ในตอนท้ายของอายะฮฺนี้เป็นการสนับสนุนให้มีการขออภัยโทษ ชอบให้มีการเสียสละและสารภาพผิดเพื่อมิให้มนุษย์หมดหวังในความเมตตาของอัลลอฮฺ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَٰكُم مِّن ذَكَرٍ وَأُنثَىٰ وَجَعَلْنَٰكُمْ
شُعُوبًا وَقَبَآئِلَ لِتَعَارَفُوٓا۟ ۚ إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِندَ ٱللَّهِ
أَتْقَىٰكُمْ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿١٣﴾

13. โอ้มนุษยชาติทั้งหลาย แท้จริงเราได้สร้างพวกเจ้าจากเพศชาย และเพศหญิง[1] และเราได้ให้พวกเจ้าแยกเป็นเผ่า และตระกูลเพื่อจะได้รู้จักกัน[2] แท้จริงผู้ที่มีเกียรติยิ่งในหมู่พวกเจ้า ณ ที่อัลลอฮฺนั้น คือผู้ที่มีความยำเกรงยิ่งในหมู่พวกเจ้า[3] แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้อย่างละเอียดถี่ถ้วน

۞ قَالَتِ ٱلْأَعْرَابُ ءَامَنَّا ۖ قُل لَّمْ تُؤْمِنُوا۟ وَلَٰكِن
قُولُوٓا۟ أَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ ٱلْإِيمَٰنُ فِى قُلُوبِكُمْ ۖ
وَإِن تُطِيعُوا۟ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ لَا يَلِتْكُم مِّنْ أَعْمَٰلِكُمْ
شَيْـًٔا ۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٤﴾

14. อาหรับชาวชนบทกล่าวว่าเราศรัทธาแล้ว จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัดว่า) พวกท่านยังมิได้ศรัทธา แต่จงกล่าวเถิดว่าเราเข้ารับอิสลามแล้ว เพราะการศรัทธายังมิได้เข้าสู่หัวใจของพวกท่าน[4] และถ้าพวกท่านเชื่อฟังปฏิบัติตามอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์แล้ว พระองค์จะไม่ทำให้การงานของพวกท่านด้อยลงแต่ประการใด[5] แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอภัยผู้ทรงเมตตาเสมอ

إِنَّمَا ٱلْمُؤْمِنُونَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ
ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا۟ وَجَٰهَدُوا۟ بِأَمْوَٰلِهِمْ وَأَنفُسِهِمْ

15. แท้จริงศรัทธาชนที่แท้จริงนั้น คือบรรดาผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์

---

[1] คือได้สร้างมาจากต้นกำเนิดเดียวกัน คืออาดัมและเฮาวาอฺ

[2] ความแตกต่างระหว่างเผ่า ตระกูล และประชาชาติ หรือความแตกต่างทางภาษาคำพูด ผิวพรรณ ขนบธรรมเนียมประเพณีมิได้เป็นสาเหตุให้มีการแตกแยกเป็นศัตรูกัน แต่เพื่อให้มีการรู้จักกัน ปรึกษาหารือกัน และร่วมมือกันทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม

[3] คุณค่าแห่งความเป็นมนุษย์นั้น อัลลอฮฺเป็นผู้ทรงกำเนิดนั่นก็คือผู้ที่มีเกียรติที่สุด ณ อัลลอฮฺ คือผู้ที่มีความยำเกรงพระองค์มากที่สุด ผู้ที่รักษาขอบเขตและสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์

[4] มีอาหรับชนบทกลุ่มหนึ่งจากบะนีอะสิด อิบนุ คุซัยมะฮฺ ได้เดินทางมาหาท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ในปีแห้งแล้ง แต่ความจริงแล้วพวกเขามิได้มีการศรัทธาแต่ประการใด พวกเขาได้พูดทวงบุญคุณกับท่านนะบี เพื่อขอศอดะเกาะฮฺจากท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงประทานอายะฮฺนี้ลงมาเพื่อชี้แจงสภาพความเป็นจริงของอาหรับชนบทกลุ่มนี้

[5] คือปฏิบัติตามโดยเปิดเผย และเร้นลับด้วยความบริสุทธิ์ใจ และด้วยการศรัทธาอย่างแท้จริงแล้วคุณงามความดีต่าง ๆ ที่ได้กระทำไปนั้น จะไม่ทำให้การตอบแทนจากอัลลอฮฺลดน้อยถอยลงแต่ประการใด

فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلصَّٰدِقُونَ ١٥

แล้วพวกเขาไม่สงสัยเคลือบแคลงใจ แต่พวกเขาได้เสียสละต่อสู้ดิ้นรนด้วยทรัพย์สมบัติของพวกเขา และชีวิตของพวกเขาไปในหนทางของอัลลอฮฺ[1] ชนเหล่านั้นแหละคือบรรดาผู้สัตย์จริง

قُلْ أَتُعَلِّمُونَ ٱللَّهَ بِدِينِكُمْ وَٱللَّهُ يَعْلَمُ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلْأَرْضِ وَٱللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ١٦

16. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัดว่า) พวกท่านจะบอกอัลลอฮฺเกี่ยวกับศาสนาของพวกท่านกระนั้นหรือ อัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดิน และอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง[2]

يَمُنُّونَ عَلَيْكَ أَنْ أَسْلَمُوا۟ قُل لَّا تَمُنُّوا۟ عَلَيَّ إِسْلَٰمَكُم بَلِ ٱللَّهُ يَمُنُّ عَلَيْكُمْ أَنْ هَدَىٰكُمْ لِلْإِيمَٰنِ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ١٧

17. พวกเขาถือเป็นบุญคุณแก่เจ้าว่าพวกเขาได้รับอิสลามแล้ว[3] จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัดว่า) พวกท่านอย่าถือเอาการเป็นอิสลามของพวกท่านมาเป็นบุญคุณแก่ฉันเลย แต่ทว่าอัลลอฮฺทรงประทานบุญคุณแก่พวกท่านต่างหาก[4] โดยชี้นำพวกท่านสู่การศรัทธา หากพวกท่านเป็นผู้สัตย์จริง

---

[1] จากลักษณะของมุอฺมินผู้ศรัทธาอย่างแท้จริงในอายะฮฺนี้ พอสรุปได้ว่า การอีมานคือการศรัทธา เชื่อมั่นที่ถูกซ่อนเร้นไว้ภายใน และอิสลามคือการปฏิบัติที่ปรากฏให้เห็นคือ การกระทำ

[2] คำถามในอายะฮฺนี้เป็นการปฏิเสธคำกล่าวอ้างของอาหรับชนบทกลุ่มดังกล่าวที่ไปกล่าวยืนยันและสาบานกับท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมว่า พวกเขาเป็นมุอฺมินผู้ศรัทธาอย่างแท้จริง อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงตรัสตอบเป็นการปฏิเสธคำกล่าวอ้างของพวกเขา และเป็นการปรามพวกเขาอีกด้วย เพราะพระองค์ทรงรอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่างในที่เร้นลับและเปิดเผย ว่าคำพูดของพวกเขานั้นเป็นความจริงหรือไม่?

[3] อาหรับชนบทกลุ่มดังกล่าวได้มาทวงบุญคุณกับท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ถึงการเข้าอิสลามของพวกเขา

[4] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงตอบโต้เรื่องการทวงบุญคุณดังกล่าวว่า แท้จริงอัลลอฮฺต่างหากที่เป็นเจ้าของบุญคุณเพราะการอีมานนั้น นับได้ว่าเป็นนิอฺมะฮฺ และบุญคุณอันใหญ่หลวงที่พระองค์ทรงประทานแก่บ่าวของพระองค์

إِنَّ ٱللَّهَ يَعۡلَمُ غَيۡبَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ وَٱللَّهُ
بَصِيرُۢ بِمَا تَعۡمَلُونَ ﴿١٨﴾

18. แท้จริงอัลลอฮฺทรงรอบรู้สิ่งเร้นลับในชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดิน และอัลลอฮฺทรงเห็นสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ[1]

---

[1] แม้ว่าอายะฮฺนี้จะเป็นการสนทนากับอาหรับชนบทเพื่อให้พวกเขาได้รู้ว่า การที่พวกเขามาทวงบุญคุณในการเข้าอิสลามกับท่านนะบีนั้น แท้จริงอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงรอบรู้ทุกสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ในจักรวาลทั้งมวล ในขณะเดียวกันก็เป็นการยืนยันแก่คนทั่วๆ ไปด้วยว่า กิจการงานทุกสิ่งของมนุษย์แต่ละคนนั้นย่อมจะไม่รอดพ้นไปจากการสอดส่องดูแลของพระองค์ ดังนั้นผู้มีจิตสำนึก น่าจะพิจารณาใคร่ครวญเพื่อให้เกิดความยำเกรงตักวา และเมื่อความยำเกรงเกิดขึ้นในจิตใจของเขาแล้ว ก็จะมีการตอบรับด้วยการเชื่อฟัง และการปฏิบัติอย่างแท้จริง

(50) ซูเราะฮฺ ก็อฟ

سورة ق

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 45 อายะฮฺ

นอกจากอายะฮฺที่ 38 เป็นบัญญัติมะดะนียะฮฺ

ถูกประทานหลังจากซูเราะฮฺ อัลมุรสะล๊าต

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ ก็อฟ

ซูเราะฮฺนี้เป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ ที่ขบปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับหลักการศรัทธาในอิสลาม ในขอบเขตจำกัดที่สำคัญเช่น ความเป็นเอกภาพ สาสน์ การฟื้นคืนชีพ สาระสำคัญของการดำเนินเรื่องก็คือ เรื่องการฟื้นคืนชีพและการชุมนุมกัน จนกระทั่งเกือบจะกล่าวได้ว่าเป็นรูปลักษณ์ของซูเราะฮฺนี้ อัลกุรอานได้เยียวยาเรื่องนี้ด้วยหลักฐานอันชัดแจ้ง และข้อพิสูจน์ที่โต้แย้งไม่ได้ ซูเราะฮฺนี้น่าหวาดกลัวมาก มีความประทับใจมากทางด้านความรู้สึก ทำให้จิตใจสั่นสะเทือน เพราะความกลัวและตื่นเต้นเพราะความพอใจ และรู้สึกกลัวเพราะมีความพอใจและไม่พอใจ

ซูเราะฮฺเริ่มด้วยปัญหาหลักซึ่งพวกกุฟฟารกุเรชปฏิเสธ สิ่งที่พวกเขาประหลาดใจต่อปัญหานั้นอย่างมากก็คือ ปัญหาการมีชีวิตขึ้นมาอีกหลังจากได้ตายไปแล้ว "ก๊อฟ ขอสาบานด้วยอัลกุรอานอันทรงเกียรติ แต่ว่าพวกเขาประหลาดใจที่มีผู้ตักเตือนคนหนึ่งจากหมู่พวกเขามายังพวกเขา ดังนั้นพวกปฏิเสธศรัทธาจึงกล่าวว่า "นี่มันเป็นเรื่องประหลาดจริง ๆ เมื่อเราตายและกลายเป็นฝุ่นดินไปแล้ว จะกลับมีชีวิตอีกกระนั้นหรือ นั่นเป็นการกลับที่ไกลเหลือเกิน"

ซูเราะฮฺได้เตือนพวกมุชริกีนที่ปฏิเสธการฟื้นคืนชีพ ให้หันมาพิจารณาถึงอานุภาพอันยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺ ซึ่งปรากฏเป็นภาพลักษณ์ให้เห็นได้จากหมู่จักรวาลที่อยู่ต่อหน้าเรา เช่น ท้องฟ้า แผ่นดิน น้ำ พืชผักผลไม้ ทั้งหมดนี้เป็นหลักฐานยืนยันอันชัดแจ้งถึงอานุภาพอันสูงส่งและยิ่งใหญ่ของพระองค์ "พวกเขามิได้มองไปยังฟากฟ้าเหนือพวกเขาดอกหรือว่าเราได้สร้างมันและประดับมันไว้อย่างไร"

ซูเราะฮฺได้เปลี่ยนไปสนทนาถึงเรื่องราวของพวกปฏิเสธศรัทธาของประชาชาติต่างๆ ในอดีต และสิ่งที่ได้ประสบกับพวกเขามาแล้วเป็นต้นว่า ความหายนะ และการลงโทษนานาชนิด ทั้งนี้เพื่อเป็นการเตือนพวกกุฟฟารมักกะฮฺว่าจะต้องประสบกับเคราะห์กรรมดังกล่าว เช่นเดียวกับที่คนอื่นๆ ได้ประสบมาก่อนแล้ว "หมู่ชนของนูหฺได้ปฏิเสธมาก่อนหน้าพวกเขาแล้ว และชาวร็อส (บ่อน้ำ) และษะมูด"

ซูเราะฮฺได้เปลี่ยนมาสนทนาถึงเรื่องอาการมึนงงแห่งความตาย ความน่าหวาดกลัวของวันแห่งการชุมนุม และสภาพที่ทำให้สยองขวัญขณะที่มีการคิดบัญชี ตลอดจนสิ่งที่อาชญากรจะได้พบในวันนั้น วันที่คร่ำเคร่งเต็มไปด้วยความหวาดกลัวและรุนแรง และจบลงด้วยพวกอาชญากรจะถูกโยนลงสู่ขุมนรก "และสังข์จะถูกเป่าขึ้น นั่นคือวันแห่งการสัญญา..."

ซูเราะฮฺจบลงด้วยการกล่าวถึง "เสียงเป่าสังข์อย่างแท้จริง" ซึ่งเป็นเสียงที่จะนำมนุษย์ออกจากหลุมฝังศพเปรียบเสมือนกับตั๊กแตนที่บินว่อนแล้วจะถูกนำไปสู่การสอบสวนและการตอบแทน ซึ่งไม่มีผู้ใดจะรอดพ้นไปจากอัลลอฮฺได้เลย ในการนี้เป็นการยืนยันอย่างชัดแจ้งถึงการฟื้นคืนชีพ และการชุมนุมในวันกิยามะฮฺ ซึ่งพวกมุชริกีนได้ปฏิเสธในเรื่องนี้ "และเจ้าจงฟังวันที่ผู้เรียกร้องจะร้องเรียกจากสถานที่ใกล้ๆ วันที่พวกเขาจะได้ยินเสียงเป่าสังข์อย่างแท้จริง นั่นคือวันแห่งการฟื้นคืนชีพ"

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

قٓ وَٱلْقُرْءَانِ ٱلْمَجِيدِ ﴿١﴾

1. ก็อฟ[1] ขอสาบานด้วยอัลกุรอานอันทรงเกียรติ[2]

بَلْ عَجِبُوٓا۟ أَن جَآءَهُم مُّنذِرٌ مِّنْهُمْ فَقَالَ ٱلْكَٰفِرُونَ هَٰذَا شَىْءٌ عَجِيبٌ ﴿٢﴾

2. แต่ว่าพวกเขาประหลาดใจที่มีผู้ตักเตือนคนหนึ่งจากหมู่พวกเขามายังพวกเขา ดังนั้นพวกปฏิเสธศรัทธาจึงกล่าวว่า นี่มันเป็นเรื่องประหลาดจริง ๆ[3]

أَءِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا ۖ ذَٰلِكَ رَجْعٌۢ بَعِيدٌ ﴿٣﴾

3. เมื่อเราตายและกลายเป็นฝุ่นดินไปแล้ว จะกลับมีชีวิตอีกกระนั้นหรือ นั่นเป็นการกลับที่ไกลเหลือเกิน[4]

قَدْ عَلِمْنَا مَا تَنقُصُ ٱلْأَرْضُ مِنْهُمْ ۖ وَعِندَنَا كِتَٰبٌ حَفِيظٌۢ ﴿٤﴾

4. แน่นอน เรารู้ดีว่า กี่มากน้อยแล้วที่แผ่นดินทำให้พวกเขามีจำนวนลดน้อยลง และ ณ ที่เรานั้นมีบันทึกรักษาไว้[5]

بَلْ كَذَّبُوا۟ بِٱلْحَقِّ لَمَّا جَآءَهُمْ فَهُمْ فِىٓ أَمْرٍ مَّرِيجٍ ﴿٥﴾

5. เปล่าเลย พวกเขาปฏิเสธความจริงต่างหาก เมื่อมันได้มีมายังพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงอยู่ในภาวะที่สับสน[6]

---

[1] เป็นอักษรหนึ่งในภาษาอาหรับ เป็นการบ่งชี้ว่าคัมภีร์ เป็นปาฏิหาริย์ ซึ่งถูกเรียงมาจากอักษรเหล่านี้

[2] อัลลอฮฺทรงสาบานด้วยอัลกุรอานอันทรงเกียรติเหนือคัมภีร์อื่น ๆ ที่ถูกประทานมาจากฟากฟ้าเช่นเดียวกันว่าพวกเจ้าจะถูกให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกหลังจากตายไปแล้วอย่างแน่นอน

[3] พวกมุชริกีนประหลาดใจที่ว่าได้มีรอซูลคนหนึ่งจากพวกเขามาตักเตือนพวกเขาถึงการลงโทษของอัลลอฮฺ และว่ามันเป็นเรื่องประหลาดจริง ๆ ไม่น่าเชื่อ

[4] พวกมุชริกีนกล่าวว่า เมื่อเราตายไปร่างกายของเราก็เน่าเปื่อย กระดูกของเราก็กลายเป็นฝุ่นดินแล้ว เราจะกลับมาเกิดใหม่ในสภาพเช่นเดิมนั้น ย่อมเป็นไปไม่ได้อย่างแน่นอนไม่กินกับปัญญาเลย

[5] คือเรารู้ดีว่า แผ่นดินนั้นได้กัดกินมนุษย์ไปเป็นจำนวนมากแล้ว และในบันทึกของเราก็ได้บันทึกจำนวนผู้ที่ได้ตายไปแล้วอย่างละเอียดไม่ขาดตกบกพร่องแต่ประการใด

[6] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงชี้แจงข้อประหลาดใจของพวกมุชริกีนว่า นี่คือสภาพของผู้ที่ผินหลังให้กับความจริง พวกเขาพูดถึงอัลกุรอานว่าเป็นเล่ห์กลเป็นกาพย์กลอน และนิยายสมัยโบราณที่เล่าต่อ ๆ กันมา ดังนั้นพวกเขาจึงอยู่ในภาวะสับสนไม่อยู่ในร่องรอย

6. พวกเขามิได้มองไปยังฟากฟ้าเหนือพวกเขาดอกหรือ ว่าเราได้สร้างมันและประดับมันไว้อย่างไร และมันไม่มีรอยหรือช่องโหว่เลย[1]

أَفَلَمْ يَنظُرُوٓاْ إِلَى ٱلسَّمَآءِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ بَنَيْنَٰهَا وَزَيَّنَّٰهَا وَمَا لَهَا مِن فُرُوجٍ ﴿٦﴾

7. และแผ่นดินนั้นเราได้แผ่ให้มันกว้างออกไป และในแผ่นดินนั้นเราได้ปักภูเขาไว้อย่างมั่นคง[2] และในแผ่นดินนั้นเราให้พฤกษชาติทุกชนิดงอกเงยออกมาเป็นคู่ๆ อย่างสวยงาม[3]

وَٱلْأَرْضَ مَدَدْنَٰهَا وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رَوَٰسِىَ وَأَنۢبَتْنَا فِيهَا مِن كُلِّ زَوْجٍۭ بَهِيجٍ ﴿٧﴾

8. เพื่อให้เป็นที่สังเกตและเป็นการเตือนให้ระลึกแก่บ่าวทุกคนผู้สำนึกผิด[4]

تَبْصِرَةً وَذِكْرَىٰ لِكُلِّ عَبْدٍ مُّنِيبٍ ﴿٨﴾

9. และเราได้ให้น้ำฝนหลั่งลงมาจากฟากฟ้าเป็นที่จำเริญแล้วด้วยน้ำนั้น เราได้ให้งอกเงยออกมาเป็นสวนอันหลากหลาย และเมล็ดพืชสำหรับเก็บเกี่ยว[5]

وَنَزَّلْنَا مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً مُّبَٰرَكًا فَأَنۢبَتْنَا بِهِۦ جَنَّٰتٍ وَحَبَّ ٱلْحَصِيدِ ﴿٩﴾

10. และต้นอินทผลัม อย่างสูงตระหง่าน ลำต้นของมันมีพวงย้อยลงมา มีผลซ้อนกันเป็นตับ

وَٱلنَّخْلَ بَاسِقَٰتٍ لَّهَا طَلْعٌ نَّضِيدٌ ﴿١٠﴾

11. เพื่อเป็นปัจจัยยังชีพแก่ปวงบ่าว[6] และด้วยน้ำนั้นเราทำให้ดินแดนที่แห้งแล้งมีชีวิตชีวาขึ้น

رِّزْقًا لِّلْعِبَادِ وَأَحْيَيْنَا بِهِۦ بَلْدَةً مَّيْتًا كَذَٰلِكَ ٱلْخُرُوجُ ﴿١١﴾

---

[1] คือพวกเขามิได้พิจารณาใคร่ครวญดูท้องฟ้าบ้างดอกหรือ ว่ามันถูกสร้างมาอย่างไรโดยไม่มีเสาค้ำจุน และถูกประดับประดาดวงดาวน้อยใหญ่มากมาย เพราะพวกเขาเคยพบเห็นบ้างไหมว่ามันมีช่องโหว่หรือรอยร้าว หรือเป็นที่น่าตำหนิอื่นจากนี้

[2] คือเราได้ทำให้แผ่นดินแผ่กว้างออกไปอย่างสุดลูกหูลูกตา และเราได้ปักภูเขาไว้ในแผ่นดินเพื่อมิให้มันแกว่งไกวหรือสั่นสะเทือน

[3] และเราได้พืชผัก ผลไม้ทุกชนิดงอกเงยออกมาอย่างสวยงามเพื่อเป็นประโยชน์แก่มนุษย์และสัตว์

[4] เพื่อเป็นพยานหลักฐานถึงการสร้างชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดิน และการที่อัลลอฮฺทรงทำให้ทั้งสองสิ่งนั้นเป็นสัญญาณอันยิ่งใหญ่ เพื่อเดือนให้ปวงบ่าวรำลึกถึงเดชานุภาพของพระองค์

[5] และด้วยน้ำฝนที่ได้หลั่งลงมาจากฟากฟ้านั้น ได้อำนวยประโยชน์ให้แก่พืชผักผลไม้นานาชนิด ในเรือกสวนและเมล็ดพืชสำหรับเก็บเกี่ยว เช่น ข้าว ข้าวสาลี และ ฯลฯ

[6] เราได้ให้สิ่งต่างๆ เหล่านั้นงอกเงยออกมาเพื่อเป็นริซกี และเป็นประโยชน์แก่สรรพสิ่งต่างๆ ที่พระองค์สร้างขึ้นมา

ใหม่ เช่นนั้นแหละการฟื้นคืนชีพ[1]

12. หมู่ชนของนูหฺได้ปฏิเสธมาก่อนหน้าพวกเขาแล้ว และชาวร็อส (บ่อน้ำ) และษะมูด

كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَأَصْحَٰبُ ٱلرَّسِّ وَثَمُودُ ﴿١٢﴾

13. และอ๊าด และฟิรเอาน์ และพี่น้องของลู๊ฏ

وَعَادٌ وَفِرْعَوْنُ وَإِخْوَٰنُ لُوطٍ ﴿١٣﴾

14. และชาวป่าทึบ และหมู่ชนของตุ๊บบะอฺ พวกเหล่านั้นทั้งหมดได้ปฏิเสธบรรดารอซูล[2] ดังนั้นสัญญาของเราจึงเหมาะสมคู่ควรแก่พวกเขา[3]

وَأَصْحَٰبُ ٱلْأَيْكَةِ وَقَوْمُ تُبَّعٍ ۚ كُلٌّ كَذَّبَ ٱلرُّسُلَ فَحَقَّ وَعِيدِ ﴿١٤﴾

15. เราได้เหน็ดเหนื่อยต่อการสร้างครั้งแรกกระนั้นหรือ[4] เปล่าเลย แต่ว่าพวกเขาอยู่ในการสงสัยต่อการสร้างครั้งใหม่ต่างหาก[5]

أَفَعَيِينَا بِٱلْخَلْقِ ٱلْأَوَّلِ ۚ بَلْ هُمْ فِى لَبْسٍ مِّنْ خَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿١٥﴾

16. และโดยแน่นอน เราได้บังเกิดมนุษย์มา และเรารู้ดียิ่งที่จิตใจของเขากระซิบกระซาบแก่เขา[6] และเรานั้นใกล้ชิดเขายิ่งกว่าเส้นเลือดชีวิตของเขาเสียอีก

وَلَقَدْ خَلَقْنَا ٱلْإِنسَٰنَ وَنَعْلَمُ مَا تُوَسْوِسُ بِهِۦ نَفْسُهُۥ ۖ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ ٱلْوَرِيدِ ﴿١٦﴾

---

[1] และแผ่นดินที่แห้งแล้งเช่น ทะเลทราย เมื่อฝนตกลงมาก็ทำให้แผ่นดินนั้นมีชีวิตชีวากลายเป็นทุ่งหญ้าสำหรับสัตว์เลี้ยงกินเป็นอาหาร ฉันใดก็ฉันนั้น การฟื้นคืนชีพหลังจากตายไปแล้วก็เช่นเดียวกัน

[2] คือบรรดาหมู่ชนที่ได้กล่าวนามมานั้นได้ปฏิเสธบรรดารอซูลของพวกเขามาก่อนพวกกุฟฟารมักกะฮฺ

[3] ดังนั้นสัญญาของเรา และการลงโทษของเราจึงเหมาะสมคู่ควรแล้ว อายะฮฺนี้เป็นการปลอบใจท่านนะบีศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และเป็นการเตือนสำหรับพวกกุฟฟาร

[4] ในการสร้างครั้งแรกนั้นเราเหน็ดเหนื่อยจนกระทั่งเราไม่สามารถที่จะให้พวกเขากลับฟื้นคืนชีพอีกครั้งหนึ่งหลังจากตายไปแล้วกระนั้นหรือ?

[5] ความหมายก็คือ การสร้างครั้งแรกนั้นมิได้ทำให้เราต้องเหน็ดเหนื่อยเลย ส่วนการกลับให้ฟื้นคืนชีพนั้นง่ายกว่าดังที่พระองค์ได้ตรัสไว้ ความว่า “และพระองค์คือผู้ทรงเริ่มแรกในการสร้าง แล้วพระองค์ให้มันกลับขึ้นอีก และมันเป็นการง่ายยิ่งแก่พระองค์” (30:27)

[6] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวถึงเดชานุภาพของพระองค์ที่มีอยู่เหนือมนุษย์ว่าพระองค์ทรงรอบรู้กิจการทุกอย่าง แม้กระทั่งสิ่งที่จิตใจของเขากระซิบกระซาบทั้งที่ดีและไม่ดี มีรายงานฮะดีสที่ศ่อเฮียะฮฺจากท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม มีความว่า “แท้จริงอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงผ่อนผันแก่ประชาชาติของฉันในสิ่งที่จิตใจของเขานึกคิดขึ้นตราบใดที่เขายังไม่พูดหรือยังไม่กระทำ”

إِذۡ يَتَلَقَّى ٱلۡمُتَلَقِّيَانِ عَنِ ٱلۡيَمِينِ وَعَنِ ٱلشِّمَالِ قَعِيدٞ ١٧

17. จงรำลึกขณะที่มะลาอิกะฮฺผู้บันทึกสองท่านบันทึก ท่านหนึ่งนั่งทางข้างขวา และอีกท่านหนึ่งนั่งทางข้างซ้าย[1]

مَّا يَلۡفِظُ مِن قَوۡلٍ إِلَّا لَدَيۡهِ رَقِيبٌ عَتِيدٞ ١٨

18. ไม่มีคำพูดคำใดที่เขากล่าวออกมา เว้นแต่ใกล้ ๆ เขานั้นมี (มะลัก) ผู้เฝ้าติดตาม ผู้เตรียมพร้อม (ที่จะบันทึก)[2]

وَجَآءَتۡ سَكۡرَةُ ٱلۡمَوۡتِ بِٱلۡحَقِّۖ ذَٰلِكَ مَا كُنتَ مِنۡهُ تَحِيدُ ١٩

19. และอาการมึนงงแห่งความตายได้ปรากฏขึ้นอย่างประจักษ์แจ้ง และนั่นคือสิ่งที่เจ้าจะหลีกเลี่ยงจากมันไปไม่ได้[3]

وَنُفِخَ فِي ٱلصُّورِۚ ذَٰلِكَ يَوۡمُ ٱلۡوَعِيدِ ٢٠

20. และสังข์จะถูกเป่าขึ้น นั่นคือวันแห่งการสัญญา[4]

وَجَآءَتۡ كُلُّ نَفۡسٖ مَّعَهَا سَآئِقٞ وَشَهِيدٞ ٢١

21. และทุก ๆ ชีวิตจะมาพร้อมกับเขา คือมะลักผู้นำทาง และมะลักผู้เป็นพยาน[5]

لَّقَدۡ كُنتَ فِي غَفۡلَةٖ مِّنۡ هَٰذَا فَكَشَفۡنَا عَنكَ غِطَآءَكَ فَبَصَرُكَ ٱلۡيَوۡمَ حَدِيدٞ ٢٢

22. โดยแน่นอน เจ้าไม่สนใจต่อเรื่องนี้[6] ดังนั้น เราจึงเปิดสิ่งที่ปกคลุมเจ้าอยู่ให้ออกไปจากเจ้า

---

[1] หมายถึงมะลัก 2 ท่าน เป็นผู้บันทึกการกระทำของมนุษย์หรือเป็นผู้สังเกตการณ์

[2] คือทุก ๆ คำพูดที่มนุษย์กล่าวออกมาจะเป็นคำพูดที่ดี หรือคำพูดที่เลว ก็จะมีมะลักเป็นผู้เฝ้าติดตามและจดบันทึกทุก ๆ คำพูด อัลหะซันกล่าวว่า เมื่อมนุษย์ได้ตายลง สมุดบันทึกของเขาจะถูกม้วนเก็บไว้ เมื่อถึงวันกิยามะฮฺก็จะมีเสียงกล่าวแก่เขาว่า “เจ้าจงอ่านบันทึกของเจ้า พอเพียงแก่ตัวเจ้าแล้ววันนี้ที่จะเป็นผู้ชำระบัญชีของตัวเจ้าเอง”

[3] คือจะเกิดขึ้นอย่างแท้จริงซึ่งเจ้าเคยสงสัยและพยายามหลีกเลี่ยงมัน มีฮะดีษรายงานจากท่านหญิงอาอิชะฮฺร่อฎิยัลลอฮุอันฮากล่าวว่า เมื่อความตายได้เข้ามาครอบงำท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ท่านได้เอามือเช็ดเหงื่อออกจากใบหน้าของท่านแล้วกล่าวว่า “ซุบฮานัลลอฮฺ แท้จริงความตายนั้นมีอาการมึนงงอย่างแน่นอน”

[4] การเป่าสังข์แห่งการฟื้นคืนชีพ นั่นคือวันที่อัลลอฮฺทรงสัญญากับพวกกุฟฟารในการลงโทษ

[5] มนุษย์ทุกคนไม่ว่าจะเป็นคนดีหรือคนชั่วจะมีมะลัก 2 ท่าน เดินคุมเขาไป ท่านหนึ่งเดินนำไปยังทุ่งมะหฺชัร อีกท่านเป็นพยานต่อการงานของเขา อิบนุอับบาสกล่าวว่า ผู้ที่นำทางเขาคือมะลัก ส่วนผู้เป็นพยานคือตัวของเขาเอง

[6] คือวันแห่งความรุนแรงและเร่าร้อน

วันนี้สายตาของเจ้าจึงเฉียบขาด[1]

وَقَالَ قَرِينُهُۥ هَٰذَا مَا لَدَيَّ عَتِيدٌ ٢٣

23. มะลักผู้ถูกมอบหมายกล่าวว่า นี่คือสิ่งที่เตรียมไว้อยู่ที่ข้าพระองค์[2]

أَلْقِيَا فِى جَهَنَّمَ كُلَّ كَفَّارٍ عَنِيدٍ ٢٤

24. เจ้าทั้งสองจงโยนทุกคนที่ปฏิเสธศรัทธาและดื้อรั้น[3]

مَّنَّاعٍ لِّلْخَيْرِ مُعْتَدٍ مُّرِيبٍ ٢٥

25. ผู้ขัดขวางการทำดี ผู้ฝ่าฝืน ผู้สงสัย

ٱلَّذِى جَعَلَ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ فَأَلْقِيَاهُ فِى ٱلْعَذَابِ ٱلشَّدِيدِ ٢٦

26. ซึ่งตั้งพระเจ้าอื่นคู่เคียงกับอัลลอฮฺ ดังนั้นเจ้าทั้งสองจงโยนเขาสู่การลงโทษอันสาหัส[4]

۞ قَالَ قَرِينُهُۥ رَبَّنَا مَآ أَطْغَيْتُهُۥ وَلَٰكِن كَانَ فِى ضَلَٰلٍۭ بَعِيدٍ ٢٧

27. (ชัยฏอน) สหายของเขากล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของเรา ข้าพระองค์มิได้ทำให้เขาหลงผิดดอก แต่ทว่าเขาได้อยู่ในการหลงผิดมาก่อนแล้ว[5]

قَالَ لَا تَخْتَصِمُوا۟ لَدَىَّ وَقَدْ قَدَّمْتُ إِلَيْكُم بِٱلْوَعِيدِ ٢٨

28. พระองค์ตรัสว่า พวกเจ้าอย่ามาโต้เถียงต่อหน้าข้าเลย และแน่นอนข้าได้เตือนพวกเจ้าก่อนหน้านี้แล้ว[6]

---

[1] คือสิ่งที่ปกปิดหัวใจ หู ตาของเจ้าอยู่ในโลกนี้

[2] เจ้าจะเห็นสิ่งที่ปกคลุมเจ้าอยู่ตลอดไป เพราะสิ่งที่กีดขวางถูกขจัดออกไปแล้ว

[3] ในวันกิยามะฮฺ มะลักผู้ถูกมอบหมายเป็นผู้ควบคุมการงานของมนุษย์จะกล่าวขึ้นมา นี่คือสิ่งที่เตรียมไว้อยู่ที่ข้าพระองค์โดยไม่ขาดตกบกพร่อง

[4] อัลลอฮฺได้ตรัสแก่มะลาอิกะฮฺทั้งสองว่า จงโยนบุคคลเหล่านี้ลงนรกญะฮันนัม คือผู้ปฏิเสธศรัทธาผู้ดื้อรั้นไม่เคารพความจริง ไม่ศรัทธาต่อวันชำระ ผู้ขัดขวางไม่ปฏิบัติตามสิทธิ์ที่เขาพึงปฏิบัติ ผู้ฝ่าฝืนอธรรม ผู้สงสัย โดยตั้งสิ่งอื่นเป็นคู่เคียงสักการะบูชาร่วมกับพระองค์

[5] อิบนุอับบาส และมุญาฮิดกล่าวว่า สหายในที่นี้หมายถึงชัยฏอน ชัยฏอนได้กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์มิได้ทำให้เขาหลงผิดดอก แต่ทว่าตัวของเขาเองเป็นผู้หลงผิด เป็นผู้ฝ่าฝืนและต่อต้านความจริง แล้วข้าพระองค์ก็ได้ช่วยเหลือและสนับสนุนให้เขาหลงผิดต่อไป

[6] คือข้าได้เตือนเจ้าโดยผ่านทางบรรดารอซูล ข้าได้ให้คัมภีร์ต่าง ๆ แก่พวกเจ้าแล้ว หลักฐานและข้อยืนยันต่าง ๆ ได้มีมายังพวกเจ้าแล้วอย่างครบถ้วน

مَا يُبَدَّلُ ٱلۡقَوۡلُ لَدَيَّ وَمَآ أَنَا۠ بِظَلَّٰمٖ لِّلۡعَبِيدِ ﴿٢٩﴾

29. พระดำรัสของข้า จะไม่ถูกเปลี่ยนแปลง ณ บัดนี้ และข้าก็มิได้เป็นผู้อยุติธรรมต่อปวงบ่าวของข้าเลย[1]

يَوۡمَ نَقُولُ لِجَهَنَّمَ هَلِ ٱمۡتَلَأۡتِ وَتَقُولُ هَلۡ مِن مَّزِيدٖ ﴿٣٠﴾

30. วันซึ่งเราจะกล่าวแก่นรกญะฮันนัมว่า เจ้าเต็มแล้วหรือ และมันจะกล่าวว่า ยังมีเพิ่มอีกไหม[2]

وَأُزۡلِفَتِ ٱلۡجَنَّةُ لِلۡمُتَّقِينَ غَيۡرَ بَعِيدٍ ﴿٣١﴾

31. และสวนสวรรค์จะถูกนำให้มาใกล้แก่บรรดาผู้ยำเกรง มันมิได้อยู่ไกลเลย[3]

هَٰذَا مَا تُوعَدُونَ لِكُلِّ أَوَّابٍ حَفِيظٖ ﴿٣٢﴾

32. นี่คือสิ่งที่พวกเจ้าได้ถูกสัญญาไว้สำหรับทุกคนที่สำนึกผิด (หันหน้าเข้าหาอัลลอฮฺ) ผู้รักษาบัญญัติ (ของอัลลอฮฺ)[4]

مَّنۡ خَشِيَ ٱلرَّحۡمَٰنَ بِٱلۡغَيۡبِ وَجَآءَ بِقَلۡبٖ مُّنِيبٍ ﴿٣٣﴾

33. ผู้ที่เกรงกลัวพระผู้ทรงกรุณาปรานีโดยทางลับ และมาหา (พระองค์) ด้วยจิตใจที่สำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัว[5]

---

[1] คือข้าได้ตัดสินไว้แล้ว ดังนั้นพระดำรัสของข้าจะเปลี่ยนแปลงไม่ได้ และข้าจะไม่ลงโทษผู้ใดด้วยการทำบาปของคนอื่น และจะไม่ลงโทษผู้ใดเว้นแต่ด้วยการทำบาปของเขาเองหลังจากได้มีหลักฐานยืนยัน

[2] มีรายงานจากอะนัสอิบนฺมาลิก ร่อฎิยัลลอฮุอันฮุ แจ้งว่าท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม กล่าวว่า "(มนุษย์) จะถูกโยนลงในนรก แล้วมันจะกล่าวว่า ยังมีเพิ่มอีกไหม จนกระทั่งพระองค์จะวางพระบาทของพระองค์ลงในมัน แล้วมันจะกล่าวว่า พอแล้ว พอแล้ว" บันทึกโดยอัลบุคอรียฺ

[3] และนั่นคือวันกิยามะฮฺ มันมิได้อยู่ไกลเลย เพราะมันจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนโดยปราศจากการสงสัย ทุก ๆ สิ่งที่จะมีมาย่อมใกล้

[4] อุไบด อิบนฺ อุไมรฺ กล่าวว่า (الأواب الحفيظ) ผู้สำนึกผิด ผู้รักษาบัญญัติของอัลลอฮฺ คือผู้ที่เขาจะนั่งในที่ประชุมแล้วจะไม่ลุกขึ้นจนกว่าเขาจะขออภัยโทษต่ออัลลอฮฺ อัซซะวะญัล

[5] โดยที่ไม่มีผู้ใดเห็นเขานอกจากอัลลอฮฺ อัซซะวะญัล ดังเช่นคำกล่าวของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ที่ว่า "และชายคนหนึ่งที่รำลึกถึงอัลลอฮฺโดยลำพังแล้ว นัยน์ตาทั้งสองของเขาก็ท่วมท้นด้วยน้ำตา (เพราะความยำเกรงอัลลอฮฺ)" และเขาพบอัลลอฮฺ ตะอาลาในวันกิยามะฮฺด้วยจิตใจที่สำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัวและถ่อมตนต่อหน้าพระองค์

34. พวกเจ้าจงเข้าไปในสวนสวรรค์ด้วยความศานติ นั่นคือวันแห่งการพำนักอยู่ตลอดกาล[1]

ٱدْخُلُوهَا بِسَلَٰمٍ ذَٰلِكَ يَوْمُ ٱلْخُلُودِ ﴿٣٤﴾

35. สำหรับพวกเขาจะได้รับสิ่งที่พวกเขาพึงประสงค์ในสวนสวรรค์ และ ณ ที่เรานั้นยังมีอีกมากมาย[2]

لَهُم مَّا يَشَآءُونَ فِيهَا وَلَدَيْنَا مَزِيدٌ ﴿٣٥﴾

36. เราได้ทำลายผู้คนไปกี่มากน้อยแล้ว ก่อนหน้าพวกเขาทั้ง ๆ ที่เขาทั้งหลายมีความเข้มแข็งทางสมรรถภาพกว่าพวกเขา แล้วพวกเขา ได้ออกเดินทางไปตามเมืองต่าง ๆ (พวกเขาเหล่านั้น) มีทางหนีรอดหรือ[3]

وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُم مِّن قَرْنٍ هُمْ أَشَدُّ مِنْهُم بَطْشًا فَنَقَّبُوا۟ فِى ٱلْبِلَٰدِ هَلْ مِن مَّحِيصٍ ﴿٣٦﴾

37. แท้จริงในการนั้น แน่นอนย่อมเป็นข้อตักเตือนแก่ผู้มีหัวใจ หรือรับฟังโดยที่เขามีความตั้งใจจริง[4]

إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَذِكْرَىٰ لِمَن كَانَ لَهُۥ قَلْبٌ أَوْ أَلْقَى ٱلسَّمْعَ وَهُوَ شَهِيدٌ ﴿٣٧﴾

38. และโดยแน่นอน เราได้สร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และสิ่งที่อยู่ระหว่างมันทั้งสองใน

وَلَقَدْ خَلَقْنَا ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِى سِتَّةِ أَيَّامٍ وَمَا مَسَّنَا مِن لُّغُوبٍ ﴿٣٨﴾

---

[1] คือจะมีเสียงกล่าวแก่พวกเขา จงเข้าไปในสวนสวรรค์ด้วยความศานติ กอตาดะฮฺกล่าวว่า พวกเขาจะปลอดภัยจากการลงโทษของอัลลอฮฺ ตะอาลา มะลาอิกะฮฺของอัลลอฮฺจะให้สลามแก่พวกเขา และพวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล

[2] ถึงแม้ว่าเขาจะได้รับสิ่งที่เขาต้องการแล้ว เขาก็จะได้รับเพิ่มขึ้นอีก ดังเช่นคำตรัสของพระองค์ที่ว่า (لِّلَّذِينَ أَحْسَنُوا۟ ٱلْحُسْنَىٰ وَزِيَادَةٌ) "สำหรับบรรดาผู้กระทำความดีจะได้รับความดี และได้เพิ่มขึ้นอีก" สิ่งที่จะได้เพิ่มขึ้นอีกคือ การมองไปยังพระพักตร์ของอัลลอฮฺ ตะอาลา ทั้งนี้ตามรายงานหะดีษศ่อเฮียะฮฺบันทึกโดยมุสลิม

[3] คือก่อนหน้าพวกกุฟฟารกุเรชนั้นเราได้ทำลายประชาชาติอื่นมากมายแล้ว โดยที่พวกเขามีความเข้มแข็งกว่าพวกเจ้า และพวกเจ้าก็ได้พบเห็นร่องรอยที่หลงเหลืออยู่เพราะการถูกลงโทษของพวกเหล่านั้น พวกเจ้าไม่เห็นดอกหรือว่าพวกเขาเหล่านั้นมีทางหนีรอดจากการลงโทษ และกฎสภาวะของอัลลอฮฺหรือไม่ พวกเจ้าก็จะมีสภาพเช่นเดียวกับพวกเหล่านั้น

[4] คือมีหัวใจที่รับฟังข้อตักเตือนแล้วนำไปคิดพิจารณาเพื่อความเข้าใจ

เวลา 6 วัน และไม่มีความเหน็ดเหนื่อยใดๆ มาสัมผัสเรา[1]

فَٱصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ ٱلشَّمْسِ وَقَبْلَ ٱلْغُرُوبِ ﴿٣٩﴾

39. ดังนั้น เจ้าจงอดทนต่อสิ่งที่พวกเขากล่าวถึง[2] และจงแซ่ซ้องด้วยการสรรเสริญพระเจ้าของเจ้าก่อนการขึ้นของดวงอาทิตย์ และก่อนการตก (ของมัน)[3]

وَمِنَ ٱلَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَأَدْبَٰرَ ٱلسُّجُودِ ﴿٤٠﴾

40. และระหว่างเวลากลางคืน ก็จงสดุดีพระองค์ด้วย[4] และหลังเวลาสุญูด[5]

وَٱسْتَمِعْ يَوْمَ يُنَادِ ٱلْمُنَادِ مِن مَّكَانٍ قَرِيبٍ ﴿٤١﴾

41. และเจ้าจงฟังวันที่ผู้เรียกร้องจะร้องเรียกจากสถานที่ใกล้ๆ[6]

يَوْمَ يَسْمَعُونَ ٱلصَّيْحَةَ بِٱلْحَقِّ ذَٰلِكَ يَوْمُ ٱلْخُرُوجِ ﴿٤٢﴾

42. วันที่พวกเขาจะได้ยินเสียงเป่าสังข์อย่างแท้จริง นั่นคือวันแห่งการฟื้นคืนชีพ[7]

---

[1] เป็นการยืนยันถึงวันฟื้นคืนชีพ เพราะผู้ที่สามารถในการสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และไม่เหน็ดเหนื่อยต่อการสร้างสิ่งเหล่านั้น ย่อมเหมาะสมยิ่งกว่าที่จะให้ผู้ตายกลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่ และเป็นการปฏิเสธข้อกล่าวอ้างของพวกยะฮูดที่ว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงเหน็ดเหนื่อยในการสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินในเวลา 6 วัน และทรงพักผ่อนในวันที่ 7 คือวันเสาร์

[2] คือพวกปฏิเสธดังกล่าว

[3] ก่อนที่จะมีการบัญญัติการละหมาด 5 เวลา ได้มีบัญญัติให้ละหมาด 2 เวลา คือก่อนตะวันขึ้น คือเวลาฟะญ์ร และก่อนตะวันตกดินคือ เวลาอัศรฺ ต่อมาหลังจากปรากฏการณ์อัลอิสรออฺแล้ว บัญญัติเวลาละหมาดทั้งสองจึงถูกยกเลิกไป

[4] ก่อนปรากฏการณ์อัลอิสรออฺ ได้มีบัญญัติละหมาดเวลากลางคืนแก่ท่านนะบี และประชาชาติของท่านเป็นเวลา 1 ปี แล้วได้ถูกยกเลิกจากการเป็นวาญิบ แต่ได้มีบัญญัติให้เป็นซุนนะฮฺ ดังคำตรัสของพระองค์ที่ว่า (وَمِنَ ٱلَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهِۦ نَافِلَةً لَّكَ) "และจากบางส่วนของกลางคืนเจ้าจงตื่นขึ้นมาละหมาดในเวลาของมันเป็นการสมัครใจสำหรับเจ้า (คือเป็นซุนนะฮฺ)"

[5] มุญาฮิดกล่าวว่า มีรายงานจาก อิบนุ อับบาส ร่อฎิยัลลอฮุอันฮุมากล่าวว่า หมายถึงการกล่าวตัสบีหฺหลังทุกๆ เวลาละหมาด

[6] อับดุลลอฮฺ อิบนุ อับบาส กล่าวว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงบัญชาให้มะลัก (อิสรอฟีล) อะลัยอิสสลามตะโกนเรียกบนแท่นหินที่บัยตุลมักดิสว่า โอ้บรรดากระดูกที่ผุพังทั้งหลายและอวัยวะที่กระจัดกระจายทั้งหลาย แท้จริงอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงบัญชาให้พวกเจ้ามารวมกันเพื่อฟังคำพิพากษาตัดสิน

[7] คือเสียงเป่าจะมีขึ้นอย่างแท้จริงแน่นอน ซึ่งส่วนใหญ่ของพวกเขายังมีความสงสัยอยู่

إِنَّا نَحْنُ نُحْيِۦ وَنُمِيتُ وَإِلَيْنَا ٱلْمَصِيرُ ﴿٤٣﴾

43. แท้จริงเรานั้นเป็นผู้ให้มีชีวิตขึ้น และเราเป็นผู้ให้ (เขา) ตายและยังเราคือการกลับไป[1]

يَوْمَ تَشَقَّقُ ٱلْأَرْضُ عَنْهُمْ سِرَاعًا ذَٰلِكَ حَشْرٌ عَلَيْنَا يَسِيرٌ ﴿٤٤﴾

44. วันที่แผ่นดินจะแยกออกจากพวกเขา (และพวกเขาจะ) ออกมาอย่างรีบเร่ง[2] นั่นคือการชุมนุมที่ง่ายดายแก่เรา[3]

نَّحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ وَمَآ أَنتَ عَلَيْهِم بِجَبَّارٍ فَذَكِّرْ بِٱلْقُرْءَانِ مَن يَخَافُ وَعِيدِ ﴿٤٥﴾

45. เรารู้ดียิ่งถึงสิ่งที่พวกเขากล่าว[4] และเจ้ามิได้เป็นผู้มีอำนาจเหนือพวกเขา ดังนั้นเจ้าจงตักเตือนด้วยอัลกุรอานนี้แก่ผู้กลัวต่อสัญญาร้ายของข้า[5]

---

[1] คือพระองค์เป็นผู้เริ่มการสร้างครั้งแรกและจะให้กลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีก และบรรดามัคลูกจะต้องกลับไปหาพระองค์ เพื่อการตอบแทนตามผลงานที่ดีและชั่วของแต่ละคน

[2] แล้วพวกเขาก็วิ่งออกจากกุบูรไปยังสถานที่แห่งการชำระบัญชีแห่งผลงานเป็นการตอบรับการเรียกร้องของผู้ร้องเรียก

[3] การฟื้นคืนชีพและการชุมนุมกันที่ทุ่งมะหฺชัรนั้นเป็นเรื่องง่ายดายสำหรับเราไม่เป็นการเหน็ดเหนื่อยแก่เราแต่อย่างใด เช่นคำกล่าวของพระองค์ที่ว่า (وَمَآ أَمْرُنَآ إِلَّا وَٰحِدَةٌ كَلَمْحٍۭ بِٱلْبَصَرِ) "และพระบัญชาของเราจะมีขึ้นเพียงครั้งเดียวเสมือนกับชั่วพริบตาเดียว"

[4] คือเรารอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกมุชริกีนพูดจากันเกี่ยวกับเจ้า ดังนั้นเจ้าอย่าได้กลัวหรือตกใจในเรื่องที่พวกเขากล่าวถึงเลย เจ้าไม่มีอำนาจที่จะบังคับพวกเหล่านั้นให้อยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง และเจ้ามิได้ถูกบังคับให้กระทำเช่นนั้น

[5] คือเจ้าจงเผยแผ่สาสน์ของพระเจ้าเถิด เพราะแท้จริงผู้ที่จะรำลึกถึงนั้นคือ ผู้ที่กลัวเกรงอัลลอฮฺ และกลัวสัญญาร้ายของพระองค์

(51) ซูเราะฮฺ อัซซาริยาต

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 60 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัซซาริยาต

ซูเราะฮฺนี้เป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ ที่ตั้งอยู่บนการเสริมสร้างหลักการแห่งการอีมาน และให้พินิจพิจารณาถึงเดชานุภาพของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเอกกะ ผู้ทรงพิชิตโดยเด็ดขาด อีกทั้งเป็นการเสริมสร้างหลักอะกีดะฮฺที่มั่นคงที่ตั้งอยู่บนมูลฐานแห่งการยำเกรงและการศรัทธา

ซูเราะฮฺเริ่มด้วยการกล่าวถึงลมที่พัดฝุ่นให้กระจัดกระจายปลิวว่อน กล่าวถึงเรือเดินสมุทรในท้องทะเลได้เคลื่อนย้ายอย่างสะดวกสบายโดยเดชานุภาพของพระผู้ทรงเอกะ กล่าวถึงเมฆที่อุ้มฝน และกล่าวถึงมะลาอิกะฮฺผู้บริสุทธิ์ผู้ถูกมอบหมายให้ทำหน้าที่เกี่ยวกับมัคลู๊ก สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ถูกนำมาสาบานว่า การชุมนุมกันในวันกิยามะฮฺจะเกิดขึ้นอย่างไม่ต้องสงสัย และแน่นอนที่สุดการฟื้นคืนชีพ และการตอบแทนก็จะมีขึ้นโดยปราศจากการแคลงใจ

ซูเราะฮฺได้เปลี่ยนเรื่องมากล่าวถึงพวกกุฟฟารมักกะฮฺ บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลกุรอานและวันปรโลก โดยกล่าวชี้แจงถึงสภาพของพวกเขาในโลกนี้ และผลที่ตามมาของพวกเขาในโลกอาคิเราะฮฺ โดยที่พวกเขาจะถูกนำไปสู่ไฟนรกญะฮันนัมเพื่อเป็นการลงโทษอย่างสาสม

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธา ผู้มีความยำเกรงต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา และสิ่งที่อัลลอฮฺได้จัดเตรียมไว้ให้แก่พวกเขา ซึ่งความสุขสำราญและความมีเกียรติในโลกอาคิเราะฮฺ เพราะพวกเขาอยู่ในโลกดุนยาเป็นผู้กระทำความดี ทั้งนี้ตามสำนวนของอัลกุรอานในการชักชวนจูงใจและการขู่ขวัญ การแก้ตัว ขออภัยและการตักเตือน

ต่อมาซูเราะฮฺได้กล่าวถึงหลักฐานแห่งเดชานุภาพและความเป็นเอกภาพใน

จักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาล ในฟากฟ้าของมันในแผ่นดินของมัน ในเทือกเขาของมัน ในที่ราบลุ่มของมัน และในการสร้างมนุษย์ในรูปแบบที่น่าพิศวงและส่วนประกอบที่ดีเลิศ ทั้งหมดนี้เป็นหลักฐานยืนยันถึงเดชานุภาพของพระเจ้าแห่งสากลโลก

ซูเราะฮฺได้เปลี่ยนเรื่องมากล่าวถึงประวัติความเป็นมาของบรรดารอซูลผู้มีเกียรติ กล่าวถึงพฤติกรรมของประชาชาติที่ละเมิดฝ่าฝืนแสดงการโอหังต่อบรรดานะบี และสิ่งที่ประสบแก่พวกเขา คือการถูกลงโทษและถูกทำลายอย่างพินาศ ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงเรื่องของบรรดานะบีอิบรอฮีม ลูฏ มูซา และเรื่องของบรรดาผู้ละเมิด ผู้โอหังแห่งกลุ่มชนของอ๊าด ซะมู๊ด และนูหฺ ในการกล่าวถึงเรื่องราวต่าง ๆ เหล่านี้ และได้มีการกล่าวซ้ำ ๆ ในอัลกุรอานนั้นก็เพื่อเป็นการปลอบใจแก่บรรดานะบีผู้มีเกียรติ และเป็นนิทัศน์อุทาหรณ์ และข้อตักเตือนแก่ผู้มีวิจารณญาณ แก่ผู้มีหัวใจหรือรับฟังโดยที่มีความตั้งใจจริง

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการชี้แจงถึงจุดมุ่งหมายแห่งการสร้างมนุษย์และญินนั่นคือการรู้จักอัลลอฮฺ อัซซะวะญัล การเคารพภักดีต่อพระองค์ การให้ความเป็นเอกภาพต่อพระองค์ การให้ความบริสุทธิ์ใจต่อพระองค์องค์เดียว และการผินหน้าสู่พระพักตร์อันทรงเกียรติของพระองค์ด้วยการแสดงความใกล้ชิด และการอิบาดะฮฺต่อพระองค์ในทุกรูปแบบ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

1. ขอสาบานต่อลมที่พัด (ฝุ่นให้) กระจัดกระจายอย่างปลิวว่อน

وَالذَّارِيَاتِ ذَرْوًا ﴿١﴾

2. ขอสาบานต่อเมฆที่พยุง (ฝน) อย่างหนัก

فَالْحَامِلَاتِ وِقْرًا ﴿٢﴾

3. ขอสาบานต่อนาวา ที่แล่นไปอย่างสะดวกสบาย[1]

فَالْجَارِيَاتِ يُسْرًا ﴿٣﴾

4. ขอสาบานต่อมะลาอิกะฮฺ ผู้จัดสรรการงาน[2]

فَالْمُقَسِّمَاتِ أَمْرًا ﴿٤﴾

5. แท้จริงสิ่งที่พวกเจ้าถูกสัญญาไว้นั้นเป็นความจริงอย่างแน่นอน

إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَصَادِقٌ ﴿٥﴾

6. และแท้จริงการตอบแทนจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน[3]

وَإِنَّ الدِّينَ لَوَاقِعٌ ﴿٦﴾

7. ขอสาบานต่อฟากฟ้าที่มีวิถีทางโคจรอย่างมากมาย[4]

وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْحُبُكِ ﴿٧﴾

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงสาบานต่อลมที่พัดฝุ่นให้กระจายไปทั่วทุกแห่ง และพัดพาทรายจากแห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง ทรงสาบานต่อกลุ่มเมฆที่อุ้มฝนซึ่งเป็นชีวิตชีวาของมนุษย์และสิ่งที่มีชีวิต ทรงสาบานต่อนาวาที่แล่นในท้องทะเลอย่างสะดวก และบรรทุกผู้โดยสาร

[2] และทรงสาบานต่อบรรดามะลาอิกะฮฺผู้บริหารกิจการต่างๆ ทุกๆ มะลักมีหน้าที่ประจำแต่ละท่านเช่น ญิบรีล ทำหน้าที่นำวะฮียฺไปยังบรรดานะบี มีกาอีลทำหน้าที่จัดสรรริซกี และความเมตตา อิสรอฟีลทำหน้าที่เป่าสังข์ อิสรออีลทำหน้าที่เด็ดวิญญาณ นักตัฟซีรอธิบายว่า อัลลอฮฺ ตะอาลาทรงสาบานต่อสิ่งเหล่านี้เพราะความประเสริฐและความมีเกียรติของพวกเหล่านี้อีกเป็นการบ่งชี้ถึงความประหลาดในการสร้าง และเดชานุภาพของพระองค์

[3] คือสิ่งที่ถูกสัญญาไว้เช่น ผลการตอบแทนที่ดี การลงโทษ การชุมนุม การฟื้นคืนชีพ นั้นเป็นความจริงและจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

[4] และทรงสาบานต่อฟากฟ้าที่มีวิถีโคจรและโครงสร้างอย่างรัดกุม

إنكم لفي قول مختلف ٨

8. แท้จริงพวกเจ้าอยู่ในคำพูดที่ขัดแย้งกัน[1]

يؤفك عنه من أفك ٩

9. ผู้ที่หันเหออกจากสัจธรรมนั้นเขาจะถูกให้หันเหออกจากการศรัทธา[2]

قتل الخراصون ١٠

10. ผู้ที่กล่าวเท็จแก่ท่านนะบี จะถูกสาปแช่ง[3]

الذين هم في غمرة ساهون ١١

11. คือบรรดาผู้ที่พวกเขาอยู่ในการสับสนหลงลืม (เรื่องของวันอาคิเราะฮฺ)

يسألون أيان يوم الدين ١٢

12. พวกเขาจะถามว่า วันแห่งการตอบแทนจะมีขึ้นเมื่อใด

يوم هم على النار يفتنون ١٣

13. วันที่พวกเขาจะถูกทดสอบ ด้วยไฟนรก[4]

ذوقوا فتنتكم هذا الذي كنتم به تستعجلون ١٤

14. พวกเจ้าจงลิ้มรสการทดสอบของพวกเจ้าเถิด นี่คือสิ่งที่พวกเจ้าเร่งเร้ามัน[5]

إن المتقين في جنات وعيون ١٥

15. แท้จริงบรรดาผู้ยำเกรงจะได้อยู่ในสวนสวรรค์มากหลาย และตาน้ำพุ

---

[1] คือพวกกุฟฟารมักกะฮฺ อยู่ในคำพูดที่สับสนในเรื่องของมุฮัมมัดเช่น บางคนว่าเขาเป็นมายากล บางคนว่าเขาเป็นกวี และบางคนว่าเขาเป็นคนบ้าและอื่นๆ

[2] คือผู้ที่ถูกหันเหออกจากการฮิดายะฮฺ และถูกห้ามจากความสุขนั้น เขาถูกหันเหออกจากการอีมานต่ออัลกุรอานและมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[3] คือกล่าวเท็จว่าท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เป็นมายากร เป็นกวี และกล่าวเท็จ พวกเหล่านั้นจะถูกสาปแช่ง อิบนุลอันบารีย์ กล่าวว่า อัลก็อตลุ คือการฆ่านั้นเมื่อถูกบอกเล่าจากอัลลอฮฺ ตะอาลา หมายถึงการสาปแช่ง เพราะว่าผู้ที่อัลลอฮฺทรงสาปแช่งเขา เขาผู้นั้นคือผู้ที่ถูกฆ่าประสบความพินาศ

[4] คือบรรดาผู้ที่พวกเขาอยู่ในการสับสนหลงลืมเรื่องของวันอาคิเราะฮฺ พวกเขาจะกล่าวปฏิเสธและเย้ยหยันว่าเมื่อใดวันแห่งการสอบสวนวันแห่งการตอบแทนจะเกิดขึ้น พระองค์จะทรงตอบแก่พวกเขาว่า การตอบแทนนี้จะเกิดขึ้นในวันที่พวกเขาเข้าสู่นรกและจะถูกเผาไหม้

[5] ยามเฝ้านรกจะกล่าวแก่พวกเขาว่า พวกเจ้าจงลิ้มรสการลงโทษและการตอบแทนของพวกเจ้า นี่คือสิ่งที่พวกเจ้าเร่งเร้ามันในโลกดุนยาเป็นการเย้ยหยัน

ءَاخِذِينَ مَآ ءَاتَىٰهُمْ رَبُّهُمْ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ قَبْلَ ذَٰلِكَ مُحْسِنِينَ ﴿١٦﴾

16. พวกเขาปิติยินดีในสิ่งที่พระเจ้าของพวกเขาได้ประทานให้แก่พวกเขา แท้จริงพวกเขาก่อนหน้านั้นเป็นผู้กระทำความดี[1]

كَانُوا۟ قَلِيلًا مِّنَ ٱلَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ ﴿١٧﴾

17. พวกเขาเคยหลับนอนแต่เพียงส่วนน้อยของเวลากลางคืน

وَبِٱلْأَسْحَارِ هُمْ يَسْتَغْفِرُونَ ﴿١٨﴾

18. และในยามรุ่งสางพวกเขาขออภัยโทษ (ต่อพระองค์)

وَفِىٓ أَمْوَٰلِهِمْ حَقٌّ لِّلسَّآئِلِ وَٱلْمَحْرُومِ ﴿١٩﴾

19. และในทรัพย์สมบัติของพวกเขาจัดไว้เป็นส่วนของผู้เอ่ยขอ และผู้ไม่เอ่ยขอ[2]

وَفِى ٱلْأَرْضِ ءَايَٰتٌ لِّلْمُوقِنِينَ ﴿٢٠﴾

20. และในแผ่นดินนี้มีสัญญาณต่าง ๆ สำหรับผู้ศรัทธาเชื่อมั่น

وَفِىٓ أَنفُسِكُمْ ۚ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٢١﴾

21. และในตัวของพวกเจ้าเอง พวกเจ้าไม่เห็นดอกหรือ[3]

---

[1] เมื่อได้กล่าวถึงสภาพของพวกกุฟฟารแล้ว ทรงกล่าวถึงสภาพของบรรดามุอฺมินว่า บรรดาผู้ยำเกรงนั้นพวกเขาจะสุขสำราญอยู่ในสวนสวรรค์ที่มีตาน้ำไหลผ่านอย่างสุดลูกหูลูกตา พอใจในสิ่งที่พระเจ้าของพวกเขาได้ประทานให้แก่พวกเขา เช่นการให้เกียรติและความสุขสำราญ เพราะในโลกดุนยานั้นพวกเขาเป็นผู้กระทำความดี

[2] ความดีที่พวกเขาได้กระทำไว้นั้น ก็คือในเวลากลางคืนพวกเขานอนน้อย และทำละหมาดมาก ๆ อัลหะซันกล่าวว่า พวกเขาอดทนในการละหมาดกลางคืน และนอนน้อย ในยามรุ่งสางพวกเขาขออภัยโทษต่ออัลลอฮฺ เพราะความบกพร่องของพวกเขา ทั้ง ๆ ที่พวกเขากระทำความดี พวกเขาก็ยังนับว่ามีความผิด ดังนั้นพวกเขาจึงขออภัยโทษอย่างมากในยามรุ่งสาง นอกจากนั้นพวกเขายังได้จัดสรรปันส่วนในทรัพย์สมบัติไว้สำหรับผู้เอ่ยขอ และผู้ไม่เอ่ยขอ

[3] ในแผ่นดินนี้มีหลักฐานอย่างชัดแจ้งที่บ่งชี้ถึงเดชานุภาพ และเอกภาพของอัลลอฮฺ ตะอาลา สำหรับผู้ที่เชื่อมั่นต่ออัลลอฮฺ และความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และในตัวของพวกเจ้าก็มีสัญญาณและข้อเตือนสติตั้งแต่เริ่มแรกของการสร้างพวกเจ้าจนกระทั่งสิ้นสุด พวกเจ้าไม่เห็นอานุภาพของอัลลอฮฺในการสร้างพวกเจ้าเพื่อพวกเจ้าจะได้รู้ถึงอานุภาพของพระองค์ในการให้ฟื้นคืนชีพดอกหรือ?

22. และในฟากฟ้ามีปัจจัยยังชีพของพวกเจ้า และสิ่งที่พวกเจ้าถูกสัญญาไว้[1]

وَفِي ٱلسَّمَآءِ رِزۡقُكُمۡ وَمَا تُوعَدُونَ ٢٢

23. ดังนั้น จึงขอสาบานต่อพระเจ้าแห่งชั้นฟ้าและแผ่นดินนี้ว่า แท้จริง (สิ่งที่ถูกสัญญาไว้นั้น) เป็นความจริงอย่างแน่นอน เสมือนกับที่พวกเจ้าสนทนากัน[2]

فَوَرَبِّ ٱلسَّمَآءِ وَٱلۡأَرۡضِ إِنَّهُۥ لَحَقّٞ مِّثۡلَ مَآ أَنَّكُمۡ تَنطِقُونَ ٢٣

24. เรื่องราวของแขกผู้มีเกียรติของอิบรอฮีมได้มาถึงเจ้าบ้างไหม[3]

هَلۡ أَتَىٰكَ حَدِيثُ ضَيۡفِ إِبۡرَٰهِيمَ ٱلۡمُكۡرَمِينَ ٢٤

25. เมื่อพวกเขาได้เข้ามาหาเขา (อิบรอฮีม) พวกเขากล่าวว่า ศานติ เขากล่าว (ตอบ) ว่า ศานติ (พวกท่านเป็น) หมู่ชนผู้แปลกหน้า

إِذۡ دَخَلُواْ عَلَيۡهِ فَقَالُواْ سَلَٰمٗاۖ قَالَ سَلَٰمٞ قَوۡمٞ مُّنكَرُونَ ٢٥

26. แล้วเขาก็รีบเข้าไปหาครอบครัวของเขา แล้วได้นำลูกวัวอ้วน (ซึ่งย่างเสร็จแล้ว) ออกมา

فَرَاغَ إِلَىٰٓ أَهۡلِهِۦ فَجَآءَ بِعِجۡلٖ سَمِينٖ ٢٦

27. และได้วางมันไว้ข้างหน้าพวกเขา เขากล่าวว่า พวกท่านไม่รับประทานหรือ[4]

فَقَرَّبَهُۥٓ إِلَيۡهِمۡ قَالَ أَلَا تَأۡكُلُونَ ٢٧

---

[1] คือในชั้นฟ้านั้นมีสาเหตุแห่งปัจจัยยังชีพของพวกเจ้าคือ ฝน ซึ่งมันเป็นชีวิตชีวาของประเทศและปวงบ่าว และสิ่งที่พวกเจ้าถูกสัญญาไว้เช่นเดียวกันในฟากฟ้า

[2] คือขอสาบานต่อพระเจ้าแห่งชั้นฟ้าและแผ่นดินว่า สิ่งที่ได้ถูกสัญญาไว้เช่น ปัจจัยยังชีพ การฟื้นคืนชีพ และการชุมนุมนั้นเป็นความจริง และจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนปราศจากการสงสัยใดๆ ทั้งสิ้น เหมือนกับการที่พวกเจ้าสนทนากันอัลกุรฏุบีย์กล่าวว่า ปัจจัยยังชีพนั้นเปรียบเสมือนการสนทนากัน มันจะไม่จากไปจากเจ้าของของมันไม่ว่าในสภาพใด ในฮะดีษกล่าวไว้ มีความว่า "หากคนหนึ่งคนใดในพวกท่านหนีจากริซกีของเขามันก็จะติดตามเขาไป เหมือนกับที่ความตายจะติดตามเขา"

[3] อิบนุอับบาส กล่าวว่า "แขกผู้มีเกียรตินี้หมายถึงญิบรีล มีกาอีล และอิสรอฟีล อะลัยฮิมุสสลาม มะลาอิกะฮฺ เหล่านี้เป็นผู้มีเกียรติ ณ ที่อัลลอฮฺ

[4] อิบนุ กะซีรกล่าวว่า การที่อิบรอฮีมปฏิเสธพวกเขาว่าเป็นคนแปลกหน้าก็เพราะว่ามะลาอิกะฮฺเหล่านั้นได้เข้ามาหาเขา (อิบรอฮีม) ในรูปแบบของชายหนุ่มรูปร่างสวยงาม ภูมิฐาน อิบรอฮีมได้กล่าวออกมาเช่นนั้น โดยที่บรรดาแขกไม่ได้ยิน หลังจากนั้นเขาได้หลบเข้าไปข้างในบ้านเพื่อเตรียมอาหารให้แก่แขก แล้วได้นำลูกวัวอ้วนย่างสำเร็จมาวางไว้ต่อหน้าแขกและกล่าวเชิญให้รับประทาน

فَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً قَالُوا لَا تَخَفْ وَبَشَّرُوهُ بِغُلَامٍ عَلِيمٍ ﴿٢٨﴾

28. (เมื่อพวกเขาไม่รับประทานอาหาร) ดังนั้น เขารู้สึกกลัวพวกเขา พวกเขากล่าวว่า อย่ากลัวเลย และได้แจ้งข่าวดีแก่เขาเกี่ยวกับลูกคนหนึ่งที่มีความรู้

فَأَقْبَلَتِ امْرَأَتُهُ فِي صَرَّةٍ فَصَكَّتْ وَجْهَهَا وَقَالَتْ عَجُوزٌ عَقِيمٌ ﴿٢٩﴾

29. แล้วภริยาของเขาก็ได้ออกมาตะโกนพลางตบหน้าของนาง (ด้วยความประหลาดใจ) แล้วกล่าวว่า (ฉัน) เป็นหญิงแก่ (และ) เป็นหมัน[1]

قَالُوا كَذَٰلِكِ قَالَ رَبُّكِ إِنَّهُ هُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ ﴿٣٠﴾

30. พวกเขากล่าวว่า เช่นนั้นแหละพระเจ้าของเธอได้ตรัสไว้เช่นนั้น แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงรอบรู้เสมอ[2]

۞ قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿٣١﴾

31. เขากล่าวว่า ดังนั้นความมุ่งหมายของพวกท่านคืออะไรเล่า โอ้บรรดาทูตเอ๋ย[3]

قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمٍ مُجْرِمِينَ ﴿٣٢﴾

32. พวกเขากล่าวว่า แท้จริงเราถูกส่งมายังหมู่ชน ผู้กระทำผิด

لِنُرْسِلَ عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِنْ طِينٍ ﴿٣٣﴾

33. เพื่อเราจะได้โยนก้อนหินทำด้วยดินเหนียวแข็งลงบนพวกเขา

---

[1] อิบรอฮีมรู้สึกกลัวเมื่อเห็นบรรดาแขกไม่ยอมรับประทานอาหาร พวกเขากล่าวว่า อย่ากลัว พวกเราเป็นทูตแห่งพระเจ้าของท่าน และได้แจ้งข่าวดีแก่เขาว่าจะได้ลูกคนหนึ่งจากภริยาของเขาซาเราะฮฺและจะเป็นผู้รู้คนหนึ่งเมื่อเขาบรรลุนิติภาวะ ภริยาของอิบรอฮีมได้ทราบข่าวก็วิ่งออกมายังพวกเขาแล้วร้องตะโกนด้วยเสียงดังว่า ฉันเป็นหญิงแก่และเป็นหมัน ฉันจะมีลูกได้อย่างไร อิมามญะล้าลกล่าวว่า ขณะนั้นนางมีอายุ 99 ปี อิบรอฮีมมีอายุ 120 ปี

[2] คือเรื่องนี้ ดังที่พวกเราได้บอกกับท่าน และนี่คือสิ่งที่พระเจ้าของท่านได้บัญญัติไว้แล้ว ดังนั้นท่านอย่าได้ประหลาดใจ หรือสงสัยแต่ประการใด

[3] อัลบัยฎอวีย์กล่าวว่า เมื่ออิบรอฮีมรู้ว่าพวกเขาเป็นมะลาอิกะฮฺแน่นอนพวกเขาจะไม่ลงมาพร้อมกันเช่นนี้ นอกจากจะมีเรื่องสำคัญ จึงได้ถามเช่นนั้น

مُّسَوَّمَةً عِندَ رَبِّكَ لِلْمُسْرِفِينَ ﴿٣٤﴾

34. ถูกตราเป็นเครื่องหมายไว้แล้ว ณ ที่พระเจ้าของเจ้าสำหรับพวกที่ละเมิดขอบเขต[1]

فَأَخْرَجْنَا مَن كَانَ فِيهَا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٣٥﴾

35. ดังนั้น เราได้นำผู้ที่อยู่ในเมืองนั้นจากหมู่ผู้ศรัทธาออกมาให้พ้น

فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَيْتٍ مِّنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٣٦﴾

36. และเราไม่พบผู้ใดในเมืองนั้น นอกจากบ้านหลังหนึ่งของปวงผู้นอบน้อม[2]

وَتَرَكْنَا فِيهَا آيَةً لِّلَّذِينَ يَخَافُونَ الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٣٧﴾

37. และเราได้เหลือสัญญาณหนึ่งไว้ สำหรับบรรดาผู้ที่กลัวต่อการลงโทษอันเจ็บปวด[3]

وَفِي مُوسَىٰ إِذْ أَرْسَلْنَاهُ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿٣٨﴾

38. และในเรื่องของมูซา เมื่อเราส่งเขาไปยังฟิรเอาน พร้อมด้วยหลักฐานอันชัดแจ้ง

فَتَوَلَّىٰ بِرُكْنِهِ وَقَالَ سَاحِرٌ أَوْ مَجْنُونٌ ﴿٣٩﴾

39. แต่ฟิรเอานฺได้ผินหลังออกไปพร้อมกับบริวารของเขา แล้วกล่าว (ถึงการทำหน้าที่ของมูซา) ว่า นักเล่นกล หรือคนบ้า

---

[1] พวกเขากล่าวว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงส่งพวกเรามาเพื่อทำลายหมู่ชนลูฏ ซึ่งพวกเขาได้กระทำบาปอันยิ่งใหญ่และน่าเกลียด เช่นการสมสู่ระหว่างเพศชาย การปฏิเสธศรัทธาและการฝ่าฝืนบัญญัติศาสนา เป็นต้น โดยเราจะทำลายพวกเขาด้วยก้อนหินที่ทำจากดินเหนียวถูกเผาจนแข็ง นอกจากนี้ ก้อนหินทุกก้อนจะถูกทำเป็นเครื่องหมายมีชื่อกำกับของผู้ที่จะได้รับโทษ คือผู้ที่ละเมิดกระทำบาป อัศศอวีย์ กล่าวว่าในหมู่บ้านของลูฏนั้นมีพลเมืองอยู่ 6 แสนคน ญิบรีลได้ใช้ปีกของเขาขุดลงไปในใต้แผ่นดิน แล้วถอนรากหมู่บ้านของพวกเขา แล้วได้ยกขึ้นจนกระทั่งทุกสิ่งทุกอย่างบนฟ้าได้ยินเสียงของพวกเขา แล้วได้พลิกคว่ำลง จากนั้นได้ส่งก้อนหินขว้างมาโดนพวกเขา

[2] คือเราได้นำเอาผู้ศรัทธาที่อยู่ในหมู่บ้านของลูฏออกมาเพื่อมิให้ถูกทำลาย มุญาฮิดกล่าวว่า บรรดาผู้ศรัทธานั่นคือ ลูฏ และบุตรสาวของเขาทั้งสองเท่านั้น จุดมุ่งหมายของอายะฮฺคือชี้แจงถึงบรรดามุอฺมินจำนวนน้อยที่รอดพ้นจากการลงโทษ และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจำนวนมากที่คู่ควรแก่การลงโทษและความพินาศ

[3] ณ หมู่บ้านลูฏนั้นเราได้เหลือสัญญาณหนึ่งไว้หลังจากหมู่บ้านนั้นถูกทำลาย นั่นคือทะเลสาป DEAD SEA หรือ (البحر الميت) ทั้งนี้เพื่อเป็นข้อเตือนสติแด่บรรดามุอฺมินที่กลัวการลงโทษอย่างเจ็บปวด เพื่อจะมิได้ปฏิบัติเยี่ยงการกระทำของหมู่ชนลูฏ คือกระทำผิดเพศ

فَأَخَذْنَٰهُ وَجُنُودَهُۥ فَنَبَذْنَٰهُمْ فِى ٱلْيَمِّ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿٤٠﴾

40. ดังนั้น เราได้เอาเขามา และไพร่พลของเขา แล้วเราได้โยนพวกเขาลงไปในทะเล และตัวเขาก็ถูกประณาม[1]

وَفِى عَادٍ إِذْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ ٱلرِّيحَ ٱلْعَقِيمَ ﴿٤١﴾

41. และในเรื่องของอ๊าด เมื่อเราได้ส่งลมพายุที่ทำลายล้างมายังพวกเขา

مَا تَذَرُ مِن شَىْءٍ أَتَتْ عَلَيْهِ إِلَّا جَعَلَتْهُ كَٱلرَّمِيمِ ﴿٤٢﴾

42. มันมิได้เหลืออะไรทิ้งไว้เลย เมื่อมันได้พัดกระหน่ำมา นอกจากจะทำให้สิ่งนั้นพินาศย่อยยับ[2]

وَفِى ثَمُودَ إِذْ قِيلَ لَهُمْ تَمَتَّعُوا۟ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٤٣﴾

43. และในเรื่องของษะมูด เมื่อมีผู้กล่าวแก่พวกเขาว่า พวกท่านจงสนุกร่าเริงไปชั่วขณะหนึ่งเถิด

فَعَتَوْا۟ عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ فَأَخَذَتْهُمُ ٱلصَّٰعِقَةُ وَهُمْ يَنظُرُونَ ﴿٤٤﴾

44. แต่พวกเขาได้ท้าทายโอหังต่อพระบัญชาของพระเจ้าของพวกเขา ดังนั้นเสียงกัมปนาทก็ได้คร่าชีวิตพวกเขาขณะที่พวกเขาจ้องมองดูอยู่

---

[1] ในเรื่องของมูซาเราได้ทำให้เป็นสัญญาณ หรือข้อเตือนสติเมื่อเราได้ส่งเขาไปยังฟิรเอาน์ พร้อมด้วยหลักฐานอันแข็งแรงและชัดแจ้งแต่ฟิรเอาน์ได้ผินหลังให้ไม่ศรัทธาต่อมูซา เพราะเขาถือว่ามีอำนาจเข้มแข็งโดยมีไพร่พลให้การสนับสนุนแก่เขา เมื่อมูซาได้นำสิ่งปาฏิหาริย์มาแสดงเพื่อยืนยันถึงการเป็นรอซูลของอัลลอฮฺ ฟิรเอาน์และพรรคพวกของเขาได้กล่าวว่าเป็นมายากรและคนบ้า ดังนั้นเราจึงลงโทษเขา และไพร่พลของเขาด้วยการให้จมน้ำตาย เขาจึงถูกประณามเพราะการปฏิเสธศรัทธา

[2] ในเรื่องของอ๊าดเราได้ทำให้เป็นข้อเตือนสติแก่ผู้ที่ใคร่ครวญเมื่อเราได้ส่งลมพายุที่ทำลายล้างมายังพวกเขาซึ่งมันไม่มีความดีเลย เพราะมันมิได้อุ้มฝนมา และมิได้ทำให้ต้นไม้ผสมพันธุ์กัน แต่มันเป็นลมพายุที่ทำลายล้างนำความพินาศมาสู่พวกเขา นักตัฟซีรกล่าวว่า ลมพายุที่อัลลอฮฺส่งไปยังพวกเขา คือลมพายุที่หนาวเหน็บและเสียงดังก้อง เป็นเวลาถึง 8 วันติดต่อกัน ทำลายบ้านเรือน หอบเอาผู้คนขึ้นไปข้างบน และตกลงมาเป็นร่างศพ และจะนอนตายอยู่เช่นนั้นประหนึ่งต้นอินทผลัมที่กลวงล้มระเนระนาด

فَمَا ٱسْتَطَٰعُوا۟ مِن قِيَامٍ وَمَا كَانُوا۟ مُنتَصِرِينَ ﴿٤٥﴾

45. แล้วพวกเขาไม่สามารถจะลุกขึ้นยืนได้ และพวกเขาก็ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้[1]

وَقَوْمَ نُوحٍ مِّن قَبْلُ ۖ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ قَوْمًا فَٰسِقِينَ ﴿٤٦﴾

46. และหมู่ชนของนูหฺก่อนหน้านี้ แท้จริงพวกเขาเป็นหมู่ชนที่ฝ่าฝืน[2]

وَٱلسَّمَآءَ بَنَيْنَٰهَا بِأَيْي۟دٍ وَإِنَّا لَمُوسِعُونَ ﴿٤٧﴾

47. และชั้นฟ้า เราได้สร้างมันด้วยพระหัตถ์ของเรา และแท้จริงเราได้แผ่ให้กว้างไพศาล[3]

وَٱلْأَرْضَ فَرَشْنَٰهَا فَنِعْمَ ٱلْمَٰهِدُونَ ﴿٤٨﴾

48. และแผ่นดินนั้น เราได้แผ่ขยายมันออกไป ดังนั้นเราเป็นผู้แผ่ขยายที่ยอดเยี่ยม

وَمِن كُلِّ شَىْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٤٩﴾

49. และจากทุก ๆ สิ่งนั้น เราได้สร้าง (มัน) ขึ้นเป็นคู่ ๆ เพื่อพวกเจ้าจะได้ใคร่ครวญ[4]

فَفِرُّوٓا۟ إِلَى ٱللَّهِ ۖ إِنِّى لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٥٠﴾

50. ดังนั้นพวกท่านจงเร่งรีบไปหาอัลลอฮฺเถิด แท้จริงฉันเป็นผู้ตักเตือนอย่างเปิดเผยจากพระองค์แก่พวกท่าน

---

[1] ในเรื่องของษะมูดเราก็ได้ทำให้เป็นข้อเตือนสติเช่นกัน เพื่อเป็นนิทัศน์อุทาหรณ์ คือเมื่อเราได้ส่งซอและฮฺไปเรียกร้องเชิญชวนพวกเขาสู่ความเป็นเอกภาพแด่อัลลอฮฺ พวกเขาได้ปฏิเสธและได้ฆ่าอูฐนะบีซอและฮฺได้กล่าวเตือนพวกเขาว่า พวกท่านจงสนุกร่าเริงไปเพียง 3 วันเถิด แต่พวกเขาก็ยังหยิ่งผยองโอหังไม่ยอมปฏิบัติตามข้อใช้ข้อห้ามของอัลลอฮฺ ดังนั้นเสียงกัมปนาทหรือเสียงฟ้าผ่าก็ได้คร่าพวกเขา โดยที่พวกเขาจ้องมองดูเพราะเสียงนั้นได้เกิดขึ้นในเวลากลางวัน พวกเขาไม่สามารถที่จะลุกขึ้นหรือวิ่งหนีไปได้ คือไม่สามารถที่จะคุ้มครองช่วยเหลือตัวเองได้

[2] เราได้ทำลายหมู่ชนนูหฺด้วยการให้เกิดน้ำท่วมก่อนหมู่ชนที่กล่าวมาข้างต้น เพราะพวกเขาเป็นหมู่ชนที่ฝ่าฝืนไม่เชื่อฟังการเรียกร้องเชิญชวนไปสู่การอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺองค์เดียว

[3] นี่คือปรากฏการณ์อันยิ่งใหญ่จากปรากฏการณ์แห่งเดชานุภาพของพระเจ้านั่นคือ การสร้างชั้นฟ้าอย่างรัดกุม และสิ่งที่มีการผูกพันกับมันคือ ดวงดาวน้อยใหญ่ ดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ การสร้างนี้ได้เสร็จสมบูรณ์ด้วยเดชานุภาพและพลังของอัลลอฮฺซึ่งจะหาพลังอื่นใดเทียบเท่าได้ไม่

[4] อีกปรากฏการณ์หนึ่งแห่งเดชานุภาพของพระองค์ก็คือ ทรงขยายแผ่นดินให้กว้างขวางออกไปอย่างสุดสายตาเพื่อให้พวกเจ้าใช้ทำประโยชน์ในการทำถนน และเพาะปลูกตลอดจนก่อสร้างอาคารที่พัก และจากทุกสิ่งเราได้สร้างมันเป็นคู่ ๆ หรือเป็นสองชนิดที่แตกต่างกัน คือเพศผู้และเพศเมีย เพื่อพวกเจ้าจะได้ใคร่ครวญถึงเดชานุภาพของพระองค์ และให้ความเป็นเอกภาพแด่พระองค์

51. และพวกท่านอย่าตั้งพระเจ้าอื่นใดเป็นภาคีกับอัลลอฮฺ แท้จริงฉันเป็นผู้ตักเตือนอย่างเปิดเผยจากพระองค์แก่พวกท่าน[1]

وَلَا تَجْعَلُوا مَعَ اللَّهِ إِلَٰهًا آخَرَ إِنِّي لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٥١﴾

52. เช่นนั้นแหละ ไม่มีรอซูลคนใดมายังบรรดา (หมู่ชน) ก่อนหน้าพวกเขา เว้นแต่พวกเขากล่าวว่าเป็นนักเล่นกลหรือคนบ้า

كَذَٰلِكَ مَا أَتَى الَّذِينَ مِن قَبْلِهِم مِّن رَّسُولٍ إِلَّا قَالُوا سَاحِرٌ أَوْ مَجْنُونٌ ﴿٥٢﴾

53. พวกเขาได้สั่งเสียในเรื่องนี้แก่กันกระนั้นหรือ เปล่าเลย แต่ว่าพวกเขาเป็นหมู่ชนผู้ละเมิดเกินขอบเขต[2]

أَتَوَاصَوْا بِهِ ۚ بَلْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ ﴿٥٣﴾

54. ดังนั้น เจ้าจงผินหลังออกจากพวกเขาเถิด แล้วเจ้าจงไม่เป็นผู้ถูกตำหนิ

فَتَوَلَّ عَنْهُمْ فَمَا أَنتَ بِمَلُومٍ ﴿٥٤﴾

55. และจงตักเตือนเถิด เพราะแท้จริงการตักเตือนนั้นจะให้ประโยชน์แก่บรรดาผู้ศรัทธา[3]

وَذَكِّرْ فَإِنَّ الذِّكْرَىٰ تَنفَعُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٥٥﴾

56. และข้ามิได้สร้างญิน และมนุษย์เพื่ออื่นใดเว้นแต่เพื่อเคารพภักดีต่อข้า

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾

57. ข้าไม่ต้องการปัจจัยยังชีพจากพวกเขา และข้าก็ไม่ต้องการให้พวกเขาให้อาหารแก่ข้า

مَا أُرِيدُ مِنْهُم مِّن رِّزْقٍ وَمَا أُرِيدُ أَن يُطْعِمُونِ ﴿٥٧﴾

---

[1] คือจงหันไปพึ่งต่ออัลลอฮฺ รีบเร่งไปสู่การให้ความเป็นเอกภาพแด่พระองค์ และเชื่อฟังปฏิบัติตามข้อใช้ข้อห้ามของพระองค์ และอย่าได้ตั้งสิ่งหนึ่งสิ่งใดไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือรูปปั้นเป็นพระเจ้าคู่เคียงกับอัลลอฮฺ แท้จริงฉันเป็นผู้ตักเตือนพวกท่านถึงการลงโทษของอัลลอฮฺ

[2] เป็นการปลอบใจท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม คือดังที่หมู่ชนของเจ้าได้ปฏิเสธเจ้านั้น โดยกล่าวว่าเจ้าเป็นมายากรหรือคนบ้า ก่อนหน้านี้หมู่ชนในสมัยก่อนจากเจ้าก็ได้ปฏิเสธต่อบรรดารอซูลของพวกเขามาแล้ว ดังนั้นเจ้าอย่าได้เสียใจต่อคำกล่าวของพวกอาชญากรเหล่านั้นเลย บรรดาชนรุ่นก่อนๆ ได้สั่งเสียแก่ชนรุ่นหลังๆ ให้ปฏิเสธเช่นเดียวกันเช่นนั้นหรือ เป็นคำถามเชิงประหลาดใจต่อพฤติกรรมที่สอดคล้องกันของพวกเขา เปล่าเลย พวกเขามิได้สั่งเสียต่อกันหรอก แต่การละเมิดที่เกินขอบเขตของพวกเขาต่างหากที่ทำให้พวกเขาปฏิเสธและฝ่าฝืน

[3] คือเจ้าจะไม่ถูกตำหนิและถูกประณาม เพราะเจ้าได้เผยแผ่สาสน์แล้ว และได้ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับอะมานะฮฺแล้ว ดังนั้นเจ้าอย่าได้ละทิ้งการตักเตือน เพราะจิตใจของผู้ศรัทธานั้นจะได้รับประโยชน์และซาบซึ้งต่อข้อตักเตือนที่ดี

إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلرَّزَّاقُ ذُو ٱلْقُوَّةِ ٱلْمَتِينُ ﴿٥٨﴾

58. แท้จริงอัลลอฮฺ คือผู้ประทานปัจจัยยังชีพอันมากหลาย ผู้ทรงพลัง ผู้ทรงมั่นคง[1]

فَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ ذَنُوبًا مِّثْلَ ذَنُوبِ أَصْحَٰبِهِمْ فَلَا يَسْتَعْجِلُونِ ﴿٥٩﴾

59. ดังนั้นแท้จริง สำหรับบรรดาผู้ประพฤติผิดนั้น เขาจะได้รับส่วนของการลงโทษเยี่ยงส่วนการลงโทษพวกเพื่อนๆ ของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาอย่าได้รีบเร่งให้ข้า (ลงโทษ) เลย[2]

فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِن يَوْمِهِمُ ٱلَّذِى يُوعَدُونَ ﴿٦٠﴾

60. ดังนั้น ความหายนะจงประสบแด่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในวันของพวกเขา ซึ่งได้ถูกสัญญาไว้[3]

---

[1] คือพระองค์ทรงสร้างญินและมนุษย์เพื่อให้เคารพภักดีต่อพระองค์ เพื่อให้ปฏิบัติตามข้อใช้ และข้อห้ามของพระองค์ กิจการของข้ากับพวกเขามิได้เหมือนกับกิจการของนายที่มีต่อบ่าว ซึ่งเป็นมนุษย์ด้วยกันทั้งสองฝ่าย และต่างก็มีผลประโยชน์ ซึ่งกันและกันแต่กิจการของข้าที่มีต่อพวกเขานั้นคือ ข้าได้สร้างพวกเขามาเพื่อให้พวกเขาเคารพภักดีต่อข้าแต่องค์เดียว และข้าเป็นผู้ให้ปัจจัยยังชีพแก่พวกเขา ข้าไม่ต้องการปัจจัยยังชีพหรืออาหารจากพวกเขา เพราะข้าพอเพียงอย่างมากหลาย เป็นผู้ทรงพลัง ผู้ทรงมั่นคง อิบนุกะซีร กล่าวว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงแจ้งว่าพระองค์ไม่มีความต้องการสิ่งใดจากพวกเขา แต่ว่าพวกเขาต่างหากที่มีความต้องการจากพระองค์ในทุกสภาพของพวกเขา เพราะพระองค์เป็นผู้สร้างพวกเขาและเป็นผู้ให้ปัจจัยยังชีพแก่พวกเขา

[2] ดังนั้น บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเหล่านั้น ซึ่งพวกเขาได้ปฏิเสธท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จะได้รับส่วนของการลงโทษเช่นเดียวกับชนชาติในอดีตได้รับส่วนของการลงโทษของพวกเขาแล้วคือ พวกเขาได้ประสบกับความหายนะ เช่นชนชาติของนูหฺ อ๊าด และษะมูด ดังนั้นพวกเขาอย่าได้รีบเร่งการลงโทษของข้าเลย เพราะมันจะต้องเกิดขึ้นอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงไม่เร็วก็ช้า

[3] ดังนั้น ความหายนะ ความล่มจม และการลงโทษอย่างหนัก จงประสบแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในวันกิยามะฮฺ ซึ่งอัลลอฮฺได้สัญญามันไว้แก่พวกเขา

(52) ซูเราะฮฺ อัฏฏูร

سورة الطور

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 49 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัฏฏูร

ซูเราะฮฺ อัฏฏูรเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ ที่กล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับหลักการศรัทธาของอิสลาม โดยเฉพาะปัญหาหลักของอัลอะกีดะฮฺ คือความเป็นเอกภาพ สาสน์ การฟื้นคืนชีพและการตอบแทน

ซูเราะฮฺได้เริ่มด้วยการกล่าวถึงความน่ากลัว และความรุนแรงของวันกิยามะฮฺ สิ่งที่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจะได้พบเห็นในสถานการณ์อันน่าสะพรึงกลัว คือสถานการณ์แห่งการสอบสวน และมีการสาบานว่าการลงโทษจะเกิดขึ้นแก่พวกกุฟฟารอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง ไม่มีผู้ใดที่จะห้ามปราม หรือปกป้องจากการลงโทษได้ การสาบานด้วยสิ่งต่าง ๆ 5 อย่างนั้น เป็นการเตือนให้ตระหนักถึงความสำคัญของเรื่อง

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงบรรดาผู้ยำเกรงขณะที่พวกเขาอยู่ในสวนสวรรค์อันสุขสำราญอยู่บนเตียงที่หันหน้าเข้าหากัน อัลลอฮ ตะอาลา ทรงประทานความสุขสำราญนานาประการให้แก่พวกเขา เช่น หญิงพรหมจารีย์ที่สาวสวย การพบปะอย่างถ้วนหน้ากับบุตรหลาน ความปลื้มปีติยินดีกับอาหารและเครื่องดื่มนานาชนิด ผลไม้และอาหารพวกเนื้อชนิดต่าง ๆ ตามความต้องการและปรารถนา และอื่นๆ จากนี้ในจำพวกของความสุขสำราญ โดยไม่เคยพบเห็นและนึกคิดมาก่อนเลย

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงสาสน์ของมุฮัมมัด อิบนุ อับดุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และใช้เขาให้ว่ากล่าวตักเตือนพวกปฏิเสธศรัทธา โดยมิพักต้องคำนึงถึงคำกล่าวร้ายของพวกมุชริกีนที่มีต่อเขา และสิ่งที่พวกเขาเสกสรรปั้นแต่งและกุขึ้นให้แก่เขาเกี่ยวกับการเผยแผ่สาสน์และการเป็นรอซูล โดยที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ได้ทรงโปรดปรานให้แก่มุฮัมมัดด้วยการเป็นนะบีและเป็นรอซูล ดังนั้นมุฮัมมัดจึงมิได้เป็นนักเล่ห์กล หรือเป็นคนวิกลจริต ตามคำกล่าวอ้างของพวกมุชริกีน

ซูเราะฮฺได้ปฏิเสธข้อกล่าวอ้างที่เป็นความเท็จของพวกมุชริกีนที่เกี่ยวกับการเป็นนะบีของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และได้ตอบโต้พวกเขาด้วยหลักฐานอันชัดแจ้ง และข้อพิสูจน์ที่เด็ดขาดหนักแน่น พร้อมกับได้นำหลักฐานที่บ่งชี้ถึงข้อเท็จจริงแห่งสาสน์ของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม มาแสดงให้เป็นที่ประจักษ์

ในตอนท้ายของซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการเหน็บแนมพวกปฏิเสธศรัทธา และบรรดาเจว็ดของพวกเขาโดยการประณามและการตำหนิ และได้อธิบายถึงการดื้อรั้นอย่างฉกาจของพวกเขา และใช้ให้ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม อดทนต่อการถูกทำร้ายในแนวทางของอัลลอฮฺ จนกว่าความช่วยเหลือของอัลลอฮฺจะมาถึง

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺนี้ถูกขนานนามว่า “ซูเราะฮฺอัฏฏูร” เพราะอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงเริ่มต้นซูเราะฮฺด้วยการสาบานต่อภูเขา “อัฏฏูร” ซึ่งพระองค์ทรงสนทนากับท่านนะบีมูซาอะลัยฮิสสลาม ดังนั้นภูเขาอัฏฏูร จึงได้รับแสงสว่าง และความอุดมสมบูรณ์จากพระเจ้าทำให้เป็นแหล่ง หรือสถานที่ที่มีเกียรติเหนือบรรดาภูเขาทั้งหลายในโลก

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

1. ขอสาบานต่อภูเขาอัฏฏูร	وَالطُّورِ ۝١
2. ขอสาบานต่อคัมภีร์ ที่ถูกจารึกไว้	وَكِتَابٍ مَّسْطُورٍ ۝٢
3. ในม้วนกระดาษหรือหนังที่กางแผ่	فِي رَقٍّ مَّنشُورٍ ۝٣
4. ขอสาบานต่ออาคารที่ถูกเยือนอย่างสม่ำเสมอ	وَالْبَيْتِ الْمَعْمُورِ ۝٤
5. ขอสาบานต่อท้องฟ้าที่อยู่เบื้องสูง	وَالسَّقْفِ الْمَرْفُوعِ ۝٥
6. ขอสาบานต่อทะเลที่ลุกโชติช่วง (ในวันกิยามะฮฺ)[1]	وَالْبَحْرِ الْمَسْجُورِ ۝٦
7. แท้จริงการลงโทษของพระเจ้าของเจ้าจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน	إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ لَوَاقِعٌ ۝٧
8. ไม่มีผู้ใดจะเบี่ยงบ่ายมันได้[2]	مَّا لَهُ مِن دَافِعٍ ۝٨

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงสาบานด้วย 5 สิ่ง คือภูเขาอัฏฏูร คัมภีร์อัลกุรอาน บัยตุลมะอฺมูร หรือ อัลกะอฺบะฮฺ ท้องฟ้า และทะเล พระองค์ทรงสาบานต่อภูเขาอัฏฏูร ซึ่งทรงสนทนากับนะบีมูซา ทรงสาบานต่อคัมภีร์ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่รอซูลคนสุดท้าย คืออัลกุรอานุลอะซีม ซึ่งถูกบันทึกไว้ในม้วนกระดาษหรือหนังที่กางแผ่ ทรงสาบานต่อบัยตุลมะอฺมูร คืออาคารที่มีมะลาอิกะฮฺผู้บริสุทธิ์เวียนรอบอยู่เป็นประจำ หรืออัลกะอฺบะฮฺที่มีบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธาเวียนรอบอยู่ประจำ ทรงสาบานต่อท้องฟ้าที่มีอยู่เบื้องสูง ทรงตัวอยู่โดยปราศจากเสาค้ำจุนด้วยเดชานุภาพของอัลลอฮฺ และทรงสาบานต่อทะเลที่ลุกโชติช่วงในวันกิยามะฮฺ หรือทะเลที่เอ่อล้นไปด้วยน้ำอย่างมากมาย ทั้ง 5 สิ่งเหล่านี้เป็นปรากฏการณ์แห่งเดชานุภาพและความรอบรู้ของอัลลอฮฺ ตะอาลา

[2] การสาบานที่เกิดขึ้นนั้น เพื่อเป็นการยืนยันว่าสิ่งที่จะกล่าวต่อไปนั้นเป็นความจริง สิ่งที่พระองค์ทรงกล่าวต่อไปนั้นก็คือการลงโทษของพระองค์นั้นจะเกิดขึ้นจริงและแน่นอนไม่มีผู้ใดจะหลีกเลี่ยงหรือหลบหนีไปได้ หมายถึงว่าการลงโทษนั้นจะประสบแก่พวกมุชริกีนอย่างแน่นอน

9. วันที่ชั้นฟ้าจะสั่นสะเทือนอย่างชุลมุนวุ่นวาย

يَوْمَ تَمُورُ ٱلسَّمَآءُ مَوْرًا ﴿٩﴾

10. และเทือกเขาจะปลิวว่อนกระจัดกระจาย[1]

وَتَسِيرُ ٱلْجِبَالُ سَيْرًا ﴿١٠﴾

11. ดังนั้นความหายนะในวันนั้นจงประสบแก่บรรดาผู้ปฏิเสธ

فَوَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿١١﴾

12. บรรดาที่พวกเขาอยู่ในการมั่วสุมการละเล่นอย่างไร้สาระ[2]

ٱلَّذِينَ هُمْ فِى خَوْضٍ يَلْعَبُونَ ﴿١٢﴾

13. วันที่พวกเขาจะถูกผลักลงนรกญะฮันนัมอย่างผลักไสไล่ส่ง

يَوْمَ يُدَعُّونَ إِلَىٰ نَارِ جَهَنَّمَ دَعًّا ﴿١٣﴾

14. นี่คือไฟนรก ซึ่งพวกเจ้าเคยปฏิเสธมัน[3]

هَٰذِهِ ٱلنَّارُ ٱلَّتِى كُنتُم بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿١٤﴾

15. นี่คือเล่ห์กลหรือ หรือว่าพวกเจ้ายังมองไม่เห็น

أَفَسِحْرٌ هَٰذَآ أَمْ أَنتُمْ لَا تُبْصِرُونَ ﴿١٥﴾

16. จงเข้าไปเผาไหม้ในนั้น พวกเจ้าจะทนได้หรือทนไม่ได้ก็เท่าเทียมกันสำหรับพวกเจ้า แท้จริงพวกเจ้านั้นจะถูกตอบแทนตามที่พวกเจ้า

ٱصْلَوْهَا فَٱصْبِرُوٓا۟ أَوْ لَا تَصْبِرُوا۟ سَوَآءٌ عَلَيْكُمْ ۖ إِنَّمَا تُجْزَوْنَ مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾

---

[1] ส่วนกำหนดเวลาที่การลงโทษจะเกิดขึ้นนั้นก็คือ วันที่ชั้นฟ้าจะสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง และเทือกเขาจะแตกออกและปลิวว่อนกระจัดกระจายไปทุกหนแห่ง

[2] เป็นการสาปแช่งแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา คือความหายนะ ความชั่วร้ายและความเลวทุกชนิดจงประสบแด่ผู้ปฏิเสธศรัทธาไม่ยอมเชื่อมั่นต่อสิ่งที่บรรดารอซูลนำมาเผยแผ่ และบรรดาผู้ที่มั่วสุมอยู่กับการละเล่น ไม่สนใจต่อการอีมานและประกอบคุณงามความดี เพื่อที่จะขัดเกลาจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์และให้ความเอกภาพแด่พระองค์

[3] ในวันกิยามะฮฺนั้น ยามผู้เฝ้านรกจะมัดมือมัดเท้าพวกกุฟฟารแล้วผลักลงนรกอย่างรุนแรง แล้วจะมีเสียงกล่าวแก่พวกเขาว่า จงลิ้มรสไฟนรก ซึ่งพวกเจ้าปฏิเสธมัน และเย้ยหยันมันในโลกดุนยา

ได้กระทำไว้เท่านั้น[1]

إِنَّ ٱلْمُتَّقِينَ فِى جَنَّٰتٍ وَنَعِيمٍ ﴿١٧﴾

17. แท้จริงบรรดาผู้ยำเกรงนั้นจะได้อยู่ในสวนสวรรค์ และความสุขสำราญ

فَٰكِهِينَ بِمَآ ءَاتَىٰهُمْ رَبُّهُمْ
وَوَقَىٰهُمْ رَبُّهُمْ عَذَابَ ٱلْجَحِيمِ ﴿١٨﴾

18. ได้รับความสุขอันล้นพ้นตามที่พระเจ้าของพวกเขาได้ประทานให้แก่พวกเขา และพระเจ้าของพวกเขาจะคุ้มครองพวกเขาให้พ้นจากการลงโทษของเปลวไฟ[2]

كُلُوا۟ وَٱشْرَبُوا۟ هَنِيٓـًٔۢا بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾

19. พวกเจ้าจงกิน จงดื่มอย่างสบายใจตามที่พวกเจ้าได้กระทำไว้

مُتَّكِـِٔينَ عَلَىٰ سُرُرٍ مَّصْفُوفَةٍ ۖ وَزَوَّجْنَٰهُم
بِحُورٍ عِينٍ ﴿٢٠﴾

20. นอนเอกเขนกอยู่บนเตียงเรียงชิดติดกัน และเราให้พวกเขามีคู่ครองเป็นสาวสวยดวงตาโตคม[3]

وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَٱتَّبَعَتْهُمْ ذُرِّيَّتُهُم بِإِيمَٰنٍ أَلْحَقْنَا
بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَمَآ أَلَتْنَٰهُم مِّنْ عَمَلِهِم مِّن شَىْءٍ

21. และบรรดาผู้ศรัทธา บรรดาลูกหลานของพวกเขาจะดำเนินตามพวกเขาด้วยการศรัทธา

---

[1] และจะกล่าวแก่พวกเขาอีกเป็นเชิงเหน็บแนมว่าสิ่งที่พวกเจ้ามองเห็นด้วยสายตาของพวกเจ้านี้หมายถึงการลงโทษมันเป็นเล่ห์กลหรือว่าวันนี้พวกเจ้าตาบอดมองไม่เห็นอะไร เหมือนกับที่พวกเจ้าเคยตาบอดจากการทำความดี และการศรัทธาในโลกดุนยา และจะมีเสียงกล่าวแก่พวกเขาอีกว่า จงเข้าไปลิ้มรสการเผาไหม้ให้สาสมมีผลเท่าเทียมกัน พวกเจ้าจะทนได้หรือทนไม่ได้ต่อการลงโทษนี้ และแน่นอนพวกเจ้าจะได้รับการตอบแทนตามที่พวกเจ้าได้กระทำไว้ในโลกดุนยาอันเนื่องมาจากการทำชิริก และการฝ่าฝืน

[2] เมื่อพระองค์ทรงกล่าวถึงสภาพของชาวนรก ขณะเดียวกันก็กล่าวถึงสภาพของชาวสวรรค์ นี่คือสำนวนของการจูงใจ และการขู่สำทับ ซึ่งเป็นสำนวนของอัลกุอาน นั่นคือบรรดาผู้ยำเกรงอัลลอฮฺ ไม่เป็นผู้ทำชิริกและฝ่าฝืนข้อบัญญัติของพระองค์ พวกเขาจะอยู่ในสวนสวรรค์อย่างสุขสำราญตลอดไป จะเอร็ดอร่อยอยู่กับการกินผลไม้นานาชนิด ซึ่งพระเจ้าของพวกเขาได้ให้แก่พวกเขา และพวกเขาจะได้รับความคุ้มครองป้องกันจากการลงโทษของไฟนรก

[3] จะมีเสียงกล่าวแก่พวกเขาว่า พวกเจ้าจงกินจงดื่มตามใจชอบ นี่คือผลแห่งการตอบแทนที่ดี เพราะพวกเจ้าได้กระทำความดีไว้ ขณะที่พวกเขากำลังเพลิดเพลินอยู่กับการกิน การดื่มนั้น พวกเขาจะนอนเอกเขนกอยู่บนเตียงที่เรียงชิดติดกัน หันหน้าเข้าหากัน และเราจะให้พวกเขาได้พบกับคู่ครองที่มีความสวยงามเป็นหญิงสาวที่มีผิวขาวนัยน์ตากว้างโตคม

كُلُّ امْرِئٍ بِمَا كَسَبَ رَهِينٌ ﴿٢١﴾

เราจะให้ลูกหลานของพวกเขาอยู่ร่วมกับพวกเขา และเราจะไม่ให้การงานของพวกเขาลดหย่อนลงจากพวกเขาแต่อย่างใด แต่ละคนย่อมได้รับการค้ำประกันในสิ่งที่เขาขวนขวายไว้[1]

وَأَمْدَدْنَاهُم بِفَاكِهَةٍ وَلَحْمٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٢٢﴾

22. และเราจะเพิ่มพูนให้แก่พวกเขา ซึ่งผลไม้และเนื้อตามที่พวกเขาต้องการ[2]

يَتَنَازَعُونَ فِيهَا كَأْسًا لَّا لَغْوٌ فِيهَا وَلَا تَأْثِيمٌ ﴿٢٣﴾

23. พวกเขาจะแลกเปลี่ยนถ้วยแก้วกันในสวรรค์ จะไม่มีการพูดจาตลกคะนอง และไม่มีการทำบาป

۞ وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ غِلْمَانٌ لَّهُمْ كَأَنَّهُمْ لُؤْلُؤٌ مَّكْنُونٌ ﴿٢٤﴾

24. มีเด็กวัยรุ่นของพวกเขาวนเวียนรับใช้พวกเขา เสมือนว่าพวกเขา เช่นไข่มุกถูกปกปิดไว้[3]

وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٢٥﴾

25. และบางคนในหมู่พวกเขาจะหันหน้าเข้าหากัน สอบถามซึ่งกันและกัน

قَالُوا إِنَّا كُنَّا قَبْلُ فِي أَهْلِنَا مُشْفِقِينَ ﴿٢٦﴾

26. พวกเขากล่าวว่า แท้จริง แต่ก่อนนี้(ในโลกดุนยา) พวกเราอยู่กับครอบครัวของเราเป็นผู้มีความวิตกกังวล

---

[1] บรรดาผู้ศรัทธานั้น ลูกหลานของพวกเขาก็จะดำเนินงานตามร่องรอยของพวกเขาด้วยการเป็นผู้ศรัทธาเช่นเดียวกัน นอกจากนี้เราจะให้ลูกหลานของเขาอยู่ร่วมกับพวกเขาเป็นการเพิ่มความสุขอีกโสดหนึ่งด้วย และเราจะไม่ให้ผลตอบแทนแห่งการงานของเขาลดน้อยลงแต่อย่างใด เพราะทุก ๆ คนในวันกิยามะฮฺนั้นจะได้รับการตอบแทนตามผลงานของเขา หากแต่ว่าอัลลอฮฺ ตะอาลาจะทรงให้บรรดาลูกหลานได้รับเกียรติสูงขึ้น

[2] นอกเหนือจากสิ่งที่พวกเขาได้รับความสุขนานาประการแล้ว เราก็จะให้พวกเขาได้รับความโปรดปรานเพิ่มขึ้นอีกทางด้านโภชนาการ เช่น เนื้อชนิดต่าง ๆ และผลไม้หลากชนิดตามที่พวกเขาต้องการ

[3] มีการแลกเปลี่ยนถ้วยแก้วกัน มีการพูดจาหยอกล้อกันเพราะความดีใจ แต่มิใช่การพูดพล่ามเพราะการมึนเมาเช่นในโลกดุนยา และมีเด็กวัยรุ่นอายุรุ่นราวคราวเดียวกันคอยรับใช้ เด็ก ๆ เหล่านี้กล่าวกันว่า มีความสวยงาม และความบริสุทธิ์เปรียบเสมือนไข่มุกที่อยู่ในเปลือกหอย

27. ดังนั้นอัลลอฮฺได้ทรงโปรดปรานแก่เรา และได้ทรงปกป้องเราให้พ้นจากการลงโทษแห่งลมร้อน[1]

فَمَنَّ ٱللَّهُ عَلَيْنَا وَوَقَىٰنَا عَذَابَ ٱلسَّمُومِ ﴿٢٧﴾

28. แท้จริง ก่อนหน้านี้เราได้วิงวอนต่อพระองค์ แท้จริงพระองค์นั้นเป็นผู้ทรงเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ผู้ทรงเมตตาเสมอ[2]

إِنَّا كُنَّا مِن قَبْلُ نَدْعُوهُ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلْبَرُّ ٱلرَّحِيمُ ﴿٢٨﴾

29. ดังนั้น จงกล่าวเตือน (พวกเขาเถิด) เนื่องเพราะความโปรดปรานแห่งพระเจ้าของเจ้ามิได้เป็นโหร และมิได้เป็นบ้า

فَذَكِّرْ فَمَآ أَنتَ بِنِعْمَتِ رَبِّكَ بِكَاهِنٍ وَلَا مَجْنُونٍ ﴿٢٩﴾

30. หรือพวกเขากล่าวว่า (มุฮัมมัด) เป็นกวี เราคอยภัยพิบัติที่จะเกิดขึ้นแก่เขา[3]

أَمْ يَقُولُونَ شَاعِرٌ نَّتَرَبَّصُ بِهِۦ رَيْبَ ٱلْمَنُونِ ﴿٣٠﴾

31. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านจงคอยเถิด แท้จริงฉันก็จะอยู่ในหมู่ผู้คอยร่วมกับพวกท่าน[4]

قُلْ تَرَبَّصُوا۟ فَإِنِّى مَعَكُم مِّنَ ٱلْمُتَرَبِّصِينَ ﴿٣١﴾

32. หรือว่าสติปัญญาของพวกเขาใช้พวกเขาให้เชื่อเช่นนั้น หรือว่าพวกเขาเป็นหมู่ชนผู้ฝ่าฝืน

أَمْ تَأْمُرُهُمْ أَحْلَـٰمُهُم بِهَـٰذَآ ۚ أَمْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ ﴿٣٢﴾

---

[1] คือบางคนในหมู่พวกเราจะถามซึ่งกันและกันถึงชีวิตความเป็นอยู่ในโลกดุนยา จนกระทั่งพวกเราได้รับความสุขสำราญในโลกอาคิเราะฮฺ ทั้งนี้ก็เพราะว่าในโลกดุนยานั้นพวกเรามีความกลัวต่อการลงโทษของพระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงโปรดปรานต่อพวกเราด้วยการให้เข้ามาอยู่ในสวรรค์ และทรงปกป้องพวกเราให้พ้นจากการลงโทษของไฟนรก

[2] ในโลกดุนยานั้น พวกเราได้วิงวอนขอต่อพระองค์ให้พ้นจากไฟนรก และขอให้พวกเราได้เข้าสวรรค์ แท้จริงพระองค์นั้นเป็นผู้ทรงเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อผู้ที่จงรักภักดีต่อพระองค์ และทรงเมตตาต่อปวงบ่าวมุอฺมินของพระองค์

[3] จงกล่าวตักเตือนสั่งสอนผู้ที่เจ้าถูกส่งมายังพวกเขาว่า ด้วยความโปรดปรานของพระองค์ที่มีต่อเจ้า เจ้ามิได้เป็นโหรเพื่อทำนายทายทักเหตุการณ์ในสิ่งเร้นลับ โดยผ่านทางพวกญิน และเจ้าก็มิได้เป็นคนบ้าตามคำกล่าวอ้างของพวกเขา หรือพวกเขาจะกล่าวว่า มุฮัมมัดนั้นเป็นกวี พวกเราจะคอยความอุบาทว์และอันตรายที่จะเกิดขึ้นแก่เขาแล้วพวกเราก็จะปลอดภัยจากความยุ่งยากของเขา

[4] จงกล่าวเถิดมุฮัมมัดแก่พวกเขาว่า พวกท่านจงคอยความตายที่จะเกิดขึ้นแก่ฉัน แล้วฉันก็จะคอยดูความหายนะของพวกท่าน เป็นการกล่าวเหน็บแนมพร้อมกับการขู่

أَمۡ يَقُولُونَ تَقَوَّلَهُۥۚ بَل لَّا يُؤۡمِنُونَ ﴿٣٣﴾

33. หรือพวกเขากล่าวว่า เขาได้เสกสรรปั้นแต่งอัลกุรอานขึ้นเอง เปล่าดอก พวกเขาไม่ศรัทธาต่างหาก[1]

فَلۡيَأۡتُواْ بِحَدِيثٖ مِّثۡلِهِۦٓ إِن كَانُواْ صَٰدِقِينَ ﴿٣٤﴾

34. ดังนั้น พวกเขาจงนำคำกล่าวเช่นเดียวกันนี้มา หากพวกเขาเป็นผู้สัตย์จริง

أَمۡ خُلِقُواْ مِنۡ غَيۡرِ شَيۡءٍ أَمۡ هُمُ ٱلۡخَٰلِقُونَ ﴿٣٥﴾

35. หรือว่าพวกเขาถูกบังเกิดมาโดยไม่มีผู้ให้บังเกิด หรือว่าพวกเขาเป็นผู้ให้บังเกิดตนเอง

أَمۡ خَلَقُواْ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَۚ بَل لَّا يُوقِنُونَ ﴿٣٦﴾

36. หรือว่าพวกเขาเป็นผู้สร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินนี้ เปล่าเลย เพราะพวกเขาไม่เชื่อมั่นต่างหาก[2]

أَمۡ عِندَهُمۡ خَزَآئِنُ رَبِّكَ أَمۡ هُمُ ٱلۡمُصَيۡطِرُونَ ﴿٣٧﴾

37. หรือว่าพวกเขามีขุมทรัพย์แห่งพระเจ้าของเจ้า หรือว่าพวกเขาเป็นผู้มีอำนาจจัดการ

أَمۡ لَهُمۡ سُلَّمٞ يَسۡتَمِعُونَ فِيهِۖ فَلۡيَأۡتِ مُسۡتَمِعُهُم بِسُلۡطَٰنٖ مُّبِينٍ ﴿٣٨﴾

38. หรือว่าพวกเขามีบันไดเพื่อพวกเขาจะได้ฟังเรื่องราวต่าง ๆ ในชั้นฟ้า ดังนั้นก็จงให้คนที่ฟังในหมู่พวกเขานำหลักฐานอันชัดแจ้งมา[3]

---

[1] หรือว่าสติปัญญา หรือความนึกคิดของพวกเขาบังคับใช้พวกเขาให้กล่าวเท็จเช่นนั้น แต่ว่าพวกเขาเป็นหมู่ชนที่ปฏิเสธและล่วงละเมิดและโอหัง หรือว่าพวกเขากล่าวว่า มุฮัมมัดนั้นได้เสกสรรปั้นแต่งอัลกุรอานขึ้นมาเอง เปล่าเลยมันมิได้เป็นไปดังที่พวกเขากล่าวอ้างดอก แต่ว่าพวกเขาไม่ศรัทธาต่ออัลกุรอาน เพราะความหยิ่งยโส และความดื้อรั้นของพวกเขาต่างหาก

[2] คือจงนำคำกล่าวเช่น อัลกุรอานนี้มาทั้งในด้านการเรียบเรียง ความสวยงาม และความชัดเจน หากพวกเขาเป็นผู้สัตย์จริงในคำพูดของพวกเขาว่า มุฮัมมัดเป็นผู้อุปโลกน์อัลกุรอานขึ้นมา หรือว่าพวกเขาถูกบังเกิดมาโดยไม่มีพระเจ้าและไม่มีพระผู้สร้าง หรือว่าพวกเขาเป็นผู้ให้บังเกิดตนเองถึงกับบกล้าปฏิเสธการมีของอัลลอฮฺ ตะอาลา การที่นำชั้นฟ้าและแผ่นดินมากล่าวไว้อื่นจากสิ่งที่ถูกบังเกิดทั้งหลาย เพราะความยิ่งใหญ่และความมีเกียรติของมัน และการที่พวกเขาปฏิเสธก็เพราะพวกเขาไม่ศรัทธาต่อความเป็นเอกภาพ และเดชานุภาพของพระองค์ในการให้ฟื้นคืนชีพต่างหาก ดังนั้นพวกเขาจึงปฏิเสธพระผู้สร้าง

[3] หรือว่าพวกเขามีขุมทรัพย์แห่งปัจจัยยังชีพ และความดีงาม ความประเสริฐ หรือพวกเขามีอำนาจเด็ดขาดที่จะจัดการตามที่พวกเขาต้องการ หรือว่าพวกเขามีบันไดขึ้นไปบนชั้นฟ้า เพื่อฟังมะลาอิกะฮฺบัญชาจากพระเจ้า แล้วพวกเขานำมาโต้แย้งกับท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ก็ให้พวกเขานำหลักฐานมายืนยันตามข้ออ้างของพวกเขา

أَمْ لَهُ الْبَنَاتُ وَلَكُمُ الْبَنُونَ ﴿٣٩﴾

39. หรือว่าพระองค์ทรงมีบุตรหญิงหลายคน และพวกเจ้ามีบุตรชายหลายคน

أَمْ تَسْأَلُهُمْ أَجْرًا فَهُم مِّن مَّغْرَمٍ مُّثْقَلُونَ ﴿٤٠﴾

40. หรือว่าเจ้าขอค่าจ้างจากพวกเขา ดังนั้น พวกเขาจึงมีภาระหนี้อันหนัก

أَمْ عِندَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُبُونَ ﴿٤١﴾

41. หรือว่าที่พวกเขามีสิ่งเร้นลับ แล้วพวกเขาก็บันทึกไว้[1]

أَمْ يُرِيدُونَ كَيْدًا ۖ فَالَّذِينَ كَفَرُوا هُمُ الْمَكِيدُونَ ﴿٤٢﴾

42. หรือว่าพวกเขาต้องการที่จะวางแผนร้าย แต่ว่าบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น พวกเขาต่างหากที่จะถูกวางแผนร้าย

أَمْ لَهُمْ إِلَٰهٌ غَيْرُ اللَّهِ ۚ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٤٣﴾

43. หรือว่าพวกเขามีพระเจ้าอื่นจากอัลลอฮฺ มหาบริสุทธิ์ยิ่งแด่อัลลอฮฺจากสิ่งที่พวกเขาตั้งภาคี[2]

وَإِن يَرَوْا كِسْفًا مِّنَ السَّمَاءِ سَاقِطًا يَقُولُوا سَحَابٌ مَّرْكُومٌ ﴿٤٤﴾

44. ครั้นเมื่อพวกเขาเห็นเศษชิ้นหนึ่งร่วงหล่นลงมาจากฟากฟ้า พวกเขาจะกล่าวว่า มันเป็นเพียงก้อนเมฆรวมตัว[3]

---

[1] ทำไมพวกท่านจึงให้อัลลอฮฺมีบุตรหญิง ทั้ง ๆ ที่พวกท่านก็ไม่ชอบจะมีบุตรหญิง และพวกท่านชอบมีบุตรชาย มันเป็นการยุติธรรมละหรือ หรือว่าเจ้าไปเรียกร้องขอค่าจ้างในการเผยแผ่สาสน์ และข้อบัญญัติศาสนา จนกระทั่งพวกเขามีหนี้มากมายจึงไม่ยอมเชื่อฟังเจ้า และไม่เข้านับถืออิสลาม หรือว่าพวกเขาเรียนรู้สิ่งเล้นลับ จนกระทั่งพวกเขารู้ว่าสิ่งที่ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม นำมาบอกเล่าเกี่ยวกับโลกอาคิเราะฮฺนั้นเป็นสิ่งเท็จ พวกเขาจึงบันทึกข้อความเหล่านี้ไว้ด้วยความมั่นใจ

[2] หรือว่าพวกเหล่านั้นต้องการจะวางแผนร้ายกับเจ้า นักตัฟซีรอธิบายว่า อายะฮฺบ่งชี้ถึงการวางแผนของพวกเขาที่ดารุ้ลนัดวะฮฺ โดยวางแผนที่จะฆ่าท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม แต่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อมุฮัมมัดพวกเขาต่างหากที่จะได้รับการตอบแทนจากแผนของพวกเขาเอง หรือว่าพวกเขามีพระเจ้าผู้สร้าง ผู้ประทานปัจจัยยังชีพอื่นจากอัลลอฮฺ เพื่อที่จะหันไปพึ่งพาในยามคับขันเปล่าเลย มหา-บริสุทธิ์ ยิ่งแด่อัลลอฮฺจากการตั้งภาคีของพวกเขา

[3] หากเราจะลงโทษพวกเขาด้วยการให้เศษชิ้นต่าง ๆ ร่วงหล่นมาจากฟากฟ้ามายังพวกเขา พวกเขาก็จะกล่าวด้วยความดื้อรั้น และอวดดีว่า มันเป็นเพียงก้อนเมฆรวมตัวต่างหาก

فَذَرۡهُمۡ حَتَّىٰ يُلَٰقُواْ يَوۡمَهُمُ ٱلَّذِي فِيهِ يُصۡعَقُونَ ﴿٤٥﴾

45. ดังนั้นจงปล่อยพวกเขาเถิด จนกว่าพวกเขาจะพบกับวันของพวกเขา ซึ่งในวันนั้นพวกเขาจะถูกทำให้เป็นลมหมดสติ[1]

يَوۡمَ لَا يُغۡنِي عَنۡهُمۡ كَيۡدُهُمۡ شَيۡـٔٗا وَلَا هُمۡ يُنصَرُونَ ﴿٤٦﴾

46. วันซึ่งแผนการร้ายของพวกเขาจะไม่อำนวยประโยชน์อันใดแก่พวกเขา และพวกเขาก็จะไม่ได้รับการช่วยเหลือ[2]

وَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُواْ عَذَابٗا دُونَ ذَٰلِكَ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٤٧﴾

47. และแท้จริงสำหรับบรรดาผู้อธรรมนั้นจะได้รับการลงโทษอื่นจากนั้นอีก แต่ว่าส่วนมากของพวกเขาไม่รู้[3]

وَٱصۡبِرۡ لِحُكۡمِ رَبِّكَ فَإِنَّكَ بِأَعۡيُنِنَاۖ وَسَبِّحۡ بِحَمۡدِ رَبِّكَ حِينَ تَقُومُ ﴿٤٨﴾

48. ดังนั้น จงอดทนต่อพระบัญชาของพระเจ้าของเจ้า เพราะแท้จริง เจ้านั้นอยู่ในเบื้องสายตาของเรา และจงแซ่ซ้องสดุดีด้วยการสรรเสริญพระเจ้าของเจ้า ขณะเมื่อเจ้าลุกขึ้นยืน

وَمِنَ ٱلَّيۡلِ فَسَبِّحۡهُ وَإِدۡبَٰرَ ٱلنُّجُومِ ﴿٤٩﴾

49. และส่วนหนึ่งของกลางคืน ก็จงแซ่ซ้องสดุดีพระองค์ และเมื่อยามคล้อยลับของหมู่ดวงดาว[4]

---

[1] จงปล่อยให้พวกเขาหลงระเริงอยู่ในการหลงผิดต่อไปเถิด จนกว่าพวกเขาจะพบกับวันกิยามะฮฺ ซึ่งการลงโทษจะมาหาพวกเขา และจะทำให้พวกเขาเป็นลมหมดสติเอง

[2] วันที่แผนการร้าย ซึ่งพวกเขาใช้อยู่ในโลกดุนยา จะไม่ช่วยป้องกันพวกเขาให้พ้นจากการลงโทษไปได้

[3] สำหรับบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น จะได้รับการลงโทษอย่างหนักในโลกดุนยา ก่อนโลกอาคิเราะฮฺ อิบนุอับบาสกล่าวว่า คือการลงโทษในกุบูร มุญาฮิดกล่าวว่าคือความหิว และความแห้งแล้งเป็นเวลา 7 ปี แต่ว่าพวกเขาไม่รู้ว่าการลงโทษจะประสบแก่พวกเขา

[4] ดังนั้น มุฮัมมัดเอ๋ย จงอดทนต่อพระกำหนดแห่งพระเจ้าของเจ้าในสิ่งที่เป็นภาระหนักในการเผยแผ่สาสน์ เพราะแท้จริงเจ้านั้นอยู่ในความคุ้มครง และปกปักษ์รักษาของเรา จงแซ่ซ้องสดุดีให้ความบริสุทธิ์ต่อพระองค์จากคุณลักษณะที่บกพร่อง ขณะที่เจ้ายืนขึ้นละหมาด และในทุกๆ สถานที่ โดยกล่าวว่า "ซุบฮานัลลอฮฺวะบิฮัมดิฮี" ในเวลากลางคืนก็เช่นเดียวกัน จงรำลึกถึงพระองค์ อิบาดะฮฺต่อพระองค์ด้วยการอ่านอัลกุรอาน และละหมาดตะฮัจยุดในขณะที่ผู้คนนอนหลับในช่วงสุดท้ายของกลางคืน เมื่อดวงดาวคล้อยลับก่อนจะรุ่งสาง

(53) ซูเราะฮฺ อันนัจมฺ

سورة النجم

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 62 อายะฮฺ
ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อันนัจมฺ

ซูเราะฮฺอันนัจมฺเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ ที่พิจารณาถึงเรื่องเกี่ยวกับสาสน์ภายในวงกรอบทั่วๆ ไป และเรื่องเกี่ยวกับการศรัทธาต่อการฟื้นคืนชีพและวันกิยามะฮฺ เช่นเดียวกับซูเราะฮฺมักกียะฮฺอื่นๆ

ซูเราะฮฺเริ่มด้วยการกล่าวถึงเรื่องของ "อัลเมียะอฺรอจ" ซึ่งนับได้ว่าเป็นปาฏิหาริย์ของท่านรอซูลแห่งมนุษยชาติ มุฮัมมัด อิบนุ อับดุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ในการอัลเมียะอฺรอจครั้งนี้ ท่านรอซูลอัลกะรีมได้เห็นภาพลักษณ์ที่ประหลาดอย่างมากมาย เป็นการบ่งชี้ถึงอานุภาพอันกว้างใหญ่ไพศาลของอัลลอฮฺ ตะอาลา ภาพลักษณ์เหล่านี้เป็นการเตือนมนุษย์ให้ตระหนักอยู่เสมอว่า เป็นสิ่งจำเป็นต้องศรัทธาและเชื่อมั่น ไม่บังควรที่จะโต้เถียงในเรื่องที่เป็นสิ่งเร้นลับ และในเรื่องที่เกี่ยวกับวะฮฺยฺ

หลังจากนั้นซูเราะฮฺได้พูดถึงบรรดาเจว็ดและรูปปั้นที่พวกมุชริกีนเคารพบูชาอื่นจากอัลลอฮฺ และได้ชี้แจงถึงข้อเสียและความไม่ถูกต้องของบรรดาพระเจ้าจอมปลอมเหล่านั้น และความไม่ถูกต้องของการเคารพบูชาอื่นจากอัลลอฮฺ ถึงแม้ว่าจะเป็นการเคารพบูชาบรรดาเจว็ดหรือการเคารพบูชาบรรดามะลาอิกะฮฺผู้ทรงเกียรติ

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงการตอบแทนอย่างยุติธรรมในวันแห่งการตอบแทน โดยที่ทุกๆ ชีวิตจะได้รับการตอบแทนตามที่เขาได้ขวนขวายไว้ คนดีจะได้รับการตอบแทนตามที่เขาได้กระทำความดีไว้ คนชั่วก็จะได้รับการตอบแทนตามที่เขาได้กระทำความชั่วไว้ มนุษย์จะแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มคนดี กับกลุ่มคนชั่ว

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงหลักฐานในการตอบแทนอย่างยุติธรรมว่า มนุษย์ทุกคนนั้นจะไม่ได้รับการตอบแทนอื่นใดนอกจากผลงานและการขวนขวายของเขาเท่านั้น และว่าชีวิตหนึ่งจะไม่รับความผิดของผู้อื่นเพราะว่าการลงโทษจะไม่ล่วงเกินไปยัง

ผู้ที่มิได้กระทำความผิด ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่เที่ยงธรรมของอัลลอฮฺ และเป็นการตัดสินที่ยุติธรรม ซึ่งพระองค์ได้ชี้แจงไว้ในอัลกุรอานุลกะรีม และในบรรดาคัมภีร์ก่อนๆ ที่มาจากฟากฟ้า

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงร่องรอยแห่งอานุภาพของอัลลอฮฺ ตะอาลา ในการให้มีชีวิตและการให้ตาย การฟื้นคืนชีพหลังจากการดับสูญของชีวิต การให้มั่งมีและการให้ยากจน และการสร้างคู่ครองที่เป็นเพศชาย และเพศหญิงจากน้ำหยดหนึ่งเมื่อเป็นอสุจิ

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการที่ประชาชาติต่างๆ ในอดีตประสบกับความหายนะ เช่นกลุ่มชนของ อ๊าด ซะมูด นูหฺ และลูฏ ด้วยการลงโทษและความพินาศที่ต่างกรรมต่างวาระ ทั้งนี้เพื่อเป็นนิทัศน์อุทาหรณ์แก่พวกกุฟฟารมักกะฮฺ ซึ่งการลงโทษกำลังรอคอยพวกเขา เนื่องเพราะการปฏิเสธต่อการเป็นรอซูลของอัลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และเพื่อเป็นการลงโทษแก่บรรดาผู้ฝ่าฝืน ทรยศ และหยิ่งยโสไม่ยอมรับสัจธรรมที่ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม นำมาเผยแผ่

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

1. ขอสาบานด้วยดวงดาวเมื่อมันคล้อยตกลงมา	وَٱلنَّجۡمِ إِذَا هَوَىٰ ١
2. สหาย (มุฮัมมัด) ของพวกเจ้ามิได้หลงผิด และเชื่อมั่นในทางที่ผิด	مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمۡ وَمَا غَوَىٰ ٢
3. และเขามิได้พูดตามอารมณ์[1]	وَمَا يَنطِقُ عَنِ ٱلۡهَوَىٰٓ ٣
4. สิ่ง (ที่เขาพูด) นั้น มิใช่อื่นใดนอกจากเป็นวะฮีย์ที่ถูกประทานลงมา[2]	إِنۡ هُوَ إِلَّا وَحۡيٞ يُوحَىٰ ٤
5. ผู้ทรงพลังอำนาจอันมากมาย (ญิบรีล) ได้สอนเขา[3]	عَلَّمَهُۥ شَدِيدُ ٱلۡقُوَىٰ ٥
6. ผู้ทรงพลังอันแข็งแรง ดังนั้นเขาจึงปรากฏในสภาพที่แท้จริง	ذُو مِرَّةٖ فَٱسۡتَوَىٰ ٦
7. ขณะที่เขาอยู่บนขอบฟ้าอันสูงส่ง	وَهُوَ بِٱلۡأُفُقِ ٱلۡأَعۡلَىٰ ٧
8. แล้วเขาได้เข้ามาใกล้ และเข้ามาใกล้จนชิด	ثُمَّ دَنَا فَتَدَلَّىٰ ٨

---

[1] ตั้งแต่อายะฮฺที่ 1 ถึงอายะฮฺที่ 18 อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงยืนยันถึงการเป็นนะบีของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ซึ่งเป็นบ่าวและรอซูลของพระองค์ พระองค์ทรงสาบานด้วยดวงดาวเมื่อมันคล้อยตกลงมาว่ามุฮัมมัด ซึ่งเป็นลูกหลานของชาวกุเรชตั้งแต่เกิดมาจนกระทั่งมีอายุได้ 40 ปี เขามิได้เป็นคนหลงผิดซึ่งพวกเขาก็รู้กันดี เขาไม่เคยมีความเชื่อมั่นที่ผิด ๆ จึงจะพูดในสิ่งที่ผิด ๆ

[2] อัลกุรอานเป็นวะฮีย์ที่ถูกประทานลงมาให้แก่มุฮัมมัด ดังนั้นสิ่งที่เขาพูดและเรียกร้องเชิญชวนและสิ่งที่เขาปฏิบัตินั้นเป็นวะฮีย์ที่ถูกประทานลงมาให้แก่เขา

[3] ญิบรีลผู้มีพลังสูงส่ง นักตัฟซีรกล่าวว่า สิ่งที่เป็นพยานถึงการมีพลังอันสูงส่งของญิบรีลนั้นก็คือ การที่เขาพลิกคว่ำเมืองของกลุ่มชนลูฏ โดยใช้ปีกของเขายกเมืองทั้งเมืองขึ้นไปข้างบนแล้วพลิกคว่ำลงมา การแผดเสียงของเขาต่อกลุ่มชนซะมู๊ดจนตายราบเรียบ และการนำวะฮีย์ลงมาให้แก่บรรดานะบี และกลับไปอย่างรวดเร็วยิ่งกว่าการกะพริบตา

9. เขาเข้ามาใกล้ (จนอยู่) ในระยะของปลายคันธนูทั้งสอง หรือใกล้กว่านั้นอีก[1]

فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ ٩

10. ดังนั้นเขา (ญิบรีล) จึงนำวะฮียฺมาให้แก่บ่าวของพระองค์ (มุฮัมมัด) สิ่งที่เขาจะนำวะฮียฺมา[2]

فَأَوْحَىٰٓ إِلَىٰ عَبْدِهِۦ مَآ أَوْحَىٰ ١٠

11. จิตใจ (ของมุฮัมมัด) มิได้ปฏิเสธสิ่งที่เขาได้เห็น[3]

مَا كَذَبَ ٱلْفُؤَادُ مَا رَأَىٰٓ ١١

12. แล้วพวกเจ้าจะโต้เถียงกับเขาเกี่ยวกับสิ่งที่เขาได้เห็นอีกหรือ[4]

أَفَتُمَٰرُونَهُۥ عَلَىٰ مَا يَرَىٰ ١٢

13. และโดยแน่นอน เขาได้เห็นญิบรีลในการลงมาอีกครั้งหนึ่ง[5]

وَلَقَدْ رَءَاهُ نَزْلَةً أُخْرَىٰ ١٣

14. ณ ที่ต้นพุทราอันไกลโพ้น

عِندَ سِدْرَةِ ٱلْمُنتَهَىٰ ١٤

15. ณ ที่นั้น คือสวนสวรรค์อันเป็นที่พำนัก

عِندَهَا جَنَّةُ ٱلْمَأْوَىٰٓ ١٥

---

[1] ญิบรีลเป็นผู้ที่มีความสุขุมรอบคอบ ปรากฏตัวอยู่ในสภาพที่แท้จริงขณะที่อยู่บนขอบฟ้าอันสูง คือทางทิศตะวันออก อัลคอซินกล่าวว่า ญิบรีลเคยมาหาท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้ขอให้เขาแสดงตัวในรูปที่เขาถูกบังเกิดมา ญิบรีลได้แสดงตัวให้ท่านเห็นสองครั้ง ครั้งหนึ่งในแผ่นดิน และอีกครั้งหนึ่งในชั้นฟ้าทั้งเจ็ด แล้วญิบรีลได้เข้ามาใกล้มุฮัมมัด และเข้ามาใกล้ยิ่งขึ้นจนชิดในระยะของปลายธนูทั้งสองข้างหรือใกล้กว่านั้นอีก

[2] อัลลอฮฺ ทรงให้ญิบรีลนำวะฮียฺมาให้แก่บ่าวและรอซูลของพระองค์ มุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[3] คือจิตใจของมุฮัมมัดมิได้ปฏิเสธสิ่งที่เขาเห็นด้วยสายตาของเขา คือรูปอันแท้จริงของญิบรีลอะลัยฮิสสลาม

[4] คือพวกเจ้ามุชริกีน จะเอาชนะและโต้เถียงกับมุฮัมมัด ในสิ่งที่เขาได้เห็นกับตาของเขาในคืนอัลอิสรอฮฺและอัลเมียะรอจกระนั้นหรือ

[5] มุฮัมมัดได้เห็นญิบรีลอีกครั้งหนึ่งในรูปแบบของมะลาอิกะฮฺ ณ ที่ต้นพุทราอันไกลสุดโพ้นชั้นฟ้า ชั้น 7 ใกล้กับบัลลังก์ ณ ที่นั่นคือสวนสวรรค์อันเป็นที่พำนักของบรรดามะลาอิกะฮฺ วิญญาณของพวกชะฮีดและบรรดาผู้ยำเกรงอัลมุตตะกีน

16. (ขณะนั้น) สิ่งที่ปกคลุม (แสงประกาย) ได้ปกคลุมต้นพุทรา[1]	إِذۡ يَغۡشَى ٱلسِّدۡرَةَ مَا يَغۡشَىٰ ﴿١٦﴾
17. สายตา (ของมุฮัมมัด) มิได้เหลือบแลไปทางอื่น และมิได้ล่วงเกินไป	مَا زَاغَ ٱلۡبَصَرُ وَمَا طَغَىٰ ﴿١٧﴾
18. โดยแน่นอนเขาได้เห็นสัญญาณอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าของเขา[2]	لَقَدۡ رَأَىٰ مِنۡ ءَايَٰتِ رَبِّهِ ٱلۡكُبۡرَىٰٓ ﴿١٨﴾
19. แล้วพวกเจ้ามิได้เห็นอัลลาต และอัลอุซซา	أَفَرَءَيۡتُمُ ٱللَّٰتَ وَٱلۡعُزَّىٰ ﴿١٩﴾
20. และตัวอื่นคือตัวที่สาม, มะนาต ดอกหรือ[3]	وَمَنَوٰةَ ٱلثَّالِثَةَ ٱلۡأُخۡرَىٰٓ ﴿٢٠﴾
21. สำหรับพวกเจ้ามีเพศชาย และสำหรับพระองค์ให้เพศหญิงกระนั้นหรือ	أَلَكُمُ ٱلذَّكَرُ وَلَهُ ٱلۡأُنثَىٰ ﴿٢١﴾
22. ดูซิ นั่น เป็นการแบ่งส่วนที่ไม่ยุติธรรม[4]	تِلۡكَ إِذٗا قِسۡمَةٞ ضِيزَىٰٓ ﴿٢٢﴾
23. เหล่านี้มิใช่อื่นใดนอกจากเป็นชื่อที่พวกเจ้าและบรรพบุรุษของพวกเจ้า ตั้งมันขึ้นมาเอง	إِنۡ هِيَ إِلَّآ أَسۡمَآءٞ سَمَّيۡتُمُوهَآ أَنتُمۡ وَءَابَآؤُكُم مَّآ أَنزَلَ

---

[1] คือมุฮัมมัดได้เห็นขณะที่มีสิ่งปกคลุมอันน่าประหลาดปกคลุมต้นพุทรา อัลหะซันกล่าวว่า รัศมีของพระองค์แห่งสากลโลกได้ปกคลุมต้นพุทรา แล้วมีแสงประกายออกมา

[2] สายตาของมุฮัมมัดมิได้เบี่ยงเบนในขณะนั้น และ ณ สถานที่นั้นมองซ้ายมองขวา และมิได้มองเลยไปจากขอบเขตที่เขาได้มอง แท้จริงมุฮัมมัดได้มองเห็นสิ่งประหลาดๆ ในคืนอัลเมียะอฺรอจ ในอาณาจักรของอัลลอฮฺ ได้เห็นต้นพุทรา ได้เห็นบัลลังก์ (อัลบัยตุลมะอฺมูร) ได้เห็นสวรรค์และนรก ได้เห็นญิบรีลในรูปแบบของเขาบนชั้นฟ้าอย่างสมบูรณ์แบบ และได้เห็นสิ่งมหัศจรรย์อื่นๆ อีกมากมาย

[3] โอ้พวกกุฟฟารเอ๋ย พวกเจ้าจงบอกเราถึงพระเจ้าทั้งหลายที่พวกเจ้าเคารพสักการะมัน คือ "อัลลาต อัลอุซซา และมะนาต" ว่าพวกมันมีพลังอำนาจ และความยิ่งใหญ่ ดังที่พระเจ้าผู้ทรงอำนาจได้กล่าวไว้บ้างไหม ถึงกับพวกเจ้าอ้างว่ามันเป็นพระเจ้า

[4] เป็นการตำหนิ และประณามแก่พวกมุชริกีนว่า พวกเจ้าเลือกเอาเพศชาย ซึ่งพวกเจ้าชอบที่จะให้เป็นของพวกเจ้า และให้อัลลอฮฺ ตะอาลา มีเพศหญิง ซึ่งเป็นเพศที่พวกเจ้ารังเกียจ การแบ่งสันปันส่วนเช่นนี้ย่อมไม่ยุติธรรมโดยที่เจ้าให้แก่อัลลอฮฺในสิ่งที่พวกเจ้าไม่ชอบที่จะให้แก่ตัวเอง

ٱللَّهُ بِهَا مِن سُلۡطَٰنٍۚ إِن يَتَّبِعُونَ إِلَّا ٱلظَّنَّ وَمَا تَهۡوَى ٱلۡأَنفُسُۖ وَلَقَدۡ جَآءَهُم مِّن رَّبِّهِمُ ٱلۡهُدَىٰٓ ٢٣

อัลลอฮฺมิได้ทรงประทานหลักฐานอันใดลงมาเกี่ยวกับเรื่องนั้นเลย พวกเขามิได้ปฏิบัติตามสิ่งใด นอกจากการคาดคะเน และสิ่งที่อารมณ์ปรารถนา และโดยแน่นอน แนวทางที่ถูกต้อง (ฮิดายะฮฺ) จากพระเจ้าของพวกเขาได้มีมายังพวกเขาแล้ว

أَمۡ لِلۡإِنسَٰنِ مَا تَمَنَّىٰ ٢٤

24. หรือว่าสำหรับมนุษย์นั้นจะได้ทุกสิ่งที่เขาปรารถนา[1]

فَلِلَّهِ ٱلۡأٓخِرَةُ وَٱلۡأُولَىٰ ٢٥

25. (อำนาจนั้น) เป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺทั้งในปรโลก และโลกนี้[2]

۞وَكَم مِّن مَّلَكٖ فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ لَا تُغۡنِي شَفَٰعَتُهُمۡ شَيۡـًٔا إِلَّا مِنۢ بَعۡدِ أَن يَأۡذَنَ ٱللَّهُ لِمَن يَشَآءُ وَيَرۡضَىٰٓ ٢٦

26. และมะลักกี่มากน้อยในชั้นฟ้าทั้งหลายนั้น การชะฟาอะฮฺของพวกเขาจะไม่อำนวยประโยชน์อันใด (แก่พวกเขา) เว้นแต่หลังจากอัลลอฮฺจะทรงอนุมัติแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์และทรงพอพระทัย[3]

إِنَّ ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ بِٱلۡأٓخِرَةِ لَيُسَمُّونَ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةَ تَسۡمِيَةَ ٱلۡأُنثَىٰ ٢٧

27. แท้จริง บรรดาผู้ที่ไม่ศรัทธาต่อวันปรโลกนั้น แน่นอนพวกเขาจะตั้งชื่อมะลาอิกะฮฺเป็นเพศหญิง[4]

---

[1] คือมนุษย์นั้นจะไม่ได้ทุกสิ่งที่เขาต้องการจนกระทั่งเขาหวังในการช่วยเหลือของบรรดารูปปั้น

[2] คือพระองค์จะให้แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ เพราะอำนาจเป็นของพระองค์

[3] พระองค์ทรงยืนยันถึงอำนาจของพระองค์ว่า มีมะลาอิกะฮฺกี่มากน้อยที่ดีและบริสุทธิ์ กระจายเรียงรายอยู่ในชั้นฟ้า ทั้ง ๆ ที่พวกเขามีตำแหน่งอันสูงส่งก็ไม่สามารถจะให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ใด นอกจากจะได้รับอนุมัติจากอัลลอฮฺ ดังนั้นบรรดาเจว็ดต่าง ๆ เหล่านั้นทั้ง ๆ ที่มันปราศจากคุณค่าจะให้คุณให้โทษได้ละหรือ

[4] ถ้าพวกเขาศรัทธาต่อโลกอาคิเราะฮฺ พวกเขาจะไม่ตั้งให้มะลาอิกะฮฺเป็นบุตรีของอัลลอฮฺเป็นอันขาด เพราะผู้ที่ศรัทธาต่อโลกอาคิเราะฮฺนั้น เขาจะต้องระมัดระวังคำพูดและการกระทำของเขาเกรงไปว่าจะถูกบันทึกผิดเช่นเดียวกับผู้ที่ไม่มีความศรัทธา เพราะเขาจะพูดจะกระทำสิ่งใดตามใจชอบโดยปราศจากการรับผิดชอบ

وَمَا لَهُم بِهِۦ مِنْ عِلْمٍ ۖ إِن يَتَّبِعُونَ إِلَّا ٱلظَّنَّ ۖ وَإِنَّ ٱلظَّنَّ لَا يُغْنِى مِنَ ٱلْحَقِّ شَيْـًٔا ﴿٢٨﴾

28. และพวกเขาไม่มีความรู้ในเรื่องนั้นเลย พวกเขามิได้ปฏิบัติตามสิ่งใด นอกจากการคาดคะเน และแท้จริงการคาดคะเนนั้น จะไม่อำนวยประโยชน์อันใดแก่ความจริงได้[1]

فَأَعْرِضْ عَن مَّن تَوَلَّىٰ عَن ذِكْرِنَا وَلَمْ يُرِدْ إِلَّا ٱلْحَيَوٰةَ ٱلدُّنْيَا ﴿٢٩﴾

29. ดังนั้น เจ้าจงหลบหลีกให้ห่างจากผู้ผินหลังจากการรำลึกนึกถึงเรา (อัลลอฮฺ) และเขามิได้ปรารถนาอื่นใดนอกจากการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้เท่านั้น[2]

ذَٰلِكَ مَبْلَغُهُم مِّنَ ٱلْعِلْمِ ۚ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَن ضَلَّ عَن سَبِيلِهِۦ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ ٱهْتَدَىٰ ﴿٣٠﴾

30. นั่นคือสุดยอดแห่งความรู้ของพวกเขาแล้ว แท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้น พระองค์ทรงรู้ดียิ่งถึงผู้ที่หลงออกจากทางของพระองค์ และพระองค์ทรงรู้ดียิ่งถึงผู้ที่อยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง (ฮิดายะฮฺ)

وَلِلَّهِ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ لِيَجْزِىَ ٱلَّذِينَ أَسَٰٓـُٔوا۟ بِمَا عَمِلُوا۟ وَيَجْزِىَ ٱلَّذِينَ أَحْسَنُوا۟ بِٱلْحُسْنَى ﴿٣١﴾

31. และสิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺเพื่อพระองค์จะทรงตอบแทนบรรดาผู้กระทำความชั่วตามที่พวกเขาประพฤติ และจะทรงตอบแทนบรรดาผู้กระทำความดีด้วยความดี[3]

---

[1] พวกเขาไม่มีความรู้ในสิ่งที่พวกเขาพูดเลย เพราะพวกเขามิได้เห็นการสร้างมะลาอิกะฮฺ ดังนั้นพวกเขาจึงใช้การคาดคะเนหรือนึกคิดเอาเอง และแน่นอนทีเดียวการคาดคะเน หรือการคาดคิดนั้นจะไม่เกิดประโยชน์อันใดเลย และจะไม่บรรลุสู่ข้อเท็จจริงได้ด้วย

[2] ดังนั้น (มุฮัมมัด) จงปลีกตัวให้ห่างจากพวกมุชริกีนที่ผินหลังให้แก่อัลกุรอาน และการศรัทธา เพราะพวกเขามิได้มีความห่วงใยอื่นใดเลย นอกจากการมีชีวิตอยู่ในโลกดุนยาเพื่อแสวงหาความสุขสำราญที่ไม่จีรังเท่านั้น

[3] คือการเรียกร้องเพื่ออยู่ในโลกดุนยานั้นเป็นทางสุดยอดแห่งความรู้ของพวกเขาแล้ว และแน่นอนพระเจ้าของเจ้านั้นทรงรอบรู้ดียิ่งถึงบรรดาผู้ที่หลงทางและบรรดาผู้ที่อยู่ในแนวทางของพระองค์แล้วพระองค์จะทรงตอบแทนแก่พวกเขาตามผลงานของพวกเขา คือใครทำดีก็จะได้ดี ใครทำชั่วก็จะได้รับความชั่ว ในอายะฮฺเป็นการแจ้งถึงเดชานุภาพของอัลลอฮฺ และการมีอำนาจอย่างกว้างขวางของพระองค์

ٱلَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبَٰٓئِرَ ٱلْإِثْمِ وَٱلْفَوَٰحِشَ إِلَّا ٱللَّمَمَ ۚ إِنَّ رَبَّكَ وَٰسِعُ ٱلْمَغْفِرَةِ ۚ هُوَ أَعْلَمُ بِكُمْ إِذْ أَنشَأَكُم مِّنَ ٱلْأَرْضِ وَإِذْ أَنتُمْ أَجِنَّةٌ فِى بُطُونِ أُمَّهَٰتِكُمْ ۖ فَلَا تُزَكُّوٓا۟ أَنفُسَكُمْ ۖ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ ٱتَّقَىٰٓ ﴿٣٢﴾

32. แก่บรรดาผู้หลีกเลี่ยงห่างจากการทำบาปใหญ่ และทำสิ่งลามกทั้งหลาย เว้นแต่ความผิดพลาดเล็กน้อย แท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้นทรงเป็นผู้กว้างขวางในการอภัย พระองค์ทรงรู้จักพวกเจ้าดียิ่ง เมื่อครั้งบังเกิดพวกเจ้าจากแผ่นดิน และเมื่อครั้งพวกเจ้าเป็นทารกอยู่ในครรภ์ของมารดาของพวกเจ้าดังพวกเจ้าอย่าแสดงความบริสุทธิ์แก่ตัวของพวกเจ้าเอง เพราะพระองค์ทรงรู้ดียิ่งถึงผู้ที่มีความยำเกรง[1]

أَفَرَءَيْتَ ٱلَّذِى تَوَلَّىٰ ﴿٣٣﴾

33. เจ้าได้เห็นผู้ที่ผินหลังให้บ้างไหม

وَأَعْطَىٰ قَلِيلًا وَأَكْدَىٰٓ ﴿٣٤﴾

34. และเขาให้เพียงเล็กน้อย และเขาได้ตระหนี่ (ส่วนที่เหลือ)[2]

أَعِندَهُۥ عِلْمُ ٱلْغَيْبِ فَهُوَ يَرَىٰٓ ﴿٣٥﴾

35. เขามีความรู้ในสิ่งเร้นลับกระนั้นหรือ เขาจึงได้เห็น

---

[1] สำหรับบรรดาผู้ที่ปลีกตัวให้ห่างไกลจากการทำบาปใหญ่ เช่น การทำชิริก การฆ่า และการกินทรัพย์สินของเด็กกำพร้าและการทำสิ่งลามก การทำซินา และการสมรสกับภริยาของบิดา ส่วนความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ หากผู้กระทำผิดรู้สึกตัวแล้วก็จงขออภัยต่อพระองค์ พระองค์ก็จะทรงยกโทษให้ เพราะพระองค์ทรงกว้างขวางในการอภัย พระองค์ทรงรอบรู้ดียิ่งกว่าพวกเจ้าถึงสภาพของพวกเจ้าก่อนที่พระองค์จะให้พวกเจ้ากำเนิดมา และขณะที่พระองค์ทรงให้บิดาคนแรกของพวกเจ้ากำเนิดมาคือ อาดัมและขณะที่พวกเจ้าอยู่ในครรภ์ของมารดาของพวกเจ้า ดังนั้นพวกเจ้าอย่าชมตัวเองว่าพวกเจ้ามีความบริสุทธิ์ปราศจากความผิดพลาด เพราะพระองค์ทรงรู้ดียิ่งถึงผู้ที่มีความบริสุทธิ์ใจในการงาน และมีความยำเกรงพระองค์ในที่ลับและที่แจ้งจากความผิดพลาด เพราะพระองค์ทรงรู้ดียิ่งถึงผู้ที่มีความบริสุทธิ์ใจในการงาน และมีความยำเกรงพระองค์ในที่ลับและที่แจ้ง

[2] โอ้มุฮัมมัดเจ้าเห็นผู้ที่ผินหลังให้กับอิสลามหรือไม่ หลังจากที่เขาเกือบจะเข้านับถือศาสนาอิสลามอยู่แล้ว เขาได้ให้เงินทองแก่เพื่อนของเขา ซึ่งอ้างว่าจะยอมรับการลงโทษของเขาในวันอาคิเราะฮฺ แล้วเขาได้ระงับการจ่ายเงินตามเงื่อนไข คือตระหนี่ตามที่ตกลงกันไว้ มุญาฮิดกล่าวว่า อายะฮฺนี้ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับอัลวะลีด อิบนุ อัลมุฆีเราะฮฺ

أَمۡ لَمۡ يُنَبَّأۡ بِمَا فِي صُحُفِ مُوسَىٰ ٣٦

36. หรือว่าเขามิได้รับข่าวคราวที่มีอยู่ในคัมภีร์ของมูซา

وَإِبۡرَٰهِيمَ ٱلَّذِي وَفَّىٰٓ ٣٧

37. และ (ในคัมภีร์ของ) อิบรอฮีม ผู้ซึ่งปฏิบัติตามสัญญาอย่างครบครัน

أَلَّا تَزِرُ وَازِرَةٞ وِزۡرَ أُخۡرَىٰ ٣٨

38. ว่าไม่มีผู้แบกภาระคนใดที่จะแบกภาระของผู้อื่นได้

وَأَن لَّيۡسَ لِلۡإِنسَٰنِ إِلَّا مَا سَعَىٰ ٣٩

39. และมนุษย์จะไม่ได้อะไรเลย นอกจากสิ่งที่เขาได้ขวนขวายเอาไว้

وَأَنَّ سَعۡيَهُۥ سَوۡفَ يُرَىٰ ٤٠

40. และแท้จริงการขวนขวายของเขาก็จะได้เห็นในไม่ช้า

ثُمَّ يُجۡزَىٰهُ ٱلۡجَزَآءَ ٱلۡأَوۡفَىٰ ٤١

41. แล้วเขาก็จะได้รับการตอบแทนด้วยการตอบแทนที่ครบถ้วนสมบูรณ์

وَأَنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ ٱلۡمُنتَهَىٰ ٤٢

42. และแท้จริงจุดหมายปลายทาง (ของเขา) ย่อมไปสู่พระเจ้าของเจ้า[1]

وَأَنَّهُۥ هُوَ أَضۡحَكَ وَأَبۡكَىٰ ٤٣

43. และแท้จริงพระองค์คือผู้ทรงทำให้หัวเราะและทรงทำให้ร้องไห้

وَأَنَّهُۥ هُوَ أَمَاتَ وَأَحۡيَا ٤٤

44. และแท้จริงพระองค์คือผู้ทรงทำให้ตายและทรงทำให้เป็น

---

[1] คือเขามีความรู้ในสิ่งเร้นลับจนกระทั่งเขารู้ว่าเพื่อนของเขายอมรับการลงโทษแทนเขาได้ หรือว่าเขาไม่เคยได้รับทราบสิ่งที่อยู่ในคัมภีร์อัตเตารอต ซึ่งได้ถูกประทานให้แก่นะบีมูซา และสิ่งที่อยู่ในคัมภีร์ของอิบรอฮีม ผู้ซึ่งได้ปฏิบัติตามสิ่งที่ถูกบัญชาให้แก่เขาอย่างครบถ้วน คือการจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺและเผยแผ่สาสน์ของพระองค์ ซึ่งได้ระบุไว้ว่า ไม่มีผู้ใดที่จะรับบาปของผู้อื่นและมนุษย์จะไม่ได้รับสิ่งใด นอกจากสิ่งที่เขาได้กระทำไว้และสิ่งใดที่เขาได้กระทำไว้ในโลกดุนยาทั้งดีและชั่ว เขาก็จะได้เห็นและได้รับการตอบแทนตามผลงานของเขาอย่างครบถ้วน และเมื่อเขาตายไปแล้ว เขาก็จะกลับไปหาพระองค์ เพื่อรอรับการตอบแทนอย่างยุติธรรม

وَأَنَّهُۥ خَلَقَ ٱلزَّوْجَيْنِ ٱلذَّكَرَ وَٱلْأُنثَىٰ ﴿٤٥﴾

45. และแท้จริงพระองค์ทรงสร้างสามีภรรยาคู่หนึ่ง เป็นเพศชาย และเพศหญิง[1]

مِن نُّطْفَةٍ إِذَا تُمْنَىٰ ﴿٤٦﴾

46. จากเชื้ออสุจิเมื่อมันหลั่งออกมา

وَأَنَّ عَلَيْهِ ٱلنَّشْأَةَ ٱلْأُخْرَىٰ ﴿٤٧﴾

47. และแท้จริง เป็นหน้าที่ของพระองค์ที่จะให้บังเกิดอีกครั้งหนึ่ง

وَأَنَّهُۥ هُوَ أَغْنَىٰ وَأَقْنَىٰ ﴿٤٨﴾

48. และแท้จริงพระองค์ทรงทำให้เขาร่ำรวย และทรงทำให้เขายากจน[2]

وَأَنَّهُۥ هُوَ رَبُّ ٱلشِّعْرَىٰ ﴿٤٩﴾

49. และแท้จริงพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งดาวสิริอุส (อัชเชียะอฺรอ)[3]

وَأَنَّهُۥٓ أَهْلَكَ عَادًا ٱلْأُولَىٰ ﴿٥٠﴾

50. และแท้จริงพระองค์ทรงทำลายพวกอ๊าดรุ่นก่อนๆ

وَثَمُودَا۟ فَمَآ أَبْقَىٰ ﴿٥١﴾

51. และพวกษะมูดก็ไม่ได้ให้มีเหลืออยู่อีกเลย

وَقَوْمَ نُوحٍ مِّن قَبْلُ ۖ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ هُمْ أَظْلَمَ وَأَطْغَىٰ ﴿٥٢﴾

52. และหมู่ชนของนูหฺก่อนหน้านี้ แท้จริงพวกเขาเป็นผู้อธรรมยิ่ง และเป็นผู้ละเมิดยิ่ง[4]

---

[1] คือพระองค์ทรงทำให้เกิดความดีใจ และความเสียใจ พระองค์ทรงทำให้หัวเราะและร้องไห้แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และทรงทำให้ชาวสวรรค์หัวเราะ และทรงทำให้ชาวนรกร้องไห้ และทรงทำให้ตายเมื่อขณะสิ้นสุดชีวิตของบ่าว และทรงให้เขาฟื้นคืนชีพจากกุบูร และวันแห่งชุมนุม และทรงสร้างสองเพศขึ้น คือเพศผู้และเพศเมียจากน้ำอสุจิที่หลั่งเข้าไปในมดลูก

[2] แท้จริงเป็นหน้าที่ของอัลลอฮฺ ตะอาลา ที่จะให้มนุษย์เกิดขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง เพื่อการสอบสวนและการตอบแทน คือทรงให้เขาร่ำรวยและยากจน สำหรับผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์

[3] พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งดาวที่ประกายแสงดวงหนึ่งที่เรียกว่า อัชเชียะอฺรอ ซึ่งตระกูลคุซาอะฮฺเคารพบูชากันอยู่

[4] พระองค์ทรงทำลายหมู่ชนของอ๊าด ซึ่งนะบีของพวกเขาคือ ฮูด อะลัยฮิสสลาม พวกอ๊าดถูกทำลายด้วยลมพายุที่หนาวเหน็บ และเสียงดังก้อง ส่วนพวกซะมูดถูกทำลายด้วยเสียงกัมปนาท จนไม่มีใครเหลืออยู่เลย และหมู่ชนของนูหฺ ซึ่งมีมาก่อนอ๊าดและซะมูด หมู่ชนของนูหฺนี้เราได้ทำลายล้างพวกเขาเพราะพวกเขาเป็นผู้อธรรมยิ่งกว่าพวกอ๊าดพวกซะมูดเสียอีก นะบีนูหฺได้เรียกร้องเชิญชวนหมู่ชนของเขาเป็นเวลาถึง 950 ปี

53. และเมืองที่พลิกคว่ำลง (อัลมุอฺตะฟิกะฮฺ) พระองค์ทรงให้มันถล่มลง	وَٱلْمُؤْتَفِكَةَ أَهْوَىٰ ﴿٥٣﴾
54. ฉะนั้น สิ่งที่ครอบคลุมมันก็ (คือการลงโทษ) ได้ครอบคลุมมัน[1]	فَغَشَّىٰهَا مَا غَشَّىٰ ﴿٥٤﴾
55. ดังนั้น ความโปรดปรานของพระเจ้าของเจ้าอันใดเล่าที่เจ้ายังสงสัยอยู่[2]	فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكَ تَتَمَارَىٰ ﴿٥٥﴾
56. นี่คือผู้ตักเตือนที่มาจากปวงผู้ตักเตือนรุ่นก่อนๆ	هَٰذَا نَذِيرٌ مِّنَ ٱلنُّذُرِ ٱلْأُولَىٰٓ ﴿٥٦﴾
57. เวลาที่ใกล้เข้ามา (วันกิยามะฮฺ) ได้ใกล้เข้ามาแล้ว	أَزِفَتِ ٱلْءَازِفَةُ ﴿٥٧﴾
58. ไม่มีผู้ใดที่จะปัดเป่าให้พ้นไปได้นอกจากอัลลอฮฺ[3]	لَيْسَ لَهَا مِن دُونِ ٱللَّهِ كَاشِفَةٌ ﴿٥٨﴾
59. พวกเจ้ายังคงแปลกใจต่อคำกล่าวนี้อีกหรือ	أَفَمِنْ هَٰذَا ٱلْحَدِيثِ تَعْجَبُونَ ﴿٥٩﴾
60. และพวกเจ้ายังคงหัวเราะ และยังไม่ร้องไห้	وَتَضْحَكُونَ وَلَا تَبْكُونَ ﴿٦٠﴾
61. และพวกเจ้ายังคงหลงระเริงลืมตัว[4]	وَأَنتُمْ سَٰمِدُونَ ﴿٦١﴾

---

[1] คือเมืองของหมู่ชนลูฏที่ถูกพลิกคว่ำ และถล่มลง ทั้งนี้เพราะญิบรีลได้ยกเมืองนี้ขึ้นไปบนฟ้า แล้วได้พลิกคว่ำลงสู่พื้นดินหลังจากนั้นฝนได้ตกลงมาเป็นก้อนหิน นั่นคือการลงโทษที่ได้มาครอบคลุมเมืองนั้น

[2] ด้วยความโปรดปรานของอัลลอฮฺอันใดเล่าที่บ่งชี้ถึงความเป็นเอกภาพ และเดชานุภาพของพระองค์ พวกเจ้ายังสงสัยและปฏิเสธกันอยู่ โอ้มนุษย์เอ๋ย และนี่คือมุฮัมมัดรอซูลผู้ตักเตือน เช่นเดียวกับบรรดารอซูลผู้ตักเตือนรุ่นก่อนๆ และพวกเจ้าได้รู้แล้วมิใช่หรือว่า ได้เกิดอะไรขึ้นกับบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเหล่านั้น

[3] อัลกุรฏุบีย์ กล่าวว่า ที่เรียกวันกิยามะฮฺว่า “กาชิฟะฮฺ” เพราะมันใกล้จะเกิดขึ้นมาแล้ว และไม่มีผู้ใดสามารถที่จะปกป้องหรือขจัดไม่ให้เกิดขึ้นนอกจากอัลลอฮฺ

[4] เป็นคำถามเชิงตำหนิ คือ ต่ออัลกุรอานนี้พวกเจ้ายังคงแปลกใจด้วยการเยาะเย้ย และหยิ่งยโสอีกหรือ ความจริงแล้วพวกเจ้าควรจะร้องไห้ เมื่อได้ยินได้ฟังอัลกุรอานอันเนื่องมาจากข้อใช้ข้อห้ามที่พวกเจ้าไม่ยอมปฏิบัติตาม นอกจากนี้พวกเจ้ายังหลงระเริงต่อความเพริศแพร้วของโลกดุนยาอีกด้วย

فَٱسْجُدُوا۟ لِلَّهِ وَٱعْبُدُوا۟ ۩ ﴿٦٢﴾

62. ดังนั้นพวกเจ้าจงสุญูดต่ออัลลอฮฺเถิด และจงเคารพภักดีต่อพระองค์เถิด[1]

---

[1] ดังนั้นพวกเจ้าจงทำตัวให้ต่ำต้อย และให้ความนอบน้อมต่ออัลลอฮฺ ให้ความยิ่งใหญ่ความรักและความเกลียดชังเพื่อพระองค์ เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าของพวกเจ้าอย่างแท้จริง ซึ่งไม่มีพระเจ้าอื่นใดสำหรับพวกเจ้าอีกแล้ว นอกจากพระองค์

(54) ซูเราะฮฺ อัลเกาะมัร

سورة القمر

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 55 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลเกาะมัร

ซูเราะฮฺอัลเกาะมัร เป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ ที่เยียวยาหลักการศรัทธาอิสลาม ตั้งแต่ต้นซูเราะฮฺ จนกระทั่งจบซูเราะฮฺได้รณรงค์อย่างหนัก และน่ากลัวต่อบรรดาผู้ปฏิเสธต่ออัลอายาตต่างๆ ของอัลกุรอาน รูปแบบโดยเฉพาะของซูเราะฮฺ คือรูปแบบแห่งการขู่สำทับ สัญญาร้าย และการตักเตือน อีกทั้งรูปแบบต่างๆ ของภาพลักษณ์แห่งการลงโทษ และความหายนะ

ซูเราะฮฺ เริ่มด้วยการกล่าวถึง “ปาฏิหาริย์แห่งจักรวาล” นั่นคือ ปาฏิหาริย์การแยกดวงจันทร์ออกเป็นสองซีก ซึ่งเป็นหนึ่งในหลายปาฏิหาริย์ของท่านนะบีศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ทั้งนี้เนื่องจากว่าพวกมุชริกีนได้ขอให้ท่านนำปาฏิหาริย์อันชัดแจ้งมาแสดงเพื่อเป็นการบ่งบอกชี้ถึงความสัตย์ของท่าน และพวกเขาได้เจาะจงกล่าวถึง คือการให้ดวงจันทร์แยกออกให้พวกเขาได้เห็นกับตา ทั้งนี้เพื่อเป็นหลักฐานยืนยันถึงการเป็นรอซูลของท่าน กระนั้นก็ดีพวกเขาก็ยังดื้อรั้นไม่ยอมเชื่อแสดงโอหัง “วันกิยามะฮฺได้ใกล้เข้ามาแล้ว และดวงจันทร์ได้แยกออก และหากพวกเขาเห็นสัญญาณ (ปาฏิหาริย์) พวกเขาก็ผินหลังให้ และกล่าวว่า นี่คือมายากลที่มีมาก่อนแล้ว”

หลังจากนั้นซูเราะฮฺ ได้เปลี่ยนเรื่องมากล่าวถึงความน่ากลัว และความรุนแรงของวันกิยามะฮฺ ด้วยสำนวนที่น่าเกรงขามสั่นสะเทือนความรู้สึก และกระตุ้นเตือนจิตใจให้เกิดความกลัวและตกใจในวันนั้น “ดังนั้นเจ้า (มุฮัมมัด) จงผินหลังให้แก่พวกเขา วันซึ่งผู้เรียกร้อง (อิสรอฟีล) จะร้องเรียกไปสู่สิ่งที่น่ากลัวสยองขวัญ สายตาของพวกเขาจะลดต่ำลงขณะที่พวกเขาออกจากกุบูร เสมือนพวกเขาเป็นตั๊กแตนที่บินว่อน รีบวิ่งไปยังผู้เรียกร้อง พวกปฏิเสธศรัทธาจะกล่าวว่า วันนี้เป็นวันที่ลำบากยิ่ง”

หลังจากได้กล่าวถึงบรรดาผู้ศรัทธาชาวมักกะฮฺ ก็ได้กล่าวถึงชะตากรรมของบรรดาผู้ปฏิเสธเหล่านั้น และสิ่งที่พวกเขาได้รับในโลกดุนยา เช่น การลงโทษและความพินาศในรูปแบบต่างๆ กัน เริ่มด้วยกลุ่มชนของนูหฺ “ก่อนหน้าพวกเขานั้นหมู่ชนของนูหฺได้ปฏิเสธ พวกเขาได้ปฏิเสธบ่าวของเรา โดยกล่าวอ้างว่า เขา (นูหฺ) เป็นคนบ้า และถูกขู่บังคับ”

ต่อมาซูเราะฮฺได้กล่าวถึงบรรดาผู้ละเมิดที่หยิ่งยโสจองหอง ของประชาชาติต่างๆ ในอดีต ที่ปฏิเสธศรัทธาต่อบรรดารอซูลของพวกเขา และอัลลอฮฺก็ได้ทำลายล้างพวกเขาอย่างน่าสยดสยองที่สุด พระองค์ทรงลงโทษพวกเขาทั้งหมดโดยปราศจากข้อยกเว้น อัลอายาตได้กล่าวถึงหมู่ชนของ อ๊าด ซะมูด หมู่ชนของลูฏ และหมู่ชนของฟิรเอานฺ และหมู่ชนอื่นๆ ซึ่งเป็นผู้ละเมิดหยิ่งยโสโอหังอย่างละเอียดพร้อมกับวาดภาพให้เห็นถึงการลงโทษในรูปแบบต่างๆ กัน

หลังจากได้เผยให้เห็นถึงภาพลักษณ์ที่น่าเจ็บปวด คือภาพลักษณ์แห่งการลงโทษ และการแก้แค้นซึ่งได้ประสบแก่บรรดาผู้ปฏิสธศรัทธาต่อบรรดารอซูลของอัลลอฮฺ อะลัยฮิมุสสลามแล้ว ซูเราะฮฺได้มุ่งสู่การสนทนากับพวกกุเรช และได้กล่าวเตือนพวกเขาให้ตระหนักถึงชะตากรรม ซึ่งจะมีสภาพเช่นเดียวกับชะตากรรมของกลุ่มชนในอดีต และอาจจะมีความรุนแรงยิ่งกว่าเสียด้วย “พลพรรคพวกนี้จะพ่ายแพ้และพวกเขาจะผินหลังหนี แต่ว่ายามอวสาน (วันกิยามะฮฺ) นั้น เป็นกำหนดเวลา (การลงโทษ) ของพวกเขา และยามอวสานนั้นทุกข์ทรมานยิ่งและขมขื่นยิ่ง”

ซูเราะฮฺ ได้จบลงด้วยการชี้แจงถึงบั้นปลายของบรรดาผู้ที่มีความสุข บรรดาผู้ที่ความยำเกรงหลังจากได้กล่าวถึงชะตากรรมของบรรดาผู้มีความทุกข์ บรรดาอาชญากร ตามรูปแบบของอัลกุรอานในการรวมระหว่างการเรียกร้องเชิญชวนให้กระทำความดี และการขู่สำทับในการกระทำความชั่ว ด้วยสำนวนของอัลกุรอานที่น่าประทับใจ “แท้จริงบรรดาผู้ยำเกรงนั้นอยู่ในสวนสวรรค์หลากหลาย และแม่น้ำหลายสาย ในสถานที่อันทรงเกียรติ ณ ที่พระเจ้าผู้ทรงอานุภาพ”

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

اقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَانشَقَّ الْقَمَرُ ﴿١﴾

1. วันกิยามะฮฺ ได้ใกล้เข้ามาแล้ว และดวงจันทร์ได้แยกออก

وَإِن يَرَوْا آيَةً يُعْرِضُوا وَيَقُولُوا سِحْرٌ مُّسْتَمِرٌّ ﴿٢﴾

2. และหากพวกเขาเห็นสัญญาณ (ปาฏิหาริย์) พวกเขาก็ผินหลังให้และกล่าวว่า นี่คือมายากลที่มีมาก่อนแล้ว[1]

وَكَذَّبُوا وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ ۚ وَكُلُّ أَمْرٍ مُّسْتَقِرٌّ ﴿٣﴾

3. และพวกเขาได้ปฏิเสธและปฏิบัติตามอารมณ์ใฝ่ต่ำของพวกเขา และกิจการทุกอย่างย่อมเป็นไปตามกำหนด[2]

وَلَقَدْ جَاءَهُم مِّنَ الْأَنبَاءِ مَا فِيهِ مُزْدَجَرٌ ﴿٤﴾

4. และโดยแน่นอน ได้มีข่าวคราว (ในอดีต) มายังพวกเขาแล้ว ซึ่งในนั้นมีข้อตักเตือน (แก่พวกเขา)

حِكْمَةٌ بَالِغَةٌ ۖ فَمَا تُغْنِ النُّذُرُ ﴿٥﴾

5. (อัลกุรอานนี้) เป็นฮิกมะฮฺอันลึกซึ้ง แต่การตักเตือนนั้นไม่บังเกิดผล (แก่พวกเขา)

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงแจ้งให้ทราบว่า วาระแห่งการสิ้นสุดของดุนยา และความพินาศของมันอีกทั้งวันกิยามะฮฺนั้นได้ใกล้เข้ามาแล้ว ดวงจันทร์ได้แยกออกเป็นสองซีก ในคืนวันเพ็ญมีจันทร์เต็มดวง ซีกหนึ่งมองเห็นทางด้านภูเขาศอฟา อีกซีกหนึ่งมองเห็นได้ทางด้านภูเขาก็อยก็อาน ซึ่งอยู่ตรงข้าม นักตัฟซีรกล่าวว่า พวกกุฟฟารมักกะฮฺได้กล่าวแก่ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ว่าหากพวกท่านเป็นคนจริงตามคำพูดก็จงทำให้ดวงจันทร์แยกออกเป็นสองซีก และพวกเขาสัญญาว่าจะศรัทธา ท่านรอซูลศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมได้ขอต่อพระเจ้าตามที่พวกเขาขอร้อง เมื่อดวงจันทร์ได้แยกออกเป็นสองซีกแล้ว และพวกเขาได้เห็นอย่างชัดแจ้งแล้ว ก็กล่าวว่า มุฮัมมัดได้แสดงมายากลแก่เรา

[2] คือพวกเขาได้ปฏิเสธท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และสิ่งที่พวกเขาได้เห็นด้วยตาของพวกเขาเองถึงเดชานุภาพของอัลลอฮฺ ในการแยกของดวงจันทร์แล้ว พวกเขาได้ปฏิบัติตามสิ่งที่ชัยฏอนได้ยั่วยวนที่เกี่ยวกับความเท็จ และกิจการทุกสิ่งทุกอย่างย่อมสิ้นสุดจบลงตามกำหนดของมัน หากเป็นความดีก็จะได้รับความดี หากเป็นความชั่วก็จะได้รับความชั่ว

6. ดังนั้นเจ้า (มุฮัมมัด) จงผินหลังให้แก่พวกเขา วันซึ่งผู้เรียกร้อง (อิสรอฟีล) จะร้องเรียกไปสู่สิ่งที่น่ากลัวสยองขวัญ[1]

فَتَوَلَّ عَنْهُمْ يَوْمَ يَدْعُ الدَّاعِ إِلَىٰ شَيْءٍ نُّكُرٍ ﴿٦﴾

7. สายตาของพวกเขาจะลดต่ำลงขณะที่พวกเขาออกจากกุบูร เสมือนหนึ่งพวกเขาเป็นตั๊กแตนที่บินว่อน

خُشَّعًا أَبْصَٰرُهُمْ يَخْرُجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ كَأَنَّهُمْ جَرَادٌ مُّنتَشِرٌ ﴿٧﴾

8. รีบวิ่งไปยังผู้เรียกร้อง พวกปฏิเสธศรัทธาจะกล่าวว่า วันนี้เป็นวันที่ลำบากยิ่ง[2]

مُّهْطِعِينَ إِلَى الدَّاعِ يَقُولُ الْكَٰفِرُونَ هَٰذَا يَوْمٌ عَسِرٌ ﴿٨﴾

9. ก่อนหน้าพวกเขานั้น หมู่ชนของนูหฺได้ปฏิเสธ พวกเขาได้ปฏิเสธบ่าวของเรา โดยกล่าวว่าเขา (นูหฺ) เป็นคนบ้า และถูกขู่บังคับ

۞ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ فَكَذَّبُوا عَبْدَنَا وَقَالُوا مَجْنُونٌ وَازْدُجِرَ ﴿٩﴾

10. เขาจึงวิงวอนขอต่อพระเจ้าของเขาว่า แท้จริงข้าพระองค์ถูกพิชิตเสียแล้ว ได้โปรดช่วยเหลือ (ข้าพระองค์) ด้วย[3]

فَدَعَا رَبَّهُ أَنِّي مَغْلُوبٌ فَانتَصِرْ ﴿١٠﴾

---

[1] ได้มีข่าวคราวของประชาชาติในอดีตที่ปฏิเสธบรรดารอซูลมายังพวกเขาแล้ว ในข่าวนั้นๆ ก็ได้มีข้อเตือนสติแก่พวกเขาแล้วในเรื่องของการปฏิเสธศรัทธา และการหลงผิด ในอัลกุรอานนี้มีข้อเตือนสติที่จะนำไปสู่การฮิดายะฮฺ และการชี้แนะอย่างชัดแจ้ง แต่การตักเตือนไม่เกิดผลแก่ผู้ที่หัวใจตายด้านไม่ศรัทธา ดังนั้นมุฮัมมัด เจ้าจงผินหลังให้แก่พวกเหล่านั้นเถิด และจงคอยดูพวกเขา ในวันกิยามะฮฺอิสรอฟีลจะร้องเรียกพวกเขาให้ฟื้นคืนชีพ และพบกับสิ่งที่น่ากลัว

[2] เพราะความกลัวและตกตะลึง พวกเขาจึงไม่สามารถจะช้อนสายตาขึ้นได้ ขณะที่ออกมาจากกุบูร พวกเขามีสภาพคล้ายตั๊กแตน คือวิ่งออกไปโดยไม่มีจุดหมาย วิ่งออกไปอย่างร้อนรน ยืดคอไปพลางกล่าวว่า มันเป็นวันที่ลำบากยิ่ง อัลคอซินกล่าวว่า เป็นวันลำบากยิ่งสำหรับพวกกุฟฟารไม่ใช่สำหรับบรรดาผู้ศรัทธา

[3] คือก่อนหน้าพวกกุเรชมีหมู่ชนของเราและรอซูลของเราคือ นูหฺ อะลัยฮิสสลาม ได้เรียกร้องไปสู่การเตาฮีดและการเผยแผ่สัจธรรมของเขา ไม่แต่เพียงเท่านั้น พวกเขายังกล่าวอีกว่านูหฺเป็นคนบ้า และได้ขู่บังคับด้วยถ้อยคำที่หยาบโลน นูหฺจึงร้องเรียนต่อพระเจ้าของเขาว่า พวกเขาได้พิชิตข้าพระองค์แล้ว ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยเหลือข้าพระองค์ด้วย อะบูหัยยานกล่าวว่า นูหฺได้วิงวอนขอพรหลังจากสิ้นหวังในการเรียกร้องเชิญชวนพวกเขาอันเนื่องมาจากการทำร้าย จนกระทั่งเขากล่าวว่า โอ้พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงอภัยโทษให้แก่หมู่ชนของข้าพระองค์ เพราะพวกเขาไม่รู้

فَفَتَحْنَا أَبْوَابَ السَّمَاءِ بِمَاءٍ مُنْهَمِرٍ ﴿١١﴾

11. ดังนั้น เราจึงได้เปิดประตูแห่งชั้นฟ้าให้น้ำฝนเทลงมาอย่างหนัก

وَفَجَّرْنَا الْأَرْضَ عُيُونًا فَالْتَقَى الْمَاءُ عَلَىٰ أَمْرٍ قَدْ قُدِرَ ﴿١٢﴾

12. และเราได้ทำให้แผ่นดินแยกออกเป็นตาน้ำไหลพุ่ง ดังนั้น น้ำฝนและตาน้ำได้มาบรรจบกันตามกิจการที่ได้ถูกกำหนดไว้แล้ว[1]

وَحَمَلْنَاهُ عَلَىٰ ذَاتِ أَلْوَاحٍ وَدُسُرٍ ﴿١٣﴾

13. และเราได้บรรทุกเขาไว้บนเรือที่ทำด้วยแผ่นไม้กระดาน และตอกติดด้วยตะปู

تَجْرِي بِأَعْيُنِنَا جَزَاءً لِمَنْ كَانَ كُفِرَ ﴿١٤﴾

14. มัน (เรือ) ได้แล่นไปด้วยดวงเนตรของเรา[2] เป็นการตอบแทนแก่ผู้ที่ถูกปฏิเสธ[3]

وَلَقَدْ تَرَكْنَاهَا آيَةً فَهَلْ مِنْ مُدَّكِرٍ ﴿١٥﴾

15. และโดยแน่นอน เราได้ทิ้งมันไว้เป็นสัญญาณหนึ่ง แต่มีผู้ใดบ้างที่รับข้อตักเตือนนั้น

فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذُرِ ﴿١٦﴾

16. ดังนั้น การลงโทษของเราและการตักเตือนของเราเป็นเช่นใดบ้าง[4]

وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَّكِرٍ ﴿١٧﴾

17. และโดยแน่นอน เราได้ทำให้อัลกุรอานนี้เป็นที่เข้าใจง่ายแก่การรำลึก แล้วมีผู้ใดบ้างที่รับข้อตักเตือนนั้น[5]

---

[1] คือเราได้ให้ฝนตกลงมาจากชั้นฟ้าอย่างหนัก และได้ทำให้แผ่นดินทั้งหมดแตกแยกออกเป็นตาน้ำแล้ว น้ำฝนและตาน้ำต่าง ๆ ได้มาบรรจบพบกันในสภาพที่พระองค์กำหนดไว้ และเพื่อทำให้บรรดาผู้ปฏิเสธจมน้ำตาย

[2] ตามแนวทางสลัฟถือว่า ดวงเนตรของอัลลอฮฺเป็นคุณลักษณะที่มุอฺมินทุกคนต้องศรัทธาโดยไม่ตีความและไม่นำไปเปรียบเทียบ

[3] คือเราได้ให้พวกเขาจมน้ำตายเป็นการช่วยเหลือและตอบแทนแก่บ่าวของเรานูหฺ อะลัยฮิสสลามต่อการอดทนของเขาในการเรียกเชิญชวนหมู่ชนของเขาเป็นเวลาถึง 950 ปี

[4] การกระทำของเรา ดังกล่าวนั้นเราได้ทิ้งไว้ให้เป็นสัญญาณหนึ่งเพื่อเป็นข้อเตือนใจแก่ผู้ที่จะรับข้อตักเตือนนั้น แต่มีผู้ใดบ้างที่จะตระหนักถึงข้อตักเตือนนั้นๆ และการลงโทษของเราได้เกิดขึ้นแล้วใช่ไหม

[5] เราได้ทำให้อัลกุรอานเป็นที่ง่ายดายแก่การท่องจำและการเข้าใจ แต่มีผู้ใดบ้างที่จะยึดถือเป็นข้อตักเตือนและเป็นบทเรียน

كَذَّبَتْ عَادٌ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذُرِ ﴿١٨﴾

18. พวกอ๊าดได้ปฏิเสธ ดังนั้นการลงโทษของเรา และการตักเตือนของเราเป็นเช่นใดบ้าง

إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي يَوْمِ نَحْسٍ مُّسْتَمِرٍّ ﴿١٩﴾

19. แท้จริงเราได้ส่งลมพายุที่หนาวเหน็บไปยังพวกเขา ในวันแห่งความหายนะที่ติดต่อกัน

تَنزِعُ النَّاسَ كَأَنَّهُمْ أَعْجَازُ نَخْلٍ مُّنقَعِرٍ ﴿٢٠﴾

20. ลมได้พัดกระชากผู้คนคล้ายกับว่าพวกเขาเป็นต้นอินทผลัมที่ถูกถอนออกจากราก[1]

فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذُرِ ﴿٢١﴾

21. ดังนั้นการลงโทษของเรา และการตักเตือนของเราเป็นเช่นใดบ้าง

وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِن مُّدَّكِرٍ ﴿٢٢﴾

22. และโดยแน่นอน เราได้ทำให้อัลกุรอานนี้เป็นที่เข้าใจแก่การรำลึก แล้วมีผู้ใดบ้างที่รับข้อตักเตือนนั้น[2]

كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِالنُّذُرِ ﴿٢٣﴾

23. พวกซะมูดได้ปฏิเสธผู้ตักเตือน (รอซูลของพวกเขา)

فَقَالُوا أَبَشَرًا مِّنَّا وَاحِدًا نَّتَّبِعُهُ إِنَّا إِذًا لَّفِي ضَلَالٍ وَسُعُرٍ ﴿٢٤﴾

24. พวกเขากล่าวว่า คนธรรมดา ๆ จากพวกเรานี้นะหรือจะให้เราปฏิบัติตามเขา แน่นอน ดังนั้นเราจะอยู่ในการหลงทางและเป็นคนบ้า[3]

---

[1] พวกอ๊าดได้ปฏิเสธศรัทธาต่อรอซูลของพวกเขาคือนะบีฮูด พวกเขาได้กล่าวว่า จงนำมาให้เราสิ่งที่ท่านสัญญาไว้แก่เรา หากท่านเป็นผู้สัตย์จริง ดังนั้นอัลลอฮฺ ตะอาลา จึงส่งลมพายุที่หนาวเหน็บมีเสียงดังกึกก้องเป็นวันแห่งความหายนะที่ติดต่อกันเป็นเวลาถึง 7 คืน 8 วัน ลมพายุนั้นได้พัดกระชากผู้คนที่พากันหลบหนีไปอยู่ในหลุมโพรง โดยที่พวกเขามีร่างกายสูงใหญ่ ดังนั้นสภาพการตายของพวกเขาจึงคล้ายต้นอินทผลัมที่ถูกพัดล้มลง

[2] คือการลงโทษและการตักเตือนนั้นได้เป็นไปอย่างหนักแน่นแล้วมิใช่หรือ และเราได้ทำให้อัลกุรอานง่ายดายแก่การท่องจำและการเข้าใจ ทั้งนี้ด้วยความโปรดปรานและความเมตตาจากเรา มิฉะนั้นแล้วจะไม่มีผู้ใดจะท่องขึ้นใจได้แน่ ดังนั้นพวกเจ้าจงท่องจำและมีความเข้าใจในอัลกุรอานกันเถิด

[3] พวกซะมูดซึ่งเป็นหมู่ชนของซอและฮฺได้ปฏิเสธรอซูลของพวกเขา โดยกล่าวว่าจะให้เราปฏิบัติตามคนธรรมดา ๆ คนหนึ่งที่มาจากพวกเรากระนั้นหรือ และเมื่อเราปฏิบัติตามเขาในสิ่งที่เขาได้นำมาให้แก่เราแน่นอนเราก็จะไม่อยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง และเราต้องเป็นคนบ้าแน่ ๆ

25. สาสน์นั้นถูกส่งมาให้แก่เขาแต่ผู้เดียว อื่นจากพวกเรากระนั้นหรือ เปล่าเลย เขาเป็นคนพูดเท็จ อวดดี ไร้มารยาท[1]

أَءُلْقِيَ ٱلذِّكْرُ عَلَيْهِ مِنۢ بَيْنِنَا بَلْ هُوَ كَذَّابٌ أَشِرٌ ٢٥

26. พรุ่งนี้พวกเขาจะได้รู้ว่าใครเป็นคนพูดเท็จ อวดดี ไร้มารยาท[2]

سَيَعْلَمُونَ غَدًا مَّنِ ٱلْكَذَّابُ ٱلْأَشِرُ ٢٦

27. แท้จริงเราจะส่งอูฐตัวเมียตัวหนึ่งมาเพื่อเป็นการทดสอบแก่พวกเขา ดังนั้น (ซอและฮฺ) จงคอยดูพวกเขา และจงอดทน[3]

إِنَّا مُرْسِلُوا۟ ٱلنَّاقَةِ فِتْنَةً لَّهُمْ فَٱرْتَقِبْهُمْ وَٱصْطَبِرْ ٢٧

28. และจงบอกพวกเขาว่า น้ำนั้นถูกแบ่งส่วนระหว่างพวกเขา ทุก ๆ ส่วนของน้ำดื่มถูกจัดไว้แล้ว

وَنَبِّئْهُمْ أَنَّ ٱلْمَآءَ قِسْمَةٌۢ بَيْنَهُمْ ۖ كُلُّ شِرْبٍ مُّحْتَضَرٌ ٢٨

29. แต่พวกเขาได้ร้องเรียกเพื่อนของพวกเขา เขาได้จับมันฆ่าด้วยดาบอย่างทารุณ[4]

فَنَادَوْا۟ صَاحِبَهُمْ فَتَعَاطَىٰ فَعَقَرَ ٢٩

30. ดังนั้น การลงโทษของเรา และการตักเตือนของเราเป็นเช่นใดบ้าง

فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِى وَنُذُرِ ٣٠

---

[1] เป็นคำถามเชิงปฏิเสธ กล่าวคือ อัลวะฮฺยฺ หรือสาสน์ถูกส่งมาให้แก่เขาโดยเฉพาะกระนั้นหรือ ทั้ง ๆ ที่ในหมู่พวกเรามีคนที่มีทรัพย์สมบัติมากกว่าเขา และมีสภาพดีกว่าเขา แต่ว่าเขาเป็นคนพูดเท็จในการอ้างการเป็นนะบีของเขา พวกเขาได้กล่าวเป็นการปฏิเสธและประหลาดใจ และว่าซอและฮฺนั้นเป็นผู้กล่าวเท็จและหยิ่งยโส

[2] ในวันอาคิเราะฮฺ พวกเขาจะได้รู้ว่า ใครเป็นคนกล่าวเท็จ อวดดี และไร้มารยาท ซอและฮฺ หรือหมู่ชนของเขาที่ปฏิเสธไม่ยอมเชื่อฟังเขา

[3] เราได้ให้อูฐตัวเมียตัวหนึ่งออกมาจากก้อนหิน เพื่อเป็นการทดสอบแก่พวกเขาตามที่พวกเขาต้องการและขอร้อง ดังนั้นเจ้า (ซอและฮฺ) จงคอยดูพวกเขาในสิ่งที่พวกเขากระทำ และสิ่งที่พวกเขาจะถูกกระทำ (คือการลงโทษ) และจงอดทนต่อการทำร้ายของพวกเขา เพราะอัลลอฮฺเป็นผู้ช่วยเหลือเจ้าอย่างแน่นอน

[4] และเจ้าจงแจ้งแก่พวกเขาว่าน้ำที่ไหลผ่านหุบเขาของพวกเขานั้นถูกแบ่งออกเป็น 2 วัน วันหนึ่งสำหรับพวกเขาใช้ดื่ม และอีกวันหนึ่งสำหรับอูฐ เมื่อวันเวลาได้ล่วงเลยมาพวกเขาเบื่อหน่ายต่อการจัดสรรดังกล่าวนั้น ดังนั้นพวกเขาจึงได้ร้องเรียกเพื่อนของเขา คือ "กุดาร อิบนุ ซาลิฟ" ให้ฆ่าอูฐตัวเมียตัวนั้น เขาจึงฆ่าด้วยดาบของเขาด้วยการตัดขาสองข้าง และฆ่าอย่างทารุณโดยไม่คำนึงถึงคำสั่งห้ามมิให้ทำร้ายอูฐตัวนั้น

إِنَّآ أَرۡسَلۡنَا عَلَيۡهِمۡ صَيۡحَةٗ وَٰحِدَةٗ فَكَانُواْ كَهَشِيمِ ٱلۡمُحۡتَظِرِ ٣١

31. แท้จริง เราได้ส่งเสียงกัมปนาทเพียงครั้งเดียวลงบนพวกเขา แล้วพวกเขาก็กลายเป็นเช่นเศษไม้แห้ง[1]

وَلَقَدۡ يَسَّرۡنَا ٱلۡقُرۡءَانَ لِلذِّكۡرِ فَهَلۡ مِن مُّدَّكِرٖ ٣٢

32. และโดยแน่นอน เราได้ทำให้อัลกุรอานนี้เป็นที่เข้าใจง่ายแก่การรำลึก แล้วมีผู้ใดบ้างที่รับข้อตักเตือนนั้น[2]

كَذَّبَتۡ قَوۡمُ لُوطِۭ بِٱلنُّذُرِ ٣٣

33. หมู่ชนของลูฏได้ปฏิเสธต่อการตักเตือน

إِنَّآ أَرۡسَلۡنَا عَلَيۡهِمۡ حَاصِبًا إِلَّآ ءَالَ لُوطٖۖ نَّجَّيۡنَٰهُم بِسَحَرٖ ٣٤

34. แท้จริง เราได้ส่งพายุหินจากท้องฟ้าลงบนพวกเขา นอกจากวงศ์วานของลูฏ เราได้ช่วยพวกเขาให้รอดพ้นในยามรุ่งสาง

نِّعۡمَةٗ مِّنۡ عِندِنَاۚ كَذَٰلِكَ نَجۡزِي مَن شَكَرَ ٣٥

35. เป็นความโปรดปรานจากเรา เช่นนั้นแหละเราตอบแทนผู้กตัญญู[3]

---

[1] ดังนั้นการลงโทษของเราแก่พวกเขาหลังจากการฆ่าอูฐเป็นอย่างไร คือเป็นการลงโทษอย่างเจ็บปวด และการตักเตือนของเราเป็นอย่างไรบ้าง คือเป็นจริง และแน่นอนความหายนะย่อมประสบแก่บรรดาผู้ปฏิเสธ เราได้ให้ญิบรีล อะลัยฮิสสลาม ส่งเสียงกัมปนาทเพียงครั้งเดียว ร่างของพวกเขาก็แตกกระจุยเป็นเสี่ยงเหมือนเศษไม้แห้งเป็นอาหารสัตว์

[2] เราได้ทำให้อัลกุรอานเป็นที่ง่ายดายแก่การท่องจำและการเข้าใจ แต่มีผู้ใดบ้างที่จะยึดถือเป็นข้อตักเตือนและเป็นบทเรียน

[3] หมู่ชนของลูฏคือ ชาวเมืองซะดูม และอะมูเราะฮฺ ได้ปฏิเสธต่อการเรียกร้องเชิญชวน และการตักเตือนของนะบีลูฏ ซึ่งเป็นบุตรของน้องชายนะบีอิบรอฮีม มีชื่อว่า ฮารอน หลังจากที่พวกเขาปฏิเสธต่อการตักเตือน พร้อมกับยืนกรานต่อการปฏิเสธศรัทธา และกระทำการลามก เราได้ส่งลมพายุหอบก้อนหินจากท้องฟ้าลงบนพวกเขา อิบนุกะซีรกล่าวว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงบัญชาให้ญิบรีลยกเมืองของพวกเขาขึ้นไปบนท้องฟ้าแล้วพลิกคว่ำลงมา และส่งก้อนหินหล่นมาทับพวกเขา เว้นแต่วงศ์วารของนะบีลูฏ และผู้ที่ศรัทธาต่อเขา เราได้ให้พวกเขารอดพ้นจากการลงโทษในยามรุ่งสาง ทั้งนี้เป็นความโปรดปรานและเมตตาจากเราแก่พวกเขาและนั่นคือการตอบแทนของเราแก่ผู้ที่กตัญญูต่อความโปรดปรานของเราด้วยการศรัทธาและการเชื่อฟังปฏิบัติตาม

وَلَقَدْ أَنذَرَهُم بَطْشَتَنَا فَتَمَارَوْا بِالنُّذُرِ ﴿٣٦﴾

36. และโดยแน่นอน เขา (ลูฏ) ได้ตักเตือนพวกเขาถึงการลงโทษของเรา แต่พวกเขาได้โต้แย้งข้อตักเตือน (ของเรา)

وَلَقَدْ رَاوَدُوهُ عَن ضَيْفِهِ فَطَمَسْنَا أَعْيُنَهُمْ فَذُوقُوا عَذَابِي وَنُذُرِ ﴿٣٧﴾

37. และโดยแน่นอน พวกเขาได้ขอร้อง (แกมบังคับ) เขาให้ส่งมอบแขกของเขา (แก่พวกเขา) ดังนั้นเราจึงทำให้นัยน์ตาของพวกเขาบอดลง ฉะนั้นพวกเจ้าจงลิ้มรสการลงโทษของเรา และการตักเตือนของเรา

وَلَقَدْ صَبَّحَهُم بُكْرَةً عَذَابٌ مُّسْتَقِرٌّ ﴿٣٨﴾

38. และโดยแน่นอน การลงโทษอันต่อเนื่องก็ได้เกิดขึ้นแก่พวกเขาในเวลาเช้า

فَذُوقُوا عَذَابِي وَنُذُرِ ﴿٣٩﴾

39. ฉะนั้นพวกเจ้าจงลิ้มรสการลงโทษของเราและการตักเตือนของเรา[1]

وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِن مُّدَّكِرٍ ﴿٤٠﴾

40. และโดยแน่นอน เราได้ทำให้อัลกุรอานนี้เป็นที่เข้าใจง่าย แก่การรำลึก และมีผู้ใดบ้างที่รับข้อตักเตือนนั้น[2]

وَلَقَدْ جَاءَ آلَ فِرْعَوْنَ النُّذُرُ ﴿٤١﴾

41. และโดยแน่นอน ได้มีการตักเตือนมายังวงศ์วานของฟิรเอานฺ

---

[1] นะบีลูฏได้กล่าวตักเตือนพวกเขาถึงการลงโทษของเรา แต่พวกเขาได้ปฏิเสธข้อตักเตือนและสัญญาร้ายของเรา คือพวกเขาได้ขอร้องต่อลูฏให้ส่งมอบแขกของเขา คือมะลาอิกะฮฺ ที่จำแลงรูปเป็นเด็กหนุ่มที่มีรูปร่างหน้าตาสวยงาม เพื่อเอาไปทำการลามก ญิบรีลได้ใช้ปีกของเขาตีไปที่ใบหน้าของพวกเขาทำให้นัยน์ตาของพวกเขาบอด ดังนั้นพวกเจ้าจงลิ้มรสการลงโทษของเรา และการตักเตือนที่ลูฏได้กล่าวตักเตือนพวกเจ้าเถิด การลงโทษอย่างต่อเนื่องของเราในโลกดุนยาจะมีไปจนกระทั่งโลกอาคิเราะฮฺ ดังนั้นพวกเจ้าจงลิ้มรสการลงโทษและการตักเตือนของเราเถิด

[2] เราได้ทำให้อัลกุรอานเป็นที่ง่ายดายแก่การท่องจำและการเข้าใจ แต่มีผู้ใดบ้างที่จะยึดถือเป็นข้อตักเตือนและเป็นบทเรียน นักตัฟซีรกล่าวว่า เคล็ดลับในการกล่าวอายะฮฺนี้ซ้ำหลังจากทุก ๆ เรื่องก็เพื่อเป็นการเตือนให้รำลึกถึงข่าวคราวในอดีตและเพื่อเป็นบทเรียนในการใคร่ครวญ อีกทั้งเป็นการบ่งชี้ว่าการปฏิเสธต่อทุก ๆ รอซูลนั้นย่อมจะได้รับการลงโทษอย่างแน่นอน

كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا كُلِّهَا فَأَخَذْنَٰهُمْ أَخْذَ عَزِيزٍ مُّقْتَدِرٍ ﴿٤٢﴾

42. พวกเขาได้ปฏิเสธสัญญาณต่าง ๆ ของเราทั้งหมด ดังนั้นเราจึงได้ลงโทษพวกเขา ซึ่งการลงโทษแห่งผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงอานุภาพ[1]

أَكُفَّارُكُمْ خَيْرٌ مِّنْ أُو۟لَٰٓئِكُمْ أَمْ لَكُم بَرَآءَةٌ فِى ٱلزُّبُرِ ﴿٤٣﴾

43. พวกปฏิเสธศรัทธาของพวกเจ้าจะดียิ่งกว่าพวกเหล่านั้นกระนั้นหรือ หรือว่ามีการยกเว้นโทษสำหรับพวกเจ้าระบุไว้ในคัมภีร์

أَمْ يَقُولُونَ نَحْنُ جَمِيعٌ مُّنتَصِرٌ ﴿٤٤﴾

44. หรือพวกเขากล่าวว่า พวกเราทั้งหมดนั้นเป็นผู้ชนะ[2]

سَيُهْزَمُ ٱلْجَمْعُ وَيُوَلُّونَ ٱلدُّبُرَ ﴿٤٥﴾

45. พลพรรคพวกนี้จะพ่ายแพ้ และพวกเขาจะผินหลังวิ่งหนี[3]

بَلِ ٱلسَّاعَةُ مَوْعِدُهُمْ وَٱلسَّاعَةُ أَدْهَىٰ وَأَمَرُّ ﴿٤٦﴾

46. แต่ว่ายามอวสาน (วันกิยามะฮฺ) นั้น เป็นกำหนดเวลา (การลงโทษ) ของพวกเขา และยามอวสานนั้นทุกข์ทรมานยิ่ง และขมขื่นยิ่ง

إِنَّ ٱلْمُجْرِمِينَ فِى ضَلَٰلٍ وَسُعُرٍ ﴿٤٧﴾

47. แท้จริงบรรดาผู้มีความผิดนั้น อยู่ในการหลงทาง และการเผาไหม้

---

[1] ได้มีการตักเตือนหลายครั้งมายังฟิรเอานฺ และพรรคพวกของเขา แต่พวกเขาก็ไม่เข็ดหลาบและยึดถือเป็นบทเรียน พวกเขาได้ปฏิเสธสิ่งปาฏิหาริย์ทั้งเก้าของเราที่เราได้ให้แก่มูซา "ปาฏิหาริย์ทั้งเก้า คือ ไม้เท้า มือ น้ำท่วม ตั๊กแตน เหา กบ เรือด การแยกออกของทะเล และความแห้งแล้ง ดังนั้นเราจึงลงโทษพวกเขาด้วยการให้จมน้ำตายในทะเลแดง ซึ่งเป็นการลงโทษของพระเจ้าผู้ทรงอำนาจเหนือสูงสุด ผู้ทรงอานุภาพในการทำลายล้างพวกเขาจนหมดสิ้น

[2] โอ้ชาวอาหรับทั้งหลายเอ๋ย ผู้ปฏิเสธศรัทธาพวกเจ้าจะดียิ่งกว่าพวกกุฟฟารที่การลงโทษของเราประสบแก่พวกเขากระนั้นหรือ เช่น กลุ่มชนของนูหฺ อ๊าด ซะมู๊ด กลุ่มชนของลูฏและฟิรเอานฺ จนกระทั่งข้าจะไม่ลงโทษพวกเจ้า หรือว่าพวกเจ้าได้รับการยกเว้นจากการลงโทษ ซึ่งมีระบุไว้ในคัมภีร์ที่ถูกประทานลงมาให้แก่บรรดารอซูล หรือว่าพวกเขาจะกล่าวว่า พวกเรานั้นเป็นกลุ่มชนใหญ่มีจำนวนมาก ย่อมจะได้รับชัยชนะเหนือมุฮัมมัด โดยมั่นใจต่อจำนวนและความเข้มแข็ง

[3] คือพลพรรคของพวกมุชริกีนจะพ่ายแพ้และผินหลังวิ่งหนี อิบนุลเญาซีย์กล่าวว่า นี่คือสิ่งที่อัลลอฮฺตะอาลา ทรงแจ้งแก่นะบีของพระองค์ในสิ่งเร้นลับ ดังนั้นความพ่ายแพ้จึงเกิดขึ้นแล้ว แต่วันกิยามะฮฺนั้นเป็นกำหนดเวลาแห่งการลงโทษของพวกเขาที่ทุกข์ทรมานยิ่ง และขมขื่นยิ่งกว่าการถูกฆ่าและถูกจับเป็นเชลยในสังครามบัดรฺ และอื่น ๆ

يَوْمَ يُسْحَبُونَ فِى ٱلنَّارِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ ذُوقُوا۟ مَسَّ سَقَرَ ﴿٤٨﴾

48. วันที่พวกเขาจะถูกลากบนใบหน้าของพวกเขาลงสู่ไฟนรก (จะมีเสียงกล่าวขึ้นว่า) พวกเจ้าจงลิ้มรสการลงโทษที่มีการเผาไหม้[1]

إِنَّا كُلَّ شَىْءٍ خَلَقْنَٰهُ بِقَدَرٍ ﴿٤٩﴾

49. แท้จริงทุก ๆ สิ่งนั้นเราสร้างมันตามสัดส่วน

وَمَآ أَمْرُنَآ إِلَّا وَٰحِدَةٌ كَلَمْحٍۭ بِٱلْبَصَرِ ﴿٥٠﴾

50. และกิจการของเรา (ในการสร้าง) นั้นเพียง (บัญชา) ครั้งเดียว คล้ายกับชั่วพริบตาเดียว[2]

وَلَقَدْ أَهْلَكْنَآ أَشْيَاعَكُمْ فَهَلْ مِن مُّدَّكِرٍ ﴿٥١﴾

51. และโดยแน่นอน เราได้ทำลายกลุ่มชนเช่นพวกเจ้าแล้วมีผู้ใดบ้างที่รับข้อตักเตือนนั้น

وَكُلُّ شَىْءٍ فَعَلُوهُ فِى ٱلزُّبُرِ ﴿٥٢﴾

52. และทุก ๆ สิ่งที่พวกเขากระทำมันมีอยู่ในบันทึก

وَكُلُّ صَغِيرٍ وَكَبِيرٍ مُّسْتَطَرٌ ﴿٥٣﴾

53. และทุก ๆ สิ่งทั้งเล็กและใหญ่ก็ได้ถูกบันทึกไว้แล้ว[3]

إِنَّ ٱلْمُتَّقِينَ فِى جَنَّٰتٍ وَنَهَرٍ ﴿٥٤﴾

54. แท้จริงบรรดาผู้ยำเกรงนั้นอยู่ในสวนสวรรค์หลากหลาย และแม่น้ำหลายสาย

فِى مَقْعَدِ صِدْقٍ عِندَ مَلِيكٍ مُّقْتَدِرٍۭ ﴿٥٥﴾

55. ในสถานที่อันทรงเกียรติ ณ ที่พระเจ้าผู้ทรงอานุภาพ[4]

---

[1] แท้จริงบรรดาผู้กระทำผิดนั้นจะมีสภาพเป็นผู้งงงวย เงอะงะในโลกดุนยาและจะได้รับการเผาไหม้อยู่ในนรกในโลกอาคิเราะฮฺ ในวันนั้นพวกเขาจะถูกลากลงนรกบนใบหน้าของพวกเขาเป็นการลงโทษและเป็นการลบหลู่ให้ได้รับความอัปอาย ดังนั้นพวกปฏิเสธทั้งหลาย พวกเจ้าจงลิ้มรสการลงโทษในนรกเถิด

[2] คือแท้จริงเราได้สร้างทุก ๆ สิ่งมาตามที่ได้ถูกกำหนดไว้และถูกบันทึกไว้ในลูหฺมะฮฺฟูซ ในการสร้างของเรานั้นเราเพียงประกาศิตครั้งเดียว คือคล้ายกับชั่วพริบตาเดียว เพียงกล่าวว่าจงเป็นขึ้น แล้วมันก็จะเป็นขึ้นมา

[3] โดยแน่นอนเราได้ทำลายล้างกลุ่มชนในประชาชาติก่อน ๆ ที่มีส่วนคล้ายคลึงกับพวกเจ้าในการปฏิเสธศรัทธาและอยู่ในการหลงผิด แล้วมีผู้ใดบ้างได้รำลึกและใคร่ครวญ ทุก ๆ สิ่งที่มหาชนของประชาชาติต่าง ๆ ปฏิบัติไปทั้งความดีและความชั่ว ทั้งที่เป็นการกระทำที่เล็กและใหญ่นั้นได้ถูกบันทึกไว้แล้ว

[4] บรรดาผู้ยำเกรงพระเจ้าของพวกเขานั้น จะพำนักอยู่ในสวนสวรรค์มีลำน้ำหลายสาย คือลำน้ำสำหรับน้ำดื่ม สำหรับเหล้า สำหรับน้ำผึ้ง และสำหรับนม ซึ่งเป็นสถานที่อันทรงเกียรติ ณ ที่พระเจ้าผู้ทรงยิ่งใหญ่ผู้ทรงเกียรติ ผู้ทรงอานุภาพในอำนาจของพระองค์

(55) ซูเราะฮฺ อัรรอหฺมาน

سورة الرحمن

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 78 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัรรอหฺมาน

ซูเราะฮฺ อัรรอหฺมาน เป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ ที่เยียวยาหลักการศรัทธาอิสลาม ซูเราะฮฺนี้เปรียบเสมือนเจ้าสาวระหว่างบรรดาซูเราะฮฺอื่น ๆ ด้วยเหตุนี้จึงมีฮะดีษกล่าวไว้ว่า “ทุก ๆ สิ่งนั้นย่อมมีเจ้าสาว และเจ้าสาวของอัลกุรอานนี้ ก็คือ ซูเราะฮฺ อัรรอหฺมาน” (รายงานโดยอัลบัยหะกีย์ในหนังสือชุอะบุลอีมาน เป็นหะดีษมุงกัร ดูอัฎฎออีฟะฮฺของอัลบานีย์หมายเลข 1350)

ซูเราะฮฺเริ่มด้วยการสาธยายบุญคุณอันหลากหลายที่ตระการตาของอัลลอฮฺ และความโปรดปรานอันชัดแจ้งอย่างมากมายของพระองค์ที่มีต่อปวงบ่าวอย่างเหลือคณานับ โดยเฉพาะในเบื้องต้นของความโปรดปรานนั้น ก็คือการสอนอัลกุรอาน โดยถือว่าเป็นความโปรดปรานอันยิ่งใหญ่แก่มนุษย์ การสร้างมนุษย์ก็ได้กล่าวไว้รวมทั้งการสอนเขาให้อ่านออกเสียง “พระผู้ทรงกรุณาปรานี พระองค์ทรงสอนอัลกุรอาน ทรงสร้างมนุษย์ ทรงสอนเขาให้อ่านออกเสียง”

หลังจากนั้นซูเราะฮฺนี้ได้เปิดโฉมหน้าแห่งจักรวาล กล่าวถึงบุญคุณอันสำคัญของอัลลอฮฺ และร่องรอยอันยิ่งใหญ่เหลือคณานับเช่น ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว ต้นไม้ ท้องฟ้าอันสูงส่งปราศจากเสาค้ำจุน และสิ่งที่มีอยู่ในสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นที่แสดงให้เป็นที่ประจักษ์ถึงอานุภาพอันน่าทึ่ง และการประดิษฐ์ที่น่าประหลาด แผ่นดินซึ่งใช้เป็นที่หว่านพืชพรรณธัญญาหารนานาชนิด ทั้งนี้เพื่อเป็นปัจจัยยังชีพของมนุษย์ “ดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์โคจรตามวิถีที่แน่นอน และดวงดาวและต้นไม้จะกราบสุญูด”

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงหลักฐานแห่งอานุภาพอันน่าทึ่งในการโคจรของจักรราศี การแหวกว่ายของนาวาในท้องมหาสมุทรท่ามกลางคลื่นลมเสมือนขุนเขามหึมาที่

ตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางทะเลทราย “และเป็นของพระองค์คือเรือขนาดใหญ่ลอยเด่นอยู่ในทะเลคล้ายกับภูเขา (บนบก)”

หลังจากได้สาธยายในเรื่องเกี่ยวกับจักรวาลแล้ว ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงสภาพของสิ่งที่มีอยู่ในจักรวาลนี้ว่าจะต้องสูญสลายอย่างแน่นอน จะไม่มีสิ่งใดคงเหลืออยู่ในพิภพนี้ นอกจากพระผู้ทรงดำรงชีวิตอยู่ตลอดกาล พระผู้ทรงเอกะเท่านั้นที่จะยังคงเหลืออยู่ “ทุกๆ สิ่งที่อยู่บนแผ่นดินย่อมแตกดับ และพระพักตร์ของพระเจ้าของเจ้าผู้ทรงยิ่งใหญ่ ผู้ทรงโปรดปรานเท่านั้นจะยังคงเหลืออยู่”

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงความน่ากลัวของวันกิยามะฮฺ กล่าวถึงสภาพของผู้ทุกข์ยากทั้งหลาย บรรดาอาชญากร และสิ่งที่พวกเขาจะได้ประสบเช่น ความหวาดกลัว ความรุนแรง ในวันแห่งความคร่ำเคร่ง “บรรดาผู้ที่มีความผิดจะเป็นที่รู้จักกันได้ที่เครื่องหมายของพวกเขา และจะถูกจับตรงผมที่ปรกหน้าผาก คือขมับและเท้า (แล้วลากลงนรก)

หลังจากที่ได้กล่าวถึงภาพลักษณ์ของการลงโทษแก่บรรดาอาชญากรแล้ว ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงภาพลักษณ์แห่งความโปรดปรานแก่บรรดาผู้ยำเกรงอย่างละเอียดพอสมควร โดยกล่าวถึงว่า พวกเขาจะพำนักอยู่ในสวนสวรรค์ หญิงสาวพรหมจรรย์ที่มีนัยน์ตาสวยและโต “และสำหรับผู้ที่ยำเกรง การยืนต่อหน้าพระพักตร์แห่งพระเจ้าของเขา (เขาจะได้) สวนสวรรค์สองแห่ง”

ซูเราะฮฺจบลงด้วยการเทอดพระเกียรติแด่อัลลอฮฺ ญัลละวะอะลา และถวายการสรรเสริญต่อพระองค์ ในการที่พระองค์ทรงโปรดปรานต่อปวงบ่าวของพระองค์ด้วยบุญคุณอันล้นเหลือ และนั่นเป็นการจบที่เหมาะสมยิ่งสำหรับซูเราะฮฺ อัรรอหฺมาน “พระนามแห่งพระเจ้าของเจ้าผู้ทรงยิ่งใหญ่ผู้ทรงโปรดปรานทรงจำเริญยิ่ง” เช่นนี้แหละการเริ่มต้นกับการจบของซูเราะฮฺช่างสอดคล้องกันในรูปแบบที่สวยงามยิ่ง

“ดังนั้นด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ”

อายะฮฺนี้ถูกนำมากล่าวไว้ในซูเราะฮฺ อัรรอหฺมานถึง 31 ครั้ง โดยกล่าวไว้ 8 ครั้ง หลังจากอายาตที่เกี่ยวกับความมหัศจรรย์ในการสร้าง ความสวยงามในการประดิษฐ์สิ่งที่ถูกสร้างมา การสร้างในครั้งแรก และการสร้างในครั้งที่สองในวันกิยามะฮฺ คือ 7 ครั้งหลังจากอายาตที่กล่าวถึงไฟนรก และความรุนแรงของมัน อีก 8 ครั้ง กล่าวหลังจากอายาตที่เกี่ยวกับสวนสวรรค์ทั้งสองแห่ง และชาวสวรรค์ที่เป็น

กลุ่มแนวหน้า และอีก 8 ครั้งกล่าวหลังจากอายาตที่กล่าวถึงสวนสวรรค์ชั้นรองลงมาทั้งสองแห่งของชาวกลุ่มทางขวา บทสนทนาในทุกอายะฮฺเป็นการสนทนากับมนุษย์และญิน จุดมุ่งหมายในการนี้เป็นการประณามอย่างหนักในความอกตัญญูของพวกกุฟฟาร เพราะว่าผู้ที่มีบุญคุณอันมากมายเช่นนี้ สวมควรยิ่งที่จะต้องขอบคุณและศรัทธา มิใช่ด้วยการปฏิเสธศรัทธาและการเนรคุณ ประโยชน์ในการกล่าวซ้ำของอายะฮฺนี้ก็คือ เมื่อได้ยินการกล่าวถึงบุญคุณแต่ละชนิดก็จะเตรียมจิตใจเพื่อใคร่ครวญให้มีการตื่นตัวตื่นใจ และเพื่อมิให้ความหลงลืมเข้ามาครอบงำ อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงแจกแจงบุญคุณ และความโปรดปรานของพระองค์ในซูเราะฮฺนี้ เพื่อเป็นการกล่าวเตือนบ่าวของพระองค์ เป็นการเตือนสำหรับบรรดาผู้ทรยศ ผู้เนรคุณที่กระทำผิด เป็นการแจ้งข่าวดีแก่บรรดาผู้จงรักภักดีผู้ยำเกรง โดยให้อายะฮฺนี้ติดตามมาหลังจากได้กล่าวถึงเรื่องดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อเป็นการเตือนให้ตระหนักถึงความโปรดปรานและเป็นการเตือนสำทับให้ตระหนักถึงการลงโทษ เสมือนกับที่ท่านจะกล่าวแก่ผู้ที่ท่านให้ความช่วยเหลือและทำความดีแก่เขาอยู่เสมอแล้วเขาก็เนรคุณกับท่านว่า “ท่านมิได้เคยเป็นคนยากจนมาก่อน แล้วฉันได้ช่วยให้ท่านมีฐานะดีขึ้นดอกหรือ ท่านจะปฏิเสธข้อเท็จจริงอันนี้หรือ” การกล่าวซ้ำๆ เช่นนี้เป็นการดี เพราะเป็นการเตือนมิให้หลงลืมและเป็นการย้ำถึงข้อเท็จจริง เสมือนกับอัลลอฮฺจะตรัสว่า ความโปรดปรานและบุญคุณของอัลลอฮฺ ตะอาลา ซึ่งพระองค์ทรงแจกแจงให้พวกเจ้านี้ ดังนั้นด้วยบุญคุณอันใดเล่าจากบุญคุณทั้งหลายที่พวกเจ้าปฏิเสธและเนรคุณต่อบุญคุณเหล่านั้น โอ้มนุษย์และญินเอ๋ย!

การที่ได้นำอายะฮฺนี้มากล่าวชี้แจงไว้ในบทสรุปนี้ก็เพื่อจะไม่ได้กล่าวเป็นการซ้ำเมื่อได้อธิบายความหมายของอายะฮฺนี้

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

1. พระผู้ทรงกรุณาปรานี[1]

ٱلرَّحْمَٰنُ ﴿١﴾

2. พระองค์ทรงสอนอัลกุรอาน[2]

عَلَّمَ ٱلْقُرْءَانَ ﴿٢﴾

3. พระองค์ทรงสร้างมนุษย์[3]

خَلَقَ ٱلْإِنسَٰنَ ﴿٣﴾

4. พระองค์ทรงสอนเขาให้เปล่งเสียงพูด[4]

عَلَّمَهُ ٱلْبَيَانَ ﴿٤﴾

5. ดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์โคจรตามวิถีที่แน่นอน[5]

ٱلشَّمْسُ وَٱلْقَمَرُ بِحُسْبَانٍ ﴿٥﴾

6. และผักหญ้า และต้นไม้จะกราบสุญูด[6]

وَٱلنَّجْمُ وَٱلشَّجَرُ يَسْجُدَانِ ﴿٦﴾

---

[1] อัรรอหฺมานเป็นพระนามหนึ่งในบรรดาพระนามของอัลลอฮฺ ตะอาลา

[2] ทรงสอนอัลกุรอานแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ เพื่อเป็นการง่ายแก่การเข้าใจ และท่องจำ มุกอติ้ลกล่าวว่า เมื่อพระองค์ทรงประทานอายะฮฺที่ว่า "พวกเจ้าจงสุญูดแด่พระผู้ทรงกรุณาปรานี (อัรรอหฺมาน) พวกกุฟฟารมักกะฮฺกล่าวว่า เราไม่รู้จัก อัรรอหฺมาน พระองค์จึงกล่าวแก่พวกเขาว่า "อัรรอหฺมาน" ที่พวกเขาปฏิเสธนั้น คือ พระผู้ทรงสอนอัลกุรอาน

[3] ทรงสร้างมนุษย์อย่างสมบูรณ์แบบคือให้เป็นผู้ได้ยิน มองเห็น และพูดได้

[4] คือทรงดลบันดาลให้เขาพูดได้เพื่อที่จะได้ชี้แจงถึงความมุ่งหมาย และความต้องการของเขา

[5] คือโคจรไปตามวิถีของมันที่แน่นอนเพื่อประโยชน์ของปวงบ่าว เช่น การรู้จักเวลาทำอิบาดะฮฺ และ ฯลฯ ซึ่งนับได้ว่าเป็นปรากฏการณ์แห่งความเมตตา

[6] อิบนุ อับบาส และอิบนุญะรีร กล่าวว่า คำว่า "อันนัจมฺ" นั้นคือไม้ลำต้นอ่อน เช่น ผักหญ้าซึ่งเป็นอาหารของปศุสัตว์ มุญาฮิด และอิบนุกะซีร กล่าวว่า อันนัจมฺ หมายถึงดวงดาวในท้องฟ้า ความหมายก็คือ ต้นไม้และผักหญ้าหรือดวงดาว จะยอมจำนนแด่อัลลอฮฺตามที่พระองค์ทรงประสงค์อย่างศิโรราบ มันทั้งสองจะไม่ฝ่าฝืนเสมือนกับมนุษย์และญินได้ฝ่าฝืน

وَٱلسَّمَآءَ رَفَعَهَا وَوَضَعَ ٱلْمِيزَانَ ﴿٧﴾

7. และชั้นฟ้านั้นพระองค์ทรงยกมันไว้สูง และทรงวางความสมดุลไว้[1]

أَلَّا تَطْغَوْا۟ فِى ٱلْمِيزَانِ ﴿٨﴾

8. เพื่อพวกเจ้าจะได้ไม่ฝ่าฝืนในเรื่องการชั่งตวงวัด

وَأَقِيمُوا۟ ٱلْوَزْنَ بِٱلْقِسْطِ وَلَا تُخْسِرُوا۟ ٱلْمِيزَانَ ﴿٩﴾

9. และจงธำรงไว้ซึ่งการชั่งด้วยความเที่ยงธรรม และอย่าให้ขาดหรือหย่อนตาชั่ง[2]

وَٱلْأَرْضَ وَضَعَهَا لِلْأَنَامِ ﴿١٠﴾

10. และแผ่นดินนั้น พระองค์ทรงจัดเตรียมมันไว้ เพื่อสรรพสิ่งที่สร้างขึ้น[3]

فِيهَا فَٰكِهَةٌ وَٱلنَّخْلُ ذَاتُ ٱلْأَكْمَامِ ﴿١١﴾

11. ในแผ่นดินนั้นมีผลไม้ และต้นอินทผลัมที่มีผลซ้อนกันหลายชั้น[4]

وَٱلْحَبُّ ذُو ٱلْعَصْفِ وَٱلرَّيْحَانُ ﴿١٢﴾

12. และเมล็ดที่มีเปลือกและรำ[5] และมีกลิ่นหอม[6]

---

[1] พระองค์ทรงสร้างชั้นฟ้า ทรงยกมันไว้ให้สูง โดยที่มิให้ติดหรือมีความใกล้ชิดกับแผ่นดิน ทั้งนี้เป็นความโปรดปรานจากพระองค์แก่มวลมนุษย์ ญิน และสัตว์

[2] และใครเล่าอื่นจากอัลลอฮฺ จะรักษาความสมดุลแห่งความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมไว้ได้ และทรงใช้ให้เจ้าของสิทธิเอาสิทธิของตนไว้ โดยให้ยึดถือการปฏิบัติต่อกันบนมูลฐานแห่งความเสมอภาคเท่าเทียมกัน อย่าให้ความโลภและการล่วงเกินสิทธิเข้ามาครอบงำในการซื้อขาย และอย่าให้การชั่งตวงวัดหย่อน หรือขาดจำนวนของมัน

[3] คือพระองค์ทรงให้มันยึดมั่น และราบเรียบเพื่อเป็นประโยชน์แก่ทุกสิ่งที่มีชีวิต

[4] มีผลไม้ชนิด ขนาด รูปร่าง สีสัน รสชาติและกลิ่นที่แตกต่างกัน ที่กล่าวถึงต้นอินทผลัมโดยเฉพาะเพราะความสำคัญและการมีประโยชน์ของมัน เมื่อเวลายังดิบและสุกงอมแล้ว

[5] คือพืชพันธุ์ที่มีเมล็ดทุกชนิดใช้เป็นอาหารของมนุษย์และสัตว์

[6] พืชพันธุ์ที่มีกลิ่นหอมทุกชนิดเช่น ดอกกุหลาบ ดอกมะลิ ฯลฯ

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ١٣

13. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าของพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ[1]

خَلَقَ ٱلْإِنسَٰنَ مِن صَلْصَٰلٍ كَٱلْفَخَّارِ ١٤

14. พระองค์ทรงสร้างมนุษย์จากดินเหนียวมีเสียงเช่นเครื่องปั้นดินเผา[2]

وَخَلَقَ ٱلْجَآنَّ مِن مَّارِجٍ مِّن نَّارٍ ١٥

15. และพระองค์ทรงสร้างญินจากเปลวไฟ[3]

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ١٦

16. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ?

رَبُّ ٱلْمَشْرِقَيْنِ وَرَبُّ ٱلْمَغْرِبَيْنِ ١٧

17. พระเจ้าแห่งทิศตะวันออกทั้งสองและพระ-เจ้าแห่งทิศตะวันตกทั้งสอง[4]

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ١٨

18. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ?

مَرَجَ ٱلْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ ١٩

19. พระองค์ทรงทำให้น่านน้ำทั้งสอง (ทะเลและแม่น้ำ) ไหลมาบรรจบกัน

---

[1] หลังจากที่พระองค์ทรงกล่าวถึงความโปรดปรานต่าง ๆ แล้ว พระองค์ทรงกล่าวแก่มนุษย์และญินด้วยอายะฮฺนี้ว่า โอ้เหล่ามนุษย์และญินเอ๋ย ด้วยบุญคุณและความโปรดปรานของอัลลอฮฺที่มีต่อพวกเจ้านั้นมากมายเหลือคณานับมิใช่หรือ? มีรายงานจากอิบนุอุมัรกล่าวว่า เมื่อท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้อ่านซูเราะฮฺอัรรอหฺมานแก่บรรดาสาวกของท่าน พวกเขาก็หยุดนิ่ง ท่านนะบีจึงกล่าวว่า ทำไมฉันจึงได้ยินพวกญินตอบรับอย่างดีแต่พระเจ้าของพวกเขามากกว่าพวกท่าน ไม่มีครั้งใดที่ฉันอ่านคำตรัสของอัลลอฮฺ ตะอาลา ที่ว่า (فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ) เว้นแต่พวกเขาจะกล่าวว่า (لا بشيء من آلائك ربنا نكذب فلك الحمد) ความว่า "ไม่มีสิ่งใดจากความโปรดปรานของพระองค์ท่าน โอ้พระเจ้าของพวกเราที่เราจะปฏิเสธ สำหรับพระองค์ท่านเท่านั้นการสรรเสริญ"

[2] คือพระองค์ทรงสร้างบิดาของพวกเจ้า คือ อาดัมจากดินเหนียวแห้งเมื่อเคาะจะมีเสียงเช่นเดียวกับดินที่ใช้ทำเครื่องปั้นดินเผา

[3] และทรงสร้างญินจากเปลวไฟที่ไม่มีควัน

[4] คือพระเจ้าแห่งทิศตะวันออก และทิศตะวันตกของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์

بَيْنَهُمَا بَرْزَخٌ لَّا يَبْغِيَانِ ﴿٢٠﴾

20. ระหว่างมันทั้งสองมีที่กั้นกีดขวาง มันจะไม่ล้ำเขตต่อกัน[1]

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢١﴾

21. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

يَخْرُجُ مِنْهُمَا اللُّؤْلُؤُ وَالْمَرْجَانُ ﴿٢٢﴾

22. มีไข่มุกและหินปะการังออกมาจากมันทั้งสอง[2]

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٣﴾

23. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

وَلَهُ الْجَوَارِ الْمُنشَآتُ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَامِ ﴿٢٤﴾

24. และเป็นของพระองค์คือ เรือขนาดใหญ่ลอยเด่นอยู่ในทะเลคล้ายกับภูเขา (บนบก)[3]

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٥﴾

25. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ ﴿٢٦﴾

26. ทุก ๆ สิ่งที่อยู่บนแผ่นดินย่อมแตกดับ[4]

وَيَبْقَىٰ وَجْهُ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ ﴿٢٧﴾

27. และพระพักตร์ของพระเจ้าของเจ้าผู้ทรงยิ่งใหญ่ ผู้ทรงโปรดปรานเท่านั้นที่จะยังคงเหลืออยู่[5]

---

[1] น่านน้ำทั้งสองหมายถึงทะเลที่มีน้ำเค็ม และแม่น้ำที่มีน้ำจืดไหลมาบรรจบกันนั้นคล้ายกับมีที่กั้นขวางไว้ น้ำเค็มและน้ำจืดจะไม่ล่วงล้ำเขตซึ่งกันและกัน ทั้งนี้ด้วยเดชานุภาพของอัลลอฮฺนั่นเอง

[2] คือจากน่านน้ำทั้งสองนั้น จะมีขุมทรัพย์ที่มีค่า เช่น ไข่มุก เพชรพลอย หินปะการัง ทับทิม ฯลฯ เพื่อให้มนุษย์เก็บเอาเป็นเครื่องประดับอันมีค่า สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้พระองค์ทรงสร้างขึ้นมาเพื่อใคร แน่นอนที่สุดมันเป็นผลประโยชน์ของมนุษย์ทั้งสิ้น และนั่นคือความโปรดปรานและความเมตตาของพระองค์มิใช่หรือ แต่ทำไมเล่ามนุษย์และญินจึงปฏิเสธบุญคุณของพระองค์

[3] ในท้องทะเลนั้นจะมีเรือเดินทะเลขนาดใหญ่คล้ายภูเขาลอยอยู่ท่ามกลางทะเล เรือเดินทะเลขนาดใหญ่นี้จะบรรทุกปัจจัยยังชีพต่าง ๆ และสินค้าจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่ง

[4] ทุก ๆ สิ่งที่อยู่บนหน้าแผ่นดินนี้ เช่น มนุษย์ ญิน สัตว์ และสิ่งที่มีชีวิต จะต้องแตกดับและสูญสลายอย่างแน่นอน

[5] พระพักตร์ของอัลลอฮฺ เป็นคุณลักษณะที่มุอฺมินทุกคนต้องศรัทธาตามความเป็นจริงที่เหมาะสมกับพระองค์ ไม่อนุญาตให้นำไปเปรียบเทียบหรือตีความเป็นอย่างอื่น ตามแนวทางของสลัฟ

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٨﴾

28. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

يَسْـَٔلُهُۥ مَن فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِى شَأْنٍ ﴿٢٩﴾

29. ผู้ที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดินจะขอต่อพระองค์ทุก ๆ ขณะ[1] พระองค์ทรงมีภารกิจ[2]

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٠﴾

30. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

سَنَفْرُغُ لَكُمْ أَيُّهَ ٱلثَّقَلَانِ ﴿٣١﴾

31. อีกไม่ช้าเราจะจัดการกับพวกเจ้า (ในกิจการต่าง ๆ) โอ้มนุษย์และญินเอ๋ย[3]

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٢﴾

32. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

يَٰمَعْشَرَ ٱلْجِنِّ وَٱلْإِنسِ إِنِ ٱسْتَطَعْتُمْ أَن تَنفُذُوا۟ مِنْ أَقْطَارِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ فَٱنفُذُوا۟ ۚ لَا تَنفُذُونَ إِلَّا بِسُلْطَٰنٍ ﴿٣٣﴾

33. โอ้ชุมนุมแห่งญินและมนุษย์ทั้งหลายเอ๋ย หากพวกเจ้ามีความสามารถที่จะผ่านไปให้พ้นขอบฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินนี้ได้ ก็จงผ่านไปให้พ้นเถิด[4] แต่ว่าพวกเจ้าไม่สามารถที่จะผ่านไปให้พ้นได้เว้นแต่ด้วยพลัง[5] (พระบัญชาและ

---

[1] ทุก ๆ สิ่งที่มีชีวิตในชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดินมีความต้องการจากพระองค์ เพื่อขอความช่วยเหลือและขอปัจจัยยังชีพ ด้วยการเปล่งวาจาออกมา หรือด้วยสภาพที่เป็นอยู่

[2] ทุกเวลา และทุกขณะพระองค์ทรงมีภารกิจ เช่น ทรงอภัยโทษให้แก่ผู้กระทำผิด ทรงปลดเปลื้องผู้ได้รับความทุกข์ยาก ทรงให้เกียรติแก่หมู่ชนหนึ่ง และทรงให้ความต่ำต้อยแก่อีกหมู่ชนหนึ่ง นักตัฟซีรกล่าวว่าเป็นภารกิจที่ทรงเปิดเผยให้เห็นมิใช่ทรงเริ่มขึ้นใหม่ เพราะทุกสิ่งทุกอย่างได้ถูกบันทึกไว้แล้วจนกระทั่งวันกิยามะฮฺ

[3] คือเราจะสอบสวนพวกเจ้าตามผลงานของพวกเจ้า โอ้มนุษย์และญินเอ๋ย อิบนุอับบาส กล่าวว่า นี่คือสัญญาจากอัลลอฮฺ ตะอาลา แก่ปวงบ่าว มิได้หมายความว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา มีงานที่จะจัดการให้เสร็จสิ้นไป

[4] คือหากพวกเจ้ามีกำลังที่จะออกไปจากขอบชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดินเพื่อหนีไปจากอัลลอฮฺ หนีไปจากกฎสภาวะของพระองค์ ก็จงออกไปให้ได้ซิ จงช่วยตัวของพวกเจ้าให้พ้นจากการลงโทษพระองค์

[5] คือพวกเจ้าไม่สามารถที่จะออกไปได้ เว้นแต่ด้วยพลัง หรืออำนาจพิเศษ และพวกเจ้าก็ไม่สามารถจะกระทำเช่นนั้นได้ อิบนุกะษีรกล่าวว่า ความหมายของอายะฮฺก็คือ พวกเจ้าไม่สามารถหนีไปจากบัญชาของอัลลอฮฺ และกฎสภาวะของพระองค์ได้

พระประสงค์ของอัลลอฮฺ)

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٤﴾

34. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

يُرْسَلُ عَلَيْكُمَا شُوَاظٌ مِّن نَّارٍ وَنُحَاسٌ فَلَا تَنتَصِرَانِ ﴿٣٥﴾

35. เปลวไฟ[1] และทองเหลือง[2] จะถูกส่งมายังเจ้าทั้งสอง แล้วเจ้าทั้งสองก็ไม่อาจจะป้องกันตนเองได้[3]

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٦﴾

36. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

فَإِذَا انشَقَّتِ السَّمَآءُ فَكَانَتْ وَرْدَةً كَالدِّهَانِ ﴿٣٧﴾

37. ครั้นเมื่อชั้นฟ้าแตกกระจายออก มันจะกลายเป็นสีแดงคล้ายขี้ผึ้ง[4]

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٨﴾

38. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

فَيَوْمَئِذٍ لَّا يُسْـَٔلُ عَن ذَنۢبِهِۦٓ إِنسٌ وَلَا جَآنٌّ ﴿٣٩﴾

39. แล้วในวันนั้น มนุษย์และญินจะไม่ถูกถามถึงความผิดของเขา

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٠﴾

40. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสอง ที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

---

[1] เปลวไฟล้วน ๆ ที่ไม่มีควันเลย

[2] ควันที่ไม่มีเปลวไฟ นี่คือทัศนะของอิบนุอับบาส ส่วนมุญาฮิดกล่าวว่า คือทองเหลืองที่ถูกหลอมไว้แล้วจะราดลงบนศีรษะของพวกเขาในวันกิยามะฮฺ

[3] คือไม่สามารถช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในการป้องกันให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺได้ อิบนุกะซีรกล่าวว่า ความหมายของอายะฮฺก็คือ หากพวกเจ้าหนีออกไปในวันกิยามะฮฺ บรรดามะลาอิกะฮฺและยามเฝ้าประตูนรกก็จะผลักดันให้กลับมาด้วยการส่งเปลวไฟและทองเหลืองที่ถูกหลอมแล้วหรือควันที่ไม่มีเปลวไฟไปยังพวกเจ้า แล้วพวกเจ้าก็จะไม่พบผู้ใดให้ความช่วยเหลือ หรือป้องกันได้

[4] ในวันกิยามะฮฺ เมื่อชั้นฟ้าแตกแยกออก เพื่อให้บรรดามะลาอิกะฮฺ ลงมาเพื่อห้อมล้อมมนุษย์ทุก ๆ ด้าน ท้องฟ้าจะมีสีแดงคล้ายดอกกุหลาบ เพราะความร้อนของไฟ และหลอมละลายคล้ายขี้ผึ้ง

يَعْرَفُ الْمُجْرِمُونَ بِسِيمَٰهُمْ فَيُؤْخَذُ بِالنَّوَاصِي وَالْأَقْدَامِ ﴿٤١﴾

41. บรรดาผู้ที่มีความผิดจะเป็นที่รู้จักกันได้ที่เครื่องหมายของพวกเขา แล้วจะถูกจับตรงผมที่ปกหน้าผาก คือขมับและเท้า (แล้วลากลงนรก)[1]

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٢﴾

42. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

هَٰذِهِۦ جَهَنَّمُ ٱلَّتِى يُكَذِّبُ بِهَا ٱلْمُجْرِمُونَ ﴿٤٣﴾

43. นี่คือนรก ซึ่งบรรดาผู้ที่มีความผิดปฏิเสธไม่ยอมเชื่อ[2]

يَطُوفُونَ بَيْنَهَا وَبَيْنَ حَمِيمٍ ءَانٍ ﴿٤٤﴾

44. พวกเขาจะเดินวกเวียนอยู่รอบ ๆ ระหว่างมันกับน้ำร้อนที่เดือด[3]

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٥﴾

45. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

وَلِمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِۦ جَنَّتَانِ ﴿٤٦﴾

46. และสำหรับผู้ที่ยำเกรงต่อการยืนหน้าพระพักตร์แห่งพระเจ้าของเขา (เขาจะได้) สวนสวรรค์สองแห่ง[4]

---

[1] ในวันที่น่ากลัววันนั้น วันที่ท้องฟ้าแตกกระจาย ไม่มีผู้ใดในหมู่ผู้กระทำความผิดที่เป็นมนุษย์และญินจะถูกถามถึงความผิดของเขา เพราะผู้กระทำความผิดนั้นมีเครื่องหมายที่บ่งชี้ถึงความผิดของเขา เช่น หน้าดำคล้ำ และนัยน์ตาสีฟ้า นอกจากนี้ยังเป็นที่สังเกตได้อีก คือความเศร้าโศกเสียใจ ความกังวล ความหมดหวังได้เข้ามาครอบคลุมเขา หลังจากนั้นบรรดามะลาอิกะฮฺเข้าไปจับที่ขมับ และเท้าทั้งสองของเขาโดยรวบเข้ามาด้วยกันแล้วจับโยนลงนรก

[2] จะมีเสียงกล่าวแก่พวกเขาเป็นเชิงตำหนิและประชดประชันว่า นี่คือไฟนรกที่พวกท่านได้รับการบอกเล่าแล้ว แต่พวกท่านปฏิเสธมัน เอ้า...พวกท่านจงลิ้มรสมันซิ มันได้มาปรากฏต่อหน้าพวกท่านแล้ว

[3] คือพวกเขาจะเดินวนเวียนไปมาระหว่างไฟนรกกับน้ำร้อนที่เดือดสุดขีด ทุกครั้งที่พวกเขากระหายน้ำก็จะถูกกรอกด้วยน้ำร้อนเดือดนั้น

[4] สำหรับผู้ที่เกรงกลัวต่อการยืนหน้าพระพักตร์ที่หน้าลาน เพื่อการตัดสินในวันกิยามะฮฺ แล้วเขาก็จงรักภักดีเชื่อฟังปฏิบัติตามข้อใช้และละเว้นไม่กระทำสิ่งที่เป็นข้อห้าม สำหรับเขาผู้นั้นจะได้รับการตอบแทนด้วยการครอบครองสวนสวรรค์ 2 แห่ง แห่งหนึ่งสำหรับตัวเขาเอง และอีกแห่งหนึ่งสำหรับภรรยา และคนรับใช้ของเขา

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ٤٧

47. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

ذَوَاتَآ أَفْنَانٍ ٤٨

48. (สวนสวรรค์สองแห่งนั้น) แผ่กิ่งก้านเขียวชอุ่ม และผลไม้หลากชนิด[1]

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ٤٩

49. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

فِيهِمَا عَيْنَانِ تَجْرِيَانِ ٥٠

50. ในสวนสวรรค์ทั้งสองแห่งนั้นมีตาน้ำสองแห่งไหลพรั่งพรู[2]

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ٥١

51. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

فِيهِمَا مِن كُلِّ فَٰكِهَةٍ زَوْجَانِ ٥٢

52. ในสวนสวรรค์ทั้งสองแห่งนั้นมีผลไม้ทุกชนิดเป็นสองประเภท[3]

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ٥٣

53. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

مُتَّكِـِٔينَ عَلَىٰ فُرُشٍۭ بَطَآئِنُهَا مِنْ إِسْتَبْرَقٍۚ وَجَنَى ٱلْجَنَّتَيْنِ دَانٍ ٥٤

54. พวกเขานอนเอกเขนกอยู่บนฟูกนอนซึ่งซับในของมันทำด้วยไหมพรมอย่างดี[4] ผลไม้

---

[1] คือในสวนสวรรค์ทั้งสองแห่งนั้นมีต้นไม้ซึ่งแผ่กิ่งก้านออกไปอย่างเขียวชอุ่ม ทำให้เกิดร่มเงาและมีผลไม้ชนิดต่าง ๆ

[2] ในสวนสวรรค์แต่ละแห่งนั้นมีตาน้ำไหลพุ่งเป็นน้ำบริสุทธิ์จืดสนิท อิบนุกะซีรกล่าวว่า ตาน้ำนั้นจะไหลไปให้ชีวิตชีวาแก่ต้นไม้เพื่อให้เกิดผลไม้ชนิดต่าง ๆ อัลหะซันกล่าวว่า ตาน้ำทั้งสองนั้นเป็นน้ำบริสุทธิ์ หนึ่งในสองแห่งนั้นมีชื่อว่า “อัตตัสนีม” อีกแห่งหนึ่งมีชื่อว่า “อัสซัลสะบีล”

[3] ผลไม้ทุกชนิดที่มีอยู่ในสวนสวรรค์นั้น จะแบ่งออกเป็นสองประเภท ทั้งนี้เพื่อให้ชาวสวรรค์ได้รับความสุขสำราญอย่างเต็มที่

[4] ชาวสวรรค์จะเอกเขนกอยู่บนฟูก ซึ่งส่วนในของมันทำด้วยไหมพรมอย่างหนาประดับด้วยทอง สภาพของหมอนอิงของส่วนในเป็นเช่นนี้แล้ว ส่วนนอกจะเป็นเช่นใด อิบนุมัสอู๊ดกล่าวว่า นี่ซับใน ดังนั้นหากพวกท่านได้เห็นส่วนนอกจะเป็นอย่างไร อิบนุอับบาสกล่าวว่า เมื่อได้ถูกถามถึงอายะฮฺนี้ ท่านจะกล่าวว่า นั่นคือสิ่งที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ได้ตรัสไว้ว่า (فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّآ أُخْفِىَ لَهُم مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ) “ดังนั้น จึงไม่มีชีวิตใดล่วงรู้สิ่งที่ถูกซ่อนไว้สำหรับพวกเขา ซึ่งจะเป็นที่ชื่นชมแก่สายตา”

ของสวนทั้งสองแห่งนั้นอยู่ใกล้แค่มือเอื้อม[1]

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٥﴾

55. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

فِيهِنَّ قَٰصِرَٰتُ ٱلطَّرْفِ لَمْ يَطْمِثْهُنَّ إِنسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَآنٌّ ﴿٥٦﴾

56. ในสวนสวรรค์เหล่านั้นมีหญิงสาวพรหมจารี ผู้ลดสายตาลง (เฉพาะสามีของนางเท่านั้น)[2] ซึ่งไม่มีมนุษย์ และไม่มีญินแตะต้องพวกนางมาก่อนเลย[3]

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٧﴾

57. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

كَأَنَّهُنَّ ٱلْيَاقُوتُ وَٱلْمَرْجَانُ ﴿٥٨﴾

58. คล้ายกับว่าพวกนางเป็นทับทิม และปะการัง[4]

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٩﴾

59. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

هَلْ جَزَآءُ ٱلْإِحْسَٰنِ إِلَّا ٱلْإِحْسَٰنُ ﴿٦٠﴾

60. จะมีการตอบแทนความดีอันใดเล่า นอกจากความดี[5]

---

[1] คือผลไม้ที่อยู่ในสวนสวรรค์นั้นอยู่ใกล้กับตาเขา แม้กระทั่งผู้ที่นั่งอยู่ หรือยืนอยู่ หรือนอนอยู่ จะเอื้อมมือไปหยิบตามความต้องการ อิบนุบาสกล่าวว่า ต้นไม้อยู่ใกล้จนกระทั่งคนรักของอัลลอฮฺ จะเอื้อมมือไปเด็ดได้ตามใจชอบในสภาพยืน นอน นั่ง

[2] คือหญิงสาวพรหมจารีเหล่านั้นจะลดสายตาของนางลงเฉพาะแต่สามีของนางเท่านั้น นางจะกล่าวแก่สามีของนางว่า ด้วยเกียรติ และความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าของฉัน ในสวนสวรรค์นี้ฉันไม่เห็นผู้ใดดียิ่งไปกว่าท่าน อัลฮัมดุลิ้ลลาฮฺ ที่พระองค์ทรงให้ท่านเป็นสามีของฉัน และฉันเป็นภริยาของท่าน

[3] คือไม่มีผู้ใดที่เป็นมนุษย์หรือญิน จะมาร่วมเพศกับพวกนางก่อนสามีของพวกนางเลย กล่าวคือนางเป็นสาวพรหมจารี

[4] คือในความสดใสของทับทิม และความเป็นสีขาวบริสุทธิ์ของหินปะการังกล่าวกันว่าหมายถึงไข่มุกก็ได้

[5] กล่าวคือไม่มีการตอบแทนใดๆ แก่ผู้กระทำความดีในโลกดุนยานอกจากการตอบแทนความดีแก่เขาในโลกอาคิเราะฮฺ จุดมุ่งหมายก็คือ ผู้ใดได้กระทำความดีไว้ก็สมควรจะได้รับความโปรดปรานและการยกย่อง

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦١﴾

61. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

وَمِن دُونِهِمَا جَنَّتَانِ ﴿٦٢﴾

62. และอื่นจากสวนสวรรค์ทั้งสองแห่งนั้นแล้ว ยังมีสวนสวรรค์อีกสองแห่ง[1]

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٣﴾

63. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

مُدْهَآمَّتَانِ ﴿٦٤﴾

64. (สวนสวรรค์) ทั้งสองนั้น เขียวชอุ่ม[2]

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٥﴾

65. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

فِيهِمَا عَيْنَانِ نَضَّاخَتَانِ ﴿٦٦﴾

66. ในสวนสวรรค์ทั้งสองแห่งนั้น มีตาน้ำสองแห่งที่พวยพุ่งออกมาอย่างไม่ขาดสาย[3]

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٧﴾

67. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

فِيهِمَا فَٰكِهَةٌ وَنَخْلٌ وَرُمَّانٌ ﴿٦٨﴾

68. ในสวนสวรรค์ทั้งสองแห่งนั้นมีผลไม้และอินทผลัม และผลทับทิม[4]

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٩﴾

69. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

---

[1] คือนอกจากสวนสวรรค์สองแห่งนั้นที่มีทั้งคุณค่า และความประเสริฐแล้ว ยังมีสวนสวรรค์อีกสองแห่ง นักตัฟซีรกล่าวว่า สวนสวรรค์สองแห่งแรกสำหรับกลุ่มแนวหน้า ส่วนอีกสองแห่งสำหรับกลุ่มทางขวา ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่า ตำแหน่งของกลุ่มแนวหน้านั้นย่อมสูงและมีเกียรติกว่า

[2] คือสวนสวรรค์สองแห่งชั้นรองลงมานั้น เพราะมีตาน้ำไหลผ่าน จึงทำให้เกิดความชุ่มฉ่ำและเขียวชอุ่มอยู่ตลอดเวลา

[3] อิบนุมัสอู๊ด และอิบนุอับบาส กล่าวว่า บรรดาคนรักของอัลลอฮฺนั้นจะมีกลิ่นชะมด กลิ่นหอมและกลิ่นการบูร โปรยปรายลงมายังพวกเขาที่พำนักอยู่ในสวนสวรรค์ คล้ายกับฝนโปรยปรายลงมา

[4] ที่กล่าวถึงผลไม้สองชนิด คือ อินทผลัม และทับทิมนั้น เพราะความดีและความประเสริฐของผลไม้ทั้งสองชนิด และเป็นผลไม้หลักของชาวอาหรับ

فِيهِنَّ خَيْرَٰتٌ حِسَانٌ ٧٠

70. ในสวนสวรรค์เหล่านั้น มีหญิงสาวที่มีมารยาทดีสวย[1]

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ٧١

71. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

حُورٌ مَّقْصُورَٰتٌ فِى ٱلْخِيَامِ ٧٢

72. หญิงสาวผิวพรรณขาวผ่อง นัยน์ตาคม (ที่เก็บตัวเฉพาะสามีของนางเท่านั้น) อยู่ในกระโจม[2]

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ٧٣

73. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

لَمْ يَطْمِثْهُنَّ إِنسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَآنٌّ ٧٤

74. ซึ่งไม่มีมนุษย์และไม่มีญิน แตะต้องพวกนางมาก่อนเลย[3]

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ٧٥

75. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

مُتَّكِـِٔينَ عَلَىٰ رَفْرَفٍ خُضْرٍ وَعَبْقَرِىٍّ حِسَانٍ ٧٦

76. พวกเขาจะนอนเอกเขนกบนหมอนอิงสีเขียว และพรมที่มีลวดลายอย่างสวยงาม[4]

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ٧٧

77. ดังนั้น ด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสองที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ

---

[1] ในสวนสวรรค์เหล่านั้นมีหญิงสาวที่มีมรรยาทดี หน้าตาสวยงาม

[2] หญิงสาวที่ประจำอยู่ในสวนสวรรค์นั้น เป็นหญิงสาวที่มีผิวพรรณผุดผ่อง นัยน์ตาคม เพราะนางเก็บตัวอยู่ในที่พักเฉพาะของนาง นางจะไม่ออกไปนอกที่พัก เพราะความมีเกียรติของนาง อะบูฮัยยานกล่าวว่าสตรีจะได้รับการยกย่องชมเชยเช่นนั้น หากพวกนางอยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือนเป็นการบ่งชี้ถึงการรักษาตัวซึ่งเป็นสมบบัติประจำตัวของสตรี

[3] คือไม่มีผู้ใดจากมนุษย์และญิน จะไปทำการล่วงเกินพวกนาง จนกระทั่งเสียพรหมจรรย์ก่อนสามีของพวกนางในสวนสวรรค์เลย

[4] พวกเขาจะนอนเอกเขนกบนหมอนอิงสีเขียว ซึ่งเป็นหมอนอิงเฉพาะชาวสวรรค์ และพรมกำมะหยี่ทำด้วยไหมอย่างละเอียด และมีลวดลายอย่างสวยงาม

78. พระนามแห่งพระเจ้าของเจ้าผู้ทรงยิ่งใหญ่ผู้ทรงโปรดปราน ทรงจำเริญยิ่ง[1]

تَبَٰرَكَ ٱسۡمُ رَبِّكَ ذِي ٱلۡجَلَٰلِ وَٱلۡإِكۡرَامِ ٧٨

---

[1] อัลลอฮฺ ผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ทรงเกียรติ ทรงบริสุทธิ์ยิ่ง ความดีของพระองค์มีอย่างมากมาย และความจำเริญของพระองค์ย่อมล้นเหลือ ในหนังสืออัลบะหฺรุลมูฮีตกล่าวไว้ว่า เมื่ออัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวปิดท้ายความโปรดปรานในโลกดุนยาในอายะฮฺที่ 27 ของซูเราะฮฺนี้ว่า "และพระพักตร์ของพระเจ้าของเจ้า ผู้ทรงยิ่งใหญ่ ผู้ทรงโปรดปราน เท่านั้นที่จะยังคงเหลืออยู่" ความเหมาะสมของอายะฮฺแรก คือการกล่าวถึงการคงเหลืออยู่ที่ไม่มีที่สิ้นสุดของอัลลอฮฺ ตะอาลา หลังจากกล่าวถึงความพินาศของโลก และความเหมาะสมของอายะฮฺสุดท้าย คือการกล่าวถึงความจำเริญ คือการเพิ่มพูน และงอกเงยหลังจากกล่าวถึงความโปรดปรานของพระองค์แก่บรรดามุอฺมินในที่พำนักอันมีเกียรติของพระองค์ และสิ่งที่พระองค์ได้ประทานให้แก่พวกเขา ซึ่งความดีต่าง ๆ

(56) ซูเราะฮฺ อัลวากิอะฮฺ

سورة الواقعة

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 96 อายะฮฺ
ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลวากิอะฮฺ

ซูเราะฮฺนี้กล่าวคลุมถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในวันกิยามะฮฺ และสิ่งที่เกิดขึ้นในขณะนั้น เช่น ความหวาดกลัว การแบ่งมนุษย์ออกเป็นสามกลุ่ม คือกลุ่มขวา กลุ่มซ้าย และกลุ่มแนวหน้า

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงชะตากรรมของทุกๆ กลุ่ม และสิ่งที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงจัดเตรียมไว้ให้แก่พวกเขา คือการตอบแทนอย่างยุติธรรมในวันแห่งการตัดสิน นอกจากนี้ยังได้พิสูจน์หลักฐานให้เป็นที่ประจักษ์ถึงการมี และความเป็นเอกภาพของอัลลอฮฺ และเดชานุภาพอย่างสมบูรณ์ของพระองค์ในการสร้าง และการประดิษฐ์ของพระองค์อย่างสวยงามที่สุด ในการสร้างมนุษย์ ในการให้พืชพันธุ์ต่างๆ งอกเงย ในการให้น้ำฝนโปรยปรายลงมา และสิ่งที่อัลลอฮฺทรงทำให้เกิดพลังในนรก ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงอัลกุรอานนุลอะซีม ว่าเป็นการประทานลงมาจากพระเจ้าแห่งสากลโลก และสิ่งที่มนุษย์จะได้พบกับความหวาดกลัว และความหนักใจขณะจวนจะตาย

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการกล่าวถึงบุคคลสามจำพวก พวกเขาเหล่านั้น คือกลุ่มที่มีความสุข กลุ่มที่มีความทุกข์ และกลุ่มแนวหน้าที่แข่งขันกันไปสู่ความดี คือพวกที่ได้รับความโปรดปราน ซูเราะฮฺได้ชี้แจงบั้นปลายของทุกๆ กลุ่ม ทั้งหมดนี้ได้กล่าวไว้อย่างละเอียดตามที่ปรากฏอยู่ในตอนต้นๆ ของซูเราะฮฺ และได้กล่าวสรรเสริญเยินยอด้วยการกล่าวถึงคุณงามความดีของกลุ่มแนวหน้าที่มีความใกล้ชิดทั้งในตอนเริ่มและตอนจบของซูเราะฮฺ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

إِذَا وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ﴿١﴾

1. เมื่อเหตุการณ์ (วันกิยามะฮฺ) ได้เกิดขึ้น[1]

لَيْسَ لِوَقْعَتِهَا كَاذِبَةٌ ﴿٢﴾

2. ไม่มีผู้ปฏิเสธคนใดปฏิเสธต่อเหตุการณ์ของมัน[2]

خَافِضَةٌ رَّافِعَةٌ ﴿٣﴾

3. ต่อเหตุการณ์นั้นทำให้ชนกลุ่มหนึ่งต่ำต้อย ชนอีกกลุ่มหนึ่งสูงส่ง[3]

إِذَا رُجَّتِ الْأَرْضُ رَجًّا ﴿٤﴾

4. เมื่อแผ่นดินถูกสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง

وَبُسَّتِ الْجِبَالُ بَسًّا ﴿٥﴾

5. และบรรดาภูเขาได้แตกสลาย

فَكَانَتْ هَبَاءً مُّنبَثًّا ﴿٦﴾

6. และมันกลายเป็นผุยผงปลิวว่อน[4]

وَكُنتُمْ أَزْوَاجًا ثَلَاثَةً ﴿٧﴾

7. และพวกเจ้าจะแยกออกเป็นสามกลุ่ม[5]

---

[1] เมื่อวันกิยามะฮฺได้เกิดขึ้น ซึ่งจะมีขึ้นอย่างแน่นอน ความโกลาหล ความปั่นป่วนที่ได้เกิดขึ้นในวันนั้น ทำให้อกสั่นขวัญหาย ความนึกคิดหรือมโนคติไม่สามารถจะวาดออกมาให้เป็นภาพลักษณ์ได้

[2] เมื่อวันกิยามะฮฺได้เกิดขึ้นแล้วไม่มีผู้ใดกล้าปฏิเสธเหตุการณ์นั้นได้เหมือนกับสภาพของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในปัจจุบันนี้ ทุกคนจะศรัทธาในขณะนั้นเพราะได้ประสบพบเห็นด้วยตนเอง

[3] ในวันนั้น ความต่ำต้อยจะเกิดขึ้นแก่ชนกลุ่มหนึ่ง สภาพของพวกเขาเป็นที่ประจักษ์ได้ว่าพวกเขาเป็นชาวนรก และอีกกลุ่มหนึ่งมีฐานะสูงส่งสภาพของพวกเขาเป็นที่ประจักษ์ได้ว่าพวกเขาเป็นชาวสวรรค์

[4] ในวันนั้น แผ่นดินจะสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง โดยที่ทุก ๆ สิ่งที่อยู่บนหน้าแผ่นดินจะพังทลายลงมา เช่น ตึกรามบ้านช่อง แม้กระทั่งภูเขา ซึ่งเป็นที่ทราบกันว่ามีความแข็งแกร่งที่สุดก็จะแตกสลายกระจัดกระจายกลายเป็นผุยผงปลิวว่อนอยู่ในอากาศ

[5] ในวันกิยามะฮฺ พวกเจ้าจะถูกแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือกลุ่มทางขวา กลุ่มทางซ้าย และกลุ่มแนวหน้า สำหรับกลุ่มแนวหน้า คือบรรดาผู้ที่มีตำแหน่งชั้นสูงในสวรรค์ ส่วนกลุ่มทางขวา คือบรรดาผู้ที่มีฐานะหรือตำแหน่งรองลงมาของชาวสวรรค์ ส่วนกลุ่มทางซ้าย คือชาวนรก นี่คือกลุ่มต่าง ๆ ของมนุษย์ในวันอาคิเราะฮฺ

فَأَصْحَٰبُ ٱلْمَيْمَنَةِ مَآ أَصْحَٰبُ ٱلْمَيْمَنَةِ ﴿٨﴾

8. คือกลุ่มทางขวา (ผู้ได้รับบันทึกด้วยมือขวา) เจ้ารู้ได้อย่างไรว่ากลุ่มทางขวาคือใคร[1]

وَأَصْحَٰبُ ٱلْمَشْـَٔمَةِ مَآ أَصْحَٰبُ ٱلْمَشْـَٔمَةِ ﴿٩﴾

9. และกลุ่มทางซ้าย (ผู้ได้รับบันทึกด้วยมือซ้าย) เจ้ารู้ได้อย่างไรว่ากลุ่มทางซ้ายคือใคร[2]

وَٱلسَّٰبِقُونَ ٱلسَّٰبِقُونَ ﴿١٠﴾

10. และกลุ่มแนวหน้า คือกลุ่มแนวหน้า[3]

أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلْمُقَرَّبُونَ ﴿١١﴾

11. เขาเหล่านั้น คือบรรดาผู้ใกล้ชิด[4]

فِى جَنَّٰتِ ٱلنَّعِيمِ ﴿١٢﴾

12. ในสวนสวรรค์หลากหลายแห่งความสุขสำราญ[5]

ثُلَّةٌ مِّنَ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿١٣﴾

13. เป็นกลุ่มชนจำนวนมาก จากชนรุ่นก่อน ๆ

وَقَلِيلٌ مِّنَ ٱلْءَاخِرِينَ ﴿١٤﴾

14. และเป็นกลุ่มชนจำนวนน้อย จากชนรุ่นหลัง ๆ[6]

---

[1] กลุ่มทางขวาคือผู้ที่บันทึกของพวกเขาถูกส่งให้ทางเบื้องขวา

[2] กลุ่มทางซ้ายคือผู้ที่บันทึกของพวกเขาถูกส่งให้ทางเบื้องซ้าย

[3] นี่คือกลุ่มที่สาม คือบรรดาผู้ที่รีบรุดไปสู่ความดี ความโปรดปราน และสวนสวรรค์

[4] บุคคลเหล่านั้น คือบรรดาผู้ใกล้ชิดกับอัลลอฮฺ อยู่ข้างเคียงพระองค์ ภายใต้บัลลังก์ของพระองค์ และคฤหาสน์อันมีเกียรติของพระองค์

[5] พวกเขาจะพำนักอยู่ในสวนสวรรค์ หลากหลายอย่างถาวรที่มีแต่ความสุขสำราญ กล่าวกันว่า "กลุ่มแนวหน้าคือ กลุ่มแนวหน้า" คือบรรพชนกลุ่มแรกของประชาชาตินี้ และกลุ่มอื่นในรุ่นหลัง ๆ ของประชาชาตินี้ คือทั้งสองกลุ่มมาจากประชาชาติของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[6] กลุ่มแนวหน้าที่เป็นผู้ใกล้ชิดกับพระองค์นั้น เป็นกลุ่มชนจำนวนมากจากประชาชาติในอดีตและเป็นกลุ่มชนจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับกลุ่มชนในสมัยก่อนพวกเขา เพราะบรรดานะบีก่อน ๆ นั้น มีจำนวนมาก ดังนั้นบรรดาผู้ที่รีบรุดไปสู่การศรัทธาจึงมีมาก พวกเขามีจำนวนเพิ่มขึ้นมากกว่าจำนวนผู้ที่รีบรุดไปสู่การศรัทธาจากประชาชาติของเรา

15. โดยอยู่บนเตียงที่ประดับด้วยทองคำ	عَلَىٰ سُرُرٍ مَّوْضُونَةٍ ﴿١٥﴾
16. พวกเขานอนเอกเขนกอยู่บนนั้น โดยผินหน้าเข้าหากัน[1]	مُّتَّكِـِٔينَ عَلَيْهَا مُتَقَٰبِلِينَ ﴿١٦﴾
17. มีเด็ก ๆ ที่มีอายุเช่นนั้น วนเวียนรับใช้พวกเขาตลอดไป	يَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَٰنٌ مُّخَلَّدُونَ ﴿١٧﴾
18. ถ้วยภาชนะใหญ่ และแก้วที่มีหู และจอกใส่สุราที่ไหลรินมา	بِأَكْوَابٍ وَأَبَارِيقَ وَكَأْسٍ مِّن مَّعِينٍ ﴿١٨﴾
19. พวกเขาจะไม่มึนศีรษะ และไม่หมดสติ เมื่อดื่มสุรานั้น[2]	لَّا يُصَدَّعُونَ عَنْهَا وَلَا يُنزِفُونَ ﴿١٩﴾
20. และผลไม้หลากชนิด ตามแต่พวกเขาจะเลือกกิน	وَفَٰكِهَةٍ مِّمَّا يَتَخَيَّرُونَ ﴿٢٠﴾
21. และเนื้อนกที่พวกเขาอยากรับประทาน[3]	وَلَحْمِ طَيْرٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٢١﴾
22. และหญิงสาวที่มีนัยน์ตาคมสวยงาม	وَحُورٌ عِينٌ ﴿٢٢﴾
23. ประหนึ่งไข่มุกที่ถูกพิทักษ์รักษาไว้อย่างดี	كَأَمْثَٰلِ ٱللُّؤْلُؤِ ٱلْمَكْنُونِ ﴿٢٣﴾

---

[1] กลุ่มชนแนวหน้าเหล่านั้นจะนอนเอกเขนกอยู่บนเตียง ที่ประดับด้วยทองฝังเพชรพลอยและไข่มุก การนอนเอกเขนกเป็นการนอนของผู้ที่มีความสุข และการผินหน้าเข้าหากันย่อมจะนำความปิติยินดีมาสู่ผู้กระทำ และเป็นมรรยาทที่ดีของผู้กระทำอีกด้วย

[2] ในสวนสวรรค์นั้นจะมีเด็ก ๆ ในวัยรุ่น โดยอยู่ในสภาพนั้นตลอดไป วนเวียนรับใช้ชาวสวรรค์ด้วยเครื่องดื่ม คือสุราชนิดพิเศษที่ไหลรินมาจากตาน้ำพิเศษ สำหรับภาชนะที่ใส่สุรานั้นมีลักษณะที่แปลกแตกต่างกันไป สุราที่นำมาบริการนั้นมีรสชาติพิเศษไม่เหมือนกับสุราในโลกดุนยา

[3] นอกจากนี้ยังมีผลไม้มากมายจะเลือกกินได้ตามความต้องการ เพราะมีจำนวนมากมายหลายชนิด และเนื้อนกก็มีให้เลือกตามความต้องการ อิบนุอับบาสกล่าวว่า เมื่อคนหนึ่งคนใดนึกอยากจะกินนกมันก็บินผ่านมา แล้วจะตกลงมาเบื้องหน้าของเขาในสภาพทอดหรือปิ้งตามที่เขาต้องการ

24. ทั้งนี้เป็นการตอบแทนเนื่องจากความดีที่พวกเขากระทำไว้[1]	جَزَآءَۢ بِمَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ۝٢٤
25. ในสวนสวรรค์นั้นพวกเขาจะไม่ได้ยินคำพูดที่ไร้สาระ และเป็นบาป	لَا يَسۡمَعُونَ فِيهَا لَغۡوٗا وَلَا تَأۡثِيمًا ۝٢٥
26. เว้นแต่คำกล่าวที่ว่า ศานติ ศานติ[2]	إِلَّا قِيلٗا سَلَٰمٗا سَلَٰمٗا ۝٢٦
27. และกลุ่มทางขวา (ผู้ได้รับบันทึกด้วยมือขวา) เจ้ารู้หรือไม่ว่ากลุ่มทางขวาเป็นอย่างไร[3]	وَأَصۡحَٰبُ ٱلۡيَمِينِ مَآ أَصۡحَٰبُ ٱلۡيَمِينِ ۝٢٧
28. (พวกเขา) อยู่ภายใต้ต้นพุทราที่ไร้หนาม	فِي سِدۡرٖ مَّخۡضُودٖ ۝٢٨
29. และต้นกล้วยที่ออกผลเป็นเครือตั้งแต่ยอดจรดโคนต้น[4] (ไม่เห็นลำต้น)	وَطَلۡحٖ مَّنضُودٖ ۝٢٩
30. และร่มเงาที่แผ่กระจาย	وَظِلّٖ مَّمۡدُودٖ ۝٣٠
31. และน้ำที่ไหลรินตลอดเวลา[5]	وَمَآءٖ مَّسۡكُوبٖ ۝٣١

---

[1] สำหรับชาวสวรรค์นั้น นอกจากจะได้รับความสุขสำราญดังกล่าวมาแล้ว เขายังมีคู่ครองเป็นหญิงสาวที่มีนัยน์ตากว้างคมคายสวยงาม เสมือนกับไข่มุกในความสดใสและบริสุทธิ์ ซึ่งถูกเก็บรักษาไว้ไม่มีมือไปแตะต้อง ความสุขกายสบายใจเหล่านี้ อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงตอบแทนแก่พวกเขา เพราะพวกเขาเป็นคนดีในโลกดุนยา

[2] ในสวนสวรรค์นั้นจะไม่ได้ยินคำพูดที่ระคายหู หรือคำพูดที่เป็นบาป เว้นแต่คำกล่าวซึ่งกันและกันที่เป็นศิริมงคลอยู่ตลอดเวลา

[3] คำถามนี้เป็นการให้เกียรติ และความสำคัญของบุคคลกลุ่มนี้ถึงคุณลักษณะ และสภาพของพวกเขาว่าพวกเหล่านี้เป็นใครและมีสภาพความเป็นอยู่อย่างไร

[4] คำตอบก็คือ พวกเขาอยู่ภายใต้ร่มเงาของต้นพุทราที่ไร้หนาม และต้นกล้วยที่มีเครือเต็มต้นจนมองไม่เห็นลำต้น

[5] สำหรับร่มเงาจะมีอยู่ตลอดเวลา แสงแดดจะไม่กล้ำกลายเข้าไปถึง ไม่ใช่ร่มเงาจากต้นไม้แต่ร่มเงาที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงทำให้มีขึ้นโดยเฉพาะ และน้ำที่ไหลรินไม่ขาดระยะไม่มีที่สิ้นสุด

32. และผลไม้อันมากหลาย — وَفَٰكِهَةٖ كَثِيرَةٖ ﴿٣٢﴾

33. โดยไม่หมดสิ้นตามฤดูและไม่เป็นที่ต้องห้าม[1] — لَّا مَقۡطُوعَةٖ وَلَا مَمۡنُوعَةٖ ﴿٣٣﴾

34. และเตียงนอนที่ถูกยกให้สูงขึ้น[2] — وَفُرُشٖ مَّرۡفُوعَةٍ ﴿٣٤﴾

35. แท้จริงเราได้บังเกิดพวกนาง เป็นกรณีพิเศษจริง ๆ — إِنَّآ أَنشَأۡنَٰهُنَّ إِنشَآءٗ ﴿٣٥﴾

36. แล้วเราได้ทำให้พวกนางเป็นสาวพรหม-จรรย์ — فَجَعَلۡنَٰهُنَّ أَبۡكَارًا ﴿٣٦﴾

37. เป็นที่น่ารักชื่นชมแก่คู่ครอง อยู่ในวัยสาวคราวเดียวกัน[3] — عُرُبًا أَتۡرَابٗا ﴿٣٧﴾

38. สำหรับกลุ่มทางขวา (ผู้ได้รับบันทึกด้วยมือขวา) — لِّأَصۡحَٰبِ ٱلۡيَمِينِ ﴿٣٨﴾

39. (คือ) กลุ่มชนจากรุ่นก่อน ๆ — ثُلَّةٞ مِّنَ ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿٣٩﴾

40. และกลุ่มชนจากรุ่นหลัง ๆ[4] — وَثُلَّةٞ مِّنَ ٱلۡأٓخِرِينَ ﴿٤٠﴾

---

[1] ผลไม้มากมายหลายชนิด คือผลไม้แต่ละชนิดจะมีอยู่ตลอดไป ไม่หมดสิ้นตามฤดูกาลเหมือนกับผลไม้ในโลกดุนยา ไม่เป็นที่ต้องห้าม คือทุกคนมีสิทธิ์จะเก็บกินได้ทุกเวลา

[2] เตียงนอนแบบอัตโนมัติ คือจะถูกยกให้สูงขึ้นและลดให้ต่ำลงได้โดยอัตโนมัติ

[3] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงบังเกิดหญิงสาวมีความงดงามเป็นเลิศ มีฐานะ สูงส่ง เพรียบพร้อมทุก ๆ ด้าน บรรดาสาว เหล่านั้นเป็นสาวพรหมจรรย์ ประหนึ่งไข่มุกที่ถูกสงวนไว้ พวกนางจะครอบครองหัวใจคู่ครองของนางด้วยคำพูดที่ไพเราะอ่อนหวาน มีใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ดวงตามีเสน่ห์ ชวนให้หลงใหลเคลิบเคลิ้มยิ่งนัก พวกนางอยู่ในวัยเดียวกันทั้งหมด คือในวัย 33 ปี

[4] ความสุขสำราญดังกล่าวมาแล้วนั้น อัลลอฮฺทรงประทานให้แก่ “อัศฮาบุลยะมีน” กลุ่มทางขวาคือบรรดาผู้ที่ได้รับบันทึกด้วยมือขวา ซึ่งมีจำนวนมากจากกลุ่มชนในยุคก่อน ๆ และกลุ่มชนในยุคหลัง ๆ ก็เช่นเดียวกัน เพราะอัลลอฮฺจะทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขาเป็นจำนวนมาก เนื่องเพราะท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิวะซัลลัม ได้ขอชะฟาอะฮฺให้แก่พวกเขา จึงทำให้พวกเขามีจำนวนมากพอ ๆ กับกลุ่มชนในยุคก่อน ๆ

41. และกลุ่มทางซ้าย (ผู้ได้รับบันทึกด้วยมือซ้าย) เจ้ารู้หรือไม่ว่ากลุ่มทางซ้ายเป็นอย่างไร[1]

وَأَصۡحَٰبُ ٱلشِّمَالِ مَآ أَصۡحَٰبُ ٱلشِّمَالِ ﴿٤١﴾

42. อยู่ในลมร้อน และน้ำกำลังเดือด

فِي سَمُومٖ وَحَمِيمٖ ﴿٤٢﴾

43. อยู่ใต้ร่มเงาของควันที่ดำทึบ

وَظِلّٖ مِّن يَحۡمُومٖ ﴿٤٣﴾

44. ไม่ร่มเย็น และไม่เป็นที่น่าชื่นชม[2]

لَّا بَارِدٖ وَلَا كَرِيمٍ ﴿٤٤﴾

45. แท้จริงพวกเขาแต่กาลก่อนนั้นเป็นพวกเจ้าสำราญ

إِنَّهُمۡ كَانُواْ قَبۡلَ ذَٰلِكَ مُتۡرَفِينَ ﴿٤٥﴾

46. และพวกเขาเคยดื้อรั้นในการทำบาปใหญ่ ๆ อยู่เป็นเนือง

وَكَانُواْ يُصِرُّونَ عَلَى ٱلۡحِنثِ ٱلۡعَظِيمِ ﴿٤٦﴾

47. และพวกเขาเคยกล่าวว่า เมื่อเราตายไปแล้ว และเราได้กลายเป็นดินผงและกระดูกป่นแล้วเราจะถูกให้ฟื้นคืนชีพอีกกระนั้นหรือ

وَكَانُواْ يَقُولُونَ أَئِذَا مِتۡنَا وَكُنَّا تُرَابٗا وَعِظَٰمًا أَءِنَّا لَمَبۡعُوثُونَ ﴿٤٧﴾

48. และรวมทั้งบรรพบุรุษของเราแต่กาลก่อนนั้นด้วยหรือ[3]

أَوَ ءَابَآؤُنَا ٱلۡأَوَّلُونَ ﴿٤٨﴾

---

[1] สำหรับกลุ่มที่สาม คือ "อัศฮาบุชชิมาล" คือกลุ่มทางซ้าย บรรดาผู้ที่ได้รับบันทึกจากการกระทำที่เลวร้าย และจะต้องได้รับโทษทรมานอันยาวนาน

[2] พวกเขาจะประสบกับความทุกข์ยาก มีความขุ่นข้องหมองใจ จะพบกับความรุ่มร้อน ทำให้ผิวหนังถลอกลอกออกมาเป็นริ้วรอย เมื่อเวลากระหายน้ำก็จะได้รับน้ำดื่มที่กำลังเดือดร้อนจัด ไม่อาจจะดับความกระหายได้ ทำให้ลำไส้ขาดวิ่น ร่มเงาที่พวกเขาจะได้พักพิงก็คือร่มเงาที่มีกลุ่มควันที่ร้อนระอุ ดำทึบจิตใจในขณะนั้นก็เต็มไปด้วยความรุ่มร้อน กระอักกระอ่วน มิได้ทำให้ร่มเย็นหรือรื่นรมย์แต่ประการใด มันมีแต่ความเจ็บปวดรวดร้าวไปถึงขั้วหัวใจ

[3] ความทุกข์ทรมานของบุคคลกลุ่มนี้เป็นการสาสมและคู่ควรแก่พวกเขาด้วย ทั้งนี้เพราะพวกเขาได้อธรรมต่อตัวของพวกเขาเอง เพราะในโลกดุนยานั้น พวกเขามีความสนุกสนานเพลิดเพลินอยู่กับทรัพย์สินและสิ่งอำนวยความสุขที่เป็นของฮะรอม พวกเขาไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และวันอาคิเราะฮฺดื้อรั้นอยู่ในการทำความผิด และการทำชิริก และปฏิเสธต่อการฟื้นคืนชีพ โดยถือเป็นเรื่องประหลาด และเย้ยหยัน

قُلۡ إِنَّ ٱلۡأَوَّلِينَ وَٱلۡأٓخِرِينَ ٤٩

49. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แท้จริงชนรุ่นก่อนๆ และรุ่นหลังๆ นั้น

لَمَجۡمُوعُونَ إِلَىٰ مِيقَٰتِ يَوۡمٖ مَّعۡلُومٖ ٥٠

50. จะถูกรวบรวมไว้จนกระทั่งถึงวันอันเป็นที่รู้กัน (วันกิยามะฮฺ)[1]

ثُمَّ إِنَّكُمۡ أَيُّهَا ٱلضَّآلُّونَ ٱلۡمُكَذِّبُونَ ٥١

51. แล้วรวมทั้งพวกเจ้าอีกด้วย โอ้บรรดาผู้หลงผิด บรรดาผู้ปฏิเสธทั้งหลาย

لَأٓكِلُونَ مِن شَجَرٖ مِّن زَقُّومٖ ٥٢

52. แน่นอน พวกเจ้าจะเป็นผู้กินต้นซักกูม

فَمَالِـُٔونَ مِنۡهَا ٱلۡبُطُونَ ٥٣

53. และพวกเขาจะใส่มันเข้าไปเต็มท้อง

فَشَٰرِبُونَ عَلَيۡهِ مِنَ ٱلۡحَمِيمِ ٥٤

54. และพวกเขาจะดื่มน้ำกำลังเดือดตามลงไป

فَشَٰرِبُونَ شُرۡبَ ٱلۡهِيمِ ٥٥

55. พวกเขาจะดื่ม (น้ำ) เช่นกับการดื่มของอูฐที่กระหายน้ำจัด

هَٰذَا نُزُلُهُمۡ يَوۡمَ ٱلدِّينِ ٥٦

56. นี่คือที่พำนักของพวกเขาในวันแห่งการตอบแทน[2]

نَحۡنُ خَلَقۡنَٰكُمۡ فَلَوۡلَا تُصَدِّقُونَ ٥٧

57. เรานั้นได้สร้างพวกเจ้าขึ้นมา ไฉนเล่าพวกเจ้าจึงไม่เชื่อ (ในวันฟื้นคืนชีพ)[3]

---

[1] มุฮัมมัดจงกล่าวแก่พวกเขาเถิดว่า พวกท่านและบรรพบุรุษของท่าน ตั้งแต่สมัยนะบีอาดัม รวมทั้งประชาชาติทั้งหมดทุกยุคทุกสมัย จะต้องถูกนำตัวมารวมกัน ในวันที่อัลลอฮฺทรงกำหนดไว้ นั่นคือวันกิยามะฮฺ

[2] บรรดาผู้ที่หลงผิด และปฏิเสธวันฟื้นคืนชีพทั้งหลาย พวกเจ้าจะต้องถูกลงโทษทรมานอย่างรุนแรง อาหารของพวกเจ้าก็คือต้นซักกูม มีรูปร่าง รสและกลิ่น ที่น่ารังเกียจและเหม็น พวกเจ้าจะต้องกินให้เต็มท้องเมื่อเวลากระหาย จะต้องดื่มน้ำเลือดน้ำหนองที่กำลังเดือดตามลงไป แต่ก็จะไม่ช่วยบรรเทาความกระหาย พวกเจ้าก็จะต้องดื่มเข้าไปอีกอย่างกับที่อูฐดื่มน้ำเวลามันกระหายจัด และนี่คืออาหารของพวกเจ้า และที่พำนักของพวกเจ้าในวันแห่งการตอบแทน

[3] เราเป็นผู้สร้างพวกเจ้าขึ้นมาเป็นครั้งแรกจากไม่มีอะไรเลย ทำไมพวกเจ้าจึงไม่เชื่อต่อการฟื้นคืนชีพ เพราะแน่นอนผู้ที่สามารถให้มีขึ้นเป็นครั้งแรก ย่อมสามารถให้กลับมีขึ้นอีกเป็นครั้งที่สอง เพื่อการชำระสอบสวน

أَفَرَءَيۡتُم مَّا تُمۡنُونَ ﴿٥٨﴾

58. พวกเจ้าเห็นสิ่งที่พวกเจ้าหลั่งออกมา (อสุจิ) แล้วมิใช่หรือ

ءَأَنتُمۡ تَخۡلُقُونَهُۥٓ أَمۡ نَحۡنُ ٱلۡخَٰلِقُونَ ﴿٥٩﴾

59. พวกเจ้าสร้างมันขึ้นมา หรือว่าเราเป็นผู้สร้าง[1]

نَحۡنُ قَدَّرۡنَا بَيۡنَكُمُ ٱلۡمَوۡتَ وَمَا نَحۡنُ بِمَسۡبُوقِينَ ﴿٦٠﴾

60. เรานั้นเป็นผู้กำหนดความตายขึ้นในระหว่างพวกเจ้า และเราก็จะไม่ถูกขัดขวาง

عَلَىٰٓ أَن نُّبَدِّلَ أَمۡثَٰلَكُمۡ وَنُنشِئَكُمۡ فِي مَا لَا تَعۡلَمُونَ ﴿٦١﴾

61. ในการที่เราจะเปลี่ยนบุคคลเยี่ยงพวกเจ้า และเราจะให้พวกเจ้าเกิดขึ้นมาอีกในสิ่งที่พวกเจ้าไม่รู้

وَلَقَدۡ عَلِمۡتُمُ ٱلنَّشۡأَةَ ٱلۡأُولَىٰ فَلَوۡلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٦٢﴾

62. และโดยแน่นอน พวกเจ้าได้รู้มาแล้วถึงการเกิดครั้งแรก แล้วไฉนเล่าพวกเจ้าจึงไม่ใคร่ครวญ[2]

أَفَرَءَيۡتُم مَّا تَحۡرُثُونَ ﴿٦٣﴾

63. พวกเจ้าเห็นสิ่งที่พวกเจ้าหว่านมาแล้วมิใช่หรือ

ءَأَنتُمۡ تَزۡرَعُونَهُۥٓ أَمۡ نَحۡنُ ٱلزَّٰرِعُونَ ﴿٦٤﴾

64. พวกเจ้าทำให้มันงอกเงยขึ้นมา หรือว่าเราเป็นผู้ทำให้มันงอกเงยขึ้นมา

لَوۡ نَشَآءُ لَجَعَلۡنَٰهُ حُطَٰمٗا فَظَلۡتُمۡ تَفَكَّهُونَ ﴿٦٥﴾

65. หากเราประสงค์ทำให้มันหักเป็นชิ้นๆ แล้วแน่นอนเราก็ย่อมทำมันได้ แล้วพวกเจ้าจงประหลาดใจ

---

[1] พวกเจ้าจงบอกเราถึงสิ่งที่พวกเจ้าหลั่งน้ำอสุจิเข้าไปในมดลูกของภริยาของพวกเจ้าว่าพวกเจ้าเป็นผู้สร้างมันขึ้นมาให้เป็นรูปร่างมนุษย์ที่สมบูรณ์กระนั้นหรือ เปล่าเลย พวกเจ้ามิได้เป็นผู้สร้างและมิได้เป็นผู้กำหนดให้เป็นรูปร่าง เรา (อัลลอฮฺ) ต่างหากที่เป็นผู้กำหนดในเรื่องนี้

[2] เรา (อัลลอฮฺ) เป็นผู้กำหนดความตายของแต่ละคน โดยให้มีวาระการตายอย่างแน่นอน คือจะไม่ช้าออกไปหรือเร็วเข้ามา เว้นแต่ด้วยพระประสงค์ของเรา และจะไม่มีผู้ใดมาขัดขวางการกระทำของเราได้ในการที่เราจะสับเปลี่ยนบุคคลเยี่ยงพวกเจ้าแทน และในการที่เราจะสร้างพวกเจ้าให้มีรูปร่างลักษณะที่แตกต่างไปจากรูปเดิมของพวกเจ้าในโลกนี้ พวกเจ้าไม่รู้ดอกหรือว่า ผู้ที่สามารถสร้างพวกเจ้าให้มีชีวิตขึ้นมาในโลกนี้ก็สามารถที่จะให้พวกเจ้ากลับมามีชีวิตอีกครั้งหนึ่งในโลกหน้าอย่างแน่นอน เพราะการให้มีชีวิตครั้งหลังนี้ย่อมเป็นที่สะดวกง่ายดายกว่าการให้มีชีวิตครั้งแรก

66. (พวกเจ้าจะกล่าวขึ้นว่า) แท้จริงเราได้รับความหายนะแล้ว

إِنَّا لَمُغْرَمُونَ ﴿٦٦﴾

67. ไม่เพียงแต่เท่านั้น เรายังขาดแคลนปัจจัยเพาะปลูกอีกด้วย[1]

بَلْ نَحْنُ مَحْرُومُونَ ﴿٦٧﴾

68. พวกเจ้าเห็นน้ำที่พวกเจ้าดื่มแล้วมิใช่หรือ

أَفَرَءَيْتُمُ ٱلْمَآءَ ٱلَّذِى تَشْرَبُونَ ﴿٦٨﴾

69. พวกเจ้าเป็นผู้หลั่งมันลงมาจากก้อนเมฆ หรือว่าเราเป็นผู้หลั่งมันลงมา

ءَأَنتُمْ أَنزَلْتُمُوهُ مِنَ ٱلْمُزْنِ أَمْ نَحْنُ ٱلْمُنزِلُونَ ﴿٦٩﴾

70. หากเราประสงค์ เราจะทำให้มันเค็มจัด แล้วไฉนเล่าพวกเจ้าจึงไม่กตัญญู[2]

لَوْ نَشَآءُ جَعَلْنَٰهُ أُجَاجًا فَلَوْلَا تَشْكُرُونَ ﴿٧٠﴾

71. พวกเจ้าเห็นไฟที่พวกเจ้าจุดขึ้นมาแล้วมิใช่หรือ

أَفَرَءَيْتُمُ ٱلنَّارَ ٱلَّتِى تُورُونَ ﴿٧١﴾

72. พวกเจ้าเป็นผู้ทำให้ต้นไม้ของมันงอกเงยขึ้นมา หรือว่าเราเป็นผู้ทำให้มันงอกขึ้นมา

ءَأَنتُمْ أَنشَأْتُمْ شَجَرَتَهَآ أَمْ نَحْنُ ٱلْمُنشِـُٔونَ ﴿٧٢﴾

73. เราได้ทำให้มันมีขึ้นเพื่อเป็นการเตือนสติ

نَحْنُ جَعَلْنَٰهَا تَذْكِرَةً وَمَتَٰعًا لِّلْمُقْوِينَ ﴿٧٣﴾

---

[1] อายะฮฺที่ 63-67 นี้นับได้ว่าเป็นหลักฐานยืนยันถึงเดชานุภาพ และความกรุณาอันยิ่งใหญ่ของ อัลลอฮฺ ตะอาลา คือพวกเจ้าไม่เห็นดอกหรือว่า แผ่นดินที่พวกเจ้าไถหว่านลงไปนั้น พวกเจ้าเป็นผู้ทำให้พืชงอกเงยเขียวชะอุ่มและผลิดอกออกผลขึ้นมาหรือว่าเรา (อัลลอฮฺ) ทำให้มันเป็นขึ้นมา เหตุไฉนเล่าพวกเจ้าจึงปฏิเสธเดชานุภาพของเราในการให้มนุษย์ตายแล้วฟื้นคืนชีพขึ้นใหม่อีกครั้งหนึ่ง หากเราประสงค์จะให้พืชนั้นเหี่ยวแห้งแตกหักเป็นเศษเป็นชิ้นๆ หลังจากที่มันได้งอกเงยเป็นพืชที่เขียวชะอุ่มแล้ว แน่นอนเราก็ย่อมกระทำมันได้ และก็จะไม่มีผู้ใดมาขัดขวางความประสงค์ของเราได้ ในขณะที่พวกเจ้ายืนมองดูความเสียหายที่ได้เกิดขึ้นกับพืชผลดังกล่าวด้วยความเสียดายและประหลาดใด แล้วพวกเจ้าจะปรารภกันขึ้นว่า พวกเราประสบกับความขาดทุนในทุกด้าน ตั้งแต่เริ่มมาจนกระทั่งกลายเป็นความหายนะ มิใช่แต่เพียงเท่านั้น เรายังขาดปัจจัยยังชีพอีกด้วย ดังนั้นเราจึงไม่ได้รับส่วนดีใดๆ แม้แต่น้อย

[2] อายะฮฺที่ 68-70 ชี้ให้เห็นว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงให้ฝนตกลงมายังแผ่นดินเพื่อประโยชน์แก่มนุษยชาติทั้งมวล นับได้ว่าเป็นความกรุณาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ส่วนหนึ่งจากความกรุณานี้ก็คือทรงทำให้น้ำฝนที่หลั่งลงมามีรสจืด เหมาะแก่การดื่มและทำประโยชน์อื่นๆ อีกมากมาย หากพระองค์ทรงประสงค์จะทำให้น้ำนั้นร้อนจัด หรือเค็มจัด หรือมีรสอื่นๆ แน่นอนก็จะนำมาใช้บริโภคไม่ได้ ดังนั้นทำไมเล่ามนุษย์จึงไม่กตัญญูต่อพระองค์?

และอำนวยประโยชน์แก่ผู้เดินทางรอนแรม

فَسَبِّحْ بِٱسْمِ رَبِّكَ ٱلْعَظِيمِ ﴿٧٤﴾

74. ดังนั้น เจ้าจงสดุดีด้วยพระนามแห่งพระเจ้าของเจ้าผู้ทรงยิ่งใหญ่เถิด[1]

۞ فَلَآ أُقْسِمُ بِمَوَٰقِعِ ٱلنُّجُومِ ﴿٧٥﴾

75. ข้า (อัลลอฮฺ) ขอสาบานด้วยตำแหน่งต่าง ๆ ของดวงดาว

وَإِنَّهُۥ لَقَسَمٌ لَّوْ تَعْلَمُونَ عَظِيمٌ ﴿٧٦﴾

76. และแท้จริงมันเป็นการสาบานอันยิ่งใหญ่ หากพวกเจ้ารู้

إِنَّهُۥ لَقُرْءَانٌ كَرِيمٌ ﴿٧٧﴾

77. นั่นคือ กุรอานอันทรงเกียรติ

فِى كِتَٰبٍ مَّكْنُونٍ ﴿٧٨﴾

78. ซึ่งอยู่ในบันทึกที่ถูกพิทักษ์รักษาไว้

لَّا يَمَسُّهُۥٓ إِلَّا ٱلْمُطَهَّرُونَ ﴿٧٩﴾

79. ไม่มีผู้ใดจะแตะต้องอัลกุรอาน นอกจากบรรดาผู้บริสุทธิ์เท่านั้น

تَنزِيلٌ مِّن رَّبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٨٠﴾

80. ถูกประทานลงมาจากพระเจ้าแห่งสากลโลก[2]

---

[1] ตั้งแต่อายะฮฺ 71 ถึง 74 พวกเจ้าจงบอกแก่ข้าถึงไฟที่พวกเจ้าจุดขึ้นมา ซึ่งนำมาจากต้นไม้ที่พวกเจ้านำมาใช้เป็นประโยชน์มากมาย พวกเจ้าเป็นผู้ทำให้ต้นไม้นั้นงอกเงยขึ้นมาจากพื้นดินกระนั้นหรือ เปล่าเลย พวกเจ้าไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ แต่เรา (อัลลอฮฺ) ต่างหากเป็นผู้ให้มีต้นไม้ขึ้นมา พร้อมกับนำมาใช้ประโยชน์ในการจุดไฟดังกล่าว นอกจากนี้เราได้ให้ไฟนั้นเป็นการเตือนพวกเจ้าในโลกดุนยานี้ เพื่อให้รำลึกถึงไฟนรกในโลกอาคิเราะฮฺ ซึ่งเราได้จัดเตรียมไว้สำหรับผู้ปฏิเสธและฝ่าฝืน และเป็นประโยชน์แก่ผู้เดินทางรอนแรมในที่เปลี่ยว เพื่อแวะพักในสถานที่ทุรกันดาร เมื่อความกรุณาอันมากหลายของอัลลอฮฺมีแก่มนุษย์ล้วนแต่เป็นประโยชน์แก่พวกเขา ดังนั้นมนุษย์จำเป็นจะต้องสดุดีพระเจ้าเพื่อเป็นการกตัญญูในความกรุณาของพระองค์ ด้วยการไม่ตั้งภาคีกับพระองค์ ไม่ปฏิเสธการฟื้นคืนชีพและการชำระสอบสวนในวันกิยามะฮฺ

[2] อายะฮ 75-80 อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงสาบานด้วยตำแหน่งต่าง ๆ ของดวงดาว ขณะที่มันขึ้นและตก และขณะที่มันโคจรไปตามจักรราศี การที่พระองค์ทรงสาบานด้วยตำแหน่งต่าง ๆ ของดวงดาวนั้น นับได้ว่าเป็นการสาบานอันยิ่งใหญ่และเป็นการยืนยันว่า อัลกุรอานเป็นคัมภีร์อันทรงเกียรติเป็นกะลามุลลอฮฺ มิใช่เป็นเรื่องไสยศาสตร์หรือความเท็จที่ถูกกุขึ้น และแน่นอนอัลลอฮฺจึงทรงเก็บรักษาไว้ ณ อัลเลาฮุลมะฮฺฟูซบนชั้นฟ้าหรือจะเป็นคัมภีร์ไม่มีผู้ใดจะไปแตะต้องได้นอกจากผู้บริสุทธิ์เท่านั้นคือมะลาอิกะฮฺหรือผู้ที่ปราศจากซึ่งฮะดัษเล็ก และฮะดัษใหญ่เพราะคัมภีร์นั้นถูกประทานมาจากอัลลอฮฺ ซุบฮานะฮูวะตะอาลา

81. และด้วยเรื่องนี้ (อัลกุรอาน) กระนั้นหรือที่พวกเจ้าปฏิเสธเย้ยหยัน	أَفَبِهَٰذَا ٱلْحَدِيثِ أَنتُم مُّدْهِنُونَ ﴿٨١﴾
82. และทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงประทานปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า พวกเจ้าก็ยังคงปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺกระนั้นหรือ[1]	وَتَجْعَلُونَ رِزْقَكُمْ أَنَّكُمْ تُكَذِّبُونَ ﴿٨٢﴾
83. และเมื่อวิญญาณได้มาถึงคอหอย (กำลังจะตาย) แล้วพวกเจ้าสามารถจะยับยั้งไว้ได้หรือ	فَلَوْلَآ إِذَا بَلَغَتِ ٱلْحُلْقُومَ ﴿٨٣﴾
84. และในขณะนั้น พวกเจ้ากำลังมองดูกันอยู่	وَأَنتُمْ حِينَئِذٍ تَنظُرُونَ ﴿٨٤﴾
85. และเรานั้นอยู่ใกล้ชิดเขายิ่งกว่าพวกเจ้า แต่ทว่าพวกเจ้ามองไม่เห็น (มะลาอิกะฮฺ)	وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنكُمْ وَلَٰكِن لَّا تُبْصِرُونَ ﴿٨٥﴾
86. หากว่าพวกเจ้ามิได้อยู่ภายใต้อำนาจของผู้ใด และไม่มีพระเจ้าเป็นผู้มีอำนาจเหนือพวกเจ้าแล้ว	فَلَوْلَآ إِن كُنتُمْ غَيْرَ مَدِينِينَ ﴿٨٦﴾
87. ไฉนเล่า พวกเจ้าจึงไม่ให้วิญญาณกลับมาสู่ร่างอีก หากพวกเจ้าพูดจริง[2]	تَرْجِعُونَهَآ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٨٧﴾
88. สำหรับผู้ที่หากว่าเขา (ผู้ตาย) เป็นผู้ใกล้ชิดกับอัลลอฮฺ	فَأَمَّآ إِن كَانَ مِنَ ٱلْمُقَرَّبِينَ ﴿٨٨﴾

---

[1] และด้วยอัลกุรอานซึ่งเป็นสิ่งที่สร้างความจริง ทำลายความเท็จและเรียกร้องไปสู่แนวทางที่เที่ยงธรรม เมื่ออัลกุรอานมีลักษณะเช่นนี้แล้ว พวกเจ้าจะปฏิเสธและเย้ยหยันว่าอัลกุรอานนั้นไม่เป็นจริงกระนั้นหรือ และพวกเจ้าทำการขอบคุณปัจจัยยังชีพของพวกเจ้า โดยพวกเจ้าปฏิเสธผู้ประทานปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า คืออัลลอฮฺกระนั้นหรือ

[2] อายะฮฺ 83-87 สภาพของมนุษย์ขณะจะตาย ขณะที่วิญญาณถึงลูกกระเดือก ทั้ง ๆ ที่พวกเจ้ากำลังนั่งล้อมรอบผู้ตายด้วยความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ กัน ขณะนั้นเรา (อัลลอฮฺ) เป็นผู้ใกล้ชิดเขายิ่งกว่า แต่ทว่าพวกเจ้ามองไม่เห็นมะลาอิกะฮฺที่กำลังมาเอาชีวิตนั้น หากว่าพวกเจ้ามิได้อยู่ภายใต้อำนาจของผู้ใด และไม่มีพระเจ้าเป็นผู้มีอำนาจเหนือพวกเจ้าแล้ว ไฉนเล่าพวกเจ้าจึงไม่ทำให้วิญญาณของผู้ตายกลับคืนสู่ร่างอีกครั้งหนึ่งตามที่พวกเจ้าอ้างว่า ไม่มีการฟื้นคืนชีพ ไม่มีการชำระสอบสวน และไม่มีการตอบแทน

89. ดังนั้นความอิ่มเอิบสดชื่น และสวรรค์อันเป็นที่โปรดปรานจะได้แก่เขา[1]

فَرَوۡحٞ وَرَيۡحَانٞ وَجَنَّتُ نَعِيمٖ ﴿٨٩﴾

90. และหากว่าเขาอยู่ในกลุ่มทางขวา (ผู้ได้รับบันทึกด้วยมือขวา)

وَأَمَّآ إِن كَانَ مِنۡ أَصۡحَٰبِ ٱلۡيَمِينِ ﴿٩٠﴾

91. ดังนั้นความปลอดภัยก็เป็นของเจ้า ในฐานะเป็นผู้อยู่[2] ในกลุ่มทางขวา (ผู้ได้รับบันทึกด้วยมือขวา)

فَسَلَٰمٞ لَّكَ مِنۡ أَصۡحَٰبِ ٱلۡيَمِينِ ﴿٩١﴾

92. และหากว่าเขาอยู่ในหมู่ผู้ปฏิเสธผู้หลงทาง

وَأَمَّآ إِن كَانَ مِنَ ٱلۡمُكَذِّبِينَ ٱلضَّآلِّينَ ﴿٩٢﴾

93. ดังนั้นสิ่งที่เตรียมไว้สำหรับเขาก็คือ น้ำร้อนที่กำลังเดือด

فَنُزُلٞ مِّنۡ حَمِيمٖ ﴿٩٣﴾

94. และเปลวไฟที่ลุกไหม้[3]

وَتَصۡلِيَةُ جَحِيمٍ ﴿٩٤﴾

95. แท้จริงนี่แหละคือความจริงที่แน่นอน

إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ حَقُّ ٱلۡيَقِينِ ﴿٩٥﴾

96. ดังนั้นเจ้าจงสดุดีด้วยพระนามพระเจ้าของเจ้าผู้ยิ่งใหญ่เถิด[4]

فَسَبِّحۡ بِٱسۡمِ رَبِّكَ ٱلۡعَظِيمِ ﴿٩٦﴾

---

[1] สำหรับผู้ใกล้ชิดกับอัลลอฮฺ พระองค์ทรงเตรียมความเอ็นดูเมตตา ความสุขสบาย ความปลื้มปีติยินดี และปัจจัยอื่นๆ อีกมากมาย ตลอดจนความเป็นอยู่อันสุขสำราญ มีความอิ่มเอิบสดชื่น และสถานที่พำนักของพวกเขาในวันกิยามะฮฺ คือสวนสวรรค์แห่งความโปรดปราน

[2] สำหรับผู้ที่ได้รับบันทึกการงานด้วยมือขวา ซึ่งมีตำแหน่งรองลงมาจากผู้ใกล้ชิดกับอัลลอฮฺนั้นพวกเขาจะได้รับความปลอดภัย และจะอยู่ในความสุขสำราญ

[3] และสำหรับผู้ปฏิเสธ ผู้หลงผิดนั้น พวกเขาจะพบกับน้ำร้อนที่กำลังเดือดที่ถูกจัดเตรียมไว้ และจะถูกนำตัวเข้าสู่นรกที่มีเปลวไฟลุกไหม้ เพื่อรับการลงโทษ

[4] สภาพดังกล่าวมาแล้วนั้น จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน และสิ่งที่อัลลอฮฺประทานลงมาในซูเราะฮฺนี้เป็นความจริงทุกประการ ดังนั้นเจ้ามุฮัมมัด จงสดุดีด้วยพระนามพระเจ้าของเจ้าผู้ทรงยิ่งใหญ่

(57) ซูเราะฮฺ อัลฮะดีด

เป็นบัญญัติมะดะนียะฮฺ มี 29 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลฮะดีด

ซูเราะฮฺนี้เป็นซูเราะฮฺ มะดะนียะฮฺ ซึ่งให้การสนใจต่อการตราพระราชบัญญัติ การอบรมและการชี้แนะ อีกทั้งเสริมสร้างสังคมอิสลามให้ตั้งอยู่บนรากฐานแห่งหลักการอะกีดะฮฺที่บริสุทธิ์ มรรยาทอันดีงามและการตราบัญญัติที่รัดกุม

ซูเราะฮฺ อัลฮะดีดได้กล่าวถึงเรื่องสำคัญๆ 3 เรื่อง คือ

หนึ่ง : จักรวาลทั้งมวลนั้นเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺ ตะอาลา พระองค์เป็นผู้สร้างและผู้ประดิษฐ์มันอีกทั้งเป็นผู้บริหารตามที่พระองค์ทรงประสงค์

สอง : จำเป็นต้องเสียสละชีวิตและสิ่งมีค่าเพื่อเชิดชูศาสนาของอัลลอฮฺ และดวงประทีปของอิสลาม

สาม : วาดภาพข้อเท็จจริงของโลกดุนยา ว่าไม่มีสาระ ปราศจากแก่นสาร และเป็นสิ่งที่ลวงตาเพื่อมิให้มนุษย์หลงระเริงต่อมัน

ซูเราะฮฺเริ่มด้วยการกล่าวถึงความยิ่งใหญ่ของพระผู้สร้าง ญัลละวะอะลา ซึ่งทุกสิ่งในจักรวาลเช่น ต้นไม้ ก้อนหิน ดินโคลน มนุษย์ สัตว์ แร่ธาตุต่างๆ ย่อมแซ่ซ้องสดุดีต่อพระองค์ ทุกสิ่งจะกล่าวถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ยืนยันถึงความเป็นเอกภาพของพระองค์

ต่อจากนั้นได้กล่าวถึงคุณลักษณะอันดีงามของอัลลอฮฺ และบรรดาพระนามอันสูงส่งของพระองค์ พระองค์ทรงปฐมโดยไม่มีเริ่มต้น ทรงท้ายสุดโดยไม่มีอวสาน ทรงปรากฏตัวด้วยร่องรอยแห่งสิ่งที่ถูกสร้างมาของพระองค์ ทรงซ่อนเร้นซึ่งไม่มีผู้ใดรู้ถึงธาตุแท้แห่งข้อเท็จจริงของพระองค์ และพระองค์คือผู้สร้างมนุษย์และผู้กำหนดจัดเตรียมจักรวาล

อัลอายาตต่อๆ มาได้เรียกร้องเชิญชวนบรรดามุสลิมให้เสียสละ มีใจคอกว้าง

ขวาง และบริจาคในทางของอัลลอฮฺ เพื่อให้บรรลุสู่ความมีเกียรติ และความสูงส่งแห่งกิจการอิสลาม ดังนั้นจำเป็นแก่มุอฺมินที่จะต้องต่อสู้เสียสละด้วยชีวิตและทรัพย์สินเพื่อให้ได้มาซึ่งความสันติสุขในโลกดุนยา และผลตอบแทนในโลกอาคิเราะฮฺ

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงผู้ศรัทธา และมุนาฟิกสำหรับบรรดาผู้ศรัทธานั้น แสงสว่างของพวกเขาได้ฉายแสงออกมาข้างหน้าและรอบ ๆ ตัวของพวกเขา ส่วนพวกมุนาฟิกีนนั้นก็คลำหาทางในความมืด เช่นเดียวกับที่พวกเขามีชีวิตอยู่ในโลกดุนยาคล้ายกับเดียรัจฉานที่อยู่ในความมืดแห่งอวิชา ความผิดพลาด และการหลงทาง

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงข้อเท็จจริงและโลกดุนยาและข้อเท็จจริงของโลกอาคิเราะฮฺ และได้วาดภาพของโลกทั้งสองไว้อย่างละเอียด โลกดุนยาเป็นโลกที่สูญสลาย ไม่ยั่งยืนไม่ถาวร เสมือนกับพืชพันธุ์ที่อุดมสมบูรณ์ ซึ่งได้งอกเงยอย่างเต็มที่เมื่อได้รับน้ำฝนแล้วมันจะมีสีเหลือง เหี่ยวแห้งร่วงโรย จนกระทั่งกลายเป็นเศษเป็นชิ้นไร้คุณค่า เมื่อลมพัดมามันก็กระจัดกระจายปลิวไปตามสายลม ส่วนโลกอาคิเราะฮฺนั้นเป็นโลกแห่งความจีรังคงอยู่ตลอดไป ไม่มีความเหน็ดเหนื่อยและยากลำบาก ไม่มีความทุกข์ยากและความกังวลใจ

ซูเราะฮฺจบลงด้วยการกล่าวถึงเป้าหมายของการส่งบรรดารอซูลมา ใช้ให้มีความยำเกรงต่ออัลลอฮฺ อัซซะวะญัล และให้เจริญรอยตามแนวทางที่ถูกต้องของบรรดารอซูล และบรรดานะบีของพระองค์

ชื่อของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺถูกขนานนามว่า “ซูเราะฮฺอัลดีด” เพราะได้กล่าวถึงเหล็กในซูเราะฮฺนี้ ซึ่งมันเป็นพลังของมนุษย์ทั้งในยามสงบและยามสงคราม เป็นเครื่องมือเครื่องใช้ในการก่อสร้างอาคารบ้านเรือน เหล็กนำไปใช้ในการสร้างสะพานอันใหญ่โตและตึกรามบ้านช่อง เหล็กใช้สำหรับทำโล่ ดาบ และหอก และนำไปใช้ในการทำรถถัง เรือดำน้ำ ปืนใหญ่ และอาวุธอื่น ๆ อีกมากมาย

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١﴾

1. สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และในแผ่นดินต่างแซ่ซ้องสดุดีแด่อัลลอฮฺ[1] และพระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ[2]

لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢﴾

2. อำนาจอันเด็ดขาดแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินนั้นเป็นสิทธิ์ของพระองค์ พระองค์ทรงให้เป็นและทรงให้ตาย และพระองค์เป็นผู้ทรงอานุภาพเหนือทุกสิ่ง[3]

هُوَ الْأَوَّلُ وَالْآخِرُ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٣﴾

3. พระองค์ทรงเป็นองค์แรกและองค์สุดท้าย และทรงเปิดเผยและทรงเร้นลับ และพระองค์เป็นผู้ทรงรอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง[4]

هُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٤﴾

4. พระองค์คือ พระผู้ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินในระยะ 6 วัน แล้วพระองค์ทรงสถิตอยู่บนบัลลังก์ พระองค์ทรงรอบรู้สิ่งที่เข้าไปในแผ่น และสิ่งที่ออกมาจากแผ่นดิน[5] และสิ่งที่ลงมาจากฟากฟ้าและสิ่งที่ขึ้นไปสู่ฟากฟ้า

---

[1] การแซ่ซ้องสดุดีของผู้มีสติปัญญาด้วยคำพูด ส่วนของวัตถุหรือแร่ธาตุ หรือสิ่งไม่มีชีวิตด้วยสภาพในตัวของมันที่บ่งชี้ถึงการแซ่ซ้องสดุดีแด่พระผู้สร้างมันจากความบกพร่องไม่สมบูรณ์

[2] เป็นผู้ทรงอำนาจในอาณาจักรของพระองค์ ทรงปรีชาญาณในการสร้างและการจัดระบบของพระองค์

[3] คือพระองค์ทรงครอบครองทุกสิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและในแผ่นดิน ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงปรารถนา ทรงให้มีหลังจากไม่มี และให้สูญหลังจากให้มี ทรงมีอานุภาพเหนือการปฏิบัติทุก ๆ สิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์ ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้พระองค์หมดความสามารถ

[4] ไม่มีสิ่งใดก่อนพระองค์ และไม่มีสิ่งใดหลังพระองค์ ทรงเปิดเผยคือไม่มีสิ่งใดเหนือพระองค์ และทรงเร้นลับ คือไม่มีสิ่งใดเร้นลับยิ่งไปกว่าพระองค์ ทรงรอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่างคือ ไม่มีสิ่งใดจะซ่อนเร้นไปจากความรอบรู้ของพระองค์ ถึงแม้จะมีขนาดเท่าปรมาณูในชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดิน

[5] ทรงรอบรู้สิ่งที่เข้าไปในแผ่นดิน เช่น น้ำฝนและคนตาย และสิ่งที่ออกมาจากแผ่นดินคือพืชพันธุ์และแร่ธาตุต่าง ๆ

และพระองค์ทรงอยู่กับพวกเจ้า ไม่ว่าพวกเจ้าจะอยู่ ณ แห่งหนใด และอัลลอฮฺทรงเห็นสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ[1]

لَهُۥ مُلۡكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ وَإِلَى ٱللَّهِ تُرۡجَعُ ٱلۡأُمُورُ ٥

5. อำนาจอันเด็ดขาดแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินนั้นเป็นสิทธิ์ของพระองค์ และการงานทั้งหลายถูกให้กลับไปยังอัลลอฮฺเท่านั้น[2]

يُولِجُ ٱلَّيۡلَ فِي ٱلنَّهَارِ وَيُولِجُ ٱلنَّهَارَ فِي ٱلَّيۡلِۚ وَهُوَ عَلِيمُۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ٦

6. พระองค์ทรงให้กลางคืนคาบเกี่ยวเข้าไปในกลางวัน และทรงให้กลางวันคาบเกี่ยวเข้าไปในกลางคืน และพระองค์เป็นผู้ทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในทรวงอก[3]

ءَامِنُواْ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَأَنفِقُواْ مِمَّا جَعَلَكُم مُّسۡتَخۡلَفِينَ فِيهِۖ فَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مِنكُمۡ وَأَنفَقُواْ لَهُمۡ أَجۡرٞ كَبِيرٞ ٧

7. พวกเจ้าจงศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ และจงบริจาคในทางของอัลลอฮฺจากสิ่งที่พระองค์ทรงทำให้พวกเจ้าเป็นตัวแทนของมัน[4] ดังนั้นบรรดาผู้ศรัทธาและบรรดาผู้บริจาคในหมู่พวกเจ้านั้นสำหรับพวกเขาจะได้รับรางวัลอันใหญ่ยิ่ง[5]

---

[1] สิ่งที่ลงมาจากฟากฟ้า เช่น ริซกี มะลาอิกะฮฺ ความเมตตาและการลงโทษ สิ่งที่ขึ้นไปสู่ฟากฟ้า คือ มะลาอิกะฮฺ และการงานที่ดี พระองค์ทรงอยู่ร่วมกับพวกเจ้าและด้วยเดชานุภาพของพระองค์เหนือพวกท่าน ไม่ว่าพวกเจ้าจะอยู่ ณ แห่งหนใดไม่มีสิ่งใดจะซ่อนเร้นจากพระองค์ไปได้

[2] ทุก ๆ สิ่งย่อมกลับไปหาอัลลอฮฺ พระผู้สร้างและพระผู้จัดระบบ ทรงตัดสินชี้ขาดตามที่พระองค์ทรงประสงค์

[3] คือทรงให้ส่วนหนึ่งของกลางคืนคาบเกี่ยวเข้าไปในกลางวัน ในระยะดังกล่าวคือระยะเวลาของฤดูร้อน และทรงให้กลางวันคาบเกี่ยวเข้าไปในกลางคืน คือระยะเวลาของฤดูหนาว และทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในทรวงอกเช่น ความเชื่อถือ ความลับ ความตั้งใจ

[4] คือจงเชื่อมั่นต่อความเป็นเอกภาพของอัลลอฮฺ และต่อสาสน์ของรอซูล และจงบริจาคจากสิ่งที่อัลลอฮฺทรงให้พวกเจ้าเป็นตัวแทนในทรัพย์สมบัติ คือทรัพย์สมบัติที่อยู่ในครอบครองของพวกเจ้านั้น แท้จริงมันคือทรัพย์สมบัติของอัลลอฮฺ พระองค์ทรงให้พวกเจ้าเป็นตัวแทนในการจับจ่ายใช้สอย ดังนั้นพวกเจ้าอย่าได้หวงแหนในการบริจาคไปในทางอัลลอฮฺ

[5] คือผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ และบริจาคทรัพย์สินของพวกเขาซึ่งพวกเขาเป็นตัวแทนในทรัพย์สมบัตินั้น พวกเขาจะได้รับรางวัลอันยิ่งใหญ่คือสวนสวรรค์

وَمَا لَكُمْ لَا تُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلرَّسُولُ يَدْعُوكُمْ لِتُؤْمِنُوا۟
بِرَبِّكُمْ وَقَدْ أَخَذَ مِيثَٰقَكُمْ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٨﴾

8. และไฉนเล่าพวกเจ้าจึงไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ทั้ง ๆ ที่รอซูลได้เรียกร้องพวกเจ้าให้ศรัทธาต่อพระเจ้าของพวกเจ้า และแน่นอน พระองค์ได้ทรงเอาสัญญากับพวกเจ้าแล้ว หากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธา[1]

هُوَ ٱلَّذِى يُنَزِّلُ عَلَىٰ عَبْدِهِۦٓ ءَايَٰتٍۭ بَيِّنَٰتٍ لِّيُخْرِجَكُم
مِّنَ ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى ٱلنُّورِ ۚ وَإِنَّ ٱللَّهَ بِكُمْ
لَرَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٩﴾

9. พระองค์เป็นผู้ทรงประทานบรรดาอัลอายาตอันชัดแจ้งลงมาแก่ (มุฮัมมัด) บ่าวของพระองค์ เพื่อทรงนำพวกเจ้าออกจากความมืดทั้งหลายสู่ความสว่าง และแท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงเอ็นดู ผู้ทรงเมตตาเสมอต่อพวกเจ้า[2]

وَمَا لَكُمْ أَلَّا تُنفِقُوا۟ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ وَلِلَّهِ مِيرَٰثُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلْأَرْضِ ۚ لَا يَسْتَوِى مِنكُم مَّنْ أَنفَقَ مِن قَبْلِ ٱلْفَتْحِ
وَقَٰتَلَ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ أَعْظَمُ دَرَجَةً مِّنَ ٱلَّذِينَ أَنفَقُوا۟
مِنۢ بَعْدُ وَقَٰتَلُوا۟ ۚ وَكُلًّا وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلْحُسْنَىٰ ۚ
وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١٠﴾

10. และไฉนเล่าพวกเจ้าจึงไม่บริจาคในทางของอัลลอฮฺทั้ง ๆ ที่มรดกแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินนี้เป็นของอัลลอฮฺ[3] ในหมู่พวกเจ้านั้นมีผู้บริจาคและได้ต่อสู้ (ในทางของอัลลอฮฺ) ก่อนการพิชิต (นครมักกะฮฺ) ชนเหล่านั้นย่อมมีฐานะสูงส่งกว่าบรรดาผู้บริจาคและต่อสู้ (ในทางของอัลลอฮฺ) หลังจากพิชิต (นครมักกะฮฺ)[4] และอัลลอฮฺทรงสัญญาความดีงาม (สวนสวรรค์)

---

[1] คือมีสิ่งใดเล่าที่ขัดขวางพวกเจ้ามิให้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ทั้ง ๆ ที่ท่านรอซูลได้เรียกร้องพวกเจ้าให้ศรัทธาต่อพระเจ้าพระผู้สร้างพวกเจ้าด้วยหลักฐานอันชัดแจ้ง และอัลลอฮฺทรงเอาสัญญากับพวกเจ้าโดยให้หลักฐานที่บ่งชี้ถึงการมีอัลลอฮฺฝังอยู่ในสติปัญญาของพวกเจ้าแล้ว

[2] คืออัลลอฮฺพระเจ้าของพวกเจ้าซึ่งรอซูลของพระองค์ได้เรียกร้องพวกเจ้าให้ศรัทธาต่อพระองค์ ทรงประทานอัลอายาตที่มีความหมายอันชัดแจ้งและมีหลักฐานอันแจ่มชัดคืออัลกุรอานเพื่อให้พวกเจ้าออกจากความมืดแห่งการปฏิเสธและการโง่ไปสู่แสงสว่างแห่งการอีมาน และวิชาความรู้

[3] อิมามอัลฟัครุกล่าวว่า ความหมายก็คือพวกเจ้าจะต้องตายและทิ้งมรดกไว้ แต่ทำไมพวกเจ้าจึงไม่บริจาคในทางของอัลลอฮฺเป็นการจงรักภักดีต่อพระองค์

[4] คือผู้บริจาคและต่อสู้หลังจากการทำสนธิสัญญาสันติภาพที่อัลฮุดัยบิยะฮฺย่อมจะไม่ได้รับผลบุญเท่าเทียมผู้บริจาค และต่อสู้ก่อนสนธิสัญญาฯ เพราะอิสลามมีเกียรติมากขึ้นและทรัพย์สมบัติของมุสลิมีนก็ได้มีมากขึ้น

แก่ทั้งสองฝ่าย[1] และอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้อย่างละเอียดในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ

11. ใครคือผู้ที่จะให้อัลลอฮฺยืม (บริจาคในทางของอัลลอฮฺ) ด้วยการยืมที่ดี แล้วพระองค์ก็จะทรงเพิ่มพูนผลบุญแก่เขา และเขาจะได้รับรางวัลอันมีเกียรติ[2] (สวนสวรรค์)

مَّن ذَا ٱلَّذِى يُقْرِضُ ٱللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضَٰعِفَهُۥ لَهُۥ وَلَهُۥٓ أَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿١١﴾

12. วันที่เจ้าจะเห็นบรรดาผู้ศรัทธาชายและบรรดาผู้ศรัทธาหญิง แสงสว่างของพวกเขาจะฉายแสง ณ เบื้องหน้าของพวกเขา[3] และทางเบื้องขวาของพวกเขา (จะมีเสียงกล่าวว่า) วันนี้มีข่าวดีแก่พวกเจ้า คือสวนสวรรค์หลากหลายมีแม่น้ำหลายสายไหลผ่าน ณ เบื้องล่างของมันโดยพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล นั่นคือชัยชนะอันยิ่งใหญ่[4]

يَوْمَ تَرَى ٱلْمُؤْمِنِينَ وَٱلْمُؤْمِنَٰتِ يَسْعَىٰ نُورُهُم بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَٰنِهِم بُشْرَىٰكُمُ ٱلْيَوْمَ جَنَّٰتٌ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَا ۚ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ ﴿١٢﴾

---

[1] คือทั้งสองฝ่ายจะได้รับการตอบแทนด้วยสวนสวรรค์แต่สวนสวรรค์นั้นมีระดับชั้น อัลกัลบีย์กล่าวว่า อายะฮฺนี้ถูกประทานลงมาเกี่ยวกับอะบูบักร์ เพราะท่านเป็นคนแรกที่รับนับถืออิสลาม เป็นคนแรกที่บริจาคทรัพย์สินในทางของอัลลอฮฺ และได้ต่อสู้ป้องกันท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[2] คือให้ยืมโดยไม่หวังสิ่งใดตอบแทนนอกจากพระพักตร์ของอัลลอฮฺ ตะอาลา มีรายงานจาก อับดุลลอฮฺ อิบนุ มัสอู๊ดกล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลุลลอฮฺ แท้จริงอัลลอฮฺทรงประสงค์การยืมจากเรากระนั้นหรือ ท่านรอซูลุลลอฮฺตอบว่า ใช่แล้ว โอ้อะบูอัลดะฮฺดาฮฺ เขากล่าวว่า ขอมือของท่านมาให้แก่ฉันซิ โอ้ท่านรอซูลุลลอฮฺ แล้วเขาก็จับมือท่านรอซูลุลลอฮฺ และกล่าวว่า โดยแน่นอนฉันได้ให้พระเจ้าของฉันขอยืมส่วนนี้ของฉัน ซึ่งมีต้นอินทผลัม 60 ต้น อุมมิดะฮฺดาฮฺ (ภรรยาของฉัน) และลูก ๆ ของนางพำนักอยู่ขณะนี้ แล้วเขาก็มาหานางและตะโกนเรียกว่า โอ้อุมมิดะฮฺดาฮฺ นางตอบว่า ลับบัยกฺ (เจ้าขา) เขากล่าวว่า จงออกมาจากสวนของเรานี้เพราะฉันได้ให้พระเจ้าของฉันยืมสวนนี้แล้ว นางกล่าวว่า การค้าของท่านประสบผลกำไรแล้ว โอ้อะบูดะฮฺดาฮฺ แล้วนางก็ได้ขนย้ายข้าวของและลูก ๆ ของนางออกจากสวนนั้น ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้กล่าวว่า ทะลายอินทผลัมเป็นจำนวนมากของอะบีดะฮฺดาฮฺอยู่ในสวนสวรรค์แล้ว

[3] คือแสงสว่างของพวกเขาที่พวกเขาขวนขวายเอาไว้ด้วยการอีมานและการกระทำความดีจะฉายแสงนำหน้าพวกเขาเป็นระยะทางไกลส่องทางเดินให้แก่พวกเขาสู่สวรรค์

[4] คือมะลาอิกะฮฺจะกล่าวแก่พวกเขาเช่นนั้น

13. วันที่พวกมุนาฟิกีนชายและพวกมุนาฟิกีนหญิงจะกล่าวแก่บรรดาผู้ศรัทธาว่า จงมองมายังเราเถิด เพื่อเราจะได้รับแสงสว่างของพวกท่านด้วย[1] จะมีเสียงกล่าวว่า จงหันหลังกลับไปทางข้างหลังของพวกเจ้าเพื่อแสวงหาเอาเอง (ขณะนั้น) ก็จะมีกำแพงที่มีประตูบานหนึ่งมาขวางกั้นระหว่างพวกเขา ด้านในของมันนั้นมีความเมตตา และด้านนอกของมัน (ของพวกมุนาฟิกีน) มีการลงโทษ[2]

يَوْمَ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالْمُنَافِقَاتُ لِلَّذِينَ آمَنُوا انظُرُونَا نَقْتَبِسْ مِن نُّورِكُمْ قِيلَ ارْجِعُوا وَرَاءَكُمْ فَالْتَمِسُوا نُورًا فَضُرِبَ بَيْنَهُم بِسُورٍ لَّهُ بَابٌ بَاطِنُهُ فِيهِ الرَّحْمَةُ وَظَاهِرُهُ مِن قِبَلِهِ الْعَذَابُ ﴿١٣﴾

14. พวกเขา (มุนาฟิกีน) จะร้องเรียกเขาทั้งหลาย (บรรดามุอฺมินีน) ว่าพวกเรามิได้เคยอยู่ร่วมกับพวกท่านดอกหรือ เขาทั้งหลายกล่าวว่า แน่นอน แต่พวกท่านได้ทำลายตัวของพวกท่านด้วยการกลับกลอก และพวกท่านคอยสิ่งที่เกิดขึ้น (แก่บรรดามุอฺมินีน) และพวกท่านสงสัย (ในเรื่องของศาสนา) และความหวังที่เลื่อนลอยได้หลอกลวงพวกท่าน จนกระทั่งพระบัญชาของอัลลอฮฺได้มีมา และมัน(ชัยฏอน) ได้ล่อลวงพวกเจ้าเกี่ยวกับอัลลอฮฺ[3]

يُنَادُونَهُمْ أَلَمْ نَكُن مَّعَكُمْ قَالُوا بَلَىٰ وَلَٰكِنَّكُمْ فَتَنتُمْ أَنفُسَكُمْ وَتَرَبَّصْتُمْ وَارْتَبْتُمْ وَغَرَّتْكُمُ الْأَمَانِيُّ حَتَّىٰ جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ وَغَرَّكُم بِاللَّهِ الْغَرُورُ ﴿١٤﴾

15. ดังนั้นวันนี้การไถ่บาปจะไม่ถูกรับจากพวกเจ้า และจากบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา ที่พำนัก

فَالْيَوْمَ لَا يُؤْخَذُ مِنكُمْ فِدْيَةٌ وَلَا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا مَأْوَاكُمُ النَّارُ هِيَ مَوْلَاكُمْ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٥﴾

---

[1] คือจงหันใบหน้ามามองยังเราเถิด เพื่อเราจะได้เอาแสงสว่างของพวกท่านส่องทางเดินแก่เรา

[2] คือด้านในของกำแพงซึ่งเป็นด้านของบรรดามุอฺมินมีความเมตตาคือสวนสวรรค์ ส่วนด้านนอกของกำแพงซึ่งเป็นด้านของพวกกุฟฟารมีการลงโทษคือไฟนรก

[3] คือพวกมุนาฟิกีนได้ตะโกนร้องเรียกบรรดามุอฺมินว่า พวกเรามิเคยอยู่ร่วมกับพวกท่านในโลกดุนยาด้วยการจงรักภักดี การทำละหมาด การต่อสู้กับศัตรู และการบริจาคเหมือนกับพวกท่านกระทำดอกหรือ บรรดามุอฺมินตอบว่า ถูกต้อง แต่พวกท่านเป็นคนสับปลับคือ ซ่อนการปฏิเสธศรัทธา การจงเกลียดจงชังอิสลามและบรรดามุสลิมไว้ในจิตใจของพวกท่านจนกระทั่งความตายได้มาถึง และชัยฏอนมารร้ายได้หลอกลวงพวกท่านว่าแท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัย พระองค์จะไม่ทรงลงโทษพวกท่านหรอก

ของพวกเจ้าคือไฟนรก มันเป็นสถานที่อัน
เหมาะสมแก่พวกเจ้า และมันเป็นทางกลับที่
ชั่วร้ายยิ่ง[1]

۞ أَلَمْ يَأْنِ لِلَّذِينَ آمَنُوا أَن تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ
اللَّهِ وَمَا نَزَلَ مِنَ الْحَقِّ وَلَا يَكُونُوا كَالَّذِينَ أُوتُوا
الْكِتَابَ مِن قَبْلُ فَطَالَ عَلَيْهِمُ الْأَمَدُ فَقَسَتْ
قُلُوبُهُمْ ۖ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿١٦﴾

16. ยังไม่ถึงเวลาอีกหรือสำหรับบรรดาผู้ศรัทธา
ที่หัวใจของพวกเขาจะนอบน้อมต่อการรำลึกถึง
อัลลอฮฺ และสิ่งซึ่งได้มีลงมาคือความจริง และ
พวกเขาอย่าได้เป็นเช่นบรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์
มาแต่ก่อนนี้ แล้วช่วงเวลาได้เนิ่นนานเกินไปแก่
พวกเขา ดังนั้นจิตใจของพวกเขาจึงแข็งกระด้าง
และส่วนมากของพวกเขาจึงเป็นผู้ฝ่าฝืน[2]

اعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۚ قَدْ بَيَّنَّا
لَكُمُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٧﴾

17. พึงทราบเถิดว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงให้
แผ่นดินมีชีวิตชีวาหลังจากการแห้งแล้งของมัน
แน่นอน เราได้ทำให้สัญญาณทั้งหลายแจ่มแจ้ง
แก่พวกเจ้าแล้ว เพื่อพวกเจ้าจะได้ใช้สติปัญญา
ใคร่ครวญ[3]

إِنَّ الْمُصَّدِّقِينَ وَالْمُصَّدِّقَاتِ وَأَقْرَضُوا اللَّهَ قَرْضًا

18. แท้จริงบรรดาผู้บริจาคชายและบรรดา

---

[1] ในวันกิยามะฮฺนั้นทรัพย์สมบัติก็ดี ลูกหลานก็ดี ไม่สามารถจะนำมาเพื่อเป็นการไถ่บาปแก่พวกเจ้า ดังนั้นที่พำนักที่คู่ควรแก่พวกเจ้าก็คือไฟนรก เนื่องเพราะความเลวทรามแห่งจิตใจของพวกเจ้า

[2] เป็นการปรามบรรดาผู้ศรัทธาว่า ยังไม่ถึงเวลาอีกหรือที่พวกเขาจะมีหัวใจที่นอบน้อมต่อการรำลึกถึงอัลลอฮฺ สัญญาดีและสัญญาร้ายของพระองค์ และอย่าได้เป็นเช่นพวกยะฮูด พวกนะศอรอที่อัลลอฮฺทรงประทานคัมภีร์เตารอตและอินญีลให้แก่พวกเขา ครั้นเวลาได้ล่วงเลยมาเป็นเวลานานระหว่างพวกเขากับบรรดานะบีของพวกเขา ดังนั้นจิตใจของพวกเขาจึงแข็งกระด้างด้วยการวุ่นอยู่แต่ในเรื่องของโลกดุนยา พวกเขาจึงกลายเป็นผู้ฝ่าฝืน ไม่เชื่อฟังและจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ ปฏิเสธและไม่สนใจต่อข้อใช้ข้อห้ามของศาสนา

[3] คือทรงให้แผ่นดินมีชีวิตชีวาด้วยการประทานน้ำฝนลงมา และเช่นเดียวกัน ทรงทำให้จิตใจมีชีวิตชีวาด้วยการรำลึกถึงอัลลอฮฺ และการตักเตือนกันจะทำให้จิตใจอ่อนไหวและยำเกรง เพื่อรำลึกถึงอัลลอฮฺและสัญญาดี สัญญาร้ายของพระองค์ และได้ทำให้สัญญาณต่าง ๆ เป็นที่แจ่มแจ้งแก่พวกเขาเพื่อเป็นการบ่งชี้ถึงเดชานุภาพของเรา ความรอบรู้ของเรา และความเมตตาของเรา โดยหวังว่าพวกเจ้าคงใช้สติปัญญาใคร่ครวญเพื่อปกป้องตัวของพวกท่านให้พ้นจากความหายนะ

حَسَنًا يُضَٰعَفُ لَهُمْ وَلَهُمْ أَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿١٨﴾

ผู้บริจาคหญิง และพวกเขาได้ให้อัลลอฮฺยืม (บริจาคในหนทางของอัลลอฮฺ) ด้วยการยืมที่ดี จะมีเพิ่ม (ผลบุญ) แก่พวกเขา และสำหรับพวกเขาจะได้รับรางวัลอันมีเกียรติ[1]

وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ بِٱللَّهِ وَرُسُلِهِۦٓ أُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلصِّدِّيقُونَ ۖ
وَٱلشُّهَدَآءُ عِندَ رَبِّهِمْ لَهُمْ أَجْرُهُمْ وَنُورُهُمْ ۖ
وَٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَكَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَآ أُو۟لَٰٓئِكَ
أَصْحَٰبُ ٱلْجَحِيمِ ﴿١٩﴾

19. และบรรดาผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และบรรดารอซูลของพระองค์ ชนเหล่านั้นพวกเขาเป็นผู้สัตย์จริง และเป็นผู้เสียสละชีวิต ณ ที่พระเจ้าของพวกเขา สำหรับพวกเขาจะได้รับรางวัลของพวกเขา และแสงสว่างของพวกเขา ส่วนบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาและปฏิเสธสัญญาณต่าง ๆ ของเรา ชนเหล่านั้นเป็นชาวนรก[2]

ٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّمَا ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا لَعِبٌ وَلَهْوٌ وَزِينَةٌ
وَتَفَاخُرٌۢ بَيْنَكُمْ وَتَكَاثُرٌ فِى ٱلْأَمْوَٰلِ وَٱلْأَوْلَٰدِ ۖ
كَمَثَلِ غَيْثٍ أَعْجَبَ ٱلْكُفَّارَ نَبَاتُهُۥ ثُمَّ يَهِيجُ فَتَرَىٰهُ
مُصْفَرًّا ثُمَّ يَكُونُ حُطَٰمًا ۖ وَفِى ٱلْءَاخِرَةِ عَذَابٌ شَدِيدٌ

20. พึงทราบเถิดว่า แท้จริงการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้มิใช่อื่นใด เว้นแต่เป็นการละเล่นและการสนุกสนานร่าเริง และเครื่องประดับและความโอ้อวดระหว่างพวกเจ้า และการแข่งขันกันสะสมในทรัพย์สินและลูกหลาน[3] เปรียบเสมือน

---

[1] คือบรรดาผู้บริจาคทรัพย์สมบัติของพวกเขาแก่คนยากจน โดยหวังพระพักตร์ของอัลลอฮฺ และบรรดาผู้บริจาคในหนทางของอัลลอฮฺ และในแนวทางที่ดีด้วยความบริสุทธิ์ใจ และให้อัลลอฮฺขอยืมด้วยการบริจาคไปในทางญิฮาด โดยปราศจากการลำเลิก การอวดอ้าง และหวังชื่อเสียง พวกเขาเหล่านั้นอัลลอฮฺทรงเพิ่มผลบุญเป็นร้อยเท่าพันเท่า นั่นคือสวนสวรรค์

[2] ชนเหล่านั้น ผู้มีลักษณะเป็นผู้มีอีมานต่ออัลลอฮฺและบรรดารอซูลของพระองค์ พวกเขาจะได้รับตำแหน่งอันสูง คือเป็นผู้มีสัตย์จริง และเป็นผู้เสียสละชีวิตในทางของอัลลอฮฺ มุญาฮิดกล่าวว่า ทุกคนที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและบรรดารอซูลของพระองค์เขาคือผู้สัตย์จริง และผู้เสียสละชีวิตในทางอัลลอฮฺ (ชะฮีด) สำหรับพวกท่านเหล่านั้นจะได้รับผลบุญอันใหญ่หลวงในวันอาคิเราะฮฺ และแสงสว่างก็จะส่องรัศมีมายังพวกเขาทุก ๆ ด้าน ส่วนบรรดาผู้ปฏิเสธต่อการให้เอกภาพแด่อัลลอฮฺ และปฏิเสธสัญญาณต่าง ๆ ของพระองค์ พวกเขาเหล่านั้นเป็นชาวนรก และพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล

[3] การมีชีวิตอยู่ในโลกดุนยานี้เปรียบเสมือนเป็นเรื่องจินตนาการมีผลประโยชน์น้อย สูญหายอย่างรวดเร็ว นี่คือข้อเท็จจริง ดังนั้นการละเล่นก็ดี การสนุกสนานร่าเริงก็ดี การประกวดประชันโอ้อวดกันก็ดี และการแข่งขันกันสะสมทรัพย์สินและลูกหลานก็ดี ทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่จะนำความยุ่งยาก ความเหนื่อยยาก และความลำบากยากเข็ญมาสู่ตัวเขาเองได้

وَمَغْفِرَةٌ مِّنَ ٱللَّهِ وَرِضْوَٰنٌ ۚ وَمَا ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَآ إِلَّا مَتَٰعُ ٱلْغُرُورِ ﴿٢٠﴾

เช่น น้ำฝนที่การงอกเงยพืชผลยังความพอใจให้แก่กสิกร แล้วมันก็เหี่ยวแห้ง เจ้าจะเห็นมันเป็นสีเหลือง แล้วมันก็กลายเป็นเศษเป็นชิ้นแห้ง[1] ส่วนในวันปรโลกนั้นมีการลงโทษอย่างสาหัส และมีการอภัยโทษและความโปรดปรานจากอัลลอฮฺ และการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ มิใช่อื่นใด นอกจากการแสวงหาผลประโยชน์แห่งการหลอกลวงเท่านั้น[2]

سَابِقُوٓا۟ إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا كَعَرْضِ ٱلسَّمَآءِ وَٱلْأَرْضِ أُعِدَّتْ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ بِٱللَّهِ وَرُسُلِهِۦ ۚ ذَٰلِكَ فَضْلُ ٱللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَآءُ ۚ وَٱللَّهُ ذُو ٱلْفَضْلِ ٱلْعَظِيمِ ﴿٢١﴾

21. จงเร่งรีบไปสู่การขออภัยโทษจากพระเจ้าของพวกเจ้า และสวนสวรรค์ซึ่งความกว้างของมันประหนึ่งความกว้างของชั้นฟ้าและแผ่นดิน (ซึ่งสวรรค์นั้น) ถูกเตรียมไว้สำหรับบรรดาผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและบรรดารอซูลของพระองค์[3] นั่นคือความโปรดปรานของอัลลอฮฺ ซึ่งพระองค์จะทรงประทานมันให้แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และอัลลอฮฺนั้นทรงเป็นผู้โปรดปรานอันใหญ่หลวง[4]

---

[1] การกระทำดังกล่าวข้างต้นนั้นเปรียบเสมือนกสิกรหรือชาวสวนที่มองดูพืชผลของเขาหลังจากได้รับน้ำฝนแล้ว มันจะงอกเงยออกดอกออกผลนำความปลาบปลื้มมาสู่เขา หลังจากนั้นพืชผลเหล่านั้นก็จะเหี่ยวแห้งกลายเป็นสีเหลืองเป็นเศษเป็นชิ้นไปในที่สุด นี่แหละคือสภาพของโลกดุนยา มีสภาพคล้ายคลึงกับพืชผลตามขั้นตอนดังกล่าว

[2] ส่วนการตอบแทนในโลกอาคิเราะฮฺนั้นมีการลงโทษอย่างเจ็บปวด หรือการอภัยโทษและความโปรดปรานจากอัลลอฮฺสำหรับผู้กระทำความดี การดำรงชีวิตอยู่ในโลกดุนยาเพราะความไร้เกียรติของมันนั้น และความสูญสลายอย่างรวดเร็วของมันมิใช่อื่นใดเลย นอกจากเป็นการหลอกลวงแก่ผู้ที่หลงใหลกับมันเท่านั้น

[3] การแข่งขันกันด้วยการขออภัยโทษและกลับเนื้อกลับตัว เพื่อให้พระเจ้าของพวกเจ้าอภัยโทษในความผิดของพวกเจ้า เพื่อจะได้เข้าสวนสวรรค์แห่งพระเจ้าของเจ้า ซึ่งความกว้างของสวนสวรรค์เท่ากับความกว้างของชั้นฟ้าและแผ่นดิน ซึ่งถูกเตรียมไว้สำหรับบรรดาผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และบรรดารอซูลของพระองค์

[4] กล่าวคือ การอภัยโทษและการเข้าสู่สวนสวรรค์นั้นเป็นความโปรดปรานของอัลลอฮฺที่จะประทานให้แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และผู้ที่แข่งขันกันไปสู่การขออภัยโทษ แล้วก็ศรัทธาปฏิบัติคุณงามความดีและปลีกตัวให้พ้นจากการทำชิริกและการทำบาป นั่นแหละเขาเป็นหนึ่งในผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์จะประทานความโปรดปรานให้แก่เขา

مَآ أَصَابَ مِن مُّصِيبَةٍ فِي ٱلْأَرْضِ وَلَا فِيٓ أَنفُسِكُمْ إِلَّا فِي كِتَٰبٍ مِّن قَبْلِ أَن نَّبْرَأَهَآ ۚ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٢٢﴾

22. ไม่มีเคราะห์กรรมอันใดเกิดขึ้นในแผ่นดินนี้ และไม่มีแม้แต่ในตัวของพวกเจ้าเอง เว้นแต่ได้มีไว้ในบันทึกก่อนที่เราจะบังเกิดมันขึ้นมา แท้จริงนั่นมันเป็นการง่ายสำหรับอัลลอฮฺ[1]

لِّكَيْلَا تَأْسَوْا۟ عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ وَلَا تَفْرَحُوا۟ بِمَآ ءَاتَىٰكُمْ ۗ وَٱللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ ﴿٢٣﴾

23. เพื่อพวกเจ้าจะได้ไม่ต้องเสียใจต่อสิ่งที่ได้สูญเสียไปจากพวกเจ้า และไม่ดีใจต่อสิ่งที่พระองค์ทรงประทานแก่พวกเจ้า[2] และอัลลอฮฺมิทรงชอบทุกผู้หยิ่งจองหอง และผู้คุยโวโอ้อวด

ٱلَّذِينَ يَبْخَلُونَ وَيَأْمُرُونَ ٱلنَّاسَ بِٱلْبُخْلِ ۗ وَمَن يَتَوَلَّ فَإِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلْغَنِيُّ ٱلْحَمِيدُ ﴿٢٤﴾

24. คือบรรดาผู้ที่ตระหนี่ และสั่งสอนคนอื่นให้ตระหนี่ และผู้ที่ผินหลังให้ แท้จริงอัลลอฮฺนั้นพระองค์ทรงพอเพียง และทรงได้รับการสรรเสริญอย่างแน่นอน[3]

لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِٱلْبَيِّنَٰتِ وَأَنزَلْنَا مَعَهُمُ ٱلْكِتَٰبَ وَٱلْمِيزَانَ لِيَقُومَ ٱلنَّاسُ بِٱلْقِسْطِ ۖ وَأَنزَلْنَا ٱلْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنَٰفِعُ

25. โดยแน่นอน เราได้ส่งบรรดารอซูลของเราพร้อมด้วยหลักฐานทั้งหลายอันชัดแจ้ง และเราได้ประทานคัมภีร์และความยุติธรรมลงมาพร้อมกับพวกเขา เพื่อมนุษย์จะได้ดำรงอยู่บน

---

[1] สิ่งที่เกิดขึ้นในแผ่นดินนี้เช่น เคราะห์กรรมต่าง ๆ เป็นต้นว่าความแห้งแล้ง แผ่นดินไหว การสูญเสียพืชผล การเจ็บไข้ได้ป่วย ความยากจน และการสูญเสียลูกหลานญาติพี่น้อง ทั้งหมดนี้ได้ถูกบันทึกไว้ในอัลลูหฺ อัลมะฮฺฟูซแล้วพร้อมด้วยจำนวน ขนาด วิธีการ วันเวลาและสถานที่ของมัน ทั้งนี้ก่อนที่พระองค์จะทรงให้เกิดขึ้น

[2] และได้บันทึกไว้ด้วยเพื่อมิให้พวกเจ้าเสียใจต่อสิ่งที่สูญเสียไป ในความโปรดปรานที่ได้รับในโลกดุนยา และเพื่อมิให้พวกเจ้าดีใจต่อสิ่งที่อัลลอฮฺทรงประทานให้แก่พวกเจ้า

[3] อัลลอฮฺทรงกล่าวเตือนบรรดามุอฺมินถึงลักษณะที่น่าเกลียด ซึ่งพระองค์ไม่ทรงชอบที่จะให้มีขึ้นแก่มุอฺมิน นั่นก็คือ การหยิ่ง จองหอง โอหัง และการคุยโวอวดอ้าง แก่เพื่อนมนุษย์ในสิ่งที่อัลลอฮฺทรงประทานให้แก่เขา เขาเหล่านั้นคือบรรดาผู้ตระหนี่ไม่ยอมบริจาคในแนวทางของอัลลอฮฺ อีกทั้งยังเสี้ยมสอนคนอื่นให้ตระหนี่ไม่บริจาคในทางของพระองค์ และผินหลังออกจากการอีมาน การจงรักภักดีและการยอมรับข้อตักเตือนแห่งพระเจ้า อัลลอฮฺ ตะอาลา นั้นทรงพอเพียงจากเขาและการบริจาคของเขา ทรงได้รับการสรรเสริญในตัวพระองค์และคุณลักษณะของพระองค์ การผินหลังออกจากการสรรเสริญพระองค์จะไม่เกิดโทษแก่พระองค์ และการจงรักภักดีของปวงผู้จงรักภักดีจะไม่เกิดประโยชน์อันใดแก่พระองค์

لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ ٱللَّهُ مَن يَنصُرُهُۥ وَرُسُلَهُۥ بِٱلْغَيْبِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ قَوِىٌّ عَزِيزٌ ﴿٢٥﴾

ความเที่ยงธรรม[1] และเราได้ให้มีเหล็กขึ้นมา เพราะในนั้นมีความแข็งแกร่งมาก และมีประโยชน์มากหลายสำหรับมนุษย์[2] และเพื่ออัลลอฮฺจะได้ทรงรู้ถึงผู้ที่ช่วยเหลือพระองค์ และบรรดารอซูลของพระองค์ (มีความเชื่อมั่น) โดยทางลับ (ต่อพระองค์) แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงพลัง ผู้ทรงอำนาจ[3]

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا وَإِبْرَٰهِيمَ وَجَعَلْنَا فِى ذُرِّيَّتِهِمَا ٱلنُّبُوَّةَ وَٱلْكِتَٰبَ ۖ فَمِنْهُم مُّهْتَدٍ ۖ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ فَٰسِقُونَ ﴿٢٦﴾

26. (ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺ) โดยแน่นอน เราได้ส่งนูหฺและอิบรอฮีม และเราได้ทำให้ลูกหลานของเขาทั้งสองเป็นนะบี และเราได้ประทานคัมภีร์ (อัตเตารอต อัซซะบูร อัลอินญีล และอัลกุรอาน) ดังนั้นบางคนในหมู่พวกเขาก็เป็นผู้อยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง และส่วนมากในหมู่พวกเขาก็เป็นผู้ฝ่าฝืนหลงทาง[4]

---

[1] เราได้ส่งบรรดารอซูลของเรามาพร้อมด้วยหลักฐานอันชัดแจ้งและสิ่งปาฏิหาริย์ที่ชัดเจนและเราได้ประทานคัมภีร์ลงมาพร้อมกับพวกเขา ซึ่งในคัมภีร์นั้นๆ นำความสุขมาสู่มนุษยชาติ และเราได้ประทานความยุติธรรมหรือตราชูมาพร้อมกับพวกเขาเพื่อให้มนุษย์ดำรงอยู่บนความเที่ยงธรรมในการปฏิบัติซึ่งกันและกัน

[2] และเราได้ประทานเหล็กมาหมายถึงให้มีเหล็กขึ้นมา เพราะเหล็กนั้นมีความแข็งแกร่งเพื่อใช้ในการทำอาวุธสงครามและมีประโยชน์อื่นๆ อีกมากมายในเรื่องเกี่ยวกับอุตสาหกรรมหนัก

[3] ตามที่อัลลอฮฺ ตะอาลาได้ทรงประทานสิ่งต่าง ๆ ลงมานั้นก็เพื่อที่พระองค์จะได้ทรงรู้ว่าใครบ้างที่ได้ช่วยเหลือสนับสนุนพระองค์ และบรรดารอซูลของพระองค์ด้วยการต่อสู้ดิ้นรนและการยืนหยัดเคียงข้างกับพวกเขาในขณะที่พวกเขาทำหน้าที่เผยแผ่ศาสนาของพระเจ้าของพวกเขาโดยทางลับ หมายถึงว่าพวกเขามิได้เห็นอัลลอฮฺ ตะอาลา ด้วยสายตาของพวกเขา พระองค์เป็นผู้ทรงพลังไม่ทรงต้องการความช่วยเหลือจากผู้ใด จากปวงบ่าวของพระองค์และเป็นผู้ทรงอำนาจ

[4] คือขอสาบานด้วยอัลลอฮฺว่า โดยแน่นอนเราได้ส่งนูหฺ ซึ่งเป็นบิดาคนที่สองและอิบรอฮีมซึ่งเป็นบิดาแห่งบรรดานะบี และเราได้ทำให้ลูกหลานของเขาทั้งสองเป็นนะบี พร้อมกับได้ประทานคัมภีร์ทั้ง 4 ให้ลูกหลานของเขาทั้งสองจากลูกหลานของอิบรอฮีม และนูหฺ มีบางคนยึดมั่นอยู่ในแนวทางอิสลามและก็มีจำนวนมากที่หลงทางและฝ่าฝืน ไม่ยอมเชื่อฟัง และหันห่างออกจากแนวทางที่ถูกต้อง

ثُمَّ قَفَّيْنَا عَلَىٰٓ ءَاثَٰرِهِم بِرُسُلِنَا وَقَفَّيْنَا بِعِيسَى ٱبْنِ مَرْيَمَ وَءَاتَيْنَٰهُ ٱلْإِنجِيلَ وَجَعَلْنَا فِى قُلُوبِ ٱلَّذِينَ ٱتَّبَعُوهُ رَأْفَةً وَرَحْمَةً وَرَهْبَانِيَّةً ٱبْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَٰهَا عَلَيْهِمْ إِلَّا ٱبْتِغَآءَ رِضْوَٰنِ ٱللَّهِ فَمَا رَعَوْهَا حَقَّ رِعَايَتِهَا ۖ فَـَٔاتَيْنَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مِنْهُمْ أَجْرَهُمْ ۖ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ فَٰسِقُونَ ﴿٢٧﴾

27. แล้วเราก็ได้ส่งบรรดารอซูลของเราติดตามร่องรอยของพวกเขา และเราได้ส่งอีซา อิบนุ มัรยัมตามมา และเราได้ประทานอินญีลให้แก่เขา[1] และเราได้บันดาลความสงสารและความเมตตาให้เกิดขึ้นในจิตใจของบรรดาผู้ที่เชื่อฟังปฏิบัติตามเขา ส่วนการเป็นนักบวชนั้น เรามิได้บัญญัติมันขึ้นมาแก่พวกเขา (เว้นแต่) พวกเขาประดิษฐ์มันขึ้นมา เพื่อแสวงหาความโปรดปรานของอัลลอฮฺ แต่พวกเขามิได้เอาใจใส่เท่าที่ควรกระทำมัน กระนั้นก็ดี เราก็ได้ประทานรางวัลของพวกเขาแก่บรรดาผู้ศรัทธาในหมู่พวกเขา แต่ส่วนมากของพวกเขาเป็นผู้ฝ่าฝืน

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَءَامِنُوا۟ بِرَسُولِهِۦ يُؤْتِكُمْ كِفْلَيْنِ مِن رَّحْمَتِهِۦ وَيَجْعَل لَّكُمْ نُورًا تَمْشُونَ بِهِۦ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ۚ وَٱللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٨﴾

28. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย จงยำเกรงต่ออัลลอฮฺ และจงศรัทธาต่อรอซูลของพระองค์เถิด พระองค์จะทรงประทานความเมตตาของพระองค์ให้แก่พวกเจ้าสองเท่าและจะทรงให้มีแสงสว่างแก่พวกเจ้าเพื่อพวกเจ้าจะได้ดำเนินชีวิตด้วยมัน และจะทรงอภัยโทษให้แก่พวกเจ้า และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ[2]

---

[1] และได้ส่งรอซูลคนแล้วคนเล่า จนกระทั่งถึงอีซา และได้ประทานคัมภีร์อินญีลมาเผยแผ่แก่พวกเขา

[2] โอ้บรรดาผู้ศรัทธาต่ออีซา อิบนุ มัรยัม และมูซาเอ๋ย จงยำเกรงการลงโทษของอัลลอฮฺ และศรัทธาต่อมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และเชื่อฟังปฏิบัติตามเขา อัลลอฮฺจะประทานการตอบแทนคือความเมตตาให้แก่พวกเจ้าสองเท่า เนื่องด้วยการอีมานต่อนะบีของพวกเจ้า และต่อนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และพระองค์จะทรงประทานแสงสว่างให้แก่พวกเจ้าในโลกดุนยา เพื่อที่พวกเจ้าจะได้ดำเนินชีวิตอยู่บนแนวทางของอัลลอฮฺ (ฮิดายะฮฺ) และในโลกอาคิเราะฮฺ พวกเจ้าจะได้เดินบนสะพานศิรอฏ็อลมุสตะกีมด้วยแสงสว่างนั้นไปสู่สวนสวรรค์ และเพื่อพระองค์จะทรงยกโทษให้พวกเจ้าทั้งในอดีตและปัจจุบัน

لِّئَلَّا يَعْلَمَ أَهْلُ ٱلْكِتَٰبِ أَلَّا يَقْدِرُونَ
عَلَىٰ شَيْءٍ مِّن فَضْلِ ٱللَّهِ ۙ وَأَنَّ ٱلْفَضْلَ بِيَدِ ٱللَّهِ
يُؤْتِيهِ مَن يَشَآءُ ۚ وَٱللَّهُ ذُو ٱلْفَضْلِ ٱلْعَظِيمِ ﴿٢٩﴾

29. ทั้งนี้เพื่อให้อะฮฺลุลกิตาบจะได้รู้ว่าพวกเขาไม่มีอำนาจเหนือสิ่งใดในความโปรดปรานของอัลลอฮฺ และแท้จริงความโปรดปรานนั้นอยู่ในเงื้อมพระหัตถ์ของอัลลอฮฺซึ่งพระองค์จะทรงประทานความโปรดปรานนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงโปรดปรานอันใหญ่หลวง[1]

---

[1] ทั้งนี้เพื่อให้อะฮฺลุลกิตาบ คือพวกยะฮูด และพวกนะศอรอ ซึ่งปฏิเสธศรัทธาต่อนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และไม่ยอมรับนับถืออิสลาม เพื่อให้พวกเขาได้รู้ว่า พวกเขาไม่มีอำนาจใด ๆ ที่จะให้ได้มาซึ่งความโปรดปรานของอัลลอฮฺดอก เพราะความโปรดปรานนั้นอยู่ในเงื้อมพระหัตถ์ของอัลลอฮฺที่พระองค์จะทรงประทานให้แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์เท่านั้น

(58) ซูเราะฮฺ อัลมุญาดะละฮฺ

سورة المجادلة

เป็นบัญญัติมะดะนียะฮฺ มี 22 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลมุญาดะละฮฺ

ซูเราะฮฺ อัลมุญาดะละฮฺ เป็นซูเราะฮฺ มะดะนียะฮฺ ที่กล่าวถึงบทบัญญัติต่าง ๆ มากมาย เช่น บัญญัติเกี่ยวกับการหย่าร้าง การไถ่บาปที่ถูกกำหนดแก่ผู้หย่าภรรยาของเขา บัญญัติเกี่ยวกับการซุบซิบ มรรยาทการอยู่ร่วมกันในที่ประชุม การนำสิ่งศอดะเกาะฮฺมาเสนอเมื่อสนทนากับท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ห้ามมิให้รักใคร่ศัตรูของอัลลอฮฺ และอื่นจากนี้ นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงพวกมุนาฟิกีนและพวกยะฮูดอีกด้วย

ซูเราะฮฺได้เริ่มด้วยการชี้แจงถึงเรื่องการโต้แย้งของนาง "เคาวละฮฺ บินติ ซะอฺละบะฮฺ" ซึ่งสามีของนางได้หย่าจากนาง ตามประเพณีของชาวญาฮิลียะฮฺในการต้องห้ามภรรยาด้วยการหย่า (โดยเรียกนางเป็นแม่) นางได้มาหาท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ร้องเรียนความอธรรมของสามีของนางที่มีต่อนาง โดยกล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลุลลอฮฺ "เขาได้กินทรัพย์สมบัติของดิฉัน ได้ทำให้ความสาวของดิฉันร่วงโรยลง คือทำให้ท้องของดิฉันเล็กลงจนกระทั่งเมื่อดิฉันได้มีอายุมากขึ้นและในที่สุดก็มิได้มีลูกให้แก่เขา แล้วเขาก็หย่าดิฉัน (โดยเรียกดิฉันว่า เธอเสมือนกับแม่ของฉัน) ท่านรอซูลุลลอฮฺได้กล่าวกับนางว่า "ฉันไม่เห็นเธอเป็นอื่นใด นอกจากเธอได้ถูกห้ามจากเขา" นางได้โต้แย้งท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม โดยกล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลุลลอฮฺ เขามิได้หย่าดิฉันแต่เขากล่าวกับดิฉันว่า "เธอเสมือนกับแม่ของฉัน" แล้วท่านนะบีก็ได้กล่าวกับนางเช่นเดียวกับที่ท่านได้กล่าวมาแล้ว จากนั้นนางได้รำพันขึ้นมาว่า โอ้พระเจ้าของข้าพระองค์ แท้จริงข้าพระองค์ขอร้องเรียนต่อพระองค์ท่านในเรื่องนี้ แล้วอัลลอฮฺก็ทรงตอบรับการร้องเรียนของนาง ทรงปลดเปลื้องความหนักใจของนางและการร้องเรียนของนาง "โดยแน่นอน อัลลอฮฺ

ทรงได้ยินถ้อยคำของสตรีที่กำลังโต้แย้งเจ้าในเรื่องสามีของนาง และนางได้ร้องทุกข์ต่ออัลลอฮฺ" (58:1)

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงบัญญัติการไถ่บาปของการหย่าแบบสมัยญาฮิลียะฮฺ "บรรดาผู้เปรียบเทียบภรรยาของพวกเขาในหมู่พวกเจ้าว่าเสมือนแม่ของพวกเขานั้น พวกนางมิได้เป็นแม่ของพวกเขา บรรดาแม่ของพวกเขามิได้เป็นอื่นใดนอกจากพวกนางเป็นผู้ให้กำเนิดพวกเขาเท่านั้น และแท้จริงพวกเขานั้นกล่าวคำพูดที่น่าเกลียดและกล่าวเท็จ และแท้จริงอัลลอฮฺทรงเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ทรงยกโทษให้เสมอ" (58:2)

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงเรื่องการซุบซิบ ซึ่งเป็นการพูดคุยกันลับ ๆ ระหว่างสองคนหรือมากกว่านั้น ในเรื่องนี้เป็นนิสัยของพวกยะฮูดและพวกมุนาฟิกีนที่ต้องการจะทำร้ายบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธา ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงบัญญัติในเรื่องนี้และได้กล่าวเตือนบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธาถึงบั้นปลายของมัน "เจ้าไม่เห็นดอกหรือว่า อัลลอฮฺ ทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและสิ่งที่อยู่ในแผ่นดิน การซุบซิบกันในสามคนจะไม่เกิดขึ้นเว้นแต่พระองค์จะทรงเป็นที่สี่ของพวกเขา" (58:7)

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงพวกยะฮูดที่ถูกสาปแช่ง ซึ่งพวกเขาได้เข้ามาร่วมในที่ประชุมของท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม โดยกล่าวทักทายด้วยคำทักทายที่เป็นปริศนา โดยผิวเผินแล้วเป็นคำอวยพรและความสันติสุข แต่ซ่อนเร้นภายในไว้ด้วยการสาปแช่ง การกล่าวร้าย และหมิ่นประมาท เช่น คำกล่าวของพวกเขาที่ว่า "อัซซามุอะลัยกะยามุฮัมมัด" หมายถึงความตายจงมีแด่ท่าน "และเมื่อพวกเขามาหาเจ้าพวกเขาจะกล่าวทักทายไม่เหมือนกับที่อัลลอฮฺทรงกล่าวทักทายด้วยคำพูดนั้น" (58:8)

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงพวกมุนาฟิกีนอย่างละเอียดพอสมควร โดยที่พวกเขาได้คบพวกยะฮูดเป็นเพื่อนเป็นพิเศษ พวกเขารักพวกยะฮูด สนับสนุนและให้ความช่วยเหลืออีกทั้งได้ถ่ายทอดนำความลับของบรรดามุอฺมินไปให้พวกเขาอีกด้วย ซูเราะฮฺได้เปิดโปงพวกเขาว่า "เจ้ามิเห็นดอกหรือบรรดาผู้ที่เป็นมิตรกับชนกลุ่มหนึ่งซึ่งอัลลอฮฺทรงกริ้วพวกเขา" (58:14)

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการชี้แจงข้อเท็จจริงของการรักเพื่ออัลลอฮฺ และการเกลียดชังเพื่ออัลลอฮฺซึ่งเป็นมูลฐานของการศรัทธา และเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวของศาสนา ดังนั้นจำเป็นต้องปฏิบัติเพื่อให้การศรัทธามีความสมบูรณ์ด้วยการเป็นศัตรูกับผู้ที่

เป็นศัตรูกับอัลลอฮฺ “เจ้าจะไม่พบหมู่ชนใดที่พวกเขาศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และวันปรโลก รักใคร่ชอบพอผู้ที่ต่อต้านอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะเป็นพ่อของพวกเขาหรือลูกหลานของพวกเขา หรือพี่น้องของพวกเขา หรือเครือญาติของพวกเขาก็ตาม ชนเหล่านั้นอัลลอฮฺได้ทรงบันทึกการศรัทธาไว้ในจิตใจของพวกเขา” (58:22)

ซูเราะฮฺนี้อ่านได้ทั้งสองอย่างคือ “อัลมุญาดิละฮฺ” และ “อัลมุญาดะละฮฺ”

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

قَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّتِي تُجَادِلُكَ فِي زَوْجِهَا وَتَشْتَكِي إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ يَسْمَعُ تَحَاوُرَكُمَا إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿١﴾

1. โดยแน่นอน อัลลอฮฺทรงได้ยินถ้อยคำของสตรีที่กำลังโต้แย้งกับเจ้าในเรื่องสามีของนาง และนางได้ร้องทุกข์ต่ออัลลอฮฺ และอัลลอฮฺนั้นทรงได้ยินการตอบโต้ของเจ้าทั้งสอง แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรู้เห็นเสมอ[1]

الَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِنكُم مِّن نِّسَائِهِم مَّا هُنَّ أُمَّهَاتِهِمْ إِنْ أُمَّهَاتُهُمْ إِلَّا اللَّائِي وَلَدْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ لَيَقُولُونَ مُنكَرًا مِّنَ الْقَوْلِ وَزُورًا وَإِنَّ اللَّهَ لَعَفُوٌّ غَفُورٌ ﴿٢﴾

2. บรรดาผู้เปรียบเทียบภรรยาของพวกเขาในหมู่พวกเจ้าว่าเสมือนแม่ของพวกเขานั้น พวกนางมิได้เป็นแม่ของพวกเขา บรรดาแม่ของพวกเขามิได้เป็นอื่นใดนอกจากเป็นผู้ให้กำเนิดพวกเขาเท่านั้น และแท้จริงพวกเขานั้นกล่าวคำพูดที่น่าเกลียดและกล่าวเท็จ และแท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ทรงยกโทษให้เสมอ[2]

وَالَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِن نِّسَائِهِمْ ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا قَالُوا فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مِّن قَبْلِ أَن يَتَمَاسَّا ذَٰلِكُمْ تُوعَظُونَ بِهِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٣﴾

3. และบรรดาผู้เปรียบเทียบภรรยาของพวกเขาว่าเสมือนแม่ของพวกเขานั้น แล้วพวกเขาจะคืนสู่ถ้อยคำที่พวกเขาได้กล่าวไว้ ดังนั้น (สิ่งที่จำเป็นแก่เขาต้องปฏิบัติคือ) การปล่อยทาสหนึ่งคนก่อนที่เขาทั้งสองจะแตะต้องต่อกัน

---

[1] อายะฮฺนี้ถูกประทานลงมาในเรื่องของเคาวละฮฺ บุตรี ซะอฺละบะฮฺ อัลอันศอรียะฮฺ และสามีของนางคือเอาสฺ อิบนุ อัศศอมิต คือนางได้มาร้องเรียนต่อท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เรื่องสามีของนางกล่าวกับนางขณะที่เกิดโทสะว่า "เธอเป็นเสมือนกับแม่ของฉัน" การกล่าวด้วยคำพูดเช่นนี้ในสมัยนั้นถือว่าเป็นการหย่า อัลลอฮฺทรงได้ยินการโต้แย้งระหว่างเจ้าทั้งสอง ดังนั้นอัลอายาตทั้ง 4 ของซูเราะฮฺอัลมุญาดะละฮฺจึงถูกประทานลงมา

[2] การที่พวกเขาหย่าภรรยาของพวกเขาด้วยการเรียกพวกนางเป็นแม่นั้น เป็นการกล่าวคำพูดที่น่าเกลียดและไม่ถูกต้องและเป็นการกล่าวคำเท็จ เพราะบรรดาแม่ของพวกเขาเป็นผู้ให้กำเนิดพวกเขา จะเป็นภรรยาไม่ได้

(ร่วมหลับนอน) นั่นคือสิ่งที่พวกเจ้าถูกเตือนเอาไว้ (ใช้ให้ปฏิบัติ) และอัลลอฮฺทรงรอบรู้ยิ่งในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ[1]

فَمَن لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ مِن قَبْلِ أَن يَتَمَاسَّا ۖ فَمَن لَّمْ يَسْتَطِعْ فَإِطْعَامُ سِتِّينَ مِسْكِينًا ۚ ذَٰلِكَ لِتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ۚ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ ۗ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤﴾

4. ส่วนผู้ที่ไม่สามารถหา (ทาส) ได้ ก็ต้องถือศีลอดสองเดือนติดต่อกัน ก่อนที่เขาทั้งสองจะแตะต้องต่อกัน (ร่วมหลับนอน) สำหรับผู้ที่ไม่สามารถจะถือศีลอดได้ ก็ต้องให้อาหารแก่คนยากจนจำนวนหกสิบคน ทั้งนี้เพื่อจะให้พวกเจ้าศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์[2] นั่นคือขอบเขตของอัลลอฮฺ และสำหรับพวกปฏิเสธศรัทธานั้น จะได้รับการลงโทษอย่างเจ็บปวด[3]

إِنَّ الَّذِينَ يُحَادُّونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ كُبِتُوا كَمَا كُبِتَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۚ وَقَدْ أَنزَلْنَا آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ ۚ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٥﴾

5. แท้จริงบรรดาผู้ต่อต้านอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ พวกเขาจะถูกทำให้อัปยศเช่นเดียวกับบรรดาก่อนหน้าพวกเขาได้ถูกทำให้อัปยศมาก่อนแล้ว[4] และแน่นอน เราได้ประทานอายาตทั้งหลายอันชัดแจ้ง และสำหรับพวก

---

[1] บรรดาผู้หย่าภรรยาของพวกเขาโดยเปรียบเทียบนางเป็นแม่ของพวกเขา และต้องการจะคืนดีกับพวกนาง จึงจำเป็นที่พวกเขาจะต้องปฏิบัติก่อนร่วมหลับนอนด้วยกันก็คือ การปล่อยทาสหนึ่งคน นั่นคือบัญญัติของอัลลอฮฺที่บรรดามุอฺมินจะต้องยึดถือปฏิบัติ

[2] สำหรับผู้ที่ไม่สามารถจะหาทาสมาปลดปล่อยได้ ก็จะต้องถือศีลอดเป็นเวลาติดต่อกัน 60 วัน หากเขาไม่สามารถกระทำได้ ก็จำเป็นต้องให้อาหารแก่คนยากจนขัดสน 60 คน ข้อบัญญัติดังกล่าวมานั้นเพื่อให้พวกเจ้าถือปฏิบัติ และเพื่อให้พวกเจ้าศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ เพราะการอีมานคือการเชื่อมั่นทั้งคำพูดและปฏิบัติ และการเชื่อฟังภักดีต่ออัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์คือการอีมาน ส่วนการฝ่าฝืนต่ออัลลอฮฺ และรอซูลก็คือการปฏิเสธศรัทธานั่นเอง

[3] นั่นคือข้อปฏิบัติ และขอบเขตของอัลลอฮฺ พวกเจ้าอย่าได้ล่วงเกินเป็นอันขาด

[4] คือบรรดาผู้ที่ไม่เชื่อฟัง โต้แย้ง และเป็นศัตรูกับอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ พวกเขาจะได้รับความอัปยศและการเหยียดหยามเช่นเดียวกับประชาชาติในสมัยก่อน ๆ ได้รับมาแล้ว

ปฏิเสธศรัทธาจะได้รับการลงโทษอย่างน่าอดสู[1]

6. วันที่อัลลอฮฺจะทรงให้พวกเขาทั้งหมดฟื้นคืนชีพขึ้นมา แล้วพระองค์จะทรงแจ้งให้พวกเขาทราบถึงสิ่งที่พวกเขาปฏิบัติไว้[2] อัลลอฮฺทรงประเมินมันไว้อย่างครบถ้วน แต่พวกเขาลืมมัน และอัลลอฮฺทรงเป็นพยานต่อทุกสิ่งทุกอย่าง[3]

يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُوا
أَحْصَاهُ اللَّهُ وَنَسُوهُ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٦﴾

7. เจ้าไม่เห็นดอกหรือว่า อัลลอฮฺทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และสิ่งที่อยู่ในแผ่นดิน การซุบซิบกันในสามคนจะไม่เกิดขึ้น เว้นแต่พระองค์จะทรงเป็นที่สี่ของพวกเขา และมันจะไม่เกิดขึ้นในห้าคน เว้นแต่พระองค์ทรงเป็นที่หกของพวกเขา และมันจะไม่เกิดขึ้นน้อยกว่านั้น และจะไม่เกิดขึ้นมากกว่านั้น เว้นแต่พระองค์จะทรงอยู่ร่วมกับพวกเขา ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ในแห่งหนใด แล้วพระองค์ก็จะทรงแจ้งพวกเขาให้ทราบในวันกิยามะฮฺ ถึงสิ่งที่พวกเขาได้ปฏิบัติไว้ (ในโลกดุนยา) แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรอบรู้ทุกสิ่ง[4]

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ
مَا يَكُونُ مِن نَّجْوَىٰ ثَلَاثَةٍ إِلَّا هُوَ رَابِعُهُمْ
وَلَا خَمْسَةٍ إِلَّا هُوَ سَادِسُهُمْ وَلَا أَدْنَىٰ مِن ذَٰلِكَ
وَلَا أَكْثَرَ إِلَّا هُوَ مَعَهُمْ أَيْنَ مَا كَانُوا ثُمَّ يُنَبِّئُهُم
بِمَا عَمِلُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٧﴾

---

[1] คือเราได้ประทานหลักฐานอันชัดแจ้งมาเพื่อยืนยันถึงสัจจะของรอซูลของเราในสิ่งที่ท่านได้นำมาเผยแผ่แก่พวกเขา กระนั้นก็ดีพวกเขาก็ยังต่อต้านและเป็นศัตรูกับท่าน ดังนั้นอัลลอฮฺจึงได้ให้พวกเขาได้รับความต่ำต้อยและอัปยศในโลกดุนยา และได้รับการลงโทษอย่างน่าอดสูในโลกอาคิเราะฮฺ

[2] ในวันกิยามะฮฺจะทรงให้พวกอาชญากรทั้งหลายฟื้นคืนชีพขึ้นมาอยู่ในสถานที่เดียวกัน แล้วพระองค์จะทรงแจ้งแก่พวกเขาถึงความผิดที่พวกเขาได้กระทำไปในโลกดุนยา

[3] คืออัลลอฮฺทรงประเมินผลในสมุดบันทึกการงานของพวกเขาในขณะที่ได้กระทำไว้ พวกเขาลืมการกระทำความผิดของพวกเขาโดยมีความเชื่อมั่นว่าจะไม่มีการสอบสวนและการตอบแทน

[4] ความหมายของอายะฮฺนี้ก็คือ อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงอยู่ร่วมกับบ่าวของพระองค์ ทรงสอดส่องต่อสภาพและการงานของพวกเขา และสิ่งที่พวกเขากระซิบกระซาบกัน ไม่มีสิ่งใดในกิจการของปวงบ่าวที่จะซ่อนเร้นต่อพระองค์ ดังนั้นพระองค์จะทรงแจ้งแก่พวกเขาถึงสิ่งที่พวกเขาได้ปฏิบัติไปไม่ว่าจะเป็นความดีหรือความชั่ว แล้วพระองค์ก็จะทรงตอบแทนพวกเขาในวันกิยามะฮฺ

8. เจ้าไม่เห็นดอกหรือว่า บรรดาผู้ที่ถูกห้ามจากการซุบซิบ แล้วพวกเขาก็กลับไปกระทำในสิ่งที่พวกเขาได้ถูกห้ามเอาไว้ และพวกเขาซุบซิบนินทากันในการทำบาปและการเป็นศัตรูและการฝ่าฝืนท่านรอซูล[1] และเมื่อพวกเขามาหาเจ้าพวกเขาจะกล่าวทักทายไม่เหมือนกับที่อัลลอฮฺทรงกล่าวทักทายด้วยคำพูดนั้น[2] และพวกเขากล่าวในหมู่พวกเขาว่า ทำไมอัลลอฮฺจึงไม่ทรงลงโทษเราตามที่เราได้กล่าวทักทาย (มุฮัมมัด) นรกก็เป็นการพอเพียงแก่พวกเขาแล้ว พวกเขาจะถูกเผาไหม้ในนั้น มันเป็นทางกลับที่ชั่วร้ายยิ่ง[3]

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نُهُوا عَنِ النَّجْوَىٰ ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا نُهُوا
عَنْهُ وَيَتَنَاجَوْنَ بِالْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَمَعْصِيَتِ
الرَّسُولِ وَإِذَا جَاءُوكَ حَيَّوْكَ بِمَا لَمْ يُحَيِّكَ بِهِ اللَّهُ
وَيَقُولُونَ فِي أَنفُسِهِمْ لَوْلَا يُعَذِّبُنَا اللَّهُ بِمَا نَقُولُ
حَسْبُهُمْ جَهَنَّمُ يَصْلَوْنَهَا فَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿٨﴾

9. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย เมื่อพวกเจ้าซุบซิบต่อกัน ก็อย่าได้ซุบซิบกันด้วยการทำบาปและการเป็นศัตรู และการฝ่าฝืนท่านรอซูล แต่จงซุบซิบกันเพื่อการทำความดี และการยำเกรง พวกเจ้าจงยำเกรงอัลลอฮฺ ผู้ซึ่งพวกเจ้าจะถูกรวบรวมให้กลับไปหาพระองค์[4]

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا تَنَاجَيْتُمْ فَلَا تَتَنَاجَوْا بِالْإِثْمِ
وَالْعُدْوَانِ وَمَعْصِيَتِ الرَّسُولِ وَتَنَاجَوْا بِالْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ
وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٩﴾

---

[1] คือพวกยะฮูด และพวกมุนาฟิกีนได้พูดจาซุบซิบระหว่างกัน โดยหวังในการนี้เพื่อให้ร้ายแก่บรรดามุอฺมินที่นครอัลมะดีนะฮฺ พวกเขาได้พูดคุยระหว่างกันในสิ่งที่เป็นบาปเป็นศัตรู และฝ่าฝืนคำสั่งของท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เพราะการพูดจาของพวกเขาอยู่ในเรื่องของการวางแผนร้ายต่อบรรดามุสลิม

[2] เมื่อพวกเขาได้มาหาเจ้า โอ้มุฮัมมัดเอ๋ย พวกเขาจะทักทายด้วยคำที่ว่า “ความตายจงประสบแด่พวกท่าน” แล้วท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ก็จะกล่าวแก่พวกเขาว่า “จงประสบแด่พวกท่าน”

[3] พวกเขาจะกล่าวว่า หากมุฮัมมัดเป็นนะบีจริงแล้วอัลลอฮฺก็จะทรงลงโทษแก่พวกเราตามคำกล่าวทักทายของพวกเรา อัลลอฮฺทรงกล่าวตอบแก่พวกเขาว่า เป็นการพอเพียงแก่พวกเขาด้วยการลงโทษในนรกและพวกเขาจะถูกเผาไหม้ในนั้นตลอดกาล

[4] อัลกุรฏุบีย์กล่าวว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงห้ามบรรดามุอฺมินมิให้พูดจาซุบซิบกันในทางที่เป็นบาปและเป็นศัตรูต่อผู้อื่น และเป็นการฝ่าฝืนคำสั่งของท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เช่นการกระทำของพวกยะฮูด และพวกมุนาฟิกีน และทรงใช้ให้พวกเขาพูดคุยกันด้วยความจงรักภักดีและการยำเกรง เพราะพวกเขาจะถูกรวบรวม ณ ที่พระองค์เพื่อการชำระและตอบแทนในผลงานของแต่ละคน

إِنَّمَا ٱلنَّجْوَىٰ مِنَ ٱلشَّيْطَٰنِ لِيَحْزُنَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَلَيْسَ بِضَآرِّهِمْ شَيْـًٔا إِلَّا بِإِذْنِ ٱللَّهِ ۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ ٱلْمُؤْمِنُونَ ﴿١٠﴾

10. แท้จริงการซุบซิบนินทากันนั้นเป็นการงานของชัยฏอน เพื่อมันจะก่อความเสียใจให้แก่บรรดามุอฺมิน แต่มันจะไม่ให้ร้ายแต่อย่างใดแก่พวกเขา เว้นแต่ด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺ และเฉพาะอัลลอฮฺเท่านั้น บรรดามุอฺมินต้องมอบความไว้วางใจ[1]

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِذَا قِيلَ لَكُمْ تَفَسَّحُوا۟ فِى ٱلْمَجَٰلِسِ فَٱفْسَحُوا۟ يَفْسَحِ ٱللَّهُ لَكُمْ ۖ وَإِذَا قِيلَ ٱنشُزُوا۟ فَٱنشُزُوا۟ يَرْفَعِ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مِنكُمْ وَٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْعِلْمَ دَرَجَٰتٍ ۚ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١١﴾

11. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย เมื่อได้มีเสียงกล่าวแก่พวกเจ้าว่า จงหลีกที่ให้ในที่ชุมนุม พวกเจ้าก็จงหลีกที่ให้เขา เพราะอัลลอฮฺจะทรงให้ที่กว้างขวางแก่พวกเจ้า[2] (ในวันกิยามะฮฺ) และเมื่อมีเสียงกล่าวว่าจงลุกขึ้นยืนจากที่ชุมนุมนั้น พวกเจ้าก็จงลุกขึ้นยืน เพราะอัลลอฮฺจะทรงยกย่องเทอดเกียรติแก่บรรดาผู้ศรัทธาในหมู่พวกเจ้า และบรรดาผู้ได้รับความรู้หลายชั้น และอัลลอฮฺทรงรอบรู้ยิ่งในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ[3]

---

[1] การซุบซิบที่เป็นบาปและเป็นศัตรูนั้นมาจากชัยฏอน โดยพวกเขาคิดว่าจะเป็นการให้ร้ายแก่บรรดามุอฺมิน แต่มันหาเป็นเช่นนั้นไม่ เว้นแต่ด้วยพระประสงค์ของอัลลอฮฺ ดังนั้นแต่อัลลอฮฺเท่านั้นมิใช่ผู้อื่นจากพระองค์จำเป็นแก่บรรดามุอฺมินจะต้องมอบความไว้วางใจ

[2] คือพวกเจ้าจงหลีกที่ให้กว้างในที่ชุมนุมเพื่อวิชาการหรือเพื่อการรำลึก เพราะอัลลอฮฺจะทรงให้กว้างขวางแก่พวกเจ้าในสวนสวรรค์ ในเรื่องของริซกีและในกุบูร อิมามอัลฟัครฺกล่าวว่า ในอายะฮฺที่ว่า "อัลลอฮฺจะทรงให้ที่กว้างขวางแก่พวกเจ้า" นั้นมีความหมายโดยทั่วไปในทุกสิ่งที่ถูกเรียกร้องให้มีการกว้างขวาง เช่น สถานที่ ริซกี การมีจิตใจกว้างขวาง ในกุบูร และในสวนสวรรค์ ในอายะฮฺนี้เป็นการบ่งชี้ว่า ทุกคนที่ให้ความกว้างขวางแก่ปวงบ่าวของอัลลอฮฺในเรื่องของความดีและความสุขสบายแล้วอัลลอฮฺก็จะให้ความกว้างขวางแก่เขาทั้งในดุนยาและอาคิเราะฮฺ

[3] คืออัลลลอฮฺจะทรงยกย่องให้เกียรติในตำแหน่งที่สูงหลายชั้นในสวนสวรรค์แก่บรรดาผู้ศรัทธาที่ปฏิบัติตามคำสั่งใช้ของอัลลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ และแก่บรรดาคนรู้ในหมู่พวกเขาโดยเฉพาะ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا نَٰجَيۡتُمُ ٱلرَّسُولَ فَقَدِّمُواْ بَيۡنَ يَدَيۡ نَجۡوَىٰكُمۡ صَدَقَةٗۚ ذَٰلِكَ خَيۡرٞ لَّكُمۡ وَأَطۡهَرُۚ فَإِن لَّمۡ تَجِدُواْ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٌ ١٢

12. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย เมื่อพวกเจ้าจะปรึกษาหารือท่านรอซูลเป็นการส่วนตัว (เป็นการลับ) พวกเจ้าจงบริจาคทานก่อนการปรึกษาหารือของพวกเจ้า นั่นเป็นการกระทำที่ดีสำหรับพวกเจ้า และเป็นการทำจิตใจให้ผ่องแผ้ว หากพวกเจ้าไม่สามารถหามาได้ แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ[1]

ءَأَشۡفَقۡتُمۡ أَن تُقَدِّمُواْ بَيۡنَ يَدَيۡ نَجۡوَىٰكُمۡ صَدَقَٰتٖۚ فَإِذۡ لَمۡ تَفۡعَلُواْ وَتَابَ ٱللَّهُ عَلَيۡكُمۡ فَأَقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُواْ ٱلزَّكَوٰةَ وَأَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥۚ وَٱللَّهُ خَبِيرُۢ بِمَا تَعۡمَلُونَ ١٣

13. พวกเจ้ากลัวต่อการบริจาคทานก่อนหน้าการปรึกษาหารือเป็นการส่วนตัวของพวกเจ้ากระนั้นหรือ หากพวกเจ้ามิได้กระทำเช่นนั้น อัลลอฮฺก็ได้ทรงอภัยโทษให้แก่พวกเจ้าแล้ว ดังนั้นพวกเจ้าจงดำรงไว้ซึ่งการละหมาดและบริจาคซะกาต และจงเชื่อฟังภักดีต่ออัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ และอัลลอฮฺทรงรอบรู้ยิ่งในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ[2]

۞أَلَمۡ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ تَوَلَّوۡاْ قَوۡمًا غَضِبَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِم مَّا هُم مِّنكُمۡ وَلَا مِنۡهُمۡ وَيَحۡلِفُونَ عَلَى ٱلۡكَذِبِ وَهُمۡ يَعۡلَمُونَ ١٤

14. เจ้ามิเห็นดอกหรือบรรดาผู้ที่เป็นมิตรกับชนกลุ่มหนึ่งซึ่งอัลลอฮฺทรงกริ้วพวกเขา พวกเขา (มุนาฟิกีน) มิได้เป็นพวกของพวกเจ้า และมิได้เป็นพวกของพวกเขา (ยะฮูด) และพวกเขา

---

[1] คือเมื่อพวกเจ้าต้องการที่จะปรึกษาหารือกับท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เป็นการส่วนตัวและเป็นการลับแล้วก็จงบริจาคทานเป็นการล่วงหน้าให้แก่บรรดาคนยากจน อัลอะลูซีย์กล่าวว่า ในเรื่องนี้เป็นการยกย่องให้เกียรติแก่สถานะของท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เป็นประโยชน์แก่บรรดาคนยากจน เป็นการแยกแยะให้รู้ว่าใครคือผู้บริสุทธิ์ และใครคือมุนาฟิก และระหว่างผู้ที่รักดุนยาและผู้ที่รักอาคิเราะฮฺ นอกจากนี้ยังเป็นการดีแก่เขาในข้อที่ว่าเขาได้ปฏิบัติตามข้อใช้ของอัลลอฮฺ

[2] เป็นการปรามแก่บรรดามุอฺมินที่กลัวการบริจาคก่อนหน้าที่จะเข้าไปปรึกษาหารือกับท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เป็นการส่วนตัว จุดมุ่งหมายก็คือพวกเจ้าอย่าได้กลัวความยากจนในการบริจาคในกรณีเช่นนี้ เพราะอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงประทานริซกีให้แก่พวกเจ้า แต่ถ้าหากพวกเจ้ามิได้กระทำเช่นนั้นคือมิได้บริจาค อัลลอฮฺก็จะทรงอภัยโทษให้ แต่ก็ขอให้พวกเจ้าจงรักษาการละหมาดให้ครบถ้วนถูกต้อง และบริจาคซะกาตที่จำเป็นต้องบริจาค และเชื่อฟังปฏิบัติตามข้อใช้ข้อห้ามของอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์

สาบานในเรื่องโกหกทั้งนั้น ทั้ง ๆ ที่พวกเรารู้ดีอยู่แล้ว[1]

أَعَدَّ ٱللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا ۖ إِنَّهُمْ سَآءَ مَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾

15. อัลลอฮฺทรงเตรียมการลงโทษอย่างสาหัสไว้ให้แก่พวกเขาแล้ว แท้จริงพวกเขานั้น สิ่งที่พวกเขากระทำไปมันชั่วช้าจริง ๆ[2]

ٱتَّخَذُوٓا۟ أَيْمَـٰنَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا۟ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ فَلَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿١٦﴾

16. พวกเขาได้ยึดถือเอาการสาบานของพวกเขาเป็นโล่ป้องกัน แล้วพวกเขาก็ขัดขวางผู้คนให้ออกจากทางของอัลลอฮฺ ดังนั้นสำหรับพวกเขาจะได้รับการลงโทษอย่างน่าอดสู[3]

لَّن تُغْنِىَ عَنْهُمْ أَمْوَٰلُهُمْ وَلَآ أَوْلَـٰدُهُم مِّنَ ٱللَّهِ شَيْـًٔا ۚ أُو۟لَـٰٓئِكَ أَصْحَـٰبُ ٱلنَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا خَـٰلِدُونَ ﴿١٧﴾

17. ทรัพย์สมบัติของพวกเขา และลูกหลานของพวกเขาจะไม่ช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺไปได้แต่อย่างใด ชนเหล่านั้นเป็นชาวนรก พวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล[4]

يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ ٱللَّهُ جَمِيعًا فَيَحْلِفُونَ لَهُۥ كَمَا يَحْلِفُونَ لَكُمْ ۖ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ عَلَىٰ شَىْءٍ ۚ أَلَآ إِنَّهُمْ هُمُ ٱلْكَـٰذِبُونَ ﴿١٨﴾

18. วันที่อัลลอฮฺจะทรงให้พวกเขาฟื้นคืนชีพขึ้นมาทั้งหมด แล้วพวกเขาก็จะสาบานต่อพระองค์

---

[1] เป็นการแปลกใจในเรื่องของพวกมุนาฟิกีน คือพวกเขาได้อ้างถึงการอีมานว่าพวกเขาเป็นผู้ศรัทธา ในเวลาเดียวกันพวกเขาได้คบพวกยะฮูดเป็นมิตร ซึ่งพวกนี้อัลลอฮฺทรงกริ้วต่อพวกเขา นอกจากนี้พวกมุนาฟิกีนยังได้นำเอาความลับของบรรดามุอฺมินไปบอกแก่พวกยะฮูดอีกด้วย บุคคลจำพวกนี้อัลลอฮฺตะอาลา ได้ประณามพวกเขาไว้ในซูเราะฮฺ อันนิซาอฺ อายะฮฺ 143

[2] เพราะเหตุการณ์กลับกลอกของพวกเขา อัลลอฮฺจึงได้เตรียมการลงโทษอย่างสุดแสนสาหัสไว้สำหรับพวกเขาแล้ว คืออยู่ในนรกก้นบึ้ง

[3] เพราะความกลัวจะถูกฆ่า พวกเขาจึงใช้การสาบานแบบโกหกเพื่อเป็นโล่ป้องกันตัวของพวกเขา นอกจากนี้พวกเขายังขัดขวางมิให้มหาชนเพื่อเข้าสู่อิสลาม ด้วยการเกลี้ยกล่อมให้เกิดความสงสัยแก่บรรดาผู้ที่จิตใจอ่อนแอ และเล่ห์เพทุบายแก่บรรดามุสลิม แน่นอนสำหรับพวกเขานั้นจะได้รับการลงโทษอย่างหนักและน่าอดสูที่สุด

[4] ในวันอาคิเราะฮฺนั้นทรัพย์สมบัติที่พวกเจ้าสะสมและรวมไว้ก็ดี และลูกหลานที่พวกเขาภาคภูมิใจก็ดี สิ่งเหล่านี้จะไม่ช่วยหรือป้องกันพวกเขาให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺได้

ดังเช่นที่พวกเขาสาบานต่อพวกเจ้า และพวกเขาคิดว่า แท้จริงพวกเขาอยู่บนสิ่งหนึ่งแห่งความจริงแล้ว พึงทราบเถิด แท้จริงพวกเขาเป็นผู้โกหก[1]

اَسْتَحْوَذَ عَلَيْهِمُ ٱلشَّيْطَٰنُ فَأَنسَىٰهُمْ ذِكْرَ ٱللَّهِ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ حِزْبُ ٱلشَّيْطَٰنِ ۚ أَلَآ إِنَّ حِزْبَ ٱلشَّيْطَٰنِ هُمُ ٱلْخَٰسِرُونَ ﴿١٩﴾

19. ชัยฏอนมารร้ายได้เข้าไปครอบงำพวกเขาเสียแล้ว มันจึงทำให้พวกเขาลืมการรำลึกถึงอัลลอฮฺ ชนเหล่านั้น คือบรรดาพรรคพวกของชัยฏอน พึงทราบเถิดว่า แท้จริงพรรคพวกของชัยฏอนนั้น พวกเขาเป็นผู้ขาดทุน[2]

إِنَّ ٱلَّذِينَ يُحَآدُّونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥٓ أُو۟لَٰٓئِكَ فِى ٱلْأَذَلِّينَ ﴿٢٠﴾

20. แท้จริงบรรดาผู้ฝ่าฝืนอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ ชนเหล่านั้นอยู่ในหมู่ผู้อัปยศอดสู[3]

كَتَبَ ٱللَّهُ لَأَغْلِبَنَّ أَنَا۠ وَرُسُلِىٓ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ قَوِىٌّ عَزِيزٌ ﴿٢١﴾

21. อัลลอฮฺทรงกำหนดไว้ว่า แน่นอนข้าและรอซูลของข้าจะมีชัยชนะเหนือกว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงพลัง ผู้ทรงอำนาจเหนือ[4]

لَّا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ يُوَآدُّونَ مَنْ حَآدَّ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَلَوْ كَانُوٓا۟

22. เจ้าจะไม่พบหมู่ชนใดที่พวกเขาศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และวันปรโลกรักใคร่ชอบพอผู้ที่ต่อต้าน

---

[1] ในวันกิยามะฮฺ อัลลอฮฺ ตะอาลา จะให้พวกเขาฟื้นคืนชีพขึ้นมา ในวันนี้พวกเขาจะสาบานต่อหน้าพระองค์ว่าพวกเขาเป็นมุอฺมิน เสมือนกับที่พวกเขาได้เคยสาบานต่อหน้าพวกเจ้าว่า พวกเขาเป็นมุอฺมินโดยที่พวกเขาคาดคิดว่า การสาบานของพวกเขาในวันอาคิเราะฮฺจะช่วยให้พวกเขาได้รอดพ้นจากการถูกฆ่ามาแล้วในโลกดุนยา

[2] พวกเขาเหล่านั้นชัยฏอนได้เข้าไปครอบคลุมจิตใจของพวกเขา จึงทำให้พวกเขาลืมรำลึกถึงอัลลอฮฺ พระเจ้าของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงเป็นลูกน้องของชัยฏอน และพวกที่เป็นลูกน้องและพลพรรคของชัยฏอน แน่นอนพวกเขาจะอยู่ในสภาพขาดทุน และหลงทาง

[3] แน่นอนบรรดาผู้ที่ต่อต้านอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ และฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัติข้อใช้และข้อห้ามของอัลลอฮฺของรอซูลของพระองค์ พวกเขาจะได้รับการอัปยศอย่างน่าอดสูและห่างไกลจากความเมตตาของอัลลอฮฺ

[4] อัลลอฮฺทรงบันทึกไว้ที่ลูหฺมะหฺฟูซ และทรงกำหนดไว้ว่า จะให้รอซูลของพระองค์มีชัยชนะเหนือศัตรูของพระองค์ด้วยหลักฐานและด้วยคมดาบ

ءَابَآءَهُمۡ أَوۡ أَبۡنَآءَهُمۡ أَوۡ إِخۡوَٰنَهُمۡ
أَوۡ عَشِيرَتَهُمۡۚ أُوْلَٰٓئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ
ٱلۡإِيمَٰنَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٖ مِّنۡهُۖ وَيُدۡخِلُهُمۡ
جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَاۚ
رَضِيَ ٱللَّهُ عَنۡهُمۡ وَرَضُواْ عَنۡهُۚ أُوْلَٰٓئِكَ حِزۡبُ ٱللَّهِۚ
أَلَآ إِنَّ حِزۡبَ ٱللَّهِ هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ٢٢

อัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์[1] ถึงแม้ว่าพวกเขาจะเป็นพ่อของพวกเขา หรือลูกหลานของพวกเขา หรือพี่น้องของพวกเขา หรือเครือญาติของพวกเขาก็ตาม[2] ชนเหล่านั้นอัลลอฮฺได้ทรงบันทึกการศรัทธาไว้ในจิตใจของพวกเขา และได้ทรงเสริมพวกเขาให้มีพลังมากขึ้นด้วยการสนับสนุนของพระองค์ และจะทรงให้พวกเขาได้เข้าสวนสวรรค์หลากหลาย มีแม่น้ำหลายสายไหลผ่าน ณ เบื้องล่างของสวนสวรรค์ โดยเป็นผู้พำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล[3] อัลลอฮฺทรงโปรดปรานต่อพวกเขา และพวกเขาก็ยินดีปรีดาต่อพระองค์ ชนเหล่านั้นคือพรรคของอัลลอฮฺ พึงรู้เถิดว่า แท้จริงพรรคของอัลลอฮฺนั้น พวกเขาเป็นผู้ประสบความสำเร็จ[4]

---

[1] บรรดานักตัฟซีรอธิบายว่า ความมุ่งหมายของอายะฮฺนี้ ก็คือห้ามมิให้บรรดามุอฺมินคบและรักใคร่ชอบพอพวกกุฟฟาร และผู้กระทำความผิด แต่สำนวนของอายะฮฺมาในรูปแบบของการบอกเล่าที่เน้นถึงการห้ามมิให้กระทำ อิมามอัลฟัครฺกล่าวว่า ความหมายก็คือ การอีมานจะอยู่ร่วมกับการรักใคร่ชอบพอศัตรูของอัลลอฮฺไม่ได้

[2] สาเหตุที่ระบุไว้ในอายะฮฺนี้ก็เพราะอะบูอุบัยดะฮฺได้ฆ่าพ่อของเขา คือ อัลญัรรอหฺ ในสงครามบัดรฺ อะบูบักรฺ อัศศิดดีก ตั้งใจจะฆ่าลูกของเขาคือ อับดุรรอหฺมาน มุศอับอิบนุ อุไมรฺ ฆ่าพี่ชายของเขา คือ อุบัยดฺ อิบนุ อุไมรในสงครามบัดรฺ ฮัมซะฮฺ อาลีและอุบัยดะฮฺ อิบนุ อัลฮาริส ฆ่าญาติของพวกเขาคือ อุตบะฮฺ ชัยบะฮฺ และอัลวะลีด อิบนุ อุตบะฮฺ ในสงครามบัดรฺ

[3] คือจะทรงให้การศรัทธาของพวกเขาหนักแน่นอยู่ในจิตใจ จึงเป็นหัวใจที่เต็มไปด้วยการศรัทธาเชื่อมั่นและมีความบริสุทธิ์ และจะทรงเสริมให้พวกเขามีพลังเข้มแข็งด้วยการช่วยเหลือและสนับสนุนจากพระองค์ นอกจากนั้นพวกเขาจะพำนักอยู่ในสวนสวรรค์ที่เพียบพร้อมด้วยความสุขนานาชนิดอย่างสมบูรณ์และพำนักอยู่ตลอดเวลา

[4] คือพระองค์จะทรงรับการงานของพวกเขาและทรงโปรดปรานต่อพวกเขา และพวกเขาก็ได้รับการตอบแทนจากพระองค์ ดังนั้นพวกเขาจึงยินดีปรีดาต่อสิ่งที่พระองค์ทรงประทานให้แก่พวกเขา ที่กล่าวถึงความโปรดปรานของพระองค์ต่อพวกเขาหลังจากได้เข้าไปในสวนสวรรค์แล้ว ก็เพราะว่าเป็นความโปรดปรานอันยิ่งใหญ่ และเป็นตำแหน่งที่มีเกียรติยิ่ง บรรดาผู้ที่อยู่ในพรรคของอัลลอฮฺ พวกเขาคือผู้ที่ประสบชัยชนะทั้งในโลกนี้และปรโลก

(59) ซูเราะฮฺ อัลฮัชรฺ

เป็นบัญญัติมะดะนียะฮฺ มี 24 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลฮัชรฺ

ซูเราะฮฺ อัลฮัชรฺ เป็นซูเราะฮฺ มะดะนียะฮฺ ที่ให้ความสนใจทางด้านการตราบทบัญญัติเช่นเดียวกับซูเราะฮฺ มะดะนียะฮฺอื่น ๆ แกนหลักของซูเราะฮฺนี้คือการกล่าวถึงสงครามบะนีอัลนะฎีร ซึ่งเป็นตระกูลหนึ่งของชาวยะฮูด ที่ผิดสัญญากับท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ท่านจึงขับไล่พวกเขาให้ออกจาก นครอัลมะดีนะฮฺ ดังนั้นอิบนุอับบาส จึงเรียกซูเราะฮฺนี้ว่า "ซูเราะฮฺบะนีอัลนะฎีร" ในซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงพวกมุนาฟิกีนที่ทำสัญญาเป็นพันธมิตรกับพวกยะฮูด โดยสรุปแล้วคือ ซูเราะฮฺที่เกี่ยวกับสงคราม การเสียสละ และทรัพย์สินเชลย

ซูเราะฮฺได้เริ่มด้วยการให้ความบริสุทธิ์แด่อัลลอฮฺ และแซ่ซ้องสดุดีพระองค์ จักรวาลทั้งผองที่ประกอบด้วยมนุษย์ สัตว์ พืชพันธุ์ และวัตถุ ต่างก็ยืนยันให้ความเป็นเอกภาพต่ออัลลอฮฺ เดชานุภาพของพระองค์และความยิ่งใหญ่ของพระองค์ "สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และสิ่งที่อยู่ในแผ่นดิน ต่างแซ่ซ้องสดุดีแด่อัลลอฮฺ และพระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ"

ต่อจากนั้น ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงร่องรอยบางอย่างแห่งเดชานุภาพของพระองค์ และปรากฏการณ์แห่งอำนาจของพระองค์ ด้วยการขับไล่พวกยะฮูดให้ออกจากบ้านเกิดเมืองนอนของพวกเขา ทั้ง ๆ ที่พวกเขาได้สร้างป้อมปราการไว้อย่างแข็งแรง พวกเขามีความเชื่อมั่นว่าพวกเขามีอำนาจมีความเข้มแข็ง ไม่มีผู้ใดจะมีอำนาจเหนือพวกเขาได้ แต่อำนาจของอัลลอฮฺและการลงโทษของพระองค์ได้มาหาพวกเขาโดยที่พวกเขามิได้คาดคิดมาก่อนเลย "พระองค์เป็นผู้ทรงให้บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในหมู่พวกอะฮฺลุลกิตาบออกจากบ้านเรือนของพวกเขาเป็นครั้งแรกของการถูกไล่ออกเป็นกลุ่ม ๆ"

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงเรื่องทรัพย์สินเชลยที่ยึดมาได้ โดยชี้แจงถึงเงื่อนไขและบทบัญญัติของทรัพย์สินนั้นๆ และได้เปิดเผยถึงเคล็ดลับในการกำหนดทรัพย์สินเชลยให้แก่ผู้ยากจนขัดสนเพื่อมิให้ผู้มั่งมีกระทบกระเทือนจิตใจ และเพื่อให้เกิดความสมดุลระหว่างชนชั้นต่างๆ ในสังคม อันจะก่อให้เกิดผลดีแก่ทั้งสองฝ่าย และบรรลุถึงซึ่งผลประโยชน์ทั่วไป “และสิ่งใดที่อัลลอฮฺทรงให้รอซูลของพระองค์ยึดมาได้จากชาวเมือง (พวกกุฟฟาร) เป็นสิทธิของอัลลอฮฺ และรอซูล และญาติสนิท และเด็กกำพร้า และผู้ขัดสน”

ซูเราะฮฺได้กล่าวสรรเสริญบรรดาสาวกของท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม โดยกล่าวถึงชื่อเสียงเกียรติยศของบรรดาชาวมุฮาญิรีน และความดีงามของบรรดาชาวอันศอร บรรดาชาวมุฮาญิรีน ได้อพยพออกจากบ้านเกิดเมืองนอนเพื่อแสดงออกซึ่งความรักต่ออัลลอฮฺ บรรดาชาวอันศอรได้ช่วยเหลือสนับสนุนศาสนาของอัลลอฮฺ โดยให้ความช่วยเหลือพี่น้องพวกเขาชาวมุฮาญิรีน ด้วยทรัพย์สมบัติและที่พักทั้งๆ ที่พวกเขา (ชาวอันศอร) ก็ยากจนและมีความต้องการ (สิ่งที่ยึดมาได้จากพวกยะฮูด) เป็นของบรรดาผู้อพยพที่ขัดสน ซึ่งถูกขับไล่ออกจากบ้านเกิดเมืองนอนของพวกเขา และทอดทิ้งทรัพย์สินของพวกเขา เพื่อแสวงหาความโปรดปรานจากอัลลอฮฺ และความยินดีของพระองค์

ในทางตรงกันข้าม เมื่อกล่าวถึงบรรดาชาวมุฮาญิรีนและบรรดาชาวอันศอร ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงพวกมุนาฟิกีนที่สารเลว ซึ่งพวกเขาได้ทำสัญญาเป็นพันธมิตรกับพวกยะฮูด เป็นปฏิปักษ์ต่ออิสลาม โดยยกอุทาหรณ์ถึงพวกเขาที่ลักษณะคล้ายชัยฏอนที่ล่อลวงมนุษย์ให้หลงผิดและปฏิเสธศรัทธาแล้วมันก็ปลีกตัวและทำให้เขาผิดหวัง นี่คือสภาพของพวกมุนาฟิกีนกับพี่น้องของพวกเขาคือพวกยะฮูด “เจ้ามิเห็นดอกหรือว่า บรรดาผู้กลับกลอกกล่าวแก่พี่น้องของพวกเขาที่ปฏิเสธศรัทธาในหมู่อะฮฺลุลกิตาบว่า หากพวกท่านถูกไล่ออก แน่นอนเราก็จะออกไปพร้อมกับพวกท่านด้วย...”

ซูเราะฮฺได้สั่งสอนบรรดามุอฺมิน ให้ระลึกถึงวันอันน่าสะพรึงกลัวในวันนั้น ซึ่งบรรพบุรุษและเครือญาติจะไม่อำนวยประโยชน์อันใดแก่เขาเลย เกียรติยศและทรัพย์สมบัติก็จะไม่เกิดประโยชน์เช่นกัน และได้ชี้แจงถึงข้อแตกต่างอย่างมากระหว่างชาวสวรรค์กับชาวนรก และทางกลับของบรรดาผู้มีความสุขและบรรดาผู้มีความ

ทุกข์ในโลกแห่งความยุติธรรมและการตอบแทน “โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย พวกเจ้าจงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด และทุกชีวิตจงพิจารณาดูว่า อะไรบ้างที่ตนได้เตรียมไว้สำหรับวันพรุ่ง (วันกิยามะฮฺ)

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการกล่าวถึงพระนามอันสวยงามของอัลลอฮฺ และคุณลักษณะอันสูงส่งของพระองค์ และการให้ความบริสุทธิ์แด่พระองค์จากลักษณะที่บกพร่องและหย่อนยาน “พระองค์คืออัลลอฮฺซึ่งไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์” เช่นนี้แหละการเริ่มต้นของซูเราะฮฺได้สอดคล้องกันตอนจบ เป็นการสอดคล้องอย่างสวยงามยิ่ง

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۖ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ۝١

1. สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินต่างแซ่ซ้องสดุดีแด่อัลลอฮฺ และพระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ[1]

هُوَ ٱلَّذِيٓ أَخۡرَجَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِنۡ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِ مِن دِيَٰرِهِمۡ لِأَوَّلِ ٱلۡحَشۡرِۚ مَا ظَنَنتُمۡ أَن يَخۡرُجُواْۖ وَظَنُّوٓاْ أَنَّهُم مَّانِعَتُهُمۡ حُصُونُهُم مِّنَ ٱللَّهِ فَأَتَىٰهُمُ ٱللَّهُ مِنۡ حَيۡثُ لَمۡ يَحۡتَسِبُواْۖ وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ ٱلرُّعۡبَۚ يُخۡرِبُونَ بُيُوتَهُم بِأَيۡدِيهِمۡ وَأَيۡدِي ٱلۡمُؤۡمِنِينَ فَٱعۡتَبِرُواْ يَٰٓأُوْلِي ٱلۡأَبۡصَٰرِ ۝٢

2. พระองค์เป็นผู้ทรงให้บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในหมู่พวกอะฮฺลุลกิตาบ ออกจากบ้านเรือนของพวกเขาเป็นครั้งแรกของการถูกไล่ออกเป็นกลุ่ม ๆ พวกเจ้ามิได้คาดคิดกันเลยว่า พวกเขาจะออกไป[2] (ในสภาพเช่นนั้น) และพวกเขาคิดว่า แท้จริงป้อมปราการของพวกเขานั้นจะป้องกันพวกเขาให้รอดพ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺได้ แต่การลงโทษของอัลลอฮฺได้มีมายังพวกเขาโดยมิได้คาดคิดมาก่อนเลย[3] และพระองค์ทรงทำให้ความหวาดกลัวเกิดขึ้นในจิตใจของพวกเขา โดยพวกเขาได้ทำลายบ้านเรือนของพวกเขาด้วยน้ำมือของพวกเขาเอง และด้วยน้ำมือของบรรดามุอฺมิน ดังนั้นพวกเจ้า

[1] ทุกสิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน เช่นมะลาอิกะฮฺ มนุษย์ ญิน สัตว์ ต้นไม้ ตลอดจนสิ่งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตชนิดอื่น ๆ ต่างก็แซ่ซ้องสดุดีแด่อัลลอฮฺ ให้ความบริสุทธิ์ ให้เกียรติ ให้ความยิ่งใหญ่แด่พระองค์เพราะพระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจ ทรงปรีชาญาณ

[2] พระองค์ได้ทรงให้พวกยะฮูดบะนีอัลนะฎีร ออกจากบ้านเกิดเมืองนอนของพวกเขาคือ นครยัษริบหรือนครอัลมะดีนะฮฺเป็นครั้งแรกที่พวกเขาถูกขับไล่ออกมาเป็นกลุ่ม ๆ ไปยังประเทศชาม พวกเจ้าบรรดามุอฺมินมิได้คาดคิดกันมาก่อนเลยว่าจะเกิดเหตุการณ์เช่นนั้นขึ้น คือการที่พวกเขาถูกขับไล่ออกไปในสภาพที่ต่ำต้อยและไร้เกียรติ ทั้งนี้เพราะพวกเขาเคยมีเกียรติเข้มแข็งมีทรัพย์สินเงินทอง เรือกสวนไร่นา

[3] พวกเขาคิดกันว่าป้อมปราการเหล่านั้นจะปกป้องพวกเขาให้พ้นจากสิ่งที่อัลลอฮฺกำหนดไว้แก่พวกเขาได้ คือการถูกไล่ออกจากนครอัลมะดีนะฮฺ และนี่คือการลงโทษของอัลลอฮฺ ซึ่งได้เกิดขึ้นแก่พวกเขาโดยที่มิได้คาดคิดมาก่อนเลย

จงยึดถือเป็นบทเรียนเถิด โอ้ผู้มีสติปัญญาทั้งหลายเอ๋ย[1]

وَلَوْلَآ أَن كَتَبَ ٱللَّهُ عَلَيْهِمُ ٱلْجَلَآءَ لَعَذَّبَهُمْ
فِى ٱلدُّنْيَا ۖ وَلَهُمْ فِى ٱلْـَٔاخِرَةِ عَذَابُ ٱلنَّارِ ﴿٣﴾

3. และหากมิใช่เพราะอัลลอฮฺได้ทรงกำหนดการเนรเทศแก่พวกเขาแล้ว แน่นอนพระองค์จะทรงลงโทษพวกเขาในโลกนี้ และสำหรับพวกเขาในปรโลกนั้นก็คือการลงโทษด้วยนรก

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ شَآقُّوا۟ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ ۖ وَمَن يُشَآقِّ ٱللَّهَ
فَإِنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلْعِقَابِ ﴿٤﴾

4. ทั้งนี้ก็เพราะว่า พวกเขาต่อต้านอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ และผู้ใดต่อต้านอัลลอฮฺ แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงเข้มงวดในการลงโทษ[2]

مَا قَطَعْتُم مِّن لِّينَةٍ أَوْ تَرَكْتُمُوهَا قَآئِمَةً
عَلَىٰٓ أُصُولِهَا فَبِإِذْنِ ٱللَّهِ وَلِيُخْزِىَ ٱلْفَٰسِقِينَ ﴿٥﴾

5. การที่พวกเจ้าโค่นต้นอินทผลัมหรือปล่อยให้มันยืนไว้บนรากของมันนั้น เนื่องด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺ และเพื่อพระองค์จะทำให้บรรดาผู้ฝ่าฝืนได้รับอัปยศ[3]

وَمَآ أَفَآءَ ٱللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِۦ مِنْهُمْ فَمَآ أَوْجَفْتُمْ عَلَيْهِ
مِنْ خَيْلٍ وَلَا رِكَابٍ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ يُسَلِّطُ رُسُلَهُۥ
عَلَىٰ مَن يَشَآءُ ۚ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٦﴾

6. และสิ่งใดที่อัลลอฮฺทรงให้รอซูลของพระองค์ยึดมาได้จากพวกเขา (พวกยะฮูด) พวกเจ้ามิได้เหน็ดเหนื่อยด้วยการขี่ม้าหรือขี่อูฐออกไป แต่อัลลอฮฺทรงให้บรรดารอซูลของพระองค์

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงทำให้จิตใจของบะนีอัลนะฎีร เกิดความกลัวและตกอกตกใจจนกระทั่งพวกเขายอมจำนนต่อข้อตัดสินของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม แล้วพวกเขาก็พากันทำลายบ้านเรือนและป้อมปราการของพวกเขา ดังนั้นเหตุการณ์ครั้งนี้นับได้ว่าเป็นบทเรียนที่ไม่มีใครคาดฝันว่าจะเกิดขึ้นได้ หากมิใช่เดชานุภาพของพระองค์ คือการทำให้พวกเขาเกิดความหวาดกลัวขึ้นในจิตใจ

[2] อันเนื่องมาจากการที่อัลลอฮฺทรงกำหนดการเนรเทศไว้สำหรับพวกเขาแล้ว ดังนั้นการลงโทษโดยฉับพลันในโลกดุนยาจึงยังมิได้เกิดขึ้นแก่พวกเขา การลงโทษนั้นก็คือการถูกสังหารด้วยคมดาบเสมือนกับที่พี่น้องของพวกเขาคือชาวบะนีกุรอยเซาะฮฺได้รับการลงโทษหลังจากพวกเขา ส่วนในปรโลกนั้นพวกเขาจะได้รับการลงโทษคือนรกเป็นที่พำนักของพวกเขา ทั้งนี้ก็เพราะว่าพวกเขาต่อต้านและเป็นศัตรูกับอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์นอกจากนี้ยังได้ก่ออาชญากรรมและผิดสัญญาข้อตกลงกับท่านรอซูลอีกด้วย

[3] โอ้บรรดามุอฺมินเอ๋ย การที่พวกเจ้าตัดต้นอินทผลัมหรือปล่อยมันทิ้งไว้ ก็ด้วยพระบัญชาของอัลลอฮฺและความประสงค์ของพระองค์เพื่อทำให้พวกยะฮูดโกรธแค้นและต่ำต้อย

มีอำนาจเหนือผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอานุภาพเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง[1]

مَّآ أَفَآءَ ٱللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِۦ مِنْ أَهْلِ ٱلْقُرَىٰ فَلِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ
وَلِذِى ٱلْقُرْبَىٰ وَٱلْيَتَٰمَىٰ وَٱلْمَسَٰكِينِ وَٱبْنِ ٱلسَّبِيلِ
كَىْ لَا يَكُونَ دُولَةًۢ بَيْنَ ٱلْأَغْنِيَآءِ مِنكُمْ ۚ وَمَآ ءَاتَىٰكُمُ
ٱلرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَىٰكُمْ عَنْهُ فَٱنتَهُوا۟ ۚ وَٱتَّقُوا۟
ٱللَّهَ ۖ إِنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلْعِقَابِ ﴿٧﴾

7. และสิ่งใดที่อัลลอฮฺทรงให้รอซูลของพระองค์ยึดมาได้จากชาวเมือง (พวกกุฟฟาร) สิ่งนั้นย่อมเป็นสิทธิของอัลลอฮฺและรอซูล และญาติสนิทและเด็กกำพร้า และผู้ขัดสนและผู้เดินทาง เพื่อมันจะมิได้หมุนเวียนอยู่ในระหว่างผู้มั่งมีของพวกเจ้าเท่านั้น และอันใดที่รอซูลได้นำมายังพวกเจ้าก็จงยึดเอาไว้ และอันใดที่ท่านได้ห้ามพวกเจ้าก็จงละเว้นเสีย พวกเจ้าจงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงเข้มงวดในการลงโทษ[2]

لِلْفُقَرَآءِ ٱلْمُهَٰجِرِينَ ٱلَّذِينَ أُخْرِجُوا۟ مِن دِيَٰرِهِمْ
وَأَمْوَٰلِهِمْ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّنَ ٱللَّهِ وَرِضْوَٰنًا
وَيَنصُرُونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥٓ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلصَّٰدِقُونَ ﴿٨﴾

8. (สิ่งที่ยึดมาได้จากพวกยะฮูด) เป็นของบรรดาผู้อพยพที่ขัดสน ซึ่งถูกขับไล่ออกบ้านเกิดเมืองนอนของพวกเขาและทอดทิ้งทรัพย์สินของพวกเขา เพื่อแสวงหาความโปรดปรานจากอัลลอฮฺและความยินดีของพระองค์ และช่วยเหลือ

---

[1] การที่อัลลอฮฺทรงให้ทรัพย์สินของพวกยะฮูด ชาวบะนีอัลนะฎีรกลับคืนมาสู่ท่านรอซูลของพระองค์ เพราะว่าพวกเขาได้มีสัญญาไว้กับท่านรอซูลว่า หากพวกเขาผิดสัญญา ทรัพย์สินทั้งหมดของพวกเขาจะตกเป็นของท่านรอซูล ต่อมาพวกเขาได้วางแผนที่จะฆ่าท่านรอซูล และแผนร้ายของพวกเขาเกือบจะสำเร็จหากแต่อัลลอฮฺทรงเปิดเผยเสียก่อน ดังนั้นทรัพย์สินที่ได้มาครั้งนี้จึงมิได้เหน็ดเหนื่อยหรือได้รับความลำบากแต่ประการใด อัลลอฮฺจึงมอบให้เป็นสิทธิของท่านรอซูลแต่ผู้เดียวที่จะแจกจ่ายไปตามความประสงค์ของท่าน

[2] และนี่คือข้อบัญญัติเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ยึดมาได้โดยมิได้มีการเสียเลือดเนื้อแต่ด้วยการทำสัญญาสงบศึก ทรัพย์สินเหล่านี้เป็นสิทธิของอัลลอฮฺและรอซูลที่จะแจกจ่ายไปตามบุคคลที่เห็นสมควร อัลกุรฎบีย์กล่าวว่าที่กระทำเช่นนั้น เพื่อมิให้บรรดาหัวหน้าและคนมั่งมีแบ่งสรรปันส่วนในระหว่างพวกเขาโดยมิได้คำนึงถึงคนยากจนและคนที่อ่อนแอ นักตัฟซีรกล่าวว่าถึงแม้ว่าอัลอายะฮฺถูกประทานลงมาเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ยึดมาได้หรือทรัพย์สินเชลยแต่มีบัญญัติคลุมโดยทั่วไปในทุก ๆ สิ่งที่ท่านนะบีศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม มีคำสั่งใช้และห้าม

อัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ ชนเหล่านั้นพวกเขาคือผู้สัตย์จริง[1]

وَالَّذِينَ تَبَوَّءُو الدَّارَ وَالْإِيمَٰنَ مِن قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ
مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ
حَاجَةً مِّمَّآ أُوتُوا۟ وَيُؤْثِرُونَ عَلَىٰٓ أَنفُسِهِمْ
وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ ۚ وَمَن يُوقَ شُحَّ نَفْسِهِۦ
فَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ ﴿٩﴾

9. และบรรดาผู้ที่ได้ตั้งหลักแหล่งอยู่ที่นครมะดีนะฮฺ (ชาวอันศอร) และพวกเขาศรัทธาก่อนหน้า การอพยพของพวกเขา (ชาวมุฮาญิรีน) พวกเขารักใคร่ผู้ที่อพยพมายังพวกเขา และจะไม่พบความต้องการหรือความอิจฉาอยู่ในทรวงอกของพวกเขาในสิ่งที่ได้ถูกประทานให้ และให้สิทธิผู้อื่นก่อนตัวของพวกเขาเอง ถึงแม้ว่าพวกเขายังมีความต้องการอยู่มากก็ตาม และผู้ใดปกป้องการตระหนี่ที่อยู่ในตัวของเขา ชนเหล่านั้นพวกเขาเป็นผู้ประสบความสำเร็จ[2]

وَٱلَّذِينَ جَآءُو مِنۢ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا
ٱغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَٰنِنَا ٱلَّذِينَ سَبَقُونَا
بِٱلْإِيمَٰنِ وَلَا تَجْعَلْ فِى قُلُوبِنَا غِلًّا لِّلَّذِينَ
ءَامَنُوا۟ رَبَّنَآ إِنَّكَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿١٠﴾

10. และบรรดาผู้ที่มาหลังจากพวกเขา โดยพวกเขากล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของเราทรงโปรดอภัยให้แก่เราและพี่น้องของเราผู้ซึ่งได้ศรัทธาก่อนหน้าเรา และขอพระองค์อย่าได้ให้มีการเคียดแค้นเกิดขึ้นในหัวใจของเราต่อบรรดาผู้

---

[1] อายะฮฺนี้มีความสัมพันธ์กับอายะฮฺก่อนที่เกี่ยวกับทรัพย์สินที่ยึดมาได้ กล่าวคือ ทรัพย์สินที่ยึดมาได้จากการทำสงครามนั้นเป็นสิทธิของบรรดาผู้อพยพที่ยากจนมาจากนครมักกะฮฺ ซึ่งพวกกุฟฟารมักกะฮฺขับไล่พวกเขาให้อพยพจากบ้านเกิดเมืองนอน ทอดทิ้งบ้านเรือนและทรัพย์สมบัติโดยแสวงหาความโปรดปรานจากอัลลอฮฺและมุ่งหวังเพื่อเชิดชูคำกล่าวของอัลลอฮฺและสนับสนุนศาสนาของพระองค์

[2] และบรรดาชาวอันศอรที่ศรัทธาก่อนหน้าการอพยพของพวกมุฮาญิรีนไปยังนครอัลมะดีนะฮฺพวกเขารักใคร่พี่น้องชาวมุฮาญิรีนและปลอบใจพวกเขาด้วยการให้ทรัพย์สมบัติและที่พัก ชาวอันศอรเหล่านั้นมิได้มีความโกรธหรืออิจฉาในสิ่งที่ได้แบ่งสรรให้ชาวมุฮาญิรีนเลย พวกเขาพอใจที่จะให้สิทธิแก่ผู้อื่นก่อนตัวของพวกเขาเอง ถึงแม้ว่าพวกเขามีความต้องการและยังยากจนอยู่ก็ตาม อันนี้นับได้ว่าเป็นการเสียสละอย่างสูง อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงกล่าวชมเชยชาวอันศอร ไว้ ณ ที่นี้

ศรัทธา ข้าแต่พระเจ้าของเรา แท้จริงพระองค์ท่านเป็นผู้ทรงเอ็นดู ผู้ทรงเมตตาเสมอ[1]

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نَافَقُوا يَقُولُونَ لِإِخْوَانِهِمُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَئِنْ أُخْرِجْتُمْ لَنَخْرُجَنَّ مَعَكُمْ وَلَا نُطِيعُ فِيكُمْ أَحَدًا أَبَدًا وَإِنْ قُوتِلْتُمْ لَنَنْصُرَنَّكُمْ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١١﴾

11. เจ้ามิเห็นดอกหรือว่า บรรดาผู้กลับกลอกกล่าวแก่พี่น้องของพวกเขาที่ปฏิเสธศรัทธาในหมู่อะฮฺลุลกิตาบว่า หากพวกท่านถูกไล่ออกแน่นอน เราก็จะออกไปพร้อมกับพวกท่านด้วย และเราจะไม่เชื่อฟังปฏิบัติตามผู้ใดเป็นอันขาดเกี่ยวกับพวกท่าน และหากพวกท่านถูกโจมตี แน่นอน เราจะช่วยเหลือพวกท่าน และอัลลอฮฺทรงเป็นพยานว่า แท้จริงพวกเขาเป็นผู้กล่าวเท็จ[2]

لَئِنْ أُخْرِجُوا لَا يَخْرُجُونَ مَعَهُمْ وَلَئِنْ قُوتِلُوا لَا يَنْصُرُونَهُمْ وَلَئِنْ نَصَرُوهُمْ لَيُوَلُّنَّ الْأَدْبَارَ ثُمَّ لَا يُنْصَرُونَ ﴿١٢﴾

12. หากพวกเขาถูกขับไล่ออกไป บรรดาผู้กลับกลอกเหล่านั้นก็จะไม่ออกไปพร้อมกับพวกเขา และถ้าพวกเขาถูกโจมตี บรรดาผู้กลับกลอกก็จะไม่ช่วยเหลือพวกเขา (ยะฮูดบะนีนะฎีร) และหากบรรดาผู้กลับกลอกช่วยเหลือพวกเขาแน่นอน บรรดาผู้กลับกลอกก็จะผินหลังหนี

---

[1] นี่คือ ลักษณะของบรรดามุอฺมินอีกประเภทหนึ่งที่สมควรแก่การยกย่องคือ บรรดาผู้ที่ติดตามมาภายหลังพวกเขาได้กล่าววิงวอนต่ออัลลอฮฺให้แก่พี่น้องของพวกเขาที่ได้ศรัทธาก่อนพวกเขา และอย่าให้เกิดการเคียดแค้นขึ้นในจิตใจของเราแก่ผู้หนึ่งผู้ใดในหมู่ผู้ศรัทธา ขอพระองค์ทรงตอบรับการวิงวอนของเราด้วยเทอญ เพราะพระองค์เป็นผู้ทรงเอ็นดู ผู้ทรงเมตตาต่อปวงบ่าวเสมอ

[2] เป็นการแสดงความประหลาดแก่สภาพของพวกมุนาฟิกีน คือพวกเขาได้กล่าวกับพวกยะฮูดบะนีกุร็อย-เซาะฮฺและบะนีอันนะฎีร ซึ่งได้ปฏิเสธศรัทธาต่อสาสน์ของมุฮัมมัดว่า หากพวกท่านถูกไล่ออกจากนครอัลมะดีนะฮฺ พวกเราก็จะออกไปกับพวกท่านด้วย พวกเราจะไม่เชื่อฟังคำสั่งของมุฮัมมัดในการสู้รบกับพวกท่าน และหากผู้ใดเข้าไปโจมตีพวกท่าน เราก็จะช่วยเหลือและอยู่ข้างเคียงพวกท่านเพื่อต่อสู้กับศัตรูของพวกท่านและอัลลอฮฺทรงเป็นพยานว่าพวกมุนาฟิกีนนั้นเป็นผู้กล่าวเท็จในสิ่งที่พวกเขาได้กล่าวและให้สัญญากับพวกเขา

ออกไป พวกเขาก็จะไม่ได้รับความช่วยเหลือ[1]

13. แน่นอน พวกเจ้านั้นเป็นที่หวาดเกรงในทรวงอกของพวกเขา ยิ่งกว่าที่พวกเขามีต่ออัลลอฮฺ ทั้งนี้ก็เพราะว่าพวกเขาเป็นหมู่ชนที่ไม่เข้าใจ[2]

لَأَنتُمْ أَشَدُّ رَهْبَةً فِي صُدُورِهِم مِّنَ ٱللَّهِ ۚ
ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَفْقَهُونَ ﴿١٣﴾

14. พวกเขาทั้งหมดจะไม่ต่อสู้กับพวกเจ้า เว้นแต่ในเมืองที่มีป้อมปราการ หรือจากเบื้องหลังของกำแพง การเป็นศัตรูระหว่างพวกเขากันเองนั้นรุนแรงยิ่งนัก เจ้าเข้าใจว่าพวกเขารวมกันเป็นปึกแผ่น แต่ (ความจริงแล้ว) จิตใจของพวกเขาแตกแยกกัน ทั้งนี้ก็เพราะว่าพวกเขาเป็นหมู่ชนที่ไม่ใช้สติปัญญาใคร่ครวญ[3]

لَا يُقَٰتِلُونَكُمْ جَمِيعًا إِلَّا فِي قُرًى مُّحَصَّنَةٍ
أَوْ مِن وَرَآءِ جُدُرٍۭ ۚ بَأْسُهُم بَيْنَهُمْ شَدِيدٌ ۚ تَحْسَبُهُمْ
جَمِيعًا وَقُلُوبُهُمْ شَتَّىٰ ۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ
قَوْمٌ لَّا يَعْقِلُونَ ﴿١٤﴾

15. (สภาพของพวกเขา) ประหนึ่งอุปมาสภาพของบรรดา (พวกยิว) ก่อนหน้าพวกเขาเพียงเล็กน้อย ซึ่งพวกเขาได้ลิ้มรสผลร้ายแห่งการงานของพวกเขา และการลงโทษอันเจ็บปวด

كَمَثَلِ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ قَرِيبًا ۖ ذَاقُوا۟ وَبَالَ أَمْرِهِمْ
وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٥﴾

---

[1] หากพวกยะฮูดถูกขับไล่ออกไป พวกมุนาฟิกีนก็จะไม่ออกไปพร้อมกับพวกเขา และหากพวกยะฮูดถูกโจมตี พวกเขาก็จะไม่ช่วยเหลือ และไม่ร่วมต่อต้านกับพวกเขาเป็นอันขาด ในกรณีสมมุติหากพวกมุนาฟิกีนช่วยเหลือในการต่อต้าน พวกเขาก็จะพ่ายแพ้และผินหลังหนีออกไป ดังนั้นพวกยะฮูดก็จะไม่ได้รับความช่วยเหลือแต่อย่างใด

[2] คือพวกเจ้า บรรดามุสลิมนั้นเป็นที่เกรงขามและหวาดกลัวของพวกเขาที่มีต่อพวกเจ้านั้นก็เพราะว่าพวกเขาไม่รู้ถึงความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺ

[3] พวกยะฮูดเหล่านั้นไม่สามารถที่จะต่อสู้กับพวกเจ้าได้ เว้นแต่เมื่อพวกเขาอยู่ในเมืองที่มีป้อมปราการล้อมรอบด้วยกำแพงและสนามเพลาะ ทั้งนี้เพื่อเป็นด่านป้องกันพวกเขาเนื่องจากความหวาดกลัวของพวกเขานั่นเอง ระหว่างพวกเขาด้วยกันเองนั้นมีความคิดเห็นและผลประโยชน์ขัดแย้งกันอยู่เสมอ เจ้าคิดว่าพวกเขาเป็นอันหนึ่งอันเดียว แต่ความจริงแล้วพวกเขาแตกแยกกันอยู่เสมอ การแตกแยกของพวกเขานั้นก็เพราะว่า พวกเขาไม่มีสติปัญญาที่จะใคร่ครวญบัญญัติของอัลลอฮฺ

จะได้แก่พวกเขา[1]

16. ประหนึ่งเช่นชัยฏอนเมื่อมันกล่าวแก่มนุษย์ว่า จงปฏิเสธศรัทธาเถิด ครั้นเมื่อเขาได้ปฏิเสธศรัทธาแล้ว มันจะกล่าวว่า แท้จริงฉันขอปลีกตัวออกจากท่าน แท้จริงฉันกลัวอัลลอฮฺ พระเจ้าแห่งสากลโลก[2]

كَمَثَلِ ٱلشَّيْطَٰنِ إِذْ قَالَ لِلْإِنسَٰنِ ٱكْفُرْ فَلَمَّا كَفَرَ قَالَ إِنِّى بَرِىٓءٌ مِّنكَ إِنِّىٓ أَخَافُ ٱللَّهَ رَبَّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٦﴾

17. ดังนั้นบั้นปลายของพวกเขาทั้งสองคือ พวกเขาทั้งสองจะอยู่ในนรกเป็นผู้พำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล และนั่นคือการตอบแทนของบรรดาผู้อธรรม[3]

فَكَانَ عَٰقِبَتَهُمَآ أَنَّهُمَا فِى ٱلنَّارِ خَٰلِدَيْنِ فِيهَا ۚ وَذَٰلِكَ جَزَٰٓؤُا۟ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٧﴾

18. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย พวกเจ้าจงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด และทุกชีวิตจงพิจารณาดูว่าอะไรบ้างที่ตนได้เตรียมไว้สำหรับพรุ่งวัน (วันกิยามะฮฺ) และจงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงรู้ดียิ่งในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ[4]

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَلْتَنظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ ۖ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ خَبِيرٌۢ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨﴾

---

[1] ประหนึ่งพวกยะฮูดในการไม่ยอมศรัทธาและต่อสู้ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เช่นเดียวกับพี่น้องของพวกเขา บะนีก็อยนะกออฺ และพวกมุชริกีนในสงครามบัดรฺ พวกเขาได้ลิ้มรสบั้นปลายของการปฏิเสธศรัทธา และการทำสงครามของพวกเขาต่อท่านรอซูล ซึ่งพวกเขาจะได้รับการลงโทษอย่างเจ็บปวดในโลกอาคิเราะฮฺ

[2] สภาพของพวกยะฮูดดังกล่าวเช่นกัน เปรียบเสมือนการเชื่อฟังและยอมจำนนของพวกเขาต่อพวกมุนาฟิกีนเช่นเดียวกับที่ชัยฏอนได้เสี้ยมสอนมนุษย์ให้ปฏิเสธศรัทธา เมื่อมนุษย์ได้เชื่อฟังมันแล้ว มันก็ขอปลีกตัวจากการกระทำของมัน และว่าฉันกลัวอัลลอฮฺพระเจ้าแห่งสากลโลก

[3] บั้นปลายของมนุษย์และชัยฏอนคือ การอยู่ในนรกตลอดกาล เป็นการตอบแทนแก่พวกมุชริกีนและบรรดาผู้ฝ่าฝืนไม่ยอมเชื่อฟังและภักดีต่ออัลลอฮฺ

[4] เมื่อได้กล่าวถึงสภาพของพวกยะฮูด และพวกมุนาฟิกีนแล้ว พระองค์ทรงสั่งสอนบรรดามุอฺมินด้วยการสั่งสอนที่ดี มิให้เป็นเยี่ยงมนุษย์จำพวกดังกล่าวมาแล้ว คือบรรดามุอฺมินจงมีความยำเกรงอัลลอฮฺและระวังการลงโทษของพระองค์ และว่าทุกคนจงพิจารณาตัวเองว่าได้เตรียมผลงานที่ดีอะไรไว้บ้างสำหรับวันกิยามะฮฺ การกล่าวย้ำถึงการตักวาอีกครั้งหนึ่งในอายะฮฺเดียวกัน แสดงถึงตำแหน่งและความสำคัญของการตักวา

19. และพวกเจ้าอย่าได้เป็นเช่นบรรดาผู้ที่ลืมอัลลอฮฺ มิฉะนั้นอัลลอฮฺจะทรงทำให้พวกเขาลืมตัวของพวกเขาเอง ชนเหล่านั้นพวกเขาเป็นผู้ฝ่าฝืน[1]

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللَّهَ فَأَنسَاهُمْ أَنفُسَهُمْ ۚ
أُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿١٩﴾

20. บรรดาชาวนรกกับบรรดาชาวสวนสวรรค์นั้นไม่เหมือนกันดอก บรรดาชาวสวนสวรรค์พวกเขาเป็นผู้ได้รับความสำเร็จ[2]

لَا يَسْتَوِي أَصْحَابُ النَّارِ وَأَصْحَابُ الْجَنَّةِ ۚ
أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمُ الْفَائِزُونَ ﴿٢٠﴾

21. หากเราประทานอัลกุรอานนี้ลงมาบนภูเขาลูกหนึ่ง แน่นอนเจ้าจะเห็นมันนอบน้อมแตกแยกเป็นเสี่ยง ๆ เนื่องเพราะความกลัวต่ออัลลอฮฺ อุปมาเหล่านี้เราได้ยกมันมาเปรียบเทียบสำหรับมนุษย์ เพื่อพวกเขาจะได้พิจารณาใคร่ครวญ[3]

لَوْ أَنزَلْنَا هَٰذَا الْقُرْآنَ عَلَىٰ جَبَلٍ لَّرَأَيْتَهُ خَاشِعًا
مُّتَصَدِّعًا مِّنْ خَشْيَةِ اللَّهِ ۚ وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ
نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١﴾

22. พระองค์คืออัลลอฮฺ ซึ่งไม่มีพระเจ้าอื่นใดอีก นอกจากพระองค์ ผู้ทรงรอบรู้สิ่งเร้นลับและสิ่งเปิดเผย พระองค์คือผู้ทรงกรุณาปรานีผู้ทรงเมตตาเสมอ[4]

هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ عَالِمُ الْغَيْبِ
وَالشَّهَادَةِ ۖ هُوَ الرَّحْمَٰنُ الرَّحِيمُ ﴿٢٢﴾

---

[1] พวกเจ้าโอ้บรรดามุอฺมินเอ๋ย อย่าได้เป็นเช่นบรรดาผู้ที่ลืมอัลลอฮฺ คือไม่ยอมเชื่อฟังจงรักภักดีต่อพระองค์ แล้วพระองค์จะลงโทษพวกเจ้าด้วยการให้ลืมตัวเอง โดยไม่กระทำความดีเลย

[2] คือชาวนรกอยู่ในนรกขั้นต่ำสุด ส่วนชาวสวรรค์อยู่ในสวรรค์ชั้นสูงสุดจะเท่าเทียมกันได้อย่างไร ชาวสวรรค์เป็นผู้ประสบชัยชนะ ส่วนชาวนรกนั้นเป็นผู้ขาดทุน

[3] หากอัลลอฮฺทรงให้ภูเขามีสติปัญญาแยกแยะเสมือนกับที่พระองค์ทรงประทานให้แก่มนุษย์แล้วพระองค์ก็จะประทานอัลกุรอานให้แก่ภูเขาจะเห็นได้ว่าภูเขาจะนอบน้อมและแตกออกเป็นเสี่ยง ๆ เพราะความกลัวของมันต่ออัลลอฮฺ ในการเปรียบเทียบนี้เป็นการเตือนแก่บรรดามุอฺมินให้ใคร่ครวญ และมีความยำเกรงเมื่ออ่านหรือได้ยินอัลกุรอาน

[4] ไม่มีสิ่งที่ถูกสักการะบูชาอย่างแท้จริงนอกจากพระองค์ พระองค์ทรงรอบรู้สิ่งเร้นลับ และสิ่งเปิดเผย คือทั้งในที่ลับและที่แจ้ง สิ่งที่เป็นปรากฏและสิ่งที่ไม่ปรากฏ สิ่งที่อยู่ภายในและสิ่งที่อยู่ภายนอก พระองค์คือผู้ทรงกรุณาปรานี ซึ่งความกรุณาปรานีของพระองค์แผ่กลุ่มไปทั่วจักรวาล ผู้ทรงเมตตาต่อปวงบ่าวของพระองค์ผู้ศรัทธา

هُوَ ٱللَّهُ ٱلَّذِي لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلْمَلِكُ ٱلْقُدُّوسُ ٱلسَّلَٰمُ ٱلْمُؤْمِنُ ٱلْمُهَيْمِنُ ٱلْعَزِيزُ ٱلْجَبَّارُ ٱلْمُتَكَبِّرُ سُبْحَٰنَ ٱللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٢٣﴾

23. พระองค์คืออัลลอฮฺ ซึ่งไม่มีพระเจ้าอื่นใด (ที่ถูกเคารพภักดีโดยเที่ยงแท้) นอกจากพระองค์ ผู้ทรงอำนาจสูงสุด ผู้ทรงบริสุทธิ์ ผู้ทรงความศานติสุข ผู้ทรงคุ้มครองการศรัทธา ผู้ทรงปกปักรักษาความปลอดภัย ผู้ทรงอำนาจยิ่ง ผู้ทรงปราบให้เรียบร้อย ผู้ทรงความยิ่งใหญ่ มหาบริสุทธิ์แด่อัลลอฮฺให้พ้นจากสิ่งที่พวกเขาตั้งภาคีต่อพระองค์[1]

هُوَ ٱللَّهُ ٱلْخَٰلِقُ ٱلْبَارِئُ ٱلْمُصَوِّرُ لَهُ ٱلْأَسْمَآءُ ٱلْحُسْنَىٰ يُسَبِّحُ لَهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٢٤﴾

24. พระองค์คืออัลลอฮฺ ผู้ทรงสร้าง ผู้ทรงให้บังเกิด ผู้ทรงทำให้เป็นรูปร่าง สำหรับพระองค์คือพระนามทั้งหลายอันสวยงามไพเราะ สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินต่างแซ่ซ้องสดุดีพระองค์ และพระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ[2]

---

[1] ไม่มีสิ่งที่ถูกเคารพบูชาอย่างแท้จริงนอกจากพระองค์ เพราะพระองค์เป็นผู้สร้าง ผู้ประทานปัจจัยยังชีพ ผู้จัดระบบให้เรียบร้อย ไม่มีใครอื่นนอกจากพระองค์ พระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจในทุก ๆ สิ่งทรงปกครองทุก ๆ สิ่ง ผู้ทรงบริสุทธิ์จากสิ่งที่ไม่เหมาะสมกับพระองค์ ทรงสมบูรณ์จากทุกสิ่งที่บกพร่อง ทรงคุ้มครองบรรดารอซูลของพระองค์ด้วยสิ่งปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ทรงเป็นผู้พิทักษ์ ทรงเป็นพยานแก่ปวงบ่าวของพระองค์ด้วยการงานของพวกเขา ผู้ทรงมีอำนาจในการผูกพยาบาทของพระองค์ ผู้ทรงปราบและจัดระบบทุกสิ่งให้เรียบร้อย ผู้ทรงยิ่งใหญ่ยโสเหนือปวงบ่าวของพระองค์ มหาบริสุทธิ์แด่อัลลอฮฺจากการตั้งภาคีใด ๆ ที่เป็นพระเจ้าจอมปลอม

[2] พระองค์คือพระเจ้าอย่างแท้จริงไม่มีใครอื่นนอกจากพระองค์ พระผู้ทรงสร้างสำหรับทุก ๆ สิ่งที่ถูกสร้าง พระผู้ทรงให้บังเกิดทั้งหลายเป็นรูปร่างในรูปแบบที่แตกต่างกัน พระองค์มีพระนามที่สวยงามไพเราะ 99 พระนาม ทุก ๆ สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินต่างแซ่ซ้องสดุดี และให้ความบริสุทธิ์แด่พระองค์ด้วยคำกล่าว และสภาพความเป็นอยู่ ทรงมีอำนาจเหนือกิจการของพระองค์ ทรงปรีชาญาณในการจัดระบบทั้งมวลของพระองค์

(60) ซูเราะฮฺ อัลมุมตะฮินะฮฺ

เป็นบัญญัติมะดะนียะฮฺ มี 13 อายะฮฺ
ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลมุมตะฮินะฮฺ

ซูเราะฮฺนี้เป็นซูเราะฮฺ มะดะนียะฮฺ ที่ให้ความสนใจทางด้านการตราพระราชบัญญัติเป้าหมายหลักของซูเราะฮฺนี้อยู่ในเค้าโครงเรื่อง “ความรักและความเกลียดชังเพื่ออัลลอฮฺ” ซึ่งเป็นสายสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดยิ่งกับการศรัทธา ในตอนต้นของซูเราะฮฺถูกประทานลงมาเป็นการตำหนิ “ฮาฏิบ อิบนฺ อะบีบัลตะอะฮฺ” ขณะที่เขาเขียนหนังสือถึงชาวมักกะฮฺแจ้งให้ทราบว่า ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้เตรียมตัวเพื่อพิชิตเมืองมักกะฮฺ นอกจากนี้พระองค์ยังได้กล่าวถึงระเบียบว่าด้วยการให้ความสนับสนุนแก่ศัตรูของอัลลอฮฺพร้อมกับได้ทรงยกอุทาหรณ์ในเรื่องของอิบรอฮีมและบรรดามุอฺมินในการปลีกตัวของพวกเขาออกจากพวกมุชริกีนและได้ชี้แจงระเบียบเกี่ยวกับบรรดาผู้ที่ไม่ต่อต้าน เพื่อสังหารบรรดามุสลิมและระเบียบเกี่ยวกับบรรดามุอฺมินหญิงผู้อพยพ และสิ่งจำเป็นต้องทดสอบพวกนางและอื่นจากนั้นเกี่ยวกับการตราพระราชบัญญัติอื่นๆ

ซูเราะฮฺได้เริ่มด้วยการเตือนมิให้สนับสนุนบรรดาศัตรูของอัลลอฮฺ ซึ่งพวกเขาได้ทำร้ายบรรดามุอฺมิน จนกระทั่งเป็นเหตุให้มีการอพยพละทิ้งบ้านเกิดเมืองนอน “โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย พวกเจ้าอย่าได้คบศัตรูของข้า และศัตรูของพวกเจ้าเป็นมิตร”

ซูเราะฮฺได้ชี้แจงว่าความใกล้ชิด ความเกี่ยวพันกันทางญาติ และความเป็นมิตรกันในการดำรงชีวิตอยู่นี้จะไม่อำนวยประโยชน์อันใดแก่มนุษย์เลยในวันกิยามะฮฺ นอกจากการศรัทธาและการงานที่ดี “ความสัมพันธ์ทางเครือญาติของพวกเจ้าอำนวยประโยชน์อันใดแก่พวกเจ้าในวันกิยามะฮฺ”

ซูเราะฮฺได้ยกอุทาหรณ์ในการศรัทธาของอิบรอฮีม อะลัยฮิสลาม และบรรดา

ผู้เจริญรอยตามเขาที่เป็นมุอฺมิน ขณะที่เขากล่าวปลีกตัวออกจากหมู่ชนของพวกเขาที่เป็นมุชริกีนทั้งนี้เพื่อเป็นการผลักดันแก่มุอฺมินทุกคนให้เลียนแบบบิดาแห่งบรรดานะบี อิบรอฮีม อะลัยฮิสสลาม "แน่นอนได้มีแบบอย่างอันดีงามสำหรับพวกเจ้าแล้วในตัวอิบรอฮีม และบรรดา (มุอฺมิน) ผู้ที่อยู่ร่วมกับเขา เมื่อพวกเขากล่าวแก่หมู่ชนของพวกเขาว่า แท้จริงพวกเราขอปลีกตัวจากพวกท่าน และสิ่งที่พวกท่านเคารพบูชาอื่นจากอัลลอฮฺ เราขอปฏิเสธศรัทธาต่อ (ศาสนาของ) พวกท่าน และการเป็นศัตรูและการเกลียดชังระหว่างพวกเรากับพวกท่านได้ปรากฏขึ้นแล้ว (และจะคงอยู่ตลอดไป)"

ซูเราะฮฺ ได้กล่าวถึงข้อชี้ขาดเกี่ยวกับบรรดาผู้ที่ไม่ตั้งตัวเป็นศัตรูกับบรรดามุอฺมินและผู้ที่มิได้ต่อสู้รุกรานบรรดามุอฺมิน "อัลลอฮฺมิได้ทรงห้ามพวกเจ้าเกี่ยวกับบรรดาผู้ที่มิได้ต่อสู้รุกรานพวกเจ้าในเรื่องของศาสนา และพวกเขามิได้ขับไล่พวกเจ้าออกจากบ้านเรือนของพวกเจ้าในการที่พวกเจ้าจะทำความดีแก่พวกเขา และให้ความยุติธรรมแก่พวกเขา"

ซูเราะฮฺได้ชี้แจงถึงความจำเป็นต้องสอบสวนบรรดามุอฺมินนะฮฺผู้ลี้ภัย และมิให้ขับไล่ผลักไสพวกเธอไปหาพวกกุฟฟาร เมื่อเป็นที่ประจักษ์ถึงการศรัทธาของพวกเธอ และมิให้ลงความเห็นว่านางอยู่ในความคุ้มครองของผู้ปฏิเสธศรัทธา แล้วได้กล่าวถึงข้อชี้ขาดการทำสัญญาของพวกสตรีกับท่านรอซูลศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และเงื่อนไขของการทำสัญญานี้ "โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย เมื่อบรรดาหญิงผู้ศรัทธาเป็นผู้ลี้ภัยมาหาพวกเจ้า ก็จงสอบสวนพวกนาง" "โอ้นะบีเอ๋ย เมื่อบรรดาหญิงผู้ศรัทธามาหาเจ้า โดยพวกนางให้ปฏิญาณแก่เจ้าว่า พวกนางจะไม่ตั้งภาคีใด ๆ ต่ออัลลอฮฺ..."

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการเตือนบรรดามุอฺมินมิให้คบบรรดาศัตรูของอัลลอฮฺซึ่งเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาเป็นมิตร "โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย พวกเจ้าอย่าได้คบหมู่ชนที่อัลลอฮฺทรงกริ้วต่อพวกเขาไว้เป็นมิตร แน่นอนพวกเขาหมดหวังต่อวันปรโลก เสมือนดังที่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาหมดหวังต่อ (การฟื้นคืนชีพของ) ชาวกุบูร"

สาเหตุแห่งการประทานซูเราะฮฺนี้

ขณะที่ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้จัดเตรียมกำลังเพื่อพิชิตนครมักกะฮฺอยู่นั้น ฮาฏิบอิบนุ อะบีบัลตะอะฮฺ ได้ส่งสารไปยังชาวมักกะฮฺ แจ้งข่าวให้พวกเขาทราบเช่นนั้นว่า ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ตั้งใจ

ที่จะบุกพิชิตพวกท่าน ดังนั้นขอให้พวกท่านระมัดระวังไว้ด้วย สารฉบับนี้ได้ถูกส่งไปกับหญิงผู้เดินทางคนหนึ่ง อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงประทานวะฮียฺ ลงมาให้ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม โดยแจ้งข่าวให้ท่านทราบเช่นนั้น ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จึงได้ส่งท่านอะลี อิบนุ อะบีฏอลิบ ท่านซุเบร และท่านอัลมิกด๊าด ออกติดตามไปโดยกล่าวว่า พวกท่านจงออกไปยังสถานที่แห่งหนึ่งชื่อ "เราวฺเฎ๊าะฮฺ ค๊อค" (สวนค๊อค) ซึ่งอยู่ห่างจากนครมะดีนะฮฺประมาณ 12 ไมล์ ณ ที่นั้นจะมีหญิงเดินทางผู้หนึ่งอยู่ในกูบหลังอูฐมีสารอยู่กับนาง พวกท่านจงเอาสารมาจากนางแล้วนำมาให้ฉัน ดังนั้นพวกเราจึงออกไปจนกระทั่ง ถึงสวนนั้น ณ ที่นั้นเราได้พบกูบและเราได้พูดกับนางว่า จงเอาสารออกมาให้เรา... นางได้พูดขึ้นว่าสารไม่ได้อยู่ที่ฉัน เราได้พูดกับนางอีกว่า "จะเอาสารออกมาหรือจะให้เราเปลื้องผ้า" นางจึงเอาสารออกมาจากเปียผมของนาง แล้วเราได้เอาสารนั้นมามอบให้นะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ปรากฏว่าเป็นสารจาก ฮาฏิบ อิบนุ อะบีบัลตะอะฮฺ ถึงพวกมุชริกีน ชาวมักกะฮฺแจ้งให้พวกเขาทราบถึงคำสั่งบางเรื่องของท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จึงกล่าวว่า อะไรกันนี่ โอ้ฮาฏิบเอ๋ย เขากล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลุลลอฮฺ โปรดอย่ารีบด่วนตัดสินแก่ฉันเช่นนั้น ความจริงฉันเป็นผู้มีข้อผูกพันกับพวกกุเรชและฉันมิได้เป็นชาวกุเรชและผู้ที่อยู่กับท่านที่เป็นพวกมุฮาญิรีน สำหรับพวกเขาก็มีญาติใกล้ชิดคุ้มครองพวกเขาและทรัพย์สมบัติของพวกเขาอยู่ที่นครมักกะฮฺ ดังนั้นเมื่อโอกาสแห่งการเกี่ยวดองทางญาติได้พลาดไปจากฉัน ฉันก็ใคร่ที่จะหาที่ยึดเหนี่ยวเพื่อคุ้มครองญาติใกล้ชิดของฉัน และฉันมิได้ทำเช่นนั้นเป็นการปฏิเสธศรัทธา หรือกลับจากศาสนาของฉันแต่ประการใด และมิได้พอใจต่อการกุฟรฺหลังจากเข้ารับนับถืออิสลาม แน่นอนท่านย่อมทราบดีว่า แท้จริงอัลลอฮฺจะทรงลงโทษแก่พวกเขา แท้จริงสารของฉันนี้จะไม่ช่วยเหลือพวกเขาแต่อย่างใดให้พ้นจากการลงโทษของพระองค์ และแท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงช่วยเหลือท่านให้มีชัยชนะเหนือพวกเขาอย่างแน่นอน ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้ตอบว่า ใช่ ท่านอุมัรรอฎิยัลลอ ฮุอันฮุได้กล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลุล-ลอฮฺ ปล่อยให้ฉันฟันคอมุนาฟิกคนนี้ ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม กล่าวว่า แท้จริงเขาได้เข้าร่วมในสมรภูมิบัดรฺ ใครจะล่วงรู้ได้บ้าง ที่อัลลอฮฺทรงสอดส่องดูแลชาวสมรภูมิบัดรฺ อุมัรจึงกล่าวว่า พวกท่านพึงปฏิบัติตามที่พวกท่านพึงประสงค์เถิด แน่นอนฉันขออภัยโทษให้แก่พวกท่านแล้ว ดังนั้นซูเราะฮฺนี้จึงถูกประทานลงมา

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَتَّخِذُواْ عَدُوِّي وَعَدُوَّكُمۡ أَوۡلِيَآءَ
تُلۡقُونَ إِلَيۡهِم بِٱلۡمَوَدَّةِ وَقَدۡ كَفَرُواْ بِمَا جَآءَكُم
مِّنَ ٱلۡحَقِّ يُخۡرِجُونَ ٱلرَّسُولَ وَإِيَّاكُمۡ أَن تُؤۡمِنُواْ بِٱللَّهِ
رَبِّكُمۡ إِن كُنتُمۡ خَرَجۡتُمۡ جِهَٰدٗا فِي سَبِيلِي وَٱبۡتِغَآءَ
مَرۡضَاتِيۚ تُسِرُّونَ إِلَيۡهِم بِٱلۡمَوَدَّةِ وَأَنَا۠ أَعۡلَمُ بِمَآ أَخۡفَيۡتُمۡ
وَمَآ أَعۡلَنتُمۡۚ وَمَن يَفۡعَلۡهُ مِنكُمۡ فَقَدۡ ضَلَّ سَوَآءَ
ٱلسَّبِيلِ ١

1. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย พวกเจ้าอย่าได้คบศัตรูของข้าและศัตรูของพวกเจ้าเป็นมิตร โดยให้ความรักใคร่แก่พวกเขา และทั้ง ๆ ที่พวกเขาปฏิเสธศรัทธาต่อสิ่งที่มีมายังพวกเจ้า คือสัจธรรม พวกเขาขับไล่รอซูล และโดยเฉพาะพวกเจ้า เนื่องเพราะพวกเจ้าศรัทธาต่ออัลลอฮฺ พระเจ้าของพวกเจ้า[1] หากพวกเจ้าได้เคยออกไปต่อสู้ในแนวทางของข้า และแสวงหาความโปรดปรานของข้า (ดังนั้นพวกเจ้าอย่าได้คบพวกปฏิเสธศรัทธาเป็นมิตรอื่นจากข้า) โดยซ่อนความรักใคร่แก่พวกเขาอย่างลับ ๆ และข้ารู้ดียิ่งในสิ่งที่พวกเจ้าปิดบัง และสิ่งที่พวกเจ้าเปิดเผย และผู้ใดในหมู่พวกเจ้ากระทำเช่นนั้น แน่นอน เขาได้หลงจากทางอันเที่ยงธรรม[2]

إِن يَثۡقَفُوكُمۡ يَكُونُواْ لَكُمۡ أَعۡدَآءٗ وَيَبۡسُطُوٓاْ إِلَيۡكُمۡ
أَيۡدِيَهُمۡ وَأَلۡسِنَتَهُم بِٱلسُّوٓءِ وَوَدُّواْ لَوۡ تَكۡفُرُونَ ٢

2. หากพวกเขามีสถานะดีกว่าพวกเจ้า พวกเขาก็จะแสดงตัวเป็นศัตรูกับพวกเจ้า และจะยื่นมือของพวกเขาไปยังพวกเจ้า (ทำร้าย) และลิ้นของ

---

[1] โอ้บรรดาผู้ที่มีความเชื่อมั่นศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์เอ๋ย พวกเจ้าอย่าได้คบบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาซึ่งพวกเขาเป็นศัตรูของข้าและศัตรูของพวกเจ้าเป็นมิตร และเป็นที่รักใคร่เพราะสัญลักษณ์ของการอีมานนั้นคือการเกลียดศัตรูของอัลลอฮฺ ไม่รักใคร่และเป็นมิตรกับพวกเขา และโดยที่พวกเขาปฏิเสธศรัทธาต่อศาสนาและอัลกุรอานของพวกเจ้า ซึ่งอัลลอฮฺทรงประทานให้แก่พวกเจ้าด้วยความจริงอย่างชัดแจ้ง พวกเขาได้ขับไล่มุฮัมมัดและบรรดามุอฺมินออกจากนครมักกะฮฺด้วยความอธรรมและการเป็นศัตรู เพราะพวกเจ้าศรัทธาต่ออัลลอฮฺองค์เดียว

[2] คือส่งข่าวแก่พวกเขาถึงการออกของท่านรอซูล เพื่อไปปราบพวกเขาโดยทางลับ เพราะข้า (อัลลอฮฺ) รู้ดียิ่งทั้งโดยทางลับและทางเปิดเผยในการกระทำของพวกเจ้าด้วยการให้ความรักใคร่และการส่งข่าวลับของท่านนะบีไปยังพวกเขา การกระทำเช่นนั้นเป็นการหลงทางอย่างชัดแจ้ง

พวกเขาจะกล่าวร้ายสาปแช่ง และพวกเขาใคร่ที่จะให้พวกเจ้าเป็นพวกปฏิเสธศรัทธา[1]

لَن تَنفَعَكُمۡ أَرۡحَامُكُمۡ وَلَآ أَوۡلَٰدُكُمۡۚ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ يَفۡصِلُ
بَيۡنَكُمۡۚ وَٱللَّهُ بِمَا تَعۡمَلُونَ بَصِيرٞ ٣

3. ความสัมพันธ์ทางเครือญาติของพวกเจ้าและลูกหลานของพวกเจ้าจะไม่อำนวยประโยชน์อันใดแก่พวกเจ้า ในวันกิยามะฮฺพระองค์จะทรงตัดสินระหว่างพวกเจ้า และอัลลอฮฺทรงสอดส่องในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ[2]

قَدۡ كَانَتۡ لَكُمۡ أُسۡوَةٌ حَسَنَةٞ فِيٓ إِبۡرَٰهِيمَ وَٱلَّذِينَ مَعَهُۥٓ
إِذۡ قَالُواْ لِقَوۡمِهِمۡ إِنَّا بُرَءَٰٓؤُاْ مِنكُمۡ وَمِمَّا تَعۡبُدُونَ مِن دُونِ
ٱللَّهِ كَفَرۡنَا بِكُمۡ وَبَدَا بَيۡنَنَا وَبَيۡنَكُمُ ٱلۡعَدَٰوَةُ وَٱلۡبَغۡضَآءُ
أَبَدًا حَتَّىٰ تُؤۡمِنُواْ بِٱللَّهِ وَحۡدَهُۥٓ إِلَّا قَوۡلَ إِبۡرَٰهِيمَ لِأَبِيهِ
لَأَسۡتَغۡفِرَنَّ لَكَ وَمَآ أَمۡلِكُ لَكَ مِنَ ٱللَّهِ مِن شَيۡءٖۖ
رَّبَّنَا عَلَيۡكَ تَوَكَّلۡنَا وَإِلَيۡكَ أَنَبۡنَا وَإِلَيۡكَ ٱلۡمَصِيرُ ٤

4. แน่นอนได้มีแบบอย่างอันดีงามสำหรับพวกเจ้าแล้วใน (ตัว) อิบรอฮีม และบรรดา (มุอฺมิน) ผู้ที่อยู่ร่วมกับเขา เมื่อพวกเขากล่าวแก่หมู่ชนของพวกเขาว่า แท้จริงพวกเราขอปลีกตัวจากพวกท่านและสิ่งที่พวกท่านเคารพบูชาอื่น จากอัลลอฮฺ เราขอปฏิเสธศรัทธาต่อ (ศาสนาของ) พวกท่าน และการเป็นศัตรูและการเกลียดชังระหว่างพวกเรากับพวกท่านได้ปรากฏขึ้นแล้ว (และจะคงอยู่) ตลอดไปจนกว่าพวกท่านจะศรัทธาต่ออัลลอฮฺองค์เดียว[3] นอกจากคำกล่าวของอิบรอฮีมแก่บิดาของเขา (ที่ว่า) แน่นอนฉันจะขออภัยโทษให้แก่ท่านทั้งๆ ที่ฉันไม่มีอำนาจอันใดจะช่วยท่าน (ให้พ้นจากการลงโทษ) จาก

---

[1] คือถ้าพวกเขาอยู่ในสภาพที่เหนือกว่าพวกเจ้า พวกเขาก็จะเป็นศัตรูกับพวกเจ้าโดยไม่ใยดีต่อการให้ความรักใคร่แก่พวกเขา โดยจะยื่นมือไปทำร้ายพวกเจ้า และกล่าวร้ายสาปแช่งพวกเจ้า และพวกเขาใคร่ที่จะให้พวกท่านเป็นเช่นสภาพของพวกเขาคือปฏิเสธศรัทธา

[2] บรรดาผู้ที่รักใคร่พวกผู้ปฏิเสธศรัทธา เพราะมีความสัมพันธ์ทางเครือญาติ เพื่อให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺในวันกิยามะฮฺนั้น มีสาเหตุมาจากการที่ฮาฏิบ อิบนุ อะบีบัลตะอะฮฺ ได้เขียนหนังสือแจ้งไปยังญาติพี่น้องของเขาที่นครมักกะฮฺ

[3] นักตัฟซีรกล่าวว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงใช้ให้บรรดามุอฺมินยึดถือนะบีอิบรอฮีม อัลค่อลีล และบรรดาผู้ศรัทธาที่อยู่ร่วมกับเขาเป็นแบบอย่างในการเป็นศัตรูกับพวกมุชริกีน และการปลีกตัวจากพวกเขา ทั้งนี้เพราะการอีมานนั้นจำเป็นต้องคว่ำบาตรและเกลียดชังบรรดาศัตรูของอัลลอฮฺ

อัลลอฮฺได้ ข้าแต่พระเจ้าของเรา แด่พระองค์ท่าน เราขอมอบหมายและยังพระองค์ท่านเท่านั้น เราขอลุแก่โทษและยังพระองค์ท่านเท่านั้น คือการกลับไป[1]

رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِّلَّذِينَ كَفَرُوا وَاغْفِرْ لَنَا
رَبَّنَآ إِنَّكَ أَنتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ٥

5. ข้าแต่พระเจ้าของเรา ขอพระองค์ทรงอย่าให้เราเป็นที่ทดสอบของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา ขอพระองค์ทรงโปรดอภัยให้แก่เรา ข้าแต่พระเจ้าของเรา แท้จริงพระองค์ท่านเป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ[2]

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِيهِمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ
وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَمَن يَتَوَلَّ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ٦

6. โดยแน่นอน ได้มีแบบอย่างอันดีงาม ในพวกเขาสำหรับพวกเจ้าแล้ว แก่ผู้ที่หวังใน (การตอบแทนของ) อัลลอฮฺและวันสุดท้าย และผู้ใดผินหลังให้ (การศรัทธา) ดังนั้น แท้จริงอัลลอฮฺคือผู้ทรงพอเพียง ผู้ทรงได้รับการสรรเสริญ[3]

۞ عَسَى اللَّهُ أَن يَجْعَلَ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ الَّذِينَ عَادَيْتُم
مِّنْهُم مَّوَدَّةً وَاللَّهُ قَدِيرٌ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ٧

7. บางทีอัลลอฮฺจะทรงทำให้เกิดความรักใคร่ระหว่างพวกเจ้ากับบรรดาผู้ที่พวกเจ้าถือเป็นศัตรูในหมู่พวกเขา และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรง

---

[1] เว้นแต่การกล่าวขออภัยโทษของอิบรอฮีมให้แก่บิดาของเขาที่เป็นมุชริก โดยหวังที่จะให้บิดาของเขาเข้ามารับนับถืออิสลาม และว่าฉันไม่มีอำนาจที่จะช่วยให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺไปได้ ครั้นต่อมาเมื่อเป็นที่ประจักษ์แจ้งชัดแล้วว่า บิดาของเขาเป็นศัตรูกับอัลลอฮฺ เขาจึงปลีกตัวออกห่างจากบิดาของเขา

[2] คืออย่าให้พวกปฏิเสธศรัทธามีอำนาจเหนือพวกเรา แล้วพวกเขาก่อให้เกิดความยุ่งยากแก่ศาสนาของพวกเราโดยเห็นว่าพวกเขาเป็นฝ่ายถูกต้อง

[3] คืออิบรอฮีมและบรรดาผู้ศรัทธาที่อยู่ร่วมกับเขานั้นเป็นแบบอย่างที่ดีในการปลีกตัวออกจากพวกกุฟฟารแก่บรรดาผู้ที่หวังในการตอบแทนของอัลลอฮฺ และกลัวการลงโทษของพระองค์ในวันอาคิเราะฮฺ และถ้าผู้ใดผินหลังให้โดยไม่ยึดถือแบบอย่างที่ดีดังกล่าวและคบพวกปฏิเสธศรัทธาเป็นมิตรแล้ว อัลลอฮฺก็จะทรงพอเพียงจากการศรัทธาของเขา

อานุภาพและอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอภัยผู้ทรงเมตตาเสมอ[1]

لَّا يَنْهَىٰكُمُ ٱللَّهُ عَنِ ٱلَّذِينَ لَمْ يُقَٰتِلُوكُمْ فِى ٱلدِّينِ
وَلَمْ يُخْرِجُوكُم مِّن دِيَٰرِكُمْ أَن تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوٓا۟ إِلَيْهِمْ ۚ
إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلْمُقْسِطِينَ ﴿٨﴾

8. อัลลอฮฺมิได้ทรงห้ามพวกเจ้าเกี่ยวกับบรรดาผู้ที่มิได้ต่อต้านพวกเจ้าในเรื่องศาสนา และพวกเขามิได้ขับไล่พวกเจ้าออกจากบ้านเรือนของพวกเจ้าในการที่พวกเจ้าจะทำความดีแก่พวกเขา และให้ความยุติธรรมแก่พวกเขา แท้จริงอัลลอฮฺทรงรักผู้มีความยุติธรรม[2]

إِنَّمَا يَنْهَىٰكُمُ ٱللَّهُ عَنِ ٱلَّذِينَ قَٰتَلُوكُمْ فِى ٱلدِّينِ
وَأَخْرَجُوكُم مِّن دِيَٰرِكُمْ وَظَٰهَرُوا۟ عَلَىٰٓ إِخْرَاجِكُمْ
أَن تَوَلَّوْهُمْ ۚ وَمَن يَتَوَلَّهُمْ فَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٩﴾

9. แต่ว่าอัลลอฮฺทรงห้ามพวกเจ้าเกี่ยวกับบรรดาผู้ที่ต่อต้านพวกเจ้าในเรื่องศาสนา และขับไล่พวกเจ้าออกจากบ้านเรือนของพวกเจ้า และช่วยเหลือให้ขับไล่พวกเจ้าในการที่พวกเจ้าจะผูกมิตรกับพวกเขาและผู้ใดผูกมิตรกับพวกเขา ชนเหล่านั้นพวกเขาเป็นผู้อธรรม[3]

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِذَا جَآءَكُمُ ٱلْمُؤْمِنَٰتُ مُهَٰجِرَٰتٍ
فَٱمْتَحِنُوهُنَّ ۖ ٱللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَٰنِهِنَّ ۖ فَإِنْ عَلِمْتُمُوهُنَّ مُؤْمِنَٰتٍ
فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ إِلَى ٱلْكُفَّارِ ۖ لَا هُنَّ حِلٌّ لَّهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّونَ لَهُنَّ ۖ
وَءَاتُوهُم مَّآ أَنفَقُوا۟ ۚ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ أَن تَنكِحُوهُنَّ
إِذَآ ءَاتَيْتُمُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ ۚ وَلَا تُمْسِكُوا۟ بِعِصَمِ ٱلْكَوَافِرِ
وَسْـَٔلُوا۟ مَآ أَنفَقْتُمْ وَلْيَسْـَٔلُوا۟ مَآ أَنفَقُوا۟ ۚ ذَٰلِكُمْ حُكْمُ ٱللَّهِ ۖ

10. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย เมื่อบรรดาหญิงผู้ศรัทธาเป็นผู้ลี้ภัยมาหาพวกเจ้า ก็จงสอบสวนพวกนาง อัลลอฮฺทรงรู้ดียิ่งในการศรัทธาของพวกนาง ครั้นเมื่อพวกเจ้ารู้ว่าพวกนางเป็นผู้ศรัทธา ก็อย่าได้ส่งพวกนางกลับไปยังพวกปฏิเสธศรัทธา พวกนางมิได้เป็นที่อนุมัติแก่

---

[1] บางทีอัลลอฮฺจะทรงทำให้พวกกุฟฟารกุเรชในนครมักกะฮฺเปลี่ยนใจมารับนับถืออิสลาม และเกิดความรักใคร่กับพวกเจ้า และอัลลอฮฺนั้นทรงอานุภาพเช่นนั้นหลังจากการพิชิตเมืองมักกะฮฺ

[2] คืออัลลอฮฺมิได้ทรงห้ามพวกเจ้าในการที่จะกระทำความดีและให้ความยุติธรรมกับบรรดาผู้ที่มิได้ต่อต้านพวกเจ้าในเรื่องศาสนา และมิได้ขับไล่บรรดาสตรีและเด็ก ๆ ของพวกเจ้าออกจากบ้านเกิดเมืองนอน

[3] อัลลอฮฺทรงห้ามพวกเจ้ามิให้เป็นมิตรกับบรรดาผู้ที่ต่อต้านพวกเจ้าในเรื่องศาสนาและช่วยเหลือศัตรูให้ขับไล่พวกเจ้าออกจากบ้านเกิดเมืองนอนของพวกเจ้า และถ้าผู้ใดฝ่าฝืนคือผูกมิตรกับพวกเหล่านั้นเขาก็เป็นผู้อธรรมและได้รับการลงโทษ

يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾

พวกเขา และพวกเขาก็มิได้เป็นที่อนุมัติแก่พวกนาง[1] และจงจ่ายคืนให้พวกเขา(สามีเดิมที่เป็นกาเฟร) สิ่งที่พวกเขาได้จ่ายไป (มะฮัร) และไม่เป็นบาปอันใดแก่พวกเจ้าที่จะแต่งงานกับพวกนาง เมื่อพวกเจ้าได้ให้แก่พวกนางซึ่งของหมั้นของพวกนาง และอย่างหน่วงเหนี่ยวพันธะการแต่งงานของบรรดาหญิงผู้ปฏิเสธศรัทธา และจงขอคืนสิ่งที่พวกเจ้าได้ใช้จ่ายไป และให้พวกเขาขอคืนสิ่งที่พวกเขาได้ใช้จ่ายไป นั่นคือข้อตัดสินของอัลลอฮฺ พระองค์ทรงตัดสินในระหว่างพวกเจ้า และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ[2]

---

[1] นักตัฟซีรอธิบายว่า ในสนธิสัญญาอัลฮุดัยบิยะฮฺ ที่ได้ทำขึ้นระหว่างท่านรอซูลลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม กับพวกกุฟฟารมักกะฮฺระบุว่า หากผู้ใดในหมู่มุสลิมีนมาหาชาวมักกะฮฺจะไม่ถูกส่งกลับ และถ้าผู้ใดในหมู่พวกมุชริกีนมาหาชาวมุสลิมีนจะถูกส่งกลับ หลังจากนั้นอุมมีกัลโซม บินติ อุกบะฮฺ อิบนุ อะบีมุอีฏ ได้อพยพไปหาท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ต่อมาพี่น้องของนางสองคน คือ อุมาเราะฮฺ และอัลวลีด ได้ติดตามนางมา และได้กล่าวกับท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ขอให้ส่งนางกลับตามสัญญาท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้กล่าวว่าในสัญญานั้นระบุไว้เฉพาะผู้ชาย มิได้กล่าวถึงผู้หญิง อัลลอฮฺจึงประทานอายะฮฺนี้ลงมา อิบนุ อับบาสกล่าวว่า ได้ให้คำสาบานว่า นางได้อพยพมาเพราะเกลียดชังสามีของนาง มิได้มีความโลภในดุนยา และว่านางมิได้ออกมาเพื่อประสงค์สิ่งใดนอกจากมีความรักต่ออัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ และมีความพอใจต่ออิสลาม อัลลอฮฺนั้นทรงรู้ดียิ่งในการศรัทธาของพวกนาง เพราะพระองค์ทรงสอดส่องดูจิตใจของพวกนาง ครั้นเมื่อพวกเจ้าสอบสวนและตระหนักดีว่าพวกนางเป็นผู้ศรัทธาแล้ว ก็อย่าได้ส่งพวกนางกลับไปหาสามีของพวกนางที่เป็นพวกปฏิเสธศรัทธา ทั้งนี้เพราะมุอฺมินะฮฺ นั้นจะไม่เป็นที่อนุมัติแก่มุชริกีน และไม่อนุญาตให้มุอฺมินสมรสกับมุชริกะฮฺ

[2] และจงจ่ายคืนมะฮัรหรือค่าใช้จ่ายให้แก่สามีของบรรดามุอฺมินะฮฺ ซึ่งพวกเขาได้จ่ายให้แก่พวกนาง และถ้าพวกเจ้าประสงค์จะแต่งงานกับพวกนางก็จงให้มะฮัรแก่พวกนาง โดยให้ถือการแยกกันระหว่างสามีกาฟิรกับนางมุอฺมินะฮฺ ด้วยการเข้านับถืออิสลามของนาง อย่ายึดถือพันธะการแต่งงานระหว่างพวกเจ้ากับบรรดาภริยาของพวกเจ้าที่เป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา เพราะพันธะการแต่งงานได้สิ้นสุดลง เนื่องจากการปฏิเสธศรัทธาของพวกนาง และจงขอคืนค่าใช้จ่ายไปให้แก่พวกนาง เช่นเดียวกันก็จงให้นางผู้อพยพมาสู่อิสลามคืนค่าใช้จ่ายให้แก่สามีผู้ปฏิเสธศรัทธา นี่คือข้อตัดสินของอัลลอฮฺที่พวกเจ้าจะต้องปฏิบัติตามโดยเคร่งครัด

وَإِن فَاتَكُمْ شَيْءٌ مِّنْ أَزْوَاجِكُمْ إِلَى الْكُفَّارِ فَعَاقَبْتُمْ
فَآتُوا الَّذِينَ ذَهَبَتْ أَزْوَاجُهُم مِّثْلَ مَا أَنفَقُوا ۚ
وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنتُم بِهِ مُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾

11. และถ้าคนใดในบรรดาภริยาของพวกเจ้าหนีออกไปสู่พวกปฏิเสธศรัทธาแล้ว ครั้นเมื่อพวกเจ้าสามารถแก้แค้นริบทรัพย์มาได้ ก็จงจ่ายคืนให้แก่บรรดาผู้ที่บรรดาภริยาของพวกเขาหนีไปเท่ากับจำนวนที่พวกเขาได้จ่ายไป และจงยำเกรงอัลลอฮฺผู้ซึ่งพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธาต่อพระองค์เถิด[1]

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا جَاءَكَ الْمُؤْمِنَاتُ يُبَايِعْنَكَ
عَلَىٰ أَن لَّا يُشْرِكْنَ بِاللَّهِ شَيْئًا وَلَا يَسْرِقْنَ
وَلَا يَزْنِينَ وَلَا يَقْتُلْنَ أَوْلَادَهُنَّ وَلَا يَأْتِينَ
بِبُهْتَانٍ يَفْتَرِينَهُ بَيْنَ أَيْدِيهِنَّ وَأَرْجُلِهِنَّ
وَلَا يَعْصِينَكَ فِي مَعْرُوفٍ ۙ فَبَايِعْهُنَّ
وَاسْتَغْفِرْ لَهُنَّ اللَّهَ ۖ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢﴾

12. โอ้นะบีเอ๋ย เมื่อบรรดาหญิงผู้ศรัทธาได้มาหาเจ้าโดยพวกนาง ให้ปฏิญาณแก่เจ้าว่าพวกนางจะไม่ตั้งภาคีใด ๆ ต่ออัลลอฮฺ และจะไม่ขโมย และจะไม่ทำชู้ และจะไม่ฆ่าลูก ๆ ของพวกนาง และจะไม่นำมาซึ่งการใส่ร้ายโดยการเสกสรรลูกหลงพ่อให้เป็นลูกของเขา และจะไม่ขัดขืนคำสั่งของเจ้าในเรื่องดีงาม ดังนั้นจงรับการปฏิญานของพวกนาง และจงขอต่ออัลลอฮฺให้ทรงอภัยแก่พวกนาง แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ[2]

---

[1] หากภริยาคนใดในหมู่พวกเจ้าหนีกลับไปสู่พวกกุฟฟาร และพวกเจ้าได้ขอคืนมะฮัรแต่พวกเขาไม่ยอมคืนให้ หลังจากนั้นพวกเจ้าได้ทำสงครามและสามารถยึดทรัพย์เชลยมาได้ ก็จงจ่ายคืนมะฮัรตามจำนวนให้แก่บรรดาผู้ที่ภริยาของพวกเขาหนีไปเสียก่อนที่จะมีการแบ่งทรัพย์เชลยที่ยึดมาได้

[2] คือเมื่อบรรดามุอฺมินะฮฺได้มาหาเจ้าเพื่อให้สัตย์ปฏิญาณก็จงรับคำสัตย์ปฏิญาณของพวกนางในเรื่องสำคัญ 6 ประการคือ

1. จะไม่ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ
2. ไม่ลักขโมย
3. ไม่ทำชู้ (ซินา)
4. ไม่ฆ่าลูกของนางด้วยการฝังทั้งเป็นเช่นการกระทำของพวกญาฮิลียะฮฺ
5. ไม่ใส่ร้ายโดยเสกสรรลูกหลงพ่อที่เก็บมาได้ให้เป็นลูกของเขา
6. ไม่ขัดขืนคำสั่งในสิ่งที่เจ้าใช้ให้กระทำ และห้ามมิให้ปฏิเสธเมื่อพวกนางยินยอมรับคำสัตย์ปฏิญาณดังกล่าวมานี้ก็จงรับคำสัตย์ปฏิญาณของพวกนาง และขออภัยโทษให้แก่พวกนางในการกระทำผิดในอดีต

13. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย พวกเจ้าอย่าได้คบกับหมู่ชนที่อัลลอฮฺทรงกริ้วต่อพวกเขาไว้เป็นมิตรสหาย แน่นอน พวกเขาหมดหวังต่อวันปรโลกแล้ว เสมือนกับที่พวกปฏิเสธศรัทธาหมดหวังต่อ (การฟื้นคืนชีพของ) ชาวกุบูร[1]

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَتَوَلَّوْا۟ قَوْمًا غَضِبَ
ٱللَّهُ عَلَيْهِمْ قَدْ يَئِسُوا۟ مِنَ ٱلْءَاخِرَةِ كَمَا يَئِسَ
ٱلْكُفَّارُ مِنْ أَصْحَٰبِ ٱلْقُبُورِ ﴿١٣﴾

[1] โอ้บรรดามุอฺมินเอ๋ย พวกเจ้าอย่าได้คบพวกยะฮูด พวกนะศอรอ ตลอดจนพวกกุฟฟารที่เป็นศัตรูของอัลลอฮฺ อย่าได้คบหมู่ชนเหล่านั้นเป็นมิตรสหาย อย่าได้ถือเอาความคิดเห็นของพวกเขามาเป็นหลักในการดำเนินชีวิตและเป็นที่นิยมชมชอบ เพราะพวกเขาเป็นหมู่ชนที่อัลลอฮฺทรงกริ้วและทรงสาปแช่งพวกเขา และพวกเขาหมดหวังต่อการตอบแทนของอัลลอฮฺที่จะได้เข้าสวนสวรรค์ เสมือนกับพวกกุฟฟารรุ่นก่อนๆ เคยหมดหวังว่าชาวกุบูรนั้นจะไม่มีโอกาสที่จะฟื้นคืนชีพมาอีก

(61) ซูเราะฮฺ อัศศ็อฟ

เป็นบัญญัติมะดะนียะฮฺ มี 14 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัศศ็อฟ

ซูเราะฮฺอัศศ็อฟ เป็นซูเราะฮฺ มะดะนียะฮฺซูเราะฮฺหนึ่ง ที่ให้ความสนใจทางด้านการตราบทบัญญัติ ซูเราะฮฺนี้กล่าวถึงเรื่องการต่อสู้ การต่อต้านศัตรูของอัลลอฮฺ การเสียสละในทางของอัลลอฮฺ เพื่อเชิดชูศาสนาของพระองค์ และเทิดทูนคำกล่าวของพระองค์ให้สูงส่ง ได้กล่าวถึงการค้าที่มีผลกำไรซึ่งจะนำความสันติสุขให้แก่มุอฺมินผู้ศรัทธา ทั้งในโลกดุนยา และโลกอาคิเราะฮฺ แต่แกนหลักที่ซูเราะฮฺนี้กล่าวถึงคือการต่อสู้ ดังนั้นซูเราะฮฺนี้จึงถูกขนานนามว่า ซูเราะฮฺ อัศศ็อฟ

หลังจากที่ได้กล่าวแซ่ซ้องสดุดี และสรรเสริญแด่อัลลอฮฺแล้ว ซูเราะฮฺได้เริ่มกล่าวเตือนบรรดามุอฺมินถึงการผิดสัญญา และไม่รักษาพันธกรณีตามที่ได้สัญญาไว้ “สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินต่างแซ่ซ้องสดุดีแด่อัลลอฮฺ และพระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย ทำไมพวกเจ้าจึงพูดในสิ่งที่พวกเจ้าไม่ปฏิบัติ”

ต่อจากนั้นซูเราะฮฺได้กล่าวถึงการต่อสู้กับศัตรูของอัลลอฮฺ ด้วยความกล้าหาญและทรหดของมุอฺมินผู้ศรัทธา เพราะเขาต่อสู้เพื่อจุดมุ่งหมายอันสูงส่ง นั่นคือการเชิดชูดวงประทีปแห่งสัจธรรม และเทิดทูนคำกล่าวของอัลลอฮฺให้สูงส่ง “แท้จริงอัลลอฮฺทรงรักบรรดาผู้ที่ต่อสู้ในทางของพระองค์เป็นแถวเดียวกัน ประหนึ่งพวกเขาเป็นอาคารที่ยึดมั่นแข็งแรง”

หลังจากนั้นซูเราะฮฺได้กล่าวถึงท่าทีของพวกยะฮูดที่มีต่อการเรียกร้องเชิญชวนของนะบีมูซา และนะบีอีซาอะลัยฮิมัสสลาม และสิ่งที่ประสบกับท่านนะบีทั้งสองจากการถูกทำร้ายในทางของอัลลอฮฺ ทั้งนี้เป็นการปลอบใจแก่ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ในสิ่งที่ท่านได้รับจากพวกกุฟฟารมักกะฮฺ “และจงรำลึก

เมื่อมูซาได้กล่าวแก่หมู่ชนของเขาว่า โอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย ทำไมพวกท่านจึงทำร้ายฉัน..."

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงแนวทางของอัลลอฮฺในการให้ความสนับสนุนศาสนาของพระองค์ บรรดานะบีของพระองค์และบรรดาคนรักของพระองค์ พร้อมกับได้ยกอุทาหรณ์ถึงพวกมุชริกีนในความตั้งใจของพวกเขาที่จะต่อต้านศาสนาของพระองค์ ดังเช่นผู้ที่ต้องการที่จะดับรัศมีของดวงอาทิตย์ด้วยปากอันสกปรกของเขา "พวกเขาปรารถนาที่จะดับรัศมีของอัลลอฮฺด้วยปากของพวกเขา แต่อัลลอฮฺเป็นผู้ทำให้รัศมีของพระองค์สมบูรณ์ แม้ว่าพวกปฏิเสธศรัทธาจะเกลียดชังก็ตาม"

ซูเราะฮฺได้เรียกร้องเชิญชวนบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธาไปสู่การค้าที่มีผลกำไร และสนับสนุนพวกเขาให้ต่อสู้ดิ้นรนในทางของอัลลอฮฺด้วยชีวิตและทรัพย์สิน เพื่อที่จะได้มาซึ่งความสันติสุขอย่างถาวร พร้อมกับชัยชนะอย่างทันตาเห็นในโลกดุนยา ซูเราะฮฺได้สนทนากับพวกเขาด้วยสำนวนที่เร่งเร้าให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น "โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย ข้าจะชี้แนะแนวทางแก่พวกเจ้าไหมเล่าถึงการค้าที่จะช่วยพวกเจ้าจากการลงโทษอันเจ็บปวด นั่นคือพวกเจ้าต้องศรัทธาต่ออัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ และต่อสู้ดิ้นรนในทางของอัลลอฮฺ..."

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการเรียกร้องเชิญชวนผู้ศรัทธา ให้สนับสนุนศาสนาของอัลลอฮฺดั่งเช่นบรรดาสาวกของนะบีอีซาได้กระทำ ขณะที่ท่านได้เรียกร้องเชิญชวนพวกเขาให้ช่วยเหลือศาสนาของอัลลอฮฺ แล้วพวกเขาก็ตอบรับและช่วยเหลือสัจธรรมและรอซูล "โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย จงเป็นผู้ช่วยเหลือในทางของอัลลอฮฺ ดั่งเช่นอีซา อิบนุ มัรยัม ได้กล่าวแก่บรรดาสาวกว่า ผู้ใดจะเป็นผู้ช่วยเหลือฉันไปยังอัลลอฮฺบ้าง บรรดาสาวกได้กล่าวว่า พวกเราเป็นผู้ช่วยเหลือในทางของอัลลอฮฺ" เช่นนี้แหละการเริ่มและสิ้นสุดของซูเราะฮฺสอดคล้องกันอย่างน่าประทับใจยิ่ง

บِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۖ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١﴾

1. สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินต่างแซ่ซ้อง สดุดีแด่อัลลอฮฺ และพระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ[1]

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ ﴿٢﴾

2. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย ทำไมพวกเจ้าจึงกล้าพูดในสิ่งที่พวกเจ้าไม่ปฏิบัติ

كَبُرَ مَقْتًا عِندَ اللَّهِ أَن تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ ﴿٣﴾

3. เป็นที่น่าเกลียดยิ่งที่อัลลอฮฺ การที่พวกเจ้าพูดในสิ่งที่พวกเจ้าไม่ปฏิบัติ[2]

إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفًّا كَأَنَّهُم بُنْيَانٌ مَّرْصُوصٌ ﴿٤﴾

4. แท้จริงอัลลอฮฺทรงรักบรรดาผู้ที่ต่อสู้ในทางของพระองค์เป็นแถวเดียวกัน ประหนึ่งพวกเขาเป็นอาคารที่ยึดมั่นแข็งแรง[3]

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ لِمَ تُؤْذُونَنِي وَقَد تَّعْلَمُونَ أَنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ ۖ فَلَمَّا زَاغُوا أَزَاغَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ ۚ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي

5. และจงรำลึกเมื่อมูซาได้กล่าวแก่หมู่ชนของเขาว่า โอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย ทำไมพวกท่านจึงทำร้ายฉัน และแน่นอนพวกท่านรู้แล้วมิใช่หรือ

---

[1] ทุก ๆ สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและในแผ่นดิน เช่น มะลาอิกะฮฺ มนุษย์ ญิน สัตว์ทุกประเภททุกชนิด ต้นไม้ สิ่งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต ต่างก็แซ่ซ้องสดุดี, ให้ความบริสุทธิ์ ให้เกียรติ ให้ความยิ่งใหญ่แด่อัลลอฮฺ ให้ความเป็นพระเจ้าแต่องค์เดียว และให้ความเป็นเอกภาพ

[2] โอ้บรรดาผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์เอ๋ย ทำไมพวกเจ้าพูดสิ่งหนึ่งสิ่งใดด้วยลิ้นของพวกเจ้า แล้วพวกเจ้าไม่ปฏิบัติตามที่ได้พูดไว้เป็นคำถามปฏิเสธเชิงประณามในอายะฮฺต่อมาได้ย้ำถึงการปฏิเสธต่อพวกเขาว่า การกระทำของพวกเจ้าไม่ปฏิบัติตามที่ได้พูดไว้ เป็นคำถามปฏิเสธเชิงประณามในอายะฮฺต่อมาได้ย้ำถึงการปฏิเสธต่อพวกเขาว่า การกระทำของพวกเจ้านี้เป็นเรื่องใหญ่ คือเป็นที่เกลียดชังอย่างยิ่ง ณ ที่พระเจ้าของพวกเจ้าคือพูดแล้วไม่ปฏิบัติตามคำพูดสัญญาแล้วไม่ปฏิบัติตามสัญญากล่าวกันว่าคือการที่มนุษย์ใช้ให้พี่น้องของเขากระทำความดีแต่เขาไม่ปฏิบัติและห้ามคนอื่นมิให้กระทำความชั่วแต่เขากระทำความชั่ว

[3] อัลกุรฏุบีย์กล่าวว่า ความหมายของอายะฮฺคือ อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงรักผู้ที่มีความหนักแน่นมั่นคงต่อสู้ในทางของอัลลอฮฺ เช่นเดียวกับอาคารที่ยึดมั่นแข็งแรง อันนี้เป็นการสอนให้บรรดามุอฺมินรู้ถึงวิธีการในการต่อสู้กับศัตรูของพวกเขา

ٱلْقَوْمَ ٱلْفَٰسِقِينَ ۝٥

ว่า แท้จริงฉันเป็นรอซูลของอัลลอฮฺมายังพวกท่าน ดังนั้นเมื่อพวกเขาหันเหไป (จากแนวทางที่เที่ยงตรง) อัลลอฮฺก็ทรงทำให้หัวใจของพวกเขาหันเหออกไป และอัลลอฮฺนั้นจะไม่ชี้แนะทางที่ถูกต้องแก่หมู่ชนผู้ฝ่าฝืน[1]

وَإِذْ قَالَ عِيسَى ٱبْنُ مَرْيَمَ يَٰبَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ إِنِّى رَسُولُ ٱللَّهِ إِلَيْكُم مُّصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَىَّ مِنَ ٱلتَّوْرَىٰةِ وَمُبَشِّرًۢا بِرَسُولٍ يَأْتِى مِنۢ بَعْدِى ٱسْمُهُۥٓ أَحْمَدُ ۖ فَلَمَّا جَآءَهُم بِٱلْبَيِّنَٰتِ قَالُوا۟ هَٰذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ ۝٦

6. และจงรำลึก เมื่ออีซา อิบนุ มัรยัม ได้กล่าวว่า โอ้วงศ์วานของอิสรออีลเอ๋ย แท้จริงฉันเป็นรอซูลของอัลลอฮฺมายังพวกท่านเป็นผู้ยืนยันสิ่งที่มีอยู่ในเตารอต ก่อนหน้าฉัน และเป็นผู้แจ้งข่าวดีถึงรอซูลคนหนึ่ง ผู้จะมาภายหลังฉัน ชื่อของเขาคือ อะหมัด ครั้นเมื่อเขา (อะหมัด) ได้มายังพวกเขาพร้อมด้วยหลักฐานอันชัดแจ้งแล้ว พวกเขากล่าวว่านี่คือมายากลแท้ ๆ[2]

[1] ในอายะฮฺนี้ทรงแจ้งให้ทราบว่า มูซาได้ใช้ให้หมู่ชนของเขา ให้ความเป็นเอกภาพแด่อัลลอฮฺต่อสู้ในแนวทางของอัลลอฮฺ เพื่อประกาศสัจธรรมทั้ง ๆ ที่พวกเขารู้ว่าอัลลอฮฺได้ส่งเขามาเป็นรอซูลเพื่อเรียกร้องไปสู่ศาสนาของพระองค์ แต่พวกเขาก็ยังดื้อรั้นไม่ยอมปฏิบัติตาม ยิ่งกว่านั้นพวกเขายังทำร้ายรอซูลของอัลลอฮฺอีกด้วย แน่นอนอัลลอฮฺจะไม่ทรงชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องและความดีให้แก่ผู้ฝ่าฝืน และหันเหออกจากการจงรักภักดีต่อพระองค์

[2] ในอายะฮฺนี้ อีซา อิบนุ มัรยัมได้แจ้งแก่ประชาชาติของเขาคือ บะนีอิสรออีล ว่าฉันนี้เป็นรอซูลของอัลลอฮฺมายังพวกท่าน เพื่อยืนยันข้อบัญญัติต่าง ๆ ที่มีอยู่ในคัมภีร์ เตารอต และเป็นหลักฐานยืนยันถึงการเรียกร้องของฉันให้เคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ เช่นเดียวกับพวกท่านได้ศรัทธาต่อมูซา ฮารูน ดาวูดและสุลัยมาน ดังนั้นพวกท่านจงศรัทธาต่อฉัน นอกจากนี้ฉันยังเป็นผู้แจ้งข่าวดีว่าจะมีรอซูลคนหนึ่งถูกแต่งตั้งมาภายหลังจากฉันคือ อะหมัด หมายถึงท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ด้วยเหตุนี้ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จึงกล่าวว่า ฉันเป็นผู้ได้รับคำวิงวอนของบิดาของฉัน อิบรอฮีม และเป็นผู้ได้รับแจ้งข่าวดีของอีซา กล่าวคือขณะที่อิบรอฮีม และอิสมาอีลได้สร้างบ้าน (บัยตุลลอฮฺ) ทั้งสองได้กล่าววิงวอนไว้ตามที่พระองค์ได้กล่าวไว้ว่า “โอ้พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ได้โปรดส่งรอซูลคนหนึ่งจากพวกเขาไปยังพวกเขา เพื่อที่จะได้สาธยายอายาตต่าง ๆ ของพระองค์ท่านให้พวกเขาฟัง” อัลบะเกาะเราะฮฺ 129 และคำตรัสของพระองค์ในอายะฮฺนี้ “ครั้นเมื่อเขา (มุฮัมมัด) ได้มายังพวกเขาพร้อมด้วยหลักฐานอันชัดแจ้ง” คือพร้อมด้วยหลักฐานที่ชี้บ่งถึงการเป็นรอซูลจริงและจำเป็นต้องปฏิบัติตามเขาในเรื่องเกี่ยวกับการศรัทธาและบทบัญญัติ แต่พวกเขาได้ปฏิเสธศรัทธาต่อเขาและกล่าวว่า “นี่คือมายากลแท้ๆ” เสมือนกับที่ฟิรเอานฺได้กล่าวกับมูซา และพวกยะฮูดได้กล่าวกับอีซา อะลัยฮิสสลาม

وَمَنۡ أَظۡلَمُ مِمَّنِ ٱفۡتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ ٱلۡكَذِبَ وَهُوَ يُدۡعَىٰٓ
إِلَى ٱلۡإِسۡلَٰمِۚ وَٱللَّهُ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ٧

7. และผู้ใดเล่าจะอธรรมยิ่งกว่าผู้กล่าวเท็จต่ออัลลอฮฺ ด้วยปากของพวกเขาขณะที่เขาถูกเชิญชวนสู่อิสลาม และอัลลอฮฺนั้นจะไม่ชี้แนะทางที่ถูกต้องแก่หมู่ชนผู้อธรรม[1]

يُرِيدُونَ لِيُطۡفِـُٔواْ نُورَ ٱللَّهِ بِأَفۡوَٰهِهِمۡ وَٱللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِۦ
وَلَوۡ كَرِهَ ٱلۡكَٰفِرُونَ ٨

8. พวกเขาปรารถนาที่จะดับรัศมีของอัลลอฮฺด้วยปากของพวกเขา แต่อัลลอฮฺเป็นผู้ทำให้รัศมีของพระองค์สมบูรณ์ แม้ว่าพวกปฏิเสธศรัทธาจะเกลียดชังก็ตาม[2]

هُوَ ٱلَّذِيٓ أَرۡسَلَ رَسُولَهُۥ بِٱلۡهُدَىٰ وَدِينِ ٱلۡحَقِّ لِيُظۡهِرَهُۥ
عَلَى ٱلدِّينِ كُلِّهِۦ وَلَوۡ كَرِهَ ٱلۡمُشۡرِكُونَ ٩

9. พระองค์คือผู้ทรงส่งรอซูลของพระองค์ด้วยการชี้นำทางและศาสนาแห่งสัจธรรม เพื่อพระองค์จะทรงให้ศาสนาอิสลามอยู่เหนือศาสนาทั้งมวล ถึงแม้พวกตั้งภาคีจะเกลียดชังก็ตาม[3]

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ هَلۡ أَدُلُّكُمۡ عَلَىٰ تِجَٰرَةٖ تُنجِيكُم
مِّنۡ عَذَابٍ أَلِيمٖ ١٠

10. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย ข้าจะชี้แนะแนวทางแก่พวกเจ้าไหมเล่า ถึงการค้าที่จะช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากการลงโทษอันเจ็บปวด[4]

تُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَتُجَٰهِدُونَ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ بِأَمۡوَٰلِكُمۡ
وَأَنفُسِكُمۡۚ ذَٰلِكُمۡ خَيۡرٞ لَّكُمۡ إِن كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ١١

11. นั่นคือพวกเจ้าต้องศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ และต่อสู้ดิ้นรนในทางอัลลอฮฺ ด้วยทรัพย์สินของพวกเจ้าและชีวิตของ

---

[1] กล่าวเท็จต่ออัลลอฮฺด้วยการกล่าวว่า นะบีของพระองค์เป็นมายากร และว่าอายาตของอัลลอฮฺที่ถูกประทานมาเป็นมายากล

[2] พวกมุชริกีนประสงค์ที่จะดับรัศมีของอัลลอฮฺ คือศาสนาของอัลลอฮฺ และบทบัญญัติต่าง ๆ ของพระองค์ด้วยคำกล่าวเท็จไม่เป็นความจริง แต่อัลลอฮฺเป็นผู้ทำให้รัศมีของพระองค์สมบูรณ์ คือจะทรงทำให้ศาสนาของพระองค์แพร่หลายไปทั่วทุกสารทิศ

[3] ชี้นำทางที่ถูกต้องแห่งมนุษยชาติและศาสนาอิสลาม เพื่อให้ศาสนาของพระองค์อยู่เหนือศาสนาอื่น ๆ และคงเหลืออยู่ศาสนาเดียว ถึงแม้การช่วยเหลือของพระองค์นี้จะเป็นที่เกลียดชังแก่พวกมุชริกีนก็ตาม

[4] คือข้าจะชี้แนะแก่พวกเจ้าถึงการค้าที่มีผลกำไร ซึ่งจะทำให้พวกเจ้าพ้นจากลงโทษอันเจ็บปวดซึ่งจะเป็นที่คาดหมายของพวกเจ้า

พวกเจ้า นั่นเป็นการดียิ่งสำหรับพวกเจ้า หาก พวกเจ้ารู้[1]

يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا
ٱلْأَنْهَٰرُ وَمَسَٰكِنَ طَيِّبَةً فِى جَنَّٰتِ عَدْنٍ ۚ
ذَٰلِكَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ ١٢

12. พระองค์จะทรงอภัยให้แก่พวกเจ้า ซึ่งการทำบาปของพวกเจ้า และจะทรงให้พวกเจ้าเข้าในสวนสวรรค์หลากหลาย มีลำน้ำหลายสายไหลผ่าน ณ เบื้องล่างของสวนสวรรค์ และที่พำนักอันบรมสุขในสวนสวรรค์หลากหลายอันสถาพร นั่นคือชัยชนะอันใหญ่หลวง[2]

وَأُخْرَىٰ تُحِبُّونَهَا ۖ نَصْرٌ مِّنَ ٱللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ ۗ
وَبَشِّرِ ٱلْمُؤْمِنِينَ ١٣

13. และสิ่งอื่นๆ อีกที่พวกเจ้ารักชอบมัน การช่วยเหลือจากอัลลอฮฺและการพิชิตอันใกล้นี้ และจงแจ้งข่าวดีแด่บรรดาผู้ศรัทธาเถิด[3]

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ كُونُوٓا۟ أَنصَارَ ٱللَّهِ كَمَا قَالَ عِيسَى
ٱبْنُ مَرْيَمَ لِلْحَوَارِيِّۦنَ مَنْ أَنصَارِىٓ إِلَى ٱللَّهِ ۖ قَالَ ٱلْحَوَارِيُّونَ
نَحْنُ أَنصَارُ ٱللَّهِ ۖ فَـَٔامَنَت طَّآئِفَةٌ مِّنۢ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ
وَكَفَرَت طَّآئِفَةٌ ۖ فَأَيَّدْنَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ عَلَىٰ عَدُوِّهِمْ

14. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย จงเป็นผู้ช่วยเหลือในทางของอัลลอฮฺ ดังเช่นอีซา อิบนฺ มัรยัมได้กล่าวแก่บรรดาสาวกว่า ผู้ใดจะเป็นผู้ช่วยเหลือฉันไปยังอัลลอฮฺบ้าง บรรดาสาวกได้กล่าวว่า พวกเราเป็นผู้ช่วยเหลือในทางของอัลลอฮฺ[4]

---

[1] คือพวกเจ้าจะต้องเชื่อมั่นศรัทธาต่ออัลลอฮฺว่าเป็นพระเจ้าองค์เดียวและมุฮัมมัดเป็นรอซูลและนะบีของอัลลอฮฺและเสียสละทรัพย์สินและชีวิตของพวกเจ้าเพื่อเป็นการญิฮาดในแนวทางของอัลลอฮฺ เพราะการทำสัญญาตกลงซื้อขายนี้เป็นการได้เปรียบและเป็นโอกาสดีแก่พวกเจ้า

[2] นั่นคือผลกำไรสุทธิเป็นการแลกเปลี่ยนกับต้นทุนที่สูญเสียไปนั่นคือทรัพย์สินและชีวิต ทั้งๆ ที่ทั้งหมดนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺผู้ซึ่งได้ประทานชีวิตและทรัพย์สินให้แก่พวกเจ้า นั่นคือชัยชนะอันใหญ่หลวงคือพ้นจากการลงโทษในนรกแล้วได้เข้าสวนสวรรค์เป็นการพำนักอยู่อย่างสุขสำราญและถาวร

[3] นอกจากนั้นผลดีอื่นๆ ที่จะติดตามมาก็คือความช่วยเหลือให้ได้รับชัยชนะจากอัลลอฮฺ เหนือเหล่าศัตรูของพวกเจ้า และความช่วยเหลือแก่ศาสนาของพวกเจ้าให้ดีเด่นเหนือศาสนาอื่นๆ และการพิชิตเมืองมักกะฮฺ และหัวเมืองอื่นๆ ในคาบสมุทรอาหรับตลอดจนเมืองอื่นๆ จงแจ้งข่าวดีแก่บรรดาผู้ศรัทธาต่อเราะซูลของเรา ต่อสัญญาดีและสัญญาร้ายของเราว่าพวกเขาจะได้รับรางวัลตามที่เราได้กล่าวมาอย่างสมบูรณ์ และคำมั่นสัญญาดังกล่าวนั้นก็ได้เกิดขึ้นแล้วอย่างสมบูรณ์

[4] คือจงยึดมั่นเป็นผู้ช่วยเหลือพระเจ้าของพวกเจ้าในเรื่องที่เกี่ยวกับศาสนาของพระองค์ นะบีของพระองค์และบรรดาคนรักของพระองค์ที่เป็นผู้ศรัทธา ดังเช่นบรรดาสาวกของอีซาอิบนุมัรยัมได้ช่วยเหลือสนับสนุนศาสนาของอัลลอฮฺในขณะที่อีซาได้กล่าวขอความช่วยเหลือจากบรรดาสาวกของเขา

فَأَصْبَحُوا۟ ظَٰهِرِينَ ﴿١٤﴾

ดังนั้น กลุ่มหนึ่งจากวงศ์วานของอิสรออีลได้ศรัทธา และอีกกลุ่มหนึ่งได้ปฏิเสธศรัทธา แต่เราได้ช่วยเสริมกำลังแก่บรรดาผู้ศรัทธาให้เหนือกว่าศัตรูของพวกเขา แล้วพวกเขาก็กลายเป็นผู้มีชัยชนะ[1]

---

[1] ดังนั้นวงศ์วานของบะนีอิสรออีลก็แบ่งแยกออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งศรัทธาและปฏิบัติตามเขา อีกกลุ่มหนึ่งปฏิเสธศรัทธาและต่อต้านเขา ด้วยเหตุนี้เราจึงช่วยเหลือสนับสนุน กลุ่มผู้ศรัทธาให้มีกำลังเข้มแข็งกว่ากลุ่มศัตรูผู้ปฏิเสธศรัทธา แล้วกลุ่มผู้ศรัทธาก็ได้รับชัยชนะในทุกกรณี

(62) ซูเราะฮฺ อัลญุมุอะฮฺ

الجمعة

เป็นบัญญัติมะดะนียะฮฺ มี 11 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลญุมุอะฮฺ

ซูเราะฮฺนี้เป็นซูเราะฮฺมะดะนียะฮฺ ที่กล่าวถึงการตราข้อบัญญัติ เป้าหมายหลักซึ่งซูเราะฮฺพาดพิงถึงการชี้แจงบัญญัติของการละหมาดวันศุกร์ ซึ่งอัลลอฮฺ ตะอาลาทรงบัญญัติเป็นฟัรฎูแก่บรรดามุอฺมิน

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงการส่งทูตคนสุดท้ายมาคือ มุฮัมมัด อิบนุ อับดุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และว่าท่านเป็นความเมตตาที่ถูกกำนัลมาให้มนุษยชาติ อัลลอฮฺทรงปลดเปลื้องชาวอาหรับให้พ้นจากความมืดแห่งการตั้งภาคีและการหลงทาง ทรงให้เกียรติแก่มนุษยชาติเพราะท่าน สาสน์ของท่านเป็นเสมือนโอสถขนานวิเศษที่จะเยียวยาโรคต่าง ๆ ของสังคมมนุษย์หลังจากที่สังคมนั้นระเหเร่ร่อนท่ามกลางความมืด

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงพวกยะฮูด และการหันห่างของพวกเขาจากบทบัญญัติของอัลลอฮฺ โดยที่พวกเขาถูกใช้ให้ปฏิบัติตามข้อบัญญัติของคัมภีร์อัลเตารอต แต่พวกเขาให้ผินหลังให้ มิได้ให้ความสำคัญของคัมภีร์ ซูเราะฮฺได้ยกอุทาหรณ์ว่าพวกเขาเปรียบเสมือนลาที่แบกหนังสือจำนวนมากที่มีประโยชน์บนหลังของมัน แต่มันจะไม่ได้อะไรเลยจากแบกหนังสือนั้น นอกจากความเหนื่อยยาก และนั่นคือบั้นปลายของความทุกข์ยากและความน่าสังเวช

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงบัญญัติ "การละหมาดญุมุอะฮฺ" โดยเรียกร้องบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธาให้รีบเร่งไปสู่การทำละหมาด และห้ามพวกเขามิให้ทำการค้าขายเมื่อมีการอะซานเรียกร้องไปสู่การละหมาด ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการเตือนมิให้พะวงอยู่กับการค้าขายและการละเล่นจนกระทั่งลืมการละหมาด เสมือนกับสภาพของพวกมุนาฟิกินซึ่งพวกเขาเมื่อทำละหมาด พวกเขาจะทำแบบเกียจคร้านและอิดเอื้อน

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ٱلْمَلِكِ ٱلْقُدُّوسِ ٱلْعَزِيزِ ٱلْحَكِيمِ ﴿١﴾

1. สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินต่างแซ่ซ้องสดุดีแด่อัลลอฮฺ ผู้ทรงอภิสิทธิ์ ผู้ทรงบริสุทธิ์ ผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ[1]

هُوَ ٱلَّذِى بَعَثَ فِى ٱلْأُمِّيِّۦنَ رَسُولًا مِّنْهُمْ يَتْلُوا۟ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتِهِۦ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ ٱلْكِتَٰبَ وَٱلْحِكْمَةَ وَإِن كَانُوا۟ مِن قَبْلُ لَفِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٢﴾

2. พระองค์ทรงเป็นผู้แต่งตั้งรอซูลขึ้น คนหนึ่งในหมู่ผู้ไม่รู้จักหนังสือจากพวกเขาเอง เพื่อสาธยายอายาตต่าง ๆ ของพระองค์แก่พวกเขา และทรงทำให้พวกเขาผุดผ่อง และทรงสอนคัมภีร์และความสุขุมคัมภีรภาพแก่พวกเขา และแม้ว่าแต่ก่อนนี้พวกเขาอยู่ในการหลงผิดอย่างชัดแจ้งก็ตาม[2]

وَءَاخَرِينَ مِنْهُمْ لَمَّا يَلْحَقُوا۟ بِهِمْ ۚ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٣﴾

3. และกลุ่มชนอื่น ๆ ในกลุ่มพวกเขาที่จะติดตามมาภายหลังจากพวกเขา และพระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ[3]

---

[1] ทุกสิ่งที่อยู่ในจักรวาลนี้ เช่น มนุษย์ สัตว์ พืชผัก และสิ่งไม่มีชีวิตต่างก็แซ่ซ้องสดุดีให้ความบริสุทธิ์ ให้เกียรติแด่อัลลอฮฺจากทุกสิ่งที่ไม่เหมาะสมแด่ความยิ่งใหญ่และความสมบูรณ์ของพระองค์ตลอดจนสิ่งอื่น ๆ ที่เป็นปรากฏการณ์แห่งความบกพร่องและการไร้ความสามารถอีกทั้งให้ความบริสุทธิ์แด่พระองค์ดังที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า "และไม่มีสิ่งใดเว้นแต่จะสดุดีด้วยการสรรเสริญพระองค์ แต่ว่าพวกเจ้าไม่เข้าใจคำสดุดีของพวกเขา"

[2] ด้วยความเอ็นดูเมตตาและความสุขุมคัมภีรภาพของพระองค์จึงได้ส่งรอซูลคนหนึ่งจากพวกเขาที่อ่านหนังสือไม่ออก เพื่อที่จะสาธยายข้อบัญญัติต่าง ๆ ที่มีอยู่ในอัลกุรอาน และเพื่อจะซักฟอกพวกเขาให้บริสุทธิ์จากการปฏิเสธศรัทธาและความผิดต่าง ๆ โดยที่สภาพของพวกเขาก่อนจะส่งรอซูลมานั้น อยู่ในการหลงผิดอย่างชัดแจ้งจากแนวทางที่เที่ยงตรง

[3] การส่งรอซูลมานี้เพื่อหมู่ชนอื่น ๆ อีกด้วย ซึ่งมิได้อยู่ร่วมกับหมู่ชนในยุคนั้นหมายถึงทุกคนที่ยอมรับนับถืออิสลามจนกระทั่งวันกิยามะฮฺ

ذَٰلِكَ فَضْلُ ٱللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَآءُ ۚ وَٱللَّهُ ذُو ٱلْفَضْلِ ٱلْعَظِيمِ ﴿٤﴾

4. นั่นคือความโปรดปรานของอัลลอฮฺ ทรงประทานความโปรดปรานนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้มีบุญคุณอันใหญ่หลวง[1]

مَثَلُ ٱلَّذِينَ حُمِّلُوا۟ ٱلتَّوْرَىٰةَ ثُمَّ لَمْ يَحْمِلُوهَا كَمَثَلِ ٱلْحِمَارِ يَحْمِلُ أَسْفَارًۢا ۚ بِئْسَ مَثَلُ ٱلْقَوْمِ ٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَـٰتِ ٱللَّهِ ۚ وَٱللَّهُ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلظَّـٰلِمِينَ ﴿٥﴾

5. อุปมาบรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์เตารอต แล้วพวกเขามิได้ปฏิบัติตามที่พวกเขาได้รับมอบประหนึ่งเช่นกับลาที่แบกหนังสือจำนวนหนึ่ง (บนหลังของมัน) อุปมาหมู่ชนที่ปฏิเสธต่อสัญญาณต่าง ๆ ของอัลลอฮฺมันช่างชั่วช้าจริง ๆ และอัลลอฮฺจะไม่ชี้แนะทางแก่หมู่ชนผู้อธรรม[2]

قُلْ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ هَادُوٓا۟ إِن زَعَمْتُمْ أَنَّكُمْ أَوْلِيَآءُ لِلَّهِ مِن دُونِ ٱلنَّاسِ فَتَمَنَّوُا۟ ٱلْمَوْتَ إِن كُنتُمْ صَـٰدِقِينَ ﴿٦﴾

6. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) โอ้บรรดายิวเอ๋ย หากพวกท่านอ้างว่าพวกท่านเป็นมิตรของอัลลอฮฺอื่นจากมนุษย์ทั้งหลายแล้วไซร้ ดังนั้นพวกท่านก็จงมุ่งหวังความตายกันเถิด หากพวกท่านเป็นผู้สัตย์จริง[3]

---

[1] เกียรติยศที่ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้รับด้วยการถูกส่งมาเป็นรอซูลแก่ประชาชาติทั้งมวล และเกียรติยศที่อัลลอฮฺทรงประทานให้แก่ชาวอาหรับด้วยการประทานอัลกุรอานลงมาเป็นภาษาอาหรับแก่พวกเขา และการส่งรอซูลคนสุดท้ายมายังพวกเขานั้นนับได้ว่าเป็นความโปรดปรานของอัลลอฮฺทรงประทานให้แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และพระองค์ทรงเป็นผู้มีบุญคุณอย่างกว้างขวางแก่ปวงบ่าวทั้งมวลของพระองค์ทั้งในโลกดุนยาและอาคิเราะฮฺ

[2] อุปมาชาวยะฮูดที่ได้รับคัมภีร์เตารอต และถูกใช้ให้ปฏิบัติตามสิ่งที่เป็นข้อใช้ข้อห้ามในคัมภีร์โดยที่พวกเขาไม่ยอมปฏิบัติตามแนวทางและข้อบัญญัตินั้น เสมือนกับลาที่แบกหนังสือที่เป็นประโยชน์จำนวนหนึ่งอยู่บนหลังของมัน มันจะไม่ได้ประโยชน์อย่างใดจากหนังสือเหล่านั้น นอกจากความเหนื่อยยากและความหนักที่อยู่บนหลังของมันเท่านั้น แบบอย่างอันชั่วช้าของชาวยะฮูดที่เราได้นำมากล่าวนี้ เปรียบเสมือนหมู่ชนที่ปฏิเสธต่อสัญญาณต่าง ๆ ของอัลลอฮฺที่บ่งชี้ถึงการเป็นนะบีของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[3] มุฮัมมัดจงกล่าวแก่พวกยะฮูดเถิดว่าหากพวกท่านอ้างว่าพวกท่านเป็นลูกหลานและเป็นมิตรของอัลลอฮฺแล้ว และว่าสวรรค์นั้นเป็นของพวกท่านโดยเฉพาะแล้ว ก็จงมุ่งหวังขอให้อัลลอฮฺทรงให้พวกท่านตายไปเสียจากโลกนี้โดยเร็ว เพราะโลกอาคิเราะฮฺเป็นโลกที่มีเกียรติสำหรับผู้เป็นมิตรกับพระองค์ หากพวกท่านเป็นผู้สัตย์จริง

وَلَا يَتَمَنَّوْنَهُۥٓ أَبَدًۢا بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ ۚ وَٱللَّهُ عَلِيمٌۢ بِٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٧﴾

7. แต่ว่าพวกเขาจะไม่มุ่งหวังมันเป็นอันขาด เนื่องด้วยสิ่งที่มือของพวกเขาได้ประกอบ (กรรมชั่ว) ไว้ก่อน และอัลลอฮฺทรงรอบรู้พวกอธรรมทั้งหลาย[1]

قُلْ إِنَّ ٱلْمَوْتَ ٱلَّذِى تَفِرُّونَ مِنْهُ فَإِنَّهُۥ مُلَٰقِيكُمْ ۖ ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَىٰ عَٰلِمِ ٱلْغَيْبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾

8. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แท้จริงความตายที่พวกท่านหนีจากมันไปนั้น มันจะมาพบกับพวกท่าน แล้วพวกท่านจะถูกนำกลับไปยังพระผู้ทรงรอบรู้สิ่งเร้นลับและสิ่งเปิดเผย แล้วพระองค์จะทรงแจ้งแก่พวกท่านตามที่พวกท่านได้ประกอบกรรมไว้[2]

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِذَا نُودِىَ لِلصَّلَوٰةِ مِن يَوْمِ ٱلْجُمُعَةِ فَٱسْعَوْا۟ إِلَىٰ ذِكْرِ ٱللَّهِ وَذَرُوا۟ ٱلْبَيْعَ ۚ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٩﴾

9. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย เมื่อได้มีเสียงร้องเรียก (อะซาน) เพื่อทำละหมาดในวันศุกร์ ก็จงรีบเร่งไปสู่การรำลึกถึงอัลลอฮฺ และจงละทิ้งการค้าขายเสีย นั่นเป็นการดีสำหรับพวกเจ้า หากพวกเจ้ารู้[3]

فَإِذَا قُضِيَتِ ٱلصَّلَوٰةُ فَٱنتَشِرُوا۟ فِى ٱلْأَرْضِ وَٱبْتَغُوا۟ مِن فَضْلِ ٱللَّهِ وَٱذْكُرُوا۟ ٱللَّهَ كَثِيرًا لَّعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٠﴾

10. ต่อเมื่อการละหมาดได้สิ้นสุดลงแล้วก็จงแยกย้ายกันไปตามแผ่นดิน และจงแสวงหาความโปรดปรานของอัลลอฮฺ และจงรำลึกถึง

---

[1] แต่ว่าพวกเขาจะไม่มุ่งหวังความตายเป็นอันขาด ทั้งนี้เพราะพวกเขาได้ก่อกรรมทำความชั่วไว้เช่น ปฏิเสธศรัทธา ฝ่าฝืนบัญญัติศาสนา และปฏิเสธการเป็นนะบีของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[2] จงกล่าวเถิดมุฮัมมัดแก่พวกยะฮูดว่า หากความตายที่พวกท่านจะหนีจากมันนั้น และพวกท่านกลัวที่จะพูดถึงมัน มันจะมาหาพวกท่านอย่างไม่ต้องสงสัยถึงแม้พวกท่านจะหนีเข้าไปอยู่ในป้อมปราการอันสูงตระหง่านก็ตาม เมื่อพวกท่านตายไปแล้วก็จะถูกนำไปหาพระองค์ในวันกิยามะฮฺ แล้วพระองค์จะทรงแจ้งให้พวกท่านรู้สิ่งที่พวกท่านได้ประกอบกรรมไว้ในโลกดุนยา เพื่อที่พระองค์จะทรงตอบแทนอย่างยุติธรรม เพราะพระองค์ทรงรอบรู้ทรงปรีชาญาณ

[3] โอ้บรรดาผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์เอ๋ย เมื่อพวกเจ้าได้ยินเสียงอะซานที่เรียกร้องไปสู่การละหมาดวันศุกร์ ก็จงตอบรับด้วยการไปฟังคุฏบะฮฺและละหมาดวันศุกร์ และจงละทิ้งการซื้อการขายเสีย จงละทิ้งการค้าขายที่ขาดทุนและรีบเร่งไปสู่การค้าขายที่มีผลกำไร คือการฟังคุฏบะฮฺและละหมาดวันศุกร์

อัลลอฮฺให้มาก ๆ เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับชัยชนะ[1]

11. และเมื่อพวกเขาได้เห็นการค้าและการละเล่น พวกเขาก็กรูกันไปที่นั่น และปล่อยเจ้าให้ยืนอยู่คนเดียว[2] จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) สิ่งที่มีอยู่ ณ อัลลอฮฺนั้นดีกว่าการละเล่น และการค้า และอัลลอฮฺนั้นทรงเป็นเลิศยิ่งในหมู่ผู้ประทานปัจจัยยังชีพ[3]

وَإِذَا رَأَوْا۟ تِجَـٰرَةً أَوْ لَهْوًا ٱنفَضُّوٓا۟ إِلَيْهَا وَتَرَكُوكَ قَآئِمًا ۚ قُلْ مَا عِندَ ٱللَّهِ خَيْرٌ مِّنَ ٱللَّهْوِ وَمِنَ ٱلتِّجَـٰرَةِ ۚ وَٱللَّهُ خَيْرُ ٱلرَّٰزِقِينَ ﴿١١﴾

---

[1] คือหลังจากพวกเจ้าได้เสร็จสิ้นการละหมาดวันศุกร์แล้ว ก็จงแยกย้ายกันออกไปทำธุรกิจและกิจกรรมต่างๆ ของพวกเจ้า เพื่อแสวงหาความโปรดปรานจากอัลลอฮฺ ขณะที่พวกเจ้าแยกย้ายกันออกไปนั้นก็จงรำลึกนึกถึงอัลลอฮฺ อย่าลืมพระองค์เป็นอันขาด เพื่อพวกท่านจะได้รับชัยชนะและประสบความสำเร็จ

[2] นักตัฟซีรกล่าวว่า ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้ยืนขึ้นทำหน้าที่แสดงคุฏบะฮฺวันศุกร์ ขณะนั้นได้มีกองคาราวานสินค้าบรรทุกเครื่องบริโภคของ ดะฮียะฮฺ อัลกัลบีย์ มาจากประเทศชามกอปรด้วยในระยะนั้นชาวอัลมะดีนะฮฺประสบกับความหิวโหย และเครื่องบริโภคมีราคาแพง เป็นธรรมเนียมของชาวอัลมะดีนะฮฺเมื่อกองคาราวานเดินทางกลับจากต่างแดนจะต้องมีการแห่ออกไปต้อนรับด้วยการร้องรำทำเพลง เพราะความดีใจ ในวันศุกร์วันนั้นเมื่อกองคาราวานสินค้าเดินทางเข้าสู่นครอัลมะดีนะฮฺ ผู้ที่ร่วมฟัง คุฏบะฮฺของท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้พากันกรูไปที่กองคาราวานนั้น ปล่อยให้ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม แสดงคุฏบะฮฺอยู่บนมิมบัร และมีผู้ร่วมฟังอยู่ประมาณ 12 คน เท่านั้น ท่านญาบิร อิบนุ อับดุลลอฮฺ กล่าวว่า ฉันเป็นคนหนึ่งในจำนวนนั้น แล้วอายะฮฺนี้จึงถูกประทานลงมา

[3] มุฮัมมัดจงกล่าวแก่พวกเขาเถิดว่า สิ่งที่มีอยู่ ณ ที่อัลลอฮฺ เช่นการตอบแทนที่ดี และความสุขสมบูรณ์นั้นดีกว่าสิ่งที่พวกเขากำลังเพลิดเพลินอยู่คือความสนุกสนานและการค้า และอัลลอฮฺนั้นพระองค์เป็นผู้ประทานปัจจัยยังชีพอย่างดีเลิศ ดังนั้นจงขอริซกีจากพระองค์ และขอความช่วยเหลือจากพระองค์ เพื่อให้ได้มาซึ่งความโปรดปรานและปัจจัยยังชีพเถิด

(63) ซูเราะฮฺ อัลมุนาฟิกูน

سورة المنافقون

เป็นบัญญัติมะดะนียะฮฺ มี 11 อายะฮฺ
ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลมุนาฟิกูน

ซูเราะฮฺ อัลมุนาฟิกูน เป็นซูเราะฮฺมะดีนียะฮฺ ที่มีบรรยายกาศคล้ายซูเราะฮฺมะดะนียะฮฺอื่นๆ ที่กล่าวถึงการตราบทบัญญัติและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของอิสลามทางด้านการปฏิบัติ

แกนหลักของซูเราะฮฺนี้ก็คือ การกล่าวโดยละเอียดถึงการกลับกลอก สับปลับของพวกมุนาฟิกีน จนกระทั่งซูเราะฮฺนี้ถูกขนานนามว่า ซูเราะฮฺ อัลมุนาฟิกูน หมายถึงการเปิดโปงการกระทำของบุคคลประเภทนี้

ในตอนเริ่มของซูเราะฮฺได้กล่าวถึงมรรยาทของพวกมุนาฟิกูน ลักษณะอันน่าเกลียดชังของพวกเขาและที่เด่นชัดคือการกล่าวเท็จและพฤติกรรมภายนอกผิดกับภายใน เพราะพวกเขาจะพูดออกมาไม่ตรงกับที่พวกเขานึกคิดหรือมีความเชื่อถือ นอกจากนั้นพวกเขายังคบคิดวางแผนร้ายต่อท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และบรรดามุสลิมีน ซูเราะฮฺได้เปิดโปงพวกเขาถึงการทำบัดสี และการก่ออาชญากรรมของพวกเขาด้วยการแสดงออกถึงการเป็นอิสลาม ในเวลาเดียวกันพวกเขาก็ปิดกั้นมหาชนมิให้ผินหน้าเข้าสู่ศาสนาอิสลาม พวกเขาสบประมาทการเรียกร้องไปสู่อิสลามในขณะที่พวกปฏิเสธศรัทธาอย่างเปิดเผยก็ไม่กระทำเช่นนั้น ด้วยเหตุนี้ภัยและอันตรายจากพวกเขาจึงนับได้ว่ายิ่งใหญ่ “แท้จริงพวกมุนาฟิกีนนั้นอยู่ในนรกชั้นต่ำสุด และเจ้าจะไม่พบผู้ช่วยเหลือคนใดสำหรับพวกเขาเลย”

นอกจากนี้ซูเราะฮฺยังได้กล่าวถึงคำพูดอันน่าเกลียดของพวกเขาที่เกี่ยวกับท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และการเชื่อมั่นของพวกเขาที่ว่า การดะอฺวะฮฺของท่านรอซูลจะอันตรธานสูญสิ้นไป และว่าเมื่อพวกเขากลับมาจาก “สงครามบะนีมุศฏอลิก” พวกเขาจะขับไล่ท่านรอซูลและบรรดามุอฺมินให้ออกจากนครอัลมะดีนะฮฺ

อีกทั้งคำพูดที่น่าเกลียดอื่นจากนี้

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการกล่าวเตือนบรรดามุอฺมินมิให้เอาธุระหรือสนใจกับความเพริศแพร้ว การละเล่นและสิ่งยั่วยวนของโลกดุนยา จากการจงรักภักดีและการทำอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺ ดังเช่นสภาพของพวกมุนาฟิกีนและว่าในการกระทำเช่นนั้นเป็นการขาดทุนโดยสิ้นเชิง และใช้ให้บริจาคในทางของอัลลอฮฺโดยหวังความโปรดปรานจากอัลลอฮฺ ก่อนที่โอกาสจะล่วงเลยไปด้วยการจบชีวิต เมื่อถึงเวลานั้นมนุษย์จะเศร้าโศกเสียใจโดยที่การรันทดใจจะไม่อำนวยประโยชน์อันใดแก่เขาเลย

ในสงครามบะนีมุศฏอลิก อับดุลลอฮฺ อิบนฺ ซะลูล หัวหน้าพวกมุนาฟิกีน ได้กล่าวคำพูดที่ชั่วช้าอันเนื่องมาจากว่ามีชายสองคนจากชาวอันศอร และมุฮาญิรีนได้แย่งชิงกันตักน้ำและได้วิวาทกัน ชาวมุฮาญิรได้เตะชาวอันศอรีย์ เมื่ออิบนฺ ซะลูลได้เห็นเข้าก็ร้องตะโกนไล่ชาวมุฮาญิร แล้วกล่าวว่า วัลลอฮิ สภาพของพวกเรากับพวกมุฮาญิรีนเหมือนกับที่มีคำพังเพยกล่าวไว้ว่า “เลี้ยงหมาให้อ้วนแล้วมันก็กัดเจ้า” หรือตรงกับสุภาษิตไทยว่า “ทำคุณบูชาโทษ” วัลลอฮิหากพวกเรากลับไปยังนครอัลมะดีนะฮฺแล้ว เราจะให้ผู้มีเกียรติกว่าขับไล่ผู้ที่ต่ำต้อยกว่าออกจากนครอัลมะดีนะฮฺ (ผู้ที่มีเกียรติกว่าหมายถึงตัวของเขา และผู้ที่ต่ำต้อยกว่าหมายถึงท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และบรรดาสาวกของท่าน) แต่ผู้สับปลับ (มุนาฟิก) ผู้นี้หาได้คิดไม่ว่าเกียรติยศนั้นเป็นของอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ และเป็นของบรรดามุอฺมินหมายถึงว่า ชัยชนะความดีเด่น และความสูงส่งนั้น มิใช่เป็นของพวกมุนาฟิกีน พวกมุชริกีน และพวกกุฟฟารดอก แต่พวกเขาหารู้ไม่ ทั้งนี้ก็เพราะว่าพวกเขามีจิตใจบอดครั้นเมื่อผู้ที่ไปร่วมสงครามครั้งนี้เดินทางกลับถึงนครอัลมะดีนะฮฺ อับดุลลอฮฺ อิบนฺ อับดุลลอฮฺ อิบนฺ ซะลูล ผู้เป็นบุตรของหัวหน้ามุนาฟิกได้ไปยืนอยู่ปากทางเข้าเมืองและได้ชูดาบของเขาขึ้น เมื่อบิดาของเขาเดินผ่านมา เขาได้พูดกับบิดาของเขาว่า วัลลอฮิ ท่านจะผ่านทางนี้ไปไม่ได้จนกว่าท่านจะกล่าวว่า มุฮัมมัดเป็นผู้มีเกียรติยิ่งและฉันนั้นเป็นผู้ต่ำต้อยกว่า เขา (บุตร) ยังไม่ปล่อยให้เขา (บิดา) ผ่านไปจนกระทั่งเขา (บิดา) ได้กล่าวคำนั้น อับดุลลอฮฺ (บุตร) นั้นเป็นมุอฺมินผู้ศรัทธาอย่างแท้จริงและเป็นคนดีเด่นของชาวอันศอร

หลังจากนั้น อับดุลลอฮฺ (บุตร) ได้ไปหาท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และกล่าวกับท่านว่า โอ้ท่านรอซูลุลลอฮฺ กระผมได้ทราบมาว่า ท่าน

ประสงค์จะฆ่าบิดาของกระผม หากท่านประสงค์เช่นนั้น ขอให้ใช้กระผมเถิด กระผมจะนำศีรษะของเขามาให้ท่าน ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้กล่าวกับเขาว่า แต่ว่าเราควรปฏิบัติกับเขาและทำดีแก่เขาตราบใดที่เขายังคงอยู่กับเรา

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

إِذَا جَاءَكَ الْمُنَافِقُونَ قَالُوا نَشْهَدُ إِنَّكَ لَرَسُولُ اللَّهِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّكَ لَرَسُولُهُ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَكَاذِبُونَ ﴿١﴾

1. เมื่อพวกสับปลับ (มุนาฟิกูน) มาหาเจ้า พวกเขากล่าวว่า เราขอปฏิญาณว่า แท้จริงท่านเป็นรอซูลของอัลลอฮฺ แต่อัลลอฮฺทรงรู้ดียิ่งว่า แท้จริงเจ้านั้นเป็นรอซูลของพระองค์อย่างแน่นอน และอัลลอฮฺทรงเป็นพยานว่า แท้จริงพวกมุนาฟิกีนนั้นเป็นผู้กล่าวเท็จอย่างแน่นอน[1]

اتَّخَذُوا أَيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢﴾

2. พวกเขาได้ถือเอาการสาบานของพวกเขาเป็นโล่ แล้วกีดกันจากทางของอัลลอฮฺ แท้จริงพวกเขานั้นสิ่งที่พวกเขาได้กระทำไปนั้นช่างชั่วช้าจริง ๆ[2]

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ آمَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا فَطُبِعَ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٣﴾

3. นั่นเป็นเพราะพวกเขาศรัทธาแล้วก็ปฏิเสธศรัทธา ดังนั้นจึงถูกผนึกบนหัวใจของพวกเขา แล้วพวกเขาก็ไม่เข้าใจ[3]

۞ وَإِذَا رَأَيْتَهُمْ تُعْجِبُكَ أَجْسَامُهُمْ وَإِنْ يَقُولُوا تَسْمَعْ لِقَوْلِهِمْ كَأَنَّهُمْ خُشُبٌ مُسَنَّدَةٌ يَحْسَبُونَ كُلَّ

4. และเมื่อเจ้าได้เห็นพวกเขาแล้ว ร่างกายของพวกเขาจะเป็นที่พึงพอใจแก่เจ้า และหากพวก

---

[1] คือเมื่อพวกมุนาฟิกีน คืออับดุลลอฮฺ อิบนุ อุบัยย์ และพรรคพวกของเขาได้กล่าวว่า พวกเขาขอปฏิญาณว่าแท้จริงท่านเป็นรอซูลของอัลลอฮฺ ทั้งนี้เป็นแต่เพียงคำพูดมิได้กล่าวออกมาจากใจจริง อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงตรัสว่า "แต่อัลลอฮฺทรงรู้ดียิ่งว่าแท้จริงเจ้านั้นเป็นรอซูลของพระองค์อย่างแน่นอน" ถึงแม้พวกมุนาฟิกีนจะยืนยันหรือไม่ยืนยันก็ตาม และอัลลอฮฺทรงเป็นพยานได้ว่าพวกมุนาฟิกีนนั้นเป็นผู้กล่าวเท็จในการกล่าวปฏิญาณของพวกเขา

[2] คือพวกเขาได้ถือเอาการสาบานเท็จของพวกเขา ว่าพวกเขาเป็นผู้ศรัทธา เพื่อป้องกันตัวของพวกเขาเองและครอบครัวของพวกเขาให้พ้นจากการถูกฆ่าและถูกจับเป็นเชลย อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงประณามพวกเขาว่าการกระทำเช่นนี้เป็นการกระทำที่ชั่วช้าสารเลวจริง ๆ

[3] ทั้งนี้เพราะการกระทำอันชั่วช้าของพวกเขานั้นคือพวกเขาได้กล่าวทางวาจาว่าพวกเขาเป็นผู้ศรัทธา แต่ในจิตใจของพวกเขานั้นมิได้ศรัทธา ดังนั้นอัลลอฮฺจึงผนึกบนหัวใจของพวกเขา เป็นเหตุให้พวกเขาไม่เข้าใจความหมายของการศรัทธาและไม่รู้ว่าอะไรคือความถูกต้อง อะไรคือความเท็จ

صَيْحَةٍ عَلَيْهِمْ هُمُ الْعَدُوُّ فَاحْذَرْهُمْ قَاتَلَهُمُ اللَّهُ أَنَّىٰ يُؤْفَكُونَ ﴿٤﴾

เขาพูด เจ้าก็จะฟังคำพูดของพวกเขา ประหนึ่งว่าพวกเขาเป็นท่อนไม้ที่ถูกยันไว้ พวกเขาคิดว่าทุก ๆ เสียงร้องนั้นเป็นปฏิปักษ์ต่อพวกเขา พวกเขาคือศัตรู ดังนั้นจงระวังพวกเขา ขออัลลอฮฺทรงให้ความอัปยศแก่พวกเขา ทำไมเล่าพวกเขาจึงหันเหออกไปทางอื่น[1]

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُولُ اللَّهِ لَوَّوْا رُءُوسَهُمْ وَرَأَيْتَهُمْ يَصُدُّونَ وَهُم مُّسْتَكْبِرُونَ ﴿٥﴾

5. และเมื่อได้มีเสียงกล่าวแก่พวกเขาว่า จงมาเถิด แล้วรอซูลของอัลลอฮฺจักขออภัยโทษให้แก่พวกท่าน พวกเขาก็หันศีรษะของพวกเขาไปอีกทางหนึ่ง และเจ้าเห็นพวกเขาผินหลังออกไปทั้ง ๆ ที่พวกเขาเป็นผู้หยิ่งผยอง[2]

سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أَسْتَغْفَرْتَ لَهُمْ أَمْ لَمْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ لَن يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٦﴾

6. มีผลเท่ากันแก่พวกเขาที่เจ้าจะขออภัยโทษให้แก่พวกเขาหรือไม่ขออภัยโทษแก่พวกเขาก็ตาม อัลลอฮฺจะไม่ทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขา แท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงชี้แนะทางแก่หมู่ชนผู้ฝ่าฝืน[3]

---

[1] เมื่อเจ้า (โอ้มุฮัมมัด) เห็นพวกมุนาฟิกีนเหล่านั้น เจ้าจะชอบใจต่อสภาพและรูปร่างของพวกเขา อีกทั้งประทับใจในคำพูดของพวกเขา อิบนุ อับบาส กล่าวว่า อิบนุ ซะลูล เป็นผู้มีรูปร่างสวยงาม และพูดจาไพเราะ ดังนั้นเมื่อเขาเข้าร่วมในที่ชุมนุมของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ผู้ที่พบเห็นเขาจะพึงพอใจในตัวเขา กระนั้นก็ดีพวกเขาก็มีสภาพคล้ายท่อนไม้ที่ถูกยันไว้ที่กำแพง หมายถึงท่อนไม้ที่ปราศจากวิญญาณ เมื่อพวกเขาได้ยินเสียงร้องหรือเสียงดังพวกเขาจะกลัวจนตัวสั่น อันเป็นสภาพของพวกหน้าไหว้หลังหลอกหรือมุนาฟิก อัลลอฮฺทรงเตือนไว้ว่าพวกเหล่านี้คือศัตรู จงระวังให้ดี เพราะพวกเขามิได้หวังดีต่อบรรดามุอฺมินเลย ขอให้พวกเขาจงประสบความพินาศเถิด ทำไมพวกเขาจึงหันห่างออกจากแนวทางที่ถูกต้อง ทั้ง ๆ ที่ปรากฏหลักฐานอย่างชัดแจ้งแก่พวกเขาแล้ว

[2] คือเมื่อได้มีการกล่าวกับพวกมุนาฟิกีนว่า จงไปหาท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เพื่อให้ท่านขออภัยโทษจากอัลลอฮฺ พวกเขาจะส่ายหน้า และยักไหล่เป็นการเหยียดหยามและหยิ่งยโส และเจ้าจะเห็นพวกเขาผินหลังออกไปพร้อมกับแสดงอาการหยิ่งผยอง

[3] คือมีผลเท่ากันทั้งสองกรณีสำหรับพวกเขา เพราะการขออภัยโทษของเจ้าแก่พวกเขาจะไม่เกิดประโยชน์อันใด เพราะความชั่วของพวกเขาและการไม่จงรักภักดีของพวกเขาต่ออัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์

7. พวกเขาคือผู้ที่กล่าวว่า อย่าบริจาคให้แก่ผู้ที่อยู่กับรอซูลของอัลลอฮฺ เพื่อพวกเขาจะได้แยกย้ายออกไป แต่ขุมคลังแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินนั้นเป็นของอัลลอฮฺ แต่ว่าพวกมุนาฟิกีนไม่เข้าใจ[1]

هُمُ ٱلَّذِينَ يَقُولُونَ لَا تُنفِقُوا۟ عَلَىٰ مَنْ عِندَ
رَسُولِ ٱللَّهِ حَتَّىٰ يَنفَضُّوا۟ ۗ وَلِلَّهِ خَزَآئِنُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلْأَرْضِ وَلَٰكِنَّ ٱلْمُنَٰفِقِينَ لَا يَفْقَهُونَ ٧

8. พวกเขากล่าวว่า ถ้าเรากลับไปยังนครมะดีนะฮฺ พวกที่มีเกียรติกว่าจะขับไล่พวกที่ต่ำต้อยออกจากนครมะดีนะฮฺ ส่วนอำนาจนั้นเป็นของอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ และบรรดาผู้ศรัทธา แต่ว่าพวกมุนาฟิกีนนั้นหารู้ไม่[2]

يَقُولُونَ لَئِن رَّجَعْنَآ إِلَى ٱلْمَدِينَةِ لَيُخْرِجَنَّ
ٱلْأَعَزُّ مِنْهَا ٱلْأَذَلَّ ۚ وَلِلَّهِ ٱلْعِزَّةُ وَلِرَسُولِهِۦ
وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَلَٰكِنَّ ٱلْمُنَٰفِقِينَ لَا يَعْلَمُونَ ٨

9. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย อย่าให้ทรัพย์สินของพวกเจ้าและลูกหลานของพวกเจ้าหันเหพวกเจ้าจากการรำลึกถึงอัลลอฮฺ และผู้ใดกระทำเช่นนั้นชนเหล่านั้นคือพวกที่ขาดทุน[3]

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَٰلُكُمْ
وَلَآ أَوْلَٰدُكُمْ عَن ذِكْرِ ٱللَّهِ ۚ وَمَن يَفْعَلْ
ذَٰلِكَ فَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْخَٰسِرُونَ ٩

10. และจงบริจาคจากสิ่งที่เราได้ให้ปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้าก่อนที่ความตายจะเกิดขึ้นแก่ผู้ใดในหมู่พวกเจ้า แล้วเขาก็จะกล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ มาตรว่าพระองค์ท่านทรงผ่อนผันให้แก่ข้าพระองค์อีกชั่วเวลาเพียงเล็กน้อย เพื่อที่ข้าพระองค์จะได้บริจาค และข้าพระองค์

وَأَنفِقُوا۟ مِن مَّا رَزَقْنَٰكُم مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِىَ أَحَدَكُمُ
ٱلْمَوْتُ فَيَقُولَ رَبِّ لَوْلَآ أَخَّرْتَنِىٓ إِلَىٰٓ أَجَلٍ قَرِيبٍ
فَأَصَّدَّقَ وَأَكُن مِّنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ١٠

---

[1] คือพวกชั่วช้าเหล่านั้นกล่าวว่า ท่านทั้งหลายอย่าได้บริจาคให้แก่พวกมุฮาญิรีน เพื่อที่พวกเขาจะได้แยกย้ายหนีออกจากมุฮัมมัด ความหวังของพวกเขาจงพินาศไปเถิด โดยที่พวกเขาคิดว่าริซกีของพวกมุฮาญิรีนอยู่ในมือของพวกเขา พวกเขาหารู้ไม่ว่าริซกีนั้นอยู่ในพระหัตถ์ของอัลลอฮฺต่างหาก

[2] โปรดดูรายละเอียดในตอนท้ายของความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺนี้

[3] หลังจากได้กล่าวถึงความชั่วช้าเลวทรามของพวกมุนาฟิกีนแล้วพระองค์ทรงห้ามบรรดามุอฺมินมิให้เลียนแบบพวกเหล่านั้นในการหลงใหลเคลิบเคลิ้มกับทรัพย์สมบัติและลูกหลาน ความหมายก็คือ โอ้บรรดามุอฺมินเอ๋ย อย่าให้ทรัพย์สมบัติและลูกหลานเป็นที่พะวงหรือทำให้พวกเจ้าหันห่างจากการรำลึกถึงอัลลอฮฺ และการทำอิบาดะฮฺต่อพระองค์ เช่น การละหมาด บริจาคซะกาต และการทำฮัจย์เช่นเดียวกับสภาพของพวกมุนาฟิกีน

ก็จะอยู่ในหมู่คนดีทั้งหลาย (ผู้ทรงคุณธรรม)[1]

وَلَن يُؤَخِّرَ ٱللَّهُ نَفۡسًا إِذَا جَآءَ أَجَلُهَاۚ
وَٱللَّهُ خَبِيرُۢ بِمَا تَعۡمَلُونَ ﴿١١﴾

11. แต่อัลลอฮฺจะไม่ทรงผ่อนผันให้แก่ชีวิตใด เมื่อกำหนดของมันได้มาถึงแล้ว และอัลลอฮฺนั้นทรงรู้ดียิ่งในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ[2]

---

[1] อิบนุ กะษีร กล่าวว่า ทุกคนที่ได้ละเมิดกระทำความผิดจะเสียใจ ขณะที่อยู่ใกล้กับความตายและจะขอยืดเวลาเพื่อจะได้กลับไปทำความดีแทนความชั่วที่ได้กระทำไปในอดีต แต่มันเป็นไปไม่ได้เสียแล้ว

[2] คืออัลลอฮฺจะไม่ทรงยืดเวลาให้แก่ผู้ใดเป็นอันขาดเมื่อความตายได้มาถึงเขาแล้ว ในการนี้เป็นการส่งเสริมให้รีบเร่งปฏิบัติคุณงามความดีก่อนที่ความตายจะมาถึงโดยไม่รู้สึกตัว

(64) ซูเราะฮฺ อัตตะฆอบุน

سورة التغابن

เป็นบัญญัติมะดะนียะฮฺ มี 18 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัตตะฆอบุน

ซูเราะฮฺ อัตตะฆอบุน เป็นซูเราะฮฺ มะดะนียะฮฺ ที่ให้ความสนใจในเรื่องที่เกี่ยวกับการตราบทบัญญัติต่าง ๆ แต่ในซูเราะฮฺนี้มีบรรยากาศในเรื่องที่เกี่ยวกับหลักการศรัทธาอิสลามด้วย

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงการถวายพระเกียรติแด่อัลลอฮฺ ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และร่องรอยแห่งเดชานุภาพของพระองค์ และได้กล่าวถึงเรื่องมนุษย์ที่ศรัทธาต่อพระเจ้าของเขา และมนุษย์ที่ปฏิเสธศรัทธาและไม่ยอมรับบุญคุณต่าง ๆ ของอัลลอฮฺ

ซูเราะฮฺได้ยกอุทาหรณ์ถึงเหตุการณ์ในศตวรรษก่อน ๆ และประชาชาติต่าง ๆ ในอดีต ซึ่งปฏิเสธบรรดารอซูลของอัลลอฮฺ และสิ่งที่พวกเขาได้รับจากการลงโทษและความหายนะอันเนื่องมาจากการปฏิเสธศรัทธา การดื้อรั้น และการหลงทางของพวกเขา

ซูเราะฮฺได้สาบานว่า การฟื้นคืนชีพนั้นเป็นความจริง และจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน ถึงแม้พวกมุชริกีนจะยอมรับหรือปฏิเสธก็ตาม และได้ใช้ให้จงรักภักดีต่ออัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ กับได้เตือนถึงภัยที่จะเกิดขึ้นจากการผินหลังให้กับการเรียกร้องเชิญชวนของอัลลอฮฺ

นอกจากนี้ซูเราะฮฺได้กล่าวเตือนถึงการเป็นศัตรูของภริยาบางคนและลูก ๆ บางคน เพราะพวกเขาเหล่านั้นบางครั้งได้ห้ามเขามิให้ต่อสู้ดิ้นรนและอพยพในทางของอัลลอฮฺ

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการใช้ให้บริจาคในทางของอัลลอฮฺ เพื่อเชิดชูศาสนาของพระองค์ให้สูงส่งและเตือนให้ระวังถึงการตระหนี่และการหวงแหน เพราะส่วนหนึ่งจากคุณลักษณะของมุอฺมินผู้ศรัทธาก็คือการบริจาคในทางของอัลลอฮฺ โดยมุ่งหวังความโปรดปรานของพระองค์ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการต่อสู้ดิ้นรนในทางของอัลลอฮฺ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ١

1. สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินต่างแซ่ซ้องสดุดีแด่อัลลอฮฺ อำนาจเด็ดขาดเป็นของพระองค์ มวลการสรรเสริญเป็นของพระองค์ และพระองค์เป็นผู้ทรงอานุภาพเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง[1]

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ فَمِنكُمْ كَافِرٌ وَمِنكُم مُّؤْمِنٌ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ٢

2. พระองค์คือผู้ทรงสร้างพวกเจ้า ดังนั้นในหมู่พวกเจ้ามีผู้ปฏิเสธศรัทธา และในหมู่พวกเจ้ามีผู้ศรัทธา และอัลลอฮฺทรงรู้เห็นในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ[2]

خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ صُوَرَكُمْ وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ٣

3. พระองค์ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินด้วยความจริง และทรงทำให้พวกเจ้าเป็นรูปร่าง และทรงทำให้รูปร่างของพวกเจ้าสวยงามยิ่ง และยังพระองค์เท่านั้นคือทางกลับ[3]

يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُسِرُّونَ وَمَا تُعْلِنُونَ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ٤

4. พระองค์ทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดิน และทรงรอบรู้สิ่งที่พวกเจ้าปกปิด

---

[1] ทุก ๆ สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินที่ถูกบังเกิดมาต่างก็แซ่ซ้องสดุดี และให้ความบริสุทธิ์แด่พระองค์ตลอดไปโดยไม่หยุดยั้ง อำนาจเด็ดขาดเป็นของพระองค์ในการบริหารทุก ๆ สิ่ง พระองค์คู่ควรแก่การสรรเสริญเพียงพระองค์เดียว เพราะความโปรดปรานทั้งมวลจากพระองค์ พระองค์ทรงอานุภาพเหนือทุกสิ่ง ทรงให้ร่ำรวย และทรงให้ยากจน ทรงให้มีเกียรติและทรงให้ต่ำต้อย และเมื่อพระองค์ทรงประสงค์สิ่งใดพระองค์จะกล่าวกับสิ่งนั้นว่า จงเป็นแล้วสิ่งนั้นก็จะเป็นขึ้นมา

[2] พระองค์ทรงสร้างทุกสิ่ง ดังนั้นจากปวงบ่าวของพระองค์จึงมีผู้ศรัทธาและผู้ปฏิเสธศรัทธาตามสภาพที่ปรากฏอยู่ขณะนี้ และสิ่งที่ปวงบ่าวกระทำไปทั้งดีและชั่ว พระองค์ทรงรู้เห็นและจะทรงตอบแทนตามผลงานของพวกเขาทั้งดีและชั่ว

[3] พระองค์ทรงสร้างมันทั้งสองด้วยความสุขุมคัมภีรภาพที่สุด เพื่อให้ประมวลไว้ซึ่งผลประโยชน์ของโลกดุนยาและศาสนาด้วยความจริง มิใช่โดยไร้ประโยชน์และเป็นการเล่น พระองค์ทรงสร้างพวกเจ้าเป็นรูปร่างที่สวยงามยิ่งกว่าสิ่งที่ถูกบังเกิดมาประเภทอื่น ๆ และทุกคนย่อมกลับไปหาพระองค์เพื่อการสอบสวนผลงานของเขา

และสิ่งที่พวกเจ้าเปิดเผย และอัลลอฮฺทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในทรวงอก[1]

أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبَؤُا الَّذِينَ كَفَرُوا مِن قَبْلُ فَذَاقُوا وَبَالَ أَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٥﴾

5. ข่าวคราวของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในอดีตมิได้มีมายังพวกเจ้าดอกหรือ พวกเขาได้ลิ้มรสการลงโทษแห่งกิจกรรมของพวกเขา (ในโลกดุนยา) และการลงโทษอันเจ็บปวดจะได้แก่พวกเขา (ในโลกอาคิเราะฮฺ)[2]

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُ كَانَت تَّأْتِيهِمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالُوا أَبَشَرٌ يَهْدُونَنَا فَكَفَرُوا وَتَوَلَّوا ۚ وَّاسْتَغْنَى اللَّهُ ۚ وَاللَّهُ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿٦﴾

6. นั่นเป็นเพราะว่าบรรดารอซูลของพวกเขาได้มายังพวกเขาพร้อมด้วยหลักฐานอันชัดแจ้ง แต่พวกเขาได้กล่าวว่า สามัญชนเช่นนี้นะหรือจะชี้แนะทางให้แก่เรา พวกเขาได้ปฏิเสธศรัทธาและผินหลังให้ แต่อัลลอฮฺทรงพอเพียง (จากการศรัทธาของพวกเขา) เพราะอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงมั่งมีอย่างเหลือหลาย เป็นผู้ทรงได้รับการสรรเสริญ[3]

---

[1] พระองค์ทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินจากสิ่งที่ถูกบังเกิดมาทั้งหลายตลอดจนเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ทรงรอบรู้สิ่งที่ปวงบ่าวของพระองค์ปกปิดและเปิดเผยทั้งที่เป็นการกระทำ หรือคำพูดหรือแม้กระทั่งความตั้งใจ และทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในทรวงอกทั้งที่เป็นความลับ และความนึกคิดและความตั้งใจ

[2] โอ้ชาวกุเรชมักกะฮฺเอ๋ย ข่าวคราวของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาของประชาชาติยุคก่อน ๆ เช่นหมู่ชนของอ๊าด ซะมูด มิได้มียังพวกเจ้าดอกหรือ มีอะไรได้เกิดขึ้นแก่พวกเขาบ้าง พวกเขาได้ลิ้มรสการลงโทษอย่างเจ็บแสบ อันเนื่องมาจากการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขาในโลกดุนยา และในโลกอาคิเราะฮฺนั้นเล่าพวกเขาก็จะได้รับการลงโทษอย่างสาสม

[3] การลงโทษที่พวกเขาได้รับและจะได้รับนั้น เพราะเหตุว่าบรรดารอซูลได้ถูกส่งมายังพวกเขาพร้อมด้วยหลักฐานอันชัดแจ้งที่บ่งชี้ถึงความสัจจริงของบรรดารอซูล แต่พวกเขาได้กล่าวด้วยความประหลาดใจ บรรดารอซูลที่เป็นสามัญชนเช่นนี้นะหรือจะมาเป็นผู้แนะแนวทางให้แก่พวกเรา พวกเขาปฏิเสธศรัทธาต่อรอซูลและผินหลังออกจากการศรัทธาและการปฏิบัติตามฮิดายะฮฺ ดังนั้นอัลลอฮฺจึงทรงพอเพียงจากการจงรักภักดีและการอิบาดะฮฺของพวกเขา เพราะอัลลอฮฺทรงมั่งมีอย่างเหลือหลาย เป็นผู้ทรงได้รับการสรรเสริญ สองอายะฮฺดังกล่าวนี้เป็นการยืนยันถึงการเป็นรอซูล และการเป็นนะบีของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

7. บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธากล่าวอ้างว่า พวกเขาจะไม่ถูกให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีก จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) หาเป็นเช่นนั้นไม่ ขอสาบานต่อพระเจ้าของข้าพระองค์ พวกท่านจะถูกให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกอย่างแน่นอน แล้วพวกท่านจะได้รับแจ้งตามที่พวกท่านได้ประกอบกรรมไว้ และนั่นเป็นการง่ายดายสำหรับอัลลอฮฺ[1]

زَعَمَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ أَن لَّن يُبْعَثُوا۟ ۚ قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّى لَتُبْعَثُنَّ
ثُمَّ لَتُنَبَّؤُنَّ بِمَا عَمِلْتُمْ ۚ وَذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٌ ٧

8. ดังนั้นจงศรัทธาต่ออัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ และแสงสว่าง (อัลกุรอาน) ซึ่งเราได้ประทานลงมา และอัลลอฮฺนั้นทรงรู้ดียิ่งในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ[2]

فَـَٔامِنُوا۟ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَٱلنُّورِ ٱلَّذِىٓ أَنزَلْنَا ۚ
وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ٨

9. วันที่พระองค์จะทรงรวบรวมพวกเจ้า เพื่อวันแห่งการชุมนุม นั่นคือวันแห่งชัยชนะ (สำหรับมุอฺมิน) และขาดทุน (สำหรับกาฟิร) ส่วนผู้ได้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และกระทำความดี พระองค์จะทรงลบล้างความชั่วทั้งหลายของเขาออกไปจากเขา และจะทรงให้เขาเข้าสวนสวรรค์หลากหลาย ณ เบื้องล่างของสวนสวรรค์นั้นมีลำน้ำหลายสายไหลผ่าน พวกเขาเป็นผู้พำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล นั่นคือความสำเร็จอันยิ่งใหญ่

يَوْمَ يَجْمَعُكُمْ لِيَوْمِ ٱلْجَمْعِ ۖ ذَٰلِكَ يَوْمُ ٱلتَّغَابُنِ ۗ وَمَن يُؤْمِنۢ
بِٱللَّهِ وَيَعْمَلْ صَٰلِحًا يُكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّـَٔاتِهِۦ وَيُدْخِلْهُ
جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ
فِيهَآ أَبَدًا ۚ ذَٰلِكَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ ٩

---

[1] พวกกุฟฟารมักกะฮฺ กล่าวอ้างและคิดกันว่า พวกเขาจะไม่ถูกให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่ มุฮัมมัดจงกล่าวแก่พวกเขาเถิดว่า ฉันขอสาบานด้วยพระเจ้าของฉัน พวกท่านจะถูกให้ออกมาจากกุบูรในสภาพของผู้ฟื้นคืนชีพอย่างแน่นอน แล้วพวกท่านจะได้รับการบอกเล่าการกระทำของพวกท่านทั้งหมด และนั่นการฟื้นคืนชีพและการตอบแทนนั้นเป็นสิ่งง่ายดายสำหรับอัลลอฮฺ

[2] ดังนั้นจงศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และการเป็นนะบีของรอซูลของพระองค์ และคัมภีร์อัลกุรอานซึ่งพระองค์ทรงประทานลงมาแก่รอซูลของพระองค์ และจงกระทำความดีและละเว้นการกระทำความชั่ว เพราะอัลลอฮฺทรงรอบรู้ดียิ่งในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำและจะทรงตอบแทนด้วยผลงานของพวกเจ้า

10. ส่วนบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา และปฏิเสธต่อสัญญาณต่าง ๆ ของเรา ชนเหล่านั้นคือชาวนรก พวกเขาเป็นผู้พำนักอยู่ในนั้น และมันเป็นทางกลับที่ชั่วช้ายิ่ง	وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَكَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَآ أُوْلَـٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِ خَٰلِدِينَ فِيهَاۖ وَبِئۡسَ ٱلۡمَصِيرُ ١٠
11. ไม่มีทุกขภัยอันใดเกิดขึ้น เว้นแต่ด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺ และผู้ใดศรัทธาต่ออัลลอฮฺพระองค์จะทรงเปิดหัวใจของเขา (สู่แนวทางที่ถูกต้อง) และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรอบรู้ทุกสิ่งอย่าง[1]	مَآ أَصَابَ مِن مُّصِيبَةٍ إِلَّا بِإِذۡنِ ٱللَّهِۗ وَمَن يُؤۡمِنۢ بِٱللَّهِ يَهۡدِ قَلۡبَهُۥۚ وَٱللَّهُ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٞ ١١
12. และจงเชื่อฟังปฏิบัติตามอัลลอฮฺ และจงเชื่อฟังปฏิบัติตามอัลรอซูล หากพวกเจ้าผินหลังกลับ (ไม่เชื่อฟัง) ดังนั้นหน้าที่ของรอซูลของเราก็คือการเผยแผ่อันชัดแจ้ง[2]	وَأَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُواْ ٱلرَّسُولَۚ فَإِن تَوَلَّيۡتُمۡ فَإِنَّمَا عَلَىٰ رَسُولِنَا ٱلۡبَلَٰغُ ٱلۡمُبِينُ ١٢
13. อัลลอฮฺ ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่เที่ยงแท้ นอกจากพระองค์ ดังนั้นบรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลายจงมอบหมายไว้วางใจต่ออัลลอฮฺเถิด[3]	ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلۡيَتَوَكَّلِ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ١٣
14. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย แท้จริงในหมู่คู่ครองของพวกเจ้าและลูกหลานของพวกเจ้านั้นมีบางคนเป็นศัตรูแก่พวกเจ้า ฉะนั้นจงระวังต่อพวก	يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِنَّ مِنۡ أَزۡوَٰجِكُمۡ وَأَوۡلَٰدِكُمۡ عَدُوّٗا لَّكُمۡ فَٱحۡذَرُوهُمۡۚ وَإِن تَعۡفُواْ وَتَصۡفَحُواْ وَتَغۡفِرُواْ

---

[1] ในวันกิยามะฮฺ อัลลอฮฺจะทรงรวบรวมมวลมนุษย์ทั้งหมดอยู่ในสภาพที่เดียวกันเพื่อการสอบสวนและตอบแทน นั่นคือวันที่มุอฺมินจะได้ตำแหน่งของเขาในสวนสวรรค์ และกาฟิรจะได้ตำแหน่งของเขาในนรก ดังนั้นผู้ใดศรัทธาต่ออัลลอฮฺและกระทำความดี พระองค์จะทรงอภัยโทษในความผิดของเขา และให้เข้าสู่สวนสวรรค์ พำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล นั่นคือความสำเร็จและชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของเขา

[2] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงใช้ปวงบ่าวของพระองค์ให้เชื่อฟังปฏิบัติตามอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ เพราะความสมบูรณ์แห่งการเป็นมนุษย์ และความสันติสุขของเขาขึ้นอยู่กับการเชื่อฟังปฏิบัติดามดังกล่าวนี้ และหากพวกเจ้าผินหลังให้คือ ไม่ยอมรับฟังการเรียกร้องเชิญชวนนี้ ก็จะไม่เป็นอันตรายแก่รอซูลของเราแต่อย่างใด เพราะหน้าที่ของรอซูลก็คือการเผยแผ่เชิญชวนสู่ศาสนาอันเที่ยงธรรม

[3] อัลลอฮฺพระผู้ทรงเกียรติ พระผู้ทรงสูงส่ง ไม่มีผู้ถูกเคารพภักดีนอกจากพระองค์ ไม่มีพระผู้สร้างนอกจากพระองค์ ดังนั้นจงมอบหมายต่อพระองค์ และยึดพระองค์เป็นที่พึ่งเถิด

فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٌ ﴿١٤﴾

เขา แต่ถ้าพวกเจ้าอภัยและยกโทษ (แก่พวกเขา)[1] แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ

إِنَّمَآ أَمۡوَٰلُكُمۡ وَأَوۡلَٰدُكُمۡ فِتۡنَةٞۚ وَٱللَّهُ عِندَهُۥٓ أَجۡرٌ عَظِيمٞ ﴿١٥﴾

15. แท้จริงทรัพย์สมบัติของพวกเจ้า และลูกหลานของพวกเจ้านั้นเป็นเครื่องทดสอบ และอัลลอฮฺนั้น ณ ที่พระองค์มีรางวัลอันยิ่งใหญ่[2]

فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ مَا ٱسۡتَطَعۡتُمۡ وَٱسۡمَعُواْ وَأَطِيعُواْ وَأَنفِقُواْ خَيۡرٗا لِّأَنفُسِكُمۡۗ وَمَن يُوقَ شُحَّ نَفۡسِهِۦ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ﴿١٦﴾

16. ดังนั้นจงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด เท่าที่พวกเจ้ามีความสามารถ[3] และจงเชื่อฟังและปฏิบัติตามและบริจาคเถิด เพราะเป็นการดียิ่งสำหรับตัวของพวกเจ้า[4] และผู้ใดถูกปกป้องให้พ้นจากความตระหนี่แห่งจิตใจของเขา ชนเหล่านั้นพวกเขาเป็นผู้ประสบความสำเร็จ[5]

---

[1] โอ้บรรดามุอฺมินเอ๋ย แท้จริงบางคนในหมู่ภริยาของพวกเจ้า และลูกหลานของพวกเจ้านั้นเป็นศัตรูแก่พวกเจ้า คือขัดขวางพวกเจ้ามิให้ดำเนินตามแนวทางของอัลลอฮฺ และจงรักภักดีต่อพระองค์ ฉะนั้นจงระวังที่จะโอนอ่อนหรือเชื่อฟังพวกเขา บรรดานักตัฟซีรกล่าวว่า มีหมู่ชนชาวมักกะฮฺคนหนึ่งเข้ารับนับถืออิสลามและประสงค์ที่จะอพยพไปนครอัลมะดีนะฮฺ แต่บรรดาภริยาและลูกหลานได้ขัดขวางมิให้อพยพไป อย่างไรก็ดีพวกเขาก็ได้อพยพไปหลังจากนั้นระยะหนึ่ง ครั้นเมื่อพวกเขาได้มาหาท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้พบเห็นบรรดาผู้อพยพรุ่นแรกมีความรู้เข้าใจในเรื่องศาสนาดี จึงพากันเสียใจและตั้งใจจะลงโทษบรรดาภริยาและลูกหลานของพวกเขาที่เป็นต้นเหตุเช่นนั้น อายะฮฺนี้จึงถูกประทานลงมาและมองข้าม (ข้อบกพร่อง)

[2] และทรัพย์สมบัตินั้นมิใช่อื่นใดเลย นอกจากเป็นการทดสอบจากอัลลอฮฺแก่ปวงบ่าวของพระองค์ เพื่อที่พระองค์จะทรงรู้ว่าใครกตัญญูต่อพระองค์ และใครเนรคุณต่อพระองค์ แต่ว่าสิ่งที่มีอยู่ ณ ที่อัลลอฮฺ คือรางวัลและการตอบแทนนั้นยิ่งใหญ่กว่าความเพริศแพร้วของโลกดุนยา ดังนั้นอย่าให้ทรัพย์สมบัติและลูกหลานหันห่างพวกเจ้าจากการจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ

[3] จงพยายามเถิด โอ้บรรดามุอฺมินเอ๋ย ในการจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺตามความสามารถของพวกเจ้าและอย่าทำความลำบากให้แก่ตัวของพวกเจ้าในสิ่งที่พวกเจ้าไม่มีความสามารถ

[4] จงเชื่อฟังสิ่งที่พวกเจ้าได้รับการอบรมสั่งสอนเถิด และจงปฏิบัติตามสิ่งที่พวกเจ้าถูกใช้ให้กระทำและจงละเว้นสิ่งที่พวกเจ้าถูกห้ามมิให้กระทำ และจงบริจาคไปในทางของอัลลอฮฺจากทรัพย์สมบัติของพวกเจ้าจะเป็นการดียิ่งสำหรับตัวของพวกเจ้าเอง

[5] ผู้ใดปกป้องตัวเองให้พ้นจากการตระหนี่ และความหวงแหนซึ่งจิตใจของเขาเรียกร้องแล้วแน่นอนเขาจะประสบความสำเร็จตามที่เขาต้องการ

إِن تُقْرِضُوا۟ ٱللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا يُضَٰعِفْهُ لَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ۚ وَٱللَّهُ شَكُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٧﴾

17. หากพวกเจ้าให้อัลลอฮฺยืมอย่างดีเยี่ยมแล้ว พระองค์ก็จะทรงทวีการยืมให้แก่พวกเจ้า และจะทรงอภัยให้แก่พวกเจ้า และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงตอบแทนแก่ผู้กระทำความดี ทรงผ่อนผันการลงโทษ[1]

عَٰلِمُ ٱلْغَيْبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿١٨﴾

18. ผู้ทรงรอบรู้สิ่งเร้นลับ และสิ่งที่เปิดเผย ผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ[2]

---

[1] เมื่อพวกเจ้าได้บริจาคไปในทางของอัลลอฮฺด้วยความเต็มใจและพอใจแล้ว และเงื่อนไขของทรัพย์สินที่จะบริจาคนั้นจะต้องเป็นที่หะลาลมิใช่หะรอม ทั้งนี้เพื่อที่จะให้ได้มาซึ่งการตอบแทนที่ดียิ่งทวีคูณจากอัลลอฮฺ และจะทรงอภัยในความผิดของพวกเจ้าอีกด้วย อัลลอฮฺทรงตอบแทนแก่ผู้กระทำความดีอย่างมากมายทรงอดกลั้นต่อปวงบ่าวของพระองค์ โดยจะไม่ทรงลงโทษโดยฉับพลัน ทั้ง ๆ ที่พวกเขากระทำบาปกันมากมาย

[2] ไม่มีสิ่งใดที่จะซ่อนเร้นไปจากพระองค์ ทรงลงโทษศัตรูของพระองค์ด้วยความเจ็บแค้น ทรงปรีชาญาณในการบริหารทุกสิ่งทุกอย่าง

(65) ซูเราะฮฺ อัฏเฏาะลาก

เป็นบัญญัติมะดะนียะฮฺ มี 12 อายะฮฺ
ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัฏเฏาะลาก

ซูเราะฮฺ อัฏเฏาะลาก เป็นซูเราะฮฺ มะดะนียะฮฺ ที่กล่าวถึงบทบัญญัติบางประการที่เกี่ยวกับสถานะของสามีภรรยา เช่นชี้แจงถึงบัญญัติการหย่าร้างแบบซุนนะฮฺ และวิธีการหย่าสิ่งที่จะดำเนินการในการหย่าตามกำหนด (อิดดะฮฺ) ค่าใช้จ่าย ที่พัก และค่าจ้างแม่นม และอื่นจากนี้

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงการเริ่มเกี่ยวกับบัญญัติของการหย่า การหย่าที่เป็นซุนนะฮฺ และการหย่าที่เป็นบิดอะฮฺ โดยใช้บรรดามุอฺมินผู้ศรัทธาให้ดำเนินตามแนวทางที่ดียิ่ง เมื่อประสบกับความขัดข้องที่จะดำเนินชีวิตเช่น สามีภรรยา และเรียกร้องให้หย่าภรรยาในช่วงเวลาที่เหมาะสมและในรูปแบบที่ถูกต้อง นั่นคือให้หย่าเธอหลังจากหมดระดูแล้ว (ตัวสะอาด) โดยไม่ร่วมหลับนอนกับเธออีก แล้วก็ปล่อยนางไว้จนกระทั่งสิ้นสุดกำหนด (อิดดะฮฺ)

ในข้อชี้แนะของพระเจ้านี้เป็นการเรียกร้องบรรดาสุภาพบุรุษให้ประวิงเวลาอย่าได้รีบร้อนในการตัดความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยา เพราะการหย่านั้นเป็นสิ่งหะล้าลที่อัลลอฮฺทรงเกลียดชังที่สุด หากมิใช่ความจำเป็นบังคับแล้ว การหย่าจะไม่เป็นที่อนุมัติเป็นแน่ เพราะมันเป็นการทำลายครอบครัว

ซูเราะฮฺได้เรียกร้องให้คำนวณ กำหนด (อิดดะฮฺ) เพื่อความถูกต้องแน่นอนแห่งการสิ้นสุดของการหย่า เพื่อมิให้การสืบตระกูลเป็นที่สับสน และเพื่อมิให้กำหนดเวลายืดยาวแก่นางผู้ถูกหย่า ซึ่งจะเกิดอันตรายแก่นาง และได้เรียกร้องให้รักษาไว้ซึ่งขอบเขตของอัลลอฮฺ และไม่ฝ่าฝืนพระบัญชาของพระองค์

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงบัญญัติเกี่ยวกับกำหนดเวลา (อิดดะฮฺ) โดยชี้แจงถึงกำหนดของผู้ที่หมดหวังในการมีระดู ซึ่งเลือดระดูของนางได้ขาดหายไปเพราะมีอายุสูงหรือ

มีโรค อีกทั้งอิดดะฮฺของผู้เยาว์ และอิดดะฮฺของหญิงที่มีครรภ์ ซูเราะฮฺได้ชี้แจงไว้อย่างชัดแจ้งพร้อมทั้งการชี้แนะอย่างชัดเจน

ท่ามกลางบทบัญญัติเหล่านั้น ซูเราะฮฺได้กล่าวซ้ำเป็นการเรียกร้องไปสู่การยำเกรงอัลลอฮฺด้วยการชักชวนจูงใจเป็นบางครั้ง และด้วยการขู่สำทับเป็นบางครั้ง เพื่อมิให้ความอธรรมเกิดขึ้นจากฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดดังเช่นบัญญัติที่เกี่ยวกับที่พักและค่าใช้จ่ายได้ระบุไว้อย่างแจ้งชัด

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการเตือนมิให้ล่วงเกินขอบเขตของอัลลอฮฺ โดยได้ยกอุทาหรณ์ถึงประชาชาติที่ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามพระบัญชาของอัลลอฮฺ และสิ่งที่พวกเขาประสบกับความหายนะ ซูเราะฮฺได้ชี้ให้เห็นถึงเดชานุภาพของอัลลอฮฺในการสร้างชั้นฟ้าทั้งเจ็ด และเยี่ยงนั้นคือแผ่นดินทั้งหมดนี้เป็นหลักฐานยืนยันถึงความเป็นเอกภาพของพระเจ้าแห่งโลกทั้งผอง

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ إِذَا طَلَّقْتُمُ ٱلنِّسَآءَ فَطَلِّقُوهُنَّ لِعِدَّتِهِنَّ وَأَحْصُوا۟ ٱلْعِدَّةَ ۖ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ رَبَّكُمْ ۖ لَا تُخْرِجُوهُنَّ مِنۢ بُيُوتِهِنَّ وَلَا يَخْرُجْنَ إِلَّآ أَن يَأْتِينَ بِفَٰحِشَةٍ مُّبَيِّنَةٍ ۚ وَتِلْكَ حُدُودُ ٱللَّهِ ۚ وَمَن يَتَعَدَّ حُدُودَ ٱللَّهِ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُۥ ۚ لَا تَدْرِى لَعَلَّ ٱللَّهَ يُحْدِثُ بَعْدَ ذَٰلِكَ أَمْرًا ﴿١﴾

1. โอ้นะบีเอ๋ย เมื่อพวกเจ้าหย่าภริยาก็จงหย่าพวกนางตามกำหนด (อิดดะฮฺ) ของพวกนาง และจงนับกำหนดอิดดะฮฺให้ครบ พวกเจ้าจงยำเกรงอัลลอฮฺ พระเจ้าของพวกเจ้าเถิด อย่าขับไล่พวกนางออกจากบ้านของพวกนาง และพวกนางก็อย่าออกจากบ้าน เว้นแต่พวกนางจะกระทำลามกอย่างชัดแจ้ง และเหล่านี้คือข้อกำหนดของอัลลอฮฺ และผู้ใดละเมิดข้อกำหนดของอัลลอฮฺ แน่นอน เขาก็ได้อธรรมแก่ตัวของเขาเอง เจ้าไม่รู้ดอกว่าบางทีอัลลอฮฺจะทรงปรับปรุงกิจการ (ของเขา) หลังจากนั้น[1]

فَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ فَارِقُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَأَشْهِدُوا۟ ذَوَىْ عَدْلٍ مِّنكُمْ وَأَقِيمُوا۟ ٱلشَّهَٰدَةَ لِلَّهِ ۚ ذَٰلِكُمْ يُوعَظُ بِهِۦ مَن كَانَ يُؤْمِنُ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ ۚ وَمَن يَتَّقِ ٱللَّهَ يَجْعَل لَّهُۥ مَخْرَجًا ﴿٢﴾

2. ต่อเมื่อพวกนางได้อยู่จนครบกำหนดของพวกนางแล้ว ก็จงยับยั้งพวกนางให้อยู่โดยดี หรือให้พวกนางจากไปโดยดี และจงให้มีพยานสองคนเป็นผู้เที่ยงธรรมในหมู่พวกเจ้า และจงให้การเป็นพยานนั้นเป็นไปเพื่ออัลลอฮฺ ดังกล่าว

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงใช้คำสนทนาในนามของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม แต่มีบัญญัติคลุมถึงประชาชาติมุสลิมทั้งมวลว่า เมื่อพวกเจ้าประสงค์จะหย่าภริยาของพวกเจ้า เพราะความจำเป็นแล้วก็จงหย่าพวกนางในตอนต้นของกำหนดการหมดอิดดะฮฺของพวกนาง คือ เมื่อตัวสะอาดแล้วอย่าไปร่วมหลับนอนกับพวกนางอีกต่อไป และจงนับกำหนดอิดดะฮฺให้ครบ คือตั้งแต่เริ่มต้นจนสิ้นสุดของการมีอิดดะฮฺของพวกนางเพราะจะมีผลติดตามมาในเรื่องของบัญญัติต่าง ๆ เช่นความถูกต้องหรือไม่ที่จะมีการคืนดีกัน ค่าใช้จ่าย และที่พักอาศัย ดังนั้นจงปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ และอย่าได้ล่วงละเมิดขอบเขตของอัลลอฮฺเป็นอันขาดอย่าได้ขับไล่ไสส่งพวกนางออกจากบ้าน เว้นแต่พวกนางจะกระทำการลามกอย่างชัดแจ้ง เช่น การทำซินา การพูดจาก้าวร้าวสามหาว เป็นต้น นั่นคือขอบเขตหรือข้อกำหนดของอัลลอฮฺ พวกเจ้าอย่าได้ล่วงละเมิดมิฉะนั้นพวกเจ้าจะได้ชื่อว่าเป็นผู้อธรรมแก่ตนเอง และจะได้รับการลงโทษจากอัลลอฮฺไม่ช้าก็เร็ว เพราะบางทีอัลลอฮฺจะทรงทำให้จิตใจของผู้ชายกลับมาคืนดีกับพวกนาง และนั่นเป็นการดียิ่ง

มานั้นผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และวันอาคิเราะฮฺ จะถูกตักเตือนให้ถือปฏิบัติ และผู้ใดยำเกรงอัลลอฮฺ พระองค์ก็จะทรงหาทางออกให้แก่เขา

وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ ۚ وَمَن يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ ۚ إِنَّ اللَّهَ بَالِغُ أَمْرِهِ ۚ قَدْ جَعَلَ اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا ﴿٣﴾

3. และจะทรงประทานปัจจัยยังชีพแก่เขาจากที่ที่เขามิได้คาดคิด และผู้ใดมอบหมายแด่อัลลอฮฺ พระองค์ก็จะทรงเป็นผู้พอเพียงแก่เขา[1] แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงบรรลุในกิจการของพระองค์โดยแน่นอน สำหรับทุกสิ่งทุกอย่างนั้นอัลลอฮฺทรงกำหนดกฎสภาวะไว้แล้ว[2]

وَاللَّائِي يَئِسْنَ مِنَ الْمَحِيضِ مِن نِّسَائِكُمْ إِنِ ارْتَبْتُمْ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلَاثَةُ أَشْهُرٍ وَاللَّائِي لَمْ يَحِضْنَ ۚ وَأُولَاتُ الْأَحْمَالِ أَجَلُهُنَّ أَن يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ ۚ وَمَن يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَل لَّهُ مِنْ أَمْرِهِ يُسْرًا ﴿٤﴾

4. ส่วนบรรดาผู้หญิงในหมู่ภริยาของพวกเจ้าที่หมดหวังในการมีระดู หากพวกเจ้ายังสงสัย (ในเรื่องอิดดะฮฺของนาง) ดังนั้นพึงรู้เถิดว่าอิดดะฮฺของพวกนางคือสามเดือน และบรรดาผู้หญิงที่มิได้มีระดูก็เช่นกัน[3] ส่วนบรรดาผู้มีครรภ์กำหนดของพวกนางก็คือพวกนางจะ

---

[1] เมื่อพวกนางอยู่จนใกล้ครบกำหนดอิดดะฮฺก็ให้พวกเขาคืนดีพร้อมกับทำความดีในการเป็นคู่ครองกันต่อไปตามที่อัลลอฮฺทรงใช้ให้กระทำ หรือมิฉะนั้นก็ให้ปล่อยพวกนางอยู่ต่อไปจนครบกำหนดอิดดะฮฺ ทั้งนี้ด้วยการให้สินสอดส่วนที่เหลือแก่พวกนาง เพื่อที่พวกนางจะได้รับประโยชน์จากสินสอดนั้นๆ และจงให้มีพยานสองคนจากพวกเจ้าเป็นผู้ทรงไว้ซึ่งความยุติธรรม ขณะที่มีการนิกาหฺ และการหย่าและการคืนดี ดังกล่าวมาตั้งแต่ต้นของซูเราะฮฺนี้ เป็นบัญญัติที่ใช้ให้ปฏิบัติแก่ผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและวันอาคิเราะฮฺ และผู้ใดที่ยำเกรงต่ออัลลอฮฺโดยปฏิบัติตามข้อใช้ข้อห้าม และไม่ฝ่าฝืนพระองค์แล้ว พระองค์จะทรงหาทางออกให้แก่เขาจากความคับแค้นทั้งในโลกดุนยา และโลกอาคิเราะฮฺ และจะประทานริซกีให้แก่เขาจากที่ที่เขามิได้คาดคิด และไม่เคยรู้มาก่อนเลย และผู้ใดมอบหมายแด่อัลลอฮฺและยึดพระองค์เป็นที่พึ่งในสิ่งที่ประสบแก่พวกเขา แน่นอน พระองค์จะทรงเป็นผู้พอเพียงและให้ความคุ้มครองแก่เขา

[2] คืออัลลอฮฺ ทรงเป็นผู้ปฏิบัติกิจการของพระองค์ในปวงบ่าวของพระองค์โดยปราศจากข้อบกพร่องใดๆ และทรงทำให้ทุกๆ สิ่งเป็นไปตามกฎสภาวะทั้งในเรื่องที่เกี่ยวกับกำหนดเวลาและสถานที่อย่างแน่นอน และถูกต้อง ดังนั้นผู้ใดพอใจเขาก็จะได้รับความโปรดปราน และผู้ใดไม่พอใจเขาก็จะได้รับความโกรธกริ้ว

[3] หญิงที่หมดหวังในการมีระดู หมายถึงหญิงที่มีอายุมากกว่า 50 ปี และหญิงที่ไม่มีระดูหมายถึง ผู้ที่มีอายุน้อยหลังจากแต่งงานกันแล้ว และได้มีการหย่ากัน หากมีการสงสัยในเรื่องอิดดะฮฺของนาง พึงทราบเถิดว่ากำหนดอิดดะฮฺของพวกนางคือสามเดือน

คลอดทารกที่อยู่ในครรภ์ของพวกนาง และผู้ใดยำเกรงต่ออัลลอฮฺ พระองค์จะทรงทำให้กิจการของเขาสะดวกง่ายดายแก่เขา[1]

ذَٰلِكَ أَمْرُ ٱللَّهِ أَنزَلَهُۥٓ إِلَيْكُمْ ۚ وَمَن يَتَّقِ ٱللَّهَ
يُكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّـَٔاتِهِۦ وَيُعْظِمْ لَهُۥٓ أَجْرًا ﴿٥﴾

5. นั่นคือพระบัญชาของอัลลอฮฺ ซึ่งพระองค์ได้ทรงประทานพระบัญชานั้นแก่พวกเจ้า และผู้ใดยำเกรงอัลลอฮฺ พระองค์จะทรงลบล้างความชั่วทั้งหลายของเขาออกไปจากเขา และจะทรงเพิ่มรางวัลให้มากขึ้นแก่เขา[2]

أَسْكِنُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ سَكَنتُم مِّن وُجْدِكُمْ وَلَا تُضَآرُّوهُنَّ
لِتُضَيِّقُوا۟ عَلَيْهِنَّ ۚ وَإِن كُنَّ أُو۟لَـٰتِ حَمْلٍ فَأَنفِقُوا۟ عَلَيْهِنَّ
حَتَّىٰ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ ۚ فَإِنْ أَرْضَعْنَ لَكُمْ فَـَٔاتُوهُنَّ
أُجُورَهُنَّ ۖ وَأْتَمِرُوا۟ بَيْنَكُم بِمَعْرُوفٍ ۖ وَإِن تَعَاسَرْتُمْ
فَسَتُرْضِعُ لَهُۥٓ أُخْرَىٰ ﴿٦﴾

6. จงให้พวกนางพำนักอยู่ ณ ที่พวกเจ้าพำนักอยู่ตามฐานะของพวกเจ้า และอย่าทำอันตรายพวกนางเพื่อให้เกิดการคับแค้นแก่พวกนาง[3] และหากพวกนางตั้งครรภ์ก็จงเลี้ยงดูพวกนางจนกว่าพวกนางจะคลอดทารกที่อยู่ในครรภ์ของพวกนาง ครั้นเมื่อพวกนางได้ให้นมแก่ทารกของพวกเจ้า ก็จงให้พวกนางซึ่งค่าตอบแทนของพวกนาง[4] และจงปรึกษาหารือระหว่างพวกเจ้าด้วยกันโดยดี และเมื่อพวกเจ้าตกลง

---

[1] ส่วนหญิงที่มีครรภ์กำหนดอิดดะฮฺของพวกนางคือหลังจากการคลอดทารกที่อยู่ในครรภ์ของพวกนาง ทั้งนี้สำหรับหญิงที่ถูกหย่าหรือสามีของนางตายขณะตั้งครรภ์ ดังนั้นผู้ใดยำเกรงอัลลอฮฺทั้งในคำพูดและการปฏิบัติของเขา และปลีกตัวให้พ้นจากข้อห้ามของอัลลอฮฺ พระองค์ก็จะทำให้กิจการงานของเขาสะดวกง่ายดายและประสบแต่ความดีงามตลอดไป

[2] ดังกล่าวมานี้คือ บัญญัติของอัลลอฮฺทรงประทานมาแก่บรรดามุอฺมินเพื่อถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด

[3] คือจงให้หญิงที่ถูกหย่านั้นพำนักอยู่ในบ้านของพวกเจ้าตามฐานะหรือความสามารถที่พึงจะกระทำได้ ทั้งนี้ในเรื่องเกี่ยวกับที่พักและค่าใช้จ่าย และอย่าทำอันตรายพวกนางในทั้งสองเรื่องดังกล่าวจนกระทั่งทำให้เกิดความคับอกคับใจและพวกนางต้องออกจากบ้านไป

[4] หากหญิงที่ถูกหย่านั้นตั้งครรภ์ก็จงให้สามีจ่ายค่าเลี้ยงดูแก่พวกนางจนกว่าจะคลอดทารกออกมา และถ้าหากแม่ของทารกยินยอมที่จะให้นมแก่ทารกก็ให้สามีจ่ายค่าตอบแทนคือค่านมแก่พวกนาง เพราะทารกนั้นย่อมเกี่ยวดองกับบิดา

กันไม่ได้ ก็จงให้หญิงอื่นให้นมแก่เด็กนั้น[1]

لِيُنفِقْ ذُو سَعَةٍ مِّن سَعَتِهِۦ وَمَن قُدِرَ عَلَيْهِ رِزْقُهُۥ فَلْيُنفِقْ مِمَّآ ءَاتَىٰهُ ٱللَّهُ لَا يُكَلِّفُ ٱللَّهُ نَفْسًا إِلَّا مَآ ءَاتَىٰهَا سَيَجْعَلُ ٱللَّهُ بَعْدَ عُسْرٍ يُسْرًا ۝٧

7. ควรให้ผู้มีฐานะร่ำรวยจ่ายตามฐานะของเขา ส่วนผู้ที่การยังชีพของเขาเป็นที่คับแค้นแก่เขา ก็ให้เขาจ่ายตามที่อัลลอฮฺทรงประทานมาให้แก่เขา อัลลอฮฺมิได้ทรงให้เป็นที่ลำบากแก่ชีวิตใด เว้นแต่ตามที่พระองค์ทรงประทานมาแก่ชีวิตนั้น หลังจากความยากลำบากอัลลอฮฺจะทรงทำให้เกิดความสะดวกสบาย[2]

وَكَأَيِّن مِّن قَرْيَةٍ عَتَتْ عَنْ أَمْرِ رَبِّهَا وَرُسُلِهِۦ فَحَاسَبْنَٰهَا حِسَابًا شَدِيدًا وَعَذَّبْنَٰهَا عَذَابًا نُّكْرًا ۝٨

8. มีชาวเมืองกี่มากน้อยที่ฝ่าฝืนพระบัญชาของพระเจ้าของพวกเขา และบรรดารอซูลของพระองค์ เราได้ชำระพวกเขาด้วยการชำระอย่างเข้มงวด และเราได้ลงโทษพวกเขาด้วยการลงโทษอย่างหนัก[3]

فَذَاقَتْ وَبَالَ أَمْرِهَا وَكَانَ عَٰقِبَةُ أَمْرِهَا خُسْرًا ۝٩

9. ดังนั้นพวกเขาจึงได้ลิ้มรสผลร้ายแห่งกิจกรรมของพวกเขา และบั้นปลายแห่งกิจกรรมของพวกขา คือการขาดทุนความหายนะ[4]

---

[1] ทั้งสองฝ่ายจงปรึกษาหารือร่วมกันด้วยความโอนอ่อนผ่อนปรน และถ้าทั้งสองฝ่ายตกลงกันไม่ได้ คือฝ่ายสามีไม่ยอมจ่ายตามที่ฝ่ายภริยาเรียกร้อง และภริยาก็ไม่ยอมให้นมแก่ทารกจนกว่าฝ่ายสามีจะจ่ายให้ตามคำเรียกร้อง ในกรณีเช่นนี้ก็ให้จัดหาแม่นมคนอื่นมาให้นมแก่ทารก

[2] คือให้สามีจ่ายค่าใช้จ่ายแก่ภริยาของเขาและลูกของเขาตามฐานะกว้างขวางที่อัลลอฮฺทรงประทานให้แก่เขา ส่วนผู้ที่มีฐานะคับแค้นไม่เพียงพอก็ให้เขาจ่ายตามความสามารถ และตามฐานะที่อัลลอฮฺทรงประทานให้แก่เขา อัลลอฮฺมิได้ทรงบังคับหรือทำให้เป็นที่ลำบากแก่ผู้ใด เว้นแต่ตามความสามารถที่พระองค์ทรงประทานให้แก่เขาในอายะฮฺนี้เป็นการบ่งชี้ว่า การจ่ายค่าใช้จ่ายของสามีนั้นย่อมแตกต่างกันตามฐานะของผู้มั่งมีและผู้ยากจน

[3] มีหมู่ชนจำนวนมากในประชาชาติยุคก่อนๆ ได้ฝ่าฝืนและขัดขืนคำสั่งข้อใช้ข้อห้ามของอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ เรา (อัลลอฮฺ) จึงได้ตอบแทนการดื้อดึงฝ่าฝืนของพวกเขาด้วยการลงโทษนานาชนิดอย่างเจ็บปวด เป็นต้นว่าความหิวโหย ความแห้งแล้งซึ่งเป็นการลงโทษอย่างถอนรากถอนโคน

[4] ดังนั้นพวกเขาจึงได้ลิ้มรสแห่งการปฏิเสธศรัทธาและการดื้อดึงฝ่าฝืนข้อใช้ข้อห้ามของอัลลอฮฺและบั้นปลายแห่งการกระทำดังกล่าวของพวกเขา คือความหายนะ และการขาดทุนอย่างย่อยยับ

أَعَدَّ ٱللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ يَٰٓأُو۟لِى ٱلْأَلْبَٰبِ
ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ قَدْ أَنزَلَ ٱللَّهُ إِلَيْكُمْ ذِكْرًا ﴿١٠﴾

10. อัลลอฮฺทรงเตรียมการลงโทษอย่างหนักไว้สำหรับพวกเขาแล้ว ดังนั้นจงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด โอ้บรรดาผู้มีสติปัญญาที่ศรัทธาเอ๋ย เพราะแน่นอนอัลลอฮฺได้ทรงประทานข้อเตือนสติ (อัลกุรอาน) ลงมาให้แก่พวกเจ้าแล้ว[1]

رَّسُولًا يَتْلُوا۟ عَلَيْكُمْ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ مُبَيِّنَٰتٍ لِّيُخْرِجَ ٱلَّذِينَ
ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ مِنَ ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى ٱلنُّورِ ۚ
وَمَن يُؤْمِنۢ بِٱللَّهِ وَيَعْمَلْ صَٰلِحًا يُدْخِلْهُ جَنَّٰتٍ تَجْرِى
مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا ۖ قَدْ أَحْسَنَ ٱللَّهُ
لَهُۥ رِزْقًا ﴿١١﴾

11. (และ) รอซูลท่านหนึ่ง (มุฮัมมัด) มาสาธยายอายาตต่าง ๆ อันชัดแจ้งของอัลลอฮฺแก่พวกเจ้า เพื่อจะได้นำบรรดาผู้ศรัทธาและกระทำความดีทั้งหลายออกจากความมืดทึบทั้งมวลสู่แสงสว่าง[2] ส่วนผู้ใดศรัทธาต่ออัลลอฮฺและกระทำความดี พระองค์จะทรงให้เขาเข้าสวนสวรรค์หลากหลาย ณ เบื้องล่างสวนสวรรค์นั้นมีลำน้ำหลายสายไหลผ่าน พวกเขาเป็นผู้พำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล แน่นอนได้ทรงจัดปัจจัยยังชีพอย่างดีเลิศไว้ให้แก่เขาแล้ว[3]

---

[1] อัลลอฮฺทรงเตือนบรรดามุอฺมินว่า อัลลอฮฺทรงเตรียมการลงโทษไว้สำหรับพวกเขา คือการลงโทษในนรกอย่างหนักและตลอดไป ดังนั้นจงยำเกรงอัลลอฮฺ จงระวังการลงโทษของพระองค์เถิด โอ้ผู้มีสติปัญญาและศรัทธาต่ออัลลอฮฺเอ๋ย พระองค์ได้ทรงประทานอัลกุรอานมาให้แก่พวกเจ้าแล้ว เพื่อเป็นข้อเตือนสติ

[2] พระองค์ทรงส่งรอซูลคือ มุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม มายังพวกเจ้าเพื่อจะได้สาธยาย อายาตต่าง ๆ ที่ชัดแจ้งของอัลลอฮฺ เพื่อชี้แจงสิ่งที่เป็นหะล้าลและหะรอม ตลอดจนบัญญัติต่าง ๆ ของพระองค์ และเพื่อจะนำบรรดาผู้ศรัทธาที่มีความยำเกรงและบรรดาผู้กระทำความดีทั้งหลาย ออกจากการหลงทางสู่แนวทางที่ถูกต้อง ออกจากความมืดแห่งการกุฟรและความอวิชาสู่แสงสว่างแห่งการอีมานและความรู้

[3] และผู้ใดที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและกระทำความดีด้วยการจงรักภักดีต่อพระองค์ในวันอาคิเราะฮฺ พระองค์จะให้เขาเข้าสวนสวรรค์หลากหลายอันสุขสำราญ พวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล พวกเขาจะไม่ออกจากสวนสวรรค์และจะไม่ตาย และได้ทรงจัดปัจจัยยังชีพอย่างดีเลิศและกว้างขวางไว้ให้แก่พวกเขาแล้วในสวนสวรรค์ เพราะความสุขสำราญในสวนสวรรค์นั้นจะเป็นไปตลอดกาล

ٱللَّهُ ٱلَّذِي خَلَقَ سَبۡعَ سَمَٰوَٰتٖ وَمِنَ ٱلۡأَرۡضِ مِثۡلَهُنَّۖ يَتَنَزَّلُ
ٱلۡأَمۡرُ بَيۡنَهُنَّ لِتَعۡلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ
وَأَنَّ ٱللَّهَ قَدۡ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيۡءٍ عِلۡمَۢا ﴿١٢﴾

12. อัลลอฮฺผู้ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งเจ็ด และทรงสร้างแผ่นดินก็เยี่ยงนั้น พระบัญชาจะลงมาท่ามกลางมันทั้งหลาย (ชั้นฟ้าและแผ่นดิน) เพื่อพวกเจ้าจะได้รู้ว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอานุภาพเหนือทุกสิ่งอย่าง และแท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงห้อมล้อมทุกสิ่งอย่างไว้ด้วยความรอบรู้ (ของพระองค์)[1]

[1] พระองค์ทรงกล่าวถึงร่องรอยแห่งเดชานุภาพ และความยิ่งใหญ่แห่งอำนาจของพระองค์ว่าอัลลอฮฺผู้ยิ่งใหญ่ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งเจ็ด และแผ่นดินเจ็ดชั้นด้วยอานุภาพของพระองค์ วะฮียฺของอัลลอฮฺถูกประทานลงมา พระบัญชาของพระองค์และกฎสภาวะของพระองค์จะดำเนินไปท่ามกลางชั้นฟ้าและแผ่นดินทั้งหลายเพื่อพวกเจ้าจะได้รู้ว่าผู้ทรงอานุภาพในการสร้างเช่นนั้น ย่อมทรงอานุภาพเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง และเพื่อพวกเจ้าจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงรอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีสิ่งซ่อนเร้นใดๆ จะปิดบังพระองค์ได้

(66) ซูเราะฮฺ อัตตะหฺรีม

سورة التحريم

เป็นบัญญัติมะดะนียะฮฺ มี 12 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัตตะหฺรีม

ซูเราะฮฺ อัตตะหฺรีม เป็นซูเราะฮฺ มะดะนียะฮฺ ที่สนใจในเรื่องเกี่ยวกับตราบัญญัติศาสนาสำหรับในซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงบัญญัติที่เกี่ยวกับ "บ้านของท่านนะบี" และเกี่ยวกับบรรดามารดาของมุอฺมิน บรรดาภริยาของท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมผู้บริสุทธิ์ ทั้งนี้อยู่ในวงกรอบของการจัดเตรียมให้เป็นบ้านมุสลิมและเป็นแบบอย่างอันสมบูรณ์สำหรับครอบครัวที่สันติสุข

ซูเราะฮฺได้เริ่มกล่าวถึงการที่ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมห้ามตัวท่านมิให้ไปข้องแวะกับทาษีของท่าน "มารียะฮฺ อัลกิบฏียะฮฺ" ซึ่งเป็นชาวค็อฟท์มาจากอียิปต์ และห้ามตัวท่านมิให้มีความสัมพันธ์กับนาง เพื่อเอาใจภริยาบางคนของท่าน การตำหนิของอัลลอฮฺที่มีต่อท่านในเรื่องนี้เป็นไปอย่างนุ่มนวลและอ่อนโยนแสดงให้เห็นถึงความเอาใจใส่ของอัลลอฮฺต่อบ่าวของพระองค์และรอซูลของพระองค์ มุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ว่าอย่าทำตัวของท่านให้แคบลงในสิ่งที่อัลลอฮฺทรงให้ความกว้างขวางแก่ท่าน "โอ้นะบีเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงห้ามสิ่งที่อัลลอฮฺทรงอนุมัติแก่เจ้า เพื่อแสวงหาความพึงพอใจบรรดาภริยาของเจ้าเล่า?"

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงเรื่องที่น่าเป็นอันตราย คือเรื่องการเปิดเผยความลับ ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างสามีภริยา อันเป็นการคุกคามการดำรงชีพของสามีภรรยา โดยยกอุทาหรณ์ในเรื่องนี้ขณะที่ท่านได้บอกความลับแก่ฮัฟเซาะฮฺ และขอให้นางปกปิดไว้เป็นความลับ แต่นางได้แพร่ความลับนี้แก่อาอิชะฮฺ จนกระทั่งเรื่องได้แพร่หลายออกไป ทำให้ท่านรอซูลโกรธเคืองยิ่งนัก จนกระทั่งท่านตั้งใจที่จะหย่าบรรดาภริยาของท่าน "และจงรำลึกขณะที่ท่านนะบีได้บอกความลับเรื่องหนึ่งแก่ภริยาบางคนของเขา"

ซูเราะฮฺได้กล่าวโจมตีบรรดาภริยาของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม อย่างหนัก เมื่อได้เกิดเรื่องการแข่งขันกันระหว่างพวกนาง และการริษยาซึ่งกันและกันด้วยเรื่องเล็กน้อย ถึงกับขู่สำทับพวกนางว่าอัลลอฮฺจะทรงเปลี่ยนบรรดาภริยาที่ดีกว่าพวกนางให้แก่ท่านรอซูลอะลัยฮิสสลาม ทั้งนี้ เป็นการสนับสนุนแก่ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม "หากเขาหย่าพวกนาง บางทีพระเจ้าของเขาจะทรงเปลี่ยนให้เขามีภริยาที่ดีกว่าพวกนาง เป็นหญิงที่นอบน้อมถ่อมตนเป็นหญิงผู้ศรัทธา เป็นหญิงผู้ภักดี เป็นหญิงผู้ขอลุแก่โทษ"

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการยกอุทาหรณ์สองเรื่อง คือเรื่องของภริยาผู้ปฏิเสธที่อยู่ในความคุ้มครองของคนซอและฮฺผู้ศรัทธา และอีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับภริยาที่อยู่ในความคุ้มครองของคนชั่วผู้ปฏิเสธศรัทธาเป็นการเตือนแก่ปวงทั้งหลายว่าโลกอาคิเราะฮฺนั้น ไม่มีผู้ใดจะช่วยเหลือผู้ใดได้เลย บรรพบุรุษและวงศ์ตระกูลก็จะไม่อำนวยประโยชน์ให้แก่ผู้ใดเลย เมื่อผลงานของมนุษย์ไม่ดี "อัลลอฮฺทรงยกอุทาหรณ์แก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาถึงภริยาของนูหฺ และภริยาของลูฏ นางทั้งสองอยู่ใต้การปกครองของบ่าวที่ดีทั้งสองในหมู่ปวงบ่าวของเรา แต่นางทั้งสองได้ทรยศต่อเขาทั้งสอง (คือปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺ) ดังนั้นเขาทั้งสองจึงไม่สามารถช่วยเขาทั้งสองให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺแต่ประการใด จึงมีเสียงกล่าวขึ้นว่า เจ้าทั้งสองจงเข้าไปในไฟนรกพร้อมกับบรรดาผู้ที่เข้าไปในมัน และอัลลอฮฺทรงยกอุทาหรณ์แก่บรรดาผู้ศรัทธาถึงภริยาของฟิรเอานฺ เมื่อนางได้กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของพระองค์ขอพระองค์ทรงโปรดสร้างบ้านหลังหนึ่งให้แก่ข้าพระองค์ ณ ที่พระองค์ท่านในสวนสวรรค์" เป็นการจบซูเราะฮฺอย่างน่าประทับใจ สอดคล้องกับบรรยากาศและเป้าหมายของซูเราะฮฺในการปูพื้นฐานแห่งความดีงาม และการศรัทธา

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ لِمَ تُحَرِّمُ مَآ أَحَلَّ ٱللَّهُ لَكَ ۖ تَبْتَغِى مَرْضَاتَ
أَزْوَٰجِكَ ۚ وَٱللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١﴾

1. โอ้นะบีเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงห้ามสิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงอนุมัติแก่เจ้า เพื่อแสวงหาความพึงพอใจบรรดาภริยาของเจ้าเล่า และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตา[1]

قَدْ فَرَضَ ٱللَّهُ لَكُمْ تَحِلَّةَ أَيْمَٰنِكُمْ ۚ وَٱللَّهُ مَوْلَىٰكُمْ ۖ
وَهُوَ ٱلْعَلِيمُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٢﴾

2. แน่นอน อัลลอฮฺได้ทรงกำหนดแก่พวกเจ้าแล้วในการแก้คำสาบานของพวกเจ้า และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงคุ้มครองพวกเจ้า และพระองค์เป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ[2]

وَإِذْ أَسَرَّ ٱلنَّبِىُّ إِلَىٰ بَعْضِ أَزْوَٰجِهِۦ حَدِيثًا فَلَمَّا نَبَّأَتْ بِهِۦ
وَأَظْهَرَهُ ٱللَّهُ عَلَيْهِ عَرَّفَ بَعْضَهُۥ وَأَعْرَضَ عَنۢ بَعْضٍ ۖ
فَلَمَّا نَبَّأَهَا بِهِۦ قَالَتْ مَنْ أَنۢبَأَكَ هَٰذَا ۖ
قَالَ نَبَّأَنِىَ ٱلْعَلِيمُ ٱلْخَبِيرُ ﴿٣﴾

3. และจงรำลึกขณะที่ท่านนะบีได้บอกความลับเรื่องหนึ่งแก่ภริยาบางคนของเขา ครั้นเมื่อนางได้บอกเล่าเรื่องนี้ (แก่คนอื่น) และอัลลอฮฺได้ทรงแจ้งเรื่องนี้แก่เขา (ท่านนะบี) เขาก็ได้แจ้งบางส่วนของเรื่องนี้ และไม่แจ้งบางส่วน ครั้นเมื่อเขา (ท่านนะบี) ได้แจ้งเรื่องนี้แก่นาง นางได้กล่าวว่า ใครบอกเล่าเรื่องนี้แก่ท่าน เขา

---

[1] เป็นการตำหนิจากอัลลอฮฺแก่ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ทั้งนี้เนื่องจากท่านได้ห้ามตัวของท่านมิให้ไปเกี่ยวข้องกับภริยาชาวอียิปต์ของท่าน คือ มารียะฮฺ มารดาของอิบรอฮีม ในการกระทำเช่นนี้เพราะเหตุว่าท่านได้ไปร่วมหลับนอนกับมารียะฮฺในบ้านของฮัฟเซาะฮฺ เมื่อนางรู้เรื่องเข้าท่านจึงสาบานว่าจะไม่ไปร่วมหลับนอนกับมารียะฮฺอีกต่อไป ทั้งนี้เพื่อเอาใจฮัฟเซาะฮฺนั่นเอง ดังนั้นอัลลอฮฺจึงตำหนิท่านและทรงอภัยให้แก่ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[2] โอ้บรรดามุอฺมินเอ๋ย อัลลอฮฺได้ทรงบัญญัติแก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งการแก้คำสาบานคือการไถ่โทษซึ่งปรากฏอยู่ในซูเราะฮฺอัลมาอิดะฮฺ อายะฮฺที่ 89 และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงคุ้มครองกิจการและช่วยเหลือพวกเจ้า ทรงรอบรู้ในสภาพของปวงบ่าวของพระองค์ ทรงปรีชาญาณในการชี้ขาดตัดสินของพระองค์

(ท่านนะบี) กล่าวว่า พระผู้ทรงรอบรู้ พระผู้ทรงตระหนักยิ่ง ทรงแจ้งแก่ฉัน[1]

4. หากเจ้าทั้งสองกลับเนื้อกลับตัว ขออภัยโทษต่ออัลลอฮฺ (ก็จะเป็นการดีแก่เจ้าทั้งสอง) เพราะแน่นอน หัวใจของเจ้าทั้งสองก็โอนอ่อนอยู่แล้ว แต่หากเจ้าทั้งสองร่วมกันต่อต้านเขา (ท่านนะบี) แท้จริงอัลลอฮฺ พระองค์เป็นผู้ทรงคุ้มครองของเขา อีกทั้งญิบรีล และบรรดาผู้ศรัทธาที่ดี ๆ และนอกจากนั้น มะลาอิกะฮฺก็ยังเป็นผู้ช่วยเหลือสนับสนุนอีกด้วย[2]

إِن تَتُوبَآ إِلَى ٱللَّهِ فَقَدْ صَغَتْ قُلُوبُكُمَا ۖ وَإِن تَظَٰهَرَا
عَلَيْهِ فَإِنَّ ٱللَّهَ هُوَ مَوْلَىٰهُ وَجِبْرِيلُ وَصَٰلِحُ ٱلْمُؤْمِنِينَ ۖ
وَٱلْمَلَٰٓئِكَةُ بَعْدَ ذَٰلِكَ ظَهِيرٌ ﴿٤﴾

5. หากเขาหย่าพวกนาง บางทีพระเจ้าของเขาจะทรงเปลี่ยนแปลงให้แก่เขามีภริยาที่ดีกว่าพวกนาง เป็นหญิงที่นอบน้อมถ่อมตน เป็นหญิงผู้ศรัทธา เป็นหญิงผู้ภักดี เป็นหญิงผู้ขอลุแก่โทษ เป็นหญิงผู้มั่นต่อการอิบาดะฮฺ เป็นหญิงผู้มั่น

عَسَىٰ رَبُّهُۥٓ إِن طَلَّقَكُنَّ أَن يُبْدِلَهُۥٓ أَزْوَٰجًا خَيْرًا مِّنكُنَّ
مُسْلِمَٰتٍ مُّؤْمِنَٰتٍ قَٰنِتَٰتٍ تَٰٓئِبَٰتٍ عَٰبِدَٰتٍ سَٰٓئِحَٰتٍ
ثَيِّبَٰتٍ وَأَبْكَارًا ﴿٥﴾

---

[1] จงรำลึกขณะที่ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้บอกความลับแก่ภริยาของท่านคือฮัฟเซาะฮฺ และมิให้บอกความลับเรื่องมารียะฮฺแก่ใคร แต่ฮัฟเซาะฮฺได้เล่าเรื่องนี้แก่อาอิชะฮฺ เพราะทั้งสองเป็นเพื่อนรักกัน ดังนั้นอัลลอฮฺจึงทรงแจ้งเรื่องนี้แก่ท่านนะบีโดยผ่านทางญิบรีล แล้วฮัฟเซาะฮฺได้กล่าวกับท่านนะบีว่า ใครบอกกับท่านในเรื่องนี้ ท่านนะบีตอบว่า พระผู้ทรงรอบรู้ พระผู้ทรงตระหนักยิ่งทรงบอกให้ฉันทราบ

[2] หากฮัฟเซาะฮฺและอาอิชะฮฺยอมกลับเนื้อกลับตัวขออภัยโทษต่ออัลลอฮฺเสียก็จะเป็นการดีแก่เจ้าทั้งสองยิ่งกว่าที่จะรวมกันต่อด้านท่านนะบี เพราะหัวใจของเจ้าทั้งสองก็โอนอ่อนอยู่แล้วถึงความจำเป็นที่จะต้องมีความบริสุทธิ์ใจต่อท่านรอซูลด้วยการรักในสิ่งที่ท่านรัก และเกลียดในสิ่งที่ท่านเกลียด แต่ถ้าเจ้าทั้งสองสนับสนุนกันต่อต้านนะบี การต่อต้านนั้นจะไม่เกิดโทษแก่ท่านแต่อย่างใด เพราะที่แน่นอนอัลลอฮฺนั้นทรงเป็นผู้คุ้มครองพิทักษ์รักษาท่าน อีกทั้งญิบรีล บรรดาผู้ศรัทธาที่ดี ๆ คืออะบูบักร์และอุมัร และนอกจากนั้นบรรดามะลาอิกะฮฺก็ยังเป็นผู้ช่วยเหลือสนับสนุนในการคุ้มครองอีกด้วย

ต่อการถือศีลอด เป็นหญิงที่เป็นหม้าย และที่เป็นหญิงสาว[1]

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ قُوٓاْ أَنفُسَكُمۡ وَأَهۡلِيكُمۡ نَارٗا وَقُودُهَا ٱلنَّاسُ وَٱلۡحِجَارَةُ عَلَيۡهَا مَلَٰٓئِكَةٌ غِلَاظٞ شِدَادٞ لَّا يَعۡصُونَ ٱللَّهَ مَآ أَمَرَهُمۡ وَيَفۡعَلُونَ مَا يُؤۡمَرُونَ ٦

6. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย จงคุ้มครองตัวของพวกเจ้าและครอบครัวของพวกเจ้าให้พ้นจากไฟนรก เพราะเชื้อเพลิงของมันคือมนุษย์ และก้อนหิน มีมะลาอิกะฮฺผู้แข็งกร้าวหาญคอยเฝ้ารักษามันอยู่ พวกเขาจะไม่ฝ่าฝืนอัลลอฮฺในสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชาแก่พวกเขา และพวกเขาจะปฏิบัติตามที่ถูกบัญชา[2]

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَا تَعۡتَذِرُواْ ٱلۡيَوۡمَۖ إِنَّمَا تُجۡزَوۡنَ مَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ٧

7. โอ้บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเอ๋ย วันนี้พวกเจ้าอย่าได้แก้ตัวเลย อันความจริงพวกเจ้าจะถูกตอบแทนตามที่พวกเจ้าได้กระทำไว้[3]

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ تُوبُوٓاْ إِلَى ٱللَّهِ تَوۡبَةٗ نَّصُوحًا عَسَىٰ رَبُّكُمۡ أَن يُكَفِّرَ عَنكُمۡ سَيِّـَٔاتِكُمۡ

8. โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย จงขอลุแก่โทษแด่อัลลอฮฺด้วยการลุแก่โทษอย่างจริงจังเถิด บางที

---

[1] นี่คือการขู่สำทับแก่บรรดาภริยาท่านนะบี และเป็นการอบรมที่ดีจากพระเจ้า กล่าวคือหากท่านนะบีหย่าพวกนาง บางทีอัลลอฮฺจะทรงเปลี่ยนแปลงให้แก่ท่านนะบีมีภริยาที่ดีกว่าพวกนางเป็นมุสลิมะฮฺที่นอบน้อมถ่อมตน เป็นมุอฺมินผู้ศรัทธาเป็นกอนิตะฮฺผู้ภักดีเป็นตาอิบะฮฺผู้ขอลุแก่โทษ เป็นอาบิดะฮฺผู้มั่นต่อการอิบาดะฮฺเป็นศออิมะฮฺผู้มั่นต่อการถือศีลอด หรือผู้มั่นต่อการอพยพเพื่อการใคร่ครวญและบางคนเป็นหญิงม่าย บางคนเป็นหญิงสาวบริสุทธิ์ แต่ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม มิได้หย่าพวกนาง และอัลลอฮฺก็มิได้ทรงเปลี่ยนภริยาให้แก่ท่าน เพราะพวกนางเป็นภริยาของท่านทั้งโลกดุนยาและโลกอาคิเราะฮฺ

[2] เป็นการเรียกร้องของอัลลอฮฺแก่ปวงบ่าวของพระองค์ที่เป็นมุอฺมิน และทรงตักเตือนพวกเขาว่าจงคุ้มครองป้องกันตัวเองและครอบครัวที่ประกอบด้วยภริยาและลูกหลานจากไฟนรกที่ร้อนแรงด้วยการหยุดกระทำสิ่งที่เป็นการฝ่าฝืนต่ออัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ และการทำความดีที่เป็นการจงรักภักดี เพราะเชื้อเพลิงของไฟนรกนั้นก็คือมนุษย์ที่เป็นผู้ฝ่าฝืนและก้อนหิน และที่นรกนั้นมีมะลาอิกะฮฺทำหน้าที่เฝ้าประตู 19 ท่าน มีจิตใจที่โหดเหี้ยม แข็งกร้าว ไม่มีความเมตตาต่อผู้ใดได้รับมอบหมายให้ทำการลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืนปฏิเสธศรัทธา พวกเขาจะไม่ฝ่าฝืนหรือขัดแย้งคำบัญชาของพระองค์ และจะปฏิบัติตามสิ่งที่ถูกบัญชา

[3] เป็นการกล่าวแก่พวกกุฟฟารว่า วันนี้พวกเจ้าอย่าได้แก้ตัวเลย เพราะการแก้ตัวจะไม่เกิดประโยชน์แต่อย่างใด แต่ว่าพวกเจ้าจะได้รับการตอบแทนตามผลงานของพวกเจ้า ถ้าผลงานดีก็ได้รับการตอบแทนที่ดี และถ้าผลงานชั่วก็จะได้รับการตอบแทนที่ชั่ว

وَيُدْخِلَكُمْ جَنَّٰتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ يَوْمَ لَا يُخْزِي ٱللَّهُ ٱلنَّبِيَّ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مَعَهُۥ ۖ نُورُهُمْ يَسْعَىٰ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَٰنِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَآ أَتْمِمْ لَنَا نُورَنَا وَٱغْفِرْ لَنَآ ۖ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٨﴾

พระเจ้าของพวกเจ้าจะลบล้างความผิดของพวกเจ้าออกจากพวกเจ้า และจะทรงให้พวกเจ้าเข้าสวนสวรรค์หลากหลาย ณ เบื้องล่างสวนสวรรค์นั้นมีลำน้ำหลายสายไหลผ่าน[1] วันที่อัลลอฮฺจะไม่ทรงทำให้นะบีและบรรดาผู้ศรัทธาร่วมกับเขาต้องอัปยศ แสงสว่างของพวกเขาจะส่องจ้าไปเบื้องหน้าของพวกเขา และทางเบื้องขวาของพวกเขา พวกเขาจะกล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของเรา ขอพระองค์ได้ทรงโปรดทำให้แสงสว่างของเราอยู่กับเราตลอดไป และทรงยกโทษให้แก่เรา แท้จริงพระองค์ท่านเป็นผู้ทรงอานุภาพเหนือทุกสิ่ง[2]

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِىُّ جَٰهِدِ ٱلْكُفَّارَ وَٱلْمُنَٰفِقِينَ وَٱغْلُظْ عَلَيْهِمْ ۚ وَمَأْوَىٰهُمْ جَهَنَّمُ ۖ وَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ ﴿٩﴾

9. โอ้นะบีเอ๋ย จงต่อสู้กับพวกปฏิเสธศรัทธาและพวกมุนาฟิกีน และจงแข็งกร้าวกับพวกเขา เพราะที่พำนักของพวกเขาคือนรก และมันเป็นทางกลับที่ชั่วช้ายิ่ง[3]

---

[1] เป็นการเรียกร้องบรรดามุอฺมินให้ขอลุแก่โทษอย่างรีบด่วนและจริงจังโดยจะไม่กลับไปกระทำผิดอีก เพราะการกระทำเช่นนั้น พระองค์จะทรงลบล้างและอภัยโทษในความผิดของพวกเจ้าให้แก่พวกเจ้า แล้วพวกเจ้าก็จะได้เข้าสู่สวนสวรรค์หลากหลายที่มีแต่ความร่มเย็นเป็นสุข

[2] ในวันกิยามะฮฺนั้น อัลลอฮฺจะไม่ทรงทำให้ท่านนะบี และบรรดามุอฺมินร่วมกับท่านนะบี ได้รับความอัปยศทั้งนี้ด้วยการให้พวกเขาได้เข้าสู่สวนสวรรค์ แสงสว่างของพวกเขาจะส่องจ้าไปยังเบื้องหน้า และรอบ ๆ ตัวของพวกเขา ในขณะที่พวกเขาเดินข้ามสะพาน “อัศศิร๊อฏ” ไปสู่สวนสวรรค์ และวิงวอนขอต่อพระเจ้าของพวกเขาให้แสงสว่างนั้นคงอยู่ต่อไปจนกระทั่งพวกเขาเดินผ่านไปเรียบร้อยแล้ว และวิงวอนขอต่อพระองค์ทรงยกโทษแก่พวกเขาด้วย เพราะพระองค์เป็นผู้ทรงอานุภาพเหนือทุกสิ่งที่จะประทานความสำเร็จให้แก่ปวงบ่าวของพระองค์

[3] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงใช้ให้นะบีของพระองค์ต่อสู้กับพวกกุฟฟารด้วยคมดาบจนกระทั่งพวกเขาจะยอมจำนนรับนับถืออิสลาม และต่อสู้กับพวกมุนาฟิกีนด้วยคำพูดที่แข็งกร้าว และสำนวนที่หนักแน่น และจงปฏิบัติกับพวกเหล่านั้นด้วยความแข็งกระด้าง อย่าใช้ความนุ่มนวลและความอ่อนโยนกับพวกเขา เพราะที่พำนักของพวกเขาในวันกิยามะฮฺคือนรก และนรกนั้นมันชั่วช้าจริง ๆ สำหรับเป็นที่พำนักและทางกลับของบรรดาอาชญากรผู้กระทำผิด

ضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلًا لِّلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ٱمْرَأَتَ نُوحٍ وَٱمْرَأَتَ لُوطٍ ۖ كَانَتَا تَحْتَ عَبْدَيْنِ مِنْ عِبَادِنَا صَٰلِحَيْنِ فَخَانَتَاهُمَا فَلَمْ يُغْنِيَا عَنْهُمَا مِنَ ٱللَّهِ شَيْـًٔا وَقِيلَ ٱدْخُلَا ٱلنَّارَ مَعَ ٱلدَّٰخِلِينَ ﴿١٠﴾

10. อัลลอฮฺทรงยกอุทาหรณ์แก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาถึงภริยาของนูหฺ และภริยาของลูฏ นางทั้งสองอยู่ภายใต้การปกครองของบ่าวที่ดีทั้งสองในหมู่ปวงบ่าวของเรา แต่นางทั้งสองได้ทรยศต่อเขาทั้งสอง ดังนั้นเขาทั้งสองจึงไม่สามารถช่วยเขาทั้งสองให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺแต่ประการใด จึงมีเสียงกล่าวขึ้นว่าเจ้าทั้งสองจงเข้าไปในไฟนรกพร้อมกับบรรดาผู้ที่เข้าไปในมัน[1]

وَضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلًا لِّلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱمْرَأَتَ فِرْعَوْنَ إِذْ قَالَتْ رَبِّ ٱبْنِ لِى عِندَكَ بَيْتًا فِى ٱلْجَنَّةِ وَنَجِّنِى مِن فِرْعَوْنَ وَعَمَلِهِۦ وَنَجِّنِى مِنَ ٱلْقَوْمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١١﴾

11. และอัลลอฮฺทรงยกอุทาหรณ์แก่บรรดาผู้ศรัทธาถึงภริยาของฟิรเอาน์ เมื่อนางได้กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงโปรดสร้างบ้านหลังหนึ่งให้แก่ข้าพระองค์ ณ ที่พระองค์ท่านในสวนสวรรค์ และทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากฟิรเอาน์ และการกระทำของเขา และทรงโปรดช่วยข้าพระองค์

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงยกอุทาหรณ์ถึงพวกกุฟฟารในการที่พวกเขาไม่ได้รับประโยชน์อะไรกับความใกล้ชิดกับบรรดามุอฺมินด้วยสภาพภริยาของนะบีนูหฺ และภริยาของนะบีลูฏ ซึ่งนางทั้งสองได้ทรยศต่อศาสนาของนางทั้งสอง นางทั้งสองจึงเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา ภริยาของนูหฺได้เผยความลับแก่ผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาต่อสามี คือบรรดาหัวหน้าผู้เกรี้ยวกราดของหมู่ชนนูหฺ และว่าสามีของนางเป็นคนบ้า และภริยาของนะบีลูฏผู้ปฏิเสธศรัทธาได้ชี้แนะแก่บรรดาอาชญากรเมื่อเวลามีแขกของนะบีลูฏมาเยือนท่าน เช่น เวลากลางคืน ก็ส่งสัญญาณเป็นแสงไฟ เวลากลางวันก็ส่งสัญญาณเป็นควันไฟ เพื่อให้บรรดาอาชญากรเหล่านั้นมารบกวนแขกของนะบีลูฏ เมื่อนางทั้งสองเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาดังนั้น ความใกล้ชิดคือการเป็นภริยาของนะบีก็มิได้ช่วยเหลือให้นางพ้นจากการลงโทษไปได้ ในวันกิยามะฮฺจะมีเสียงกล่าวแก่นางทั้งสองว่า จงเข้าไปอยู่ในนรกพร้อมกับหมู่ชนของนะบีนูหฺและหมู่ชนของนะบีลูฏเถิด

ให้พ้นจากหมู่ชนผู้อธรรม[1]

وَمَرْيَمَ ٱبْنَتَ عِمْرَٰنَ ٱلَّتِىٓ أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهِ مِن رُّوحِنَا وَصَدَّقَتْ بِكَلِمَٰتِ رَبِّهَا وَكُتُبِهِۦ وَكَانَتْ مِنَ ٱلْقَٰنِتِينَ ﴿١٢﴾

12. และมัรยัมบุตรีของอิมรอน ผู้ซึ่งรักษาพรหมจารีของนาง แล้วเราได้เป่าวิญญาณของเราเข้าไปในนาง และนางได้ศรัทธาต่อบัญญัติต่าง ๆ แห่งพระเจ้าของนาง และ (ได้ศรัทธาต่อ) คัมภีร์ต่าง ๆ ของพระองค์ และนางจึงอยู่ในหมู่ผู้นอบน้อมภักดีทั้งหลาย[2]

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงยกอุทาหรณ์ถึงผู้ศรัทธาคือภริยาของฟิรเอานฺคือนางอาซิยะฮฺ บินตฺ มะซาฮิม นางได้ศรัทธาต่อนะบีมูซา อะลัยฮิสสลาม เมื่อฟิรเอานฺรู้เรื่องการอีมานของนางต่อนะบีมูซา เขาจึงสั่งให้ฆ่านาง เมื่อนางรู้ว่าสามีผู้เกรี้ยวกราดจะฆ่านางแล้ว นางได้วิงวอนต่อพระเจ้าของนางว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ขอพระองค์ทรงโปรดสร้างบ้านหลังหนึ่งให้แก่ข้าพระองค์ในสวนสวรรค์ ณ ที่พระองค์ท่าน และทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากฟิรเอานฺ และการกระทำของเขาคือการปฏิเสธศรัทธาและการอธรรม และทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากหมู่ชนผู้อธรรม คือพวกค๊อพท์ชาวอียิปต์โบราณซึ่งเป็นพลพรรคของฟิรเอานฺ อัลหะซันกล่าวว่า เมื่อนางได้วิงวอนขอดังกล่าว อัลลอฮฺ ตะอาลา ก็ทรงช่วยเหลือให้นางพ้นจากการฆ่าของฟิรเอานฺ

[2] อีกอุทาหรณ์หนึ่ง คือ มัรยัมบุตรีของอิมรอน ซึ่งนางเป็นผู้รักษาความบริสุทธิ์ในตัวของนาง ขณะที่เวลานั้นความชั่วและการทำซินากำลังครอบคลุมสังคมบะนีอิสรออีล เช่น สภาพของสังคมในปัจจุบันนี้ ในประเทศอิสราเอล และประเทศอื่น ๆ แต่สภาพสังคมเช่นนั้นก็มิได้ทำให้มัรยัมต้องเสียความบริสุทธิ์ของนาง ดังนั้นอัลลอฮฺจึงทรงยกย่องให้เกียรติแก่นางด้วยการส่งวิญญาณของพระองค์ คือญิบรีลอะลัยฮิสสลามไปยังนางแล้วใช้ให้เขาเป่าไปที่แขนเสื้อของนาง ด้วยเดชานุภาพของอัลลอฮฺ ลมเป่านั้นก็เข้าไปสู่ร่างกายของนาง แล้วนางก็ตั้งครรภ์เป็นอีซา มัรยัมได้อีมานต่อบัญญัติต่าง ๆ ของอัลลอฮฺและบรรดาคัมภีร์ต่าง ๆ ของอัลลอฮฺ และนางเป็นผู้หนึ่งผู้นอบน้อมจงรักภักดี และเป็นผู้ทำอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺ

(67) ซูเราะฮฺ อัลมุลกฺ

سورة الملك

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 30 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลมุลกฺ

ซูเราะฮฺ อัลมุลกฺเป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ เนื้อเรื่องของซูเราะฮฺนี้เช่นเดียวกับซูเราะฮฺมักกียะฮฺอื่น ๆ ที่เน้นหนักในเรื่องหลักการอะกีดะฮฺ ซึ่งเป็นหลักการใหญ่ ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงเป้าหมายหลักที่สำคัญสามประการคือยืนยันถึงความยิ่งใหญ่และเดชานุภาพของอัลลอฮฺในการให้มีชีวิต และการให้ตาย การแสดงออกซึ่งข้อพิสูจน์และหลักฐานถึงความเป็นเอกภาพของพระเจ้าแห่งสากลโลก และชี้แจงถึงบั้นปลายของบรรดาผู้ปฏิเสธ และดื้อรั้นที่มีต่อการฟื้นคืนชีพ และวันแห่งการชุมนุม

ซูเราะฮฺได้เริ่มด้วยการชี้แจงถึงเป้าหมายอันดับแรก โดยกล่าวว่า อัลลอฮฺ ญัลละวะอะลานั้น อำนาจทั้งมวลอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และพระองค์เป็นผู้ทรงปกป้องคุ้มกันจักรวาลทั้งมวล ซึ่งใบหน้าต่างก็ยอมจำนนต่อความยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์เป็นผู้ทรงจัดระบบในจักรวาลทั้งหมดด้วยการสร้างและการให้บังเกิด “ความเจริญสุขจงมีแด่พระผู้ซึ่งอำนาจอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์...”

ต่อมาซูเราะฮฺได้กล่าวถึงการสร้างชั้นฟ้าทั้งเจ็ดและสิ่งที่อัลลอฮฺทรงตบแต่งชั้นฟ้าของดุนยาด้วยดวงดาวที่มีประกายสดใส ทั้งหมดนี้เป็นหลักฐานยืนยันถึงเดชานุภาพของอัลลอฮฺและความเป็นเอกภาพของพระองค์ “พระผู้ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งเจ็ดเป็นชั้น ๆ”

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงบรรดาอาชญากรอย่างละเอียดพอสมควร โดยที่พวกเขาจ้องมองดูนรกขณะที่มันกำลังเดือดพล่าน มันแทบจะระเบิดออกไปเพราะความเคียดแค้นต่อบรรดาศัตรูของอัลลอฮฺ และได้เปรียบเทียบทางกลับระหว่างบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาและบรรดาผู้ศรัทธาตามรูปแบบของอัลกุรอานในการรวมระหว่างการชักชวนให้ทำความดีและการขู่สำทับให้ละเว้นความชั่ว “เมื่อพวกเขาถูกโยนลง

ไปในนรก พวกเขาจะได้ยินเสียงของมันครวญครางขณะที่มันกำลังเดือดพล่าน”

หลังจากได้นำหลักฐานและข้อพิสูจน์บางชนิดที่ซูเราะฮฺได้เตือนถึงการลงโทษและความกริ้วของพระองค์จะเกิดขึ้นแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา และบรรดาผู้ดื้อรั้นเหล่านั้น

“พวกเจ้าจะปลอดภัยละหรือ จากการที่พระผู้ทรงสถิตอยู่ ณ ฟากฟ้า จะให้แผ่นดินสูบพวกเจ้าแล้วขณะนั้นมันจะหวั่นไหว”

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการเตือนและการขู่สำทับแก่บรรดาผู้ที่ต่อต้านและปฏิเสธการเรียกร้องเชิญชวนของท่านรอซูลว่า พวกเขาจะต้องประสบกับการลงโทษในขณะที่พวกเขามุ่งหวังที่จะให้ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ประสบกับความตายและความพินาศแก่บรรดามุอฺมินผู้ศรัทธา

“จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านจงบอกฉันซิว่า หากอัลลอฮฺทรงทำลายฉันและผู้ที่อยู่ร่วมกับฉันหรือจะทรงเมตตาแก่พวกเรา ดังนั้นผู้ใดเล่าจะช่วยพวกปฏิเสธศรัทธาให้พ้นจากการลงโทษอันเจ็บปวด” มันเป็นสัญญาร้ายที่น่าสะพรึงกลัวเสียนี่กระไร

คุณสมบัติของซูเราะฮฺนี้

ซูเราะฮฺนี้ถูกขนานนามว่า “อัลวากิยะฮฺ” และ “อัลมุนญิยะฮฺ” แปลว่า ผู้คุ้มครอง ผู้อุปถัมภ์ และผู้ช่วยเหลือ เพราะซูเราะฮฺนี้ป้องกันหรือคุ้มครองผู้อ่านซูเราะฮฺนี้ให้พ้นจากการลงโทษในกุบูร ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้กล่าวว่า “ซูเราะฮฺนี้ปกป้องและช่วยเหลือให้พ้นจากการลงโทษในกุบูร” (บันทึกโดย อัตติรมีซีย์)

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

1. ความเจริญสุขจงมีแด่พระผู้ซึ่งอำนาจอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์[1] และพระองค์คือผู้ทรงอานุภาพเหนือทุกสิ่งอย่าง[2]

تَبَٰرَكَ ٱلَّذِي بِيَدِهِ ٱلْمُلْكُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١﴾

2. พระผู้ทรงให้มีความตายและให้มีความเป็น[3] เพื่อจะทดสอบพวกเจ้าว่า ผู้ใดบ้างในหมู่พวกเจ้าที่มีผลงานดียิ่ง[4] และพระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงให้อภัยเสมอ

ٱلَّذِي خَلَقَ ٱلْمَوْتَ وَٱلْحَيَوٰةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا ۚ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْغَفُورُ ﴿٢﴾

3. พระผู้ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งเจ็ดเป็นชั้น ๆ เจ้าจะไม่เห็นแต่อย่างใดในความไม่ได้สัดส่วนในการสร้างของพระผู้ทรงกรุณาปรานี[5] ดังนั้นเจ้าจงหันกลับมามองดูซิ เจ้าเห็นรอยร้าวหรือช่องโหว่บ้างไหม

ٱلَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَٰوَٰتٍ طِبَاقًا ۖ مَّا تَرَىٰ فِي خَلْقِ ٱلرَّحْمَٰنِ مِن تَفَٰوُتٍ ۖ فَٱرْجِعِ ٱلْبَصَرَ هَلْ تَرَىٰ مِن فُطُورٍ ﴿٣﴾

4. แล้วจงหันกลับมามองอีกเป็นครั้งที่สอง สายตานั้นก็จะกลับมายังเจ้าด้วยการยอมจำนน

ثُمَّ ٱرْجِعِ ٱلْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ يَنقَلِبْ إِلَيْكَ ٱلْبَصَرُ خَاسِئًا وَهُوَ حَسِيرٌ ﴿٤﴾

---

[1] อิบนุอับบาสกล่าวว่า พระผู้ซึ่งอำนาจอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ คือพระองค์จะให้เกียรติแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และจะทรงให้ต่ำต้อยแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ ทรงให้เป็นและทรงให้ตาย ทรงให้ร่ำรวยและทรงให้ยากจน และทรงประทานให้และทรงหวงห้าม

[2] คือพระองค์ทรงอานุภาพอย่างสมบูรณ์เหนือทุกสิ่งทุกอย่าง ทรงบริหารและจัดระบบอย่างสมบูรณ์ในทุกกิจการ โดยปราศจากผู้โต้แย้งและผู้ต่อต้าน

[3] บรรดาอุละมาอฺกล่าวว่า ความตายมิใช่การสูญสิ้นและการตัดขาดอย่างสมบูรณ์จากการมีชีวิตหากแต่เป็นการเคลื่อนย้ายจากสถานที่หนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง ด้วยเหตุนี้จึงเป็นที่ยืนยันในศ่อเฮี้ยะฮฺว่า คนตายนั้น ได้ยิน เห็น และรู้สึกในกุบูรของเขา

[4] เพื่อที่จะได้เห็นคนดีในหมู่พวกเจ้าจากคนเลว

[5] คือเจ้าจะไม่เห็นการขาดตกบกพร่อง หรือการไม่ได้สัดส่วนหรือความแตกต่างกันอย่างมากมายแต่ทว่าเป็นไปอย่างรัดกุม และเหมาะสมที่สุด

และในสภาพที่ละเหี่ย[1]

وَلَقَدْ زَيَّنَّا ٱلسَّمَآءَ ٱلدُّنْيَا بِمَصَـٰبِيحَ وَجَعَلْنَـٰهَا رُجُومًا لِّلشَّيَـٰطِينِ ۖ وَأَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابَ ٱلسَّعِيرِ ۝٥

5. และโดยแน่นอน เราได้ประดับท้องฟ้าของโลกนี้ด้วยดวงดาวเป็นแสงประทีป และเราได้ทำให้มันเป็นอาวุธไล่ชัยฏอน[2] และเราได้เตรียมการลงโทษด้วยไฟอันร้อนแรงสำหรับพวกมัน[3]

وَلِلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بِرَبِّهِمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ ۖ وَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ ۝٦

6. และสำหรับบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อพระเจ้าของพวกเขานั้นคือการลงโทษแห่งนรกญะฮันนัม และมันเป็นทางกลับที่ชั่วช้ายิ่ง[4]

إِذَآ أُلْقُوا۟ فِيهَا سَمِعُوا۟ لَهَا شَهِيقًا وَهِىَ تَفُورُ ۝٧

7. เมื่อพวกเขาถูกโยนลงไปในนรก พวกเขาจะได้ยินเสียงของมันครวญครางขณะที่มันกำลังเดือดพล่าน

تَكَادُ تَمَيَّزُ مِنَ ٱلْغَيْظِ ۖ كُلَّمَآ أُلْقِىَ فِيهَا فَوْجٌ سَأَلَهُمْ خَزَنَتُهَآ أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَذِيرٌ ۝٨

8. มันแทบจะระเบิดออกไปเพราะความเคียดแค้น[5] ทุกครั้งที่พวกหนึ่งถูกโยนลงไปในมัน

---

[1] อัลกุรฏุบีย์กล่าวว่า เจ้าจงกลับมามองอีกเป็นครั้งที่สอง ครั้งที่สาม สายตาของเจ้าก็จะยอมจำนนและมีความยำเกรง เจ้าจะมองไม่เห็นสิ่งใดที่มีความบกพร่อง การที่ใช้ให้กลับมามองอีกครั้งหนึ่งนั้น เพราะการมองครั้งแรกอาจจะไม่เห็นความบกพร่อง ความมุ่งหมายที่ให้หันกลับมามองอีกครั้งหนึ่งนั้น คือ การมองหลาย ๆ ครั้ง

[2] คือประดับชั้นฟ้าชั้นแรก ซึ่งใกล้กับแผ่นดินด้วยดวงดาวเป็นแสงประทีป นักตัฟซีรกล่าวว่า ที่เรียกดวงดาวเป็นแสงประทีปนั้น เพราะมีแสงสว่างในเวลากลางคืนคล้ายกับแสงตะเกียง และทำให้มีประโยชน์ชนิดอื่นอีก คือใช้สำหรับขว้างและขับไล่ชัยฏอนซึ่งเป็นศัตรูของพวกเจ้า ซึ่งมันคอยแอบฟังข่าวคราวจากชั้นฟ้า ก้อตาดะฮฺกล่าวว่า อัลลอฮฺทรงสร้างดวงดาวเพื่อประโยชน์ 3 ประการคือ เป็นการประดับชั้นฟ้าหนึ่ง เพื่อกว้างขวางและขับไล่ชัยฏอน และเพื่อเป็นเครื่องหมายชี้แนะทางแก่ผู้เดินทาง ทางบกและทางทะเล

[3] คือเราได้เตรียมการลงโทษด้วยไฟอันร้อนแรงไว้สำหรับชัยฏอนในวันกิยามะฮฺ หลังจากมันได้ถูกเผาไหม้ในโลกดุนยา

[4] การลงโทษนั้นมิได้จัดเตรียมไว้เฉพาะพวกชัยฏอนเท่านั้น หากแต่ได้เตรียมไว้สำหรับทุก ๆ ผู้ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺที่เป็นญินและมนุษย์

[5] คือเมื่อมะลาอิกะฮฺจับพวกเขาโยนลงไปในนรก พวกเขาจะได้ยินเสียงของนรกครวญครางเพราะความโกรธแค้นคล้ายเสียงร้องของลา

ยามเฝ้านรกจะถามพวกเขาว่า มิได้มีผู้ตักเตือนมายังพวกเจ้าดอกหรือ[1]

قَالُوا بَلَىٰ قَدْ جَاءَنَا نَذِيرٌ فَكَذَّبْنَا وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ اللَّهُ مِن شَيْءٍ إِنْ أَنتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ كَبِيرٍ ﴿٩﴾

9. พวกเขากล่าวว่า มี ได้มีผู้ตักเตือนมายังเรา แต่พวกเราได้ปฏิเสธ และเรากล่าวอีกว่า อัลลอฮฺมิได้ทรงประทานสิ่งใดลงมา พวกท่านต่างหากที่อยู่ในการหลงผิดอย่างมาก[2]

وَقَالُوا لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِي أَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴿١٠﴾

10. และพวกเขากล่าวอีกว่า หากพวกเราฟังและใช้สติปัญญาใคร่ครวญ พวกเราก็จะมิได้มาอยู่เป็นชาวนรกอย่างนี้ดอก[3]

فَاعْتَرَفُوا بِذَنبِهِمْ فَسُحْقًا لِّأَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴿١١﴾

11. พวกเขายอมสารภาพในความผิดของพวกเขา แต่มันห่างไกลไปเสียแล้วสำหรับชาวนรก[4]

إِنَّ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿١٢﴾

12. แท้จริงบรรดาผู้ยำเกรงต่อพระเจ้าของพวกเขาโดยทางลับ[5] สำหรับพวกเขาจะได้รับการอภัยโทษ และรางวัลอันใหญ่หลวง

---

[1] ยามเฝ้านรกจะถามพวกเขาทุกครั้งที่ได้ยินเสียงโยนลงไปว่า มิได้มีรอซูลมาตักเตือนพวกเจ้าถึงการลงโทษของอัลลอฮฺในวันกิยามะฮฺ และเรียกร้องสู่การอีมานและการจงรักภักดีดอกหรือ?

[2] พวกเขาตอบว่า มี ได้มีผู้ตักเตือนมายังเรา แต่พวกเราได้ปฏิเสธบรรดารอซูลเหล่านั้น โดยเราตอบโต้การเรียกร้องของพวกเขาว่า อัลลอฮฺมิได้ประทานสิ่งใดลงมาตามที่พวกท่านกล่าวและเรียกร้องเชิญชวนพวกเราเลย หากแต่ท่านอยู่ในการหลงผิดทางสติปัญญาและการคาดคิดที่ผิดอย่างมาก

[3] พวกกุฟฟารกล่าวยอมรับในความผิดพลาดของพวกเขาว่า หากพวกเรามีสติปัญญาใคร่ครวญในสิ่งที่เราได้รับการตักเตือนมา พวกเราก็จะไม่อยู่ในสภาพเช่นนี้ดอก

[4] อิบนุ กะษีรกล่าวว่า พวกเขาเสียใจในการกระทำผิดของพวกเขา แต่ความเสียใจนั้นไม่บังเกิดผลอย่างใดแก่พวกเขา ประโยคนี้เป็นการขอพรให้แก่พวกหลงผิด "ขออัลลอฮฺทรงให้พวกเขาห่างไกลจากความเมตตาของพระองค์"

[5] คือพวกเขายำเกรงพระเจ้าของพวกเขาโดยไม่เห็นพระองค์ และระงับการกระทำฝ่าฝืนโดยหวังความโปรดปรานของอัลลอฮฺ

وَأَسِرُّواْ قَوۡلَكُمۡ أَوِ ٱجۡهَرُواْ بِهِۦٓۖ إِنَّهُۥ عَلِيمُۢ بِذَاتِ
ٱلصُّدُورِ ١٣

13. และพวกเจ้าจงปิดบังคำพูดของพวกเจ้าหรือเปิดเผยมันก็ตาม แท้จริงพระองค์ทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในทรวงอก[1]

أَلَا يَعۡلَمُ مَنۡ خَلَقَ وَهُوَ ٱللَّطِيفُ ٱلۡخَبِيرُ ١٤

14. พระผู้ทรงสร้างจะมิทรงรอบรู้ดอกหรือ พระองค์คือผู้รอบรู้อย่างถี่ถ้วน ผู้ทรงตระหนักยิ่ง[2]

هُوَ ٱلَّذِي جَعَلَ لَكُمُ ٱلۡأَرۡضَ ذَلُولٗا فَٱمۡشُواْ
فِي مَنَاكِبِهَا وَكُلُواْ مِن رِّزۡقِهِۦۖ وَإِلَيۡهِ ٱلنُّشُورُ ١٥

15. พระองค์คือผู้ทรงทำแผ่นดินนี้ให้ราบเรียบสำหรับพวกเจ้า ดังนั้นจงสัญจรไปตามขอบเขตของมัน และจงบริโภคจากปัจจัยยังชีพของพระองค์ และยังพระองค์เท่านั้นการฟื้นคืนชีพ[3]

ءَأَمِنتُم مَّن فِي ٱلسَّمَآءِ أَن يَخۡسِفَ بِكُمُ ٱلۡأَرۡضَ
فَإِذَا هِيَ تَمُورُ ١٦

16. พวกเจ้าจะปลอดภัยละหรือ จากการที่พระผู้ทรงสถิตอยู่ ณ ฟากฟ้าจะให้แผ่นดินสูบพวกเจ้าแล้วขณะนั้นมันจะหวั่นไหว[4]

أَمۡ أَمِنتُم مَّن فِي ٱلسَّمَآءِ أَن يُرۡسِلَ عَلَيۡكُمۡ حَاصِبٗاۖ
فَسَتَعۡلَمُونَ كَيۡفَ نَذِيرِ ١٧

17. หรือว่าพวกเจ้าจะปลอดภัยจากการที่พระผู้ทรงสถิตอยู่ ณ ฟากฟ้า จะทรงส่งลมหอบก้อนกรวดให้กระหน่ำมายัง พวกเจ้า[5] แล้วพวกเจ้าจะได้รู้ว่าการตักเตือนของข้าเป็นเช่นใด

---

[1] อิบนุอับบาส กล่าวว่า อายะฮฺนี้ถูกประทานลงมาเพราะพวกมุชริกีนได้วางแผนเพื่อจะทำร้ายท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม แต่ญิบรีลได้แจ้งข่าวการวางแผนตามที่พวกเขาได้พูดกันในระหว่างพวกเขาว่า จงปิดบังคำพูดของพวกท่านไว้ เพื่อมิให้พระเจ้าของมุฮัมมัดได้ยิน อัลลอฮฺจึงทรงแจ้งข่าวว่าไม่มีความลับอันใดที่จะถูกปกปิดจากพระองค์ได้

[2] คือพระผู้ทรงสร้างจะไม่รู้ถึงสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลายดอกหรือ? แน่นอนพระองค์ทรงรอบรู้ถึงสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างมาอย่างละเอียดถี่ถ้วนไม่มีสิ่งใดที่จะรอดพ้นจากการรู้ของพระองค์ไปได้

[3] อัลลอฮฺทรงทำให้แผ่นดินนี้ราบเรียบสะดวกเพื่อการสัญจรไปมาดังนั้นพวกเจ้าจะต้องกลับไปหาพระองค์เพื่อรับการตอบแทนการกระทำของพวกเจ้าในโลกดุนยานี้

[4] คือถ้าอัลลอฮฺจะทรงให้แผ่นดินสูบพวกเจ้าทั้งหมดลงไปในก้นบึ้งของแผ่นดินนี้และขณะที่มันสูบพวกเจ้าลงไปนั้นมันจะสั่นสะเทือนหวั่นไหว พวกเจ้าจะปลอดภัยละหรือ?

[5] คือถ้าอัลลอฮฺ ตะอาลา จะสั่งลมพายุหอบเอาก้อนกรวด ก้อนอิฐ เช่นเดียวกับที่พระองค์เคยส่งมายังหมู่ชนลูฏ และบรรดาเจ้าของช้างพวกเจ้าจะปลอดภัยละหรือ?

وَلَقَدْ كَذَّبَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿١٨﴾

18. และโดยแน่นอน บรรดา(หมู่ชน)ก่อนหน้าพวกเขาได้ปฏิเสธมาก่อนแล้ว ดังนั้นการปฏิเสธคำเตือนของข้ามีผลเป็นอย่างไร?[1]

أَوَلَمْ يَرَوْا۟ إِلَى ٱلطَّيْرِ فَوْقَهُمْ صَٰٓفَّٰتٍ وَيَقْبِضْنَ ۚ مَا يُمْسِكُهُنَّ إِلَّا ٱلرَّحْمَٰنُ ۚ إِنَّهُۥ بِكُلِّ شَىْءٍۭ بَصِيرٌ ﴿١٩﴾

19. พวกเขามิได้มองไปดูนกที่ (บิน) อยู่เบื้องบนพวกเขาดอกหรือ มันกางปีกและหุบปีก (ของมัน) ไม่มีผู้ใดจะไปจับดึงมันไว้ได้ นอกจากพระผู้ทรงกรุณาปรานี แท้จริงพระองค์ทรงมองเห็นทุกสิ่งอย่าง[2]

أَمَّنْ هَٰذَا ٱلَّذِى هُوَ جُندٌ لَّكُمْ يَنصُرُكُم مِّن دُونِ ٱلرَّحْمَٰنِ ۚ إِنِ ٱلْكَٰفِرُونَ إِلَّا فِى غُرُورٍ ﴿٢٠﴾

20. หรือผู้ใดเล่า ซึ่งเขาเป็นพลพรรคของพวกเจ้า ที่จะช่วยเหลือพวกเจ้าอื่นจากพระผู้ทรงกรุณาปรานี พวกปฏิเสธศรัทธานั้นมิใช่อื่นใดเลย นอกจากอยู่ในการหลอกลวงเท่านั้น[3]

أَمَّنْ هَٰذَا ٱلَّذِى يَرْزُقُكُمْ إِنْ أَمْسَكَ رِزْقَهُۥ ۚ بَل لَّجُّوا۟ فِى عُتُوٍّ وَنُفُورٍ ﴿٢١﴾

21. หรือผู้ใดเล่าซึ่งเขาจะให้ปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า หากพระองค์ทรงระงับปัจจัยยังชีพของพระองค์ไว้ แต่ว่าพวกเจ้าดื้อรั้นอยู่ในความหยิ่งยโส และห่างไกลจากความจริง[4]

---

[1] หมู่ชนก่อนหน้าพวกเจ้า เช่น พวกอ๊าด พวกซะมูดและอื่นๆ ได้ปฏิเสธบรรดารอซูลมาก่อนแล้ว ดังนั้นการปฏิเสธต่อคำตักเตือนของเขานั้นทำให้พวกเขาได้รับการลงโทษอย่างสาสมและคู่ควร

[2] พวกเขามิได้พิจารณาใคร่ครวญดอกหรือขณะที่นกกำลังบินอยู่เบื้องบนพวกเขา ซึ่งจะเห็นได้ว่ามันไม่มีใครสามารถที่จะจับดึงมันได้นอกจากอัลลอฮฺพระผู้ทรงกรุณาปรานี ซึ่งความเมตตาของพระองค์แผ่คลุมไปทั่วจักรวาล

[3] อิบนุอับบาส กล่าวว่า ใครจะช่วยเหลือพวกเจ้าให้พ้นจากการลงโทษของข้าหากข้าต้องการที่จะลงโทษพวกเจ้า พวกปฏิเสธศรัทธาในการเชื่อมั่นของพวกเขาว่าพระเจ้าของพวกเขาให้คุณและให้โทษนั้นมิใช่อื่นใดเลยนอกจากอยู่ในการโง่เง่าอย่างมาก และการหลงผิดอย่างชัดแจ้ง

[4] ใครเล่าที่จะให้ปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้าอื่นจากอัลลอฮฺ หากอัลลอฮฺจะทรงระงับปัจจัยยังชีพของพระองค์จากพวกเจ้า แต่ว่าพวกเขานั้นยังคงยืนกรานอยู่บนการดื้อรั้นและผินหลังหนีจากสัจธรรมและการศรัทธา

أَفَمَن يَمْشِي مُكِبًّا عَلَىٰ وَجْهِهِۦٓ أَهْدَىٰٓ أَمَّن يَمْشِي سَوِيًّا عَلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٢٢﴾

22. ผู้ที่เดินคว่ำคมำบนใบหน้าของเขาจะเป็นผู้ที่อยู่ในแนวทางที่ถูกต้องกว่า หรือว่าผู้ที่เดินตัวตรงบนแนวทางที่เที่ยงตรง[1]

قُلْ هُوَ ٱلَّذِيٓ أَنشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ ٱلسَّمْعَ وَٱلْأَبْصَٰرَ وَٱلْأَفْـِٔدَةَ ۖ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿٢٣﴾

23. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พระองค์คือผู้ทรงบังเกิดพวกเจ้า และทรงทำให้พวกเจ้ามีหู มีตา และมีหัวใจ ส่วนน้อยเหลือเกินที่พวกเจ้าจะขอบคุณ[2]

قُلْ هُوَ ٱلَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي ٱلْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٤﴾

24. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พระองค์เป็นผู้ทรงแพร่เผ่าพันธ์ของพวกเจ้าในแผ่นดิน และพวกเจ้าจะถูกรวบรวมให้กลับไปหาพระองค์[3]

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا ٱلْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٢٥﴾

25. และพวกเขากล่าวว่า เมื่อใดเล่าสัญญานี้จะเกิดขึ้น หากพวกท่านเป็นผู้สัตย์จริง[4]

قُلْ إِنَّمَا ٱلْعِلْمُ عِندَ ٱللَّهِ وَإِنَّمَآ أَنَا۠ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢٦﴾

26. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ความรู้ในเรื่องนั้นอยู่ที่อัลลอฮฺ ความจริงฉันเป็นเพียงผู้ตักเตือนอันแจ่มแจ้งเท่านั้น[5]

---

[1] นักตัฟซีรกล่าวว่า : นี่คืออุทาหรณ์ที่อัลลอฮฺทรงเปรียบเทียบระหว่างมุอฺมินกับกาฟิร คนกาฟิรผู้ปฏิเสธศรัทธาเปรียบเสมือนคนตาบอดที่เดินไปตามยถากรรม เซือนแซและเดินก้มหน้า เพราะไม่มีเป้าหมาย กับคนมุอฺมินผู้ศรัทธาที่เดินมองเห็นทางจึงเดินด้วยความมั่นใจ ไม่สะเปะสะปะเหมือนคนตาบอด

[2] มุฮัมมัดจงกล่าวแก่พวกเขาเถิดว่า อัลลอฮฺผู้ทรงบังเกิดพวกเจ้ามาจากความว่างเปล่าหรือไม่มีอะไรมาก่อนเลย และทรงประทานนิอฺมัตความโปรดปรานแก่พวกเจ้าคือ การฟัง การเห็น และสติปัญญา การกล่าวถึงอวัยวะเหล่านี้เพราะเป็นสื่อแห่งความรู้และความเข้าใจ แต่พวกเจ้าขอบคุณต่อพระเจ้าของพวกเจ้าน้อยเหลือเกินต่อความโปรดปรานของพระองค์ที่เหลือคณานับ

[3] คือพระองค์ทรงสร้างพวกเจ้า และทรงให้มีจำนวนมากมายในแผ่นดินนี้ และพวกเจ้าจะต้องกลับไปหาพระองค์องค์เดียวเพื่อการสอบสวนและการตอบแทน

[4] พวกเขาจะกล่าวว่า เมื่อใดการถูกรวบรวมและการตอบแทนที่พวกท่านสัญญากับเรานั้นจะเกิดขึ้น คำพูดเช่นนี้เป็นการเย้ยหยันจากพวกเขา

[5] มุฮัมมัดจงกล่าวแก่พวกเขาว่า ความรู้เกี่ยวกับยามอวสาน และเวลาการลงโทษนั้นอยู่ที่อัลลอฮฺไม่มีใครรู้นอกจากพระองค์ ฉันเป็นเพียงรอซูลผู้ตักเตือนพวกท่านถึงการลงโทษของอัลลอฮฺเท่านั้น

فَلَمَّا رَأَوْهُ زُلْفَةً سِيٓـَٔتْ وُجُوهُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَقِيلَ هَٰذَا ٱلَّذِى كُنتُم بِهِۦ تَدَّعُونَ ﴿٢٧﴾

27. ต่อเมื่อพวกเขาเห็นมัน (การลงโทษ) ใกล้เข้ามาแล้ว ใบหน้าของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาก็จะหม่นหมองและจะมีเสียงกล่าวว่า นี้คือสิ่งที่พวกเจ้าร้องขอ (ในโลกดุนยา)[1]

قُلْ أَرَءَيْتُمْ إِنْ أَهْلَكَنِىَ ٱللَّهُ وَمَن مَّعِىَ أَوْ رَحِمَنَا فَمَن يُجِيرُ ٱلْكَٰفِرِينَ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢٨﴾

28. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านจงบอกฉันซิว่า หากอัลลอฮฺจะทรงทำลายฉัน และผู้ที่อยู่ร่วมกับฉัน หรือจะทรงเมตตาแก่พวกเรา ดังนั้นผู้ใดเล่าจะช่วยพวกปฏิเสธศรัทธาให้พ้นจากการลงโทษอันเจ็บปวด[2]

قُلْ هُوَ ٱلرَّحْمَٰنُ ءَامَنَّا بِهِۦ وَعَلَيْهِ تَوَكَّلْنَا ۖ فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ فِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٢٩﴾

29. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พระองค์คือพระผู้ทรงกรุณาปรานี เราศรัทธาต่อพระองค์ แล้วเราขอมอบหมายแด่พระองค์ แล้วจะได้รู้ว่า ใครผู้ใดอยู่ในการหลงผิดอันชัดแจ้ง[3]

قُلْ أَرَءَيْتُمْ إِنْ أَصْبَحَ مَآؤُكُمْ غَوْرًا فَمَن يَأْتِيكُم بِمَآءٍ مَّعِينٍۭ ﴿٣٠﴾

30. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านจงบอกฉันซิว่า หากแหล่งน้ำของพวกท่านเหือดแห้งลง ดังนั้นผู้ใดเล่าจะนำน้ำที่ท่วมท้นมาให้พวกท่าน[4]

---

[1] ครั้นเมื่อพวกเขามองเห็นการลงโทษใกล้ตัวเข้ามาแล้ว และมองเห็นความน่ากลัวของวันกิยามะฮฺ ความหม่นหมอง ความเศร้าก็จะปรากฏขึ้นบนใบหน้าของพวกเขา จะมีเสียงมะลาอิกะฮฺกล่าวขึ้นว่า นี่คือสิ่งที่พวกท่านเคยเรียกร้องในโลกดุนยา และพวกท่านรีบเร่งจะให้มันเกิดขึ้นโดยพวกท่านเย้ยหยัน และปฏิเสธมัน

[2] คือหากอัลลอฮฺทรงให้ฉันตายไปพร้อมกับผู้ที่อยู่ร่วมกับฉัน คือบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธาแล้ว ใครเล่าจะคุ้มครองพวกท่านให้พ้นจากการลงโทษอันเจ็บปวดของอัลลอฮฺ

[3] จงกล่าวแก่พวกเขาเถิดว่า เราศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ผู้ทรงเอกะ เราขอมอบหมายการงานทุกอย่างของเราแด่พระองค์ มิใช่ทรัพย์สินหรือตัวบุคคลแล้วพวกเจ้าจะได้รู้ในเร็ววันนี้ว่า ใครคือผู้ที่อยู่ในการหลงผิด พวกเราหรือพวกท่าน?

[4] คือจงบอกแก่ฉันซิว่า เมื่อน้ำของพวกท่านใช้ดื่มอยู่นั้นเหือดแห้งลงไปยังก้นบึ้งของแผ่นดิน โดยที่พวกท่านไม่สามารถที่เอามันออกมาได้ ใครเล่าที่จะเอามันออกมาให้แก่พวกท่าน จนกระทั่งมันปรากฏออกมาไหลรินอยู่บนหน้าแผ่นดินอื่นจากอัลลอฮฺแล้วจะมีผู้ใดบ้างสามารถกระทำได้ แล้วทำไมเล่าพวกท่านจึงตั้งภาคีอื่นๆ ร่วมกับพวกผู้สร้าง ผู้ประทานริซกี?

(68) ซูเราะฮฺ อัลก้อลัม

سورة القلم

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 52 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลก้อลัม

ซูเราะฮฺ อัลก้อลัม เป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ ที่ให้ความสนใจในหลักการศรัทธาและการอีมาน ซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงเรื่องสำคัญที่เป็นหลัก 3 เรื่องด้วยกัน

1. เรื่องสาสน์ คือการสงสัย ซึ่งพวกกุฟฟารมักกะฮฺนำมาเป็นข้ออ้างเกี่ยวกับการเรียกร้องเชิญชวนของมุฮัมมัด อิบนฺ อับดิลลาฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม
2. เรื่องของชาวสวน เพื่อชี้แจงผลของการเนรคุณต่อนิอฺมะฮฺของอัลลอฮฺ ตะอาลา
3. โลกอาคิเราะฮฺที่มีทั้งความน่ากลัว และความรุนแรงของวันนั้น และสิ่งที่อัลลอฮฺทรงจัดเตรียมไว้สำหรับ 2 กลุ่ม คือ บรรดามุสลิมและพวกอาชญากร

แต่เป้าหมายหลักซึ่งซูเราะฮฺนี้กล่าวถึงมากก็คือ เรื่องการยืนยันการเป็นนะบีของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

ซูเราะฮฺเริ่มด้วยการสาบานถึงตำแหน่งอันสูงของท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เกียรติยศของท่าน และการปลีกตัวให้พ้นจากข้อกล่าวหา ซึ่งพวกมุชริกีนได้กล่าวหาท่านว่าเป็นบ้า และซูเราะฮฺได้แจกแจงมารยาทอันยิ่งใหญ่ของท่าน และความดีงามอันสูงส่งของท่าน

"นูน ขอสาบานด้วยปากกาและสิ่งที่พวกเขาขีดเขียนด้วยความโปรดปรานแห่งพระเจ้าของเจ้า เจ้ามิได้เป็นผู้เสียสติ และแท้จริงเจ้านั้นอยู่บนคุณธรรมอันยิ่งใหญ่"

แล้วซูเราะฮฺได้กล่าวถึงท่าทีของพวกอาชญากรที่มีต่อการเรียกร้องเชิญชวนของท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และสิ่งที่อัลลอฮฺทรงเตรียมไว้สำหรับพวกเขาคือการลงโทษ และการตอบแทนที่สาสม

"ดังนั้นเจ้าอย่าได้ปฏิบัติตามบรรดาผู้ปฏิเสธเลย พวกเขาใคร่ที่จะเห็นว่า หาก

เจ้าอ่อนข้อแล้วพวกเขาก็จะอ่อนข้อตาม และเจ้าอย่าปฏิบัติตามทุกคนที่เป็นนักสาบานที่ต่ำช้า”

ต่อมาซูเราะฮฺได้ยกอุทาหรณ์ถึงพวกกุฟฟารมักกะฮฺ ในการปฏิเสธของพวกเขาต่อนิอฺมัตอันยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺ ด้วยการส่งทูตคนสุดท้าย ศ็อลลัลลอฮุอะลัย-ฮิวะซัลลัม มายังพวกเขา และการปฏิเสธของพวกเขาในเรื่องนั้น ด้วยเรื่องของชาวสวนซึ่งครอบครองสวนที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยต้นไม้ของมัน โดยที่พวกเขาเนรคุณต่อนิอฺมัตของอัลลอฮฺ พวกเขาได้หวงแหนสิทธิ์ของคนยากจนอนาถา อัลลอฮฺจึงทรงทำให้สวนของพวกเขาไหม้และทำให้เรื่องของพวกเขาเป็นนิทัศน์อุทาหรณ์แก่ผู้ที่ใคร่ครวญ

“แท้จริงเราได้ทดสอบพวกเขา ดั่งเช่นที่เราได้ทดสอบบรรดาเจ้าของสวน เมื่อพวกเขาสาบานว่าจะเก็บเกี่ยวผลของมันในยามรุ่ง และพวกเขามิได้กล่าวคำว่า “อินชาอัลลอฮฺ” ดังนั้นการลงโทษจากพระเจ้าของเจ้าก็ได้มาทำลายสวนนั้น ขณะที่พวกเขากำลังนอนหลับอยู่ครั้นในตอนเช้ามันก็กลายเป็นเช่นถูกตัดอย่างราบเรียบ”

ต่อจากนั้นซูเราะฮฺได้เปรียบเทียบบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธากับพวกอาชญากร ทั้งนี้ตามรูปแบบของอัลกุรอานในการรวมระหว่างการชักชวนให้กระทำความดี และการขู่สำทับให้ละเว้นจากการทำความชั่ว

“ดังนั้น จะให้เราปฏิบัติแก่บรรดาผู้นอบน้อมเสมือนกับเราปฏิบัติแก่บรรดาผู้กระทำผิดกระนั้นหรือ?”

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงวันกิยามะฮฺ สภาพและความน่ากลัวของวันนั้น และท่าทีของพวกอาชญากรในวันที่ยากลำบากวันนั้นซึ่งพวกเขาไม่สามารถกระทำได้

“วันที่หน้าแข้งจะถูกเลิกขึ้น (ในวันกิยามะฮฺพระเจ้าจะมาตัดสินคดี หน้าแข้งของพระองค์จะถูกเลิกขึ้น) และพวกเขาจะถูกเรียกให้มาสุญูด แต่พวกเขาไม่สามารถจะสุญูดได้”

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการใช้ให้รอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม อดทนต่อการทำร้ายของพวกมุชริกีนอย่าให้ระคายเคืองต่อสิ่งที่ได้ประสบกับท่านในการเผยแผ่ดะวะฮฺของอัลลอฮฺเช่นเดียวกับที่ได้เกิดขึ้นกับนะบียูนุสอะลัยฮิสสลาม ขณะที่ทอดทิ้งหมู่ชนของเขาและรีบไปโดยสารกับเรือในทะเล

“ดังนั้นเจ้า (มุฮัมมัด) จงอดทนต่อไปเถิดต่อบัญชาของพระเจ้าของเจ้า และอย่าเป็นดังเช่นเจ้าของปลา (นะบียูนุส) ขณะที่เขาวิงวอนเขาอยู่ในสภาพที่ระทมทุกข์”

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

نٓۚ وَٱلۡقَلَمِ وَمَا يَسۡطُرُونَ ١

1. นูน ขอสาบานด้วยปากกา และสิ่งที่พวกเขาขีดเขียน[1]

مَآ أَنتَ بِنِعۡمَةِ رَبِّكَ بِمَجۡنُونٖ ٢

2. ด้วยความโปรดปรานแห่งพระเจ้าของเจ้า เจ้ามิได้เป็นผู้เสียสติ

وَإِنَّ لَكَ لَأَجۡرًا غَيۡرَ مَمۡنُونٖ ٣

3. และแท้จริงสำหรับเจ้านั้นมีรางวัลอย่างมิขาดสาย

وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٖ ٤

4. และแท้จริงเจ้านั้นอยู่บนคุณธรรมอันยิ่งใหญ่[2]

فَسَتُبۡصِرُ وَيُبۡصِرُونَ ٥

5. แล้วเจ้าจะได้เห็นและพวกเขาก็จะได้เห็น

بِأَييِّكُمُ ٱلۡمَفۡتُونُ ٦

6. ว่าผู้ใดในหมู่พวกเจ้าคือผู้วิกลจริต

---

[1] อักษรนูน เป็นพยัญชนะตัวหนึ่งในภาษาอาหรับ เช่นเดียวกับอักษรตัวอื่นๆ ที่ได้นำมากล่าวไว้เช่นกันในซูเราะฮฺต่างๆ เช่น ก๊อฟ ศอด ฮามีม เป็นต้น อันเป็นการแสดงถึงความมหัศจรรย์ของอัลกุรอานและอัลลอฮฺ ตะอาลา เท่านั้นที่ทรงทราบความมุ่งหมายอันแท้จริง การที่พระองค์ทรงนำเอาเครื่องขีดเขียน เช่น ปากกามาเป็นเครื่องสาบาน ก็เพื่อให้มนุษย์ทั้งหลายได้เกิดความสนใจในการขีดเขียน เช่นเดียวกับการรู้จักอ่าน และทรงสาบานด้วยสิ่งที่พวกเขาขีดเขียนเป็นตัวหนังสือหรือเป็นรูปร่างต่างๆ นอกจากนี้ยังครอบคลุมไปถึงเครื่องเขียนต่างๆ เครื่องพิมพ์ดีดและเครื่องคอมพิวเตอร์อีกด้วย

[2] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงประกาศยืนยันถึงสุขภาพจิตของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมว่ายังเป็นปกติมิได้มีอาการวิปริตผิดธรรมดาหรือเป็นคนเสียสติดังที่พวกมุชริกีนได้กล่าวใส่ไคล้ไม่ พร้อมกับแจ้งให้ทราบอีกว่า การตอบแทนคุณความดีแด่ท่านนะบีจะมีค่าอย่างท่วมท้นตลอดระยะเวลาที่ท่านทำหน้าที่เผยแผ่ศาสนาของพระองค์ และว่าท่านนะบีศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม อยู่ในจรรยามรรยาทที่ยิ่งใหญ่เป็นแบบอย่างอันดีงามแก่มวลมุสลิมีนและบุคคลทั่วไป

إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَن ضَلَّ عَن سَبِيلِهِۦ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ۝٧

7. แท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้นพระองค์ทรงรู้ดียิ่งถึงผู้ที่หลงจากทางของพระองค์ และพระองค์ทรงรู้ดียิ่งถึงผู้ที่อยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง[1]

فَلَا تُطِعِ الْمُكَذِّبِينَ ۝٨

8. ดังนั้น เจ้าอย่าได้ปฏิบัติตามบรรดาผู้ปฏิเสธเลย

وَدُّوا لَوْ تُدْهِنُ فَيُدْهِنُونَ ۝٩

9. พวกเขาใคร่ที่จะเห็นว่า หากเจ้าอ่อนข้อ แล้วพวกเขาก็จะอ่อนข้อตาม

وَلَا تُطِعْ كُلَّ حَلَّافٍ مَّهِينٍ ۝١٠

10. และเจ้าอย่าปฏิบัติตามทุกคนที่เป็นนักสาบานที่ต่ำช้า

هَمَّازٍ مَّشَّآءٍ بِنَمِيمٍ ۝١١

11. ผู้นินทาตระเวนใส่ร้ายผู้อื่น

مَّنَّاعٍ لِّلْخَيْرِ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ ۝١٢

12. ผู้ขัดขวางการทำความดี ผู้อธรรมทำร้ายบาปหนา

عُتُلٍّ بَعْدَ ذَٰلِكَ زَنِيمٍ ۝١٣

13. เป็นคนหยาบคายเลวทราม ยิ่งกว่านั้นยังเป็นคนต่ำช้าแปลกปลอม[2]

---

[1] พระองค์ทรงแจ้งอีกว่า ทั้งท่านนะบีและพวกเขาจะได้ประจักษ์ถึงการลงโทษที่จะเกิดขึ้นแก่พวกเขาและว่าเมื่อถึงโอกาสนั้นก็จะเป็นที่ประจักษ์แก่พวกเขาว่าใครเป็นคนเสียสติกันแน่ คำตอบก็คือพวกมุชริกีนนั้นแหละเป็นคนไร้สติสัมปชัญญะและเป็นคนวิกลจริต และการที่อัลลอฮฺทรงรอบรู้ดียิ่งถึงบ่าวของพระองค์ทุก ๆ คนว่าใครหลงทางและใครอยู่ในแนวทางที่ถูกต้องนั้นความหมายก็คือพระองค์จะทรงลงโทษแก่ผู้หลงทางและจะทรงเอ็นดูเมตตาต่อผู้ที่อยู่ในแนวทางของพระองค์ ในการนี้ก็เป็นการปลอบขวัญแก่ท่านรอซูลและบรรดาสาวกของท่านอีกด้วย

[2] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงใช้ให้ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม อย่าปฏิบัติตามข้อเสนอของพวกมุชริกีน โดยยอมอ่อนข้อแก่พวกเขา แล้วพวกเขาก็จะยอมอ่อนข้อไม่ทำร้ายบรรดามุสลิม และอย่าเชื่อฟังพวกเขาคือผู้ที่ชอบสาบานพล่อย ๆ คนที่ทำตัวเป็นบ่างช่างยุ คนที่ไม่รักทำความดีและไม่สนับสนุนผู้อื่นให้ทำความดี เพราะความตระหนี่และเป็นคนร้ายใจบาป และอย่าเชื่อถือเห็นดีเห็นชอบกับคนใจบาปหยาบช้า เลวทราม ซึ่งเป็นคนแปลกปลอมคือเป็นลูกซินา

14. โดยถือว่าเขาเป็นผู้มีทรัพย์สินและมีบุตรหลานมาก	أَن كَانَ ذَا مَالٍ وَبَنِينَ ﴿١٤﴾
15. เมื่ออายาต (อัลกุรอาน) ทั้งหลายของเราถูกสาธยายแก่เขา เขากล่าวว่าเป็นนิยายเหลวไหลสมัยก่อน	إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِ ءَايَٰتُنَا قَالَ أَسَٰطِيرُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿١٥﴾
16. เราจะตีตราเขาบนปลายจมูก[1]	سَنَسِمُهُۥ عَلَى ٱلْخُرْطُومِ ﴿١٦﴾
17. แท้จริงเราได้ทดสอบพวกเขา[2] ดั่งเช่นที่เราได้ทดสอบบรรดาเจ้าของสวน เมื่อพวกเขาสาบานว่าจะเก็บเกี่ยวผลของมันในยามรุ่ง	إِنَّا بَلَوْنَٰهُمْ كَمَا بَلَوْنَآ أَصْحَٰبَ ٱلْجَنَّةِ إِذْ أَقْسَمُوا۟ لَيَصْرِمُنَّهَا مُصْبِحِينَ ﴿١٧﴾
18. และพวกเขามิได้กล่าวคำว่า "อินชา อัล-ลอฮ"	وَلَا يَسْتَثْنُونَ ﴿١٨﴾
19. ดังนั้น การลงโทษจากพระเจ้าของเจ้าก็ได้มาทำลายสวนนั้น ขณะที่พวกเขากำลังนอนหลับอยู่	فَطَافَ عَلَيْهَا طَآئِفٌ مِّن رَّبِّكَ وَهُمْ نَآئِمُونَ ﴿١٩﴾
20. ครั้นในตอนเช้า มันก็กลายเป็นเช่นถูกตัดอย่างราบเรียบ	فَأَصْبَحَتْ كَٱلصَّرِيمِ ﴿٢٠﴾
21. ดังนั้นพวกเขาจึงกู่ตะโกนให้ตื่นแต่เช้าตรู่	فَتَنَادَوْا۟ مُصْبِحِينَ ﴿٢١﴾

---

[1] นักตัฟซีรกล่าวว่าผู้ที่อ้างว่าเขามีทรัพย์สินเงินทองและบุตรหลานมากมายคือ "อัลวะลีด อิบนุล มุฆีเราะฮฺ" เขาบังอาจกล่าวว่าอัลกุรอานเป็นนิยายเหลวไหลเรื่องเก่าโบราณของคนสมัยก่อน ด้วยเหตุนี้อัลลอฮฺจึงทรงตีตราบนปลายจมูกของเขาอันเป็นสัญลักษณ์แห่งความชั่วและน่าเกลียดตลอดชีวิตของเขา

[2] คือเราได้ทดสอบพวกกุฟฟารมักกะฮฺให้มีทรัพย์สินลูกหลานและมีเกียรติ แต่พวกเขาไม่ขอบคุณในความโปรดปรานที่อัลลอฮฺทรงให้แก่พวกเขา ยิ่งกว่านั้นพวกเขายังปฏิเสธศรัทธาและไม่เชื่อฟังรอซูลของเรา เราจึงให้พวกเขาประสบกับความแห้งแล้งกันดารและการฆ่าฟันกันหวังว่าพวกเขาจะรู้สึกกลับเนื้อกลับตัวดังเช่นที่เราได้ทดสอบบรรดาเจ้าของสวน

أَنِ اغْدُوا عَلَىٰ حَرْثِكُمْ إِن كُنتُمْ صَارِمِينَ ٢٢

22. จงเข้าไปในสวนของพวกท่านในตอนเช้าตรู่เถิด หากพวกท่านต้องการจะเก็บผลไม้

فَانطَلَقُوا وَهُمْ يَتَخَافَتُونَ ٢٣

23. แล้วพวกเขาพากันออกไป แล้วพวกเขาพูดกระซิบซึ่งกันและกันอย่างเบา ๆ

أَن لَّا يَدْخُلَنَّهَا الْيَوْمَ عَلَيْكُم مِّسْكِينٌ ٢٤

24. ว่า วันนี้อย่าได้ให้คนยากจนขัดสนสักคนหนึ่ง เข้าไปหาพวกท่านในสวนนั้น

وَغَدَوْا عَلَىٰ حَرْدٍ قَادِرِينَ ٢٥

25. และพวกเขาก็ได้ออกไปแต่เช้า ตั้งใจว่าจะเก็บผลไม้ให้หมดก่อนที่คนยากจนจะเข้าไปในสวน

فَلَمَّا رَأَوْهَا قَالُوا إِنَّا لَضَالُّونَ ٢٦

26. ครั้นเมื่อพวกเขาเห็นสวน (อยู่ในสภาพที่ถูกทำลาย) พวกเขาก็กล่าวขึ้นว่า แท้จริงพวกเราหลงทางเสียแล้ว

بَلْ نَحْنُ مَحْرُومُونَ ٢٧

27. (บางคนกล่าวว่า) เปล่าดอก พวกเราถูกหวงห้ามสิทธิ์เสียแล้ว

قَالَ أَوْسَطُهُمْ أَلَمْ أَقُل لَّكُمْ لَوْلَا تُسَبِّحُونَ ٢٨

28. คนที่มีสติปัญญาคนหนึ่งในหมู่พวกเขากล่าวว่า ฉันมิได้บอกพวกท่านดอกหรือว่า ทำไมพวกท่านจึงไม่กล่าวสดุดีแด่อัลลอฮฺ

قَالُوا سُبْحَانَ رَبِّنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ٢٩

29. พวกเขาจึงกล่าวว่า มหาบริสุทธิ์แห่งพระเจ้าของเราแท้จริงเรานั้นเป็นผู้อธรรม

فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَلَاوَمُونَ ٣٠

30. แล้วบางคนในหมู่พวกเขาก็หันไปต่อว่าซึ่งกันและกัน

قَالُوا يَا وَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا طَاغِينَ ٣١

31. พวกเขากล่าวว่าความหายนะประสบแก่เราแล้ว เพราะเราเป็นผู้ละเมิดฝ่าฝืน

عَسَىٰ رَبُّنَا أَن يُبْدِلَنَا خَيْرًا مِّنْهَا إِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا رَاغِبُونَ ٣٢

32. บางทีพระเจ้าของเรา จะทรงเปลี่ยนแปลงสิ่งที่ดีกว่าให้แก่เรา แท้จริงเราหวังในความอภัยต่อพระเจ้าของเรา

كَذَٰلِكَ ٱلْعَذَابُ ۖ وَلَعَذَابُ ٱلْـَٔاخِرَةِ أَكْبَرُ ۚ لَوْ كَانُوا۟ يَعْلَمُونَ ﴿٣٣﴾

33. เช่นนั้นแหละการลงโทษ และแน่นอนการลงโทษในปรโลกนั้นยิ่งใหญ่นัก หากพวกเขาล่วงรู้[1]

إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ عِندَ رَبِّهِمْ جَنَّـٰتِ ٱلنَّعِيمِ ﴿٣٤﴾

34. แท้จริง สำหรับบรรดาผู้ยำเกรง ณ ที่พระเจ้าของพวกเขานั้นคือสวนสวรรค์หลากหลายแห่งบรมสุข[2]

---

[1] นักตัฟซีรกล่าวว่า "มีชายมุสลิมคนหนึ่งพำนักอยู่ใกล้เมืองศ็อนอาอฺ นครหลวงของประเทศเยเมน ชายคนนั้นมีสวนแปลงหนึ่งที่เต็มไปด้วยอินทผลัม พืชพันธุ์และผลไม้นานาชนิด เมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยวเขาจะเรียกคนยากจนขัดสนให้มารับส่วนแบ่งของพวกเขาอย่างครบสมบูรณ์พร้อมกับเลี้ยงดูให้เกียรติแก่พวกเขาอย่างเต็มที่ ครั้นเมื่อเจ้าของสวนแห่งนี้ได้ตายไป ลูกชายสามคนก็ได้รับมรดกจากบิดาของพวกเขาชายสามคนซึ่งเป็นเจ้าของสวนแปลงนั้นได้กล่าวขึ้นว่า บัดนี้เรามีลูกหลานมากมาย ทรัพย์สินที่เรามีอยู่ก็น้อย เราไม่สามารถที่จะแบ่งส่วนของพวกยากจนขัดสนเช่นที่บิดาของเราได้กระทำไปแล้ว พวกเขาก็ได้ปรึกษาหารือกันและตกลงที่จะไม่แบ่งส่วนให้แก่คนยากจนขัดสน และตกลงที่จะเก็บเกี่ยวพืชผลในเวลาเช้าตรู่ เพื่อมิให้ใครได้รู้เห็น และพวกเขาก็ได้สบถสาบานที่จะกระทำเช่นนั้นในเวลากลางคืนอัลลอฮฺ ตะอาลา ได้ส่งไฟเข้าไปเผาผลาญสวนของพวกเขา ต้นอินทผลัม พืชพันธุ์และผลไม้ถูกเผาผลาญอย่างราบเรียบ รุ่งเช้าพวกเขาได้ออกไปยังสวนของพวกเขาเมื่อเดินเข้าไปพวกเขาไม่พบอะไรเลย ก็คิดกันว่าคงเดินผิดทางเสียแล้ว ต่อมาก็เป็นที่ประจักษ์ว่าพวกเขากำลังเดินอยู่ในสวนของพวกเขาและตระหนักกันว่าอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงลงโทษพวกเขา เพราะเจตนาอันชั่วช้าของพวกเขา พวกเขาจึงเสียใจและขออภัยโทษ กลับเนื้อกลับตัวหลังจากความพินาศได้ประสบแก่พวกเขาแล้วตั้งแต่อายะฮฺที่ 17 ถึง 33 คือเรื่องของชาวสวนที่ได้เกิดขึ้นในอดีต ซึ่งอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงทดสอบพวกเขาด้วยการให้นิอฺมัดอย่างสมบูรณ์แต่เนื่องด้วยพวกเขาไม่ขอบคุณพระองค์ด้วยการแบ่งสรรปันส่วนให้แก่คนยากจนขัดสน พระองค์จึงทรงลงโทษพวกเขาอย่างทันตาเห็นและพวกเขาก็ขออภัยโทษสำนึกผิดของพวกเขา แต่หลังจากได้สูญเสียนิอฺมัตไปหมดสิ้นแล้ว อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงนำเรื่องของชาวสวนมากล่าวไว้เพื่อเป็นนิทัศน์อุทาหรณ์แก่พวกกุฟฟารกุเรช หวังว่าพวกเขาคงจะสำนึกผิดและขออภัยโทษเช่นเดียวกับที่ชาวสวนได้กระทำมาแล้วการลงโทษเช่นนี้ซึ่งได้ประสบแก่ชาวสวนจะประสบแก่พวกกุเรช และแน่นอนการลงโทษในปรโลกจะยิ่งใหญ่และรุนแรงยิ่งกว่าการลงโทษในโลกนี้ หากพวกเขารู้และเข้าใจ อิบนุ อับบาสกล่าวว่า อุทาหรณ์นี้สำหรับชาวมักกะฮฺ ขณะที่พวกเขาออกไปทำสงครามบัดรฺ พวกเขาสาบานว่าจะไม่กลับสู่นครมักกะฮฺจนกว่าพวกเขาจะฆ่ามุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมและบรรดาสาวก ขณะที่พวกเขาออกไปพวกเขาก็ดื่มเหล้าร้องรำทำเพลง โดยมีนักร้องหญิงร่วมไปด้วย อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงทำให้พวกเขาผิดหวังคือพวกเขาถูกฆ่าและถูกจับเป็นเชลย ในที่สุดก็ประสบความพ่ายแพ้อย่างน่าอัปยศ เช่นเดียวกับชาวสวนที่ออกไปในสวนโดยตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะเก็บเกี่ยวพืชผลในสวนของพวกเขา แล้วพวกเขาก็ผิดหวัง

[2] คือสำหรับบรรดาผู้ยำเกรงอัลลอฮฺอย่างแท้จริงนั้น พวกเขาจะได้รับการตอบแทนในวันอาคิเราะฮฺ คือสวนสวรรค์ในนั้นจะไม่มีสิ่งอื่นใดนอกจากความสุขอย่างเดียวเท่านั้น

35. ดังนั้นจะให้เราปฏิบัติแก่บรรดาผู้นอบน้อมเสมือนกับเราปฏิบัติแก่บรรดาผู้กระทำผิดกระนั้นหรือ

أَفَنَجْعَلُ الْمُسْلِمِينَ كَالْمُجْرِمِينَ ﴿٣٥﴾

36. เกิดอะไรขึ้นแด่พวกเจ้า ทำไมพวกเจ้าจึงตัดสินเช่นนั้น

مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿٣٦﴾

37. หรือว่าที่พวกเจ้ามีคัมภีร์ไว้สำหรับอ่าน

أَمْ لَكُمْ كِتَابٌ فِيهِ تَدْرُسُونَ ﴿٣٧﴾

38. ซึ่งในคัมภีร์นั้นมีสิ่งสำหรับพวกเจ้าที่พวกเจ้าจะเลือกเอาได้

إِنَّ لَكُمْ فِيهِ لَمَا تَخَيَّرُونَ ﴿٣٨﴾

39. หรือว่าพวกเจ้าสัญญาผูกพันกับเราจนกระทั่งถึงวันกิยามะฮฺว่า แท้จริงสำหรับพวกเจ้านั้นจะได้ตามที่พวกเจ้าตัดสินเอาไว้

أَمْ لَكُمْ أَيْمَانٌ عَلَيْنَا بَالِغَةٌ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ ۙ إِنَّ لَكُمْ لَمَا تَحْكُمُونَ ﴿٣٩﴾

40. (มุฮัมมัด) จงถามพวกเขาดูว่า คนใดในหมู่พวกเขาจะเป็นหัวหน้าในการตัดสินเรื่องนั้น

سَلْهُمْ أَيُّهُم بِذَٰلِكَ زَعِيمٌ ﴿٤٠﴾

41. หรือว่าพวกเขามีหุ้นส่วนกับอัลลอฮฺก็จงให้พวกเขานำหุ้นส่วนเหล่านั้นของพวกเขามา ถ้าหากพวกเขาสัตย์จริง[1]

أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ فَلْيَأْتُوا بِشُرَكَائِهِمْ إِن كَانُوا صَادِقِينَ ﴿٤١﴾

---

[1] ตั้งแต่อายะฮฺที่ 35 ถึง 41 อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงตอบปฏิเสธแก่พวกมุชริกีนในข้ออ้างของพวกเขา เป็นการตำหนิและปฏิเสธโดยตั้งเป็นคำถามรวม 7 ข้อ คือ

1. จะให้เราปฏิบัติกับบรรดาผู้นอบน้อมที่จงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ เสมือนกับพวกกระทำผิดที่พวกเขาทำบาปใหญ่ ๆ กระนั้นหรือ?
2. เกิดอะไรขึ้นกับพวกเจ้าจนถึงพวกเจ้าอ้างด้วยคำกล่าวอ้างเช่นนี้?
3. ทำไมพวกเจ้าจึงให้คำตัดสินเช่นนี้ อะไรคือหลักฐานของพวกเจ้า?
4. หรือว่าพวกเจ้ามีคัมภีร์ซึ่งรอซูลของอัลลอฮฺนำมาให้พวกเจ้าอ่านกันโดยมีข้อตัดสินที่พวกเจ้าตัดสินเข้าข้างตนเองว่าพวกเจ้าจะได้รับสิทธิพิเศษในวันกิยามะฮฺมากกว่าบรรดามุอฺมินจะได้รับ และว่าพวกเจ้ามีสิทธิที่ขอเลือกเอาได้ตามใจชอบกระนั้นหรือ? คำตอบก็คือ ไม่...
5. หรือว่าพวกเจ้ามีสัญญาผูกพันกับเราไม่สามารถที่จะลบล้างได้จนกระทั่งวันกิยามะฮฺว่า พวกเจ้ามีสิทธิ์ที่จะตัดสินเข้าข้างตัวเองได้ โดยที่พวกเจ้าจะมีส่วนได้ดียิ่งกว่าบรรดามุอฺมินจะได้รับ
6. มุฮัมมัดจงถามบรรดาหัวหน้าของพวกเขาว่า ใครจะเป็นผู้รับรองในการตัดสินของพวกเจ้าเช่นนั้น
7. หรือว่าพวกเขามีหุ้นส่วนที่เห็นชอบในเรื่องนี้ที่จะคุ้มครองพวกเขาก็ให้นำมา หากพวกเขาเป็นผู้สัตย์จริง

42. วันที่หน้าแข้งจะถูกเลิกขึ้น (ในวันกิยามะฮฺ พระเจ้าจะมาตัดสินคดี หน้าแข้งของพระองค์จะถูกเลิกขึ้น) และพวกเขาจะถูกเรียกให้มาสุญูด แต่พวกเขาไม่สามารถจะสุญูดได้[1]

يَوْمَ يُكْشَفُ عَن سَاقٍ وَيُدْعَوْنَ إِلَى ٱلسُّجُودِ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٤٢﴾

43. สายตาของพวกเขาจะละห้อย ความต่ำต้อยจะปกคลุมพวกเขา และแน่นอนพวกเขาเคยถูกเรียกให้มาสุญูดแล้ว ขณะที่พวกเขายังอยู่ในสภาพที่ปลอดภัยดี[2]

خَٰشِعَةً أَبْصَٰرُهُمْ تَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ وَقَدْ كَانُوا۟ يُدْعَوْنَ إِلَى ٱلسُّجُودِ وَهُمْ سَٰلِمُونَ ﴿٤٣﴾

44. ดังนั้นจงปล่อยให้ข้าเถิด สำหรับผู้ที่ปฏิเสธต่ออัลกุรอาน เราจะนำพวกเขาลงสู่ (การลงโทษ) ทีละขั้น โดยที่พวกเขาไม่รู้[3]

فَذَرْنِى وَمَن يُكَذِّبُ بِهَٰذَا ٱلْحَدِيثِ سَنَسْتَدْرِجُهُم مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٤﴾

45. และข้าจะประวิงเวลาให้แก่พวกเขา แท้จริงอุบายของข้านั้นแข็งแรงนัก[4]

وَأُمْلِى لَهُمْ إِنَّ كَيْدِى مَتِينٌ ﴿٤٥﴾

46. หรือว่าเจ้าได้ขอค่าตอบแทนจากพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงแบกภาระหนักเพราะมีหนี้

أَمْ تَسْـَٔلُهُمْ أَجْرًا فَهُم مِّن مَّغْرَمٍ مُّثْقَلُونَ ﴿٤٦﴾

---

[1] จงกล่าวแก่พวกเขาเถิด โดยชี้แจงข้อเท็จจริงที่จะเกิดขึ้นในวันกิยามะฮฺ เพื่อให้พวกเขามีความละอายต่อความหยิ่งยโส โอหังของพวกเขาว่า ในวันแห่งความหวาดกลัวและความคับขัน พระเจ้าจะมาเพื่อชี้ขาดตัดสิน และหน้าแข้งจะถูกเลิกขึ้น มุอฺมินและมุอฺมินะฮฺทุกคนจะก้มลงสุญูด และพวกมุนาฟิกีนชายและพวกมุนาฟิกีนหญิงพยายามที่จะก้มลงสุญูด แต่ก็ไม่สามารถจะกระทำได้ เพราะหลังของแต่ละคนในหมู่พวกเขาเป็นแผ่นเดียวกัน ทั้งนี้เป็นการทดสอบพวกเขา เพื่อจะได้รู้ว่าใครคือผู้ที่สุญูดด้วยการอวดอ้างและไม่มีความจริงใจ

[2] สายตาของพวกเขาจะละห้อยไม่กะพริบเพราะความกลัวอย่างหนัก ความต่ำต้อยอย่างสุดแห่งความต่ำต้อยปกคลุมพวกเขา พวกเขาเคยถูกเรียกให้สุญูดในโลกดุนยา โดยที่พวกเขาเป็นผู้ที่ปลอดภัยและมีสุขภาพสมบูรณ์ดี แต่พวกเขาไม่สุญูดเพราะความเย่อหยิ่งและปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺ พระเจ้าของพวกเขา

[3] ดังนั้นจงปล่อยให้เป็นหน้าที่ของข้าเถิด สำหรับผู้ที่ปฏิเสธต่ออัลกุรอานนี้ ข้าจะปกป้องเจ้าให้พ้นจากความชั่วร้ายของเขาและข้าจะแก้แค้นแทนเจ้า และข้าจะนำพวกเขาไปสู่การลงโทษเป็นขั้นๆ จนกระทั่งถึงความพินาศหายนะโดยที่พวกเขาไม่รู้สึกตัว

[4] ข้าจะประวิงเวลาแห่งความตาย และการลงโทษของข้านั้นแข็งแรงยิ่งนักไม่มีใครสามารถล่วงรู้ได้

أَمْ عِندَهُمُ ٱلْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُبُونَ ﴿٤٧﴾

47. หรือว่าพวกเขารู้ในสิ่งเร้นลับ แล้วพวกเขาก็บันทึกเอาไว้[1]

فَٱصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تَكُن كَصَاحِبِ ٱلْحُوتِ إِذْ نَادَىٰ وَهُوَ مَكْظُومٌ ﴿٤٨﴾

48. ดังนั้น เจ้า (มุฮัมมัด) จงอดทนต่อไปเถิดต่อบัญชาของพระเจ้าของเจ้า และอย่าเป็นดั่งเช่นเจ้าของปลา (นะบียูนุส) ขณะที่เขาวิงวอนเขาอยู่ในสภาพที่ระทมทุกข์

لَّوْلَآ أَن تَدَٰرَكَهُۥ نِعْمَةٌ مِّن رَّبِّهِۦ لَنُبِذَ بِٱلْعَرَآءِ وَهُوَ مَذْمُومٌ ﴿٤٩﴾

49. หากมิใช่เพราะความเมตตาจากพระเจ้าของเขามีมายังเขาแล้ว เขาคงถูกเหวี่ยงไปยังที่โล่งเตียน และเขาจะถูกตำหนิด้วย

فَٱجْتَبَٰهُ رَبُّهُۥ فَجَعَلَهُۥ مِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٥٠﴾

50. แต่พระเจ้าของเขาได้ทรงคัดเลือกเขา และทรงทำให้เขาอยู่ในหมู่ผู้กระทำความดี[2]

وَإِن يَكَادُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لَيُزْلِقُونَكَ بِأَبْصَٰرِهِمْ لَمَّا سَمِعُوا۟ ٱلذِّكْرَ وَيَقُولُونَ إِنَّهُۥ لَمَجْنُونٌ ﴿٥١﴾

51. และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นแทบจะทำให้สายตาของพวกเขาจ้องเขม็งไปยังเจ้า เมื่อพวกเขาได้ยินอัลกุรอาน พวกเขาก็กล่าวว่า แท้จริงเขาเป็นคนบ้าแน่ๆ[3]

---

[1] หรือว่าเจ้าได้ขอค่าจ้างตอบแทนในการเผยแผ่ศาสนา พวกเขาจึงผินหลังให้กับการศรัทธา เพราะพวกเขาต้องรับภาระหนักจนเป็นหนี้เป็นสิน หรือว่าพวกเขารู้ในสิ่งเร้นลับที่จารึก อยู่ในลูหอัลมะหฺฟูซแล้ว พวกเขาก็นำมาบอกเล่ากันต่อมาว่า พวกเขาดียิ่งกว่าบรรดาผู้ศรัทธา ดังนั้นพวกเขาจึงยืนกรานอยู่บนการปฏิเสธศรัทธาและการฝ่าฝืน

[2] โอ้มุฮัมมัดจงอดทนต่อการทำร้ายของพวกเขา และจงดำเนินต่อไปตามที่เจ้าถูกบัญชาให้เผยแผ่สาสน์แห่งพระเจ้าของเจ้าอย่าได้เป็นเช่น ยูนุส อิบนุ มัตตา อะลัยฮิสสลาม เมื่อเขาโกรธหมู่ชนของเขาเพราะพวกเขาไม่ศรัทธา ดังนั้นเขาจึงหนีพวกเขาออกไปขี่เรือและปลาก็ได้กลืนเขาเข้าไปในท้องของมันขณะที่เขาอยู่ในท้องปลา เขาได้วิงวอนขอต่อพระเจ้าของเขา โดยที่เขาอยู่ในสภาพที่ระทมทุกข์ว่า (لَّآ إِلَٰهَ إِلَّآ أَنتَ سُبْحَٰنَكَ إِنِّى كُنتُ مِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ) หากมิใช่เพราะความเมตตาของอัลลอฮฺที่มีต่อเขาแล้ว เขาคงจะถูกเหวี่ยงไปยังที่โล่งเตียน ณ ที่ต้นไม้และภูเขา และเขาคงถูกประณามตามที่เขาได้ปฏิบัติไป แต่อัลลอฮฺทรงโปรดปรานแก่เขาด้วยความสำเร็จในการกลับเนื้อกลับตัว เขาจึงไม่ถูกตำหนิ แล้วพระเจ้าของเขาก็ทรงคัดเลือกเขาและให้เขาเป็นคนหนึ่งในหมู่ผู้ใกล้ชิดกับพระองค์

[3] พวกกุฟฟารนั้นเพราะความเป็นศัตรูของพวกเขาต่อเจ้า สายตาของพวกเขาจะจ้องเขม็งไปยังเจ้าเพราะความโกรธแค้นขณะที่พวกเขาได้ยินเจ้าอ่านกุรอาน พวกเขาจะกล่าวเพราะความแค้น และความอิจฉาต่อเจ้าว่า มุฮัมมัดนั้นเป็นบ้า

وَمَا هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَٰلَمِينَ ﴿٥٢﴾

52. แต่อัลกุรอานนั้นมิใช่อื่นใด นอกจากเป็นข้อตักเตือนแก่ประชาชาติทั้งหมด[1]

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงตอบโต้พวกเขาว่า อัลกุรอานปาฏิหาริย์ฉบับนี้มิได้เป็นอย่างอื่น นอกจากเป็นข้อตักเตือนแก่มนุษย์และญิน

(69) ซูเราะฮฺ อัลหากเกาะฮฺ

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 52 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลหากเกาะฮฺ

ซูเราะฮฺ อัลหากเกาะฮฺเป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ เนื้อเรื่องของซูเราะฮฺนี้เช่นเดียวกับซูเราะฮฺมักกียะฮฺอื่นๆ คือเน้นหนักในเรื่องของอะกีดะฮฺและการศรัทธา สำหรับซูเราะฮฺนี้ได้กล่าวถึงเรื่องต่างๆ หลายเรื่อง เช่น วันกิยามะฮฺและสภาพอันน่ากลัวของวันนั้น เรื่องของประชาชาติสมัยก่อนอิสลามที่ปฏิเสธศรัทธา และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับพวกเหล่านั้น เช่น พวกอ๊าด ซะมูด ลู๊ฏ ฟิรเอานฺ และนูหฺ รวมทั้งพวกบ่อนทำลายที่ล่วงละเมิดในแผ่นดิน เรื่องของมุอฺมินที่ได้รับความสุข และกาฟิรที่ได้รับความทุกข์ แต่จุดมุ่งหมายหลักของซูเราะฮฺ คือ ยืนยันถึงความจริงของอัลกุรอานว่า เป็นคำกล่าวของพระผู้ทรงปรีชาญาณ ทรงรอบรู้และความบริสุทธิ์ของท่านรอซูลศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จากข้อกล่าวหาของฝ่ายตรงข้ามที่หลงผิด

ซูเราะฮฺเริ่มด้วยการกล่าวถึงสภาพอันน่ากลัวของวันกิยามะฮฺ และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อวันนั้นรวมทั้งการลงโทษของอัลลอฮฺ ตะอาลา ต่อผู้ที่ดื้อดึงและปฏิเสธศรัทธา

"สิ่งซึ่งจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน (วันกิยามะฮฺ) สิ่งที่จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนนั้นคืออะไร? และอันใดเล่าทำให้เจ้ารู้ได้ว่าสิ่งที่จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนนั้นคืออะไร? พวกซะมูดและพวกอ๊าดได้ปฏิเสธวันกิยามะฮฺ ส่วนพวกซะมูดถูกทำลายด้วยเสียงกัมปนาทที่น่ากลัว ส่วนพวกอ๊าดถูกทำลายด้วยลมพายุที่หนาวเหน็บและเสียงดังก้อง"

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงเหตุการณ์และสภาพอันน่ากลัวซึ่งจะเกิดขึ้นขณะที่มีการเป่าสังข์เป็นครั้งแรก สรรพสิ่งต่างๆ ที่อยู่ในจักรวาล เช่น ชั้นฟ้า แผ่นดิน และภูเขาจะแตกสลายอย่างไม่เป็นระเบียบ ฯลฯ

"ครั้นเมื่อเสียงเป่าครั้งแรกถูกเป่าขึ้นโดยสังข์ (เป็นสัญญาณแจ้งให้มนุษย์ทราบถึงวันกิยามะฮฺ) แผ่นดินและเทือกเขาถูกยกขึ้น และทั้งสองสิ่งจะกระแทกกันและร่วงลงมาเป็นชิ้นเดียว"

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงสภาพของมุอฺมินผู้ได้รับความสุข และสภาพของกาฟิรผู้ได้รับความทุกข์ในวันนั้นโดยที่ "มุอฺมินผู้ศรัทธา" จะได้รับบันทึกของเขาทางเบื้องขวาและได้รับการยกย่องและความโปรดปราน ส่วน "กาฟิรผู้ปฏิเสธศรัทธา" จะได้รับความเหยียดหยามและเย้ยหยัน

"ส่วนผู้ที่บันทึกของเขาถูกนำมายื่นให้ทางเบื้องขวา เขาก็จะกล่าวขึ้นว่ามาอ่านบันทึกของฉันซิ...ส่วนผู้ที่บันทึกของเขาถูกนำมายื่นให้ทางเบื้องซ้ายของเขา..."

หลังจากได้กล่าวถึงสภาพของผู้ที่ได้รับเกียรติและไร้เกียรติแล้ว ก็ได้มีการสาบานยืนยันถึงความสัจจะของรอซูล และสิ่งที่ท่านได้นำมาจากอัลลอฮฺอีกทั้งได้ตอบโต้การกล่าวเท็จของพวกมุชริกีน ที่อ้างว่าอัลกุรอานเป็นเล่ห์กลและคำพยากรณ์

"เปล่าเลย ข้าขอสาบาน ต่อสิ่งที่พวกเจ้ามองเห็นและสิ่งที่พวกเจ้ามองไม่เห็น แท้จริงอัลกุรอานนั้นคือคำกล่าวของรอซูลผู้ทรงเกียรติ..."

หลังจากนั้นก็ได้กล่าวถึงหลักฐานอันแน่นอนในความสัจจะของอัลกุรอานและการรักษาอะมานะฮฺของท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ในการเผยแผ่บัญญัติศาสนาตามที่ได้ถูกประทานลงมาให้แก่ท่านด้วยการวาดภาพเช่นนั้นย่อมนำความสั่นสะเทือนมาสู่จิตใจ ทำให้เกิดความหวาดหวั่นในความสำคัญของเรื่อง

"และหากเขา (มุฮัมมัด) เสกสรรกล่าวคำเท็จบางคำแก่เราแล้ว เราก็จะจับเขาด้วยความมั่นคงและเราก็จะตัดเส้นชีวิต ให้ขาดไปจากเขา"

ซูเราะฮฺจบลงด้วยการสรรเสริญให้เกียรติอัลกุรอาน และชี้แจงว่า เป็นความเมตตาแก่บรรดามุอฺมิน และเป็นความเศร้าโศกแก่พวกกุฟฟาร ผู้ปฏิเสธศรัทธา

"และแท้จริงอัลกุรอานนั้นเป็นข้อเตือนสติแก่บรรดาผู้ยำเกรง และแท้จริงเรารู้อย่างแน่นอนว่ามีบรรดาผู้ปฏิเสธอัลกุรอานในหมู่พวกเจ้า และแท้จริงมันเป็นการเศร้าโศกเสียใจแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาและแท้จริงอัลกุรอานนั้นคือความจริงอันเที่ยงแท้แน่นอน ดังนั้นเจ้าจงให้ความบริสุทธิ์ด้วยพระนามแห่งพระเจ้าของเจ้าผู้ยิ่งใหญ่"

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

1. สิ่งที่จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน (วันกิยามะฮฺ)	الْحَاقَّةُ ﴿١﴾
2. สิ่งที่จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนนั้นคืออะไร[1]	مَا الْحَاقَّةُ ﴿٢﴾
3. และอันใดเล่าทำให้เจ้ารู้ได้ว่า สิ่งที่จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนนั้นคืออะไร[2]	وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْحَاقَّةُ ﴿٣﴾
4. พวกซะมูดและพวกอ๊าดได้ปฏิเสธวันกิยามะฮฺ	كَذَّبَتْ ثَمُودُ وَعَادٌ بِالْقَارِعَةِ ﴿٤﴾
5. ส่วนพวกซะมูด ถูกทำลายด้วยเสียงกัมปนาทที่น่ากลัว	فَأَمَّا ثَمُودُ فَأُهْلِكُوا بِالطَّاغِيَةِ ﴿٥﴾
6. ส่วนพวกอ๊าดถูกทำลายด้วยลมพายุที่หนาวเหน็บ และเสียงดังก้อง[3]	وَأَمَّا عَادٌ فَأُهْلِكُوا بِرِيحٍ صَرْصَرٍ عَاتِيَةٍ ﴿٦﴾

---

[1] ซูเราะฮฺได้เริ่มกล่าวถึงวันกิยามะฮฺซึ่งเป็นชื่อของซูเราะฮฺคือ อัลหากเกาะฮฺ เป็นวันที่จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนปราศจากข้อสงสัยใดๆ ทั้งสิ้นในอายะฮฺต่อมาติดตามด้วยคำถามที่ชวนให้เกิดความสนใจยิ่งขึ้นว่า สิ่งที่จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนนั้นคืออะไร การกล่าวถึงวันกิยามะฮฺซ้ำอีกสองครั้ง แสดงให้เห็นถึงความสำคัญและความยิ่งใหญ่ซึ่งจะเกิดขึ้นในวันนั้น

[2] เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าวันกิยามะฮฺคืออะไร เพราะเจ้าไม่เคยรู้มาก่อนเลยถึงความน่าสะพรึงกลัวและความร้ายแรงของวันนั้น คำถามของอายะฮฺที่ 2 และที่ 3 จะไม่ได้รับคำตอบ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้อ่านผู้ฟังวาดภาพความสำคัญของวันนั้นว่าจะมีสภาพเป็นอย่างไร

[3] ในสามอายะฮฺได้กล่าวถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นแก่ประชาชาติในอดีตที่ปฏิเสธการศรัทธาไม่ยอมเชื่อฟังการเรียกร้องไปสู่การให้ความเอกภาพแด่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทั้งนี้เพื่อเป็นการเตือนพวกกุฟฟารมักกะฮฺให้ระลึกถึงการลงโทษที่จะประสบแก่พวกเขาอย่างแน่นอน หากพวกเขายังคงดื้อรั้นในสิ่งที่รอซูลของพวกเขานำมาเผยแผ่ พวกซะมูดมีถิ่นพำนักอยู่ที่แคว้นหนึ่งทางเหนือของฮิญาซ เรียกว่า มะดาอินซอและฮฺ พวกนี้อัลลอฮฺทรงลงโทษด้วยเสียงกัมปนาทลงสู่บ้านพักของพวกเขา ทำให้ผู้คนล้มตายระเนระนาด สาเหตุเพราะพวกเขาทำร้ายฆ่าอูฐของอัลลอฮฺ ส่วนพวกอ๊าด เพราะความหยิ่งยโสโอหังของพวกเขาอัลลอฮฺทรงลงโทษพวกเขาด้วยการสั่งลมพายุที่หนาวเหน็บมีเสียงดังก้อง ลมพายุนี้ได้พัดติดต่อกันอย่างต่อเนื่องถึงเจ็ดคืนกับแปดวัน

سَخَّرَهَا عَلَيْهِمْ سَبْعَ لَيَالٍ وَثَمَٰنِيَةَ أَيَّامٍ حُسُومًا فَتَرَى ٱلْقَوْمَ فِيهَا صَرْعَىٰ كَأَنَّهُمْ أَعْجَازُ نَخْلٍ خَاوِيَةٍ ﴿٧﴾

7. พระองค์ทรงให้ภัยนั้นเกิดขึ้นแก่พวกเขาเจ็ดคืนกับแปดวันต่อเนื่องกัน แล้วเจ้าจะเห็นหมู่ชนนั้นนอนตายอยู่เช่นนั้น ประหนึ่งต้นอินทผลัมที่กลวงล้มระเนระนาด

فَهَلْ تَرَىٰ لَهُم مِّنۢ بَاقِيَةٍ ﴿٨﴾

8. แล้วเจ้าเห็นอะไรบ้างหลงเหลือสำหรับพวกเขา[1]

وَجَآءَ فِرْعَوْنُ وَمَن قَبْلَهُۥ وَٱلْمُؤْتَفِكَٰتُ بِٱلْخَاطِئَةِ ﴿٩﴾

9. ฟิรเอานฺและพวกก่อนหน้าเขา และพวกมุอฺตะฟิกาต (เมืองของพวกลูฏซึ่งถูกพลิกแผ่นดิน) ได้กระทำความผิด

فَعَصَوْا۟ رَسُولَ رَبِّهِمْ فَأَخَذَهُمْ أَخْذَةً رَّابِيَةً ﴿١٠﴾

10. พวกเขาได้ฝ่าฝืนต่อรอซูลแห่งพระเจ้าของพวกเขา ดังนั้นพระองค์จึงทรงลงโทษพวกเขาอย่างหนัก[2]

إِنَّا لَمَّا طَغَا ٱلْمَآءُ حَمَلْنَٰكُمْ فِى ٱلْجَارِيَةِ ﴿١١﴾

11. เมื่อน้ำท่วมสูงขึ้น แท้จริงเราได้บรรทุกพวกเจ้าไว้ในเรือของนูหฺ

لِنَجْعَلَهَا لَكُمْ تَذْكِرَةً وَتَعِيَهَآ أُذُنٌ وَٰعِيَةٌ ﴿١٢﴾

12. เพื่อเราจักได้ทำให้มันเป็นเครื่องเตือนสติแก่พวกเจ้า และหูที่สำเหนียกจะได้จดจำมันไว้อย่างแม่นยำ[3]

---

[1] นี่คือสภาพของประชาชาติสมัยก่อนที่ก่อกรรมทำชั่ว นอกเหนือไปจากการปฏิเสธไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนและการเรียกร้องของบรรดารอซูลไปสู่สัจธรรมกล่าวกันว่า ลมพายุได้พัดเอาศีรษะออกจากร่างของพวกอ๊าดคล้ายกับต้นอินทผลัมที่ถูกตัดยอดออกไป

[2] พวกฟิรเอานฺประชาชาติของนะบีมูซา และประชาชาติก่อนพวกฟิรเอานฺ ซึ่งซูเราะฮฺนี้ได้ระบุไว้ว่าเป็นพวกใด และพวกมุอฺตะฟิกาตซึ่งเป็นหมู่บ้านของพวกลูฏ พวกหลังนี้ถูกลงโทษด้วยการพลิกแผ่นดินประชาชาติดังกล่าวมานี้ ได้กระทำความผิดคือดื้อดึงไม่ปฏิบัติตามคำเรียกร้องและสั่งสอนของบรรดารอซูล ดังนั้นอัลลอฮฺจึงทรงลงโทษอย่างหนักและสาสมกับความผิดที่ได้ก่อกรรมทำไว้

[3] สภาพของน้ำท่วม สภาพเรือของนะบีนูหฺ และสภาพหมู่ชนของนะบีนูหฺที่กำลังจมน้ำตาย เพราะไม่เชื่อฟังและปฏิบัติตามคำเรียกร้องเชิญชวนของนะบีนูหฺ สภาพของการลงโทษดังกล่าวมานี้ย่อมเป็นบทเรียนแก่ประชาชาติใดก็ตามที่ปฏิเสธดื้อดึง และต่อต้านขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่อันเที่ยงธรรมของบรรดารอซูล

فَإِذَا نُفِخَ فِي ٱلصُّورِ نَفۡخَةٌ وَٰحِدَةٌ ﴿١٣﴾

13. ครั้นเมื่อเสียงเป่าครั้งแรกถูกเป่าขึ้นโดยสังข์ (เป็นสัญญาณแจ้งให้ทราบถึงวันกิยามะฮฺ)

وَحُمِلَتِ ٱلۡأَرۡضُ وَٱلۡجِبَالُ فَدُكَّتَا دَكَّةً وَٰحِدَةً ﴿١٤﴾

14. แผ่นดินและเทือกเขาจะถูกยกขึ้น แล้วมันทั้งสองจะถูกกระแทกกันแตกกระจายเป็นผุยผง

فَيَوۡمَئِذٍ وَقَعَتِ ٱلۡوَاقِعَةُ ﴿١٥﴾

15. ในวันนั้นวันกิยามะฮฺก็จะเกิดขึ้น

وَٱنشَقَّتِ ٱلسَّمَآءُ فَهِيَ يَوۡمَئِذٍ وَاهِيَةٌ ﴿١٦﴾

16. และชั้นฟ้าก็จะแยกออก แล้วมันก็จะอ่อนกำลังลงอย่างไม่เป็นระเบียบในวันนั้น[1]

وَٱلۡمَلَكُ عَلَىٰٓ أَرۡجَآئِهَاۚ وَيَحۡمِلُ عَرۡشَ رَبِّكَ فَوۡقَهُمۡ يَوۡمَئِذٍ ثَمَٰنِيَةٌ ﴿١٧﴾

17. และมะลักก็จะปรากฏอยู่บนเวหา และ (มะลาอิกะฮฺ) จำนวนแปดท่านจะทูนบัลลังก์แห่งพระเจ้าของเจ้าไว้เบื้องบนพวกเขาในวันนั้น

يَوۡمَئِذٍ تُعۡرَضُونَ لَا تَخۡفَىٰ مِنكُمۡ خَافِيَةٌ ﴿١٨﴾

18. วันนั้นพวกเจ้าจะถูกนำมาอยู่ต่อหน้าพระองค์ ไม่มีความลับอันใดจะถูกปิดบังแก่พวกเจ้า[2]

فَأَمَّا مَنۡ أُوتِيَ كِتَٰبَهُۥ بِيَمِينِهِۦ فَيَقُولُ هَآؤُمُ ٱقۡرَءُواْ كِتَٰبِيَهۡ ﴿١٩﴾

19. ส่วนผู้ที่บันทึกของเขาถูกนำมายื่นให้ทางเบื้องขวาของเขา เขาจะกล่าวว่า มาอ่านบันทึกของฉันซิ

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงแจ้งให้เราทราบว่าเมื่อได้เกิดการเป่าสังข์ครั้งแรกขึ้น หลังจากนั้นเหตุการณ์ครั้งยิ่งใหญ่ก็จะเกิดขึ้นอันเป็นสัญญาณแจ้งให้มนุษย์ทราบว่า วันกิยามะฮฺได้เกิดขึ้นแล้วสภาพจะเป็นอย่างไร เมื่อแผ่นดินที่มนุษย์เหยียบย่ำอยู่อย่างปลอดภัย และภูเขาที่เรียงรายอย่างสูงตระหง่านได้ลอยขึ้นไปบนฟากฟ้า และได้หมดกำลังลงหลังจากนั้นก็หล่นลงมา นั่นแหละคือวันกิยามะฮฺหรืออัลวากิอะฮฺได้เกิดขึ้นแล้วอย่างแน่นอน หลังจากนั้นชั้นฟ้าทั้งหลายก็จะแตกแยกออกและอ่อนกำลังลงอย่างไม่เป็นระเบียบ นี่คือสภาพของแผ่นดินภูเขาและชั้นฟ้าตามที่อัลกุรอานได้แจ้งให้เราทราบ เราไม่อาจล่วงรู้ได้นอกเหนือไปกว่านั้น

[2] ในวันนั้นมะลาอิกะฮฺ จะปรากฏตนอยู่บนเวหาท่ามกลางท้องฟ้าที่แตกกระจัดกระจาย มะลาอิกะฮฺจำนวน 8 ท่าน หรือ 8 แถว ซึ่งพระองค์ทรงทราบดียิ่ง เราไม่รู้บัลลังก์มีสภาพเป็นอย่างไร และลักษณะการณ์จะเป็นอย่างไร ทั้งหมดนี้เป็นสิ่งเร้นลับ แต่มีความลับชนิดอื่น คือสิ่งที่มนุษย์ได้ปฏิบัติไว้ในโลกดุนยาจะถูกนำมาเปิดเผยให้เห็นเป็นที่ประจักษ์แก่สายตาในวันนั้น

20. ความจริงฉันนึกทีเดียวว่าฉันจะได้พบบัญชีของฉัน	إِنِّي ظَنَنتُ أَنِّي مُلَٰقٍ حِسَابِيَهْ ﴿٢٠﴾
21. แล้วเขาจะมีความเป็นอยู่อย่างสุขสำราญ	فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَّاضِيَةٍ ﴿٢١﴾
22. ในสวนสวรรค์อันสูงส่ง	فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ﴿٢٢﴾
23. การเด็ดผลไม้ของมันอยู่แค่เอื้อมมือ	قُطُوفُهَا دَانِيَةٌ ﴿٢٣﴾
24. พวกเจ้าจงกิน จงดื่ม อย่างเกษมสำราญ เพราะสิ่งที่พวกเจ้าได้ปฏิบัติไว้ในวันเวลาที่ได้ผ่านมา[1]	كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيٓـًٔا بِمَآ أَسْلَفْتُمْ فِي الْأَيَّامِ الْخَالِيَةِ ﴿٢٤﴾
25. ส่วนผู้ที่บันทึกของเขาถูกนำมายื่นให้ทางเบื้องซ้ายของเขา เขาจะกล่าวว่า ฉันภาวนาที่จะไม่ให้บันทึกของฉันถูกนำมายื่น	وَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَٰبَهُۥ بِشِمَالِهِۦ فَيَقُولُ يَٰلَيْتَنِي لَمْ أُوتَ كِتَٰبِيَهْ ﴿٢٥﴾
26. และไม่รู้เสียเลยว่าบัญชีของฉันจะเป็นเช่นใด	وَلَمْ أَدْرِ مَا حِسَابِيَهْ ﴿٢٦﴾
27. โอ้ หากว่าความตายได้เกิดขึ้นเสียก็จะดี	يَٰلَيْتَهَا كَانَتِ الْقَاضِيَةَ ﴿٢٧﴾
28. ทรัพย์สมบัติของฉันไม่ได้คุ้มกันแก่ฉันเลย	مَآ أَغْنَىٰ عَنِّي مَالِيَهْ ﴿٢٨﴾

---

[1] ความของอายะฮฺ 19-24 คือ ในอายาตเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงสภาพของผู้ที่รอดพ้นจากการถูกสอบสวนมาแล้ว เราเคยเห็นสภาพของนักเรียนที่สอบไล่ได้ถึงความดีใจของเขาเป็นอย่างไร แต่ในวันกิยามะฮฺนั้นผู้ที่รอดพ้นจากการถูกสอบสวนและได้รับบันทึกทางเบื้องขวา และจะดีใจขนาดไหน ถึงกับตะโกนเรียกผู้อื่นให้มาดูมาอ่านบันทึกของเขา เพื่อเป็นสักขีพยานร่วมกับเขาด้วย ซึ่งความจริงแล้วเขาไม่ได้นึกฝันเลยว่าเขาจะรอดพ้น เพราะคาดว่าเขาจะถูกสอบสวน ซึ่งเขาเคยได้ยินได้ฟังมาว่า "ผู้ใดที่บัญชีของเขาถูกพิจารณาก็จะได้รับการลงโทษ" หลังจากนั้นก็จะประกาศให้เป็นที่ทราบกันถึงสิ่งที่ได้เตรียมไว้เพื่อความสุขสำราญทั้งหลาย แก่ผู้ที่รอดพ้นจากการถูกสอบสวน "แล้วเขาจะมีความเป็นอยู่อย่างสุขสำราญเพราะสิ่งที่พวกเจ้าได้ปฏิบัติไว้ในวันเวลาที่ได้ผ่านมา"

29. อำนาจของฉันก็ได้สูญสิ้นไปจากฉันแล้ว[1]

هَلَكَ عَنِّي سُلْطَٰنِيَهْ ﴿٢٩﴾

30. (จะมีคำบัญชาแก่มะลาอิกะฮฺว่า) จงนำเขาไป แล้วจำตรวนเสีย

خُذُوهُ فَغُلُّوهُ ﴿٣٠﴾

31. แล้วโยนเขาเข้ากองไฟนรก

ثُمَّ ٱلْجَحِيمَ صَلُّوهُ ﴿٣١﴾

32. แล้วล่ามโซ่เขา ซึ่งความยาวของมันเจ็ดสิบศอก

ثُمَّ فِي سِلْسِلَةٍ ذَرْعُهَا سَبْعُونَ ذِرَاعًا فَٱسْلُكُوهُ ﴿٣٢﴾

33. แท้จริงเขามิได้ศรัทธา ต่ออัลลอฮฺผู้ยิ่งใหญ่

إِنَّهُۥ كَانَ لَا يُؤْمِنُ بِٱللَّهِ ٱلْعَظِيمِ ﴿٣٣﴾

34. และเขามิได้ส่งเสริมให้อาหารแก่คนขัดสน[2]

وَلَا يَحُضُّ عَلَىٰ طَعَامِ ٱلْمِسْكِينِ ﴿٣٤﴾

35. ดังนั้น วันนี้เขาจะไม่มีมิตรสนิท ณ ที่นี้

فَلَيْسَ لَهُ ٱلْيَوْمَ هَٰهُنَا حَمِيمٌ ﴿٣٥﴾

36. และไม่มีอาหารอย่างใด นอกจากน้ำหนองที่ไหลมาจากแผลของชาวนรก

وَلَا طَعَامٌ إِلَّا مِنْ غِسْلِينٍ ﴿٣٦﴾

37. ไม่มีผู้ใดกินมัน นอกจากบรรดาผู้กระทำความผิด[3]

لَّا يَأْكُلُهُۥٓ إِلَّا ٱلْخَٰطِـُٔونَ ﴿٣٧﴾

---

[1] สภาพบุคคลที่บันทึกของเขาถูกนำมายื่นให้ทางเบื้องซ้ายก็คือ การยืนนิ่งด้วยความเสียใจ เบื่อหน่ายและหมดหวัง จนกระทั่งเขาภาวนาไม่อยากจะพบเห็นบันทึกว่ามีอะไรอยู่ในนั้นเสียเลย และว่าหากวันกิยามะฮฺทำให้เขาตายไปเสียก็จะเป็นการดีแก่เขา ทรัพย์สมบัติและอำนาจราชศักดิ์ที่เขาเคยภาคภูมิใจและได้รวบรวมเอาไว้ ก็ไม่ได้ให้ความคุ้มครองแก่เขาแต่อย่างใด

[2] คำบัญชาที่ได้กล่าวแก่มะลาอิกะฮฺผู้เฝ้าประตูนรก ให้นำเอาอาชญากรผู้นี้ไปล่ามโซ่ ซึ่งมีความยาวถึง 70 ศอก หรือเอาไปโยนในกองไฟนรกนั้น ทำให้ทุกคนวาดสภาพถึงความน่ากลัวของเหตุการณ์ในขณะนั้น ทั้งนี้ก็เพราะว่าเขาปฏิเสธไม่ยอมศรัทธาต่ออัลลอฮฺและวันปรโลก บุคคลจำพวกนี้จิตใจของเขาจะไม่มีความเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ คือคนยากจนขัดสน

[3] บุคคลจำพวกดังกล่าวในวันกิยามะฮฺ มิตรสหายเพื่อนฝูงของเขาจะพากันหลีกเลี่ยงและหลบหนี แม้แต่อาหารก็จะไม่ได้กินนอกจากชนิดที่น่าเกลียดน่าทุเรศ เป็นอาหารของชาวนรก ซึ่งได้ถูกจัดไว้เฉพาะผู้ที่กระทำผิดโดยเจตนา

فَلَآ أُقۡسِمُ بِمَا تُبۡصِرُونَ ٣٨

38. เปล่าเลย ข้าขอสาบานต่อสิ่งที่พวกเจ้ามองเห็น

وَمَا لَا تُبۡصِرُونَ ٣٩

39. และสิ่งที่พวกเจ้ามองไม่เห็น

إِنَّهُۥ لَقَوۡلُ رَسُولٖ كَرِيمٖ ٤٠

40. แท้จริงอัลกุรอานนั้นคือคำกล่าวของรอซูลผู้ทรงเกียรติ

وَمَا هُوَ بِقَوۡلِ شَاعِرٖۚ قَلِيلٗا مَّا تُؤۡمِنُونَ ٤١

41. และมิใช่คำกล่าวของนักกวี ส่วนน้อยเท่านั้นที่พวกเจ้าศรัทธา

وَلَا بِقَوۡلِ كَاهِنٖۚ قَلِيلٗا مَّا تَذَكَّرُونَ ٤٢

42. และไม่ใช่คำกล่าวของนักพยากรณ์ส่วนน้อยเท่านั้นที่พวกเจ้าใคร่ครวญ

تَنزِيلٞ مِّن رَّبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ٤٣

43. เป็นการประทานมาจากพระเจ้าแห่งสากลโลก[1]

وَلَوۡ تَقَوَّلَ عَلَيۡنَا بَعۡضَ ٱلۡأَقَاوِيلِ ٤٤

44. และหากเขา (มุฮัมมัด) เสกสรรกล่าวคำเท็จบางคำแก่เราแล้ว

لَأَخَذۡنَا مِنۡهُ بِٱلۡيَمِينِ ٤٥

45. เราก็จะจับเขาด้วยความมั่นคง

ثُمَّ لَقَطَعۡنَا مِنۡهُ ٱلۡوَتِينَ ٤٦

46. แล้วเราก็จะตัดเส้นชีวิตให้ขาดไปจากเขา

---

[1] อิมามอัลฟัครฺกล่าวว่า การสาบานของอัลลอฮฺ หมายถึงสิ่งที่ถูกสาบาน 2 ประเภทด้วยกันคือ สิ่งที่มองเห็นและมองไม่เห็น ซึ่งมีความหมายคลุมไปถึงผู้สร้างและสิ่งที่ถูกสร้าง หมายถึงโลกดุนยาและโลกอาคิเราะฮฺ หมายถึงร่างกายและชีวิตมนุษย์และญิน และหมายถึงนิอฺมะฮฺที่มองเห็นและที่มองไม่เห็น และว่าแท้จริงอัลกุรอานฉบับนี้เป็นคำกล่าวของอัลลอฮฺ ตะอาลา โดยท่านรอซูลผู้ทรงเกียรติเป็นผู้อ่านเป็นผู้นำมาแจ้งแก่บรรดาสาวกและเผยแผ่แก่ประชาชาติอาหรับและประชาชาติอื่นๆ โดยทั่วไปอัลกุรอานมิใช่เป็นคำกล่าวของนักกวีและมิใช่คำกล่าวสของนักพยากรณ์แต่ประการใด ตามคำกล่าวอ้างของพวกมุชริกีนที่ได้ตั้งข้อสังเกตเอาไว้หลังจากนั้นพระองค์ทรงยืนยันว่า อัลกุรอานนั้นเป็นการประทานมาจากพระเจ้าแห่งสากลโลก

47. ดังนั้นจะไม่มีผู้ใดในหมู่พวกเจ้าเป็นผู้คุ้มกันเขาได้[1]	فَمَا مِنكُم مِّنْ أَحَدٍ عَنْهُ حَٰجِزِينَ ﴿٤٧﴾
48. และแท้จริงอัลกุรอานนั้นเป็นข้อเตือนสติแก่บรรดาผู้ยำเกรง	وَإِنَّهُۥ لَتَذْكِرَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٨﴾
49. และแท้จริงเรารู้อย่างแน่นอนว่ามีบรรดาผู้ปฏิเสธอัลกุรอานในหมู่พวกเจ้า	وَإِنَّا لَنَعْلَمُ أَنَّ مِنكُم مُّكَذِّبِينَ ﴿٤٩﴾
50. และแท้จริงอัลกุรอานนั้น เป็นการเศร้าโศกเสียใจแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา[2]	وَإِنَّهُۥ لَحَسْرَةٌ عَلَى ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٥٠﴾
51. และแท้จริงอัลกุรอานนั้นคือความจริงอันเที่ยงแท้แน่นอน	وَإِنَّهُۥ لَحَقُّ ٱلْيَقِينِ ﴿٥١﴾
52. ดังนั้นเจ้าจงให้ความบริสุทธิ์ด้วยพระนามแห่งพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่[3]	فَسَبِّحْ بِٱسْمِ رَبِّكَ ٱلْعَظِيمِ ﴿٥٢﴾

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลาทรงย้ำอย่างหนักแน่นถึงการลงโทษอย่างถอนรากถอนโคนปราศจากความเมตตาปรานีใดๆ หากมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่เผยแผ่สัจธรรม และเขาไม่ปฏิบัติตามหน้าที่โดยมีเจตนาจะบิดเบือนหรือปิดบังข้อเท็จจริง หรือเสกสรรกล่าวคำเท็จสักคำเดียว ต่อข้อใช้ข้อห้ามในศาสนาของพระองค์แล้ว จะได้รับการลงโทษอย่างหนักและทันที โดยจะไม่ได้รับความเห็นอกเห็นใจหรือความเมตตาจากพระองค์เลย และจะไม่มีผู้ใดกล้ามาขัดขวางหรือคุ้มกันการลงโทษของพระองค์ได้

[2] อัลกุรอานฉบับนี้ประมวลไว้ด้วยข้อเตือนสติแก่จิตใจของผู้ที่มีความยำเกรง แล้วเขาก็จะรำลึกนึกถึงพระองค์ และจะทำให้เขาสำนึกถึงตัวของเขาเอง ส่วนผู้ที่ไม่มีความยำเกรงต่อพระองค์ จิตใจของเขาจะถูกปิดและตายด้านไม่มีการรำลึกถึงพระผู้ทรงบังเกิดเขาเลย และคัมภีร์ฉบับนี้มิได้อำนวยประโยชน์อันใดให้แก่เขาเช่นกัน อีกทั้งเป็นหลักฐานยืนยันแก่พวกเขาอีกด้วยว่า ในวันกิยามะฮฺพระองค์จะทรงลงโทษพวกเขาซึ่งจะได้รับแต่ความเศร้าโศกเสียใจในการกระทำของพวกเขาทั้งในโลกนี้และปรโลก

[3] อัลกุรอานนั้นเป็นความจริงระดับสุดยอด และเป็นความเที่ยงแท้แน่นอน ปราศจากข้อสงสัยแคลงใจใดๆ ทั้งสิ้น มาจากพระเจ้าผู้ทรงไว้ซึ่งความจริงอันสูงส่ง ดังนั้นจงให้ความบริสุทธิ์แด่พระองค์ด้วยการกล่าว “มหาบริสุทธิ์แด่พระเจ้าของข้าพระองค์ให้พ้นจากการบิดเบือน และนำภาคีต่างๆ มาคู่เคียงกับพระองค์”

(70) ซูเราะฮฺ อัลมะอาริจญ์

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 44 อายะฮฺ
ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลมะอาริจญ์

ซูเราะฮฺ อัลมะอาริจญ์ เป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ เรื่องราวของซูเราะฮฺนี้เน้นหนักในหลักการศรัทธาเช่นเดียวกับซูเราะฮฺมักกียะฮฺอื่นๆ ในซูเราะฮฺได้กล่าวถึงเรื่องราวของวันกิยามะฮฺ และสภาพอันน่ากลัวของวันนั้น กล่าวถึงวันอาคิเราะฮฺที่มีทั้งความสุขสำราญ และความระทมทุกข์ ความสงบสุขและความเหนื่อยยาก กล่าวถึงสภาพของบรรดามุอฺมินและบรรดาอาชญากร กล่าวถึงสภาพแห่งการตอบแทนที่คู่ควรแก่ผู้ศรัทธาและผู้ปฏิเสธศรัทธา เป้าหมายหลักของซูเราะฮฺนี้กล่าวถึงสภาพของพวกกุฟฟารมักกะฮฺ คือการปฏิเสธศรัทธาต่อการฟื้นคืนชีพ วันแห่งการชุมนุม และการเย้ยหยันต่อการเรียกร้องเชิญชวนของท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ไปสู่ศาสนาอันเที่ยงแท้

ซูเราะฮฺเริ่มกล่าวถึงความเกรี้ยวกราดของชาวมักกะฮฺ ความหยิ่งยโสต่อท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ด้วยการไม่เชื่อฟัง แสดงอาการเย้ยหยันต่อการตักเตือน และการลงโทษที่พวกเขาพึงจะได้รับ กล่าวถึงความกำเริบเสิบสานของพวกเขา คือ การที่อันนัฎรฺ อิบนิล ฮาริษ หัวโจกคนหนึ่งของพวกเขา ขอให้การลงโทษจงประสบแก่เขาและหมู่ชนของเขา เพื่อที่พวกเขาจะได้ลิ้มรสการลงโทษในโลกนี้ก่อนที่โลกอาคิเราะฮฺจะมาถึง ทั้งนี้ก็เพราะความหยิ่งยโสในการดื้อรั้นนั่นเอง

“มีคนหนึ่งได้ขอการลงโทษที่จะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน สำหรับบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น ไม่มีผู้ปัดป้องใดๆ ให้พ้นจากการลงโทษไปได้ (การลงโทษนั้นๆ) มาจากอัลลอฮฺ ผู้เป็นเจ้าของแห่งทางขึ้นสู่เบื้องสูง”

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงสภาพบรรดาผู้ประพฤติชั่วในวันที่น่ากลัวคือวันกิยามะฮฺ ซึ่งท้องฟ้าจะแตกกระจาย และบรรดาภูเขาจะปลิวว่อน มีสภาพคล้ายขนสัตว์สีต่างๆ

"วันที่ท้องฟ้าจะเป็นเช่นทองแดงที่หลอมละลาย และบรรดาภูเขาจะเป็นเช่นขนสัตว์ที่ปลิวว่อน"

ต่อมาซูเราะฮฺได้กล่าวถึงธรรมชาติของมนุษย์ว่าเป็นคนกลัดกลุ้มรุ่มร้อนเมื่อประสบกับความทุกข์ยากไม่พอใจเมื่อได้รับความดี ดังนั้นเขาจึงหวงแหนสิทธิของคนยากจน

"แท้จริงมนุษย์นั้นถูกบังเกิดมาเป็นคนหวั่นไหวเมื่อความทุกข์ยากประสบแก่เขา เขาก็จะตีโพยตีพายกลัดกลุ้มและเมื่อคุณความดีประสบแก่เขาก็หวงแหน..."

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงบรรดามุอฺมิน และคุณลักษณะอันเด่นชัดที่ชี้บ่งถึงการมีมารยาทอันประเสริฐและได้บอกกล่าวถึงสิ่งที่อัลลอฮฺทรงจัดเตรียมการตอบแทนอันยิ่งใหญ่ไว้ให้แก่พวกเขาในสวนสวรรค์อันสุขสำราญ

"นอกจากบรรดาผู้กระทำละหมาด บรรดาผู้ที่ดำรงมั่นอยู่ในการทำละหมาดของพวกเขาเป็นประจำและบรรดาผู้ที่ในทรัพย์สินของพวกเขามีส่วนที่ถูกกำหนดไว้..."

และได้กล่าวถึงบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาที่เย้ยหยันท่านรอซูล พวกเขามีความโลภที่จะเข้าไปในสวนสวรรค์

"มีอะไรเกิดขึ้นแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาที่วิ่งกระหืดกระหอบมายังเจ้า (มุฮัมมัด) พวกเขานั่งเป็นกลุ่ม ๆ ทางขวาหรือทางซ้ายของเจ้า แต่ละคนในหมู่พวกเขาต่างก็อยากจะได้เข้าไปอยู่ในสวนสวรรค์อันสุขสำราญกระนั้นหรือ ไม่เลยทีเดียว แท้จริงเราได้สร้างพวกเขาจากสิ่งที่พวกเขารู้กันดี"

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการสาบานต่อพระเจ้าแห่งโลกทั้งผองว่า การฟื้นคืนชีพและการตอบแทนนั้นเป็นความจริงไม่ต้องสงสัย และว่าอัลลอฮฺ ตะอาลา นั้นทรงอานุภาพที่จะทรงสร้างสิ่งที่ดีกว่าพวกเขา

"ข้าขอสาบานต่อพระเจ้าแห่งบรรดาทิศตะวันออก และบรรดาทิศตะวันตกว่าแท้จริงเรา (อัลลอฮฺ) เป็นผู้เดชานุภาพอย่างแน่นอน ต่อการจะเปลี่ยนตัวแทนซึ่งดีกว่าพวกเขา และเราจะไม่เป็นผู้หมดความสามารถ..." จนกระทั่ง

"สายตาของพวกเขาจะละห้อยเศร้าสลด ความอัปยศปกคลุมพวกเขา นั่นคือวันที่พวกเขาถูกสัญญาไว้"

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

سَأَلَ سَائِلٌ بِعَذَابٍ وَاقِعٍ ﴿١﴾

1. มีคนหนึ่งได้ขอการลงโทษที่จะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

لِّلْكَافِرِينَ لَيْسَ لَهُ دَافِعٌ ﴿٢﴾

2. สำหรับบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นไม่มีผู้ปัดป้องใด ๆ ให้พ้นจากการลงโทษไปได้

مِّنَ اللَّهِ ذِي الْمَعَارِجِ ﴿٣﴾

3. (การลงโทษนั้น) มาจากอัลลอฮฺ ผู้เป็นเจ้าของแห่งทางขึ้นสู่เบื้องสูง[1]

تَعْرُجُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ خَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ ﴿٤﴾

4. มะลาอิกะฮฺและอัรรูหฺ (ญิบรีล) จะขึ้นไปหาพระองค์ในวันหนึ่งซึ่งกำหนดของมันเท่ากับห้าหมื่นปี (ของโลกดุนยานี้)

فَاصْبِرْ صَبْرًا جَمِيلًا ﴿٥﴾

5. ดังนั้น เจ้าจงอดทนด้วยความอดทนที่ดีงามเถิด[2]

---

[1] ซูเราะฮฺได้แจ้งให้เราทราบว่า มีชายคนหนึ่ง คืออันนัฎรอิบนิลฮาริษ ซึ่งเป็นหัวหน้าของชาวกุเรชคนหนึ่ง ได้ถามเกี่ยวกับการลงโทษที่จะเกิดขึ้นและเร่งรัดอยากจะเห็นมัน อัลลอฮฺได้ทรงยืนยันว่าการลงโทษนั้นจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน และสำหรับผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นจะไม่มีผู้ใดปัดป้องให้พ้นจากการลงโทษไปได้ และก็เป็นที่ประจักษ์ชัดในเวลาต่อมาว่า ผู้ที่ขอให้การลงโทษรีบเกิดขึ้นคนนั้นได้ถูกฆ่าตายในสมรภูมิบัดรฺอย่างทารุณที่สุด การลงโทษของพวกเขาเหล่านั้นจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนถึงแม้ว่าพวกเขาจะเร่งขอให้มันเกิดขึ้นหรือไม่ขอก็ตาม ทั้งนี้ก็เพราะว่า การลงโทษนั้นมาจากอัลลอฮฺ ผู้เป็นเจ้าของแห่งทางขึ้นสู่เบื้องสูงคือทางขึ้นของมะลาอิกะฮฺไปยังพระองค์อันหมายถึงชั้นฟ้าทั้งหลายนั่นเอง หรือดังที่พระองค์ได้ตรัสไว้ในซูเราะฮฺฆอฟิรอีกว่า “พระผู้ทรงตำแหน่งอันสูงส่ง ผู้เป็นเจ้าของอะรัช”

[2] อัรรูหฺในที่นี้หมายถึงญิบรีล วันหนึ่งคือวันกิยามะฮฺ คือในวันนั้นมะลาอิกะฮฺและญิบรีลจะขึ้นไปหาพระองค์ และในวันนั้นวันหนึ่งมีระยะเวลาเท่ากับห้าหมื่นปีของเวลาในโลกดุนยานี้ มีรายงานฮะดีสกล่าวว่า “มีผู้ถามว่า โอ้ท่านรอซูลุลลอฮฺ วันนี้มันช่างยาวเสียนี่กระไร ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ตอบว่า ฉันขอสาบานต่อพระผู้ที่ชีวิตของฉันอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ว่า แท้จริงมันเป็นเวลาที่สั้นสำหรับมุอฺมิน จนกระทั่งมันสั้นยิ่งกว่าเวลาที่ถูกกำหนด (ละหมาดฟัรฎู) ที่เขาละหมาดอยู่ในโลกดุนยาเสียอีก” ดังนั้นมุฮัมมัดเอ๋ย เจ้าจงอดทนต่อการเย้ยหยันหรือการทำร้ายจากหมู่ชนของเจ้าเถิด อย่าได้คับอกคับใจเลย เพราะอัลลอฮฺจะทรงช่วยเหลือเจ้าให้มีชัยชนะเหนือพวกเขา

إِنَّهُمْ يَرَوْنَهُۥ بَعِيدًا ﴿٦﴾

6. แท้จริงพวกเขา (มุชริกีน) มองเห็นการลงโทษว่าเป็นเรื่องห่างไกล

وَنَرَىٰهُ قَرِيبًا ﴿٧﴾

7. แต่ว่าเราเห็นมัน (การลงโทษ) นั้นเป็นเรื่องใกล้[1]

يَوْمَ تَكُونُ ٱلسَّمَآءُ كَٱلْمُهْلِ ﴿٨﴾

8. วันที่ท้องฟ้าจะเป็นเช่นทองแดงที่หลอมละลาย

وَتَكُونُ ٱلْجِبَالُ كَٱلْعِهْنِ ﴿٩﴾

9. และบรรดาภูเขาจะเป็นเช่นขนสัตว์ที่ปลิวว่อน[2]

وَلَا يَسْـَٔلُ حَمِيمٌ حَمِيمًا ﴿١٠﴾

10. และมิตรสหายจะไม่ถามถึงกัน

يُبَصَّرُونَهُمْ ۚ يَوَدُّ ٱلْمُجْرِمُ لَوْ يَفْتَدِى مِنْ عَذَابِ يَوْمِئِذٍۭ بِبَنِيهِ ﴿١١﴾

11. ถึงแม้ว่าพวกเขาจะประสานสายตาซึ่งกันและกันก็ตาม ผู้ประพฤติชั่วก็ใคร่จะไถ่ตน ให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺในวันนั้นด้วยบุตรหลานของเขา

وَصَٰحِبَتِهِۦ وَأَخِيهِ ﴿١٢﴾

12. และด้วยภริยาของเขา และด้วยพี่น้องของเขา

وَفَصِيلَتِهِ ٱلَّتِى تُـْٔوِيهِ ﴿١٣﴾

13. และด้วยญาติพี่น้องของเขา ซึ่งได้ให้ที่พักอาศัยแก่เขา

---

[1] เรื่องของการลงโทษนั้นพวกมุชริกีนพากันเย้ยหยันและมองเห็นว่าเป็นเรื่องที่ห่างไกล และพวกเขาเชื่อมั่นว่ามันจะไม่เกิดขึ้นเพราะพวกเขาได้ปฏิเสธต่อการฟื้นคืนชีพและการตอบแทน แต่บรรดามุอฺมินมีความเชื่อมั่นว่าการลงโทษนั้นจะเกิดขึ้นในระยะเวลาอันใกล้นี้ถึงแม้ว่าระยะเวลาอันจำกัดและแน่นอนนั้นไม่มีผู้ใดจะรู้ได้นอกจากอัลลอฮฺ ตะอาลา แต่ว่าทุกสิ่งที่จะมีมานั้นย่อมอยู่ใกล้และจะเกิดขึ้นอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง

[2] คือวันกิยามะฮฺนั้น ท้องฟ้าจะละลายเหมือนกับการหลอมละลายของทองแดงหรือตะกั่วที่ถูกหลอม และภูเขาที่จะแตกกระเจิงเป็นปุยอ่อนเหมือนกับขนสัตว์ที่ปลิวว่อนเมื่อถูกพัด นี่คือสภาพของท้องฟ้าและแผ่นดินในวันที่น่าสะพรึงกลัวของวันนั้น

وَمَن فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ يُنجِيهِ ﴿١٤﴾

14. และด้วยผู้ที่อยู่ในแผ่นดินทั้งมวล เพื่อที่จะให้เขารอดพ้นจากการลงโทษ[1]

كَلَّا إِنَّهَا لَظَىٰ ﴿١٥﴾

15. ไม่เลยทีเดียว แท้จริงมันเป็นไฟนรกที่ลุกโชน

نَزَّاعَةً لِّلشَّوَىٰ ﴿١٦﴾

16. หนังศีรษะถูกลอกออก (เพราะความร้อนของไฟนรก)

تَدْعُو مَنْ أَدْبَرَ وَتَوَلَّىٰ ﴿١٧﴾

17. มันจะเรียกผู้ที่ผินหลัง และหันห่างจากความจริง

وَجَمَعَ فَأَوْعَىٰ ﴿١٨﴾

18. และสะสมทรัพย์สินและปิดบังไว้[2]

إِنَّ الْإِنسَانَ خُلِقَ هَلُوعًا ﴿١٩﴾

19. แท้จริงมนุษย์นั้นถูกบังเกิดมาเป็นคนหวั่นไหว

إِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ جَزُوعًا ﴿٢٠﴾

20. เมื่อความทุกข์ยากประสบแก่เขา ก็ตีโพยตีพายกลัดกลุ้ม

---

[1] คือเพื่อนคนหนึ่งจะไม่ไถ่ถามถึงเพื่อนของเขา แม้แต่ญาติที่ใกล้ชิดก็จะไม่ถามถึงความทุกข์สุขของกันและกัน เพราะทุกคนต่างก็มีภาระของตัวเอง ถึงแม้สายตาจะประสานซึ่งกันและกันก็ตาม ผู้ปฏิเสธศรัทธา ผู้ประพฤติชั่ว และผู้ฝ่าฝืนมีความปรารถนาว่า หากมีการไถ่ตัวให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺ ตะอาลาด้วยสิ่งที่มีค่าและสิ่งที่ตนหวงแหนที่สุดที่มีอยู่ในโลกนี้ เช่นลูกหลาน ตลอดจนญาติพี่น้องและรวมถึงมนุษย์ที่มีอยู่ในแผ่นดินทั้งหมด เขาก็ยอมที่จะเสียสละให้ ขอแต่เพียงให้รอดพ้นจากการลงโทษเท่านั้น

[2] คำว่า "กั๊ลลา" หรือไม่เลยทีเดียวเป็นเครื่องหมายปฏิเสธและตำหนิอย่างรุนแรง เป็นการปฏิเสธว่าความเพ้อเจ้อและความปรารถนาดังกล่าวของพวกเขานั้น ไม่มีทางที่จะเป็นไปได้ ยิ่งกว่านั้นสิ่งที่พวกเขาจะได้รับเป็นการตอบแทนก็คือไฟนรกที่กำลังลุกโชน เปลวไฟที่ลุกโชติช่วงและความร้อนของมันจะลุกไหม้ศีรษะ ทุกครั้งที่หนังหัวถูกลอกออกมามันจะกลับคืนสู่สภาพเดิมเป็นการเพิ่มการทรมานและการลงโทษ พวกเขาจะร้องเรียกและตะโกนหาพวกปฏิเสธศรัทธาและพวกมุนาฟิกีนด้วยรายชื่อของพวกเขาอย่างชัดเจน แล้วมันจะกระชากเอาไปลงนรกเหมือนกับนกที่จิกกินอาหารของมัน และมันจะร้องเรียกผู้ที่รวบรวมทรัพย์สมบัติ และเก็บสะสมไว้ไม่แจกจ่ายในส่วนที่เป็นของอัลลอฮฺ และส่วนของคนยากจนอนาถา

21. และเมื่อคุณความดีประสบแก่เขา ก็หวงแหน[1]

وَإِذَا مَسَّهُ ٱلْخَيْرُ مَنُوعًا ﴿٢١﴾

22. นอกจากบรรดาผู้กระทำละหมาด

إِلَّا ٱلْمُصَلِّينَ ﴿٢٢﴾

23. บรรดาผู้ที่ดำรงมั่นอยู่ในการทำละหมาดของพวกเขาเป็นประจำ[2]

ٱلَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ دَآئِمُونَ ﴿٢٣﴾

24. และบรรดาผู้ที่ในทรัพย์สินของพวกเขามีส่วนที่ถูกกำหนดไว้

وَٱلَّذِينَ فِىٓ أَمْوَٰلِهِمْ حَقٌّ مَّعْلُومٌ ﴿٢٤﴾

25. สำหรับผู้ที่เอ่ยขอและผู้ไม่เอ่ยขอ[3]

لِّلسَّآئِلِ وَٱلْمَحْرُومِ ﴿٢٥﴾

26. และบรรดาผู้ที่เชื่อมั่นต่อวันแห่งการตอบแทน (วันกิยามะฮฺ)[4]

وَٱلَّذِينَ يُصَدِّقُونَ بِيَوْمِ ٱلدِّينِ ﴿٢٦﴾

27. และบรรดาผู้ที่มีความหวาดหวั่นต่อการลงโทษแห่งพระเจ้าของพวกเขา

وَٱلَّذِينَ هُم مِّنْ عَذَابِ رَبِّهِم مُّشْفِقُونَ ﴿٢٧﴾

---

[1] คือมนุษย์นั้นมีสัญชาตญาณเป็นผู้หวั่นไหวไม่อดทนต่อการทดสอบ ไม่ขอบคุณต่อความโปรดปรานที่ได้รับ นี่คือลักษณะประจำตัวของมนุษย์ ทั้งในยามได้รับความทุกข์ยากและได้รับความดี ดังนั้นการอีมานศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา จึงนับได้ว่าเป็นบทบาทสำคัญที่จะเข้ามาควบคุมลักษณะประจำตัวของมนุษย์

[2] คุณลักษณะของมนุษย์ที่จะกล่าวต่อไปนี้สามารถที่จะขจัดโรคร้ายดังกล่าวได้คือ การดำรงมั่นอยู่ในการละหมาด คือปฏิบัติละหมาดอยู่เป็นประจำทั้งในเวลากลางคืน และเวลากลางวัน ทั้งนี้จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขด้วยการศรัทธาและหวังในการตอบแทนจากอัลลอฮฺ โดยปฏิบัติอย่างถูกต้องตามหลักการที่เป็นวาญิบและเป็นซุนนะฮฺ

[3] ยอมรับในสิ่งที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกำหนดสิทธิ์ในทรัพย์สมบัติของเขา และการให้สิทธินั้นแก่ผู้ที่เอ่ยขอและผู้ไม่เอ่ยขอ ซึ่งบุคคลทั้งสองประเภทนั้นเป็นเจ้าของสิทธิในทรัพย์ซะกาต และศ่อดะเกาะฮฺที่ผู้อื่นครอบครองอยู่

[4] มีความเชื่อมั่นอย่างสมบูรณ์ต่อวันกิยามะฮฺคือวันแห่งการฟื้นคืนชีพ และการตอบแทน

إِنَّ عَذَابَ رَبِّهِمْ غَيْرُ مَأْمُونٍ ﴿٢٨﴾

28. แท้จริงการลงโทษแห่งพระเจ้าของพวกเขาไม่เป็นที่ปลอดภัย[1]

وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ ﴿٢٩﴾

29. และบรรดาผู้ที่ระวังรักษาทวารของพวกเขา

إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ﴿٣٠﴾

30. นอกจากแก่คู่ครองของพวกเขา หรือที่มือขวาของพวกเขาครอบครองในลักษณะเช่นนั้น พวกเขาจะไม่เป็นผู้ที่ถูกตำหนิ

فَمَنِ ابْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَٰلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ ﴿٣١﴾

31. ดังนั้นผู้ใดล่วงละเมิดนอกเหนือไปจากนั้น ชนเหล่านั้นพวกเขาเป็นผู้ละเมิด[2]

وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمَانَاتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ ﴿٣٢﴾

32. และบรรดาผู้ที่ระวังรักษาสิ่งที่ได้รับมอบหมาย (อะมานะฮฺ) ของพวกเขาและคำมั่นสัญญาของพวกเขา[3]

وَالَّذِينَ هُمْ بِشَهَادَاتِهِمْ قَائِمُونَ ﴿٣٣﴾

33. และบรรดาผู้ที่ดำรงมั่นต่อการเป็นพยานของพวกเขา[4]

---

[1] มีความกลัวต่อการลงโทษของอัลลอฮฺอยู่เสมอและตลอดไป เพราะการลงโทษของพระองค์นั้นไม่เห็นเป็นที่น่าปลอดภัย อาจจะเกิดขึ้นได้ในทุกขณะ ดังนั้นความกลัวในลักษณะเช่นนี้ ทำให้จิตใจหวาดหวั่นอยู่เสมอไม่กล้ากระทำสิ่งที่จะนำความกริ้วมาสู่พระองค์ เพราะการงานของมนุษย์นั้นไม่สามารถจะป้องกันหรือทำให้เขาได้เข้าสวนสวรรค์ เว้นแต่ด้วยความโปรดปรานและความเมตตาจากอัลลอฮฺเท่านั้น

[2] รักษาอวัยวะเพศมิให้ล่วงเกินด้วยการกระทำที่เกินขอบเขต นอกจากกับภริยาของเขา และปกปักรักษาให้พ้นจากการผิดประเวณี การสมสู่ทางทวาร และการใช้มือกระทำการเพื่อปลดปล่อยความใคร่ ผู้ใดล่วงละเมิดคือกระทำเกินจากขอบเขตที่ศาสนากำหนดไว้ เขาก็เป็นผู้อธรรมแก่ตัวของเขาเอง

[3] รักษาอะมานะฮฺและสัญญาต่าง ๆ ที่สำคัญ นั่นก็คือการเชื่อฟังภักดีต่ออัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ และจะต้องปฏิบัติตามคำมั่นสัญญานั้นอยู่ตลอดไป นอกเหนือไปจากการรักษาอะมานะฮฺ และคำมั่นสัญญาที่มีต่อกันระหว่างมนุษย์ การรักษาไว้ซึ่งอะมานะฮฺ และคำมั่นต่อสัญญาเป็นลักษณะประจำตัวของมุอฺมิน และการไม่รักษาไว้ซึ่งอะมานะฮฺและบิดพริ้วต่อคำมั่นสัญญาเป็นลักษณะประจำตัวของมุนาฟิกและกาฟิร

[4] การธำรงรักษาไว้ซึ่งการเป็นพยานอย่างเที่ยงธรรม โดยปฏิบัติไปอย่างถูกต้องด้วยความซื่อสัตย์ไม่ปิดบังข้อเท็จจริง ไม่เกรงกลัวข้อครหาจากผู้ใด อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงถือว่า การเป็นพยานนั้นมีความสัมพันธ์กับการจงรักภักดีต่อพระองค์

وَٱلَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ﴿٣٤﴾

34. และบรรดาผู้ที่ดำรงรักษาในการละหมาดของพวกเขา[1]

أُوْلَٰٓئِكَ فِي جَنَّٰتٍ مُّكْرَمُونَ ﴿٣٥﴾

35. ชนเหล่านั้นจะอยู่ในสวนสวรรค์อันหลากหลายเป็นผู้ได้รับเกียรติ[2]

فَمَالِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ قِبَلَكَ مُهْطِعِينَ ﴿٣٦﴾

36. มีอะไรเกิดขึ้นแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาที่วิ่งกระหืดกระหอบมายังเจ้า (มุฮัมมัด)

عَنِ ٱلْيَمِينِ وَعَنِ ٱلشِّمَالِ عِزِينَ ﴿٣٧﴾

37. พวกเขานั่งเป็นกลุ่ม ๆ ทางขวาหรือทางซ้ายของเจ้า[3]

أَيَطْمَعُ كُلُّ ٱمْرِيٍٕ مِّنْهُمْ أَن يُدْخَلَ جَنَّةَ نَعِيمٍ ﴿٣٨﴾

38. แต่ละคนในหมู่พวกเขาต่างก็อยากจะได้เข้าไปอยู่ในสวนสวรรค์อันสุขสำราญกระนั้นหรือ

كَلَّآ إِنَّا خَلَقْنَٰهُم مِّمَّا يَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾

39. ไม่เลยทีเดียว แท้จริงเราได้สร้างพวกเขาจากสิ่งที่พวกเขารู้กันดี[4]

---

[1] การดำรงรักษาไว้ซึ่งการละหมาดทั้ง 5 เวลา โดยพยายามรักษาเงื่อนไขและรุกุ่นต่าง ๆ ให้สมบูรณ์ครบถ้วน เช่น เป็นผู้นอบน้อมถ่อมตน และมีความสงบนิ่งในขณะรุกัวะอฺ สุญูด และยืน นอกจากนั้นยังจะต้องรักษากำหนดเวลาของการละหมาด สิ่งที่เป็นฟัรฎู และสิ่งที่เป็นซุนนะฮฺ ตลอดจนวิญญาณของการละหมาดอีกด้วย

[2] ทั้งนี้เป็นการตอบแทนในการที่พวกเขาอดทน เพื่อธำรงไว้ซึ่งการมีมรรยาทอันดีงามนี้ซึ่งเป็นลักษณะเด่นชัดของบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธา

[3] พวกมุชริกีนได้วิ่งอย่างรีบร้อนกระหืดกระหอบเข้าไปหาท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เพื่อไปสอดส่องจับผิดและหาทางวางแผนตอบโต้กันต่อไป ในเวลาเดียวกันก็ทำทีเป็นเยาะเย้ยบรรดามุอฺมิน

[4] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงตอบโต้และปฏิเสธความโลภหลงที่ไร้คุณค่าของพวกมุชริกีนว่าพวกเขาหมายมั่นที่จะเข้าไปอยู่ในสวนสวรรค์อันสุขสำราญทั้ง ๆ ที่พวกเขาปฏิเสธ ทำร้ายท่านรอซูลุลลอฮฺและวางแผนที่จะลบล้างรัศมีของอัลลอฮฺ หลังจากนี้แล้วพวกเขาก็อยากจะเข้าสวนสวรรค์อันนี้นับได้ว่าเป็นเรื่องใหญ่ในทัศนะของอัลลอฮฺ ดังนั้นพระองค์จึงปฏิเสธอย่างแข็งขันว่า ไม่เลยทีเดียวพวกเขาทราบกันดีว่าพวกเขาถูกสร้างมาจากอะไร ถูกสร้างมาจากน้ำที่น่ารังเกียจ ทั้งนี้เพื่อเป็นการลบล้างความหยิ่งยโสและลดคุณค่าในเกียรติภูมิของพวกเขา

فَلَآ أُقۡسِمُ بِرَبِّ ٱلۡمَشَٰرِقِ وَٱلۡمَغَٰرِبِ إِنَّا لَقَٰدِرُونَ ﴿٤٠﴾

40. ข้าขอสาบานต่อพระเจ้า แห่งบรรดาทิศตะวันออก และบรรดาทิศตะวันตกว่า แท้จริงเรา (อัลลอฮฺ) เป็นผู้เดชานุภาพอย่างแน่นอน

عَلَىٰٓ أَن نُّبَدِّلَ خَيۡرٗا مِّنۡهُمۡ وَمَا نَحۡنُ بِمَسۡبُوقِينَ ﴿٤١﴾

41. ต่อการที่เราจะเปลี่ยนตัวแทนซึ่งดีกว่าพวกเขา และเราจะไม่เป็นผู้หมดความสามารถ[1]

فَذَرۡهُمۡ يَخُوضُواْ وَيَلۡعَبُواْ حَتَّىٰ يُلَٰقُواْ يَوۡمَهُمُ ٱلَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٤٢﴾

42. ดังนั้น เจ้าจงปล่อยพวกเขาให้มั่วสุมและหลงระเริง จนกว่าพวกเขาจะได้พบกับวัน (กิยามะฮฺ) ของพวกเขา ซึ่งพวกเขาถูกสัญญาไว้

يَوۡمَ يَخۡرُجُونَ مِنَ ٱلۡأَجۡدَاثِ سِرَاعٗا كَأَنَّهُمۡ إِلَىٰ نُصُبٖ يُوفِضُونَ ﴿٤٣﴾

43. วันที่พวกเขาจะออกมาจากหลุมฝังศพอย่างรีบเร่งคล้ายกับพวกเขาวิ่งกรูไปยังเจว็ดของพวกเขา

خَٰشِعَةً أَبۡصَٰرُهُمۡ تَرۡهَقُهُمۡ ذِلَّةٞۚ ذَٰلِكَ ٱلۡيَوۡمُ ٱلَّذِي كَانُواْ يُوعَدُونَ ﴿٤٤﴾

44. สายตาของพวกเขาละห้อยเศร้าสลด ความอัปยศปกคลุมพวกเขา นั่นคือวันที่พวกเขาถูกสัญญาไว้[2]

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ได้ทรงยืนยันต่อไปว่า พระองค์สามารถที่จะสร้างกลุ่มชนที่ดีกว่าพวกเขา และพระองค์ไม่หมดความสามารถที่จะกระทำเช่นนั้นได้ ความจริงนั้นไม่จำเป็นต้องสาบานก็ได้ แต่การกล่าวถึงบรรดาทิศตะวันออกและบรรดาทิศตะวันตกนั้นเป็นการชี้แนะให้ตระหนักถึงความยิ่งใหญ่ของพระผู้สร้าง

[2] จากตัวบทแห่งการสนทนานี้เป็นการแสดงให้เห็นถึงสภาพแห่งความต่ำต้อยความอัปยศของพวกกุฟฟารตลอดจนความรีบร้อนกระวนกระวายอีกทั้งการเคลื่อนไหวของพวกเขาในวันนั้นเป็นภาพที่ก่อให้เกิดความน่ากลัวและความหวาดหวั่น นอกจากนั้นในสำนวนของบทสนทนาก็มีถ้อยคำที่เย้ยหยันถากถางเหน็บแนมพวกกุฟฟารอีกด้วย วันกิยามะฮฺซึ่งพวกเขาปฏิเสธไม่ยอมเชื่อว่าจะมีวันแห่งการตอบแทนและเหตุการณ์นี้ก็ได้เกิดขึ้นแล้ว ดังนั้นพวกเขาจงลิ้มรสความทุกข์ยาก ความเศร้าโศกและการลงโทษหลากชนิดกันเถิด

(71) ซูเราะฮฺ นูหฺ

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 28 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ นูหฺ

ซูเราะฮฺนูหฺเป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ เนื้อเรื่องของซูเราะฮฺนี้คล้ายคลึงกับซูเราะฮฺมักกียะฮฺอื่น ๆ คือเน้นหนักในเรื่องของอะกีดะฮฺหรือหลักการศรัทธา ซูเราะฮฺได้กล่าวอย่างละเอียดถึงเรื่องของผู้นำแห่งบรรดานะบีนูหฺ อะลัยฮิสสลาม ตั้งแต่เริ่มการเผยแผ่สัจธรรมจนสิ้นสุดลงด้วยเหตุการณ์น้ำท่วมซึ่งอัลลอฮฺทรงให้บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในหมู่ชนของเขาจมน้ำตาย ด้วยเหตุนี้ซูเราะฮฺนี้จึงได้ชื่อว่า “ซูเราะฮฺนูหฺ” ในซูเราะฮฺได้ชี้แจงถึงแนวทางการปฏิบัติของอัลลอฮฺตะอาลาต่อประชาชาติต่าง ๆ ที่หันห่างจากการเรียกร้องของพระองค์ ได้ชี้แจงถึงบั้นปลายของบรรดารอซูล และจุดจบของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในยุคและสมัยต่าง ๆ

ซูเราะฮฺได้เริ่มด้วยการที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงส่งนะบีนูหฺ อะลัยฮิสสลาม เพื่อประกาศเผยแผ่สัจธรรมและตักเตือนหมู่ชนเขาให้ระวังการลงโทษของอัลลอฮฺ

“แท้จริงเราได้ส่งนูหฺไปยังหมู่ชนของเขา โดยให้กล่าวตักเตือนหมู่ชนของเจ้าก่อนที่การลงโทษอันเจ็บปวดจะมาถึงพวกเขา”

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงการต่อสู้ของนูหฺ การอดทนของเขา และการเสียสละของเขาทั้งกลางคืนและกลางวัน ทั้งโดยทางลับและการเปิดเผย กระนั้นก็ตามหมู่ชนของเขาก็หาได้ให้ความสนใจแก่เขาไม่ยิ่งกว่านั้นพวกเขายังดื่มด่ำอยู่ในการหลงผิด และการดื้อรั้น

“เขากล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ แท้จริงข้าพระองค์ได้เรียกร้องเชิญชวนหมู่ชนของข้าพระองค์ทั้งกลางคืนและกลางวัน แต่การเรียกร้องเชิญชวนของข้าพระองค์มิได้เพิ่มพูนสิ่งใดแก่พวกเขานอกจากการหลบหนี”

หลังจากนั้นซูเราะฮฺได้กล่าวเตือนพวกเขาให้รำลึกถึงความโปรดปรานของ

อัลลอฮฺและความดีงามต่าง ๆ ของพระองค์ผ่านทางนะบีนูหฺ อะลัยฮิสสลาม เพื่อให้พวกเขาขยันหมั่นเพียรในการจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ แล้วพวกเขาก็จะเห็นร่องรอยแห่งอานุภาพและความเมตตาของพระองค์ในจักรวาลนี้

"พวกท่านไม่เห็นดอกหรือว่าอัลลอฮฺทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งเจ็ดเป็นชั้น ๆ อย่างไร และทรงทำให้ดวงจันทร์ในชั้นฟ้าเหล่านั้นมีแสงสว่างและทรงทำให้ดวงอาทิตย์มีแสงจ้า และอัลลอฮฺทรงบังเกิดพวกท่านจากแผ่นดินเช่นพืชผัก แล้วจะทรงให้พวกท่านกลับคืนสู่ในแผ่นดิน และจะทรงให้พวกท่านออกมาอีกเพื่อฟื้นคืนชีพ"

ทั้ง ๆ ที่ได้มีการตักเตือนสั่งสอนและชี้แนะทางที่ถูกต้องและทางรอดแล้วก็ตาม หมู่ชนของนะบีนูหฺก็ยังคงดื้อรั้นอยู่กับการปฏิเสธศรัทธา การหลงทางและการผินหลังให้ พวกเขาเหยียดหยามการเรียกร้องเชิญชวนของนะบีของพวกเขา คือนะบีนูหฺ อะลัยฮิสสลามจนกระทั่งอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงทำลายล้างพวกเขาด้วยการให้จมน้ำตาย

"นูหฺได้กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ แท้จริงพวกเขาได้ฝ่าฝืนข้าพระองค์ และเชื่อฟังผู้ที่ทรัพย์สมบัติของเขาและลูกหลานของเขามิได้เพิ่มพูนอันใดแก่เขานอกจากการขาดทุน และพวกเขาได้วางแผนร้ายอันยิ่งใหญ่ และพวกเขาได้กล่าวว่า พวกท่านอย่าได้ทอดทิ้งพระเจ้าทั้งหลายของพวกท่านเป็นอันขาด พวกท่านอย่าได้ทอดทิ้งวัดดฺและสุวาอฺ และยะฆูษ และยะอู๊กและนัซรฺ เป็นอันขาด"

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการวิงวอนขอพรของนะบีนูหฺ อะลัยฮิสสลาม แก่หมู่ชนของเขาให้ประสบความพินาศและความหายนะ หลังจากที่ได้ใช้เวลาอยู่กับพวกเขาเป็นเวลาถึง 950 ปี เรียกร้องเชิญชวนพวกเขาให้เคารพภักดีต่ออัลลอฮฺองค์เดียว จิตใจของพวกเขามิได้อ่อนไหวลงเลย การตักเตือนก็ดีและการเตือนสำทับก็ดีมิได้อำนวยประโยชน์อันใดแก่พวกเขาเลย

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

إِنَّا أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ أَنْ أَنذِرْ قَوْمَكَ مِن قَبْلِ أَن يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١﴾

1. แท้จริงเราได้ส่งนูหฺไปยังหมู่ชนของเขา (โดยบัญชาว่า) เจ้าจงกล่าวตักเตือนหมู่ชนของเจ้าก่อนที่การลงโทษอันเจ็บปวดจะมาถึงพวกเขา

قَالَ يَا قَوْمِ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢﴾

2. เขากล่าวว่า โอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย แท้จริงฉันคือผู้ตักเตือนอันชัดแจ้งของพวกท่าน

أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاتَّقُوهُ وَأَطِيعُونِ ﴿٣﴾

3. พวกท่านจงเคารพภักดีอัลลอฮฺเถิด และจงยำเกรงพระองค์ และจงเชื่อฟังปฏิบัติตามฉัน[1]

يَغْفِرْ لَكُم مِّن ذُنُوبِكُمْ وَيُؤَخِّرْكُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ۚ إِنَّ أَجَلَ اللَّهِ إِذَا جَاءَ لَا يُؤَخَّرُ ۖ لَوْ كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤﴾

4. พระองค์จะทรงอภัยโทษให้แก่พวกท่านในความผิดของพวกท่าน และจะทรงผ่อนผัน พวกท่านจนกระทั่งถึงวาระที่ถูกกำหนดไว้ แท้จริงวาระของอัลลอฮฺนั้น เมื่อมาถึงแล้วมันจะไม่ยืดเวลาต่อไปอีก หากพวกท่านได้รู้[2]

---

[1] เราได้ส่งหัวหน้าแห่งบรรดานะบีไปยังประชากรในคาบสมุทรอาหรับโดยให้กล่าวตักเตือนพวกเขาว่าการลงโทษนั้นจะเกิดขึ้นไม่ช้าก็เร็ว คือทั้งในโลกนี้และโลกหน้า และได้ประกาศให้พวกเขาทราบอย่างตรงไปตรงมาและชัดเจนว่า ฉันนี้คือผู้ตักเตือนอันชัดแจ้งของพวกท่าน ดังนั้นหน้าที่ของพวกท่านก็คือการเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺองค์เดียว เพราะเป็นแนวทางที่ถูกต้องและเป็นรากฐานแห่งการดำเนินชีวิต และการยำเกรงอัลลอฮฺเถิด เพราะเป็นสิ่งค้ำประกันอย่างแท้จริงในการรักษาความเที่ยงธรรมของมนุษย์ และการเชื่อฟังปฏิบัติตามรอซูลนับได้ว่าเป็นแนวทางที่สำคัญยิ่งในการดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง

[2] นะบีนูหฺได้สัญญากับหมู่ชนของเขาตามที่อัลลอฮฺได้ทรงสัญญากับบรรดาผู้กลับเนื้อกลับตัวไว้ว่า พระองค์จะทรงอภัยโทษจากความผิดและบาปต่าง ๆ ในอดีต อีกทั้งจะได้รับการผ่อนผันไปยังวาระที่พระองค์ทรงกำหนดไว้คือวันกิยามะฮฺ และว่าวาระที่ถูกกำหนดไว้นั้นเป็นของแน่นอน จะมีมาตามกำหนดของมัน โดยไม่มีการผ่อนผันเหมือนกับการลงโทษในโลกดุนยา

قَالَ رَبِّ إِنِّي دَعَوْتُ قَوْمِي لَيْلًا وَنَهَارًا ﴿٥﴾

5. เขากล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ แท้จริงข้าพระองค์ได้เรียกร้องเชิญชวนหมู่ชนของข้าพระองค์ทั้งกลางคืนและกลางวัน[1]

فَلَمْ يَزِدْهُمْ دُعَاءِي إِلَّا فِرَارًا ﴿٦﴾

6. แต่การเรียกร้องเชิญชวนของข้าพระองค์มิได้เพิ่มพูนสิ่งใดแก่เขา นอกจากการหลบหนี

وَإِنِّي كُلَّمَا دَعَوْتُهُمْ لِتَغْفِرَ لَهُمْ جَعَلُوا أَصَابِعَهُمْ فِي آذَانِهِمْ وَاسْتَغْشَوْا ثِيَابَهُمْ وَأَصَرُّوا وَاسْتَكْبَرُوا اسْتِكْبَارًا ﴿٧﴾

7. และแท้จริงทุกครั้งที่ข้าพระองค์เรียกร้องเชิญชวนพวกเขาเพื่อที่พระองค์ท่านจะได้อภัยโทษให้แก่พวกเขา พวกเขาก็เอานิ้วมืออุดรูหูของพวกเขา และเอาเสื้อผ้าของพวกเขาคลุมโปง และพวกเขายังดื้อรั้น และหยิ่งยโสด้วยความจองหอง[2]

ثُمَّ إِنِّي دَعَوْتُهُمْ جِهَارًا ﴿٨﴾

8. ครั้นแล้วข้าพระองค์ได้เรียกร้องเชิญชวนพวกเขาอย่างเปิดเผย

ثُمَّ إِنِّي أَعْلَنْتُ لَهُمْ وَأَسْرَرْتُ لَهُمْ إِسْرَارًا ﴿٩﴾

9. แล้วข้าพระองค์ก็ได้ประกาศแก่พวกเขาอย่างเปิดเผย อีกทั้งข้าพระองค์ยังได้บอกกล่าวแก่พวกเขาอย่างลับ ๆ อีกด้วย[3]

فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا ﴿١٠﴾

10. ข้าพระองค์ได้กล่าวว่า พวกท่านจงขออภัยโทษต่อพระเจ้าของพวกท่านเถิด เพราะแท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงอภัยโทษอย่างแท้จริง[4]

---

[1] นะบีนูหฺได้รายงานผลการปฏิบัติหน้าที่อันยาวนานแด่พระเจ้าของเขา ด้วยการวาดภาพของการเหนื่อยยากอย่างต่อเนื่องทั้งกลางวันและกลางคืน แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ

[2] นะบีนูหฺมิได้เหนื่อยหน่ายหรือย่อท้อหมดหวังต่อการผินหลังให้ และไม่เชื่อฟังการเรียกร้องของท่าน แต่ผลที่ได้รับจากพวกเขาคือการหลบหนี ในเวลาเดียวกันก็ไม่ชอบที่จะให้เสียงเรียกร้องเข้าสู่โสตประสาทของพวกเขา ดังนั้นภาพลักษณ์แห่งความดื้อรั้นหยิ่งยโสของผู้ใหญ่ที่มีนิสัยเหมือนเด็กก็ปรากฏขึ้นแก่พวกเขาคือ เอานิ้วมืออุดรูหู ปิดหัวปิดหน้าด้วยเสื้อผ้าในสภาพคลุมโปง

[3] นะบีนูหฺยังคงปฏิบัติหน้าที่ทุกวิถีทางที่จะกระทำได้ บางครั้งก็ทำหน้าที่เผยแผ่อย่างเปิดเผย และบางครั้งก็ทำหน้าที่ควบกันไปทั้งสองอย่างคือทั้งทางเปิดเผยและโดยทางลับ

[4] ความหมายของนะบีนูหฺเพื่อหาช่องทางเพื่อจะให้พวกเขาได้รับความดียังคงมีต่อไปคือเรียกร้องให้พวกเขาขออภัยโทษต่ออัลลอฮฺอย่างจริงใจ และให้ความเป็นเอกภาพแด่พระองค์ เพราะพระองค์เป็นผู้ทรงอภัยโทษในความผิดทั้งหลายของปวงบ่าว

يُرْسِلِ ٱلسَّمَآءَ عَلَيْكُم مِّدْرَارًا ﴿١١﴾

11. พระองค์จะทรงหลั่งน้ำฝนอย่างมากมายแก่พวกท่าน

وَيُمْدِدْكُم بِأَمْوَٰلٍ وَبَنِينَ وَيَجْعَل لَّكُمْ جَنَّـٰتٍ وَيَجْعَل لَّكُمْ أَنْهَـٰرًا ﴿١٢﴾

12. และพระองค์จะทรงเพิ่มพูนทรัพย์สินและลูกหลานแก่พวกท่าน และจะทรงทำให้มีสวนมากหลายแก่พวกท่าน และจะทรงทำให้มีลำน้ำมากหลายแก่พวกท่าน[1]

مَّا لَكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَارًا ﴿١٣﴾

13. ทำไมพวกท่านจึงไม่สำนึกถึงความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺ

وَقَدْ خَلَقَكُمْ أَطْوَارًا ﴿١٤﴾

14. และโดยแน่นอน พระองค์ทรงสร้างพวกท่านตามลำดับขั้นตอน[2]

أَلَمْ تَرَوْا۟ كَيْفَ خَلَقَ ٱللَّهُ سَبْعَ سَمَـٰوَٰتٍ طِبَاقًا ﴿١٥﴾

15. พวกเจ้าไม่เห็นดอกหรือว่าอัลลอฮฺทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งเจ็ดเป็นชั้นๆ อย่างไร

وَجَعَلَ ٱلْقَمَرَ فِيهِنَّ نُورًا وَجَعَلَ ٱلشَّمْسَ سِرَاجًا ﴿١٦﴾

16. และทรงทำให้ดวงจันทร์ในชั้นฟ้าเหล่านั้นมีแสงสว่าง และทรงทำให้ดวงอาทิตย์มีแสงจ้า[3]

وَٱللَّهُ أَنۢبَتَكُم مِّنَ ٱلْأَرْضِ نَبَاتًا ﴿١٧﴾

17. และอัลลอฮฺทรงบังเกิดพวกท่านจากแผ่นดินเช่นพืชผัก

---

[1] นอกจากนี้นะบีนูหฺยังได้ชี้ช่องทางว่าพวกเขาจะได้รับปัจจัยยังชีพอย่างครบครันและง่ายดาย หากพวกเขามีความยำเกรงและขออภัยโทษต่อพระองค์ พระองค์ก็จะประทานน้ำฝนอย่างมากมาย ซึ่งจะทำให้พืชพันธุ์ต่างๆ งอกเงยและเกิดลำน้ำลำธารอีกทั้งจะได้รับริซกีอื่นๆ อีกมากมาย คือลูกหลานและทรัพย์สมบัติอีกมากมาย

[2] นะบีนูหฺได้ตำหนิหมู่ชนของท่านในท่าทีของพวกเขาที่มีต่อสัญญาณของอัลลอฮฺในส่วนที่เกี่ยวกับตัวของพวกเขาและที่เกี่ยวกับจักรวาลรอบๆ ตัวของพวกเขา ท่านแปลกใจต่อการดูหมิ่นดูแคลนและการไม่มีมรรยาทของพวกเขาต่ออัลลอฮฺ

[3] การว่ากล่าวตักเตือนของนะบีของอัลลอฮฺที่มีต่อหมู่ชนของท่านคือให้พวกเขาพินิจพิจารณาใคร่ครวญถึงจักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาล และว่าอัลลอฮฺทรงสร้างชั้นฟ้าเป็นเจ็ดชั้นอย่างไร ในนั้นก็มีดวงจันทร์ส่องแสงสว่างออกมาและมีดวงอาทิตย์ที่ส่องแสงจ้า สิ่งต่างๆ เหล่านี้คือความโปรดปรานและพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ที่มีต่อพวกท่านมิใช่หรือ

ثُمَّ يُعِيدُكُمْ فِيهَا وَيُخْرِجُكُمْ إِخْرَاجًا ﴿١٨﴾

18. แล้วจะทรงให้พวกท่านกลับคืนสู่ในแผ่นดิน และจะทรงให้พวกท่านออกมาอีกเพื่อคืนชีพ[1]

وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ بِسَاطًا ﴿١٩﴾

19. และอัลลอฮฺทรงทำให้แผ่นดินนี้ราบเรียบกว้างใหญ่สำหรับพวกท่าน

لِتَسْلُكُوا مِنْهَا سُبُلًا فِجَاجًا ﴿٢٠﴾

20. เพื่อพวกท่านจะได้สัญจรไปมาตามพื้นที่โล่งกว้างนั้น[2]

قَالَ نُوحٌ رَبِّ إِنَّهُمْ عَصَوْنِي وَاتَّبَعُوا مَنْ لَمْ يَزِدْهُ مَالُهُ وَوَلَدُهُ إِلَّا خَسَارًا ﴿٢١﴾

21. นูหฺได้กล่าวว่าข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ แท้จริงพวกเขาได้ฝ่าฝืนข้าพระองค์ และเชื่อฟังผู้ที่ทรัพย์สินของเขา และลูกหลานของเขามิได้เพิ่มพูนอันใดแก่เขา นอกจากการขาดทุน

وَمَكَرُوا مَكْرًا كُبَّارًا ﴿٢٢﴾

22. และพวกเขาได้วางแผนร้ายอันยิ่งใหญ่[3]

وَقَالُوا لَا تَذَرُنَّ آلِهَتَكُمْ وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا وَلَا سُوَاعًا وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا ﴿٢٣﴾

23. และพวกเขาได้กล่าวว่า พวกท่านอย่าได้ทอดทิ้งพระเจ้าทั้งหลายของพวกท่านเป็นอันขาด พวกท่านอย่าได้ทอดทิ้งวัดดฺ และสุวาอฺ และยะฆูษ และยะอู๊ก และนัซรฺ เป็นอันขาด

وَقَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا ضَلَالًا ﴿٢٤﴾

24. และโดยแน่นอน พวกเขาได้ทำให้หมู่ชนจำนวนมากหลง ดังนั้นขอพระองค์ท่านอย่าได้

---

[1] ต่อมานะบีนูหฺได้ขอให้หมู่ชนของท่านพิจารณาใคร่ครวญในการกำเนิดของพวกเขาจากแผ่นดินและจะต้องกลับไปหามันด้วยการตาย เพื่อยืนยันถึงข้อเท็จจริงแห่งการออกมาอีกครั้งหนึ่งเพื่อการฟื้นคืนชีพในวันกิยามะฮฺ

[2] นะบีของอัลลอฮฺได้สะกิดเตือนหมู่ชนของท่านต่อไปให้นึกถึงความโปรดปรานของอัลลอฮฺที่มีต่อพวกเขาในการอำนวยความสะดวก เพื่อการดำเนินชีวิตบนผืนแผ่นดินนี้ โดยให้ผืนแผ่นดินราบเรียบเพื่อความสะดวกแก่การสัญจรไปมาและการติดต่อซึ่งกันและกัน

[3] นะบีนูหฺได้หันหน้าเข้าร้องเรียนต่อพระเจ้าของท่านว่า หลังจากความเหนื่อยยากและความพยายามทั้งหมดนี้ พวกเขาไม่ยอมเชื่อฟังและได้ฝ่าฝืนข้าพระองค์ ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขากลับเห็นดีเห็นชอบเชื่อฟังและปฏิบัติตามผู้ที่ทรัพย์สมบัติและลูกหลานของเขามิได้อำนวยประโยชน์อันใดแก่พวกเขาเลย นอกจากความหายนะและการขาดทุนเท่านั้น ไม่แต่เพียงเท่านั้น แต่พวกเขายังได้วางแผนร้ายอันยิ่งใหญ่เพื่อทำลายล้างการเผยแผ่และการเรียกร้องเชิญชวนไปสู่สัจธรรมอีกด้วย

เพิ่มอันใดแก่พวกอธรรมเหล่านั้น นอกจากการหลงผิดเท่านั้น[1]

مِّمَّا خَطِيٓـَٰٔتِهِمۡ أُغۡرِقُواْ فَأُدۡخِلُواْ نَارٗا فَلَمۡ يَجِدُواْ لَهُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ أَنصَارٗا ﴿٢٥﴾

25. อันเนื่องมาจากความผิดมากหลายของพวกเขา พวกเขาจึงถูกจมน้ำตาย และจะถูกให้เข้าอยู่ในไฟนรก ดังนั้นพวกเขาจะไม่ได้พบผู้ช่วยเหลือสำหรับพวกเขาอื่นจากอัลลอฮฺ[2]

وَقَالَ نُوحٞ رَّبِّ لَا تَذَرۡ عَلَى ٱلۡأَرۡضِ مِنَ ٱلۡكَٰفِرِينَ دَيَّارًا ﴿٢٦﴾

26. และนูหฺได้กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงอย่าปล่อยให้พวกปฏิเสธศรัทธาหลงเหลืออยู่ในแผ่นดินนี้เลย

إِنَّكَ إِن تَذَرۡهُمۡ يُضِلُّواْ عِبَادَكَ وَلَا يَلِدُوٓاْ إِلَّا فَاجِرٗا كَفَّارٗا ﴿٢٧﴾

27. เพราะแท้จริง หากพระองค์ทรงปล่อยให้พวกเขาหลงเหลืออยู่ พวกเขาก็จะทำให้ปวงบ่าวของพระองค์หลงผิด และพวกเขานั้นจะให้กำเนิดแต่พวกเลวทราม พวกปฏิเสธศรัทธาเท่านั้น[3]

---

[1] พวกเขาได้กล่าวเตือนว่า พวกท่านอย่าได้ทอดทิ้งพระเจ้าทั้งหลายของพวกท่าน ทั้งนี้เพื่อเป็นการส่งเสริมให้มีความรังเกียจต่อการเรียกร้องของนะบีนูหฺขึ้นในจิตใจของพวกเขา และได้เจาะจงกล่าวถึงชื่อบรรดาเจว็ด เพื่อเป็นการกระตุ้นเตือนให้เกิดความรู้สึกขึ้นในจิตใจของหมู่ชนทั่วไป บรรดาผู้นำที่หลงผิดจะรวบรวมพลพรรคให้เรียงรายล้อมรอบรูปปั้นและเจว็ดที่เป็นกรวดหินดินทราย รูปปั้นที่เป็นตัวบุคคลและรูปปั้นเจว็ดทางแนวความคิด ทั้งหมดนี้อยู่ในสภาพเดียวกันหมด เพื่อจะปิดกั้นมิให้หันหน้าเข้าหาการเรียกร้องสู่อัลลอฮฺ และเพื่อโน้มน้าวจิตใจให้หันห่างจากการเรียกร้องเชิญชวนด้วยการวางแผนร้ายอันยิ่งใหญ่ ด้วยเล่ห์กลและการผนึกกำลัง ดังนั้นขอพระองค์ท่านได้โปรดให้พวกอธรรมเหล่านั้นจมอยู่แต่ในการหลงผิดเท่านั้น

[2] ด้วยการกระทำผิดอย่างมากมาย และบาปกรรมอันมากหลาย อีกทั้งการฝ่าฝืนนะบีของพวกเขานั่นเอง พวกเขาจึงถูกจมน้ำตายและเผาไหม้อยู่ในนรก นั่นคือโทษที่พวกเขาจะได้รับทั้งในดุนยาและอาคิเราะฮฺ การเข้าไปอยู่ในนรกก็เป็นโทษที่พวกเขาจะได้รับเป็นการต่อเนื่องกันหลังจากถูกจมน้ำตาย ดังนั้นลูกหลานก็ดี ทรัพย์สมบัติอันมากมายก็ดี มิตรสหายหรือคนรักใคร่ก็ดี ตลอดจนพระเจ้าจอมปลอมของพวกเขาก็ดี ไม่อาจจะให้ความคุ้มครองหรือให้ความช่วยเหลือแก่พวกเขาให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺไปได้

[3] ในการวิงวอนของนะบีนูหฺ ท่านได้ขอให้พระองค์ทรงกวาดล้างพวกอธรรมเหล่านั้นให้หมดสิ้นไปจากแผ่นดิน เพราะหากพวกเขาหลงเหลืออยู่ ก็รังแต่จะก่อความวุ่นวายและความไม่สงบสุขตลอดไป นั่นก็คือพวกเขาจะขัดขวางการเรียกร้องเชิญชวนไปสู่อัลลอฮฺ และปิดกั้นมิให้การดะอฺวะฮฺเข้าสู่จิตใจของมหาชนเพราะพวกเหล่านั้นจะให้กำเนิดแต่พวกเลวทรามและพวกปฏิเสธศรัทธาเท่านั้น

رَّبِّ ٱغْفِرْ لِى وَلِوَٰلِدَىَّ وَلِمَن دَخَلَ بَيْتِىَ مُؤْمِنًا وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَٱلْمُؤْمِنَٰتِ وَلَا تَزِدِ ٱلظَّٰلِمِينَ إِلَّا تَبَارًۢا ﴿٢٨﴾

28. ข้าแด่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงอภัยโทษให้แก่ข้าพระองค์ และพ่อแม่ของข้าพระองค์ และผู้ที่เข้ามาในบ้านของข้าพระองค์เป็นผู้ศรัทธา และบรรดาผู้ศรัทธาชาย และบรรดาผู้ศรัทธาหญิง และพระองค์ท่านอย่าได้เพิ่มอันใดแก่พวกอธรรมเหล่านั้น นอกจากความพินาศหายนะเท่านั้น[1]

---

[1] การวิงวอนขออภัยโทษให้แก่ตัวเองเป็นมรรยาทเป็นที่ดีงามของบ่าวที่รู้จักของพระเจ้า การขอดุอาอฺของนะบีนูหฺให้แก่บิดามารดาของท่าน คือการภักดีของท่านต่อบิดามารดาที่เป็นมุอฺมินผู้ศรัทธา และการขอพรให้แก่ผู้ที่เข้าไปในบ้านของท่านให้เป็นผู้ศรัทธา นี่คือการรักที่จะให้ความดีแก่พี่น้องของท่านที่เป็นผู้ศรัทธาทั้งชายและหญิง ในทางตรงกันข้ามท่านได้ขอพรให้ความพินาศล่มจมจงมีแด่พวกอธรรมผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย ในซูเราะฮฺนี้ได้ให้ข้อคิดแก่เราด้วยภาพลักษณ์ที่เด่นชัด 2 ภาพ คือการต่อสู้ดิ้นรนและความอดทนอย่างต่อเนื่อง และภาพของผู้ดื้อรั้น ผู้อธรรม ทั้งสองดังกล่าวนับได้ว่าเป็นนิทัศน์อุทาหรณ์อย่างดีแก่นักเผยแผ่ในยุคหลัง

(72) ซูเราะฮฺ อัลญิน

سورة الجن

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 28 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลญิน

ซูเราะฮฺ อัลญิน เป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺที่กล่าวถึงหลักการอะกีดะฮฺอิสลามียะฮฺ (ความเป็นเอกภาพ สาสน์ การฟื้นคืนชีพ และการตอบแทน) แกนหลักของซูเราะฮฺได้กล่าวถึงเรื่องญินและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพวกเขาโดยเฉพาะ เริ่มตั้งแต่การได้รับฟังอัลกุรอานของพวกเขา การเข้าสู่การอีมานของพวกเขา ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงข่าวคราวบางเรื่องที่แปลกประหลาดที่เกี่ยวกับพวกเขา โดยเฉพาะเช่นการแอบฟังข่าวคราว การที่พวกเขาถูกขว้างด้วยเปลวเพลิง และการแสดงออกมาของพวกเขาถึงสิ่งเร้นลับบางเรื่อง และอื่นจากนี้ในเรื่องที่เป็นที่น่าตื่นเต้น

ซูเราะฮฺได้เริ่มบอกเล่าถึงการที่ญินจำนวนหนึ่งได้รับฟังการอ่านอัลกุรอาน พวกเขาได้ซาบซึ้งในสิ่งที่มีอยู่ในอัลกุรอาน เช่น ความสละสลวยในสำนวนจนกระทั่งพวกเขาได้ศรัทธาต่ออัลกุรอานทันทีที่พวกเขาได้รับฟังและได้เรียกร้องหมู่ชนของพวกเขาไปสู่การอีมาน “จงกล่าวเถิดมุฮัมมัดว่า ได้มีวะฮียฺมายังฉันว่า แท้จริงพวกญินจำนวนหนึ่งได้ฟังฉัน (อ่านกุรอาน) และพวกเขากล่าวว่า แท้จริงเราได้ยินกุรอานที่แปลกประหลาด”

ซูเราะฮฺได้เปลี่ยนไปกล่าวถึงการให้เกียรติและการให้ความบริสุทธิ์ของพวกเขาแด่อัลลอฮฺ ญัลละวะอะลา การให้ความเป็นเอกภาพแด่พระองค์ด้วยการเคารพภักดี และการกล่าวแก่ผู้ที่ตั้งให้อัลลอฮฺมีบุตรว่าเป็นคนโง่ และความจริงนั้น ความยิ่งใหญ่แห่งพระเจ้าของเรานั้นทรงสูงส่งยิ่ง พระองค์ไม่มีภริยาและไม่มีบุตร และแท้จริงคนโง่ในหมู่พวกเราได้กล่าวร้ายต่ออัลลอฮฺอย่างเกินเหตุ

ต่อมาซูเราะฮฺได้กล่าวถึงการแอบฟังของญิน การห้อมล้อมชั้นฟ้าด้วยยามเฝ้าจากมะลาอิกะฮฺ การส่งเปลวเพลิงแก่พวกญินหลังจากการแต่งตั้งรอซูลุลลอฮฺ

ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และการประหลาดใจของพวกญินต่อเหตุการณ์ที่น่าประหลาดนี้

"และแท้จริงเราได้ค้นคว้าหาข่าว ณ ชั้นฟ้า แต่เราได้พบ ณ ที่นั่นเต็มไปด้วยยามเฝ้าผู้เข้มแข็งและเปลวเพลิง และแท้จริงเราเคยนั่ง ณ สถานที่นั่งในชั้นฟ้านั้นเพื่อฟัง แต่ขณะนี้ผู้ใดนั่งฟังเขาก็จะพบเปลวเพลิงถูกเตรียมไว้สำหรับเขา"

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงการแบ่งพวกญินออกเป็นสองพวก คือ ญินผู้ศรัทธา และญินผู้ปฏิเสธศรัทธาและบั้นปลายของแต่ละพวก

"และแท้จริงในหมู่พวกเรามีผู้ที่เป็นมุสลิมและในหมู่พวกเรามีผู้อธรรม ดังนั้นผู้ใดนอบน้อมชนเหล่านั้น พวกเขาได้มุ่งสู่แนวทางที่ถูกต้อง และส่วนบรรดาผู้ที่หันห่างออกจากความจริง พวกเขาก็เป็นฟืนเป็นไฟนรก"

หลังจากนั้นซูเราะฮฺได้เปลี่ยนมากล่าวถึงการเรียกร้องของท่านรอซูลุลลอฮฺศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และการห้อมล้อมของพวกญินรอบ ๆ ตัวท่าน ขณะที่พวกเขาได้ยินท่านอ่านอัลกุรอาน

"และว่า แท้จริง เมื่อบ่าวของอัลลอฮฺ (มุฮัมมัด) ยืนขึ้นกล่าววิงวอนขอต่อพระองค์ พวกเขา (ญิน) ก็ได้ห้อมล้อมเขาอย่างหนาแน่น จงกล่าวเถิดมุฮัมมัดว่า แท้จริง ฉันวิงวอนขอต่อพระเจ้าของฉัน และฉันจะมิตั้งผู้ใดเป็นภาคีต่อพระองค์"

ซูเราะฮฺได้ใช้ให้ท่านรอซูล อะลัยฮิสสลาม ประกาศยอมจำนนและนอบน้อมต่ออัลลอฮฺ และให้ความเป็นเอกะต่อพระองค์ ญัลละวะอะลา ด้วยความบริสุทธิ์ใจแห่งการปฏิบัติหน้าที่

"จงกล่าวเถิดมุฮัมมัดว่า แท้จริงฉันวิงวอนขอต่อพระเจ้าของฉัน และฉันจะมิตั้งผู้ใดเป็นภาคีต่อพระองค์ จงกล่าวเถิดมุฮัมมัดว่า แท้จริง ฉันไม่มีอำนาจที่จะให้โทษและให้คุณแก่พวกท่าน จงกล่าวเถิดมุฮัมมัดว่า ไม่มีผู้ใดจะคุ้มครองฉันให้พ้นจาก (การลงโทษ) ของอัลลอฮฺได้ และฉันจะไม่พบที่พึ่งอันใดอื่นจากพระองค์เลย"

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการชี้แจงถึงขอบเขตอำนาจของอัลลอฮฺ ญัลละวะอะลา ด้วยการรอบรู้สิ่งเร้นลับ และการห้อมล้อมของพระองค์ด้วยการรอบรู้ทุกสิ่งที่อยู่ในจักรวาล

"พระผู้ทรงรอบรู้สิ่งเร้นลับ ดังนั้น พระองค์จะไม่ทรงเปิดเผยสิ่งเร้นลับของพระองค์แก่ผู้ใด นอกจากผู้ที่พระองค์ทรงยินดี เช่น รอซูล ดังนั้น พระองค์จะทรงส่งผู้พิทักษ์เฝ้าดูแลทั้งข้างหน้าและข้างหลังเขา..."

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

قُلۡ أُوحِيَ إِلَيَّ أَنَّهُ ٱسۡتَمَعَ نَفَرٞ مِّنَ ٱلۡجِنِّ فَقَالُوٓاْ إِنَّا سَمِعۡنَا قُرۡءَانًا عَجَبٗا ١

1. จงกล่าวเถิดมุฮัมมัดว่า ได้มีวะฮียฺมายังฉันว่า แท้จริงพวกญินจำนวนหนึ่งได้ฟังฉัน (อ่านกุรอาน) และพวกเขากล่าวว่า แท้จริงเราได้ยินกุรอานที่แปลกประหลาด[1]

يَهۡدِيٓ إِلَى ٱلرُّشۡدِ فَـَٔامَنَّا بِهِۦۖ وَلَن نُّشۡرِكَ بِرَبِّنَآ أَحَدٗا ٢

2. นำไปสู่ทางที่ถูกต้อง ดังนั้นพวกเราจึงศรัทธาต่ออัลกุรอานนั้น และเราจะไม่ตั้งสิ่งใดเป็นภาคีต่อพระเจ้าของเรา

وَأَنَّهُۥ تَعَٰلَىٰ جَدُّ رَبِّنَا مَا ٱتَّخَذَ صَٰحِبَةٗ وَلَا وَلَدٗا ٣

3. และความจริงนั้น ความยิ่งใหญ่แห่งพระเจ้าของเรานั้นทรงสูงส่งยิ่ง พระองค์ไม่มีภริยาและไม่มีบุตร[2]

وَأَنَّهُۥ كَانَ يَقُولُ سَفِيهُنَا عَلَى ٱللَّهِ شَطَطٗا ٤

4. และแท้จริง คนโง่ในหมู่พวกเราได้กล่าวร้ายต่ออัลลอฮฺอย่างเกินเหตุ

---

[1] นักตัฟซีรกล่าวว่า พวกญินได้ยินท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม อ่านอัลกุรอานในการละหมาดฟัจญ์รฺโดยที่ท่านไม่รู้ว่าพวกเขากำลังฟังการอ่านของท่าน แต่ท่านได้รับการบอกเล่าโดยทางวะฮียฺ โดยมีหลักฐานจากคำตรัสของพระองค์ที่ว่า "ได้มีวะฮียฺมายังฉัน" และสิ่งที่อัลลอฮฺทรงบอกเล่าแก่นะบีของพระองค์ก็ได้ยืนยันไว้ในซูเราะฮฺ อัลอะฮฺก๊อฟ อายะฮฺที่ 29 ว่า "และ (จงรำลึก) ขณะที่เราได้ให้ญินจำนวนหนึ่งมุ่งไปยังเจ้าเพื่อฟังอัลกุรอาน..." ฯลฯ จุดมุ่งหมายจากการบอกเล่าถึงการได้ยินอัลกุรอานของพวกญินก็เพื่อตำหนิพวกกุเรชและพวกอาหรับในการล่าช้าลังเลใจของพวกเขาต่อการอีมาน ซึ่งแตกต่างกับพวกญินที่ดีกว่าพวกเขาเหล่านั้นที่ตอบรับโดยฉับพลันต่อการอีมานเมื่อได้ยินการอ่านอัลกุรอาน

[2] อัลกุรอานนี้จะนำไปสู่ความจริงและความถูกต้อง พวกเราจึงศรัทธาและเราจะไม่กลับไปสู่การเป็นชิริกต่ออัลลอฮฺดังเช่นที่เราเคยกระทำมาก่อนอีกต่อไปเป็นอันขาด พระองค์ทรงสูงส่งและยิ่งใหญ่ต่อการที่จะตั้งให้พระองค์มีภริยาและบุตร เพราะการมีภริยาเพื่อความต้องการทางเพศและการมีบุตรเพื่อความอบอุ่น อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงบริสุทธิ์จากสิ่งบกพร่องต่าง ๆ เหล่านี้

وَأَنَّا ظَنَنَّا أَن لَّن تَقُولَ ٱلْإِنسُ وَٱلْجِنُّ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا ﴿٥﴾

5. และแท้จริงเราคาดคิดว่า มนุษย์และญินจะไม่กล่าวเท็จต่ออัลลอฮฺเป็นอันขาด[1]

وَأَنَّهُۥ كَانَ رِجَالٌ مِّنَ ٱلْإِنسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ
مِّنَ ٱلْجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقًا ﴿٦﴾

6. และแท้จริงมนุษย์บางคนเคยขอความคุ้มครองจากญินบางคน ดังนั้นพวกเขา (มนุษย์) จึงทำให้พวกเขา (ญิน) เพิ่มการหยิ่งจองหองยิ่งขึ้น[2]

وَأَنَّهُمْ ظَنُّوا۟ كَمَا ظَنَنتُمْ أَن لَّن يَبْعَثَ ٱللَّهُ أَحَدًا ﴿٧﴾

7. และแท้จริงพวกเขา (มนุษย์) คาดคิดเช่นเดียวกับที่พวกท่าน (ญิน) คาดคิดว่าอัลลอฮฺจะไม่ทรงแต่งตั้งผู้ใดขึ้น (เป็นรอซูล)[3]

وَأَنَّا لَمَسْنَا ٱلسَّمَآءَ فَوَجَدْنَٰهَا مُلِئَتْ حَرَسًا
شَدِيدًا وَشُهُبًا ﴿٨﴾

8. และแท้จริงเราได้ค้นคว้าหาข่าว ณ ชั้นฟ้า แต่เราได้พบ ณ ที่นั่นเต็มไปด้วยยามเฝ้าผู้เข้มแข็งและเปลวเพลิง

وَأَنَّا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقَٰعِدَ لِلسَّمْعِ ۖ فَمَن يَسْتَمِعِ
ٱلْـَٔانَ يَجِدْ لَهُۥ شِهَابًا رَّصَدًا ﴿٩﴾

9. และแท้จริงเราเคยนั่ง ณ สถานที่นั่งในท้องฟ้านั้นเพื่อฟัง แต่ขณะนี้ผู้ใดนั่งฟังเขาก็จะพบเปลวเพลิงถูกเตรียมไว้สำหรับเขา[4]

---

[1] มุญาฮิดกล่าวว่า คนโง่หมายถึงอิบลีสเรียกร้องพวกเขาไปสู่การเคารพภักดีสิ่งอื่นจากอัลลอฮฺ การกล่าวร้ายและกล่าวเท็จหมายถึงการตั้งให้พระองค์มีภริยา และมีบุตร เมื่อเราได้ยินอัลกุรอานนี้พวกเราก็ศรัทธา และเรารู้ว่าพวกเขากล่าวเท็จต่ออัลลอฮฺในเรื่องนี้

[2] อะบุสสอู๊ด กล่าวว่า เมื่อมนุษย์เดินผ่านทุ่งที่เปลี่ยวก็เกิดความกลัวจึงกล่าวขึ้นว่า ขอความคุ้มครองต่อเจ้าของทุ่งนี้ให้พ้นจากหมู่ชนที่ชั่วช้านี้ หมายถึงพวกญินและหัวหน้าของพวกเขา เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนั้นก็ทำให้เกิดการหยิ่งผยองมากยิ่งขึ้น

[3] คือพวกมนุษย์ที่ปฏิเสธศรัทธา เช่นเดียวกับพวกท่าน (ญิน) คาดคิดกันว่า อัลลอฮฺจะไม่ส่งผู้ใดมาเป็นรอซูลหลังจากตายแล้ว พวกเขาได้ปฏิเสธการฟื้นคืนชีพเช่นเดียวกับพวกท่านได้ปฏิเสธในเรื่องนี้

[4] ญินได้กล่าวว่า พวกเราได้ขึ้นไปบนชั้นฟ้า เพื่อจะฟังข่าวคราวจากชั้นฟ้า แต่เราได้พบ ณ ชั้นฟ้านั้นเต็มไปด้วยมะลาอิกะฮฺอย่างหนาแน่น ซึ่งทำหน้าที่เป็นยามเฝ้า และเปลวเพลิงที่กำลังลุกไหม้ ซึ่งจะใช้ขว้างขับไล่ผู้ที่พยายามเข้าใกล้ ซึ่งสมัยก่อนนะบีมุฮัมมัดเราเคยใช้เป็นที่นั่งเพื่อฟังข่าวคราวจากท้องฟ้า เพื่อนำไปแจ้งแก่นักพยากรณ์

وَأَنَّا لَا نَدْرِيٓ أَشَرٌّ أُرِيدَ بِمَن فِي ٱلْأَرْضِ أَمْ أَرَادَ بِهِمْ رَبُّهُمْ رَشَدًا ﴿١٠﴾

10. และแท้จริงเราไม่รู้ดอกว่า ความชั่วร้ายนั้นจะถูกให้มีขึ้นแก่ผู้ที่อยู่ในแผ่นดินนี้ หรือว่าพระเจ้าของพวกเขาปรารถนาแนวทางที่ถูกต้องแก่พวกเขา[1]

وَأَنَّا مِنَّا ٱلصَّٰلِحُونَ وَمِنَّا دُونَ ذَٰلِكَ ۖ كُنَّا طَرَآئِقَ قِدَدًا ﴿١١﴾

11. และแท้จริงในหมู่พวกเรานั้นมีคนดีและในหมู่พวกเราก็มีคนอื่นจากนั้น พวกเราอยู่ในแนวทางที่แตกต่างกัน[2]

وَأَنَّا ظَنَنَّآ أَن لَّن نُّعْجِزَ ٱللَّهَ فِي ٱلْأَرْضِ وَلَن نُّعْجِزَهُۥ هَرَبًا ﴿١٢﴾

12. และแท้จริงเราคาดคิดว่า เราจะไม่รอดพ้นจาก (การลงโทษ) ของอัลลอฮฺในแผ่นดินนี้ และเราจะหนีไม่รอดพ้นไปจากพระองค์[3]

وَأَنَّا لَمَّا سَمِعْنَا ٱلْهُدَىٰٓ ءَامَنَّا بِهِۦ ۖ فَمَن يُؤْمِنۢ بِرَبِّهِۦ فَلَا يَخَافُ بَخْسًا وَلَا رَهَقًا ﴿١٣﴾

13. และแท้จริงเมื่อเราได้ยินอัลกุรอานเราก็ศรัทธาต่ออัลกุรอานนั้น ดังนั้นผู้ใดศรัทธาต่อพระเจ้าของเขา เขาก็จะไม่หวั่นเกรงต่อการขาดทุน และการอยุติธรรม[4]

وَأَنَّا مِنَّا ٱلْمُسْلِمُونَ وَمِنَّا ٱلْقَٰسِطُونَ ۖ فَمَنْ أَسْلَمَ فَأُو۟لَٰٓئِكَ تَحَرَّوْا۟ رَشَدًا ﴿١٤﴾

14. และแท้จริงในหมู่พวกเรามีผู้ที่เป็นมุสลิม และในหมู่พวกเรามีผู้อธรรม ดังนั้นผู้ใดนอบน้อม ชนเหล่านั้นพวกเขาได้มุ่งสู่แนวทางที่ถูกต้อง

---

[1] เราพวกญินไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่า การที่ท้องฟ้าเต็มไปด้วยยามเฝ้า และเปลวเพลิงนั้นเพื่อการลงโทษที่อัลลอฮฺทรงประสงค์จะให้เกิดแก่ชาวโลก หรือด้วยความปรารถนาดีของพระองค์ที่จะให้พวกเขาเป็นคนดีอยู่ในแนวทางที่ถูกต้องด้วยการส่งรอซูลมายังพวกเขา

[2] คนอื่นจากนั้นหมายถึง ความดีของพวกเขา (ญิน) ไม่สมบูรณ์ หรือหมู่ชนที่ไม่มีความดีเลย และพวกเราอยู่ในแนวทางที่แตกต่างกันคือมีทั้งดีและเลว มีทั้งผู้ที่มีความยำเกรงและคนชั่ว

[3] เรามีความชื่อมั่นว่า อัลลอฮฺนั้นทรงเดชานุภาพเหนือพวกเรา และเรานั้นอยู่ในเงื้อมพระหัตถ์ของพระองค์และภายใต้อำนาจของพระองค์ ไม่ว่าเราจะอยู่แห่งหนใด เราจะไม่รอดพ้นจากการลงโทษของพระองค์และเราไม่สามารถที่จะหนีไปไหนได้

[4] คือเราศรัทธาต่ออัลกุรอาน และผู้ที่ประทานอัลกุรอานลงมา และเราศรัทธาต่อมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ในสาสน์ของเขา ดังนั้นผู้ใดศรัทธาต่อพระเจ้าของเขาแล้ว เขาไม่ต้องกลัวว่าความดีงามของเขาจะสูญหายไปหรือว่าความชั่วของเขาจะเพิ่มขึ้น

15. และส่วนบรรดาผู้ที่หันห่างออกจากความจริง พวกเขาก็เป็นฟืนของไฟนรก[1]

وَأَمَّا ٱلْقَٰسِطُونَ فَكَانُوا۟ لِجَهَنَّمَ حَطَبًا ﴿١٥﴾

16. และหากพวกเขาธำรงมั่นอยู่บนแนวทางที่เที่ยงธรรม แน่นอนเราก็จะให้พวกเขามีริซกีกว้างขวาง

وَأَلَّوِ ٱسْتَقَٰمُوا۟ عَلَى ٱلطَّرِيقَةِ لَأَسْقَيْنَٰهُم مَّآءً غَدَقًا ﴿١٦﴾

17. เพื่อเราจะทดสอบพวกเขาในเรื่องนี้ และผู้ใดหันห่างจากการรำลึกถึงพระเจ้าของเขา พระองค์จะให้เขาได้รับการลงโทษอันแสนสาหัส[2]

لِّنَفْتِنَهُمْ فِيهِ ۚ وَمَن يُعْرِضْ عَن ذِكْرِ رَبِّهِۦ يَسْلُكْهُ عَذَابًا صَعَدًا ﴿١٧﴾

18. และว่าแท้จริงบรรดามัสยิดนั้นเป็นของอัลลอฮฺ ดังนั้น พวกเจ้าอย่าวิงวอนขอผู้ใดเคียงคู่กับอัลลอฮฺ[3]

وَأَنَّ ٱلْمَسَٰجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا۟ مَعَ ٱللَّهِ أَحَدًا ﴿١٨﴾

19. และว่าแท้จริงเมื่อบ่าวของอัลลอฮฺ(มุฮัมมัด) ยืนขึ้นกล่าววิงวอนขอต่อพระองค์ พวกเขา (ญิน) ก็ได้ห้อมล้อมเขาอย่างหนาแน่น[4]

وَأَنَّهُۥ لَمَّا قَامَ عَبْدُ ٱللَّهِ يَدْعُوهُ كَادُوا۟ يَكُونُونَ عَلَيْهِ لِبَدًا ﴿١٩﴾

---

[1] คือหลังจากพวกเราได้ฟังอัลกุรอานแล้วในหมู่พวกเราก็มีทั้งผู้ที่นอบน้อมคือเป็นมุสลิม และศรัทธาต่อสาสน์ของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ชนเหล่านั้นคือผู้ที่มุ่งสู่แนวทางที่ถูกต้อง แนวทางแห่งความสันติสุขและความรอดพ้น ส่วนบรรดาผู้อธรรมที่หันห่างออกจากความจริงและปฏิเสธศรัทธา พวกเขาก็จะเป็นฟืนของไฟนรก และได้รับการเผาไหม้เช่นเดียวกับพวกกุฟฟารที่เป็นมนุษย์ได้รับการเผาไหม้คำพูดเกี่ยวกับพวกญินจบลงเพียงนี้ ส่วนคำกล่าวหลังจากนี้เป็นคำดรัสของอัลลอฮฺ ตะอาลา ซึ่งพระองค์ทรงวะฮียฺแก่รอซูลของพระองค์

[2] คือหากพวกกุฟฟาร เหล่านั้นศรัทธาและดำรงมั่นอยู่ในบัญญัติของอัลลอฮฺ พระองค์จะให้พวกเขาได้รับริซกีอย่างกว้างขวาง เพื่อเราจะทดสอบพวกเขาและดูว่าพวกเขาจะขอบคุณหรือเนรคุณ ดังนั้นผู้ใดผินหลังให้จากการจงรักภักดีและการอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺแล้ว พระองค์จะให้เขาได้รับการลงโทษตลอดไปโดยไม่ได้รับการพักผ่อนเลย

[3] และได้มีวะฮียฺมายังฉันว่า บรรดามัสยิดและบ้านสำหรับทำอิบาดะฮฺนั้นเป็นสถานที่เฉพาะแต่อัลลอฮฺ พวกเจ้าอย่าได้เคารพภักดีผู้ใดอื่นจากอัลลอฮฺและจงให้ความบริสุทธิ์แด่พระองค์องค์เดียวเท่านั้น

[4] คือเมื่อมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ยืนขึ้นละหมาดและอ่านอัลกุรอาน พวกเขาก็จะเบียดเสียดห้อมล้อมกันอย่างหนาแน่นเพื่อฟังการอ่านอัลกุรอานของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

قُلْ إِنَّمَا أَدْعُوا رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِهِۦٓ أَحَدًا ﴿٢٠﴾

20. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่าแท้จริงฉันวิงวอนขอต่อพระเจ้าของฉัน และฉันจะมิตั้งผู้ใดเป็นภาคีต่อพระองค์

قُلْ إِنِّي لَآ أَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا رَشَدًا ﴿٢١﴾

21. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริงฉันไม่มีอำนาจที่จะให้โทษและให้คุณแก่พวกท่าน

قُلْ إِنِّي لَن يُجِيرَنِي مِنَ ٱللَّهِ أَحَدٌ وَلَنْ أَجِدَ مِن دُونِهِۦ مُلْتَحَدًا ﴿٢٢﴾

22. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ไม่มีผู้ใดจะคุ้มครองฉันให้พ้นจาก (การลงโทษของ) อัลลอฮฺได้ และฉันจะไม่พบที่พึ่งอันใดอื่นจากพระองค์เลย

إِلَّا بَلَٰغًا مِّنَ ٱللَّهِ وَرِسَٰلَٰتِهِۦ ۚ وَمَن يَعْصِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ فَإِنَّ لَهُۥ نَارَ جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا ﴿٢٣﴾

23. เว้นแต่ฉันจะเผยแผ่ (สิ่งที่รับ) จากอัลลอฮฺและสาส์นของพระองค์[1] และผู้ใดฝ่าฝืนอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ แท้จริงสำหรับเขานั้นคือไฟนรก เป็นผู้พำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล[2]

---

[1] จงกล่าวแก่พวกกุฟฟารที่พวกเขาขอให้เจ้ากลับจากศาสนาที่เที่ยงแท้ของเจ้าว่า แท้จริงฉันเคารพภักดีพระเจ้าของฉันเพียงพระองค์เดียว ฉันจะไม่ตั้งภาคีอื่นที่เป็นมนุษย์และเจว็ดคู่เคียงกับอัลลอฮฺเป็นอันขาด และจงกล่าวตอบโต้พวกเหล่านั้นว่าฉันไม่สามารถที่จะปกป้องภยันตรายจากพวกท่านได้ และไม่สามารถที่ทำคุณประโยชน์ให้แก่พวกท่านได้ ผู้ที่มีอำนาจในการนี้คือพระเจ้าแห่งสากลโลก และจงกล่าวแก่พวกเขาอีกว่า ไม่มีผู้ใดที่จะช่วยฉันให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺได้ ถ้าหากฉันฝ่าฝืนพระองค์ และฉันจะไม่พบผู้ช่วยเหลือที่พึ่งอันใดแก่ฉันนอกจากพระองค์เท่านั้น และฉันจะต้องเผยแผ่สาสน์ของพระองค์อย่างครบถ้วน แล้วฉันจะตอบรับสิ่งที่พวกท่านเรียกร้องได้อย่างไร

[2] ดังนั้นผู้ใดปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ไม่ศรัทธาต่อการพบอัลลอฮฺ และผินหลังไม่ยอมฟังอายาตต่าง ๆ และใคร่ครวญสาสน์ของอัลลอฮฺ การตอบแทนของเขาก็คือนรกญะฮันนัมโดยพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล สำหรับการพำนักอยู่ในนรกตลอดกาลนั้นพวกก็อดยานีย์บอกว่า "คนป่วยที่ไปโรงพยาบาลนั้นไม่ได้ไปเพื่อรอความตายหรือเพื่อต้องการตาย แต่ต้องการให้หายจากโรคในทำนองเดียวกัน เมื่ออัลลอฮฺทรงลงโทษผู้ที่ไม่เชื่อฟังนะบี และได้ประพฤติการชั่วช้าต่าง ๆ ก็เพื่อให้ผู้นั้นจะได้เรียนรู้และถ่อมตนเลิกประพฤติชั่วต่อไป" และว่า "อัลลอฮฺผู้ทรงกรุณาปรานีเช่นนี้จะไม่ทรงลงโทษมนุษย์โดยไร้ความหมาย แต่เพื่อให้พวกเหล่านั้นได้รับโทษจนสาสมแล้วก็ตั้งต้นชีวิตใหม่" นี่คือการอธิบายความหมายบิดเบือนของพวกก็อดยานีย์ เพื่อให้พวกกุฟฟารออกจากนรกหลังจากได้รับโทษอย่างสาสมแล้ว

حَتَّىٰٓ إِذَا رَأَوۡاْ مَا يُوعَدُونَ فَسَيَعۡلَمُونَ مَنۡ أَضۡعَفُ نَاصِرٗا وَأَقَلُّ عَدَدٗا ٢٤

24. จนกระทั่งเมื่อพวกเขาได้เห็นสิ่งที่พวกเขาถูกสัญญาไว้ แล้วพวกเขาก็จะได้รู้ว่าใครเป็นผู้อ่อนแอยิ่งในการเป็นผู้ช่วยเหลือ และมีจำนวนน้อยกว่า[1]

قُلۡ إِنۡ أَدۡرِيٓ أَقَرِيبٞ مَّا تُوعَدُونَ أَمۡ يَجۡعَلُ لَهُۥ رَبِّيٓ أَمَدًا ٢٥

25. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ฉันไม่รู้สิ่งที่พวกท่านถูกสัญญาไว้นั้น หรือว่าพระเจ้าของฉันจะทรงกำหนดเวลาการลงโทษนั้นให้ห่างไกลออกไป[2]

عَٰلِمُ ٱلۡغَيۡبِ فَلَا يُظۡهِرُ عَلَىٰ غَيۡبِهِۦٓ أَحَدًا ٢٦

26. พระผู้ทรงรอบรู้สิ่งเร้นลับ ดังนั้นพระองค์จะไม่ทรงเปิดเผยสิ่งเร้นลับของพระองค์แก่ผู้ใด

إِلَّا مَنِ ٱرۡتَضَىٰ مِن رَّسُولٖ فَإِنَّهُۥ يَسۡلُكُ مِنۢ بَيۡنِ يَدَيۡهِ وَمِنۡ خَلۡفِهِۦ رَصَدٗا ٢٧

27. นอกจากผู้ที่พระองค์ทรงยินดีเช่นรอซูล ดังนั้นพระองค์จะทรงส่งผู้พิทักษ์เฝ้าดูแลข้างหน้าและข้างหลังเขา[3]

---

[1] คือจนกระทั่งเมื่อพวกมุชริกีนได้เห็นสิ่งที่พวกเขาได้ถูกสัญญาไว้ว่าจะได้รับการลงโทษ ขณะนั้นพวกเขาก็จะได้รู้ว่าใครคือผู้อ่อนแอยิ่งในการเป็นผู้ช่วยเหลือและมีจำนวนน้อยกว่า พวกเขาคือบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธา เพราะแน่นอนอัลลอฮฺทรงเป็นผู้ช่วยเหลือบ่าวของพระองค์ที่เป็นมุอฺมิน ดังนั้นบรรดามุอฺมินคือผู้ที่เข้มแข็งยิ่งในการเป็นผู้ช่วยเหลือและมีจำนวนมากกว่า

[2] นักตัฟซีรกล่าวว่าทุก ๆ ครั้งที่ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม กล่าวเตือนพวกปฏิเสธศรัทธาเกี่ยวกับไฟนรกญะฮันนัมและความน่ากลัวของวันอวสาน พวกเขาจะถามท่านนะบีว่า เมื่อใดการลงโทษนี้จะเกิดขึ้นหรือเมื่อใดวันอวสานนี้จะเกิดขึ้น อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงใช้ให้ท่านนะบีกล่าวแก่พวกเขาว่า ฉันไม่รู้ถึงเวลาของมันว่าจะใกล้หรือไกล

[3] คือพระองค์องค์เดียวเท่านั้นทรงรอบรู้สิ่งเร้นลับต่าง ๆ พระองค์จะไม่ทรงเปิดเผยความเร้นลับอันนี้แก่ผู้ใดนอกจากผู้ที่พระองค์ทรงโปรดปรานยินดีและทรงคัดเลือกเพื่อทำหน้าที่เผยแผ่สาส์นของพระองค์และนะบีของพระองค์อัลลอฮฺจะทรงเปิดเผยแก่เขาตามที่พระองค์ทรงประสงค์ในสิ่งเร้นลับบางอย่าง ทั้งนี้เพื่อเป็นสิ่งปาฏิหาริย์แก่พวกเขา เพราะบรรดารอซูลนั้นจะได้รับการสนับสนุนช่วยเหลือด้วยสิ่งปาฏิหาริย์บางชนิด ดังนั้นพระองค์จะทรงส่งมะลาอิกะฮฺเป็นผู้พิทักษ์รักษาทั้งข้างหน้าและข้างหลังรอซูลให้พ้นจากพวกญิน

لِّيَعۡلَمَ أَن قَدۡ أَبۡلَغُواْ رِسَٰلَٰتِ رَبِّهِمۡ وَأَحَاطَ
بِمَا لَدَيۡهِمۡ وَأَحۡصَىٰ كُلَّ شَيۡءٍ عَدَدَۢا ٢٨

28. เพื่อพระองค์จะทรงรู้ว่า แน่นอนพวกเขาได้เผยแผ่สาสน์ของพระเจ้าของพวกเขาแล้ว และพระองค์ได้ทรงห้อมล้อม (รอบรู้) ทุกสิ่งที่อยู่ ณ ที่พวกเขา และพระองค์ทรงนับจำนวนทุก ๆ สิ่งไว้อย่างครบถ้วน[1]

---

[1] ทั้งนี้เพื่อที่พระองค์จะได้ทรงรู้ว่าบรรดารอซูลของพระองค์ได้เผยแผ่วะฮีย์ของพระองค์เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงประทานมาให้แก่พวกเขา โดยปราศจากการเพิ่มเติม ขาดตอน และบิดเบือนแต่ประการใด และความรอบรู้ของพระองค์จะห้อมล้อมสิ่งที่อยู่ ณ บรรดารอซูล ไม่มีสิ่งใดในกิจการของพวกเขาจะเป็นที่ปกปิดแก่พระองค์และความรู้ของพระองค์จะทรงนับทุกสิ่งไม่ว่าใหญ่หรือเล็ก ดีและไม่ดีอย่างครบถ้วนไม่ขาดตกบกพร่องเลย

(73) ซูเราะฮฺ อัลมุซซัมมิล

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 20 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลมุซซัมมิล

ซูเราะฮฺ อัลมุซซัมมิล เป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ ที่กล่าวถึงมุมหนึ่งจากการดำรงชีวิตของท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ในการตั้งจิตมั่น การจงรักภักดี การยืนขึ้นละหมาดในเวลากลางคืน และการอ่านคัมภีร์ของอัลลอฮฺ อัซซะวะญัลละ แกนหลักของซูเราะฮฺกล่าวถึงภารกิจของท่านรอซูล อะลัยฮิสศอตาตุวัสสลาม ด้วยเหตุนี้จึงขนานนามซูเราะฮฺนี้ว่า “อัลมุซซัมมิล”

ซูเราะฮฺเริ่มด้วยการเรียกท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม อย่างสุภาพอ่อนโยนที่แสดงถึงความเมตตาปรานีต่ออัลลอฮฺต่อบ่าว และรอซูลของพระองค์ มุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ซึ่งท่านได้ใช้ความพยายามในการอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺโดยหวังความโปรดปรานจากพระองค์

“โอ้ ผู้คลุมกายอยู่เอ๋ย จงยืนขึ้น (ละหมาด) เวลากลางคืน เว้นแต่เพียงเล็กน้อย (ไม่ใช่ตลอดคืน) ครึ่งหนึ่งของเวลากลางคืน หรือน้อยกว่านั้นเพียงเล็กน้อย หรือมากกว่านั้น และจงอ่านอัลกุรอานช้า ๆ เป็นจังหวะ (ชัดถ้อยชัดคำ)”

ต่อมาซูเราะฮฺ ได้กล่าวถึงเรื่องการประทานวะฮียฺอันหนักหน่วงซึ่งอัลลอฮฺทรงมอบหมายแก่รอซูลของพระองค์ เพื่อทำหน้าที่เผยแผ่แก่มหาชนด้วยความขยันหมั่นเพียรในการนี้ได้อาศัยการเตรียมพร้อมทางด้านวิญญาณด้วยการตื่นขึ้นในเวลากลางคืนเพื่อทำอิบาดะฮฺ

“แท้จริงเราจะประทานวจนะ (วะฮียฺ) อันหนักหน่วงแก่เจ้า แท้จริงการตื่นขึ้นเวลากลางคืนนั้นเป็นเวลาที่ประทับใจยิ่งและเป็นการอ่านที่ชัดเจนยิ่ง แท้จริงสำหรับเจ้านั้นในเวลากลางวันมีภารกิจมากมาย”

ซูเราะฮฺได้ใช้ให้ท่านรอซูล อะลัยอิสสลาม มีความอดทนต่อการทำร้ายของ

พวกมุชริกีน และจงแยกตัวออกจากพวกเขาด้วยการแยกตัวอย่างสุภาพ จนกว่าอัลลอฮฺจะทรงแก้แค้นตอบแทนแก่พวกเขา

"และจงอดทนต่อสิ่งที่พวกเขากล่าวร้ายและจงแยกตัวออกจากพวกเขาด้วยการแยกตัวอย่างสุภาพ และจงปล่อยข้ากับบรรดาผู้ปฏิเสธผู้สำราญ และจงผ่อนผันให้แก่พวกเขาสักเล็กน้อย"

ต่อจากนั้นซูเราะฮฺได้กล่าวถึงการสัญญาของอัลลอฮฺ ต่อพวกมุชริกีนถึงการลงโทษและการตอบแทนในวันกิยามะฮฺ โดยที่ในวันนั้นจะมีความน่ากลัว และการตกใจซึ่งจะทำให้ศีรษะของเด็กๆ กลายเป็นสีเทาขาว

"แท้จริง ณ ที่เรานั้นมีตรวนและกองไฟลุกโชนและอาหารที่ติดลำคอและการลงโทษอันเจ็บปวด วันที่แผ่นดินและภูเขาจะสั่นสะเทือน และภูเขาจะกลายเป็นกองทรายไหลพรู"

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการผ่อนผันของอัลลอฮฺแก่รอซูลของพระองค์ และบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธา จากการยืนละหมาดในเวลากลางคืน (ตะฮัจญุด) เป็นความเมตตาแก่ท่านและบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธา ทั้งนี้เพื่อที่จะให้ท่านรอซูลและบรรดาสาวกของท่านมีเวลาว่างปฏิบัติภารกิจเกี่ยวกับการดำรงชีวิต

"แท้จริง พระเจ้าของเจ้าทรงรู้ดียิ่งว่า เจ้ายืนละหมาดเกือบสองในสามของกลางคืน และ (บางครั้ง) ครึ่งหนึ่งของมัน และ (บางครั้ง) หนึ่งในสามของมันพร้อมกับจำนวนหนึ่งของบรรดาผู้ที่อยู่ร่วมกับเจ้า... ดังนั้นพวกเจ้าจงขออภัยโทษต่ออัลลอฮฺ แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ"

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلۡمُزَّمِّلُ ١

1. โอ้ ผู้คลุมกายอยู่เอ๋ย[1]

قُمِ ٱلَّيۡلَ إِلَّا قَلِيلٗا ٢

2. จงยืนขึ้น (ละหมาด) เวลากลางคืน เว้นแต่เพียงเล็กน้อย (ไม่ใช่ตลอดคืน)

نِّصۡفَهُۥٓ أَوِ ٱنقُصۡ مِنۡهُ قَلِيلًا ٣

3. ครึ่งหนึ่งของเวลากลางคืน หรือน้อยกว่านั้นเพียงเล็กน้อย

أَوۡ زِدۡ عَلَيۡهِ وَرَتِّلِ ٱلۡقُرۡءَانَ تَرۡتِيلًا ٤

4. หรือมากกว่านั้น และจงอ่านอัลกุรอานช้า ๆ เป็นจังหวะ (ชัดถ้อยชัดคำ)

إِنَّا سَنُلۡقِي عَلَيۡكَ قَوۡلٗا ثَقِيلًا ٥

5. แท้จริงเราจะประทานวจนะ (วะฮียฺ) อันหนักหน่วงแก่เจ้า

إِنَّ نَاشِئَةَ ٱلَّيۡلِ هِيَ أَشَدُّ وَطۡـٔٗا وَأَقۡوَمُ قِيلًا ٦

6. แท้จริงการตื่นขึ้นในเวลากลางคืนนั้นเป็นเวลาที่ประทับใจยิ่ง และเป็นการอ่านที่ชัดเจนยิ่ง

إِنَّ لَكَ فِي ٱلنَّهَارِ سَبۡحٗا طَوِيلٗا ٧

7. แท้จริงสำหรับเจ้านั้น ในเวลากลางวันมีภารกิจมากมาย[2]

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงเรียกนะบีของพระองค์มุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เป็นการเตือนท่านให้รำลึกถึงชั่วโมงแห่งความสุข ซึ่งท่านได้พบกับวะฮียฺเป็นครั้งแรก แล้วท่านได้กลับบ้านเพราะความกลัวจนตัวสั่น และให้นางค่อดียะฮฺห่มผ้าโดยกล่าวว่า โปรดคลุมกายให้ฉันด้วย พระองค์ทรงกล่าวแก่ท่านว่า โอ้ผู้ที่คลุมกายอยู่เอ๋ย จงลุกขึ้นเพื่อทำการละหมาดในเวลากลางคืนเป็นเวลาครึ่งคืน หรือน้อยกว่านั้น คือหนึ่งในสามหรือมากกว่านั้น คือสองในสามของกลางคืน และในขณะการยืนละหมาดของเจ้าจงอ่านอัลกุรอานช้า ๆ เป็นจังหวะชัดถ้อยชัดคำ เพื่อที่จะได้ช่วยให้เจ้ามีความเข้าใจและใคร่ครวญอัลกุรอาน

[2] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงแจ้งแก่ท่านนะบีว่า พระองค์จะประทานอัลกุรอาน ซึ่งจะเป็นที่หนักหน่วงแก่เจ้า เพราะอัลกุรอานนั้นประมวลไว้ด้วยข้อบัญญัติต่าง ๆ ทั้งที่เป็นทั้งฟัรฎและวาญิบเพื่อจะทำให้จิตใจหนักแน่นในอันที่จะเตรียมไว้รับการแบกภาระในบทบัญญัติเหล่านั้นทั้งที่เป็นวิชาความรู้ การปฏิบัติและการเรียกร้องเชิญชวน ดังนั้นการตื่นขึ้นมาละหมาดในเวลากลางคืนนั้นทำให้การอ่านสัมผัสกับจิตใจในการเข้าใจความหมายอัลกุรอานขณะที่เขากำลังอ่าน ส่วนเวลากลางวันนั้น ภารกิจมากมายทำให้เจ้าไม่มีเวลาจะอ่าน

8. และจงรำลึกถึงพระนามแห่งพระเจ้าของเจ้า และจงตั้งจิตมั่นต่อพระองค์อย่างเคร่งครัด	وَٱذْكُرِ ٱسْمَ رَبِّكَ وَتَبَتَّلْ إِلَيْهِ تَبْتِيلًا ﴿٨﴾
9. พระเจ้าแห่งทิศตะวันออกและทิศตะวันตก ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ ดังนั้นจงยึดพระองค์ให้เป็นผู้คุ้มครองเถิด[1]	رَّبُّ ٱلْمَشْرِقِ وَٱلْمَغْرِبِ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ فَٱتَّخِذْهُ وَكِيلًا ﴿٩﴾
10. และจงอดทนต่อสิ่งที่พวกเขากล่าวร้าย และจงแยกตัวออกจากพวกเขาด้วยการแยกตัวอย่างสุภาพ	وَٱصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَٱهْجُرْهُمْ هَجْرًا جَمِيلًا ﴿١٠﴾
11. และจงปล่อยข้ากับบรรดาผู้ปฏิเสธผู้สำราญ และจงผ่อนผันให้แก่พวกเขาสักเล็กน้อย[2]	وَذَرْنِى وَٱلْمُكَذِّبِينَ أُو۟لِى ٱلنَّعْمَةِ وَمَهِّلْهُمْ قَلِيلًا ﴿١١﴾
12. แท้จริง ณ ที่เรานั้นมีตรวนและกองไฟลุกโชน	إِنَّ لَدَيْنَآ أَنكَالًا وَجَحِيمًا ﴿١٢﴾
13. และอาหารที่ติดลำคอและการลงโทษอันเจ็บปวด[3]	وَطَعَامًا ذَا غُصَّةٍ وَعَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٣﴾
14. วันที่แผ่นดินและภูเขาจะสั่นสะเทือน และภูเขาจะกลายเป็นกองทรายไหลพรู	يَوْمَ تَرْجُفُ ٱلْأَرْضُ وَٱلْجِبَالُ وَكَانَتِ ٱلْجِبَالُ كَثِيبًا مَّهِيلًا ﴿١٤﴾

---

[1] คือจงรำลึกถึงพระองค์เสมอทั้งในเวลากลางวันและเวลากลางคืนด้วยการรำลึกถึงพระองค์ในทุกรูปแบบ เช่นการกล่าว ซุบฮานัลลอฮฺ อัลฮัมดุลิลลาฮฺ อัลลอฮุอักบัร และลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ และจงตั้งจิดมั่นอย่างเคร่งครัดในการอิบาดะฮฺต่อพระองค์ด้วยความบริสุทธิ์ใจ เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ครอบครองทิศตะวันออกและทิศตะวันตก ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ ดังนั้นจงยึดมั่นต่อพระองค์เถิด ในกิจการทุกๆ สิ่งของเจ้า พระองค์ทรงพอเพียงแก่เจ้า และพระองค์ทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

[2] คือจงอดทนต่อการกล่าวร้ายของพวกมุชริกีนที่กล่าวหาว่าเจ้าเป็นมายากร เป็นกวีและเป็นคนบ้า และจงปลีกตัวให้ห่างไปจากพวกเขาและอย่าโต้ตอบพวกเขาด้วยการทำร้ายและการด่าทอ และจงปล่อยข้ากับพวกมุชริกีนเจ้าสำราญเหล่านั้นโดยให้เวลากับพวกเขาสักเล็กน้อย ข้าจะคุ้มครองเจ้าให้พ้นจากความชั่วร้ายของพวกเขา และพวกเขาจะประสบความพินาศในสงครามบัดรฺ โดยน้ำมือของบรรดามุอฺมิน

[3] สำหรับพวกเขาเหล่านั้นในวันอาคิเราะฮฺเราได้เตรียมตรวนใหญ่หนักไว้สำหรับล่ามพวกเขาและกองไฟลุกโชนคือ นรกญะฮันนัมและอาหารมีกลิ่นเหม็นเวลากินเข้าไปติดอยู่ที่ลำคอ คือต้นซักกูมและน้ำเลือดน้ำหนองและการลงโทษอย่างเจ็บปวดแสนสาหัส

15. แท้จริงเราได้ส่งรอซูลคนหนึ่งไปยังพวกเจ้า เพื่อเป็นพยานต่อพวกเจ้า ดังที่เราได้ส่งรอซูลคนหนึ่งไปยังฟิรเอานฺ[1]

إِنَّآ أَرۡسَلۡنَآ إِلَيۡكُمۡ رَسُولٗا شَٰهِدًا عَلَيۡكُمۡ كَمَآ أَرۡسَلۡنَآ إِلَىٰ فِرۡعَوۡنَ رَسُولٗا ﴿١٥﴾

16. แต่ฟิรเอานฺได้ฝ่าฝืนรอซูลคนนั้น ดังนั้นเราจึงได้ลงโทษเขาด้วยการลงโทษอย่างหนักหน่วง

فَعَصَىٰ فِرۡعَوۡنُ ٱلرَّسُولَ فَأَخَذۡنَٰهُ أَخۡذٗا وَبِيلٗا ﴿١٦﴾

17. ถ้าพวกเจ้าปฏิเสธ ดังนั้นพวกเจ้าจะปกป้องตนเอง ต่อวันนั้นได้อย่างไรเล่า ซึ่งจะทำให้เด็ก ๆ กลายเป็นแก่ (มีผมสีขาวเพราะความตกใจกลัว)[2]

فَكَيۡفَ تَتَّقُونَ إِن كَفَرۡتُمۡ يَوۡمٗا يَجۡعَلُ ٱلۡوِلۡدَٰنَ شِيبًا ﴿١٧﴾

18. (วันนั้น) ชั้นฟ้าจะปริแยกออก และสัญญาของพระองค์จะต้องเกิดขึ้น (อย่างไม่ต้องสงสัย)

ٱلسَّمَآءُ مُنفَطِرُۢ بِهِۦۚ كَانَ وَعۡدُهُۥ مَفۡعُولًا ﴿١٨﴾

19. แท้จริงนี่คือข้อเตือนสติดังนั้นผู้ใดประสงค์ก็พึงยึดถือเป็นแนวทางไปสู่พระเจ้าของเขาเถิด[3]

إِنَّ هَٰذِهِۦ تَذۡكِرَةٞۖ فَمَن شَآءَ ٱتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِۦ سَبِيلًا ﴿١٩﴾

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวถึงเวลาแห่งการลงโทษคือวันที่แผ่นดินและภูเขาจะสั่นสะเทือนอย่างหนัก นั่นคือวันกิยามะฮฺ ภูเขาซึ่งเคยแข็งแกร่งก็จะกลายเป็นกองทรายไหลกระจาย โอ้ชาวมักกะฮฺเอ๋ย เราได้ส่งมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม มายังพวกเจ้าเพื่อเป็นพยานต่อการกระทำต่าง ๆ ของพวกเจ้า เช่นการปฏิเสธศรัทธาและดื้อรั้นฝ่าฝืนของพวกเจ้าเสมือนกับที่เราได้ส่งมูซา อิบนุ อิมรอน ไปยังฟิรเอานฺผู้ละเมิดหยิ่งยโส

[2] ต่อมาเมื่อฟิรเอานฺ ได้ปฏิเสธศรัทธาต่อมูซาเช่นเดียวกับพวกเจ้า โอ้ชาวกุเรชเอ๋ย ได้ปฏิเสธศรัทธาต่อมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เราก็ได้ทำลายล้างฟิรเอานฺและพวกพ้องของเขาด้วยการให้จมน้ำตาย หากว่าพวกเจ้าปฏิเสธศรัทธาไม่ยอมเชื่อถือต่อรอซูลแล้ว ดังนั้นพวกเจ้าจะไม่ระมัดระวังและไม่กลัวการลงโทษต่อวันอันน่ากลัวนั้นดอกหรือ ซึ่งความตกใจกลัวนั้นจะทำให้ทุกคนกลายเป็นคนแก่เพราะมีผมกลายเป็นสีขาว

[3] เพราะความน่ากลัวของวันนั้นอีกเช่นเดียวกัน พวกเจ้าจะเห็นท้องฟ้าปริแยกออกไปและแตกออกเป็นเสี่ยง ๆ ในวันนั้น อัลลอฮฺ ตะอาลา จะกล่าวแก่อาดัมว่า โอ้อาดัมเอ๋ย จงส่งลูกหลานของเจ้าไปยังนรกจากทุกหนึ่งพันคน เก้าร้อยเก้าสิบเก้าคน คือจากทุกหนึ่งพันคนเหลือรอดเพียงหนึ่งคนเท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนี้เหตุการณ์ก็ยิ่งทวีความคับขันยิ่งขึ้นและสัญญาของพระองค์ที่ว่าวันนี้จะเกิดขึ้น จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนปราศจากข้อสงสัยใด ๆ ทั้งสิ้น สัญญาณต่าง ๆ เหล่านี้ย่อมเป็นข้อเตือนสติให้แก่ผู้ที่หลงลืมก่อนที่เวลาจะล่วงเลยไป ดังนั้นจงยึดถือเป็นแนวทางไปสู่การอีมานและการปฏิบัติความดีเถิด

إِنَّ رَبَّكَ يَعۡلَمُ أَنَّكَ تَقُومُ أَدۡنَىٰ مِن ثُلُثَيِ ٱلَّيۡلِ وَنِصۡفَهُۥ
وَثُلُثَهُۥ وَطَآئِفَةٞ مِّنَ ٱلَّذِينَ مَعَكَۚ وَٱللَّهُ يُقَدِّرُ ٱلَّيۡلَ
وَٱلنَّهَارَۚ عَلِمَ أَن لَّن تُحۡصُوهُ فَتَابَ عَلَيۡكُمۡۖ فَٱقۡرَءُواْ
مَا تَيَسَّرَ مِنَ ٱلۡقُرۡءَانِۚ عَلِمَ أَن سَيَكُونُ مِنكُم مَّرۡضَىٰ
وَءَاخَرُونَ يَضۡرِبُونَ فِي ٱلۡأَرۡضِ يَبۡتَغُونَ مِن فَضۡلِ
ٱللَّهِ وَءَاخَرُونَ يُقَٰتِلُونَ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِۖ فَٱقۡرَءُواْ
مَا تَيَسَّرَ مِنۡهُۚ وَأَقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُواْ ٱلزَّكَوٰةَ
وَأَقۡرِضُواْ ٱللَّهَ قَرۡضًا حَسَنٗاۚ وَمَا تُقَدِّمُواْ لِأَنفُسِكُم
مِّنۡ خَيۡرٖ تَجِدُوهُ عِندَ ٱللَّهِ هُوَ خَيۡرٗا وَأَعۡظَمَ أَجۡرٗاۚ
وَٱسۡتَغۡفِرُواْ ٱللَّهَۖ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمُۢ ٢٠

20. แท้จริงพระเจ้าของเจ้าทรงรู้ดียิ่งว่า เจ้ายืนละหมาดเกือบสองในสามของกลางคืน และ (บางครั้ง) ครึ่งหนึ่งของมัน และ (บางครั้ง) หนึ่งในสามของมัน พร้อมกับจำนวนหนึ่งของบรรดาผู้ที่อยู่ร่วมกับเจ้า[1] และอัลลอฮฺทรงกำหนดเวลากลางคืนและกลางวัน พระองค์ทรงรู้ดีว่าพวกเจ้าไม่สามารถที่จะกำหนดเวลาได้ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงผ่อนผันให้แก่พวกเจ้า ดังนั้นพวกเจ้าจงอ่านอัลกุรอานตามแต่สะดวกเถิด[2] พระองค์ทรงรู้ดีว่า อาจมีบางคนในหมู่พวกเจ้าเป็นคนป่วย และบางคนอื่นๆ ต้องเดินทางไปดินแดนอื่น เพื่อแสวงหาจากความโปรดปรานของอัลลอฮฺ และบางคนอื่นต่อสู้ในทางของอัลลอฮฺ ดังนั้นพวกเจ้าจงอ่านตามสะดวกจากอัลกุรอานเถิด และจงดำรงไว้ซึ่งการละหมาดและจงบริจาคซะกาต[3] และจงให้อัลลอฮฺยืมอย่างดีเยี่ยมเถิด และความดีอันใดที่พวกเจ้า

[1] โอ้มุฮัมมัดเอ๋ย แท้จริงพระเจ้าของเจ้าทรงรู้ดียิ่งว่าเจ้านั้นยืนละหมาดตะฮัจญุดพร้อมกับบรรดาสาวกของเจ้าบางครั้งก็น้อยกว่าสองในสาม บางครั้งก็ครึ่งคืน บางครั้งก็หนึ่งในสามของคืน

[2] ความจริงนั้นอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงรู้กำหนดเวลาอันแน่นอนของกลางคืนและกลางวัน และทรงรู้ดียิ่งถึงสิ่งที่พวกเจ้าทำละหมาดในเวลากลางคืนดึกเงียบสงัดเพื่อหวังความโปรดปรานจากอัลลอฮฺ และทรงรู้ดีว่าพวกเจ้าไม่สามารถจะยืนละหมาดตลอดคืนหรือส่วนใหญ่ของเวลากลางคืนได้ พระองค์จึงทรงผ่อนผันให้แก่พวกเจ้า คือให้พวกเจ้าอ่านอัลกุรอานตามสะดวกเถิด หมายถึงให้ทำละหมาดตะฮัจญุดตามแต่จะสะดวก กล่าวคือหลังจากการละหมาดตะฮัจญุดได้ถูกใช้ให้กระทำเป็นการวาญิบตามนัยแห่งตอนต้นของซูเราะฮฺนี้ ต่อมาพระองค์ทรงผ่อนผันให้ตามนัยแห่งอายะฮฺนี้เป็นซุนนะฮฺ

[3] เคล็ดลับแห่งการผ่อนผันดังกล่าวนี้คือ พระองค์ทรงรู้ดีว่า บางคนในหมู่พวกเจ้าเป็นคนป่วย บางคนจะออกเดินทางไปตามหัวเมืองต่างๆ เพื่อค้าขายแสวงหาริซกี และบางคนจะต้องออกไปต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮฺเพื่อเชิดชูสัจธรรมและเผยแผ่ศาสนา กลุ่มชนทั้งสามดังกล่าวเป็นการยากลำบากแก่พวกเขาที่จะทำละหมาดตะฮัจญุด ดังนั้นอัลลอฮฺจึงทรงผ่อนผันให้แก่พวกเขา และจงดำรงไว้ซึ่งการละหมาดฟัรฎให้ครบถ้วนและจงบริจาคซะกาตให้แก่ผู้สมควรจะได้รับให้ครบถ้วนสมบูรณ์

ได้กระทำไว้เพื่อตัวของพวกเจ้าเอง พวกเจ้าก็จะพบมัน ณ ที่อัลลอฮฺ ซึ่งเป็นความดีและผลตอบแทนก็ยิ่งใหญ่กว่า[1] ดังนั้นพวกเจ้าจงขออภัยโทษต่ออัลลอฮฺ แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ[2]

---

[1] และจงบริจาคทานไปในทางทำความดีโดยหวังความโปรดปรานจากอัลลอฮฺ เช่นการบริจาคเพื่อการต่อญาติและการต้อนรับแขก นั่นคือการให้อัลลอฮฺขอยืมอย่างดีเยี่ยม ทุกสิ่งที่พวกเจ้ากระทำไป ซึ่งเป็นความดี พวกเจ้าก็จะได้พบผลตอบแทน ณ ที่พระเจ้าของพวกเจ้าในวันกิยามะฮฺอย่างดียิ่งกว่า

[2] ในตอนท้ายของอายะฮฺ ทรงใช้ให้บรรดาผู้บริจาค จงขออภัยโทษต่ออัลลอฮฺในทุกสภาพของพวกเจ้า เพราะมนุษย์นั้นย่อมจะมีข้อบกพร่องในการกระทำของเขา เช่นการบริจาคของเขาอาจจะไม่มีความบริสุทธิ์ใจในบางครั้งก็ได้เพราะอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาต่อปวงบ่าวที่สำนึกผิดอยู่เสมอ

(74) ซูเราะฮฺ อัลมุดดัษษิร

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 56 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลมุดดัษษิร

ซูเราะฮฺ อัลมุดดัษษิร เป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ เรื่องราวของซูเราะฮฺนี้เช่นเดียวกับซูเราะฮฺก่อนจากนี้คือ ซูเราะฮฺ อัลมุซซัมมิล โดยกล่าวถึงมุมหนึ่งจากการดำรงชีวิตและบุคลิกภาพของท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ด้วยเหตุนี้จึงถูกขนานนามว่า อัลมุดดัษษิร

ซูเราะฮฺได้เริ่มด้วยการใช้ให้ท่านรอซูลลุกขึ้นทำหน้าที่เผยแผ่เชิญชวนด้วยความขยันขันแข็งกล่าวตักเตือนพวกกุฟฟาร และอดทนต่อการทำร้ายของพวกอาชญากร จนกว่าอัลลอฮฺจะทรงตัดสินระหว่างท่านกับบรรดาศัตรูของท่าน

"โอ้ผู้ห่มกายอยู่เอ๋ย จงลุกขึ้น แล้วประกาศตักเตือน และแด่พระเจ้าของเจ้าจงให้ความเกรียงไกร (ต่อพระองค์) และเสื้อผ้าของเจ้าจงทำให้สะอาด และสิ่งสกปรกก็จงหลบหลีกให้ห่างเสีย และอย่าทำคุณเพื่อหวังการตอบแทนอันมากมาย และเพื่อพระเจ้าของเจ้าเท่านั้นจงอดทน"

ต่อมาซูเราะฮฺได้กล่าวตักเตือน และเตือนสำทับบรรดาอาชญากรเหล่านั้น ให้รำลึกถึงวันอันยากลำบากยิ่งซึ่งสำหรับพวกเขานั้นจะไม่มีเวลาพักผ่อนเลย ด้วยเหตุที่ว่ามีแต่ความหวาดกลัวและความคับขันเท่านั้น

"ในที่สุดเมื่อเสียงเป่าถูกเป่าขึ้น นั่นคือวันนั้น วันแห่งความยากลำบาก แก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา มิใช่เป็นเรื่องง่าย"

หลังจากถ้อยแถลงดังกล่าวที่ทำให้มนุษย์ใจหายใจคว่ำ ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงเรื่องของอาชญากรผู้ชั่วช้า "อัลวะลีด อิบนุล มุฆีเราะฮฺ" ซึ่งได้ฟังอัลกุรอานและรู้ว่าเป็นคำกล่าวของอัลลอฮฺ แต่อันเนื่องมาจากการเป็นหัวหน้า และยังคงมีความรักและห่วงใยต่อตำแหน่งนี้ เขาจึงอ้างว่าอัลกุรอานเป็นมายากล ซึ่งเป็นผู้ที่รู้จักกันดี

"จงปล่อยข้าไว้กับผู้ที่ข้าได้สร้างเขาไว้แต่ลำพังเถิด และข้าได้ทำให้เขามีทรัพย์สมบัติอย่างล้นเหลือ และลูกหลานอย่างพรั่งพร้อม และข้าได้ทำให้เขาสุขสบายอย่างราบรื่น แล้วเขายังโลภที่จะให้ข้าเพิ่มพูนแก่เขาอีก เปล่าเลย เพราะว่าเขาเป็นผู้ดื้อรั้นต่อสัญญาณต่าง ๆ ของเรา ในไม่ช้าข้าจะเพิ่มพูนความยากลำบากแก่เขา แท้จริงเขาจะได้ใคร่ครวญและคาดคะเน จนกระทั่งในไม่ช้าข้าจะโยนเขาเข้าสู่กองไฟที่เผาไหม้"

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงไฟนรกซึ่งอัลลอฮฺทรงสัญญาไว้กับพวกกุฟฟาร ได้กล่าวถึงประตูนรกและยามเฝ้าประตูนรก ซึ่งพวกเขาได้รับมอบหมายให้ลงโทษแก่ชาวนรกตลอดจนจำนวนของยามเฝ้าประตูนรก และเคล็ดลับในการกำหนดจำนวนของพวกเขาเช่นนั้น

"และอันใดเล่าจะทำให้เจ้ารู้ได้ว่า สิ่งที่เผาไหม้นั้นคืออะไร มันจะไม่เหลืออะไรไว้เลย และมันจะไม่ปล่อยผู้ใดให้คงเหลือไว้ (เช่นกัน) มันจะเผาไหม้ผู้คนจนเกรียมดำ เหนือมันมีมะลาอิกะฮฺสิบเก้าท่าน และเรามิได้แต่งตั้งผู้ใดเป็นยามเฝ้าประตูนรกนอกจากมะลาอิกะฮฺเท่านั้น และเรามิได้กำหนดจำนวนของพวกเขาไว้ เว้นแต่เพื่อเป็นการทดสอบแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา"

ซูเราะฮฺได้สาบานด้วยดวงจันทร์ และแสงนวลของมัน และด้วยยามเช้าเมื่อมันทอแสงว่านรกนั้นเป็นหนึ่งในความหายนะอันใหญ่หลวง

"เปล่าเลย ขอสาบานด้วยดวงจันทร์ ขอสาบานด้วยกลางคืนเมื่อมันคล้อยไป ขอสาบานด้วยยามเช้าเมื่อมันทอแสง แท้จริงนรกนั้นแน่นอนเป็นหนึ่งในความหายนะอันใหญ่หลวง เพื่อเป็นการเตือนสำทับแก่มนุษย์ สำหรับผู้ที่ประสงค์ในหมู่พวกเจ้าจะรุดหน้า (ไปสู่ความดี) หรือจะรั้งท้าย (เพื่อกระทำความชั่ว)"

ต่อมาซูเราะฮฺได้กล่าวถึงบทสนทนาที่เกิดขึ้นระหว่างบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธาและพวกอาชญากรในสาเหตุที่ทำให้พวกเขาเข้าสู่นรก

"ยกเว้นบรรดาผู้อยู่ทางเบื้องขวา อยู่ในสวนสวรรค์หลากหลาย พวกเขาจะไต่ถามซึ่งกันและกัน เกี่ยวกับพวกที่กระทำความผิด อะไรที่นำพวกท่านเข้าสู่กองไฟที่เผาไหม้ พวกเขากล่าวว่า เรามิได้อยู่ในหมู่ผู้ทำละหมาด เรามิได้ให้อาหารแก่บรรดาผู้ขัดสน และพวกเราเคยมั่วสุมอยู่กับพวกที่มั่วสุม"

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการชี้แจงถึงสาเหตุการผินหลังของพวกมุชริกีนให้กับการอีมาน

“ไม่เลยทีเดียว ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขายังไม่กลัววันปรโลกอีกด้วย เปล่ามิได้ แท้จริงนั่นคือข้อเตือนสติ ฉะนั้นผู้ใดประสงค์เขาก็จะจดจำรำลึกไว้ และพวกเขาจะไม่จดจำรำลึกไว้ เว้นแต่อัลลอฮฺจะทรงประสงค์ พระองค์เท่านั้น คือพระเจ้าแห่งการยำเกรง และพระเจ้าแห่งการให้อภัย”

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

1. โอ้ผู้ห่มกายอยู่เอ๋ย

يَٰٓأَيُّهَا ٱلْمُدَّثِّرُ ﴿١﴾

2. จงลุกขึ้น แล้วประกาศตักเตือน[1]

قُمْ فَأَنذِرْ ﴿٢﴾

3. และแด่พระเจ้าของเจ้า จงให้ความเกรียงไกร (ต่อพระองค์)

وَرَبَّكَ فَكَبِّرْ ﴿٣﴾

4. และเสื้อผ้าของเจ้า จงทำให้สะอาด

وَثِيَابَكَ فَطَهِّرْ ﴿٤﴾

5. และสิ่งสกปรกก็จงหลบหลีกให้ห่างเสีย

وَٱلرُّجْزَ فَٱهْجُرْ ﴿٥﴾

6. และอย่าทำคุณ เพื่อหวังการตอบแทนอันมากมาย

وَلَا تَمْنُن تَسْتَكْثِرُ ﴿٦﴾

---

[1] ผู้ที่ห่มกายหมายถึงท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ที่กำลังนอนห่มกายอยู่จงลุกขึ้นจากการนอนพักผ่อนของเจ้าด้วยความตั้งใจมั่น แล้วประกาศตักเตือนแก่มนุษย์ให้รำลึกถึงการลงโทษของอัลลอฮฺ หากพวกเขายังไม่ศรัทธา นักตัฟซีรอธิบายว่า ขณะที่ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม กำลังทำอิบาดะฮฺอยู่ในถ้ำฮิรออฺ ญิบรีลได้มาหาท่านนะบีพร้อมด้วยการนำวะฮียฺมาคือ “จงอ่านด้วยพระนามแห่งพระเจ้าของเจ้า” ท่านนะบีได้กลับมาบ้านด้วยความกลัว แล้วกล่าวแก่ค่อดีญะฮฺภริยาของท่านว่า จงคลุมกายให้ฉันด้วย จงคลุมกายให้ฉันด้วย” หลังจากนั้นซูเราะฮฺอัลมุซซัมมิล จึงถูกประทานลงมา แล้ววะฮียฺก็มิได้ถูกประทานให้แก่ท่านนะบีระยะเวลาหนึ่ง ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม รู้สึกกลุ้มใจ วันหนึ่งท่านนะบีกำลังเดินอยู่ก็ได้ยินเสียงจากชั้นฟ้า ท่านได้แหงนหน้าขึ้นไปมองจึงมองเห็นญิบรีลนั่งอยู่บนเก้าอี้เต็มท้องฟ้า ท่านรู้สึกกลัวแล้วกลับไปบ้านเพื่อผ่อนคลายความกลัวที่ได้เห็นมา แล้วซูเราะฮฺนี้จึงถูกประทานลงมา

7. และเพื่อพระเจ้าของเจ้าเท่านั้นจงอดทน[1]

وَلِرَبِّكَ فَاصْبِرْ ٧

8. ในที่สุด เมื่อเสียงเป่าถูกเป่าขึ้น

فَإِذَا نُقِرَ فِي النَّاقُورِ ٨

9. นั่นคือ วันนั้น วันแห่งความยากลำบาก

فَذَٰلِكَ يَوْمَئِذٍ يَوْمٌ عَسِيرٌ ٩

10. แก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา มิใช่เป็นเรื่องง่าย

عَلَى الْكَافِرِينَ غَيْرُ يَسِيرٍ ١٠

11. จงปล่อยข้าไว้กับผู้ที่ข้าได้สร้างเขาไว้แต่ลำพังเถิด[2]

ذَرْنِي وَمَنْ خَلَقْتُ وَحِيدًا ١١

12. และข้าได้ทำให้เขามีทรัพย์สมบัติอย่างล้นเหลือ

وَجَعَلْتُ لَهُ مَالًا مَمْدُودًا ١٢

13. และลูกหลานอย่างพรั่งพร้อม

وَبَنِينَ شُهُودًا ١٣

14. และข้าได้ทำให้เขาสุขสบายอย่างราบรื่น

وَمَهَّدْتُ لَهُ تَمْهِيدًا ١٤

15. แล้วเขายังโลภที่จะให้ข้าเพิ่มพูนแก่เขาอีก

ثُمَّ يَطْمَعُ أَنْ أَزِيدَ ١٥

---

[1] คือจงให้ความเกรียงไกรความยิ่งใหญ่แด่พระเจ้าของเจ้าเถิด จงให้ความมีเกียรติ ความบริสุทธิ์แด่พระองค์ เพราะไม่มีผู้ใดจะยิ่งใหญ่ไปกว่าอัลลอฮฺอีกแล้ว และจงทำเสื้อผ้าของเจ้าให้สะอาดจากสิ่งสกปรกทั้งหลาย เพราะมุอฺมินนั้นจะต้องเป็นคนสะอาดเป็นคนดี เนื่องจากพวกมุชริกีนนั้นไม่ชอบความสะอาด อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงใช้ให้ทำความสะอาดทั้งร่างกยและเสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่ และสิ่งสกปรกที่ให้หลบหลีกนั้นหมายถึงจงปลีกตัวให้ห่างจากการเคารพสักการะรูปปั้นและเจว็ดต่าง ๆ และอย่าเข้าใกล้สิ่งสกปรกเหล่านั้น และเจ้าอย่าลำเลิกต่อพระเจ้าของเจ้าเพราะการจงรักภักดีของเจ้า และอย่าได้ขอสิ่งตอบแทนในการเผยแผ่ศาสนาของเจ้า หรืออย่าลำเลิกในสิ่งที่เจ้าได้ให้แก่ผู้อื่นเป็นการทวงบุญคุณ เพราะการกระทำเช่นนี้เป็นการขัดกับมรรยาทอันดีงาม และอดทนต่อทุกสิ่งที่เจ้าเผชิญในการเผยแผ่สัจธรรมเพื่อพระเจ้าของเจ้าแต่องค์เดียวเท่านั้น

[2] คือเมื่ออิสรอฟีลได้เป่าสังข์ นั่นหมายถึงวันกิยามะฮฺได้เกิดขึ้นแล้ว วันนั้นเป็นวันแห่งความยากลำบากซึ่งพวกปฏิเสธศรัทธาไม่สามารถจะทนทานอยู่ได้

16. เปล่าเลย เพราะว่าเขาเป็นผู้ดื้อรั้นต่อสัญญาณต่าง ๆ ของเรา	كَلَّآ إِنَّهُۥ كَانَ لِـَٔايَٰتِنَا عَنِيدًا ١٦
17. ในไม่ช้าข้าจะเพิ่มพูนความยากลำบากแก่เขา	سَأُرْهِقُهُۥ صَعُودًا ١٧
18. แท้จริงเขาได้ใคร่ครวญและคาดคะเน	إِنَّهُۥ فَكَّرَ وَقَدَّرَ ١٨
19. ดังนั้น เขาได้รับความหายนะ เขาจะคาดคะเนได้อย่างไร	فَقُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ١٩
20. แล้วเขาได้รับความหายนะ เขาจะคาดคะเนได้อย่างไร	ثُمَّ قُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ٢٠
21. แล้วเขาได้ตรึกตรอง	ثُمَّ نَظَرَ ٢١
22. แล้วเขาทำหน้าบูดบึ้ง และทำหน้านิ่วคิ้วขมวด	ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ ٢٢
23. แล้วเขาก็ผินหลังออกไป และหยิ่งผยอง	ثُمَّ أَدْبَرَ وَٱسْتَكْبَرَ ٢٣
24. แล้วเขากล่าวว่า นี่มิใช่อื่นนอกจากเป็นมายากลที่สืบทอดกันมา	فَقَالَ إِنْ هَٰذَآ إِلَّا سِحْرٌ يُؤْثَرُ ٢٤
25. นี่มิใช่อื่นใดนอกจากเป็นคำพูดของปุถุชน	إِنْ هَٰذَآ إِلَّا قَوْلُ ٱلْبَشَرِ ٢٥
26. ในไม่ช้าข้าจะโยนเขาเข้าสู่กองไฟที่เผาไหม้	سَأُصْلِيهِ سَقَرَ ٢٦
27. และอันใดเล่าทำให้เจ้ารู้ได้ว่า สิ่งที่เผาไหม้นั้นคืออะไร	وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا سَقَرُ ٢٧
28. มันจะไม่เหลืออะไรเลย และมันจะไม่ปล่อยผู้ใดให้คงเหลือไว้ (เช่นกัน)	لَا تُبْقِى وَلَا تَذَرُ ٢٨

29. มันจะเผาไหม้ผิวหนังจนเกรียมดำ[1]

لَوَّاحَةٌ لِّلْبَشَرِ ﴿٢٩﴾

30. เหนือมันมีมะลาอิกะฮฺสิบเก้าท่าน[2]

عَلَيْهَا تِسْعَةَ عَشَرَ ﴿٣٠﴾

31. และเรามิได้แต่งตั้งผู้ใดเป็นยามเฝ้าประตูนรก นอกจากมะลาอิกะฮฺเท่านั้น และเรามิได้กำหนดจำนวนของพวกเขาไว้ เว้นแต่เพื่อเป็นการทดสอบแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา[3] เพื่อ

وَمَا جَعَلْنَا أَصْحَابَ النَّارِ إِلَّا مَلَائِكَةً وَمَا جَعَلْنَا عِدَّتَهُمْ
إِلَّا فِتْنَةً لِّلَّذِينَ كَفَرُوا لِيَسْتَيْقِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ
وَيَزْدَادَ الَّذِينَ آمَنُوا إِيمَانًا وَلَا يَرْتَابَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ
وَالْمُؤْمِنُونَ وَلِيَقُولَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ وَالْكَافِرُونَ

[1] โอ้มุฮัมมัดจงปล่อยข้าไว้กับคนเลวทรามต่ำช้าคนนี้เถิด ข้าจะจัดการกับเขาเอง นักตัฟซีรกล่าวว่า อายาตเหล่านี้ถูกประทานลงมาเพราะ อัลวะลีด อิบนุล มุฆีเราะฮฺ ซึ่งเป็นผู้นำคนสำคัญของกุเรช ซึ่งอัลลอฮฺทรงให้เขาได้รับนิอฺมะฮฺในดุนยานี้อย่างมากมาย ทั้งทรัพย์สมบัติและลูกหลาน เขามีสวนผลไม้อย่างมากมายเก็บเกี่ยวผลของมันทั้งฤดูร้อนและฤดูหนาว แต่เขาก็เนรคุณต่อความโปรดปรานของอัลลอฮฺตั้งแต่อายะฮฺที่ 11 ถึง 30 เป็นดำรัสของอัลลอฮฺ ตะอาลา ที่ทรงกล่าวประณามถึงพฤติกรรมของอัลวะลีด และการลงโทษของพระองค์ที่จะประสบแก่เขา และเป็นคำกล่าวของอัลวะลีดที่มีต่อท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม อะบูบักร อัลญะซาอิรีย์กล่าวไว้ในหนังสืออัยซะรุตตะฟาซีรว่า สาเหตุแห่งการประทานอัลอายาตเหล่านี้เป็นที่ทราบกันดีว่า พวกกุเรชได้กล่าวหาอัลวะลีดว่า เขาเอนเอียงไปกับศาสนาของมุฮัมมัด เมื่ออัลวะลีดได้ยินเช่นนั้นก็ปฏิเสธและสาบาน พวกเขาจึงขอร้องให้เขากล่าวคำ ๆ หนึ่งเกี่ยวกับอัลกุรอาน เพื่อให้ชาวอาหรับหันห่างออกจากมุฮัมมัด และสิ่งที่เขาเรียกร้องเชิญชวน อัลวะลีดจึงไปหาท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ขณะที่ท่านกำลังละหมาดและอ่านอัลกุรอานในเวลาละหมาด แล้วเขาก็ได้ใคร่ครวญและคาดคะเนตามที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงแจ้งไว้ในอัลอายาตเหล่านี้ แล้วเขาก็ได้กล่าวคำพูดที่ปฏิเสธศรัทธาว่า นี่มิใช่อื่นใดนอกจากเป็นมายากลที่สืบทอดกันมา นี่มิใช่อื่นใดนอกจากเป็นคำพูดของปุถุชน หลังจากที่เขาได้เคยกล่าวถึงอัลกุรอานไว้ว่า ฉันขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺว่า อัลกุรอานนั้นเป็นคำกล่าวที่อ่อนหวานนุ่มนวลและเป็นคำพูดที่สูงส่งไม่มีสิ่งใดเหนือกว่า เมื่อพวกกุเรชได้ยินเขากล่าวเช่นนี้ก็กล่าวว่า ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ กลุ่มชนของท่านจะไม่พอใจท่านเป็นแน่ๆ จนกว่าท่านจะพูดเป็นอย่างอื่น แล้วเขาก็กล่าวว่า ปล่อยให้ฉันใคร่ครวญก่อน แล้วเขาก็ใคร่ครวญตามที่อัลอายาตได้กล่าวมาแล้ว ซึ่งได้ถูกประทานลงมาเพราะเหตุการณ์ดังกล่าวตั้งแต่อายะฮฺที่ 11 ถึงอายะฮฺที่ 30

[2] คือยามเฝ้าประตูนรกที่ได้ถูกมอบหมายนั้นมี 19 ท่าน เป็นผู้ที่แข็งกร้าว

[3] เป็นการยืนยันอีกว่าอัลลอฮฺ ตะอาลา มิได้แต่งตั้งยามเฝ้าประตูนรกเป็นมนุษย์แต่เป็นมะลาอิกะฮฺเท่านั้น เพราะพวกเขาเป็นบ่าวที่ไม่ฝ่าฝืนอัลลอฮฺในสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชาแก่พวกเขา และพวกเขาจะปฏิบัติตามสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชา และเรามิได้กำหนดจำนวนของมะลาอิกะฮฺ เช่นนั้นเว้นแต่เพื่อเป็นการทดสอบและทำให้พวกมุชริกีนหลงทางโดยเป็นเหตุทำให้พวกเขาเย้ยหยันและกล่าวว่า พวกท่านทุกหนึ่งร้อยคนไม่มีความสามารถละหรือที่จะจู่โจมมะลาอิกะฮฺหนึ่งในจำนวนนั้นแล้วพวกท่านก็ออกมาจากนรก

مَاذَآ أَرَادَ ٱللَّهُ بِهَٰذَا مَثَلًا ۚ كَذَٰلِكَ يُضِلُّ ٱللَّهُ مَن يَشَآءُ وَيَهْدِى
مَن يَشَآءُ ۚ وَمَا يَعْلَمُ جُنُودَ رَبِّكَ إِلَّا هُوَ ۚ وَمَا هِىَ إِلَّا ذِكْرَىٰ
لِلْبَشَرِ ﴿٣١﴾

บรรดาอะฮฺลุลกิตาบจะได้เชื่อมั่น และบรรดาผู้ศรัทธาจะได้เพิ่มพูนการศรัทธา และบรรดาอะฮฺลุลกิตาบรวมทั้งบรรดาผู้ศรัทธาจะไม่ต้องสงสัย[1] และเพื่อบรรดาผู้ในหัวใจของพวกเขามีโรค อีกทั้งบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจะกล่าวว่า อัลลอฮฺทรงประสงค์อะไรด้วยอุปมานี้ เช่นนั้นแหละอัลลอฮฺจะทรงให้หลงทางแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และจะทรงชี้แนะทางแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และไม่มีผู้ใดรู้จำนวนไพร่พลของพระเจ้าของเจ้า นอกจากพระองค์ และนี่มิใช่อื่นใด นอกจากเป็นข้อตักเตือนแก่มนุษย์[2]

كَلَّا وَٱلْقَمَرِ ﴿٣٢﴾

32. เปล่าเลย ขอสาบานด้วยดวงจันทร์

وَٱلَّيْلِ إِذْ أَدْبَرَ ﴿٣٣﴾

33. ขอสาบานด้วยกลางคืนเมื่อมันคล้อยไป

---

[1] ในการแต่งตั้งมะลาอิกะฮฺเป็นยามเฝ้าประตูนรกก็เพื่ออะฮฺลุลกิตาบจะได้มีความเชื่อมั่นถึงความมีสัจจะของท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และว่าอัลกุรอานนี้มาจากอัลลอฮฺเพราะเขาได้พบเห็นจำนวนดังกล่าวนี้มาแล้วในคัมภีร์ของพวกเขา และเพื่อให้บรรดามุอฺมินผู้ศรัทธาเพิ่มพูนการศรัทธาต่ออัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ ตามที่พวกเขาได้พบเห็นข่าวคราวที่เป็นความจริงของนะบีของพวกเขา ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และการยอมจำนนของพวกอะฮฺลุลกิตาบต่อสิ่งที่อัลกุรอานได้บอกกล่าวซึ่งสอดคล้องกับคัมภีร์อัตเตารอฮฺและอัลอินญีล และเพื่อที่อะฮฺลุลกิตาบและบรรดามุอฺมินจะไม่ต้องสงสัยในจำนวนของมะลาอิกะฮฺที่ได้กล่าวนั้น ประโยคนี้เป็นการย้ำในประโยคก่อน เพราะเมื่อมีกล่าวถึงการเชื่อมั่นก็ต้องกล่าวถึงการปฏิเสธความสงสัยให้หมดสิ้นไป

[2] เรามิได้แต่งตั้งจำนวนของมะลาอิกะฮฺ 19 ท่าน เว้นแต่เพื่อให้บรรดาผู้ที่ในหัวใจของพวกเขามีความสงสัยและนิฟาก และพวกกุฟฟารมักกะฮฺจะกล่าวว่า ด้วยจุดประสงค์อันใดที่อัลลอฮฺทรงประสงค์ต่อคำกล่าวอันแปลกประหลาดนี้ ทำไมจึงขู่พวกเราด้วยนรกและยามเฝ้าประตูนรกจำนวน 19 ท่าน พระองค์จึงตอบพวกเขาว่าเช่นเดียวกับที่อัลลอฮฺทรงให้อะบูญะฮัลและสหายของเขาหลงทาง อัลลอฮฺก็จะให้ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์หลงทางจากการอีมานและการฮิดายะฮฺ และจะทรงชี้แนะทางแก่ผู้ที่พระองค์ประสงค์จะชี้แนะทางแก่เขา และไม่มีผู้ใดจะสามารถล่วงรู้จำนวนไพร่พลและความเกรียงไกรของไพร่พล นอกจากพระเจ้าแห่งสากลโลก และนรกตามที่ได้กล่าวมานั้นมิใช่อื่นใดแต่เพื่อเป็นข้อตักเตือนแก่มนุษย์เพื่อให้รำลึกถึงถึงความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺและเพื่อให้พวกเขามีความกลัวต่อการลงโทษของพระองค์

وَالصُّبْحِ إِذَا أَسْفَرَ ﴿٣٤﴾	34. ขอสาบานด้วยยามเช้าเมื่อมันทอแสง
إِنَّهَا لَإِحْدَى الْكُبَرِ ﴿٣٥﴾	35. แท้จริงนรกนั้นแน่นอนเป็นหนึ่งในความหายนะอันใหญ่หลวง
نَذِيرًا لِلْبَشَرِ ﴿٣٦﴾	36. เพื่อเป็นการเตือนสำทับแก่มนุษย์
لِمَنْ شَاءَ مِنْكُمْ أَنْ يَتَقَدَّمَ أَوْ يَتَأَخَّرَ ﴿٣٧﴾	37. สำหรับผู้ที่ประสงค์ในหมู่พวกเจ้าจะรุดหน้า (ไปสู่ความดี) หรือจะรั้งท้าย (เพื่อกระทำความชั่ว)[1]
كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ رَهِينَةٌ ﴿٣٨﴾	38. แต่ละชีวิตย่อมถูกค้ำประกันกับสิ่งที่มันขวนขวายไป
إِلَّا أَصْحَابَ الْيَمِينِ ﴿٣٩﴾	39. ยกเว้นบรรดาผู้อยู่เบื้องขวา
فِي جَنَّاتٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٤٠﴾	40. อยู่ในสวนสวรรค์หลากหลาย พวกเขาจะไต่ถามซึ่งกันและกัน
عَنِ الْمُجْرِمِينَ ﴿٤١﴾	41. เกี่ยวกับพวกที่กระทำความผิด
مَا سَلَكَكُمْ فِي سَقَرَ ﴿٤٢﴾	42. อะไรที่นำพวกท่านเข้าสู่กองไฟที่เผาไหม้[2]

---

[1] อัลลอฮฺทรงสาบานด้วยดวงจันทร์และเวลากลางคืนเมื่อมันคล้อยไปและยามเช้าเมื่อมันทอแสงว่านรกนั้นเป็นสัญญาณอันหนึ่งแห่งความหายนะอันยิ่งใหญ่เพื่อเป็นการเตือนถึงการลงโทษที่จะเกิดขึ้นแก่มนุษย์ ทำไมพวกเขาจึงเย้ยหยันและปฏิเสธไม่ยอมเชื่อ เป็นข้อเตือนสำหรับผู้ที่ประสงค์ในหมู่ปวงบ่าวจะได้รีบเร่งไปสู่การจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์และผู้ที่ประสงค์จะรั้งท้ายในการฝ่าฝืนอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์

[2] คือทุกชีวิตนั้นย่อมผูกพันกับผลงานที่เขาได้กระทำไว้ในโลกดุนยา เว้นแต่กลุ่มทางขวา คือบรรดามุอฺมินที่มีความสุขเพราะพวกเขาได้สามารถปลดเปลื้องตัวของพวกเขาให้พ้นจากการลงโทษด้วยการศรัทธาและการจงรักภักดีเชื่อฟังต่ออัลลอฮฺ พวกเขาจะมีความสุขอยู่ในสวนสวรรค์และไต่ถามซึ่งกันและกันถึงสภาพของบรรดาผู้กระทำผิดที่อยู่ในนรกว่า ด้วยเหตุอันใดเล่าที่ทำให้พวกท่านเข้าไปอยู่ในนรก การถามนี้เป็นการดูถูกและเย้ยหยันเพราะเขารู้ดีถึงสาเหตุอันแท้จริงแล้ว

قَالُواْ لَمۡ نَكُ مِنَ ٱلۡمُصَلِّينَ ﴿٤٣﴾

43. พวกเขากล่าวว่า เรามิได้อยู่ในหมู่ผู้ทำละหมาด

وَلَمۡ نَكُ نُطۡعِمُ ٱلۡمِسۡكِينَ ﴿٤٤﴾

44. เรามิได้ให้อาหารแก่บรรดาผู้ขัดสน

وَكُنَّا نَخُوضُ مَعَ ٱلۡخَآئِضِينَ ﴿٤٥﴾

45. และพวกเราเคยมั่วสุมอยู่กับพวกที่มั่วสุม

وَكُنَّا نُكَذِّبُ بِيَوۡمِ ٱلدِّينِ ﴿٤٦﴾

46. และเราเคยปฏิเสธวันแห่งการตอบแทน

حَتَّىٰٓ أَتَىٰنَا ٱلۡيَقِينُ ﴿٤٧﴾

47. จนกระทั่งความตายได้มาเยือนเรา[1]

فَمَا تَنفَعُهُمۡ شَفَٰعَةُ ٱلشَّٰفِعِينَ ﴿٤٨﴾

48. ดังนั้นการชะฟาอะฮฺของบรรดาผู้มีชะฟาอะฮฺจะไม่เกิดประโยชน์อันใดแก่พวกเขา[2]

فَمَا لَهُمۡ عَنِ ٱلتَّذۡكِرَةِ مُعۡرِضِينَ ﴿٤٩﴾

49. ดังนั้นเกิดอะไรขึ้นแก่พวกเขา โดยที่พวกเขาผินหลังออกห่างจากการเตือนสติ[3]

كَأَنَّهُمۡ حُمُرٞ مُّسۡتَنفِرَةٞ ﴿٥٠﴾

50. ประหนึ่งว่าพวกเขาเป็นลาเปรียวที่ตื่นตระหนก

فَرَّتۡ مِن قَسۡوَرَةِۭ ﴿٥١﴾

51. หนีจากเสือสิงห์[4]

---

[1] บรรดาผู้กระทำผิดที่อยู่ในนรกจะกล่าวตอบว่า พวกเขาได้กระทำผิดที่ใหญ่ยิ่งคือการทิ้งละหมาดไม่บริจาคซะกาต มั่วสุมอยู่กับคนเลว และปฏิเสธวันกิยามะฮฺว่าไม่มีการชำระและการตอบแทน ในการกระทำความผิดดังกล่าวนั้นพวกเราก็มิได้สำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัวจนกระทั่งความตายได้มาถึงเรา แล้วพวกเราก็ต้องมารับเคราะห์กรรมดังที่ได้เห็นอยู่ขณะนี้

[2] ดังนั้นจะไม่มีผู้ช่วยเหลือคนใดช่วยพวกเขาให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺได้ ถึงแม้ว่าชาวโลกทั้งมวลจะมาช่วยเหลือพวกเขาก็ตาม การชะฟาอะฮฺของพวกเขาก็จะไม่ได้รับการตอบรับ

[3] ทำไมพวกมุชริกีนเหล่านั้นจึงผินหลังออกห่างจากอัลกุรอานและอายาตต่าง ๆ และสิ่งต่าง ๆ ที่มีอยู่ในอัลกุรอาน เช่น คำแนะนำสั่งสอนและการชี้แนะไปสู่ความดี

[4] เปรียบเสมือนว่าพวกกุฟฟารเหล่านั้นเป็นลาเปรียวที่ตื่นตระหนกวิ่งเตลิดหนีเสือสิงห์เพราะความกลัว

52. แท้จริงแล้วทุกคนในหมู่พวกเขาต้องการที่จะมีแผ่นกระดาษกางแผ่ยื่นมาให้แก่เขา

بَلۡ يُرِيدُ كُلُّ ٱمۡرِيٕٖ مِّنۡهُمۡ أَن يُؤۡتَىٰ صُحُفٗا مُّنَشَّرَةٗ ٥٢

53. ไม่เลยทีเดียว ทว่า พวกเขาไม่เกรงกลัววันปรโลกต่างหาก[1]

كَلَّاۖ بَل لَّا يَخَافُونَ ٱلۡأٓخِرَةَ ٥٣

54. เปล่ามิได้ แท้จริงนั่นคือข้อเตือนสติ

كَلَّآ إِنَّهُۥ تَذۡكِرَةٞ ٥٤

55. ฉะนั้นผู้ใดประสงค์เขาก็จะจดจำรำลึกไว้

فَمَن شَآءَ ذَكَرَهُۥ ٥٥

56. และพวกเขาจะไม่จดจำรำลึกได้ เว้นแต่อัลลอฮฺจะทรงประสงค์ พระองค์เท่านั้นคือพระเจ้าแห่งการยำเกรง และพระเจ้าแห่งการให้อภัย[2]

وَمَا يَذۡكُرُونَ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُۚ هُوَ أَهۡلُ ٱلتَّقۡوَىٰ وَأَهۡلُ ٱلۡمَغۡفِرَةِ ٥٦

---

[1] แต่ว่าทุกคนในผู้กระทำผิดเหล่านั้นมีความโลภที่จะให้มีคัมภีร์จากอัลลอฮฺถูกประทานมาให้แก่เขาเช่นเดียวกับที่ได้ถูกประทานให้แก่มุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ไม่เลยทีเดียว กับความโลภของพวกเขาเหล่านั้น แต่ทว่าความจริงนั้นพวกเขาเป็นผู้ที่ไม่เชื่อมั่นต่อการฟื้นคืนชีพและการชำระบัญชี พวกเขาไม่ศรัทธาต่อความบรมสุขและการลงโทษ

[2] เปล่าเลย แท้จริงอัลกุรอานนั้นเป็นพระธรรมคำสั่งสอนที่มีความหมายลึกซึ้งจับใจ ซึ่งจะเป็นข้อเตือนสติแก่พวกเขาหากพวกเขาประสงค์ที่จะแสวงหาความสุขให้แก่ตัวของพวกเขาเอง ดังนั้นผู้ใดประสงค์ที่จะยึดถือเป็นข้อเตือนสติก็จงจดจำนำเอาไปเป็นประโยชน์เถิด แต่พวกเขาจะไม่ได้เป็นข้อเตือนสติเว้นแต่อัลลอฮฺจะทรงประสงค์ให้แก่พวกเขาได้รับฮิดายะฮฺ แล้วพวกเขาก็จะได้รับเป็นข้อเตือนสติและเป็นบทเรียนต่อไป เพราะพระองค์คือพระเจ้าเพื่อแก่การยำเกรง เพราะความยิ่งใหญ่แห่งอำนาจของพระองค์และความเจ็บแสบแห่งการลงโทษของพระองค์ และพระองค์คือพระเจ้าเพื่อแก่การอภัยแก่บรรดาผู้สำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัวและบรรดาผู้ที่ให้ความเป็นเอกภาพแด่พระองค์ มีรายงานหะดีษจากอะนัส ร่อฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่า ท่านรอซูลุลลอฮฺได้อ่านอายะฮฺนี้ "พระองค์เท่านั้นคือพระเจ้าแห่งการยำเกรงและพระเจ้าแห่งการให้อภัย" แล้วท่านได้กล่าวว่า พระเจ้าของพวกท่านตรัสว่า "ข้าคือพระเจ้าที่ได้รับการยำเกรง ดังนั้นผู้ใดยำเกรงต่อข้า และเขาไม่ตั้งผู้ใดเป็นพระเจ้าร่วมกับข้า ข้าก็คือพระเจ้าที่อภัยให้แก่เขา"

(75) ซูเราะฮฺ อัลกิยามะฮฺ

سورة القيامة

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 40 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลกิยามะฮฺ

ซูเราะฮฺ อัลกิยามะฮฺ เป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺที่กล่าวถึงเรื่อง "การฟื้นคืนชีพ และการตอบแทน" ซึ่งเป็นรุกุนหนึ่งของหลักการศรัทธา และได้เน้นโดยเฉพาะถึงวันกิยามะฮฺ และความน่ากลัวของวันนั้น ยามอวสานและความยากลำบากของเวลานั้น สภาพของมนุษย์ขณะใกล้จะตาย และสิ่งที่ผู้ปฏิเสธศรัทธาจะได้พบในโลกอาคิเราะฮฺ ซึ่งความยากลำบากและความเหนื่อยยาก ด้วยเหตุนี้จึงถูกขนานนามว่าซูเราะฮฺ อัลกิยามะฮฺ "การฟื้นคืนชีพ"

ซูเราะฮฺเริ่มด้วยการสาบานต่อวันแห่งการฟื้นคืนชีพ และต่อชีวิตที่ประณามตนเองว่า การฟื้นคืนชีพนั้นเป็นความจริงไม่มีข้อสงสัยใด ๆ เลย

"ข้าขอสาบานต่อวันแห่งการฟื้นคืนชีพ และข้าขอสาบานต่อชีวิตที่ประณามตนเอง มนุษย์คิดหรือว่าเราจะไม่รวบรวมกระดูกของเขา เปล่าเลย! เราสามารถที่จะทำให้ปลายนิ้วมือของเขาอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์"

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงส่วนหนึ่งจากบรรดาเครื่องหมายของวันอันน่ากลัววันนั้น ซึ่งจะทำให้ดวงจันทร์ถูกบดบังอยู่ในความมืด สายตาจะเหลือกลาน และบรรดาสิ่งที่ถูกสร้างและมนุษย์จะถูกมารวมไว้เพื่อการคิดบัญชีและการตอบแทน

"และเมื่อดวงจันทร์ถูกบดบังอยู่ในความมืด และเมื่อดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ถูกนำมารวมกัน วันนั้นมนุษย์จะกล่าวขึ้นว่า ไหนเล่าทางหนี เปล่าเลย ไม่มีที่พึ่งพิงดอก ในวันนั้นยังพระเจ้าของเจ้าเท่านั้นคือที่พักอันสงบสุข"

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงความเอาใจใส่ของท่านรอซูลด้วยการจดจำอัลกุรอานขณะที่ญิบรีลได้อ่านให้แก่ท่าน ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้ใช้ความพยายามให้การติดตามญิบรีล ท่านได้กระดิกลิ้นของท่านพร้อมกับเขาเพื่อจะจดจำสิ่งที่ญิบรีล

ได้อ่านให้แก่ท่าน อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงมีบัญชาให้ท่านฟังการอ่านของญิบรีลเสียก่อน และอย่าได้ด่วนกระดิกลิ้นเสียก่อน

"เจ้าอย่ากระดิกลิ้นของเจ้าเนื่องด้วยอัลกุรอาน เพื่อเจ้าจะรีบเร่งจดจำ แท้จริงหน้าที่ของเราคือการรวบรวมอัลกุรอาน (ให้อยู่ในทรวงอกของเจ้า) และการอ่านเพื่อให้จดจำ ดังนั้นเมื่อเราอ่านอัลกุรอาน เจ้าก็จงติดตามการอ่านนั้น แล้วหน้าที่ของเราคือการอธิบายอัลกุรอาน"

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงการแบ่งมนุษย์ในวันกิยามะฮฺออกเป็นสองพวก คือ พวกที่มีความสุขสำราญ และพวกที่มีความทุกข์ระทม สำหรับบรรดาผู้ที่มีความสุขสำราญนั้น ใบหน้าของพวกเขาจะเบิกบานมีประกายออกมาเป็นรัศมี พวกเขาจะมองไปยังพระเจ้า ญัลละวะอะลา ส่วนบรรดาผู้ระทมทุกข์ใบหน้าของพวกเขาจะมืดมน ความต่ำต้อยและความเศร้าสลดจะเกิดขึ้นแก่พวกเขา

"ในวันนั้นหลาย ๆ ใบหน้าจะเบิกบานจ้องมองไปยังพระเจ้าของมัน และในวันนั้นหลาย ๆ ใบหน้าจะเศร้าสลด มันคิดว่า ความหายนะอันใหญ่หลวงจะเกิดขึ้นแก่มัน"

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงสภาพของบุคคลขณะใกล้จะตาย โดยที่ความหวาดหวั่นและความยากลำบากจะปรากฏขึ้น มนุษย์จะพบกับความคับแค้นและความทุกข์ยากอย่างที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อนเลย

"เปล่าเลย เมื่อวิญญาณขึ้นมาถึงคอหอย และมีผู้กล่าวว่า ใครเล่าเป็นผู้ทำให้เขาฟื้นขึ้นเหมือนเดิมและเขามั่นใจว่า แท้จริงเขาต้องจากไป และขาข้างหนึ่งทับขาอีกข้างหนึ่ง (เพราะความกลัว) วันนั้นจะมีการนำพาไปยังพระเจ้าของเขา เพราะว่าเขาไม่เชื่อมั่นและไม่ละหมาด แต่เขาปฏิบัติและผินหลังกลับ แล้วเขาก็เดินอย่างองอาจไปหาพรรคพวกของเขาอย่างหยิ่งยโส"

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการยืนยันถึงการชุมนุมและกลับไปเกิดอีกครั้งหนึ่งด้วยหลักฐานและข้อพิสูจน์ทางด้านสติปัญญา

"มนุษย์คิดหรือว่า เขาจะถูกปล่อยไว้โดยไร้จุดหมายกระนั้นหรือ เขามิได้เป็นน้ำกามหยดหนึ่งจากน้ำอสุจิที่พุ่งออกมากระนั้นหรือ แล้วเขามิได้เป็นก้อนเลือดก้อนหนึ่ง แล้วพระองค์ทรงบังเกิดแล้วก็ทรงทำให้ได้สัดส่วนสมบูรณ์ แล้วพระองค์ทรงทำให้เขาเป็นคู่เป็นเพศชายและเพศหญิง ดังนั้นพระองค์จะไม่สามารถที่จะให้คนตายมีชีวิตขึ้นมาอีกกระนั้นหรือ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

1. ข้าขอสาบานต่อวันกิยามะฮฺ

لَآ أُقۡسِمُ بِيَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِ ١

2. และข้าขอสาบานต่อชีวิตที่ประณามตนเอง[1]

وَلَآ أُقۡسِمُ بِٱلنَّفۡسِ ٱللَّوَّامَةِ ٢

3. มนุษย์คิดหรือว่า เราจะไม่รวบรวมกระดูกของเขากระนั้นหรือ[2]

أَيَحۡسَبُ ٱلۡإِنسَٰنُ أَلَّن نَّجۡمَعَ عِظَامَهُۥ ٣

4. แน่นอนทีเดียว เราสามารถที่จะทำให้ปลายนิ้วมือของเขาอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์

بَلَىٰ قَٰدِرِينَ عَلَىٰٓ أَن نُّسَوِّيَ بَنَانَهُۥ ٤

5. แต่ว่ามนุษย์นั้นประสงค์ที่จะทำความชั่ว

بَلۡ يُرِيدُ ٱلۡإِنسَٰنُ لِيَفۡجُرَ أَمَامَهُۥ ٥

6. เขาถามว่า เมื่อใดเล่าวันแห่งการฟื้นคืนชีพ (จะเกิดขึ้น)[3]

يَسۡـَٔلُ أَيَّانَ يَوۡمُ ٱلۡقِيَٰمَةِ ٦

7. แต่เมื่อสายตามืดมัว

فَإِذَا بَرِقَ ٱلۡبَصَرُ ٧

---

[1] ข้าขอสาบานต่อวันแห่งการฟื้นคืนชีพ วันแห่งการชำระบัญชีและการตอบแทน และข้าสาบานต่อชีวิตที่ศรัทธายำเกรงซึ่งมันประณามตนเองที่ไม่จงรักภักดีและกระทำความชั่ว

[2] อัลลอฮฺ ตะอาลาทรงสาบานต่อวันกิยามะฮฺ เพราะความยิ่งใหญ่และความน่ากลัว และทรงสาบานต่อชีวิตที่ประณามตนเองในความบกพร่องที่มีต่ออัลลอฮฺ และมันขออภัยโทษและสำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัวพร้อมกับจงรักภักดีและกระทำความดี คำว่ามนุษย์ในที่นี้หมายถึงมนุษย์ที่ปฏิเสธศรัทธาปฏิเสธการฟื้นคืนชีพว่าเราไม่สามารถที่จะรวบรวมกระดูกของเขาหลังจากที่มันได้กระจัดกระจายกระนั้นหรือ? นักตัฟซีรกล่าวว่าอายะฮฺนี้ถูกประทานลงมาเพราะ "อะดียฺ อิบนุ ร่อบีอะฮฺ" ได้มาหาท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เพื่อถามเกี่ยวกับเรื่องของวันกิยามะฮฺ เมื่อท่านรอซูลได้บอกแก่เขาแล้วเขาก็ไม่เชื่ออายะฮฺนี้จึงถูกประทานลงมา

[3] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงตอบเขาว่า แน่นอนเราสามารถที่จะทำให้ปลายนิ้วของเขา ซึ่งเป็นอวัยวะส่วนเล็กที่สุดให้กลับคืนสู่สภาพเดิมได้ แต่ว่ามนุษย์ยังคงยืนกรานที่จะกระทำความชั่ว ดังนั้นเขาจึงปฏิเสธวันกิยามะฮฺ และถามว่าเมื่อใดวันแห่งการฟื้นคืนชีพจะเกิดขึ้นเป็นคำถามเชิงเย้ยหยัน

وَخَسَفَ ٱلْقَمَرُ ٨

8. และเมื่อดวงจันทร์ถูกบดบังอยู่ในความมืด

وَجُمِعَ ٱلشَّمْسُ وَٱلْقَمَرُ ٩

9. และเมื่อดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ถูกนำมารวมกัน

يَقُولُ ٱلْإِنسَٰنُ يَوْمَئِذٍ أَيْنَ ٱلْمَفَرُّ ١٠

10. วันนั้นมนุษย์จะกล่าวขึ้นว่าไหนเล่าทางหนี[1]

كَلَّا لَا وَزَرَ ١١

11. เปล่าเลย ไม่มีที่พึ่งพิงดอก

إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ ٱلْمُسْتَقَرُّ ١٢

12. ในวันนั้น ยังพระเจ้าของเจ้าเท่านั้นคือที่พักอันสงบสุข

يُنَبَّؤُا۟ ٱلْإِنسَٰنُ يَوْمَئِذٍۭ بِمَا قَدَّمَ وَأَخَّرَ ١٣

13. วันนั้นมนุษย์จะถูกแจ้งให้ทราบถึงสิ่งที่ได้กระทำไว้ล่วงหน้าและภายหลัง[2]

بَلِ ٱلْإِنسَٰنُ عَلَىٰ نَفْسِهِۦ بَصِيرَةٌ ١٤

14. เปล่าเลย มนุษย์นั้นเป็นพยานต่อตัวของเขาเอง

وَلَوْ أَلْقَىٰ مَعَاذِيرَهُۥ ١٥

15. ถึงแม้ว่าเขาจะเสนอข้อแก้ตัวของเขาก็ตาม[3]

لَا تُحَرِّكْ بِهِۦ لِسَانَكَ لِتَعْجَلَ بِهِۦٓ ١٦

16. เจ้าอย่ากระดิกลิ้นของเจ้าเนื่องด้วยอัลกุร-อานเพื่อเจ้าจะรีบเร่งจดจำ

---

[1] เมื่อวันกิยามะฮฺได้เกิดขึ้นสายตาก็จะมืดมัวและหลอนเพราะความกลัว ดวงจันทร์ก็จะมืดลงไม่มีแสง และเมื่อดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ถูกนำมารวมกันแสงของมันทั้งสองจะดับวูบลงและนั่นหมายถึงการเปลี่ยนแปลงของจักรวาลซึ่งจะทำให้การมีชีวิตสิ้นสุดลง แล้วมนุษย์ผู้ปฏิเสธศรัทธาจะกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า เราจะหนีไปทางไหนดี

[2] เป็นการตอบปฏิเสธ เมื่อถามถึงทางหนีว่า ไม่เลย ไม่มีที่พักพิงสำหรับเขาเลย และก็ไม่มีผู้ใดจะช่วยเหลือเขาให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺได้ และทางกลับของพวกเขานั้นคืออัลลอฮฺ พระเจ้าของเจ้าซึ่งจะให้ที่พำนักแก่เขาบางทีก็สวรรค์หรือนรก เมื่อยามอวสานเกิดขึ้นมนุษย์ก็จะได้รับแจ้งถึงการงานของเขาที่ได้กระทำไว้เมื่อขณะมีชีวิตอยู่ทั้งดีและชั่ว

[3] เมื่อมนุษย์ได้ถูกขอร้องให้พูด เขาจะบอกกล่าวถึงสิ่งที่ได้กระทำไปและเขาพยายามที่จะแก้ตัว แต่อวัยวะก็จะพูดขึ้นเป็นพยานต่อตัวของเขาเอง

إِنَّ عَلَيْنَا جَمْعَهُۥ وَقُرْءَانَهُۥ ﴿١٧﴾
17. แท้จริง หน้าที่ของเราคือการรวบรวมอัลกุรอาน (ให้อยู่ในทรวงอกของเจ้า) และการอ่านเพื่อให้จดจำ

فَإِذَا قَرَأْنَٰهُ فَٱتَّبِعْ قُرْءَانَهُۥ ﴿١٨﴾
18. ดังนั้นเมื่อเราอ่านอัลกุรอาน เจ้าก็จงติดตามการอ่านนั้น

ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَهُۥ ﴿١٩﴾
19. แล้วแท้จริงหน้าที่ของเราคือ การอธิบายอัลกุรอาน[1]

كَلَّا بَلْ تُحِبُّونَ ٱلْعَاجِلَةَ ﴿٢٠﴾
20. เปล่าเลย! แต่ว่าพวกเจ้ารักการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้

وَتَذَرُونَ ٱلْءَاخِرَةَ ﴿٢١﴾
21. และพวกเจ้าละทิ้งปรโลก[2]

وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَّاضِرَةٌ ﴿٢٢﴾
22. ในวันนั้นหลาย ๆ ใบหน้าจะเบิกบาน

إِلَىٰ رَبِّهَا نَاظِرَةٌ ﴿٢٣﴾
23. จ้องมองไปยังพระเจ้าของมัน

وَوُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ بَاسِرَةٌ ﴿٢٤﴾
24. และในวันนั้นหลาย ๆ ใบหน้าจะเศร้าสลด

تَظُنُّ أَن يُفْعَلَ بِهَا فَاقِرَةٌ ﴿٢٥﴾
25. มันคิดว่าความหายนะอันใหญ่หลวงจะเกิดขึ้นแก่มัน[3]

---

[1] คือเจ้า (มุฮัมมัด) อย่ารีบอ่านอัลกุรอานก่อนที่ญิบรีลจะอ่านให้เสร็จสิ้นก่อน โดยเกรงว่าจะลืมบางส่วน แท้จริงเรามีหน้าที่รวบรวมอัลกุรอานให้อยู่ทรวงอกของเจ้าอยู่แล้ว ดังนั้นเมื่อญิบรีลอ่าน เจ้าจงฟังและอ่านและปฏิบัติตามข้อบัญญัติที่มีอยู่ในนั้น แล้วเราก็จะชี้แจงอธิบายแก่เจ้าถึงข้อขัดข้องที่เกี่ยวกับความหมาย

[2] ช้าก่อน โอ้พวกมุชริกีนเอ๋ย ปัญหามิใช่อยู่ที่พวกเจ้ากล่าวอ้างว่า ไม่มีการฟื้นคืนชีพ ไม่มีการชำระบัญชี และไม่มีการตอบแทนดอก แต่มันอยู่ที่พวกเจ้ารักการมีชีวิตอยู่ในโลกดุนยาที่สูญสลาย และไม่สนใจต่อโลกอาคิเราะฮฺที่ยั่งยืนมากกว่า

[3] ในวันกิยามะฮฺ มนุษย์จะถูกแบ่งออกเป็นสองจำพวก คือ คนดีและคนชั่ว สำหรับคนดีนั้นใบหน้าของเขาจะเบิกบานยิ้มแย้มแจ่มใสมีรัศมีจ้องมองไปยังพระเจ้าของเขาด้วยความสุขใจต่อการพบกับพระเจ้าของเขา โดยได้รับเกียรติให้มองไปยังพระองค์ ส่วนคนชั่วนั้นใบหน้าของเขาจะหมองคล้ำเศร้าสลด และเขาคิดว่าความหายนะอันใหญ่หลวงจะเกิดขึ้นแก่เขาคือกระดูกสันหลังของเขาจะงอหักอย่างแน่ๆ

26. เปล่าเลย เมื่อวิญญาณขึ้นมาถึงคอหอย

كَلَّآ إِذَا بَلَغَتِ ٱلتَّرَاقِيَ ٢٦

27. และมีผู้กล่าวว่า ใครเล่าเป็นผู้ทำให้เขาฟื้นขึ้นเหมือนเดิม

وَقِيلَ مَنۡۜ رَاقٖ ٢٧

28. และเขามั่นใจว่า แท้จริงเขาต้องจากไป

وَظَنَّ أَنَّهُ ٱلۡفِرَاقُ ٢٨

29. และขาข้างหนึ่งทับขาอีกข้างหนึ่ง (เพราะความกลัว)

وَٱلۡتَفَّتِ ٱلسَّاقُ بِٱلسَّاقِ ٢٩

30. วันนั้น จะมีการนำพาไปยังพระเจ้าของเจ้า

إِلَىٰ رَبِّكَ يَوۡمَئِذٍ ٱلۡمَسَاقُ ٣٠

31. เพราะว่าเขาไม่เชื่อมั่น และไม่ละหมาด

فَلَا صَدَّقَ وَلَا صَلَّىٰ ٣١

32. แต่เขาปฏิเสธและผินหลังกลับ[1]

وَلَٰكِن كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ٣٢

33. แล้วเขาก็เดินอย่างองอาจไปหาพรรคพวกของเขาอย่างหยิ่งยโส

ثُمَّ ذَهَبَ إِلَىٰٓ أَهۡلِهِۦ يَتَمَطَّىٰٓ ٣٣

34. ความวิบัติจงมีแด่เจ้าเถิด แล้วก็ความวิบัติจงมีแด่เจ้าเถิด

أَوۡلَىٰ لَكَ فَأَوۡلَىٰ ٣٤

---

[1] โอ้มนุษย์เอ๋ย จงมองดูตัวเจ้าขณะที่วิญญาณกำลังจะออกจากร่าง ผู้ที่มาเยี่ยมและญาติพี่น้องของเจ้าจะกล่าวกันว่า มีใครเล่าจะช่วยเขาให้พ้นจากสภาพเช่นนี้ได้ และเจ้าก็มั่นใจว่า เจ้าจะต้องจากโลกนี้จากญาติพี่น้องของเจ้าขณะนั้นอันเนื่องมาจากความกลัวขาข้างขวาก็จะทับขาข้างซ้ายของเจ้า และจงดูซิว่าหลังจากนั้นญาติพี่น้องของเจ้าจะพาเจ้าไปไหน สำหรับร่างของเจ้า พวกเขาก็จะพาไปยังหลุมฝังศพเพื่อเอาดินกลบเจ้า ส่วนวิญญาณของเจ้าก็จะไปยังพระเจ้าของเจ้าเพื่อตัดสิน เพราะเจ้าได้ปฏิเสธสัญญาณต่างๆ ของพระองค์ เจ้าไม่ศรัทธาต่ออัลกุรอานและไม่ละหมาด เจ้าปฏิเสธไม่เชื่อฟังอัลกุรอานและผินหลังให้กับการอีมาน นี่คือสภาพของมนุษย์ผู้ปฏิเสธศรัทธาก่อนที่วิญญาณจะออกจากร่างของเขา

ثُمَّ أَوْلَىٰ لَكَ فَأَوْلَىٰ ﴿٣٥﴾

35. แล้วก็ความวิบัติจงมีแด่เจ้าเถิด แล้วก็ความวิบัติจงมีแด่เจ้าเถิด[1]

أَيَحْسَبُ ٱلْإِنسَٰنُ أَن يُتْرَكَ سُدًى ﴿٣٦﴾

36. มนุษย์คิดหรือว่า เขาจะถูกปล่อยไว้โดยไร้จุดหมายกระนั้นหรือ

أَلَمْ يَكُ نُطْفَةً مِّن مَّنِيٍّ يُمْنَىٰ ﴿٣٧﴾

37. เขามิได้เป็นน้ำกามหยดหนึ่งจากน้ำอสุจิที่ถูกพุ่งออกมากระนั้นหรือ

ثُمَّ كَانَ عَلَقَةً فَخَلَقَ فَسَوَّىٰ ﴿٣٨﴾

38. แล้วเขาได้เป็นก้อนเลือดก้อนหนึ่ง แล้วพระองค์ทรงบังเกิด แล้วก็ทรงทำให้ได้สัดส่วนสมบูรณ์

فَجَعَلَ مِنْهُ ٱلزَّوْجَيْنِ ٱلذَّكَرَ وَٱلْأُنثَىٰ ﴿٣٩﴾

39. แล้วพระองค์ทรงทำให้เขาเป็นคู่ เป็นเพศชายและเพศหญิง

أَلَيْسَ ذَٰلِكَ بِقَٰدِرٍ عَلَىٰٓ أَن يُحْـِۧىَ ٱلْمَوْتَىٰ ﴿٤٠﴾

40. ดังนั้น พระองค์จะไม่สามารถที่จะให้คนตายมีชีวิตขึ้นมาอีกกระนั้นหรือ[2]

---

[1] ส่วนสภาพของเขาในโลกดุนยานั้น เขาเดินอย่างองอาจอวดใหญ่อวดโตหยิ่งยโส ดังนั้นความวิบัติความหายนะจงประสบแก่เจ้าเถิดในโลกดุนยา และความวิบัติจงประสบแก่เจ้าในโลกอาคิเราะฮฺเถิด มีรายงานกล่าวว่า ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้กล่าวกับอะบูญะฮฺลฺว่า “ความวิบัติจงมีแด่เจ้าเถิด แล้วความวิบัติจงมีแด่เจ้าเถิด” อะบูญะฮฺลฺได้กล่าวว่า “โอ้มุฮัมมัด ท่านสัญญากับฉัน ท่านขู่ฉันกระนั้นหรือ วัลลอฮิ ท่านและพระเจ้าของท่านไม่สามารถที่จะทำกับฉันได้หรอก วัลลอฮิ ฉันนี่แหละเป็นผู้ที่มีอำนาจในละแวกนี้” ต่อมาอะบูญะฮฺลฺได้ถูกฆ่าตายที่สมรภูมิบัดรฺอย่างน่าทุเรศที่สุด

[2] มนุษย์จะคิดหรือว่าเขาจะถูกทอดทิ้งไว้โดยปราศจากการฟื้นคืนชีพ ไม่มีการชำระบัญชีและไม่มีการตอบแทนกระนั้นหรือ มนุษย์ไม่คิดบ้างเลยหรือว่า เขามิได้เคยเป็นน้ำกามหยดหนึ่งจากน้ำที่น่ารังเกียจที่พุ่งเข้าสู่มดลูกดอกหรือ แล้วเขาก็ได้กลายเป็นก้อนเลือดก้อนหนึ่งต่อมาอัลลอฮฺได้ทรงสร้างเขาให้เป็นรูปมีสัดส่วนที่สมบูรณ์แล้วทรงทำให้มนุษย์นี้ให้เป็นสองเพศ คือเพศชายและเพศหญิงด้วยเดชานุภาพของพระองค์ นี่คือธาตุแท้ของมนุษย์ ดังนั้นเป็นการสมควรแล้วหรือที่มนุษย์ผู้อ่อนแอนี้จะหยิ่งยโสต่อการจงรักภักดีแด่อัลลอฮฺ พระเจ้าผู้ให้บังเกิดทรงปรีชาญาณ จะไม่สามารถละหรือที่จะทรงให้บังเกิดมนุษย์อีกครั้งหนึ่งหลังจากเขาได้ตายไปแล้ว แน่นอนทีเดียวพระองค์ทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่งอย่าง มีรายงานว่า เมื่อท่านนะบีศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้อ่านอายะฮฺนี้ ท่านจะกล่าวว่า มหาบริสุทธิ์แด่พระองค์ท่าน โอ้พระเจ้าของข้าพระองค์ แน่นอนทีเดียว

(76) ซูเราะฮฺ อัลอินซาน

سورة الإنسان

เป็นบัญญัติมะดะนียะฮฺ มี 31 อายะฮฺ
ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลอินซาน

ซูเราะฮฺ อัลอินซาน หรือซูเราะฮฺ อัดดะฮฺริ เป็นซูเราะฮฺมะดะนียะฮฺที่กล่าวถึงเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวกับโลกอาคิเราะฮฺ โดยเฉพาะกล่าวถึงความสุขสำราญของบรรดาผู้ยำเกรงมีธรรมซึ่งพำนักอยู่อย่างถาวรในสวนสวรรค์อันบรมสุข บรรยากาศของซูเราะฮฺเกือบจะเป็นบรรยากาศของซูเราะฮฺมักกียะฮฺที่ให้ข้อชวนคิดสำนวนและเรื่องต่างๆ

ซูเราะฮฺ ได้เริ่มชี้แจงถึงเดชานุภาพของอัลลอฮฺในการสร้างมนุษย์ในหลายขั้นตอน และเตรียมให้เขาเพื่อรับหน้าที่ที่จะถูกมอบหมายในเรื่องของการทำอิบาดะฮฺชนิดต่างๆ โดยอัลลอฮฺ ตะอาลา จะทรงให้เขามีประสาทความรู้สึกต่างๆ เช่น การได้ยิน ได้เห็น ฯลฯ

"แน่นอน กาลเวลาที่ยาวนานได้เกิดขึ้นแก่มนุษย์ เมื่อเขามิได้เป็นสิ่งที่ถูกกล่าวถึงเลย แท้จริงเราได้สร้างมนุษย์จากน้ำเชื้อผสมหยดหนึ่ง เพื่อเราจะได้ทดสอบเขา ดังนั้นเราจึงทำให้เขาเป็นผู้ได้ยินเป็นผู้ได้เห็น"

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงความสุขสำราญที่อัลลอฮฺทรงจัดเตรียมไว้ให้แก่เขาในโลกอาคิเราะฮฺสำหรับชาวสวรรค์ "แท้จริงบรรดาผู้ทรงคุณธรรมนั้นจะได้ดื่มจากแก้วน้ำซึ่งผสมด้วยการบูรหอม"

ต่อมาซูเราะฮฺได้กล่าวถึงคุณลักษณะของบรรดาผู้ที่มีความสุขอย่างละเอียดพอสมควร โดยกล่าวถึงพวกเขาในการปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา การให้อาหารแก่ผู้ยากจนโดยหวังความโปรดปรานจากอัลลอฮฺ การกลัวจากการลงโทษของอัลลอฮฺ และกล่าวว่าแท้จริงอัลลอฮฺ ตะอาลาได้ทรงให้ความปลอดภัยแก่พวกเขาจากวันที่มีแต่ใบหน้าบูดบึ้ง "พวกเขาปฏิบัติตามคำสัตย์สาบาน และกลัวต่อวันหนึ่งที่ความ

ชั่วร้ายของมันจะกระจายไปทั่วและพวกเขาให้อาหารเนื่องด้วยความรักต่อพระองค์แก่คนยากจน เด็กกำพร้าและเชลยศึก (พวกเขากล่าวว่า) แท้จริงเราให้อาหารแก่พวกท่านโดยหวังความโปรดปรานของอัลลอฮฺ เรามิได้หวังการตอบแทนและการขอบคุณจากพวกท่านแต่ประการใด"

หลังจากได้กล่าวถึงคุณลักษณะของบุคคลเหล่านั้นแล้ว ซูเราะฮฺได้สดุดีถึงสิ่งที่พวกเขาจะได้รับจากอัลลอฮฺ เช่น การตอบแทนและการได้รับเกียรติในสถานที่พำนักและสิ่งที่อัลลอฮฺจะประทานให้แก่พวกเขา เช่น เมตตากรุณาและความโปรดปรานในวันแห่งการตอบแทน "และพระองค์จะทรงตอบแทนแก่พวกเขาด้วยสวนสวรรค์และอาภรณ์ไหมแพร เนื่องเพราะพวกเขาอดทน นอนเอกเขนกอยู่บนเก้าอี้นวมยาวในสวนสวรรค์ พวกเขาจะไม่พบเห็นแสงอาทิตย์และความหนาวเหน็บและร่มเงาของสวนสวรรค์จะปกคลุมพวกเขาอย่างใกล้ชิด และผลไม้ในสวนสวรรค์ถูกโน้มต่ำลงมาใกล้พวกเขา"

ซูเราะฮฺได้กล่าวต่อไปถึงความสุขสำราญของชาวสวรรค์ในเรื่องการกินการดื่มของพวกเขา เครื่องแต่งกายของพวกเขา และคนรับใช้ของพวกเขาที่วนเวียนรับใช้พวกเขาในยามเช้าและยามเย็น "และมีภาชนะที่ทำด้วยเงินและแก้วน้ำที่ทำด้วยแก้วใสถูกวนเวียนรอบ ๆ พวกเขา แก้วที่ทำด้วยเงินโดยพวกเขาจะเติมมันตามสัดส่วนที่พวกเขาต้องการ และในสวนสวรรค์นั้นพวกเขาจะได้รับเครื่องดื่มจากแก้วน้ำซึ่งผสมด้วยขิงในสวนสวรรค์มีตาน้ำพุที่มีชื่อว่า ซัลสะบีล และมีเด็กวัยรุ่นวนเวียนรอบ ๆ พวกเขา เมื่อเจ้าเห็นพวกเขา เจ้าคิดว่าพวกเขาเป็นไข่มุกที่เรียงราย"

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการชี้แจงว่า อัลกุรอานที่เป็นข้อตักเตือนสติแก่ผู้ที่มีจิตใจใคร่ครวญหรือผู้ที่มีความคิดเห็นที่ฉลาดสุขุมซึ่งต้องการแสงสว่างจากอัลกุรอาน "แท้จริง นี่คือข้อเตือนสติ ดังนั้นผู้ใดต้องการก็ให้เขายึดแนวทางสู่พระเจ้าของเขา แต่พวกเจ้าจะไม่สมความปรารถนาได้ เว้นแต่ที่อัลลอฮฺทรงประสงค์ แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ พระองค์จะทรงให้ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์เข้าสู่ความเมตตาของพระองค์ แต่บรรดาผู้อธรรมนั้นพระองค์ทรงเตรียมการลงโทษอันเจ็บปวดไว้สำหรับพวกเขา"

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

هَلْ أَتَىٰ عَلَى الْإِنسَانِ حِينٌ مِّنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُن شَيْئًا مَّذْكُورًا ۝١

1. แน่นอนกาลเวลาที่ยาวนานได้เกิดขึ้นแก่มนุษย์ เมื่อเขามิได้เป็นสิ่งที่ถูกกล่าวถึงเลย

إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنسَانَ مِن نُّطْفَةٍ أَمْشَاجٍ نَّبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَاهُ سَمِيعًا بَصِيرًا ۝٢

2. แท้จริงเราได้สร้างมนุษย์จากน้ำเชื้อผสมหยดหนึ่ง เพื่อเราจะได้ทดสอบเขา ดังนั้นเราจึงทำให้เขาเป็นผู้ได้ยิน เป็นผู้ได้เห็น

إِنَّا هَدَيْنَاهُ السَّبِيلَ إِمَّا شَاكِرًا وَإِمَّا كَفُورًا ۝٣

3. แท้จริงเราได้ชี้แนะแนวทางให้แก่เขาแล้ว บางทีเขาก็เป็นผู้กตัญญู และบางทีเขาก็เป็นผู้เนรคุณ[1]

إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَلَاسِلَا وَأَغْلَالًا وَسَعِيرًا ۝٤

4. แท้จริงเราได้เตรียมโซ่ตรวน และกุญแจมือ และไฟที่ลุกโชติช่วงไว้สำหรับบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา[2]

إِنَّ الْأَبْرَارَ يَشْرَبُونَ مِن كَأْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُورًا ۝٥

5. แท้จริงบรรดาผู้ทรงคุณธรรมนั้น จะได้ดื่มจากแก้วน้ำ ซึ่งผสมด้วยการบูรหอม

عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا عِبَادُ اللَّهِ يُفَجِّرُونَهَا تَفْجِيرًا ۝٦

6. เป็นตาน้ำพุที่ปวงบ่าวของอัลลอฮฺจะได้ดื่ม พวกเขาทำให้มันพวยพุ่งออกมาอย่างล้นเหลือ

---

[1] คือ เวลาอันยาวนานได้ผ่านพ้นไปโดยที่มนุษย์ยังมิได้ปรากฏเป็นตัวตนและมิได้มีการกล่าวขวัญถึงกันเลย เพราะความไร้ค่า และความอ่อนแอของเขา อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวถึงมนุษย์ว่า พระองค์ทรงสร้างเขามาจากน้ำที่น่ารังเกียจคือน้ำอสุจิ ซึ่งได้พุ่งออกจากกระดูกสันหลังของผู้ชายเข้าไปผสมกับน้ำของผู้หญิงในมดลูกของเธอ และจากนั้นก็ได้กลายมาเป็นมนุษย์ผู้ประหลาด เพื่อเราจะได้ทดสอบเขาด้วยบัญญัติศาสนา ข้อใช้ข้อห้ามเพื่อดูว่าเขาจะเป็นผู้กตัญญูหรือผู้ขอบคุณ และเราได้ให้เขามีสติปัญญาแยกแยะคือมีประสาทฟังและเห็น ซึ่งหมายถึงการมีความเข้าใจและแยกแยะ และเราได้ชี้แนะทางที่ถูกต้องและการหลงผิด ความดีและความชั่วด้วยการส่งบรรดารอซูลมา และประทานคัมภีร์ทั้งหลายเพื่อให้พิจารณาใคร่ครวญแล้ว

[2] สำหรับบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาผู้กระทำผิด เราได้เตรียมโซ่ตรวนไว้สำหรับมัดกับเท้าของพวกเขา และกุญแจมือล่ามไว้กับต้นคอ และโยนเข้าสู่กองไฟที่กำลังลุกโชติช่วง

يُوفُونَ بِٱلنَّذۡرِ وَيَخَافُونَ يَوۡمٗا كَانَ شَرُّهُۥ مُسۡتَطِيرٗا ٧

7. พวกเขาปฏิบัติตามคำสัตย์สาบาน และกลัวต่อวันหนึ่งที่ความชั่วร้ายของมันจะกระจายไปทั่ว[1]

وَيُطۡعِمُونَ ٱلطَّعَامَ عَلَىٰ حُبِّهِۦ مِسۡكِينٗا وَيَتِيمٗا وَأَسِيرًا ٨

8. และพวกเขาให้อาหารเนื่องด้วยความรักต่อพระองค์แก่คนยากจน เด็กกำพร้าและเชลยศึก

إِنَّمَا نُطۡعِمُكُمۡ لِوَجۡهِ ٱللَّهِ لَا نُرِيدُ مِنكُمۡ جَزَآءٗ وَلَا شُكُورًا ٩

9. (พวกเขากล่าวว่า) แท้จริงเราให้อาหารแก่พวกท่าน โดยหวังความโปรดปรานของอัลลอฮฺ เรามิได้หวังการตอบแทนและการขอบคุณจากพวกท่านแต่ประการใด

إِنَّا نَخَافُ مِن رَّبِّنَا يَوۡمًا عَبُوسٗا قَمۡطَرِيرٗا ١٠

10. แท้จริงเรากลัวต่อพระเจ้าของเรา ซึ่งเป็นวันแห่งหน้านิ่วคิ้วขมวดและแสนสาหัส[2]

فَوَقَىٰهُمُ ٱللَّهُ شَرَّ ذَٰلِكَ ٱلۡيَوۡمِ وَلَقَّىٰهُمۡ نَضۡرَةٗ وَسُرُورٗا ١١

11. ดังนั้นอัลลอฮฺจะทรงปกป้องพวกเขาให้พ้นจากความชั่วร้ายของวันนั้น และจะทรงให้พวกเขาพบกับความสดชื่นและความปิติ

---

[1] สำหรับบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธา ผู้จงรักภักดีต่ออัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ด้วยความบริสุทธิ์ใจ พวกเขาจะได้ดื่มเหล้าที่ผสมด้วยการบูรบรรจุไว้เต็มแก้ว ซึ่งเป็นน้ำที่มีกลิ่นหอมและค่ามากที่สุด การบูรเป็นชื่อของตาน้ำในสวนสวรรค์ไหลออกมาเป็นลำธารซึ่งบรรดาปวงบ่าวที่ดีคือผู้ศรัทธาและมีความยำเกรงใช้สำหรับดื่ม บรรดาปวงบ่าวที่มีลักษณะดังกล่าวนั้นเป็นผู้ที่ปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาและสัตย์สาบานในการจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ ในการมีชีวิตของพวกเขานั้นมีความกลัวต่อวันชำระบุญบาป วันแห่งการลงโทษในวันนั้นความชั่วร้ายของมันจะแผ่กระจายไปทั่วทุกหนแห่ง

[2] กระนั้นก็ดีปวงบ่าวผู้ศรัทธาเหล่านั้นยังได้ให้อาหารแก่คนยากจนอนาถาที่ปราศจากที่พึ่งพาอาศัย เด็กกำพร้าที่ไร้บิดาและเชลยศึกในยามสงคราม ทั้ง ๆ ที่พวกเขาก็ยังมีความต้องการต่ออาหารเหล่านั้น “และพวกเขาให้สิทธิผู้อื่นก่อนตัวของพวกเขาเอง ถึงแม้ว่าพวกเขายังมีความต้องการอยู่มากก็ตาม” ความจริงเราได้ทำความดีแก่พวกท่านนี้ โดยหวังความโปรดปรานจากอัลลอฮฺ เรามิได้หวังการตอบแทนหรือคำชมเชยใด ๆ จากท่านเลย และการที่เราทำเช่นนี้เราหวังว่าอัลลอฮฺจะทรงปกป้องเราให้พ้นจากความกลัวแห่งวันแสนสาหัสซึ่งใบหน้าจะบูดบึ้งคิ้วขมวดเพราะความตื่นตระหนก

12. และพระองค์จะทรงตอบแทนแก่พวกเขาด้วยสวนสวรรค์ และอาภรณ์ไหมแพร เนื่องเพราะพวกเขาอดทน[1]

وَجَزَىٰهُم بِمَا صَبَرُواْ جَنَّةً وَحَرِيرًا ﴿١٢﴾

13. นอนเอกเขนกอยู่บนเก้าอี้นวมยาวในสวนสวรรค์ พวกเขาจะไม่พบเห็นแสงอาทิตย์ และความหนาวเหน็บ

مُّتَّكِـِٔينَ فِيهَا عَلَى ٱلْأَرَآئِكِ لَا يَرَوْنَ فِيهَا شَمْسًا وَلَا زَمْهَرِيرًا ﴿١٣﴾

14. และร่มเงาของสวนสวรรค์จะปกคลุมพวกเขาอย่างใกล้ชิด และผลไม้ในสวนสวรรค์ถูกโน้มต่ำลงมาใกล้พวกเขา[2]

وَدَانِيَةً عَلَيْهِمْ ظِلَـٰلُهَا وَذُلِّلَتْ قُطُوفُهَا تَذْلِيلًا ﴿١٤﴾

15. และมีภาชนะที่ทำด้วยเงิน และแก้วน้ำที่ทำด้วยแก้วใสถูกวนเวียนรอบ ๆ พวกเขา

وَيُطَافُ عَلَيْهِم بِـَٔانِيَةٍ مِّن فِضَّةٍ وَأَكْوَابٍ كَانَتْ قَوَارِيرَا۠ ﴿١٥﴾

16. แก้วที่ทำด้วยเงินโดยพวกเขาจะเติมมันตามสัดส่วนที่พวกเขาต้องการ[3]

قَوَارِيرَا۟ مِن فِضَّةٍ قَدَّرُوهَا تَقْدِيرًا ﴿١٦﴾

17. และในสวนสวรรค์นั้น พวกเขาจะได้รับเครื่องดื่มจากแก้วซึ่งผสมด้วยขิง

وَيُسْقَوْنَ فِيهَا كَأْسًا كَانَ مِزَاجُهَا زَنجَبِيلًا ﴿١٧﴾

---

[1] บุคคลเหล่านั้น อัลลอฮฺจะทรงคุ้มครองพวกเขาให้พ้นจากความชั่วร้ายของวันที่น่าหวาดกลัว และจะให้ใบหน้าของพวกเขาสดชื่นเบิกบานมีความปิติยินดีและจะทรงตอบแทนพวกเขา อันเนื่องมาจากความอดทนต่อความจงรักภักดีต่อพระองค์ซึ่งสวนสวรรค์อันกว้างใหญ่ไพศาล และให้พวกเขาสวมใส่อาภรณ์ที่ทำด้วยไหมแพร

[2] ในสวนสวรรค์นั้นพวกเขาจะนอนเอกเขนกอยู่บนเตียงหรือเก้าอี้นวมยาวที่ประดับด้วยผ้าชนิดพิเศษและม่านอันตระการตา พวกเขาจะไม่พบกับความร้อนและความหนาว เพราะบรรยากาศพอประมาณ ไม่ร้อนไม่หนาวจะมีลมเย็น ๆ พัดโชยอยู่ตลอดเวลา ร่มเงาของต้นไม้อยู่ใกล้ ๆ ตัวพวกเขา ทั้ง ๆ ที่ไม่มีแสงแดดส่งมาเลย เมื่อเขาต้องการจะกินผลไม้มันก็จะโน้มต่ำลงมาให้พวกเขาเก็บกินตามที่พวกเขาต้องการ

[3] คนรับใช้จะวนเวียนให้บริการแก่พวกเขาด้วยภาชนะที่ทำด้วยเงินมีสีขาวคล้ายไข่มุกและภาชนะที่ทำด้วยทองบริสุทธิ์และแก้วน้ำหรือจอกน้ำที่ทำด้วยแก้วใสบางน่ารัก ภาชนะทุกอย่างที่ใช้บริการพวกเขานั้นจะบรรจุอาหารและเครื่องดื่มที่พอเหมาะพอสมควรตามสัดส่วน

عَيْنًا فِيهَا تُسَمَّىٰ سَلْسَبِيلًا ﴿١٨﴾

18. ในสวนสวรรค์มีตาน้ำพุที่มีชื่อว่าซัลสะบีล[1]

وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُونَ إِذَا رَأَيْتَهُمْ حَسِبْتَهُمْ لُؤْلُؤًا مَّنثُورًا ﴿١٩﴾

19. และมีเด็กวัยรุ่นวนเวียนรอบ ๆ พวกเขา เมื่อเจ้าเห็นพวกเขา เจ้าคิดว่าพวกเขาเป็นไข่มุกที่เรียงราย

وَإِذَا رَأَيْتَ ثَمَّ رَأَيْتَ نَعِيمًا وَمُلْكًا كَبِيرًا ﴿٢٠﴾

20. และเมื่อเจ้ามองไปยังที่นั่น เจ้าจะพบแต่ความสุข และอาณาจักรอันกว้างใหญ่ไพศาล[2]

عَالِيَهُمْ ثِيَابُ سُندُسٍ خُضْرٌ وَإِسْتَبْرَقٌ وَحُلُّوا أَسَاوِرَ مِن فِضَّةٍ وَسَقَاهُمْ رَبُّهُمْ شَرَابًا طَهُورًا ﴿٢١﴾

21. บนพวกเขามีอาภรณ์สีเขียวทำด้วยผ้าไหมละเอียด และผ้าไหมหยาบ และถูกประดับด้วยกำไลเงิน และพระเจ้าของพวกเขาจะทรงให้พวกเขาได้ดื่มเครื่องดื่มอันบริสุทธิ์ยิ่ง

إِنَّ هَٰذَا كَانَ لَكُمْ جَزَاءً وَكَانَ سَعْيُكُم مَّشْكُورًا ﴿٢٢﴾

22. แท้จริงนี่คือ การตอบแทนแก่พวกเจ้า และการบากบั่นของพวกเจ้านั้นเป็นที่ยอมรับด้วยความยินดี[3]

---

[1] ในสวนสวรรค์พวกเขาจะได้รับบริการ เครื่องดื่ม คือ เหล้าผสมกับน้ำขิงที่มีกลิ่นหอมชวนดื่ม นอกจากนี้ยังมีตาน้ำพุที่มีชื่อว่า ซัลสะบีล เป็นตาน้ำที่มีรสอร่อย

[2] ในสวนสวรรค์นั้นจะมีเด็กวัยรุ่นที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกันไว้สำหรับบริการบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธา เมื่อเจ้ามองเห็นพวกเขาเหล่านั้นเดินเรียงรายกระจายไปทั่วทุกหนแห่งเพื่อบริการชาวสวรรค์ เจ้าจะคิดว่าเขาเหล่านั้นเป็นเสมือนไข่มุกที่เรียงรายเป็นภาพที่สง่างามดระการตา และเมื่อเจ้ามองออกไปเบื้องหน้าและรอบ ๆ ตัวเจ้าในสวนสวรรค์จะเป็นภาพลักษณ์ที่อบอุ่นและเบิกบานใจ มันเป็นความสุขที่ไม่อาจจะบรรยายเป็นตัวอักษรได้ ดังที่หะดีษกุดซีย์ได้กล่าวไว้ว่า “ข้าได้เตรียมไว้สำหรับปวงบ่าวที่ดีของข้า สิ่งที่ตาไม่เคยได้เห็น หูไม่เคยได้ยิน และมิได้อยู่ในความคาดฝันของมนุษย์เลย”

[3] เครื่องแต่งตัวของพวกเขาเป็นแพรไหมสีเขียวแบบละเอียดและหยาบ และถูกประดับด้วยกำไลเงิน กำไลทองและกำไลที่ทำจากไข่มุกตามความต้องการของพวกเขา และอัลลอฮฺจะให้พวกเขาได้ดื่มเครื่องดื่มอันบริสุทธิ์ไม่เหมือนกับเครื่องดื่มที่ได้กล่าวมาแล้ว และนี่คือการตอบแทนต่อการอีมานของพวกเจ้า และการยำเกรงของพวกเจ้า ตลอดจนการกระทำของพวกเจ้าด้วยความอดทนนั้นเป็นที่ยอมรับและเป็นที่โปรดปรานของอัลลอฮฺ

23. แท้จริงเราได้ประทานอัลกุรอานให้แก่เจ้าเป็นขั้นตอน

إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ ٱلْقُرْءَانَ تَنزِيلًا ﴿٢٣﴾

24. ดังนั้น เจ้าจงอดทนคอยข้อตัดสินของพระเจ้าของเจ้า และอย่าเชื่อฟังผู้ประพฤติชั่วและผู้ปฏิเสธศรัทธาคนใดในหมู่พวกเขา[1]

فَٱصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تُطِعْ مِنْهُمْ ءَاثِمًا أَوْ كَفُورًا ﴿٢٤﴾

25. และจงรำลึกถึงพระนามของพระเจ้าของเจ้าทั้งในยามเช้าและยามเย็น

وَٱذْكُرِ ٱسْمَ رَبِّكَ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٢٥﴾

26. และจากส่วนหนึ่งของกลางคืนก็จงสุญูดต่อพระองค์ และจงแซ่ซ้องสดุดีต่อพระองค์ ในยามกลางคืนอันยาวนาน[2]

وَمِنَ ٱلَّيْلِ فَٱسْجُدْ لَهُۥ وَسَبِّحْهُ لَيْلًا طَوِيلًا ﴿٢٦﴾

27. แท้จริง ชนเหล่านี้ (พวกปฏิเสธศรัทธา) รักชีวิตชั่วคราว และปล่อยทิ้งวันอันหนักหน่วงไว้เบื้องหลังพวกเขา

إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ يُحِبُّونَ ٱلْعَاجِلَةَ وَيَذَرُونَ وَرَآءَهُمْ يَوْمًا ثَقِيلًا ﴿٢٧﴾

28. เราได้บังเกิดพวกเขา และเราได้ทำให้เรือนร่างของพวกเขามั่นคงแข็งแรง และหากเราประสงค์ เราก็จะเปลี่ยนพวกอื่นเยี่ยงพวกเขา

نَّحْنُ خَلَقْنَٰهُمْ وَشَدَدْنَآ أَسْرَهُمْ وَإِذَا شِئْنَا بَدَّلْنَآ أَمْثَٰلَهُمْ تَبْدِيلًا ﴿٢٨﴾

---

[1] เราได้ประทานอัลกุรอานนี้ให้แก่เจ้า โอ้มุฮัมมัดเอ๋ย เป็นขั้นตอนเพื่อให้เจ้าเตือนพวกเขาถึงสัญญาดีและสัญญาร้าย ดังนั้นเจ้าอย่าเบื่อหน่ายเสียใจ เจ้าจงอดทนและคอยฟังข้อตัดสินชี้ขาดของพระเจ้าของเจ้า จะต้องแก้แค้นให้แก่เจ้า เพื่อให้เจ้าพอใจด้วยการทำลายล้างพวกเขาไม่ช้าก็เร็ว เจ้าอย่าได้เชื่อฟังพวกมุชริกีนกุเรช เช่น อะบุญะฮฺล อุตบะฮฺ อิบนุร่อบีอะฮฺ และอัลวะลีด อิบนุลมุฆีเราะฮฺ อย่าไปเชื่อฟังข้อเสนอของพวกเขา

[2] จงดำเนินหน้าที่เผยแผ่สัจธรรมของเจ้าต่อไปโดยอาศัยการละหมาด การตัสบีหฺ การซิกรุลลอฮฺและการวิงวอนขอดุอาอฺ ทั้งในยามเช้าและยามเย็นหมายถึงละหมาดศุบฮฺ ดุฮฺร และอัศรฺ ส่วนหนึ่งของกลางคืนหมายถึงละหมาดมัฆริบและอิชาอฺ และจงแซ่ซ้องสดุดีต่อพระองค์ในยามกลางคืนอันยาวนานหมายถึงละหมาดตะฮัจญุด เพราะการละหมาดเป็นการช่วยเหลือที่ดีแก่บ่าว

إِنَّ هَٰذِهِۦ تَذۡكِرَةٞۖ فَمَن شَآءَ ٱتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِۦ سَبِيلٗا ٢٩

29. แท้จริงนี่คือข้อเตือนสติ ดังนั้นผู้ใดต้องการก็ให้เขายึดแนวทางสู่พระเจ้าของเขา[1]

وَمَا تَشَآءُونَ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمٗا ٣٠

30. แต่พวกเจ้าจะไม่สมความปรารถนาได้ เว้นแต่ที่อัลลอฮฺทรงประสงค์ แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ

يُدۡخِلُ مَن يَشَآءُ فِي رَحۡمَتِهِۦۚ وَٱلظَّٰلِمِينَ أَعَدَّ لَهُمۡ عَذَابًا أَلِيمَۢا ٣١

31. พระองค์จะทรงให้ผู้ที่พระองค์ประสงค์เข้าสู่ความเมตตาของพระองค์ แต่บรรดาผู้อธรรมนั้น พระองค์ทรงเตรียมการลงโทษอันเจ็บปวดไว้สำหรับพวกเขา[2]

---

[1] คือพวกมุชริกีนเหล่านั้นเทิดทูนการมีชีวิตอยู่ในโลกดุนยาเหนือโลกอาคิเราะฮฺ พวกเขาดื่มด่ำอยู่กับอารมณ์ใฝ่ต่ำและตัณหาไม่สนใจใยดีต่อวันอันหนักหน่วงที่อยู่เบื้องหน้าเขาคือวันกิยามะฮฺ เราได้บังเกิดพวกเขาจากไม่มีอะไรเลยและเราได้ทำให้เรือนร่างทุกส่วนของพวกเขามั่นคงแข็งแรงด้วยเดชานุภาพของเรา หากเราต้องการที่จะทำลายล้างพวกเขา เราก็จะเปลี่ยนพวกอื่นที่ดีกว่าพวกเขา ซึ่งจะเป็นบ่าวที่ดียิ่งจงรักภักดียิ่ง ในตอนท้ายของอายะฮฺนี้ประมวลไว้ด้วยข้อเตือนสติอย่างมาก ดังนั้น ผู้ใดประสงค์จะนำเอาไปทำประโยชน์และบทเรียนก็จงยึดเอาเป็นแนวทางแห่งการดำเนินชีวิตไปสู่ความโปรดปรานของอัลลอฮฺ ตะอาลา พระเจ้าของเขา

[2] สิ่งที่พวกเจ้าปรารถนาในกิจหนึ่งกิจการใดจะไม่เกิดขึ้นเว้นแต่ด้วยการกำหนดและพระประสงค์ของอัลลอฮฺ แม้แต่การจงรักภักดีและการยึดมั่นในแนวทางที่ถูกต้อง อิบนุกะษีรกล่าวว่า ไม่มีผู้ใดสามารถที่จะฮิดายะฮฺให้แก่ตัวเองได้ และเขาจะไม่เข้าสู่การอีมาน และไม่อาจที่จะนำประโยชน์มาสู่ตัวเองได้ นอกจากด้วยพระประสงค์ของอัลลอฮฺ ตะอาลา พระองค์ทรงรอบรู้สภาพต่าง ๆ ของปวงบ่าวของพระองค์ ทรงปรีชาญาณในการจัดระบบและการกระทำของพระองค์ ทรงรอบรู้ว่าผู้ใดเหมาะสมที่จะได้รับฮิดายะฮฺแล้วพระองค์ก็จะทรงให้ความสะดวกง่ายดายในการฮิดายะฮฺให้แก่เขา และผู้ใดสมควรจะอยู่ในการหลงผิดก็จะทรงให้เขาได้รับความสะดวกที่จะประสบกับสาเหตุแห่งการหลงผิดแก่เขา พระองค์จะทรงให้ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์จากปวงบ่าวของพระองค์เข้าสู่สวนสวรรค์ และความโปรดปรานของพระองค์ตามพระประสงค์และเคล็ดลับของพระองค์ผู้ที่ได้รับเกียรติอันนี้คือบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธา ส่วนพวกมุชริกีนผู้อธรรมนั้นพระองค์ทรงจัดเตรียมการลงโทษอันเจ็บปวดยิ่งไว้สำหรับพวกเขาแล้วในนรกญะฮันนัม ซูเราะฮฺจบลงด้วยการชี้แจงถึงทางกลับของบรรดามุอฺมินผู้ยำเกรง และทางกลับของพวกปฏิเสธศรัทธาผู้กระทำผิด

(77) ซูเราะฮฺ อัลมุรซะลาต

سورة المرسلات

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 50 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลมุรซะลาต

ซูเราะฮฺ อัลมุรซะลาต เป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ เช่นเดียวกับซูเราะฮฺ มักกียะฮฺอื่นๆ ที่กล่าวถึงเรื่องต่างๆที่เกี่ยวกับหลักการศรัทธา และที่เกี่ยวกับเรื่องของโลกอาคิเราะฮฺ ตลอดจนแสดงหลักฐานถึงเดชานุภาพและความเป็นเอกภาพของอัลลอฮฺ อีกทั้งเรื่องอื่นๆ ที่เกี่ยวกับสิ่งเร้นลับ

ซูเราะฮฺได้เริ่มด้วยการสาบานต่อบรรดามะลาอิกะฮฺที่มีหน้าที่ต่างๆ ที่ได้รับมอบหมายให้จัดการเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ของจักรวาล โดยยืนยันว่าวันกิยามะฮฺนั้นเป็นเรื่องจริง และว่าการลงโทษและความพินาศนั้นจะเกิดขึ้นแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาอย่างแน่นอน

“ขอสาบานต่อลมที่พัดออกมาติดต่อกัน ขอสาบานต่อลมพายุที่พัดมาอย่างแรง ขอสาบานต่อมะลาอิกะฮฺที่อุ้มเมฆฝน ขอสาบานต่อมะลาอิกะฮฺที่จำแนกระหว่างความจริงกับความเท็จ ขอสาบานต่อมะลาอิกะฮฺที่นำวะฮียฺมามอบแก่บรรดานะบีด้วยการให้เหตุผลและการเตือนสำทับ แท้จริงสิ่งที่พวกเจ้าถูกสัญญาไว้นั้นจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน”

แล้วซูเราะฮฺได้กล่าวถึงเวลาแห่งการลงโทษที่จะเกิดขึ้น ซึ่งบรรดาอาชญากรได้ถูกสัญญาไว้

“เมื่อดวงดาวถูกทำให้มืดลง และเมื่อชั้นฟ้าถูกแยกออก เมื่อภูเขาถูกแตกออกเป็นผุยผง และเมื่อบรรดารอซูลถูกรวมไว้ตามเวลาที่กำหนด สำหรับวันไหนเล่าที่พวกเขา (บรรดารอซูล) ถูกเลื่อนออกไป สำหรับวันแห่งการตัดสินและอันใดทำให้เจ้ารู้ได้ว่าวันแห่งการตัดสินคืออะไร”

หลังจากนั้นซูเราะฮฺได้กล่าวถึงหลักฐานต่างๆ แห่งเดชานุภาพอันเด่นชัดของ

อัลลอฮฺ ด้วยการให้มนุษย์กลับฟื้นคืนชีพหลังจากตายไปแล้ว

"ความหายนะในวันนั้นจงประสบแด่บรรดาผู้ปฏิเสธ เรามิได้ทำลายชนชาติรุ่นก่อนๆ ดอกหรือ หลังจากนั้นเราได้ให้ชนชาติรุ่นหลังๆ ปฏิบัติตามพวกเขา เช่นนั้นแหละเราได้ปฏิบัติแก่บรรดาอาชญากร ความหายนะในวันนั้นจงประสบแด่บรรดาผู้ปฏิเสธ เรามิได้สร้างพวกเจ้าจากน้ำที่ต่ำต้อยไร้ค่า (อสุจิ) ดอกหรือ"

"ต่อมาซูเราะฮฺได้กล่าวถึงบั้นปลายของบรรดาอาชญากรในโลกอาคิเราะฮฺ และสิ่งที่พวกเขาจะได้พบกับการตอบแทนและการลงโทษ

"ความหายนะในวันนั้นจงประสบแด่บรรดาผู้ปฏิเสธ (จะมีเสียงกล่าวขึ้นว่า) พวกเจ้าจงออกเดินไปยังที่ที่พวกเจ้าเคยปฏิเสธ จงออกเดินไปยังเงาควันสามแฉก (มัน) ไม่ทำให้เกิดร่มและจะไม่ช่วยให้พ้นจากเปลวไฟได้ แท้จริงมันจะพ่นประกายออกมา (มีขนาด) เท่าป้อมปราการ ประหนึ่งมัน (ประกายนั้น) เป็นอูฐสีเหลืองเข้ม"

หลังจากกล่าวถึงบรรดาอาชญากร ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธาผู้ยำเกรงและกล่าวถึงสิ่งที่อัลลอฮฺทรงจัดเตรียมให้แก่พวกเขาซึ่งคุณความดีและเกียรติยศอย่างมากมายหลายชนิด

"แท้จริงบรรดาผู้ยำเกรงอยู่ท่ามกลางร่มเงาและน้ำพุและผลไม้ตามที่พวกเขาต้องการ พวกเจ้าจงกิน จงดื่มอย่างสบายใจตามที่พวกเจ้าได้กระทำไว้ แท้จริงเช่นนั้นแหละเราจะตอบแทนผู้กระทำความดีทั้งหลาย"

ซูเราะฮฺจบลงด้วยการชี้แจงถึงสาเหตุที่ทำให้พวกปฏิเสธศรัทธาไม่ยอมเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺผู้ทรงเอกะผู้ทรงพิชิต คือการฝ่าฝืนละเมิดและการกระทำอาชญากรรม

"ความหายนะในวันนั้นจงประสบแด่บรรดาผู้ปฏิเสธ พวกเจ้าจงกินและรื่นรมย์เพียงเล็กน้อย แท้จริงพวกเจ้านั้นเป็นอาชญากร ความหายนะในวันนั้นจงประสบแด่บรรดาผู้ปฏิเสธ เมื่อได้กล่าวแก่พวกเขาว่า จงรุกั๊วะอฺ พวกเขาก็จะไม่รุกั๊วะอฺ ความหายนะในวันนั้นจงประสบแด่บรรดาผู้ปฏิเสธ ดังนั้นคำบอกเล่าอันใดเล่าหลังจากอัลกุรอานที่พวกเขาจะศรัทธากัน"

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

1. ขอสาบานต่อลมที่พัดออกมาติดต่อกัน

وَالْمُرْسَلَاتِ عُرْفًا ﴿١﴾

2. ขอสาบานต่อลมพายุที่พัดมาอย่างแรง

فَالْعَاصِفَاتِ عَصْفًا ﴿٢﴾

3. ขอสาบานต่อมะลาอิกะฮฺที่อุ้มเมฆฝน

وَالنَّاشِرَاتِ نَشْرًا ﴿٣﴾

4. ขอสาบานต่อมะลาอิกะฮฺที่จำแนกระหว่างความจริงกับความเท็จ

فَالْفَارِقَاتِ فَرْقًا ﴿٤﴾

5. ขอสาบานต่อมะลาอิกะฮฺที่ทำการถ่ายทอดคำเตือนสู่บรรดานะบี

فَالْمُلْقِيَاتِ ذِكْرًا ﴿٥﴾

6. ด้วยการให้เหตุผลและการเตือนสำทับ[1]

عُذْرًا أَوْ نُذْرًا ﴿٦﴾

7. แท้จริงสิ่งที่พวกเจ้าถูกสัญญาไว้นั้นจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَوَاقِعٌ ﴿٧﴾

8. เมื่อดวงดาวถูกทำให้มืดลง

فَإِذَا النُّجُومُ طُمِسَتْ ﴿٨﴾

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงสาบานต่อสิ่งต่าง ๆ ที่พระองค์ทรงสร้างมา เป็นสิทธิ์ของพระองค์ที่จะทรงสาบานตามที่พระองค์ทรงประสงค์ นักตัฟซีรมีความเห็นแตกต่างกันในสิ่งที่ถูกสาบานในทั้ง 5 อายะฮฺ บางฝ่ายเห็นว่าสิ่งที่ถูกสาบานทั้งห้า คือลมชนิดต่าง ๆ และอีกฝ่ายเห็นว่าเป็นมะลาอิกะฮฺ และบางท่านเห็นว่า 2 อายะฮฺแรกหมายถึงลม และอีก 3 อายะฮฺ หมายถึงมะลาอิกะฮฺ ซึ่งเราเห็นว่าเป็นการเหมาะสม และมีเหตุผล อายะฮฺที่หนึ่งนักตัฟซีรกล่าวว่าคือ ลมแห่งการลงโทษ ซึ่งอัลลอฮฺใช้ให้ทำลายบรรดาผู้อธรรม และอายะฮฺที่สองหมายถึงลมพายุที่พัดมาถอนรากถอนโคนต้นไม้ และทำลายอาคารบ้านเรือน อายะฮฺที่สามหมายถึงมะลาอิกะฮฺที่ได้รับมอบหมายให้น้ำฝนไปโปรยปรายเพื่อให้สิ่งที่มีชีวิตชุ่มฉ่ำ และมีชีวิตชีวา อายะฮฺที่สี่หมายถึงมะลาอิกะฮฺที่จำแนกระหว่างความจริงกับความเท็จ และระหว่างสิ่งที่เป็นหะล้าลและสิ่งที่เป็นหะรอม ส่วนอายะฮฺที่ห้าหมายถึงมะลาอิกะฮฺที่นำวะฮียฺ และบรรดาคัมภีร์ของอัลลอฮฺมามอบให้แก่บรรดานะบีทั้งนี้เป็นการให้เหตุผลแก่ปวงบ่าวเพื่อมิให้เป็นข้ออ้างแก้ตัวแก่พวกเขา ณ ที่อัลลอฮฺและเป็นการเตือนสำทับจากอัลลอฮฺแก่ปวงบ่าวถึงการลงโทษและการแก้แค้น

9. และเมื่อชั้นฟ้าถูกแยกออก	وَإِذَا ٱلسَّمَآءُ فُرِجَتْ ﴿٩﴾
10. และเมื่อภูเขาถูกแตกออกเป็นผุยผง	وَإِذَا ٱلْجِبَالُ نُسِفَتْ ﴿١٠﴾
11. และเมื่อบรรดารอซูลถูกรวมไว้ตามเวลาที่กำหนด[1]	وَإِذَا ٱلرُّسُلُ أُقِّتَتْ ﴿١١﴾
12. สำหรับวันไหนเล่าที่พวกเขา (บรรดารอซูล) ถูกเลื่อนออกไป	لِأَىِّ يَوْمٍ أُجِّلَتْ ﴿١٢﴾
13. สำหรับวันแห่งการตัดสิน	لِيَوْمِ ٱلْفَصْلِ ﴿١٣﴾
14. และอันใดเล่าให้เจ้ารู้ได้ว่าวันแห่งการตัดสินคืออะไร[2]	وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا يَوْمُ ٱلْفَصْلِ ﴿١٤﴾
15. ความหายนะในวันนั้นจงประสบแด่บรรดาผู้ปฏิเสธ[3]	وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿١٥﴾
16. เรามิได้ทำลายชนชาติรุ่นก่อนๆ ดอกหรือ	أَلَمْ نُهْلِكِ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿١٦﴾
17. หลังจากนั้นเราได้ให้ชนชาติรุ่นหลังๆ ปฏิบัติตามพวกเขา	ثُمَّ نُتْبِعُهُمُ ٱلْءَاخِرِينَ ﴿١٧﴾

[1] โอ้มนุษย์เอ๋ย สิ่งที่พวกเจ้าได้ถูกสัญญาไว้คือ เรื่องของวันกิยามะฮฺ วันแห่งการชำระบัญชีและวันแห่งการตอบแทนนั้นจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนไม่มีข้อสงสัยใดๆ ทั้งสิ้น สิ่งที่ได้ถูกสัญญาไว้นั้นจะเกิดขึ้น เมื่อดวงดาวถูกดับแสงให้มืดลง เมื่อชั้นฟ้าถูกแตกแยกหลุดออกมาเป็นเสี่ยงๆ เมื่อภูเขาแตกแยกกระจายออกมาเป็นผุยผง และเมื่อบรรดารอซูลถูกนำมารวมไว้เพื่อเป็นพยานต่อประชาชาติของพวกเขาในวันกิยามะฮฺ

[2] เป็นคำถามที่ให้ความสำคัญของวันนั้น คือวันไหนเล่าที่บรรดารอซูลถูกเลื่อนออกไป เพื่อการชุมนุมในวันแห่งการตัดสินระหว่างปวงบ่าว วันที่อัลลอฮฺทรงตัดสินระหว่างบรรดานะบีกับประชาชาติของพวกเขาที่ปฏิเสธการศรัทธา ด้วยการตัดสินที่ยุติธรรม และสิ่งใดเล่าที่ทำให้เจ้ารู้ว่าวันแห่งการตัดสินนั้นคืออะไร เพราะวันนั้นเป็นวันสำคัญยิ่งเกินกว่าที่มนุษย์จะหยั่งรู้ถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น

[3] ความหายนะอันยิ่งใหญ่และการขาดทุนอย่างย่อยยับจงประสบแด่บรรดาผู้ปฏิเสธเหล่านั้นในวันที่ได้ถูกสัญญาไว้ นักตัฟซีรกล่าวว่า ประโยคเช่นนี้ “ความหายนะ...” ได้กล่าวซ้ำในซูเราะฮฺนี้ถึง 10 ครั้ง เป็นการปิดท้ายประโยคที่กล่าวถึงเหตุการณ์ถึงสภาพวันอาคิเราะฮฺและสภาพของโลกดุนยา

كَذَٰلِكَ نَفۡعَلُ بِٱلۡمُجۡرِمِينَ ١٨

18. เช่นนั้นแหละเราได้ปฏิบัติแก่บรรดาอาชญากร[1]

وَيۡلٞ يَوۡمَئِذٖ لِّلۡمُكَذِّبِينَ ١٩

19. ความหายนะในวันนั้น จงประสบแด่บรรดาผู้ปฏิเสธ[2]

أَلَمۡ نَخۡلُقكُّم مِّن مَّآءٖ مَّهِينٖ ٢٠

20. เรามิได้สร้างพวกเจ้าจากน้ำที่ต่ำต้อยไร้ค่า (อสุจิ) ดอกหรือ

فَجَعَلۡنَٰهُ فِي قَرَارٖ مَّكِينٍ ٢١

21. แล้วเราได้ให้เข้าไปอยู่ในที่อันมั่นคง (มดลูก)

إِلَىٰ قَدَرٖ مَّعۡلُومٖ ٢٢

22. จนถึงกำหนดอันแน่นอน

فَقَدَرۡنَا فَنِعۡمَ ٱلۡقَٰدِرُونَ ٢٣

23. ดังนั้นเราได้กำหนดไว้แล้ว เราจึงเป็นผู้กำหนดที่ดีเลิศที่สุด[3]

وَيۡلٞ يَوۡمَئِذٖ لِّلۡمُكَذِّبِينَ ٢٤

24. ความหายนะในวันนั้นจงประสบแด่บรรดาผู้ปฏิเสธ[4]

أَلَمۡ نَجۡعَلِ ٱلۡأَرۡضَ كِفَاتًا ٢٥

25. และเรามิได้ทำให้แผ่นดินนี้เป็นจุดรวมดอกหรือ

أَحۡيَآءٗ وَأَمۡوَٰتٗا ٢٦

26. ทั้งคนเป็นและคนตาย

---

[1] เรามิได้ทำลายชนชาติรุ่นก่อนๆ เพราะพวกเขาปฏิเสธบรรดารอซูล เช่น ชนชาติของนูหฺ อ๊าด และซะมู๊ดดอกหรือ แล้วเราได้ให้ชนชาติรุ่นหลังๆ ดำเนินตามชนชาติรุ่นก่อนๆ ที่มีสภาพเช่นเดียวกับพวกเขา เช่นชนชาติลูฏ ชุอัยบฺ และชนชาติของมูซา คือฟิรเอานฺและพรรคพวกของเขาตลอดจนผู้ที่อยู่ในสภาพเช่นเดียวกับพวกเขา เช่นนั้นแหละเราจะปฏิบัติแก่บรรดาอาชญากรผู้กระทำผิด

[2] โปรดดูการอธิบายความหมายในอายะฮฺที่ 15

[3] โอ้พวกกุฟฟารเอ๋ย เรามิได้บังเกิดพวกเจ้าจากน้ำที่ต่ำต้อยไร้ค่าคืออสุจิ แล้วเราได้ทำให้น้ำอันต่ำต้อยนี้เข้าไปอยู่ในมดลูกของผู้หญิงดอกหรือ จนกระทั่งถึงวันเวลาที่กำหนดไว้อย่างแน่นอน คือเวลาแห่งการคลอด ดังนั้น การกำหนดเวลาของเราในการให้บังเกิดเขาจากน้ำอสุจินั้น เราจึงเป็นผู้กำหนดที่ดีเลิศจริงๆ

[4] โปรดดูการอธิบายความหมายในอายะฮฺที่ 15

27. และในแผ่นดินเราได้ตั้งภูเขาไว้สูงตะหง่าน และเราได้ให้พวกเจ้าดื่มน้ำจืดสนิท[1]
وَجَعَلْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ شَامِخَاتٍ وَأَسْقَيْنَاكُمْ مَاءً فُرَاتًا ﴿٢٧﴾

28. ความหายนะในวันนั้นจงประสบแด่บรรดาผู้ปฏิเสธ[2]
وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٨﴾

29. (จะมีเสียงกล่าวขึ้นว่า) พวกเจ้าจงออกเดินไปยังที่พวกเจ้าเคยปฏิเสธ
انْطَلِقُوا إِلَىٰ مَا كُنْتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ ﴿٢٩﴾

30. จงออกเดินไปยังเงาควันสามแฉก
انْطَلِقُوا إِلَىٰ ظِلٍّ ذِي ثَلَاثِ شُعَبٍ ﴿٣٠﴾

31. (มัน) ไม่ทำให้เกิดร่ม และจะไม่ช่วยให้พ้นจากเปลวไฟได้
لَا ظَلِيلٍ وَلَا يُغْنِي مِنَ اللَّهَبِ ﴿٣١﴾

32. แท้จริงมันจะพ่นประกายออกมา (มีขนาด) เท่าป้อมปราการ
إِنَّهَا تَرْمِي بِشَرَرٍ كَالْقَصْرِ ﴿٣٢﴾

33. ประหนึ่งมัน (ประกายนั้น) เป็นอูฐสีเหลืองเข้ม[3]
كَأَنَّهُ جِمَالَتٌ صُفْرٌ ﴿٣٣﴾

34. ความหายนะในวันนั้นจงประสบแด่บรรดาผู้ปฏิเสธ[4]
وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٤﴾

---

[1] เรามิได้ทำให้แผ่นดินนี้ซึ่งพวกเจ้าดำเนินชีวิตอยู่บนมันเสมือนกับเป็นแหล่งหรือจุดรวม ทั้งคนเป็นและคนตายดอกหรือ คือเป็นแหล่งรวมสำหรับคนเป็นบนหน้าแผ่นดินและคนตายอยู่ใต้แผ่นดิน และเราได้ตั้งภูเขาไว้สูงตระหง่านให้มั่นคงในแผ่นดินเพื่อมิให้มันสั่นสะเทือน และเราได้ให้พวกเจ้าดื่มน้ำจืดสนิท คือเราได้ให้น้ำฝนตกลงมาจากก้อนเมฆ และได้ให้มันออกมาจากตาน้ำและลำธาร เพื่อพวกเจ้าใช้ดื่มรวมทั้งปศุสัตว์ พืชพันธุ์ต่างๆ และต้นไม้

[2] โปรดดูการอธิบายความหมายในอายะฮฺที่ 15

[3] ยามเฝ้าประตูนรกจะกล่าวขึ้นว่า พวกเจ้าจงออกเดินไปสู่การลงโทษในนรกญะฮันนัม ซึ่งพวกเจ้าเคยปฏิเสธในโลกดุนยาจงออกไปยังร่มเงาที่มีกลุ่มควันของไฟนรกมันจะแยกออกเป็นสามแฉก มันจะไม่ให้ร่มเงาแก่ผู้ที่อยู่ใต้ร่มเงาของมัน และจะไม่ปกป้องเขาให้พ้นจากความร้อนของดวงอาทิตย์ การที่เรียกการลงโทษเป็นร่มเงานั้นเป็นการเยาะเย้ยแก่บรรดาผู้ถูกลงโทษ นรกญะฮันนัมนั้นมันจะพ่นเป็นประกายไฟออกมามีขนาดเท่าป้อมปราการขนาดใหญ่ และประกายไฟพ่นออกมานั้นคล้ายกับว่าเป็นอูฐมีสีเหลืองเข้ม และมีการเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว

[4] โปรดดูการอธิบายความหมายในอายะฮฺที่ 15

هَٰذَا يَوْمُ لَا يَنطِقُونَ ﴿٣٥﴾

35. นี่คือวันที่พวกเขาไม่สามารถจะพูดออกมาได้

وَلَا يُؤْذَنُ لَهُمْ فَيَعْتَذِرُونَ ﴿٣٦﴾

36. และจะไม่เปิดโอกาสให้แก่พวกเขาเพื่อแก้ตัว[1]

وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٧﴾

37. ความหายนะในวันนั้นจงประสบแด่บรรดาผู้ปฏิเสธ[2]

هَٰذَا يَوْمُ الْفَصْلِ ۖ جَمَعْنَاكُمْ وَالْأَوَّلِينَ ﴿٣٨﴾

38. นี่คือวันแห่งการตัดสิน เราได้รวบรวมพวกเจ้าไว้กับชนชาติรุ่นก่อน ๆ

فَإِن كَانَ لَكُمْ كَيْدٌ فَكِيدُونِ ﴿٣٩﴾

39. ดังนั้นถ้าพวกเจ้ามีแผนอุบายอันใดก็จงวางแผนต่อข้า[3]

وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٠﴾

40. ความหายนะในวันนั้นจงประสบแด่บรรดาผู้ปฏิเสธ[4]

إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي ظِلَالٍ وَعُيُونٍ ﴿٤١﴾

41. แท้จริงบรรดาผู้ยำเกรงจะอยู่ท่ามกลางร่มเงาและน้ำพุ

وَفَوَاكِهَ مِمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٤٢﴾

42. และผลไม้ตามที่พวกเขาต้องการ

كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾

43. พวกเจ้าจงกินจงดื่มอย่างสบายใจตามที่พวกเจ้าได้กระทำไว้

---

[1] ในวันที่น่ากลัววันนี้ บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเหล่านั้นไม่สามารถจะพูดคำพูดใด ๆ ออกมาได้ พวกเขาเปรียบเสมือนคนใบ้ ข้อแก้ตัวหรือหลักฐานใด ๆ จะไม่เป็นที่ยอมรับ และพวกเขาก็จะไม่ได้รับอนุญาตให้แก้ตัว

[2] โปรดดูการอธิบายความหมายในอายะฮฺที่ 15

[3] วันนี้คือวันแห่งการตัดสินระหว่างปวงบ่าว ซึ่งอัลลอฮฺจะทรงตัดสินในวันนี้ด้วยการตัดสินอย่างยุติธรรมระหว่างผู้ที่มีความสุขและผู้ที่มีความทุกข์ เราได้รวบรวมพวกเจ้าไว้กับประชาชาติในยุคก่อน ๆ เพื่อเราจะได้ตัดสินระหว่างพวกเจ้าทั้งหมด ดังนั้นหากพวกเจ้ามีแผนอุบายอย่างไรที่จะปลดเปลื้องให้พ้นจากการลงโทษ ก็จงแสดงออกมาเพื่อเป็นการช่วยเหลือตัวของพวกเจ้าเอง

[4] โปรดดูการอธิบายความหมายในอายะฮฺที่ 15

إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٤٤﴾

44. แท้จริงเช่นนั้นแหละเราจะตอบแทนผู้กระทำความดีทั้งหลาย[1]

وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٥﴾

45. ความหายนะในวันนั้นจงประสบแด่บรรดาผู้ปฏิเสธ[2]

كُلُوا وَتَمَتَّعُوا قَلِيلًا إِنَّكُم مُّجْرِمُونَ ﴿٤٦﴾

46. พวกเจ้าจงกินและรื่นรมย์เพียงเล็กน้อย แท้จริงพวกเจ้านั้นเป็นอาชญากร[3]

وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٧﴾

47. ความหายนะในวันนั้นจงประสบแด่บรรดาผู้ปฏิเสธ[4]

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ ارْكَعُوا لَا يَرْكَعُونَ ﴿٤٨﴾

48. เมื่อได้กล่าวแก่พวกเขาว่า จงรุกั๊วะ พวกเขาก็จะไม่รุกั๊วะ[5]

وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٩﴾

49. ความหายนะในวันนั้นจงประสบแด่บรรดาผู้ปฏิเสธ[6]

---

[1] บรรดาผู้ที่มีความเกรงกลัวพระเจ้าของพวกเขาในโลกดุนยาและปกป้องการลงโทษของพระองค์ด้วยการปฏิบัติตามข้อใช้และละเว้นข้อห้ามของพระองค์ ในวันกิยามะฮฺพวกเขาจะอยู่ภายใต้ร่มเงาของต้นไม้อันรื่นรมย์และมีตาน้ำที่ไหลริน พวกเขาจะมีความสุขอยู่ในโลกอันจีรังและมีเกียรติ มีผลไม้มากมายหลายชนิดตามที่พวกเขาต้องการ จะมีเสียงกล่าวแก่พวกเขาเป็นการต้อนรับอย่างอบอุ่นและให้เกียรติว่า พวกท่านจงกิน จงดื่มด้วยความเอร็ดอร่อย เพราะพวกท่านได้กระทำความดีไว้ในโลกดุนยา การตอบแทนอันยิ่งใหญ่เช่นนี้แหละ เราได้ตอบแทนแก่ผู้ที่มีการงานที่ดีมีเจตนาบริสุทธิ์และมีความยำเกรงต่อพระเจ้าของเขา

[2] โปรดดูการอธิบายความหมายในอายะฮฺที่ 15

[3] จะมีเสียงกล่าวแก่พวกกุฟฟารชาวมักกะฮฺเป็นเชิงขู่และสัญญาร้ายว่า พวกเจ้าจงกินด้วยความอร่อยในโลกดุนยานี้ และจงรื่นรมย์ด้วยความใคร่เพียงชั่วคราว เสมือนกับการกระทำของปศุสัตว์ที่มันเป็นห่วงแต่เรื่องของท้องและตัณหาเท่านั้น เพราะพวกเจ้าเป็นอาชญากรผู้กระทำผิดไม่สมควรที่จะได้รับการยกย่องและได้รับเกียรติ

[4] โปรดดูการอธิบายความหมายในอายะฮฺที่ 15

[5] เมื่อได้มีการกล่าวแก่พวกมุชริกีนเหล่านั้นว่า พวกท่านจงละหมาด พวกเขาจะไม่ละหมาด จะไม่มีการสำรวมตน แต่พวกเขาก็ยังคงดื้อด้านหยิ่งผยองต่อไป

[6] โปรดดูการอธิบายความหมายในอายะฮฺที่ 15

فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَهُۥ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٠﴾

50. ดังนั้น คำบอกเล่าอันใดเล่าหลังจากอัลกุรอานที่พวกเขาจะศรัทธากัน[1]

---

[1] ดังนั้นคัมภีร์อันใดเล่าและคำพูดอันใดเล่าหลังจากอัลกุรอานที่เป็นปาฏิหาริย์และชัดแจ้งเช่นนี้ ที่พวกเขาจะศรัทธาและเชื่อถือกัน

(78) ซูเราะฮฺ อันนะบะอฺ

سورة النبإ

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 40 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อันนะบะอฺ

ซูเราะฮฺ อัมมะ เป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ และถูกขนานนามว่า "ซูเราะฮฺ อันนะบะอฺ" เพราะในซูเราะฮฺมีข่าวสำคัญเกี่ยวกับวันกิยามะฮฺ การฟื้นคืนชีพและการชุมนุมแกนหลักของซูเราะฮฺกล่าวยืนยันถึงหลักการศรัทธาแห่งการฟื้นคืนชีพ ซึ่งพวกมุชริกีนปฏิเสธในเรื่องนี้อยู่ตลอดมา

ซูเราะฮฺได้เริ่มด้วยการบอกกล่าวเกี่ยวกับเรื่องของวันกิยามะฮฺ การฟื้นคืนชีพและการตอบแทน เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ส่วนใหญ่ของพวกกุฟฟารมักกะฮฺได้ครุ่นคิด และกล่าวขวัญอยู่เสมอ จนกระทั่งได้กลายเป็นปัญหาหลักที่มีทั้งผู้เชื่อถือ และผู้ปฏิเสธ

"พวกเขาต่างถามกันถึงเรื่องอะไร (ถาม) ถึงข่าวอันยิ่งใหญ่สำคัญ"

ต่อมาซูเราะฮฺได้นำข้อพิสูจน์และหลักฐานมายืนยันถึงเดชานุภาพของพระเจ้าแห่งสากลโลก เพราะผู้ที่สามารถในการสร้างสิ่งที่แปลกประหลาดและมหัศจรรย์ย่อมไม่หมดความสามารถที่จะสร้างมนุษย์ขึ้นมาใหม่หลังจากได้ตายไปแล้ว

"เรามิได้ทำให้แผ่นดินเป็นพื้นราบดอกหรือ และมิได้ให้เทือกเขาเป็นหลักตรึงไว้ดอกหรือ และเราได้บังเกิดพวกเจ้าให้เป็นคู่ครองกัน และเราได้ทำให้การนอนของพวกเจ้าเป็นการพักผ่อน"

แล้วซูเราะฮฺได้กล่าวถึงการฟื้นคืนชีพ และได้กำหนดเวลาของมัน คือวันแห่งการชี้ขาดตัดสินระหว่างปวงบ่าวโดยที่อัลลอฮฺจะทรงรวบรวมชนรุ่นก่อนๆ และรุ่นหลังเพื่อการชำระ

"แท้จริงวันแห่งการตัดสินนั้นเป็นเวลาที่ถูกกำหนดไว้ วันที่แตรจะถูกเป่า แล้วพวกเจ้าก็จะมากันเป็นหมู่"

หลังจากนั้นซูเราะฮฺได้กล่าวถึงนรกญะฮันนัมซึ่งอัลลอฮฺทรงเตรียมไว้สำหรับ

พวกปฏิเสธศรัทธา และสิ่งที่ในนรกนั้นมีการลงโทษที่น่าอัปยศในรูปแบบและชนิดต่าง ๆ

"แท้จริงนรกญะฮันนัมนั้นเป็นที่คอยซุ่ม เป็นที่พำนักพักพิงสำหรับบรรดาผู้ละเมิด พวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้นเป็นเวลานาน"

หลังจากได้กล่าวถึงพวกปฏิเสธศรัทธา ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธาและสิ่งที่อัลลอฮฺ ตะอาลาทรงจัดเตรียมไว้ให้แก่พวกเขา ซึ่งความสุขสำราญหลายรูปแบบ ทั้งนี้ตามสำนวนของอัลกุรอานที่รวมไว้ระหว่างการชักชวนให้ทำความดีและการขู่สำทับให้ละเว้นความชั่ว

"แท้จริงสำหรับบรรดาผู้ยำเกรงนั้นจะได้รับความสำเร็จ เรือกสวนหลากหลายและองุ่น และบรรดาสาววัยรุ่นที่มีอายุคราวเดียวกัน และแก้วที่มีเครื่องดื่มเต็มเปี่ยม"

ซูเราะฮฺจบลงด้วยการกล่าวถึงความหวาดกลัวของวันกิยามะฮฺ โดยผู้ปฏิเสธศรัทธาหวังที่จะให้ตัวของเขากลายเป็นฝุ่นเพื่อที่จะมิได้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาและจะไม่ถูกสวบสวน

"แท้จริงเราได้เตือนพวกเจ้าแล้วถึงการลงโทษอันใกล้ วันที่มนุษย์จะมองไปยังสิ่งที่น้ำมือของเขาได้ประกอบไว้ และผู้ปฏิเสธศรัทธาจะกล่าวว่า โอ้ถ้าฉันเป็นฝุ่นเสียก็จะดี"

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

1. พวกเขาต่างถามกันถึงเรื่องอะไร	عَمَّ يَتَسَآءَلُونَ ١
2. (ถาม) ถึงข่าวอันยิ่งใหญ่สำคัญ	عَنِ ٱلنَّبَإِ ٱلْعَظِيمِ ٢
3. ซึ่งเป็นข่าวที่พวกเขาขัดแย้งกันอยู่[1]	ٱلَّذِى هُمْ فِيهِ مُخْتَلِفُونَ ٣
4. เปล่าเลย พวกเขาจะได้รู้	كَلَّا سَيَعْلَمُونَ ٤
5. แล้วก็เปล่าเลย พวกเขาจะได้รู้[2]	ثُمَّ كَلَّا سَيَعْلَمُونَ ٥
6. เรามิได้ทำให้แผ่นดินเป็นพื้นราบดอกหรือ	أَلَمْ نَجْعَلِ ٱلْأَرْضَ مِهَٰدًا ٦
7. และมิได้ให้เทือกเขาเป็นหลักตรึงไว้ดอกหรือ[3]	وَٱلْجِبَالَ أَوْتَادًا ٧
8. และเราได้บังเกิดพวกเจ้าให้เป็นคู่ครองกัน[4]	وَخَلَقْنَٰكُمْ أَزْوَٰجًا ٨

---

[1] คือพวกมุชริกีนชาวมักกะฮฺต่างวิพากษ์วิจารณ์และถามถึงเรื่องอะไรกัน ความจริงอัลลอฮฺทรงรู้ดีว่าในสิ่งที่พวกเขาถามถึงนั้นคือเรื่องอะไร ความมุ่งหมายของการถามนี้เพื่อให้เห็นถึงความสำคัญของเรื่องที่พวกมุชริกีนกำลังกล่าวขวัญถึงคือเรื่องของการฟื้นคืนชีพ เพราะพวกเขาปฏิเสธ ไม่เชื่อว่าจะมีขึ้นจริงและยังเย้ยหยันอีกด้วย

[2] คือพวกมุชริกีนรวมทั้งผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาในเรื่องนี้จะได้รู้ได้เห็นด้วยตนเอง เมื่อแต่ละคนได้ฟื้นคืนชีพขึ้นมา และการลงโทษได้ประสบแก่พวกเขาแล้ว พวกเขาจะได้รู้ว่า สิ่งที่พวกเขาถามถึงและเย้ยหยันกันนั้นเป็นความจริงที่ปราศจากข้อสงสัยใด ๆ ทั้งสิ้น

[3] คือเราได้ทำให้แผ่นดินเป็นพื้นราบเรียบเพื่อที่พวกเจ้าจะได้พักอยู่อาศัย และสัญจรไปมา ตลอดจนพื้นที่ราบลุ่มเพื่อการเพาะปลูกนานาชนิด และเราได้ทำให้เทือกเขาเป็นหลักตรึงแผ่นดินไว้มิให้เอนเอียง เช่นเดียวกับการสร้างบ้านของเราจะต้องมีการตอกเสาเข็มเพื่อให้บ้านมีความแข็งแรงมั่นคง

[4] คือเราได้บังเกิดพวกเจ้ามาเป็นเพศชายและเพศหญิง เพื่อจะให้เป็นคู่ครองกันให้มีการสมรสและสืบเชื้อสายกันต่อไป

وَجَعَلْنَا نَوْمَكُمْ سُبَاتًا ٩

9. และเราได้ทำให้การนอนของพวกเจ้าเป็นการพักผ่อน[1]

وَجَعَلْنَا ٱلَّيْلَ لِبَاسًا ١٠

10. และเราได้ทำให้กลางคืนคล้ายเครื่องปกปิดร่างกาย

وَجَعَلْنَا ٱلنَّهَارَ مَعَاشًا ١١

11. และเราได้ทำให้กลางวันเป็นที่แสวงหาเครื่องยังชีพ[2]

وَبَنَيْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعًا شِدَادًا ١٢

12. และเราได้สร้างไว้เหนือพวกเจ้า สิ่งที่แข็งแรงทั้งเจ็ด (ชั้นฟ้า)

وَجَعَلْنَا سِرَاجًا وَهَّاجًا ١٣

13. และเราได้ทำให้มีดวงประทีปหนึ่งที่มีแสงสว่างจ้า[3]

وَأَنزَلْنَا مِنَ ٱلْمُعْصِرَٰتِ مَآءً ثَجَّاجًا ١٤

14. และเราได้หลั่งน้ำลงมาอย่างมากมายจากเมฆฝน

لِّنُخْرِجَ بِهِۦ حَبًّا وَنَبَاتًا ١٥

15. เพื่อว่าเราจะให้งอกเงยด้วยน้ำนั้นซึ่งเมล็ดพืช และพืชผัก

وَجَنَّٰتٍ أَلْفَافًا ١٦

16. และบรรดาเรือกสวนอันหนาแน่น[4]

---

[1] คือเราได้ทำให้การนอนหลับเป็นการพักผ่อนแก่ร่างกายของพวกเจ้า หลังจากได้ตรากตรำทำงานกันมาในเวลากลางวัน

[2] คือเราได้ทำให้กลางคืนปกคลุมพวกเจ้าด้วยความมืดมิดคล้ายกับเครื่องแต่งกายปกปิดร่างกาย และได้ทำให้กลางวันเพื่อประกอบอาชีพและทำธุรกิจ

[3] คือเราได้สร้างชั้นฟ้าทั้งเจ็ดไว้อย่างรัดกุมแข็งแรงเหนือพวกเจ้าจะไม่เสื่อมสลายถึงแม้ว่ากาลเวลาจะล่วงเลยมานานเท่านาน และเราได้ทำให้มีดวงอาทิตย์ที่มีแสงสว่างเป็นประโยชน์แก่สัตว์โลกทั้งปวง

[4] คือเราได้ให้น้ำฝนหลั่งลงมาจากก้อนเมฆ เพื่อให้น้ำฝนนั้นไหลกระจายออกไปเพื่อทำให้เมล็ดพืชและพืชผักต่าง ๆ ตลอดจนเรือกสวนที่มีผลไม้งอกเงยออกมาเป็นอาหารแก่มนุษย์และสัตว์ พระองค์ทรงกล่าวถึงหลักฐานต่าง ๆ 9 ชนิด เป็นการชี้บ่งถึงเดชานุภาพของพระองค์ เพื่อเป็นข้อพิสูจน์ยืนยันถึงความสามารถของพระองค์ที่จะให้มีการฟื้นคืนชีพขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เพราะผู้ใดที่สามารถกระทำสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ได้ย่อมมีความสามารถที่จะให้มีการฟื้นคืนชีพอีกครั้งหนึ่งได้

إِنَّ يَوۡمَ ٱلۡفَصۡلِ كَانَ مِيقَٰتٗا ١٧

17. แท้จริงวันแห่งการตัดสินนั้นเป็นเวลาที่ถูกกำหนดไว้[1]

يَوۡمَ يُنفَخُ فِي ٱلصُّورِ فَتَأۡتُونَ أَفۡوَاجٗا ١٨

18. วันที่แตรจะถูกเป่า แล้วพวกเจ้าก็จะมากันเป็นหมู่ ๆ

وَفُتِحَتِ ٱلسَّمَآءُ فَكَانَتۡ أَبۡوَٰبٗا ١٩

19. และชั้นฟ้าจะถูกเปิดออก แล้วก็จะมีประตูหลายบาน

وَسُيِّرَتِ ٱلۡجِبَالُ فَكَانَتۡ سَرَابًا ٢٠

20. และเทือกเขาจะถูกให้เคลื่อนออกไป แล้วก็กลายเป็นภาพลวง[2]

إِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتۡ مِرۡصَادٗا ٢١

21. แท้จริงนรกญะฮันนัมนั้นเป็นที่สอดส่อง

لِّلطَّٰغِينَ مَـَٔابٗا ٢٢

22. เป็นที่กลับไปสำหรับบรรดาผู้ละเมิด

لَّٰبِثِينَ فِيهَآ أَحۡقَابٗا ٢٣

23. พวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้นเป็นเวลานาน[3]

لَّا يَذُوقُونَ فِيهَا بَرۡدٗا وَلَا شَرَابًا ٢٤

24. พวกเขาจะไม่ได้ลิ้มรสความเย็นและเครื่องดื่มใด ๆ ในนรกนั้น

إِلَّا حَمِيمٗا وَغَسَّاقٗا ٢٥

25. นอกจากน้ำเดือด และน้ำเลือดน้ำหนองเท่านั้น

---

[1] คือวันแห่งการสอบสวนและการตอบแทน และวันแห่งการตัดสินระหว่างมัคลูกทั้งหลายนั้นเป็นเวลาที่ได้ถูกกำหนดไว้แล้ว จะไม่ถูกร่นมาและจะไม่ล่าช้าออกไป

[2] คือวันที่อิสรอฟีลเป่าสังข์ พวกเจ้าจะออกมากันเป็นหมู่ ๆ ยังทุ่งกว้างเพื่อการตัดสินชั้นฟ้าทั้งหลายจะถูกเปิดออกเพื่อให้มะลาอิกะฮฺลงมา เทือกเขาจะถูกเคลื่อนออกไปจากสถานที่ของมัน แล้วกระจายเป็นผุยผง จนเป็นภาพลวงตา ซึ่งผู้ที่พบเห็นจะคิดว่าเป็นแหล่งน้ำ

[3] คือนรกญะฮันนัมนั้นเป็นเสมือนผู้เฝ้าคอยสอดส่องศัตรูของอัลลอฮฺ คือผู้อธรรมผู้ละเมิด โดยมันจะฉุดกระชากชนเหล่านั้นลงไปเป็นเหยื่อของมัน และคือสถานที่กลับไปของพวกเขาเหล่านั้นเพื่อที่พวกเขาจะไปพำนักอยู่ในนั้นเป็นเวลานานเท่านานตลอดกาล

26. ทั้งนี้เป็นการตอบแทนอย่างคู่ควร[1]

جَزَآءً وِفَاقًا ﴿٢٦﴾

27. เพราะพวกเขามิได้หวังว่าจะมีการชำระสอบสวน

إِنَّهُمْ كَانُوا۟ لَا يَرْجُونَ حِسَابًا ﴿٢٧﴾

28. และพวกเขาปฏิเสธสัญญาณต่าง ๆ ของเราอย่างสิ้นเชิง

وَكَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا كِذَّابًا ﴿٢٨﴾

29. และทุก ๆ สิ่งนั้นเราได้จารึกมันไว้อย่างครบถ้วนในบันทึก

وَكُلَّ شَىْءٍ أَحْصَيْنَٰهُ كِتَٰبًا ﴿٢٩﴾

30. ดังนั้น พวกเจ้าจงลิ้มรส (การลงโทษ) เถิด เราจะไม่เพิ่มอันใดแก่พวกเจ้า นอกจากการทรมานเท่านั้น[2]

فَذُوقُوا۟ فَلَن نَّزِيدَكُمْ إِلَّا عَذَابًا ﴿٣٠﴾

31. แท้จริงสำหรับบรรดาผู้ยำเกรงนั้นจะได้รับชัยชนะ

إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ مَفَازًا ﴿٣١﴾

32. เรือกสวนหลากหลายและองุ่น

حَدَآئِقَ وَأَعْنَٰبًا ﴿٣٢﴾

33. และบรรดาสาววัยรุ่นที่มีอายุคราวเดียวกัน

وَكَوَاعِبَ أَتْرَابًا ﴿٣٣﴾

---

[1] คือพวกเขาจะไม่พบกับความเย็นเพื่อผ่อนคลายความร้อนของไฟนรก และเครื่องดื่มที่จะบรรเทาความกระหายเลยนอกจากน้ำร้อนกำลังเดือด และน้ำเลือดน้ำหนองที่ไหลมาจากผิวหนังของชาวนรกอัลลอฮฺทรงตอบแทนพวกเขาเช่นนั้นเป็นการตอบแทนที่เหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับการปฏิบัติที่ชั่วช้าของพวกเขา

[2] สาเหตุที่มีการลงโทษนี้ก็เพราะว่า พวกเขาไม่คาดคิดว่าจะมีการสอบสวนและการตอบแทน ตลอดจนไม่ศรัทธาว่าจะมีการพบกับอัลลอฮฺ อีกทั้งปฏิเสธต่อสัญญาณต่าง ๆ และหลักฐานที่ชี้บ่งถึงการฟื้นคืนชีพและอายาตต่าง ๆ ของอัลกุรอานอย่างสิ้นเชิง ทุก ๆ สิ่งที่พวกเขาได้ปฏิบัติไปนั้น เราได้บันทึกไว้อย่างครบถ้วน เพื่อตอบแทนแก่พวกเขา ดังนั้นพวกกุฟฟารเอ๋ย จงลิ้มรสการลงโทษของเราเถิด เราจะไม่เพิ่มการลงโทษ เมื่อพวกเจ้าร้องขอความช่วยเหลือนอกจากการทรมานเหนือการทรมานที่พวกเจ้าได้รับอยู่แล้ว

وَكَأْسًا دِهَاقًا ﴿٣٤﴾

34. และแก้วที่มีเครื่องดื่มเต็มเปี่ยม[1]

لَّا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا كِذَّابًا ﴿٣٥﴾

35. ในสวนสวรรค์นั้นพวกเขาจะไม่ได้ยินคำพูดไร้สาระและคำกล่าวเท็จ

جَزَآءً مِّن رَّبِّكَ عَطَآءً حِسَابًا ﴿٣٦﴾

36. ทั้งนี้เป็นการตอบแทนจากพระเจ้าของเจ้าเป็นการประทานให้อย่างพอเพียง

رَّبِّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ٱلرَّحْمَٰنِ لَا يَمْلِكُونَ مِنْهُ خِطَابًا ﴿٣٧﴾

37. พระเจ้าแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินและสิ่งที่อยู่ในระหว่างทั้งสอง คือพระผู้ทรงกรุณาปรานี พวกเขาไม่มีอำนาจที่จะกล่าวคำพูดใด ๆ ต่อพระองค์[2]

يَوْمَ يَقُومُ ٱلرُّوحُ وَٱلْمَلَٰٓئِكَةُ صَفًّا لَّا يَتَكَلَّمُونَ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ ٱلرَّحْمَٰنُ وَقَالَ صَوَابًا ﴿٣٨﴾

38. วันซึ่งญิบรีลและมะลาอิกะฮฺจะยืนเป็นแถวเดียวกัน พวกเขาจะไม่พูด นอกจากผู้ที่พระผู้ทรงกรุณาปรานีทรงอนุญาตให้แก่เขาและเขาจะพูดแต่สิ่งที่ถูกต้องเท่านั้น[3]

---

[1] สำหรับบรรดาผู้ยำเกรงต่อการทำชิริกและการฝ่าฝืนโดยมีความเกรงกลัวต่อการลงโทษของอัลลอฮฺนั้น พวกเขาจะได้รับชัยชนะคือ สวนสวรรค์อันสุขสำราญ ในสวนสวรรค์นั้นมีต้นไม้และดอกไม้ทุกชนิด มีต้นองุ่นนานาชนิด มีบรรดาสาววัยรุ่นที่มีอายุอยู่ในวัยเดียวกัน มีหน้าอกสวยงามเปล่งปลั่ง มีแก้วที่เต็มเปี่ยมด้วยเหล้าบริสุทธิ์ ที่ถูกคั้นและกลั่นกรองมีรสชาติกลมกล่อม

[2] เพราะในสวนสวรรค์นั้นเป็นสถานที่แห่งความสันติสุขทุก ๆ สิ่งที่มีอยู่ในนั้นย่อมปราศจากซึ่งความไม่ดีงามและความบกพร่อง อัลลอฮฺทรงตอบแทนพวกเขาด้วยการตอบแทนอันยิ่งใหญ่นั้นเป็นความโปรดปรานจากพระองค์และเป็นการตอบแทนความดีที่เหมาะสมกับผลงานของพวกเขา ซึ่งความเมตตาของพระองค์ได้ปกคลุมทุกสิ่งอย่าง ไม่มีผู้ใดสามารถจะกล่าวคำพูดใด ๆ เพื่อขจัดความทุกข์ร้อนหรือการลงโทษในวันนั้นได้

[3] ในวันกิยามะฮฺนั้น ญิบรีลและมะลาอิกะฮฺจะยืนเข้าแถวเป็นแถวเดียวกันด้วยความถ่อมตน ยำเกรง ไม่มีผู้ใดจะกล่าวคำพูดใด ๆ ออกมานอกจากผู้ที่พระองค์ทรงอนุญาตให้เขาพูดและให้เขาช่วยเหลือผู้อื่น (ชะฟาอะฮฺ) และเขาก็จะพูดและกระทำในสิ่งที่ถูกต้องเท่านั้น มีรายงานกล่าวว่า “ท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม คือคนแรกที่จะได้รับอนุญาตให้พูดกับอัลลอฮฺ อัซซะวะญัล...”

39. นั่นคือวันแห่งความจริง ดังนั้นผู้ใดประสงค์ก็ให้เขายึดทางกลับไปสู่พระเจ้าของเขาเถิด[1]

ذَٰلِكَ ٱلْيَوْمُ ٱلْحَقُّ فَمَن شَآءَ ٱتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِۦ مَـَٔابًا ﴿٣٩﴾

40. แท้จริงเราได้เตือนพวกเจ้าแล้วถึงการลงโทษอันใกล้[2] วันที่มนุษย์จะมองไปยังสิ่งที่สองมือของเขาได้ประกอบไว้ และผู้ปฏิเสธศรัทธาจะกล่าวว่า โอ้ ถ้าฉันเป็นฝุ่นดินเสียก็จะดี[3]

إِنَّآ أَنذَرْنَـٰكُمْ عَذَابًا قَرِيبًا يَوْمَ يَنظُرُ ٱلْمَرْءُ
مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ وَيَقُولُ ٱلْكَافِرُ يَـٰلَيْتَنِى كُنتُ تُرَٰبًۢا ﴿٤٠﴾

---

[1] นั่นคือวันที่จะเกิดขึ้นอย่างจริงปราศจากการสงสัยใดๆ ทั้งสิ้น ดังนั้นผู้ใดประสงค์ที่จะยึดเป็นแนวทางกลับไปสู่พระเจ้าของเขาด้วยการศรัทธา และการทำความดี ก็จงกระทำเถิด

[2] คือการลงโทษในโลกอาคิเราะฮฺ ที่เรียกว่าการลงโทษอันใกล้ คือสิ่งที่จะเกิดขึ้นนั้นย่อมใกล้

[3] ในวันที่มนุษย์ทุกคนจะเห็นสิ่งที่เขาได้ปฏิบัติไปไม่ว่าจะเป็นความดีหรือความชั่วย่อมถูกบันทึกไว้ และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาคาดหวังว่า เขาไม่ควรที่จะถูกให้บังเกิดมาและว่าถ้าฉันได้เป็นฝุ่นดินเสียก็จะดี เพื่อที่จะไม่ได้ถูกสอบสวนและถูกลงโทษ

(79) ซูเราะฮฺ อันนาซิอ๊าต

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 46 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลนาซิอ๊าต

ซูเราะฮฺ อันนาซิอ๊าต เป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ เรื่องราวต่าง ๆ ของซูเราะฮฺนี้คล้ายคลึงกับซูเราะฮฺมักกียะฮฺอื่น ๆ ที่เน้นหนักในเรื่องของหลักการศรัทธา เช่นการให้ความเป็นเอกภาพ สาสน์ การฟื้นคืนชีพและการตอบแทน แกนหลักของซูเราะฮฺได้กล่าวถึงเรื่องของวันกิยามะฮฺและสภาพการณ์ของวันนั้น วันอวสานและความหวาดกลัวของวันนั้น ผลตอบแทนของบรรดาผู้ยำเกรง และผลตอบแทนของบรรดาอาชญากร

ซูเราะฮฺเริ่มด้วยการสาบานต่อมะลาอิกะฮฺ ผู้ทรงคุณธรรม ซึ่งดึงวิญญาณของบรรดามุอฺมินอย่างแผ่วเบาและนุ่มนวล และฉุดกระชากวิญญาณของผู้ปฏิเสธศรัทธาอย่างแรง และที่บริหารกิจการในจักรวาลทั้งมวลด้วยพระบัญชาของอัลลอฮฺ ญัลละวะอะลา

"ขอสาบานด้วย (มะลาอิกะฮฺ) ผู้ฉุดกระชาก (วิญญาณของผู้ปฏิเสธศรัทธา) อย่างแรง ขอสาบานด้วย (มะลาอิกะฮฺ) ผู้ชัก (วิญญาณของผู้ศรัทธา) อย่างแผ่วเบา ขอสาบานด้วย (มะลาอิกะฮฺ) ที่แหวกว่ายในท้องนภากาศ แล้วพวกเขา (มะลาอิกะฮฺ) ผู้รีบรุดหน้าไปอย่างว่องไว แล้วพวกเขา (มะลาอิกะฮฺ) ผู้บริหารกิจการ"

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงพวกมุชริกีน บรรดาผู้ปฏิเสธการฟื้นคืนชีพและวันแห่งการชุมนุมโดยวาดสภาพของพวกเขาในวันที่น่ากลัวของวันนั้น

"ในวันนั้นดวงจิตทั้งหลายจะตระหนก สายตาของพวกเขาจะละห้อย พวกเขาจะกล่าวว่า พวกเราจะถูกให้กลับไปอยู่ในสภาพเดิมอีกกระนั้นหรือ เมื่อเราได้กลายเป็นกระดูกที่ผุแล้วกระนั้นหรือ"

หลังจากนั้นซูเราะฮฺ ได้กล่าวถึงฟิรเอานฺ ผู้ละเมิดซึ่งอ้างการเป็นพระเจ้า และได้แสดงอำนาจอย่างหยิ่งยโส อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงลงโทษเขาและหมู่ชนของเขาด้วย

การให้จมน้ำตาย

"เรื่องราวของมูซาได้มาถึงเจ้าแล้วมิใช่หรือ ขณะที่พระเจ้าของเขาทรงเรียกเขาที่หว่างหุบเขาฏุวาอันบริสุทธิ์เจ้าจงไปหาฟิรเอานฺ เพราะเขาละเมิดฝ่าฝืน แล้วจงกล่าวว่า ท่านประสงค์จะซักฟอกไหม"

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงการละเมิดฝ่าฝืนของชาวมักกะฮฺที่มีต่อท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และได้กล่าวเตือนพวกเขาว่า พวกเขานั้นเป็นประชาชาติที่อ่อนแอที่สุดในบรรดามัคลู๊กของอัลลอฮฺ

"พวกเจ้าลำบากยิ่งในการสร้างกระนั้นหรือ หรือว่าชั้นฟ้าที่พระองค์ทรงสร้างมัน พระองค์ทรงยกให้มันสูงขึ้นแล้วทรงทำให้มันสมบูรณ์ และทรงทำให้กลางคืนของมันมืดทึบ และทรงทำให้ความสว่างของมันออกมา"

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการชี้แจงถึงเวลาของยามอวสาน ซึ่งพวกมุชริกินคิดว่ามันเป็นเรื่องห่างไกล และพวกเขาปฏิเสธในการเกิดขึ้นของมัน

"พวกเขาจะถามเจ้าถึงยามอวสาน (วันกิยามะฮฺ) ว่าเมื่อใดเล่ามันจะเกิดขึ้น ด้วยเหตุอันใดเจ้าจึงชอบกลัวถึงมันนัก ยังพระเจ้าของเจ้าเท่านั้นคือวาระสุดท้ายของมัน ความจริงเจ้าเป็นแต่เพียงผู้ตักเตือนแก่คนที่หวาดหวั่นมัน (วันกิยามะฮฺ) เท่านั้น วันที่พวกเขาจะเห็นมัน (วันกิยามะฮฺ) ประหนึ่งว่าพวกเขามิได้พำนักอยู่ในโลกนี้ เว้นแต่เพียงชั่วครู่หนึ่งของยามเย็นและยามเช้าของมันเท่านั้น"

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

وَالنَّازِعَاتِ غَرْقًا ﴿١﴾

1. ขอสาบานด้วย (มะลาอิกะฮฺ) ผู้ฉุดกระชาก (วิญญาณของผู้ปฏิเสธศรัทธา อย่างแรง

وَالنَّاشِطَاتِ نَشْطًا ﴿٢﴾

2. ขอสาบานด้วย (มะลาอิกะฮฺ) ผู้ชัก (วิญญาณของผู้ศรัทธา) อย่างแผ่วเบา[1]

وَالسَّابِحَاتِ سَبْحًا ﴿٣﴾

3. ขอสาบานด้วย (มะลาอิกะฮฺ) ที่แหวกว่ายในท้องนภากาศ

فَالسَّابِقَاتِ سَبْقًا ﴿٤﴾

4. แล้วพวกเขา (มะลาอิกะฮฺ) ผู้รีบรุดหน้าไปอย่างว่องไว

فَالْمُدَبِّرَاتِ أَمْرًا ﴿٥﴾

5. แล้วพวกเขา (มะลาอิกะฮฺ) ผู้บริหารกิจการ[2]

يَوْمَ تَرْجُفُ الرَّاجِفَةُ ﴿٦﴾

6. วันซึ่งการเป่าสังข์ครั้งแรกทำให้สั่นสะเทือน

تَتْبَعُهَا الرَّادِفَةُ ﴿٧﴾

7. การเป่าสังข์ครั้งสองจะติดตามมา[3]

---

[1] อิบนุ มัสอู๊ด กล่าวว่ามะลาอิกะฮฺผู้ปลิดชีวิตจะฉุดกระชากวิญญาณของผู้ปฏิเสธศรัทธาเสมือนกับเหล็กย่างเนื้อที่มีหลายแฉกถูกกระชากออกจากขนสัตว์ที่เปียกน้ำวิญญาณของคนกาฟิรจะออกมาเหมือนกับคนกำลังจะจมน้ำ และวิญญาณของผู้ศรัทธาจะถูกชักออกมาอย่างนุ่มนวลและแผ่วเบาอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงสาบานด้วยมะลาอิกะฮฺผู้ทำหน้าที่ 5 ประเภท ตั้งแต่อายะฮฺที่หนึ่งถึงอายะฮฺที่ห้า

[2] คือมะลาอิกะฮฺ ผู้จะลงมาพร้อมด้วยพระบัญชาและวะฮียฺของพระองค์จากชั้นฟ้าแหวกว่ายในท้องนภากาศเหมือนกับผู้ที่ว่ายในน้ำ เพื่อรีบเร่งไปปฏิบัติตามพระบัญชาของอัลลอฮฺและมะลาอิกะฮฺที่รีบรุดไปอย่างว่องไวเพื่อนำวิญญาณของบรรดามุอฺมินไปยังสวนสวรรค์ และมะลาอิกะฮฺผู้บริหารกิจการของจักรวาลด้วยพระบัญชาของพระองค์ในด้านการทำให้ลมพัดไปในทิศทางต่าง ๆ การให้มีฝน การริซกีและการปลิดชีวิตและอื่นจากนั้นในกิจการของโลกดุนยา อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงสาบานด้วยชนิดทั้งห้าของมะลาอิกะฮฺว่าวันกิยามะฮฺนั้นจะเกิดขึ้นจริงแน่นอน

[3] อิบนุอับบาสกล่าวว่า อัรรอญิฟะฮฺและอัรรอดิฟะฮฺ คือการเป่าสังข์ครั้งแรกและครั้งที่สอง ครั้งแรกเพื่อให้ทุกสิ่งตายไปด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺ ตะอาลา ส่วนครั้งที่สองเพื่อให้ทุกสิ่งฟื้นคืนชีพขึ้นมาด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺ ตะอาลา

8. ในวันนั้นดวงจิตทั้งหลายจะตระหนก	قُلُوبٌ يَوْمَئِذٍ وَاجِفَةٌ ﴿٨﴾
9. สายตาของพวกเขาจะละห้อย	أَبْصَارُهَا خَاشِعَةٌ ﴿٩﴾
10. พวกเขาจะกล่าวว่า พวกเราจะถูกให้กลับไปอยู่ในสภาพเดิมอีกกระนั้นหรือ[1]	يَقُولُونَ أَءِنَّا لَمَرْدُودُونَ فِي الْحَافِرَةِ ﴿١٠﴾
11. เมื่อเราได้กลายเป็นกระดูกที่ผุแล้วกระนั้นหรือ	أَءِذَا كُنَّا عِظَامًا نَّخِرَةً ﴿١١﴾
12. พวกเขากล่าวว่า ถ้าเป็นเช่นนั้นก็เป็นการกลับไปที่ขาดทุน	قَالُوا تِلْكَ إِذًا كَرَّةٌ خَاسِرَةٌ ﴿١٢﴾
13. ความจริงมันเป็นเพียงเสียงก้องครั้งเดียวเท่านั้น	فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ ﴿١٣﴾
14. แล้วเมื่อนั้นพวกเขาก็จะออกมายังที่ราบโล่ง[2]	فَإِذَا هُم بِالسَّاهِرَةِ ﴿١٤﴾
15. เรื่องราวของมูซาได้มาถึงเจ้าแล้วมิใช่หรือ	هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَىٰ ﴿١٥﴾
16. ขณะที่พระเจ้าของเขาทรงเรียกเขาที่หว่างหุบเขาฏุวาอันบริสุทธิ์	إِذْ نَادَاهُ رَبُّهُ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ﴿١٦﴾
17. เจ้าจงไปหาฟิรเอานฺ เพราะเขาละเมิดฝ่าฝืน	اذْهَبْ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ﴿١٧﴾

---

[1] คือในวันกิยามะฮฺ ดวงจิตของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจะตื่นตระหนกด้วยความกลัวและปั่นป่วนสายตาของพวกเขาจะละห้อยเพราะได้ประสบกับความน่าหวาดกลัว เพราะพวกเขาเคยพูดไว้ในโลกดุนยาด้วยความเย้ยหยันว่า หลังจากตายไปแล้วพวกเราจะถูกให้กลับไปมีชีวิตอีกครั้งหนึ่งกระนั้นหรือ

[2] คือเมื่อเราได้กลายเป็นกระดูกที่หักผุพังแล้ว เราจะกลับมาเพื่อฟื้นคืนชีพอีกครั้งหนึ่งกระนั้นหรือ ถ้าเช่นนั้นเราก็จะอยู่ในจำพวกที่ขาดทุนเพราะเราจะเป็นชาวนรกอย่างแน่นอน อัลลอฮฺตรัสว่าความจริงมันเป็นเพียงการเป่าเพียงครั้งเดียวเพื่อให้พวกเขาออกมาจากกุบูร ขณะนั้นมนุษย์ทั้งมวลก็จะปรากฏอยู่บนหน้าแผ่นดินหลังจากที่พวกเขาอยู่ในแผ่นดินมา

فَقُلْ هَل لَّكَ إِلَىٰٓ أَن تَزَكَّىٰ ﴿١٨﴾	18. แล้วจงกล่าวว่า ท่านประสงค์จะซักฟอกไหม
وَأَهْدِيَكَ إِلَىٰ رَبِّكَ فَتَخْشَىٰ ﴿١٩﴾	19. และจะให้ฉันนำท่านไปสู่พระเจ้าของท่านไหม เพื่อท่านจะได้ยำเกรง[1]
فَأَرَىٰهُ ٱلْءَايَةَ ٱلْكُبْرَىٰ ﴿٢٠﴾	20. แล้วมูซาก็แสดงให้เขาเห็นสัญญาณอันยิ่งใหญ่
فَكَذَّبَ وَعَصَىٰ ﴿٢١﴾	21. แต่เขาได้ปฏิเสธและดื้อรั้น
ثُمَّ أَدْبَرَ يَسْعَىٰ ﴿٢٢﴾	22. แล้วเขาก็ผินหลังกลับหนีออกไปอย่างเร็ว
فَحَشَرَ فَنَادَىٰ ﴿٢٣﴾	23. แล้วเขาก็ได้เรียกชุมนุม แล้วประกาศออกไป
فَقَالَ أَنَا۠ رَبُّكُمُ ٱلْأَعْلَىٰ ﴿٢٤﴾	24. แล้วกล่าวว่า ฉันคือพระเจ้าสูงสุดของพวกท่าน[2]

---

[1] ตั้งแต่อายะฮฺที่ 15 ถึง 26 อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวถึงเรื่องของมูซากับฟิรเอาน์ เพื่อปลอบใจแก่ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และเป็นการเตือนกลุ่มชนของท่านว่าการลงโทษจะประสบแก่พวกเขาเช่นเดียวกับที่ได้ประสบแก่บรรดาผู้ละเมิดปฏิเสธศรัทธาจากหมู่ชนของฟิรเอาน์มาก่อนแล้วโดยทรงกล่าวว่า โอ้มุฮัมมัดข่าวคราวของมูซาได้มาถึงเจ้าแล้วมิใช่หรือ ขณะที่พระเจ้าของเขาทรงเรียกเขาที่หุบเขาที่บริสุทธิ์ศิริมงคลที่มีชื่อว่า ฏูวาที่อยู่ทางใต้ของภูเขาฏูรซีนา ซึ่งพระองค์ตรัสแก่มูซาว่า จงไปหาฟิรเอาน์ ผู้ละเมิดโอหังและอธรรมว่า ท่านมีความต้องการที่ซักฟอกตัวของท่านจากการทำบาปและความผิดไหม โดยฉันจะชี้แนะท่านให้รู้จักพระเจ้าของท่าน และจงรักภักดีต่อพระองค์ เพื่อท่านจะได้ยำเกรงและเกรงกลัวพระองค์

[2] เมื่อมูซาได้ไปหาเขาและได้เรียกร้องเชิญชวน เขาก็ปฏิเสธไม่ยอมศรัทธา มูซาก็ได้แสดงให้เขาเห็นปาฏิหาริย์อันยิ่งใหญ่ คือการทำให้ไม้เท้ากลายเป็นงูเลื้อยคลานได้ เมื่อฟิรเอาน์ได้เห็นปาฏิหาริย์นั้นเขาก็ปฏิเสธและฝ่าฝืนพระบัญชาของอัลลอฮฺ เขาได้ผินหลังหนีออกไปโดยเร็วด้วยความกลัว และได้เรียกชุมนุมเหล่าบริวารของเขา ซึ่งประกอบด้วยนักมายากล เหล่าทหาร และเสนาบดี แล้วประกาศว่า ฉันนี่แหละคือพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของพวกท่านไม่มีพระเจ้าเหนือกว่าฉันอีกแล้ว

فَأَخَذَهُ ٱللَّهُ نَكَالَ ٱلْـَٔاخِرَةِ وَٱلْأُولَىٰٓ ٢٥

25. ดังนั้นอัลลอฮฺจึงคร่าเขาเป็นการลงโทษที่เป็นแบบอย่างทั้งในปรโลกและในโลกนี้

إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَعِبْرَةً لِّمَن يَخْشَىٰٓ ٢٦

26. แท้จริงในการนี้ย่อมเป็นข้อเตือนใจสำหรับผู้ยำเกรงของอัลลอฮฺ[1]

ءَأَنتُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمِ ٱلسَّمَآءُ ۚ بَنَىٰهَا ٢٧

27. พวกเจ้าลำบากยิ่งในการสร้างกระนั้นหรือ หรือว่าชั้นฟ้าที่พระองค์ทรงสร้างมัน

رَفَعَ سَمْكَهَا فَسَوَّىٰهَا ٢٨

28. พระองค์ทรงยกให้มันสูงขึ้น แล้วทรงทำให้มันสมบูรณ์[2]

وَأَغْطَشَ لَيْلَهَا وَأَخْرَجَ ضُحَىٰهَا ٢٩

29. และทรงทำให้กลางคืนของมันมืดทึบ และทรงทำให้ความสว่างของมันออกมา

وَٱلْأَرْضَ بَعْدَ ذَٰلِكَ دَحَىٰهَآ ٣٠

30. และหลังจากนั้นทรงทำให้แผ่นดินเป็นพื้นราบเรียบ

أَخْرَجَ مِنْهَا مَآءَهَا وَمَرْعَىٰهَا ٣١

31. ทรงให้ออกมาจากแผ่นดินเป็นน้ำของมันและทุ่งหญ้าของมัน[3]

وَٱلْجِبَالَ أَرْسَىٰهَا ٣٢

32. ส่วนเทือกเขานั้นทรงทำให้มันมั่นคง

---

[1] ด้วยคำพูดดังกล่าวของเขานั่นเอง อัลลอฮฺจึงทำลายล้างเขา เพื่อเป็นการลงโทษแก่เขาและเรื่องของฟิรเอานฺและการดื้อดันหยิ่งยโสของเขานี้ตลอดจนการลงโทษย่อมเป็นบทเรียน และแบบอย่างสำหรับผู้ที่ยำเกรงอัลลอฮฺ และเกรงกลัวการลงโทษของพระองค์

[2] โอ้พวกมุชริกีนเอ๋ย การบังเกิดพวกเจ้าเป็นที่ลำบากยิ่งกว่าการสร้างชั้นฟ้าที่ยิ่งใหญ่และสวยงามกระนั้นหรือ เพราะผู้ที่ยกชั้นฟ้าให้สูงขึ้นเพราะความใหญ่ของมันนั้นย่อมสะดวกและง่ายดายกว่าการบังเกิดพวกเจ้า และการให้พวกเจ้ามีชีวิตขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งหลังจากตายไปแล้ว แล้วทำไมพวกเจ้าจึงปฏิเสธการฟื้นคืนชีพเล่า และชั้นฟ้านั้นพระองค์ทรงยกให้มันสูงขึ้นเหนือพวกเจ้า แล้วทรงทำให้มันเสมอเท่าเทียมกันไม่มีรอยรั่วรอยร้าว ประดับด้วยดวงดาวน้อยใหญ่ในเวลากลางคืนอันมืดทึบ

[3] พระองค์ทรงทำให้กลางคืนมืดและกลางวันสว่างไสว หลังจากสร้างท้องฟ้าแล้วทรงทำให้แผ่นดินราบเรียบเพื่อเป็นที่พำนักอาศัยของมนุษย์ และให้มีตาน้ำพวยพุ่งออกมาเป็นธารน้ำไหลไปตามลำคลอง มีพืชผักผลไม้ออกผลออกมาเป็นอาหารของสัตว์และมนุษย์

33. ทั้งหมดนี้เป็นปัจจัยยังชีพสำหรับพวกเจ้าและสำหรับปศุสัตว์ของพวกเจ้า[1]	مَتَٰعٗا لَّكُمۡ وَلِأَنۡعَٰمِكُمۡ ٣٣
34. ดังนั้นเมื่อความหายนะอันใหญ่หลวงได้เกิดขึ้น	فَإِذَا جَآءَتِ ٱلطَّآمَّةُ ٱلۡكُبۡرَىٰ ٣٤
35. เป็นวันที่มนุษย์จะนึกถึงสิ่งที่เขาได้ขวนขวายไว้	يَوۡمَ يَتَذَكَّرُ ٱلۡإِنسَٰنُ مَا سَعَىٰ ٣٥
36. และนรกหรือเปลวไฟจะถูกเผยให้แก่ผู้ที่มองมัน[2]	وَبُرِّزَتِ ٱلۡجَحِيمُ لِمَن يَرَىٰ ٣٦
37. ส่วนผู้ที่ละเมิดฝ่าฝืน	فَأَمَّا مَن طَغَىٰ ٣٧
38. และเขาได้เลือกเอาการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้	وَءَاثَرَ ٱلۡحَيَوٰةَ ٱلدُّنۡيَا ٣٨
39. ดังนั้นนรกหรือเปลวไฟคือที่พำนักของเขา[3]	فَإِنَّ ٱلۡجَحِيمَ هِيَ ٱلۡمَأۡوَىٰ ٣٩
40. และส่วนผู้ที่หวาดหวั่นต่อการยืนเบื้องหน้าพระเจ้าของเขา และได้หน่วงเหนี่ยวจิตใจจากกิเลสต่ำ	وَأَمَّا مَنۡ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِۦ وَنَهَى ٱلنَّفۡسَ عَنِ ٱلۡهَوَىٰ ٤٠

---

[1] ส่วนภูเขานั้นทรงทำให้มันมั่นคงอยู่บนพื้นดิน ทรงทำให้มันเป็นเสมือนเสาเข็มยึดเหนี่ยวมิให้แผ่นดินแยกตัวออกไป ความสะดวกสบายดังกล่าวมานั้นเพื่อผลประโยชน์ของมนุษย์และของสัตว์เลี้ยงอันจะเป็นประโยชน์แก่มนุษย์อีกเช่นกัน

[2] เมื่อวันกิยามะฮฺมาถึง ความหายนะอันใหญ่หลวงก็เกิดขึ้น ในวันนั้นมนุษย์จะรำลึกถึงสิ่งที่พวกเขาได้กระทำไว้ทั้งดีและชั่ว มนุษย์จะเห็นนรกหรือเปลวไฟอย่างแจ้งชัด

[3] ในวันนั้นมนุษย์จะแบ่งออกเป็น 2 พวก พวกหนึ่งคือผู้ที่ละเมิดฝ่าฝืนเลือกการดำรงชีวิตอยู่ในโลกแห่งความสูญสลายเหนือกว่าการมีชีวิตอยู่ในโลกอันถาวร และดื่มด่ำอยู่ในความใคร่ความต้องการที่ไม่รู้จักอิ่มมิได้เตรียมปฏิบัติความดีเพื่อโลกอาคิเราะฮฺ บุคคลจำพวกนี้นรกที่มีเปลวไฟอันร้อนแรงคือที่พำนักของเขา

فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَىٰ ﴿٤١﴾

41. ดังนั้นสวนสวรรค์ก็จะเป็นที่พำนักของเขา[1]

يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسَاهَا ﴿٤٢﴾

42. พวกเขาจะถามเจ้าถึงยามอวสาน (วันกิยามะฮฺ) ว่า เมื่อใดเล่ามันจะเกิดขึ้น

فِيمَ أَنتَ مِن ذِكْرَاهَا ﴿٤٣﴾

43. ด้วยเหตุอันใดเจ้าจึงชอบกล่าวถึงมันนัก

إِلَىٰ رَبِّكَ مُنتَهَاهَا ﴿٤٤﴾

44. ยังพระเจ้าของเจ้าเท่านั้นคือวาระสุดท้ายของมัน[2]

إِنَّمَا أَنتَ مُنذِرُ مَن يَخْشَاهَا ﴿٤٥﴾

45. ความจริงเจ้าเป็นแต่เพียงผู้ตักเตือนแก่คนที่หวาดหวั่นมัน (วันกิยามะฮฺ) เท่านั้น

كَأَنَّهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَهَا لَمْ يَلْبَثُوا إِلَّا عَشِيَّةً أَوْ ضُحَاهَا ﴿٤٦﴾

46. วันที่พวกเขาจะเห็นมัน (วันกิยามะฮฺ) ประหนึ่งว่าพวกเขามิได้พำนักอยู่ในโลกนี้ เว้นแต่เพียงชั่วครู่หนึ่งของยามเย็นและยามเช้าของมันเท่านั้น[3]

---

[1] ส่วนอีกพวกหนึ่งคือ ผู้ที่มีความกลัวต่อความยิ่งใหญ่แห่งพระเจ้าของเขาและหวาดหวั่นต่อการยืนเบื้องหน้าพระพักตร์แห่งพระเจ้าของเขาในวันแห่งการชำระสอบสวน และยับยั้งจิตใจของเขาจากความใคร่และไม่ปฏิบัติในสิ่งที่เป็นการฝ่าฝืน และสิ่งต้องห้ามต่าง ๆ ที่พำนักของเขาคือสวนสวรรค์ซึ่งเป็นสถานที่อันบรมสุข

[2] พวกมุชริกีนเหล่านั้นจะถามเจ้า โอ้มุฮัมมัดเอ๋ย ถึงวันกิยามะฮฺว่าเมื่อใดจะเกิดขึ้น คำถามของพวกเขาเช่นนี้เป็นการเย้ยหยัน เจ้าจะไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้เพื่อที่เจ้าจะได้กล่าวแจ้งแก่พวกเขาได้ เพราะมันเป็นความลับเฉพาะพระองค์เท่านั้น

[3] เจ้าไม่มีหน้าที่อื่นใดนอกจากเป็นผู้ตักเตือน ผู้ที่มีความกลัวต่อวันกิยามะฮฺเท่านั้น มิใช่เป็นผู้แจ้งถึงเวลาที่จะเกิดขึ้นในวันกิยามะฮฺนั้น เมื่อพวกกุฟฟารเหล่านั้นได้ประสบพบเห็นเข้าก็จะเกิดความหวาดกลัว พวกเขาจะเห็นว่ามันคล้ายกับว่าพวกเขาพำนักอยู่ในโลกดุนยาเพียงชั่วครู่ชั่วยามเท่านั้น

(80) ซูเราะฮฺ อะบะซะ

سورة عبس

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 42 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อะบะซะ

ซูเราะฮฺ อะบะซะ เป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ โดยกล่าวถึงเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับหลักอะกีดะฮฺและเรื่องของสาสน์ และยังได้กล่าวถึงหลักฐานต่าง ๆ แห่งเดชานุภาพ ความเป็นเอกภาพในการสร้างมนุษย์ พืชพันธุ์ต่าง ๆ และอาหาร ในซูเราะฮฺยังได้กล่าวถึงวันกิยามะฮฺ และความน่ากลัว และความยากลำบากของวันนั้น

ซูเราะฮฺได้เริ่มกล่าวถึงเรื่องของชายตาบอด (อับดุลลอฮฺ อิบนฺ อุมมิมักตูม) ซึ่งได้มาหาท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ขอร้องท่านให้สอนเขาจากสิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงแจ้งแก่ท่าน ขณะนั้นท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม กำลังยุ่งอยู่กับผู้นำชาวกุเรชคณะหนึ่งโดยเรียกร้องพวกเขาไปสู่อิสลาม ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ไม่สบอารมณ์ จึงมีใบหน้าบูดบึ้งและผินหลังให้เขา อัลกุรอานจึงประทานมาตำหนิว่า "เขา (มุฮัมมัด) เขาทำหน้าบึ้งและผินหน้าไปทางอื่น เพราะชายตาบอดมาหาเขา และอะไรเล่าที่จะทำให้เจ้ารู้ หวังว่าเขาจะมาเพื่อซักฟอกจิตใจก็ได้ หรือเพื่อรับคำตักเตือน เพื่อที่คำตักเตือนนั้นจะเป็นประโยชน์แก่เขา ส่วนผู้ที่พอเพียงแล้ว เจ้ากลับต้อนรับขับสู้"

แล้วซูเราะฮฺได้กล่าวถึงความดื้อรั้นของมนุษย์ และการปฏิเสธศรัทธาของเขาอย่างน่าเกลียดต่อพระเจ้าของเขา ทั้ง ๆ ที่ความโปรดปรานอย่างมากมายของอัลลอฮฺได้มีต่อเขา "มนุษย์นั้นถูกสังหารเสียก็ดี เขาช่างเนรคุณเสียนี่กระไร จากสิ่งใดเล่าพระองค์ทรงบังเกิดเขามา จากเชื้ออสุจิหยดหนึ่ง พระองค์ทรงบังเกิดเขา แล้วก็กำหนดสภาวะแก่เขา แล้วพระองค์ก็ทรงแผ้วทางให้สะดวกแก่เขา"

ต่อมาซูเราะฮฺได้กล่าวถึงหลักฐานต่าง ๆ แห่งเดชานุภาพในจักรวาลนี้ โดยที่อัลลอฮฺทรงอำนวยความสะดวกให้แก่มนุษย์ ซึ่งแนวทางแห่งการดำเนินชีวิตบนหน้า

แผ่นดินนี้ “มนุษย์จงพิจารณาดูอาหารของเขาซิ เราได้หลั่งน้ำฝนลงอย่างไร แล้วเราได้แยกผืนแผ่นดินออกไปและเราได้ให้เมล็ดพืชงอกเงยขึ้นจากในแผ่นดิน และองุ่นและพืชผักและมะกอกและอินทผลัม”

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการชี้แจงถึงความน่าหวาดกลัวของวันกิยามะฮฺ มนุษย์ได้หนีจากคนที่เขารักเพราะความกลัวและความตื่นตระหนก และได้ชี้แจงถึงสภาพของบรรดามุอฺมินและสภาพของพวกปฏิเสธศรัทธาในวันที่ยากลำบากวันนั้น “ครั้นเมื่อเสียงกัมปนาทมาถึงวันที่ผู้คนจะหนีจากพี่น้องของเขา และจากแม่ของเขา และพ่อของเขา และจากภริยาของเขาและลูก ๆ ของเขา สำหรับแต่ละคนในหมู่พวกเขาในวันนั้น มีภาระพอตัวแก่เขาอยู่แล้ว หลายใบหน้าในวันนั้นแจ่มใส หัวเราะดีใจร่าเริงและหลายใบหน้า ในวันนั้นมีฝุ่นจับ ความหม่นหมองจะปกคลุมบนใบหน้านั้น ชนเหล่านั้นคือพวกปฏิเสธศรัทธาพวกประพฤติชั่ว”

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

عَبَسَ وَتَوَلَّىٰ ﴿١﴾

1. เขา (มุฮัมมัด) ทำหน้าบึ้ง และผินหน้าไปทางอื่น

أَن جَاءَهُ الْأَعْمَىٰ ﴿٢﴾

2. เพราะชายตาบอดมาหาเขา[1]

وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّهُ يَزَّكَّىٰ ﴿٣﴾

3. และอะไรเล่าที่จะให้เจ้ารู้ หวังว่าเขาจะมาเพื่อซักฟอกจิตใจก็ได้

أَوْ يَذَّكَّرُ فَتَنفَعَهُ الذِّكْرَىٰ ﴿٤﴾

4. หรือเพื่อรับคำตักเตือน เพื่อที่คำตักเตือนนั้นจะเป็นประโยชน์แก่เขา[2]

أَمَّا مَنِ اسْتَغْنَىٰ ﴿٥﴾

5. ส่วนผู้ที่พอเพียงแล้ว

فَأَنتَ لَهُ تَصَدَّىٰ ﴿٦﴾

6. เจ้ากลับต้อนรับขับสู้[3]

---

[1] คือท่านนะบีมุฮัมมัด ได้ทำหน้าบูดบึ้งและผินหลังให้ขณะที่มีชายตาบอดคนหนึ่ง คือ อับดุลลอฮฺ อิบนุ อุมมิมักตูม ได้มาหาท่านโดยขอร้องให้สอนเรื่องราวเกี่ยวกับศาสนา หลังจากที่อายาตเหล่านี้ถูกประทานมา เมื่อชายผู้นี้มาหาท่าน ท่านจะกล่าวว่า ขอต้อนรับผู้ที่พระเจ้าของฉันตำหนิฉัน

[2] มุฮัมมัดเจ้าจะรู้ได้อย่างไร บางทีชายตาบอดผู้นี้ที่เจ้าทำหน้าบึ้งใส่เขานั้น เขามาเพื่อขัดเกลา หรือซักฟอกจิตใจของเขาจากสิ่งที่ได้เรียนรู้จากเจ้าก็ได้ หรือเพื่อรับคำตักเตือนตามที่เขาได้ยินได้ฟังมา โดยที่คำตักเตือนของเจ้านั้นจะเป็นประโยชน์แก่เขา

[3] ส่วนผู้ที่เขาพอเพียงจากอัลลอฮฺและจากการอีมานแล้ว เพราะเขามีทรัพย์สินเงินทอง เจ้ากลับต้อนรับขับสู้และเงี่ยหูฟังเขา และเจ้าเอาใจใส่ในการเผยแผ่ศาสนาแก่เขามากเกินไป

7. และไม่ใช่หน้าที่ของเจ้า การที่เขาไม่ซักฟอก[1]	وَمَا عَلَيْكَ أَلَّا يَزَّكَّىٰ ﴿٧﴾
8. และส่วนผู้ที่มาหาเจ้าด้วยความพยายาม	وَأَمَّا مَن جَاءَكَ يَسْعَىٰ ﴿٨﴾
9. และเขามีความกลัวเกรง	وَهُوَ يَخْشَىٰ ﴿٩﴾
10. เจ้ากลับเมินเฉย[2]	فَأَنتَ عَنْهُ تَلَهَّىٰ ﴿١٠﴾
11. มิใช่เช่นนั้น แท้จริงมันเป็นข้อเตือนใจ	كَلَّا إِنَّهَا تَذْكِرَةٌ ﴿١١﴾
12. ดังนั้นผู้ใดประสงค์ก็ให้รำลึกถึงข้อเตือนใจนั้น[3]	فَمَن شَاءَ ذَكَرَهُ ﴿١٢﴾
13. ซึ่งมีอยู่ในคัมภีร์อันทรงเกียรติ	فِي صُحُفٍ مُّكَرَّمَةٍ ﴿١٣﴾
14. ที่ได้รับการเทิดทูน ได้รับความบริสุทธิ์	مَّرْفُوعَةٍ مُّطَهَّرَةٍ ﴿١٤﴾
15. ด้วยมือของมะลาอิกะฮฺ	بِأَيْدِي سَفَرَةٍ ﴿١٥﴾
16. ผู้ทรงเกียรติ ทรงคุณธรรม[4]	كِرَامٍ بَرَرَةٍ ﴿١٦﴾

---

[1] คือไม่เป็นที่ตำหนิแก่เจ้าในการที่เขาจะไม่ซักฟอกจิตใจของเขาจากการปฏิเสธศรัทธาและความดื้อรั้น เจ้ามิได้ถูกเรียกร้องให้ขอฮิดายะฮฺแก่เขา หน้าที่ของเจ้านั้นคือการประกาศเผยแผ่เท่านั้น

[2] ส่วนผู้ที่มาหาเจ้าอย่างรีบเร่งในการแสวงหาความรู้เพื่ออัลลอฮฺ โดยที่เขามีความยำเกรงต่อข้อใช้ข้อห้ามของอัลลอฮฺ เจ้ากลับไม่เอาใจใส่และเมินเฉยเสีย โดยไปให้ความสนใจแก่บรรดาหัวหน้าพวกกุฟฟารที่หลงผิด

[3] คืออัลลอฮฺทรงเตือนท่านนะบีว่า ต่อไปเจ้าอย่าทำเช่นนั้นอีก อัลอายาตเหล่านี้ ซึ่งมีข้อตำหนิแก่ผู้ที่พระองค์ทรงรักใคร่เป็นข้อเตือนใจ ดังนั้นผู้ใดจากปวงบ่าวของอัลลอฮฺประสงค์ก็ให้เขารำลึกถึงสาเหตุแห่งการประทานวะฮียฺนี้

[4] คืออัลกุรอานนี้อยู่ในคัมภีร์อันทรงเกียรติ ณ ที่อัลลอฮฺ มีตำแหน่งอันสูงส่งในชั้นฟ้า บริสุทธิ์จากการแตะต้องของพวกชัยฏอน จากการเปรอะเปื้อนและการบกพร่องใดๆ โดยผ่านทางมือของมะลาอิกะฮฺ ซึ่งพระองค์ทรงใช้ให้พวกเขาเป็นทูตระหว่างพระองค์กับบรรดารอซูลของพระองค์ พวกเขาเป็นผู้ทรงเกียรติทรงคุณธรรม ได้รับการยกย่อง ณ ที่อัลลอฮฺ

17. มนุษย์นั้นถูกสังหารเสียก็ดี เขาช่างเนรคุณเสียนี่กระไร[1] قُتِلَ الْإِنسَانُ مَا أَكْفَرَهُ ﴿١٧﴾

18. จากสิ่งใดเล่าพระองค์ทรงบังเกิดเขามา مِنْ أَيِّ شَيْءٍ خَلَقَهُ ﴿١٨﴾

19. จากเชื้ออสุจิหยดหนึ่ง พระองค์ทรงบังเกิดเขา แล้วก็กำหนดสภาวะแก่เขา مِن نُّطْفَةٍ خَلَقَهُ فَقَدَّرَهُ ﴿١٩﴾

20. แล้วพระองค์ก็ทรงแผ้วทางให้สะดวกแก่เขา[2] ثُمَّ السَّبِيلَ يَسَّرَهُ ﴿٢٠﴾

21. ต่อมาพระองค์ให้เขาตายไป แล้วให้เขาลงหลุม ثُمَّ أَمَاتَهُ فَأَقْبَرَهُ ﴿٢١﴾

22. ครั้นเมื่อพระองค์ทรงประสงค์ ก็ทรงให้เขาฟื้นคืนชีพ[3] ثُمَّ إِذَا شَاءَ أَنشَرَهُ ﴿٢٢﴾

23. มิใช่เช่นนั้น เขามิได้ปฏิบัติในสิ่งที่พระองค์ทรงใช้เขา[4] كَلَّا لَمَّا يَقْضِ مَا أَمَرَهُ ﴿٢٣﴾

24. มนุษย์จงพิจารณาดูอาหารของเขาซิ فَلْيَنظُرِ الْإِنسَانُ إِلَىٰ طَعَامِهِ ﴿٢٤﴾

---

[1] คือคนกาฟิรผู้ปฏิเสธศรัทธาถูกสาปแช่ง และถูกขับไล่จากความเมตตาของอัลลอฮฺ การเนรคุณของเขาต่ออัลลอฮฺช่างร้ายกาจเหลือหลาย ทั้งๆ ที่บุญคุณและความดีงามของพระองค์มีต่อเขาอย่างมากมายเหลือคณานับ อายะฮฺนี้เป็นการขอพรให้เขาประสบความพินาศอย่างหนักหน่วงที่สุด

[2] อัลลอฮฺทรงบังเกิดผู้ปฏิเสธศรัทธาคนนี้มาจากอะไร จึงทำให้เขาเย่อหยิ่งยโสต่อพระเจ้าของเขา แน่นอนพระองค์ทรงบังเกิดเขามาจากน้ำที่น่ารังเกียจไร้ค่าหยดหนึ่ง แล้วทรงกำหนดให้เขาอยู่ในท้องมารดาของเขาเป็นขั้นตอนจนกระทั่งเป็นตัวตน แล้วพระองค์ทรงแผ้วทางให้เขาออกจากท้องมารดาของเขาอย่างสะดวกง่ายดาย อัลหะซันอัลบัศรียฺ กล่าวว่า ทำไมผู้ที่ออกมาจากทวารเบาถึง 2 ครั้ง จึงเย่อหยิ่งยโส

[3] แล้วพระองค์ทรงให้เขาตายโดยไม่ต้องปรึกษาและขอความคิดเห็นจากพระองค์ และได้ให้มีผู้จัดเตรียมฝังเขา มิฉะนั้นแล้วจะเกิดการเน่าเปื่อย และมีกลิ่นเหม็นและเป็นอาหารของสัตว์ ครั้นเมื่อพระองค์ทรงประสงค์จะให้เขาฟื้นคืนชีพ ก็จะทรงให้เขามีชีวิตหลังจากได้ตายไปแล้วเพื่อการฟื้นคืนชีพ การชำระสอบสวน และการตอบแทน

[4] คนกาฟิรผู้ปฏิเสธศรัทธาคนนี้จงหยุดยั้งจากการเย่อหยิ่งยโสโอหังเสียที เพราะเขามิได้ปฏิบัติในสิ่งที่เป็นข้อบัญญัติแก่เขาเช่นการศรัทธา และการจงรักภักดี

أَنَّا صَبَبْنَا ٱلْمَآءَ صَبًّا ﴿٢٥﴾

25. เราได้หลั่งน้ำฝนลงมามากมายอย่างไร[1]

ثُمَّ شَقَقْنَا ٱلْأَرْضَ شَقًّا ﴿٢٦﴾

26. แล้วเราได้แยกแผ่นดินออกไป

فَأَنۢبَتْنَا فِيهَا حَبًّا ﴿٢٧﴾

27. และเราได้ให้เมล็ดพืชงอกเงยขึ้นจากในแผ่นดิน

وَعِنَبًا وَقَضْبًا ﴿٢٨﴾

28. และองุ่นและพืชผัก

وَزَيْتُونًا وَنَخْلًا ﴿٢٩﴾

29. และมะกอกและอินทผลัม

وَحَدَآئِقَ غُلْبًا ﴿٣٠﴾

30. และเรือกสวนที่หนาทึบ

وَفَٰكِهَةً وَأَبًّا ﴿٣١﴾

31. และผลไม้และทุ่งหญ้า

مَّتَٰعًا لَّكُمْ وَلِأَنْعَٰمِكُمْ ﴿٣٢﴾

32. ทั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์แก่พวกเจ้าและสัตว์เลี้ยงของพวกเจ้า[2]

فَإِذَا جَآءَتِ ٱلصَّآخَّةُ ﴿٣٣﴾

33. ครั้นเมื่อเสียงกัมปนาทมาถึง

يَوْمَ يَفِرُّ ٱلْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ ﴿٣٤﴾

34. วันที่ผู้คนจะหนีจากพี่น้องของเขา

---

[1] มนุษย์ผู้ดื้อรั้นคนนี้จงใคร่ครวญด้วยความรอบคอบถึงการดำรงชีวิตของเขาซิว่า พระองค์ทรงบังเกิดเขามาด้วยเดชานุภาพ และทรงให้ความสะดวกง่ายดายแก่เขาด้วยความเมตตาของพระองค์อย่างไร และทรงจัดเตรียมให้แก่เขาซึ่งสาเหตุแห่งการดำเนินชีวิตอย่างไร และทรงประทานอาหารให้แก่เขาเพื่อดำรงชีพของเขาอย่างไร แล้วทรงหลั่งน้ำฝนจากเมฆสู่พื้นดินด้วยเดชานุภาพของพระองค์อย่างไร

[2] หลังจากที่อัลลอฮฺได้ทรงให้ฝนหลั่งลงมาแล้ว ทำให้แผ่นดินร่วนซุยและแตกแยกออก แล้วได้ให้เห็นเมล็ดพืชที่อยู่ในแผ่นดินงอกเงยขึ้นมาเป็นเมล็ดพืช และพืชผักชนิดต่าง ๆ กัน เพื่อให้มนุษย์ใช้กินเป็นอาหารและกักตุนเอาไว้ เช่นองุ่นมีรสชาติอร่อยและเมล็ดถั่วนานาชนิด ต้นมะกอกหรือซัยตูน และอินทผลัมและเรือกสวนที่มีต้นไม้หลายชนิดที่หนาทึบ ตลอดจนผลไม้ชนิดต่าง ๆ กันอีกมากมาย และทุ่งหญ้าเพื่อเป็นอาหารของสัตว์ทั้งหมดนี้เพื่อเป็นประโยชน์ และเป็นเครื่องยังชีพแก่พวกเจ้าและแก่ปศุสัตว์ของพวกเจ้า

35. และจากแม่ของเขา และพ่อของเขา

وَأُمِّهِۦ وَأَبِيهِ ﴿٣٥﴾

36. และจากภริยาของเขา และลูก ๆ ของเขา

وَصَٰحِبَتِهِۦ وَبَنِيهِ ﴿٣٦﴾

37. สำหรับแต่ละคนในหมู่พวกเขาในวันนั้น มีภาระพอตัวแก่เขาอยู่แล้ว[1]

لِكُلِّ ٱمْرِئٍ مِّنْهُمْ يَوْمَئِذٍ شَأْنٌ يُغْنِيهِ ﴿٣٧﴾

38. หลายใบหน้าในวันนั้นแจ่มใส

وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ مُّسْفِرَةٌ ﴿٣٨﴾

39. หัวเราะดีใจร่าเริง[2]

ضَاحِكَةٌ مُّسْتَبْشِرَةٌ ﴿٣٩﴾

40. และหลายใบหน้าในวันนั้นมีฝุ่นจับ

وَوُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ عَلَيْهَا غَبَرَةٌ ﴿٤٠﴾

41. ความหม่นหมองจะปกคลุมบนใบหน้านั้น

تَرْهَقُهَا قَتَرَةٌ ﴿٤١﴾

42. ชนเหล่านั้นคือพวกปฏิเสธศรัทธา พวกประพฤติชั่ว[3]

أُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْكَفَرَةُ ٱلْفَجَرَةُ ﴿٤٢﴾

---

[1] ครั้นเมื่อเสียงกัมปนาทแห่งวันกิยามะฮฺได้ดังขึ้น ซึ่งจะก้องกังวานเข้าสู่โสตประสาทจนกระทั่งเกือบจะทำให้หูหนวกในวันอันน่ากลัวนั้น มนุษย์จะหนีจากคนรักของเขา คือจากพี่น้องพ่อแม่ของเขาและลูกเมียของเขา เพราะเขามีภาระยุ่งอยู่กับตัวของเขา โดยที่แต่ละคนจะพะวงอยู่กับเรื่องของตัวเอง ดังนั้นจึงเป็นข้อคิดว่าในวันกิยามะฮฺนั้นไม่มีใครที่จะช่วยเหลือคนอื่นได้นอกจากผลงานที่ดีของแต่ละคนที่ได้กระทำไว้ในโลกนี้เท่านั้นที่จะทำให้เขารอดพ้นจากความน่ากลัวและการลงโทษได้

[2] สภาพของมนุษย์ในวันกิยามะฮฺนั้นแบ่งออกเป็นสองพวก คือพวกที่มีความสุขกายสบายใจและพวกที่มีความทุกข์ทรมาน ลักษณะของบุคคลจำพวกแรกคือ มีใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใสเบิกบานดีใจหัวเราะร่าเริง เพราะเขาได้พบเห็น การยกย่องให้เกียรติ และความโปรดปรานของอัลลอฮฺแก่เขา

[3] บุคคลจำพวกที่สอง คือใบหน้าของพวกเขามีฝุ่นและควันปกคลุมอยู่ ใบหน้าจึงมีความหมองคล้ำ หม่นหมอง ชนเหล่านั้นที่มีใบหน้าดังกล่าวคือพวกที่ปฏิเสธศรัทธาในโลกดุนยา และมีชีวิตอยู่ในการปฏิเสธศรัทธา และการประพฤติชั่วและสิ้นชีวิตลงด้วยสภาพเช่นนั้น

(81) ซูเราะฮฺ อัตตักวีรฺ

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 29 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัตตักวีรฺ

ซูเราะฮฺ อัตตักวีรฺ เป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺที่เยียวยาข้อเท็จจริงที่สำคัญสองประการ คือ "ข้อเท็จจริงแห่งวันกิยามะฮฺ" และ "ข้อเท็จจริงแห่งอัลวะฮียฺ และสาสน์ ซึ่งทั้งสองนั้นเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการอีมาน

ซูเราะฮฺได้เริ่มด้วยการชี้แจงถึงวันกิยามะฮฺ และสิ่งที่ติดตามมาคือ การเปลี่ยนแปลงของจักรวาลครั้งใหญ่รวมทั้งดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว ภูเขา ทะเล แผ่นดิน ชั้นฟ้า ปศุสัตว์ และมนุษย์ จักรวาลจะสั่นสะเทือนอย่างรุนแรงเป็นเวลานาน ทุก ๆ สิ่งที่อยู่ในโลกนี้จะกระจัดกระจาย ไม่มีสิ่งจะคงเหลืออยู่เว้นแต่จะต้องเปลี่ยนแปลงและผันแปรอันเนื่องมาจากความกลัวต่อสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในวันนั้น "เมื่อดวงอาทิตย์ถูกม้วนตับแสงลง และเมื่อบรรดาดวงดาวร่วงหล่นลงมากระจัดกระจาย และเมื่อบรรดาภูเขาถูกเคลื่อนย้าย และเมื่ออูฐท้องสิบเดือนถูกทอดทิ้ง และเมื่อสัตว์ถูกนำมารวมกัน และเมื่อทะเลลุกเป็นไฟ"

ต่อมาซูเราะฮฺได้กล่าวถึงข้อเท็จจริงแห่งอัลวะฮียฺ และคุณลักษณะของท่านนะบีซึ่งจะพบกับอัลวะฮียฺ และหมู่ชนผู้ถูกสนทนาด้วยอัลวะฮียฺ ซึ่งถูกประทานลงมาเพื่อจะเปลี่ยนแปลงพวกเขาจากความมืดมนแห่งการตั้งภาคี และการหลงทางไปสู่แสงสว่างแห่งวิชาการและการอีมาน "ขอสาบานอย่างหนักแน่นต่อดวงดาวที่ซ่อนตัวในเวลากลางวันที่โคจรลับดวง ข้าสาบานด้วยกลางคืนที่มันเหือดหายไปและด้วยเวลาเช้าตรู่เมื่อมันทอแสง แท้จริงอัลกุรอานคือคำพูดของรอซูล (ญิบรีล) ผู้ทรงเกียรติ"

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการชี้แจงความผิดในข้อกล่าวอ้างของพวกมุชริกีนเกี่ยวกับอัลกุรอาน และกล่าวว่าอัลกุรอานนั้นเป็นข้อตักเตือนจากอัลลอฮฺ ตะอาลา แก่ปวงบ่าวของพระองค์ "แล้วพวกเจ้าจะไปทางไหนเล่า" อัลกุรอานนั้นมิใช่อื่นใดนอก

จากเป็นข้อตักเตือนแก่ประชาชาติทั้งมวล สำหรับบุคคลในหมู่พวกเจ้าที่ประสงค์จะอยู่ในทางอันเที่ยงตรง และพวกเจ้าจะไม่สมประสงค์สิ่งใดเว้นแต่อัลลอฮฺพระเจ้าแห่งสากลโลกจะทรงประสงค์”

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

إِذَا ٱلشَّمْسُ كُوِّرَتْ ﴿١﴾

1. เมื่อดวงอาทิตย์ถูกม้วนดับแสงลง

وَإِذَا ٱلنُّجُومُ ٱنكَدَرَتْ ﴿٢﴾

2. และเมื่อบรรดาดวงดาวร่วงหล่นลงมากระจัดกระจาย

وَإِذَا ٱلْجِبَالُ سُيِّرَتْ ﴿٣﴾

3. และเมื่อบรรดาภูเขาถูกเคลื่อนย้าย

وَإِذَا ٱلْعِشَارُ عُطِّلَتْ ﴿٤﴾

4. และเมื่ออูฐท้องสิบเดือนถูกทอดทิ้ง

وَإِذَا ٱلْوُحُوشُ حُشِرَتْ ﴿٥﴾

5. และเมื่อสัตว์ถูกนำมารวมกัน

وَإِذَا ٱلْبِحَارُ سُجِّرَتْ ﴿٦﴾

6. และเมื่อทะเลลุกเป็นไฟ

وَإِذَا ٱلنُّفُوسُ زُوِّجَتْ ﴿٧﴾

7. และเมื่อชีวิตทั้งหลายถูกจัดเป็นคู่

وَإِذَا ٱلْمَوْءُۥدَةُ سُئِلَتْ ﴿٨﴾

8. และเมื่อทารกหญิงที่ถูกฝังทั้งเป็นถูกถาม

بِأَىِّ ذَنۢبٍ قُتِلَتْ ﴿٩﴾

9. ด้วยความผิดอันใดเขาจึงถูกฆ่า

وَإِذَا ٱلصُّحُفُ نُشِرَتْ ﴿١٠﴾

10. และเมื่อบันทึกทั้งหลายถูกกางแผ่

وَإِذَا ٱلسَّمَآءُ كُشِطَتْ ﴿١١﴾

11. และเมื่อชั้นฟ้าถูกเลิกออก

وَإِذَا ٱلْجَحِيمُ سُعِّرَتْ ﴿١٢﴾

12. และเมื่อนรกถูกจุดให้ลุกสว่างจ้า

وَإِذَا ٱلْجَنَّةُ أُزْلِفَتْ ﴿١٣﴾

13. และเมื่อสวรรค์ถูกนำมาใกล้

14. ทุกชีวิตย่อมรู้สิ่งที่ตนได้นำมา[1]	عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّآ أَحْضَرَتْ ﴿١٤﴾
15. ข้าสาบานต่อดวงดาวที่ซ่อนตัวในเวลากลางวัน	فَلَآ أُقْسِمُ بِٱلْخُنَّسِ ﴿١٥﴾
16. ที่โคจรลับดวง[2]	ٱلْجَوَارِ ٱلْكُنَّسِ ﴿١٦﴾
17. ข้าสาบานด้วยกลางคืนเมื่อมันเหือดหายไป	وَٱلَّيْلِ إِذَا عَسْعَسَ ﴿١٧﴾
18. และด้วยเวลาเช้าตรู่เมื่อมันทอแสง[3]	وَٱلصُّبْحِ إِذَا تَنَفَّسَ ﴿١٨﴾
19. แท้จริง อัลกุรอานคือคำพูดของรอซูล (ญิบรีล) ผู้ทรงเกียรติ	إِنَّهُۥ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ ﴿١٩﴾

---

[1] ตั้งแต่อายะฮฺที่ 1 ถึงอายะฮฺที่ 14 ประมวลไว้ด้วยเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่ รวม 12 เหตุการณ์ 6 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโลกดุนยาและอีก 6 เหตุการณ์เกิดขึ้นในโลกอาคิเราะฮฺ ทั้งหมดนี้เป็นข้อควรพิจารณา ซึ่งเป็นเงื่อนไขของเหตุการณ์ที่ได้เกิดขึ้น ส่วนคำตอบก็คือในอายะฮฺที่ 14 ทุกชีวิตย่อมรู้สิ่งที่ตนได้นำมาไม่ว่าจะเป็นความดีหรือความชั่วเพื่อที่จะได้รับการตอบแทน สำนวนที่ได้กล่าวมานี้ทั้งหมดเป็นการยืนยันถึงหลักการฟื้นคืนชีพและการตอบแทน ซึ่งพวกอาหรับมุชริกีนปฏิเสธอย่างแข็งขันด้วยเหตุนี้อัลกุรอานได้ให้ความสนใจเป็นพิเศษซึ่งจะเห็นได้จากตอนต้นๆ ของซูเราะฮฺต่างๆ ในหลายซูเราะฮฺด้วยกัน เหตุการณ์ทั้ง 6 ที่เกิดขึ้นในโลกดุนยานั้นคือ การเปลี่ยนสภาพของดวงอาทิตย์ ดวงดาว ภูเขา อูฐ สัตว์ต่างๆ และทะเล ซึ่งมีความหมายชัดแจ้งแล้วในอายาตดังกล่าว ส่วนเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในโลกอาคิเราะฮฺ คือชีวิตของแต่ละชีวิตจะถูกจัดเป็นคู่ๆ คนดีอยู่คู่กับคนดี คนชั่วอยู่คู่กับคนชั่ว ทารกหญิงที่ถูกฝังทั้งเป็นจะถูกถามถึงความผิดว่าทำไมจึงถูกฆ่าเป็นการปรามผู้ฆ่า บันทึกจะถูกกางแผ่ ชั้นฟ้าจะถูกเลิกออก นรกจะถูกจุดไฟให้สว่างจ้า สวรรค์จะถูกนำเข้ามาใกล้

[2] คือข้าขอสาบานอย่างหนักแน่นต่อดวงดาวทั้งหลายที่มีรัศมี ซึ่งมันจะซ่อนตัวในเวลากลางวันและปรากฏตัวในเวลากลางคืน และโคจรลับดวงไปคือ ดวงดาวที่ส่องแสงประกายทั้ง 5 ดวง คือดาวพระเคราะห์หรือดาวพระพุธ ดาวพระศุกร์ ดาวพระอังคาร ดาวพฤหัส และดาวพระเสาร์

[3] พระองค์ทรงสาบานด้วยเวลากลางคืนขณะที่จะจากไป และด้วยเวลาเช้าตรู่เมื่อเริ่มมีแสงสว่างขึ้น ซึ่งทั้งสองเวลานั้นเป็นเวลาที่มีอากาศบริสุทธิ์สดชื่นและเย็นสบาย

20. ผู้ทรงพลังผู้ทรงตำแหน่งสูง ณ พระเจ้าแห่งบัลลังก์	ذِي قُوَّةٍ عِندَ ذِي ٱلْعَرْشِ مَكِينٍ ٢٠
21. ผู้ใดรับการจงรักภักดี ผู้ซื่อสัตย์ ณ ที่โน้น[1]	مُّطَاعٍ ثَمَّ أَمِينٍ ٢١
22. และสหาย (มุฮัมมัด) ของพวกเจ้านั้นมิใช่เป็นคนวิกลจริตแต่ประการใด	وَمَا صَاحِبُكُم بِمَجْنُونٍ ٢٢
23. และโดยแน่นอน เขา (มุฮัมมัด) ได้เห็นเขา (ญิบรีล) ณ ขอบฟ้าอย่างชัดแจ้ง[2]	وَلَقَدْ رَءَاهُ بِٱلْأُفُقِ ٱلْمُبِينِ ٢٣
24. และเขา (มุฮัมมัด) มิใช่เป็นผู้ตระหนี่ในเรื่องเร้นลับ	وَمَا هُوَ عَلَى ٱلْغَيْبِ بِضَنِينٍ ٢٤
25. และอัลกุรอานนี้มิใช่คำกล่าวของชัยฏอนที่ถูกสาปแช่ง	وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَيْطَٰنٍ رَّجِيمٍ ٢٥
26. แล้วพวกเจ้าจะไปทางไหนเล่า[3]	فَأَيْنَ تَذْهَبُونَ ٢٦
27. อัลกุรอานนั้นมิใช่อื่นใด นอกจากเป็นข้อตักเตือนแก่ประชาชาติทั้งมวล	إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَٰلَمِينَ ٢٧

---

[1] คืออัลกุรอานนี้เป็นพระดำรัสของอัลลอฮฺถูกประทานลงมาโดยผ่านทางญิบรีลอะลัยฮิสสลามผู้ทรงเกียรติ ผู้ทรงมีคุณลักษณะอันสูง ณ ที่พระเจ้า

[2] คือมุฮัมมัด ซึ่งพวกเจ้าคบเขาเป็นสหาย และพวกเจ้ารู้จักถึงความมีสัจจะของเขา ความบริสุทธิ์ และการมีสติปัญญาหลักแหลมของเขานั้นมิได้เป็นคนวิกลจริตตามที่พวกเจ้ากล่าวอ้างแต่ประการใด และโดยแน่นอนมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้เห็นญิบรีลในรูปลักษณ์แห่งการเป็นมะลักตามที่อัลลอฮฺทรงสร้างเขา ณ ขอบฟ้าทางด้านตะวันออกคือมีปีก 600 ปีก

[3] คือมุฮัมมัดมิได้เป็นผู้ตระหนี่โดยบกพร่องในการประกาศวะฮียฺแต่อย่างใด แต่ท่านได้เผยแผ่สาสน์ของพระเจ้าด้วยความซื่อสัตย์สุจริต และอัลกุรอานนี้มิใช่เป็นคำกล่าวของชัยฏอนผู้ถูกสาปแช่งดังเช่นที่พวกมุชริกีนกล่าวอ้าง แล้วทางไหนเล่าที่พวกเจ้าจะไปในการปฏิเสธนาบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และปฏิเสธอัลกุรอานว่าเป็นกวี เป็นมายากล และนิยายแต่ดึกดำบรรพ์

لِمَن شَآءَ مِنكُمۡ أَن يَسۡتَقِيمَ ﴿٢٨﴾

28. สำหรับบุคคลในหมู่พวกเจ้าที่ประสงค์จะอยู่ในทางอันเที่ยงตรง[1]

وَمَا تَشَآءُونَ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ رَبُّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٢٩﴾

29. และพวกเจ้าจะไม่สมประสงค์สิ่งใด เว้นแต่อัลลอฮฺพระเจ้าแห่งสากลโลกจะทรงประสงค์[2]

---

[1] และอัลกุรอานนี้มิได้เป็นอื่นใดนอกจากเป็นข้อตักเตือนแก่ประชาชาติทั้งหลายที่เป็นมนุษย์และญินสำหรับผู้ที่ประสงค์ในหมู่พวกเจ้าที่จะดำเนินตามสัจธรรม ยึดมั่น ผู้อยู่ในบทบัญญัติของอัลลอฮฺ และปฏิบัติตามแนวทางของบรรดาผู้ทรงคุณธรรม

[2] คือพวกเจ้าจะไม่มีความสามารถในการกระทำสิ่งใด เว้นแต่ด้วยความประสงค์ของอัลลอฮฺและความเมตตาของพระองค์ ดังนั้นจงขอความสมประสงค์จากอัลลอฮฺ เพื่อให้บรรลุสู่แนวทางที่ดียิ่งเถิด

(82) ซูเราะฮฺ อัลอิมฟิฏอร

سُورَةُ الانفِطَار

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 19 อายะฮฺ
ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลอิมฟิฏอร

ซูเราะฮฺ อัลอิมฟิฏอร เป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺที่เยียวยาเช่นเดียวกับซูเราะฮฺ อัตตักวีร คือการเปลี่ยนแปลงของจักรวาลที่เกิดขึ้นพร้อมกับวันอวสาน และสิ่งที่เกิดขึ้นในวันนั้นเป็นเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่แล้วได้ชี้แจงถึงสภาพของคนดีมีคุณธรรม และสภาพของคนชั่วผู้กระทำผิด ในวันแห่งการฟื้นคืนชีพและวันชุมนุม

ซูเราะฮฺได้เริ่มด้วยการชี้แจงถึงภาพลักษณ์ของการเปลี่ยนแปลง ซึ่งจะเกิดขึ้นในจักรวาล เช่น การแตกแยกของชั้นฟ้า การร่วงหล่นของดวงดาว การเอ่อล้นของทะเล และการพลิกกลับของหลุมฝังศพ ตลอดจนถึงสิ่งที่จะติดตามมาหลังจากนั้น คือการชำระสอบสวนและการตอบแทน "เมื่อชั้นฟ้าได้แตกแยกออก และเมื่อบรรดาดวงดาวร่วงหล่นมากระจัดกระจาย และเมื่อทะเลถูกให้เอ่อล้น และเมื่อหลุมฝังศพพลิกกลับทุกชีวิตจะรู้สิ่งที่ตนได้กระทำไปแล้ว และสิ่งได้กระทำภายหลัง"

แล้วได้กล่าวถึงการดื้อรั้น และการเนรคุณของมนุษย์ต่อความโปรดปรานแห่งพระเจ้าของเขา โดยที่เขาได้รับความโปรดปรานอย่างล้นเหลือจากพระองค์ แต่เขาไม่รู้จักคุณค่าแห่งความโปรดปรานนั้นๆ ไม่รู้จักคุณค่าแห่งพระเจ้าของเขา และไม่ขอบคุณต่อความดีงาม และความโปรดปรานที่เขาได้รับ "โอ้มนุษย์เอ๋ย อะไรเล่าที่ล่อลวงเจ้า (ให้หันห่าง) จากพระเจ้าของเจ้าผู้ทรงเกื้อกูล ผู้ทรงบังเกิดเจ้า แล้วทรงทำให้เจ้าสมบูรณ์ แล้วก็ทรงทำให้เจ้าสมส่วนในรูปที่พระองค์ทรงประสงค์ ก็จะทรงประกอบเจ้าขึ้น"

ต่อมาซูเราะฮฺได้กล่าวถึงสาเหตุแห่งการดื้อรั้น และการปฏิเสธนี้ โดยชี้แจงว่าอัลลอฮฺทรงมอบหมายให้มะลาอิกะฮฺบันทึกการทำงานของมนุษย์ทุกคน และติดตามการกระทำของเขา "มิใช่เช่นนั้น แต่ว่าพวกเจ้าปฏิเสธวันแห่งการตอบแทนต่างหาก

และแท้จริงมีผู้คุ้มกันรักษาพวกเจ้าอยู่ คือ (มะลาอิกะฮฺ) ผู้ทรงเกียรติเป็นผู้บันทึก พวกเขารู้ในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ”

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงการแบ่งมนุษย์ในวันกิยามะฮฺออกเป็น 2 พวก คือ พวกคนดีมีคุณธรรม และพวกคนชั่วผู้กระทำผิด พร้อมกับได้ชี้แจงถึงบั้นปลายของทั้งสองฝ่าย “แท้จริงบรรดาผู้ทรงคุณธรรมนั้นจะอยู่ในความโปรดปราน และแท้จริงบรรดาคนชั่วจะอยู่ในนรกที่ลุกโชน”

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการวาดภาพแห่งความยิ่งใหญ่และความน่ากลัวของวันกิยามะฮฺ ในวันนั้นทุกชีวิตจะปราศจากซึ่งพลังและอำนาจใด ๆ และอัลลอฮฺองค์เดียวเท่านั้นเป็นผู้ทรงอำนาจ “และอันใดเล่าทำให้เจ้ารู้ได้ว่า วันแห่งการตอบแทนนั้นคืออะไร แล้วอันใดเล่าทำให้เจ้ารู้ได้ว่าวันแห่งการตอบแทนนั้นคืออะไร วันที่ชีวิตหนึ่งไม่มีสิทธิ์ที่จะช่วยเหลืออย่างใดแก่อีกชีวิตหนึ่งได้ และกิจการในวันนั้นเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺ”

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

إِذَا السَّمَاءُ انفَطَرَتْ ﴿١﴾

1. เมื่อชั้นฟ้าได้แตกแยกออก

وَإِذَا الْكَوَاكِبُ انتَثَرَتْ ﴿٢﴾

2. และเมื่อบรรดาดวงดาวร่วงหล่นลงมากระจัดกระจาย

وَإِذَا الْبِحَارُ فُجِّرَتْ ﴿٣﴾

3. และเมื่อทะเลถูกให้เอ่อล้น

وَإِذَا الْقُبُورُ بُعْثِرَتْ ﴿٤﴾

4. และเมื่อหลุมฝังศพถูกพลิกกลับ[1]

عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ وَأَخَّرَتْ ﴿٥﴾

5. ทุกชีวิตจะรู้สิ่งที่ตนได้กระทำไปแล้ว และสิ่งที่ได้กระทำภายหลัง[2]

يَا أَيُّهَا الْإِنسَانُ مَا غَرَّكَ بِرَبِّكَ الْكَرِيمِ ﴿٦﴾

6. โอ้มนุษย์เอ๋ย อะไรเล่าที่ล่อลวงเจ้า (ให้หันห่าง) จากพระเจ้าของเจ้าผู้ทรงเกื้อกูล

الَّذِي خَلَقَكَ فَسَوَّاكَ فَعَدَلَكَ ﴿٧﴾

7. ผู้ทรงบังเกิดเจ้า แล้วทรงทำให้เจ้าสมบูรณ์ แล้วก็ทรงทำให้เจ้าสมส่วน[3]

---

[1] คือเมื่อชั้นฟ้าได้แตกแยกออกด้วยพระบัญชาของอัลลอฮฺเพื่อให้มะลาอิกะฮฺลงมา และเมื่อบรรดาดวงดาวร่วงหล่นลงมากระจัดกระจายจากตำแหน่งของมัน และเมื่อทะเลเอ่อล้นโดยน้ำจืดกับน้ำเค็มได้ปะปนรวมกัน เหตุการณ์ทั้งสามจะเกิดขึ้นในโลกดุนยาเมื่อมีการเป่าสังข์ครั้งแรก ส่วนอีกเหตุการณ์หนึ่งคือเมื่อหลุมฝังศพจะถูกพลิกกลับนั้นจะเกิดขึ้นในโลกอาคิเราะฮฺเมื่อมีการเป่าสังข์ครั้งที่สอง

[2] อายะฮฺที่ 4 เป็นคำตอบอายะฮฺที่หนึ่งคือเมื่อเหตุการณ์ดังกล่าวได้เกิดขึ้นแล้ว ทุกชีวิตหรือทุกคนในขณะนั้นก็จะรู้ว่าสิ่งที่ตนได้กระทำไปแล้วมีอะไรบ้างคือ ความดีหรือความชั่ว และสิ่งที่ได้กระทำภายหลังหมายถึงสิ่งที่เขาได้กระทำไว้เป็นแบบอย่างที่ดีหรือชั่ว แล้วมีผู้ปฏิบัติตามเขา

[3] โอ้มนุษย์เอ๋ย มีอะไรหรือที่หลอกลวงเจ้าให้หันห่างเจ้าจากพระเจ้าของเจ้าผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเกื้อกูลเจ้าจนกระทั่งทำให้เจ้าฝ่าฝืนพระองค์และอาจหาญขัดคำสั่งของพระองค์ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงทำความดีแก่เจ้าและสงสารเจ้า ซึ่งพระองค์ทรงบังเกิดเจ้าจากสิ่งที่เจ้าไม่เคยมีอะไรมาก่อนเลย แล้วทรงทำให้เจ้ามีรูปร่างอวัยวะที่สมบูรณ์สมส่วนทุกประการ และทำให้เจ้าได้ยิน มีสติปัญญา และได้มองเห็น

فِىٓ أَىِّ صُورَةٍ مَّا شَآءَ رَكَّبَكَ ﴿٨﴾

8. ในรูปใดที่พระองค์ทรงประสงค์ ก็จะทรงประกอบเจ้าขึ้น[1]

كَلَّا بَلْ تُكَذِّبُونَ بِٱلدِّينِ ﴿٩﴾

9. มิใช่เช่นนั้น แต่ว่าพวกเจ้าปฏิเสธวันแห่งการตอบแทนต่างหาก[2]

وَإِنَّ عَلَيْكُمْ لَحَـٰفِظِينَ ﴿١٠﴾

10. และแท้จริงมีผู้คุ้มกันรักษาพวกเจ้าอยู่

كِرَامًا كَـٰتِبِينَ ﴿١١﴾

11. คือ (มะลาอิกะฮฺ) ผู้ทรงเกียรติเป็นผู้บันทึก

يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ ﴿١٢﴾

12. พวกเขารู้ในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ[3]

إِنَّ ٱلْأَبْرَارَ لَفِى نَعِيمٍ ﴿١٣﴾

13. แท้จริงบรรดาผู้ทรงคุณธรรมนั้นจะอยู่ในความโปรดปราน[4]

وَإِنَّ ٱلْفُجَّارَ لَفِى جَحِيمٍ ﴿١٤﴾

14. และแท้จริงบรรดาคนชั่วจะอยู่ในนรกที่ลุกโชน

يَصْلَوْنَهَا يَوْمَ ٱلدِّينِ ﴿١٥﴾

15. พวกเขาจะเข้าไปอยู่ในกองไฟนั้นในวันแห่งการตอบแทน

وَمَا هُمْ عَنْهَا بِغَآئِبِينَ ﴿١٦﴾

16. และพวกเขาจะไม่เป็นผู้ออกจากมัน (อยู่ในกองไฟตลอดไป)[5]

---

[1] และทรงประกอบเจ้าขึ้นมาในรูปแบบตามที่พระองค์ทรงประสงค์ คือในรูปแบบและสัดส่วนที่สวยงาม

[2] โอ้ชาวมักกะฮฺเอ๋ย พวกเจ้าอย่าได้หลงระเริงในความเมตตาของอัลลอฮฺ แต่ว่าพวกเจ้านั้นปฏิเสธวันแห่งการชำระสอบสวนและวันแห่งการตอบแทนต่างหาก

[3] คือมีมะลาอิกะฮฺผู้ทรงเกียรติของอัลลอฮฺ คอยคุ้มกันรักษาพวกเจ้า และดูแลการเคลื่อนไหว และการกระทำของพวกเจ้าเป็นผู้บันทึกการงาน และรู้ในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำในการงานต่าง ๆ ทั้งที่ดีและชั่ว

[4] คือบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธาของพวกเขา ผู้ยำเกรงผู้มีสัจธรรมเหล่านั้นจะอยู่ในสวนสวรรค์อันบรมสุขทั้งนี้เพราะการทำความดี คือการจงรักภักดีของพกเขาต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา

[5] ส่วนบรรดาคนชั่วคือพวกกุฟฟารนั้นจะอยู่ในขุมนรกที่มีไฟลุกโชติช่วง ทั้งนี้เพราะการทำความชั่วของพวกเขา คือการปฏิเสธศรัทธาและไม่จงรักภักดีต่อพระเจ้าของพวกเขา พวกเขาจะเข้าไปอยู่ในกองไฟนั้นและจะทนทุกข์ทรมานความร้อนของมันในวันแห่งการตอบแทน และพวกเขาจะอยู่ในนั้นตลอดกาล ไม่มีวันที่จะออกจากนรกนั้นเป็นอันขาด

وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا يَوۡمُ ٱلدِّينِ ﴿١٧﴾

17. และอันใดเล่าทำให้เจ้ารู้ได้ว่า วันแห่งการตอบแทนนั้นคืออะไร

ثُمَّ مَآ أَدۡرَىٰكَ مَا يَوۡمُ ٱلدِّينِ ﴿١٨﴾

18. แล้วอันใดเล่าทำให้เจ้ารู้ได้ว่า วันแห่งการตอบแทนนั้นคืออะไร[1]

يَوۡمَ لَا تَمۡلِكُ نَفۡسٞ لِّنَفۡسٖ شَيۡـٔٗاۖ وَٱلۡأَمۡرُ يَوۡمَئِذٖ لِّلَّهِ ﴿١٩﴾

19. วันที่ชีวิตหนึ่งไม่มีสิทธิ์ที่จะช่วยเหลืออย่างใดแก่อีกชีวิตหนึ่งได้ และกิจการในวันนั้นเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺ[2]

---

[1] วันแห่งการตอบแทนคือวันอันยิ่งใหญ่ เป็นวันที่มนุษย์จะยืนขึ้นเพื่อเป็นเกียรติแด่พระเจ้าแห่งสากลโลก และพระองค์ทรงย้ำถึงวันแห่งการตอบแทนอีกครั้งหนึ่ง เพราะความสำคัญของวันนั้น

[2] พระองค์ทรงเปิดเผยถึงบางส่วนของมหันตภัยในวันนั้นว่า เป็นวันที่ไม่มีชีวิตใดจะอำนวยประโยชน์ให้แก่อีกชีวิตหนึ่งได้ โดยที่กิจการทั้งหมดในวันนั้นเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺแต่องค์เดียว การชะฟาอะฮฺจะมีขึ้นไม่ได้เว้นแต่ด้วยการอนุมัติของพระองค์

(83) ซูเราะฮฺ อัลมุฏ็อฟฟิฟีน

سورة المطففين

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 36 อายะฮฺ
ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลมุฏ็อฟฟิฟีน

ซูเราะฮฺ อัลมุฏ็อฟฟิฟีน เป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ จุดมุ่งหมายของซูเราะฮฺ เช่นเดียวกับจุดมุ่งหมายของซูเราะฮฺมักกียะฮฺอื่นๆ ที่เยียวยาเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับอะกีดะฮฺ และได้กล่าวถึงการเรียกร้องเชิญชวนของอิสลามในการเผชิญหน้ากับศัตรูตัวฉกาจ

ซูเราะฮฺได้เริ่มด้วยการประกาศสงครามกับบรรดาผู้ที่ทำให้การตวงและการชั่งพร่อง ซึ่งพวกเขาไม่กลัววันอาคิเราะฮฺ และมิได้คาดคิดกันเลยว่า พวกเขาจะต้องเผชิญกับสภาพอันน่ากลัวต่อหน้าพระผู้ทรงไว้ซึ่งความเที่ยงธรรมที่สุด “ความหายนะจงประสบแด่บรรดาผู้ทำให้พร่อง (ในการตวงและการชั่ง) คือบรรดาผู้ที่เมื่อเขาตวงเอาจากคนอื่นก็ตวงเอาเต็ม และเมื่อพวกเขาตวงหรือชั่งให้คนอื่นก็ทำให้ขาด ชนเหล่านั้นมิได้คิดบ้างหรือว่าพวกเขาจะถูกให้ฟื้นคืนชีพ สำหรับวันอันยิ่งใหญ่ วันที่มนุษย์จะยืนต่อหน้าพระเจ้าแห่งสากลโลก”

แล้วซูเราะฮฺได้กล่าวถึงบรรดาคนชั่ว และได้วาดภาพการตอบแทนของพวกเขาในวันกิยามะฮฺ โดยจะถูกลากไปยังนรกญะฮีมพร้อมกับการขู่ตะคอก “มิใช่เช่นนั้น แท้จริงบันทึกของบรรดาคนชั่วนั้นอยู่ในสิจญีน และอันใดเล่าทำให้เจ้ารู้ได้ว่าสิจญีนนั้นคืออะไร คือบันทึกที่ถูกจารึกไว้ ความหายนะในวันนั้นจงประสบแด่บรรดาผู้ปฏิเสธ”

ต่อมาซูเราะฮฺได้กล่าวถึงสภาพของบรรดาผู้ยำเกรง ผู้ทรงคุณธรรม และสิ่งที่พวกเขาจะได้รับจากความสุข ความโปรดปรานอย่างถาวรตลอดไป ในที่พำนักอันมีเกียรติและเป็นที่น่าเชิดหน้าชูตา ทั้งนี้ในสภาพที่ตรงข้ามกับที่อัลลอฮฺทรงเตรียมไว้สำหรับบรรดาคนชั่วคนเลวทรามตามรูปแบบหรือแนวทางของอัลกุรอานในการรวมไว้ระหว่างการเชิญชวนให้ทำความดีและการขู่สำทับมิให้ทำความชั่ว “แท้จริงบรรดา

ผู้ทรงคุณธรรมจะอยู่ในความโปรดปรานอย่างแน่นอน พวกเขาจะมองดูจากบนเตียง เจ้าจะรู้ได้ถึงการมีความสดชื่นแห่งความสุขสำราญที่ปรากฏอยู่บนใบหน้าของพวกเขา”

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยภาพลักษณ์ของพวกหลงทาง คนชั่ว คนเลวทราม ที่มีต่อปวงบ่าวของอัลลอฮฺที่ดีทรงคุณธรรม โดยพวกเขาได้เยาะเย้ยปวงบ่าวที่ดีในโลกดุนยาเพราะการอีมานของพวกเขาและความดีของพวกเขา “แท้จริงบรรดาผู้กระทำผิดนั้นเคยหัวเราะเยาะบรรดาผู้ศรัทธา และเมื่อบรรดาผู้ศรัทธาเดินผ่านพวกเขาไป พวกเขาจะหลิ่วตาเย้ยหยัน” จนกระทั่งจบซูเราะฮฺ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

وَيْلٌ لِّلْمُطَفِّفِينَ ﴿١﴾

1. ความหายนะจงประสบแด่บรรดาผู้ทำให้พร่อง (ในการตวงและการชั่ง)

الَّذِينَ إِذَا اكْتَالُوا عَلَى النَّاسِ يَسْتَوْفُونَ ﴿٢﴾

2. คือบรรดาผู้ที่เมื่อพวกเขาตวงเอาจากคนอื่นก็ตวงเอาเต็ม

وَإِذَا كَالُوهُمْ أَو وَّزَنُوهُمْ يُخْسِرُونَ ﴿٣﴾

3. และเมื่อพวกเขาตวงหรือชั่งให้คนอื่นก็ทำให้ขาด[1]

أَلَا يَظُنُّ أُولَٰئِكَ أَنَّهُم مَّبْعُوثُونَ ﴿٤﴾

4. ชนเหล่านั้นมิได้คิดบ้างหรือว่าพวกเขาจะถูกให้ฟื้นคืนชีพ

لِيَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٥﴾

5. สำหรับวันอันยิ่งใหญ่

يَوْمَ يَقُومُ النَّاسُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦﴾

6. วันที่มนุษย์จะยืนต่อหน้าพระเจ้าแห่งสากลโลก[2]

كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْفُجَّارِ لَفِي سِجِّينٍ ﴿٧﴾

7. มิใช่เช่นนั้น แท้จริงบันทึกของบรรดาคนชั่วนั้นอยู่ในสิจญีน

وَمَا أَدْرَاكَ مَا سِجِّينٌ ﴿٨﴾

8. และอันใดเล่าทำให้เจ้ารู้ได้ว่าสิจญีนนั้นคืออะไร

---

[1] คือความพินาศของความวิบัติจงประสบแด่บรรดาคนชั่วเหล่านั้นที่ทำให้การตวงและการชั่งพร่องไม่เต็มตามจำนวนที่ได้ตกลงกันไว้ ชนเหล่านั้นก็คือเมื่อพวกเขาตวงหรือชั่งหรือซื้อจากคนอื่น ก็จะเอาเต็มตามจำนวนหรือมากกว่านั้น แต่เมื่อเวลาพวกเขาตวงหรือชั่งหรือขายให้แก่คนอื่น พวกเขาก็จะทำให้พร่องหรือขาดจำนวนลง

[2] บรรดาผู้ที่ทำให้การตวงการชั่งพร่องลงนั้นไม่รู้มาก่อนเลยหรือว่า พวกเขาจะถูกให้ฟื้นคืนชีพในวันที่ยากลำบาก วันที่น่าหวาดกลัวและระทึกใจ คือวันที่มนุษย์จะยืน ณ ทุ่งมะฮฺชัรในสภาพเปลือยเท้าเปล่าเงียบสงบถ่อมตัวต่อหน้าพระเจ้าแห่งสากลโลก

كِتَٰبٌ مَّرْقُومٌ ﴿٩﴾
9. คือบันทึกที่ถูกจารึกไว้[1]

وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿١٠﴾
10. ความหายนะในวันนั้นจงประสบแด่บรรดาผู้ปฏิเสธ

ٱلَّذِينَ يُكَذِّبُونَ بِيَوْمِ ٱلدِّينِ ﴿١١﴾
11. คือบรรดาผู้ปฏิเสธวันแห่งการตอบแทน[2]

وَمَا يُكَذِّبُ بِهِۦٓ إِلَّا كُلُّ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ ﴿١٢﴾
12. และไม่มีใครปฏิเสธวันแห่งการตอบแทนนั้น นอกจากทุกคนที่ละเมิดที่กระทำความผิด

إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِ ءَايَٰتُنَا قَالَ أَسَٰطِيرُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿١٣﴾
13. เมื่อบรรดาอายาตของเราถูกอ่านแก่เขา เขาจะกล่าวว่านี่คือนิยายเหลวไหลสมัยก่อน[3]

كَلَّا ۖ بَلْ ۜ رَانَ عَلَىٰ قُلُوبِهِم مَّا كَانُوا۟ يَكْسِبُونَ ﴿١٤﴾
14. มิใช่เช่นนั้น แต่ว่าสิ่งที่พวกเขาได้ขวนขวายไว้นั้นได้เป็นสนิมบนหัวใจของพวกเขา

كَلَّآ إِنَّهُمْ عَن رَّبِّهِمْ يَوْمَئِذٍ لَّمَحْجُوبُونَ ﴿١٥﴾
15. มิใช่เช่นนั้น แท้จริงพวกเขาในวันนั้นจะถูกกั้นจากพระเจ้าของพวกเขา[4]

ثُمَّ إِنَّهُمْ لَصَالُوا۟ ٱلْجَحِيمِ ﴿١٦﴾
16. แล้วแท้จริงพวกเขาจะเข้าไปอยู่ในนรกที่มีเปลวไฟลุกโชน

---

[1] บรรดาผู้ที่ทำให้การชั่งตวงบกพร่องพึงระมัดระวังจากการหลงลืม การฟื้นคืนชีพ และการตอบแทน เพราะบันทึกการงานของบรรดาคนชั่ว แน่นอนจะอยู่ในสถานที่อันคับแคบและต่ำที่สุด และเจ้ารู้หรือไม่ว่าสิจญีนนั้นคืออะไร คือบันทึกที่ถูกจารึกไว้เสมือนตัวเลขที่จารึกไว้ที่แผ่นผ้าจะไม่ถูกลืมหรือถูกลบเลือน การงานที่ชั่วช้าของพวกเขาจะถูกจารึกฝังแน่นอยู่ในมัน

[2] ความวิบัติความพินาศจงประสบแด่บรรดาผู้ปฏิเสธวันแห่งการชำระสอบสวนและการตอบแทน

[3] และจะไม่มีผู้ใดปฏิเสธวันชำระสอบสวนและการตอบแทนนอกจากผู้ที่ละเมิดขอบเขตในการปฏิเสธศรัทธาและการหลงทาง ผู้ที่ฝ่าฝืนกระทำความผิดมาก บุคคลดังกล่าวนั้นเมื่อบรรดาอายาตอัลกุรอานของเราถูกอ่านขึ้น โดยกล่าวถึงเรื่องของการฟื้นคืนชีพและการตอบแทน พวกเขาจะกล่าวว่า นี่คือเรื่องราวเหลวไหล นิยายปรัมปราในสมัยก่อน

[4] มนุษย์คนชั่วผู้นี้จงระวังคำพูดที่ชั่วช้าของเขา อัลกุรอานนั้นมิใช่เป็นนิยายเหลวไหลในสมัยก่อนๆ แต่ว่าการทำบาปครั้งแล้วครั้งเล่าที่พวกเขาได้สะสมไว้นั้นได้เกาะกินหัวใจของพวกเขาจนกลายเป็นสนิมอยู่ในหัวใจ พวกเขาจึงมองไม่เห็นและไม่รู้จักว่าสิ่งไหนถูกสิ่งไหนผิด นอกจากนั้นแล้วในวันกิยามะฮฺ พวกเขาจะถูกปิดกั้นจากการมองเห็นอัลลอฮฺ อัซซะวะญัลละ อิมามาอัชชาฟิอีกล่าวว่า สำหรับอายะฮฺนี้เป็นการบ่งชี้ว่า บรรดามุอฺมินจะมองเห็นอัลลอฮฺ อัซซะวะญัลละ

ثُمَّ يُقَالُ هَٰذَا الَّذِي كُنتُم بِهِ تُكَذِّبُونَ ﴿١٧﴾

17. แล้วจะมีเสียงกล่าวขึ้นว่า นี่คือสิ่งที่พวกเจ้าได้ปฏิเสธมันไว้[1]

كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْأَبْرَارِ لَفِي عِلِّيِّينَ ﴿١٨﴾

18. มิใช่เช่นนั้น แท้จริงบันทึกของบรรดาผู้ทรงคุณธรรมอยู่ในอิลลียีนอย่างแน่นอน

وَمَا أَدْرَاكَ مَا عِلِّيُّونَ ﴿١٩﴾

19. และอันใดเล่าทำให้เจ้ารู้ได้ว่าอิลลียีนคืออะไร

كِتَابٌ مَّرْقُومٌ ﴿٢٠﴾

20. คือบันทึกที่ถูกจารึกไว้

يَشْهَدُهُ الْمُقَرَّبُونَ ﴿٢١﴾

21. บรรดาผู้ที่อยู่ใกล้ชิด (มะลาอิกะฮฺ) จะเป็นผู้ดูแลรักษา[2]

إِنَّ الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ ﴿٢٢﴾

22. แท้จริงบรรดาผู้ทรงคุณธรรมจะอยู่ในความโปรดปรานอย่างแน่นอน

عَلَى الْأَرَائِكِ يَنظُرُونَ ﴿٢٣﴾

23. พวกเขาจะมองดูจากบนเตียง[3]

تَعْرِفُ فِي وُجُوهِهِمْ نَضْرَةَ النَّعِيمِ ﴿٢٤﴾

24. เจ้าจะรู้ได้ถึงการมีความสดชื่นแห่งความสุขสำราญที่ปรากฏอยู่บนใบหน้าของพวกเขา[4]

---

1 แล้วพวกเขานอกจากจะถูกห้ามจากการมองเห็นอัลลอฮฺแล้ว พวกเขาจะเข้าไปอยู่ในนรกญะฮันนัมที่มีเปลวไฟลุกโชน แล้วพวกเขาจะได้ลิ้มรสการลงโทษอันเจ็บปวดอีกด้วย และยามเฝ้านรกจะกล่าวแก่พวกเขาว่า นี่คือการลงโทษซึ่งพวกท่านเคยปฏิเสธมาแล้วในโลกดุนยา

2 เปล่าเลย ความจริงนั้นบันทึกของบรรดาผู้ทรงคุณธรรมจะไม่เท่าเทียมกับบันทึกของบรรดาคนชั่วอย่างแน่นอน เพราะบันทึกของบรรดาคนชั่วนั้นอยู่ในสภาพที่อันคับแคบและต่ำสุด ส่วนบันทึกของบรรดาผู้ทรงคุณธรรมอยู่ในสภาพอันสูงส่ง อันมีเกียรติในสวรรค์ชั้นสูงสุด และเจ้ารู้หรือไม่ว่าอิลลียีนนั้นคืออะไร คือบันทึกที่ถูกจารึกการงานของบรรดาผู้ทรงคุณธรรมอยู่ ณ สวรรค์ชั้นสูงสุด โดยมีมะลาอิกะฮฺผู้ใกล้ชิดเป็นผู้ดูแลรักษาและเป็นพยาน

3 บรรดาผู้ที่มีความจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺนั้นจะอยู่ในสวนสวรรค์อันร่มเย็นได้รับความโปรดปรานโดยพวกเขาจะพำนักอยู่บนเตียงอันสวยหรูถูกประดับประดาด้วยสิ่งอันสวยงาม พวกเขาจะมองดูสิ่งที่อัลลอฮฺได้จัดเตรียมไว้ให้พวกเขาพร้อมด้วยการยกย่องให้เกียรติในสวนสวรรค์นั้น

4 เมื่อเจ้ามองไปยังพวกเขา เจ้าจะรู้ได้ทันทีว่า พวกเขาเป็นผู้ที่ได้รับความโปรดปราน เพราะเจ้าจะมองบนใบหน้าของพวกเขามีรัศมีความผ่องใสและความสวยงาม มีความปิติยินดี ความชื่นชมและความพอใจ

25. พวกเขาจะได้ดื่มสุราอันบริสุทธิ์ซึ่งถูกผนึกไว้

يُسْقَوْنَ مِن رَّحِيقٍ مَّخْتُومٍ ﴿٢٥﴾

26. ที่ใช้ผนึกมันนั้นคือชะมดเชียง และในการนี้บรรดาผู้แข่งขัน (ที่จะให้ได้มาซึ่งความสุขสำราญนี้) จงแข่งขันกันเถิด[1]

خِتَٰمُهُۥ مِسْكٌ وَفِى ذَٰلِكَ فَلْيَتَنَافَسِ ٱلْمُتَنَٰفِسُونَ ﴿٢٦﴾

27. ที่ใช้ผสมสุรานั้นมาจากตัสนีม

وَمِزَاجُهُۥ مِن تَسْنِيمٍ ﴿٢٧﴾

28. คือตาน้ำแห่งหนึ่งซึ่งบรรดาผู้ใกล้ชิด (อัลลอฮฺ) เท่านั้นจะได้ดื่มมัน[2]

عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا ٱلْمُقَرَّبُونَ ﴿٢٨﴾

29. แท้จริงบรรดาผู้กระทำผิดนั้น เคยหัวเราะเยาะบรรดาผู้ศรัทธา

إِنَّ ٱلَّذِينَ أَجْرَمُوا۟ كَانُوا۟ مِنَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ يَضْحَكُونَ ﴿٢٩﴾

30. และเมื่อบรรดาผู้ศรัทธาเดินผ่านพวกเขาไป พวกเขาจะหลิ่วตาเย้ยหยัน[3]

وَإِذَا مَرُّوا۟ بِهِمْ يَتَغَامَزُونَ ﴿٣٠﴾

31. และเมื่อพวกเขากลับไปยังพวกพ้องของพวกเขา พวกเขาก็กลับไปอย่างตลกคะนอง

وَإِذَا ٱنقَلَبُوٓا۟ إِلَىٰٓ أَهْلِهِمُ ٱنقَلَبُوا۟ فَكِهِينَ ﴿٣١﴾

32. และเมื่อพวกเขาเห็นบรรดาผู้ศรัทธา พวกเขาก็กล่าวว่า แท้จริงชนเหล่านี้เป็นผู้หลงทางแน่นอน

وَإِذَا رَأَوْهُمْ قَالُوٓا۟ إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ لَضَآلُّونَ ﴿٣٢﴾

---

[1] ในสวรรค์นั้นพวกเขาจะได้ดื่มสุราขาวบริสุทธิ์ใส่สะอาดไม่มีผู้ใดแตะต้องมาก่อนเลย นอกจากบรรดาผู้ทรงคุณธรรมเท่านั้น ภาชนะสำหรับใส่สุราดังกล่าวนั้น จะถูกผนึกไว้ด้วยกลิ่นชะมดเชียง ดังนั้นด้วยความโปรดปรานและเครื่องดื่มดังกล่าวนี้ก็ขอให้บรรดาผู้ที่แข่งขันกันเพื่อที่จะให้ได้มาซึ่งความโปรดปรานหรือความสุขสำราญ จงแข่งขันกันประกอบความดีและมีความจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺเถิด

[2] น้ำสุราอันบริสุทธิ์ซึ่งถูกผนึกไว้นั้นผสมมาจากตัสนีมคือตาน้ำแห่งหนึ่งในสวนสวรรค์ชั้นสูงสุดและตาน้ำแห่งนี้ผู้ที่จะมีโอกาสได้ดื่มคือบรรดาผู้ใกล้ชิดกับอัลลอฮฺเท่านั้น

[3] บรรดาผู้กระทำผิด ซึ่งมีนิสัยประจำตัวของพวกเขานั้น ในโลกดุนยาพวกเขาจะหัวเราะและเยาะเย้ยบรรดามุอฺมิน และเมื่อบรรดามุอฺมินเดินผ่านหน้าพวกกุฟฟาร พวกเขาก็จะหลิ่วตาซึ่งกันและกันเป็นการเย้ยหยันบรรดามุอฺมิน

وَمَآ أُرۡسِلُواْ عَلَيۡهِمۡ حَٰفِظِينَ ٣٣

33. และพวกเขา (ผู้ปฏิเสธศรัทธา) มิได้ถูกส่งมาเพื่อเป็นผู้ปกปักรักษาผู้ศรัทธาเหล่านั้น[1]

فَٱلۡيَوۡمَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مِنَ ٱلۡكُفَّارِ يَضۡحَكُونَ ٣٤

34. ดังนั้น วันนี้บรรดาผู้ศรัทธาก็จะหัวเราะเยาะพวกปฏิเสธศรัทธาบ้าง

عَلَى ٱلۡأَرَآئِكِ يَنظُرُونَ ٣٥

35. พวกเขา (บรรดาผู้ศรัทธา) จะมองดูอยู่บนเตียง[2]

هَلۡ ثُوِّبَ ٱلۡكُفَّارُ مَا كَانُواْ يَفۡعَلُونَ ٣٦

36. บรรดาผู้ปฏิเสธจะได้รับการตอบแทนตามที่เขาได้ปฏิบัติมามิใช่หรือ[3]

---

[1] เมื่อพวกมุชริกีนกลับไปบ้านพวกเขาจะร้องรำทำเพลงเป็นการเย้ยหยันบรรดามุอฺมินด้วยความคึกคะนอง และเมื่อพวกกุฟฟารเหล่านั้นพบเห็นบรรดามุอฺมิน พวกเขาจะกล่าวว่า นี่พวกเหล่านั้นกำลังหลงทางด้วยการศรัทธาของพวกเขาต่อมุฮัมมัด ไม่สนใจต่อการมีชีวิตอย่างสุขสำราญ อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงตอบโต้พวกเขาว่า พวกเขามิได้ถูกส่งมาให้เป็นผู้คุ้มกันบรรดามุอฺมิน โดยเป็นผู้ปกปักรักษาการกระทำของบรรดามุอฺมิน และมิได้เป็นผู้เฝ้าคอยดูว่าใครจะอยู่ในแนวทางที่ถูกต้องหรืออยู่ในการหลงทาง

[2] ดังนั้นในวันนี้คือ วันกิยามะฮฺ บรรดามุอฺมินก็จะหัวเราะเยาะพวกกุฟฟาร เสมือนกับที่พวกเขาได้กระทำมาก่อนแล้วในโลกดุนยาต่อบรรดามุอฺมิน เป็นการตอบแทนที่ถูกต้องสาสมยิ่งและบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธาก็จะมองดูพวกกุฟฟารด้วยการหัวเราะเยาะอย่างสมเพช ขณะที่พวกเขากำลังถูกลงโทษ

[3] พวกกุฟฟารจะได้รับการตอบแทนในโลกอาคิเราะฮฺตามที่พวกเขาได้ปฏิบัติมาแก่บรรดามุอฺมิน เช่น การเย้ยหยันและการหัวเราะเยาะมิใช่หรือ คำตอบก็คือ แน่นอนและนี่คือการตอบแทนที่เหมาะสมแล้ว

(84) ซูเราะฮฺ อัลอินชิก๊อก

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 25 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลอินชิก๊อก

ซูเราะฮฺ อัลอินชิก๊อก เป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ ที่สาธยายถึงความน่ากลัวของวันกิยามะฮฺเช่นเดียวกับเรื่องของซูเราะฮฺ มักกียะฮฺอื่นๆ ซึ่งกล่าวถึงหลักการอะกีดะฮฺอิสลามียะฮฺ

ซูเราะฮฺได้เริ่มกล่าวถึงภาพลักษณ์ของโลกอาคิเราะฮฺบางภาพ โดยวาดภาพความปั่นป่วนที่จะเกิดขึ้นในจักรวาลขณะที่ยามอวสานเกิดขึ้น “เมื่อชั้นฟ้าได้แตกแยกออก และมันได้เชื่อฟังพระเจ้าของมัน และมันจำเป็นต้องกระทำเช่นนั้น และเมื่อแผ่นดินถูกแผ่ให้กว้าง และมันได้ปลดเปลื้องสิ่งที่อยู่ในมันออกมา และมันก็ว่างเปล่า และมันได้เชื่อฟังพระเจ้าของมันและมันจำเป็นต้องกระทำเช่นนั้น”

แล้วซูเราะฮฺได้กล่าวถึงการสร้างมนุษย์ ซึ่งเหนื่อยยากในการที่จะให้ได้มาซึ่งปัจจัยยังชีพและความเป็นอยู่ของเขา เพื่อนำไปเสนอในวันอาคิเราะฮฺสิ่งที่เขาปรารถนา ไม่ว่าจะเป็นคนดีหรือคนชั่ว ความดีหรือความชั่ว แล้ว ณ ที่นั่นจะมีการตอบแทนอย่างยุติธรรม “โอ้มนุษย์เอ๋ย แท้จริงเจ้าต้องพากเพียรไปสู่พระเจ้าของเจ้าอย่างทรหดอดทน แล้วเจ้าจึงจะพบพระองค์ ส่วนผู้ที่ถูกยื่นบันทึกของเขา ให้ทางเบื้องขวาของเขา เขาก็จะถูกชำระสอบสวนอย่างง่ายดาย”

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงท่าทีของพวกมุชริกีนที่มีต่ออัลกุรอานนี้ และได้สาบานว่าพวกเขาจะต้องพบกับความน่าหวาดกลัว และความยากลำบาก และว่าพวกเขาจะต้องเผชิญกับภยันตรายและความหวาดหวั่นในวันกิยามะฮฺนั้น ซึ่งทรัพย์สมบัติ และลูกหลานจะไม่อำนวยประโยชน์อันใดแก่เขาเลย “ข้าขอยืนยันการสาบานด้วยยามตะวันยอแสง และด้วยกลางคืนที่มันรวมให้ชุมนุมกัน และด้วยดวงจันทร์ เมื่อมันเต็มดวงแน่นอนพวกเจ้าจะต้องเผชิญกับสภาพหนึ่งหลังจากอีกสภาพหนึ่ง”

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการกล่าวเตือนพวกมุชริกีนโดยที่พวกเขาไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺทั้ง ๆ ที่มีสัญญาณอันชัดแจ้งและหลักฐานอย่างชัดเจน และได้แจ้งข่าวแก่พวกเขาถึงการลงโทษอันเจ็บปวดในนรกญะฮันนัม "มีอะไรเกิดขึ้นแก่พวกเขา พวกเขาจึงไม่ศรัทธาและเมื่ออัลกุรอานได้ถูกอ่านให้พวกเขาฟัง พวกเขาก็ไม่สุญูด แต่ตรงกันข้ามพวกปฏิเสธศรัทธานั้น พวกเขาไม่ยอมศรัทธาและอัลลอฮฺทรงรู้ดียิ่งในสิ่งที่พวกเขาปิดบังไว้ ดังนั้น เจ้า (มุฮัมมัด) จงแจ้งแก่พวกเขาถึงการลงโทษอันเจ็บปวด นอกจากบรรดาผู้ศรัทธาและกระทำความดีทั้งหลาย สำหรับพวกเขาจะได้รับรางวัล (การตอบแทน) อย่างไม่มีสิ้นสุด"

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

إِذَا ٱلسَّمَآءُ ٱنشَقَّتۡ ۝١

1. เมื่อชั้นฟ้าได้แตกแยกออก

وَأَذِنَتۡ لِرَبِّهَا وَحُقَّتۡ ۝٢

2. และมันได้เชื่อฟังพระเจ้าของมันและมันจำต้องกระทำเช่นนั้น[1]

وَإِذَا ٱلۡأَرۡضُ مُدَّتۡ ۝٣

3. และเมื่อแผ่นดินถูกให้แผ่กว้าง

وَأَلۡقَتۡ مَا فِيهَا وَتَخَلَّتۡ ۝٤

4. และมันได้ปลดเปลื้องสิ่งที่อยู่ในมันออกมา และมันก็ว่างเปล่า

وَأَذِنَتۡ لِرَبِّهَا وَحُقَّتۡ ۝٥

5. และมันได้เชื่อฟังพระเจ้าของมัน และมันจำต้องกระทำเช่นนั้น[2]

يَٰٓأَيُّهَا ٱلۡإِنسَٰنُ إِنَّكَ كَادِحٌ إِلَىٰ رَبِّكَ كَدۡحٗا فَمُلَٰقِيهِ ۝٦

6. โอ้มนุษย์เอ๋ย แท้จริงเจ้าต้องพากเพียรไปสู่พระเจ้าของเจ้าอย่างทรหดอดทน แล้วเจ้าจึงจะพบพระองค์

فَأَمَّا مَنۡ أُوتِيَ كِتَٰبَهُۥ بِيَمِينِهِۦ ۝٧

7. ส่วนผู้ที่ถูกยื่นบันทึกของเขาให้ทางเบื้องขวาของเขา

فَسَوۡفَ يُحَاسَبُ حِسَابٗا يَسِيرٗا ۝٨

8. เขาก็จะถูกชำระสอบสวนอย่างง่ายดาย

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงแจ้งให้ทราบว่าเมื่อชั้นฟ้าได้แตกแยกออกจากกันเป็นสัญญาแจ้งถึงความหายนะของจักรวาล และมันจะเชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้าของมัน และมันจะยอมจำนนต่อคำประกาศิตของพระองค์ และมันจำต้องเชื่อฟังและจงรักภักดี แล้วมันก็แตกแยกออกจากกัน

[2] และเมื่อแผ่นดินได้แผ่กว้างอย่างราบเรียบ เพราะไม่มีสิ่งก่อสร้างและภูเขา มันจะคายสิ่งที่อยู่ในมันออกมา เช่น คนตาย ขุมทรัพย์ต่าง ๆ และแร่ธาตุต่าง ๆ เช่นเดียวกับที่คนท้องคลอดบุตรออกมา และมันจะเชื่อฟังคำสั่งสอนของพระเจ้าของมัน มันจะยอมจำนนต่อคำประกาศิตของพระองค์ และมันจำต้องเชื่อฟังและจงรักภักดี

وَيَنقَلِبُ إِلَىٰٓ أَهۡلِهِۦ مَسۡرُورٗا ٩

9. และเขาจะกลับไปยังครอบครัวของเขาด้วยความดีใจ[1]

وَأَمَّا مَنۡ أُوتِيَ كِتَٰبَهُۥ وَرَآءَ ظَهۡرِهِۦ ١٠

10. และส่วนผู้ที่ถูกยื่นบันทึกของเขาให้ทางเบื้องหลังของเขา

فَسَوۡفَ يَدۡعُواْ ثُبُورٗا ١١

11. แล้วเขาก็จะร้องเรียกหาความหายนะ

وَيَصۡلَىٰ سَعِيرًا ١٢

12. และเขาจะเข้าไปในเปลวเพลิง

إِنَّهُۥ كَانَ فِيٓ أَهۡلِهِۦ مَسۡرُورًا ١٣

13. แท้จริงเขา (ในโลกดุนยา) เคยร่าเริงอยู่กับครอบครัวของเขา

إِنَّهُۥ ظَنَّ أَن لَّن يَحُورَ ١٤

14. แท้จริงเราคิดว่าเขาจะไม่กลับมา (หาอัล-ลอฮฺ) อีกเป็นอันขาด

بَلَىٰٓۚ إِنَّ رَبَّهُۥ كَانَ بِهِۦ بَصِيرٗا ١٥

15. พึงรู้เถิดว่า แท้จริงพระเจ้าของเขาทรงสอดส่องเขาอยู่เสมอ[2]

فَلَآ أُقۡسِمُ بِٱلشَّفَقِ ١٦

16. ข้าขอยืนยันการสาบานด้วยยามตะวันยอแสง

---

[1] โอ้มนุษย์เอ๋ย เจ้าจงพากเพียรพยายามและขะมักเขม้นด้วยการกระทำงานของเจ้าเถิด ซึ่งบั้นปลายของมันคือความตาย วันเวลาได้หมุนเวียนไป เจ้าก็กำลังวิ่งไปสู่ความตาย แล้วเจ้าก็จะไปพบกับพระเจ้าของเจ้า และพระองค์จะทรงตอบแทนผลงานของเจ้า ถ้าผลงานดีก็จะได้รับการตอบแทนที่ดี ถ้าผลงานชั่วก็จะได้รับการตอบแทนที่ชั่ว ส่วนผู้ที่ได้รับบันทึกของเขาด้วยมือขวาของเขา นี่คือสัญญาณแห่งความสุข การชำระสอบสวนก็จะเป็นไปอย่างง่ายดายสะดวกสบาย แล้วเขาก็จะกลับไปหาครอบครัวของเขาในสวนสวรรค์ด้วยความอิ่มเอิบและยินดีปรีดา

[2] สำหรับผู้ที่ได้รับบันทึกของเขาด้วยมือซ้ายทางเบื้องหลังของเขา นี่คือสัญญาณแห่งความทุกข์ เขาก็จะตะโกนร้องขอความหายนะ และมุ่งหวังว่าความตายหรือความวิบัติจงประสบแก่เขาเสียดีกว่า และเขาจะเข้าไปอยู่ในกองเพลิงที่ลุกโชนและทนทุกข์ทรมานอยู่ในนั้น เพราะเขาขณะที่มีชีวิตอยู่ในโลกดุนยานั้นเขาร่าเริงสนุกสนานอยู่กับครอบครัวของเขาหลงลืมและเผลอไผลไม่คิดถึงบั้นปลายและไม่เคยนึกถึงโลกอาคิเราะฮฺ คิดแต่เพียงว่าเขาจะไม่กลับไปหาพระเจ้าของเขาและอัลลอฮฺจะไม่ให้เขามีชีวิตขึ้นมาอีกหลังจากตายไปแล้ว เพื่อการชำระสอบสวนและการตอบแทน แน่นอนอัลลอฮฺจะให้เขามีชีวิตขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งเพื่อตอบแทนการงานทั้งหมดของเขาที่ดีและที่ชั่ว เพราะพระองค์ทรงสอดส่องต่อปวงบ่าวไม่มีสิ่งใดซ่อนเร้นไปจากพระองค์ได้

17. และด้วยกลางคืนที่มันรวมให้ชุมนุมกัน

وَٱلَّيۡلِ وَمَا وَسَقَ ﴿١٧﴾

18. และด้วยดวงจันทร์เมื่อมันเต็มดวง[1]

وَٱلۡقَمَرِ إِذَا ٱتَّسَقَ ﴿١٨﴾

19. แน่นอนพวกเจ้าจะต้องเผชิญกับสภาพหนึ่งหลังจากอีกสภาพหนึ่ง[2]

لَتَرۡكَبُنَّ طَبَقًا عَن طَبَقٖ ﴿١٩﴾

20. มีอะไรเกิดขึ้นแก่พวกเขา พวกเขาจึงไม่ศรัทธา

فَمَا لَهُمۡ لَا يُؤۡمِنُونَ ﴿٢٠﴾

21. และเมื่ออัลกุรอานได้ถูกอ่านให้พวกเขาฟัง พวกเขาก็ไม่สุญูด[3]

وَإِذَا قُرِئَ عَلَيۡهِمُ ٱلۡقُرۡءَانُ لَا يَسۡجُدُونَ۩ ﴿٢١﴾

22. แต่ตรงกันข้าม พวกปฏิเสธศรัทธานั้นพวกเขาไม่ยอมศรัทธา

بَلِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ يُكَذِّبُونَ ﴿٢٢﴾

23. และอัลลอฮฺทรงรู้ดียิ่งในสิ่งที่พวกเขาปิดบังไว้[4]

وَٱللَّهُ أَعۡلَمُ بِمَا يُوعُونَ ﴿٢٣﴾

24. ดังนั้นเจ้า (มุฮัมมัด) จงแจ้งแก่พวกเขาถึงการลงโทษอันเจ็บปวด[5]

فَبَشِّرۡهُم بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢٤﴾

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงยืนยันการสาบานด้วยสามสภาพของกาลเวลา คือ เมื่อยามตะวันยอแสงหลังจากดวงอาทิตย์ตกไปแล้ว ด้วยเวลากลางคืนขณะที่ทุก ๆ ชีวิตมารวมกันแต่ละสถานที่ และเมื่อยามที่ดวงจันทร์อยู่ในสภาพเต็มดวง

[2] ในอายะฮฺที่ 19 เป็นคำตอบของคำสาบาน คือ แน่นอนที่สุดที่พวกเจ้าจะพบกับสภาพของความน่ากลัวในวันกิยามะฮฺอย่างไม่ต้องสงสัย คือสภาพที่เลวร้าย

[3] เป็นคำถามเชิงปรามว่า ทำไมพวกมุชริกีนเหล่านั้นจึงไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และไม่เชื่อว่าจะมีการฟื้นคืนชีพหลังจากตายไปแล้ว ทั้ง ๆ ที่ได้มีหลักฐานยืนยันอย่างชัดแจ้งแล้ว และเมื่อได้ฟังอายาตอัลกุรอานก็ไม่ยอมอ่อนน้อม และไม่ยอมก้มลงกราบสุญูดต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา

[4] แต่ทว่าตามธรรมชาติของพวกกุฟฟารเหล่านั้น คือการปฏิเสธดื้อรั้นและฝ่าฝืน ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ยอมอ่อนน้อมขณะที่มีการอ่านอัลกุรอาน อัลลอฮฺนั้นทรงรู้ดียิ่งสิ่งที่ถูกรวบรวมไว้อยู่ในหัวอกของพวกเขา เช่น การปฏิเสธศรัทธาและการดื้อรั้น และการเป็นศัตรูกับท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และบรรดามุอฺมิน

[5] จงแจ้งข่าวร้ายแก่พวกเขาถึงการปฏิเสธศรัทธาและการหลงทางของพวกเขาว่า จะได้รับการลงโทษอย่างเจ็บปวด

إِلَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍۭ ﴿٢٥﴾

25. นอกจากบรรดาผู้ศรัทธาและกระทำความดีทั้งหลาย สำหรับพวกเขาจะได้รับรางวัล (การตอบแทน) อย่างไม่มีสิ้นสุด[1]

---

[1] แต่บรรดาผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ อีกทั้งยังมีการศรัทธามั่นและกระทำการงานที่ดี สำหรับพวกเขาจะได้รับรางวัลการตอบแทนในวันอาคิเราะฮฺอย่างต่อเนื่องไม่มีที่สิ้นสุด

(85) ซูเราะฮฺ อัลบุรูจญ์

البروج

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 22 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลบุรูจญ์

ซูเราะฮฺนี้เป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ ซึ่งเปิดเผยถึงข้อเท็จจริงแห่งอะกีดะฮฺอิสลามียะฮฺ แกนหลักซึ่งซูเราะฮฺกล่าวถึงก็คือเรื่องของ "บรรดาเจ้าของหลุมพรางอัศฮาบุลอุคดู๊ด" ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเสียสละด้วยชีวิตในทางของการเชื่อมั่นและศรัทธา

ซูเราะฮฺได้เริ่มด้วยการสาบานด้วยท้องฟ้าที่เกลื่อนกลาดด้วยดวงดาวน้อยใหญ่ ซึ่งหมุนเวียนไปตามจักรราศีด้วยวันอันยิ่งใหญ่ที่เป็นสักขีพยานคือวันกิยามะฮฺ และด้วยบรรดารอซูลและสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลาย ว่าบรรดาอาชญากรจะต้องประสบกับความพินาศ ซึ่งพวกเขาจับบรรดามุอฺมินโยนเข้าสู่กองไฟ เพื่อทดสอบเขาเหล่านั้นถึงการยึดมั่นในศาสนาของเขาเหล่านั้น "ขอสาบานด้วยท้องฟ้าที่เกลื่อนกลาดด้วยดวงดาว และด้วยวันที่ถูกสัญญาไว้ และด้วยผู้เป็นพยาน และผู้ที่ถูกเป็นพยานบรรดาเจ้าของหลุมพรางถูกสาปแช่ง ไฟที่เต็มไปด้วยเชื้อเพลิง ขณะที่พวกเขานั่งอยู่ตรงหน้าและพวกเขารู้เห็นเป็นพยานต่อสิ่งที่บรรดาลูกน้องกระทำต่อบรรดาผู้ศรัทธา"

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงสัญญาร้ายและการเตือนสำทับแก่บรรดาผู้กระทำความผิดต่อการกระทำอันน่าเกลียดน่าสังเวชของพวกเขา "แท้จริงพวกที่ประหัตประหารบรรดาผู้ศรัทธาชายและบรรดาผู้ศรัทธาหญิง แล้วพวกเขามิได้สำนึกผิดกลับตัวนั้นพวกเขาจะได้รับการลงโทษแห่งนรกญะฮันนัม และพวกเขาจะได้รับการลงโทษแห่งการเผาไหม้"

หลังจากนั้นซูเราะฮฺได้กล่าวถึงเดชานุภาพของอัลลอฮฺ ในการพยาบาทต่อพวกศัตรูของพระองค์ ซึ่งพวกเขาประหัตประหารปวงบ่าวที่เป็นที่รักใคร่ของพระองค์ "แท้จริงการลงโทษอย่างรุนแรงแห่งพระเจ้าของเจ้านั้นแข็งกร้าวยิ่งนัก แท้จริงพระองค์คือผู้ทรงให้บังเกิดครั้งแรก และทรงให้กลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีก และพระองค์คือผู้ทรง

อภัยโทษผู้ทรงรักใคร่ปรานี เจ้าของบัลลังก์อันรุ่งโรจน์”

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยเรื่องของฟิรเอานฺทรราชผู้เกรี้ยวกราด และสิ่งประสบแก่ตัวของเขาและหมู่ชนของเขาคือความพินาศความหายนะอันเนื่องจากการกดขี่ข่มเหงและความเกรี้ยวกราด “ได้มีเรื่องราวของไพร่พลมายังเจ้าแล้วมิใช่หรือ ของฟิรเอานฺและซะมูดยิ่งไปกว่านั้นบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธายังไม่ยอมเชื่อ (ความจริง) และอัลลอฮฺทรงห้อมล้อมพวกเขาทุกด้าน มิใช่เช่นนั้นดอก ที่พวกเขาไม่ยอมเชื่อถืออัลกุรอานอันรุ่งโรจน์อยู่ในแผ่นจารึกที่ถูกเก็บรักษาไว้”

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ	بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
1. ขอสาบานด้วยชั้นฟ้าที่เกลื่อนกลาดด้วยดวงดาว	وَٱلسَّمَآءِ ذَاتِ ٱلْبُرُوجِ ﴿١﴾
2. และด้วยวันที่ถูกสัญญาไว้	وَٱلْيَوْمِ ٱلْمَوْعُودِ ﴿٢﴾
3. และด้วยผู้เป็นพยานและผู้ที่ถูกเป็นพยาน[1]	وَشَاهِدٍ وَمَشْهُودٍ ﴿٣﴾
4. บรรดาเจ้าของหลุมพรางถูกสาปแช่ง	قُتِلَ أَصْحَٰبُ ٱلْأُخْدُودِ ﴿٤﴾
5. ไฟที่เต็มไปด้วยเชื้อเพลิง	ٱلنَّارِ ذَاتِ ٱلْوَقُودِ ﴿٥﴾
6. ขณะที่พวกเขานั่งอยู่ตรงหน้าไฟ	إِذْ هُمْ عَلَيْهَا قُعُودٌ ﴿٦﴾
7. และพวกเขารู้เห็นเป็นพยานต่อสิ่งที่บรรดาลูกน้องกระทำกับบรรดาผู้ศรัทธา[2]	وَهُمْ عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ بِٱلْمُؤْمِنِينَ شُهُودٌ ﴿٧﴾

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงสาบานด้วยชั้นฟ้าที่ถูกประดับไว้ด้วยดวงดาวอย่างกระจัดกระจาย และวันกิยามะฮฺ ซึ่งอัลลอฮฺทรงสัญญาไว้กับสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลายว่า "อัลลอฮฺนั้นไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์แน่นอนพระองค์ทรงรวบรวม พวกเจ้าทั้งหลายสู่วันกิยามะฮฺ ซึ่งไม่มีการสงสัยใด ๆ ในวันนั้น "และขอสาบานด้วยมุฮัมมัดและบรรดานะบีซึ่งจะเป็นพยานต่อประชาชาติของพวกเขาในวันกิยามะฮฺ กล่าวกันว่า ผู้เป็นพยาน คือวันกิยามะฮฺ หรือวันศุกร์ และผู้ที่ถูกเป็นพยานคือวันอะระฟะฮฺ

[2] อายะฮฺที่ 4 คือคำตอบของคำสาบาน ความหมายก็คือ ขออัลลอฮฺทรงสาปแช่งบรรดาเจ้าของหลุมพราง ซึ่งพวกเขาได้ขุดหลุมพราง แล้วได้จุดไฟเพื่อเผาบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธา หลุมพรางนั้นถูกจุดให้ลุกไหม้เป็นกองเพลิง ขณะที่พวกเขานั่งเรียงรายล้อมรอบกองไฟกันอยู่ และเป็นพยานในการกระทำอย่างโหดร้ายทารุณ จุดมุ่งหมายในการประทานอัลอายาตเหล่านี้เพื่อเป็นการขู่พวกกุฟฟารมักกะฮฺ เพราะพวกเขาเหล่านั้นได้ทำร้ายบรรดามุอฺมินที่ยอมรับนับถืออิสลามเพื่อให้กลับไปรับศาสนาเดิม แต่บรรดามุอฺมินได้ปฏิเสธการขู่เข็ญของพวกเขา ดังนั้นอัลลอฮฺ ตะอาลา จึงทรงกล่าวถึงเรื่องหลุมพรางนี้เป็นการแจ้งข่าวร้ายแก่บรรดาพวกกุฟฟาร และเป็นการปลอบใจแก่บรรดามุอฺมินผู้ถูกทรมาน

وَمَا نَقَمُواْ مِنۡهُمۡ إِلَّآ أَن يُؤۡمِنُواْ بِٱللَّهِ
ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡحَمِيدِ ٨

8. และพวกเขามิได้แก้แค้นเขาเหล่านั้น เว้นแต่ว่าเขาเหล่านั้นศรัทธาต่ออัลลอฮฺผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงได้รับการสรรเสริญ

ٱلَّذِي لَهُۥ مُلۡكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ
وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ شَهِيدٌ ٩

9. ผู้ซึ่งกรรมสิทธิ์แห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินเป็นของพระองค์ และอัลลอฮฺนั้นทรงเป็นพยานต่อทุกสิ่งอย่าง[1]

إِنَّ ٱلَّذِينَ فَتَنُواْ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ وَٱلۡمُؤۡمِنَٰتِ ثُمَّ لَمۡ يَتُوبُواْ
فَلَهُمۡ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَلَهُمۡ عَذَابُ ٱلۡحَرِيقِ ١٠

10. แท้จริง พวกที่ประหัตประหารบรรดาผู้ศรัทธาชายและบรรดาผู้ศรัทธาหญิง แล้วพวกเขามิได้สำนึกผิดกลับตัวนั้น พวกเขาจะได้รับการลงโทษแห่งนรกญะฮันนัม และพวกเขาจะได้รับการลงโทษแห่งการเผาไหม้[2]

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُمۡ جَنَّٰتٞ
تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُۚ ذَٰلِكَ ٱلۡفَوۡزُ ٱلۡكَبِيرُ ١١

11. แท้จริงบรรดาผู้ศรัทธาและประกอบความดีทั้งหลาย พวกเขาจะได้รับสวนสวรรค์หลากหลาย ณ เบื้องล่างของมันมีลำน้ำหลายสายไหลผ่าน นั่นคือชัยชนะอันใหญ่หลวง[3]

---

[1] บรรดามุอฺมินมิได้มีความผิดแต่อย่างใด และการแก้แค้นของพวกเขาเหล่านั้นต่อบรรดามุอฺมินก็มิใช่อื่นใด เว้นแต่ว่าพวกเขาศรัทธาต่ออัลลอฮฺผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงได้รับการสรรเสริญ ผู้ทรงกรรมสิทธิ์แห่งสากลโลก ผู้ทรงเหมาะสมยิ่งแห่งการมีเกียรติและการสรรเสริญ และอัลลอฮฺนั้นทรงสอดส่องต่อการงานทั้งหลายของปวงบ่าว ไม่มีสิ่งซ่อนเร้นใด ๆ ในกิจการต่าง ๆ ของพวกเขาจะซ่อนเร้นไปจากพระองค์ ในการนี้เป็นข่าวดีแก่บรรดามุอฺมินและเป็นการแจ้งข่าวร้ายแก่บรรดาผู้กระทำผิดทั้งหลาย

[2] บรรดาผู้ที่ทำหน้าที่ทรมานและเผาไหม้บรรดามุอฺมินชายและบรรดามุอฺมินหญิง เพื่อที่จะบีบบังคับพวกเขาให้กลับศาสนานั้น หากพวกเขายังไม่กลับเนื้อกลับตัวจากกระทำอันชั่วช้าแล้ว พวกเขาจะได้รับการลงโทษแห่งนรกญะฮันนัมอย่างน่าอัปยศ เพราะการกุฟุรของพวกเขาและจะได้รับการลงโทษแห่งการเผาไหม้ เพราะการกระทำของพวกเขาแก่บรรดามุอฺมิน

[3] ส่วนบรรดาผู้ศรัทธาและเป็นผู้ประกอบความดี พวกเขาจะได้รับสวนสวรรค์อันหรูหรามากหลาย ซึ่งภายใต้ปราสาทนั้นจะมีธารน้ำไหลผ่านตลอดเวลา และนั่นคือชัยชนะอันใหญ่หลวง ซึ่งจะไม่มีความสุขชนิดใดหรือชัยชนะอันใดเทียบเท่า

12. แท้จริงการลงโทษอย่างรุนแรงแห่งพระเจ้าของเจ้านั้นแข็งกร้าวยิ่งนัก[1]	إِنَّ بَطْشَ رَبِّكَ لَشَدِيدٌ ﴿١٢﴾
13. แท้จริงพระองค์คือผู้ทรงให้บังเกิดครั้งแรก และทรงให้กลับฟื้นคืนชีพขึ้นอีก	إِنَّهُۥ هُوَ يُبْدِئُ وَيُعِيدُ ﴿١٣﴾
14. และพระองค์คือผู้ทรงอภัยโทษผู้ทรงรักใคร่ปรานี	وَهُوَ الْغَفُورُ الْوَدُودُ ﴿١٤﴾
15. เจ้าของบัลลังก์อันรุ่งโรจน์	ذُو الْعَرْشِ الْمَجِيدُ ﴿١٥﴾
16. ผู้ทรงกระทำอย่างเด็ดขาดตามที่พระองค์ทรงประสงค์[2]	فَعَّالٌ لِّمَا يُرِيدُ ﴿١٦﴾
17. ได้มีเรื่องราวของไพร่พลมายังเจ้า แล้วมิใช่หรือ[3]	هَلْ أَتَىٰكَ حَدِيثُ الْجُنُودِ ﴿١٧﴾
18. ของฟิรเอานฺและษะมูด[4]	فِرْعَوْنَ وَثَمُودَ ﴿١٨﴾
19. ยิ่งไปกว่านั้นบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธายังไม่ยอมเชื่อ (ความจริง)	بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي تَكْذِيبٍ ﴿١٩﴾

---

[1] แท้จริงการแก้แค้นของอัลลอฮฺ และการลงโทษอย่างสาหัสของพระองค์นั้นเป็นการตอบแทนในชั้นสุดยอดแห่งการทรมาน

[2] พระองค์ ญัลละวะอะลา เป็นผู้ทรงให้บังเกิดผู้ทรงสามารถ ซึ่งพระองค์ทรงให้บังเกิดจากไม่มีอะไรเลย แล้วทรงให้พวกเขากลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาหลังจากตายไปแล้ว พระองค์เป็นผู้ทรงปกปิดความผิดต่าง ๆ ของปวงบ่าวของพระองค์ที่เป็นผู้ศรัทธาเป็นผู้ทรงรักใคร่ปรานีต่อบรรดาผู้ที่ใกล้ชิดพระองค์ ผู้เป็นเจ้าของบัลลังก์อันยิ่งใหญ่อันรุ่งโรจน์ พระองค์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงประสงค์ทรงชี้ขาดตัดสินตามที่พระองค์ทรงประสงค์ไม่มีผู้ใดวิจารณ์การตัดสินของพระองค์ และไม่มีผู้ใดตอบโต้กฎสภาวะของพระองค์

[3] โอ้มุฮัมมัด ได้มีข่าวคราวของหมู่ชนที่ปฏิเสธศรัทธามายังเจ้าแล้วมิใช่หรือ ซึ่งพวกเขาได้ทำสงครามต่อต้านบรรดารอซูล บรรดานะบี แล้วพวกเขาก็ได้เผชิญกับการลงโทษและการแก้แค้นอย่างสาสมเพราะการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขา

[4] หมู่ชนดังกล่าวนั้นคือหมู่ชนฟิรเอานฺและษะมูด ซึ่งพวกเขามีกำลังไพร่พลอย่างมั่นคงและแข็งแรงกว่าหมู่ชนของเจ้า คือพวกกุฟฟารกุเรช

20. และอัลลอฮฺทรงห้อมล้อมพวกเขาทุกด้าน[1]

وَٱللَّهُ مِن وَرَآئِهِم مُّحِيطٌۢ ۝٢٠

21. มิใช่เช่นนั้นดอก ที่พวกเขาไม่ยอมเชื่อถือ
คือกุรอานอันรุ่งโรจน์

بَلْ هُوَ قُرْءَانٌ مَّجِيدٌ ۝٢١

22. อยู่ในแผ่นจารึกที่ถูกเก็บรักษาไว้[2]

فِى لَوْحٍ مَّحْفُوظٍۭ ۝٢٢

---

[1] พวกเขาเหล่านั้นมิได้ใคร่ครวญถึงสิ่งที่พวกปฏิเสธศรัทธาในอดีตได้รับ แต่พวกเขายังคงดื้อรั้นในการปฏิเสธศรัทธามากยิ่งกว่าหมู่ชนในอดีต กระนั้นก็ดี อัลลอฮฺ ตะอาลานั้นทรงมีความสามารถเหนือพวกเขา พวกเขาจะไม่รอดพ้นไปจากพระองค์ได้เพราะพวกเขาอยู่ในเงื้อมพระหัตถ์ของพระองค์ทุกกาลเวลา

[2] สิ่งที่พวกเขาปฏิเสธไม่ยอมเชื่อก็คืออัลกุรอาน คัมภีร์อันยิ่งใหญ่อันรุ่งโรจน์อันมีเกียรติ ซึ่งถูกเก็บรักษาไว้ในแผ่นจารึกในชั้นฟ้า ถูกเก็บรักษาให้พ้นจากการต่อเติมและตัดทอนและบิดเบือนและเปลี่ยนแปลง

(86) ซูเราะฮฺ อัฏฏอริก

سُورَةُ الطَّارِقِ

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 17 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัฏฏอริก

ซูเราะฮฺนี้เป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ ที่เยียวยาเรื่องบางเรื่องเกี่ยวกับอะกีดะฮฺอิสลามียะฮฺ แกนหลักของซูเราะฮฺกล่าวถึงเรื่องการศรัทธา การฟื้นคืนชีพ และการชุมนุม ข้อพิสูจน์อันชัดแจ้งและหลักฐานอันแน่นอนได้ยืนยันถึงความสามารถของอัลลอฮฺ ตะอาลา ที่จะให้มีการฟื้นคืนชีพเพราะผู้ที่ทรงบังเกิดมนุษย์จากไม่มีอะไรเลย ย่อมสามารถที่จะให้เขากลับฟื้นคืนชีพหลังจากตายไปแล้ว

ซูเราะฮฺได้เริ่มด้วยการสาบานด้วยท้องฟ้าที่ประดับด้วยดวงดาวที่ประกายแสงที่ปรากฏให้เห็นในเวลากลางคืน เพื่อส่องแสงให้ความสะดวกแก่มนุษย์ในการเดินทาง และเพื่อชี้นำทางท่ามกลางความมืดทั้งทางบกและทางน้ำแก่มนุษย์ โดยที่มนุษย์ทุกคนถูกมอบหมายให้มีผู้คุ้มกันกิจการของเขาได้รับการระวังรักษาโดยมะลาอิกะฮฺผู้ทรงคุณธรรม “ขอสาบานด้วยท้องฟ้าและ (ดวงดาว) ที่มาในเวลาค่ำคืน และอะไรเล่าจะทำให้เจ้ารู้ได้ว่าสิ่งที่มาในเวลาค่ำคืนนั้นคืออะไร คือดวงดาวที่ประกายแสง ไม่มีชีวิตใด (อยู่โดยลำพัง) เว้นแต่มีผู้เฝ้ารักษามัน”

แล้วซูเราะฮฺได้นำหลักฐานและข้อพิสูจน์มายืนยันถึงเดชานุภาพของพระเจ้าแห่งสากลโลกที่จะให้มนุษย์กลับมีชีวิตขึ้นมาอีกหลังจากสูญสิ้นชีวิตไปแล้ว “ดังนั้นมนุษย์จงไตร่ตรองดูซิว่าเขาถูกบังเกิดมาจากอะไร เขาถูกบังเกิดมาจากน้ำที่พุ่งออกมา มันออกมาจากกระดูกสันหลัง (ของชาย) และกระดูกหน้าอก (ของหญิง) แท้จริงพระองค์ทรงสามารถอย่างแน่นอนที่จะให้กลับมาอีก (คือฟื้นคืนชีพ)”

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงการเปิดเผยสิ่งเร้นลับและเปิดม่านให้ความจริงประจักษ์ในวันอาคิเราะฮฺโดยที่ไม่มีผู้ช่วยเหลือและผู้คุ้มครองมนุษย์ “วันที่สิ่งเร้นลับทั้งหลายจะถูกเปิดเผย ดังนั้นเขาจะไม่มีพลังใด ๆ และไม่มีผู้ช่วยเหลือใด ๆ”

ซูเราะฮฺจบลงด้วยการกล่าวถึงอัลกุรอานอัลอะซีมเป็นปาฏิหาริย์ของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และเป็นพยานหลักฐานยืนยันแก่มวลมนุษย์ทั้งปวง และได้ชี้แจงความจริงของอัลกุรอานนี้ อีกทั้งได้สัญญาร้ายแก่พวกปฏิเสธศรัทธาที่กระทำความผิดถึงการลงโทษอันเจ็บปวด “ขอสาบานด้วยท้องฟ้าที่หลั่งน้ำฝนและแผ่นดินที่ปริออก (ให้เมล็ดพืชงอกเงยแท้จริงอัลกุรอานนั้นคือพระดำรัสที่จำแนกระหว่างความจริงกับความเท็จ) และอัลกุรอานนั้นมิใช่เรื่องไร้สาระ แท้จริงพวกเขากำลังวางแผนการกันอยู่ และข้าก็วางแผนการอยู่ ดังนั้นเจ้า (มุฮัมมัด) จงผ่อนปรนให้บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเถิด ข้าก็จะผ่อนปรนให้แก่พวกเขาระยะหนึ่ง”

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ	بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
1. ขอสาบานด้วยชั้นฟ้า และ (ดวงดาว) ที่มาในเวลาค่ำคืน	وَٱلسَّمَآءِ وَٱلطَّارِقِ ١
2. และอะไรเล่าจะทำให้เจ้ารู้ได้ว่าสิ่งที่มาในเวลาค่ำคืนนั้นคืออะไร	وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا ٱلطَّارِقُ ٢
3. คือดวงดาวที่ประกายแสง	ٱلنَّجۡمُ ٱلثَّاقِبُ ٣
4. ไม่มีชีวิตใด (อยู่โดยลำพัง) เว้นแต่มีผู้เฝ้ารักษามัน[1]	إِن كُلُّ نَفۡسٖ لَّمَّا عَلَيۡهَا حَافِظٞ ٤
5. ดังนั้นมนุษย์จงไตร่ตรองดูซิว่าเขาถูกบังเกิดมาจากอะไร	فَلۡيَنظُرِ ٱلۡإِنسَٰنُ مِمَّ خُلِقَ ٥
6. เขาถูกบังเกิดมาจากน้ำที่พุ่งออกมา	خُلِقَ مِن مَّآءٖ دَافِقٖ ٦
7. มันออกมาจากกระดูกสันหลัง (ของชาย) และกระดูกหน้าอก (ของหญิง)[2]	يَخۡرُجُ مِنۢ بَيۡنِ ٱلصُّلۡبِ وَٱلتَّرَآئِبِ ٧

---

[1] ข้าขอสาบานด้วยชั้นฟ้าและดวงดาวที่ประกายแสงในเวลาค่ำคืน การที่เรียกดวงดาวว่าอัฏฏอริกก็เพราะว่า ดวงดาวนี้จะปรากฏตัวในเวลากลางคืนและหายไปในเวลากลางวัน ทุกๆ สิ่งที่มาปรากฏตัวในเวลากลางคืนเรียกว่าอัฏฏอริก และเจ้าจะรู้ได้อย่างไรว่า อัฏฏอริกนั้นคืออะไร มันคือดวงดาวที่ประกายแสงในเวลาค่ำคืน อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวถึงดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวไว้มากมายในคัมภีร์ของพระองค์ ทั้งนี้เพราะสภาพของมัน รูปร่าง การโคจร การขึ้น และการตกของมันเป็นที่น่าประหลาดที่ชี้บ่งถึงความเป็นเอกะของพระผู้สร้างมันทั้งหลายอย่างสมบูรณ์แบบ ทั้งนี้เพราะการกระทำเป็นการชี้บ่งถึงผู้กระทำอายะฮฺที่ 4 เป็นคำตอบของการสาบาน กล่าวคือทุกชีวิตย่อมมีผู้เฝ้ารักษามัน คือมะลาอิกะฮฺบันทึกการกระทำของมันและสิ่งที่มันได้แสวงหาเอาไว้ทั้งดีและชั่ว

[2] มนุษย์ทุกคนจงใคร่ครวญในการเกิดมาครั้งแรกของเขา โดยไตร่ตรองและพินิจพิจารณาว่า อัลลอฮฺทรงบังเกิดมาจากอะไร เขาเกิดมาจากน้ำอสุจิที่ไหลพุ่งจากผู้ชายและผู้หญิง แล้วก็ประกอบกันเป็นทารกโดยอนุมัติของอัลลอฮฺ

إِنَّهُۥ عَلَىٰ رَجْعِهِۦ لَقَادِرٌ ٨

8. แท้จริงพระองค์ทรงสามารถอย่างแน่นอนที่จะให้เขากลับมาอีก (คือฟื้นคืนชีพ)

يَوْمَ تُبْلَى ٱلسَّرَآئِرُ ٩

9. วันที่สิ่งเร้นลับทั้งหลายจะถูกเปิดเผย[1]

فَمَا لَهُۥ مِن قُوَّةٍ وَلَا نَاصِرٍ ١٠

10. ดังนั้นเขาจะไม่มีพลังใด ๆ และไม่มีผู้ช่วยเหลือใด ๆ[2]

وَٱلسَّمَآءِ ذَاتِ ٱلرَّجْعِ ١١

11. ขอสาบานด้วยชั้นฟ้าที่หลั่งน้ำฝน

وَٱلْأَرْضِ ذَاتِ ٱلصَّدْعِ ١٢

12. และแผ่นดินที่ปริออก (ให้เมล็ดพืชงอกเงย)[3]

إِنَّهُۥ لَقَوْلٌ فَصْلٌ ١٣

13. แท้จริงอัลกุรอานนั้น คือพระดำรัสที่จำแนก (ระหว่างความจริงกับความเท็จ)

وَمَا هُوَ بِٱلْهَزْلِ ١٤

14. และอัลกุรอานนั้นมิใช่เรื่องไร้สาระ[4]

إِنَّهُمْ يَكِيدُونَ كَيْدًا ١٥

15. แท้จริงพวกเขากำลังวางแผนกันอยู่

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ซึ่งทรงสร้างมนุษย์โดยการเริ่มต้น ย่อมทรงสามารถที่จะให้เขากลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาหลังจากตายไปแล้ว วันที่จิตใจจะถูกทดสอบ และจะรู้ว่าจิตใจนั้นมีหลักศรัทธา และเจตนาเป็นอย่างไร เพื่อที่จะได้แยกแยะและประจักษ์ว่าอันใดดีอันใดชั่ว

[2] และในขณะนั้นมนุษย์จะไม่มีพลังใด ๆ ที่จะปกป้องเขาให้พ้นจากการลงโทษ และไม่มีผู้ช่วยเหลือใด ๆ ที่จะช่วยเหลือเขาให้รอดพ้นจากเคราะห์กรรมนั้นได้

[3] ข้าสาบานด้วยชั้นฟ้าที่หลั่งน้ำฝนลงมา ซึ่งได้หลั่งน้ำฝนลงมาให้ปวงบ่าวเป็นครั้งคราว มิฉะนั้นแล้วมนุษย์และสัตว์เลี้ยงจะประสบกับความวิบัติ และขอสาบานด้วยแผ่นดินที่ปริและแตกแยกออกเพื่อให้พืชผักต้นไม้ และดอกไม้งอกเงยออกมา

[4] อัลกุรอานนี้คือพระดำรัสของอัลลอฮฺ ตะอาลา ที่จำแนกระหว่างความจริงกับความเท็จ อัลกุรอานนี้เป็นคัมภีร์ที่บรรลุสู่จุดยอดในการแสดงออก และการตราบทบัญญัติ และเป็นปาฏิหาริย์ มิใช่เป็นคัมภีร์ที่ไร้สาระ หรือหาประโยชน์มิได้ แต่เป็นเรื่องจริงจังทั้งหมด เพราะเป็นพระดำรัสของอัลลอฮฺ ตะอาลา

وَأَكِيدُ كَيۡدٗا ١٦

16. และข้าก็วางแผนการอยู่[1]

فَمَهِّلِ ٱلۡكَٰفِرِينَ أَمۡهِلۡهُمۡ رُوَيۡدَۢا ١٧

17. ดังนั้น เจ้า (มุฮัมมัด) จงผ่อนปรนให้บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเถิด ข้าก็จะผ่อนปรนให้แก่พวกเขาระยะหนึ่ง[2]

---

[1] พวกมุชริกีนชาวมักกะฮฺเหล่านั้นกำลังวางแผนเพื่อที่จะดับรัศมีของอัลลอฮฺ และทำลายล้างบทบัญญัติของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และเราก็จะตอบแทนพวกเขาต่อการวางแผนของพวกเขาด้วยการผ่อนผันแล้วเราก็จะแก้แค้นด้วยการสังหาร ผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงอานุภาพที่จะกระทำสิ่งใดๆ ก็ได้

[2] ดังนั้นเจ้าอย่าได้รีบเร่งในการทำลายล้างและแก้แค้นพวกเขา แต่จงผ่อนปรนให้พวกเขาบ้างเล็กน้อย แล้วเจ้าก็จะเห็นสิ่งที่ข้าจะกระทำกับพวกเขา และนี่คือจุดยอดแห่งการสัญญาร้ายและการขู่สำทับ

(87) ซูเราะฮฺ อัลอะอฺลา

سورة الأعلى

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 19 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลอะอฺลา

ซูเราะฮฺอัล อะอฺลา เป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ ที่เยียวยาเรื่องต่างๆ โดยย่อดังต่อไปนี้

1. ซาตอันสูงส่งและคุณลักษณะบางประการของอัลลอฮฺ ญัลละวะอะลา และหลักฐานต่างๆ เกี่ยวกับเดชานุภาพและความเป็นเอกภาพ

2. อัลวะฮฺยฺและอัลกุรอานที่ถูกประทานลงมาแก่รอซูลคนสุดท้าย ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และการให้ง่ายในการท่องจำแก่ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

3. คำแนะนำที่ดีอันจะเป็นประโยชน์แก่บรรดาผู้มีหัวใจกระฉับกระเฉง และผู้ที่มีความสุข มีศรัทธาจะได้รับประโยชน์จากมัน

ซูเราะฮฺได้เริ่มด้วยการให้ความบริสุทธิ์ แด่อัลลอฮฺ ญัลละวะอะลา ซึ่งทรงสร้างแล้วทรงทำให้มันดีขึ้น ทรงสร้างแล้วทรงทำให้สวยงาม ทรงให้หญ้าและพืชผักงอกเงยออกมา เพื่อเป็นความเมตตาแก่ปวงบ่าว “จงแซ่ซ้องสดุดีพระนามแห่งพระเจ้าของเจ้า ผู้ทรงสูงส่งยิ่ง ผู้ทรงสร้างแล้วทรงทำให้สมบูรณ์ แล้วผู้ทรงกำหนดสภาวะแล้วทรงชี้แนะทาง”

แล้วได้กล่าวถึงอัลวะฮฺยฺและอัลกุรอาน และทำความพอใจให้แก่ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ด้วยการแจ้งข่าวดีในการคุ้มครองรักษาคัมภีร์อันทรงเกียรติ โดยจะให้เป็นการง่ายดายที่จะท่องจำ ไม่มีวันลืมเลย “เราจะสอนให้เจ้าอ่านและเจ้าจะไม่ลืม เว้นแต่สิ่งที่อัลลอฮฺทรงประสงค์ แท้จริงพระองค์ทรงรอบรู้สิ่งที่เปิดเผยและสิ่งซ่อนเร้น”

ซูเราะฮฺได้ใช้ให้ตักเตือนกันด้วยอัลกุรอานนี้ซึ่งบรรดามุอฺมินผู้ศรัทธาจะได้รับประโยชน์จากแสงสว่างของอัลกุรอาน และบรรดาผู้ยำเกรงจะได้รับบทเรียนจาก

การชี้นำของอัลกุรอาน “ดังนั้นจงตักเตือนกันเถิดเพราะการตักเตือนนั้นจะยังคุณประโยชน์ ผู้หวั่นกลัวจะได้รำลึก และผู้ที่ชั่วช้ายิ่งจะหลีกเลี่ยงการตักเตือนนั้น”

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการชี้แจงถึงชัยชนะของผู้ที่ขัดเกลาตัวเองจากความผิดและโทษต่างๆ และขัดเกลาตัวเองด้วยผลงานที่ดี “แน่นอนผู้ที่ขัดเกลาตนเองย่อมบรรลุความสำเร็จ และเขารำลึกถึงพระนามของพระเจ้าของเขา แล้วเขาทำละหมาด”

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

سَبِّحِ ٱسۡمَ رَبِّكَ ٱلۡأَعۡلَى ١

1. จงแซ่ซ้องสดุดี พระนามแห่งพระเจ้าของเจ้าผู้ทรงสูงสุดยิ่ง

ٱلَّذِي خَلَقَ فَسَوَّىٰ ٢

2. ผู้ทรงสร้างแล้วทรงทำให้สมบูรณ์[1]

وَٱلَّذِي قَدَّرَ فَهَدَىٰ ٣

3. และผู้ทรงกำหนดสภาวะแล้วทรงชี้แนะทาง

وَٱلَّذِيٓ أَخۡرَجَ ٱلۡمَرۡعَىٰ ٤

4. และผู้ทรงนำทุ่งหญ้าออกมา(ให้งอกเงยเป็นอาหารของปศุสัตว์)

فَجَعَلَهُۥ غُثَآءً أَحۡوَىٰ ٥

5. แล้วทรงทำให้มันเป็นซังแห้งสีคล้ำมอซอ[2]

سَنُقۡرِئُكَ فَلَا تَنسَىٰٓ ٦

6. เราจะสอนให้เจ้าอ่าน แล้วเจ้าจะไม่ลืม

إِلَّا مَا شَآءَ ٱللَّهُۚ إِنَّهُۥ يَعۡلَمُ ٱلۡجَهۡرَ وَمَا يَخۡفَىٰ ٧

7. เว้นแต่สิ่งที่อัลลอฮฺทรงประสงค์ แท้จริงพระองค์ทรงรอบรู้สิ่งที่เปิดเผยและสิ่งที่ซ่อนเร้น[3]

---

[1] มุฮัมมัดเอ๋ย เจ้าจงให้ความบริสุทธิ์ แด่พระเจ้าผู้สูงสุดยิ่งของเจ้าจากลักษณะต่างๆ ที่บกพร่อง และจากสิ่งที่บรรดาผู้อธรรมกล่าวถึงพระองค์ มีรายงานฮะดีษกล่าวว่า เมื่อท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัย-ฮิวะซัลลัม อ่านอายะฮฺนี้ท่านจะกล่าวว่า “ซุบฮานะร็อบ บิยัลอะอฺลา” “มหาบริสุทธิ์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงสูงยิ่งแห่งข้าพระองค์” พระผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งมวลและทรงทำให้สรรพสิ่งทั้งนั้นเรียบร้อยสมบูรณ์

[2] นักตัฟซีรกล่าวว่า สำหรับอายะฮฺนี้ไม่มีกรรมของกริยาเพื่อให้เกิดประโยชน์โดยทั่วไป คือทรงกำหนดสภาวะแก่ทุกๆ สรรพสิ่งและสัตว์ในสิ่งที่จะนำมาซึ่งผลประโยชน์ของมันแล้วทรงชี้แนะทางเพื่อให้รู้จักการแสวงหาผลประโยชน์ และทรงทำให้ทุ่งหญ้าที่มีทั้งเขียวชะอุ่มและเป็นซังแห้งเพื่อเป็นอาหารแก่ปศุสัตว์แต่ละชนิด มหาบริสุทธิ์แห่งพระองค์ซึ่งทรงทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไป เหมาะสมและรัดกุม

[3] โอ้มุฮัมมัดเอ๋ย เราจะสอนให้เจ้าอ่านอัลกุรอานอันยิ่งใหญ่ แล้วเจ้าก็จะท่องขึ้นใจในหัวอกของเจ้าและเจ้าจะไม่ลืมเลย แต่สิ่งที่อัลลอฮฺทรงประสงค์ที่จะลบล้างเจ้าก็จะลืม ในอายะฮฺนี้นับได้ว่าเป็นปาฏิหาริย์แก่ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เพราะท่านเป็นอุมมียฺ คือ อ่านไม่ออก เขียนไม่เป็น กระนั้นก็ดีท่านก็ไม่เคยลืมสิ่งที่ญิบรีลอะลัยฮิสสลามได้อ่านให้ท่านฟัง อันนี้นับได้ว่าเป็นข้อพิสูจน์อันยิ่งใหญ่ถึงความสัจจะในการเป็นนะบีของท่าน ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และพระองค์ทรงรอบรู้สิ่งที่ปวงบ่าวเปิดเผยและสิ่งที่พวกเขาปกปิด เช่น คำพูดหรือการกระทำ

وَنُيَسِّرُكَ لِلْيُسْرَىٰ ۝٨
8. และเราจะทำให้เป็นการง่ายดายแก่เจ้าซึ่งบัญญัติศาสนาอันง่ายดาย

فَذَكِّرْ إِن نَّفَعَتِ ٱلذِّكْرَىٰ ۝٩
9. ดังนั้นจงตักเตือนกันเถิด เพราะการตักเตือนกันนั้นจะยังคุณประโยชน์[1]

سَيَذَّكَّرُ مَن يَخْشَىٰ ۝١٠
10. ผู้ที่หวั่นกลัวจะได้รำลึก[2]

وَيَتَجَنَّبُهَا ٱلْأَشْقَى ۝١١
11. และผู้ที่ชั่วช้ายิ่งจะหลีกเลี่ยงการตักเตือนนั้น

ٱلَّذِى يَصْلَى ٱلنَّارَ ٱلْكُبْرَىٰ ۝١٢
12. ซึ่งเขาจะเข้าไปเผาไหม้ในไฟกองใหญ่

ثُمَّ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَىٰ ۝١٣
13. แล้วเขาจะไม่ตายในนั้นและจะไม่เป็นด้วย[3]

قَدْ أَفْلَحَ مَن تَزَكَّىٰ ۝١٤
14. แน่นอนผู้ที่ขัดเกลาตนเอง ย่อมบรรลุความสำเร็จ

وَذَكَرَ ٱسْمَ رَبِّهِۦ فَصَلَّىٰ ۝١٥
15. และเขารำลึกถึงพระนามแห่งพระเจ้าของเขา แล้วเขาทำละหมาด[4]

بَلْ تُؤْثِرُونَ ٱلْحَيَوٰةَ ٱلدُّنْيَا ۝١٦
16. หามิได้ แต่พวกเจ้าเลือกเอาการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ต่างหาก

---

[1] และเราจะประทานความสำเร็จแก่เจ้าในการเข้าใจต่อบัญญัติศาสนาที่ง่ายดาย ดังนั้นเจ้าจงตักเตือนด้วยอัลกุรอานนี้ โดยที่การตักเตือนและการแนะนำสั่งสอนกันนั้นจะอำนวยประโยชน์ซึ่งกันและกัน

[2] สำหรับผู้ที่มีความยำเกรงต่ออัลลอฮฺเท่านั้น การตักเตือนและแนะนำสั่งสอนจะเกิดประโยชน์

[3] คนกาฟิรที่ชั่วช้าเท่านั้นที่จะปฏิเสธและหลีกเลี่ยงการตักเตือนนั้นๆ ซึ่งเขาจะเข้าไปอยู่ในนรกญะฮันนัมและเผาไหม้อยู่ในไฟกองใหญ่ แล้วเขาก็จะไม่ตาย เพื่อที่จะได้พักผ่อนหมดสิ้นเคราะห์กรรม และเขาก็จะไม่เป็นเพื่อที่จะได้มีชีวิตอยู่อย่างดีมีเกียรติ แต่เขาจะอยู่ในการลงโทษและความยากลำบากตลอดไป

[4] ผู้ที่ขัดเกลาจิตใจของเขาด้วยอีมาน และมีความบริสุทธิ์ในการทำงานของเขาเพื่ออัลลอฮฺเขาผู้นั้นย่อมประสบความสำเร็จและมีชัยชนะ และรำลึกถึงความยิ่งใหญ่แห่งพระเจ้าของเขา แล้วเขาก็ทำละหมาดโดยมีสมาธิ และปฏิบัติตามข้อใช้ของพระองค์

17. ทั้ง ๆ ที่ปรโลกนั้นดีกว่าและจีรังกว่า[1]	وَٱلۡأٓخِرَةُ خَيۡرٞ وَأَبۡقَىٰٓ ١٧
18. แท้จริง (ข้อเตือนสติ) นี้มีอยู่ในคัมภีร์ก่อน ๆ มาแล้ว	إِنَّ هَٰذَا لَفِي ٱلصُّحُفِ ٱلۡأُولَىٰ ١٨
19. คือคัมภีร์ของอิบรอฮีมและมูซา[2]	صُحُفِ إِبۡرَٰهِيمَ وَمُوسَىٰ ١٩

[1] เปล่าเลย แต่พวกเจ้าโอ้มนุษย์เอ๋ย เลือกเอาการดำรงชีวิตอยู่ในโลกที่สูญสลายเหนือกว่าโลกอาคิเราะฮฺ อันจีรังแล้วพวกเจ้าก็เหน็ดเหนื่อยอยู่กับโลกดุนยานี้จนกระทั่งพวกเจ้าลืมโลกอาคิเราะฮฺ ทั้ง ๆ ที่โลกอาคิเราะฮฺนั้นดีกว่าโลกดุนยาอย่างแน่นอน

[2] ข้อตักเตือนที่กล่าวไว้ในซูเราะฮฺนี้ได้ถูกบันทึกไว้อย่างแน่นอนในบรรดาคัมภีร์ก่อน ๆ ที่ถูกประทานลงมาแก่อิบรอฮีมและมูซา อะลัยฮิมัสสลาม

(88) ซูเราะฮฺ อัลฆอชิยะฮฺ

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 26 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลฆอชิยะฮฺ

ซูเราะฮฺ อัลฆอชิยะฮฺ เป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ ได้กล่าวถึงเรื่องสำคัญสองเรื่อง คือ

1. วันกิยามะฮฺ สภาพและความน่ากลัวของวันนั้น และสิ่งที่ผู้ปฏิเสธศรัทธาจะได้พบในวันนั้น ถึงความเหนื่อยยากและเคราะห์กรรม และสิ่งที่ผู้ศรัทธาจะได้พบกับความสงบสุขและความเบิกบานในวันนั้น

2. หลักฐานและข้อพิสูจน์ต่าง ๆ ถึงความเป็นเอกภาพของพระเจ้าแห่งสากลโลก และเดชานุภาพอย่างน่างงันของพระองค์ ในการสร้างอูฐอันน่าประหลาด ท้องฟ้าอันน่าบรรเจิด ภูเขาอันสูงตระหง่านและแผ่นดินที่ปูลาดอย่างกว้างขวาง ทั้งหมดนี้เป็นหลักฐานยืนยันถึงความเป็นเอกภาพของอัลลอฮฺ และความรุ่งโรจน์แห่งอำนาจของพระองค์

ซูเราะฮฺ จบลงด้วยการเตือนถึงการกลับไปของมนุษย์ทั้งปวงไปยังอัลลอฮฺ ซุบฮานะฮูวะตะอาลาเพื่อการชำระและการตอบแทน

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ الْغَاشِيَةِ ﴿١﴾

1. ข่าวคราวของการครอบงำ (แห่งความรุนแรง) ได้มายังเจ้าแล้วมิใช่หรือ[1]

وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ خَاشِعَةٌ ﴿٢﴾

2. ในวันนั้นมีหลายใบหน้าที่ต่ำต้อย

عَامِلَةٌ نَّاصِبَةٌ ﴿٣﴾

3. ใบหน้าที่ทำงานหนัก ระกำใจ

تَصْلَىٰ نَارًا حَامِيَةً ﴿٤﴾

4. เข้าไปเผาไหม้ในไฟอันร้อนแรง

تُسْقَىٰ مِنْ عَيْنٍ آنِيَةٍ ﴿٥﴾

5. จะถูกให้ดื่มจากน้ำพุที่ร้อนจัด

لَّيْسَ لَهُمْ طَعَامٌ إِلَّا مِن ضَرِيعٍ ﴿٦﴾

6. ไม่มีอาหารอื่นนอกจากต้นหนามแห้ง

لَّا يُسْمِنُ وَلَا يُغْنِي مِن جُوعٍ ﴿٧﴾

7. มันจะไม่ทำให้อ้วน และไม่ทำให้หายหิว[2]

وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَّاعِمَةٌ ﴿٨﴾

8. ในวันนั้นมีหลายใบหน้าที่เบิกบาน

لِّسَعْيِهَا رَاضِيَةٌ ﴿٩﴾

9. พึงพอใจเพราะการกระทำของพวกเขา

---

[1] โอ้มุฮัมมัดเอ๋ย ข่าวคราวความหายนะอย่างใหญ่หลวงซึ่งมันจะครอบงำมนุษย์ด้วยความรุนแรงของมัน ได้มีมายังเจ้าแล้วมิใช่หรือ หมายถึงวันกิยามะฮฺ

[2] ในวันนั้นใบหน้าทั้งหลายจะเป็นใบหน้าที่ต่ำต้อยยอมจำนนถูกหมิ่นประมาท เป็นใบหน้าที่ทำงานหนักตลอดเวลาเพราะจะต้องกังวลอยู่กับ โซ่ที่ถูกตรวนจึงอยู่ในสภาพที่ตรอมใจ จะเข้าไปอยู่ในกองไฟที่ร้อนระอุ เขาจะดื่มน้ำจากตาน้ำที่มีความร้อนอย่างสุดยอด อาหารของพวกเขาก็คือต้นหนามแห้ง พวกกุเรชเรียกว่า "อัชชุบรุก" เป็นอาหารที่เลวที่สุด แน่นอนอาหารจำพวกนี้จะไม่เกิดประโยชน์อันใดทางโภชนาการและจะไม่ทำให้คลายจากความหิวโหยด้วย

10. อยู่ในสวนสวรรค์อันสูงตระหง่าน[1]	فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ﴿١٠﴾
11. จะไม่ได้ยินเรื่องไร้สาระในนั้น	لَّا تَسْمَعُ فِيهَا لَاغِيَةً ﴿١١﴾
12. ในนั้นมีตาน้ำไหลริน	فِيهَا عَيْنٌ جَارِيَةٌ ﴿١٢﴾
13. ในนั้นมีเตียงที่ถูกยกไว้สูงเด่น	فِيهَا سُرُرٌ مَّرْفُوعَةٌ ﴿١٣﴾
14. และมีแก้วน้ำถูกวางไว้	وَأَكْوَابٌ مَّوْضُوعَةٌ ﴿١٤﴾
15. และมีหมอนอิงถูกเรียงไว้เป็นแถว	وَنَمَارِقُ مَصْفُوفَةٌ ﴿١٥﴾
16. และมีพรมอย่างดีเลิศถูกปูไว้[2]	وَزَرَابِيُّ مَبْثُوثَةٌ ﴿١٦﴾
17. พวกเขาไม่พิจารณาดูอูฐดอกหรือว่ามันถูกบังเกิดมาอย่างไร	أَفَلَا يَنظُرُونَ إِلَى الْإِبِلِ كَيْفَ خُلِقَتْ ﴿١٧﴾
18. และ (ไม่พิจารณาดู) ท้องฟ้าบ้างหรือว่ามันถูกยกให้สูงขึ้นอย่างไร	وَإِلَى السَّمَاءِ كَيْفَ رُفِعَتْ ﴿١٨﴾
19. และ (ไม่พิจารณาดู) ภูเขาบ้างหรือว่า มันถูกปักตั้งไว้อย่างไร	وَإِلَى الْجِبَالِ كَيْفَ نُصِبَتْ ﴿١٩﴾

---

[1] และในวันนั้นอีกเช่นเดียวกันใบหน้าของบรรดามุอฺมินจะเป็นใบหน้าที่เบิกบานยิ้มแย้มแจ่มใส มีความสดชื่นและสุขสำราญ พวกเขาจะพึงพอใจในผลงานที่ได้กระทำไว้ในโลกดุนยา คือการจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺตะอาลา พวกเขาจะอยู่ในสวนสวรรค์อันรื่นรมย์ ซึ่งอยู่ในที่สูงตระหง่านและมีเกียรติอันสูง พวกเขาจะอยู่ในห้องพิเศษเฉพาะด้วยความสงบสุขและปลอดภัย

[2] ตั้งแต่อายะฮฺที่ 11 ถึงอายะฮฺที่ 16 กล่าวถึงสภาพในสวนสวรรค์และบริการที่พวกเขาจะได้รับเมื่อเข้าไปอยู่ข้างในแล้ว

20. และ (ไม่พิจารณาดู) แผ่นดินบ้างหรือว่ามันถูกแผ่ลาดไว้อย่างไร[1]	وَإِلَى ٱلْأَرْضِ كَيْفَ سُطِحَتْ ﴿٢٠﴾
21. ดังนั้นจงตักเตือนเถิด เพราะแท้จริงเจ้าเป็นเพียงผู้ตักเตือนเท่านั้น	فَذَكِّرْ إِنَّمَآ أَنتَ مُذَكِّرٌ ﴿٢١﴾
22. เจ้ามิใช่ผู้มีอำนาจเหนือพวกเขา[2]	لَّسْتَ عَلَيْهِم بِمُصَيْطِرٍ ﴿٢٢﴾
23. นอกจากผู้ที่ผินหลังให้และปฏิเสธศรัทธาเท่านั้น	إِلَّا مَن تَوَلَّىٰ وَكَفَرَ ﴿٢٣﴾
24. อัลลอฮฺจะทรงลงโทษเขา ซึ่งการลงโทษอันมหันต์[3]	فَيُعَذِّبُهُ ٱللَّهُ ٱلْعَذَابَ ٱلْأَكْبَرَ ﴿٢٤﴾
25. แท้จริง ยังเราเท่านั้นคือการกลับมาของพวกเขา	إِنَّ إِلَيْنَآ إِيَابَهُمْ ﴿٢٥﴾

---

[1] มนุษย์เหล่านั้นมิได้พิจารณาใคร่ครวญดูอูฐบ้างดอกหรือว่า อัลลอฮฺทรงบังเกิดมันมาในรูปแบบที่แปลกประหลาด มีความอดทนและบึกบึนอย่างไร อันนับได้ว่าเป็นการบ่งชี้ถึงเดชานุภาพของพระผู้ทรงบังเกิดมัน พวกเขามิได้พิจารณาใคร่ครวญดูท้องฟ้า ซึ่งพระองค์ทรงสร้างมันอย่างแนบเนียนรัดกุม และทรงยกให้มันสูงขึ้นสุดลูกหูลูกตา โดยปราศจากเสาค้ำจุนและมิได้พิจารณาใคร่ครวญดูภูเขาที่สูงตระหง่านว่ามันถูกปักตั้งไว้อย่างแน่นหนา ไม่สั่นสะเทือน อีกทั้งแผ่นดินซึ่งพวกเขามีชีวิตอยู่บนมัน ว่ามันถูกปูแผ่ลาดออกไปอย่างกว้างไกล โดยที่พวกเขาพักอาศัยอยู่และทำมาหากินด้วยการปลูกพืชผักชนิดต่าง ๆ อีกทั้งสัญจรไปมาอย่างสะดวกสบาย การที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงนำสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มากล่าวไว้ ก็เพราะว่าชาวอาหรับชนบทนั้นพวกเขาได้พบเห็นสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นเป็นประจำ เพราะพวกเขาต้องเดินทางอยู่เสมอเพื่อแสวงหาแหล่งที่ทำมาหากินในถิ่นต่าง ๆ ทั้งนี้เพื่อที่จะให้พวกเขาตระหนักถึงเดชานุภาพของพระผู้สร้างสิ่งเหล่านั้นว่าพระองค์คือพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่

[2] เมื่ออัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวถึงหลักฐานแห่งความเป็นเอกภาพของพระองค์แล้ว แต่พวกกุฟฟารก็มิได้ตระหนักถึงบุญคุณของพระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงทรงใช้ให้นะบีของพระองค์ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ตักเตือนและขู่สำทับพวกเขาถึงผลร้ายที่จะติดตามมา เจ้าไม่ต้องสนใจกับพวกเขาว่าจะพิจารณาใคร่ครวญหรือไม่ เพราะเจ้าเป็นแต่เพียงผู้ตักเตือนเท่านั้น เจ้าไม่มีอำนาจอันใดที่จะไปบังคับพวกเขาให้เกิดความศรัทธา

[3] แต่ผู้ที่ผินหลังให้กับการแนะนำและการตักเตือนและปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺนั้น อัลลอฮฺจะทรงลงโทษเขา ซึ่งการลงโทษอย่างมหันต์ด้วยไฟนรกญะฮันนัมตลอดกาล

ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُم ﴿٢٦﴾

26. แล้วก็แท้จริงหน้าที่ของเรานั้นคือการชำระพวกเขา[1]

[1] และในที่สุดพวกเขาจะต้องกลับไปหาอัลลอฮฺ ตะอาลา แต่องค์เดียวเท่านั้น และการชำระสอบสวนและการตอบแทนนั้นเป็นหน้าที่ของอัลลอฮฺ ตะอาลา แต่องค์เดียว

(89) ซูเราะฮฺ อัลฟัจญรฺ

سورة الفجر

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 30 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลฟัจญรฺ

ซูเราะฮฺ อัลฟัจญรฺเป็นซูเราะฮฺ ซึ่งกล่าวถึงเรื่องสำคัญ ๆ 3 เรื่องด้วยกันคือ

1. กล่าวถึงเรื่องราวต่าง ๆ ของบางประชาชาติที่ปฏิเสธต่อบรรดารอซูลของอัลลอฮฺ เช่น หมู่ชนอ๊าด ซะมูด และหมู่ชนฟิรเอานฺ พร้อมทั้งได้ชี้แจงถึงสิ่งที่พวกเขาได้รับการลงโทษและความวิบัติเนื่องจากการละเมิดขอบเขตของพวกเขา "เจ้าไม่เห็นดอกหรือว่า พระเจ้าของเจ้ากระทำต่อพวกอ๊าดอย่างไร"

2. ชี้แจงถึงแนวทางของอัลลอฮฺ ตะอาลา ในการทดสอบปวงบ่าวเกี่ยวกับการมีชีวิตอยู่นี้ด้วยความดีและความชั่ว ความมั่งมีและความยากจน และธรรมชาติของมนุษย์ในการรักและหวงแหนอย่างมากต่อทรัพย์สมบัติของเขา "ส่วนมนุษย์นั้น เมื่อพระเจ้าของเขาทรงทดสอบเขา" ฯลฯ

3. วันอาคิเราะฮฺ ความน่ากลัวและความรุนแรงของวันนั้น การแบ่งแยกมนุษย์ในวันกิยามะฮฺเป็นสองพวกคือพวกที่มีความสุขสำราญเบิกบานใจ และพวกที่มีความระทมทุกข์หนักใจ และชี้แจงถึงทางกลับของชีวิตที่ชั่วช้า และชีวิตที่ดีมีความสงบสุข "หามิได้เมื่อแผ่นดินถูกทำให้สั่นสะเทือนเป็นผุยผง และพระเจ้าของเจ้าเสด็จมาพร้อมทั้งมะลาอิกะฮฺด้วยเป็นแถว ๆ และวันนั้นนรกญะฮันนัม จะถูกนำมาให้ปรากฏในวันนั้นมนุษย์จะรำลึกขึ้นมาได้ แต่การรำลึกนั้นจะมีผลแก่เขาได้อย่างไร" ฯลฯ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

1. ขอสาบานด้วยยามรุ่งอรุณ

وَٱلْفَجْرِ ١

2. และด้วยค่ำคืนทั้งสิบ

وَلَيَالٍ عَشْرٍ ٢

3. และด้วยสิ่งที่เป็นคู่ และที่เป็นคี่

وَٱلشَّفْعِ وَٱلْوَتْرِ ٣

4. และด้วยเวลากลางคืนเมื่อมันโคจรไป[1]

وَٱلَّيْلِ إِذَا يَسْرِ ٤

5. ในดังกล่าวนั้นเป็นการสาบาน สำหรับผู้ที่มีปัญญามิใช่หรือ[2]

هَلْ فِى ذَٰلِكَ قَسَمٌ لِّذِى حِجْرٍ ٥

6. เจ้าไม่เห็นดอกหรือว่า พระเจ้าของเจ้ากระทำต่อพวกอ๊าดอย่างไร

أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِعَادٍ ٦

7. (แห่ง) อิร็อม พวกมีเสาหินสูงตะหง่าน

إِرَمَ ذَاتِ ٱلْعِمَادِ ٧

---

[1] สื่อย่างที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงสาบานด้วยมัน คือ

1. อัลฟัจญรฺยามรุ่งอรุณ หมายถึงยามรุ่งอรุณของแต่ละวันหรือของวันหนึ่งโดยเฉพาะ
2. ด้วยค่ำคืนทั้งสิบของต้นเดือนซุลฮิจยะฮฺ ซึ่งมีทั้งวันอะระฟะฮฺและวันอีดิลอัฎฮา อัลบุคอรีย์ รายงานว่า "ไม่มีวันแห่งการทำงานที่ดี ซึ่งเป็นที่โปรดปรานยิ่ง ณ ที่อัลลอฮฺ ตะอาลา นอกจากสิบวันแรกของเดือนซิลฮิจยะฮฺ"
3. ทรงสาบานด้วยสิ่งที่เป็นคู่และสิ่งที่เป็นคี่ทุก ๆ อย่าง เพราะทุกสิ่งนั้นบางทีก็เป็นคู่ บางทีก็เป็นคี่ หรือเป็นการสาบานด้วยสิ่งที่ถูกสร้างและพระผู้สร้าง เพราะอัลลอฮฺ ตะอาลา นั้นทรงเอกะเป็นคี่ และสิ่งที่ถูกสร้างคือเป็นเพศผู้และเพศเมียเป็นคู่
4. และทรงสาบานด้วยเวลากลางคืนเมื่อมันโคจรไปด้วยการเคลื่อนไหวของจักรวาลอันน่าประหลาด

[2] ในสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวนั้นเป็นการสาบานที่สมเหตุสมผลแก่ผู้มีสติปัญญามิใช่หรือ

ٱلَّتِي لَمۡ يُخۡلَقۡ مِثۡلُهَا فِي ٱلۡبِلَٰدِ ﴿٨﴾
8. ซึ่งเยี่ยงนั้นมิได้ถูกสร้างตามหัวเมืองต่าง ๆ[1]

وَثَمُودَ ٱلَّذِينَ جَابُواْ ٱلصَّخۡرَ بِٱلۡوَادِ ﴿٩﴾
9. และพวกษะมูดผู้สกัดหิน ณ หุบเขา

وَفِرۡعَوۡنَ ذِي ٱلۡأَوۡتَادِ ﴿١٠﴾
10. และฟิรเอาน เจ้าแห่งตรึงเสาเต็นท์[2]

ٱلَّذِينَ طَغَوۡاْ فِي ٱلۡبِلَٰدِ ﴿١١﴾
11. บรรดาผู้ละเมิดเหล่านั้นตามหัวเมืองต่าง ๆ

فَأَكۡثَرُواْ فِيهَا ٱلۡفَسَادَ ﴿١٢﴾
12. แล้วก่อความเสียหายอย่างมากมายในหัวเมืองเหล่านั้น

فَصَبَّ عَلَيۡهِمۡ رَبُّكَ سَوۡطَ عَذَابٍ ﴿١٣﴾
13. ดังนั้นพระเจ้าของเจ้าจึงกระหน่ำการลงโทษนานาชนิดบนพวกเขา[3]

إِنَّ رَبَّكَ لَبِٱلۡمِرۡصَادِ ﴿١٤﴾
14. แท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้นทรงเฝ้าดูอย่างแน่นอน[4]

---

[1] ไม่มีข่าวคราวมาถึงเจ้าบ้างดอกหรือ โอ้มุฮัมมัดว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกระทำต่อพวกอ๊าด หมู่ชนของฮู๊ดอย่างไรบ้าง พวกอ๊าดสมัยก่อนซึ่งเป็นชาวอิร็อม ซึ่งมีเสาหินสูงหรืออาคารก่อสร้างสูง พวกเขาพำนักอาศัยอยู่ที่เมืองอัลอ๊ะฮฺก๊อฟเป็นเมืองระหว่างโอมานกับฮะฎ๊อระเมาท์ ซึ่งชนเผ่านั้นอัลลอฮฺมิได้ทรงสร้างผู้อื่นใดเสมอเหมือนพวกเขาในด้านความเข้มแข็ง ความแข็งแรงและการมีร่างกายใหญ่โตกำยำดังกล่าวนี้เป็นการขู่สำทับพวกกุฟฟารมักกะฮฺให้ระวังตัวไว้

[2] และพระองค์ทรงกระทำต่อพวกษะมูดอย่างไร พวกเขาเป็นผู้มีร่างกายแข็งแรงใหญ่โตได้สกัดหินตามหุบเขาเป็นที่พำนักอาศัย และฟิรเอาน ซึ่งมีพลพรรคมากมายโดยได้ตรึงเต็นท์เป็นที่อาศัยหรือตรึงเสาเต็นท์เพื่อทรมานพวกบะนีอิสรออีล

[3] บรรดาผู้หยิ่งยโสเหล่านั้นคือ พวกอ๊าด ษะมูดและฟิรเอาน ซึ่งพวกเขาได้ขัดขืนดื้อรั้นต่อพระบัญชาของอัลลอฮฺ และล่วงละเมิดขอบเขตด้วยความอธรรม อีกทั้งได้ก่อความระส่ำระสายตามหัวเมืองต่าง ๆ ด้วยการกดขี่ข่มเหง การฆ่าฟันกัน ดังนั้นอัลลอฮฺ ตะอาลา จึงทรงกระหน่ำการลงโทษอย่างหนักและนานาชนิด เพราะการกระทำความผิดและการล่วงละเมิดขอบเขตของพวกเขา

[4] พระเจ้าของเจ้านั้น โอ้มุฮัมมัดเอ๋ย ทรงเฝ้าดูและติดตามการงานต่าง ๆ ของมนุษย์ และจะทรงตอบแทนผลงานของพวกเขาที่ได้กระทำไว้

فَأَمَّا ٱلۡإِنسَٰنُ إِذَا مَا ٱبۡتَلَىٰهُ رَبُّهُۥ فَأَكۡرَمَهُۥ وَنَعَّمَهُۥ فَيَقُولُ
رَبِّيٓ أَكۡرَمَنِ ١٥

15. ส่วนมนุษย์นั้น เมื่อพระเจ้าของเขาทรงทดสอบเขา โดยทรงให้เกียรติเขาและทรงโปรดปรานเขา เขาก็จะกล่าวว่าพระเจ้าของฉันทรงยกย่องฉัน[1]

وَأَمَّآ إِذَا مَا ٱبۡتَلَىٰهُ فَقَدَرَ عَلَيۡهِ رِزۡقَهُۥ فَيَقُولُ
رَبِّيٓ أَهَٰنَنِ ١٦

16. แต่ครั้นเมื่อพระองค์ทรงทดสอบเขา ทรงให้การครองชีพของเขาเป็นที่คับแคบแก่เขา เขาก็จะกล่าวว่า พระเจ้าของฉันทรงเหยียดหยามฉัน[2]

كَلَّاۖ بَل لَّا تُكۡرِمُونَ ٱلۡيَتِيمَ ١٧

17. มิใช่เช่นนั้นดอกแต่ว่าพวกเจ้ามิได้ให้เกียรติแก่เด็กกำพร้าต่างหาก

وَلَا تَحَٰٓضُّونَ عَلَىٰ طَعَامِ ٱلۡمِسۡكِينِ ١٨

18. และพวกเจ้ามิได้ส่งเสริมกันในการให้อาหารแก่คนยากจนขัดสน[3]

وَتَأۡكُلُونَ ٱلتُّرَاثَ أَكۡلٗا لَّمّٗا ١٩

19. และพวกเจ้ากินมรดกกันอย่างหมดเกลี้ยง

---

[1] เมื่ออัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงทดสอบมนุษย์ด้วยการประทานความโปรดปรานหรือนิอฺมะฮฺ พระองค์ทรงให้เกียรติแก่เขาด้วยความมั่งมีและความสะดวกสบาย และทรงให้เขามีความสุขสำราญในโลกนี้ด้วยการมีลูกหลาน มีเกียรติและมีอำนาจ เขาก็จะกล่าวว่า พระเจ้าของฉันทรงประทานความดีต่าง ๆ แก่ฉัน ซึ่งก็เป็นการเหมาะสมดีแล้ว เขาหารู้ไม่ว่าการทดสอบแก่เขานี้ก็เพื่อจะดูว่าเขาจะเป็นผู้ขอบคุณหรือทรยศต่อพระองค์

[2] แต่เมื่อพระเจ้าของเขาทรงทดสอบเขาด้วยความยากแค้นและให้ริซกีของเขาคับแคบลงเขาก็จะกล่าวด้วยการไม่รู้ถึงเคล็ดลับหรือฮิกมะฮฺของพระองค์ว่า พระเจ้าของฉันทรงเหยียดหยามฉันด้วยการให้ริซกีของฉันคับแคบลง

[3] การให้เกียรติมิใช่ด้วยความมั่งมีและการถูกเหยียดหยามมิใช่ด้วยความยากจนดั่งที่พวกเจ้าคาดคิดกัน แต่ว่าการให้เกียรติและการถูกเหยียดหยามนั้นด้วยการจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ และการฝ่าฝืนพระองค์ต่างหาก แต่พวกเจ้าไม่รู้หากแต่ว่าพวกเจ้ากระทำในสิ่งที่ชั่วช้ายิ่งกว่านั้น คือ พวกเจ้าไม่ให้เกียรติแก่เด็กกำพร้าทั้ง ๆ ที่อัลลอฮฺทรงให้เกียรติแก่พวกเจ้าด้วยการให้มีทรัพย์สินมากมาย และพวกเจ้าไม่ส่งเสริมและสนับสนุนในการให้อาหารแก่คนยากจนขัดสนต่างหาก

20. และพวกเจ้ารักสมบัติกันอย่างมากมาย[1]	وَتُحِبُّونَ الْمَالَ حُبًّا جَمًّا ﴿٢٠﴾
21. หามิได้ เมื่อแผ่นดินถูกทำให้สั่นสะเทือนเป็นผุยผง	كَلَّا إِذَا دُكَّتِ الْأَرْضُ دَكًّا دَكًّا ﴿٢١﴾
22. และพระเจ้าของเจ้าเสด็จมาพร้อมทั้งมะลาอิกะฮฺด้วยเป็นแถว ๆ[2]	وَجَاءَ رَبُّكَ وَالْمَلَكُ صَفًّا صَفًّا ﴿٢٢﴾
23. และวันนั้นนรกญะฮันนัมจะถูกนำมาให้ปรากฏ ในวันนั้นมนุษย์จะรำลึกขึ้นมาได้ แต่การรำลึกนั้นจะมีผลแก่เขาได้อย่างไร	وَجِيءَ يَوْمَئِذٍ بِجَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ يَتَذَكَّرُ الْإِنسَانُ وَأَنَّىٰ لَهُ الذِّكْرَىٰ ﴿٢٣﴾
24. เขาจะกล่าวว่า โอ ฉันน่าจะได้ทำความดีไว้ล่วงหน้าสำหรับชีวิตของฉัน[3]	يَقُولُ يَا لَيْتَنِي قَدَّمْتُ لِحَيَاتِي ﴿٢٤﴾
25. แล้วในวันนั้นไม่มีผู้ใดลงโทษเช่นการลงโทษของพระองค์	فَيَوْمَئِذٍ لَّا يُعَذِّبُ عَذَابَهُ أَحَدٌ ﴿٢٥﴾
26. และไม่มีผู้ใดผูกมัดเช่นการผูกมัดของพระองค์[4]	وَلَا يُوثِقُ وَثَاقَهُ أَحَدٌ ﴿٢٦﴾
27. โอ้ชีวิตที่สงบแน่นเอ๋ย	يَا أَيَّتُهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ ﴿٢٧﴾

[1] นอกจากนี้พวกเจ้ายังกินมรดกกันอย่างหนักโดยที่พวกเจ้ามิได้ไต่ถามกันว่ามันเป็นของหะล้าลหรือหะรอมกันแน่ และพวกเจ้ารักทรัพย์สมบัติอย่างมากมายพร้อมกับมีความตระหนี่และตะกละตะกลามอีกด้วยเป็นการประณามในการสะสมทรัพย์สมบัติและตระหนี่ที่จะบริจาค

[2] จงระมัดระวังให้จงหนักถึงสภาพของวันกิยามะฮฺ เพราะเมื่อแผ่นดินได้สั่นสะเทือนอย่างรุนแรงอย่างต่อเนื่องกัน และทุกสิ่งทุกอย่างได้แตกสลายแล้ว พระเจ้าของเจ้าโอ้มุฮัมมัดเอ๋ย ก็จะเสด็จมาปรากฏตัวเพื่อพิพากษาตัดสินระหว่างปวงบ่าวและปวงมะลาอิกะฮฺก็จะมาเข้าแถวเรียงรายเป็นหลายแถว

[3] ในวันกิยามะฮฺ นรกญะฮันนัมก็จะถูกนำมาเพื่อให้บรรดาผู้กระทำผิดได้เห็น ในวันอันน่าสะพรึงกลัวนั้น มนุษย์ก็จะรำลึกถึงผลงานของเขา และเสียใจในการผิดพลาดและการฝ่าฝืนของเขาและต้องการจะกลับเนื้อกลับตัว แต่การรำลึกและการเสียใจจะเกิดผลอันใดเพราะเป็นการสายเสียแล้ว เขาจะกล่าวขึ้นด้วยความเสียใจว่า อนิจจา ฉันน่าจะได้ทำความดีเอาไว้เพื่อที่จะเกิดประโยชน์แก่ฉันในวันอาคิเราะฮฺและการมีชีวิตอยู่อย่างจีรัง

[4] ในวันนั้นไม่มีผู้ใดจะได้รับการลงโทษอย่างหนักเช่นการลงโทษของอัลลอฮฺแก่ผู้ที่ฝ่าฝืนต่อพระองค์และจะไม่มีผู้ใดได้รับการผูกมัดและจำตรวนเช่นการกระทำของอัลลอฮฺแก่คนกาฟิรผู้กระทำผิด

28. จงกลับมายังพระเจ้าของเจ้าด้วยความยินดีและเป็นที่ปิติเถิด[1]	ٱرْجِعِىٓ إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً ﴿٢٨﴾
29. แล้วจงเข้ามาอยู่ในหมู่ปวงบ่าวของข้าเถิด	فَٱدْخُلِى فِى عِبَٰدِى ﴿٢٩﴾
30. และจงเข้ามาอยู่ในสวนสวรรค์ของข้าเถิด[2]	وَٱدْخُلِى جَنَّتِى ﴿٣٠﴾

---

[1] ส่วนวิญญาณหรือชีวิตที่มีความสงบแนบแน่น และมีความมั่นใจต่อสัญญาของอัลลอฮฺ ในวันนั้นมันจะไม่มีความกลัวและตื่นตระหนกและจะมีเสียงกล่าวขึ้นว่า เจ้าจงกลับไปหาความโปรดปรานแห่งพระเจ้าและสวนสวรรค์แห่งพระเจ้าของเจ้า ด้วยความปิติยินดีในสิ่งที่อัลลอฮฺทรงประทานให้แก่เจ้าและด้วยสิ่งที่เจ้าได้กระทำไว้เถิด

[2] นักตัฟซีรกล่าวว่า คำกล่าวดังกล่าวนั้นจะมีขึ้นแก่มุอฺมินผู้ศรัทธาขณะที่วิญญาณจะออกจากร่างดังนั้นเจ้าจงเข้ามาอยู่ในหมู่ปวงบ่าวที่ดีของข้าเถิด และจงเข้ามาอยู่ในสวนสวรรค์ของข้า ซึ่งเป็นที่พำนักของบรรดาผู้ทรงคุณธรรมที่ดีทั้งหลาย

(90) ซูเราะฮฺ อัลบะลัด

سورة البلد

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 20 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลบะลัด

ซูเราะฮฺนี้เป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ จุดมุ่งหมายของซูเราะฮฺเช่นเดียวกับซูเราะฮฺมักกียะฮฺอื่นๆ เช่น การยืนยันเกี่ยวกับเชื่อมั่นและศรัทธา การเน้นหนักในเรื่องการศรัทธา การชำระ และการตอบแทน และข้อแตกต่างระหว่างผู้ทรงคุณธรรมและผู้กระทำความผิด

ซูเราะฮฺได้เริ่มด้วยการสาบานต่อเมืองที่ต้องห้ามซึ่งเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของท่านนะบี อะลัยฮิศค่อลาตูวัสสลาม เป็นการให้ความยิ่งใหญ่แก่กิจการของท่านเป็นการยกย่องแก่สถานะอันสูงส่งของท่าน ณ ที่พระเจ้าของท่าน และเป็นการเตือนพวกกุฟฟารว่า การทำร้ายท่านรอซูลในเมืองที่ปลอดภัยนั้นเป็นบาปขั้นอุกฤษณ์ ณ ที่อัลลอฮฺ ตะอาลา

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงพวกกุฟฟารมักกะฮฺบางคน ซึ่งภาคภูมิใจในพลังของพวกเขา แล้วก็ได้ดื้อรั้นไม่ยอมเชื่อในสัจธรรม และปฏิเสธท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม พวกเขาได้ใช้จ่ายทรัพย์สมบัติออกไปในการอวดอ้างและการประกวดประขันกัน โดยคิดว่าการจ่ายทรัพย์สมบัติไปนั้นจะช่วยผลักดันการลงโทษของอัลลอฮฺให้พ้นไปจากพวกเขา อัลอายาตได้ตอบโต้พวกเขาด้วยหลักฐานอันเด็ดขาดและข้อพิสูจน์อันชัดแจ้ง

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงความน่ากลัวและความรุนแรงของวันกิยามะฮฺ และสิ่งที่จะปรากฏต่อหน้ามนุษย์ในโลกอาคิเราะฮฺ เช่น ความยากลำบาก ความเหนื่อยยากและอุปสรรคนานาประการ ซึ่งเขาไม่สามารถจะแก้ไขหรือผ่านพ้นไปได้ เว้นแต่ด้วยการศรัทธาและการทำความดี

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการแยกระหว่างบรรดามุอฺมิน ผู้ศรัทธาและพวกปฏิเสธศรัทธาในวันอันยากลำบากนั้น และได้ชี้แจงถึงบั้นปลายของบรรดาผู้มีความสุขและบั้นปลายของบรรดาผู้มีความทุกข์ในวันแห่งการตอบแทน

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

1. ขอสาบานด้วยเมืองนี้	لَآ أُقۡسِمُ بِهَٰذَا ٱلۡبَلَدِ ١
2. และเจ้านั้นเป็นผู้อาศัยอยู่ในเมืองนี้	وَأَنتَ حِلُّۢ بِهَٰذَا ٱلۡبَلَدِ ٢
3. และขอสาบานด้วยผู้บังเกิดและผู้ถือกำเนิด[1]	وَوَالِدٖ وَمَا وَلَدَ ٣
4. โดยแน่นอน เราได้บังเกิดมนุษย์มาเพื่อเผชิญความยากลำบาก[2]	لَقَدۡ خَلَقۡنَا ٱلۡإِنسَٰنَ فِي كَبَدٍ ٤
5. เขาคิดว่าไม่มีผู้ใดจะมีความสามารถเหนือเขากระนั้นหรือ	أَيَحۡسَبُ أَن لَّن يَقۡدِرَ عَلَيۡهِ أَحَدٞ ٥
6. เขาจึงกล่าวว่า ฉันได้ผลาญทรัพย์สมบัติมามากมายแล้ว	يَقُولُ أَهۡلَكۡتُ مَالٗا لُّبَدًا ٦
7. เขาคิดว่าไม่มีผู้ใดเห็นเขากระนั้นหรือ[3]	أَيَحۡسَبُ أَن لَّمۡ يَرَهُۥٓ أَحَدٌ ٧

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงสาบานด้วยเมืองที่ถูกหวงห้าม คือมักกะฮฺ ซึ่งอัลลอฮฺทรงให้มีเกียรติด้วยการให้มีบัยตุลลอฮฺหรือกะอฺบะฮฺประดิษฐานอยู่ และเจ้าโอ้มุฮัมมัดเอ๋ย เป็นผู้พำนักอยู่ ณ เมืองของอัลลอฮฺที่ปลอดภัย และข้าขอสาบานด้วยอาดัมและลูกหลานที่ดี ๆ ของอาดัม

[2] โดยแน่นอนเราได้บังเกิดมนุษย์ให้อยู่ในความยากลำบากตั้งแต่แรกเกิดมาจนกระทั่งลงหลุมฝังศพ อะบุสสะอู๊ด กล่าวว่า อายะฮฺนี้เป็นการปลอบโยนท่านรอซูลุลลอฮฺ ในสิ่งที่ท่านเผชิญกับการทำร้ายของพวกกุฟฟารมักกะฮฺ

[3] มนุษย์ชั่วช้าผู้นี้ซึ่งภูมิใจในความแข็งแรงของเขา คิดหรือว่าอัลลอฮฺ ตะอาลา จะไม่ทรงสามารถอยู่เหนือความเข้มแข็งและการมีพลังของเขา นักตัฟซีรกล่าวว่าอายะฮฺนี้ถูกประทานลงมาเพราะอะบุลอะชัด อิบนุกิลดะฮฺ ผู้ซึ่งภูมิใจในความแข็งแรงของเขา เขากล่าวว่าเขาได้ผลาญทรัพย์สมบัติเป็นจำนวนมากมายเพื่อต่อต้านและเป็นศัตรูกับมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ทั้งนี้เป็นการโอ้อวดและต้องการชื่อเสียง กาฟิรผู้โอหังผู้นี้คิดหรือว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา มองไม่เห็นเขาขณะที่เขาจ่ายออกไป และคิดหรือว่าการกระทำทั้งหมดนั้นจะเป็นที่ซ่อนเร้นแก่พระเจ้าของปวงบ่าว

8. เรามิได้ทำดวงตาทั้งสองข้างให้แก่เขาดอกหรือ

أَلَمْ نَجْعَل لَّهُۥ عَيْنَيْنِ ﴿٨﴾

9. และลิ้นและริมฝีปากทั้งสองด้วย[1]

وَلِسَانًا وَشَفَتَيْنِ ﴿٩﴾

10. และเราได้ชี้แนะทางแห่งความดี และความชั่วแก่เขาแล้ว

وَهَدَيْنَٰهُ ٱلنَّجْدَيْنِ ﴿١٠﴾

11. กระนั้นก็ดี เขาก็ยังไม่พากเพียรบนทางลำบาก[2]

فَلَا ٱقْتَحَمَ ٱلْعَقَبَةَ ﴿١١﴾

12. และอันใดเล่าที่จะทำให้เจ้ารู้ว่าทางลำบากนั้นคืออะไร

وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا ٱلْعَقَبَةُ ﴿١٢﴾

13. คือการปล่อยทาส

فَكُّ رَقَبَةٍ ﴿١٣﴾

14. หรือการให้อาหารในวันยากลำบากแห่งความหิวโหย

أَوْ إِطْعَٰمٌ فِى يَوْمٍ ذِى مَسْغَبَةٍ ﴿١٤﴾

15. แก่เด็กกำพร้าที่เป็นญาติใกล้ชิด

يَتِيمًا ذَا مَقْرَبَةٍ ﴿١٥﴾

16. หรือคนยากจนขัดสนที่มอมอยู่กับฝุ่นดิน[3]

أَوْ مِسْكِينًا ذَا مَتْرَبَةٍ ﴿١٦﴾

---

[1] เรามิได้ให้เขามีดวงตาสองข้างเพื่อใช้ดูดอกหรือ และให้เขามีลิ้นเพื่อใช้พูดและแสดงความคิดเห็นออกมาเป็นคำพูดดอกหรือ และให้เขามีริมฝีปากเพื่อใช้ปิดปากของเขา ทั้งนี้เพื่อใช้ในการกินการดื่มและใช้เป่าตลอดจนสิ่งอื่น ๆ อีก

[2] และเราได้ชี้แนะแนวทางแห่งความดี และความชั่วแก่เขา ทางที่ถูกต้องและทางหลงผิดเพื่อที่เขาจะได้แสวงหาทางแห่งความสุข และปลีกตัวออกจากทางแห่งความชั่ว แต่ทำไมเล่าเขาจึงไม่แจกจ่ายทรัพย์สมบัติของเขาเพื่อให้รอดพ้นจากอุปสรรคและความยากลำบากแทนที่จะใช้จ่ายไปในทางที่เป็นศัตรูและต่อต้านมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[3] อะไรที่ทำให้เจ้ารู้ได้ว่าทางวิบากนั้นคืออะไร ทางวิบากนั้นคือการปล่อยทาสในทางของอัลลอฮฺ ผู้ใดปล่อยทาสมีผลเท่ากับไถ่ตนเองให้พ้นจากไฟนรก หรือให้อาหารแก่คนยากจนในวันแห่งความยากลำบากแก่ผู้หิวโหย และแก่เด็กกำพร้าที่เป็นญาติใกล้ชิดหรือให้อาหารแก่คนยากจนขัดสนที่มีสภาพเปรอะเปื้อนจนฝุ่นดินเพราะขัดสนจริง ๆ

ثُمَّ كَانَ مِنَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَتَوَاصَوْا۟ بِٱلصَّبْرِ وَتَوَاصَوْا۟ بِٱلْمَرْحَمَةِ ﴿١٧﴾

17. แล้วเขาได้อยู่ในหมู่ผู้ศรัทธา และตักเตือนกันให้มีความอดทน และตักเตือนกันให้มีความเมตตา

أُو۟لَـٰٓئِكَ أَصْحَـٰبُ ٱلْمَيْمَنَةِ ﴿١٨﴾

18. ชนเหล่านี้คือพวกฝ่ายขวา[1]

وَٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بِـَٔايَـٰتِنَا هُمْ أَصْحَـٰبُ ٱلْمَشْـَٔمَةِ ﴿١٩﴾

19. ส่วนบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อสัญญาณต่าง ๆ ของเรา พวกเขาคือพวกฝ่ายซ้าย

عَلَيْهِمْ نَارٌ مُّؤْصَدَةٌۢ ﴿٢٠﴾

20. บนพวกเขานั้นมีไฟนรกครอบคลุมอยู่อย่างมิดชิด[2]

---

[1] เขาได้ทำความดีต่าง ๆ ดังกล่าวเพื่อแสวงหาความใกล้ชิดและเพื่อพระพักตร์ของอัลลอฮฺ ตะอาลา พร้อมกันนั้นเขาเป็นผู้ศรัทธาอย่างจริงจัง และเขายังได้ตักเตือนสั่งสอนซึ่งกันและกันให้มีความอดทนต่อการศรัทธา และจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา และตักเตือนกันให้มีความเมตตาต่อคนยากจนและคนอ่อนแอ ชนเหล่านั้นซึ่งมีคุณลักษณะดังกล่าว พวกเขาคือชาวสวรรค์ที่จะได้รับบันทึกของพวกเขาทางเบื้องขวาของพวกเขาจะมีความสุขด้วยการเข้าสู่สวนสวรรค์อันบรมสุข

[2] ส่วนบรรดาผู้ต่อต้านการเป็นนะบีของมุฮัมมัดและปฏิเสธอัลกุรอาน พวกเขาคือพวกฝ่ายซ้ายเป็นชาวนรก เพราะพวกเขาจะได้รับบันทึกทางเบื้องซ้ายของพวกเขา บนพวกเขานั้นมีไฟนรกลุกครอบคลุมพวกเขา ความอิ่มเอิบและความสดชื่นจะไม่เข้าไปยังสถานที่นั้น และพวกเขาก็จะไม่ได้ออกมาจากมันเป็นอันขาด

(91) ซูเราะฮฺ อัชชัมซฺ

سورة الشمس

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 15 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัชชัมซฺ

ซูเราะฮฺอัชชัมซฺ เป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ ซึ่งสาธยายถึงเรื่องสำคัญสองเรื่องคือ

1. เรื่องของชีวิตมนุษย์และสิ่งที่อัลลอฮฺทรงบังเกิดมันมาจากความดีและความชั่วแนวทางที่ถูกต้องและการหลงทาง

2. เรื่องการล่วงละเมิดขอบเขต โดยมี ซะมูด เป็นตัวอย่าง ซึ่งพวกเขาได้ทำร้ายอูฐ แล้วอัลลอฮฺก็ทรงทำลายล้างพวกเขาอย่างราบคาบ

ซูเราะฮฺได้เริ่มด้วยการสาบานด้วย 7 สิ่ง ที่อัลลอฮฺทรงบังเกิดมา พระองค์ทรงสาบานด้วยดวงอาทิตย์และแสงสว่างของมัน ด้วยดวงจันทร์เมื่อมันโคจรตามหลังดวงอาทิตย์ ด้วยเวลากลางวันเมื่อมันขับไล่ความมืดของเวลากลางคืนด้วยแสงสว่างของมัน ด้วยเวลากลางคืนเมื่อมันปกคลุมจักรวาลด้วยความมืดของมัน แล้วด้วยเดชานุภาพซึ่งทรงสร้างชั้นฟ้าอย่างรัดกุมโดยปราศจากเสา ด้วยแผ่นดินซึ่งทรงแผ่มัน และด้วยชีวิตของมนุษย์ซึ่งอัลลอฮฺทรงทำให้สมบูรณ์และทรงตบแต่งด้วยความดีงามและความสมบูรณ์แบบ พระองค์ทรงสาบานด้วยสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ว่ามนุษย์จะได้รับความสำเร็จและประสบชัยชนะ ถ้าเขามีความยำเกรงอัลลอฮฺ และเขาจะได้รับความล้มเหลวและขาดทุนถ้าเขาละเมิดขอบเขตและหยิ่งยโส

แล้วพระองค์ทรงกล่าวถึงเรื่องของซะมูดหมู่ชนของนะบีซอและฮฺ เมื่อพวกเขาปฏิเสธรอซูลของพวกเขา พวกเขาละเมิดขอบเขตและก่อความเสียหายในแผ่นดิน พวกเขาได้ฆ่าอูฐ ซึ่งอัลลอฮฺทรงบังเกิดมันจากหินเพื่อเป็นปาฏิหาริย์แก่รอซูลของพระองค์ คือนะบีซอและฮฺ อะลัยอิสสลาม เรื่องความหายนะอย่างน่ากลัวของพวกเขานี้จะยังคงเป็นบทเรียนแก่ผู้มีวิจารณญาณ และเป็นแบบอย่างแก่ทุกผู้ปฏิเสธศรัทธา ผู้กระทำความชั่วและผู้ปฏิเสธบรรดารอซูลของอัลลอฮฺ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ	بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
1. ขอสาบานด้วยดวงอาทิตย์ และแสงสว่างของมัน[1]	وَٱلشَّمۡسِ وَضُحَىٰهَا ١
2. และด้วยดวงจันทร์ เมื่อโคจรตามหลังมัน[2]	وَٱلۡقَمَرِ إِذَا تَلَىٰهَا ٢
3. และด้วยเวลากลางวันเมื่อประกายแสงมัน (จากดวงอาทิตย์)	وَٱلنَّهَارِ إِذَا جَلَّىٰهَا ٣
4. และด้วยเวลากลางคืนเมื่อปกคลุมมัน[3]	وَٱلَّيۡلِ إِذَا يَغۡشَىٰهَا ٤
5. และด้วยชั้นฟ้า และที่พระองค์ทรงสร้างมัน	وَٱلسَّمَآءِ وَمَا بَنَىٰهَا ٥
6. และด้วยแผ่นดิน และที่พระองค์ทรงแผ่มัน[4]	وَٱلۡأَرۡضِ وَمَا طَحَىٰهَا ٦
7. และด้วยชีวิต และที่พระองค์ทรงทำให้มันสมบูรณ์	وَنَفۡسٖ وَمَا سَوَّىٰهَا ٧

---

[1] ตั้งแต่อายะฮฺที่ 1 ถึงอายะฮฺที่ 10 อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงสาบานด้วยสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างมาและมีความสำคัญยิ่งคือดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ เวลากลางวัน เวลากลางคืน ชั้นฟ้า แผ่นดิน และชีวิตของมนุษย์ ทั้งนี้เป็นการแสดงออกซึ่งความยิ่งใหญ่แห่งเดชานุภาพของพระองค์ ความเป็นหนึ่งเดียวของพระองค์ในการเป็นพระเจ้า และเป็นการบ่งชี้ถึงผลประโยชน์อันมากมายที่มีอยู่ในสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น ดังนั้นจำเป็นจะต้องมีผู้สร้างและผู้จัดเตรียมเพื่อการเคลื่อนไหวและการเป็นระเบียบของมัน คือข้าขอสาบานด้วยดวงอาทิตย์เมื่อมันได้ทำให้จักรวาลมีแสงสว่าง และขจัดความมืดให้หมดสิ้นไป

[2] ข้าสาบานด้วยดวงจันทร์ เมื่อมันส่องแสงและโคจรตามหลังดวงอาทิตย์เมื่อมันตกไปแล้ว

[3] ข้าขอสาบานด้วยเวลากลางวันเมื่อประกายแสงด้วยแสงสว่างจากดวงอาทิตย์ และข้าสาบานด้วยเวลากลางคืนเมื่อมันปกคลุมจักรวาลด้วยความมืดของมัน

[4] และข้าสาบานด้วยเดชานุภาพอันยิ่งใหญ่ ซึ่งทรงสร้างชั้นฟ้า และทรงให้รัดกุมในการสร้างมันโดยปราศจากเสาค้ำ และข้าสาบานด้วยแผ่นดินและผู้ทรงแผ่มันออกไปทุกทิศทาง เพื่อใช้เป็นประโยชน์ในการพำนักอาศัยของมนุษย์และสัตว์

8. แล้วพระองค์ทรงดลใจมันให้รู้ทางชั่วของมัน และทางสำรวมของมัน[1]

فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا ﴿٨﴾

9. แน่นอน ผู้ขัดเกลาชีวิตย่อมได้รับความสำเร็จ

قَدْ أَفْلَحَ مَن زَكَّاهَا ﴿٩﴾

10. และแน่นอน ผู้หมกมุ่นมัน (ด้วยการทำชั่ว) ย่อมล้มเหลว[2]

وَقَدْ خَابَ مَن دَسَّاهَا ﴿١٠﴾

11. พวกซะมูดได้ปฏิเสธด้วยการละเมิดขอบเขตของพวกเขา

كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِطَغْوَاهَا ﴿١١﴾

12. เมื่อคนเลวทรามที่สุดของพวกเขาได้รีบรุดไป (ฆ่าอูฐตัวเมีย)[3]

إِذِ انبَعَثَ أَشْقَاهَا ﴿١٢﴾

13. แล้วรอซูลของอัลลอฮฺจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า (อย่าทำร้าย) อูฐของอัลลอฮฺ และ (อย่าขัดขวาง) การดื่มน้ำของมัน[4]

فَقَالَ لَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ نَاقَةَ اللَّهِ وَسُقْيَاهَا ﴿١٣﴾

---

[1] ข้าสาบานด้วยชีวิตมนุษย์ และด้วยสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างมันและทำให้มันมีความสมบูรณ์ส่วนหนึ่งจากการทำให้มันสมบูรณ์ก็คือทรงประทานให้มันมีสติปัญญา ซึ่งสามารถแยกแยะระหว่างความดีกับความชั่ว และระหว่างการมีการตักวากับความเลวร้าย ดังนั้นพระองค์จึงกล่าวต่อไปว่า แล้วพระองค์ทรงดลใจให้มันรู้ทางชั่วของมัน และทางสำรวมของมันคือความยำเกรง

[2] นี่คือคำตอบของการสาบาน กล่าวคือผู้ที่ขัดเกลาจิตใจของเขาด้วยการจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺและขัดเกลาจากความสกปรกต่าง ๆ เช่นการดื้อดึงและการทำบาปย่อมจะได้รับความสำเร็จและมีชัยชนะ ส่วนผู้ที่ทำให้จิตใจของเขาตกต่ำหรือไร้คุณค่าด้วยการปฏิเสธศรัทธาและการฝ่าฝืนย่อมจะประสบกับความขาดทุน

[3] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงยกอุทาหรณ์สำหรับผู้ที่ล่วงละเมิดขอบเขตด้วยการฝ่าฝืนข้อใช้ข้อห้ามของพระองค์ คือพวกซะมูดหมู่ชนของนะบีซอและฮฺ และคนที่เลวทรามชั่วช้าที่สุดในหมู่พวกเขาก็คือ "กุดารอิบนุซาลิฟ" ซึ่งอัลลอฮฺทรงกล่าวเกี่ยวกับเขาว่า "แต่พวกเขาได้เรียกร้องเพื่อนของพวกเขา (ดุดาร) เขาได้จับมัน (อูฐ) ฆ่าด้วยดาบอย่างทารุณ"

[4] แล้วรอซูลของพวกเขา (ซอและฮฺ) ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า พวกท่านจงระวังอย่าทำร้ายอูฐของอัลลอฮฺ และอย่าห้ามมันมิให้ดื่มน้ำในวันที่ถูกกำหนดให้แก่มัน ดังที่พระองค์ทรงกล่าวไว้ในอายะฮฺอื่นว่า "สำหรับมันดื่มน้ำวันหนึ่ง และสำหรับพวกท่าน ก็ดื่มน้ำวันหนึ่งเป็นที่รู้กัน"

فَكَذَّبُوهُ فَعَقَرُوهَا فَدَمْدَمَ عَلَيْهِمْ رَبُّهُم بِذَنبِهِمْ فَسَوَّاهَا ﴿١٤﴾

14. แต่พวกเขาก็ไม่เชื่อนะบี แล้วพวกเขาก็ได้ฆ่ามัน ดังนั้นพระเจ้าของพวกเขาจึงได้ทำลายล้างพวกเขาเนื่องจากเพราะความผิดของพวกเขา แล้วพระองค์ทรงลงโทษพวกเขาอย่างถ้วนหน้ากัน[1]

وَلَا يَخَافُ عُقْبَاهَا ﴿١٥﴾

15. และพระองค์มิทรงหวาดหวั่นต่อบั้นปลายของพวกมัน[2]

---

[1] คือพวกเขาปฏิเสธคำเตือนของนะบีซอและฮฺ และได้ฆ่าอูฐ ดังนั้นอัลลอฮฺจึงทำลายล้างพวกเขาจนหมดสิ้น เพราะการกระทำความผิดและการละเมิดขอบเขตของพวกเขา คือพระองค์ทรงลงโทษพวกเขาอย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่มีใครรอดพ้นไปได้

[2] แน่นอนพระองค์จะไม่ทรงหวั่นเกรงบั้นปลายแห่งการทำลายล้างพวกเขา เสมือนกับบรรดาหัวหน้า และบรรดากษัตริย์ ไม่มีความหวั่นเกรงต่อบั้นปลายในการกระทำของพวกเขา เพราะพระองค์ จะไม่ทรงถูกถามในสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ

(92) ซูเราะฮฺ อัลลัยลฺ

سورة الليل

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 21 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลลัยลฺ

ซูเราะฮฺ อัลลัยลฺ เป็นซูเราะฮฺมักกียะฮฺ ได้กล่าวถึงการขวนขวายและการกระทำของมนุษย์ กล่าวถึงการต่อสู้ดิ้นรนและการแข่งขันกันในชีวิตนี้ แล้วบั้นปลายของเขาก็ไปสู่ความสุขหรือความทุกข์

ซูเราะฮฺได้เริ่มด้วยการสาบานด้วยเวลากลางคืนเมื่อมันปกคลุมสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหมดด้วยความมืดของมัน ด้วยเวลากลางวันเมื่อมันฉายแสงออกทำความสว่างให้แก่โลกทั้งมวล และพระผู้สร้างอันยิ่งใหญ่ ซึ่งทรงบังเกิดมนุษย์มาเป็นเพศชายและเพศหญิง ทรงสาบานว่า การงานของมนุษย์นั้นย่อมแตกต่างกันและแนวทางของพวกเขาก็แตกต่างกัน “ขอสาบานด้วยเวลากลางคืนเมื่อมันปกคลุม และด้วยเวลากลางวันเมื่อมันประกายแสง และด้วยผู้ที่ทรงบังเกิดเพศชายและเพศหญิง แท้จริงการงานของพวกเจ้านั้นย่อมแตกต่างกันอย่างแน่นอน”

ซูเราะฮฺได้เปิดเผยแนวทางแห่งความสุขและแนวทางแห่งความทุกข์ได้ขีดเส้นเพื่อเป็นขอบเขตสำหรับผู้แสวงหาความรอดพ้น และได้ชี้แจงลักษณะของบรรดาผู้ทรงคุณธรรม และบรรดาผู้กระทำความชั่ว ชาวสวรรค์และชาวนรก “ส่วนผู้ที่บริจาคและยำเกรง (อัลลอฮฺ)” ฯลฯ

ซูเราะฮฺได้เตือนผู้ที่ลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติของพวกเขาด้วยการเก็บรวบรวมมันโดยกล่าวว่ามันจะไม่อำนวยประโยชน์แก่พวกเขาเลยในวันกิยามะฮฺ และได้ตักเตือนพวกเขาถึงเคล็ดลับของอัลลอฮฺในการชี้แจงแก่ปวงบ่าวของพระองค์ แนวทางแห่งความดีและแนวทางแห่งความชั่ว “และทรัพย์สมบัติของเขาจะไม่อำนวยประโยชน์แก่เขาได้ เมื่อเขาตกไปในเหวนรก... และแท้จริงปรโลกและโลกนี้เป็นของเรา”

ซูเราะฮฺได้เตือนชาวมักกะฮฺถึงการลงโทษของอัลลอฮฺและการแก้แค้นของ

พระองค์แก่ผู้ที่ปฏิเสธสัญญาณต่าง ๆ และรอซูลของพระองค์ และได้เตือนพวกเขาถึงไฟนรกอันร้อนแรง มันลุกโชนเพราะความร้อนของมัน "ดังนั้นข้าขอเตือนพวกเจ้าถึงไฟที่ลุกโชน"

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการกล่าวถึงตัวอย่างของมุอฺมินที่ดี ซึ่งบริจาคทรัพย์สมบัติของเขาไปในทางดีเพื่อขัดเกลาตัวของเขาและปกป้องตัวเขาให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮฺ และได้ยกตัวอย่าง อะบูบักร อัศศิดดีก ร่อฎิยัลลอฮุอันฮุ เมื่อเขาซื้อ บิลาล และปล่อยให้เป็นไทในทางของอัลลอฮฺ "ส่วนผู้ที่ยำเกรงนั้นจะปลีกตัวให้ห่างไกลจากมัน ซึ่งเขาบริจาคทรัพย์สินของเขาเพื่อขัดเกลาตนเอง และที่เขานั้นไม่มีบุญคุณแก่ผู้ใดที่บุญคุณนั้นจะถูกตอบแทน นอกจากว่าเพื่อแสวงหาความโปรดปรานจากพระเจ้าของเขาผู้ทรงสูงส่งยิ่งเท่านั้น และเขาก็จะพึงพอใจ"

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

1. ขอสาบานด้วยเวลากลางคืน เมื่อมันปกคลุม

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ ﴿١﴾

2. และด้วยเวลากลางวันเมื่อมันประกายแสง

وَالنَّهَارِ إِذَا تَجَلَّىٰ ﴿٢﴾

3. และด้วยผู้ที่ทรงบังเกิดเพศชายและเพศหญิง[1]

وَمَا خَلَقَ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ﴿٣﴾

4. แท้จริงการงานของพวกเจ้านั้นย่อมแตกต่างกันอย่างแน่นอน

إِنَّ سَعْيَكُمْ لَشَتَّىٰ ﴿٤﴾

5. ส่วนผู้ที่บริจาคและยำเกรง (อัลลอฮฺ)

فَأَمَّا مَنْ أَعْطَىٰ وَاتَّقَىٰ ﴿٥﴾

6. และเชื่อมั่นในสิ่งที่ดี

وَصَدَّقَ بِالْحُسْنَىٰ ﴿٦﴾

7. เราก็จะให้เขาได้รับความสะดวกอย่างง่ายดาย[2]

فَسَنُيَسِّرُهُ لِلْيُسْرَىٰ ﴿٧﴾

---

[1] ข้าขอสาบานด้วยเวลากลางคืน เมื่อมันปกคลุมจักรวาลด้วยความมืดของมัน และขอสาบานด้วยเวลากลางวันเมื่อแสงสว่างได้ประกายออกมา เคล็ดลับในการสาบานนี้เพราะในการโคจรของเวลากลางคืนและกลางวันย่อมมีประโยชน์เหลือคณานับ เพราะถ้าหากการมีชีวิตอยู่เป็นเวลากลางคืนตลอดไปหรือเป็นเวลากลางวันตลอดไป มนุษย์ก็จะไม่พบกับความสงบสุขหรืออีกนัยหนึ่งผลประโยชน์ของมนุษย์ก็จะไม่เกิดขึ้น และข้าขอสาบานด้วยเดชานุภาพอันยิ่งใหญ่ ซึ่งทรงบังเกิดเพศชายและเพศหญิงจากเชื้ออสุจิเมื่อมันหลั่งออกมา

[2] อายะฮฺนี้คือคำตอบของการสาบานคือ การงานของพวกเจ้านั้นย่อมแตกต่างกันออกไป เช่น บางคนมีความยำเกรง บางคนก็มีความทุกข์ บางคนก็เป็นคนดี บางคนก็เป็นคนเลว นั่นก็คือผู้ที่บริจาคเงินทองของเขาไปในทางอัลลอฮฺ มีความยำเกรงพระเจ้าของเขา และระงับจากการกระทำในสิ่งที่ต้องห้าม และมีความเชื่อมั่นต่อสวนสวรรค์ที่อัลลอฮฺทรงเตรียมไว้ สำหรับบรรดาผู้ทรงคุณธรรมแล้วเราก็จะแผ้วทางให้เขาปฏิบัติความดี คือให้เขามีความสะดวกง่ายดายในการปฏิบัติสิ่งที่เป็นการจงรักภักดีและละทิ้งสิ่งต้องห้ามต่าง ๆ

8. และส่วนผู้ที่ตระหนี่และถือว่ามีพอเพียงแล้ว

وَأَمَّا مَنۢ بَخِلَ وَٱسۡتَغۡنَىٰ ﴿٨﴾

9. และปฏิเสธสิ่งที่ดีงาม

وَكَذَّبَ بِٱلۡحُسۡنَىٰ ﴿٩﴾

10. เราก็จะให้เขาได้รับความลำบากอย่างง่ายดาย[1]

فَسَنُيَسِّرُهُۥ لِلۡعُسۡرَىٰ ﴿١٠﴾

11. และทรัพย์สมบัติของเขาจะไม่อำนวยประโยชน์แก่เขาได้ เมื่อเขาตกไปในแหวนรก[2]

وَمَا يُغۡنِي عَنۡهُ مَالُهُۥٓ إِذَا تَرَدَّىٰٓ ﴿١١﴾

12. แท้จริงหน้าที่ของเรานั้นคือให้การชี้แนะทาง

إِنَّ عَلَيۡنَا لَلۡهُدَىٰ ﴿١٢﴾

13. และแท้จริงปรโลกและโลกนี้เป็นของเรา[3]

وَإِنَّ لَنَا لَلۡأٓخِرَةَ وَٱلۡأُولَىٰ ﴿١٣﴾

14. ดังนั้นข้าขอเตือนพวกเจ้าถึงไฟที่ลุกโชน

فَأَنذَرۡتُكُمۡ نَارٗا تَلَظَّىٰ ﴿١٤﴾

15. ไม่มีผู้ใดจะเข้าไปเผาไหม้ในมัน นอกจากคนเลวทรามที่สุด

لَا يَصۡلَىٰهَآ إِلَّا ٱلۡأَشۡقَى ﴿١٥﴾

16. คือผู้ที่ปฏิเสธและผินหลังให้[4]

ٱلَّذِي كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿١٦﴾

---

[1] ส่วนผู้ที่ตระหนี่ในการบริจาคเงินทองและถือว่าพอเพียงแล้วในการกระทำอิบาดะฮิต่ออัลลอฮฺ และปฏิเสธการมีสวนสวรรค์ และความสุขในสวนสวรรค์ เราก็จะทำให้เขาได้รับความลำบาก คือการมีชีวิตอยู่อย่างเลวร้ายทั้งในโลกดุนยาและโลกอาคิเราะฮฺ

[2] ทรัพย์สินเงินทองเขาจะอำนวยประโยชน์แก่เขาได้อย่างไร เมื่อเขาประสบกับความหายนะ โดยตกลงไปในนรกญะฮันนัม

[3] คือหน้าที่ของเรานั้นก็คือการชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องจากแนวทางที่หลงผิดแก่มนุษย์ทั้งปวงเช่นคำกล่าวของพระองค์ที่ว่า "และจงกล่าวเถิดมุฮัมมัด สัจธรรมนั้นมาจากพระผู้เป็นเจ้าของพวกเจ้า ดังนั้นผู้ใดประสงค์ก็จงศรัทธาและผู้ใดประสงค์ก็จงปฏิเสธ" และสิ่งที่อยู่ในโลกดุนยา และโลกอาคิเราะฮฺนั้นเป็นของเรา ดังนั้นผู้ใดแสวงหาโลกทั้งสองจากผู้อื่น คือมิใช่จากอัลลอฮฺแล้วเขาก็จะหลงทางและเดินทางผิด

[4] ดังนั้นข้าขอเตือนพวกเจ้าโอ้ชาวมักกะฮฺเอ๋ย ถึงไฟนรกที่ลุกโชนและมีเปลวไฟเพราะความร้อนจัดของมัน ซึ่งคนกาฟิรผู้ปฏิเสธศรัทธาซึ่งเลวทรามที่สุดจะเข้าไปในไฟนรกนั้น และเขาจะลิ้มรสความร้อนแรงของมัน เขาผู้นั้นคือผู้ปฏิเสธบรรดารอซูลและผินหลังให้กับการอีมานศรัทธา

17. และส่วนผู้ที่ยำเกรงยิ่งนั้นจะถูกปลีกตัวให้ห่างไกลจากมัน

وَسَيُجَنَّبُهَا ٱلۡأَتۡقَى ﴿١٧﴾

18. ซึ่งเขาบริจาคทรัพย์สินของเขาเพื่อขัดเกลาตนเอง[1]

ٱلَّذِي يُؤۡتِي مَالَهُۥ يَتَزَكَّىٰ ﴿١٨﴾

19. และที่เขานั้นไม่มีบุญคุณแก่ผู้ใดที่บุญคุณนั้นจะถูกตอบแทน

وَمَا لِأَحَدٍ عِندَهُۥ مِن نِّعۡمَةٖ تُجۡزَىٰٓ ﴿١٩﴾

20. นอกจากว่าเพื่อแสวงความโปรดปรานจากพระเจ้าของเขาผู้ทรงสูงส่งเท่านั้น

إِلَّا ٱبۡتِغَآءَ وَجۡهِ رَبِّهِ ٱلۡأَعۡلَىٰ ﴿٢٠﴾

21. และเขาก็พึงพอใจ[2]

وَلَسَوۡفَ يَرۡضَىٰ ﴿٢١﴾

---

[1] ส่วนผู้ที่มีความยำเกรงและมีความบริสุทธิ์ เขาจะปลีกตัวให้ห่างไกลจากไฟนรกนั้น และปลีกตัวจากการกระทำชิริกและการกระทำที่ฝ่าฝืน เขาผู้นั้นคือผู้ที่บริจาคทรัพย์สินเงินทองไปในทางที่ดีเพื่อขัดเกลาตัวของเขาจากการทำบาปต่างๆ

[2] และไม่มีผู้ใดมีบุญคุณแก่เขาเพื่อที่เขาจะต้องตอบแทนบุญคุณนั้นๆ แต่ที่เขาบริจาคออกไปนั้นก็เพื่อหวังการตอบแทนจากอัลลอฮฺและความโปรดปรานของพระองค์เท่านั้น นักตัฟซีรกล่าวว่า อัลอายาตเหล่านี้ถูกประทานลงมา เพราะอะบูบักรฺ อัศศิดดีก ได้ซื้อบิลาลจากการเป็นทาสและปล่อยให้เขาเป็นไทในทางของอัลลอฮฺผู้ทรงสูงส่งเท่านั้น และอัลลอฮฺก็จะให้แก่เขาในโลกอาคิเราะฮฺสิ่งที่เขาพึงพอใจ ซึ่งนับได้ว่าเป็นสัญญาอย่างมีเกียรติจากพระเจ้าผู้ทรงเมตตา

(93) ซูเราะฮฺ อัฎฎุฮา

سورة الضحى

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 11 อายะฮฺ
ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัฎฎุฮา

ซูเราะฮฺ อัฎฎุฮา เป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ ที่กล่าวถึงบุคลิกของท่านนะบีผู้ยิ่งใหญ่ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และสิ่งที่อัลลอฮฺทรงประทานความดีงามและความโปรดปรานให้แก่ท่านทั้งในโลกดุนยาและโลกอาคิเราะฮฺ เพื่อให้ท่านขอบคุณแด่อัลลอฮฺ ต่อความโปรดปรานอันยิ่งใหญ่นั้น

ซูเราะฮฺได้เริ่มด้วยการสาบานต่อความประเสริฐแห่งคุณค่าของรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และว่าพระเจ้าของท่านมิได้ทอดทิ้งและมิได้โกรธเคืองท่านตามที่พวกมุชริกีนกล่าวอ้างแต่ประการใด แต่ทว่าสำหรับท่าน ณ ที่อัลลอฮฺนั้นมีตำแหน่งสูง และมีสถานะอันยิ่งใหญ่ "ขอสาบานด้วยเวลาสาย และด้วยเวลากลางคืนเมื่อมันมืดและสงัดเงียบ พระเจ้าของเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งเจ้าและมิได้ทรงโกรธเคืองเจ้า และแน่นอนเบื้องปลายเป็นการดียิ่งแก่เจ้ากว่าเบื้องต้น"

แล้วซูเราะฮฺได้แจ้งข่าวดีแก่ท่านถึงการประทานอย่างเหลือหลายในโลกอาคิเราะฮฺ และสิ่งที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงเตรียมไว้แก่รอซูลของพระองค์ เช่น การมีชื่อเสียง เกียรติยศเกียรติศักดิ์ และการชะฟาอะฮฺอันยิ่งใหญ่ "และแน่นอนพระเจ้าของเจ้าจะให้แก่เจ้าจนกว่าเจ้าจะพอใจ"

ต่อมาซูเราะฮฺได้กล่าวถึงสภาพต่าง ๆ ของท่านรอซูลเมื่อขณะยังเล็ก ๆ อยู่ เช่น การเป็นกำพร้า ความยากจนขัดสน และการระเหเร่ร่อน แล้วพระองค์ทรงให้ที่พักพิง ทรงให้ความมั่นคง และทรงให้ความคุ้มครองและปกปักรักษาท่าน "พระองค์มิได้ทรงพบเจ้าเป็นกำพร้าแล้วทรงให้ที่พึ่งดอกหรือ และทรงพบเจ้าระเหเร่ร่อนแล้วก็ทรงชี้แนะทาง (แก่เจ้า) ดอกหรือ และทรงพบเจ้าเป็นผู้ขัดสน แล้วทรงให้มั่งคั่ง (แก่เจ้า) ดอกหรือ"

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการสั่งเสียแก่ท่าน ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม 3 ประการด้วยกัน เพื่อให้สอดคล้องกับความโปรดปราน 3 ประการดังกล่าวข้างต้น เพื่อให้ความสงสารแก่เด็กกำพร้า เมตตาต่อผู้ที่มีความต้องการ และเช็ดน้ำตาให้แก่ผู้ยากจนขัดสน “ดังนั้นส่วนเด็กกำพร้าเจ้าอย่าข่มขี่และส่วนผู้เอ่ยขอนั้น เจ้าอย่าตวาดขับไล่ และส่วนความโปรดปรานแห่งพระเจ้าของเจ้านั้น เจ้าจงแสดงออก” ซึ่งเป็นการจบลงที่สอดคล้องกับคำพูดที่สวยงามและสำนวนที่ประทับใจ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

1. ขอสาบานด้วยเวลาสาย

وَالضُّحَىٰ ﴿١﴾

2. และด้วยเวลากลางคืนเมื่อมันมืด และสงัดเงียบ

وَاللَّيْلِ إِذَا سَجَىٰ ﴿٢﴾

3. พระเจ้าของเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งเจ้า และมิได้ทรงโกรธเคืองเจ้า[1]

مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلَىٰ ﴿٣﴾

4. และแน่นอน เบื้องปลายเป็นการดียิ่งแก่เจ้ากว่าเบื้องต้น

وَلَلْآخِرَةُ خَيْرٌ لَّكَ مِنَ الْأُولَىٰ ﴿٤﴾

5. และแน่นอน พระเจ้าของเจ้าจะให้แก่เจ้าจนกว่าเจ้าจะพอใจ[2]

وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَىٰ ﴿٥﴾

6. พระองค์มิได้ทรงพบเจ้าเป็นกำพร้าแล้วทรงให้ที่พึ่งดอกหรือ

أَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيمًا فَآوَىٰ ﴿٦﴾

7. และทรงพบเจ้าระเหเร่ร่อน แล้วก็ทรงชี้แนะทาง (แก่เจ้า) ดอกหรือ

وَوَجَدَكَ ضَالًّا فَهَدَىٰ ﴿٧﴾

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงสาบานด้วยเวลาสาย เมื่อเวลาดวงอาทิตย์สูงขึ้น และทรงสาบานด้วยเวลากลางคืนเมื่อความมืดได้เข้าครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่างจนมืดสนิทและอยู่ในสภาพที่สงัดเงียบ ทั้งนี้เป็นหลักฐานยืนยันอย่างชัดแจ้งถึงเดชานุภาพของพระองค์ การที่พระองค์ทรงเอาทั้งสองสิ่งมาสาบานก็เพื่อเป็นการยืนยันแก่ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ว่าพระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งตั้งแต่พระองค์ทรงเลือกเจ้าให้เป็นรอซูลของพระองค์ และมิได้ทรงโกรธเคืองเจ้าแต่ทรงรักใคร่เจ้า ทั้งนี้เป็นการตอบโต้แก่พวกมุชริกีนที่กล่าวว่า พระเจ้าของเจ้าได้ทอดทิ้งเขาเสียแล้ว อันเนื่องมาจากว่าอัลวะฮียฺได้ล่าช้าไประยะหนึ่ง

[2] หมายถึงว่าโลกอาคิเราะฮฺนั้นเป็นการดียิ่งแก่เจ้ากว่าโลกดุนยา ทั้งๆที่โลกดุนยานั้นท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้รับความโปรดปรานจากอัลลอฮฺอย่างมาก แต่พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าได้ทรงจัดเตรียมไว้ในโลกอาคิเราะฮฺ สิ่งที่ดียิ่งกว่า เช่น การชะฟาอะฮฺ การที่มิให้ผู้ใดจากประชาชาติของท่านที่เป็นชาวอัตเตาฮีดคงเหลืออยู่ในนรก และการได้รับตำแหน่งอันสูงส่งซึ่งจะไม่ได้แก่ผู้ใดนอกจากท่าน

وَوَجَدَكَ عَآئِلًا فَأَغۡنَىٰ ﴿٨﴾

8. และทรงพบเจ้าเป็นผู้ขัดสน แล้วทรงให้มั่งคั่ง (แก่) เจ้าดอกหรือ[1]

فَأَمَّا ٱلۡيَتِيمَ فَلَا تَقۡهَرۡ ﴿٩﴾

9. ดังนั้นส่วนเด็กกำพร้าเจ้าอย่าข่มขี่

وَأَمَّا ٱلسَّآئِلَ فَلَا تَنۡهَرۡ ﴿١٠﴾

10. และส่วนผู้เอ่ยขอนั้น เจ้าอย่าตวาดขับไล่

وَأَمَّا بِنِعۡمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثۡ ﴿١١﴾

11. และส่วนความโปรดปรานแห่งพระเจ้าของเจ้านั้นเจ้าจงแสดงออก[2]

---

[1] ในชีวิตของท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เคยประสบกับความยากแค้น คือการเป็นเด็กกำพร้า ไม่ได้รับความอบอุ่นจากบิดามารดา เพราะเป็นกำพร้าแต่เด็กและประสบกับความขัดสน แล้วอัลลอฮฺตะอาลาทรงโปรดปรานให้ได้รับที่พักพิงจากคุณปู่ คุณลุง และทรงให้ได้รับวิชาความรู้ และแนวทางที่ถูกต้อง (ฮิดายะฮฺ) และได้ทรงให้มั่งคั่งด้วยความพอใจ ไม่เคยยื่นมือไปขอความช่วยเหลือจากผู้ใด

[2] หลังจากได้ทรงแจกแจงความโปรดปรานดังกล่าวแล้ว พระองค์ทรงสั่งเสียท่านให้ปฏิบัติสามประการ คือเด็กกำพร้าอย่าได้เหยียดหยามและข่มขี่ สำหรับผู้ที่เอ่ยขอเพราะความยากจนอย่าได้ขับไล่หรือใช้คำพูดที่ไม่สุภาพ และจงขอบคุณพระเจ้าของเจ้าด้วยการพูดถึงความโปรดปรานต่าง ๆ ที่พระองค์ทรงประทานให้แก่เจ้า

(94) ซูเราะฮฺ อัลอินชิรอหฺ

سورة الشرح

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 8 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลอินชิรอหฺ

ซูเราะฮฺ อัลอินชิรอหฺ เป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ กล่าวถึงตำแหน่งอันมีเกียรติของท่านรอซูลและสถานะอันสูงส่งของท่าน ณ ที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงความโปรดปรานอันมากหลายของอัลลอฮฺที่มีต่อบ่าวและรอซูลของพระองค์ มุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ทั้งนี้ด้วยการเปิดหัวอกของท่านเพื่อการอีมาน ทำให้หัวใจของท่านมีรัศมีด้วยปรัชญาและความรู้ และทำให้ท่านบริสุทธิ์จากบาปต่างๆ และความผิดต่างๆ ทั้งหมดนี้ด้วยจุดมุ่งหมายเพื่อปลอบใจแก่ท่านรอซูลุลลอฮฺ อะลัยฮิสซอลาตูวัสสลาม จากการที่ท่านต้องเผชิญกับการทำร้ายของหมู่ชนที่ชั่วช้าสารเลว "เรามิได้เปิดอกของเจ้าแก่เจ้าดอกหรือ" และเราได้ปลดเปลื้องภาระหนักของเจ้าออกจากเจ้าแล้ว ซึ่งเป็นภาระหนักอึ้งบนหลังของเจ้า"

แล้วซูเราะฮฺได้กล่าวถึงการเชิดชูตำแหน่งอันสูงแก่ท่านรอซูลและยกสถานะของท่านให้สูงทั้งในดุนยา และอาคิเราะฮฺ และให้ชื่อของท่าน ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ต่อเข้าด้วยกันกับพระนามของอัลลอฮฺ ตะอาลา "และเราได้ยกย่องให้แก่เจ้าแล้วซึ่งการกล่าวถึงเจ้า"

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงการเรียกร้องเชิญชวนของท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ขณะที่อยู่ในนครมักกะฮฺ ต้องเผชิญกับความยากลำบากและความหวาดกลัว พร้อมกับบรรดามุอฺมินจากการกระทำของพวกปฏิเสธศรัทธาที่ไม่ยอมศรัทธาโดยแจ้งให้ท่านทราบถึงว่า การปลดเปลื้องความทุกข์ยาก และชัยชนะที่จะได้รับเหนือศัตรูนั้นใกล้เข้ามาแล้ว ฉะนั้น แท้จริงหลังจากความยากลำบากก็จะมีความง่ายดายแท้จริงหลังจากความยากลำบากก็จะมีความง่ายดาย"

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการกล่าวเตือนท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

ให้จัดเวลาขึ้นโดยเฉพาะเพื่อการอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺ หลังจากเสร็จสิ้นหน้าที่ในการเผยแผ่ศาสนา ทั้งนี้เป็นการขอบคุณต่ออัลลอฮฺที่ได้ประทานความโปรดปรานให้แก่ท่าน “ดังนั้นเมื่อเจ้าเสร็จสิ้น (จากงานหนึ่งแล้ว) ก็จงลำบากต่อไป และยังพระเจ้าของเจ้าเท่านั้นก็จงมุ่งปรารถนาเถิด”

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ ﴿١﴾

1. เรามิได้เปิดหัวอกของเจ้าแก่เจ้าดอกหรือ

وَوَضَعْنَا عَنكَ وِزْرَكَ ﴿٢﴾

2. และเราได้ปลดเปลื้องภาระหนักของเจ้าออกจากเจ้าแล้ว

الَّذِي أَنقَضَ ظَهْرَكَ ﴿٣﴾

3. ซึ่งเป็นภาระหนักอึ้งบนหลังของเจ้า

وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ ﴿٤﴾

4. และเราได้ยกย่องให้แก่เจ้าแล้ว ซึ่งการกล่าวถึงเจ้า[1]

فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا ﴿٥﴾

5. ฉะนั้นแท้จริงหลังจากความยากลำบากก็จะมีความง่าย

إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا ﴿٦﴾

6. แท้จริงหลังจากความยากลำบากก็จะมีความง่าย[2]

فَإِذَا فَرَغْتَ فَانصَبْ ﴿٧﴾

7. ดังนั้น เมื่อเจ้าเสร็จสิ้น (จากงานหนึ่งแล้ว) ก็จงลำบากต่อไป

---

[1] ความโปรดปรานอีก 3 ประการ ที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงประทานให้แก่รอซูลของพระองค์ คือ

1. การเปิดหัวอกให้ได้รับการฮิดายะฮฺ และการอีมาน และแสงสว่างแห่งอัลกุรอาน
2. การยกโทษเล็ก ๆ น้อยให้แก่ท่าน ส่วนการทำบาปใหญ่ ๆ นั้นจะไม่เกิดขึ้นกับท่านเพราะอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงคุ้มครองท่านอยู่ตลอดเวลา การปลดเปลื้องภาระหนักหมายถึงการอภัยโทษให้แก่ท่าน
3. การยกย่องให้แก่ท่านหมายถึงการกล่าวถึงชื่อของท่านในเวลากล่าวตะชะฮุดในเวลานั่งตะฮียาดในเวลาอะซาน ในเวลาอิกอมะฮฺ และในการแสดงคุตบะฮฺ

[2] ในสองอายะฮฺนี้คือ ข่าวดีว่าการปลดเปลื้อง หรือการผ่อนคลายจากภาระอันหนักนั้นใกล้เข้ามาแล้วสำหรับท่านและบรรดาสาวกของท่าน ทั้งนี้หลังจากพวกเขาได้ประสบกับความเหนื่อยยากอย่างโชกโชน

8. และยังพระเจ้าของเจ้าเท่านั้นที่เจ้าจงมุ่งปรารถนา[1]

وَإِلَىٰ رَبِّكَ فَٱرْغَب ﴿٨﴾

[1] นี่คือแนวทางแห่งการดำเนินชีวิตของมุสลิมได้ถูกกำหนดให้แก่ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เพื่อให้ท่านและบรรดามุสลิมยึดถือปฏิบัติ จนกระทั่งจะบรรลุสู่ชัยชนะคือได้รับสวนสวรรค์เป็นการตอบแทน และให้พ้นจากไฟนรก คือเมื่อเจ้าเสร็จสิ้นจากกิจกรรมทางด้านศาสนาก็จงลำบากต่อไปในการกิจกรรมเกี่ยวกับโลกดุนยา และเมื่อเสร็จสิ้นจากกิจกรรมทางโลกดุนยาก็จงลำบากต่อไปเพื่อกิจกรรมทางด้านศาสนาเพื่อโลกอาคิเราะฮฺ กล่าวคือ เช่นเมื่อเจ้าเสร็จสิ้นจากการทำละหมาดแล้ว ก็จงลำบากต่อไปด้วยการซิกรุลลอฮฺและการวิงวอนขอดุอาอฺ หลังจากนั้นก็จงลำบากต่อไปเพื่อการทำมาหากิน ดังกล่าวนี้เจ้าจงตั้งเจตนาและความมุ่งมาดปรารถนาเพื่ออัลลอฮฺ ตะอาลา องค์เดียวเท่านั้น มิใช่เพื่อหวังการมีชีวิตอยู่ในโลกดุนยาแต่เพียงอย่างเดียว

(95) ซูเราะฮฺ อัตตีน

سورة التين

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 8 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัตตีน

ซูเราะฮฺ อัตตีน เป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ ที่กล่าวถึงเรื่องสำคัญสองเรื่อง คือ

1. การให้เกียรติของอัลลอฮฺแก่มนุษย์
2. เรื่องการศรัทธา การชำระสอบสวนและการตอบแทน

ซูเราะฮฺเริ่มด้วยการสาบานต่อสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และมีเกียรติ ซึ่งอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกำหนดให้เป็นสถานที่เพื่อการประทานอัลวะฮีย์ แก่บรรดานะบีและรอซูลของพระองค์ สถานที่เหล่านั้นคือ “บัยตุลมักดิส ภูเขาฏูร และมักกะฮฺอัลมุกัรเราะมะฮฺ” โดยที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงยกย่องให้เกียรติแก่มนุษย์ทรงบังเกิดเขาในรูปแบบที่สวยงามยิ่ง และเมื่อไม่ขอบคุณความโปรดปรานของพระองค์แล้ว พระองค์ก็จะให้เขากลับสู่สภาพที่ตกต่ำยิ่ง “ขอสาบานด้วยต้นมะเดื่อ และต้นมะกอก และด้วยภูเขาฏูรซีนาย และด้วยเมืองนี้ที่ปลอดภัย”

ซูเราะฮฺได้ตำหนิคนกาฟิรที่ปฏิเสธวันแห่งการฟื้นคืนชีพและวันชุมนุม หลังจากที่หลักฐานอันชัดแจ้งได้บ่งชี้ถึงเดชานุภาพของพระเจ้าแห่งสากลโลก ในการสร้างมนุษย์ในรูปแบบที่สวยงามยิ่ง “โดยแน่นอนเราได้บังเกิดมนุษย์มาในรูปแบบที่สวยงามยิ่ง”

ซูเราะฮฺจบลงด้วยการชี้แจงถึงความยุติธรรมของอัลลอฮฺ ด้วยการตอบแทนความดีแก่บรรดาผู้ศรัทธา และลงโทษพวกปฏิเสธศรัทธา “ดังนั้นอะไรเล่าเขาจึงปฏิเสธเจ้าหลังจากนี้เกี่ยวกับการตอบแทน มิใช่อัลลอฮฺดอกหรือเป็นผู้ตัดสินที่ดีเยี่ยมในหมู่ผู้ตัดสินทั้งหลาย” ในการนี้เป็นการยืนยันถึงการดอบแทน และการฟื้นคืนชีพ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

1. ขอสาบานด้วยต้นมะเดื่อและต้นมะกอก

وَٱلتِّينِ وَٱلزَّيۡتُونِ ١

2. และด้วยภูเขาฏูรซีนาย

وَطُورِ سِينِينَ ٢

3. และด้วยเมืองนี้ที่ปลอดภัย[1]

وَهَٰذَا ٱلۡبَلَدِ ٱلۡأَمِينِ ٣

4. โดยแน่นอน เราได้บังเกิดมนุษย์มาในรูปแบบที่สวยงามยิ่ง

لَقَدۡ خَلَقۡنَا ٱلۡإِنسَٰنَ فِيٓ أَحۡسَنِ تَقۡوِيمٖ ٤

5. แล้วเราได้ให้เขากลับสู่สภาพที่ตกต่ำ ที่ตกต่ำยิ่ง[2]

ثُمَّ رَدَدۡنَٰهُ أَسۡفَلَ سَٰفِلِينَ ٥

6. นอกจากบรรดาผู้ศรัทธาและประกอบสิ่งดีงามทั้งหลาย โดยที่สำหรับพวกเขาจะได้รับรางวัลอย่างไม่มีที่สิ้นสุด[3]

إِلَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فَلَهُمۡ أَجۡرٌ غَيۡرُ مَمۡنُونٖ ٦

---

[1] นี่คือการสาบานด้วยสิ่งสำคัญอีก 4 อย่าง ซึ่งอัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงให้ความสำคัญ คือ ต้นมะเดื่อ เป็นผลไม้ที่รู้จักกันดีในภาษาอาหรับว่า “อัตตีน” และต้นมะกอกหรือ “อัซซัยตูน” ผลของมันใช้กินและกลั่นเป็นน้ำมันก็ได้ และภูเขาฏูรซีนาย หรือฏูรซีนีน คือภูเขาซีนายอยู่ในปาเลสไตน์ ณ ที่นั้นมีเหตุการณ์ทางประวัติที่สำคัญคือ อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงสนทนากับนะบีมูซา และทรงสาบานด้วยนครมักกะฮฺ หรืออุมมุลกุรอ ซึ่งมีบัยตุลลอฮฺ และรอบ ๆ เมืองเป็นเขตหวงห้าม

[2] สามอายะฮฺต่อมาซึ่งเป็นคำตอบของการสาบานข้างต้น เป็นปรากฏการณ์แห่งเดชานุภาพและความรอบรู้และความเมตตาที่ยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺ ตะอาลา ที่มีต่อปวงมนุษย์ คือเราได้สร้างชนิดของมนุษย์มาในรูปแบบที่สวยงามยิ่ง มีคุณลักษณะที่ดีและสมบูรณ์ยิ่ง อวัยวะแต่ละส่วนสอดคล้องซึ่งกันและกัน แต่แล้วเพราะเหตุที่เขามิได้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่เราได้บังเกิดเขามา และเขามิได้ขอบคุณต่อนิอฺมะฮฺที่เขาได้รับจากพระเจ้าของเขา เราจึงได้ให้เขากลับไปสู่สภาพที่ตกต่ำยิ่งคือ นรกชั้นต่ำสุด หรืออีกความหมายหนึ่งก็คือ เราได้ให้เขาไปสู่สภาพแห่งความแก่ชรา ไร้สมรรถภาพ หลังจากที่เขาเคยเป็นคนหนุ่มมีร่างกายแข็งแรง

[3] นอกจากบรรดามุอฺมิน ผู้ยำเกรงซึ่งมีคุณลักษณะรวมระหว่างการอีมานและกระทำความดี สำหรับพวกเขาเหล่านั้นจะได้รับรางวัลเป็นการตอบแทนตลอดไปอย่างไม่มีสิ้นสุดคือ สวนสวรรค์ที่พำนักของบรรดาผู้ยำเกรง

فَمَا يُكَذِّبُكَ بَعْدُ بِالدِّينِ ﴿٧﴾

7. ดังนั้นอะไรเล่าที่ทำให้เขาปฏิเสธเจ้า ในภายหลังเกี่ยวกับการตอบแทน[1]

أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَحْكَمِ الْحَاكِمِينَ ﴿٨﴾

8. มิใช่อัลลอฮฺดอกหรือ เป็นผู้ตัดสินที่ดีเยี่ยมในหมู่ผู้ตัดสินทั้งหลาย[2]

---

[1] หลังจากหลักฐานอันชัดแจ้งอย่างนี้แล้ว อะไรเล่าถึงทำให้มนุษย์ปฏิเสธต่อวันแห่งการตอบแทน

[2] ดังนั้นอัลลอฮฺมิใช่ผู้ซึ่งทรงบังเกิด และทรงทำให้เป็นที่สวยงามยิ่ง ทรงเป็นผู้ยุติธรรมที่ดีเยี่ยมในการตัดสินระหว่างมนุษย์ดอกหรือ มีรายงานหะดีษกล่าวว่า "เมื่อท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม อ่านถึงอายะฮฺนี้ ท่านจะกล่าวว่า แน่นอนที่สุดและข้าพระองค์เป็นคนหนึ่งในหมู่ผู้เป็นพยานทั้งหลายในเรื่องนี้"

(96) ซูเราะฮฺ อัลอะลัก

سورة العلق

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 19 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลอะลัก

ซูเราะฮฺ อัลอะลัก หรือซูเราะฮฺ "อิกเราะอฺ" เป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ กล่าวถึงเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. การเริ่มลงของอัลวะฮียฺ ให้แก่นะบีคนสุดท้ายคือมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิวะซัลลัม

2. การละเมิดขอบเขตของมนุษย์ และการไม่เชื่อฟังต่อพระบัญชาของอัลลอฮฺ

3. เรื่องของมนุษย์ชั่วช้า "อะบีญะฮฺลฺ" ในการขัดขวางท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิวะซัลลัม มิให้กระทำละหมาด

ซูเราะฮฺได้เริ่มด้วยการสาธยายความโปรดปรานของอัลลอฮฺที่มีต่อรอซูลของพระองค์ด้วยการประทานอัลกุรอาน ปาฏิหาริย์ที่จีรัง และกล่าวถึงความโปรดปรานครั้งแรกขณะที่ท่านนะบีกำลังเคารพภักดีพระเจ้าของเขา ณ ถ้ำฮิรออฺ โดยที่วะฮียฺถูกประทานลงมาด้วยอายาตดังนี้ "จงอ่านด้วยพระนามแห่งพระเจ้าของเจ้าผู้ทรงบังเกิด.... ผู้ทรงสอนมนุษย์ในสิ่งที่เขาไม่รู้"

แล้วซูเราะฮฺได้กล่าวถึงการละเมิดขอบเขตของมนุษย์ ในการดำรงชีวิตนี้ด้วยพลังและความมั่งคั่งและการขัดขืนคำสั่งของเขาต่อข้อใช้ ข้อห้ามของอัลลอฮฺ อันเนื่องมาจากความมั่งมีของเขา ความจริงแล้วจำเป็นที่เขาจะต้องขอบคุณพระเจ้าของเขาต่อความโปรดปรานที่เขาได้รับ มิใช่ด้วยการเนรคุณ และได้กล่าวเตือนเขาให้กลับไปหาพระเจ้าของเขาเพื่อหวังการตอบแทน "มิใช่เช่นนั้น แท้จริงมนุษย์นั้นย่อมจะละเมิดขอบเขต เนื่องเพราะเขาคิดว่าเขาพอเพียงแล้ว แท้จริงยังพระเจ้าของเจ้านั้นคือการกลับไป"

ต่อมาซูเราะฮฺได้กล่าวถึงเรื่องเขา "อะบีญะฮฺลฺ" ซึ่งเป็นฟิรเอานฺของประชาชาติ

นี้ เขาได้ขู่เข็ญและคุกคามท่านรอซูล และห้ามปรามท่านมิให้ทำละหมาด เพื่อแสดงความมีชัยแด่รูปปั้นและเจว็ดทั้งหลาย "เจ้าเห็นแล้วมิใช่หรือผู้ที่ขัดขวาง บ่าวคนหนึ่งเมื่อเขากำลังละหมาด"

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยสัญญาร้ายแก่คนชั่วผู้ปฏิเสธศรัทธา ด้วยการลงโทษอย่างหนักหากเขายังคงอยู่ในการหลงผิดและละเมิดขอบเขต และได้ใช้ท่านรอซูลมิให้ฟังคำขู่ของอาชญากรผู้กระทำผิดคนนั้น "มิใช่เช่นนั้นถ้าเขายังไม่หยุดยั้ง เราจะจิกเขาที่ขม่อมอย่างแน่นอน ....มิใช่เช่นนั้น เจ้าอย่าได้เชื่อฟังมันแต่จงสุญูดและเข้าใกล้อัลลอฮฺเถิด"

ซูเราะฮฺได้เริ่มด้วยการเรียกร้องไปสู่การอ่านและการเรียนการสอน และจบลงด้วยการละหมาด และการอิบาดะฮฺ เพื่อให้ความรู้กับการปฏิบัติมีความสัมพันธ์กัน และการเริ่มต้น และการจบมีความสอดคล้องกัน

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

ٱقۡرَأۡ بِٱسۡمِ رَبِّكَ ٱلَّذِي خَلَقَ ١

1. จงอ่านด้วยพระนามแห่งพระเจ้าของเจ้าผู้ทรงบังเกิด

خَلَقَ ٱلۡإِنسَٰنَ مِنۡ عَلَقٍ ٢

2. ทรงบังเกิดมนุษย์จากก้อนเลือด

ٱقۡرَأۡ وَرَبُّكَ ٱلۡأَكۡرَمُ ٣

3. จงอ่านเถิด และพระเจ้าของเจ้านั้นผู้ทรงใจบุญยิ่ง

ٱلَّذِي عَلَّمَ بِٱلۡقَلَمِ ٤

4. ผู้ทรงสอนการใช้ปากกา

عَلَّمَ ٱلۡإِنسَٰنَ مَا لَمۡ يَعۡلَمۡ ٥

5. ผู้ทรงสอนมนุษย์ในสิ่งที่เขาไม่รู้[1]

كَلَّآ إِنَّ ٱلۡإِنسَٰنَ لَيَطۡغَىٰٓ ٦

6. มิใช่เช่นนั้น แท้จริงมนุษย์นั้น ย่อมจะละเมิดขอบเขต

أَن رَّءَاهُ ٱسۡتَغۡنَىٰٓ ٧

7. เนื่องเพราะเขาคิดว่าเขาพอเพียงแล้ว

إِنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ ٱلرُّجۡعَىٰٓ ٨

8. แท้จริงยังพระเจ้าของเจ้าเท่านั้นคือการกลับไป[2]

---

[1] ตั้งแต่อายะฮฺที่หนึ่งถึงอายะฮฺที่ห้าเป็นอายาตของอัลกุรอานที่ถูกประทานลงมาเป็นครั้งแรก ขณะที่ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม หลบเข้าไปอยู่ในถ้ำเพื่อหลีกเลี่ยงการบูชาเจว็ดของผู้คนในขณะนั้น และเพื่อแสวงหาสัจธรรมในการค้นหาพระเจ้าที่แท้จริง ห้าอายาตของอัลกุรอานที่ถูกประทานลงมาเป็นครั้งแรกนี้นับได้ว่าเป็นความเมตตาและความโปรดปรานครั้งแรกที่อัลลอฮฺทรงประทานให้แก่ปวงบ่าว เป็นการเตือนให้ตระหนักว่ามนุษย์ถูกบังเกิดมาจากก้อนเลือด และด้วยการให้เกียรติโดยทรงสอนมนุษย์ในสิ่งที่เขาไม่รู้และให้วิชาความรู้แก่เขา ซึ่งเป็นปมเด่นที่มนุษย์มีเหนือมะลาอิกะฮฺ

[2] เป็นความจริงทีเดียวว่ามนุษย์นั้นเป็นผู้ล่วงละเมิดขอบเขต ปฏิบัติตามอารมณ์ใฝ่ต่ำและหยิ่งยโสโอหังต่อพระเจ้าของเขา เมื่อเห็นว่าตนเองนั้นพอเพียงแล้ว คือร่ำรวยมีทรัพย์สินเงินทอง และเป็นที่แน่นอนที่สุดว่ามนุษย์ย่อมจะกลับไปหาพระเจ้าของเขา เพื่อจะได้รับการตอบแทนตามผลงานของเขา นักตัฟซีรกล่าวว่า ตั้งแต่อายะฮฺที่ 6 ถึงอายะฮฺที่ 19 ถูกประทานลงมาหลังจาก 5 อายะฮฺแรก เป็นเวลานานพอสมควร ทั้งนี้เนื่องจากพฤติกรรมของอะบูญะฮฺลฺซึ่งเป็นผู้ละเมิดหยิ่งยโสโอหัง เมื่อเขาคิดว่าเขามีทรัพย์สินเงินทองมากมาย เขาจึงคิดอาฆาตมาดร้ายที่จะทำร้ายท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

9. เจ้าเห็นแล้วมิใช่หรือ ผู้ที่คอยขัดขวาง

أَرَءَيْتَ ٱلَّذِى يَنْهَىٰ ﴿٩﴾

10. บ่าวคนหนึ่ง เมื่อเขากำลังละหมาด[1]

عَبْدًا إِذَا صَلَّىٰٓ ﴿١٠﴾

11. เจ้าคิดบ้างไหมว่า หากบ่าวผู้นั้นอยู่บนแนวทางที่ถูกต้อง[2]

أَرَءَيْتَ إِن كَانَ عَلَى ٱلْهُدَىٰٓ ﴿١١﴾

12. หรือเขาได้ใช้ให้ผู้คนมีความยำเกรง[3]

أَوْ أَمَرَ بِٱلتَّقْوَىٰٓ ﴿١٢﴾

13. เจ้าคิดบ้างไหมว่า หากเขาปฏิเสธและผินหลังให้

أَرَءَيْتَ إِن كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰٓ ﴿١٣﴾

14. เขาไม่รู้ดอกหรือว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงเห็น[4]

أَلَمْ يَعْلَم بِأَنَّ ٱللَّهَ يَرَىٰ ﴿١٤﴾

15. มิใช่เช่นนั้น ถ้าเขายังไม่หยุดยั้ง เราจะจิกเขาที่ขม่อมอย่างแน่นอน

كَلَّا لَئِن لَّمْ يَنتَهِ لَنَسْفَعًۢا بِٱلنَّاصِيَةِ ﴿١٥﴾

16. ขม่อมที่โกหกที่ประพฤติชั่ว[5]

نَاصِيَةٍ كَٰذِبَةٍ خَاطِئَةٍ ﴿١٦﴾

17. แล้วให้เขาเรียกที่ประชุมของเขา

فَلْيَدْعُ نَادِيَهُۥ ﴿١٧﴾

---

[1] นับได้ว่าเป็นเรื่องประหลาดจากสภาพของอะบูญะฮฺลฺผู้ต่ำช้าเลวทราม ซึ่งเขาได้ห้ามบ่าวของอัลลอฮฺ (มุฮัมมัด) มิให้ทำการละหมาด

[2] เจ้าไม่คิดบ้างหรือว่า หากว่าบ่าวผู้นั้นคือท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ซึ่งเจ้าห้ามเขามิให้ทำละหมาดนั้นเป็นคนดีอยู่ในแนวทางที่ถูกต้องในคำพูดและการกระทำของเขา

[3] หรือว่าบ่าวผู้นี้เป็นผู้ใช้ให้ผู้คนให้มีความบริสุทธิ์ใจ และให้มีการเตาฮีด และเรียกร้องไปสู่การฮิดายะฮฺ แล้วทำไมเจ้าจึงห้ามปรามเขา

[4] มุฮัมมัดจงบอกเราซิว่า ถ้าเขาปฏิเสธอัลกุรอาน และผินหลังให้กับการอีมาน และเขาผู้นั้นไม่รู้ดอกหรือว่าอัลลอฮฺทรงสอดส่องสภาพการณ์ของเขา ทรงรู้เห็นการกระทำของเขา แล้วพระองค์จะทรงตอบแทนการงานของเขาให้แก่เขา

[5] มนุษย์ชั่วคนนี้ คืออะบูญะฮฺลฺ จงระงับการกระทำอันชั่วร้ายของเขาเสีย มิฉะนั้นแล้วเราจะจิกที่ขม่อมแล้วกระชากลากไปโยนสู่ไฟนรกขม่อมของคนที่โกหก คนชั่ว และมีความผิดอย่างมากมาย

سَنَدْعُ ٱلزَّبَانِيَةَ ﴿١٨﴾

18. เราก็จะเรียกผู้คุมนรก[1]

كَلَّا لَا تُطِعْهُ وَٱسْجُدْ وَٱقْتَرِب ۩ ﴿١٩﴾

19. มิใช่เช่นนั้น เจ้าอย่าได้เชื่อฟังมัน แต่จงสุญูด และเข้าใกล้อัลลอฮฺเถิด[2]

[1] แล้วให้เขาเรียกสมัครพรรคพวกของเขาที่ชุมนุมกันอยู่ให้มาช่วยเหลือให้รอดพ้นจากการลงโทษที่เขาจะได้รับ ในเวลาเดียวกัน เราก็จะเรียกผู้คุมนรก มะลาอิกะฮฺผู้แข็งกร้าวห้าวหาญมาจัดการกับเขา

[2] มนุษย์ชั่วคนนี้จงระวังตัวไว้เถิด และเจ้ามุฮัมมัด อย่าได้ไปเชื่อฟังมันในสิ่งที่มันเรียกร้องเจ้ามิให้ทำการละหมาด และเจ้าจงทำการสุญูดของเจ้าและทำละหมาดของเจ้าต่อไปเถิด และจงแสวงหาความใกล้ชิดต่ออัลลอฮฺต่อไป มีรายงานฮะดีษกล่าวว่า “เวลาที่บ่าวมีความใกล้ชิดกับพระเจ้าของเขามากที่สุดก็คือขณะที่เขากำลังสุญูด”

(97) ซูเราะฮฺ อัลก็อดรฺ

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 5 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลก็อดรฺ

ซูเราะฮฺ อัลก็อดรฺ เป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ ซึ่งกล่าวถึงการเริ่มประทานอัลกุรอานอัลอะซีมลงมา และได้กล่าวถึงความประเสริฐของคืนอัลก็อดรฺที่มีเหนือกว่าวันอื่นๆ และเดือนอื่นๆ โดยที่ในคืนนั้นมีรัศมีแสงสว่าง และความกระจ่างแจ้งอันศักดิ์สิทธิ์ และกลิ่นไอแห่งความเมตตาของพระเจ้าได้แผ่คลุมไปยังปวงบ่าวของพระองค์ผู้ศรัทธา เป็นการให้เกียรติในคืนแห่งการพระราชทานอัลกุรอานอันชัดแจ้ง นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงการลงมาของมะลาอิกะฮฺผู้ทรงคุณธรรมจนกระทั่งรุ่งอรุณ โอ้มันช่างเป็นคืนที่ยิ่งใหญ่เสียจริงๆ เป็นคืนที่ดียิ่ง ณ ที่อัลลอฮฺกว่าหนึ่งพันเดือน

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

إِنَّا أَنزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ ﴿١﴾

1. แท้จริงเราได้ประทานอัลกุรอานลงมาในคืนอัลก็อดรฺ[1]

وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ ﴿٢﴾

2. และอะไรเล่าจะทำให้เจ้ารู้ได้ว่าคืนอัลก็อดรฺนั้นคืออะไร[2]

لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِّنْ أَلْفِ شَهْرٍ ﴿٣﴾

3. คืนอัลก็อดรฺนั้นดียิ่งกว่าหนึ่งพันเดือน

تَنَزَّلُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِم مِّن كُلِّ أَمْرٍ ﴿٤﴾

4. บรรดามะลาอิกะฮฺและอัลรูฮฺ (ญิบรีล) จะลงมาในคืนนั้น โดยอนุมัติแห่งพระเจ้าของพวกเขา เนื่องจากกิจการทุกสิ่ง

سَلَامٌ هِيَ حَتَّىٰ مَطْلَعِ الْفَجْرِ ﴿٥﴾

5. คืนนั้นมีความศานติจนกระทั่งรุ่งอรุณ[3]

---

[1] คือเราได้ประทานอัลกุรอานที่เป็นมหัศจรรย์ลงมาในคืนแห่งการกำหนด และชี้ขาดกิจการต่าง ๆ และเป็นคืนอันมหาประเสริฐ ความหมายของการประทานอัลกุรอานลงมา คือการประทานลงมาจากอัลลูหฺ อัลมะฮฺฟูซ สู่ชั้นฟ้าแห่งโลกดุนยา คือบัยตุล อิซซะฮฺ จากนั้นญิบรีลอะลัยฮิสสลามจะเป็นผู้นำมาให้แก่ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม แล้วแต่เหตุการณ์ เป็นระยะเวลาถึง 23 ปี

[2] อัลคอชินกล่าวว่า ในคำถามนี้เป็นเชิงให้เกียรติและความสำคัญและทำให้อยากรู้ถึงข่าวคราวที่จะเกิดขึ้น กล่าวคืออะไรเล่าที่จะทำให้เจ้ารู้ได้ว่า คืนอัลก็อดรฺนั้นมีคุณค่า และความดีอย่างไร

[3] แล้วพระองค์ทรงกล่าวถึงคุณค่า และความดีของคืนอัลก็อดรฺไว้ 3 ประการด้วยกันคือ :

1. คืนอัลก็อดรฺนั้นเป็นคืนที่มีเกียรติและความดีงามมากหลายมีคุณค่าเท่ากับหนึ่งพันเดือน มุญาฮิด กล่าวว่า การทำความดี การถือศีลอด และการละหมาดกลางคืนในวันนั้นดียิ่งกว่าหนึ่งพันเดือน
2. ในคืนวันนั้นบรรดามะลาอิกะฮฺและญิบรีลจะลงมาบนหน้าแผ่นดินด้วยอนุมัติแห่งพระเจ้าของพวกเขาอันเนื่องจากกิจการทุก ๆ สิ่งที่อัลลอฮฺทรงกำหนด และลิขิตในปีนั้นจนกระทั่งปีต่อไป
3. ในคืนวันนั้นความศานติจะมีขึ้น ตั้งแต่เริ่มของวันนั้นจนกระทั่งรุ่งอรุณ บรรดามะลาอิกะฮฺ จะขอความศานติให้แก่บรรดามุอฺมินให้พ้นจากความชั่วร้ายต่าง ๆ

(98) ซูเราะฮฺ อัลบัยยินะฮฺ

البينة

เป็นบัญญัติมะดะนียะฮฺ มี 8 อายะฮฺ
ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลบัยยินะฮฺ

ซูเราะฮฺ อัลบัยยินะฮฺ หรือซูเราะฮฺ ลัมยะกุน เป็นซูเราะฮฺ มะดะนียะฮฺ กล่าวถึงเรื่องต่าง ๆ ดังนี้ :

1. ท่าที่ของอะฮฺลุลกิตาบที่มีต่อสาสน์ของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม
2. เรื่องความบริสุทธิ์ใจในการอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺ ญัลละวะอะลา
3. ชะตากรรมของทุกผู้ที่มีความสุข และผู้ที่มีความทุกข์ในโลกอาคิเราะฮฺ

ซูเราะฮฺได้เริ่มกล่าวถึง พวกยะฮูดและพวกนะศอรอ และท่าทีของพวกเขาที่มีต่อการเรียกร้องเชิญชวนของท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม หลังจากที่ความจริงได้ประจักษ์แก่พวกเขาและรัศมีของมันได้ฉายแสงออกมา และหลังจากที่พวกเขาได้รู้ถึงคุณลักษณะของท่านนะบี ผู้ถูกส่งมาในยุคสุดท้ายนี้ พวกเขาได้เฝ้าคอยการมาปรากฏตัวของท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ครั้นเมื่อท่านรอซูลคนสุดท้ายได้ถูกส่งมาแล้ว พวกเขาก็ปฏิเสธการเป็นรอซูลของท่าน พวกเขาได้ปฏิเสธศรัทธาและต่อต้าน

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงรากฐานสำคัญของการศรัทธา คือการบริสุทธิ์ใจในการทำอิบาดะฮฺแด่อัลลอฮฺผู้สูงส่งผู้ยิ่งใหญ่ ซึ่งทุก ๆ ศาสนาถูกใช้ให้ปฏิบัติเช่นนั้น โดยให้การรำลึกถึงพระองค์ ความมุ่งหมายและการมุ่งหน้าเข้าหาพระองค์ในทุกคำพูด การกระทำและการปฏิบัติ มีความบริสุทธิ์ใจเพื่อพระพักตร์อันทรงเกียรติของพระองค์

นอกจากนี้ซูเราะฮฺยังได้กล่าวถึงชะตากรรมของผู้กระทำผิด คือมนุษย์ที่ชั่วช้ายิ่งจากพวกปฏิเสธศรัทธาที่เป็นชาวอะฮฺลุลกิตาบ และพวกมุชริกีน และการอยู่ในนรกอัลญะฮีมอย่างตลอดกาลของพวกเขา และชะตากรรมของบรรดามุอฺมิน เจ้าของตำแหน่งอันสูงส่งคือมนุษย์ที่ดียิ่ง และการพำนักอยู่ในสวนสวรรค์อันบรมสุขพร้อม

กับบรรดานะบี บรรดาผู้ยึดมั่นในความสัตย์ บรรดาผู้ตายชะฮีดและบรรดาคนศอและฮฺ ทั้งนี้เป็นการตอบแทนในความจงรักภักดีและความบริสุทธิ์ใจของพวกเขาแด่พระเจ้าแห่งสากลโลก

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

1. บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในหมู่อะฮฺลุลกิตาบ และพวกบูชาเจว็ดนั้นจะไม่หลุดพ้นจาก (หลักศรัทธาของพวกเขา) จนกว่าจะได้มีหลักฐานอันชัดแจ้งมายังพวกเขา

لَمۡ يَكُنِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِنۡ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِ وَٱلۡمُشۡرِكِينَ مُنفَكِّينَ حَتَّىٰ تَأۡتِيَهُمُ ٱلۡبَيِّنَةُ ١

2. คือรอซูลคนหนึ่งจากอัลลอฮฺเพื่ออ่านคัมภีร์อันบริสุทธิ์

رَسُولٞ مِّنَ ٱللَّهِ يَتۡلُواْ صُحُفٗا مُّطَهَّرَةٗ ٢

3. ในคัมภีร์นั้นมีบัญญัติอันเที่ยงตรง[1]

فِيهَا كُتُبٞ قَيِّمَةٞ ٣

4. และบรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์ (อะฮฺลุลกิตาบ) นั้น มิได้แตกแยกกัน เว้นแต่หลังจากที่ได้มีหลักฐานอันชัดแจ้งมายังพวกเขาแล้ว[2]

وَمَا تَفَرَّقَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ إِلَّا مِنۢ بَعۡدِ مَا جَآءَتۡهُمُ ٱلۡبَيِّنَةُ ٤

5. และพวกเขามิได้ถูกบัญชาให้กระทำอื่นใดนอกจากเพื่อเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ เป็นผู้มีเจตนาบริสุทธิ์ในการภักดีต่อพระองค์ เป็นผู้อยู่ในแนวทางที่เที่ยงตรงและดำรงการละหมาด

وَمَآ أُمِرُوٓاْ إِلَّا لِيَعۡبُدُواْ ٱللَّهَ مُخۡلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ حُنَفَآءَ وَيُقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَيُؤۡتُواْ ٱلزَّكَوٰةَۚ وَذَٰلِكَ دِينُ ٱلۡقَيِّمَةِ ٥

---

[1] บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ ที่เป็นพวกอะฮฺลุลกิตาบที่มาจากพวกยะฮูดและนะศอรอ และพวกมุชริกีนที่บูชาเจว็ดและรูปปั้นนั้น พวกเขาจะไม่แยกออกหรือสิ้นสุดจากหลักศรัทธาของพวกเขาคือการปฏิเสธศรัทธา จนกว่าจะมีหลักฐานอันชัดแจ้งมายังพวกเขา คือการส่งท่านนะบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม มาเป็นรอซูลคือถูกส่งมาจากอัลลอฮฺ ตะลาอา เพื่ออ่านคัมภีร์อันบริสุทธิ์จากความเท็จแก่พวกเขาโดยอ่านแบบท่องจำ เพราะท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม อ่านไม่ออกเขียนไม่เป็น อิบนุ อับบาสกล่าวว่า เป็นคัมภีร์อันบริสุทธิ์จากความเท็จ การสงสัย การหน้าไหว้หลังหลอก และการหลงทาง และในคัมภีร์นั้นมีบทบัญญัติที่เที่ยงตรงไม่คดเคี้ยว เปิดเผยความจริงให้เป็นที่ประจักษ์จากความเท็จ

[2] คือพวกยะฮูดและพวกนะศอรอมิได้แตกแยกกันในเรื่องการเป็นนะบีของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เว้นแต่หลังจากได้มีหลักฐานอันชัดแจ้งมายังพวกเขา ที่บ่งชี้ถึงความเป็นสัจจะแห่งสาสน์ของท่าน และการเป็นรอซูลของท่านก็ได้มีกล่าวไว้ในคัมภีร์ของพวกเขา

และจ่ายซะกาต และนั่นแหละคือศาสนาอันเที่ยงธรรม[1]

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِنْ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ وَٱلْمُشْرِكِينَ فِى نَارِ جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَآ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ هُمْ شَرُّ ٱلْبَرِيَّةِ ﴿٦﴾

6. แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในหมู่อะฮฺลุล-กิตาบ และบูชาเจว็ดนั้นจะอยู่ในนรกญะฮันนัม พวกเขาเป็นผู้พำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล ชนเหล่านั้นพวกเขาเป็นมนุษย์ที่ชั่วช้ายิ่ง[2]

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ أُو۟لَٰٓئِكَ هُمْ خَيْرُ ٱلْبَرِيَّةِ ﴿٧﴾

7. แท้จริง บรรดาผู้ศรัทธาและประกอบความดีทั้งหลาย ชนเหล่านั้น พวกเขาเป็นมนุษย์ที่ดียิ่ง

جَزَآؤُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ جَنَّٰتُ عَدْنٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا ۖ رَّضِىَ ٱللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا۟ عَنْهُ ۚ ذَٰلِكَ لِمَنْ خَشِىَ رَبَّهُۥ ﴿٨﴾

8. การตอบแทนของพวกเขา ณ ที่พระเจ้าของพวกเขาคือสวนสวรรค์หลากหลายอันสถาพร ณ เบื้องล่างของมันมีลำน้ำหลายสายไหลผ่าน พวกเขาเป็นผู้พำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล อัลลอฮฺทรงปิติต่อพวกเขา และพวกเขาก็ยินดีในพระองค์ นั่นคือสำหรับผู้ที่กลัวเกรงพระเจ้าของพวกเขา[3]

---

[1] และโดยที่พวกเขามิได้ถูกใช้ให้กระทำสิ่งอื่นใดในคัมภีร์อัตเตารอต และอัลอินญีล เว้นแต่ให้เคารพภักดีต่ออัลลอฮฺองค์เดียว โดยเป็นผู้สุจริตมั่นในศาสนาของพระองค์ แต่พวกเขาได้บิดเบือนและเปลี่ยนแปลง แล้วพวกเขาก็เคารพสักการะบาทหลวง และนักบุญของพวกเขา และให้พวกเขาหันห่างออกจากการยึดมั่นในศาสนาอื่นๆ และผินหน้าเข้าสู่ศาสนาอิสลาม ดำรงมั่นอยู่ในศาสนาของนะบีอิบรอฮีม ศาสนาอันบริสุทธิ์ ซึ่งนะบีคนสุดท้ายนำมา และให้พวกเขาดำรงละหมาด บริจาคทาน ซะกาต ดังกล่าวมาแล้วนั้นคือศาสนาอันเที่ยงธรรมศาสนาอิสลาม

[2] บรรดาผู้ปฏิเสธอัลกุรอาน และการเป็นนะบีของมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ซึ่งเป็นชาวยะฮูด ชาวนะศอรอและพวกบูชาเจว็ด ชนเหล่านี้ทั้งหมดในวันกิยามะฮฺจะอยู่ในนรกญะฮันนัม และพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล พวกเขาจะไม่ได้ออกมาและจะไม่ตาย ชนเหล่านั้นเป็นมนุษย์ที่ชั่วช้าที่สุด

[3] บรรดาผู้ศรัทธาที่มีคุณลักษณะสองประการคือ มีการศรัทธาและกระทำความดี ชนเหล่านั้นเป็นมนุษย์ที่ดียิ่ง ส่วนการตอบแทนของพวกเขานั้นในวันอาคิเราะฮฺ พวกเขาจะได้เข้าไปสู่สวนสวรรค์อย่างถาวรจะไม่ตายและไม่ออกจากสวนสวรรค์ ชนเหล่านั้นอัลลอฮฺทรงพอพระทัยแก่พวกเขาในการที่พวกเขาได้กระทำความดี และมีความจงรักภักดี และพวกเขาก็ปิติยินดีที่พระองค์ทรงประทานความดีและได้รับเกียรติ การตอบแทนเช่นนั้นสำหรับผู้ที่มีความยำเกรงอัลลอฮฺ

(99) ซูเราะฮฺ อัลซัลซะละฮฺ

سُورَةُ الزَّلْزَلَةِ

เป็นบัญญัติมะดะนียะฮฺ มี 8 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลซัลซะละฮฺ

ซูเราะฮฺ อัลซัลซะละฮฺเป็นซูเราะฮฺ มะดะนียะฮฺ แต่ในสำนวนของซูเราะฮฺคล้ายคลึงซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ เพราะในซูเราะฮฺมีการกล่าวถึงความน่ากลัวและความรุนแรงของวันกิยามะฮฺ ในที่นี้กล่าวถึงความหวั่นไหวและการสั่นสะท้านซึ่งจะเกิดขึ้นในยามอวสาน โดยที่สิ่งก่อสร้างที่สูงตระหง่านจะถูกกระแทก และภูเขาที่สูงทุกหนแห่งก็จะพังทลายลงอย่างราบคาบ สิ่งที่น่าประหลาดและน่าฉงนสนเท่ห์แก่มนุษย์จะเกิดขึ้นเช่นแผ่นดินระบายสิ่งที่อยู่ข้างในออกมาเช่น คนตาย และทรัพยากรที่มีค่า คือทองเงินและแร่ธาตุต่างๆ และมันจะเป็นพยานแก่มนุษย์ทุกคนที่ได้กระทำไว้ โดยจะกล่าวว่า ท่านได้กระทำสิ่งนี้ไว้ในวันนั้น ฯลฯ ทั้งหมดนี้คือความมหัศจรรย์ของวันที่น่าสะพรึงกลัว นอกจากนี้ยังกล่าวถึงการแยกย้ายของมนุษย์จากทุ่งมะฮฺชัรไปยังสวรรค์หรือนรก และแบ่งแยกมนุษย์ออกเป็นจำพวกต่างๆ คือ คนที่มีความทุกข์และคนที่มีความสุข

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

1. เมื่อแผ่นดินถูกให้ไหวอย่างสั่นสะท้านของมัน	إِذَا زُلْزِلَتِ الْأَرْضُ زِلْزَالَهَا ﴿١﴾
2. และเมื่อแผ่นดินได้ระบายของหนักของมันออกมา[1]	وَأَخْرَجَتِ الْأَرْضُ أَثْقَالَهَا ﴿٢﴾
3. และมนุษย์จะกล่าวว่า เกิดอะไรขึ้นแก่มันเล่า[2]	وَقَالَ الْإِنسَانُ مَا لَهَا ﴿٣﴾
4. ในวันนั้นมันจะบอกข่าวคราวของมัน	يَوْمَئِذٍ تُحَدِّثُ أَخْبَارَهَا ﴿٤﴾
5. ว่าแท้จริงพระเจ้าได้มีบัญชาแก่มัน[3]	بِأَنَّ رَبَّكَ أَوْحَىٰ لَهَا ﴿٥﴾
6. ในวันนั้นมนุษย์จะกระจายออกมาเป็นหมู่ ๆ เพื่อพวกเขาจะถูกให้เห็นผลงานของพวกเขา[4]	يَوْمَئِذٍ يَصْدُرُ النَّاسُ أَشْتَاتًا لِّيُرَوْا أَعْمَالَهُمْ ﴿٦﴾

[1] เมื่อแผ่นดินได้เคลื่อนไหวและสั่นสะท้านอย่างรุนแรงอันเนื่องจากได้เกิดวันกิยามะฮฺขึ้นแล้ว มันจะไม่สงบและระงับการสั่นสะเทือนจนกว่าจะได้ระบายสิ่งของหนัก ๆ เช่น ขุมทรัพย์ที่ถูกสะสมไว้ และคนตายออกมา เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนี้หมายถึงว่าการเป่าสังข์ครั้งแรกได้เกิดขึ้นแล้ว

[2] เมื่อเหตุการณ์ดังกล่าวได้เกิดขึ้น มนุษย์จะถามออกมาด้วยความประหลาดใจว่า เกิดอะไรขึ้นแล้ว เพราะเป็นการสั่นสะเทือนครั้งยิ่งใหญ่ สำหรับมนุษย์ที่ถามคำถามขึ้นเช่นนี้ เป็นมนุษย์ผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อวันกิยามะฮฺ ส่วนมนุษย์ผู้ศรัทธาย่อมทราบดีถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น เพราะมันเป็นส่วนหนึ่งจากการศรัทธาของเขา

[3] ในวันอันยากลำบากนั้น แผ่นดินจะบอกข่าวคราวของมนุษย์ทุกคนที่กระทำความดีหรือความชั่วไว้บนผืนแผ่นดิน ทั้งนี้เพราะพระเจ้าของมันทรงอนุมัติให้มันบอกข่าวคราวที่ได้เกิดขึ้นจากการกระทำของมนุษย์ มันจะร้องเรียนผู้ที่ฝ่าฝืนและกระทำผิด และมันจะขอบคุณผู้กระทำความดีและผู้จงรักภักดีและสรรเสริญการกระทำของเขา

[4] ในวันนั้นมนุษย์ทั้งมวลจะกลับจากสภาพที่สำหรับการชำระสะสางบัญชีโดยกระจายออกมาเป็นหมู่ ๆ เพื่อจะได้เห็นผลงานของแต่ละคนสำหรับพวกที่เดินออกไปทางขวาก็จะเดินไปเข้าสวนสวรรค์ ส่วนผู้ที่เดินออกทางซ้ายก็จะเดินเข้าสู่นรกญะฮันนัม

فَمَن يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُۥ ۝٧

7. ดังนั้นผู้ใดกระทำความดีหนักเท่าละอองธุลี เขาก็จะเห็นมัน

وَمَن يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُۥ ۝٨

8. ส่วนผู้ใดกระทำความชั่วหนักเท่าละอองธุลี เขาก็จะเห็นมัน[1]

---

[1] ดังนั้นผู้ใดที่กระทำความดีเอาไว้มีน้ำหนักเท่าละอองธุลี เขาก็จะพบมันในสมุดบันทึกของเขาเพื่อได้รับการตอบแทนในวันกิยามะฮฺสำหรับผู้ที่กระทำความชั่วมีน้ำหนักเท่าละอองธุลี เขาก็จะได้พบมันในสมุดบันทึกของเขา เพื่อแก่การตอบแทนเช่นกัน ทั้งนี้เป็นการสอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่ว่า อัลลอฮฺจะไม่ทรงหลงลืมจากการกระทำของมนุษย์ไม่ว่าจะมีขนาดเล็กหรือใหญ่ก็ตาม ซึ่งตรงกับคำตรัสของพระองค์ที่ว่า “แท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงอยุติธรรมแม้มีน้ำหนักเท่าละอองธุลี” (อันนิซาอฺ 40)

(100) ซูเราะฮฺ อัลอาดิยาต

سورة العاديات

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 11 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลอาดิยาต

ซูเราะฮฺ อัลอาดิยาต เป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺที่กล่าวถึงม้าของบรรดาผู้ที่ต่อสู้ในทางของอัลลอฮฺ (มุญาฮิดีน) ขณะที่มันจู่โจมเหล่าศัตรู แล้วขณะที่มันก้าวเท้าวิ่งออกไปอย่างรวดเร็วจะได้ยินเสียงอย่างแรง และขณะที่กีบเท้าของมันตีกับหินก็จะเกิดประกายไฟออกมา ทำให้ฝุ่นตลบคลุ้ง ซูเราะฮฺได้เริ่มด้วยการสาบานด้วยม้าที่วิ่งหอบฮัก ๆ ขณะมันจู่โจมศัตรูเป็นการแสดงออกซึ่งเกียรติและความดีของมัน ณ ที่อัลลอฮฺ โดยที่มนุษย์นั้นเป็นผู้เนรคุณต่อความโปรดปรานของอัลลอฮฺที่มีต่อเขา ไม่ยอมรับการมีบุญคุณและความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อเขา ทั้งนี้เขาได้ประกาศการเนรคุณและการปฏิเสธการมีบุญคุณของพระองค์ด้วยการกระทำของเขาและคำพูดของเขา นอกจากนี้ซูเราะฮฺยังได้กล่าวถึงการรักทรัพย์สมบัติอย่างมากมายของเขา ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการประกาศว่า ทางกลับของมนุษย์นั้นย่อมไปหาอัลลอฮฺเพื่อการชำระและการตอบแทน ทรัพย์สมบัติและเกียติยศชื่อเสียงจะไม่อำนวยประโยชน์อันใดเลยให้แก่เขา แต่การกระทำความดีเท่านั้นที่จะช่วยเหลือเขาได้

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

1. ขอสาบานด้วยม้าที่ส่งเสียงหอบขณะวิ่ง	وَالْعَادِيَاتِ ضَبْحًا ﴿١﴾
2. แล้วด้วยม้าที่กีบเท้าของมันตีกับหินจนเกิดประกายไฟ	فَالْمُورِيَاتِ قَدْحًا ﴿٢﴾
3. แล้วด้วยม้าที่จู่โจมศัตรูในยามเช้า	فَالْمُغِيرَاتِ صُبْحًا ﴿٣﴾
4. แล้วมันได้ทำให้ฝุ่นตลบฟุ้งในยามนั้น	فَأَثَرْنَ بِهِ نَقْعًا ﴿٤﴾
5. แล้วมันได้บุกเข้าไปท่ามกลางหมู่ศัตรูในยามนั้น[1]	فَوَسَطْنَ بِهِ جَمْعًا ﴿٥﴾
6. แท้จริงมนุษย์เป็นผู้เนรคุณต่อพระเจ้าของเขา[2]	إِنَّ الْإِنسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنُودٌ ﴿٦﴾
7. และแท้จริงเขาได้เป็นพยานต่อการนั้นอย่างแน่นอน[3]	وَإِنَّهُ عَلَىٰ ذَٰلِكَ لَشَهِيدٌ ﴿٧﴾

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงสาบานด้วยม้าที่ได้ร่วมเข้าต่อสู้ในแนวทางของอัลลอฮฺโดยที่มันวิ่งเข้าสู่สมรภูมิและมีเสียงหอบฮัก ๆ เพราะความเหนื่อยของมัน และด้วยม้าที่วิ่งอย่างเร็ว จนกระทั่งมีประกายไฟออกมาจากกีบเท้าของมันเพราะตีกับพื้นดินหรือหินขณะที่กำลังวิ่ง และด้วยม้าที่เข้าจู่โจมศัตรูในยามเช้าตรู่ก่อนดวงอาทิตย์จะขึ้น ในพฤติกรรมของม้า 3 ประเภทดังกล่าว มันได้ทำให้ฝุ่นตลบฟุ้งเพราะการวิ่งอย่างเร็วของมัน ณ สถานที่ที่มันได้ปฏิบัติการอยู่ ขณะที่มันวิ่งนั้นมันได้บุกทะลวงเข้าไปในท่ามกลางหมู่ศัตรูในสมรภูมิ ในการสาบานของพระองค์เช่นนี้เป็นการให้เกียรติแก่ม้าที่กำลังปฏิบัติหน้าที่ในแนวทางของอัลลอฮฺ

[2] คือมนุษย์นั้นเป็นผู้เนรคุณต่อความโปรดปรานของพระเจ้าของเขา เมื่อประสบเคราะห์กรรมก็จะบ่นไม่รู้จักจบสิ้น แต่เมื่อได้รับความโปรดปรานก็มิได้กล่าวถึงหรือขอบคุณต่อผู้มีพระคุณต่อเขา

[3] ในการนี้เขาก็เป็นพยานและรู้เห็นถึงการเนรคุณของเขาโดยที่เขาไม่สามารถที่จะปฏิเสธได้เพราะมันเป็นข้อเท็จจริงซึ่งเป็นที่ประจักษ์แจ้งโดยทั่วไป

وَإِنَّهُۥ لِحُبِّ ٱلْخَيْرِ لَشَدِيدٌ ﴿٨﴾

8. และแท้จริง เขามีความหวงแหนเพราะรักในทรัพย์สมบัติ[1]

۞ أَفَلَا يَعْلَمُ إِذَا بُعْثِرَ مَا فِى ٱلْقُبُورِ ﴿٩﴾

9. เขาไม่รู้ดอกหรือว่า เมื่อสิ่งที่อยู่ในหลุมฝังศพถูกให้ฟื้นขึ้นมา

وَحُصِّلَ مَا فِى ٱلصُّدُورِ ﴿١٠﴾

10. และสิ่งที่อยู่ในหัวอกถูกเผยออก[2]

إِنَّ رَبَّهُم بِهِمْ يَوْمَئِذٍ لَّخَبِيرٌۢ ﴿١١﴾

11. แท้จริงพระเจ้าของพวกเขาในวันนั้นทรงตระหนักในพวกเขาอย่างแน่นอน[3]

---

[1] และมนุษย์นั้นมีความรักใคร่และหวงแหนในทรัพย์สมบัติและชอบที่จะสะสมมัน ส่วนในการทำอิบาดะฮฺและการขอบคุณต่อความโปรดปรานของพระองค์ก็มีเปอร์เซ็นต์น้อยมากและเกียจคร้านที่จะกระทำ

[2] มนุษย์คนโง่ผู้นี้ไม่รู้ดอกหรือว่าสิ่งที่อยู่ในหลุมฝังศพจะถูกให้รื้อฟื้นขึ้นมา และบรรดาคนตายก็จะถูกให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง และสิ่งที่อยู่ในทรวงอกเช่นความลับและสิ่งที่ถูกปกปิดเอาไว้ก็จะถูกนำมาเปิดเผยให้เป็นประจักษ์แก่สายตา

[3] ในวันกิยามะฮฺพระเจ้าของพวกเขาทรงรอบรู้ทุก ๆ สิ่งที่พวกเขาได้กระทำเอาไว้ และจะทรงตอบแทนแก่พวกเขาตามผลงานที่พวกเขาได้กระทำไว้อย่างยุติธรรมที่สุด

(101) ซูเราะฮฺ อัลกอริอะฮฺ

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 11 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลกอริอะฮฺ

ซูเราะฮฺ อัลกอริอะฮฺเป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ ที่กล่าวถึงวันกิยามะฮฺและความน่ากลัวของมัน และสิ่งที่จะเกิดขึ้น เช่นเหตุการณ์ต่างๆ ที่ยิ่งใหญ่และน่าหวาดกลัว อาทิการออกมาของมนุษย์จากกุบูร การแพร่กระจายของพวกเขาในวันอันน่ากลัวนั้นเสมือนกับแมลงเม่าที่บินกระจายว่อนไปทั่วทุกหนทุกแห่งเดินไปเดินมาอย่างไม่เป็นระเบียบ เพราะความงงงวยและความตกใจของพวกเขา

ซูเราะฮฺได้กล่าวถึงการระเบิดของภูเขาและการกระจายว่อนของมัน จนกระทั่งกลายเป็นเสมือนขนสัตว์ที่ปลิวว่อนอยู่ในอากาศ หลังจากที่มันแข็งตัวมั่นคงอยู่บนแผ่นดิน มีการเปรียบเทียบระหว่างมนุษย์กับภูเขา ทั้งนี้เป็นการเตือนให้ตระหนักถึงผลของอัลกอริอะฮฺที่ได้เกิดขึ้นแก่ภูเขา จนกระทั่งกลายเป็นขนสัตว์ที่ปลิวว่อนอยู่ในอากาศ แล้วจะเกิดอะไรขึ้นแก่สภาพของมนุษย์ในวันแห่งความยากลำบากนั้น

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการกล่าวถึงตราชู ซึ่งจะชั่งการงานของมนุษย์ มนุษย์จะแบ่งออกเป็น 2 จำพวก คือบรรดาผู้มีความสุขและบรรดาผู้มีความทุกข์ ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับความหนักและความเบาของตราชู ซูเราะฮฺถูกขนานนามว่า “อัลกอริอะฮฺ” เพราะมันจะเคาะจิตใจและการฟังให้ตระหนักถึงความหายนะที่จะเกิดขึ้น

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

1. อัลกอริอะฮฺ	ٱلْقَارِعَةُ ﴿١﴾
2. อัลกอริอะฮฺนั้นคืออะไร	مَا ٱلْقَارِعَةُ ﴿٢﴾
3. และอะไรที่ทำให้เจ้ารู้ได้ว่าอัลกอริอะฮฺนั้นคืออะไร[1]	وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا ٱلْقَارِعَةُ ﴿٣﴾
4. วันที่มนุษย์จะเป็นเช่นแมลงเม่าที่กระจายว่อน	يَوْمَ يَكُونُ ٱلنَّاسُ كَٱلْفَرَاشِ ٱلْمَبْثُوثِ ﴿٤﴾
5. และบรรดาภูเขาจะเป็นเช่นขนสัตว์ที่ปลิวว่อน[2]	وَتَكُونُ ٱلْجِبَالُ كَٱلْعِهْنِ ٱلْمَنفُوشِ ﴿٥﴾
6. ส่วนผู้ที่ตราชูของเขาหนัก	فَأَمَّا مَن ثَقُلَتْ مَوَٰزِينُهُۥ ﴿٦﴾
7. เขาก็จะอยู่ในการมีชีวิตที่ผาสุก[3]	فَهُوَ فِى عِيشَةٍ رَّاضِيَةٍ ﴿٧﴾

---

[1] อัลกอริอะฮฺ คือวันกิยามะฮฺ มันเป็นเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่และร้ายแรงยิ่งซึ่งไม่มีใครคาดฝันและคิดไม่ถึง มันเป็นเหตุการณ์ที่เกินกว่าจะวาดภาพว่า อัลกอริอะฮฺนั้นคืออะไร และอะไรเล่าที่ทำให้เจ้ารู้ได้ว่าเรื่องของอัลกอริอะฮฺในความน่ากลัวของมันจะมีผลแก่จิตใจอย่างไร เพราะมันมิใช่จะเป็นสิ่งที่น่ากลัวแก่จิตใจเท่านั้น แต่ทว่ามันมีผลกระทบถึงจักรวาลทั้งหลาย เช่น ชั้นฟ้าทั้งหลายจะแตกแยกออกจากกัน แผ่นดินจะสั่นสะท้าน ดวงดาวร่วงหล่นลงมากระจัดกระจาย ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ถูกม้วนดับแสงลง

[2] เหตุการณ์ดังกล่าวจะเกิดขึ้นขณะที่มนุษย์ออกมาจากหลุมฝังศพของพวกเขาในสภาพที่ตกใจ สภาพของพวกเขาเสมือนกับแมลงเม่าที่บินกระจายว่อนไปทุกทิศทุกทาง หรือคล้ายกับฝูงตั๊กแตนที่บินมาเป็นระลอกแล้วระลอกเล่า และอีกภาพลักษณ์หนึ่งก็คือภูเขาจะแตกทลายกลายเป็นผุยผงคล้ายขนสัตว์ที่ปลิวว่อนกระจาย การที่นำเอาสภาพของภูเขามากล่าวเปรียบเทียบกับสภาพของมนุษย์นั้น ก็เพื่อเป็นการเตือนให้ตระหนักว่าสภาพของอัลกอริอะฮฺนั้นเป็นผลให้บรรดาภูเขาต้องกลายสภาพเป็นเช่นนั้น แล้วมนุษย์เล่าจะมีสภาพเป็นเช่นใด

[3] สภาพของมนุษย์ในวันนั้นจะแบ่งออกเป็น 2 สภาพคือ ผู้ที่มีความทุกข์และผู้ที่มีความสุข กล่าวคือผู้ที่ตราชูแห่งความดีของเขาหนัก เขาก็จะมีชีวิตความเป็นอยู่อย่างผาสุก อยู่ในสวนสวรรค์ตลอดกาล

8. และส่วนผู้ที่ตราชูของเขาเบา	وَأَمَّا مَنْ خَفَّتْ مَوَٰزِينُهُۥ ﴿٨﴾
9. ที่พำนักของเขาก็คือเหวลึก (ฮาวิยะฮฺ)[1]	فَأُمُّهُۥ هَاوِيَةٌ ﴿٩﴾
10. และอะไรเล่าที่ทำให้เจ้ารู้ได้ว่าเหวลึกคืออะไร	وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا هِيَهْ ﴿١٠﴾
11. คือไฟอันร้อนแรง[2]	نَارٌ حَامِيَةٌۢ ﴿١١﴾

---

[1] ส่วนผู้ที่ตราชูแห่งความชั่วของเขาหนักกว่าความดีหรือไม่มีความดีเลย ที่พำนักหรือทางกลับหรือบั้นปลายของเขาก็คือนรกญะฮันนัม คือฮาวิยะฮฺหรือเหวลึกก้นบึ้ง

[2] ฮาวิยะฮฺเป็นชื่อหนึ่งของนรก ที่มีชื่อเช่นนี้ก็เพราะความลึกที่มีระยะทางไกลมากของมัน ฮาวิยะฮฺหรือเหวลึกนั้นเจ้ามีความรู้ในเรื่องของมันอย่างไรบ้าง คำตอบก็คือ นรกญะฮันนัมที่มีไฟเผาไหม้อย่างร้อนแรงที่สุด ขออัลลอฮฺทรงคุ้มครองเราให้ห่างไกลจากมันด้วยความโปรดปรานและความเมตตาของพระองค์ด้วยเทอญ

(102) ซูเราะฮฺ อัตตะกาซุร

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 8 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัตตะกาซุร

ซูเราะฮฺ อัตตะกาซุร เป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ ที่กล่าวถึงการพะวงของมนุษย์อยู่กับสิ่งยั่วยวนต่าง ๆ ของการดำเนินชีวิต และการแข่งขันกันเพื่อรวบรวมสิ่งไร้สาระหาประโยชน์อะไรไม่ได้ของโลกดุนยา จนกระทั่งความตายมาพลัดพรากเอาความเพลิดเพลินของพวกเขาไปเสีย และมันได้มาเยือนพวกเขาโดยฉับพลันไม่รู้สึกตัว และมันก็ได้โยกย้ายพวกเขาจากบ้านพักไปสู่กุบูร

ซูเราะฮฺนี้ได้เตือนซ้ำ การห้ามปรามและการเตือน ทั้งนี้เพื่อเป็นการขู่สำทับมนุษย์ และเตือนพวกเขาให้สำนึกถึงความผิดของพวกเขา เนื่องจากพวกเขาพะวงอยู่กับสิ่งที่จะสูญเสียไปมากยิ่งกว่าสิ่งจะอยู่คงกับพวกเขา "เปล่าเลย พวกเขาจะได้รู้ แล้วก็เปล่าเลย พวกเขาจะได้รู้"

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการชี้แจงถึงภัยพิบัติต่าง ๆ และสิ่งที่น่าหวาดกลัว ซึ่งพวกเขาจะได้พบในวันอาคิเราะฮฺ ซึ่งในวันนั้นจะไม่มีใครผ่านพ้นหรือรอดพ้นไปได้นอกจากมุอฺมินผู้ศรัทธาซึ่งได้กระทำเอาไว้

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

أَلْهَاكُمُ التَّكَاثُرُ ﴿١﴾

1. การสะสมทรัพย์สมบัติเพื่ออวดอ้าง ได้ทำให้พวกเจ้าเพลิดเพลิน

حَتَّىٰ زُرْتُمُ الْمَقَابِرَ ﴿٢﴾

2. จนกระทั่งพวกเจ้าได้เข้าไปเยือนหลุมฝังศพ[1]

كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣﴾

3. เปล่าเลย พวกเจ้าจะได้รู้

ثُمَّ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٤﴾

4. แล้วก็เปล่าเลย พวกเจ้าจะได้รู้[2]

كَلَّا لَوْ تَعْلَمُونَ عِلْمَ الْيَقِينِ ﴿٥﴾

5. มิใช่เช่นนั้น ถ้าพวกเจ้าได้รู้อย่างแท้จริงแล้ว[3]

لَتَرَوُنَّ الْجَحِيمَ ﴿٦﴾

6. แน่นอน พวกเจ้าจะเห็นไฟที่ลุกโชน

---

[1] การสะสมทรัพย์สมบัติลูกหลานและพลพรรคเพื่อใช้ในการอวดอ้าง หรือโอ้อวดกันหรือเป็นเครื่องเชิดหน้าชูตาได้ทำให้พวกเจ้าเพลิดเพลินหรือหลงลืมจากการจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ และจากการเตรียมตัวเพื่อโลกอาคิเราะฮฺ จนกระทั่งเมื่อความตายได้มาจู่โจมพวกเจ้าและได้นำไปยังหลุมฝังศพเมื่อนั้นแหละ พวกเจ้าจะได้รู้สึกตัว แต่มันได้สายไปเสียแล้ว

[2] เป็นการขู่และเตือนสำทับมิให้เพลิดเพลินกับสิ่งไร้สาระหาประโยชน์อะไรมิได้ แล้วพวกเจ้าจะได้รู้ถึงบั้นปลายแห่งการไม่รู้และการกระทำที่ไม่ถูกครรลอง อิบนุ อับบาสให้ความหมายในสองอายะฮฺที่ว่า "เปล่าเลย พวกเจ้าจะได้รู้สิ่งที่จะประสบแก่พวกเจ้าจากการลงโทษในหลุมฝังศพแล้วก็เปล่าเลย พวกเจ้าจะได้รู้ในโลกอาคิเราะฮฺเมื่อการลงโทษได้ประสบแก่พวกเจ้า

[3] จงระวังตัวไว้ หากพวกเจ้าได้รู้อย่างแท้จริงปราศจากข้อสงสัยใด ๆ แล้ว การสะสมสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวก็จะไม่ทำให้พวกเจ้าเพลิดเพลินอยู่กับเรื่องของโลกดุนยาจากการจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ หรือดังเช่น ท่านนะบีศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้กล่าวว่า "หากพวกเจ้ารู้ในสิ่งที่ฉันรู้ พวกเจ้าก็จะหัวเราะแต่น้อยและร้องไห้อย่างมาก"

ثُمَّ لَتَرَوُنَّهَا عَيْنَ ٱلْيَقِينِ ﴿٧﴾

7. แล้วแน่นอนพวกเจ้าจะได้เห็นมันด้วยสายตาที่แน่ชัด[1]

ثُمَّ لَتُسْـَٔلُنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ ٱلنَّعِيمِ ﴿٨﴾

8. แล้วในวันนั้นพวกเจ้าจะถูกสอบถามเกี่ยวกับความโปรดปรานที่ได้รับ (ในโลกดุนยา)[2]

---

[1] ขอยืนยันว่าพวกเจ้าจะได้เห็นไฟที่ลุกโชน ด้วยสายตาของพวกเจ้าอย่างชัดแจ้ง และแน่นอนในวันกิยามะฮฺ คนมุชริกจะเห็นมันและจะถูกเผาไหม้ ส่วนคนมุอฺมินจะเห็นมัน และอัลลอฮฺ ตะอาลาจะให้เขารอดพ้นจากมัน

[2] ในโลกอาคิเราะฮฺพวกเจ้าจะถูกสอบถามถึงความโปรดปรานที่ได้รับในโลกดุนยา เช่น ความปลอดภัย ความสุขสมบูรณ์ และสิ่งอื่นๆ ซึ่งเป็นที่ปิติยินดีแก่พวกเจ้า เช่น อาหารการกิน เครื่องดื่ม ยานพาหนะ และที่อยู่อาศัย

(103) ซูเราะฮฺ อัลอัศรฺ

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 3 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลอัศรฺ

ซูเราะฮฺ อัลอัศรฺ เป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ ซูเราะฮฺได้มาในรูปแบบที่สั้นแต่ชัดแจ้ง ทั้งนี้เพื่อชี้แจงสาเหตุแห่งความสุขและความทุกข์ของมนุษย์ และความสำเร็จของเขาในชีวิตนี้หรือการขาดทุนและความวิบัติของเขา

อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงสาบานด้วยกาลเวลา ซึ่งเป็นเวลาที่ชีวิตของมนุษย์จะสิ้นสุดลง และสิ่งที่ในกาลเวลานั้นมีความแปลกประหลาดมากมายหลายชนิด และบทเรียนมากหลายที่ชี้บ่งถึงเดชานุภาพและปรีชาญาณของอัลลอฮฺ โดยที่ชนิดของมนุษย์นั้นอยู่ในสภาพการขาดทุนและลดหลั่นอยู่เสมอ เว้นแต่ผู้ที่มีคุณลักษณะ 4 ประการ คือ การอีมานหรือศรัทธา และการกระทำความดี และการตักเตือนในสิ่งที่เป็นสัจธรรม และการตักเตือนกันให้มีความอดทนซึ่งเป็นมูลฐานของความดีความประเสริฐ และเป็นรากฐานของศาสนา ด้วยเหตุนี้ อิมามชาฟิอียฺ ร่อฮิมะฮุลลอฮฺ ได้กล่าวไว้ว่า “หากอัลลอฮฺไม่ประทานสิ่งอื่นนอกจากซูเราะฮฺนี้ ก็จะเป็นการพอเพียงสำหรับมนุษย์”

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

وَالْعَصْرِ ﴿١﴾

1. ขอสาบานด้วยกาลเวลา[1]

إِنَّ الْإِنسَانَ لَفِي خُسْرٍ ﴿٢﴾

2. แท้จริงมนุษย์นั้น อยู่ในการขาดทุน[2]

إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ ﴿٣﴾

3. นอกจากบรรดาผู้ศรัทธาและกระทำความดีทั้งหลาย และตักเตือนกันและกันในสิ่งที่เป็นสัจธรรม และตักเตือนกันและกันให้มีความอดทน[3]

---

[1] อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงสาบานด้วยกาลเวลาอัลอัศรฺ คือกาลเวลาทั้งหมด เวลากลางคืน กลางวัน เช้า เย็น และกาลเวลาที่มีทั้งสิ่งแปลกประหลาด และสิ่งที่เป็นบทเรียน และข้อคิดต่าง ๆ ก้อตาดะฮฺกล่าวว่า อัลอัศรฺคือยามสุดท้ายของเวลากลางวัน พระองค์ทรงสาบานด้วยเวลาอัลอัศรฺ เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงสาบานด้วยเวลาอัฎฎุฮา เพราะในเวลาทั้งสองเป็นการยืนยันถึงเดชานุภาพของพระองค์ และเป็นข้อเตือนสติที่ดี

[2] คือมนุษย์นั้นอยู่ในสภาพที่ขาดทุนและหายนะ เพราะเขามีชีวิตอยู่ในความยากลำบาก และเมื่อตายไปก็จะอยู่ในนรก ดังนั้นเขาจึงขาดทุนทุกสิ่งทุกอย่างแม้กระทั่งชีวิตของเขาที่อยู่ในทรวงอกของเขา

[3] เว้นแต่บุคคลที่มีคุณสมบัติ 4 ประการ คือ เป็นผู้ศรัทธา กระทำความดี สั่งเสียกันในสัจธรรม และสั่งเสียกันให้มีความอดทน บุคคลที่มีลักษณะดังกล่าวเป็นผู้ประสบชัยชนะหรือได้รับความสำเร็จ เพราะพวกเขายอมเสียสละสิ่งที่ไม่มีค่าด้วยสิ่งที่มีค่า หรือยอมแลกเปลี่ยนความใคร่ใฝ่ต่ำที่อยู่ใกล้มือด้วยความดีที่อยู่ยงตลอดไป และตักเตือนหรือสั่งเสียซึ่งกันและกัน ในสิ่งที่เป็นสัจธรรม ซึ่งเป็นความดีทั้งหมด เช่นการศรัทธา การเชื่อมั่น การเคารพภักดีต่อพระผู้ทรงกรุณาปรานี และตักเตือนหรือสั่งเสียซึ่งกันและกันให้มีความอดทนต่อความยากลำบาก การปฏิบัติที่เป็นการจงรักภักดี และการละทิ้งไม่ปฏิบัติสิ่งที่เป็นที่ต้องห้าม

(104) ซูเราะฮฺ อัลฮุมะซะฮฺ

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 9 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลฮุมะซะฮฺ

ซูเราะฮฺ อัลฮุมะซะฮฺ เป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ ซึ่งได้กล่าวถึงบรรดาผู้ที่นินทาใส่ร้ายผู้อื่น และทำลายเกียรติยศของผู้อื่น ด้วยการใส่ร้ายป้ายสี ดูถูก เหยียดหยาม เยาะเย้ย และดูหมิ่นดูแคลน ว่าเป็นเสมือนบรรดาผู้โง่เขลาเบาปัญญา

นอกจากนี้ซูเราะฮฺได้ประณามบรรดาผู้ที่ทำกิจกรรมเพื่อรวบรวมทรัพย์สมบัติและสะสมโภคทรัพย์ประหนึ่งว่าพวกเขาจะมีชีวิตอยู่อย่างจีรังในโลกนี้ และคิดว่าทรัพย์สมบัตินั้นจะทำให้พวกเขามีชีวิตอยู่ตลอดไปในโลกดุนยา

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการกล่าวถึงบั้นปลายของบรรดาผู้น่าสงสารผู้กระทำชั่ว โดยที่พวกเขาจะอยู่ในนรกที่ลุกไหม้ตลอดกาล มันจะลุกไหม้ผู้กระทำความผิดและมนุษย์ที่ถูกโยนลงไปในมัน เพราะมันเป็นอัลฮุเฏาะมะฮฺ ไฟนรกที่ลุกไหม้ลุกโชนอยู่เสมอ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

وَيْلٌ لِّكُلِّ هُمَزَةٍ لُّمَزَةٍ ﴿١﴾

1. ความหายนะจงประสบแด่ทุกผู้นินทาและผู้ใส่ร้ายผู้อื่น

ٱلَّذِى جَمَعَ مَالًا وَعَدَّدَهُۥ ﴿٢﴾

2. ซึ่งเขาสะสมทรัพย์สมบัติและหมั่นนับมันอยู่เสมอ

يَحْسَبُ أَنَّ مَالَهُۥٓ أَخْلَدَهُۥ ﴿٣﴾

3. โดยคิดว่าทรัพย์สมบัติของเขานั้นจะทำให้เขาอยู่ได้ตลอดไป[1]

كَلَّا ۖ لَيُنۢبَذَنَّ فِى ٱلْحُطَمَةِ ﴿٤﴾

4. มิใช่เช่นนั้น แน่นอนเขาจะถูกโยนลงไปในไฟนรก (อัลฮุเฏาะมะฮฺ)

وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا ٱلْحُطَمَةُ ﴿٥﴾

5. และอะไรเล่าที่ทำให้เจ้ารู้ได้ว่า ไฟนรก (อัลฮุเฏาะมะฮฺ) นั้นคืออะไร[2]

نَارُ ٱللَّهِ ٱلْمُوقَدَةُ ﴿٦﴾

6. คือไฟของอัลลอฮฺที่ถูกจุดให้ลุกโชน[3]

ٱلَّتِى تَطَّلِعُ عَلَى ٱلْأَفْـِٔدَةِ ﴿٧﴾

7. ซึ่งมันจะลุกไหม้เข้าไปในหัวใจ

---

[1] คือการลงโทษอย่างหนักหน่วงและความวิบัติและความหายนะจงประสบแด่ทุกผู้ที่นินทา และใส่ร้ายและทำลายเกียรติของผู้อื่น หรือการแสดงอาการด้วยการยักคิ้วหลิ่วตา ซึ่งเขาได้สะสมและรวบรวมทรัพย์สมบัติอย่างมากมาย และหมั่นนับมันอยู่เสมอ เพราะกลัวว่ามันจะขาดจำนวน ดังนั้นเขาจึงไม่คิดที่จะทำบุญหรือแจกจ่ายไปในทางที่ดีคือในทางของอัลลอฮฺ ในเวลาเดียวกันเขาคิดว่าทรัพย์สมบัติที่เขาได้สะสมมันไว้นั้นจะช่วยให้เขามีชีวิตอยู่ตลอดไปในโลกดุนยานี้

[2] เปล่าเลยมิได้ เขาจะถูกโยนลงไปในกองไฟ ซึ่งมันจะสวาปามทุก ๆ สิ่งที่โยนลงไปในมัน คืออัลฮุเฏาะมะฮฺ และเจ้ารู้หรือไม่ว่าอัลฮุเฏาะมะฮฺนั้นคืออะไร

[3] มันคือไฟที่อัลลอฮฺทรงจุดให้มันลุกโชนด้วยบัญชาและความประสงค์ของพระองค์ มันจะไม่เหมือนกับไฟชนิดอื่น ๆ เพราะจะไม่มีวันมอดหรือดับเป็นอันขาด มีรายงานฮะดีษกล่าวว่า "ไฟนรกถูกจุดขึ้นเป็นเวลาหนึ่งพันปีจนกระทั่งมีสีแดง แล้วมันจะลุกไหม้เป็นเวลาอีกหนึ่งพันปีจนเป็นสีขาว แล้วมันจะลุกไหม้ต่อไปอีกหนึ่งพันปีจนเป็นสีดำ ดังนั้นมันจะเป็นสีดำทึบ"

8. แท้จริงมันจะลุกไหม้คลุมบนพวกเขาอย่างมิดชิด[1]

إِنَّهَا عَلَيْهِم مُّؤْصَدَةٌ ﴿٨﴾

9. อยู่ในสภาพของเสาสูงชะลูด[2]

فِي عَمَدٍ مُّمَدَّدَةٍ ﴿٩﴾

---

[1] ไฟนรกที่ลุกโชนนี้มันจะทำให้หัวใจเจ็บปวดและเผาไหม้ ซึ่งจะทำให้พวกเขาอยู่ในสภาพที่ไม่เป็นและไม่ตาย และไฟนรกนั้นจะลุกไหม้คลุมร่างกายของพวกเขาอย่างมิดชิด ไม่มีแสงหรือลมที่เล็ดลอดไปยังพวกเขาได้

[2] อันเนื่องมาจากอวัยวะทุกส่วนของเขาถูกดึงยืดออกไป ดังนั้นสภาพของเขาเปรียบเสมือนเสาที่สูงชะลูด

(105) ซูเราะฮฺ อัลฟีล

سورة الفيل

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 5 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลฟีล

ซูเราะฮฺ อัลฟีลเป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ ที่กล่าวถึงเรื่อง "เจ้าของช้าง" ขณะที่พวกเขามุ่งไปเพื่อทำลายล้างอัลกะอฺบะฮฺ ดังนั้นอัลลอฮฺทรงตอบโต้แผนการของพวกเขาด้วยการสังหารพวกเขาอย่างราบคาบ และทรงคุ้มครองบ้านของพระองค์จากการเข้ายึดครองและการล่วงละเมิดของพวกเขา และทรงส่งไพร่พลมาทำลายกองทัพของ "อับรอฮะฮฺ อัลอัชร็อม" เป็นสองเท่าทวีคูณ คือนกที่หอบก้อนหินก้อนเล็ก ๆ อยู่ที่ขาและจะงอยของมัน แต่ทว่ามันสามารถทำลายและฆ่ายิ่งกว่าลูกกระสุนทำลายเสียอีก จนกระทั่งอัลลอฮฺทรงทำลายล้างพวกเขาจนหมดสิ้น และนั่นคือเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ครั้งสำคัญ ในปีการเกิดของผู้นำแห่งจักรวาล "มุฮัมมัด อิบนฺ อับดุลลอฮฺ" ปีคริสตศักราชที่ 570 และนั่นนับได้ว่าเป็นเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ครั้งยิ่งใหญ่ที่ชี้บ่งถึงความสัจจะแห่งการเป็นนะบีของท่าน ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصْحَابِ الْفِيلِ ﴿١﴾

1. เจ้าไม่เห็นดอกหรือว่า พระเจ้าของเจ้าได้กระทำกับพวกเจ้าของช้างอย่างไร

أَلَمْ يَجْعَلْ كَيْدَهُمْ فِي تَضْلِيلٍ ﴿٢﴾

2. พระองค์มิได้ทรงทำให้แผนการของพวกเขาสูญสิ้นดอกหรือ[1]

وَأَرْسَلَ عَلَيْهِمْ طَيْرًا أَبَابِيلَ ﴿٣﴾

3. และได้ทรงส่งนกเป็นฝูง ๆ ลงมาบนพวกเขา

تَرْمِيهِم بِحِجَارَةٍ مِّن سِجِّيلٍ ﴿٤﴾

4. มันได้ขว้างพวกเขาด้วยหินที่ทำด้วยดินแข็ง[2]

فَجَعَلَهُمْ كَعَصْفٍ مَّأْكُولٍ ﴿٥﴾

5. แล้วพระองค์ทรงทำให้พวกเขาเป็นเช่นใบไม้ที่ถูก (สัตว์) กิน[3]

---

[1] คือเจ้าไม่รู้ดอกหรือว่า อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกระทำกับเจ้าของช้างคือ "อับรอฮะฮฺ อัลอัชร็อม" กษัตริย์เยเมนอย่างไร ซึ่งอับรอฮะฮฺ ได้ยกกองทัพช้างมาเพื่อทำลายอัลกะอฺบะฮฺ โดยได้สร้างบ้านขึ้นหลังหนึ่งเพื่อจะทดแทนอัลกะอฺบะฮฺ แล้วให้ชาวอาหรับมุ่งหน้าไปสู่บ้านของอัลลอฮฺที่เยเมน เพื่อการทำฮัจย์ ในเวลาเดียวกันก็มีจุดมุ่งหมายทางเศรษฐกิจ ดังนั้นพระองค์จึงทำลายแผนการของพวกเขาในการที่จะเปลี่ยนแปลงสถานที่การทำฮัจย์ในเยเมนให้สูญสลายไป

[2] ทั้งนี้ด้วยการส่งนกมาเป็นฝูง ๆ นกทุก ๆ ตัวจะมีก้อนหินเล็ก ๆ 3 ก้อน ก้อนหนึ่งจะคาบอยู่ที่จะงอยปากของมัน อีกสองก้อนอยู่ที่ขาทั้งสองข้าง แล้วฝูงนกนั้นก็จะทิ้งก้อนหินแต่ละก้อนลงมา เพื่อทำลายล้างพลพรรคของอับรอฮะฮฺให้ราบคาบไป ก้อนหินแต่ละก้อนนั้นเปรียบเสมือนลูกกระสุนปืนที่ยิงเจาะเข้าไปในเรือนร่างของทหารแต่ละคน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนี้ตรงกับปีที่ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมเกิด

[3] แล้วพระองค์ทรงทำให้บรรดาทหารเหล่านั้นเป็นเช่นใบไม้ถูกพายุพัดพาเอาไปเพื่อให้สัตว์ต่าง ๆ กินเป็นอาหาร เหตุการณ์ครั้งนี้เป็นการบ่งชี้ถึงการที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงยกย่องให้เกียรติแก่อัลกะอฺบะฮฺ และทรงโปรดปรานแก่ชาวกุเรชด้วยการปกป้องให้พ้นจากการระรานของศัตรู

(106) ซูเราะฮฺ กุไรช

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 4 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ กุไรช

ซูเราะฮฺนี้กล่าวถึงความโปรดปรานอันยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺที่มีต่อชาวมักกะฮฺ โดยที่พวกเขามีการเดินทาง 2 ครั้งต่อหนึ่งปี คือการเดินทางในฤดูหนาวไปเยเมน และการเดินทางในฤดูร้อนไปยังประเทศชาม เพื่อทำธุรกิจทางการค้า อัลลอฮฺทรงยกย่องให้เกียรติแก่ชาวกุเรชด้วยความโปรดปรานอันยิ่งใหญ่ 2 ประการคือ ความโปรดปรานแห่งความปลอดภัยและความสงบสุข และความโปรดปรานแห่งความมั่งมี และความสะดวก ความสบาย

"ดังนั้นจงให้พวกเขาเคารพภักดีพระเจ้าแห่งบ้านหลังนี้ (คืออัลกะอฺบะฮฺ) ผู้ทรงให้อาหารแก่พวกเขาให้พ้นจากความหิว และทรงให้ความปลอดภัยแก่พวกเขาให้พ้นจากความหวาดกลัว"

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

لِإِيلَٰفِ قُرَيۡشٍ ١

1. เพื่อให้ความคุ้นเคยแก่ชาวกุเรช

إِۦلَٰفِهِمۡ رِحۡلَةَ ٱلشِّتَآءِ وَٱلصَّيۡفِ ٢

2. เพื่อให้ความคุ้นเคยแก่พวกเขาในการเดินทางในฤดูหนาว (ไปเยเมน) และฤดูร้อน (ไปชาม)[1]

فَلۡيَعۡبُدُواْ رَبَّ هَٰذَا ٱلۡبَيۡتِ ٣

3. ดังนั้น จงให้พวกเขาเคารพภักดีพระเจ้าแห่งบ้านหลังนี้เถิด (คืออัลกะอฺบะฮฺ)[2]

ٱلَّذِيٓ أَطۡعَمَهُم مِّن جُوعٖ وَءَامَنَهُم مِّنۡ خَوۡفِۭ ٤

4. ผู้ทรงให้อาหารแก่พวกเขาให้พ้นจากความหิว และทรงให้ความปลอดภัยแก่พวกเขาให้พ้นจากความหวาดกลัว[3]

---

[1] คือการที่อัลลอฮฺทรงอำนวยความสะดวกให้แก่ชาวกุเรชนั้นก็เพราะว่า พวกเขามีความเคยชินต่อการเดินทางในฤดูหนาวไปยังประเทศเยเมน และในฤดูร้อนไปยังประเทศชาม โดยที่พวกเขาเดินทางไปเพื่อทำการค้าขาย และได้นำเอาอาหารซึ่งเป็นปัจจัยยังชีพที่สำคัญและเสื้อผ้ามายังประเทศของพวกเขา ในการนี้พวกเขาได้รับความปลอดภัย โดยไม่ประสบภยันตรายแต่อย่างใด เพราะชาวบ้านชาวเมืองจะกล่าวกันว่าชนเหล่านั้น (อาหรับกุเรช) เป็นเพื่อนบ้านของบัยตุลลอฮฺและเป็นพลเมืองที่อาศัยอยู่ในเขตหวงห้าม ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดคิดที่จะทำร้ายชาวอาหรับกุเรช ทั้งในขณะที่พำนักอยู่ในอาณาบริเวณฮะรอม และในขณะเดินทางออกไปทำธุรกิจทางการค้า ยิ่งไปกว่านั้นเมื่ออัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงทำลายล้างบรรดาเจ้าของช้างและพลพรรคของพวกเขาให้ราบคาบไปแล้ว บรรดากษัตริย์และเจ้าเมืองต่างๆ ที่อยู่บริเวณรอบนอกต่างก็ให้เกียรติและยกย่องชาวมักกะฮฺมากยิ่งขึ้น ดังนั้นผลประโยชน์และธุรกิจการค้าของพวกเขาจึงมีมากยิ่งขึ้นเช่นเดียวกัน ดังนั้นในอายะฮฺต่อมาจึงกล่าวตักเตือนพวกเขาให้รำลึกถึงบุญคุณอันยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺที่มีต่อพวกเขา

[2] คือให้พวกเขาเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ ผู้ยิ่งใหญ่ พระเจ้าแห่งบ้านอันเก่าแก่หลังนี้ จงให้พวกเขาทำอิบาดะฮฺต่อพระองค์ เป็นการขอบคุณต่อความโปรดปรานของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา

[3] คือพระเจ้าองค์นี้ผู้ทรงให้อาหารแก่พวกเขาหลังจากที่พวกเขาได้เคยประสบกับความหิวโหย และทรงให้ความปลอดภัยและความสุขแก่พวกเขา หลังจากที่พวกเขาได้เคยประสบกับความหวาดกลัวมาแล้ว ดังที่พระองค์ได้ตรัสไว้ในอายะฮฺอื่นที่ว่า "พวกเขาไม่เห็นดอกหรือว่า แท้จริงเราได้ทำเขตหวงห้ามให้เป็นที่ปลอดภัยในขณะที่ประชาชนรอบๆ พวกเขาถูกฆ่าถูกลักพาตัวไป (29:67) "ทั้งนี้ด้วยศิริมงคลการวิงวอนขอพรของท่านนะบีอิบรอฮีม อะลัยฮิสสลาม

(107) ซูเราะฮฺ อัลมาอูน

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 7 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลมาอูน

ซูเราะฮฺนี้เป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ ที่กล่าวโดยสรุปถึงมนุษย์ 2 จำพวกคือ

1. ผู้ปฏิเสธศรัทธาที่เนรคุณต่อความโปรดปรานของอัลลอฮฺ ผู้ปฏิเสธต่อวันแห่งการชำระและการตอบแทน

2. คนมุนาฟิกที่ไม่มีเป้าหมายในการกระทำของเขาเพื่อพระพักตร์ของอัลลอฮฺ แต่ต้องการจะอวดอ้างในการกระทำการงานของเขาและการละหมาดของเขา

ส่วนจำพวกแรกนั้น อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงกล่าวถึงลักษณะอันน่าเกลียดของพวกเขา เพราะพวกเขาเหยียดหยามเด็กกำพร้าโดยแสดงกริยาและการกระทำที่แข็งกระด้างไม่เรียบร้อยและไม่กระทำความดีเลย แม้กระทั่งเพียงการกล่าวถึงสิทธิของคนยากจนที่ขัดสน ดังนั้นพวกเขาจึงมิได้ทำความดีในการอิบาดะฮฺต่อพระเจ้าของพวกเขา และมิได้ทำความดีต่อมนุษย์โดยทั่วไป

ส่วนจำพวกที่สองนั้น คือพวกมุนาฟิกูน คือพวกที่ละเลยต่อการละหมาดของพวกเขา ซึ่งพวกเขามิได้ปฏิบัติละหมาดในเวลาของมัน และพวกเขาได้กระทำไปแต่เพียงรูปแบบ มิได้มีความหมายหรือวิญญาณของมันโอ้อวดในการกระทำของพวกเขา ซูเราะฮฺได้สัญญาบุคคล 2 จำพวกไว้ด้วยความหายนะ และความวิบัติและได้ประณามการกระทำของพวกเขาด้วยถ้อยคำที่หยาบคาย และสำนวนที่แปลกประหลาด

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

1. เจ้าเห็นแล้วมิใช่หรือผู้ที่ปฏิเสธการตอบแทน (ในปรโลก)

أَرَءَيْتَ ٱلَّذِى يُكَذِّبُ بِٱلدِّينِ ١

2. นั่นก็คือผู้ที่ขับไล่เด็กกำพร้า

فَذَٰلِكَ ٱلَّذِى يَدُعُّ ٱلْيَتِيمَ ٢

3. และไม่สนับสนุนในการให้อาหารแก่ผู้ขัดสน[1]

وَلَا يَحُضُّ عَلَىٰ طَعَامِ ٱلْمِسْكِينِ ٣

4. ดังนั้น ความหายนะจงมีแด่บรรดาผู้ทำละหมาด

فَوَيْلٌ لِّلْمُصَلِّينَ ٤

5. ผู้ที่พวกเขาละเลยต่อการละหมาดของพวกเขา

ٱلَّذِينَ هُمْ عَن صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ ٥

6. ผู้ที่พวกเขาโอ้อวดกัน

ٱلَّذِينَ هُمْ يُرَآءُونَ ٦

---

[1] สามอายะฮฺต้นของซูเราะฮฺนี้ถูกประทานลงมาที่นครมักกะฮฺเนื่องจากอัลอ๊าศ อิบนฺ วาอิ้ล และอัลวะลีด อิบนุลมุฆีเราะฮฺ และพรรคพวกของพวกเขาที่ปฏิเสธศรัทธาต่อวันแห่งการตอบแทนในความดีและความชั่ว ความหมายก็คือ เจ้า (รอซูล) เห็นแล้วมิใช่หรือว่าเขาผู้นั้นที่ปฏิเสธศรัทธาต่อวันแห่งการตอบแทนในโลกอาคิเราะฮฺ เขาคือผู้ที่ขับไล่ไสส่งเด็กกำพร้าต่อสิทธิของเขา ไม่ยอมให้สิ่งที่เขาสมควรจะได้ เป็นการเหยียดหยามหรือเย่อหยิ่งต่อเขา และไม่สนับสนุนและส่งเสริมการให้อาหารแก่ผู้ยากจนขัดสน นอกจากตัวของเขาไม่กระทำเองแล้วก็ยังไม่ให้ผู้อื่นกระทำอีกด้วย ทั้งนี้เป็นเพราะเขาไม่ศรัทธาต่อวันปรโลกซึ่งจะมีการตอบแทนแก่ผู้กระทำความดีและความชั่วนั่นเอง

7. และพวกเขาหวงแหนเครื่องใช้เล็ก ๆ น้อย ๆ (แก่เพื่อนบ้าน)[1]

وَيَمْنَعُونَ ٱلْمَاعُونَ ۝٧

[1] ตั้งแต่อายะฮฺที่ 4-7 ถูกประทานลงมาเพราะพวกมุนาฟิกีนบางคนที่นครอัลมะดีนะฮฺ ดังนั้นจึงถือว่าครึ่งแรกของซูเราะฮฺถูกประทานลงมาที่นครมักกะฮฺ ส่วนครึ่งหลังของซูเราะฮฺถูกประทานลงมาที่นครอัลมะดีนะฮฺ ความหมายคือ ความวิบัติหรือความหายนะหมายถึงทุ่งหนึ่งในนรกจงประสบแด่ผู้ที่ละเลยต่อการทำละหมาดของพวกเขา พวกเหล่านี้เป็นพวกมุนาฟิกีนที่ปล่อยเวลาละหมาดให้ล่วงเลยไปและจะกระทำเมื่อใกล้จะหมดเวลา และพวกเขาจะโอ้อวดในการทำละหมาดของพวกเขาเพื่อให้มนุษย์กล่าวว่าเขาเป็นคนดี และทำเป็นคนเคร่งครัดในศาสนา เพื่อให้ผู้อื่นว่าเขาเป็นคนมีตักวามีความยำเกรง และความหายนะจงประสบแด่ผู้หวงแหนเครื่องใช้เล็ก ๆ น้อย ๆ แก่เพื่อนบ้าน เช่น พริก หอม กระเทียม ขวาน ฆ้อน ตะปู ฯลฯ ในอายะฮฺนี้เป็นการห้ามมิให้ตระหนี่ต่อสิ่งของเครื่องใช้เล็ก ๆ น้อย ๆ ที่มีคุณค่าเล็กน้อย แต่การให้ด้วยความบริสุทธิ์ใจและไม่ลำเลิก ถือได้ว่าเป็นการกระทำที่มีคุณค่ามากมาย

(108) ซูเราะฮฺ อัลเกาษัร

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 3 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลเกาษัร

ซูเราะฮฺ อัลเกาษัร เป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ ได้กล่าวถึงความโปรดปรานอันยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺ ตะอาลา ต่อนะบีของพระองค์ ด้วยการประทานให้แก่ท่านซึ่งความดีอันมากหลาย และความโปรดปรานอันยิ่งใหญ่ทั้งในโลกดุนยาและอาคิเราะฮฺ เช่น "แม่น้ำอัลเกาษัร" และอื่นจากนี้ที่เป็นความดีอันยิ่งใหญ่ทั่วไป ท่านรอซูลได้เรียกร้องให้ธำรงไว้ซึ่งการละหมาด และเชือดสัตว์พลีเพื่อเป็นการขอบคุณแด่อัลลอฮฺ

ซูเราะฮฺได้จบลงด้วยการแจ้งข่าวดีแก่ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ด้วยการให้ความอัปยศแก่ศัตรูของท่าน และได้กล่าวถึงผู้ที่ท่านเกลียดชัง ด้วยการให้ความต่ำต้อยและให้ความอัปยศแก่ศัตรูของท่าน และได้กล่าวถึงผู้ที่ท่านเกลียดชัง ด้วยการให้ความต่ำต้อยและการถูกเหยียดหยาม และถูกตัดขาดจากความดีทั้งในดุนยาและอาคิเราะฮฺ ในขณะที่การกล่าวถึงท่านรอซูลได้ถูกยกขึ้นสูงบนหออะซานและมิมบัร และชื่ออันประเสริฐของท่านเป็นที่กล่าวขวัญแก่ทุก ๆ คน คงอยู่ตลอดไปชั่วนิจนิรันดร์

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

1. แท้จริงเราได้ประทานอัลเกาษัรแก่เจ้าแล้ว[1]

إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ ١

2. ดังนั้นเจ้าจงละหมาดเพื่อพระเจ้าของเจ้าและจงเชือดสัตว์พลี[2]

فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَانْحَرْ ٢

3. แท้จริงศัตรูของเจ้านั้นเขาเป็นผู้ถูกตัดขาด[3]

إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْأَبْتَرُ ٣

---

[1] 3 อายาตนี้ถูกประทานลงมาเป็นการเฉพาะแด่ท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เป็นการปลอบโยนแด่ท่านคือหลังจากบุตรชายของท่านชื่อ อัลกอเซ็มได้เสียชีวิต อัลอ๊าศอิบนุ วาอิ้ลได้กล่าวว่า จงปล่อยเขา (นะบี) เพราะเขาเป็นคนที่ถูกตัดขาดคือ ไม่มีใครที่จะสืบดระกูลต่อไปอีกแล้ว ดังนั้นซูเราะฮฺนี้จึงถูกประทานลงมาเป็นการตอบโต้แด่อัลอ๊าศว่า เขานั้นคือผู้ถูกตัดขาดจากความเมตตาของอัลลอฮฺถึงแม้ว่าเขาจะมีบุตรหลานมากมายก็ตาม และเป็นการแจ้งข่าวดีแก่ท่านและประชาชาติของท่าน ด้วยแม่น้ำอัลเกาษัร ซึ่งเป็นแม่น้ำในสวนสวรรค์ ริมฝั่งทั้งสองของแม่น้ำทำด้วยทองคำ ทางน้ำไหลของแม่น้ำทำด้วยไข่มุก เพชร พลอย ทับทิม กลิ่นของแม่น้ำมีกลิ่นหอมยิ่งกว่าชะมด และน้ำของแม่น้ำมีรสหวานยิ่งกว่าน้ำผึ้ง และมีสีขาวยิ่งกว่าน้ำแข็ง ณ ที่ลานชุมนุมในวันกิยามะฮฺนั้น จะมีบ่อน้ำที่มาจากแม่น้ำเกาษัร และผู้ที่มีสิทธิ์จะเข้าไปดื่มบ่อน้ำแห่งนั้นคือ บรรดาคนดีซอและฮฺที่เป็นประชาชาติของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

[2] ดังนั้นด้วยความโปรดปรานอันมากมายที่อัลลอฮฺทรงประทานให้แก่เจ้านั้นเจ้าจงขอบคุณพระเจ้าของเจ้าด้วยการละหมาด เพื่อพระเจ้าของเจ้าแต่องค์เดียวไม่มีสิ่งใดมาคู่เคียงกับพระองค์ และเจ้าจงอย่าเชือดสัตว์พลีเพื่อสิ่งอื่นจากพระองค์เป็นอันขาด และนี่คือบทเรียนเป็นการสอนแก่ประชาชาติของท่านอีกนัยหนึ่งด้วย

[3] และแท้จริงผู้ที่เกลียดชังเจ้าคือ ศัตรูของเจ้าทุกกาลเวลา และทุกสถานที่นั้น คือผู้ที่ด้อยเกียรติ ผู้ที่ต่ำต้อยและเป็นผู้ที่ถูกตัดขาดจากความเมตตาของอัลลอฮฺ

(109) ซูเราะฮฺ อัลกาฟิรูน

سورة الكافرون

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 6 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลกาฟิรูน

ซูเราะฮฺ อัลกาฟิรูน เป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ ที่ให้ความเป็นเอกภาพแด่อัลลอฮฺ และพ้นจากการตั้งภาคี และการหลงทาง พวกมุชริกีนได้เรียกร้องท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ไปสู่การทำสัญญาสงบศึก และเรียกร้องท่านให้สักการะบูชาบรรดาพระเจ้าของพวกเขาเป็นเวลาหนึ่งปี และพวกเขาจะเคารพภักดีพระเจ้าของท่านเป็นเวลาหนึ่งปีเช่นกัน ดังนั้นซูเราะฮฺจึงถูกประทานลงมาเป็นการตัดความหวังและความโลภของพวกกุฟฟาร และการชี้ขาดตัดสินข้อขัดแย้งระหว่างบรรดาผู้ศรัทธากับพวกบูชาเจว็ดและรูปปั้น อีกทั้งเป็นการตอบโต้แก่พวกกุฟฟารต่อการนึกคิดที่น่าสังเวชทั้งในปัจจุบันและอนาคต

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ ﴿١﴾

1. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า โอ้บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเอ๋ย

لَا أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ ﴿٢﴾

2. ฉันจะไม่เคารพภักดีสิ่งที่พวกท่านเคารพภักดีอยู่

وَلَا أَنتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ ﴿٣﴾

3. และพวกท่านก็ไม่ใช่เป็นผู้เคารพภักดีพระเจ้าที่ฉันเคารพภักดี

وَلَا أَنَا عَابِدٌ مَّا عَبَدتُّمْ ﴿٤﴾

4. และฉันก็มิใช่เป็นผู้เคารพภักดีสิ่งที่พวกท่านเคารพภักดี

وَلَا أَنتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ ﴿٥﴾

5. และพวกท่านก็มิใช่เป็นผู้เคารพภักดีพระเจ้าที่ฉันเคารพภักดี

لَكُمْ دِينُكُمْ وَلِيَ دِينِ ﴿٦﴾

6. สำหรับพวกท่านก็คือศาสนาของพวกท่าน และสำหรับฉันก็คือศาสนาของฉัน[1]

---

[1] ทั้ง 6 อายาตของซูเราะฮฺนี้ ถูกประทานลงมาเป็นการตอบโต้ต่อข้อเสนอแนะของพวกมุชริกีนบางคน เช่น อัลวะลีด อิบนุล มุฆีเราะฮฺและอุมัยยะฮฺ อิบนุ ค่อลัฟ ฯลฯ ข้อเสนอแนะนั้นคือให้ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เคารพสักการะพระเจ้าของพวกเขาพร้อมกับพวกเขาเป็นเวลาหนึ่งปี และให้พวกเขาเคารพสักการะพระเจ้าของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม พร้อมกับท่านเป็นเวลาหนึ่งปี ทั้งนี้เป็นการปรองดองระหว่างกันและเป็นการสิ้นสุดการขัดแย้งระหว่างกันในทัศนะของพวกเขา ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม มิได้ตอบข้อเสนอแนะดังกล่าวแต่ประการใดจนกระทั่งซูเราะฮฺนี้ถูกประทานลงมา โดยกล่าวว่า โอ้รอซูลของเราเอ๋ย จงกล่าวแก่บรรดาผู้เสนอแนะผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อวะฮียฺของอัลลอฮฺและต่อการให้ความเป็นเอกภาพ และบรรดาพวกมุชริกีนที่ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺว่า ฉันจะไม่เคารพภักดีต่อสิ่งที่พวกท่านเคารพภักดีอยู่ในขณะนี้ตามข้อเสนอแนะของพวกท่าน และพวกท่านก็มิใช่เป็นผู้เคารพภักดีในขณะนี้สิ่งที่ฉันเคารพภักดีอยู่เพราะอัลลอฮฺทรงกำหนดกฎสภาวะแก่พวกท่านเช่นนั้น และฉันก็มิใช่เป็นผู้เคารพภักดีสิ่งที่พวกท่านเคารพภักดีในอนาคตเป็นอันขาด และพวกท่านก็มิใช่เป็นผู้เคารพภักดีสิ่งที่ฉันเคารพภักดีในอนาคตเป็นอันขาด เพราะพระเจ้าของฉันทรงกำหนดให้พวกท่านตายในสภาพของการเป็นกุฟรฺและชิริกจนกระทั่งพวกท่านจะเข้าสู่นรก เพราะพระองค์ทรงรอบรู้ในจิตใจของพวกท่าน สภาพของพวกท่าน ความประพฤติที่น่าเกลียดของพวกท่าน และการงานที่ชั่วช้าของพวกท่าน สำหรับพวกท่านก็คือศาสนาของพวกท่าน ฉันจะไม่ปฏิบัติตามแนวทางนั้น และสำหรับฉัน ก็คือศาสนาของฉัน พวกท่านจะไม่ปฏิบัติตามแนวทางของฉัน

(110) ซูเราะฮฺ อันนัศรฺ

سورة النصر

เป็นบัญญัติมะดะนียะฮฺ มี 3 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อันนัศรฺ

ซูเราะฮฺ อันนัศรฺ เป็นซูเราะฮฺมะดะนียะฮฺ ที่กล่าวถึงการพิชิตนครมักกะฮฺ ซึ่งทำให้มุสลิมได้รับเกียรติ อิสลามได้แพร่หลายในคาบสมุทรอาหรับและได้ทำลายล้างการตั้งภาคีและการหลงทางให้หมดสิ้นไป ด้วยการพิชิตครั้งนี้มนุษย์ได้พากันเข้าในศาสนาของอัลลอฮฺเป็นหมู่ๆ ธงของอิสลามได้ถูกยกให้สูงขึ้น ลัทธิแห่งเจว็ดและรูปปั้นได้อันตรธานสูญหายไป ข่าวการพิชิตนครมักกะฮฺได้มีขึ้นก่อนเหตุการณ์จะเกิดขึ้น ซึ่งนับได้ว่าเป็นหลักฐานอันชัดแจ้งถึงการเป็นนะบีอย่างแท้จริงของท่านศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ ﴿١﴾

1. เมื่อความช่วยเหลือของอัลลอฮฺ และการพิชิตได้มาถึงแล้ว[1]

وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا ﴿٢﴾

2. และเจ้าได้เห็นประชาชนเข้าในศาสนาของอัลลอฮฺเป็นหมู่ๆ[2]

فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا ﴿٣﴾

3. ดังนั้น จงแซ่ซ้องสดุดีด้วยการสรรเสริญพระเจ้าของเจ้า และจงขออภัยโทษต่อพระองค์เถิด แท้จริงพระองค์นั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษเสมอ[3]

---

[1] สามอายะฮฺของซูเราะฮฺนี้ถูกประทานลงมาในระยะสุดท้ายของท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และเป็นสัญญาณบ่งชี้ถึงวาระสุดท้ายของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เมื่อความช่วยเหลือของอัลลอฮฺได้มาถึงเจ้าแล้ว ดังนั้นเจ้าจะได้รับชัยชนะเหนือศัตรูของเจ้าทุกๆ สมรภูมิที่เจ้าทำสงคราม และการพิชิตได้มาถึงเจ้าแล้ว คือการพิชิตนครมักกะฮฺ และเมืองนี้ได้กลายเป็นเมืองอิสลามหลังจากได้เคยเป็นเมืองกุฟรฺ

[2] และเจ้าได้เห็นประชาชนที่เป็นชาวเยเมนและชนชาติอื่นๆ เข้าสู่ศาสนาของเจ้าคือ ศาสนาอิสลามเป็นหมู่ๆ ซึ่งแต่ก่อนนี้มีผู้เข้าสู่ศาสนานี้ทีละคนเพราะความกลัว

[3] ดังนั้นเมื่อเจ้าประสบพบเห็นเช่นนี้แล้วก็จงแซ่ซ้องสดุดีด้วยการสรรเสริญพระเจ้าของเจ้าเป็นการขอบคุณต่อพระองค์ อันเนื่องมาจากความโปรดปรานแห่งความช่วยเหลือ การพิชิตนครมักกะฮฺ การที่ประชาชนเข้าในศาสนาของเจ้า และการสิ้นสุดศาสนาจอมปลอมของพวกมุชริกีน และจงขออภัยโทษต่อพระองค์เพื่อตัวของเจ้าและประชาชาติของเจ้า แท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษอย่างมากต่อปวงบ่าวของพระองค์ พระองค์ทรงรับการเตาบะฮฺของพวกเขา ทรงอภัยโทษในความผิดของพวกเขา และทรงเอ็นดูเมตตาต่อพวกเขา

(111) ซูเราะฮฺ อัลมะซัด

سورة المسد

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 5 อายะฮฺ

ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลมะซัด

ซูเราะฮฺ อัลมะซัดเป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ และมีชื่ออื่นอีกคือซูเราะฮฺ อัลละฮับ และซูเราะฮฺตั๊บบัต ซูเราะฮฺ ได้กล่าวถึงความพินาศของอะบีละฮับ ศัตรูของอัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์ ซึ่งเป็นศัตรูตัวฉกาจของท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เขาได้ละทิ้งการงานของเขาและติดตามท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เพื่อทำลายการเรียกร้องเชิญชวนของท่าน และปิดกั้นมหาชนมิให้ศรัทธาต่อท่าน ซูเราะฮฺได้สัญญากับเขาไว้ในวันอาคิเราะฮฺว่าจะอยู่ในไฟนรกและจะถูกเผาไหม้ และภริยาของเขาก็จะอยู่สภาพเดียวกัน กับได้จัดเตรียมการลงโทษชนิดพิเศษไว้ให้แก่นางด้วย คือรอบคอของนางจะมีเชือกถักด้วยใยอินทผลัมคล้องคอ เพื่อดึงลงนรก เป็นการเพิ่มการทรมานและความอัปยศให้แก่นางอีกโสดหนึ่งด้วย

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ ﴿١﴾

1. มือทั้งสองของอะบีละฮับจงพินาศ และเขาก็พินาศแล้ว[1]

مَا أَغْنَىٰ عَنْهُ مَالُهُ وَمَا كَسَبَ ﴿٢﴾

2. ทรัพย์สมบัติของเขา และสิ่งที่เขาได้ขวนขวายเอาไว้นั้นมิได้อำนวยประโยชน์แก่เขาเลย

سَيَصْلَىٰ نَارًا ذَاتَ لَهَبٍ ﴿٣﴾

3. เขาจะเข้าไปเผาไหม้ในนรกที่มีไฟลุกโชน[2]

وَامْرَأَتُهُ حَمَّالَةَ الْحَطَبِ ﴿٤﴾

4. ทั้งภริยาของเขาด้วย นางเป็นผู้แบกฟืน

فِي جِيدِهَا حَبْلٌ مِّن مَّسَدٍ ﴿٥﴾

5. ที่คอของนางมีเชือกถักด้วยใยอินทผลัม[3]

---

[1] ทั้ง 5 อายาตของซูเราะฮฺนี้ถูกประทานลงมาเป็นการตอบโต้แก่อะบีละฮับ อาของท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ทั้งนี้เนื่องจากว่าเมื่ออายะฮฺที่ว่า “จงตักเตือนวงศาคณาญาติของเจ้าที่ใกล้ชิด” จากซูเราะฮฺ อัชชุอะรออฺถูกประทานลงมา ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้ขึ้นไปบนภูเขาอัศศ่อฟาแล้วได้เรียกร้องมหาชนให้มาชุมนุมกัน ครั้นเมื่อประชาชนได้มาชุมนุมล้อมรอบท่านแล้ว ท่านได้กล่าวแก่พวกเขาว่า “แท้จริงฉันขอเตือนพวกท่านถึงการเผชิญหน้ากับการลงโทษอย่างแสนสาหัส พวกท่านจงกล่าวคำว่า “ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ” คำคำนี้พวกท่านจะครอบครองมีอำนาจเหนือชาวอาหรับและชาวต่างชาติก็จะปฏิบัติตามพวกท่าน” อะบูละฮับได้กล่าวว่า “ด้วยเหตุนี้น่ะหรือที่เจ้าเรียกพวกเรามาชุมนุม ความพินาศจงมีแด่เจ้าตลอดวันนี้” อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงประทานซูเราะฮฺนี้ลงมาเป็นการตอบโต้แก่เขาว่า “มือทั้งสองของอะบีละฮับจงพินาศและเขาก็พินาศแล้ว” นี่คือประโยคการวิงวอน ดังนั้นเขาจึงพินาศและประสบกับความหายนะด้วยการเป็นโรคร้ายแรงจนไม่สามารถจะอาบน้ำศพของเขาได้ และเขาก็พินาศแล้วเป็นการบอกเล่าจากอัลลอฮฺ ตะอาลา ถึงความพินาศของอะบีละฮับแล้ว

[2] เมื่ออัลลอฮฺทรงกริ้วเขาและให้เขาเข้าสู่นรกญะฮันนัม ทรัพย์สมบัติของเขาและทรัพย์สินเงินทองที่เขาแสวงหาเอาไว้นั้นก็ไม่อาจจะปกป้องเขาให้พ้นจากการลงโทษได้ เขาจะเข้าไปเผาไหม้ในนรกญะฮันนัมที่มีไฟลุกโชติช่วง

[3] ภริยาของเขาคืออุมมุญะมีล ตาเสียข้างหนึ่งก็จะเป็นผู้แบกฟืนของไฟนรก เพราะนางเป็นผู้ขัดขวางท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ด้วยการวางหนามตลอดทางที่ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ใช้เดินทางไปละหมาดศุบฮฺ ณ มัสยิดอัลฮะรอม และที่คอของนางจะมีเชือกที่ถักด้วยใยอินทผลัมคล้องคอนางอยู่ เพื่อใช้ดึงนางไปสู่นรกญะฮันนัม

(112) ซูเราะฮฺ อัลอิคลาศ

سورة الإخلاص

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 4 อายะฮฺ
ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลอิคลาศ

ซูเราะฮฺ อัลอิคลาศเป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ ที่กล่าวถึงคุณลักษณะของอัลลอฮฺ ญัลละวะอะลา พระผู้ทรงเอกะ รวมไว้ด้วยคุณลักษณะอันสมบูรณ์ ทรงพอเพียงจากทุกสิ่งนอกจากพระองค์ ทรงบริสุทธิ์จากลักษณะต่าง ๆ ที่บกพร่องไม่สมบูรณ์ และจากการเป็นเพศและการเท่าเทียม ซูเราะฮฺได้ตอบโต้พวกนะศอรอที่กล่าวตั้งพระเจ้าสามองค์ และตอบโต้พวกมุชริกีนที่ตั้งให้อัลลอฮฺมีลูกหลาน

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ﴿١﴾

1. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พระองค์คืออัลลอฮฺ ผู้ทรงเอกะ[1]

اللَّهُ الصَّمَدُ ﴿٢﴾

2. อัลลอฮฺนั้นทรงเป็นที่พึ่ง[2]

لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ ﴿٣﴾

3. พระองค์ไม่ประสูติ และไม่ทรงถูกประสูติ[3]

وَلَمْ يَكُن لَّهُ كُفُوًا أَحَدٌ ﴿٤﴾

4. และไม่มีผู้ใดเสมอเหมือนพระองค์[4]

---

[1] โอ้มุฮัมมัดจงกล่าวแก่พวกมุชริกีนผู้เยาะเย้ยว่า พระเจ้าของฉันซึ่งฉันเคารพภักดีอยู่ ซึ่งฉันได้เรียกร้องพวกท่านเพื่อการเคารพภักดีต่อพระองค์นั้น พระองค์ทรงเป็นเอกะทรงเป็นหนึ่งเดียว ไม่มีผู้ใดเป็นภาคีต่อพระองค์ ไม่เหมือนและไม่คล้ายคลึงกับพระองค์ ไม่ว่าในรูปร่างหรือคุณลักษณะของพระองค์ และไม่ว่าในการกระทำต่าง ๆ ของพระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงทรงเป็นหนึ่งเดียวและทรงเอกะ มิใช่ดังเช่นพวกนะศอรอได้เชื่อมั่นกันว่าเป็น "ตรีเอกานุภาพ" คือความเชื่อถือว่าพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์เป็น 3 บุคคล ที่รวมเป็นหนึ่ง และมิใช่ดังเช่นพวกมุชริกีนเชื่อมั่นกันว่ามีพระเจ้าหลายพระองค์

[2] คืออัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงเป็นเป้าหมายในความต้องการตลอดไป ทุกสิ่งที่ถูกบังเกิดมาย่อมมีความต้องการต่อพระองค์ และทรงเป็นที่พึ่งของสัตว์โลก และพระองค์ทรงพอเพียงจากสากลโลก

[3] คือพระองค์ไม่ทรงตั้งพระบุตรขึ้นตามคำกล่าวอ้างของพวกยะฮูดที่ว่า "อุไซรเป็นบุตรของอัลลอฮฺ" และพวกนะศอรอที่กล่าวว่า "อัลมะเซียะฮฺเป็นบุตรของอัลลอฮฺ" และพวกมุชริกีนอาหรับที่กล่าวว่า "มะลาอิกะฮฺเป็นบุตรีของอัลลอฮฺ" และพระองค์ไม่ทรงถูกประสูติจากพระบิดาและพระมารดา เพราะทุกสิ่งที่ถูกคลอดออกมาย่อมเป็นของใหม่ แต่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงเก่าแก่ดั้งเดิม ดังนั้นจึงไม่สมควรที่พระองค์จะทรงถูกประสูติและไม่ทรงเป็นพระบิดา

[4] ไม่มีผู้ใดหรือสิ่งใดเสมอเหมือนหรือเทียบเท่ากับพระองค์ ไม่ว่าในรูปร่างหรือคุณลักษณะหรือการกระทำของพระองค์ อิบนุกะซีรกล่าวว่า พระองค์ทรงกรรมสิทธิ์ และทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่าง ดังนั้นจะมีผู้ใดหรือสิ่งใดที่พระองค์ทรงสร้างเสมอเหมือนหรือเทียบเท่ากับพระองค์ได้อย่างไร

(113) ซูเราะฮฺ อัลฟะลัก

سورة الفلق

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 5 อายะฮฺ
ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อัลฟะลัก

ซูเราะฮฺ อัลฟะลักเป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ ในซูเราะฮฺนี้เป็นการสอนแก่ปวงบ่าวให้หันไปพึ่งและขอความคุ้มกันจากพระผู้ทรงกรุณาปรานี และขอความคุ้มครองด้วยพระเกียรติและอำนาจของพระองค์ ให้พ้นจากความชั่วร้ายและสิ่งที่ถูกสร้างทั้งมวล และความชั่วร้ายของเวลากลางคืนเมื่อมันมืดลง เพราะจิตใจจะต้องเผชิญกับความเปล่าเปลี่ยวในเวลากลางคืน และเนื่องจากสิ่งชั่วร้ายทั้งหลายตลอดจนพวกคนเสเพลย่อมจะกระจัดกระจายเพื่อหาเหยื่อของมัน และขอให้พ้นจากความชั่วร้ายของทุกผู้เสกเป่าและผู้อิจฉา ซึ่งซูเราะฮฺนี้เป็นหนึ่งของสองซูเราะฮฺที่ใช้ในการขอความคุ้มครอง ซึ่งท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้ใช้ขอความคุ้มครองตัวของท่านด้วยสองซูเราะฮฺดังกล่าวนี้

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

1. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ข้าพระองค์ขอความคุ้มครองต่อพระเจ้าแห่งรุ่งอรุณ[1]

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ ٱلْفَلَقِ ١

2. ให้พ้นจากความชั่วร้ายที่พระองค์ได้ทรงบันดาลขึ้น

مِن شَرِّ مَا خَلَقَ ٢

3. และจากความชั่วร้ายแห่งความมืดของเวลากลางคืนเมื่อมันแผ่คลุม

وَمِن شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ ٣

4. และจากความชั่วร้ายของบรรดาผู้เสกเป่าในปมเงื่อน

وَمِن شَرِّ ٱلنَّفَّٰثَٰتِ فِى ٱلْعُقَدِ ٤

5. และจากความชั่วร้ายของผู้อิจฉาเมื่อเขาอิจฉา[2]

وَمِن شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ ٥

---

[1] เมื่อลุบัยดฺ อิบนุลอะอฺศ็อม ชาวยิวได้ใช้เวทมนตร์เป่าท่านรอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม อัลลอฮฺ ตะอาลา จึงประทานสองซูเราะฮฺ อัลมุเอาวะซะไตนฺลงมา เป็นการสอนให้ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ขอความคุ้มครองต่อพระองค์ให้พ้นจากสิ่งชั่วร้ายต่าง ๆ ที่พระองค์ทรงสร้างมาทั้งหมดในจักรวาล สิ่งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต การที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ทรงใช้ให้ท่านนะบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ขอความคุ้มครองต่อพระองค์ คือพระเจ้าแห่งรุ่งอรุณ ก็เพราะว่าเวลารุ่งอรุณเป็นเวลาที่สำคัญ ควรให้ความสนใจ และเวลารุ่งอรุณเป็นเวลาที่แสงสว่างในตอนเช้าได้เริ่มฉายแสงออกมา หลังจากที่ความมืดได้ปกคลุมมันในระยะเวลาหนึ่ง

[2] ในซูเราะฮฺนี้อัลลอฮฺ ตะอาลา ใช้ให้ขอความคุ้มครองจากความชั่วร้ายต่าง ๆ 4 อย่างด้วยกันคือ ความชั่วร้ายจากทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นมา ความชั่วร้ายจากสิ่งที่เกิดขึ้นในความมืดของเวลากลางคืน ความชั่วร้ายของนักเสกเป่าเวทมนตร์คาถาในปมเงื่อนต่าง ๆ และความชั่วร้ายของผู้อิจฉาเมื่อเขาอิจฉา ความชั่วร้ายทั้ง 4 อย่างดังกล่าวมานี้ได้ครอบคลุมถึงทุก ๆ สิ่งที่เขากลัวจะเป็นอันตรายและเกิดโทษแก่เขา

(114) ซูเราะฮฺ อันนาส

سورة الناس

เป็นบัญญัติมักกียะฮฺ มี 6 อายะฮฺ
ความหมายโดยสรุปของซูเราะฮฺ อันนาส

ซูเราะฮฺ อันนาส เป็นซูเราะฮฺ มักกียะฮฺ ซึ่งเป็นหนึ่งในสองซูเราะฮฺที่ถูกขอความคุ้มครอง ในซูเราะฮฺมีการขอให้พ้นและขอความคุ้มครองด้วยพระเจ้าผู้ทรงเอกะ ผู้ทรงยิ่งใหญ่ให้พ้นจากความชั่วร้ายของศัตรูตัวฉกาจคือ อิบลีสและพรรคพวกของมัน ที่เป็นชัยฏอนมารร้ายแห่งมนุษย์และญิน ซึ่งได้หลอกล่อมนุษย์ด้วยการกระซิบกระซาบและการกระทำชั่วในวิธีการต่าง ๆ

คัมภีร์อันมหาประเสริฐจบลงด้วยสองซูเราะฮฺ อัลมุเอาวะซะไตนฺ คือสองซูเราะฮฺที่ขอความคุ้มครอง และเริ่มด้วยอัลฟาติหะฮฺ เพื่อให้รวมไว้ระหว่างการเริ่มที่ดีและการจบที่ดี และนั่นนับได้ว่าเป็นการดีและสวยงามที่สุด เพราะบ่าวนั้นจะต้องขอความช่วยเหลือจากอัลลอฮฺ และขอความคุ้มครองด้วยพระองค์ตั้งแต่แรกเริ่มของกิจการจนกระทั่งสุดท้ายของมัน

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

1. จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ข้าพระองค์ขอความคุ้มครองต่อพระเจ้าแห่งมนุษยชาติ	قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ ١
2. พระราชาแห่งมนุษยชาติ	مَلِكِ النَّاسِ ٢
3. พระเป็นเจ้าแห่งมนุษยชาติ[1]	إِلَٰهِ النَّاسِ ٣
4. ให้พ้นจากความชั่วร้ายของผู้กระซิบกระซาบที่หลอกล่อ	مِن شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ ٤
5. ที่กระซิบกระซาบในหัวอกของมนุษย์	الَّذِي يُوَسْوِسُ فِي صُدُورِ النَّاسِ ٥
6. จากหมู่ญินและมนุษย์[2]	مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ ٦

---

[1] จงกล่าวเถิดโอ้มุฮัมมัดเอ๋ย ข้าพระองค์ขอพึ่งและขอความคุ้มครองด้วยพระผู้สร้าง พระผู้ทรงอภิบาล และพระผู้ทรงกำหนดกิจการต่าง ๆ ของมนุษย์ พระองค์เป็นพระราชา เป็นผู้ทรงสิทธิเหนือสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหมด คือบรรดาผู้ที่เป็นผู้ปกครองและถูกปกครอง เป็นผู้ทรงอภิสิทธิ์อย่างสมบูรณ์ เป็นผู้ปกครองพวกเขาทั้งมวล ทรงเป็นผู้จัดระบบการงาน เป็นผู้ทรงให้มีเกียรติและทรงให้ต่ำต้อย เป็นผู้ทรงให้ร่ำรวยและทรงให้ยากจน พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งมนุษยชาติ เป็นผู้ถูกเคารพสักการะ ซึ่งไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์

[2] คือขอความคุ้มครองด้วยอัลลอฮฺ ซึ่งมีคุณลักษณะดังกล่าวในข้อ 1 ให้พ้นจากความชั่วร้ายของชัยฏอน ซึ่งมันจะนำซึ่งความนึกคิดที่ชั่วร้ายให้เกิดขึ้นในจิตใจ มันจะกระซิบกระซาบและหลอกล่อมนุษย์ให้เกิดปฏิกิริยาต่อต้านและดื้อรั้นฝ่าฝืน มันจะหายตัวหรือหลบหนีไปเมื่อบ่าวรำลึกถึงพระเจ้าของเขา และมันจะกลับมาหลอกล่อ และกระซิบกระซาบอีกเมื่อบ่าวเผลอไผลและลืมรำลึกถึงพระเจ้าของเขา อัลกุรฏุบีย์กล่าวว่า การกระซิบกระซาบของมันคือการเรียกร้องให้เชื่อฟังมันด้วยคำพูดที่แผ่วเบา ซึ่งเป็นที่เข้าใจโดยไม่ได้ยินเสียง ผู้ที่กระซิบกระซาบนั้น คือชัยฏอนที่เป็นญินและมนุษย์

فهرس بأسماء السور وبيان المكي والمدني منها

สารบัญ
รายชื่อ และประเภทของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺ	ที่	หน้า			الصفحة	رقمها	السورة
อัลฟาติหะฮฺ	1	1	มักกียะฮฺ	مكية	١	١	الفاتحة
อัลบะเกาะเราะฮฺ	2	2	มะดะนียะฮฺ	مدنية	٢	٢	البقرة
อาละอิมรอน	3	101	มะดะนียะฮฺ	مدنية	١٠١	٣	آل عمران
อันนิซาอฺ	4	170	มะดะนียะฮฺ	مدنية	١٧٠	٤	النساء
อัลมาอิดะฮฺ	5	238	มะดะนียะฮฺ	مدنية	٢٣٨	٥	المائدة
อัลอันอาม	6	287	มักกียะฮฺ	مكية	٢٨٧	٦	الأنعام
อัลอะอฺรอฟ	7	343	มักกียะฮฺ	مكية	٣٤٣	٧	الأعراف
อัลอัมฟาล	8	408	มะดะนียะฮฺ	مدنية	٤٠٨	٨	الأنفال
อัตเตาบะฮฺ	9	433	มะดะนียะฮฺ	مدنية	٤٣٣	٩	التوبة
ยูนุส	10	479	มักกียะฮฺ	مكية	٤٧٩	١٠	يونس
ฮูด	11	510	มักกียะฮฺ	مكية	٥١٠	١١	هود
ยูซุฟ	12	547	มักกียะฮฺ	مكية	٥٤٧	١٢	يوسف
อัรเราะอฺดฺ	13	580	มะดะนียะฮฺ	مدنية	٥٨٠	١٣	الرعد
อิบรอฮีม	14	596	มักกียะฮฺ	مكية	٥٩٦	١٤	إبراهيم
อัลฮิจรฺ	15	612	มักกียะฮฺ	مكية	٦١٢	١٥	الحجر
อันนะหฺลฺ	16	627	มักกียะฮฺ	مكية	٦٢٧	١٦	النحل
อัลอิสรออฺ	17	659	มักกียะฮฺ	مكية	٦٥٩	١٧	الإسراء
อัลกะฮฺฟฺ	18	688	มักกียะฮฺ	مكية	٦٨٨	١٨	الكهف
มัรยัม	19	717	มักกียะฮฺ	مكية	٧١٧	١٩	مريم
ฏอฮา	20	738	มักกียะฮฺ	مكية	٧٣٨	٢٠	طه
อัลอัมบิยาอฺ	21	766	มักกียะฮฺ	مكية	٧٦٦	٢١	الأنبياء
อัลฮัจญ์	22	793	มะดะนียะฮฺ	مدنية	٧٩٣	٢٢	الحج
อัลมุอฺมินูน	23	818	มักกียะฮฺ	مكية	٨١٨	٢٣	المؤمنون

فهرس بأسماء السور وبيان المكي والمدني منها

สารบัญ

รายชื่อ และประเภทของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺ	ที่	หน้า			الصفحة	رقمها	السورة
อันนูร	24	843	มะดะนียะฮฺ	مدنية	٨٤٣	٢٤	النور
อัลฟุรกอน	25	869	มักกียะฮฺ	مكية	٨٦٩	٢٥	الفرقان
อัชชุอะรออฺ	26	888	มักกียะฮฺ	مكية	٨٨٨	٢٦	الشعراء
อันนัมลฺ	27	920	มักกียะฮฺ	مكية	٩٢٠	٢٧	النمل
อัลเกาะศ็อศ	28	944	มักกียะฮฺ	مكية	٩٤٤	٢٨	القصص
อัลอังกะบูต	29	974	มักกียะฮฺ	مكية	٩٧٤	٢٩	العنكبوت
อัรรูม	30	996	มักกียะฮฺ	مكية	٩٩٦	٣٠	الروم
ลุกมาน	31	1014	มักกียะฮฺ	مكية	١٠١٤	٣١	لقمان
อัซซัจญ์ดะฮฺ	32	1027	มักกียะฮฺ	مكية	١٠٢٧	٣٢	السجدة
อัลอะหฺซาบ	33	1037	มะดะนียะฮฺ	مدنية	١٠٣٧	٣٣	الأحزاب
สะบะอฺ	34	1064	มักกียะฮฺ	مكية	١٠٦٤	٣٤	سبأ
ฟาฏิร	35	1083	มักกียะฮฺ	مكية	١٠٨٣	٣٥	فاطر
ยาซีน	36	1101	มักกียะฮฺ	مكية	١١٠١	٣٦	يس
อัศศ็อฟฟาต	37	1120	มักกียะฮฺ	مكية	١١٢٠	٣٧	الصافات
ศอด	38	1147	มักกียะฮฺ	مكية	١١٤٧	٣٨	ص
อัซซุมัร	39	1167	มักกียะฮฺ	مكية	١١٦٧	٣٩	الزمر
ฆอฟิร	40	1194	มักกียะฮฺ	مكية	١١٩٤	٤٠	غافر
ฟุศศิลัต	41	1220	มักกียะฮฺ	مكية	١٢٢٠	٤١	فصلت
อัชชูรอ	42	1239	มักกียะฮฺ	مكية	١٢٣٩	٤٢	الشورى
อัซซุครุฟ	43	1257	มักกียะฮฺ	مكية	١٢٥٧	٤٣	الزخرف
อัดดุคอน	44	1279	มักกียะฮฺ	مكية	١٢٧٩	٤٤	الدخان
อัลญาซิยะฮฺ	45	1290	มักกียะฮฺ	مكية	١٢٩٠	٤٥	الجاثية
อัลอะฮฺก็อฟ	46	1303	มักกียะฮฺ	مكية	١٣٠٣	٤٦	الأحقاف

فهرس بأسماء السور وبيان المكي والمدني منها

สารบัญ

รายชื่อ และประเภทของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺ	ที่	หน้า			الصفحة	رقم	السورة
มุฮัมมัด	47	1318	มะดะนียะฮฺ	مدنية	١٣١٨	٤٧	محمد
อัลฟัตฮฺ	48	1331	มะดะนียะฮฺ	مدنية	١٣٣١	٤٨	الفتح
อัลหุญุร็อต	49	1344	มะดะนียะฮฺ	مدنية	١٣٤٤	٤٩	الحجرات
ก็อฟ	50	1355	มักกียะฮฺ	مكية	١٣٥٥	٥٠	ق
อัซซาริยาต	51	1366	มักกียะฮฺ	مكية	١٣٦٦	٥١	الذاريات
อัฏฏูร	52	1378	มักกียะฮฺ	مكية	١٣٧٨	٥٢	الطور
อันนัจมฺ	53	1388	มักกียะฮฺ	مكية	١٣٨٨	٥٣	النجم
อัลเกาะมัร	54	1400	มักกียะฮฺ	مكية	١٤٠٠	٥٤	القمر
อัรรอหฺมาน	55	1411	มะดะนียะฮฺ	مدنية	١٤١١	٥٥	الرحمن
อัลวากิอะฮฺ	56	1426	มักกียะฮฺ	مكية	١٤٢٦	٥٦	الواقعة
อัลฮะดีด	57	1439	มะดะนียะฮฺ	مدنية	١٤٣٩	٥٧	الحديد
อัลมุญาดะละฮฺ	58	1453	มะดะนียะฮฺ	مدنية	١٤٥٣	٥٨	المجادلة
อัลฮัชรฺ	59	1465	มะดะนียะฮฺ	مدنية	١٤٦٥	٥٩	الحشر
อัลมุมตะฮินะฮฺ	60	1477	มะดะนียะฮฺ	مدنية	١٤٧٧	٦٠	الممتحنة
อัศศ็อฟ	61	1487	มะดะนียะฮฺ	مدنية	١٤٨٧	٦١	الصف
อัลญุมุอะฮฺ	62	1494	มะดะนียะฮฺ	مدنية	١٤٩٤	٦٢	الجمعة
อัลมุนาฟิกูน	63	1499	มะดะนียะฮฺ	مدنية	١٤٩٩	٦٣	المنافقون
อัตตะฆอบุน	64	1506	มะดะนียะฮฺ	مدنية	١٥٠٦	٦٤	التغابن
อัฏเฏาะลาก	65	1513	มะดะนียะฮฺ	مدنية	١٥١٣	٦٥	الطلاق
อัตตะหฺรีม	66	1521	มะดะนียะฮฺ	مدنية	١٥٢١	٦٦	التحريم
อัลมุลกฺ	67	1529	มักกียะฮฺ	مكية	١٥٢٩	٦٧	الملك
อัลก้อลัม	68	1538	มักกียะฮฺ	مكية	١٥٣٨	٦٨	القلم
อัลหากเกาะฮฺ	69	1549	มักกียะฮฺ	مكية	١٥٤٩	٦٩	الحاقة

فهرس بأسماء السور وبيان المكي والمدني منها

สารบัญ
รายชื่อ และประเภทของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺ	ที่	หน้า			الصفحة	رقمها	السورة
อัลมะอาริจญ์	70	1558	มักกียะฮฺ	مكية	١٥٥٨	٧٠	المعارج
นูหฺ	71	1567	มักกียะฮฺ	مكية	١٥٦٧	٧١	نوح
อัลญิน	72	1575	มักกียะฮฺ	مكية	١٥٧٥	٧٢	الجن
อัลมุซซัมมิล	73	1584	มักกียะฮฺ	مكية	١٥٨٤	٧٣	المزمل
อัลมุดดัซซิร	74	1591	มักกียะฮฺ	مكية	١٥٩١	٧٤	المدثر
อัลกิยามะฮฺ	75	1602	มักกียะฮฺ	مكية	١٦٠٢	٧٥	القيامة
อัลอินซาน	76	1609	มะดะนียะฮฺ	مدنية	١٦٠٩	٧٦	الإنسان
อัลมุรซะลาต	77	1617	มักกียะฮฺ	مكية	١٦١٧	٧٧	المرسلات
อันนะบะอฺ	78	1626	มักกียะฮฺ	مكية	١٦٢٦	٧٨	النبإ
อันนาซิอ๊าต	79	1634	มักกียะฮฺ	مكية	١٦٣٤	٧٩	النازعات
อะบะซะ	80	1642	มักกียะฮฺ	مكية	١٦٤٢	٨٠	عبس
อัตตักวีรฺ	81	1649	มักกียะฮฺ	مكية	١٦٤٩	٨١	التكوير
อัลอินฟิฏอร	82	1655	มักกียะฮฺ	مكية	١٦٥٥	٨٢	الانفطار
อัลมุฏ๊อฟฟิฟีน	83	1660	มักกียะฮฺ	مكية	١٦٦٠	٨٣	المطففين
อัลอินชิก๊อก	84	1667	มักกียะฮฺ	مكية	١٦٦٧	٨٤	الانشقاق
อัลบุรูจญ์	85	1673	มักกียะฮฺ	مكية	١٦٧٣	٨٥	البروج
อัฏฏอริก	86	1679	มักกียะฮฺ	مكية	١٦٧٩	٨٦	الطارق
อัลอะอฺลา	87	1684	มักกียะฮฺ	مكية	١٦٨٤	٨٧	الأعلى
อัลฆอชิยะฮ	88	1689	มักกียะฮฺ	مكية	١٦٨٩	٨٨	الغاشية
อัลฟัจญรฺ	89	1694	มักกียะฮฺ	مكية	١٦٩٤	٨٩	الفجر
อัลบะลัด	90	1700	มักกียะฮฺ	مكية	١٧٠٠	٩٠	البلد
อัชชัมซฺ	91	1705	มักกียะฮฺ	مكية	١٧٠٥	٩١	الشمس
อัลลัยลฺ	92	1709	มักกียะฮฺ	مكية	١٧٠٩	٩٢	الليل

فهرس بأسماء السور وبيان المكي والمدني منها

สารบัญ
รายชื่อ และประเภทของซูเราะฮฺ

ซูเราะฮฺ	ที่	หน้า			الصفحة	رقمها	السورة
อัฎฎุฮา	93	1714	มักกียะฮฺ	مكية	١٧١٤	٩٣	الضحى
อัลอินชิรอหฺ	94	1718	มักกียะฮฺ	مكية	١٧١٨	٩٤	الشرح
อัตตีน	95	1722	มักกียะฮฺ	مكية	١٧٢٢	٩٥	التين
อัลอะลัก	96	1725	มักกียะฮฺ	مكية	١٧٢٥	٩٦	العلق
อัลก็อดรฺ	97	1730	มักกียะฮฺ	مكية	١٧٣٠	٩٧	القدر
อัลบัยยินะฮฺ	98	1732	มะดะนียะฮฺ	مدنية	١٧٣٢	٩٨	البينة
อัลซัลซะละฮฺ	99	1736	มะดะนียะฮฺ	مدنية	١٧٣٦	٩٩	الزلزلة
อัลอาดิยาต	100	1739	มักกียะฮฺ	مكية	١٧٣٩	١٠٠	العاديات
อัลกอริอะฮฺ	101	1742	มักกียะฮฺ	مكية	١٧٤٢	١٠١	القارعة
อัตตะกาซุร	102	1745	มักกียะฮฺ	مكية	١٧٤٥	١٠٢	التكاثر
อัลอัศรฺ	103	1748	มักกียะฮฺ	مكية	١٧٤٨	١٠٣	العصر
อัลฮุมะซะฮฺ	104	1750	มักกียะฮฺ	مكية	١٧٥٠	١٠٤	الهمزة
อัลฟีล	105	1753	มักกียะฮฺ	مكية	١٧٥٣	١٠٥	الفيل
กุไรช	106	1755	มักกียะฮฺ	مكية	١٧٥٥	١٠٦	قريش
อัลมาอูน	107	1757	มักกียะฮฺ	مكية	١٧٥٧	١٠٧	الماعون
อัลเกาซัร	108	1760	มักกียะฮฺ	مكية	١٧٦٠	١٠٨	الكوثر
อัลกาฟิรูน	109	1762	มักกียะฮฺ	مكية	١٧٦٢	١٠٩	الكافرون
อันนัศรฺ	110	1764	มะดะนียะฮฺ	مدنية	١٧٦٤	١١٠	النصر
อัลมะซัด	111	1766	มักกียะฮฺ	مكية	١٧٦٦	١١١	المسد
อัลอิคลาศ	112	1768	มักกียะฮฺ	مكية	١٧٦٨	١١٢	الإخلاص
อัลฟะลัก	113	1770	มักกียะฮฺ	مكية	١٧٧٠	١١٣	الفلق
อันนาส	114	1772	มักกียะฮฺ	مكية	١٧٧٢	١١٤	الناس

إنّ وزارة الشؤون الإسلامية والأوقاف والدعوة والإرشاد

في المملكة العربية السعودية

المشرفة على مجمع الملك فهد

لطباعة المصحف الشريف في المدينة المنورة

إذ يسرها أن يصدر المجمع هذه الطبعة من القرآن الكريم

وترجمة معانيه إلى اللغة التايلندية

تسأل الله أن ينفع بها الناس

وأن يجزي

خادم الحرمين الشريفين الملك فهد بن عبد العزيز آل سعود

أحسن الجزاء على جهوده العظيمة في نشر كتاب الله الكريم

والله ولي التوفيق

กระทรวงกิจการอิสลาม ศาสนสมบัติ เผยแพร่ และการชี้นำ
ราชอาณาจักรซาอุดิอารเบีย

ผู้ควบคุมศูนย์การพิมพ์พระมหาคัมภีร์อัลกุรอานของกษัตริย์ ฟาฮัด ในนครมาดีนะห์
มีความภูมิใจที่ได้จัดพิมพ์พระมหาคัมภีร์อัลกุรอานพร้อมความหมายเป็นภาษาต่าง ๆ
ขอพระองค์อัลเลาะห์ได้โปรดให้เกิดคุณประโยชน์อันใหญ่หลวงแก่ทุกคน
และได้โปรดตอบแทนความดีแด่กษัตริย์ ฟาฮัด บิน อับดุลอะซีซ อาล สุอูด
ผู้อารักขามัสยิดศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองแห่งที่ได้ทุ่มเทความพยายามอย่างใหญ่หลวง
ในการเผยแพร่พระมหาคัมภีร์ของอัลเลาะห์
อัลเลาะห์ผู้ทรงชี้ทางนำสู่ความดี

بعون الله وتوفيقه
تم طبع هذا المصحف الشريف
وترجمة معانيه في مجمع الملك فهد
لطباعة المصحف الشريف بالمدينة المنورة
بإشراف وزارة الشؤون الإسلامية
والأوقاف والدعوة والإرشاد في
المملكة العربية السعودية
عام ١٤٢٣ هـ

حقوق الطبع محفوظة
لمجمع الملك فهد لطباعة المصحف الشريف

ص.ب ٦٢٦٢ - المدينة المنورة

ด้วยความช่วยเหลือ
และการชี้นำของอัลเลาะห์ ที่ทำ
ให้การพิมพ์พระมหาคัมภีร์อัลกุรอาน
เล่มนี้พร้อมทั้งคำแปลสำเร็จลงด้วยดี ณ
ศูนย์การพิมพ์พระมหาคัมภีร์อัลกุรอานของ
กษัตริย์ฟาฮัดในนครมาดีนะห์ โดยการควบ
คุมของกระทรวงกิจการอิสลาม ศาสน
สมบัติ เผยแพร่ และการชี้นำ
ปี ฮ.ศ. 1423

สงวนลิขสิทธิ์
โดยศูนย์กษัตริย์ฟาฮัด เพื่อการพิมพ์อัลกุรอาน
ตู้ ป.ณ. 6262 อัลมาดีนะห์ อัลมูเนาวาเราะห์

ⓒ مجمع الملك فهد لطباعة المصحف الشريف ، ١٤١٩هـ

فهرسة مكتبة الملك فهد الوطنية أثناء النشر

مجمع الملك فهد لطباعة المصحف الشريف

ترجمة معاني القرآن إلى اللغة التايلندية — المدينة المنورة

١٧٩٢ ص، ١٤×٢١سم

ردمك : ٤-٠٠-٨٤٧-٩٩٦٠

النص باللغة التايلندية

١- القرآن — ترجمة — اللغة التايلندية أ — العنوان

ديوي ٢٢١,٤٩ ١٩/٤١٠٢

رقم الإيداع : ١٩/٤١٠٢

ردمك : ٤-٠٠-٨٤٧-٩٩٦٠

القرآن الكريم

وترجمة معانيه إلى
اللغة التايلندية

وقف لله تعالى من خادم الحرمين الشريفين
الملك فهد بن عبد العزيز آل سعود
ولا يجوز بيعه